Giới thiệu

Câu chuyện mở da bối cảnh thời dân quốc loạn lạc, năm dân quốc thứ tám, tại Tô Gia Thôn thuộc vùng ngoại ô Trường Sa.

Nạn đói hoành hành, kèm theo binh loạn và nhân họa, khiến một gia tộc họ Tô từng hưng thịnh với hơn hai trăm nhân khẩu nay chỉ còn lại ba mươi hai người già yếu bệnh tật, đang đứng trước bờ vực diệt vong.

Trong hoàn cảnh dầu sôi lửa bỏng đó, Tô Thần – một thanh niên hiện đại xuyên không về quá khứ – bất đắc dĩ phải tiếp nhận vị trí Tộc trưởng từ lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn.

Ngay khi tiếp nhận chức vị, Tô Thần kích hoạt "Hệ thống Gia tộc Trường Sinh".

Hệ thống này cho phép hắn nhận được các phần thưởng giá trị như kỹ năng, huyết mạch, và bảo vật trấn tộc thông qua việc phát triển gia tộc, sinh con đẻ cái, và đặc biệt là tương tác với các nhân vật trong cốt truyện "Lão Cửu Môn" (Đạo Mộ Bút Ký tiền truyện).

Để cứu sống tộc nhân đang chết đói, Tô Thần quyết định đưa gia tộc đi theo con đường "Thổ phu tử" (đạo mộ).

Thay vì dùng số tiền cuối cùng để mua lương thực cầm hơi, hắn táo bạo mua vũ khí và lương khô, dẫn dắt những người còn sức lực trong tộc tiến vào Lệ Sơn.

Tại đây, Tô Thần không chỉ tìm được cổ mộ cứu đói cho gia tộc mà còn thu phục được Hắc Bối Lão Lục – một đao khách nổi danh và là thành viên tương lai của Cửu Môn – về làm thành viên ngoại biên.

Chuyến đi đầu tiên thành công rực rỡ với việc tiêu diệt cương thi

và thu được Huyết Ngọc Thiền, mang về nguồn tài chính khổng lồ để trang bị súng ống và lương thực cho cả thôn.

Danh tiếng của Tô Thần bắt đầu thu hút sự chú ý của các thế lực tại Trường Sa.

Hắn lần lượt chạm trán và kết giao với các nhân vật trọng yếu của Lão Cửu Môn như Hoắc Tam Nương, Ngô Lão Bả Đầu (ông nội Ngô Tà), Ngô Lão Cẩu, Giải Cửu Gia và Trương Khải Sơn (Trương Đại Phật Gia).

Đỉnh điểm của sự kịch tính là khi Tô Thần hợp tác cùng nhà họ Ngô thám hiểm Tiêu Tử Lĩnh – nơi được đồn đại là mộ Huyết Thi vô cùng hung hiểm.

Bằng kiến thức phong thủy "Tầm Long Quyết" và kỹ năng siêu phàm từ hệ thống, Tô Thần đã dẫn dắt đoàn người phá giải cơ quan, đối mặt với quân đoàn Hồ Thi (xác chết hồ ly) và Thi Miết Vương.

Tại đây, hắn thu được "Quy Tỷ" – một bảo vật trấn tộc có khả năng thúc đẩy sản lượng ruộng đồng và sản sinh linh dược, đồng thời nhận được "Nhị Hưởng Hoàn" từ một cổ thi bí ẩn, giúp gia tăng sức mạnh huyết mạch cho toàn gia tộc.

Sau khi trở về từ Tiêu Tử Lĩnh và giúp Trương Khải Sơn giải quyết thảm họa ký sinh trùng tại Quan Âm Sơn, Tô Thần đã âm thầm nâng tầm vị thế của Tô Gia Thôn.

Hắn mua thêm đất đai, củng cố lực lượng phòng vệ và bắt đầu tìm kiếm những tộc nhân thất lạc.

Không dừng lại ở Trường Sa, theo nhiệm vụ hệ thống, Tô Thần cùng các tâm phúc lên đường ra Bắc để tìm kiếm lăng mộ Liêu Quốc Thái Phi.

Trên chuyến tàu định mệnh tới Thẩm Thành, hắn tình cờ gặp gỡ

và giải cứu Doãn Tân Nguyệt – đại tiểu thư của Khách sạn Tân Nguyệt lừng danh đang cải nam trang – khỏi tay quân phiệt.

Mối nhân duyên oan gia ngõ hẹp này hứa hẹn nhiều diễn biến thú vị.

Hiện tại, Tô Thần đã đến Thẩm Thành (Phụng Thiên), thâm nhập vào Quỷ thị để tìm manh mối về cổ mộ mới, mang trong mình Phượng Hoàng Huyết Mạch và tham vọng xây dựng một gia tộc trường sinh bất tử, hùng bá giữa thời loạn thế, sánh vai và thậm chí vượt qua cả Lão Cửu Môn huyền thoại.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 1

Tô Gia Thôn.

Bên trong từ đường của thôn, già trẻ lớn bé hơn ba mươi người tề tựu một nơi.

Những người này không có ngoại lệ, ai nấy đều áo quần rách rưới, mặt mũi vàng vọt hốc hác.

Đứng ở hàng đầu tiên, một vị lão giả tóc bạc trắng chống gậy, vẻ mặt bi thống nói: "Năm ngoái trong thôn gặp nạn châu chấu, cả thôn già trẻ dắt díu nhau đi chạy nạn.

Nhưng dọc đường đi, đã chết đói quá nửa rồi." Lời này vừa thốt ra, trong từ đường lập tức vang lên những tiếng thút thít kìm nén.

Nạn châu chấu hoành hành quá dữ, đường chạy nạn lại đầy rẫy hiểm nguy, một năm trôi qua, Tô Gia Thôn vốn có hai trăm nhân khẩu, giờ chỉ còn lại hơn ba mươi người này.

Tô Gia Thôn hiện tại, có thể nói là nhà nhà đeo tang!

Hộ hộ treo cờ trắng!

Càng khiến người ta cảm thấy bi ai là, tình hình của Tô Gia Thôn so với mấy thôn lân cận, thế mà vẫn còn được coi là tốt!

Mấy huyện cách vách chịu tai họa nghiêm trọng nhất, có khi cả thôn đều đã chết đói trên đường chạy nạn.

Hiện tại đang là thời Dân Quốc.

Ngoài thiên tai, còn có nhân họa và binh loạn.

Quan viên các nơi tham ô lương thực cứu tế, xua đuổi dân chạy nạn đi khắp nơi.

Dường như chỉ cần không chết trên địa bàn mình cai quản thì không tính là lỗi của mình.

Tộc trưởng Tô Hiếu Toàn quệt nước mắt, tiếp tục nói: "Ta thẹn với tổ tông, không còn mặt mũi nào làm tộc trưởng này nữa!" Nghe thấy lời này, đám đông xôn xao một trận.

Mấy ông lão trạc tuổi Tô Hiếu Toàn vẻ mặt kích động: "Tam ca, mọi người đều rõ, chuyện này không trách anh được." "Thiên tai nhân họa, ai mà tránh được kia chứ." "Ông không làm tộc trưởng, chúng tôi còn biết trông cậy vào ai!" "Thôn Đại Thụ bên cạnh, cái thôn lớn hơn ba trăm người, năm nay trở về cũng chỉ được vài mống." Tô Hiếu Toàn dùng cây gậy trong tay gõ gõ xuống đất.

Đợi đến khi từ đường yên tĩnh trở lại, ông mới tiếp tục nói: "Ta đã suy nghĩ kỹ rồi, vị trí tộc trưởng sau này..." Đôi mắt vẩn đục của lão tộc trưởng ánh lên tinh quang, ông quét mắt nhìn quanh những tộc nhân sống sót của Tô Gia Thôn một vòng.

Cuối cùng ánh mắt dừng lại ở phía cuối đám đông, trên người một thanh niên! "Sau này vị trí tộc trưởng Tô gia, giao cho Tiểu Thần!" Lời này vừa dứt, tất cả mọi người đều xoay đầu lại nhìn!

Người thanh niên được Tô Hiếu Toàn gọi là Tiểu Thần, tuổi chừng mười bảy mười tám, mặc một bộ áo cộc đã giặt đến bạc màu, dáng người cao lớn, tướng mạo tuấn tú.

Giữa một đám tộc nhân mặt vàng da bủng, hắn trông nổi bật như hạc giữa bầy gà.

Đối mặt với ánh mắt của tộc nhân, Tô Thần tràn đầy bất lực.

Bởi vì, hắn căn bản không phải là người của thế giới này!

Tô Thần sống ở đời sau, là một sinh viên đại học vừa tốt nghiệp không lâu.

Tìm được một công việc sáng làm chiều nghỉ (9-to-5), không nói là đại phú đại quý, nhưng cuộc sống cũng coi như an ổn.

Chỉ là hắn không ngờ tới, chuyện xuyên việt lại rơi trúng đầu mình. "Tôi chẳng qua là buổi tối nhìn thấy sao băng, hứa một cái nguyện vọng đại phú đại quý...

Ai mà biết cái thứ quỷ đó cứ như gắn định vị, có thể từ ngoài không gian rơi trúng khu nhà tôi chứ!" Tô Thần tràn đầy rầu rĩ!

Hắn thậm chí có thể tưởng tượng ra, tiêu đề tin tức ngày hôm sau chắc chắn là "Khu chung cư XX bị sao băng rơi trúng, không ai sống sót"!

Nếu như có cơ hội làm lại lần nữa, hắn nhất định sẽ ngậm chặt miệng, coi như không nhìn thấy ngôi sao băng kia.

Sau khi xuyên việt, Tô Thần trở thành một trong những người Tô gia sống sót.

Tộc nhân họ Tô hơn một trăm năm trước từ phương Bắc di cư đến Trường Sa, nghe nói tổ tiên còn là đại văn hào Tô Đông Pha...

Mấy năm trước lúc hưng thịnh nhất, Tô Gia Thôn có tới hơn hai trăm nhân khẩu.

Nhưng một cuộc chạy nạn đã khiến cơ nghiệp trăm năm sụp đổ trong chốc lát.

Hiện tại là năm Dân Quốc thứ 8, chính là niên đại đầy biến động trên mảnh đất An Lạc này.

Cuộc chạy nạn mà Tô Gia Thôn trải qua năm ngoái, chẳng qua chỉ là một vệt tro tàn không đáng chú ý trong vô vàn bi kịch.

Ngoài ra, giống như lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn đã nói, Tô Gia Thôn vốn có hơn hai trăm người.

Một chuyến chạy nạn, kẻ chết người tán mất quá nửa.

Cuối cùng trở về thôn, chỉ còn lại hơn ba mươi người trong từ đường này.

Thậm chí ngay cả cha mẹ hờ của Tô Thần cũng đã chết trên đường chạy nạn.

Trong số những người này, Tô Hiếu Toàn và ba lão giả vai vế chữ Hiếu (Hiếu tự bối) khác là lớn tuổi và vai vế cao nhất.

Thế hệ chữ Nhân (Nhân tự bối) còn lại, ước chừng bảy tám người, là trụ cột của gia tộc.

Chương 2

Cuối cùng là đám thanh niên thế hệ chữ Nghĩa (Nghĩa tự bối), quân số đông nhất, có nam có nữ.

Đây cũng là bản sắc của người trong nước, thanh niên đại biểu cho tương lai.

Dù chỉ có một miếng ăn, cũng sẽ nhịn miệng để dành cho đám trẻ.

Tô Thần cũng thuộc thế hệ chữ Nghĩa, tên đầy đủ là Tô Nghĩa Thần!

Có điều bình thường các bậc cha chú trong tộc đều gọi hắn là Tiểu Thần.

Thế giới này rất giống với thời Dân Quốc mà Tô Thần biết, nhưng cũng có những chỗ mơ hồ khác biệt.

Ví dụ như trong thành Trường Sa gần đây, danh tiếng lớn nhất không phải quan phủ, mà là Cửu Môn Đề Đốc đại diện bởi Trương gia, Ngô gia, Hoắc gia.

Lại ví dụ như địa giới Tương Tây, lục lâm hoành hành, trong đó Tả Lĩnh Tổng Bả Đầu Trần Ngọc Lâu danh tiếng vang dội mấy tỉnh miền Nam, cho dù là bách tính bình thường cũng đều nghe nói qua sự tích của y.

Điều này khiến Tô Thần khẳng định suy đoán của mình, thế giới này không hề bình thường.

Đương nhiên!

Vô luận là Cửu Môn Đề Đốc hay Tả Lĩnh Tổng Bả Đầu, đều cách Tô Thần quá xa.

Trước mắt điều làm hắn đau đầu nhất là, hơn ba mươi con người này vẫn đang đói bụng...

Người là sắt, cơm là thép!

Bất kể thế nào, lấp đầy cái bụng mới là đại sự hàng đầu hiện nay.

Có lẽ nhìn thấy sự bất lực trên mặt Tô Thần, lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn khẽ thở dài một hơi, chậm rãi mở miệng nói: "Tiểu Thần, cháu là người duy nhất trong thôn từng đi học.

Ta vốn định đợi cháu lớn thêm chút nữa, sẽ giao vị trí tộc trưởng cho cháu, nhưng hiện tại, chỉ có thể trông cậy vào cháu thôi." Mấy năm trước, khi quang cảnh Tô Gia Thôn còn tốt, cha mẹ Tô Thần đã dốc hết tiền tiết kiệm, đưa hắn vào học đường kiểu mới trong thành Trường Sa.

Tuy chỉ học ba năm, nhưng so với những thôn dân cả đời bán mặt cho đất bán lưng cho trời, đã được coi là người có học thức hiếm hoi của thời đại này.

Lão tộc trưởng vừa dứt lời, già trẻ lớn bé cả thôn đều nhìn về phía Tô Thần, ánh mắt mang theo sự kỳ vọng.

Bất kể ở thời đại nào, người có học vẫn luôn được người ta kính ngưỡng.

Thư sinh không ra khỏi cửa, liền biết chuyện thiên hạ!

Nhất là khi gia tộc gặp đại nạn, vô cùng cần một người có viễn kiến, có tri thức dẫn dắt họ thoát khỏi khốn cảnh.

Nhìn những đôi mắt mê mang kia, Tô Thần u sầu thở dài.

Đang định kiên trì nói chút gì đó, hắn lại nghe thấy trong đầu truyền đến một tiếng thông báo của hệ thống! `【Đinh!

Chúc mừng túc chủ trở thành tộc trưởng, đạt thành điều kiện, bắt

đầu trói định hệ thống! 】` `【 Trường Sinh Gia Tộc Hệ Thống trói định thành công! 】` `【 Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia) 】` `【 Tuổi: 18 tuổi 】` `【 Cấp độ gia tộc: Cấp 0, tiến độ 32% 】` `【 Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 32 người.

Thành viên biên chế ngoại: Không 】` `【 Tài sản gia tộc: Đất hoang ba trăm mẫu, đại dương 3 đồng 】` `【 Trạng thái gia tộc: Ngập ngừng bên bờ vực! 】` `【 Kiến trúc gia tộc: Không 】` `【 Trấn tộc huyết mạch: Không 】` `【 Trấn tộc kỹ nghệ: Không 】` `【 Nhiệm vụ tân thủ phát bố: Thành công dẫn dắt tộc nhân, tùy ý khai quật một ngôi cổ mộ!

Phần thưởng: 200 đại dương, túi quà tân thủ. 】` Tô Thần nhìn màn hình ánh sáng xuất hiện trước mắt, lập tức mừng rỡ khôn xiết.

Quả nhiên, thời buổi này, phàm là nhân vật chính, hệ thống hoặc là "ngoại quải" (hack) đều là trang bị tất yếu.

Coi như cũng bắt kịp trào lưu rồi.

Chỉ có điều, cái hệ thống này dường như trói định với cả Tô gia, thuộc dạng "nhất vinh câu vinh, nhất tổn câu tổn" (cùng vinh cùng nhục)!

Xem ra, cái vị trí tộc trưởng này, mình không tiếp không được rồi!

Tô Thần vừa định mở miệng, Tô Hiếu Toàn bỗng nhiên run rẩy đi đến trước mặt Tô Thần. "Lão tộc trưởng..." "Tiểu Thần, ta biết thế này là không công bằng với cháu, cháu mới vừa thành niên, đã bắt cháu gánh vác trọng trách này trên vai." Tô Thần lắc đầu, quả quyết nói: "Lão tộc trưởng, ông không cần nói nữa, cháu làm tộc trưởng này là được." "Tốt, đứa trẻ ngoan!" Tô Hiếu Toàn vỗ vỗ vai Tô Thần, sau đó run rẩy móc từ trong ngực ra một chiếc khăn vải xanh được gấp gọn.

Ông thần tình túc mục, vô cùng trịnh trọng mở khăn vải ra.

Chỉ thấy bên trong khăn, lẳng lặng nằm ba đồng đại dương màu trắng bạc. "Đây là chút tiền cuối cùng trong tộc, bây giờ toàn bộ giao cho cháu." Tô Hiếu Toàn vừa nói, vừa đặt ba đồng đại dương vào lòng bàn tay Tô Thần.

Đây không chỉ là chút tài sản cuối cùng của gia tộc, mà còn là hy vọng sống sót của bọn họ.

Tô Thần nhận lấy đại dương, nhìn những tộc nhân thần sắc mê mang trong từ đường, nói năng dõng dạc: "Các vị thúc thúc bá bá!

Trước mắt chuyện quan trọng nhất là mua lương thực!

Cháu cần hai vị thúc bá và ba anh chị em đi cùng cháu vào thành mua lương!" Nghe Tô Thần nói vậy, đám đông xôn xao một trận.

Một lát sau, hai người đàn ông trung niên thuộc thế hệ chữ Nhân bước ra. "Tiểu Thần, chúng ta đi theo cháu." "Tứ bá, Lục thúc, làm phiền hai người rồi." Hiện tại nạn châu chấu vẫn chưa hoàn toàn qua đi, dân chạy nạn ngoài thành đói quá hóa rồ thì chuyện gì cũng dám làm.

Tô Thần gọi những người này đi cùng cũng là để tránh xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Đám thanh niên trong tộc, người nhìn tôi, tôi nhìn người, đều ngại không dám xuất đầu.

Tô Thần thấy thế bèn trực tiếp chỉ điểm ba người, hai nam một nữ.

Gọi đám trẻ này theo, một mặt là để bồi dưỡng năng lực độc đương một phía cho họ, mặt khác là để bồi dưỡng tâm phúc cho mình.

Tô Thần biết, hắn ở trong gia tộc thực ra cũng chỉ có mỗi cái danh

người có học, trên thực tế cũng chẳng có uy tín gì mấy.

Một khi khó khăn lần này qua đi, chắc chắn sẽ có người phản đối hắn làm tộc trưởng.

Cho nên phải nhân cơ hội này thu phục nhân tâm, ân uy tịnh thi, nắm chắc gia tộc trong tay.

Như thế mới có thể mượn nhờ "ngoại quải", làm lớn làm mạnh, đi tới huy hoàng!

Tô Gia Thôn cách thành Trường Sa bảy tám dặm đường, một đoàn người đi trên quan đạo, đâu đâu cũng thấy ruộng hoang cỏ mọc um tùm.

Dân chạy nạn quá đông, quan phủ đã không quản xuể nữa rồi.

Trên đường cũng gặp hai tốp dân chạy nạn mắt sáng quắc như sói nhìn chằm chằm vào đoàn người.

Chỉ là đám dân chạy nạn đó rốt cuộc vẫn kiêng kỵ bên Tô Thần đông người nên không dám ra tay.

Suốt dọc đường thông suốt không trở ngại, đến được thành Trường Sa.

Tô Thần lại không vội đi mua lương thực, mà dẫn mấy người đến tiệm rèn.

Tứ bá Tô Nhân Chiêu thấy thế, đầy mặt hồ nghi, không nhịn được hỏi: "Tiểu Thần, không phải nói là đi mua lương thực sao?" Không chỉ Tô Nhân Chiêu, mấy người còn lại cũng đầy vẻ khó hiểu, tất cả đều nhìn Tô Thần.

Ba đồng đại dương đã là chút tiền cuối cùng của tộc rồi.

Vốn dĩ lão tộc trưởng định dùng nó để mua hạt giống, nhưng ruộng có thể bỏ hoang chứ bụng người thì không chờ được.

Cho nên mới lấy số tiền này ra cho Tô Thần mua lương thực.

Tô Thần lắc đầu, hỏi ngược lại: "Tứ bá, hiện tại giá lương thực trong thành Trường Sa là bao nhiêu?" Nghe câu này, Tô Nhân Chiêu trầm mặc.

Chương 3

Nạn châu chấu hoành hành, các thương buôn lương thực và phú hộ trong thành nhân cơ hội đầu cơ tích trữ.

Giá lương thực vốn mười văn một cân, giờ đã tăng lên năm mươi văn, tăng gấp năm lần.

Càng nực cười hơn là, đây còn là kết quả sau khi quan phủ tam lệnh ngũ thân (ra lệnh nhiều lần).

Nếu không thì, giá lương thực tăng gấp mười, mười hai lần cũng chẳng có gì lạ.

Một đồng đại dương đổi được một ngàn văn, nói cách khác, ba đồng đại dương trong tay Tô Thần chỉ đủ mua sáu mươi cân gạo.

Sáu mươi cân gạo cho ba mươi người ăn.

Dù có tiết kiệm đến đâu cũng tuyệt đối không cầm cự quá năm ngày.

Tô Thần hít sâu một hơi, trầm giọng nói: "Tứ bá, có câu nói rằng: Hàng xóm tích lương ta tích súng, hàng xóm chính là kho lương ta!

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng đánh cược một phen!" Nghe thấy lời này, Tô Nhân Chiêu và Lục thúc Tô Nhân Tu đều trừng lớn hai mắt.

Tô Nhân Chiêu càng theo bản năng kinh hô: "Cháu muốn cướp tiệm lương thực?" Ba đứa tiểu bối còn lại càng bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu.

Tô Nhân Chiêu phản ứng lại, vội vàng nhìn quanh, thấy không ai chú ý mình mới kéo Tô Thần lại, khổ khẩu bà tâm khuyên nhủ: "Tiểu Thần, Tô gia chúng ta không dám làm loại chuyện này đâu.

Cướp lương thực tuyệt đối không được, sẽ đưa gia tộc vào đường chết đấy!" Tô Thần bĩu môi, thầm nghĩ các người sắp chết đói rồi còn quản cái gì chết hay không chết?

Đương nhiên, mục đích của hắn cũng không phải là cướp lương thực, chỉ là chuẩn bị tâm lý trước cho tộc nhân một chút.

Nghĩ tới đây, Tô Thần bèn nói: "Tứ bá, cháu chỉ nói vậy thôi.

Dù sao ba đồng đại dương cũng chẳng mua được bao nhiêu lương thực, chi bằng mua hai cây cung và ít đao thương, còn có thể vào núi săn chút thú rừng." Mắt thấy Tô Nhân Chiêu và Tô Nhân Tu vẫn còn do dự, Tô Thần rèn sắt khi còn nóng, tiếp tục nói: "Hơn nữa, ánh mắt của đám dân chạy nạn trên đường mọi người cũng thấy rồi đấy, người ta có đến cả trăm người, chúng ta nếu trong tay không có chút vũ khí nào, chỉ mang mấy bao gạo đi qua, sợ là sẽ bị cướp sạch." Cướp sạch còn là may, không chừng còn bị làm thành nhân bánh bao.

Trong sách lịch sử, miêu tả về nạn đói nhiều nhất chính là sáu chữ: "Tuế đại cơ, nhân tương thực" (Năm mất mùa lớn, người ăn thịt người)!

Ngắn ngủi sáu chữ, ẩn chứa lại là vô số bi kịch máu chảy đầm đìa.

Tô Nhân Chiêu suy tư một lát, rốt cuộc cũng gật đầu: "Mua cây cung cũng tốt, ta và Lục thúc cháu biết dùng.

Nếu săn được con thú nào, tốt xấu gì cũng cầm cự được một thời gian." Thấy Tô Nhân Chiêu đồng ý, Tô Thần quả quyết bước vào tiệm rèn.

Cuối cùng, hắn bỏ ra hai đồng đại dương, mua một thanh đao Nhạn Linh, một cây cung và ít tên.

Không phải hắn không muốn mua nhiều, mà là giá cung tên đặc

biệt đắt, thông thường một cây cung cần rất nhiều thời gian mới chế tác xong.

Bộ cung tên Tô Thần mua đây vẫn là một cây cung cũ đã qua tu sửa.

Nếu đổi là cường cung mới, ít nhất phải sáu đồng đại dương.

Còn về súng ống thì càng đắt hơn.

Súng trường kiểu 38 (Arisaka Type 38), ba mươi đại dương một khẩu.

Súng ngắn Mauser, năm mươi đại dương một khẩu.

Súng máy hạng nặng Maxim, ba trăm đại dương một khẩu.

Thậm chí ngay cả pháo dã chiến, chỉ cần trả nổi tiền, các hãng buôn nước ngoài cũng bán!

Chỉ có điều giá cả đắt lên tận trời, cần ba vạn đại dương một khẩu.

Đương nhiên, mấy món đồ tốt này Tô Thần cũng chỉ có thể tưởng tượng trong lòng.

Hoàn thành nhiệm vụ tân thủ, lấy được hai trăm đại dương rồi thì cũng có thể kiếm hai khẩu súng.

Nhưng hiện tại, cứ giải quyết vấn đề quan trọng nhất trước đã!

Trong mấy người, Tô Nhân Tu bắn tên giỏi nhất, Tô Thần bèn giao cây cung cũ này cho ông.

Thanh đao Nhạn Linh còn lại thì giao cho Tô Nhân Chiêu.

Mặc dù là cung cũ, Lục thúc Tô Nhân Tu vẫn yêu thích không buông tay. "Hề hề, Tiểu Thần, đừng nhìn Lục thúc cháu ngày thường lôi thôi, hồi còn trẻ ấy à, ổng cũng là thợ săn có tiếng trong phạm vi

mười dặm tám hương đấy." "Ồ?" Tô Thần mắt sáng lên, trong lòng tính toán, sau này kiếm được súng, cũng có thể sắp xếp Lục thúc làm đội trưởng đội súng.

Đoàn người cầm số tiền còn lại mua hai mươi cân gạo, dùng một cái túi vải nhỏ vác trên lưng đi ra khỏi thành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán!

Tô Thần bọn họ vừa ra khỏi thành, đám dân chạy nạn dưới chân tường thành liền vây lại.

Ánh mắt đám dân này xanh lè như sói đói, nhìn chằm chằm vào túi vải trên lưng Tô Thần.

Trong cái túi vải nho nhỏ ấy, chứa chính là hy vọng của cả tộc.

Ba tiểu bối Tô gia mặt mũi hoảng hốt, đứng sau lưng Tứ bá và Lục thúc, sắp bị dọa phát khóc. "Thần ca..." Trong ba người, cô gái Tô Linh Nhi kéo tay áo Tô Thần, giọng mếu máo hỏi: "Làm sao bây giờ?" Tô Thần cũng là lần đầu tiên trải qua trường hợp này, nhưng so với ba người Tô Linh Nhi, ít nhất hắn cũng nhiều hơn một phần sự từng trải đến từ đời sau.

Thế giới động vật từng nói, đối mặt với dã thú, nhất là trong tình huống địch ta chênh lệch sức mạnh, để lộ lưng cho kẻ địch là cách làm ngu xuẩn nhất!

Cách làm chính xác phải là hư trương thanh thế, tận lực khiến dã thú tưởng rằng người rất đáng sợ!

Tô Thần khẽ lắc đầu, tháo túi vải trên lưng giao cho Tô Linh Nhi bảo quản, trấn an: "Đừng sợ, ba đứa các em bảo vệ kỹ lương thực." Đám dân chạy nạn nhìn thấy túi vải đựng gạo, lập tức xôn xao!

Cá biệt có mấy kẻ còn lại gần đội ngũ trong vòng mười lăm bước.

Tô Thần thấy thế, nghiến răng làm liều!

Hắn trực tiếp chắn ở phía trước nhất, xách thanh đao Nhạn Linh quát lớn: "Đứa nào dám qua đây?!

Đến một thằng ông đây chém một thằng!" Tô Nhân Chiêu thấy cảnh này, đứng sóng vai cùng Tô Thần, trừng mắt hung dữ nhìn đám dân đói.

Tô Nhân Tu thì giương cung lắp tên, chỉ cần có kẻ dám cướp lương thực, ông dám bắn tên giết người ngay.

Một túi lương thực nhỏ xíu này là hy vọng của toàn tộc, không dung thứ nửa điểm sai sót.

Mắt thấy đám dân chạy nạn lộ vẻ sợ hãi nhưng vẫn không chịu lui đi, Tô Thần quay đầu nói nhỏ: "Lục thúc, phía Bắc cách ba mươi bước có cây bạch dương già, có nắm chắc bắn trúng không?" Trước cổng thành Trường Sa là một con đường đá vụn rộng rãi đủ cho hai xe ngựa đi song song.

Bên đường cách chỗ nhóm Tô Thần ba mươi bước có một cây dương.

Có điều vỏ cây dương ăn được, vỏ của cây bạch dương già này đã sớm bị đám dân đói bóc sạch sành sanh.

Chỉ còn trơ lại một cái thân cây trơn tuột, nửa sống nửa chết.

Tô Nhân Tu ngước mắt ướm thử một phen, mặt lộ vẻ tự tin nói: "Bảo đảm bắn trúng!" "Tốt, cho nó một mũi tên!" Tô Nhân Tu khẽ quát một tiếng, giương cung như trăng rằm.

Chỉ nghe tiếng mũi tên xé gió rít lên, giây tiếp theo đã chuẩn xác bắn trúng cây bạch dương già cách ba mươi bước.

Mũi tên cắm ngập vào gỗ ba phần, đuôi tên vẫn còn rung lên bần

bật.

Đám dân chạy nạn thấy thế, mặt lộ vẻ kinh hãi.

Luận về quân số, bọn họ có tới cả trăm người, bên Tô Thần chỉ có sáu người.

Nhưng mà đao kiếm không có mắt.

Ai cũng không dám bảo đảm mình không phải kẻ xui xẻo chết dưới mũi tên kia.

Đám dân chạy nạn rốt cuộc nảy sinh ý thoái lui, chốc lát sau đã rụt về dưới chân tường thành.

Tô Thần thở phào nhẹ nhõm, vội vàng dẫn mấy người rời khỏi cổng thành, gấp rút chạy về hướng Tô Gia Thôn.

Chương 4

Dọc đường lại gặp một lần dân chạy nạn chặn đường, hơn nữa lần này trong đám dân đói có một tên vô lại gan to, thật sự xông lên cướp.

Hắn bị Tô Nhân Tu bắn một tên vào cánh tay, nằm dưới đất kêu la thảm thiết mới dọa lui được đợt dân chạy nạn này.

Đợi về đến Tô Gia Thôn, ba người trẻ tuổi như Tô Linh Nhi đặt mông ngồi phịch xuống đất, đầy vẻ may mắn của người sống sót sau tai nạn.

Trên đường đi chạy nạn tuy cũng từng thấy cảnh tượng tương tự, nhưng hồi đó người Tô Gia Thôn đông thế mạnh, nhìn cũng là nhìn bi kịch của người khác.

Đâu giống như hôm nay, thật sự tự thân trải nghiệm.

Đến lúc này, Tô Nhân Chiêu mới mang theo vài phần sợ hãi, nói nhỏ với Tô Thần: "Tiểu Thần, hôm nay đúng là may nhờ cháu kiên trì đòi mua vũ khí, nếu không thì chúng ta thật sự không về được rồi!" "Chứ còn gì nữa, mấy người vừa rồi, trong mắt đều tóe ra lục quang, suýt chút nữa dọa chết em!" Tô Linh Nhi vuốt ngực, vẫn chưa hoàn hồn sau cơn kinh hãi.

Hai thanh niên còn lại gật đầu lia lịa, ánh mắt nhìn về phía Tô Thần cũng mang theo vài phần sùng bái. "Thần ca là người có học, hiểu biết nhiều hơn em, dù sao sau này em đều nghe theo lời Thần ca!" "Em cũng thế!" Tô Thần cười nhạt, đúng lúc này, những người ở lại trong thôn cũng nghe thấy động tĩnh, nhao nhao vây lại.

Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn dưới sự dìu đỡ của người bên cạnh, run rẩy đi tới.

Ông nhìn túi gạo nhỏ trên đất cùng bộ cung tên trong tay Tô Nhân Tu, suy tư một chút rồi nói: "Các cháu theo ta vào đây trước đã.

Ngoài ra, lão Tứ, lão Lục, lão Thập Nhị, còn có vợ thằng Hiếu Đồng, mấy đứa đem chỗ này đi nấu cơm trước đi." Mấy người phụ nữ trong thôn mặt mày hớn hở, vội vàng nhận lấy túi vải từ tay Tô Linh Nhi, vui vẻ đi nấu cơm.

Tô Linh Nhi nuốt nước miếng, nhưng vẫn không tiện đi theo.

Bọn họ đứng sau lưng Tô Thần, ngoan ngoãn đi theo tân tộc trưởng.

Tô Thần thấy thế, gật đầu với Tô Hiếu Toàn, trầm giọng nói: "Lão tộc trưởng, cháu có chuyện muốn nói!" Tô Hiếu Toàn gật đầu, gọi cả Tô Thần, Tứ bá Tô Nhân Chiêu và hai lão bối thế hệ chữ Hiếu còn lại cùng vào từ đường.

Vào đến từ đường, Tô Thần vừa định mở miệng, Tô Hiếu Toàn đã lắc đầu ra hiệu: "Nhân Chiêu, chú nói trước đi, chuyện xảy ra hôm nay, kể lại rõ ràng rành mạch một lượt." Tô Nhân Chiêu chần chừ một chút, vẫn một năm một mười kể lại toàn bộ sự việc.

Có điều, kể xong những chuyện này, ông thuận miệng bồi thêm một câu: "Lão tộc trưởng, Tiểu Thần nói không sai, lần này may nhờ mua vũ khí trước, nếu không lương thực chắc chắn bị cướp mất!

Anh không thấy đâu, đám dân chạy nạn kia mắt đều tóe lục quang rồi, cũng không biết đã đói bao lâu nữa.

Hơn nữa Tiểu Thần nói rồi, có vũ khí, chúng ta còn có thể vào núi săn bắn, ít nhiều cũng là một con đường sống." Ai ngờ Tô Nhân Chiêu còn chưa nói hết, Tô Hiếu Toàn đã lắc đầu bảo: "Săn bắn?

Người còn không có cái ăn, chú tưởng thú trong núi còn à?

Sớm đã chạy xa mấy trăm dặm rồi!" Lời này của Tô Hiếu Toàn

một chút cũng không giả, lúc mất mùa đói kém, bất luận bay trên trời, chạy dưới đất, bơi dưới nước... phàm là ăn được, ai chịu bỏ qua!

Còn những kẻ ở đời sau không biết nhân gian tật khổ, còn hỏi người ta mất mùa sao không đi săn bắn, sao không xuống sông bắt cá... loại người này chỉ có thể nói là "hà bất thực nhục mi" (sao không ăn thịt băm).

Phàm là dưới sông có cá, trong núi có gà rừng heo rừng, ngươi tưởng não đám dân đói bị hỏng chắc, bọn họ không biết bắt sao?

Nói đến đây Tô Hiếu Toàn ánh mắt rực lửa nhìn Tô Thần hỏi: "Tiểu Thần, rốt cuộc cháu có suy tính gì, thật sự muốn mua vũ khí, dẫn mọi người đi cướp kho lương?" Tô Thần không trực tiếp trả lời mà hỏi ngược lại: "Lão tộc trưởng, không thì còn cách nào!

Ba đồng đại dương, cho dù mua hết lương thực cũng chỉ được sáu mươi cân, cầm cự được mấy ngày?" Tô Hiếu Toàn nhíu mày, mấy lần há miệng đều vô lực ngậm lại.

Ngược lại hai vị lão nhân thế hệ chữ Hiếu khác kiên quyết nói: "Không được, không thể cướp kho lương, làm vậy là bị chém đầu đấy, không khéo còn liên lụy cả Tô gia!" "Thực sự không được thì chúng ta thà vào thành ăn xin, chứ quyết không thể làm phản tặc!" "Tiểu Thần, cháu không được làm chuyện dại dột!" Tô Thần thấy thời cơ đã chín muồi, thở dài một hơi nói: "Đã không thể cướp lương thực, vậy cháu chỉ còn một cách cuối cùng!" "Cách gì?" Tô Hiếu Toàn nghe vậy, vẻ mặt đầy mong đợi nhìn về phía Tô Thần.

Ông hiện tại đã bó tay chịu trói, một chút biện pháp cũng không nghĩ ra được.

Tô Thần cười bí hiểm, bỗng nhiên nói: "Trường Sa có mấy đại gia tộc nắm giữ việc giao dịch đồ cổ.

Những gia tộc này được gọi là Cửu Môn Đề Đốc, thanh danh không tốt lắm, nhưng lại là hào cường một phương thực sự!" Nghe thấy lời này, Tô Hiếu Toàn bỗng nhiên sửng sốt.

Trường Sa Cửu Môn Đề Đốc ông tự nhiên biết, đó là mấy đại gia tộc quật khởi từ thời nhà Thanh, không chỉ mua bán đồ cổ mà còn làm mấy chuyện đào mộ quật mả.

Nghĩ tới đây, Tô Hiếu Toàn kinh ngạc nói: "Cháu muốn... dẫn mọi người làm Thổ phu tử?!" "Không sai!" Tô Thần đập mạnh lên bàn thờ, nói năng dõng dạc: "Ngô gia, Hoắc gia, Giải gia làm được, tại sao Tô gia chúng ta lại không làm được!

Lão tộc trưởng, cướp lương thực tạo phản hay là làm Thổ phu tử, ông chọn một cái đi!" "Ta... cái này..." Tô Hiếu Toàn lập tức đầy mặt bất lực, do dự hồi lâu!

Ngược lại hai lão nhân thế hệ chữ Hiếu kia mắt sáng lên, vội vàng khuyên nhủ: "Đúng đấy đại ca, Tiểu Thần nói đúng!

Ngô gia, Hoắc gia ở trong thành Trường Sa khí phái biết bao, dựa vào đâu họ làm Thổ phu tử được mà Tô gia ta lại không được!" "Không sai, chúng ta cũng làm, dù sao cũng phải để mọi người ăn no bụng." "Tiểu Thần giỏi lắm, đây là một lối thoát." Thực ra, Tô Thần cố ý nói với Tứ bá, Lục thúc chuyện cướp lương thực là để làm nền trước cho kế hoạch tiếp theo của hắn.

Lỗ Tấn từng nói, nếu bạn chủ trương muốn dỡ bỏ mái nhà, họ sẽ nguyện ý điều hòa, chủ động mở cửa sổ...

Nếu ngay từ đầu Tô Thần nói muốn dẫn tộc nhân đi làm Thổ phu tử, đi đào mộ quật mả thì tộc nhân đa phần là không chịu đồng ý.

Dù sao Tô gia bọn họ cũng là hậu duệ của đại văn hào.

Sao có thể làm chuyện hữu nhục tư văn (làm nhục văn hóa) như

vậy chứ!

Nhưng nếu Tô Thần nói: Tôi muốn dẫn các người đi cướp kho lương, giết quan tạo phản...

Ài, hình như làm một Thổ phu tử đào chút cổ mộ cũng không phải là không thể thương lượng!

Tô Hiếu Toàn mặt lộ vẻ giằng co, một bên là thanh danh mấy trăm năm của Tô thị, một bên là tai họa diệt tộc...

Hồi lâu sau ông mới có quyết đoạn, cả người như già đi mười tuổi, hữu khí vô lực nói: "Thôi được, đã giao vị trí tộc trưởng cho cháu, sau này do cháu làm chủ.

Có điều, ta muốn cháu quỳ trước liệt tổ liệt tông thề, quyết không được đưa gia tộc vào tuyệt lộ!" Tô Thần nghe lời làm theo, trực tiếp quỳ xuống trước bài vị tổ tông. "Liệt tổ liệt tông ở trên, Tô Nghĩa Thần tại đây lập thệ, sẽ khiến gia tộc xương thịnh, tử tôn hưng vượng..." Nhìn thấy Tô Thần vô cùng trịnh trọng lập thệ, Tô Hiếu Toàn từ từ thở phào nhẹ nhõm. "Được rồi, ta mệt rồi.

Sau này gánh nặng của gia tộc, phải do một vai cháu gánh vác thôi!" Tô Thần cười hì hì, bước lên dìu lão tộc trưởng, an ủi: "Ông cứ chờ xem đi, cháu bảo đảm cho mọi người đều có cơm ăn." Thương nghị xong xuôi, mấy người bước ra khỏi từ đường.

Lại thấy trên bãi đất trống giữa thôn đã dựng lên một cái nồi lớn.

Chẳng bao lâu sau đã có mùi cơm thơm nức mũi.

Mặc dù có hai mươi cân lương thực, mấy vị đại nương phụ trách nấu cơm cũng không dám lãng phí, thực ra chỉ nấu một phần nhỏ, nấu một nồi cháo trắng mà thôi.

Nhưng cho dù là cháo trắng cũng khiến các tộc nhân xung quanh mong mỏi mòn con mắt.

Nhất là mấy đứa nhóc tì đầu củ cải thế hệ chữ Nghĩa chưa đầy tám tuổi, lại càng không chịu rời khỏi nồi lớn nửa bước, dường như ngửi mùi cháo trắng thôi cũng có thể lấp đầy bụng.

Tô Thần bước lên xem thử, phát hiện cháo trắng trong nồi cũng coi như là sền sệt, đạt đến tiêu chuẩn cắm đũa không đổ.

Dưới bóng cây táo cách đó không xa, Tô Nhân Tu đeo cây cung cũ, bên cạnh vây quanh một đám đàn ông, đều đang nghe ông chém gió về chuyện xảy ra chiều nay. "Hề hề, các chú không biết đâu, dưới thành Trường Sa vây quanh hơn một ngàn dân chạy nạn, cứ thấy người là cướp!

May mà Tiểu Thần thông minh, biết chỉ mang lương thực sợ là sẽ bị cướp mất, thế là đi mua binh khí trước..." "Lúc bọn tôi vừa ra khỏi thành, chà chà, một đám dân chạy nạn đen kịt vây lại." "May mà Tiểu Thần biết một bộ đao pháp, múa hổ hổ sinh phong, tầm thường ba năm chục người không thể tới gần." "Sau đó tôi giương cung lắp tên, cách xa hai trăm bước bắn trúng một chiếc lá liễu, dọa đám dân chạy nạn kia đái ra quần ngay tại trận!" Đám đông bùng nổ một trận cười ầm ĩ, có người không nhịn được hỏi: "Lục thúc, sao chú biết đái ra quần?" "Sao lại không, tôi ngửi thấy cả mùi khai mà." Phía sau Lục thúc Tô Nhân Tu, Tô Nghĩa Thiên - người đi cùng bọn họ vào thành mua lương thực - mặt đỏ bừng!

Cậu ta nhân lúc không ai chú ý, vội vàng lùi lại mấy bước.

Bởi vì đái ra quần không phải là dân chạy nạn, mà là cậu ta!

May mà lúc đó tình hình hỗn loạn, trừ chính cậu ta ra thì không ai chú ý tới.

Chỉ là lúc này, một bàn tay to bỗng nhiên vỗ lên vai Tô Nghĩa Thiên, suýt chút nữa dọa cậu ta tè ra quần lần nữa.

Tô Nghĩa Thiên kinh hoảng thất thố quay đầu lại, lúc này mới thấy là Tô Thần.

Cậu ta thở phào nhẹ nhõm, vội nói: "Tiểu Thần ca, anh dọa chết em rồi!" "Chú mày làm chuyện gì trái lương tâm à mà sợ thành dạng này?" "Không, em không làm chuyện trái lương tâm!" Tô Nghĩa Thiên vội vàng lắc đầu! "Cổ cổ quái quái..." Tô Thần lầm bầm một câu cũng không quá để ý, chỉ dặn dò: "Đợi ăn cơm xong, em gọi Linh Nhi và Tiểu Hổ lên nhà anh, anh có chuyện muốn tuyên bố." Nói xong lời này, Tứ đại nương cũng tuyên bố mở cơm.

Chương 5

Mọi người vội vàng về nhà lấy bát, xếp hàng đến húp cháo.

Mỗi người một bát, nhiều hơn không có.

Hơn nữa còn là cháo trắng không có mùi vị gì!

Nhưng dù vậy vẫn khiến cả thôn húp sạch sành sanh.

Ngay cả đáy nồi cũng bị vét sạch bóng, thậm chí chẳng cần đi rửa nồi nữa.

Tô Nghĩa Thiên húp xong cháo, vẻ mặt đầy dư vị.

Cậu ta sắp quên mất lần trước mình được húp cháo là lúc nào rồi.

Trên đường chạy nạn, ăn nhiều nhất chính là vỏ cây, thỉnh thoảng đói quá thậm chí còn đi tìm một nắm đất Quan Âm.

Đời sau rất nhiều người kỳ lạ, biết rõ đất Quan Âm ăn nhiều sẽ chết người, tại sao vẫn có người ăn?

Thực ra vấn đề này rất đơn giản, chỉ có người thực sự đói đến cực điểm mới biết được mùi vị đói bụng rốt cuộc khó chịu đến mức nào.

Dù chỉ tăng thêm chút cảm giác no bụng cũng đều là chuyện dân chạy nạn cầu còn không được.

Hồi vị một lát, Tô Nghĩa Thiên nhớ tới lời dặn của Tô Thần, vội vàng đi thông báo cho Tô Nghĩa Hổ và Tô Linh Nhi.

Ba người bọn họ đi theo một chuyến vào thành Trường Sa, cùng nhau trải qua cảnh bị dân chạy nạn vây khốn, ngược lại có thêm vài phần thân cận.

Ba người sóng vai đi đến cửa nhà Tô Thần, nhìn vào bên trong lại

thấy trong sân, Tô Nhân Chiêu và Tô Nhân Tu đã đến từ sớm. "Tứ bá, Lục thúc..." Ba người vội vàng chào hỏi, Tô Linh Nhi vội hỏi: "Tứ bá, Tiểu Thần ca đâu rồi ạ?" Tô Nhân Chiêu hất cằm về phía trong nhà, quả nhiên một lát sau, Tô Thần vác hai cái xẻng sắt từ trong nhà đi ra. "Tiểu Thần ca, anh đây là..." Tô Thần cười cười, thuận miệng giải thích: "Trước khi đi chạy nạn, cha mẹ anh chôn xẻng sắt xuống đất, vừa rồi anh đi đào lên." Tô Linh Nhi và hai người kia vẻ mặt khó hiểu, không nhịn được hỏi: "Tiểu Thần ca, anh lấy xẻng sắt làm gì, trong tay chúng ta cũng không có hạt giống, muốn trồng trọt cũng chẳng có cách nào trồng được." "Lát nữa mấy đứa sẽ biết." Tô Thần giao xẻng sắt cho Tô Nghĩa Hổ và Tô Nghĩa Thiên, sau đó kéo mấy người vào nhà.

Xuyên qua cửa sổ rách nát, ánh nắng chiếu vào, có thể nhìn thấy trên bàn đặt một tấm bản đồ vẽ tay.

Tô Thần chỉ vào bản đồ giải thích: "Đây là lúc mua cung tên ở tiệm rèn, ông chủ tặng kèm một tấm bản đồ, nghe nói là do một thợ săn già ở địa phương vẽ.

Mấy ngọn núi lớn xung quanh đều có đánh dấu." "Lục thúc, chú từng làm thợ săn, đi qua nhiều núi.

Cháu muốn hỏi, chú có biết trong núi có ngôi cổ mộ nào, hoặc là truyền thuyết về quan lại chức to nào đó không?" Cổ mộ?

Nghe thấy hai chữ này, ngoại trừ Tô Nhân Chiêu biết dự định của Tô Thần ra, mấy người còn lại toàn bộ đều lộ vẻ kinh ngạc.

Tô Nhân Tu ngây người một lúc, hồi lâu mới trả lời: "Cổ mộ thì chú không biết, nhưng cách Tô Gia Thôn chúng ta khoảng năm mươi dặm có một ngọn núi Lệ Sơn.

Nghe nói trong núi từng chôn cất một vị Lệ Vương, do đó mà có tên.

Trước đây cũng có người vào núi tìm rồi, nhưng bọn họ gần như lật tung cả Lệ Sơn lên cũng không tìm thấy ngôi cổ mộ nào." "Ngoài ra thì, từ Lệ Sơn đi về phía Nam năm mươi dặm, còn có một ngọn núi Ninh Hương, trên núi ngược lại có một ngôi cổ mộ, cửa mộ đều lộ ra trên mặt đất.

Trước đây cũng có thợ săn gan to đi vào xem thử.

Nghe nói đồ bồi táng bên trong cơ bản đều bị Thổ phu tử khoắng sạch rồi." Vừa nói, Tô Nhân Tu vừa chỉ hai vị trí trên bản đồ.

Tô Thần nghe xong, nhíu mày suy tư.

Nhiệm vụ hệ thống yêu cầu hắn dẫn dắt tộc nhân khai quật một ngôi cổ mộ, không hạn chế quy cách lớn nhỏ.

Nhưng mà, ngàn vạn lần đừng tưởng không hạn chế lớn nhỏ quy cách thì có thể tùy ý khai quật, thậm chí tìm một cái bãi tha ma hoặc tìm tổ mộ của một hộ dân nào đó là có thể tính là cổ mộ.

Trên thực tế, người cổ đại chia làm ba bảy loại, phần mộ cũng chia làm ba bảy loại.

Đầu tiên, nơi hạ táng sau khi chết của dân chúng bình dân thì không gọi là "Mộ", thực tế nên gọi là "Phần"!

Tức là đào cái hố, chôn quan tài xuống, rồi đắp cái nấm đất!

Loại này gọi là Phần, cũng là quy cách mai táng phổ biến nhất của bách tính bình thường.

Thời cổ đại chỉ có quan viên hoặc thế gia đại tộc mới có tư cách gọi là "Mộ".

Loại này thường sẽ có địa cung, cửa mộ, cùng với một ít đồ bồi táng.

Cao hơn nữa là "Trủng" của quý tộc, lăng tẩm của chư hầu đế

vương...

Nói cách khác, nhiệm vụ cổ mộ của hệ thống ít nhất cũng cần khai quật cổ mộ có cửa mộ, có địa cung, có mộ thất đàng hoàng.

Giống như đời sau, mọi người chắc chắn từng nghe nói ở đâu đó xuất hiện cổ mộ cần khảo cổ, nhưng cơ bản chưa từng nghe nói ở đâu đó xuất hiện "cổ phần" cả!

Bởi vì Mộ và Phần là hai quy cách khác nhau!

Chỉ có Mộ mới có giá trị khảo cổ.

Đáng nhắc tới là, Nhật Bản ngược lại có rất nhiều cách nói về "cổ phần".

Như là Đại Sơn Cổ Phần, Đại Tiên Cổ Phần...

Đây là bởi vì bọn họ học văn hóa lăng mộ học không đến nơi đến chốn, vơ đũa cả nắm hai thứ làm một.

Cho dù là mộ Hoàng thất Nhật Bản cũng thống nhất gọi là Phần.

Suy tư một lát, Tô Thần chỉ vào hai địa điểm trên bản đồ, trầm giọng nói: "Trước tiên tới Lệ Sơn thử vận may, nếu không tìm thấy mộ thì đi Ninh Hương Sơn.

Nhiều nhất hai ngày, nếu đều không tìm được thì về trước." Thế giới này là thế giới Đạo Mộ, vừa có Lão Cửu Môn, cũng có Tả Lĩnh, Mạc Kim.

Nói cách khác, những ngôi mộ cổ từng tồn tại trong truyền thuyết, thế giới này cũng có.

Mà khoảng cách gần thành Trường Sa nhất, không gì hơn được mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh và mộ Thanh Ô Tử dưới đáy mỏ quặng.

Chỉ là, hai ngôi đại mộ này, cái sau còn tà môn hơn cái trước.

Trước nói về ngôi mộ cổ ở Tiêu Tử Lĩnh, ông nội, cha, còn có anh hai của Ngô Lão Cẩu, toàn bộ đều bỏ mạng trong ngôi mộ này.

Mấy chục năm sau đó, Ngô Lão Cẩu vẫn luôn canh cánh trong lòng.

Còn về mộ Thanh Ô Tử dưới mỏ quặng, nơi đó càng là hung hiểm dị thường.

Quân đội Nhật Bản, cộng thêm cao thủ Cửu Môn thế hệ trước và cả thế hệ của Trương Khải Sơn, ước chừng ít nhất cả ngàn người đã bỏ mạng bên trong mộ Thanh Ô Tử.

Có thể nói, hai ngôi cổ mộ này, một cái so với một cái càng hung hiểm hơn!

Ngô gia tốt xấu gì cũng là thế gia Thổ phu tử trăm năm, Tô Thần có cái gì?

Năm gã thanh niên chưa trải sự đời, cộng thêm một cây cung cũ, một thanh Nhạn Linh Đao!

Cứ ngây ngốc chạy đi khai quật mộ Huyết Thi như vậy, sợ không phải là muốn dâng điểm tâm cho Huyết Thi chắc!

Chỉ là, Tô Nhân Tu nghe xong lời này, mặt đầy kinh ngạc nói: "Tiểu Thần, chúng ta không phải đi săn thú sao?" "Săn thú?

Thời buổi này, làm gì còn con thú nào cho lục thúc săn hả!" Tô Nhân Chiêu lắc lắc đầu nói.

Gặp phải nạn đói lớn, cái gì cũng không còn để ăn, thú trong núi có thể săn được đã sớm bị thợ săn bắt sạch rồi.

Số ít chưa bị bắt cũng đã sớm trốn vào rừng rậm nguyên sinh không người đặt chân như Thần Nông Giá.

Muốn săn thú ở mấy ngọn núi lân cận, đó quả thực là si nhân nằm

mộng.

Tô Linh Nhi cùng hai người còn lại nuốt nước miếng, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Tiểu Thần ca, chúng ta là muốn đi làm gì?" Tô Thần cười ha ha, nháy nháy mắt giải thích: "Khai quật cổ mộ, làm một chuyến Thổ phu tử!" Nói xong câu này, sắc mặt Tô Thần nghiêm túc hẳn lên, ánh mắt quét qua ba người Tô Linh Nhi: "Mấy đứa cũng thấy rồi đấy, hai mươi cân lương thực, cố lắm cũng chỉ cầm cự được vài ngày, căn bản không đủ cho cả thôn ăn.

Muốn sống sót trong cái thời loạn lạc này, thì phải đi con đường khác biệt một chút.

Hành động lần này khả năng sẽ rất nguy hiểm!

Chương 6

Mấy đứa nếu không muốn làm, hoặc là sợ rồi, bây giờ cứ nói ra, anh đi đổi người khác tới." Người trẻ tuổi sợ nhất là bị khích tướng, Tô Thần vừa nói lời này, ba người vốn còn chút sợ hãi nháy mắt ưỡn thẳng lồng ngực.

Ngay cả Tô Nghĩa Thiên ban nãy bị dân tị nạn vây chặn, sợ đến tè ra quần, giờ phút này cũng giống như gà chọi, ngẩng cao đầu. "Tiểu Thần ca, em không sợ, em đi theo anh!

Thổ phu tử thì Thổ phu tử, chỉ cần được ăn no cơm, tạo phản em cũng theo anh làm!" Tô Nghĩa Thiên tỏ thái độ xong, hai người còn lại cũng vội vàng theo sau: "Em cũng thế." Nhìn thấy mấy người đều bùng lên nhiệt huyết, Tô Thần hài lòng gật đầu, sau đó phân phó: "Vậy mọi người đi chuẩn bị trước, trong nhà nếu có thuổng sắt, xẻng cán ngắn các loại thì cũng mang theo." "Tiểu Thiên, em phụ trách đi tìm Tứ nương, bảo thím ấy chia ra một phần lương thực, làm chút lương khô để chúng ta mang đi.

Ngày mai trời vừa sáng là xuất phát!

Nhớ kỹ, chuyện này phải bảo mật, tuyệt đối không được nói với bất kỳ ai, đợi lấy được bảo bối trong mộ, bán lấy tiền rồi hãy nói cho mọi người." Ba người Tô Linh Nhi vội vàng vỗ ngực, tỏ vẻ mình tuyệt đối không nói.

Sau đó liền dựa theo phân phó của Tô Thần, ai nấy đi chuẩn bị.

Nhìn bộ dạng mấy người bọn họ, Tô Thần bất đắc dĩ lắc đầu.

Mang theo mấy con gà mờ, thậm chí ngay cả bản thân hắn cũng là gà mờ, chỉ là một Triệu Quát "bàn việc quân trên giấy".

Nếu có khả năng, đương nhiên hắn cũng muốn mang theo súng kíp, đại bác cùng đi, bảo đảm an toàn cho mọi người ở mức tối đa.

Nhưng ai bảo hệ thống keo kiệt như vậy, tiền cũng không có, vũ khí cũng không cho! "Chỉ cần có một cây Hán Dương Tạo... lão tử cũng dám vào mộ Huyết Thi liều mạng một phen!" Một đêm không nói chuyện.

Sáng sớm hôm sau, trời vừa tờ mờ sáng.

Tô Thần và Tứ bá, Lục thúc, cộng thêm ba người trẻ tuổi Tô Linh Nhi rất nhanh đã tập hợp ở đầu thôn.

Tô Linh Nhi cõng một cái tay nải, bên trong đựng bánh nướng mà đêm qua Tứ đại nương và mấy vị bác gái khác thức trắng đêm làm ra!

Đủ cho sáu người bọn họ ăn trong hai ngày.

Số lương thực còn lại kia, lại phối hợp chút vỏ cây các loại, nếu chỉ nấu cháo trắng, miễn cưỡng còn có thể cầm cự được ba ngày.

Tô Linh Nhi lấy bánh nướng chia cho mọi người, cái bánh to bằng bàn tay, bên trong trộn lẫn cám lúa mạch, nhìn qua đen thui.

Tô Thần thử cắn một miếng, kết quả nhíu mày ngay lập tức.

Bởi vì cái bánh này chỉ có thể dùng ba chữ để hình dung: Mẹ kiếp, rát họng!

Nhưng quay đầu nhìn lại, lại phát hiện mấy người Tô Nhân Chiêu ăn đến say sưa ngon lành.

Thậm chí ngay cả vụn bánh trong tay cũng không nỡ bỏ qua, liếm sạch sành sanh.

Tô Thần nhún vai, hiểu là do mình quá kiểu cách, vẫn chưa triệt để thích ứng với thời đại này.

Hắn hít sâu một hơi, ba chân bốn cẳng ăn hết cái bánh nướng thô

ráp trong tay, tiếp đó vung tay nói: "Xuất phát!" ...

Lệ Sơn cách Tô Gia Thôn hơn năm mươi dặm, nhóm người bọn họ đi nhanh một chút, ước chừng đến giữa trưa là có thể tới chân núi.

Trên đường đi, có không ít dân chạy nạn.

Không một ngoại lệ, toàn bộ đều là quần áo tả tơi, mặt vàng da bọc xương!

Đồng dạng, cũng không có ngoại lệ, những dân tị nạn này khi nhìn thấy Tô Linh Nhi, đặc biệt là cái tay nải cõng sau lưng cô bé, trong mắt đều lóe lên những tia nhìn không rõ ý đồ.

Cũng may, nhóm người bọn họ trên tay cơ bản đều cầm vũ khí, ngay cả hai thằng nhóc Tô Nghĩa Hổ và Tô Nghĩa Thiên cũng mỗi người cầm một cái xẻng sắt.

Dân tị nạn nhìn thấy cảnh này, trong lòng dù có ý đồ cũng không dám thật sự tiến lên, chỉ lẳng lặng lướt qua đội ngũ của Tô Thần!

Cứ đi như vậy suốt một đường, Tô Thần cũng phát hiện, càng tới gần Lệ Sơn, bách tính hoặc dân tị nạn trên đường cũng càng ít.

Tô Nhân Chiêu nhìn ra sự khó hiểu trong mắt Tô Thần, cười giải thích: "Nơi này đất đai cằn cỗi, không có mấy hộ gia đình.

Ngoại trừ ba năm nhà thợ săn, cơ bản rất hiếm có người tới nơi này!" Tô Nhân Tu cõng cây cung cũ, cũng tiếp lời: "Chú nghe người ta nói, mấy nhà thợ săn này đều chạy nạn đi hết rồi.

Đi thêm hơn một dặm nữa, có một nhà thợ săn trước kia chú quen biết." Tô Thần gật gật đầu, lập tức ngẩng đầu nhìn về phía Lệ Sơn xa xa.

Lệ Sơn tuy nói là núi, nhưng thật ra cũng không tính là cao, chỉ có độ cao so với mặt biển chừng hai ba trăm mét.

Hơn nữa, Lệ Sơn chỉ là một ngọn núi vệ tinh của dãy Long Hoa.

Dãy núi Long Hoa kéo dài hai mươi tám cây số, tổng cộng có bảy mươi hai ngọn núi lớn nhỏ.

Lệ Sơn chỉ là một ngọn không bắt mắt chút nào trong số đó.

Bởi vì gặp nạn hạn hán, không những ruộng đồng của bách tính hoang vu tiêu điều, mà mạch núi xung quanh cũng gặp tai ương.

Còn chưa vào đông, cả ngọn Lệ Sơn đã trọc lóc một mảnh.

Tô Thần nhìn hai lần, quay đầu nói: "Thời gian không còn sớm, mọi người đi cả chặng đường cũng mệt rồi.

Lát nữa chúng ta tới nhà thợ săn kia nghỉ ngơi một chút, ăn uống no say rồi hãy vào núi!" "Được thôi!

Mọi người đi theo tôi là được." Tô Nhân Tu cười cười, dẫn mấy người đi vòng vèo một hồi, rốt cục tìm được một căn nhà gỗ phía sau một cánh rừng.

Căn nhà này là kiểu nhà sàn điển hình của trại người Mèo (Hmong), tổng thể dựng trên cao, treo lơ lửng so với mặt đất.

Nhà gỗ bình thường chia làm ba tầng, tầng trên trữ thóc lúa, tầng giữa để người ở, tầng dưới chân lầu quây thành chuồng, dùng để nuôi gia súc.

Bên ngoài nhà sàn đã mọc rất nhiều cỏ dại, hiển nhiên là lâu ngày không có người ở.

Thành Trường Sa chủ thể là người Hán, nhưng cũng phân bố lác đác một ít dân tộc thiểu số.

Ví dụ như Thổ Gia, Miêu, Bạch, chính là những dân tộc thường thấy nhất ngoài người Hán.

Tô Thần hơi kinh ngạc nói: "Lục thúc, bạn của chú là người trong

trại Miêu à?" "Đúng thế, 'Bảo Động Cáp' còn là thợ săn giỏi nhất trong trại Miêu, có điều bảy tám năm trước cậu ta muốn cưới một cô nương người Hán, trại chủ trại Miêu không đồng ý. 'Bảo Động Cáp' giận quá, liền dẫn theo cô nương người Hán kia rời khỏi trại, chuyển đến Trường Sa, lập nghiệp ở bên này." Nữ tử tộc Miêu năng ca thiện vũ, nam tử lấy săn bắt làm nghề sinh nhai.

Nhưng thật ra, tộc Miêu vẫn luôn sống tụ tập theo trại, đặc biệt cấm thông hôn với người ngoại tộc.

Tình huống này ngàn năm qua cũng không có thay đổi gì.

Tô Thần gật gật đầu, vẫy tay bảo mọi người lên lầu nghỉ ngơi một chút trước.

Nhưng ngay khi Tô Linh Nhi lên cầu thang, vừa mới đẩy cửa ra, cô bé bỗng nhiên hét lên một tiếng, liên tiếp lùi lại hai bước. "Sao thế Linh Nhi?" Sắc mặt Tô Thần biến đổi, vội vàng rút thanh Nhạn Linh Đao sau lưng ra, ba bước gộp làm hai chạy lên lầu.

Tô Linh Nhi kinh hồn bạt vía, chỉ vào trong nhà, mặt mày trắng bệch nói: "Tiểu Thần ca, bên trong... bên trong có người chết!" Người chết?

Mọi người nhìn nhau, đều nhìn thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Lúc này, Tô Thần che chở Tô Linh Nhi ở sau lưng, ánh mắt quét vào trong nhà.

Nhà sàn đã hơn nửa năm không có người ở, khắp nơi đều là bụi bặm bay lơ lửng.

Ánh sáng xuyên qua khe hở ván gỗ, chiếu xạ vào trong phòng.

Lờ mờ có thể nhìn thấy, trên sàn nhà cách đó không xa có một gã hán tử trung niên đang nằm.

Người này chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc áo bào màu xám, tóc tai bù xù bết lại với nhau.

Giờ phút này ngã trên mặt đất, mặt như tro tàn, không biết là chết hay sống.

Chương 7

Tô Thần chú ý tới, bên tay hán tử kia có một thanh trường đao, kiểu dáng là Quan Sơn Đao thường thấy ở vùng Thăng Long!

Cái gọi là Quan Sơn Đao, xuất xứ từ trấn Quan Sơn, Lâm Đồng.

Hình dạng tương tự Nhạn Linh Đao, chỉ là mỏng hơn, lưỡi dao cũng thẳng hơn.

Tô Nhân Chiêu cũng đã lên lầu, ông quan sát một lúc, kinh hô: "Người chưa chết, còn thở!" Nghe được lời này, mọi người vội vàng vào nhà. "Tiểu Thần, làm sao bây giờ?" Tô Thần nhìn hán tử trung niên hôn mê bất tỉnh, quan sát kỹ một lúc, phát hiện trên người nam tử tịnh không có vết thương nào quá rõ ràng.

Chỉ là gò má hắn cực gầy, mặt có sắc xanh xao, hiển nhiên là do suy dinh dưỡng lâu ngày dẫn đến ngất xỉu.

Thấy thế, Tô Thần thở phào nhẹ nhõm, cười nói: "Không sao, chỉ là đói ngất đi thôi." Lúc này, Tô Nhân Tu bỗng nhiên chỉ vào thanh đao bên tay hán tử trung niên, kinh ngạc nói: "Đây là Quan Sơn Đao, hắn là Quan Sơn đao khách!" Trấn Quan Sơn ngoại trừ đao nổi danh, đao khách cũng danh tiếng không nhỏ.

Đồng Quan gió cát đầy trời, loại đao khách này hoặc là làm trộm cướp, hoặc là làm việc cho quan phủ, người nào người nấy đều có tuyệt kỹ bên mình!

Chỉ là...

Quan Sơn đao khách?

Trong lòng Tô Thần khẽ động, hình như Quan Sơn đao khách nổi danh nhất trong thành Trường Sa chính là Hắc Bối Lão Lục.

Khác với Ngô gia hay Hoắc gia, Hắc Bối Lão Lục là người ngoại địa, giết Đề đốc Cửu Môn cũ, lúc này mới thượng vị trở thành đương gia Cửu Môn mới. "Trong ấn tượng, Hắc Bối Lão Lục chính là vào những năm đầu Dân Quốc, đắc tội với Tiểu Đao Hội gần quê nhà, lúc này mới lưu lạc đến thành Trường Sa!" Hắc Bối Lão Lục lai lịch thần bí, hành tung càng thần bí.

Khác với các gia tộc Cửu Môn khác động một chút là mấy chục, thậm chí cả trăm người, Hắc Bối Lão Lục từ đầu đến cuối vẫn luôn chỉ có một mình.

Một người thành một quân, giết cho cả thành Trường Sa không ai dám chọc!

Luận về thực lực đơn lẻ, Hắc Bối Lão Lục thật ra có thể xếp vào top 3 Cửu Môn.

Chỉ có điều hắn trước sau chỉ có một mình, thế đơn lực bạc, cho nên chỉ có thể xếp hàng thứ sáu.

Nghĩ tới đây, Tô Thần trầm ngâm một lát, quả quyết nói: "Linh Nhi, lấy miếng bánh lại đây!" "Nhưng mà..." Năm mất mùa, sự trân quý của lương thực không cần nói cũng biết.

Chỗ lương thực này, người nhà họ Tô tự mình ăn còn không đủ, Tô Linh Nhi tự nhiên không muốn bạch bạch cho người ngoài. "Nhanh đi..." Thấy Tô Thần thúc giục, Tô Linh Nhi ngậm miệng, chỉ đành từ trong tay nải lấy ra một miếng bánh nướng trộn lẫn cám gỗ.

Lúc này, bánh nướng đã nguội ngắt, trở nên cứng ngắc.

Tô Thần nhận lấy bánh, đặt dưới mũi nam tử.

Còn đừng nói, phương pháp này cực kỳ hữu dụng.

Hương khí của bánh nướng vừa tỏa ra, nam tử liền tỉnh lại.

Hắn nhìn thấy cái bánh trước mắt, không nói hai lời, cầm lấy liền bắt đầu ngấu nghiến!

Cái bánh nướng độ cứng sánh ngang tảng đá này, ở trong miệng hắn lại bị nhai rôm rốp.

Cùng lúc đó.

Tô Thần bỗng nhiên nghe thấy trong đầu vang lên nhắc nhở của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ tiếp xúc nhân vật cốt truyện Hắc Bối Lão Lục, thanh tiến độ cấp bậc gia tộc +8%!】 Quả nhiên là Hắc Bối Lão Lục!

Tô Thần chợt sững sờ, vội vàng mở bảng hệ thống ra.

Chỉ thấy thanh tiến độ vốn dĩ chỉ có 32%, quả nhiên đã tăng trưởng một ít.

Nghĩ đến đây, Tô Thần vội vàng yên lặng hỏi trong lòng: "Hệ thống, thanh tiến độ còn có biện pháp gì tăng lên không?" 【Túc chủ sinh sôi con cháu cho gia tộc, chiêu mộ thành viên biên chế bên ngoài, cũng như tiếp xúc nhân vật cốt truyện, đều có thể gia tăng thanh tiến độ!】 【Cấp bậc gia tộc mỗi khi tăng lên một cấp, đều sẽ thưởng một cái bảo rương, cấp bậc bảo rương nâng cao tùy theo cấp bậc gia tộc!】 Nghe được lời này, Tô Thần không khỏi sáng mắt lên.

Sinh sôi con cháu cần thời gian, không phải chuyện một sớm một chiều.

Nhưng mà, chiêu mộ thành viên ngoại biên, cũng như tiếp xúc nhân vật cốt truyện, ngược lại có thể đưa vào lịch trình.

Nếu có thể tiếp xúc thêm một ít người trong Cửu Môn có danh có tính, thanh tiến độ hẳn là rất nhanh sẽ có thể đạt tới 100%!

Nghĩ tới đây, ánh mắt Tô Thần nóng rực, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục đã liếm sạch sẽ cả vụn bánh cuối cùng. "Linh Nhi, lấy thêm

cho anh ta một cái bánh!" Tô Linh Nhi tuy rằng không tình nguyện, nhưng không dám trái mệnh lệnh của Tô Thần.

Vì thế lại từ trong tay nải lấy ra một cái bánh nướng.

Hắc Bối Lão Lục sau khi nhận lấy, vẫn như cũ ngấu nghiến.

Phảng phất thứ hắn cầm căn bản không phải là chiếc bánh thô khó nuốt, mà là trân mỹ vị nhân gian gì đó!

Chờ đến khi Hắc Bối Lão Lục ăn xong cái bánh thứ hai, hắn mới ngẩng đầu nhìn về phía mấy người Tô Thần, buồn bực nói: "Đa tạ!" Tô Linh Nhi bĩu môi, lầm bầm nói: "Lương thực quý giá như vậy, một câu cảm ơn là xong rồi hả?" "Được rồi Linh Nhi, bớt tranh cãi vài câu đi." Tô Thần trừng mắt nhìn Tô Linh Nhi một cái, lại thấy Hắc Bối Lão Lục trầm mặc, bỗng nhiên nắm chặt thanh Quan Sơn Đao kia, xoay người đứng lên.

Một màn này, lập tức khiến mấy người Tô Nhân Chiêu biến sắc. "Cậu muốn làm gì?" Tô Nhân Tu sắc mặt đổi đổi, vội vàng lấy cung tên sau lưng xuống, giương cung lắp tên nhắm ngay đối phương.

Hắc Bối Lão Lục ngẩng đầu nhìn về phía Tô Thần, nghiêm túc nói: "Tôi vừa từ Đồng Quan tới phương Nam, trên người không một xu dính túi!

Cậu muốn giết ai, tôi đi giết giúp cậu, coi như là tiền mua bánh!" Nghe được lời này, Tô Thần không khỏi cười.

Hắn biết, mình đã cược đúng!

Cửu Môn Đề Đốc, nghe thì hay đấy, thực tế đều là những kẻ hung hăng liếm máu trên lưỡi dao của xã hội cũ, đâu ra người tốt gì!

Nhưng mà!

Trong đám người này, Hắc Bối Lão Lục không tính là tốt, lại cực

có nguyên tắc.

Hôm nay nếu đổi thành Trần Bì A Tứ, hoặc là những người khác trong Cửu Môn, Tô Thần còn thật sự không dám cứu.

Ai biết cứu sống có phải là kẻ bạch nhãn lang (vô ơn bạc nghĩa) hay không!

Mấy người khác nghe Hắc Bối Lão Lục nói thế, cũng thở phào nhẹ nhõm.

Danh hiệu Quan Sơn đao khách, như sấm bên tai.

Dù cho có cung tên trong tay, Tô Nhân Tu cũng không dám cam đoan mình có thể nắm chắc phần thắng trước đối phương.

Tô Thần lắc đầu, bật cười nói: "Tôi cứu anh, lại không phải để anh giúp tôi giết người!" "Còn đói không, có muốn ăn bánh nữa không?" Hắc Bối Lão Lục lắc đầu, hắn tự nhiên chưa ăn no, bởi vì hắn đã đói ròng rã mười ngày rồi.

Trong tám ngày nay, không nhận được một đơn nào trong thành, chỉ có thể ngày ngày uống nước cầm hơi.

Dù là hán tử mình đồng da sắt cũng không chịu nổi đói như vậy.

Cho nên, hắn mới nghĩ xem có thể vào núi săn mấy con thú hay không.

Ai ngờ, còn chưa vào Lệ Sơn, người đã ngất đi.

Tuy rằng chưa ăn no, Hắc Bối Lão Lục cũng ngại ăn tiếp lương thực của nhóm Tô Thần.

Nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục lại rầu rĩ không nói chuyện, Tô Thần không khỏi có chút nản lòng.

Vẫn là khí thế vương bá chưa đủ nha, nếu không theo kịch bản, đối phương hẳn là phải dập đầu liền bái mới đúng...

Tô Thần thở dài trong lòng, tiếp đó suy tư một lát rồi nói: "Nơi này cũng chẳng có gì ăn, tiếp tục ở lại, e là sẽ chết đói.

Như vậy đi, hay là anh qua Tô Gia Thôn chúng tôi, coi như là chỗ dừng chân tạm thời, giúp trong thôn làm chút việc trong khả năng, chung quy cũng có một miếng cơm ăn.

Đợi anh có chỗ đi, tôi cũng không ngăn cản..." Hắc Bối Lão Lục nghe tiếng, mày hơi nhíu lại!

Chương 8

Hắn tới Trường Sa, một là để trốn tránh truy sát, hai cũng là nghĩ xem có thể xông pha chút danh tiếng ở Trường Sa hay không, cũng không phụ đao pháp hắn khổ luyện hơn hai mươi năm.

Thế nhưng, một đồng tiền làm khó anh hùng hán!

Mắt thấy cơm cũng ăn không đủ no, Hắc Bối Lão Lục chung quy vẫn là bớt đi chút kiêu ngạo.

Hắn khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Được!" Ngay trong nháy mắt Hắc Bối Lão Lục đáp ứng, Tô Thần cũng nghe thấy trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống lần nữa. 【Chúc mừng túc chủ, thành công chiêu mộ thành viên biên chế ngoại tộc Hắc Bối Lão Lục!

Thanh tiến độ cấp bậc gia tộc +8%!】 Nghe được nhắc nhở này, Tô Thần nháy mắt mày cười mắt mở.

Chỉ tốn hai cái bánh, liền tăng 16% thanh tiến độ, còn được một gã mãnh nhân tuyệt thế.

Cuộc mua bán này, quả thực là quá hời.

Tiễn thuật của Tô Nhân Tu không tính là đặc biệt tốt, chỉ là tiêu chuẩn bình thường.

Chỉ dựa vào mấy người bọn họ đi trộm mộ, rủi ro rất cao, có Hắc Bối Lão Lục gia nhập thì khác rồi!

Chuyện này tương đương với việc người chơi ở Tân Thủ Thôn đột nhiên nhặt được một món trang bị Vàng cấp 80, chỉ có thể dùng một chữ để hình dung —— Sướng!

Đường núi gập ghềnh nhấp nhô, cỏ dại mọc thành bụi.

Nhóm người Tô Thần vì phải mở đường nên đi rất chậm.

Ước chừng một canh giờ sau, bọn họ mới đi đến vị trí sườn núi.

Tô Thần nhìn đội ngũ, mấy người Tô Linh Nhi nóng đến mồ hôi đầm đìa.

Ngược lại là Hắc Bối Lão Lục, đói bụng thời gian dài như vậy, vừa ăn hai cái bánh liền trở nên sinh long hoạt hổ.

Hắn đi hơn nửa ngày trời, cư nhiên ngay cả một giọt mồ hôi cũng không chảy. "Tiểu Thần, cứ như thế này không được đâu, Lệ Sơn lớn như vậy, phải tìm tới khi nào a." Tô Nhân Chiêu lau mồ hôi trên trán, thở hồng hộc nói. "Đúng thế Tiểu Thần, chú đoán chúng ta dù tìm tới tháng sau cũng chưa chắc tìm được mộ Lệ Vương." Tô Thần cũng biết, bọn họ tìm mộ từng tấc đất thế này, chẳng khác nào mò kim đáy biển!

Nhưng ai bảo hệ thống keo kiệt như vậy, cái gì cũng không cho!

Muốn có khen thưởng, còn phải khai quật xong một ngôi cổ mộ trước đã.

Hắn thở dài, chỉ đành vắt hết óc, hồi tưởng lại kiến thức phong thủy về huyệt mộ! "Phong thủy... phong thủy..." Tô Thần lẩm bẩm vài tiếng, bỗng nhiên ánh mắt sáng lên!

Hắn vội vàng quay đầu nhìn về phía Tô Nhân Tu, hỏi: "Lục thúc, chú có biết trên Lệ Sơn chỗ nào có nguồn nước không?" Cái gọi là phong thủy, cần gió cũng cần nước!

Mà phong thủy mộ táng, càng là phải tụ gió tụ nước, dựa núi gần sông.

Như thế mới có thể che chở hậu nhân, phúc trạch kéo dài.

Bất kể là Hồ Bát Nhất hay là Tiểu Ca, những ngôi mộ bọn họ trải

qua, rất lớn bộ phận đều có bố cục phong thủy như vậy.

Tìm từ gần nguồn nước, dù sao cũng hiệu quả hơn là tìm không mục đích thế này! "Biết chứ, phía đông Lệ Sơn có một cái hồ, hồ không lớn, nhưng mấy trăm năm đều chưa từng cạn khô.

Thợ săn già gần đây đều nói, cái hồ kia thông với thủy mạch." Nghe được lời này của Tô Nhân Tu, Tô Thần quả quyết nói: "Đi, tới bên hồ tìm thử xem!" Rất nhanh!

Mọi người liền đi tới phía đông Lệ Sơn, nơi này phong cảnh tú lệ.

Đứng bên hồ, có thể nhìn thấy dãy núi nơi xa, hình tựa ngọa long, uốn lượn quanh co, chín khúc mười tám vòng.

Mà Lệ Sơn, vừa khéo nằm ngay chỗ đầu rồng. "Đây chẳng lẽ chính là câu Hồ Bát Nhất thường treo bên miệng, quan môn nhược hữu thiên trọng hiểm, định hữu vương hầu cư thử gian (Cửa quan nếu có ngàn trùng hiểm, chắc chắn vương hầu ở chốn này)?" Tinh thần Tô Thần đại chấn, vội vàng bảo mấy người tản ra, men theo bờ hồ tìm kiếm thổ nhưỡng đặc thù.

Nói chung, cổ mộ, đặc biệt là mộ của quý tộc vương hầu, đều sẽ có phong thổ (đất niêm phong).

Phong thổ bình thường đều là đất sét đã qua sao chế cho chín, ngàn năm cũng sẽ không mọc cỏ!

Dưới lòng đất có mộ thì thảo mộc trên mặt đất nhất định sẽ khác biệt với những nơi khác, hoặc là không có ngọn cỏ, hoặc là thưa thưa thớt thớt.

Tô Thần không hiểu Tầm Long Quyết của Mạc Kim Giáo Úy, càng không biết bí thuật phong thủy gì.

Chỉ có thể dùng biện pháp ngốc nghếch này, tìm kiếm từng chút một.

Cứ tìm như vậy hơn nửa ngày, lúc chân trời xuất hiện ráng chiều, Tô Linh Nhi ở trên một sườn đất xa xa bỗng nhiên hét to. "Tiểu Thần ca, mọi người mau tới chỗ em này!" Mọi người nghe tiếng, vội vàng đi về phía sườn đất nơi Tô Linh Nhi đứng.

Chỉ thấy Tô Linh Nhi chỉ về phía sau sườn đất nói: "Mọi người nhìn chỗ kia xem, một chút cỏ cũng không có!" Quả nhiên!

Phía sau sườn đất là một con dốc thoải, những nơi khác cây cỏ um tùm, duy chỉ có ở giữa, ước chừng mấy chục mét vuông lại trọc lóc một mảnh.

Tô Thần đi qua, từ dưới đất bốc một nắm đất bùn, nhìn kỹ.

Hắn phát hiện đất bùn nơi này nhìn qua khô ráo hơn, hơn nữa vừa bóp là tan!

Tô Thần suy nghĩ, quay đầu phân phó Tiểu Thiên và Tiểu Hổ, bảo bọn họ đào ngay trên dốc thoải!

Hai người bọn họ đã sớm không kìm nén được, vừa nghe lời này liền vội vàng cầm xẻng lên, ra sức đào.

Từng xẻng từng xẻng xúc xuống, bất quá một lát, ngay chính giữa dốc thoải đã bị đào ra một cái hố to chừng một trượng. "Tiểu Thần, đất này hình như thật sự không giống bình thường!" Theo việc khai quật sâu xuống, đất bùn dưới lòng đất dần dần đổi màu.

Ngoài cùng là màu đen của đất bùn bình thường, nhưng đến vị trí sâu hai mét, liền biến thành màu trắng xám, hơn nữa còn có vật chất dạng cao.

Tô Thần cười cười, giải thích nói: "Đây là đống phong thổ, dùng đất sét vôi sao chín!

Trải lên trên mộ, cỏ cây không mọc được, cũng có thể chống sâu bọ chống ẩm!" Không sai, người cổ đại tịnh không ngu ngốc như

tưởng tượng.

Thực tế thì họ chỉ là khoa học kỹ thuật không tiên tiến, nhưng không có nghĩa là không thông minh.

Dùng biện pháp thổ công như vậy cũng có thể đạt tới mục đích phòng chống sâu bọ.

Tương phản, nếu là mộ phần bình dân bách tính thì sẽ không giảng cứu như vậy.

Khả năng qua bảy tám năm, quan tài sẽ bị sâu mọt đục khoét, hoặc là bởi vì quá mức ẩm ướt mà thối rữa. "Nhìn thấy đống phong thổ, khoảng cách tới địa cung và mộ thất sẽ không xa nữa!" Lời nói này của Tô Thần nháy mắt khiến hai người Tô Nghĩa Thiên như được tiêm máu gà!

Cái này nếu như tìm được vài món bảo bối trong mộ, ăn cơm sẽ không cần lo nữa!

Tô Nghĩa Thiên dù sao cũng bị cái đói dọa cho sợ rồi, chỉ cần không đói bụng, hắn ngay cả tạo phản cũng dám làm.

Tiếp theo, mấy người Tô Nhân Chiêu, bao gồm cả Hắc Bối Lão Lục, luân phiên xuống đào đất.

Cứ đào như vậy đến khi sắc trời dần tối, cái xẻng sắt của Tô Nghĩa Thiên rốt cục kêu "keng" một tiếng, đụng phải vật cứng! "Gạch, là gạch!" Tô Nghĩa Thiên ngồi xổm người xuống, gạt đất bùn ra, chợt kinh hỉ hét lớn.

Nhưng ngay lúc này, Tô Thần lại vẫy tay nói: "Trời sắp tối rồi, Tiểu Thiên, mấy đứa lên trước đi.

Chúng ta về nhà của Bảo Động Cáp, nghỉ ngơi một đêm trước đã rồi tính." Mắt thấy sắp đào tới mộ thất rồi, Tô Thần lại nói về trước.

Chương 9

Mọi người tại trường toàn bộ đều nghi hoặc khó hiểu!

Tô Nghĩa Thiên càng là kinh ngạc nói: "Thần ca, không đào nữa à?" "Ừ!

Về trước!" Tô Nhân Chiêu vội vàng hỏi thăm: "Tiểu Thần, đang êm đẹp sao lại không đào nữa, trời tối không sao cả, chúng ta có thể làm mấy cái đuốc mà!" Đạo mộ tặc lựa chọn hành động vào buổi tối là để tránh tai mắt người đời.

Nhưng nơi này bất đồng, nơi này coi như là rừng sâu núi thẳm rồi.

Ngay cả thợ săn phụ cận cũng đi sạch, người khác càng không có khả năng tới bên này.

Bọn họ tự nhiên không cần tránh tai mắt người đời, có thể hành động ban ngày thì tận lực hành động ban ngày.

Bởi vì!

Tô Thần biết nơi này là thế giới Đạo Mộ!

Trong mộ cái quỷ gì cũng có khả năng tồn tại!

Bóp chết hết thảy nguy hiểm từ trong trứng nước, đây mới là tác phong của hắn...

Nhìn thấy thái độ Tô Thần kiên quyết, mấy người Tô Nhân Chiêu tuy rằng có chút không tình nguyện, nhưng cũng không kiên trì, chỉ là không nỡ nhìn cái hố to một cái.

Về phần Hắc Bối Lão Lục, hắn lại càng là Tô Thần nói gì nghe nấy, vô điều kiện chấp hành lời Tô Thần nói.

Vì thế, một nhóm người nhân lúc trời còn chưa hoàn toàn tối đen,

trở lại nhà sàn của Bảo Động Cáp.

Tô Thần bảo Tô Linh Nhi lấy mấy cái bánh cuối cùng ra, để mọi người chia nhau ăn.

Chờ đến khi ăn uống no say, hắn lúc này mới trầm giọng nói: "Tứ bá, Lục thúc... cháu không cho mọi người tiếp tục đào, tự nhiên là có đạo lý.

Mọi người không phải Thổ phu tử, không biết trong mộ hung hiểm.

Bên trong là thật sự có mấy thứ quỷ quái như cương thi đấy!

Cháu đưa mọi người tới đây là hy vọng dẫn dắt tộc nhân sống sót, chứ không phải muốn uổng phí đi nộp mạng!" Nghe được lời này của Tô Thần, mấy người Tô Nhân Chiêu nháy mắt trừng mắt lớn tướng! "Tiểu Thần, cháu nói cái gì, cương thi???" Đặc biệt là Tô Nhân Chiêu, càng là nhảy dựng lên cao ba thước, kinh ngạc đến tột đỉnh.

Truyền thuyết về cương thi, sớm nhất xuất hiện từ thời nhà Thanh.

Trong "Duyệt Vi Thảo Đường Bút Ký" của Kỷ Hiểu Lam đã ghi chép cặn kẽ về phân loại cương thi, năng lực, cũng như trúng thi độc thì cứu chữa thế nào!

Đúng thế, bạn không nghe lầm đâu!

Chính là vị quan viên nhà Thanh kia, Kỷ Hiểu Lam được xưng là mồm sắt răng đồng.

Ông ta đích xác từng viết ghi chép về cương thi. "Trên đời này... thật sự có cương thi?" Tô Linh Nhi rụt cổ lại, cảm giác âm phong từng trận, phảng phất căn nhà sàn này cũng mang theo vài phần âm sâm.

Khiến Tô Thần ngoài ý muốn chính là, Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn im lặng không lên tiếng, bỗng nhiên mở miệng: "Có, tôi từng tận mắt nhìn thấy!" Vừa nghe lời này, Tô Nhân Tu nổi lên hứng thú, vội vàng hỏi: "Huynh đệ, mau kể xem nào." Hắc Bối Lão Lục chần chờ một chút, thấy trên mặt mọi người đều mang theo vẻ tò mò, vì thế liền dùng ngữ khí trầm thấp từ từ kể lại.

Đó là chuyện của mấy năm trước, Hắc Bối Lão Lục khi đó mới xuất đạo, nhận một đơn tiêu diệt mã tặc từ chỗ quan phủ.

Lúc đó một đám đao khách ngồi canh giữ suốt năm ngày năm đêm trong hoang mạc ở Thiểm Bắc.

Lúc này mới đợi được mã tặc rời khỏi trại.

Đêm hôm đó, các đao khách ra sức truy tung mã tặc, cuối cùng đuổi kịp đám mã tặc trộm mộ trên một ngọn núi.

Khi đó, mộ thất của cổ mộ đã bị đào ra, nắp quan tài cũng bị đám mã tặc kia xốc lên.

Kỳ quái chính là, chủ nhân ngôi mộ trong quan tài lại thi cốt không tan.

Đám đao khách trong lòng tuy rằng kỳ quái, nhưng cũng không quản được quá nhiều, ngay lập tức xách Quan Sơn Đao lên, chém giết cùng một chỗ với mã tặc.

Ai ngờ, khi kịch chiến đang hăng, không biết máu tươi của ai bắn lên thi thể.

Rất nhanh, chủ nhân ngôi mộ liền phát sinh thi biến.

Cương thi hãn không sợ chết, hơn nữa mình đồng da sắt, không sợ đao kiếm.

Rất nhanh chiến đấu liền biến thành một màn đồ sát nghiêng về

một phía!

Mã tặc và các đao khách ý thức được không ổn, nhưng đã không còn kịp nữa rồi.

Còn lại lèo tèo vài người, chỉ có thể vừa đánh vừa lui.

Cuối cùng, vẫn là Hắc Bối Lão Lục liều cái giá đứt một cánh tay, chém rớt đầu con cương thi kia xuống.

Từ đó về sau, Hắc Bối Lão Lục nổi danh trong giới đao khách.

Thế nhưng không ai biết, trận chiến ấy, Hắc Bối Lão Lục tu dưỡng trọn vẹn hơn nửa năm, thương thế trên người mới khỏi hẳn.

Nghe đến đó, trong lòng Tô Thần khẽ động, nhịn không được thầm nghĩ: Thảo nào sau này Hắc Bối Lão Lục từ một tên Quan Sơn đao khách, trở thành Cửu Môn Đề Đốc.

Hóa ra là sớm có uyên nguyên với đạo mộ, hơn nữa từng kiến thức qua cương thi...

Ngoài ra, nghe hắn miêu tả, kia chỉ là cương thi bình thường, tịnh không mọc lông trắng, còn chưa tới tình trạng Mao Cương.

Đương nhiên, Hắc Bối Lão Lục khi đó quá trẻ tuổi, thực lực còn chưa đạt tới cảnh giới hiện tại.

Nếu đổi thành Hắc Bối Lão Lục hiện tại, ước chừng chỉ dùng một đao là có thể giải quyết chiến đấu.

Tô Thần vỗ vỗ tay, chiêu hô: "Được rồi, đều sớm nghỉ ngơi đi, ngày mai còn phải tiếp tục đào nữa!" Nghe được lời này, mấy người Tô Nghĩa Thiên phân biệt tìm một khối sàn nhà sạch sẽ, nằm xuống nghỉ ngơi ngay tại chỗ.

Chỉ có Tô Linh Nhi, bởi vì nghe câu chuyện Hắc Bối Lão Lục kể, luôn cảm giác trong lòng lành lạnh.

Cô bé ngại ngùng sáp lại bên người Tô Thần, nhỏ giọng hỏi: "Thần ca, em có thể nằm ở bên này của anh không, em có chút... có chút sợ!" Tô Thần khẽ cười một tiếng, gật đầu nói: "Đương nhiên có thể, ngủ sớm đi." "Vâng!" Hôm sau!

Trời vừa tờ mờ sáng, một nhóm người liền tỉnh lại.

Đại khái là vì chuyện Hắc Bối Lão Lục kể đêm qua, mấy người đều ngủ không ngon giấc.

Thậm chí ngay cả Tô Thần, trong mắt cũng mang theo chút mệt mỏi.

Ngược lại là Hắc Bối Lão Lục, ngủ một giấc thần thanh khí sảng, cả người khôi phục lại trạng thái đỉnh phong, tinh mang trong mắt lập lòe.

Tô Thần thấy thế, trong lòng rất là hâm mộ. "Hệ thống keo kiệt, túi quà tân thủ ngươi phải cho chút đồ tốt đấy, nếu không ta liền bãi công không làm nữa..." Tô Thần âm thầm oán thầm một câu trong lòng, sau đó tuyên bố xuất phát.

Lần này có mục tiêu, đội ngũ đi rất nhanh, chưa đến nửa canh giờ đã tới phía đông Lệ Sơn.

Nước hồ trong veo, mặt hồ sóng nước lấp loáng, phản chiếu ánh mặt trời mới mọc.

Mà trên sườn đất cách hồ nước không xa, cái hố to nhóm người Tô Thần đào đêm qua vẫn còn đó.

Mấy người tới sườn đất, Tô Nghĩa Thiên cầm lấy xẻng sắt, định phá vỡ gạch niêm phong đỉnh mộ cổ này.

Tô Thần thấy thế, vội vàng ngăn hắn lại nói: "Trước đừng vội, tiếp tục đào, mở rộng cái hố ra bên ngoài." Ngôi cổ mộ này không tính là đặc biệt lớn, cho dù Tô Thần hiểu biết không nhiều, cũng cảm thấy

quy cách mộ thất không đạt tới cấp bậc chư hầu vương.

Cực có khả năng chỉ là một ngôi mộ bồi táng.

Chương 10

Cũng chính là mộ của người nhà chư hầu vương, hoặc là thần tử tâm phúc.

Tô Thần bảo Tô Nghĩa Thiên đào cái hố to ra, một phương diện là vì hiện tại sáng sớm tinh mơ, ánh mặt trời không đủ mãnh liệt.

Một phương diện khác, là hắn muốn triệt để phơi bày mộ thất dưới ánh mặt trời.

Như vậy, cho dù chủ nhân ngôi mộ thật sự thi biến, có ánh mặt trời khắc chế, chung quy vẫn tốt hơn ở trong mộ tối om!

Tô Nghĩa Thiên tuy rằng không hiểu, nhưng vẫn dựa theo phân phó, cùng mấy người Tô Nghĩa Hổ luân phiên đào cái hố to.

Lại đào cả buổi sáng, dốc thoải gần như bị đào ra toàn bộ, Tô Nghĩa Thiên khẩn trương hỏi thăm: "Thần ca, hiện tại hố đã đủ lớn chưa?" Tô Thần không trả lời, mà là ngẩng đầu trước, dùng dư quang khóe mắt liếc nhìn mặt trời một cái.

Hôm nay thời tiết rất tốt, vạn dặm không mây, cũng khiến ánh mặt trời giữa trưa thêm vài phần độc địa.

Tô Thần hơi gật đầu, tiếp đó liền nói: "Sắp được rồi, bắt đầu phá mộ!" Ngôi mộ bồi táng này không có Lưu Ly Đỉnh gì đó như trong truyện, chỉ là gạch mộ đá xanh bình thường, chỉ là bên trên có thêm chút vân văn thô kệch.

Những viên gạch mộ này đều vuông vức hai thước, trọng lượng cao tới cả trăm cân!

Nếu là một người xuống mộ, muốn dời những viên gạch mộ tầng tầng lớp lớp này đi đều là một chuyện tốn thời gian tốn sức.

Cũng may, bên phía Tô Thần người đông.

Bảy người bọn họ cùng ra trận, tiếp sức dời gạch.

Chỉ tốn chưa đến nửa canh giờ, gạch đá xanh trên đỉnh mộ đã bị dời đi toàn bộ.

Tô Thần nhìn vào trong mộ thất, lập tức phát hiện vị trí bọn họ đứng vừa vặn là ngay phía trên chính giữa mộ thất.

Bên dưới bày biện chính là một cỗ quan tài màu đen.

Ánh mặt trời rải rác trên quan tài, thậm chí có thể nhìn thấy bụi bặm tràn ngập trong không khí.

Nhìn chất liệu hẳn là gỗ Kim Tơ Nam Mộc, tuy rằng trải qua cả ngàn năm, nhưng vẫn bảo tồn hoàn hảo.

Tô Thần vui vẻ trong lòng, ánh mặt trời có thể chiếu tới quan tài, đây là một tin tức tốt.

Nghĩ tới đây, hắn gọi Hắc Bối Lão Lục và Tô Nhân Chiêu, ba người cùng nhau dùng dây thừng, đu dây xuống đáy mộ thất.

Trong mộ thất tuy rằng không tính là xa hoa, nhưng bích họa và đồ tùy táng tán loạn vẫn có không ít.

Tô Thần nhìn sơ qua vài lần, phần lớn đều là tiền cổ không đáng tiền.

Nói đến tiền cổ, thì không thể không nhắc tới một câu.

Tịnh không phải tiền cổ nào cũng đáng tiền, tiền tệ đáng giá hay không, tịnh không phải xem niên đại, mà là xem lượng tồn thế, trình độ trân quý, giá trị lịch sử cũng như bản thân giá trị của nó vân vân!

Ví dụ như tiền vỏ sò thời Thương Chu, bởi vì lượng tồn thế quá lớn, giá trị của nó còn không bằng một đồng xu thời Thanh.

Mà tiền Kim Hồn đời Tống, ví dụ như tiền Thuần Hóa Nguyên Bảo Kim Phật Cung Dưỡng, bởi vì lượng tồn thế chỉ có ngàn đồng, cộng thêm bản thân là vàng, cũng như giá trị lịch sử cực cao.

Thời điểm những năm tám mươi của hậu thế, khi mọi người còn đang cầm tiền lương mấy chục đồng, một đồng tiền Thuần Hóa Nguyên Bảo Kim Phật Cung Dưỡng lại đã bán được cái giá trên trời là mấy chục vạn!

Tuy rằng không đáng tiền, nhưng Tô Nhân Chiêu lại hai mắt tỏa sáng, chạy nhanh lấy tới một cái túi vải, ai đến cũng không cự tuyệt, đem toàn bộ tiền cổ bỏ vào.

Tô Thần lắc đầu, quay đầu đặt ánh mắt lên quan tài!

Chuyến đi này, có thể lấy được Minh khí bảo hóa hay không còn xếp thứ hai.

Quan trọng nhất là, hoàn thành nhiệm vụ tân thủ hệ thống ban bố!

Nghĩ tới đây, trong mắt Tô Thần tinh quang chợt lóe, trầm giọng nói: "Chuẩn bị mở quan tài!" Mấy người Tô Nhân Chiêu nghe vậy, sắc mặt lập tức chấn phấn.

Dù không phải thổ phu tử chuyên nghiệp, họ cũng biết trong mộ thất, đồ bồi táng nhiều nhất nằm trong quan tài.

Đồ càng quý giá thì càng đặt gần mộ chủ.

Có để cho tộc nhân ăn no cơm hay không, đều xem ở ván này!

Nghĩ đến đây, Tô Nghĩa Hổ vội vàng xung phong: "Thần ca, để đệ làm được không?" "Được, cậu với Tiểu Thiên cùng làm, nhớ cẩn thận chút.

Nếu trong quan tài có gì không ổn, chạy ngay lập tức!" Tô Nghĩa Hổ gật đầu, sau đó cùng Tô Nghĩa Thiên đứng hai bên chiếc quan tài

gỗ nam mộc tơ vàng.

Tô Thần theo phản xạ định tìm góc đông nam của mộ thất, tìm một lúc mới nhớ ra mình đâu phải Mạc Kim Giáo Úy, cũng chẳng có bùa Mạc Kim, cần gì phải giữ cái quy tắc thắp nến ở góc đông nam.

Hai người Tô Nghĩa Hổ dùng xẻng sắt cẩn thận cạy đinh gỗ trên nắp quan tài.

Tiếp đó, họ hợp lực đẩy nắp quan tài kim ti nam mộc ra.

Nắp và thân quan tài ma sát, phát ra tiếng kẽo kẹt.

Cùng lúc đó, một luồng khí âm lãnh từ bên trong bốc ra.

Tô Linh Nhi xoa xoa tay, ngạc nhiên nói: "Sao tự nhiên lạnh thế nhỉ?" Tô Thần nghe vậy, sắc mặt khẽ biến.

Trời đang nắng chang chang, mặt trời treo cao trên đỉnh đầu, không thể nào nhiệt độ lại giảm đột ngột như vậy!

Khả năng duy nhất là trong quan tài có cổ quái!

Nghĩ đến đây, Tô Thần vội giơ tay ra hiệu: "Tiểu Thiên, hai đứa mau lui lại!" Hai người kia không hiểu chuyện gì, ngạc nhiên nhìn Tô Thần: "Thần ca, sao vậy?" Tô Thần quay sang nhìn Hắc Bối Lão Lục, trầm giọng hỏi: "Huynh đệ, tôi nghi trong quan tài có một con cương thi, anh có nắm chắc chém bay đầu nó không?" Cương thi mình đồng da sắt, toàn thân đao thương bất nhập.

Điểm yếu duy nhất là xương cột sống và đầu.

Hoặc là chém bay đầu, hoặc là tháo khớp xương sống.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy, trực tiếp xách thanh Quan Sơn Đao lên, đứng bên cạnh quan tài.

Hắn khẽ gật đầu, trịnh trọng nói: "Tôi sẽ dốc toàn lực, trừ khi tôi chết, nếu không sẽ không để cậu xảy ra chuyện." Nghe câu này, trong

lòng Tô Thần có chút cảm khái.

Hắc Bối Lão Lục độc lai độc vãng, nhưng thực chất là người cực kỳ trọng tình nghĩa.

Vốn dĩ sau khi trở thành Cửu Môn Đề Đốc, hắn suốt ngày sống mơ màng, người duy nhất hắn tin tưởng là một lão kỹ nữ trong thành Trường Sa.

Kỹ nữ vốn là nghề nghiệp thấp hèn nhất thời đại này, nhưng chỉ vì đối phương từng giúp Hắc Bối Lão Lục một lần, nên khi người đó gặp chuyện, hắn đã xách đao liên sát mấy chục mạng, giết sạch những kẻ bắt nạt bà ấy.

Về sau, lão kỹ nữ qua đời, Hắc Bối Lão Lục cũng mất đi ý nghĩa sống, cuối cùng chết dưới làn đạn loạn.

Nghĩ tới đây, Tô Thần cũng bảo Tô Nghĩa Thiên và Tô Nghĩa Hổ lui xuống.

Hắn đặt tay lên nắp quan tài, quả nhiên cảm nhận được một luồng hơi lạnh thấu xương khiến người ta dựng tóc gáy. "Phù!" Tô Thần hít sâu một hơi, từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Giây tiếp theo, ánh nắng chói chang chiếu thẳng vào trong cỗ quan tài gỗ nam mộc.

Chỉ nghe "xèo xèo"... một tràng âm thanh như thịt nướng vang lên, trong quan tài tức thì bốc lên làn khói đen hăng hắc.

Tô Thần sắc mặt nghiêm nghị, vội hét lớn: "Nín thở, khói đen là thi độc!" Lời còn chưa dứt, quan tài đã rung lắc dữ dội, còn phát ra tiếng rít chói tai như muốn xuyên thủng màng nhĩ.

Mấy người Tô Linh Nhi không chịu nổi, nhao nhao bịt tai ngồi thụp xuống đau đớn.

Cảm nhận sự đau nhức trong tai, Tô Thần biết không thể để con cương thi kia tiếp tục gào thét.

Nếu không, tất cả mọi người ở đây sẽ điếc đặc.

Hắn vội dùng hết sức bình sinh, hướng về phía Hắc Bối Lão Lục hét lớn: "Chính là lúc này, chém!" So với những người khác, trạng thái của Hắc Bối Lão Lục tốt hơn nhiều.

Nhưng nhìn gân xanh nổi lên trên cánh tay hắn cũng đủ thấy, màng nhĩ hắn cũng đang chịu đựng đau đớn rất lớn!

Chương 11

Vút!

Trong mộ thất, ánh đao bạc trắng lóe lên, Quan Sơn Đao trong tay Hắc Bối Lão Lục xuất thủ trong chớp mắt!

Trong giây lát, tiếng rít của cương thi trong quan tài cùng làn khói đen hăng hắc dần tan biến.

Lúc này mọi người mới nhìn rõ thứ nằm trong đó rốt cuộc là cái quái gì!

Đó là một cái xác khô quắt, trông như một khúc gỗ mục.

Hai chiếc răng nanh nhọn hoắt từ cái miệng thối rữa chìa dài xuống tận cằm.

Mà thứ khiến người ta da đầu tê dại nhất là đôi mắt của mộ chủ nhân, thế mà lại không có lòng trắng, toàn bộ đều là một màu đen kịt.

Tô Thần ngồi phịch xuống bên cạnh quan tài, há miệng thở dốc hít lấy không khí trong lành, đồng thời bình ổn lại cảm xúc kịch liệt.

Hắn tuy hiểu biết về đạo mộ, cũng biết một số cấm kỵ, nhưng lý thuyết chỉ là lý thuyết, chỉ khi thực sự đối mặt mới biết cương thi đáng sợ đến mức nào!

Tô Thần vẻ mặt đầy may mắn, vỗ vai Hắc Bối Lão Lục: "Huynh đệ, lần này thật sự đa tạ anh." Hắc Bối Lão Lục mặt không cảm xúc, lại im lìm không nói gì.

Tô Thần biết tính hắn nên cũng không để ý, chỉ dẫn mấy người Tô Nghĩa Thiên lại gần quan tài. "Mẹ ơi, đây là cương thi sao?

Vừa nãy làm em sợ chết khiếp, còn tưởng tai sắp điếc rồi!" Tô

Nhân Tu ngoáy ngoáy lỗ tai, vẻ mặt vẫn còn sợ hãi.

Tô Thần quan sát con cương thi trong quan tài một lúc, sau đó cười nói: "Lần này coi như chúng ta may mắn, đây là một con Lục cương (cương thi xanh), vẫn chưa tiến hóa đến cấp bậc Mao cương." "Lục cương, Mao cương?" Tô Nhân Chiêu sững người, vội hỏi: "Tiểu Thần, cương thi này còn phân chia cấp bậc nữa à?" "Đương nhiên rồi, đến u hồn dưới địa ngục còn phân tam lục cửu đẳng, huống hồ là cương thi." Tô Thần cười ha hả, kiên nhẫn giải thích cho mọi người về các loại cương thi. "Sơ cấp nhất là Tử cương, thường là người chết xong bật dậy, không có sức tấn công mấy, cũng không duy trì được lâu." "Cao hơn là Bạch cương, tức là mọc ra một đôi răng nanh trắng.

Loại này cơ thể rất cứng, hành động chậm chạp, đối phó tốn chút sức lực.

Người bình thường cầm dao kiếm, chỉ cần cẩn thận chút là đánh bại được." "Trên Bạch cương chính là Lục cương!" Nói đến đây, Tô Thần chỉ vào móng tay và cổ tay cương thi: "Mọi người nhìn xem, móng tay nó chuyển sang màu xanh, chứng tỏ cơ thể đã hoàn toàn 'đồng bì thiết cốt', dao kiếm khó thương.

Trừ ánh nắng giữa trưa và móng lừa đen ra, cách duy nhất đối phó là chém đầu nó." "Trên Lục cương là Mao cương, Phi cương và Hạn bạt...

Ba loại này, con sau lợi hại hơn con trước.

Nếu không chuẩn bị đầy đủ thì chạm cũng đừng chạm vào!" Mao cương, điển hình nhất chính là Tương Tây Thi Vương mà Trần Ngọc Lâu gặp ở Bình Sơn!

Thi vương đó khi còn sống là đại tướng quân triều Nguyên, chết rồi chôn ở Bình Sơn, ngày đêm hấp thụ dược khí trong núi, đã đạt đến

trình độ lông trắng mọc toàn thân, thậm chí cách cảnh giới Phi cương cũng không xa!

Tuy nhiên, giờ bàn chuyện Tương Tây Thi Vương còn quá sớm!

Bọn họ giải quyết một con Lục cương còn phải cẩn thận từng li từng tí, nếu gặp phải Mao cương hay Phi cương thật, chưa chắc Hắc Bối Lão Lục đã địch lại.

Nghe Tô Thần nói xong, mọi người không khỏi mở rộng tầm mắt.

Tô Nhân Chiêu cảm thán: "Không ngờ cương thi còn lắm chuyện như vậy.

Cơ mà Tiểu Thần, sao cháu biết nhiều việc về cương thi thế?" Không chỉ Tô Nhân Chiêu, mà Tô Nhân Tu và những người khác cũng kinh ngạc không thôi.

Bởi vì Tô Thần ngoài việc đi học ba năm, bình thường đều ở trong thôn, chưa từng đi xa bao giờ...

Tô Thần cười cười, đáp bừa: "Trong sách viết cả đấy, đọc sách nhiều tự nhiên sẽ hiểu." Lời còn chưa dứt, hắn bỗng sững lại.

Bởi vì trong đầu hắn cuối cùng cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống! `【Chúc mừng túc chủ...】` `【Chúc mừng túc chủ hoàn thành tân thủ nhiệm vụ!】` `【Phần thưởng đã phát vào không gian hệ thống, xin túc chủ chú ý kiểm tra!】` `【Nhiệm vụ Trường Sinh Gia Tộc đã ban bố!】` `【Xin túc chủ dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật huyết thi mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, hoàn thành thưởng một Bảo rương Thanh đồng!】` Một loạt thông báo hệ thống khiến Tô Thần không khỏi vui mừng ra mặt.

Mưu tính mấy ngày, xoay sở đủ kiểu, cuối cùng cũng hoàn thành nhiệm vụ tân thủ.

Chỉ là, nhìn thấy nhiệm vụ mới hệ thống đưa ra, mặt Tô Thần đen

lại.

Mộ Huyết thi, đó là ngôi hung mộ suýt làm cả nhà họ Ngô diệt vong.

Ngay cả mãnh nhân như Trương Kỳ Lân (Tiểu Ca), khi đối mặt với huyết thi cũng bị thương không nhẹ.

Bắt hắn dẫn theo đám tộc nhân cái gì cũng không biết, cái gì cũng không hiểu đi vào đó, chẳng khác nào mang điểm tâm đến cho huyết thi!

Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi nhíu mày.

Tô Linh Nhi thấy vậy tò mò hỏi: "Tiểu Thần ca, sao thế?" "À, không có gì!" Tô Thần lắc đầu, tạm thời gác lại nhiệm vụ mộ Huyết thi, tập trung sự chú ý vào quan tài.

Hắn trầm ngâm một lát rồi phân phó: "Tiểu Thiên, Tiểu Hổ, hai đứa bới đống thi cốt trong quan tài lên, xem có tìm được món minh khí bảo vật nào không!" Ngay lúc Tô Thần chú ý vào hệ thống, do ánh nắng chiếu vào, cương thi trong quan tài đã dần hóa thành tro bụi, chỉ còn lại một đống cốt phấn.

Tô Nghĩa Thiên vội vàng đáp lời, sau đó cũng không chê bẩn, nhảy trực tiếp vào trong quan tài, dùng tay mò mẫm trong đống tro xương.

Những người khác như Tô Nhân Chiêu, Tô Linh Nhi thì đi quanh mộ thất, muốn xem còn tìm được món gì tốt không.

Tìm khoảng một tuần trà, Tô Nhân Chiêu lắc đầu thất vọng: "Chỉ có tiền xu, không còn gì khác." Tuy nhiên đúng lúc này, hai người trong quan tài đột nhiên reo lên vui sướng: "Có bảo vật!" Chỉ thấy Tô Nghĩa Thiên thẳng người dậy từ trong quan tài, trên tay cầm một con ve sầu ngọc (ngọc thiền) chỉ còn một nửa, to bằng ngón cái.

Con ngọc thiền này toàn thân màu đỏ, giống như được ngâm trong

máu tươi vậy.

Tô Nghĩa Thiên chùi con huyết ngọc thiền vào áo cho sạch lớp tro xương bên ngoài, rồi như dâng bảo vật, hai tay cung kính đưa cho Tô Thần.

Tô Thần đón lấy ngọc thiền quan sát kỹ lưỡng, dưới ánh mặt trời, ngọc thiền tỏa sáng lấp lánh!

Hắn tuy không rành về đá quý nhưng cũng biết con huyết ngọc thiền này chắc chắn giá trị không nhỏ.

Nghĩ vậy, Tô Thần nở nụ cười: "Được lắm, có con huyết ngọc thiền này, chuyến đi Lệ Sơn coi như lãi to!" Tô Nhân Chiêu nghe vậy liền thở phào nhẹ nhõm.

Họ đi theo Tô Thần làm thổ phu tử chịu áp lực rất lớn.

Không chỉ dùng tiền mua lương thực để mua binh khí, mà còn mang đi một nửa số lương thực tồn kho của tộc.

Nếu kiếm được bảo vật đổi tiền mua lương thực thì còn dễ nói, chứ nếu không kiếm được gì, người trong tộc chắc chắn sẽ làm loạn.

Lúc này, Tô Nghĩa Hổ có chút ảo não đứng dậy khỏi quan tài, vẻ mặt thất bại: "Thần ca, Tứ bá, em đã mò nát cái quan tài bảy tám lần rồi, không còn gì nữa đâu." Nghe vậy, Tô Thần cười an ủi: "Không sao, mộ này quy mô không lớn, chắc là mộ bồi táng của chư hầu vương thôi.

Bảo vật không nhiều là bình thường!" Ngoài ra, qua những đồng tiền cổ trong mộ, Tô Thần đại khái đoán được mộ chủ nhân thuộc thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Thời đó chưa hình thành phong cách hậu táng như đời sau, đồ bồi táng nếu không có thanh đồng khí thì cũng chẳng có mấy món giá trị.

Rõ ràng vị mộ chủ này không thích đồ thanh đồng cho lắm, trong mộ chẳng thấy món nào.

Thấy mộ thất đã bị mọi người lục soát kỹ càng từ trong ra ngoài mấy lượt, Tô Thần liền nói: "Được rồi, thế là tạm ổn.

Chúng ta lấp đất lại, rồi đi thành Trường Sa." Trong không gian hệ thống của Tô Thần đang chứa tròn hai trăm đại dương.

Hắn đã tính kỹ, hai trăm đại dương này ít nhất phải trích ra một nửa mua vài khẩu súng ngắn Mauser.

Số còn lại dồn hết mua lương thực!

À đúng rồi, còn cả thịt nữa!

Dạo này miệng mồm hắn nhạt thếch ra rồi, nhất định phải mua gà vịt cá thịt khao bản thân và tộc nhân một bữa ra trò!

Còn tiền ở đâu ra thì đơn giản, cứ bảo là bán ngọc thiền mà có!

Quyết định xong, Tô Thần gọi mọi người rời khỏi mộ thất, bắt đầu lấp lại gạch mộ và đất đá.

Tô Nghĩa Hổ mặt đầy khó hiểu, nhịn không được hỏi: "Thần ca, chỗ này làm gì có ai, có cần thiết phải lấp đất không?" Tô Thần lắc đầu, nghiêm mặt nói: "Cậu tưởng ở đây chỉ có một ngôi mộ thôi à?" "Còn nữa sao?" "Không chỉ còn, mà là cả một quần thể mộ táng, cực kỳ có khả năng chính là mộ Lệ Vương trong truyền thuyết!

Đây là đại mộ của chư hầu vương, cho dù chúng ta hiện tại không tìm thấy thì cũng không thể để lại cho kẻ khác." Nghe vậy, mấy người Tô Nghĩa Hổ bừng tỉnh đại ngộ!

Đúng rồi, vất vả lắm mới tìm được đại mộ, không thể để người khác hưởng sái được.

Thế là hai thanh niên Tô Nghĩa Hổ và Tô Nghĩa Thiên múa xẻng

sắt nhanh như bay.

Chương 12

Khối lượng công việc vốn mất hơn một canh giờ, họ chỉ làm hùng hục trong nửa canh giờ đã lấp xong toàn bộ đất.

Sau đó dùng chân giẫm chặt, nhìn sơ qua thì không thấy dấu vết đào bới.

Nếu mưa xuống thêm hai trận nữa, mọi dấu vết sẽ bị xóa sạch.

Giống như Tô Thần nói, nơi này chắc chắn còn đại mộ, hơn nữa là mộ vương hầu!

Nhưng ngặt nỗi Tô Thần hiện tại không có kinh nghiệm và kiến thức đổ đấu, căn bản không tìm ra vị trí đại mộ.

Quan trọng hơn là, một cái mộ bồi táng đã có Lục cương, thì trong mộ chủ có thứ gì thật không dám tưởng tượng!

Tổng hợp lại, Tô Thần mới quyết định lấp đất niêm phong, để dành sau này quay lại khai quật.

Đợi xóa sạch dấu vết xong xuôi, Tô Thần tuyên bố hồi trình.

Lần này họ đi thẳng đến thành Trường Sa bán bảo vật, mua súng đạn và lương thực.

Đợi đồ đạc đầy đủ sẽ quay về Tô Gia Thôn.

Hắc Bối Lão Lục tự nhiên không có ý kiến, lầm lũi đi theo sau nhóm Tô Thần.

Trải qua chuyện vừa rồi, đặc biệt là tận mắt thấy Hắc Bối Lão Lục chém đầu cương thi, đám Tô Linh Nhi đã tan hết oán khí, trong lòng cũng có vài phần công nhận hắn.

Trong ba người bọn họ, Tô Nghĩa Thiên là hoạt bát nhất.

Trên đường về thành, cậu ta sờ sờ thanh Quan Sơn Đao của Hắc Bối Lão Lục, cười hỏi: "Đúng rồi đại ca, bọn em còn chưa biết tên anh đấy!" Hắc Bối Lão Lục sững lại, mê mang một lát mới cúi đầu nói: "Gọi ta là Lão Đao được rồi!" Trong Cửu Môn, dù là Tề Thiết Chủy hào xưng "thiết khẩu trực đoán" hay Trương Khải Sơn thần thông quảng đại, chưa từng ai biết tên thật của Hắc Bối Lão Lục.

Hắn là một kẻ lai lịch thần bí, cũng là một mãnh nhân đặc lập độc hành chỉ làm bạn với đao.

Còn cái tên "Hắc Bối Lão Lục" chỉ là biệt danh mà thôi.

Về cái biệt danh này, thực ra còn có một câu chuyện ly kỳ!

Nếu lịch sử không thay đổi, Hắc Bối Lão Lục mấy năm sau sẽ ở lại thành Trường Sa, học được thủ đoạn của thổ phu tử, đi theo người trong Cửu Môn trộm mộ.

Có lần vào mộ thất hắn không cảm thấy gì, nhưng lúc ra khỏi mộ lại thấy lưng mình như có người dựa vào, làm cách nào cũng không hất ra được.

Ly kỳ hơn là sau sự kiện đó, trên lưng hắn xuất hiện một vết bớt đen lớn.

Biệt danh Hắc Bối Lão Lục (Lão Lục Lưng Đen) cũng từ đó mà ra.

Nói cách khác, Hắc Bối Lão Lục hiện tại vẫn chưa thành Hắc Bối Lão Lục "hàng thật", vì chưa gặp con quỷ tặng hắn cái bớt đen kia!

Lạc đề rồi... quay lại chuyện chính!

Có lẽ nhờ lấy được bảo vật trong mộ nên tâm trạng mọi người thả lỏng hơn nhiều.

Cả đội đi đường nhẹ nhàng, trước khi trời tối đã đến dưới chân

thành Trường Sa.

Tô Thần xoa đôi chân đau nhức, thầm nghĩ đợi có tiền nhất định phải mua một chiếc ô tô để đi lại, nếu không cứ cuốc bộ mấy chục dặm thế này, gia tộc chưa hưng thịnh thì mình đã mệt chết trước rồi.

Ô tô thời Dân Quốc thường là xe Ford Model T, hay còn gọi là xe "lão gia".

Mười mấy năm trước, công ty Ford của Mỹ bắt đầu sản xuất quy mô lớn loại xe này, và đầu thời Minh Quốc được lãnh sự Mỹ đưa vào An Lạc.

Mười mấy năm sau đó, xe Ford cổ thịnh hành khắp nơi, dù là ở Kinh thành, Phố Cảng (Thượng Hải) hay các thành phố lớn đều thấy bóng dáng nó!

Đến năm Dân Quốc thứ 23, Phố Cảng sở hữu gần vạn chiếc xe Ford!

Chỉ có điều, một chiếc xe như vậy giá hơn bốn ngàn đại dương.

Với tiền tiết kiệm của Tô Thần, chỉ đủ mua mấy cái bánh xe. "Mục tiêu mua xe, đường còn dài lắm..." Tô Thần cảm thán một tiếng, quay đầu lại thấy chân tường thành vẫn như mọi khi, tụ tập hàng trăm dân tị nạn.

Những người này ánh mắt vô hồn, tràn đầy sự mờ mịt.

Đại tai ương bao giờ mới qua không ai biết, họ chỉ có thể bữa đói bữa no, tê liệt chờ đợi quan phủ trong thành phát cháo.

Mà cháo đó toàn là nước cơm loãng toẹt pha lẫn cát.

Lần này đội ngũ của Tô Thần đông hơn, lại gần như ai cũng cầm vũ khí, dân tị nạn chỉ liếc mắt một cái rồi lại lười biếng nằm xuống.

Không có cơm ăn thì chỉ có thể bớt cử động để đỡ tiêu hao năng

lượng.

Tô Thần dẫn mọi người vào thành xong liền nói: "Tứ bá, bá đi bán chỗ tiền cổ kia đi, cháu đi tìm người mua huyết ngọc thiền.

Dù bán được hay không, một canh giờ sau chúng ta gặp nhau ở tiệm lương thực." "Được!" Đám Tô Tiểu Thiên cũng muốn đi theo Tô Thần nhưng bị hắn vô tình trấn áp, bắt đám con cháu này đi theo Tứ bá Tô Nhân Chiêu hết.

Bản thân Tô Thần thì cùng Hắc Bối Lão Lục chuẩn bị đến cửa hiệu nhà họ Hoắc thử vận may.

Trong thành Trường Sa, có mấy nhà phụ trách kinh doanh cổ đổng văn vật, nhưng làm ăn lớn nhất không ai khác ngoài Hoắc gia và Giải gia.

Người bản địa đều nói, phàm là cổ đổng văn vật thì không có món nào không qua tay hai nhà này.

Tô Thần cũng không muốn đi đường vòng, dứt khoát tìm thẳng đến cửa hiệu dưới danh nghĩa Hoắc gia.

Trong cửa tiệm cổ đổng của Hoắc gia ở thành Bắc, hai gã hỏa kế đang ủ rũ gục xuống bàn ngủ gật!

Đây là cảnh tượng thường thấy trong nghề cổ ngoạn: ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm!

Trong cửa tiệm cổ kính, sát tường kê một chiếc giá bày đồ cổ.

Trên đó bày biện các loại đồ sứ...

Đương nhiên cơ bản đều là hàng nhái.

Hàng thật hầu hết được cất trong kho, hiếm khi mang ra cho người ta xem.

Mấy món hàng nhái này công nghệ chế tác bình thường, ngay cả

người trong nước không rành đồ cổ cũng nhìn ra điểm sai sai.

May mà khách hàng mục tiêu của mấy thứ này không phải người trong nước mà là người Tây.

Phàm là người Tây đến Trường Sa mà muốn mua chút đồ cổ, đa phần đều bị Hoắc gia "chém" đẹp một vố trước.

Hai gã hỏa kế nghe tiếng người bước vào, vội nở nụ cười nịnh nọt công nghiệp.

Nhưng khi thấy nhóm Tô Thần mặc áo bào rách rưới, bọn họ lại ỉu xìu ngồi xuống.

Người trong nước, lại còn là dân nghèo, nghĩa là chẳng có chút lộc lá nào!

Muốn kiếm tiền thì phải bán đồ cổ giả cho người Tây, nhất là người Mỹ, kiếm được toàn là đô la!

Thấy hai gã hỏa kế thái độ lồi lõm, Hắc Bối Lão Lục sa sầm mặt, đưa tay gõ gõ lên bàn: "Không thấy có khách đến à?" "Tự đi mà xem, thích gì thì mua nấy." Nghe câu này, Hắc Bối Lão Lục nghẹn lời!

Hắn mà có tiền mua đồ cổ thì việc gì phải nhịn đói mười ngày nay!

Huống hồ đồ cổ trong tiệm, dù là văn ngoạn, đồ sứ hay thư họa ngọc thạch, bất kể thật giả, mỗi món ít nhất cũng mười đại dương, có món lên tới cả trăm.

Hắn có ăn no rửng mỡ mới đi tiêu tiền oan như thế.

Tô Thần khí định thần nhàn, không hề tức giận vì sự đãi bôi của hỏa kế.

Hắn thản nhiên nói: "Chưởng quỹ đâu?" "Có gì cứ nói với tôi là được." Một gã hỏa kế lớn tuổi hơn liếc xéo Tô Thần một cái, nói.

"Mua bán huyết ngọc thượng hạng, anh cũng làm chủ được sao?" Tô Thần cười khẩy, lấy con huyết ngọc thiền từ trong ngực ra.

Chương 13

Hai gã hỏa kế vốn đang lơ đễnh, nhưng khi nhìn thấy huyết ngọc thiền trên tay Tô Thần, sắc mặt lập tức thay đổi, mắt dán chặt vào miếng ngọc không dứt ra được.

Gã hỏa kế lớn tuổi kêu lên một tiếng, nhanh chóng đổi sang bộ mặt cười nịnh nọt: "Ấy chết, khách quan đừng giận, là tiểu nhân không có mắt.

Ngài chờ chút, tôi đi mời chưởng quỹ ra ngay!" Hỏa kế làm việc lâu năm trong tiệm đồ cổ đều có chút nhãn lực giám định.

Tuy không dám bảo đảm chính xác hoàn toàn, nhưng nhìn qua những sợi tơ hồng như đang chuyển động bên trong con huyết ngọc thiền kia, hắn biết ngay miếng ngọc cổ này không tầm thường!

Gã hỏa kế lớn tuổi vội vàng chạy ra sân sau gọi chưởng quỹ, gã còn lại thì ân cần rót trà cho Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục.

Tô Thần cũng không vội, ung dung ngồi bên bàn uống trà nóng của tiệm.

Vừa uống xong một chén trà, đã thấy gã hỏa kế lúc nãy dẫn theo vài người đi tới.

Hỏa kế gật đầu khom lưng, cười giới thiệu: "Khách quan, đây là chưởng quỹ của chúng tôi." Tô Thần quay đầu nhìn, thấy chưởng quỹ đội một chiếc mũ phớt tròn đen trắng, mặc trường bào màu trắng, bên ngoài khoác áo mã quái màu xanh thẫm.

Còn người phụ nữ đi cùng ông ta ước chừng ngoài hai mươi, trang điểm nhẹ.

Cô ta có đôi môi mỏng đỏ mọng ướt át, kiều diễm như muốn nhỏ

nước.

Mái tóc uốn bồng bềnh kiểu quý tộc phương Tây, tết một bím tóc đơn thả hờ hững trên vai phải, trông vừa tinh nghịch lại vừa điển nhã.

Trên người cô mặc bộ xường xám màu xanh điện quang có vân tay, vạt dài tới gối, cổ áo tròn chỉ cao nửa tấc.

Bộ xường xám ôm sát đường cong, tôn lên thân hình lồi lõm quyến rũ của chủ nhân.

Tóm lại, đây là một người phụ nữ đầy mị lực và mang chút bí ẩn.

Hơn nữa nhìn thái độ của chưởng quỹ khi đi cùng, e rằng thân phận người phụ nữ này còn cao hơn tất cả mọi người trong tiệm.

Quả nhiên!

Tô Thần vừa thầm đoán trong lòng thì thấy chưởng quỹ khẽ khom người, cẩn thận hỏi: "Đông gia, hay là ngài làm việc?" "Thôi, tôi chỉ đến xem náo nhiệt, tiện thể nhìn qua chút.

Vương chưởng quỹ, ông tự quyết định là được." Người phụ nữ đáp một câu, tùy ý đi đến ngồi đối diện Tô Thần.

Đôi mắt long lanh như cười như không đánh giá hắn.

Tô Thần cũng không sợ, đường hoàng để người phụ nữ ngắm nghía, hắn lấy huyết ngọc thiền đặt lên bàn: "Chưởng quỹ, huyết ngọc thiền thượng hạng, ra giá đi." Chưởng quỹ nhìn thấy huyết ngọc thiền trên bàn, mắt trợn tròn.

Ông ta vội bước lên, cẩn thận cầm con ngọc thiền lên lật qua lật lại quan sát.

Hồi lâu sau, chưởng quỹ mới luyến tiếc đặt xuống, vẻ mặt thành khẩn nói: "Tiểu huynh đệ, ngọc thiền này đúng là đồ tốt, nhưng lai lịch không tốt, không bán được giá cao đâu, tiểu điếm tối đa chỉ có thể

trả hai trăm đại dương!" Ngọc thiền, hay còn gọi là khẩu hàm thiền (ve sầu ngậm miệng).

Ý nghĩa là khi hạ táng sẽ nhét một con ngọc thiền vào miệng người chết, ngụ ý tử nhi phục sinh, chu nhi phục thủy (chết đi sống lại, tuần hoàn không dứt)!

Nếu là ngọc thiền có huyết thấm thì giá trị càng cao, viên trên tay Tô Thần có thể bán đến cả ngàn đại dương.

Nhưng đúng như chưởng quỹ nói, đây là minh khí bồi táng, lại có lai lịch không tốt, mang theo kị húy, giá cao thì khó bán, hàng đắp chiếu một hai năm là bình thường.

Ra giá hai trăm đã coi như ông ta phúc hậu rồi.

Nếu gặp phải tay buôn đồ cổ tâm địa đen tối, ép giá xuống năm mươi, một trăm đại dương cũng là chuyện thường. "Hai trăm đại dương..." Trong không gian của Tô Thần đang có sẵn hai trăm đại dương, hắn định từ chối.

Nhưng đúng lúc này!

Người phụ nữ nãy giờ chỉ uống trà không nói gì bỗng lên tiếng: "Người tới là khách, dù sao cũng là đồng nghiệp dưới lòng đất, trả gấp đôi đi." Chưởng quỹ nghe vậy vội gật đầu vâng dạ.

Người phụ nữ đứng dậy, cầm túi xách trên bàn, dáng điệu yểu điệu thướt tha bước chậm ra cửa.

Nhưng ngay khi sắp bước ra khỏi cửa tiệm, cô ta bỗng quay đầu lại nhìn Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục: "Lần sau đến bán minh khí, nhớ tẩy sạch hơi đất trên người đi, kẻo lỡ bị cớm tóm, thì đừng trách Hoắc gia chúng tôi không nhắc nhở." Hoắc gia?

Tô Thần sững người, ngay sau đó trong đầu vang lên tiếng hệ thống! `【Chúc mừng túc chủ...】` `【Chúc mừng túc chủ tiếp xúc

nhân vật cốt truyện Hoắc Tam Nương, thanh tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】` Nghe tiếng báo này, mắt Tô Thần sáng rực lên.

Hắn đến cửa hiệu của Hoắc gia là muốn thử vận may xem có gặp được nhân vật cốt truyện không, không ngờ gặp thật.

Ngoài ra, vừa rồi Hoắc Tam Nương dùng toàn tiếng lóng trong nghề.

Cái gọi là "minh khí", chữ "minh" chính là chỉ cõi u minh, tức là những đồ bồi táng được lấy từ dưới đất lên. "Bị cớm tóm" (nguyên văn: tranh liễu liên tử) ý chỉ bị quan phủ bắt được.

Hoắc Tam Nương là gia chủ đời này của Hoắc gia, cô ta khéo léo đưa đẩy, bát diện linh lung, quản lý cơ ngơi to lớn của Hoắc gia đâu ra đấy.

Hơn nữa, người phụ nữ này cực kỳ giỏi thâu tóm thời thế.

Từ thời Dân Quốc đến tận tân thế kỷ, mấy lần chọn phe cô ta đều chọn đúng.

Cho nên, các thế lực Lão Cửu Môn sau một trăm năm cơ bản đã tan đàn xẻ nghé, nhưng Hoắc gia vẫn đứng vững không ngã, thậm chí còn phát triển hơn.

Tất cả đều nhờ vào sách lược Hoắc Tam Nương định ra từ đầu! "Lại thêm 8% thanh tiến độ, chắc sẽ nhanh chóng thăng lên Gia tộc cấp 1, nhận thưởng thăng cấp.

Chỉ không biết lên cấp 1 rồi gia tộc sẽ có biến hóa gì khác biệt không!" Tô Thần thầm nghĩ, đồng thời mở bảng hệ thống trong đầu ra.

Qua mấy lần tăng trưởng, bảng hệ thống cũng đã thay đổi. `【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】``【Tuổi: 18】``【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 0, tiến độ 56%】``【Thành viên gia tộc: Chính thức: 32

người.

Ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục】` `【Tài sản gia tộc: 300 mẫu đất hoang, 200 đồng đại dương】` `【Trạng thái gia tộc: Ngập ngừng trước bờ vực!】` `【Kiến trúc gia tộc: Không】` `【Huyết mạch trấn tộc: Không】` `【Kỹ nghệ trấn tộc: Không】` `【Nhiệm vụ thanh đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật huyết thi mộ Tiêu Tử Lĩnh, hoàn thành thưởng một Bảo rương Thanh đồng!】` "Còn thiếu hơn bốn mươi phần trăm nữa là thăng cấp, xem ra phải đến thành Trường Sa nhiều hơn, chiêu mộ thêm một số thành viên ngoại biên." Con cháu trực hệ trong gia tộc sinh sôi không phải chuyện một sớm một chiều, nhưng chỉ cần có tiền có thế, thành viên ngoại biên muốn tuyển bao nhiêu có bấy nhiêu. ...

Hoắc Tam Nương ra khỏi cửa tiệm, cúi người ngồi vào ghế sau một chiếc xe Ford cổ.

Tài xế lái xe ở ghế trước tên là Lung Ngũ, không chỉ là tài xế mà còn là vệ sĩ thân cận của cô.

Người ngoài tưởng Lung Ngũ thính lực kém, nhưng thực tế tai hắn cực thính, có thể nghe được mọi động tĩnh trong vòng năm mươi mét.

Nghe đồn Lung Ngũ còn có quan hệ với Thính Nô của Khách sạn Tân Nguyệt.

Thấy Hoắc Tam Nương lên xe, Lung Ngũ vẻ mặt khó hiểu hỏi: "Tam tiểu thư, hai người kia trông như đám gà mờ mới vào nghề..." Về sau Lung Ngũ không nói, nhưng ý tứ rất rõ ràng, là muốn hỏi tại sao Hoắc Tam Nương phải giao hảo với hai tên lính mới trong giới thổ phu tử.

Cô là một trong Cửu Môn Đề Đốc, cai quản toàn bộ việc buôn bán xuất nhập khẩu đồ cổ ở Trường Sa, với thân phận của cô, căn bản

không cần nể mặt hai kẻ tay mơ.

Hoắc Tam Nương cười nhẹ, ánh mắt nhìn qua cửa kính xe, rơi vào người Tô Thần và Lão Lục trong tiệm. "Vị tiểu huynh đệ kia trông thì bình thường, nhưng gã đàn ông mang đao sau lưng cậu ta thì không tầm thường chút nào.

Trên người hắn có mùi máu tanh nồng, rõ ràng là kẻ tàn nhẫn quanh năm liếm máu trên lưỡi đao, biết đâu lúc nào đó sẽ phất lên!

Thành Trường Sa rất lớn, Hoắc gia không nuốt hết được mọi lợi ích, kết được thiện duyên thì cứ kết." Cửu Môn Đề Đốc không cố định, thậm chí cứ cách vài năm lại có một hai thế lực ảm đạm bị thay thế.

Đó là vì nội bộ Cửu Môn có quy tắc bất thành văn: chỉ cần có người đánh bại một nhà trong đó, thế lực mới sẽ tự động bổ khuyết, thay thế vị trí.

Hoắc gia có thể đứng vững cả trăm năm, truyền thừa mấy đời không đổ, chính là nhờ việc họ không tranh giành vị trí tiên phong, mà quảng kết thiện duyên.

Nói xong, Hoắc Tam Nương vuốt lại mái tóc, cười ngâm nga: "Hôm nay không kiểm tra sổ sách nữa, đi tìm gánh hát Hoa Cổ nghe hát..." Gánh hát Hoa Cổ có một kép hát danh tiếng tên là Nhị Nguyệt Hồng.

Không chỉ là gia chủ Hồng gia trong Cửu Môn, mà còn là bạn thanh mai trúc mã lớn lên cùng Hoắc Tam Nương.

Lung Ngũ nghe vậy liền khởi động chiếc xe cổ, từ từ lăn bánh.

Bên kia, trong tiệm đồ cổ.

Chương 14

Chưởng quỹ vội vàng lấy một bọc đại dương giao cho Tô Thần. "Khách quan, đây là bốn trăm đại dương, ngài đếm thử xem." Tô Thần kiểm lại, xác nhận số lượng không sai liền giao Huyết ngọc thiền.

Con ngọc thiền này tuy là ngọc cổ cao cấp nhưng giá trị nằm ở đó, cũng không dễ bán.

Bốn trăm đại dương, đi khắp cái thành này cũng không ai trả giá cao hơn.

Ngoài ra, bán cho Hoắc gia thì sau này cũng có chút liên hệ, biết đâu lúc nào đó lại gặp được nhân vật cốt truyện khác.

Chưởng quỹ giao ngọc thiền cho hỏa kế, vẻ mặt đầy ý cười chắp tay nói: "Bỉ nhân họ Vương, khách quan cứ gọi là Vương chưởng quỹ.

Sau này nếu có bảo vật khác, cũng có thể đến tiểu điếm bán." "Nhất định." Tô Thần nói ngắn gọn, sau đó dẫn Hắc Bối Lão Lục rời khỏi cửa tiệm.

Có tiền, việc đầu tiên hắn làm là đến Dương hành (cửa hàng đồ Tây).

Đời sau cấm súng, nhưng đó là chuyện dần bị cấm sau tân thế kỷ.

Thực tế thời Dân Quốc không hề cấm mua bán súng đạn.

Thời điểm tràn lan nhất, bình quân cứ vài hộ dân lại có một khẩu súng.

Những khẩu súng này một phần do xưởng quân khí Hán Dương nhái lại, phần khác đến từ các Dương hành.

Tô Thần vào Dương hành chọn lựa một hồi, cuối cùng mua hai khẩu súng ngắn Mauser và bốn khẩu súng trường kiểu Hán Dương.

Nói về súng ngắn Mauser!

Loại này còn gọi là súng Bác xác (vỏ gỗ), Pháo hộp, Súng hộp... kiểu dáng đa dạng, nguồn gốc từ súng ngắn Mauser 1896 do công ty anh em Mauser Đức nghiên cứu.

Nói thế có lẽ mọi người vẫn chưa rõ, Chá Cô Tiếu của phái Bàn Sơn, vũ khí tùy thân của hắn chính là súng ngắn Bác xác.

Còn về súng trường kiểu Hán Dương, có một cái tên lừng lẫy hơn là "Hán Dương tạo".

Khoảng hơn ba mươi năm trước khi nhà Thanh chưa sụp đổ, Tổng đốc Hồ Quảng là Trương Chi Động đã cho xây dựng Xưởng quân khí Hán Dương ở Hồ Quảng.

Sản phẩm chủ lực chính là súng trường kiểu Hán Dương nhái theo súng trường Đức.

Loại súng này từ cuối thời Thanh đến kháng chiến chống Nhật, trải qua hơn năm mươi năm, sản xuất cả triệu khẩu, gần như phổ biến đến mức đi đâu cũng thấy.

Hơn nữa ngoài xưởng quân khí Hán Dương, khắp nơi trên cả nước đều có các xưởng quân khí nhỏ nhái lại, tên cũng gọi là Hán Dương tạo, số lượng chính xác càng khó thống kê.

Tuy nhiên, sản xuất càng nhiều giá càng rẻ.

Hán Dương tạo so với súng trường 38 của Nhật thì rẻ hơn gần mười đại dương, chỉ cần hai mươi đại dương một khẩu.

Súng ngắn Bác xác thì năm mươi đại dương một khẩu, đắt hơn súng trường không ít.

Bốn khẩu súng trường, hai khẩu súng ngắn, cộng thêm mỗi khẩu phối năm trăm viên đạn.

Tổng cộng tốn hai trăm đồng đại dương.

Bốn trăm đại dương vừa tới tay, tiêu một loáng chỉ còn một nửa.

Nhưng mà... muốn xuống mộ thì không thể cứ dựa vào mấy cây cung cũ mà liều mạng được.

Trước kia là vạn bất đắc dĩ, giờ dùng được súng thì ai còn dùng cung tên.

Không thấy Chá Cô Tiếu người ta còn dùng song súng đấy à!

Tô Thần dắt hai khẩu Bác xác vào thắt lưng.

Quả nhiên, người đi đường nhìn thấy đều sợ vài phần.

Chỉ có điều, hắn đưa súng trường cho Hắc Bối Lão Lục thì đối phương lại bảo không thích dùng súng, vẫn tin tưởng thanh đao trong tay hơn...

Nghe vậy, Tô Thần cũng không ép, chỉ thầm thở dài trong lòng!

Hắc Bối Lão Lục không tính là người tốt, nhưng cũng từng góp sức kháng chiến, giết giặc Nhật.

Có điều kết cục thê thảm, chết dưới làn đạn lạc.

Thời đại rốt cuộc đã thay đổi, đao có lợi hại đến mấy cũng không địch lại súng dài đại bác.

Thu dọn đơn giản xong, Dương hành còn đặc biệt tìm xe chở hàng cho họ, hai người liền chuyển hướng đến tiệm lương thực hội họp cùng Tô Nhân Chiêu.

Trước cửa hàng lương thực.

Tô Nhân Chiêu mặt đầy ý cười, trong tay ôm một cái tay nải.

Nhìn thấy Tô Thần bước xuống từ xe tải, ông giật mình kinh ngạc. "Tiểu Thần, cái này là?" Tô Thần nói ngắn gọn: "Cháu mua mấy khẩu súng ở Dương hành, về rồi nói sau." Tô Nhân Chiêu nghe vậy, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

Thời buổi này không cấm súng, thậm chí thợ săn trong nhà cũng có súng săn.

Nhưng Tô Nhân Chiêu từ nhỏ đến lớn đúng là chưa từng sờ qua súng thật.

Ông hiểu ý ngậm miệng lại, biết chuyện Thổ phu tử không thể nói toạc ra giữa chốn đông người, bèn giơ cái tay nải trong tay lên, cười nói: "Mấy đồng tiền cổ kia, bá bán cho tên Hầu 'phế liệu' trong thành rồi, bán được tám trăm cái đại tử (đồng xu) đấy!" Tám trăm đồng xu, tức là chưa đến một đồng đại dương.

Tô Thần cũng không trông mong gì vào mấy đồng tiền cổ đó kiếm ra tiền.

Đao tệ thời Xuân Thu Chiến Quốc vì lượng tồn thế quá lớn, dù đến hậu thế giá cũng chỉ hai, ba mươi tệ một đồng.

Tô Nhân Chiêu gom được một túi đao tệ, theo thời giá hiện tại bán hết cũng chỉ được một hai đồng đại dương.

Nghĩ một chút, Tô Thần từ trong ngực lấy ra một trăm đồng đại dương giao cho Tô Nhân Chiêu, nói: "Tứ bá, một trăm đại dương này dùng để mua hết lương thực, mua thêm năm mươi cân thịt heo nữa." Tô Nhân Chiêu nhìn số đại dương nặng trịch trong tay, lập tức giật nảy mình. "Nhiều thế này ư?" Ông còn tưởng con ve sầu huyết ngọc kia cao lắm chỉ bán được mười mấy đồng đại dương, nhưng chỉ riêng số tiền Tô Thần đưa cho ông đã lên tới cả trăm đồng!

Chưa kể Tô Thần còn mua cả súng nữa!

Tô Thần mỉm cười, chỉ nói: "Về rồi nói sau." Tô Nhân Chiêu nghe vậy, vội vàng cất đại dương vào trong ngực.

Tài không lộ ra ngoài, vạn nhất bị người ta để ý thì không hay.

Chỉ là, Tô Linh Nhi đứng bên cạnh suy nghĩ một chút, nhỏ giọng khuyên: "Tiểu Thần ca, thịt thì thôi đi, hiện tại thịt heo đắt đỏ lắm, tiền một cân thịt có thể mua được bốn năm cân lương thực đấy!" Đang lúc đại tai, một cân gạo giá khoảng mười đến mười lăm đồng xu, một đồng đại dương có thể mua được bảy, tám mươi cân gạo.

Mà giá thịt heo cũng không đắt như tưởng tượng, ước chừng gấp hai ba lần giá lương thực, một đồng đại dương cũng mua được hai mươi mấy cân.

Nhưng khi nạn châu chấu ập đến, hoa màu của nông dân bị ăn sạch, tự nhiên cũng không có lương thực dư thừa để nuôi gia súc.

Cho nên không chỉ giá lương thực tăng dữ dội, mà giá thịt càng tăng đến mức vô lý.

Hiện tại một đồng đại dương chỉ có thể mua được năm cân thịt heo mà thôi!

Tô Thần xua tay, lắc đầu nói: "Người trong tộc thiếu dinh dưỡng, cần phải bồi bổ, nếu không làm việc cũng chẳng có sức.

Trừ thịt heo ra, nếu có rau dưa gì khác cũng mua một ít.

Cứ mua theo mức một trăm đại dương này, có bao nhiêu mua bấy nhiêu!" Nghe được lời này, Tô Nhân Chiêu không nói thêm gì nữa.

Ông vội vàng dẫn theo đám trẻ quét sạch các cửa hàng lương thực và thịt thà.

Cuối cùng, một trăm đồng đại dương mua được mười thạch gạo, năm mươi cân thịt heo, cùng với năm mươi cân rau xanh vận chuyển

từ thành phố khác tới.

Chương 15

Còn dư lại vài đồng đại dương thì mua hạt giống.

Dù đã nếm được chút ngọt ngào từ nghề Thổ phu tử, Tô Nhân Chiêu vẫn cảm thấy cần phải làm ruộng!

Ba trăm mẫu đất hoang trong thôn để không thì quá phí phạm.

Tô Thần cũng không từ chối, thậm chí hắn còn định chờ có thêm tiền sẽ mua đứt toàn bộ ruộng đất của mấy thôn lân cận.

Đối với người trong nước mà nói, đất đai mới là gốc rễ.

Nạn châu chấu khiến rất nhiều người chết nơi đất khách quê người, ruộng đồng bỏ hoang từng mảng lớn, chi bằng hắn mua lại, sau này dù là mở công xưởng hay trồng trọt cũng tốt hơn là bỏ hoang!

Mười thạch lương thực, vừa khéo có xe tải của Dương hành có thể vận chuyển.

Thế là nhóm người Tô Thần lên xe, một đường thuận lợi rời khỏi thành Trường Sa.

Lần trước khi bọn họ ra khỏi thành còn nơm nớp lo sợ, sợ số lương thực duy nhất bị dân chạy nạn cướp mất.

Nhưng hiện tại, bốn khẩu súng trong tay, ngay cả Tô Nghĩa Thiên gan cũng to hơn hẳn. "Oanh long oanh long..." Xe tải thời này căn bản không so được với xe cộ đời sau.

Về cơ bản chẳng khác gì máy kéo, tiếng ồn lớn, giảm xóc kém.

Tô Thần ngồi trong thùng xe, lộ trình vài cây số mà ê hết cả mông!

Ngược lại đám Tô Nghĩa Thiên thì vẻ mặt hưng phấn pha lẫn tò mò.

Bởi vì đây là lần đầu tiên bọn họ được ngồi ô tô thật sự, trước kia giỏi lắm là ngồi xe bò, làm gì được ngồi hàng cao cấp thế này.

Tô Thần thấy thế bèn cười nói: "Sau này anh sẽ mua một chiếc xe hơi cổ, chở mấy đứa chạy vòng quanh thành Trường Sa hóng gió." "Thật hả Tiểu Thần ca?" Tô Linh Nhi mắt sáng lên lấp lánh.

Xe hơi cổ (lão gia xa) sở dĩ gọi như vậy là vì chỉ có các "lão gia" (ông lớn) trong thành mới ngồi nổi!

Đám chân lấm tay bùn nông thôn bọn họ, đừng nói là ngồi, ngay cả nhìn xa xa cũng không dám.

Vì thế nghe Tô Thần nói vậy, ai nấy đều lộ ánh mắt mong chờ. "Tự nhiên là thật!" Tô Thần hiện tại đã mở khóa nhiệm vụ tân thủ, giải quyết được vấn đề no bụng của gia tộc, đã không thể chờ đợi được muốn xem trong gói quà tân thủ có đồ tốt gì!

Hắn đã tính kỹ, nếu đồ mở ra từ gói quà không đủ tốt, vậy thì trước tiên tìm cách phát triển thực lực gia tộc, đồng thời tiếp xúc với các nhân vật trong cốt truyện Lão Cửu Môn, đẩy tiến độ lên 100%, nâng cấp gia tộc lên cấp 1.

Như vậy, cho dù phần thưởng gói quà tân thủ không tốt, vẫn có thể mong chờ phần thưởng rương bảo vật đẳng cấp.

Còn không được nữa thì chờ người Ngô gia đi khai quật mộ Huyết thi, tìm cơ hội đi theo kiếm chút phần thưởng rồi chuồn!

Nghĩ xong đối sách, Tô Gia Thôn cũng đã đến!

Tiếng động cơ gầm rú ầm ĩ rất nhanh đã thu hút người Tô gia trong thôn chạy ra. "Mau nhìn kìa, là Tiểu Thần!" "Bọn Tiểu Thần về rồi!" "Oa, nhiều lương thực quá!" Các tộc nhân nhìn thấy lương thực chất đầy trong thùng xe, ai nấy đều trợn to mắt, lập tức hoan hô ầm ĩ.

Một xe lương thực này đủ để cầm cự qua đợt nạn châu chấu rồi!

Trong chốc lát, cả Tô Gia Thôn chìm trong biển người hân hoan.

Mọi người cười cười nói nói, rồi lại không kìm được mà bật khóc.

Những ngày đói bụng rất khó chịu, những ngày trơ mắt nhìn người thân chết đói trước mặt còn khó chịu hơn!

Nếu lúc đầu Tô Gia Thôn có nhiều lương thực thế này, bọn họ cũng không cần đi chạy nạn, cũng không cần nhà nhà đeo tang, hộ hộ treo cờ trắng!

Tô Thần mỉm cười, đứng trên thùng xe hô lớn: "Còn chờ gì nữa, chuyển xuống đi!" Một câu nói khiến cả thôn lập tức tỉnh táo lại.

Trong nháy mắt, hơn hai mươi người ào ào xông lên, già trẻ lớn bé đều ra trận!

Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn chống gậy, run rẩy đi đến trước một bao lương thực vừa dỡ xuống.

Ông bốc một nắm gạo từ trong bao, nhét vào miệng nhai kỹ! "Gạo ngon, gạo ngon..." Tô Thần bước tới đỡ Tô Hiếu Toàn, cười hỏi: "Lão tộc trưởng, lần này không lo lắng nữa chứ!" "Hài tử ngoan, làm tốt lắm.

Lần này nếu không phải nhờ cháu, Tô gia chúng ta thật không biết làm sao vượt qua kiếp nạn này." Mặc dù trước đó có tộc lão nói, so với làm phản thì thà vào thành làm ăn xin.

Nhưng thời buổi này, nhà nào cũng không có dư lương thực.

Dưới chân tường thành kia, những dân chạy nạn và ăn xin trong thành, ngày nào chẳng chết đói vài chục, vài trăm người.

Thật sự đi làm dân chạy nạn, chờ quan phủ phát cháo, thì cũng chỉ là xem ai mạng lớn, ai chịu đựng được lâu hơn mà thôi.

Chờ đến khi dân chạy nạn chết gần hết, nạn đói tự nhiên sẽ thuyên giảm.

Trong lúc nói chuyện, một xe vật tư đã được dỡ xuống hết.

Tài xế của Dương hành chào hỏi một tiếng rồi lái xe về thành.

Lúc này, trừ Hắc Bối Lão Lục ra, trên dưới Tô gia ba mươi mốt người đều ánh mắt rực lửa nhìn về phía Tô Thần.

Tô Thần cũng biết, đã đến lúc mình phải đứng ra.

Hắn ho nhẹ hai tiếng, đứng vào giữa đám đông. "Hôm nay tôi muốn tuyên bố ba chuyện!" "Chuyện thứ nhất, sau này tôi muốn để mọi người đều được ăn no mặc ấm!

Càng muốn đưa Tô gia tiến vào Trường Sa, làm Cửu Môn Đề Đốc!" "Mọi người nói, có được không?" Lời vừa dứt, đám đông nhao nhao hưởng ứng! "Được!

Làm Cửu Môn Đề Đốc!" "Tiểu Thần, chúng ta đều ủng hộ cháu!" "Thần ca, cho đệ một suất được không, đệ cũng muốn cùng mấy huynh đi làm việc." Tô Thần tuy không để đám Tô Nghĩa Thiên tiết lộ thông tin, nhưng dù sao cũng là người trong cùng một đại gia tộc, làm sao có thể thật sự giữ kín bí mật.

Bọn họ đi chưa bao lâu, người trong thôn cơ bản đều biết bọn họ đi làm gì.

Nhưng mà... khác với các tộc lão bảo thủ, thanh niên trong tộc chẳng hề quan tâm danh tiếng Thổ phu tử có tốt hay không.

Chỉ cần được ăn no, làm phản cũng được, nói gì đến chuyện chỉ là làm một Thổ phu tử.

Hơn nữa Tô Gia Thôn nhìn một cái là thấy hết, nếu có khả năng, ai chẳng tưởng tượng được như Hoắc gia, Giải gia, xưng vương xưng

bá trong thành!

Đám đông xao động, có người tự đề cử, cũng có người tay múa chân khoác.

Nhưng Tô Thần lại cực kỳ bình tĩnh, hai tay ấn xuống ra hiệu mọi người im lặng, sau đó tiếp tục nói: "Chuyện thứ hai, chuyến đi vào núi này có gặp được một người bạn!" Nói rồi, Tô Thần vẫy tay về phía Hắc Bối Lão Lục.

Người sau có chút cục súc, gã quen độc lai độc vãng, cũng không giỏi giao tiếp với nhiều người thế này.

Nhìn Hắc Bối Lão Lục kiên trì đi tới, Tô Thần thầm cười. "Huynh ấy tên là Lão Đao, sau này cũng là một thành viên của Tô Gia Thôn chúng ta." Nghe lời này, phản ứng của tộc nhân có chút lạnh nhạt.

Tô Thần cũng không bất ngờ, dù sao hai bên còn chưa quen thuộc.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bèn chỉ vào đống lương thực trong thôn nói: "Chuyện thứ ba, chia lương thực!" Một tiếng "chia lương thực" trực tiếp châm ngòi cho tiếng hoan hô của mọi người.

Rất nhanh, dưới sự chủ trì của mấy người Tô Nhân Chiêu, mỗi hộ gia đình trong tộc đều được chia gần một trăm cân gạo, khoảng ba cân thịt heo và ba cân rau.

Còn lại năm trăm cân gạo thì được đưa vào kho lương của thôn, làm lương thực dự trữ.

Trước kia ăn cơm tập thể là chuyện bất đắc dĩ.

Chương 16

Hiện tại nguy cơ đói bụng đã được giải quyết, Tô Thần chọn cách để các nhà chia lương thực.

Đương nhiên, lương thực này cũng không phải chia không.

Sau này, các hộ gia đình, dù không trực tiếp tham gia trộm mộ, cũng phải cử người vào đội bảo an, phụ trách tuần tra và các nhiệm vụ khác.

Sau khi khí thế ngất trời chia xong lương thực, các thôn dân liền bận rộn về nhà nấu cơm.

Đặc biệt là lũ trẻ con, nhìn miếng thịt heo đầy mỡ mà mắt cứ dán chặt vào!

Phải biết rằng, dù không gặp thiên tai, bọn chúng muốn ăn được một bữa thịt, đa phần cũng phải là dịp lễ tết.

Bình thường muốn cũng đừng mơ, húp tí nước canh suông có chút váng mỡ đã là tốt lắm rồi.

Tô Thần quay đầu, thấy Hắc Bối Lão Lục đứng lạc lõng ở đằng xa, bèn đi tới cười nói: "Lão Đao, đi, tôi đưa huynh đến chỗ ở trước." Nói xong, không để gã phân trần, hắn kéo Hắc Bối Lão Lục về nhà mình.

Nhà Tô Thần có ba gian nhà đất, không tính là tốt, nhưng ít nhất cũng có mái ngói che mưa chắn gió.

Hắn đang bận rộn lấy chăn nệm cho Hắc Bối Lão Lục thì nghe thấy bên ngoài sân vang lên tiếng của Tô Nhân Chiêu.

Hai người đi ra nhìn, phát hiện mấy người Tô Nhân Chiêu tay xách nách mang, đem theo không ít lương thực và thịt heo.

Tô Thần cha mẹ đều đã mất, đám Tiểu Thiên, Tiểu Hổ cũng tương tự, trong nhà đều không có trưởng bối gì.

Trên đường về, mấy người dứt khoát thương lượng cùng nhau góp gạo thổi cơm chung ở nhà Tô Nhân Chiêu.

Gạo lương của mấy nhà đều đưa đến nhà Tô Nhân Chiêu.

Thế là, Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục thu dọn qua loa một chút, cũng đi theo đến nhà Tô Nhân Chiêu.

Tranh thủ lúc Tứ thẩm đi nấu cơm, Tô Thần gọi hết mấy người ra sân.

Lúc này, trong sân đang bày bốn khẩu súng trường Hán Dương, cùng một hòm gỗ đầy ắp đạn dược.

Tô Thần chậm rãi nói: "Tứ bá, chuyện xảy ra trong núi bá cũng thấy rồi, trong mộ rất nguy hiểm.

Nói một câu 'liếm máu trên lưỡi đao' cũng không quá đáng!

Cho nên, tiền bán ve sầu huyết ngọc lần này, một nửa đều dùng để mua súng rồi!" Tô Nhân Chiêu suy tư một lát, khẽ gật đầu nói: "Mua súng ta không phản đối, nhưng quan trọng là chúng ta không biết dùng cái thứ này!" "Vậy thì luyện!" Tô Thần xua tay, ánh mắt lướt qua tất cả mọi người tại trường. "Bắt đầu từ ngày mai, Tứ bá, Lục thúc, Tiểu Thiên, Tiểu Hổ còn cả Tiểu Linh... tất cả mọi người cùng cháu luyện súng.

Trong vòng mười ngày, ít nhất phải học được cách khai hỏa, phải bắn đại khái trúng mục tiêu!" Yêu cầu không tính là cao, hơn nữa Tô Thần cũng không trông mong thực sự bồi dưỡng bọn họ thành thần súng hết, chuyện đó cũng không thực tế!

Tô Nhân Tu nhìn mấy khẩu Hán Dương tạo, tay đã sớm ngứa ngáy.

Ông thấy Tô Nhân Chiêu còn có chút do dự, lập tức nói: "Ui chao Tứ ca, chuyện này có gì mà do dự, Tiểu Thần đã mua súng về rồi.

Có súng dùng, dù sao cũng tốt hơn dùng cung tên!" Tô Nhân Chiêu từng theo phường săn học qua săn bắn, cũng là người duy nhất trong đám người từng chạm qua súng.

Ông rất rõ ràng, so với súng thì cung tên gần như không có bất kỳ ưu thế nào.

Giống như lúc ở Lệ Sơn, thật sự để ông cầm cái cung tên nát đi đối phó với đám cương thi mình đồng da sắt, quả thực chính là đi nộp mạng.

Dù là lực sát thương, độ chính xác hay tốc độ bắn... súng Hán Dương đều vượt xa cung tên, hơn nữa một người trưởng thành chỉ cần huấn luyện đôi chút là không thua kém gì thợ săn dùng cung tên mấy năm. "Được rồi, ngày mai sẽ luyện súng!" Tô Nhân Chiêu tuy bảo thủ, nhưng trải qua lần phát tài lớn này, cũng ý thức được việc khư khư giữ lấy ba trăm mẫu ruộng hoang trong thôn là không có tiền đồ.

Nếu lần sau lại gặp nạn đói, trong thôn lại không biết phải chết bao nhiêu người!

Thay vì ngồi chờ chết, chi bằng giống như Tô Thần nói, dốc sức đánh cược một phen, liều mạng kiếm một cái tiền đồ cho gia tộc. "Ngoài ra, sau này gia tộc càng ngày càng phát đạt, khó tránh khỏi sẽ bị người ngoài đố kỵ đỏ mắt, cho nên thanh niên trong tộc cũng phải dạy bọn họ học súng.

Đợi thời cơ đến thì thành lập Đội bảo an Tô gia." Cái gọi là đội bảo an, là lực lượng vũ trang tư nhân địa phương đặc thù thời Dân Quốc.

Rất nhiều thị trấn hoặc thôn làng do hương thân tự hành tổ chức, phụ trách bảo vệ một phương.

Trong phim của Lâm Chánh Anh, đội trưởng A Uy làm trò cười cho thiên hạ chính là đội trưởng đội bảo an của trấn.

Những đội bảo an tương tự như A Uy, có mười mấy khẩu súng, dẫn theo một đám thủ hạ phụ trách trị an trong trấn, ở thời Dân Quốc nhiều không đếm xuể.

Tô Nhân Chiêu gật gật đầu, thành lập đội bảo an ông không phản đối.

Trước kia nghèo đến mức phải chạy nạn, chẳng có gì để người ta dòm ngó, tự nhiên không cần.

Nhưng hiện tại, nhà nhà có lương thực dự trữ, hộ hộ được ăn thịt.

Thời gian lâu dài, kiểu gì cũng khiến người ta đỏ mắt.

Trong lúc nói chuyện, khói bếp từ nhà bếp phía xa bốc lên nghi ngút.

Một mùi thơm thức ăn trong nháy mắt bay ra.

Đám người trong sân bụng sôi lên ùng ục, ngay cả Tô Thần cũng không ngoại lệ!

Thực sự là quá đói, từ sáng sớm đến giờ, mỗi người bọn họ cũng chỉ ăn một cái bánh thô!

May là không để bọn họ chờ quá lâu, Tứ thẩm đã hấp xong một nồi cơm lớn, thuận tiện làm hai bát tô thịt kho tàu và hai món rau xào.

Khi cơm nước bưng lên, đám Tô Tiểu Thiên mắt đều dán chặt vào!

Mấy người vội vàng nhốn nháo đi xới cơm!

Mọi người vây quanh bàn lớn, đồng loạt nhìn về phía Tô Thần.

Ngay cả Tô Nhân Chiêu và Tô Nhân Tu cũng không ngoại lệ...

Thời buổi này rất coi trọng quy củ, Tô Thần tuy tuổi không lớn nhưng lại là Tộc trưởng Tô gia.

Huống chi, trải qua mấy chuyện lần này, mọi người cũng vô thức coi hắn là trụ cột.

Tô Thần lắc đầu cười nói: "Đều nhìn cháu làm gì, ăn cơm!" Lời vừa thốt ra, mọi người lập tức tranh nhau gắp thức ăn, lùa cơm vào miệng.

Tô Linh Nhi càng là vừa ăn vừa không kìm được rơi nước mắt. "Đang yên đang lành, làm sao lại khóc?" Tô Thần nghi hoặc không hiểu, vội vàng hỏi.

Tô Linh Nhi thấy mọi người đều đang nhìn mình, lập tức có chút ngại ngùng, cô bé lau nước mắt, nhỏ giọng giải thích: "Tiểu Thần ca, em chỉ là...

đã gần một năm rồi chưa được ăn một bát cơm khô, đột nhiên nhớ tới mẹ em." Câu nói này khiến mọi người đều có chút trầm mặc.

Ngược lại là Tứ thẩm, nắm lấy tay Tô Linh Nhi an ủi: "Hài tử ngoan, sau này Tứ thẩm chính là mẹ của con." Rất nhanh, một bữa cơm ăn xong, ngay cả nước thịt trong bát cũng bị vét sạch sành sanh.

Mấy người lúc này mới ai về nhà nấy.

Tô Thần trở về phòng mình, hít sâu một hơi, lấy khẩu súng ngắn Mauser giắt bên hông ra, đặt lên chiếc bàn gỗ rách nát duy nhất trong phòng.

Bốn trăm đại dương bán ve sầu huyết ngọc, toàn bộ đã đổi thành súng và lương thực, bất quá trong không gian hệ thống vẫn còn giữ

lại hai trăm đại dương chưa động tới.

Hắn định thời gian này sẽ luyện súng cho tốt, đợi đám Tiểu Thiên, Tiểu Hổ có thương pháp tạm ổn rồi mới cân nhắc chuyện mộ Huyết thi.

Đương nhiên, quan trọng nhất vẫn là phải xem gói quà tân thủ có thể mở ra phần thưởng gì!

Nếu vẫn keo kiệt như vậy, ngay cả một cái thuật phong thủy cũng không cho, thì đừng nói là Huyết thi, mộ còn chẳng tìm ra!

Chương 17

Tiêu Tử Lĩnh lớn hơn Lệ Sơn gấp trăm lần không chỉ, kéo dài hơn hai mươi dặm, là tên gọi chung của một dãy núi nhỏ.

Hơn nữa trước đó bọn họ tìm được một ngôi mộ bồi táng đã tính là may mắn rồi, không thể nào lần sau vẫn có vận may tốt như thế!

Đến lúc đó, dãy núi hơn hai mươi dặm, dựa vào sức người tìm từng tấc một, e là vài năm cũng không tìm thấy.

Hồi thần lại, Tô Thần hít sâu một hơi, tự nhủ: "Là rồng hay là sâu, toàn bộ dựa vào gói quà tân thủ..." "Hệ thống, mở ra gói quà tân thủ!" `【Chúc mừng túc chủ, hoạch đắc tưởng lệ: Thương pháp Tông sư, Quốc thuật Tông sư, Tầm Long Quyết!】` Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Tô Thần lập tức mắt sáng lên.

Lần này coi như là trúng lớn rồi, đồ mở ra đều là kỹ năng hoặc bảo bối hắn đang cần gấp!

Trước tiên nói về hai hạng kỹ nghệ cấp đại sư: Thương pháp đại sư và Quốc thuật tông sư!

Nhận hai kỹ nghệ này xong, thương pháp và kỹ năng chiến đấu của Tô Thần sẽ trực tiếp thăng lên cấp bậc đại sư.

Nếu bắt buộc phải so sánh, thì đại khái là hắn có thể từ người bình thường, một bước trở thành thần súng đỉnh cấp, trình độ có thể lấy huy chương vàng Olympic.

Còn về Quốc thuật tông sư thì càng không cần phải nói nhiều, đại khái chính là như Thần thương Lý Thư Văn, tầm thường hai ba mươi người không thể tới gần.

So với kẻ tàn nhẫn liếm máu trên lưỡi đao như Hắc Bối Lão Lục,

có lẽ còn kém một chút về kinh nghiệm, nhưng hắn còn có thương pháp đỉnh cấp, tổng hợp thực lực ngược lại còn thắng hơn một bậc.

Tô Thần không hề do dự, trực tiếp nói: "Hệ thống, nhận thưởng!" Giây tiếp theo, chỉ thấy ba cột sáng mà chỉ mình Tô Thần mới nhìn thấy được, từ chín tầng trời trong nháy mắt giáng xuống người hắn.

Một luồng ký ức khổng lồ trong nháy mắt ùa vào não hải Tô Thần.

Vài phút sau, cột sáng dần dần tan đi, Tô Thần cũng chậm rãi mở mắt.

Hắn cảm giác trong cơ thể tràn đầy một luồng sức mạnh to lớn, tố chất thân thể của cả người toàn diện tăng lên gấp ba lần có thừa.

Nếu nói Tô Thần trước kia vẫn là tiêu chuẩn người bình thường, thì hiện tại, hắn gần như đã đạt đến cực hạn tố chất thân thể của nhân loại.

So với những quái vật vượt qua nhân loại như Chá Cô Tiếu, Trương Khởi Linh thì còn kém chút ý tứ, nhưng đối phó người bình thường, cùng với những cổ mộ tính nguy hiểm không cao, đã là nắm chắc phần thắng.

Tô Thần vung nắm đấm, nhìn quyền phong gào thét, trong nháy mắt dập tắt ngọn đèn dầu ở phía xa.

Hắn hít sâu một hơi, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Bát Cực, Bát Quái, Đại Thánh Phách Quải... rất nhiều quốc thuật quyền pháp, trong khoảnh khắc dung hội quán thông, không gì không tinh.

Có Thương pháp tông sư và Quốc thuật tông sư gia trì, mộ Huyết thi tự nhiên thêm vài phần nắm chắc.

Cuối cùng là Tầm Long Quyết!

Thuật phong thủy nổi tiếng nhất, không gì hơn Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật!

Đây là Tầm Long Quyết do Trương Tam Liên Tử căn cứ vào bí kíp đời đời truyền lại của Mạc Kim Giáo Úy, cùng với kinh nghiệm trộm mộ mấy chục năm của chính mình biên soạn mà thành.

Nói cách khác, Tầm Long Quyết tuy không sánh bằng Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhưng cũng tuyệt đối là thuật điểm kim thượng thừa nhất trong giới trộm mộ Mạc Kim.

Tô Thần chỉnh lý lại ký ức tràn vào trong đầu, sau đó liền đặt ánh mắt lên hệ thống. `【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】` `【Tuổi: 18 tuổi】` `【Đẳng cấp gia tộc: 0 cấp, 56% tiến độ】` `【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 32 người.

Thành viên biên chế ngoại: Hắc Bối Lão Lục】` `【Tài sản gia tộc: Hoang địa 300 mẫu, Đại dương 300 đồng】` `【Trạng thái gia tộc: Cử bộ duy gian (Bước đi khó khăn)!】` `【Kiến trúc gia tộc: Không】` `【Huyết mạch trấn tộc: Không】` `【Kỹ nghệ trấn tộc: Không】` `【Nhiệm vụ Thanh Đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Huyết thi ở Tiêu Tử Lĩnh, hoàn thành nhận thưởng một Rương bảo vật Thanh Đồng!】` Đầu tiên là trạng thái gia tộc thay đổi, từ "ngập ngừng nguy nan" biến thành "bước đi khó khăn". "Cũng may, ít nhất không phải trạng thái có thể bị diệt vong bất cứ lúc nào nữa." Ngoài ra, điều khiến Tô Thần để ý chính là mục Kỹ nghệ trấn tộc. "Hệ thống, Kỹ nghệ trấn tộc đạt được thế nào?" `【Túc chủ có thể chọn một trong các ký ức của bản thân đưa vào Kỹ nghệ trấn tộc, hiệu quả là: Tất cả thành viên gia tộc được gia trì 20% trạng thái (Kiến trúc gia tộc có thể nâng cao trạng thái)】` Xem xong giới thiệu của hệ thống, Tô Thần đại khái đã hiểu tác dụng của ký ức trấn tộc và huyết mạch.

Ví dụ như, hắn hiện tại sở hữu hai kỹ nghệ Thương pháp và Quốc thuật tông sư.

Có thể đưa Quốc thuật tông sư vào Kỹ nghệ trấn tộc, như vậy tất cả thành viên gia tộc đều có thể nhận được 20% gia thành trạng thái, lập tức đạt đến trình độ Quốc thuật nhập môn!

Bất quá, Tô Thần suy tư một lát, cuối cùng vẫn chọn Thương pháp tông sư.

Quốc thuật tuy tốt, nhưng vẻn vẹn chỉ là cấp nhập môn thì cũng chỉ mạnh hơn người bình thường một chút, hiệu quả gia thành không lớn.

Nhưng thương pháp thì khác, cấp nhập môn có thể bắn trúng mục tiêu trong vòng hai mươi mét, lực sát thương đã rất mạnh rồi.

Người bình thường luyện một năm rưỡi, bắn tốc độ mục tiêu năm mươi mét không trượt bia thì coi như là nhập môn.

Nhưng Tô Thần không có nhiều thời gian như vậy chờ đám Tô Nghĩa Thiên trưởng thành.

Thật sự chờ bọn họ luyện thương pháp một năm rưỡi, chỉ sợ hoa hiên cũng lạnh rồi.

Quan trọng nhất là, Kỹ nghệ trấn tộc có thể thay đổi.

Chờ sau này Tô Thần đạt được kỹ nghệ tốt hơn, hoặc đám Tô Nghĩa Thiên đã luyện được thương pháp, còn có thể đổi thành cái khác.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không do dự, trực tiếp đặt Thương pháp tông sư lên Kỹ nghệ trấn tộc.

Trong khoảnh khắc, một luồng ánh sáng chỉ hắn mới có thể nhìn thấy bao phủ toàn bộ Tô Gia Thôn... ...

Tô Nghĩa Thiên đi ngủ sớm, trong lòng hưng phấn khó nhịn, bởi vì ngày mai có thể sờ vào khẩu súng hỏa mai hằng mơ ước.

Tuy nhiên, khi cậu mơ màng ngủ, một trận bạch quang đột nhiên giáng xuống người cậu.

Ngay sau đó, giấc mơ của Tô Nghĩa Thiên biến đổi.

Cậu phát hiện mình đi tới một trường bắn.

Trên cái bàn trước người bày một khẩu súng trường Hán Dương, mà ở phía xa, ba con sói đói đang dàn thành hình chữ phẩm lao về phía cậu. "A a a!

Cứu mạng!" Tô Nghĩa Thiên bị dọa sợ phát khiếp, xoay người muốn chạy.

Nhưng còn chưa đợi cậu chạy được bao xa, ba con sói đói đã đuổi kịp và cắn chết cậu.

Sau khi ánh sáng lóe lên, Tô Nghĩa Thiên phát hiện mình sống lại.

Cùng một khung cảnh, cùng ba con sói đói đột kích.

Lần này, Tô Nghĩa Thiên vẫn bị dọa cho mặt cắt không còn giọt máu.

Nhưng cậu vẫn lấy hết dũng khí, cầm lên khẩu Hán Dương tạo trên bàn.

Nhưng vì không hiểu súng ống, nổ súng lung tung...

Không có bất kỳ ngoại lệ nào, vẫn chết trong tay ba con sói đói.

Vòng thứ ba, vòng thứ tư...

Tô Nghĩa Thiên cũng không nhớ rõ mình rốt cuộc đã chết bao nhiêu lần...

Nhưng cậu cuối cùng cũng học được cách khai hỏa, hơn nữa từ ba

con sói đói lúc đầu, dần dần bắn được tám con!

Những cảnh tượng tương tự cũng diễn ra trong giấc ngủ của mỗi thôn dân Tô Gia Thôn.

Tô Nghĩa Hổ, Tô Linh Nhi... thậm chí là lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn, Tứ thẩm, Lục thẩm...

Mỗi người đều mơ thấy súng Hán Dương, mỗi người cũng đều trải qua cuộc huấn luyện địa ngục như ác mộng.

Cho nên, đợi đến sáng sớm hôm sau.

Chương 18

Gần như không có ngoại lệ, tất cả mọi người đều mang theo quầng thâm mắt.

Ngoài Tô Gia Thôn, trước con suối rộng hai ba mét.

Tô Thần nhìn đám người Tô Nghĩa Thiên đến muộn, nhịn không được trêu chọc: "Đêm qua đi làm trộm à?" "Thần ca, không có.

Đêm qua đệ gặp ác mộng, giấc mơ đó quá chân thực, suýt dọa đệ chết khiếp." Tô Nghĩa Hổ đi tới từ cách đó không xa cười nói: "Đệ làm chứng, Tiểu Thiên đúng là gặp ác mộng, buổi sáng lúc đệ đi tìm nó, nó còn đang giặt quần cộc đấy." "Phi, đệ không phải cũng bị dọa cho không nhẹ sao." Tô Nghĩa Thiên bĩu môi, đang định nói chuyện thì nhìn thấy Tứ bá, Lục thúc hai người đang khiêng cái hòm gỗ đựng súng Hán Dương đi tới.

Hai người bọn họ vội vàng tiến lên hỗ trợ.

Đợi đến khi Tô Nhân Chiêu lấy súng ra phân phát cho hai người, Tô Nghĩa Thiên bỗng nhiên trừng lớn mắt, nhịn không được kinh hô: "Ái chà, khẩu súng này đệ đã gặp trong mơ!" "Đệ...

đệ cũng gặp!" Nói rồi, hai người thành thạo lấy đạn ra, lên đạn cho súng.

Cạch cạch!

Tô Nghĩa Thiên chĩa khẩu Hán Dương tạo trong tay vào chiếc lá liễu cách đó mấy chục bước.

Hơi nhắm một chút, một phát súng trúng đích!

Nhìn thấy cảnh này, Tô Nhân Tu ngẩn ra một chút, kinh ngạc nói: "Mấy đứa... cũng nằm mơ à?" Trừ Tô Thần ra, đêm qua cả thôn đều

có những giấc mơ tương tự.

Mấy người Tô Nghĩa Thiên lại càng không đến nửa ngày đã đem thương pháp tích lũy trong mơ mang ra hiện thực.

Mục tiêu cố định trong vòng năm mươi mét gần như là bách phát bách trúng.

Bắn tốc độ mục tiêu cố định cũng có tám chín phần trúng đích.

Chỉ là bắn tốc độ mục tiêu di động, hoặc cự ly xa hơn thì hiệu quả còn kém chút, nhưng đã sánh được với tay hảo thủ luyện súng một hai năm.

Bên kia.

Tô Thần nhìn một lát rồi chuyển ánh mắt sang Hắc Bối Lão Lục. "Lão Đao, huynh trừ đao pháp ra, còn biết võ công gì khác không?" Nghe câu hỏi này, Hắc Bối Lão Lục ngẩn người, vô thức trả lời: "Hồi nhỏ, có một lão hòa thượng đi ngang qua trấn Quan Sơn, ông ấy dạy tôi Tâm Ý Bả trong vài tháng!" Giới quốc thuật có một câu nói cũ, gọi là "Thái Cực gian, Bát Quái hoạt, tàn độc nhất Tâm Ý Bả"!

Môn quyền pháp này là tuyệt học trấn tự của Thiếu Lâm Tự, tuyệt đối không truyền ra ngoài.

Hơn nữa vì quá tàn độc, ngay cả hòa thượng Thiếu Lâm Tự cũng không dám tùy tiện sử dụng.

Tô Thần nghe vậy, ánh mắt không khỏi sáng lên, vội vàng nói: "Đến so tài chút đi?" "Cái này..." Hắc Bối Lão Lục vội lắc đầu. "Không được, quyền pháp của tôi là dùng để giết người, không thể so tài, vạn nhất làm cậu bị thương thì không thu tay lại được." Lời gã nói không phải là cuồng vọng, nếu nói Bát Cực Quyền lấy "mãnh" (mạnh mẽ) làm tên tuổi, thì Tâm Ý Bả lấy "ngoan" (tàn độc) làm gốc.

Gần như mỗi một chiêu đều là nhắm tới việc lấy mạng người.

Chỉ là...

Tô Thần hiện tại sở hữu thực lực Quốc thuật tông sư, trong tình huống không dùng đao, mảy may không sợ Hắc Bối Lão Lục. "Yên tâm!" Tô Thần biết, nếu không lấy ra chút thực lực, Hắc Bối Lão Lục khẳng định sẽ không dễ dàng động thủ.

Thế là, hắn bèn vẫy tay gọi đám Tô Nghĩa Thiên, bao gồm cả Tô Nhân Chiêu và Tô Nhân Tu. "Tứ bá, bá với Lục thúc còn cả bọn Tiểu Thiên cùng lên đi, cháu gần đây học được một môn quyền pháp, muốn thử tay một chút!" "Cùng lên?" Tô Nhân Chiêu giọng đầy kinh ngạc, hồ nghi nhìn Tô Thần.

Thấy Tô Nhân Chiêu do dự, Tô Thần không nói nhiều, chỉ dậm chân phát lực, cả người như viên đạn bắn ra!

Trong khoảnh khắc, song chưởng đã đẩy lên người Tô Nghĩa Thiên.

Tô Nghĩa Thiên bước chân không vững, trực tiếp bay ngược ra mấy mét, ngã xuống đất nhe răng trợn mắt.

Chiêu này là "Hạc Bộ Thôi Sơn Chưởng" trong Bát Cực Quyền Kim Cương Bát Thức.

Giảng giải việc lực từ đất lên, lay chuyển núi non.

Bình thường đẩy người dùng sức mạnh của tay, còn Hạc Bộ Thôi Sơn Chưởng thực tế là dùng bộ pháp kéo theo khớp xương toàn thân, cuối cùng hình thành cự lực bàng bạc.

Người trong nghề vừa ra tay là biết có hay không.

Hắc Bối Lão Lục mắt sáng lên, lẩm bẩm: "Đây là Bát Cực Quyền?" Bát Cực Quyền và Tâm Ý Bả giống nhau, đều xuất phát từ phương Bắc, Hắc Bối Lão Lục biết cũng không lạ.

Mà điều khiến Hắc Bối Lão Lục để ý là quyền kình của Tô Thần đã đạt tới cảnh giới thu phát tự nhiên.

Tô Thần khẽ gật đầu, sau đó nói với đám Tô Nghĩa Thiên: "Cùng lên đi!" Nghe vậy, mấy người cũng không khách khí nữa, chia làm bốn hướng lao về phía Tô Thần.

Bọn họ không hiểu quyền cước, chỉ nghĩ là bốn gã đàn ông cùng nhau đè người xuống, thì dù quyền pháp có lợi hại đến đâu chắc chắn cũng phải nhận thua.

Tuy nhiên... bước chân Tô Thần linh hoạt, tránh thực tìm hư.

Đồng thời hai nắm đấm bung ra trong phạm vi nhỏ! "Bán Bộ Băng Quyền?!" Vẻ tò mò trên mặt Hắc Bối Lão Lục càng đậm, nhịn không được giảng giải. "Bát Cực Quyền đại khai đại hợp, nhưng duy chỉ có Bán Bộ Băng Quyền là thiểm chuyển đằng na trong phạm vi nhỏ!" Bất quá chỉ trong chốc lát, đám Tô Nghĩa Thiên đã toàn bộ ngã xuống đất, nhe răng trợn mắt, cảm giác toàn thân đau nhức không thôi.

Cũng may, Tô Thần thực ra đã thu lại bảy tám phần lực đạo, vẻn vẹn chỉ dùng hai phần lực, cũng không thực sự làm bọn họ bị thương.

Nghỉ ngơi một lát, mấy người lại trở nên sinh long hoạt hổ.

Tô Thần thu quyền, nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục. "So tài chút chứ?" Hắc Bối Lão Lục đã hơn một tháng không giao thủ với ai, cũng có chút ngứa nghề.

Gã không nói một lời, cởi thanh Quan Sơn Đao sau lưng cắm xuống đất.

Sau đó, bày ra thế khởi thủ của Tâm Ý Bả.

Tâm Ý Bả, thực ra còn có một cái tên khác, gọi là "Cuốc Đất" (Sừ Quyết Đầu)!

Môn quyền pháp này sớm nhất có thể truy ngược về thời Bắc Tống, là một bộ quyền pháp do cao tăng Thiếu Lâm ngộ ra khi cuốc đất.

Sau này lại trải qua các đời võ tăng sửa đổi, dần dần hình thành Thập nhị bả, Tứ thập bát thế.

Hắc Bối Lão Lục trầm vai thả lỏng khuỷu tay, thân hình bất động như núi.

Tô Thần thấy thế, mỉm cười!

Sau đó, chân trái tham gia trước, cánh tay giơ lên, thân mình co lại như cây cung!

Tích ba!

Theo tiếng xương cốt toàn thân Tô Thần phát ra một trận bạo hưởng!

Cả người hắn càng giống như một viên đạn pháo, bắn mạnh ra.

Binh!

Hắc Bối Lão Lục cảm giác mình giống như bị một chiếc xe lửa lao tới tông trúng, cả người không tự chủ được lùi lại bảy bước, lúc này mới đứng vững thân hình.

Càng làm cho gã khó chịu là, hai tay gã đau rát, thậm chí sắp mất đi tri giác.

Gã vẩy vẩy cánh tay, nhịn không được hỏi: "Đây là chiêu thức gì?" "Cương quyền vô nhị đả, Thiết Sơn Kháo!" "Thiết Sơn Kháo?

Cái tên này ngược lại rất xác đáng, chỉ với chiêu này, làng quyền phương Bắc không ai có thể thắng cậu." Hắc Bối Lão Lục trong lòng cảm khái, vốn dĩ gã chỉ vì báo đáp ân tình một bữa cơm mới đồng ý gia nhập Tô Gia Thôn.

Chương 19

Gã không ngờ Tô Thần lại có thực lực mạnh như vậy.

Chỉ luận về quyền pháp mà nói, Tô Thần thậm chí còn thắng qua lão hòa thượng năm xưa dạy gã Tâm Ý Bả, xưng một câu Quyền pháp tông sư cũng không quá đáng.

So với Hắc Bối Lão Lục, đám Tô Nghĩa Thiên càng suýt rớt cả cằm. "Thần ca, quyền pháp của anh lợi hại quá, học lúc nào thế?" "Tiểu Thần ca, dạy em với được không." Tô Thần cười ha hả đáp lại vài câu, mắt thấy mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, một nhóm người về thôn ăn cơm trưa, buổi chiều lại quay lại luyện súng.

Ước chừng tiêu hao vài trăm viên đạn, thấy trừ Hắc Bối Lão Lục ra, tất cả mọi người đều đã luyện thương pháp đến cấp bậc nhập môn, Tô Thần lúc này mới hô dừng!

Dù sao đạn dược đắt đỏ, tiêu hao quá nhiều cũng không có tiền bổ sung. "Tiểu Thiên và Lão Đao, ngày mai hai người cùng tôi đi một chuyến vào thành." Lần này, Tô Thần muốn đi sắm sửa một ít công cụ!

Ví dụ như xẻng Lạc Dương, móc dò, dây thừng...

Dù sao cũng là người đã từng mở mộ rồi, không thể cứ mãi dùng nông cụ đi làm việc được.

Khoan hãy nói vấn đề nông cụ khó dùng, chỉ nói chuyện này nếu để đồng nghiệp biết được, sợ là sẽ cười rụng cả răng. ...

Sáng sớm hôm sau!

Ba người Tô Thần rời khỏi Tô Gia Thôn.

Ngày thường, từ Tô Gia Thôn đến thành Trường Sa bảy tám dặm

đường này đều sẽ khiến Tô Thần thở hồng hộc.

Nhưng từ khi tố chất thân thể hắn tăng gấp ba, đi bảy tám dặm đường đừng nói thở dốc, ngay cả mồ hôi cũng không chảy một giọt.

Thậm chí, có thêm mười bảy mười tám dặm nữa cũng có thể dư sức qua cầu.

Đến cửa thành, Tô Thần chú ý tới dân chạy nạn hôm nay đã ít đi rất nhiều, từ mấy trăm người ban đầu chỉ còn lại vài chục người.

Hỏi thăm xong mới biết, hóa ra là nạn châu chấu đã đỡ hơn nhiều, đã có dân chạy nạn lục tục trở về nhà. "Đại tai qua đi là tốt rồi, vẫn tốt hơn là ngày nào cũng có người chết." Tô Nghĩa Thiên thở dài nói: "Thần ca, quan phủ còn chưa phát hạt giống, mùa đông này e là còn phải chết không ít người." Tô Thần khẽ gật đầu, mắt thấy mùa đông sắp tới rồi, dân chạy nạn trong tay không có lương thực, cũng không có quần áo chống rét, e là cũng sẽ không tốt hơn hiện tại bao nhiêu.

Bất quá đợi đến mùa xuân sang năm, vạn vật phục hồi, tình hình sẽ tốt lên rất nhiều.

Lần này Tô Thần đến thành Trường Sa với hai mục đích: một là mua sắm các loại dụng cụ để gây dựng gia tộc, hai là thuận tiện nghe ngóng tin tức về Tiêu Tử Lĩnh!

Trước đó đã nói, Tiêu Tử Lĩnh còn lớn hơn cả Lệ Sơn, kéo dài hơn hai mươi dặm, nếu tính thêm cả mấy ngọn núi nhỏ thì phạm vi càng rộng lớn hơn.

Cho dù Tô Thần đã có Tầm Long Quyết, cũng cần phải xác định phạm vi đại khái, nếu không chỉ riêng việc tìm vị trí chính xác của mộ Huyết Thi cũng đã tốn không ít thời gian.

Thời gian không chờ đợi ai, hiện tại Trương Khải Sơn đã dị quân đột khởi, danh vọng ngày càng cao trong Cửu Môn.

Nếu đợi hắn gần như thống nhất Cửu Môn, lập ra quy củ, thì Tô gia muốn chen chân vào thành Trường Sa sẽ càng khó khăn hơn.

Thế là, Tô Thần dẫn theo hai người đi dạo trong thành hơn nửa ngày.

Hỏi thăm không ít người già trong thành, cuối cùng cũng nắm rõ tình hình đại khái của Tiêu Tử Lĩnh.

Tiêu Tử Lĩnh cũng là một trong những chi mạch của dãy Long Hoa, nhưng nằm ở hướng hoàn toàn trái ngược với Lệ Sơn.

Một nam một bắc.

Hơn nữa, so với Lệ Sơn, hoàn cảnh ở Tiêu Tử Lĩnh khắc nghiệt hơn nhiều.

Nghe nói mấy năm trước, trong núi còn có bầy sói, từng cắn chết thương nhân đi đường.

Khi đó sự việc khiến lòng người hoang mang, ảnh hưởng nghiêm trọng đến việc vận chuyển hàng hóa Nam Bắc.

Quan phủ hết cách, chỉ đành tổ chức thợ săn, thanh tiễu vài lần mới giết sạch được bầy sói ở Tiêu Tử Lĩnh.

Nhưng ai ngờ, chưa qua mấy năm, đường sắt từ phương Bắc đến Trường Sa bắt đầu được xây dựng.

Và khi đường sắt hoàn thành, con đường núi qua Tiêu Tử Lĩnh đã rất ít người đi.

Ngoài chuyện đó ra, cũng không thu thập được tin tức gì hữu dụng hơn! "Xem ra, vẫn phải thực địa khảo sát vài lần mới có thể xác nhận vị trí đại khái của mộ Huyết Thi." Tô Thần thầm tính toán trong lòng, đang định nói chuyện thì Hắc Bối Lão Lục bỗng nhiên ánh mắt trầm xuống, hạ thấp giọng nói: "Có người đang theo dõi chúng ta!" Nghe

vậy, Tô Nghĩa Thiên sững sờ, theo bản năng định quay đầu lại.

Nhưng lại nghe Hắc Bối Lão Lục khẽ quát: "Đừng quay đầu, dễ đánh rắn động cỏ.

Dùng khóe mắt liếc qua, chỗ góc ngoặt đầu phố!" Tô Thần nén nghi hoặc trong lòng, làm theo lời Hắc Bối Lão Lục, lơ đãng dùng dư quang liếc nhìn một cái.

Quả nhiên!

Cách đó không xa ở góc phố, hai thiếu niên đang chằm chằm nhìn bọn họ, trên mặt mang theo vài phần cợt nhả.

Tô Thần thấy vậy, trong lòng kinh nghi.

Chuyến này đến thành Trường Sa, hắn không mang theo bao nhiêu đại dương.

Thậm chí còn chưa mua đồ gì, sao lại bị người ta để mắt tới?

Là người của Hoắc gia lần trước, hay là người của Dương hành (cửa hàng đồ tây)?

Suy nghĩ một chút, hắn vẫn phủ nhận ý nghĩ này.

Dù là Hoắc gia hay Dương hành trong thành, vài trăm đại dương không đến mức khiến họ phải đại động can qua!

Nghĩ đến đây, Tô Thần lắc đầu, khẽ nói: "Mặc kệ là người hay quỷ, rồi cũng sẽ lòi đuôi thôi!" Nói xong, hắn sờ sờ bên hông, chạm vào báng súng của hai khẩu Hạp tử pháo dưới lớp áo ngắn, nhất thời tự tin mười phần!

Hắn hiện tại sở hữu thương pháp cấp Tông sư, đại khái còn lợi hại hơn thương pháp của Chá Cô Tiếu một bậc.

Hai khẩu Hạp tử pháo trong tay, dẫu có hai ba mươi người thường cũng chưa chắc là đối thủ.

Còn chưa đến mức phải sợ hai tên nhóc con này!

Nghĩ đến đây, Tô Thần phất tay, trực tiếp nói: "Đi, đến tiệm rèn trước." Rất nhanh, ba người đến tiệm rèn, đưa cho thợ rèn một đồng đại dương làm tiền cọc, yêu cầu chế tạo ba bộ móc thám hiểm, ba cái xẻng đào đất đặc chế, còn có một ít dây thừng sắt và dây thép!

Cái gọi là móc thám hiểm, chính là loại móng vuốt sắt mà phi tặc thường dùng trong phim ảnh cổ trang, thích hợp nhất để leo trèo hoặc câu lấy vật phẩm.

Còn về xẻng đào đất đặc chế, thực tế chính là xẻng Lạc Dương.

Xẻng Lạc Dương, như tên gọi, là loại xẻng trộm mộ lưu truyền từ vùng Lạc Dương.

Khoảng chừng giữa thời Minh, bắt đầu lưu truyền giữa các Mạc Kim Giáo Úy phương Bắc, mãi đến cuối Minh đầu Thanh mới truyền đến tay Thổ phu tử phương Nam.

Loại xẻng này còn có một cái tên khác, gọi là "thăm sạn".

Đầu xẻng chỉ khoảng hai tấc, lõm vào trong, hình bán nguyệt.

Khi cắm thăm sạn vào lòng đất, có thể mang theo đất lên.

Cán của xẻng Lạc Dương có thể nối từng tầng vào nhau, lắp ráp để dài ra, tối đa có thể thâm nhập xuống lòng đất vài chục mét.

Điều tuyệt diệu nhất là, dùng loại thăm sạn này thâm nhập lòng đất, vừa không tốn quá nhiều sức lực, lại còn có thể mang lên trọn vẹn lớp đất bên dưới.

Thổ phu tử có kinh nghiệm, hoặc Mạc Kim Giáo Úy, có thể từ lớp đất trên đầu xẻng mà phán đoán xem dưới lòng đất có cổ mộ hay không.

Tô Thần nói rõ yêu cầu với thợ rèn, hẹn ba ngày sau đến lấy.

Tiếp đó, hắn cùng Hắc Bối Lão Lục bước ra khỏi tiệm rèn. "Thần ca, đằng sau vẫn còn theo đuôi kìa!" "Không cần để ý, ra khỏi thành trước đã!" Rời khỏi thành Trường Sa, sắc mặt Tô Nghĩa Thiên trở nên căng thẳng.

Chương 20

Nhưng hắn quan sát một hồi lâu, cũng không thấy phía sau có người đi theo, dây thần kinh đang căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng. "Người đâu mất rồi?" "Mấy kẻ đó, chắc chắn là lần trước thấy chúng ta mua không ít lương thực nên đỏ mắt đây mà..." Tô Nghĩa Thiên phẫn nộ mắng hai câu.

Nhưng lời còn chưa dứt, từ trong bụi cây cách đó không xa, bỗng nhiên chui ra mười mấy gã tráng hán to lớn thô kệch.

Trong đám người này, cầm đầu là một gã đàn ông đen đúa râu ria xồm xoàm.

Mà đứng bên cạnh gã, chính là hai thiếu niên đã lén lút theo dõi bọn họ trước đó.

Hai thiếu niên thì thầm vài câu bên tai gã đàn ông đen, gã ta trong nháy mắt sắc mặt âm trầm, đôi mắt như phun lửa nhìn về phía mấy người Tô Thần.

Gã bước lên vài bước, quát lớn: "Mấy tên kia, không hiểu quy củ Trường Sa sao?

Dám thò tay lên đầu ông nội hả!" Lời này vừa thốt ra, ba người Tô Thần nhìn nhau, đều không hiểu ý trong lời nói của gã đàn ông đen.

Nhưng chưa đợi họ nghĩ thông suốt, đã thấy gã trực tiếp rút một con dao ngắn từ sau lưng ra, lệ thanh quát: "Đều lên hết cho ông, mỗi người chặt một cánh tay, để bọn chúng nhớ lấy bài học." Thấy một trận chiến khó tránh khỏi, Tô Thần quay đầu phân phó: "Tiểu Thiên, em lùi lại!" Tô Nghĩa Thiên lần này vào thành không mang súng, cũng biết mình không giúp được gì, vội vàng lùi lại vài bước.

Lúc này, Hắc Bối Lão Lục chậm rãi rút thanh Quan Sơn Đao sau lưng ra.

Đối mặt với mười mấy tráng hán khí thế hung hăng, hắn lại mặt vô biểu tình, phảng phất như đối mặt chỉ là mười mấy con lợn béo chờ làm thịt.

Gã đàn ông đen thân hình cao lớn, phải cao đến hơn một mét chín.

Dáng người này ở phương Nam quả thực cực kỳ hiếm thấy, chỉ riêng việc đứng đó đã tự mang theo cảm giác áp bách!

Mà giờ khắc này, gã cầm lợi nhận trong tay, lao tới, càng giống như một ngọn núi nhỏ, phảng phất có thể tồi hủy mọi thứ trên đường đi.

Tô Thần hít sâu một hơi, không định cho Hắc Bối Lão Lục cơ hội ra tay.

Chỉ thấy hắn nhanh chóng rút hai khẩu Hạp tử pháo giắt bên hông, sau đó bắt đầu một màn biểu diễn khiến người ta trợn mắt há hốc mồm!

Đoàng!

Đoàng!

Đoàng!

Liên tiếp mười mấy tiếng súng vang lên.

Gã đàn ông đen cùng mười mấy tráng hán sau lưng gã, không một ngoại lệ, toàn bộ đều bị đạn bắn trúng cánh tay.

Trong thoáng chốc, đoản đao của đám người này đều rơi xuống đất, sắc mặt trắng bệch ôm lấy cánh tay kêu thảm thiết.

Gã đàn ông đen kinh hãi bán quỳ trên mặt đất, trên mặt trừ đau đớn, càng có vô tận kinh hoàng!

Xa hơn chút nữa, hai thiếu niên chỉ điểm trực tiếp cứng đờ tại chỗ, nghi ngờ mình có phải đang gặp ảo giác hay không!

Chỉ trong vài nhịp thở ngắn ngủi, liên khai mười mấy phát súng.

Mà tuyệt hơn là, mười mấy phát súng này, phát nào trúng phát nấy, nhưng lại toàn bộ đều không chí mạng.

Chỉ là khiến đám người này mất đi năng lực chiến đấu.

Hai thiếu niên miệng há to tướng, hiện trường càng là lặng ngắt như tờ, trở nên tĩnh lặng đến mức nghe được cả tiếng kim rơi.

Tô Thần lạnh lùng bước tới, dí nòng súng vào trán gã đàn ông đen. "Nói xem, ngươi muốn cho ai nhớ lấy bài học?" Ngô Kế Tông, con trai cả của gia chủ Ngô gia - một trong Cửu Môn Đề Đốc thành Trường Sa.

Đồng thời cũng là người thừa kế tương lai của Ngô gia!

Nhắc tới cái tên này, người biết có thể không nhiều.

Nhưng hắn có một đứa con trai, sau này được gọi là Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Cẩu lại có ba người con trai, đặt tên Nhất Cùng, Nhị Bạch, Tam Tỉnh, hắn còn có một đứa cháu nội đích tôn, gọi là Hạo Thiên Chân!

Không sai!

Gã đàn ông đen đang bị Tô Thần dùng Hạp tử pháo dí vào trán, mồ hôi tuôn như mưa trước mắt này, chính là cụ nội của Hạo Thiên Chân (Ngô Tà).

Thấy không khí hiện trường lâm vào bế tắc, Ngô Lão Cẩu và anh hai của hắn, hai thiếu niên vẻ mặt lo lắng, muốn lén lút mò qua cứu cha mình.

Nhưng chưa đợi họ đắc thủ, thanh Quan Sơn Đao trong tay Hắc

Bối Lão Lục đã gác lên cổ hai người.

Nhìn thấy cảnh này, Ngô Kế Tông vội vàng hét lớn: "Đừng động vào con trai tao, có gì cứ nhắm vào tao!" Tô Thần cười, u u nói: "Nói đi, ông là ai, tại sao lại tìm bọn tôi gây phiền phức?" Ngô Kế Tông cũng dứt khoát, quả đoán tự báo gia môn: "Tao là người Ngô gia thuộc Cửu Môn, nghe thủ hạ báo cáo nói mấy người các ngươi đang nghe ngóng chuyện Tiêu Tử Lĩnh.

Tiêu Tử Lĩnh là địa bàn của Ngô gia, không cho phép người ngoài nhúng tay..." Ngô gia?

Tô Thần sững sờ, sau đó theo bản năng nhìn về phía hai thiếu niên cách đó không xa đang bị Hắc Bối Lão Lục dùng đao kề cổ.

Trong đó một người hung tợn trừng mắt nhìn Tô Thần, ánh mắt đầy vẻ quật cường: "Nhìn cái gì mà nhìn, rõ ràng là các người vi phạm giới luật, cha tôi là để bảo vệ quy củ trong thành Trường Sa!" Lời còn chưa dứt, Tô Thần quả nhiên nghe thấy trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc kịch tình nhân vật Ngô Lão Cẩu, thanh tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】 Quả nhiên là hắn!

Ngô Lão Cẩu!

Ngô Lão Cẩu, ông nội của Hạo Thiên Chân, cũng là nhân vật phía sau màn đưa Ngô gia hướng tới phồn vinh hưng thịnh!

Những năm Dân Quốc, Ngô gia đã trải qua một trận đại hỗn loạn.

Gia chủ hiện tại của Ngô gia, cũng chính là ông nội của Ngô Lão Cẩu, cha của Ngô Kế Tông, người được gọi là Ngô Lão Bả Đầu (hay Lão Yên Đầu).

Ông ta sẽ dẫn theo con trai và cháu nội cùng đi khai quật mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh không lâu sau đó.

Nhưng giữa đường xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ngoại trừ Ngô Lão Cẩu, tất cả người thuộc chi chính của Ngô gia đều táng thân trong mộ Huyết Thi.

Bởi vì Ngô Lão Bả Đầu và con trai Ngô Kế Tông đều bỏ mạng, Ngô gia rất nhanh lâm vào nội loạn, Ngô Lão Cẩu tuổi còn nhỏ, vì bất đắc dĩ bị người trong chi phụ bức phải đi Hàng Châu!

Nhưng Ngô Lão Cẩu dù sao cũng là do Lão Bả Đầu đích thân dạy dỗ, bất luận thân thủ hay đầu óc đều là kẻ kiệt xuất trong Cửu Môn.

Chỉ trong vài năm ngắn ngủi, hắn đã gây dựng sự nghiệp ở Hàng Châu, một lần nữa chấp chưởng Ngô gia, đứng hàng thứ năm trong Cửu Môn, người đời gọi là Cẩu Ngũ Gia!

Đương nhiên rồi!

Đó đều là chuyện sẽ xảy ra trong tương lai, Ngô Lão Cẩu lúc này vẫn chỉ là một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, bốc đồng dễ nổi nóng.

Tô Thần nhìn ánh mắt phẫn nộ bất bình của Ngô Lão Cẩu, bỗng nhiên cười. "Quy củ?" "Cha cậu chẳng lẽ không nói với cậu, cái thế đạo này, nắm đấm mới là quy củ sao!" Cửu Môn cũng không phải cố định bất biến, quy củ của Cửu Môn chính là, ai có thể đánh bại một trong các gia tộc đó, tự nhiên sẽ có thể thay thế vị trí của đối phương.

Nói xong, Tô Thần nhìn về phía Ngô Kế Tông.

Người sau xấu hổ đến đỏ bừng cả mặt!

Muốn dạy dỗ người ta, lại bị người ta dạy dỗ lại một trận.

Chuyện này mà truyền ra ngoài, sợ là sẽ bị những người khác trong Cửu Môn cười cho cả đời.

Nhưng vì thể diện của Ngô gia, gã vẫn cứng cổ, không kiêu ngạo

không tự ti nói: "Lần này coi như tao thua, mày muốn giết cứ giết.

Nhíu mày một cái, Ngô Kế Tông tao không phải là hảo hán anh hùng." Lời vừa dứt, trên quan đạo vang lên tiếng bánh xe lăn lộc cộc.

Một chiếc xe bản gỗ do trâu kéo vội vàng chạy tới.

Trên xe trâu có một lão đầu ngồi, râu tóc hoa râm, trong tay cầm cái tẩu thuốc dài đến ba thước.

Lão đầu đến gần, nhảy xuống khỏi xe trâu, bồi cười nói: "Tiểu huynh đệ, xin cao tay quý thủ." Tô Thần không cho là đúng, nhướng mày nói: "Ông là ai?" "Lão đầu là gia chủ Ngô gia, mọi người nể mặt gọi ta một tiếng Ngô Lão Bả Đầu.

Chương 21

Không biết tiểu huynh đệ bái ngọn núi nào, đi con đường nào?

Nếu là người trong nghề, còn mong giơ cao đánh khẽ, tha cho đứa con trai hỗn trướng này của ta." Lời Ngô Lão Bả Đầu nói, nãi là tiếng lóng của giới lục lâm.

Chính là hỏi lai lịch của Tô Thần.

Loại tiếng lóng này, cũng gọi là "vấn sơn" (hỏi núi).

Ví dụ, giang hồ mãi võ gọi là Mặt Trăng Sơn.

Thổ phỉ lục lâm gọi là Thường Thắng Sơn.

Thợ mộc Mặc công xưng là Hắc Thủy Sơn.

Các ngành các nghề đều có đầu núi của riêng mình, tổng cộng có ba mươi sáu ngọn núi lớn, bảy mươi hai ngọn núi nhỏ.

Tô Thần nghĩ nghĩ, hắn có Tầm Long Quyết, miễn cưỡng tính là nửa truyền nhân phái Mạc Kim, thế là liền đáp: "Bát quái định bàn quải thiên kim, kham dư đảo đấu mịch tinh phong, thiên hạ danh sơn thất thập nhị, độc ngã Long Lâu trùng cửu tiêu!" (Bát quái định bàn treo ngàn vàng, phong thủy trộm mộ tìm tinh phong, thiên hạ núi danh bảy mươi hai, riêng ta Long Lâu xông chín tầng!) Câu này vừa thốt ra, Ngô Lão Bả Đầu đột nhiên trợn to hai mắt, có lẽ vì quá kích động, ông ta ngay cả tẩu thuốc rơi xuống đất cũng không hay biết, chỉ thất thanh kinh hô: "Cậu là truyền nhân Mạc Kim?" "Coi là vậy." Ngô Lão Bả Đầu nghe thấy lời này, nhất thời cười khổ nói: "Lần này đúng là lão đầu tử nhìn nhầm rồi, không ngờ tiểu huynh đệ còn có lai lịch bực này!" Nói xong lời này, chỉ thấy ông ta huýt sáo một tiếng.

Không bao lâu sau, liền thấy trên sườn núi xa xa xuất hiện hơn ba

mươi tên lục lâm thảo khấu tay cầm súng dài.

Ngô gia nửa năm trước đã phát hiện ra mộ Chiến Quốc ở Tiêu Tử Lĩnh, cũng đang bắt tay chuẩn bị đổ đấu.

Nhưng vì đủ loại nguyên nhân, mãi vẫn chưa thực hiện được.

Mà hành vi nghe ngóng về Tiêu Tử Lĩnh của Tô Thần trong thành đã thu hút sự chú ý của người Ngô gia.

Ngô lão đầu liền phái Ngô Kế Tông đi thăm dò tình hình.

Ngô Kế Tông hiếm khi được độc đương một phía, liền muốn làm chuyện này cho thật đẹp mặt.

Thế là tự tác chủ trương, để hai đứa con trai theo dõi mấy người Tô Thần.

Gã phát hiện mấy người Tô Thần không chỉ nghe ngóng về Tiêu Tử Lĩnh mà còn chế tạo công cụ trộm mộ ở tiệm rèn, liền trực tiếp điểm mười mấy người Ngô gia, dẫn theo bọn họ mai phục trên đường ngoài thành, chuẩn bị dạy dỗ ba người Tô Thần một trận.

Chỉ là không ngờ, thực lực của ba người Tô Thần lại cường hãn như vậy mà thôi.

Ngô lão đầu nhận được tin tức, hỏa tốc chạy tới.

Ông ta chắp tay về phía Tô Thần, giải thích: "Trước đây đích xác là lão Ngô gia chúng tôi có nhiều đắc tội, còn tưởng tiểu huynh đệ là Thổ phu tử mới vào nghề.

Thế này đi, chúng ta mỗi bên lùi một bước, cậu tha cho con trai ta lần này, cổ mộ ở Tiêu Tử Lĩnh nhường cho tiểu huynh đệ." Tô Thần suy tư giây lát, chậm rãi dời nòng súng đi.

Cũng không phải là sợ Ngô gia, mà là vì Tô Gia Thôn còn chưa chịu nổi sóng gió.

Mạo nhiên khai chiến với Ngô gia, cho dù có thắng, e rằng cũng chỉ là thắng thảm, thiếu không được phải hy sinh vài tộc nhân.

Tô gia hiện tại bao gồm cả Tô Thần, chỉ có ba mươi hai người!

Tổn thất một người cũng khó mà chấp nhận.

Ngoài ra, để Ngô gia nợ một cái nhân tình, nói không chừng sau này còn dùng đến.

Quan trọng hơn là, mộ Huyết Thi quá nguy hiểm, lần này Tô Thần cũng không định mang theo quá nhiều người Tô gia, mang theo Hắc Bối Lão Lục và Tô Nghĩa Thiên là đủ rồi.

Những kẻ làm bia đỡ đạn khác, đám người Ngô gia trước mắt này chính là thích hợp nhất!

Nghĩ đến đây, Tô Thần cười ha hả nói: "Ngô lão gia tử đã mở miệng, vãn bối tự nhiên phải nể mặt.

Thế này đi, tôi xuất kỹ thuật, lão gia tử xuất người, chúng ta liên thủ đổ cái đấu này một lần thì thế nào?" Ngô Lão Cẩu tuổi trẻ khí thịnh, tuy vừa bị người ta dùng đao kề cổ, trên mặt cũng không có bao nhiêu sợ hãi, còn dám cứng cổ hỏi: "Bảo hóa (đồ cổ) thì sao, bảo hóa trong mộ chia thế nào?" "Tự nhiên là hai nhà chia đều!" Đương nhiên, tiền đề là các người có thể sống sót trở về...

Tô Thần cũng không phải đại thiện nhân gì, bị chặn đường dạy dỗ vô cớ mà còn phải lấy đức báo oán.

Đã Ngô gia không có ý tốt, vậy mình cũng không cần khách khí!

Ngô Lão Bả Đầu nghe xong lời Tô Thần, khuôn mặt già nua lập tức nhăn lại.

Ông ta sầu mi khổ kiểm, theo bản năng cầm lấy tẩu thuốc châm lửa, rít mạnh mấy hơi thuốc lá.

Lúc này, gã đen to con, cũng chính là cha của Ngô Lão Cẩu - Ngô Kế Tông, vội vàng ghé sát vào, nói nhỏ: "Cha, như vậy cũng tốt, người này là truyền nhân Mạc Kim Giáo Úy, có hắn gia nhập, chúng ta nắm chắc phần thắng hơn.

Nhường ra một nửa bảo hóa, tổng còn hơn là nhường tất cả." Ngô gia cũng không phải gia tộc nhỏ bé gì, chủ mạch liền với phân chi, vài trăm người đều có.

Cả một đám người lớn như vậy, ăn uống vệ sinh, đều do Ngô Lão Bả Đầu phụ trách, áp lực của ông ta cũng lớn.

Quan trọng hơn là, Ngô gia không giống như Hoắc gia, Giải gia biết làm ăn buôn bán.

Cách duy nhất để họ kiếm tiền chính là đổ đấu lấy bảo hóa.

Trận đại hoàng tai này, không chỉ bá tánh bình dân chịu khổ, đại tộc như bọn họ cũng có chút thương gân động cốt.

Nếu còn không khai công, người bên dưới thật sự sẽ đói bụng.

Nghĩ đến đây, Ngô Lão Bả Đầu quyết tâm, lập tức nói: "Được, một lời đã định!" Tô Thần và Ngô Lão Bả Đầu thương nghị xong thời gian xuất phát, hai nhóm người liền ai về nhà nấy.

Về đến Tô Gia Thôn, Tô Thần suy tính mãi, vẫn quyết định chỉ mang Hắc Bối Lão Lục đi Tiêu Tử Lĩnh.

Mấy người Tô Nghĩa Thiên thì ở lại trong thôn, tiếp tục luyện súng, đồng thời cũng phải luyện một chút quyền pháp.

Những người còn lại thì bận rộn dọn dẹp cỏ dại trong ba trăm mẫu đất hoang, cày xới ruộng đồng.

Năm nay thì không kịp nữa rồi, nhưng sang năm phải kịp thời vụ xuân canh, như vậy mùa thu mới có thể thu hoạch lương thực, tự cấp

tự túc.

Nếu không thì ngày nào cũng mua lương thực như vậy, tiền núi cũng ăn đến lở. ...

Thoáng cái, ba ngày sau.

Tô Thần dẫn theo Hắc Bối Lão Lục đến thành Trường Sa, trước tiên tới tiệm rèn lấy công cụ thăm sạn đã đặt làm.

Sau đó thì đến đình Thập Lý ở phía Bắc ngoài thành hội họp với người Ngô gia.

Ngày hôm nay, Ngô Lão Bả Đầu dẫn theo con trai Ngô Kế Tông, hai đứa cháu nội đích tôn, ngồi trên một chiếc xe trâu, bốn người bọn họ toàn bộ đều ăn mặc giống như thương nhân đi đường.

Gã đen Ngô Kế Tông nhìn thấy bên Tô Thần chỉ có hai người, hơi kinh ngạc nói: "Các người ít người vậy sao?" "Người không cần nhiều, đủ dùng là được." Tô Thần tùy ý đáp một câu, quay đầu nhìn về phía Ngô Lão Bả Đầu. "Lão gia tử, đi chứ?" "Đi!" Ngô Lão Bả Đầu ngôn giản ý cai, trực tiếp tuyên bố xuất phát.

Thế là cả đoàn người cùng ngồi lên xe trâu, lắc lư xiêu vẹo hướng về phía Tiêu Tử Lĩnh mà đi.

Tiêu Tử Lĩnh cách thành Trường Sa ước chừng năm sáu mươi dặm, khoảng cách cũng xấp xỉ Lệ Sơn.

Nhưng nghe Ngô Lão Bả Đầu nói, ngôi cổ mộ kia còn nằm sâu bên trong, vào núi còn phải đi bộ hơn hai mươi dặm nữa.

Cũng may con đường núi này đã rất ít người đi, cũng không cần lo lắng bị người ta phát giác.

Suốt dọc đường không nói chuyện, nhóm người Tô Thần cuối cùng cũng đến chân núi Tiêu Tử Lĩnh trước khi màn đêm buông

xuống.

Nơi này có một trạm dịch nửa bỏ hoang, vốn được xây dựng từ thời Thanh, là quán dịch phụ trách chuyển thư từ, tiếp đãi thương lữ.

Nhưng khi đường sắt được xây xong, quán dịch này cũng mất đi tác dụng.

Từ bên ngoài nhìn vào, tường ngoài quán dịch loang lổ, trước sau đâu đâu cũng mọc đầy cỏ dại.

Ngô Lão Bả Đầu chào hỏi mọi người vào quán dịch, còn mình thì buộc xe trâu ở bên ngoài, mặc kệ con trâu già cúi đầu ăn cỏ.

Ông ta bước vào, gõ gõ tẩu thuốc trên tay nói: "Đoạn đường tiếp theo là đường núi rồi, chỉ có thể đi bộ.

Trong núi chuyện quái gì cũng có, ngàn vạn lần phải nhớ kỹ một điểm, bất luận nhìn thấy cái gì cũng đừng quay đầu lại, cứ đi sát theo người phía trước là được." Nghe lời này, Tô Thần hơi sững sờ, theo bản năng hỏi: "Lão gia tử, trong núi có chuyện lạ gì?" "Nói không rõ được, phản chính là chuyện quái gì cũng có." "Ngài kể thử xem?" Ngô Lão Bả Đầu nghĩ nghĩ, gật đầu nói: "Cũng được, kể sơ qua cho các cậu nghe, đỡ để đến lúc đó không hiểu chuyện lại gây ra rắc rối." "Cái gọi là rừng sâu núi thẳm ắt có yêu nghiệt!

Chương 22

Bất luận là trước đây hay bây giờ, nhưng phàm đã vào núi, đều phải giữ bảy phần cảnh giác." "Hồi ta còn trẻ từng đi áp tiêu ở vùng núi Thái Hành, một lần đi tiêu đó, đội ngũ liên tiếp xảy ra chuyện, mấy tiêu sư không phải ngã gãy chân thì là sinh bệnh, tiêu đội mười mấy người ở trong núi vừa mệt vừa buồn ngủ." "Mắt thấy đi quá nửa ngày vẫn chưa ra khỏi núi lớn, tiêu đầu hết cách, chỉ đành tìm một ngôi miếu hoang trong núi, tạm thời ngủ lại một đêm." "Ta ngủ mơ mơ màng màng, mãi đến nửa đêm thì bị buồn tè làm tỉnh giấc.

Ta lay lay bạn đồng hành nhưng gọi mãi không tỉnh, đành phải một mình ra ngoài miếu hoang đi giải quyết, đang đi tè, ta vô tình quay đầu lại, lại thấy tượng Sơn Thần trong miếu hoang hình như đang cử động." "Ta tưởng mình chưa tỉnh ngủ, vội vàng dụi dụi mắt.

Nhìn kỹ lại lần nữa, phát hiện tượng Sơn Thần kia thật sự đã bước từ trên bệ thần xuống." Nói đến đây, mọi người không khỏi cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Đặc biệt là Ngô Lão Cẩu, hắn tuổi nhỏ nhất, tuy ngoài miệng cứng cỏi nhưng trong lòng vẫn không kìm được sợ hãi.

Tô Thần ngược lại rất hiếu kỳ, nhịn không được hỏi: "Lão gia tử, ngài nhìn rõ thật chứ?

Là tượng Sơn Thần sống lại, không phải loại động vật như cầy hương hay sói hoang gì đó chứ?" "Đương nhiên là tượng thần, động vật và tượng Sơn Thần ta sao có thể phân không rõ!" Ngô Lão Bả Đầu vẻ mặt bất mãn, tiếp tục kể. "Ta đến giờ vẫn không quên được bộ dáng của tượng Sơn Thần đó!

Nó có hai cái đầu, một cái khóc, một cái cười.

Một cái mặt đỏ, một cái mặt đen.

Hơn nữa đều có răng nanh!" "Tượng thần sống lại xong liền đi đến chỗ mấy tiêu sư đang ngủ.

Sau đó cúi đầu xuống, từng cái từng cái cắn vào cổ bọn họ hút máu." "Ta bị dọa sợ chết khiếp, ngay cả quần cũng không kịp kéo, cứ thế lảo đảo chạy ra ngoài." "Dù sao ta cũng không nhớ mình đã chạy bao lâu, chỉ nhớ là chạy rớt cả giày, chân toàn vết máu, chạy đến khi kiệt sức, lúc mặt trời mọc mới phát hiện mình đã chạy ra khỏi núi." Ngô Lão Cẩu sắc mặt có chút trắng bệch, nhưng vẫn tò mò về kết cục của mấy tiêu sư kia, nhịn không được hỏi: "Ông nội, sau đó thì sao, mấy tiêu sư kia có chết không?" "Không biết..." "Không biết?" Ngô Lão Bả Đầu rít mấy hơi thuốc, gật đầu nói: "Ta chạy ra được rồi đâu còn dám quay lại trong núi, chỉ về tiêu cục một chuyến, mấy ngày sau thì xin nghỉ việc, một mạch về quê nhà Trường Sa.

Có điều về sau, ta cũng nhận được thư của tiêu cục..." "Trong thư nói sao?" "Thư nói, mấy tiêu sư kia bình an vô sự, ta vừa rời đi không bao lâu thì mấy tiêu sư đó đã giao tiêu xong trở về rồi." "Hả?

Không sao á?" Không chỉ Ngô Lão Cẩu, tất cả mọi người có mặt, trừ Ngô Lão Bả Đầu, đều có chút kinh ngạc.

Ai ngờ, Ngô Lão Bả Đầu lại lộ ra vài phần trào phúng, u u nói: "Các cậu không phải thật sự tin là mấy tiêu sư đó không sao chứ?

Qua khoảng mấy tháng, trên báo liền đưa tin, trên dưới tiêu cục hơn bốn mươi mạng người, toàn bộ đều bị hút thành xác khô!" Lời này vừa nói ra, trong quán dịch nháy mắt yên tĩnh lại.

Một luồng hàn ý thấm vào tận tâm can lan tỏa trong lòng mọi người.

Ngô Lão Cẩu xoa xoa cánh tay, oán trách nói: "Ông nội, ông kể

nghe rợn cả người!" "Thằng nhãi ranh, suốt ngày quậy phá lung tung, không biết trời cao đất dày.

Mày nhớ kỹ cho tao, bất kể là trong núi hay trong mộ, đều phải có lòng kính sợ, năm xưa ông hai, ông ba của mày..." Ngô Lão Bả Đầu nói còn chưa dứt, Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn đã lộ ra thần sắc bất đắc dĩ. "Ông nội, ông nói cái này tám trăm lần rồi, ông hai và ông ba chính là chết trong mộ Huyết Thi, nhưng cháu với cha cháu xuống không ít mộ, chưa bao giờ thấy mộ Huyết Thi gì cả." Bốp!

Lời vừa dứt, Ngô Kế Tông đã tát một cái vào đầu đứa con trai thứ hai của mình, tiếp đó mắng một câu: "Nói chuyện với ông nội mày thế à!" Tô Thần thần sắc khẽ động, vội vàng chen vào nói: "Lão gia tử, Tống tử (cương thi) tôi từng gặp, không giấu gì ngài, thời gian trước còn gặp qua một con Lục Cương.

Chỉ là mộ Huyết Thi này rốt cuộc là như thế nào, ngài kể nghe thử xem." Động tác rít tẩu của Ngô Lão Bả Đầu khựng lại, lát sau ông ta nhả ra một vòng khói. "Tiểu huynh đệ là truyền nhân Mạc Kim, Tống tử tự nhiên là không sợ.

Nhưng mộ Huyết Thi và Tống tử không giống nhau, hung hiểm nhất!

Nếu có thể, cả đời không gặp phải mới là tốt nhất." Nói rồi, Ngô Lão Bả Đầu ngậm miệng lại, rõ ràng không muốn nói nhiều.

Hắc Bối Lão Lục từ đầu đến cuối vẫn luôn không nói chuyện, nhưng nghe Ngô Lão Bả Đầu nhắc tới mộ Huyết Thi, sắc mặt hắn hơi đổi, bỗng nhiên mở miệng nói: "Tôi trước kia từng nghe nói về mộ Huyết Thi!" Một câu của hắn lập tức gợi lên sự tò mò của mọi người.

Đặc biệt là Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn.

Hai người họ là thế hệ thứ ba hiện tại của Ngô gia, đều mới mười

lăm mười sáu tuổi, tuy cũng đi theo xuống mộ rồi, nhưng rốt cuộc kinh nghiệm vẫn chưa đủ.

Trước kia Ngô Lão Bả Đầu cứ hay nói mình có hai người anh em bỏ mạng trong mộ Huyết Thi.

Nhưng nội dung chi tiết hơn thì làm thế nào cũng không chịu nói.

Ngô Lão Cẩu vội vàng hỏi: "Mộ Huyết Thi rốt cuộc ra sao, tại sao đều nói nó đáng sợ?" Hắc Bối Lão Lục ngừng lại một chút, mắt nhìn lên xà nhà, trên mặt lộ ra vài phần hồi ức. "Đều là chuyện hơn hai mươi năm trước rồi, lúc đó tôi mới bảy tuổi, ngày ngày theo sư phụ luyện đao." "Tôi nhớ năm đó tuyết rơi rất lớn, sư phụ dẫn một hán tử về nhà, nói là sư đệ của mình, bảo tôi gọi là sư thúc.

Sư thúc ở nhà sư phụ hơn một tháng, cho đến khi có người đến tìm ông ấy!" "Sau này tôi mới biết, sư thúc không gia nhập Tiểu Đao Hội, mà là đi phương Bắc, gia nhập Nê Nhi Hội." "Nê Nhi Hội?!" Nghe thấy ba chữ Nê Nhi Hội, động tác trên tay Ngô Lão Bả Đầu khựng lại, kinh ngạc thốt lên! "Lão gia tử, ngài biết Nê Nhi Hội?" Tô Thần tò mò hỏi thăm.

Ngô Lão Bả Đầu gật đầu, u u giải thích: "Hồi trẻ từng nghe nói qua, nhưng không ngờ giang hồ vẫn còn Nê Nhi Hội, ta cả mấy chục năm nay chưa từng nghe lại cái tên này rồi." Xưng hô "Bả Đầu" này, thông thường dùng để hình dung lão đại trong nghề.

Ngô Lão Bả Đầu nếu không có kinh nghiệm và duyệt lịch nhất định, sao có thể khiến người trong Cửu Môn tín phục?

Tô Thần hiểu rõ, Ngô lão gia tử trước mắt này chính là một cuốn từ điển trộm mộ sống!

Có lẽ bản lĩnh của ông ta không quá lợi hại, nhưng đối với đủ loại quy củ, cấm kỵ trộm mộ thì hiểu biết rất rộng.

Ngô Lão Bả Đầu rít mạnh hai hơi thuốc, chậm rãi kể: "Nê Nhi Hội là tổ chức trộm mộ phương Bắc, thông thường là một đám hồ tử (thổ phỉ) tụ tập trong núi.

Có mộ thì đào mộ, không mộ thì chặn đường cướp bóc.

Cộng thêm bọn họ ăn mặc chải chuốt rất cổ quái, nhìn qua rất tà môn, nên mới có ngoại hiệu Nê Nhi Hội này." "Chỉ là hồi cuối thời Thanh, triều đình đả kích Nê Nhi Hội rất mạnh.

Nên rất ít khi thấy bọn họ ra ngoài hoạt động nữa." Ngô Kế Tông cũng là lần đầu nghe lão gia tử nói những bí mật giang hồ này, nghe đến say sưa ngon lành.

Lúc này, Hắc Bối Lão Lục chắp tay với lão gia tử, tiếp đó mới tiếp tục kể: "Sư thúc nói, ông ấy có một mối làm ăn lớn, muốn tìm sư phụ tôi cùng làm.

Sư phụ tôi không đồng ý, sư thúc liền đi một mình.

Qua khoảng bốn năm ngày, vào đêm khuya hôm đó, sư thúc lại trở về.

Có điều ông ấy mặt đầy máu, cánh tay cũng bị xé đứt một cái.

Đáng sợ hơn là, da dẻ trên người ông ấy bắt đầu bong tróc." "Sư phụ tôi muốn đi tìm đại phu, nhưng sư thúc ngăn sư phụ lại, chỉ nói mình không nên đi mộ Huyết Thi, nói ông ấy sắp chết rồi, bảo sư phụ cho ông ấy một cái thống khoái.

Về sau nữa, tối hôm sau, trên trấn có Huyết Thi chạy ra hại người.

Sư phụ tôi và các đao khách khác trong trấn phải trả giá mười mấy mạng người mới trừ khử được Huyết Thi.

Cũng phát hiện Huyết Thi hại người kia chính là đồng bọn của sư thúc." Nói đến đây, trong ánh mắt Hắc Bối Lão Lục hiếm thấy lộ ra

một tia thương cảm.

Có lẽ người sư thúc năm đó từng đối xử với Hắc Bối Lão Lục không tệ, coi như là một vệt sáng hiếm hoi trong cuộc đời hắn.

Ngô Lão Bả Đầu nhả ra một làn khói dài, u u lên tiếng: "Có thể giải quyết Huyết Thi, cũng coi như là chiếm được tiện nghi của Quan Sơn Đao Khách rồi.

Cái này mà đổi lại ở nơi khác có Huyết Thi quấy phá, không chết vài trăm người thì không yên được đâu." "Ông nội, rốt cuộc Huyết Thi là cái gì ạ?" Ngô Lão Bả Đầu lắc đầu nói: "Ta nào biết Huyết Thi là cái gì!

Ta mà gặp rồi thì còn có mày à?" Ngô Lão Cẩu nghe tiếng, ngượng ngùng rụt cổ lại.

Nói cho cùng, mộ Huyết Thi là một truyền thuyết.

Giống như hai người anh em của Ngô Lão Bả Đầu, lúc tìm về được cũng chỉ còn lại một cánh tay.

Ai cũng không biết bọn họ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cũng không biết Huyết Thi trông như thế nào, đã đi đâu.

Cộc cộc cộc!

Ngay khi mọi người còn đang chìm đắm trong hai câu chuyện, Ngô Lão Bả Đầu bỗng nhiên dùng tẩu thuốc gõ lên chiếc bàn gỗ phủ đầy bụi. "Được rồi, nghỉ ngơi cũng tàm tạm rồi, khởi hành thôi!" Mấy người tự nhiên không có ý kiến khác, nhao nhao đứng dậy thu dọn đơn giản một chút, giấu xe trâu ra sau quán dịch, sau đó đi bộ vào núi.

Đường núi Tiêu Tử Lĩnh hoang vắng, có cái lợi cũng có cái hại.

Cái lợi đương nhiên là không có người, không lo chuyện bị tiết lộ.

Còn cái hại là đường núi vốn có đã mọc đầy cỏ dại, cần phải mở

đường lại từ đầu.

Điều này cũng dẫn đến tốc độ hành tiến của đội ngũ rất chậm, lộ trình vốn hai canh giờ, đi mãi đến lúc sắp tối trời vẫn chưa đến nơi.

Ngô Lão Bả Đầu ngẩng đầu nhìn sắc trời càng lúc càng u ám, lắc đầu nói: "Không thể đi tiếp được nữa, đi đường đêm trong núi, không chết cũng bị lột một lớp da." Nói rồi, ông ta dùng tẩu thuốc gõ vào người Ngô Kế Tông, phân phó một câu: "Tìm chỗ dựng trại." "Vâng ạ." Ngô Kế Tông đáp ứng một tiếng, liền dẫn theo đứa con trai thứ hai chui vào bụi cây.

Một lát sau, mấy người Tô Thần liền nghe thấy tiếng của Ngô Kế Tông.

Chương 23

Bọn họ qua đó xem, phát hiện Ngô Kế Tông tìm được một cái hang động.

Bên ngoài hang động phủ một lớp dây leo dày đặc, nếu không chú ý rất dễ bỏ qua.

Tô Thần trong lòng kinh kỳ: "Được đấy chứ, mắt thính thế?" Ngô Lão Cẩu cười ha hả, đắc ý nói: "Cha tôi không phải dựa vào mắt đâu, đây là độc môn tuyệt kỹ của cha tôi đấy!" Nào ngờ, Ngô Kế Tông lại trừng mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, rầy la: "Cái gì cũng nói toạc ra ngoài, ở nhà tao dạy mày thế nào hả!" Thấy con trai lại mắng cháu trai, Ngô Lão Bả Đầu nhìn không nổi, lắc đầu nói: "Được rồi, không phải chỉ là cái biệt danh không hay thôi sao, có gì mà ngại nói.

Với lại, chúng ta hiện tại là một phe, cho tiểu huynh đệ biết cũng không sao." Nói xong, Ngô Lão Bả Đầu quay đầu nhìn về phía Tô Thần, cười giải thích: "Hang động rất ẩm thấp, người bình thường không ngửi thấy, nhưng Kế Tông có thể ngửi được mùi vị này.

Trong thành Trường Sa đều gọi nó là Ngô Đại Cẩu Tị (Ngô Mũi Chó Lớn)." Nghe lời này, Tô Thần nhất thời có chút buồn cười.

Cũng không phải vì cái biệt danh, mà là vì Ngô Kế Tông và con trai Ngô Lão Cẩu quả thực là hai thái cực.

Mộ Huyết Thi ở Tiêu Tử Lĩnh xảy ra chuyện, Ngô Lão Cẩu tuy nhặt lại được một mạng, nhưng mũi lại xảy ra vấn đề, gần như mất đi khứu giác.

Sau này hắn nuôi một con chó ngao Tây Tạng nhỏ, đặt tên là Tam Thốn Đinh, thay thế hắn ngửi mùi.

Biệt danh Ngô Lão Cẩu (Ngô Chó Già) cũng là từ đó mà ra.

Hang động mà Ngô Kế Tông tìm được không tính là quá lớn, vừa khéo đủ dung nạp quy mô bảy, tám người.

Trên vách đá rỉ ra chút nước, nhưng tổng thể vẫn tốt hơn ngủ ngoài trời, đỡ phải lo dã thú tập kích.

Ngô Lão Cẩu và nhị ca của hắn nhặt ít bụi gai, bố trí xung quanh hang động.

Như vậy có thể phòng được tuyệt đại bộ phận dã thú!

Điều duy nhất cần chú ý chính là độc trùng trong hang.

Bất quá Ngô Lão Bả Đầu là lão giang hồ, sau khi vào hang, liền rắc một ít bột phấn màu trắng xám.

Thứ bột này mùi hăng hắc, mang theo chút vị lưu hoàng. "Thuốc phòng sâu bọ tự gia chế, đối phó với rắn rết bò cạp thì không thành vấn đề." Quả nhiên, thuốc bột này vừa rắc xuống không bao lâu, những tiếng sột soạt trong hang động liền biến mất.

Mấy con nhện chân dài, thạch sùng bám trên vách đá đều chạy mất tăm.

Tô Thần nhìn thấy cảnh này, ánh mắt sáng lên nói: "Lão gia tử, thuốc phòng sâu bọ này của ông hiệu quả không tệ nhỉ." "Ha ha, đây là phối phương ta dùng một vò rượu ngon đổi được từ chỗ một lão thần y đấy.

Cả cái thành Trường Sa này, không có thứ thuốc bột nào hiệu quả hơn cái này đâu." Ngô Lão Bả Đầu mặt đầy đắc ý, cười nói một câu.

Đám trộm mộ thường xuyên xuất hiện ở thâm sơn cùng cốc, mấy loại thuốc bột phòng côn trùng này lại càng là vật phẩm thiết yếu.

Trong lúc nói chuyện, Ngô Kế Tông tranh thủ lúc trời chưa tối

hẳn, định đi kiếm chút củi khô.

Ngô Lão Cẩu và nhị ca thì lấy ra túi nước da bò, đi hứng nước suối rỉ ra từ vách đá.

Thông thường mà nói, nguồn nước dã ngoại chứa đầy vi khuẩn, không thể uống trực tiếp.

Nhưng loại nước suối núi này nhờ có tầng nham thạch lọc qua, chất lượng nước tốt hơn nước khe suối rất nhiều.

Chẳng mấy chốc, Ngô Lão Cẩu đã hứng đầy một túi nước, còn hiếu thuận đưa cho Ngô Lão Bả Đầu. "Ông nội, ông uống trước đi." Ngô Lão Bả Đầu nhận lấy túi nước, ngửa đầu ừng ực uống mấy ngụm, mắt sáng lên: "Nước suối này không tệ nha, có mang theo một vị ngọt." Nói xong, liền đưa túi nước cho Tô Thần.

Tô Thần xua tay từ chối: "Lão gia tử, ông uống đi, cháu tạm thời không khát." Ngô Lão Bả Đầu cũng không để ý, ném túi nước cho huynh đệ Ngô Lão Cẩu.

Hai người vừa uống xong nước suối, Ngô Kế Tông cũng ôm một đống củi khô trở lại.

Hắn trải củi khô dưới một tảng đá khá khô ráo, dùng diêm mang theo bên người châm lửa.

Có đống lửa, hang động sáng sủa hơn rất nhiều.

Ngô Lão Cẩu vội vàng đưa túi nước lên: "Cha, uống nước." Ngô Kế Tông nhận lấy túi nước, vừa rút nút bần ghé miệng vào, sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thình lình đặt túi nước xuống, nhíu mày nói: "Nước này mùi vị không đúng!" Nghe thấy lời này, Ngô Lão Cẩu lập tức ngẩn ra, theo bản năng hỏi: "Con hứng từ trên vách đá xuống mà, không có vấn đề gì a." Ngô Kế Tông không trả lời, mà gạt Ngô Lão Cẩu ra, đi đến chỗ vách đá tận cùng bên trong hang, sau đó ghé mũi

vào, cẩn thận ngửi ngửi một hồi lâu.

Ngô Lão Bả Đầu thấy thế thần sắc cũng nghiêm túc hẳn lên, vội vàng đứng dậy hỏi: "Kế Tông, có gì không ổn?" "Trong nước suối này có lẫn mùi quan lộ!" Nghe thấy ba chữ "quan tài lộ", ba ông cháu vừa uống nước suối sắc mặt đồng loạt thay đổi.

Đặc biệt là Ngô Lão Cẩu, mặt mũi trong nháy mắt trắng bệch, trực tiếp vịn vào vách đá nôn khan.

Hắc Bối Lão Lục trong lòng không hiểu, lặng lẽ hỏi: "Tô huynh đệ, bọn họ nói quan tài lộ là cái gì?" Tô Thần giải thích: "Người chết sau khi hạ táng, thi thể thối rữa trong quan tài, cộng thêm nước ngầm thẩm thấu, trong quan tài sẽ sinh ra chất lỏng.

Loại chất lỏng này thường được gọi là quan dịch.

Quan dịch tuy không chí mạng nhưng chứa rất nhiều vi khuẩn, nếu tùy tiện dùng tay tiếp xúc rất dễ mắc bệnh ngoài da.

Nhưng so với quan dịch, quan lộ mới là thứ kịch độc chân chính.

Một bát nhỏ có thể độc chết một con voi.

Còn về việc quan lộ hình thành thế nào thì hiện tại cũng chưa có định luận.

Có người nói là do trong quan tài có tống tử (cương thi), thi độc hỗn hợp với quan dịch mới hình thành quan lộ có độc.

Cũng có người nói là do địa khí ứ tích, cộng thêm nơi chôn quan tài có độc mới tạo thành." Nghe vậy, Hắc Bối Lão Lục nhíu mày: "Vậy bọn họ..." Tô Thần lắc đầu, bước lên an ủi: "Lão gia tử, nước suối này rốt cuộc đã qua tịnh hóa lọc rửa, chắc không đến nỗi chết người đâu." "Cha, không sao đâu.

Quan lộ này sớm đã bị nước suối pha loãng rồi!

Uống ít một chút còn cường thân kiện thể ấy chứ!" Ngô Kế Tông gật gật đầu, phụ họa một câu.

Sau đó hai mắt hắn sáng rực, chỉ lên phía trên hang động nói: "Nước suối này có mùi quan lộ, chứng tỏ phía trên vách đá này cực kỳ có khả năng tồn tại mộ thất!" Ngô Lão Bả Đầu sống bao nhiêu năm nay, cũng coi như sống đủ vốn, chỉ là lo lắng cho an nguy của hai đứa cháu mà thôi.

Nghe Tô Thần và con trai nói vậy, ông mới thả lỏng.

Ông suy tư một lát rồi trầm giọng nói: "Một con dê cũng là chăn, hai con dê cũng là chăn.

Đều tìm kỹ trong hang động xem, xem có cơ quan mộ môn gì không." Ngô Lão Cẩu nghe vậy thì hăng hái hẳn lên, cũng không nôn khan nữa, vội vàng lấy một cây đuốc từ đống lửa, cẩn thận quan sát từng ngóc ngách trong hang.

Mọi người gõ gõ đập đập một hồi, tìm hơn nửa ngày, cuối cùng xác định vách đá này đều là đặc ruột, chẳng tồn tại cơ quan cửa mộ nào cả.

Ngô Lão Cẩu vẻ mặt thất vọng, ủ rũ nói: "Cha, cha có ngửi nhầm không đấy!

Làm gì có cái mộ nào!" "Thằng ranh con, muốn ăn đòn hả." Ngô Kế Tông trừng mắt nhìn Ngô Lão Cẩu, sau đó nhìn sang Ngô Lão Bả Đầu, hỏi: "Cha, con khẳng định không ngửi nhầm, trong nước chắc chắn có quan lộ.

Cho dù quan tài không ở chỗ hang động này thì cũng ở vị trí địa thế cao nào đó gần đây." Ngô Lão Bả Đầu gật đầu, quay sang nhìn Tô Thần: "Tiểu huynh đệ, bản lĩnh của con trai ta ta rõ, nó cho dù mắt có nhìn lầm thì mũi cũng không ngửi lầm.

Cậu thấy chúng ta bước tiếp theo nên làm thế nào?" Tô Thần biết Ngô Lão Bả Đầu đang khảo nghiệm mình.

Nếu Tô Thần lộ ra vẻ kém cỏi, hoặc đối với trộm mộ dốt đặc cán mai, thì chuyện chia chác của hai nhà e rằng phải thương lượng lại, thậm chí trực tiếp đá hắn ra ngoài.

Nghĩ đến đây, Tô Thần tự tin cười, đi thẳng vào vấn đề: "Lão gia tử, ngài đây là đang thi khảo cháu sao?" "Ha ha, đâu có, chỉ là muốn hỏi ý kiến của tiểu huynh đệ chút thôi." Tô Thần cũng không sợ, đi vài bước trong hang, nhìn ánh tịch dương đang dần lặn xuống đường chân trời bên ngoài hang và thế núi xung quanh.

Giây lát sau, hắn căn cứ vào khẩu quyết trong Tầm Long Quyết, tiện tay nhặt từ đống lửa một thanh củi cháy dở làm bút than, vẽ đại khái hướng đi của dãy núi xung quanh lên mặt đất. "Lão gia tử, mộ cũng chia làm phần, mộ, trủng, lăng...

Nếu là mộ cổ tầm thường, chúng ta 'dựng nồi' (làm một chuyến) cũng là lãng phí thời gian." "Không sai." Ngô Lão Bả Đầu khẽ gật đầu.

Chính thức vào nghề này, trộm mộ có kinh nghiệm sẽ không lãng phí thời gian vào mấy cái mộ cổ bình thường.

Không đạt đến cấp bậc mộ hoặc trủng, hoặc giả người chết không phải cấp bậc quan lại quý tộc thì căn bản không đáng để ra tay.

Chỉ bằng một câu này, Ngô Lão Bả Đầu liền nhận định Tô Thần không phải tay mơ, ít nhất cũng là lão thủ hiểu nghề.

Bất quá... chỉ bằng cái này vẫn chưa đủ để Ngô Lão Bả Đầu hoàn toàn công nhận.

Đôi mắt đục ngầu của ông lơ đãng lóe lên một tia tinh quang, làm bộ như vô tình hỏi: "Vậy theo ý cậu, phụ cận rốt cuộc là cấp bậc gì?" Tô Thần tự tin cười, mở miệng nói: "Theo ý tôi, không phải phần,

không phải mộ, càng không phải trủng lăng gì cả!" "Vậy là cái gì?" Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, theo bản năng hỏi.

Không chỉ Ngô Lão Cẩu, mấy người còn lại cũng đều nhìn về phía Tô Thần, ánh mắt mang theo vẻ khó hiểu.

Chương 24

Nước suối rỉ ra từ vách đá mang theo mùi quan lộ, điều này chứng tỏ gần đây nhất định có quan tài, có mộ thất.

Nếu không phải phần mộ trủng lăng thì còn có thể là thứ gì?

Tô Thần không trả lời trực tiếp mà dùng thanh củi trong tay chỉ vào bản đồ thế núi xiêu vẹo trên mặt đất. "Mọi người nhìn xem, đây là thế núi đại thể của Tiêu Tử Lĩnh.

Mọi người có nhìn ra thế núi này giống cái gì không?" Ngô Kế Tông thấy thế, vội vàng giật lấy cây đuốc từ tay Ngô Lão Cẩu, đưa sát lại gần.

Hắn cúi người xuống, cẩn thận quan sát một hồi, có chút không chắc chắn hỏi: "Cái này hình như là... là một con hổ?" "Không sai, chính là hổ.

Trong phong thủy gọi là Bạch Hổ Ngọa Môn.

Tục ngữ có câu: 'Ninh khiếu Thanh Long cao thiên trượng, bất hứa Bạch Hổ quá nhất đầu' (Thà để Thanh Long cao ngàn trượng, không cho Bạch Hổ ngóc cao đầu).

Thông thường thế núi kiểu này là nơi chọn mộ của võ tướng, đặc biệt là mãnh tướng sát tinh.

Bởi vì loại võ nhân này sinh tiền sát lục quá thịnh, có hại thiên hòa.

Sau khi chết sợ bị oan hồn đòi mạng nên mới chọn Bạch Hổ Ngọa Môn để củng vệ chủ mộ!" Một phen lời nói của Tô Thần khiến người Ngô gia nghe mà ngẩn tò te, có cảm giác mình hơi kém thông minh.

Cũng may Ngô Lão Bả Đầu là lão giang hồ, tuy cũng không hiểu mấy cái đạo lý trong đó nhưng thua người không thua trận, bày ra bộ

dáng nắm chắc thắng lợi, khẽ gật đầu nói: "Không sai, tiểu huynh đệ xem ra là được chân truyền của Mạc Kim rồi." Nói xong, ông dùng tẩu thuốc gõ gõ Ngô Kế Tông, răn dạy: "Nghe thấy chưa, cái này gọi là Bạch Hổ Ngọa Môn!" "Cái này..." Ngô Kế Tông mặt đầy ủy khuất, thầm nghĩ ngài cũng là biết một mà không biết hai thôi!

Nhưng nể mặt cha già, Ngô Kế Tông bất mãn cũng chỉ đành nhịn.

Hắn nhanh chóng chuyển chủ đề, nhìn Tô Thần hỏi: "Tô huynh đệ, cậu nói nửa ngày, vậy rốt cuộc mộ đẳng cấp gì, ở đâu a?" Tô Thần cười cười, dùng thanh củi chấm nhẹ một cái lên đầu con hổ trắng trong hình vẽ: "Đây là vị trí chúng ta đang đứng hiện tại.

Chỗ này về mặt phong thủy gọi là Tứ Trụ Bạch Hổ Sát.

Phong thủy dương trạch (nhà ở) có một câu: 'Bạch Hổ xuyên đường, gia bại nhân vong'!

Ý tứ chính là địa thế Bạch Hổ vĩnh viễn không thể đối diện với nhà ở, âm trạch cũng tương tự như vậy!

Bạch Hổ nhất định phải nằm ở phía Tây âm trạch, như vậy mới có thể chuyển sát thành thủ hộ, bảo vệ âm trạch bình an, con cháu vô sự." Nói xong, Tô Thần dùng thanh củi nhẹ nhàng vẽ một vòng tròn ở phía dưới bên trái bản đồ thế núi Bạch Hổ: "Nếu Tiêu Tử Lĩnh có đại mộ, nhất định là ở vị trí này." Nghe xong lời này, bốn ông cháu Ngô gia lập tức tâm phục khẩu phục.

Đặc biệt là Ngô Kế Tông, mặt đầy bội phục nói: "Tô huynh đệ, cậu đúng là thần thánh!

Không giấu gì cậu, kỳ thực bọn tôi cũng là cơ duyên xảo hợp biết được trong một cuốn cổ thư nói Tiêu Tử Lĩnh có một ngôi đại mộ, vị trí đại khái quả thực nằm ngay chỗ cậu khoanh tròn." Ngô Lão Bả Đầu tiếp lời: "Phương Bắc trộm mộ dựa vào Táng Kinh, dựa vào

phong thủy bí thuật.

Phương Nam 'dựng lò' dựa vào gan to, người đông.

Nhưng bất kể nói thế nào, hôm nay được kiến thức phong thủy bí thuật của truyền nhân Mạc Kim cũng coi như không uổng chuyến này." Lời này của Ngô Lão Bả Đầu quả thật không phải khiêm tốn, bởi vì nghề trộm mộ này vốn thịnh hành sớm nhất ở phương Bắc.

Thậm chí thời Xuân Thu Chiến Quốc, vùng phương Nam nơi có Trường Sa vẫn còn ở trạng thái bán khai phá, có không ít tiểu quốc như Cổ Điền quốc, Bách Việt quốc...

Mãi đến thời Tần Hán thống nhất thiên hạ, những tiểu quốc biên thùy này mới triệt để bị chinh phục, sáp nhập vào bản đồ rồng.

Ngoài ra, kẻ trộm mộ lợi hại nhất trong Cửu Môn không nghi ngờ gì chính là chi nhánh Trương gia do Trương Khải Sơn đại diện.

Nhưng đừng quên, Trương gia vốn dĩ là người phương Bắc, hơn nữa còn là nhất mạch Phát Khâu!

Những nhà còn lại, hoặc là như Hoắc gia động một chút là mấy trăm người đào mộ quật núi, hoặc là như Ngô gia cứ xuất động là cả nhà già trẻ cùng lên.

Bất quá...

Ngô Kế Tông cảm khái một hồi lại truy hỏi: "Tô huynh đệ, cậu vẫn chưa nói phụ cận hang động rốt cuộc có mộ hay không nha." "Có, cũng là không có!" "Hả, lời này là ý gì, sao tôi nghe không hiểu lắm nhỉ?" Tô Thần dùng thanh củi trong tay chỉ chỉ thế núi, cũng chính là đầu con hổ trắng, vị trí bọn họ đang đứng: "Vừa nãy tôi đã nói, nơi này gọi là Tứ Trụ Bạch Hổ Sát, là vị trí hung hiểm nhất của cả thế Bạch Hổ Ngọa Môn.

Cho nên ở đây không phải mộ, mà là...

Hố Tế Tự (Tế Tự Khanh)!" "Hố Tế Tự?" Trong hang động, mọi người nghe tiếng đều giật mình kinh sợ.

Cổ đại vẫn luôn có truyền thống dùng người sống tuẫn táng.

Đến đời Minh, Khiếu Môn thiên tử Chu Kỳ Trấn trước khi chết nói với Thái tử: "Dùng người tuẫn táng, ta không nỡ, việc này nên dừng từ đời ta, hậu thế chớ làm lại".

Chế độ tuẫn táng thảm vô nhân đạo kéo dài mấy ngàn năm mới tuyên cáo triệt để phế trừ.

Mặc dù Khiếu Môn thiên tử có sai lầm này nọ, nhưng ít nhất phế trừ nhân tuẫn cũng coi như làm được việc tốt trước khi chết.

Đương nhiên, trước đời Minh, chế độ nhân tuẫn hoành hành ngang ngược, đặc biệt là trước thời Chiến Quốc.

Động một chút là tuẫn táng hàng trăm nô lệ, dùng tù binh và súc vật để tế tự bồi táng lại càng nhiều không đếm xuể.

Hậu thế khai quật một ngôi đại mộ Ân Thương, từng phát quật ra kỷ lục ba ngàn sáu người tuẫn táng, ba ngàn sáu súc vật.

Những nô lệ tuẫn táng này thường bị trói quặt hai tay, quỳ về hướng chủ mộ thất, sau đó bị một đao chém đầu.

Nếu có hố tế tự thì thủ đoạn càng tàn nhẫn, thông thường là giết một đám tù binh, dùng đất lấp một tầng, sau đó lại giết một đám, lấp một tầng!

Cho đến khi lấp đầy cái hố lớn đã đào sẵn mới coi như hoàn thành tế tự.

Nói thêm một cái kiến thức bên lề!

Thời Ân Thương thịnh hành nhân tế (tế người).

Tức là sau khi bắt được tù binh thì đem những tù binh này tế tự

thượng thiên.

Hơn nữa mỗi lần đều là hàng ngàn tù binh bị dùng để tế tự.

Đến thời Đế Tân, cũng chính là Trụ Vương nhà Thương sau này, ông ta lại cảm thấy tù binh cũng là tài nguyên, giết sạch như vậy quá lãng phí, chi bằng để họ canh tác, trở thành thần dân của mình.

Thế là ông ta một mặt chinh phạt Đông Di khai cương mở đất, một bên bắt tù binh cũng không tiến hành tế tự mà dùng để xây dựng cung điện thay thế.

Đây là ý tưởng phế trừ nhân tế sớm nhất, đồng thời cũng là chính sách mở đất sớm nhất.

Đối nội, Thương Trụ Vương cảm thấy thế lực Chư hầu vương quá lớn bèn gia tăng hạn chế.

Nhưng mà... việc này động chạm đến lợi ích của các nước chư hầu.

Các chư hầu bàn bạc: không được, thế này chẳng phải chặn đường tài lộc của ta sao!

Phản bà nó đi!

Thế là dưới sự dẫn dắt của Chu Văn Vương Cơ Xương, một đám chư hầu khởi binh phản Thương.

Trong bài hịch văn thảo phạt Đế Tân có một điều, đại ý là Đế Tân tế tự giết người giết ít quá, nhìn xem Vũ Đinh kìa, một lần giết cả ngàn tù binh tế trời, mà ngươi Đế Tân mới giết có mấy chục người, cho nên chúng ta phải phản ngươi!

Đừng cảm thấy không thể tin nổi, đây đích xác là một trong những tội trạng mà chư hầu thảo phạt Đế Tân định ra.

Không qua mấy năm, Ân Thương diệt vong, nhà Chu lên ngôi.

Tuy nhiên, sau khi Chu Văn Vương và Chu Võ Vương cai trị, họ phát hiện nhân tế vẫn phải phế thôi, mỗi năm giết nhiều người như vậy, ai cày cấy, ai nuôi ngựa, ai tòng quân đây?

Cuối cùng trải qua mấy chục năm nỗ lực, tuần tự tiệm tiến, đến thời Chu Công Đán nhiếp chính đã triệt để phế trừ nhân tế.

Vì việc này mà Chu Công Đán trở thành tấm gương danh thần.

Tào Tháo càng viết một bài danh thiên, hai câu cuối gọi là: "Chu Công thổ bộ, thiên hạ quy tâm".

Chu Công ở đây chỉ em trai của Chu Võ Vương Cơ Xương, chú của Chu Thành Vương, Chu Công Đán từng nhiếp chính bảy năm!

Nói ra cũng buồn cười, Đế Tân muốn phế trừ nhân tế, thành Thương Trụ Vương, bị chửi mấy ngàn năm.

Mấy chục năm sau, Chu Công Đán phế trừ nhân tế lại thành "Chu Công thổ bộ, thiên hạ quy tâm".

Chương 25

Việc này nếu Đế Tân dưới suối vàng có biết, sợ là sẽ tức đến thổ huyết.

Quay lại chuyện chính!

Tô Thần khẽ gật đầu: "Xung sát hung vị, không thể nào là mộ bồi táng, giải thích duy nhất chính là Hố Tế Tự!

Bất quá, hiện tại quá muộn rồi, đợi ngày mai đi quanh đây một vòng chắc sẽ tìm được vị trí chuẩn xác." "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan!" "Tiêu Tử Lĩnh trùng loan điệp chướng, là tượng Bạch Hổ Ngọa Môn, xung sát hung vị nằm ở..." Sáng sớm hôm sau, ráng chiều vạn đạo nhuộm đỏ cả bầu trời.

Tô Thần đứng trên đỉnh núi phía trên hang động, ánh mắt quét qua những ngọn núi xung quanh.

Cuối cùng, hắn giơ tay chỉ về phía không xa, nơi có hai tảng đá lớn nhô lên. "Ở kia!" Mấy người Ngô gia nghe đến ngẩn người, thấy Tô Thần tùy tiện chỉ ra vị trí hố tế tự, lập tức lộ vẻ không hiểu.

Ngô Lão Bả Đầu nhíu mày: "Tô tiểu huynh đệ, thế là tìm được chỗ rồi?

Không cần nghiên cứu thêm sao?" Tô Thần cười ha ha, xua tay: "Không cần.

Trong Tầm Long Quyết của phái Mạc Kim có nói: Thiên hạ sơn mạch long bàn xử, long tương vi thụy; hổ ngọa địa, hổ thị vi sát.

Gọi là: Long Tương Hổ Thị!" Chỉ là một câu nói này của Tô Thần khiến đám người Ngô gia càng nghe càng mơ hồ.

Ngô Lão Bả Đầu cũng ngại nói mình không hiểu, chỉ đành quay đầu trừng mắt nhìn Ngô Kế Tông, quát: "Đều nghe hiểu cả rồi chứ, Long Tương Hổ Thị!" "Hả, con á?" Ngô Kế Tông thầm oán thầm, nghĩ bụng lão Ngô gia chúng ta đời đời đều là dân cục mịch làm việc dưới đất, ai mà hiểu mấy cái này.

Hắn đành cười nịnh: "Tô huynh đệ, cậu nói rõ hơn chút đi, câu này nghĩa là gì a?" Tô Thần không để ý, khá kiên nhẫn giải thích cho mấy người.

Lần này tới Tiêu Tử Lĩnh cũng là một lần kiểm nghiệm thành quả.

Tuy hắn được Hệ thống quán đỉnh, sở hữu toàn bộ kiến thức Tầm Long Quyết, nhưng có vận dụng tự nhiên được hay không còn phải dựa vào thực chiến để rèn luyện. "Kỳ thực nói ra cũng đơn giản, chính là thiên hạ sơn mạch, nhìn từ ngoại hình thì đa phần đều là Long Bàn Hổ Cứ (Rồng cuộn Hổ ngồi)!

Nếu là hình rồng, đầu rồng gọi là Long Tương, đại biểu cho điềm lành.

Còn nếu là hình hổ thì phải tìm vị trí mắt hổ.

Hổ Thị giống như ánh mắt con hổ chăm chú nhìn con mồi, chủ sát." Nói đến đây, Tô Thần chỉ về phía ngọn núi, nơi có hai tảng đá lớn nhô lên đối xứng: "Mọi người nhìn xem, chỗ kia chẳng phải giống hai con mắt của lão hổ, đang chăm chú nhìn con mồi trong quần sơn sao!" Nghe Tô Thần nói vậy, Ngô Kế Tông vội vàng ngẩng đầu nhìn.

Đem thế núi nhấp nhô của Tiêu Tử Lĩnh bao quát vào trong, quả nhiên phát hiện hai tảng đá lớn kia như đôi mắt hổ, toát ra một cỗ sát khí hổ gầm núi rừng.

Thấy vậy, Ngô Kế Tông mặt đầy bội phục, giơ ngón tay cái: "Tô huynh đệ lợi hại, không ngờ còn có thể tìm mộ như vậy!" Tô Thần

cười khiêm tốn, lắc đầu: "Cụ thể tình huống cụ thể phân tích, là đại hung hay đại cát kỳ thực đều có quy luật, chỉ cần tìm ra quy luật, phân kim định huyệt sẽ không khó." Lời tuy như thế nhưng Tô Thần cũng không phải nắm chắc trăm phần trăm gần tảng đá nhất định có hố tế tự.

Nhưng có Tầm Long Quyết làm chỉ đạo, tổng thể vẫn tốt hơn là vác cuốc đi đào loạn khắp núi đồi.

Ngô Lão Cẩu vẻ mặt hưng phấn, cầm cái xẻng lên: "Cha, còn đợi gì nữa, chúng ta đào trước đi." "Thằng ranh con, ông nội còn chưa phát thoại đâu, vội cái gì." Ngô Kế Tông vỗ đầu Ngô Lão Cẩu một cái, lập tức đưa mắt nhìn sang Ngô Lão Bả Đầu.

Lão Bả Đầu hơi trầm ngâm, gật đầu: "Đào trước đi, chuyến này thời gian dư dả, hơi chậm trễ chút không ngại.

Nếu có thể đào ra chút 'đồng lộ', 'hoàng thự' cũng không lỗ!" Bất luận là phương Nam hay phương Bắc, nghề trộm mộ này đều phái sinh ra rất nhiều tiếng lóng.

Dù sao một nhóm người đi trộm mộ cũng không thể suốt ngày oang oang nói "chúng ta đi trộm mộ".

Trên thực tế, người trong nghề chân chính không bao giờ nói hai chữ "trộm mộ".

Tuyệt đại đa số đều dùng tiếng lóng giao tiếp.

Ngô Lão Bả Đầu nói "bào hoàng thự" (đào khoai lang), "đồng lộ" đều là tiếng lóng thường gặp ở phương Nam.

Ví dụ, "chi oa" (dựng nồi) chỉ việc tổ chức một nhóm người đi trộm mộ, "bào hoàng thự" chỉ việc đào được đồ cổ, còn "đồng lộ" thực tế là nói trong mộ có khả năng có đồ thanh đồng.

Đồ thanh đồng chia làm ba thời kỳ lớn: Sớm, Giữa, Muộn.

Sớm nhất là thời kỳ văn hóa thượng cổ, bao gồm nhà Ngu và nhà Hạ.

Thời kỳ giữa là Thương Chu, lịch sử khoảng ngàn năm.

Còn thời kỳ muộn chỉ Xuân Thu Chiến Quốc kéo dài đến Tần Hán.

Sau đời Hán, công nghệ rèn sắt phát triển mạnh, dần dần đào thải công nghệ thanh đồng.

Cho dù còn đồ đồng thì thành phần, thậm chí phương thức đúc cũng hoàn toàn khác biệt với đồ thanh đồng chân chính.

Theo ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, đồ thanh đồng sau đời Hán chỉ có thể gọi là đồ đồng.

Trước đó người Ngô gia tra trong cổ thư biết Tiêu Tử Lĩnh có cổ mộ, hơn nữa còn đại khái xác định được vị trí.

Càng xác nhận cổ mộ này là mộ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Mộ thời kỳ này có rất nhiều đồ thanh đồng tồn tại.

Ngô Lão Bả Đầu đã lên tiếng, Ngô Lão Cẩu và nhị ca lập tức kích động, vác xẻng chạy thẳng tới bên tảng đá.

Tuy nhiên!

Mấy xẻng xúc xuống, Ngô Lão Cẩu liền ngẩn người.

Sau khi đào lớp đất biểu tầng đi, bên dưới lại lộ ra nham thạch cứng rắn.

Hai người phí sức chín trâu hai hổ đào đi một tảng, kết quả lại xuất hiện một tảng lớn hơn.

Thấy cảnh này, Ngô Lão Cẩu lập tức hết cách. "Tô đại ca, nhiều đá thế này, không cách nào đào a!" Tô Thần đi đến tảng đá mà đám Ngô Lão Cẩu đào ra, cẩn thận quan sát một vòng.

Tảng đá này chỉnh thể vuông vức, ước chừng nặng hơn hai trăm cân.

Hơn nữa đây còn tính là nhỏ, đá bên dưới càng lớn, càng nặng.

Ngô Lão Bả Đầu ở bên cạnh cũng qua xem hai mắt, lập tức lắc đầu: "Mẹ kiếp, đụng phải Lạc Thạch Đỉnh rồi." "Lão gia tử biết tác dụng của mấy tảng đá này?" Ngô Lão Bả Đầu gật đầu, giải thích: "Loại 'Lạc Thạch Đỉnh' (Đỉnh đá rơi) phòng trộm này kỳ thực ở phương Nam chúng ta không thường gặp, phía Bắc nhiều hơn.

Nguyên lý Lạc Thạch Đỉnh không phức tạp, chính là rải một lớp cát dày hơn một mét trên đỉnh mộ!

Sau đó lại rải những tảng đá lớn nặng vài trăm cân, cả ngàn cân lên trên, cứ thế rải bảy tám tầng.

Nếu có kẻ đào trộm từ bên trên xuống sẽ gặp phải những tảng đá lớn tầng tầng lớp lớp, tốn thời gian tốn sức lực.

Có khả năng một hai tháng đều đào không xong.

Nếu đào lỗ từ bên hông, vừa đục thủng lỗ vào mộ thất, cát lưu sa bên trên sẽ theo đó chảy xuống.

Không còn cát chống đỡ, tảng đá mấy trăm cân rơi xuống đập cũng đập chết người.

Cho dù không đập chết người, mộ thất cũng sẽ bị lấp kín lại!" Ngô Lão Bả Đầu đi Nam sấm Bắc, có lẽ về phong thủy bí thuật hiểu biết không nhiều nhưng về kinh nghiệm thì không nghi ngờ gì là đại lão "max cấp"!

Nói câu khó nghe, số mộ ông đào những năm nay e là còn nhiều hơn số mộ tất cả mọi người ở đây từng nghe qua.

Ngô Lão Cẩu có chút không hiểu, vẻ mặt nghi hoặc hỏi: "Nhưng

đây chẳng phải là một cái hố tế tự sao, vì sao còn phải phòng kẻ trộm đào?" Việc này không chỉ Ngô Lão Bả Đầu không lý giải được, Tô Thần cũng nghi hoặc.

Dù sao cái hố tế tự này nếu không phải hắn phát hiện thì người Ngô gia đã bỏ lỡ rồi.

Ai biết bên trong rốt cuộc giấu thứ quan trọng gì mà cư nhiên còn nghiêm ngặt hơn cả biện pháp phòng trộm của Huyết Thi mộ. "Lão gia tử, có biện pháp nào khác đối phó Lạc Thạch Đỉnh không?" "Hết cách!" Ngô Lão Bả Đầu thở dài, giải thích: "Hoặc là cứ chút một đào xuống, chúng ta có ngần này người, sợ là phải đào hơn một tháng." Mộ Xuân Thu Chiến Quốc vốn dĩ đã sâu!

Lại thêm những tảng đá khổng lồ nặng mấy trăm, thậm chí cả ngàn cân.

Thời này cũng không có cần cẩu, dựa vào mấy người bọn họ dùng sức trâu đi vác, độ khó thực sự quá cao.

Tô Thần trầm ngâm hồi lâu cũng không có biện pháp gì hay để đối phó với Lạc Thạch Đỉnh.

Chương 26

Nhưng mắt thấy thắng lợi ngay trước mắt, cứ thế bỏ cuộc cũng không cam lòng.

Hắn nghĩ nghĩ rồi thương lượng: "Lão gia tử, hay là thế này, chúng ta tìm xung quanh xem, xem có thể tìm được lối ra vào nào khác không.

Thông thường mà nói, dạng đại mộ phòng thủ nghiêm ngặt thế này, thợ thủ công vì mạng sống, cơ bản đều sẽ lưu lại cho mình một đường hầm thoát thân." Cổ đại, đặc biệt là thời thượng cổ, Chư hầu vương xây dựng đại mộ động một chút là phải huy động hàng trăm hàng ngàn, thậm chí hàng vạn dân phu và thợ thuyền.

Mà để cấu tạo mộ thất, phương pháp mở chủ mộ không bị tiết lộ ra ngoài, thường thường sau khi xây xong mộ thất đều sẽ nhốt chết thợ thuyền trong mộ.

Dù sao chỉ có người chết mới có thể vĩnh viễn giữ bí mật.

Các triều đại lịch sử làm việc này tuyệt tình nhất, không nghi ngờ gì chính là Tào Tháo!

Tào Tháo tổ chức Mạc Kim Giáo Úy, trộm tiền tài trong đại mộ xung làm quân phí.

Đại khái là làm việc trái lương tâm nhiều quá, ông ta cũng lo lắng sau khi mình chết lăng mộ sẽ bị trộm mộ ghé thăm.

Thế là liền triệu tập mấy vạn dân phu và thợ thuyền, xây dựng bảy mươi hai ngôi lăng mộ ở khắp nơi trên cả nước.

Để đảm bảo vị trí bảy mươi hai ngôi lăng mộ này không bị tiết lộ, số dân phu và thợ thuyền này đều bị nhốt chết tươi trong cổ mộ, tuẫn

táng cho Tào Tháo.

Đến đời sau, thường xuyên nghe nói có tin tức tìm thấy mộ Tào Tháo nhưng sau khi mở quan tài lại phát hiện lại là một ngôi nghi trủng!

Phải nói quyết định xây dựng bảy mươi hai nghi trủng của Tào Tháo đích xác đã khiến lăng mộ của ông ta chôn vùi trong dòng sông lịch sử.

Ngô Lão Bả Đầu nghe vậy bèn gật đầu: "Cũng đành phải thế.

Hôm nay tìm một ngày, nếu không tìm thấy thì cứ để đó, đợi sau này có thời gian dẫn thêm người qua đây khai quật!" Cửu Môn trong thành Trường Sa, trừ thiểu số vài nhà ra, tuyệt đại bộ phận đều lấy gia tộc hoặc thế lực làm chủ.

Đừng nhìn Ngô Lão Bả Đầu bình thường trông như ông già bình dân, nhưng nếu ông chấn tay hô một tiếng, vẫn có thể kéo lên đội ngũ hàng trăm hàng ngàn người.

Ngoài ra, nếu thực sự gặp phải mộ đế vương đỉnh cấp, Cửu Môn cũng sẽ hỗ trợ nhau, mấy nhà liên hợp lại cùng khai quật.

Tô Thần và Ngô Lão Bả Đầu đã lên tiếng, đám Ngô Lão Cẩu liền xách xẻng đi gõ gõ đập đập xung quanh.

Cứ thế tìm hơn nửa ngày, mắt thấy đã giữa trưa vẫn chưa có manh mối gì.

Ngô Kế Tông đành phải lấy một ít lương khô từ trong tay nải ra, chiêu hô mọi người ăn cơm trước.

Lương khô hắn mang theo cũng sàn sàn như cái bánh trấu hôm trước Tứ thẩm làm, cứng như đá tảng.

Khó khăn lắm mới cắn được một miếng mà còn cào rát cả họng.

Tô Thần miễn cưỡng ăn nửa miếng, thực sự nuốt không trôi, đành lấy cớ đi xem xung quanh.

Nhưng mà từ miếng bánh này cũng có thể nhìn ra nạn châu chấu lần này quả thực phá rất dữ.

Ngay cả tình cảnh của Ngô gia cũng không ổn lắm!

Tô Thần tin rằng nếu đổi lại là trước đây, Ngô Lão Bả Đầu thân là gia chủ Ngô gia sao có thể để mắt đến một cái mộ tướng quân ở Tiêu Tử Lĩnh.

Phỏng chừng cũng là bị nạn đói ép, bất đắc dĩ phải dắt con trai cháu trai đích thân động thủ "đi làm".

Nghĩ như vậy, Tô Thần xuống đỉnh núi, đi tới chỗ hang động ban đầu.

Ngẩng đầu nhìn lên, vách núi trước mắt không tính là cao, độ cao chênh lệch tối đa chưa đến một trăm mét.

Đứng trước hang động dưới vách đá vừa khéo có thể nhìn thấy hai tảng đá lớn bên trên. "Ngô Kế Tông có thể ngửi thấy mùi quan lộ, chứng tỏ bất kể là hố tế tự hay là thứ gì khác thì đều nằm trong lòng núi." Tô Thần sờ sờ cằm, bắt đầu suy tư. "Năm xưa khi xây dựng cái hố tế tự lớn này, đám thợ thuyền hẳn là đã khoét rỗng lòng núi.

Chỉ là đỉnh núi có đá lớn chất đống, dưới núi đều là vách đá cứng rắn, rốt cuộc phải đi vào từ chỗ nào đây?" Tô Thần vừa nghĩ vừa đi vào hang động.

Trong hang u ám, đống lửa trên mặt đất vẫn còn dư nhiệt.

Đại khái là do hiệu quả thuốc bột của Ngô Lão Bả Đầu yếu đi, trên vách đá lại có nhện chân dài.

Trên vách đá tận cùng bên trong không ngừng rỉ ra nước suối, rơi

xuống mặt đất phát ra tiếng tí tách.

Nước suối?

Nhìn nước suối rỉ ra từ vách đá, trong đầu Tô Thần chợt lóe linh quang.

Hắn lập tức hưng phấn, tìm đến đám người kích động nói: "Tôi biết cách vào cái hố tế tự này rồi!" Nghe vậy, mấy người Ngô Lão Bả Đầu đều ngẩn ra.

Ngô Kế Tông vội vàng hỏi: "Vào thế nào?" "Còn nhớ nước suối tối qua uống trong hang không?" Tô Thần vừa nhắc đến chuyện này, Ngô Lão Cẩu và nhị ca lập tức mặt đen lại.

Bởi vì hai người bọn họ uống nhiều nhất, suýt chút nữa thì ghê tởm đến nôn ra. "Nước suối thì sao?" Ngô Lão Bả Đầu kinh nghiệm lão luyện, khổ gì cũng nếm qua rồi.

Chút quan lộ cỏn con, ông chỉ coi như thêm món ăn, căn bản không để ý.

Tô Thần giải thích từng chữ một: "Cái hố tế tự kia có thể rỉ nước ra ngoài, chứng tỏ có nước rót vào trong a!" Nghe lời này, mọi người bừng tỉnh đại ngộ. "Đúng nha, sao tôi lại không nghĩ ra nhỉ!" Ngô Kế Tông vỗ đùi, vội vàng vui vẻ nói: "Tô huynh đệ, lợi hại a.

Bảo sao người ta nói vẫn là Bắc phái các cậu làm việc tinh tế!" Ngô Lão Bả Đầu gật đầu tán đồng, lập tức quay đầu phân phó hai đứa cháu: "Hai đứa đi tìm tất cả các nguồn nước trên đỉnh núi, khe núi, sông nhỏ, thậm chí đầm nước cũng đừng bỏ qua!" Hai người đáp ứng một tiếng, lập tức như chó đứt xích chạy loạn khắp vách núi.

Ước chừng qua hơn nửa canh giờ, Ngô Lão Cẩu đã chạy về báo tin vui. "Ông nội, tìm thấy rồi!" Mọi người vội vàng thu dọn một chút, mang theo tất cả vũ khí vật tư cần thiết.

Ngô Kế Tông còn thuận tay dùng củi thừa đêm qua làm bốn, năm cây đuốc đeo sau lưng.

Sau đó mấy người đi theo Ngô Lão Cẩu đến bên một đầm nước cách đó vài trăm mét.

Đầm nước này không sâu, chỗ sâu nhất cũng không quá đầu gối.

Phía trên đầm nước có một thác nước nhỏ cao chưa đến ba mét.

Thác nước chảy đứt quãng, chỉ còn lại dòng chảy róc rách.

Rất hiển nhiên đây là thác nước do nước mưa trên đỉnh núi hội tụ mà thành, lúc mưa nhiều thì thác nước hùng vĩ.

Nếu liên tục không mưa, phỏng chừng sẽ đứt dòng.

Ngô Lão Cẩu ngựa quen đường cũ, dẫn mấy người tới dưới thác nước, ra hiệu: "Mọi người nhìn sau thác nước xem, trong bụi dây leo có một cái hang rất nhỏ." Nói rồi, nhị ca của Ngô Lão Cẩu dùng gậy gỗ vạch dây leo ra, cẩn thận len vào trong hang.

Ngô Lão Cẩu giải thích: "Cửa hang không lớn nhưng bên trong rất rộng.

Khom lưng là đi được." Nghe vậy, Ngô Kế Tông liền gọi con trai thứ hai ra, sau đó lấy xẻng sắt từ trong ba lô.

Hắn đi lên dùng xẻng sắt xúc đứt dây leo, dọn sạch sẽ bên ngoài cửa hang, sau đó lại khoét rộng cửa hang ra không ít.

Đợi đến khi hoàn toàn có thể dung nạp kích thước người trưởng thành, hắn mới quay đầu hỏi: "Cha, vào không?" Ngô Lão Bả Đầu không trả lời Ngô Kế Tông mà đưa mắt nhìn về phía Tô Thần: "Tô huynh đệ, cậu nói sao?" "Tới cũng tới rồi, tổng không thể tay không mà về!" Ngô Lão Bả Đầu có Ngô gia phải nuôi, Tô Thần cũng có Tô gia thôn cả một đại gia đình.

Mặc kệ nó là hố tế tự hay là cái gì, cũng không thể đường đã tìm thấy rồi mà lại không vào xem thử.

Nghe vậy, Ngô Lão Bả Đầu gật đầu, lập tức nói: "Vào!

Nhưng đều phải chú ý an toàn, nếu có gì không ổn, lập tức rút ra ngay." Ngô Kế Tông gật đầu, đi đầu chui vào trong động nước.

Tiếp theo là Ngô Lão Cẩu và anh hai của hắn, rồi đến Tô Thần, Ngô Lão Bả Đầu!

Hắc Bối Lão Lục ở lại sau cùng, phụ trách đoạn hậu.

Tô Thần chui vào động, đập vào mặt là mùi gỗ mục nát nồng nặc.

Chương 27

Cửa động nằm sau thác nước, ngày tích tháng lũy, bị nước xối vào rất nhiều cây gỗ khô.

Thời gian lâu dần, gỗ mục tích tụ càng ngày càng nhiều, giẫm lên cứ như giẫm lên phân trâu vậy.

Trong động có dòng suối, may mà nước không sâu, vừa ngập qua mắt cá chân.

Sau khi vào động, ánh sáng liền tối sầm lại.

Đi về phía trước mười mấy bước, triệt để đưa tay không thấy được năm ngón.

Ngô Kế Tông mò mẫm rút ra một cây đuốc từ sau lưng, dùng diêm châm lửa.

Cái hang này không biết sâu bao nhiêu, ngoằn ngoèo khúc khuỷu, thông thẳng vào sâu trong lòng núi.

Bất quá lúc này, Ngô Lão Cẩu sờ sờ vách động, vẻ mặt vui mừng nói: "Cha, bên trên có vết tích nhân tạo khai thác!" Ngô Kế Tông vội vàng giơ đuốc lên, quả nhiên nhìn thấy trên vách động có vân đá đục đẽo rõ ràng. "Lần này đúng rồi, thật sự bị Tô huynh đệ nói trúng, các thợ thủ công năm đó đã chừa lại đường lui cho chính mình!" Tô Thần cười cười, thuận miệng nói: "Coi như là trùng hợp, lần sau cũng chưa chắc có vận may tốt như vậy." Trên thực tế cũng đích xác là như thế, thời điểm kiến tạo tế tự khanh này, các thợ thủ công có thể giấu diếm giám công khai thác ra một con đường mật đạo này, coi như là cực kỳ hiếm thấy.

Thường thường một trăm ngôi cổ mộ, cũng chưa chắc có thể gặp

được một ngôi.

Tuyệt đại bộ phận thợ thủ công đều bị vây chết tươi ở trong mộ.

Nổi danh nhất chính là Tào Tháo, bảy mươi hai ngôi nghi mộ của hắn, liền không có thợ thủ công của một ngôi mộ nào có thể sống sót đi ra.

Một đoàn người tiếp tục đi vào trong, mật đạo dần dần rộng rãi, không cần phải khom lưng nữa.

Đi thẳng ước chừng một hai trăm mét, Ngô Kế Tông bỗng nhiên dừng bước, quay đầu lại nói: "Phía trước hết đường rồi!" Tô Thần và Ngô Lão Bả Đầu đi tới phía trước đội ngũ, phát hiện phía trước xuất hiện một cái giếng đứng.

Dùng đuốc chiếu một cái, phát hiện còn không nhìn thấy đáy.

Ngô Lão Bả Đầu dùng tay sờ sờ thành giếng, phát hiện đầy tay là rêu xanh, vô cùng trơn ướt.

Bất quá có rêu xanh là chuyện tốt, chứng minh cái giếng đứng này nguy hiểm không lớn.

Nếu là cỏ cây không sinh sôi, vậy thì phải lo lắng, ai biết bên dưới là thủy ngân kịch độc, hay là có thứ quỷ quái gì khác.

Sau đó, ông ta sờ một hòn đá không lớn không nhỏ dưới chân, ném xuống giếng đứng.

Ước chừng ba bốn giây nghe được tiếng đá rơi xuống đất.

Ngô Lão Bả Đầu quả quyết nói: "Lấy dây thừng ra, xuống dưới xem một chút!" Ngô Kế Tông đáp một tiếng, từ trong tay nải sau lưng lấy ra một cuộn dây thừng gai thô.

Hắn tìm một tảng đá nhô lên ở chung quanh, sau khi cố định vị trí xong, liền dùng dây thừng quấn quanh hông mình, tay chân lanh lẹ

thuận theo giếng đứng đi xuống.

Không bao lâu, Ngô Kế Tông ở bên dưới hét lớn: "Cha, tới đáy rồi!" Nghe được Ngô Kế Tông báo bình an, những người còn lại cũng nhao nhao đi theo xuống đáy giếng.

Làm cho Tô Thần ngoài ý muốn chính là, đừng nhìn Ngô Lão Bả Đầu tuổi tác không nhỏ, thân thủ vẫn rất nhanh nhẹn.

Giếng đứng hơn năm mươi mét đi xuống, ngay cả thở mạnh cũng không có.

Đi tới đáy giếng đứng, mọi người chú ý tới phía trước có một cánh cửa đá nhỏ.

Sắc mặt Ngô Lão Bả Đầu túc mục, trầm giọng nói: "Đuốc!" Ngô Kế Tông vội vàng đưa đuốc qua.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, Tô Thần phát hiện trên cửa đá lại điêu khắc không ít phù điêu thụy thú. "Quái lạ, đám thợ thủ công này điêu khắc thụy thú gì trong mật đạo?" Ngô Lão Bả Đầu nhìn thấy phù điêu thụy thú trên cửa, không khỏi hơi nhíu mày.

Tô Thần ghé mắt nhìn kỹ một phen, ngưng giọng nói: "Lão gia tử, thụy thú này là Tỳ Hưu!" "Tỳ Hưu?" Nghe được hai chữ này, Ngô Lão Cẩu lập tức nói: "Cháu biết, trước kia nghe thuyết thư tiên sinh nói qua.

Ông ta nói Tỳ Hưu có miệng không có hậu môn!

Bởi vì Tỳ Hưu nạp tài tứ phương mà không tiết ra, có ý tứ chiêu tài!" "Vậy càng không đúng a, đám thợ thủ công này tu sửa mật đạo này là để chạy trốn, còn có nhàn tình nhã trí điêu khắc Tỳ Hưu?" Ngô Kế Tông lắc đầu, hiển nhiên cảm thấy giải thích này không quá hợp lý.

Tô Thần suy nghĩ một chút, trầm giọng giải thích: "Tỳ Hưu không

chỉ có ý tứ nạp tài, ở thời cổ đại, đây còn là một loại thụy thú chuyên môn tịch tà, cản sát." "Cản sát?

Nhưng nơi này không phải là một cái tế tự khanh sao?" Mấy người Ngô Lão Cẩu đều lộ vẻ không hiểu, thầm nghĩ, chẳng lẽ trong tế tự khanh này còn cất giấu tà túy gì?

Ngay tại lúc mọi người đưa mắt nhìn nhau, Ngô Kế Tông nói: "Mặc kệ nó có cái gì, đi vào xem một chút rồi nói." Ngô Lão Bả Đầu nhìn phù điêu Tỳ Hưu trên cửa đá, trầm ngâm hồi lâu sau, quay đầu nhìn về phía Tô Thần hỏi: "Tô huynh đệ, theo ý cậu, phù điêu trên cửa đá này rốt cuộc là có ý gì?" "Không rõ lắm, vẫn là phải đi vào xem mới biết rõ." Tô Thần biết, trong ngôi mộ tướng quân ở Tiêu Tử Lĩnh kia, đích xác có Huyết Thi!

Nhưng tế tự khanh kiến tạo tại vị trí Bạch Hổ hung sát này, bên trong có cái gì, vậy thì chỉ có trời mới biết.

Bất quá...

Hắn tin tưởng, cho dù bên trong có tống tử hay thứ gì đó, cũng không có khả năng hung dữ hơn Huyết Thi.

Dù sao nơi này chỉ là tế tự khanh, không phải mộ chủ.

Cửa đá không lớn, cũng không đủ kín kẽ.

Nước suối từ thác nước, chính là chảy vào trong khe cửa đá này.

Ngô Kế Tông thử một chút, phát hiện cửa đá này dị thường trầm trọng, căn bản đẩy không ra! "Kế Tông, dùng Phá Sơn Chùy!" Ngô Lão Bả Đầu một búa định âm, con trai ông ta là Ngô Kế Tông vội vàng từ trong tay nải lấy ra một thanh búa sắt tấn thiết có tạo hình độc đáo.

Đây không phải búa sắt thường thấy đời sau, mà là một loại vũ khí.

Trong Tùy Đường Thập Bát Hảo Hán, trang chủ Quải Chùy Trang xếp hạng thứ mười lăm là Lương Sư Thái, vũ khí của hắn chính là một đôi Tấn Thiết Phá Sơn Chùy.

Cũng không phải loại búa tạ to hơn dưa hấu khoa trương trong phim ảnh.

Trên thực tế, loại búa chiến trường này, đầu búa ước chừng cũng chỉ cỡ quả dưa bở.

Đầu búa tuy nhỏ, lực phá hoại tạo thành lại lớn.

Chỉ thấy Ngô Kế Tông bảo mọi người hơi lui lại, sau đó vung Phá Sơn Chùy lên nện một cái.

Trong chốc lát, đá vụn bay tứ tung.

Trên cánh cửa đá này liền xuất hiện thêm một vết lõm không nhỏ. "Cái này cũng quá thô bạo đi..." Tô Thần thầm oán thầm trong lòng, nghĩ thầm Cửu Môn ở Trường Sa, hắn là đều học theo phái Tả Lĩnh, toàn dựa vào làm bừa a!

Chút đồ vật này của lão tổ tông, đều sắp bị phá hoại hết rồi!

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần thật sự nhìn không được nữa, tranh thủ thời gian ngăn cản nói: "Ngô huynh đệ, khoan hãy đập, tôi có cách mở cửa đá ra!" Nghe được lời này, Ngô Kế Tông sững sờ, vội vàng hỏi: "Cậu có cách?" "Thử trước một chút, thật sự không được thì anh lại đập tiếp." "Vậy được rồi." Ngô Kế Tông suy nghĩ một chút, thu hồi Phá Sơn Chùy, nhường vị trí ra.

Trước kia bọn họ xuống mộ, đều là gặp núi mở núi, gặp nước rút nước, chưa từng nghĩ tới phải làm việc tinh tế gì.

Những năm gần đây, theo thuốc súng thuốc nổ thịnh hành, động dùng thuốc nổ phá núi cũng không phải chưa làm qua.

Tô Thần đi tới trước cửa đá, dùng tay đẩy đẩy bốn phía cửa đá.

Hắn phát hiện, cửa đá cũng không phải hoàn toàn đẩy không được, chỉ là mỗi khi đẩy ra ngoài một đoạn ngắn, liền sẽ bị thứ gì đó chặn lại.

Ngô Kế Tông ở một bên nhìn chăm chú động tác của hắn, vội vàng hỏi: "Thế nào, có phát hiện gì không?" Tô Thần nói: "Không sai biệt lắm đã hiểu, sau cửa đá này dùng cơ quan tấm lật, có thể chống đỡ cửa đá.

Bất quá vấn đề không lớn, loại cơ quan này rất dễ phá giải." Tô Thần nhìn bốn phía, nói với mấy người Ngô Lão Cẩu: "Mọi người tìm ít tảng đá qua đây, chặn dòng nước lại!" Mọi người tuân theo phân phó của Tô Thần, đắp một cái đập nhỏ trước cửa đá, chặn lại luồng nước nhỏ chảy từ phía trên xuống.

Chờ đến khi nước tích tụ càng ngày càng nhiều, ước chừng sâu đến đầu gối, Tô Thần tính toán không sai biệt lắm, liền hô mấy người đẩy ngã đống đá, mặc cho dòng nước xối thẳng vào cửa đá, thuận theo khe hở rót vào.

Sau đó, Tô Thần nhẹ nhàng đẩy cửa đá một cái, cửa đá nặng nề này quả nhiên liền bị đẩy ra!

Ngô Kế Tông hai mắt tỏa sáng, vui vẻ nói: "Tô huynh đệ, cái này là mở ra thế nào vậy?" Trước kia gặp phải cửa mộ tương tự không mở ra được, Ngô Kế Tông hoặc là đi đường vòng, hoặc là dùng Phá Sơn Chùy.

Nếu là mộ lớn, thì trực tiếp lên thuốc nổ!

Động tĩnh tuy lớn, hàm lượng kỹ thuật ước chừng bằng không.

Chương 28

Mắt thấy Tô Thần chỉ tùy ý chuyển đến một ít tảng đá, chặn lại dòng nước, liền dễ như trở bàn tay mở ra cửa đá, mấy người Ngô gia toàn bộ đều bị chấn kinh rồi.

Tô Thần cười nhạt một tiếng, giải thích nói: "Kỳ thật rất đơn giản, loại cơ quan tấm lật này, tương tự như bập bênh.

Một đầu tới gần cửa đá thì nhẹ, một đầu xa cửa đá thì nặng.

Thời điểm cửa đá mở ra, có thể đè xuống đầu nhẹ.

Một khi đóng cửa lại, đầu nhẹ sẽ tự động vểnh lên, chống vào sau cửa, như vậy từ bên ngoài cửa đá liền không mở ra được." "Bất quá, cơ quan tấm lật thông thường dùng đều là gỗ, hơn nữa khảm trên mặt đất.

Chỉ cần có nước chảy qua, lợi dụng lực nổi của nước, liền có thể làm cho đầu nặng vểnh lên." Trong lúc nói chuyện, mọi người cũng đẩy cửa đá ra, đi vào.

Chỉ thấy phía sau cửa đá, quả nhiên có một cái cơ quan tấm lật tương tự, hơn nữa bên trong cũng ngập đầy nước.

Quan sát cơ quan một phen, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Sau cửa đá này là một dũng đạo điển hình, cao cỡ một người, có thể cho ba người đi song song.

Mỗi cách một đoạn, hai bên dũng đạo đều có hốc tường, bên trong có đèn dầu bằng đồng xanh vân mây cỡ nhỏ.

Bất quá dầu mỡ bên trong đã sớm khô cạn, trên thân đèn cũng là rỉ sét loang lổ, nát đến không còn hình dáng.

Giới khảo cổ có một câu tục ngữ, gọi là khô ngàn năm, ướt vạn năm, không khô không ướt thì nửa năm.

Chữ "ướt" trong đó, cũng không phải là ẩm ướt, mà là triệt để chìm vào trong nước.

Ví dụ như di chỉ thuyền đắm thường thấy, hoặc là cổ mộ hoàn toàn bị nước bao phủ.

Văn vật trong loại mộ này, thường thường có thể bảo tồn rất tốt.

Ngược lại những nơi ẩm ướt râm mát, đồ cổ văn vật sẽ mục nát nhanh hơn.

Ngô Kế Tông nhìn dũng đạo trái phải hai bên, dừng bước lại, khó xử nói: "Chúng ta đi bên trái hay bên phải?" Lần này không đợi Tô Thần mở miệng, Ngô Lão Cẩu liền vội vàng nói: "Cha, cha quên rồi à, suối nước kia có mùi quan lộ, chúng ta chỉ cần đi theo dòng nước, chuẩn không sai!" Nghe được lời này, Ngô Kế Tông tỉnh ngộ lại, vội vàng nói: "Cha chưa già, ta đây là đang khảo nghiệm con!" Dứt lời, Ngô Kế Tông đưa đuốc tới gần, quả nhiên nhìn thấy dòng nước toàn bộ chảy về bên trái.

Rõ ràng dũng đạo hướng này thấp hơn.

Có phương hướng, mọi người không do dự nữa, thuận theo dũng đạo một đường đi xuống.

Ước chừng đi một hai trăm mét, hạ xuống độ cao mấy chục mét, trước mắt mọi người bỗng nhiên xuất hiện hai hàng tượng người bằng đá!

Tượng đá phân biệt đứng ở hai bên dũng đạo, chỉ chừa ra ở giữa một khoảng trống rộng chừng một người. "Cha, cha mau nhìn, trên mặt mấy tượng đá này có mặt nạ đồng xanh!" Mắt Ngô Lão Cẩu sắc bén, cách một đoạn xa liền thấy được mặt nạ trên mặt tượng đá, lập

tức vui mừng khôn xiết.

Hắn rảo bước mấy bước, chạy đến trước pho tượng đá đầu tiên, đưa tay muốn đi tháo mặt nạ đồng xanh xuống.

Thế nhưng...

Không đợi tay Ngô Lão Cẩu chạm đến mặt nạ, Ngô Lão Bả Đầu phía sau liền quát: "Dừng tay!" Thân mình Ngô Lão Cẩu cứng đờ, mặt mũi tràn đầy khó hiểu quay đầu lại. "Ông nội, làm gì không cho cháu lấy?" Ngô Lão Bả Đầu đi đến trước tượng đá, giáo huấn Ngô Lão Cẩu nói: "Làm cái nghề này của chúng ta, phải hiểu quy củ.

Quy củ lão tổ tông truyền xuống, người không tuân thủ, hoặc là chết, hoặc là điên!

Ông nội mày có thể luôn bình an vô sự, dựa vào chính là tuân thủ quy củ, không làm bừa!" "Tiểu Tam Nhi, cháu nhớ kỹ cho ông, quy củ thứ nhất khi đổ đấu, đồ vật trong mộ không thể tùy tiện loạn động!" Nói xong, Ngô Lão Bả Đầu kéo Ngô Lão Cẩu ra sau lưng.

Chính mình thì đi vòng quanh tượng đá, cẩn thận quan sát.

Ông ta nhìn ước chừng nửa tản trà, khẽ gật đầu nói: "Quả nhiên có cổ quái!" Tiếp đó, Ngô Lão Bả Đầu quay đầu phân phó con trai Ngô Kế Tông: "Bưng một tảng đá qua đây, thử xem cơ quan!" Ngô Kế Tông đáp ứng một tiếng, một lát sau tìm đến một tảng đá cỡ củ khoai lang, chỉnh thể hơi bầu dục, sau đó buộc vào dây thừng.

Không ngừng ném ra, trắc nghiệm mặt đất ở khoảng trống giữa các tượng đá.

Cứ như thế lặp đi lặp lại mấy lần sau, quả nhiên nghe được gạch mộ trên mặt đất sụp xuống, ngay sau đó liền thấy trong bụng hai hàng tượng đá, thò ra từng thanh kiếm đồng xanh, cắm đầy tất cả khoảng trống.

Cái này nếu là đi ở trong đó, không cẩn thận chạm phải cơ quan, đoán chừng trên người phải thêm mấy cái lỗ thủng.

Ngô Kế Tông nhìn thấy đã bài trừ cơ quan, lập tức nhẹ nhàng thở ra.

Hắn quay đầu dặn dò hai đứa con trai nói: "Học hỏi chút đi, ông nội các con đó là Lão Bả Đầu thân kinh bách chiến, trong nghề ai không giơ ngón tay cái!" Nghe được lời này, Ngô Lão Cẩu lập tức mặt mũi tràn đầy xấu hổ, vội vàng nói: "Ông nội, cháu hiểu rồi." Ngô Lão Bả Đầu cười cười, xoa xoa đầu cháu trai nhỏ. "Về sau Ngô gia phải dựa vào đám tiểu bối các cháu tới chống đỡ, cứ học đi, có thể trước khi nhắm mắt dạy cho các cháu biết, ông nội liền thỏa mãn rồi." Ngô Kế Tông lầm bầm nói: "Lão cha, cha nói lời này làm gì, thân thể cha còn cứng cáp lắm, Tiểu Tam Nhi còn chờ để cha bế chắt nội đó!" Ngô Lão Cẩu hàm hậu gãi gãi đầu, tranh thủ thời gian chuyển chủ đề nói: "Ông nội, hiện tại có thể lấy đồ đồng rồi chứ?" "Lấy đi." Ngô Lão Bả Đầu tùy ý liếc mấy lần mặt nạ đồng xanh trên tượng đá, đánh giá nói: "Mấy món hàng chợ này không tính là tinh phẩm, đường nét quá thô, hẳn là đồ vật chế tạo số lượng lớn.

Bất quá hiện tại hàng chợ quá ít, mang ra bên ngoài cũng trị giá hai ba mươi đồng đại dương một cái." Ngô Lão Bả Đầu trộm mộ mấy chục năm, đã sớm thành nửa cái chuyên gia đồ cổ.

Chỉ là liếc mấy lần, liền phán đoán giá trị mặt nạ đồng xanh trên tượng đá tám chín phần mười.

Về phương diện này, so với Tô Thần lợi hại hơn không biết bao nhiêu lần.

Ngô Lão Cẩu nghe tiếng, lập tức vui vẻ. "Ông nội, hai ba mươi đại dương cũng không ít, nơi này mấy chục pho tượng đá, toàn bộ lột xuống, cũng được mấy trăm đại dương đó!" Trong lúc nói chuyện,

Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn vui mừng hớn hở chạy đi cạy mặt nạ trên mặt tượng đá.

Tô Thần nghe hai ông cháu đối thoại, nhịn không được mở miệng hỏi: "Lão gia tử, hàng chợ này có cái gì giảng cứu không?" Ngô Lão Bả Đầu tới hứng thú, liền tùy ý tìm cái hốc tường sạch sẽ ngồi xuống.

Nhưng ông ta vừa chuẩn bị khoe khoang hai câu, lại nghe được Ngô Lão Cẩu cách đó không xa hét lớn một tiếng, ngay sau đó cả người như điên rồi chạy ra bên ngoài!

Trong nháy mắt, mọi người đều bị giật nảy mình.

Ngô Kế Tông càng là giận mắng một câu, vội vàng đuổi theo.

Mọi người lúc này cũng không lo được mặt nạ gì nữa, đồng dạng cũng đuổi theo.

Ngô Lão Cẩu chạy như bay, Ngô Kế Tông đuổi theo trọn vẹn mấy chục bước mới đuổi kịp.

Hắn túm lấy quần áo Ngô Lão Cẩu, giận dữ nói: "Nhóc con, con chạy cái gì?" Nhưng khi vặn người Ngô Lão Cẩu lại, Ngô Kế Tông lại nhìn thấy một gương mặt hồ ly.

Hắn sợ tới mức hét lớn một tiếng, vội vàng buông tay ra!

Hắc Bối Lão Lục thấy tình huống không đúng, vội vàng xông lên mấy bước, túm lấy cổ áo Ngô Lão Cẩu, bốp bốp vả hai cái bạt tai.

Ngô Lão Cẩu mơ mơ màng màng mở mắt ra, kinh ngạc nói: "Lão Đao, anh đánh tôi làm gì?" Cùng lúc đó, Ngô Kế Tông lại định thần nhìn lên, phát hiện mặt Ngô Lão Cẩu đã khôi phục bình thường.

Sắc mặt Ngô Lão Bả Đầu ngưng trọng, trầm giọng hỏi: "Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" "Cái gì a, cháu đang cạy mặt nạ, Lão Đao bỗng nhiên chạy tới quất vào mặt cháu!" Ngô Lão Cẩu ủy khuất ôm lấy gò

má, vẻ mặt không phục trừng mắt nhìn Hắc Bối Lão Lục.

Cha hắn là Ngô Kế Tông vội vàng nói: "Đừng nói bậy, Lão Đao huynh đệ đây là đang cứu con, con tự mình nhìn xem đây là đâu!" Ngô Lão Cẩu vừa nghe, vội vàng quay đầu nhìn bốn phía.

Hắn phát hiện mình vậy mà chạy xa như vậy, lập tức hoảng thần. "Sao con lại ở chỗ này?

Con nhớ kỹ vừa rồi rõ ràng đang cạy mặt nạ mà!" Nói đến đây, hắn giống như nhớ tới cái gì, lại bổ sung: "Đúng rồi, con nhớ ra rồi, cái tượng đá kia mọc ra một gương mặt hồ ly." "Mặt hồ ly?" Mọi người đưa mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt lẫn nhau thấy được sự ngưng trọng.

Hồ ly thuộc về một trong Ngũ Tiên, luôn luôn không thoát khỏi quan hệ với yêu ma quỷ quái.

Nếu là ở trong mộ nhìn thấy hồ ly, thông thường cũng không phải điềm báo tốt lành gì.

Nhắc tới mặt hồ ly, Tô Thần theo bản năng nhớ tới trong mộ Lỗ Thương Vương, cỗ Thanh Nhãn Hồ Thi kia.

Thanh Nhãn Hồ Thi có thể chế tạo ảo giác, làm cho người ta vô tri vô giác lâm vào trong ảo cảnh.

Nghĩ tới đây, Tô Thần tiến lên vỗ vỗ Ngô Lão Cẩu, an ủi: "Không có việc gì, chính là trúng ảo giác.

Lát nữa mọi người đi qua tượng đá, nhớ kỹ đừng nhìn vào mặt." "Tô đại ca, anh biết tượng đá kia là cái gì không?" Ngô Lão Cẩu không cẩn thận trúng chiêu, trên mặt có chút không nhịn được, thế là mượn cơ hội nói sang chuyện khác.

Bọn họ trở lại bên cạnh tượng đá, cách khoảng mười mấy bước.

Tô Thần giải thích nói: "Thời Chiến Quốc, nước Lỗ có một đội quân đặc thù, lấy hồ ly làm đồ đằng." "Đồ đằng hồ ly?" Ngô Kế Tông kinh ngạc nói: "Tôi ngược lại là nghe nói qua, phương Bắc có miếu Hồ Tiên, nhưng xưa nay chưa từng nghe nói qua, thời cổ đại còn có quân đội đem hồ ly làm đồ đằng." Thông thường đồ đằng quân đội cổ đại, chính là mấy loại hổ gấu báo voi ưng.

Cũng có xưng hô Hổ Báo doanh, Hổ Tượng doanh.

Chương 29

Nhưng chưa từng có đồ đằng hồ ly, cùng với cách nói Hồ doanh.

Tô Thần cười nói: "Cho nên mới gọi là đặc thù mà!" "Đội quân này đánh đâu thắng đó, danh tiếng cực lớn lúc bấy giờ.

Trong đó liền có một cái doanh, gọi là Hồ Doanh.

Nghe nói binh sĩ trong Hồ Doanh, toàn bộ đều mang mặt nạ đồng, không dùng chân diện mục gặp người.

Về sau phó thủ của chủ tướng có một lần uống say rượu, vô ý nói lỡ miệng." "Hắn nói, binh sĩ trong Hồ Doanh, đều là hồ yêu biến hóa, mọc ra một gương mặt hồ ly, có thể mê hoặc tâm trí người khác.

Đến trên chiến trường, binh sĩ Hồ Doanh chỉ cần tháo mặt nạ xuống, địch nhân bị mê hoặc, tự nhiên liền đánh đâu thắng đó." "Khi đó có người không tin tà, vụng trộm tiềm nhập vào trong Hồ Doanh.

Nhưng sáng sớm hôm sau, lúc được tìm ra, người này lại đã triệt để điên rồi." "Từ đó về sau, thanh danh Hồ Doanh càng ngày càng vang dội.

Hầu như không có người nào dám đối đầu với Hồ Doanh." Nghe được lời này, trong lòng Ngô Lão Cẩu lập tức thót một cái.

Sắc mặt hắn có chút sợ hãi, nói: "Tô đại ca, em sẽ không cũng biến thành kẻ điên chứ?" "Yên tâm đi, chỉ là một chốc lát, không sao đâu." Nói xong, Tô Thần suy nghĩ một chút, chủ động nhắm mắt lại, nghiêng người, cẩn thận đi qua giữa hai hàng tượng đá.

Quả nhiên, một đường thông suốt không trở ngại, chuyện gì cũng không có.

Mọi người thấy thế, buông lỏng xuống, vội vàng đi theo.

Chờ đến khi Hắc Bối Lão Lục đoạn hậu cũng qua khỏi tượng đá, Ngô Kế Tông liền không kịp chờ đợi hỏi: "Tô huynh đệ, đã Hồ Doanh lợi hại như vậy, thế bọn họ có phải trực tiếp nhất thống thiên hạ rồi hay không a?" Tô Thần lắc đầu, cười khẽ nói: "Phàm sự có được tất có mất, Hồ Doanh làm ác quá nhiều, cuối cùng vẫn là gặp thiên khiển!" "Một lần trên đường hành quân, chủ tướng Hồ Doanh trọng bệnh bỏ mình.

Đêm đó, trời giáng lôi đình, trực tiếp đánh vào trong Hồ Doanh.

Trời sáng hôm sau, bách tính địa phương tới gần mới phát hiện, toàn bộ Hồ Doanh thành một mảnh đất cháy đen, những binh sĩ mặt hồ ly kia cũng toàn bộ bị sét đánh chết rồi." Mọi người nghe vậy, không khỏi cảm khái không thôi.

Ngô Lão Bả Đầu lấy ra diêm, châm tẩu thuốc lá sợi, rít hai ngụm nói: "Phàm sự doanh mãn tắc dật.

Cũng giống như quy củ đổ đấu của chúng ta, không thể lấy sạch bảo vật dưới đất, cho dù thiếu tiền nữa, đều phải lưu lại cho chủ mộ mấy món, cái này chính là trí tuệ lão tổ tông trường cửu truyền xuống!" "Ông nội, đây đều là quy củ cũ rích rồi, thuyết thư tiên sinh trong thành nói, tổ tông chi pháp bất túc úy!" "Hắc, thằng ranh con này, ông đánh mày!" Ngô Lão Bả Đầu giơ tẩu thuốc lên, Ngô Lão Cẩu thì cười hì hì tránh ra.

Vội vàng chỉ vào cuối dũng đạo cách đó không xa nói: "Ông nội, cháu sai rồi, chúng ta vẫn là mau chóng đi đổ đấu đi." Mọi người thuận theo hướng Ngô Lão Cẩu chỉ nhìn qua, quả nhiên nhìn thấy cuối dũng đạo, xuất hiện hai cánh cửa đá đối mở.

Cửa đá này so với trong giếng đứng lúc trước thì khí phái hơn nhiều!

Thông thể dùng hán bạch ngọc chế thành, cửa cao hơn hai mét, bên

trên điêu khắc tứ thụy thú.

Cùng với vô số hoa điểu trùng ngư, thậm chí còn có minh văn.

Bất quá những minh văn này là Đại Triện thời Chiến Quốc!

Đại Triện là gọi chung, chỉ là thời thượng cổ, trước khi Lý Tư thời nhà Tần chế định thống nhất văn tự Tiểu Triện, tập hợp văn tự các quốc gia, thậm chí các bộ lạc.

Cái gì Trựu văn, Chung Đỉnh văn, thậm chí là Giáp Cốt văn, đều có thể xưng là Đại Triện.

Mà trên cánh cửa mộ hán bạch ngọc này khắc lấy, chính là loại văn tự này. "Trên này viết cái gì a?" Ngô Lão Cẩu quan sát nửa ngày, nhíu mày hỏi. "Tô huynh đệ, cậu xem có hiểu không?" Ngô Kế Tông lắc đầu, quay sang hỏi Tô Thần.

Tô Thần suy tư một chút, lắc đầu nói: "Tuy rằng xem không hiểu, nhưng nếu tôi đoán không sai, hẳn là văn tự nước Sở thời Xuân Thu.

Gọi là Trùng Điểu Triện." "Trùng Điểu Triện?" "Không sai!" Tô Thần chỉ vào minh văn trên cửa đá hán bạch ngọc, giải thích nói: "Mọi người nhìn chữ này, có phải rất giống con sâu, lại có trang sức đuôi chim hay không.

Đây chính là đặc trưng điển hình của Trùng Điểu Triện." Tô Thần có thể biết những thứ này, còn phải nhờ vào trước kia hắn tham quan di chỉ nước Sở, nghe hướng dẫn viên du lịch nhắc đến Trùng Điểu Triện.

Loại tự thể này, khác biệt với thăng long của các nước Triệu Ngụy Hàn Tề, chính là sư pháp tự nhiên, lấy sâu chim làm thầy, biên soạn ra tự thể.

Tô Thần không phải chuyên gia cổ văn tự, chỉ có thể vừa đoán vừa mò, miễn cưỡng phân biệt ra mấy chữ. "Trên này đại khái nói chính là

tế tự, trấn tà, yểm thắng..." Hắn nhắc tới mấy từ mấu chốt, trong lòng hơi động một chút.

Theo lý mà nói, mộ ở Tiêu Tử Lĩnh, và Lỗ Thương Vương có quan hệ cực lớn.

Huyết Thi trong chủ mộ, tuy rằng không biết thân phận, nhưng tuyệt đối thân phận không thấp.

Tô Thần suy nghĩ một chút, tiếp tục nói: "Trước đẩy cửa ra rồi nói, đi vào xem xét liền biết nói cái gì." Nghe được lời này, Ngô Lão Cẩu người đầu tiên hưởng ứng, vội vàng đi đến một bên, giúp đỡ Tô Thần cùng nhau dùng sức đẩy hai cánh cửa đá hán bạch ngọc.

Chỉ nghe, một trận tiếng chi nha, ở trong dũng đạo dị thường rõ ràng.

Hai cánh cửa đá hán bạch ngọc, cũng chậm rãi bị đẩy ra.

Hai cánh cửa đá hán bạch ngọc bị đẩy ra, trong nháy mắt một cỗ mùi hôi thối ẩm ướt phả vào mặt.

Ngô Lão Bả Đầu ngăn lại Ngô Lão Cẩu đang nóng lòng muốn đi vào, quát lớn: "Vội cái gì mà vội, chờ chướng khí tan hết hãy vào." Ước chừng đợi một khắc đồng hồ, Ngô Lão Bả Đầu rít xong hai hơi thuốc cuối cùng mới gật đầu. "Không sai biệt lắm, có thể vào rồi!" Vừa nghe lời này, Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn lập tức kích động lên, vội vàng bước vào trong cửa đá hán bạch ngọc.

Phía sau hai cánh cửa đá hán bạch ngọc này, là một không gian cực lớn.

Ước chừng lớn bằng một cái sân bóng đá, độ cao cũng hơn ba mét.

Vị trí trung tâm nhất, là một cái đài cao tế tự.

Mà ở chung quanh đài cao tế tự, thì dựng đứng từng cỗ từng cỗ

quan tài!

Sơ lược đếm một chút, vậy mà không dưới ngàn cỗ! "Ông nội, ngôi mộ này cũng quá lớn đi!" Nhìn thấy cả ngàn cỗ quan tài gỗ vây quanh tế đài dựng đứng lên kia, Ngô Lão Cẩu đầy mắt rung động, chỉ cảm thấy não mình đều không đủ dùng!

Ngô Kế Tông sờ sờ vách đá bên cạnh cửa đá hán bạch ngọc, kinh ngạc nói: "Cha, chỗ này giống như là thợ thủ công đào rỗng nửa ngọn núi đào ra vậy." Nghe được lời này, mọi người không ai không phải bị kinh hách.

Một không gian lớn bằng sân bóng đá, ngạnh sinh sinh dựa vào các thợ thủ công, từng chút từng chút đào rỗng bụng núi, cũng không biết ở cái niên đại Xuân Thu Chiến Quốc kia, rốt cuộc là làm được bằng cách nào.

Đương nhiên!

Càng làm cho mọi người tại trường kinh ngạc, vẫn là rừng quan tài trước mắt này!

Ngô Lão Bả Đầu đi nam xông bắc, cổ mộ từng thấy qua nhiều vô số kể.

Nhưng ông ta chưa từng thấy qua cảnh tượng nhiều quan tài như vậy, tụ tập tại một cái đại mộ thất.

Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục hơi có chút kỳ quái, nhịn không được nói: "Cho dù là mộ chư hầu vương, cũng không có khả năng có nhiều người bồi táng như vậy.

Nếu là nô lệ tù binh dùng để tế tự, cũng không có khả năng chuẩn bị cho quan tài, thông thường đều là cắt đầu, ném vào hố to là xong việc!

Nhiều quan tài như vậy là xảy ra chuyện gì?" Muốn hỏi địa

phương nào nhiều quan tài nhất, vậy nhất định là Quan Hạp ở địa giới Tây Nam!

Tây Nam bản địa có cái tập tục, người chết sau sẽ không chôn dưới đất, mà là bỏ vào trong quan tài, vận chuyển đến vách núi hẻm núi xa lạ hoang vắng tại địa phương.

Ngàn vạn năm xuống, dần dần liền hình thành Thiên Quan Hạp, Vạn Quan Hạp...

Chỉ là, đó là tập tục của bộ lạc thiểu số Tây Nam, ở địa giới Trường Sa này, cũng không có thói quen như vậy.

Ngô Lão Cẩu không quan tâm nói: "Mặc kệ nó có chuyện gì, nhiều quan tài như vậy, chuyến đổ đấu này của chúng ta sắp phát tài rồi a!" Cho dù trong mỗi cỗ quan tài, chỉ có thể tìm được một hai món bảo vật.

Đây cũng là hơn ngàn kiện bảo vật, còn không phải tùy tùy tiện tiện bán được mấy vạn đại dương.

Nghĩ tới đây, Ngô Lão Cẩu xoa xoa tay, nhịn không được liền muốn đi qua mở quan tài lấy bảo vật.

Nhưng ngay lúc này, cha hắn là Ngô Kế Tông một tay túm lấy hắn, trách mắng: "Gấp cái gì, chờ ông nội con lên tiếng hãy động thủ!" Ánh mắt Ngô Lão Bả Đầu hơi híp lại, nhìn qua hơn ngàn cỗ quan tài trước mắt, ngược lại do dự.

Sự xuất phản thường tất có yêu!

Nếu trước mặt là một cái hố ngàn người, hố vạn người, ông ta đều sẽ không kinh ngạc như vậy.

Thế nhưng, rừng quan tài ngàn cỗ, còn có con đường quan tài trước đó, luôn làm cho Ngô Lão Bả Đầu có chút nắm bắt không định.

Chương 30

Ông ta vội vàng quay đầu, nhìn về phía Tô Thần hỏi: "Tô tiểu huynh đệ, cậu là truyền nhân phái Mạc Kim, có biết tế tự khanh này vì sao lại có nhiều quan tài như vậy không?" Tô Thần quan sát quan tài gỗ dựng đứng quanh tế đài, trực tiếp lắc đầu. "Vì sao có nhiều quan tài như vậy, tôi cũng không biết nguyên do, bất quá lão gia tử, tôi biết rừng quan tài ngàn cỗ này nhất định không đơn giản!" "A?" Thấy mọi người ném ánh mắt tới, Tô Thần tường tận giải thích nói: "Đầu tiên táng pháp của quan tài này đã không đúng!

Lão gia tử, ông vào nghề nhiều năm như vậy, đã gặp qua mấy lần quan tài chôn đứng?" Ngô Lão Bả Đầu nghe tiếng, cẩn thận hồi ức một phen, lúc này mới lắc đầu nói: "Rất ít, mấy chục năm này, chỉ gặp qua một lần.

Trong quan tài kia còn có con tống tử, may mà lúc ấy tôi mang theo móng lừa đen, nhét móng lừa đen vào trong miệng nó, lúc này mới may mắn nhặt được một mạng." Tô Thần gật đầu, sắc mặt trịnh trọng nói: "Chôn đứng, cũng gọi là pháp táng.

Cũng không phải không thể chôn như vậy, mà là muốn dựng đứng quan tài, thì phải tìm được Liên Hoa Bảo Địa!

Có Liên Hoa Bảo Địa, táng đứng liền có thể che chở tử tôn.

Nhưng nếu không có Liên Hoa Bảo Địa, làm như vậy ngược lại là tai họa." Nói xong, hắn chỉ hướng một cỗ quan tài dựng đứng gần nhất, tiếp đó lại nói. "Còn nữa, mọi người nhìn, chất liệu quan tài này rất đặc thù!" Ngô Lão Bả Đầu nghe được lời này, vội vàng thuận theo hướng Tô Thần chỉ nhìn qua.

Ông ta tiến lên hai bước, cách đại khái hai mét, cẩn thận quan sát

cỗ quan tài đứng này.

Một lát sau, Ngô Lão Bả Đầu bỗng nhiên kinh hô nói: "Đây là...

Quan tài gỗ âm trầm?" "Gỗ âm trầm?" Mấy người Ngô Lão Cẩu đều sửng sốt, tới gần một chút, mới phát hiện màu sắc quan tài này, quả nhiên có chút dị thường.

Vậy mà không phải một trong năm màu của quan tài bình thường, ngược lại là đen trong thấu đỏ, đỏ trong mang xanh!

Nơi này phải nói một chút, gỗ âm trầm trên thực tế không tính là trân quý!

Đơn giản mà nói chính là gỗ bình thường, bị lũ lụt sạt lở đất vân vân, chôn vùi dưới bùn đáy sông không thấy ánh mặt trời, sau đó cùng vi sinh vật vi khuẩn cùng với dưới trạng thái áp lực cao, từ từ thay đổi tính chất của nó.

Loại gỗ này, liền được gọi là gỗ âm trầm.

Đương nhiên nếu trước khi chôn dưới đáy sông, bản thân đã là gỗ danh quý, vậy thì ngàn vạn năm sau, tự nhiên cũng càng trân quý.

Có thể xưng là gỗ âm trầm cực phẩm, nếu là gỗ bình thường, ví dụ như gỗ sam gỗ long não thường thấy các loại, cho dù cũng thuộc về gỗ âm trầm, lại cũng không tính là trân quý.

Ngoài ra, phân biệt gỗ âm trầm và gỗ bình thường, phương pháp cũng đơn giản.

Thứ nhất là gỗ âm trầm đen trong mang đỏ, đỏ trong thấu xanh.

Thứ hai, gỗ bình thường thiêu đốt, màu sắc đốt ra chính là màu đen.

Nhưng gỗ âm trầm khác biệt, màu sắc nó đốt ra lại là màu vàng.

Hắc Bối Lão Lục đi đến trước quan tài, vây quanh đánh giá một

vòng xong, quay đầu hỏi: "Loại gỗ âm trầm này rất thường gặp, làm quan tài cũng không ít, quê tôi Lâm Đồng, cũng có không ít người chuyên môn đi xuống đáy sông đào gỗ âm trầm làm quan tài, nơi này chẳng lẽ cũng có gì không đúng?" Tô Thần gật đầu. "Quan tài gỗ âm trầm bình thường, tự nhiên không có vấn đề gì, thậm chí còn là quan tài thượng hạng.

Nhưng mọi người nhìn những quan tài gỗ âm trầm này xem, đầu nhỏ đuôi to, tạo hình và quan tài bình thường hoàn toàn khác biệt, trong Táng Kinh là tạo hình cực kỳ phạm kỵ húy." Tin tưởng tuyệt đại bộ phận mọi người đều đã từng thấy quan tài, nhưng nếu bạn có lưu tâm quan sát qua, liền sẽ phát hiện quan tài không có đầu đuôi lớn nhỏ như nhau, càng không có đầu nhỏ đuôi to!

Vô luận chất liệu gì, khu vực gì, quan tài thống nhất đều là đầu to đuôi nhỏ!

Ngô Kế Tông sờ sờ râu quai nón trên mặt, có chút chợt hiểu ra nói: "Cái này tôi ngược lại là trước kia nghe người ta nói qua, quan tài không thể làm lớn nhỏ như nhau, nếu không người nằm bên trong, liền thành một chữ Tù của tù phạm!

Càng không thể đầu nhỏ đuôi to, nếu không chính là điên đảo âm dương." Tô Thần khẽ gật đầu, Tầm Long Quyết có nói, "Sự tử như sự sinh, sự vong như sự tồn, táng chi lý dã!" Ý tứ câu này là, đối đãi người chết, thì phải giống như đối đãi người sống, không thể có một chút qua loa khinh mạn.

Rừng quan tài ngàn cỗ trước mắt này, cái nào cũng đều điên đảo âm dương, lại là sự bất tôn trọng cực lớn đối với vong giả.

Mặt đất quảng trường rất ẩm ướt, đường đi hòa lẫn với nước suối từ trên núi chảy xuống, tạo thành một lớp bùn đen nhão nhoét.

Giẫm lên đó, cảm giác hệt như đang giẫm lên bãi phân trâu vậy.

Cả đoàn người chỉ đành cố gắng tìm những chỗ đất khô ráo, cẩn thận tránh né lớp bùn đen.

Đi về phía trước vài chục bước, bọn họ đến chỗ đài tế tự ở chính giữa.

Trên đài cao đặt một cỗ quan tài gỗ âm trầm, bên ngoài còn có một lớp quan quách lớn hơn vài vòng bao bọc.

Không sai!

Cỗ quan tài này có quách bên ngoài!

Sở dĩ gọi là quách, thực tế chính là lớp vỏ bọc ngoài của quan tài.

Dân thường chết đi, chỉ có quan tài chứ không có quách!

Thời xưa thường có một từ gọi là "hậu táng".

Ví dụ như vị đại thần nào đó qua đời, quân vương sẽ hạ lệnh hậu táng cho người đó.

Tiêu chuẩn của hậu táng ở đây chính là nhất định phải có quách lồng bên ngoài quan!

Quan trong quách ngoài, đó chính là thước đo để xem xét có phải hậu táng hay không.

Thời Hán Vũ Đế có một vị quan tên là Trương Thang.

Sử sách ghi chép, Trương Thang là một khốc lại, thích bẻ gãy bọn hào cường, văn võ bá quan trong triều đều không ưa.

Sau này, rất nhiều đại thần liên danh dâng sớ, chỉ trích Trương Thang nhận hối lộ, tham ô, gia sản giàu ngang quốc khố.

Trương Thang không chịu nổi sự chỉ trích này, bèn tự sát thân vong.

Sau khi ông ta chết, tiền tài trong nhà chỉ có một ít do Vũ Đế ban

thưởng, hoàn toàn không giàu nứt đố đổ vách như lời các đại thần nói.

Mấy huynh đệ của Trương Thang định gom góp tiền để hậu táng cho ông ta.

Nhưng mẹ ông ta lại nói: "Thang làm đại thần của thiên tử, chịu lời nhơ nhuốc mà chết, hậu táng làm gì!

Cứ dùng xe trâu chở đi, có quan không quách!" Hán Vũ Đế nghe tin Trương Thang bị bạc táng, ngay cả quan quách cũng không có, lúc này mới đem xử tử ba vị Thừa tướng trưởng sử đã dâng sớ phỉ báng Trương Thang, cũng bức tử luôn Thừa tướng đương triều.

Trương Thang đúng là khốc lại không giả, nhưng kỳ thực, ông ta càng là một thanh đao trong tay Hán Vũ Đế, dùng để đối phó với đám thế gia hào cường!

Vũ Đế muốn đánh trận, muốn bình Hán Nô.

Nhưng đánh trận cần tiền, tiền từ đâu ra?

Sưu cao thuế nặng chỉ bức dân chúng vào đường cùng, kẻ có thể ép ra nhiều dầu mỡ nhất vẫn là thế gia hào tộc.

Chỉ là, đợi đến khi Hán Nô bình định, nạn kiêm tính ruộng đất của hào cường cũng bị ức chế, thì thanh đao này liền trở thành kẻ bị đẩy ra hi sinh.

Trương Thang cũng hiểu rõ tử kỳ của mình sắp đến, không hề giãy giụa, chỉ dùng cái chết của mình thuận tiện kéo theo vài tên hào cường đệm lưng.

Nếu không có những khốc lại như Trương Thang chế ước đám hào cường thế gia kia, e rằng cái nạn Vương Mãng soán ngôi cuối thời Tây Kinh sẽ còn đến nhanh hơn.

Ngoài ra, quy chế cụ thể về quan và quách thời xưa cũng có quy

định rõ ràng.

Chu Lễ có chép: Quan tài của Thiên tử bốn lớp, chư công ba lớp, chư hầu hai lớp, đại phu một lớp, sĩ không lớp.

Nghĩa là Thiên tử cao nhất có thể có bốn lớp quan tài, lớp này lồng lớp kia.

Sĩ là thấp nhất, quan tài không được trùng, nhưng có thể lồng một lớp quách.

Còn về phần bách tính, bách tính đều là trâu ngựa, có được một cỗ quan tài mỏng đã được coi là gia cảnh sung túc rồi.

Cho nên, nếu là cổ mộ trước thời Tần Hán, chỉ cần nhìn xem quan tài lồng mấy lớp là cơ bản có thể phán đoán được địa vị và cấp bậc của chủ mộ lúc sinh tiền.

Quay lại chuyện chính.

Những cỗ quan tài xung quanh đài tế đều là có quan không quách, lại còn không ngừng rỉ nước ra đường đi.

Nhưng cỗ quan quách trên đài tế này, bên ngoài là quách đá, được ghép lại từ mấy chục tấm vách đá và tám cây cột đá thô to.

Chương 31

Trên vách đá khắc vân mây, cùng với bích họa triển hiện cuộc đời chủ nhân. "Tô huynh đệ, cậu mau nhìn bích họa ở đây xem." Ngô Kế Tông đi quanh cỗ quan quách vài vòng, chỉ vào hình vẽ trên đó nói.

Tranh trên mấy mặt vách đá cơ bản đều là chuyện tướng quân hành quân đánh trận.

Nhưng không biết vì sao, khuôn mặt binh lính được khắc họa đều mơ hồ không rõ.

Chỉ dùng những đường nét phác họa phần đầu, lại không hề khắc họa ngũ quan.

Duy nhất vị tướng quân dẫn đầu là ngũ quan rõ ràng, có thể nhận ra được.

Ngô Lão Bả Đầu suy nghĩ một chút, phỏng đoán: "Theo manh mối chúng ta nắm được, Tiêu Tử Lĩnh hẳn là mộ của một vị đại tướng quân thời Chiến Quốc nào đó.

Nơi này có khả năng là đài tế tự cho tướng sĩ dưới trướng ông ta.

Thế nhưng, hàng nghìn cỗ quan tài, chỗ này phải bồi táng bao nhiêu binh lính chứ." Ngô Lão Cẩu chẳng quan tâm tướng quân hay không tướng quân, hắn chỉ quan tâm có thể đào được bao nhiêu bảo vật. "Cha, mở quan tài đi.

Mặc kệ tướng quân gì đó, cỗ quan quách này to như vậy, còn không biết bên trong có bao nhiêu đồ tốt đâu!" Ngô Lão Bả Đầu do dự một chút, vẫn đưa mắt nhìn về phía Tô Thần: "Tiểu huynh đệ, cậu nói sao?" "Chờ một chút." Tô Thần ngẫm nghĩ, xin Ngô Kế Tông một cây nến sáp.

Ngay sau đó, hắn đốt nến ở góc Đông Nam của đài cao.

Đợi một lát, thấy nến sáp không có gì dị thường, hắn mới gật đầu nói: "Được rồi, có thể mở quan tài." Ngô Lão Bả Đầu thấy thế, mắt sáng lên nói: "Đây là quy tắc của phái Mạc Kim?" Tô Thần cười gật đầu: "Người thắp nến, ma thổi đèn.

Quy tắc của phái Mạc Kim chính là: Gà gáy đèn tắt không trộm mộ." Ngô Lão Bả Đầu khẽ gật đầu, sau đó chỉ huy con trai và cháu trai hợp lực tách lớp quách bên ngoài quan tài ra.

Tô Thần suy nghĩ một chút, quay đầu ra hiệu cho Hắc Bối Lão Lục ở sau lưng.

Người sau hiểu ý, cầm thanh Quan Sơn Đao trên lưng nắm chặt trong tay.

Tâm hại người không nên có, tâm phòng người không thể không.

Nếu trong quan quách này thật sự có trân bảo hiếm thấy, khó bảo đảm mấy người nhà họ Ngô không nảy sinh dị tâm.

Ngoài ra, nếu trong quan quách có hung vật gì, chuẩn bị trước cũng có thời gian phản ứng.

Tô Thần ngoài mặt không nói, bàn tay cũng đặt ở vị trí giấu súng lục bên hông.

Chỉ là...

Khi lớp quách ngoài bị tháo dỡ, lộ ra 'quan tài' bên trong, mọi người lại giật nảy mình.

Bởi vì bên trong căn bản không phải quan tài, mà là một cái kim quỹ (hòm vàng)!

Sở dĩ gọi là kim quỹ, thực tế là hòm bằng đồng, tổng thể hiện lên màu vàng kim.

Thông thường đều dùng để đựng vật phẩm quý trọng hoặc sách vở dễ hư hỏng.

Chỉ có điều, mấy ngàn năm trôi qua, chiếc kim quỹ giấu trong lớp quách này cũng đã sớm gỉ sét lốm đốm. "Sao không phải quan tài thế?" Ngô Lão Cẩu nhìn thấy kim quỹ thì có chút thất vọng.

Ngô Kế Tông ở bên cạnh lại cười ha hả vỗ đầu em trai một cái: "Thằng ngốc này, kim quỹ mới tốt đấy!

Hơn bốn mươi năm trước, bác hai của chú ở vùng Hoài Âm phát quật được một ngôi mộ công hầu, bên trong cũng có một cái kim quỹ, đựng toàn là đĩnh bạc." Nghe vậy, Ngô Lão Cẩu lập tức sáng mắt, cùng anh hai cạy ổ khóa đã gỉ sét dính liền trên kim quỹ ra.

Thế nhưng...

đợi sau khi hai người mở kim quỹ, lại phát hiện trong cái hòm đồng to bằng nửa người này chỉ có một con rùa chế bằng ngọc.

Ngô Lão Cẩu chồm người lấy con rùa ngọc ra, ngắm nghía kỹ lưỡng một hồi rồi thất vọng tràn trề! "Đây là ngọc gì chứ, điêu khắc cũng tệ, căn bản không đáng tiền!" Ngô Lão Cẩu tuy chưa xuống mộ bao giờ, nhưng mưa dầm thấm đất, cũng hiểu chút ít kiến thức về văn vật cổ đổng.

Nghe hắn nói vậy, Ngô Lão Bả Đầu vội vàng nhận lấy rùa ngọc, kiểm tra trên dưới một hồi.

Lát sau, ông cũng lắc đầu, giọng đượm vẻ thất vọng: "Đúng là không đáng tiền, con rùa ngọc này, một là không có màu thấm (thấm sắc), hai là chất liệu kém, điêu khắc cũng bình thường, cao lắm bán được mấy đồng đại dương..." Cổ đổng văn vật không phải cứ càng cũ càng đáng tiền.

Lấy Đường Bá Hổ đời Minh làm ví dụ, lúc sinh tiền tranh của ông

đã ngàn vàng khó cầu.

Nếu đổi là một tú tài nghèo túng đời Minh, bất kể sống hay chết, tranh vẽ đều bán không được giá.

Con rùa ngọc trong kim quỹ này cũng như vậy.

Chất liệu, điêu khắc, giá trị lịch sử đều không tìm ra chút gì đáng tiền.

Ngô Kế Tông lắc đầu, lẩm bẩm: "Vô lý quá, đài tế lớn thế này, bày cả ngàn cỗ quan tài gỗ âm trầm.

Còn có quan quách, quy chế cao như vậy mà chỉ có một con rùa ngọc không đáng tiền?" Tô Thần nhìn con rùa ngọc trong tay Ngô Lão Bả Đầu, cũng nghi hoặc khó hiểu!

Nhưng ngay lúc mọi người đang kỳ quái, đột nhiên, từ cỗ quan tài gần đài tế nhất bỗng phát ra một trận tiếng động ầm ầm trầm đục.

Giống như có người đang gõ vào gỗ từ bên trong!

Động tĩnh này khiến mọi người cứng đờ, một luồng hơi lạnh chạy dọc từ sống lưng lên đỉnh đầu.

Phải biết rằng, nơi này có đến hàng nghìn cỗ quan tài gỗ âm trầm, nếu đều vùng dậy... thì chẳng phải là hàng nghìn con Tống tử sao?

Ngay lúc Ngô Lão Bả Đầu còn đang ngẩn người, tiếng động trầm đục kia phảng phất như có thể lây lan.

Chỉ trong vài nhịp thở, tiếng động càng lúc càng nhiều, khoảnh khắc này, dường như cả mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển theo.

Đông đông đông!

Đông đông đông!

Nhìn hàng ngàn cỗ quan tài gỗ âm trầm trên quảng trường rung

động càng lúc càng kịch liệt, tựa hồ có thứ gì đó sắp phá quan chui ra.

Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn có chút mềm chân, run rẩy hỏi: "Làm sao bây giờ?" Ngọc ô quy...

Mặt nạ hồ ly...

Quân đội...

Trong lúc nguy cấp, đầu óc Tô Thần lóe lên một tia linh quang!

Hắn vội vàng hô lớn: "Lão gia tử, mau bỏ con rùa ngọc về chỗ cũ!" Ngô Lão Bả Đầu rùng mình một cái, vội vàng ném rùa ngọc vào trong kim quỹ.

Điều khiến mọi người kinh ngạc là, sau khi rùa ngọc được đặt lại chỗ cũ, những cỗ quan tài gỗ âm trầm quanh đài tế thật sự từ từ bình tĩnh lại.

Trong địa cung yên tĩnh đến đáng sợ, Ngô Lão Cẩu thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình và anh hai bên cạnh.

Phải qua mấy phút đồng hồ, Ngô Lão Bả Đầu mới dùng ánh mắt dò hỏi Tô Thần. "Chắc là không sao rồi, nhưng tốt nhất đừng động vào con rùa ngọc." Tô Thần giải thích một câu, sau đó bất chấp sự ngăn cản của Ngô Kế Tông, đi thẳng xuống dưới đài tế, đến trước một cỗ quan tài gỗ âm trầm đang dựng đứng. "Tô huynh đệ, bên trong có Tống tử đấy!" Ngô Kế Tông sắc mặt nôn nóng, vội vàng chạy tới ngăn cản.

Tô Thần lắc đầu, chỉ nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục nói: "Lão Đao, lấy cây xà beng qua đây!" Hắc Bối Lão Lục không nói hai lời, trung thành chấp hành mệnh lệnh của Tô Thần.

Ngô Lão Bả Đầu nói: "Tô huynh đệ, cậu muốn mở quan tài?" Tô Thần có thể phớt lờ Ngô Kế Tông, nhưng đối với Ngô Lão Bả Đầu vẫn khá tôn trọng.

Hắn suy nghĩ rồi nói: "Lão gia tử, tôi nghi ngờ thứ đựng trong quan tài này có thể không phải là người!" "Không phải người?" Nghe vậy, đám người nhà họ Ngô đều ngẩn ra.

Ngô Lão Cẩu phản ứng lại, lầm bầm: "Đều biến thành Tống tử rồi, khẳng định không phải người a!" Trong lúc nói chuyện, Hắc Bối Lão Lục đã dưới sự chỉ huy của Tô Thần, cạy từng cái đinh gỗ trên nắp quan tài ra.

Chương 32

Tô Thần thuận miệng trả lời: "Không phải ý đó, ý tôi là thứ bên trong lúc còn sống đã không phải là người!" "Không phải người thì còn có thể là gì?" Ngô Kế Tông gãi đầu, có chút không hiểu mô tê gì.

Ngược lại, Ngô Lão Bả Đầu sắc mặt biến đổi, ngữ khí ngưng trọng: "Ý cậu là...

Yêu thi?" Trong nghề trộm mộ này, nếu hỏi sợ nhất gặp phải thứ gì, kỳ thực Tống tử vẫn chưa xếp hạng nhất.

Kẻ trộm mộ sợ nhất là Yêu thi!

Tương truyền, Phát Khâu Trung Lang Tướng dưới trướng Tào Tháo thời xưa dẫn Mạc Kim Giáo Úy đi phát quật cổ mộ đã từng đụng phải không ít Yêu thi, khiến quân đội tổn thất thảm trọng.

Thế là, để phân biệt trong quan tài rốt cuộc là xương cốt, hay là Tống tử hoặc Yêu thi, đến cuối thời Thanh, có một vị Phát Khâu Trung Lang Tướng tên là Trương Diêm Thành đã phát minh ra một biện pháp phân biệt.

Ông ta dẫn bộ hạ đi phát quật cổ mộ, trước khi mở quan tài sẽ dùng máu trâu tưới lên trên.

Nếu quan tài không có dị thường, chứng tỏ bên trong không có vấn đề.

Nhưng nếu quan tài xuất hiện tiếng động mạc danh, thì chứng tỏ chủ mộ bên trong đã thi biến.

Trương Diêm Thành sẽ cho thuộc hạ kéo quan tài ra, đặt dưới trời nắng to phơi ba ngày, đợi đến khi Tống tử bên trong bị phơi thành tro bụi mới mở quan tài!

Hai trường hợp đầu còn đỡ, sợ nhất là gặp phải trường hợp thứ ba!

Đó là máu trâu tưới lên lại bị quan tài hấp thu vào trong.

Đây là điềm đại hung còn chẳng lành hơn cả thi biến, trong quan cực có khả năng không phải là người, mà là Yêu thi.

Lúc này, Trương Diêm Thành sẽ cho thuộc hạ dùng nước sắt niêm phong quan tài lại, chỉ để lại một lỗ nhỏ bằng nắm tay trên nắp quan tài để chuẩn bị cho việc dò xét sau này.

Loại quan tài này được gọi là "Tiếu Tử Quan" (Quan tài huýt sáo).

Còn công phu lấy bảo vật từ trong Tiếu Tử Quan gọi là "Phát Khâu Chỉ", hai ngón tay tham thính dò xét, chính là độc môn tuyệt kỹ của Phát Khâu Trung Lang Tướng.

Cho dù là Trương Diêm Thành, cả đời này cũng chỉ dùng qua ba lần.

Tô Thần nhìn Ngô Lão Bả Đầu, vẻ mặt nghiêm túc gật đầu: "Có khả năng!" Đạo lý rất đơn giản, trong địa cung có gần ngàn cỗ quan tài!

Nếu bên trong đều là yêu quái nghịch thiên thì nhân loại thời cổ đại e là sớm đã bị yêu quái thống trị rồi.

Sự thật là, Yêu thi trong cổ mộ cực ít cực ít.

Ngay cả Hạo Thiên Chân hay Trương Khởi Linh sau này gặp phải Yêu thi cũng không nhiều.

Đang nói chuyện, Hắc Bối Lão Lục đã cạy toàn bộ đinh gỗ trên quan tài ra.

Hắn quay đầu nhìn Tô Thần hỏi: "Mở hay không?" Tô Thần lắc đầu, chỉ thị: "Chờ chút đã, anh nhắm mắt lại rồi mở quan tài, đừng

nhìn thứ bên trong." Nói rồi, chính hắn lùi lại mười bảy mười tám bước, xác nhận khoảng cách đủ xa mới gọi người nhà họ Ngô: "Lão gia tử, mọi người cũng qua đây, không thể đứng quá gần!" Ngô Lão Bả Đầu đầy mặt hồ nghi, không biết trong hồ lô của Tô Thần bán thuốc gì.

Ông đi đến bên cạnh Tô Thần, chỉ vào Hắc Bối Lão Lục hỏi: "Đao huynh đệ không sao chứ?" Ngô Lão Bả Đầu từ nhỏ đã nghe vô số truyền thuyết về Yêu thi, thậm chí tận mắt thấy có người bỏ mạng trong mộ Yêu thi.

Nghiêm khắc mà nói, mấy người anh em của ông chết trong mộ Huyết thi cũng coi như bị Yêu thi hại.

Vì vậy nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục, không tránh khỏi có chút lo lắng. "Vấn đề không lớn, tôi đại khái đoán được trong quan tài là thứ gì rồi.

Chỉ cần nhắm mắt lại thì sẽ không sao." Tô Thần mặt đầy tự tin, vẫy tay với Hắc Bối Lão Lục đang đứng cạnh quan tài gỗ âm trầm ở đằng xa. "Lão Đao, nhớ kỹ nhắm mắt lại.

Nếu tôi không bảo anh mở mắt, tuyệt đối đừng mở!" "Được, tôi hiểu rồi!" Hắc Bối Lão Lục ồm ồm trả lời một câu, vô điều kiện chấp hành mệnh lệnh của Tô Thần.

Tô Thần gật đầu, sợ không bảo hiểm, thuận tiện dặn dò người nhà họ Ngô bên cạnh một câu: "Lát nữa mở quan tài, cố gắng đừng nhìn thẳng vào thứ bên trong, phải dùng khóe mắt liếc qua thôi." "Yên tâm đi Tô đại ca, nhớ kỹ rồi." Ngô Lão Cẩu cười đáp, đã không kìm được muốn kiến thức Yêu thi trong truyền thuyết.

Tô Thần gật đầu, sau đó ngẩng đầu lên nói: "Lão Đao, anh nhắm mắt lại, từ từ đẩy nắp quan tài ra." Hắc Bối Lão Lục nghe tiếng, làm theo lời Tô Thần.

Giây tiếp theo, nắp quan tài gỗ âm trầm bị đẩy ra từng chút một.

Loại gỗ âm trầm này rất nặng, chỉ đứng sau gỗ hắc thiết.

Cũng may là đao khách luyện võ từ nhỏ như Hắc Bối Lão Lục, nếu đổi người khác chưa chắc đã vần nổi nắp quan tài.

Theo nắp quan tài gỗ âm trầm bị đẩy ra, mọi người rốt cuộc cũng nhìn thấy bên trong là cái gì.

Chỉ thấy trong quan tài nằm một thi thể nam giới nguyên vẹn.

Thi thể nam mặc thâm y vạt chéo màu đen huyền, thân cao ước chừng ngang ngửa Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng điều khiến cả nhà họ Ngô kinh hãi chính là đầu của thi thể nam này lại là một cái đầu hồ ly. "Hồ thi?!" Mắt Ngô Lão Bả Đầu trợn trừng, không nhịn được kinh hô thất thanh.

Ông từng nghe về Yêu thi, thậm chí kiến thức qua Huyết thi, nhưng Hồ thi thực sự thì đây là lần đầu tiên thấy.

Nghe tiếng kinh hô của Ngô Lão Bả Đầu, mí mắt Hắc Bối Lão Lục khẽ giật.

May mà hắn nhớ kỹ lời dặn của Tô Thần, vẫn khắc chế được lòng hiếu kỳ.

Tô Thần xác nhận suy đoán của mình, khẽ thở phào nhẹ nhõm, nói với Hắc Bối Lão Lục ở đằng xa: "Được rồi, đậy nắp quan tài lại là có thể mở mắt ra rồi." Dứt lời, lại thấy Ngô Lão Cẩu bên cạnh bỗng nhiên mặt đỏ bừng, lao thẳng vào người anh hai hắn, miệng còn hét lớn: "Tao giết chết mày!!!" Ngô Kế Tông thấy thế giật nảy mình, vội vàng kéo hai người ra.

Thấy Ngô Lão Cẩu vẫn chưa tỉnh táo, lại thuận tay tát cho hai cái.

Ngô Lão Cẩu mê mê hồ hồ mở mắt, thấy mọi người đều vẻ mặt

ngưng trọng nhìn mình, hắn không kìm được xoa xoa má đau rát, ủy khuất nói: "Cha, sao cha lại đánh con?" "Vừa rồi mày làm cái gì thế hả?" "Có làm gì đâu, con đang nhìn yêu quái Hồ thi mà!" Tô Thần thấy thế, không khỏi thầm cười trong lòng, nhắc nhở: "Có phải cậu không dùng khóe mắt để nhìn không?" Nghe vậy, Ngô Lão Cẩu lập tức có chút ngại ngùng: "Em chỉ nhìn thẳng một tí thôi, cũng có sao đâu." "Không sao?

Vừa rồi anh hai cậu suýt bị cậu bóp chết đấy!" "Hả?" Ngô Lão Cẩu ngẩn ra, quay đầu liền thấy anh hai hắn bất lực xoa cổ, thuận miệng nói: "Tiểu tam nhi, sau này có thể đáng tin cậy chút được không." Lúc này, Hắc Bối Lão Lục đã đậy nắp quan tài gỗ âm trầm lại, dùng đinh gỗ đóng chặt như cũ.

Thấy bộ dạng của Ngô Lão Cẩu, hắn ngẩn ra một chút, đi tới hỏi: "Yêu thi trong quan tài này có thể mê hồn?" Tô Thần gật đầu, giải thích: "Cái này gọi là Thanh Nhãn Hồ Ly (Hồ ly mắt xanh), còn nhớ tôi từng nói với mọi người về Hồ Doanh yêu không.

Sau này có thổ phu tử chuyên lật ngói vô tình vào được một ngôi mộ thời Chiến Quốc, từ bên trong tìm được ghi chép về Hồ Doanh của Quan Vũ." "Tướng sĩ trong Hồ Doanh thực ra vốn đều là người bình thường.

Chỉ là sau này mới biến thành mặt hồ ly, hơn nữa sau khi bọn họ biến thành mặt hồ ly thì nắm giữ năng lực đặc thù mê hoặc lòng người.

Chỉ cần nhìn thấy mặt bọn họ đều sẽ sinh ra ảo giác.

Cho nên tướng sĩ Hồ Doanh mới phải dùng mặt nạ đồng che mặt cả ngày." "Nếu tôi đoán không sai, trong những cỗ quan tài này đều là Thanh Nhãn Hồ Thi." Nghe Tô Thần nói vậy, mọi người lập tức nhớ tới những tượng người bằng đá xếp thành hai hàng trong dũng đạo.

Những tượng đá đó cũng đeo mặt nạ đồng, bên dưới là khuôn mặt hồ ly.

Vốn dĩ bọn họ còn tưởng đây là một thủ pháp tượng trưng, ví dụ như người Quán Hung khai quật được ở Tam Tinh Đôi.

Nhưng không ngờ, cái này đếch phải tượng trưng, mà là điêu khắc y xì đúc tướng sĩ Hồ Doanh!

Ngô Lão Bả Đầu nhíu mày suy tư một lát, rất nhanh nắm được trọng điểm.

Ông hỏi: "Tiểu Tô huynh đệ, vừa rồi cậu nói Yêu thi trong những quan tài này vốn là người bình thường?

Vậy bọn họ làm sao biến thành bộ dạng hiện tại?" "Cái này lại phải kể đến một câu chuyện khác..." Tô Thần cười nhạt, chỉ vào kim quỹ trên đài tế, chậm rãi kể lại câu chuyện về con rùa ngọc. "Thời Chiến Quốc, có một thổ phu tử tên là Hằng.

Một lần nọ, Hằng ở trong một ngôi mộ lớn nhìn thấy một xác hồ ly, còn tìm thấy trên cổ con hồ ly một con rùa ngọc.

Hắn bán những bảo vật đáng tiền đi, còn lại con rùa ngọc rẻ tiền kia thì mang về nhà." "Nhờ lần đổ đấu đó, Hằng phát tài nhỏ, cưới vợ, cũng sắm sửa gia nghiệp.

Chưa đầy một năm, vợ hắn sinh cho hắn một thằng con trai mập mạp.

Hằng tự thấy cuộc sống mỹ mãn, cũng dần quên đi chuyện làm thổ phu tử.

Nhưng ai ngờ, con trai hắn càng lớn lại càng giống con hồ ly hắn từng gặp trong mộ, trên người trên mặt cũng bắt đầu mọc lông hồ ly!" "Hằng cuống lên, tìm thầy thuốc khắp nơi chữa bệnh cho con.

Mãi đến khi gặp được một cao nhân ẩn thế, cao nhân đó nói với Hằng, muốn cứu tính mạng con trai thì đem con rùa ngọc trong tay lấy ở đâu trả về đó!

Chương 33

Hằng làm theo, đem rùa ngọc đặt lại vào trong mộ, trên cổ xác hồ ly.

Kinh kỳ là, từ sau đó, con trai hắn quả nhiên từ từ khỏi bệnh, chỉ là trên mặt có thêm một chùm lông hồ ly, vĩnh viễn không tiêu đi được." Theo lời kể của Tô Thần, mấy người nhà họ Ngô cũng dần chìm vào câu chuyện về Thanh Nhãn Hồ Ly và rùa ngọc này.

Ngô Kế Tông chép miệng hai cái, có chút tiếc nuối: "Nói vậy thì con rùa ngọc trong kim quỹ vẫn là một món bảo bối?" Ngô Lão Cẩu vừa nghe lời này lập tức hai mắt phát sáng, chỉ là nhớ tới cảnh tượng cả ngàn cỗ quan tài cùng kêu ầm ĩ vừa rồi, hắn vẫn ngoan ngoãn lại, không dám có suy nghĩ gì.

Tô Thần nói: "Đúng là một món bảo bối, nhưng cũng là một cái tai họa." "Nếu tôi đoán không sai, cái gọi là câu chuyện về Thanh Nhãn Hồ Ly và rùa ngọc đa phần là biên soạn.

Nhưng chuyện rùa ngọc có thể khiến người bình thường mọc ra mặt hồ ly, chưa chắc đã không có khả năng!" Trong mắt Tô Thần, rất nhiều cái gọi là yêu quái trong thế giới trộm mộ này, không ít đều là do đám thế lực theo đuổi trường sinh từ thời bộ lạc tạo ra.

Nói cái đơn giản nhất, Thi Miết Đan của Tây Vương Mẫu có thể giúp người trường sinh, nhưng cũng kèm theo tác dụng phụ cực mạnh.

Nếu chuyển hóa thất bại sẽ biến thành quái vật Cấm Bà.

Lại ví dụ như Ngọc Dũng mà Tây Vương Mẫu tặng cho Chu Mục Vương.

Nếu chưa lột da đủ chín lần mà đã cởi ra trước, sẽ hóa thành Huyết thi!

Còn có Vạn Nô Vương cộng sinh với rết, những kẻ nửa người nửa xác...

Rất nhiều quái vật người không ra người đều không thoát khỏi liên quan đến trường sinh. "Tô huynh đệ, ý cậu là?" Ngô Kế Tông vẫn còn chìm trong sự chấn động khi nhìn thấy Hồ thi, chưa hoàn toàn hồi thần.

Nghe xong lời Tô Thần, hắn ngẩn ra một chút, vội vàng truy hỏi.

Tô Thần cũng không giấu giếm, đem suy đoán của mình nói ra hết: "Con rùa ngọc này có thể khiến người ta từ từ chuyển hóa thành Thanh Nhãn Hồ Ly, sở hữu năng lực mê hoặc người khác.

Vừa rồi Tiểu tam nhi liên tiếp sinh ra ảo giác chính là vì nguyên nhân này.

Có điều, con rùa này cũng là bảo bối của cả ngàn Yêu thi trong địa cung, tùy tiện động vào nó sẽ khiến đám Yêu thi này bạo động." Ngô Kế Tông mắt sáng lên, nhưng nghe đến câu cuối cùng thì lập tức bất lực: "Nói vậy thì vẫn hết cách à." "Đừng vội." Tô Thần cười cười, chỉ vào kim quỹ nói: "Cái kim quỹ này thực tế là đồ đồng thau, tôi đoán đồng thau có tác dụng khắc chế, hoặc nói là không để năng lượng của rùa ngọc tiết ra ngoài." Nói rồi, Tô Thần nhìn về phía ba lô đựng mấy cái mặt nạ đồng sau lưng Ngô Lão Cẩu.

Ngô Lão Bả Đầu nghe ra ẩn ý của Tô Thần, vội vàng bảo Ngô Lão Cẩu lấy một cái mặt nạ đồng ra. "Bẻ cong mặt nạ, làm thành một cái hộp tạm thời để thử xem!

Nếu có hiệu quả, chúng ta lấy rồi đi." Ngô Lão Cẩu không nói hai lời, vội vàng lấy ra một chiếc mặt nạ.

Sau đó cùng anh hai dùng dao găm cắt gọt, rồi gõ gõ đập đập một hồi.

Chỉ lát sau đã làm xong một cái hộp tạm thời.

Tay nghề hai người không tốt lắm, hộp méo mó vẹo vọ, nhưng may là cũng coi như kín kẽ.

Tô Thần nhận lấy hộp đồng, đi đến bên kim quỹ, hít sâu một hơi: "Bắt đầu đây!" Hắc Bối Lão Lục khẽ gật đầu, nắm chặt Quan Sơn Đao trong tay, bảo hộ bên cạnh Tô Thần.

Người nhà họ Ngô cũng lấy binh khí ra, cảnh giác nhìn về phía những cỗ quan tài gỗ âm trầm kia.

Tô Thần cúi người, thò tay vào trong kim quỹ vớt lấy. 【Chúc mừng túc chủ hoạch đắc bảo vật Quy Tỷ, chức năng Trấn Tộc Bảo Vật mở ra thành công!】 Ngọc ô quy vừa vào tay, Tô Thần liền nghe thấy một tiếng hệ thống nhắc nhở.

Nhưng hắn không kịp nghĩ nhiều, những cỗ quan tài gỗ âm trầm trong địa cung đã phát ra tiếng đập thình thịch.

Âm thanh dần dần vang thành một mảng, hơn nữa càng lúc càng kịch liệt.

Hắn vội vàng bỏ rùa ngọc vào trong cái hộp đồng chế tạo tạm thời, sau đó đậy nắp lại.

Trong nháy mắt!

Tiếng động trầm đục trong những cỗ quan tài kia dừng bặt, mọi động tĩnh quy về bình tĩnh. "Tô đại ca, thật sự có hiệu quả!" Ngô Lão Cẩu sắc mặt vui mừng, vội vàng nói: "Mau đi thôi, mau đi thôi!" Hiện tại mọi người đều biết con rùa ngọc này mới là bảo bối lợi hại nhất trong địa cung, sợ sinh ra chuyện ngoài ý muốn nên hối thúc rời đi.

Tô Thần gật đầu, dùng dây thừng quấn quanh hộp đồng mấy vòng, xác định sẽ không xảy ra sự cố mới bỏ vào ba lô.

Ngay sau đó, cả đoàn người vội vàng xuyên qua rừng quan tài, cẩn thận lui ra khỏi địa cung.

Lúc đi qua dũng đạo, Ngô Lão Cẩu còn tiện tay gỡ hết mặt nạ đồng trên mặt tượng đá xuống.

Lần này hắn khôn ra rồi, không dám nhìn thẳng vào mặt hồ ly của tượng đá sau lớp mặt nạ, mà là nửa nhắm mắt, gỡ từng cái một.

Thấy Tô Thần nhìn qua, Ngô Lão Cẩu cười hì hì nói: "Muỗi tuy nhỏ cũng là thịt, không thể bỏ qua." Tô Thần phẩy tay, chỉ nói: "Động tác nhanh lên một chút." Đợi đến khi Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn gỡ hết mặt nạ đồng xuống, đóng gói xong xuôi, cả đoàn người mới men theo đường cũ trở lại mặt đất.

Từ trong hang nước chui ra, cảm nhận ánh nắng đã lâu không gặp, Tô Thần không khỏi có cảm giác như được tái sinh!

Tô Thần hít thở vài ngụm không khí mới mẻ, sau đó liền đặt sự chú ý vào thông báo hệ thống.

Vừa rồi trong địa cung, hệ thống nhắc nhở tên chính xác của ngọc ô quy là "Quy Tỷ" (Ấn Rùa).

Đồng thời còn mở ra một chức năng mới: Trấn Tộc Bảo Vật!

Hắn vội vàng mở bảng hệ thống trong đầu, tỉ mỉ nghiên cứu chức năng mới này.

Cái gọi là Trấn Tộc Bảo Vật, đúng như tên gọi, chính là một số bảo vật có linh tính, chỉ cần lựa chọn đeo vào là có thể tăng thêm các loại trạng thái cho gia tộc.

Ví dụ như Quy Tỷ trong tay hắn có thể nâng cao 200% sản lượng

ruộng tộc, có xác suất thu hoạch được linh dược cao cấp. "Trong tộc có ba trăm mẫu ruộng hoang, theo năng suất hiện tại chắc khoảng hai ba trăm cân.

Mang theo Quy Tỷ là có thể khiến năng suất tăng gấp đôi!

Quan trọng hơn là còn có linh dược cao cấp!" Thiên tài địa bảo trong thế giới Đạo Mộ cũng không thiếu, chưa nói cái khác, Khách sạn Tân Nguyệt từng đấu giá một cây Lộc Hoạt Thảo có thể khiến người ta cải tử hồi sinh.

Tô Thần nhìn giới thiệu về Quy Tỷ, tâm trạng cực tốt!

Có điều, căn cứ theo giới thiệu của hệ thống, Quy Tỷ có tác dụng phụ, mang theo bên người thời gian dài sẽ sinh ra một loại bức xạ đặc thù khiến chủ nhân bị "Hồ hóa" (hóa thành hồ ly).

Tô Thần suy nghĩ một chút, thiết lập Quy Tỷ thành Trấn Tộc Bảo Vật, sau đó ném vào không gian hệ thống.

Có không gian hệ thống ngăn cách thì không cần sợ bức xạ.

Ngoài ra, từ cái tên Quy Tỷ, hắn cũng có vài suy đoán về quân đội của Lỗ Thương Vương.

Thời Chiến Quốc, quân đội của Lỗ Thương Vương ngày ẩn đêm hiện, đánh đâu thắng đó.

Dưới trướng ông ta, ngoài Hồ Doanh còn có một Quỷ Doanh.

Nhưng Quỷ Doanh càng thêm thần bí khó lường, chưa từng có ai nhìn thấy Quỷ Doanh thật sự.

Chỉ có truyền thuyết kể rằng, trong tay Lỗ Thương Vương có một chiếc "Quỷ Tỷ" (Ấn Quỷ), có thể chưởng khống âm binh.

Hiện tại Quy Tỷ có thể khiến người ta Hồ hóa đã có rồi, thêm một chiếc Quỷ Tỷ có thể chưởng khống âm binh cũng chẳng lạ lùng gì.

Nghĩ đến đây, Tô Thần đè nén tâm tình kích động, mở bảng hệ thống ra. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: 18】 【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 0, tiến độ 64%】 【Thành viên gia tộc: Chính thức: 32 người.

Ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục】 【Tài sản gia tộc: Ruộng hoang 300 mẫu, đại dương 300 đồng】 【Trạng thái gia tộc: Trăm việc đợi hưng!】 【Kiến trúc gia tộc: Không】 【Huyết mạch trấn tộc: Không】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư】 【Trấn tộc bảo vật: Quy Tỷ (Sản lượng ruộng tộc tăng 200%, có xác suất thu hoạch được thiên tài địa bảo cao cấp)】 【Nhiệm vụ Thanh Đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc phát quật mộ Huyết thi Tiêu Tử Lĩnh, hoàn thành thưởng một Rương Báu Thanh Đồng!】 Tâm trạng Tô Thần tốt, người nhà họ Ngô cũng cảm thấy không tệ.

Tuy rằng không tìm được bảo vật quá tốt trong địa cung, nhưng đống mặt nạ đồng Ngô Lão Cẩu cạy xuống cũng bán được mấy trăm đại dương.

Dù bây giờ có quay về thì chuyến đi này cũng coi như không lỗ.

Đương nhiên, hố tế tự bồi táng đã hùng vĩ thế này thì chủ mộ rốt cuộc có bao nhiêu đồ tốt, không cần nói cũng biết.

Bởi vậy không ai nói muốn quay về, đều đang nín một hơi, muốn đào một ngôi mộ lớn.

Mọi người nghỉ ngơi bên bờ suối một lát, ăn chút lương khô.

Chương 34

Buổi chiều, cả đoàn người lại lên đường, đi về phía sâu trong Tiêu Tử Lĩnh.

Càng đi vào trong, núi rừng càng rậm rạp, gần như không nhìn thấy đường đi đâu, chỉ có một vài lối mòn do thú hoang giẫm ra!

Không có đường, Ngô Kế Tông đành phải đi trước mở đường.

Tốc độ của đội ngũ vì thế mà chậm lại, đi đến khi trời tối cũng chỉ vừa lật qua ngọn núi này, cách mục tiêu còn hơn mười dặm đường.

Trong rừng già thâm sâu kỵ nhất là đi đêm.

Ngô Lão Bả Đầu bèn bảo hai đứa cháu chuẩn bị an doanh cắm trại.

Mượn ánh ráng chiều tà dương, Ngô Lão Bả Đầu nhìn về phía dãy núi sâu trong Tiêu Tử Lĩnh, chép chép miệng nói với Tô Thần bên cạnh: "Đường còn khá xa, ước chừng trưa mai mới đến nơi được." "Không vội, cơm ngon không sợ muộn." Tô Thần biết rõ, nếu không có mình xuất hiện, ông nội, cha và cả anh hai của Ngô Lão Cẩu... tất cả đều bỏ mạng trong mộ Huyết thi sâu trong Tiêu Tử Lĩnh, thậm chí đều chết không toàn thây.

Điều này đủ để nói lên rằng đồ vật trong mộ Huyết thi không dễ chọc.

Yêu cầu của Tô Thần không cao, cũng không muốn lấy đồ trong mộ, chỉ cần mở quan tài hoàn thành nhiệm vụ là được.

Như vậy độ khó sẽ không cao đến thế.

Trên nguyên tắc cẩn thận, hắn vẫn đi đến bên một tảng đá lớn ngồi xuống, tháo hai khẩu súng lục bên hông ra, tỉ mỉ lau chùi bảo

dưỡng.

Cuối cùng lấy hết đạn trong súng ra, từng viên đạn vàng ươm xếp hàng trên tảng đá.

Cách đó không xa, anh em nhà họ Ngô đang dựng lều thấy thế đều ánh mắt hâm mộ.

Thời buổi này, phàm là con trai thì ai mà chẳng thích súng.

Súng Tây quá đắt, động một tí là mấy chục mấy trăm đại dương, hai người bọn họ dù muốn cũng mua không nổi.

Anh hai của Ngô Lão Cẩu còn đỡ, dù sao cũng lớn tuổi hơn, ổn trọng hơn Ngô Lão Cẩu.

Thấy mắt cậu em trai cứ dán vào chỗ khác, dựng lều sai bét nhè, hắn không khỏi lắc đầu bất lực: "Được rồi Tiểu tam nhi, chỗ này giao cho anh." "Hì, đa tạ nhị ca." Ngô Lão Cẩu nói xong, vội vàng chạy sang bên chỗ Tô Thần, nhìn chằm chằm vào hai khẩu súng lục hỏi: "Tô đại ca, đây là súng Hộp Pháo (Mauser C96) hả?

Chú hai em cũng có một khẩu, nhưng mấy năm trước chú hai đi làm ăn xa, mãi không có tin tức truyền về." Mấy năm nay quân phiệt cát cứ, trong nước động loạn bất an.

Chết vài người khách phương xa quả thực là chuyện quá bình thường.

Tô Thần đại khái có thể đoán được chú hai của Ngô Lão Cẩu đa phần là đã bỏ mạng nơi đất khách quê người rồi.

Hắn lảng sang chuyện khác, cười cầm khẩu súng lục chưa nạp đạn đưa cho đối phương. "Thử xem?" Ngô Lão Cẩu mắt sáng lên, vội vàng chùi tay vào vạt áo ngắn trên người, sau đó kích động nhận lấy khẩu súng bác xác này.

Có điều, hắn mân mê một hồi lại phát hiện Tô Thần bỗng nhiên lấy từ trong túi áo ra một cái hồ lô nhỏ.

Hồ lô không lớn, chỉ cỡ nửa bàn tay.

Tô Thần rút nút gỗ hồ lô ra, lập tức có một mùi máu tanh nồng nặc bay ra.

Hắn cầm những viên đạn vàng ươm trên tảng đá lên, cẩn thận đổ chất lỏng màu đỏ trong hồ lô lên đầu đạn.

Thấy cảnh này, Ngô Lão Cẩu lập tức lộ vẻ nghi hoặc, tò mò hỏi: "Tô đại ca, anh đang làm gì thế?" Không chỉ Ngô Lão Cẩu, Ngô Lão Bả Đầu cũng nhìn thấy động tác của Tô Thần.

Ông nhìn máu tươi nhỏ xuống đạn, ngẩn người kinh ngạc nói: "Tiểu huynh đệ, đây chẳng lẽ là máu chó mực?" "Lão gia tử mắt tinh thật, không sai, chính là máu chó mực!" "Máu chó mực trừ tà thì tôi biết, nhưng mà... bôi lên đạn cũng có tác dụng sao?" Tô Thần cười ha hả, lắc đầu nói: "Thử một chút cũng không thiệt, nhỡ đâu có tác dụng thì sao!

Sau này xuống mộ, đụng phải mấy con Tống tử đao thương bất nhập cũng có thêm một phần bảo đảm." Nghe vậy, Ngô Lão Bả Đầu hồi thần, cười khổ một tiếng: "Vẫn là người trẻ tuổi các cậu đầu óc linh hoạt, biết cả Trung Tây hợp bích." Mấy năm nay người nhà họ Ngô xuống mộ cũng không phải chưa từng mang súng.

Nhưng nếu gặp phải Tống tử lợi hại một chút, đạn dược thậm chí còn không dễ dùng bằng đao kiếm trong tay.

Lâu dần bọn họ cũng không mang súng theo nữa.

Chỉ là không ai nghĩ tới chiêu bôi máu chó lên đạn này.

Chiêu này cũng không phải Tô Thần độc sáng, mà là học được từ trong phim ảnh.

Bất kể có dùng được hay không, tổng vẫn tốt hơn là không làm gì.

Chẳng bao lâu sau, Ngô Kế Tông kiếm được một ít củi khô mang về.

Hắn nhìn thấy Tô Thần đang bôi máu chó đen lên đạn trong tay, mắt sáng lên, kinh ngạc hỏi: "Tô huynh đệ, thứ cậu bôi kia chẳng lẽ là máu chó đen, dùng để đối phó với tống tử hả?" Tô Thần gật đầu.

Ngô Lão Cẩu ở bên cạnh nhanh nhảu giải thích: "Cha, ông nội bảo cái này gọi là Đông Tây kết hợp!" "Hừ.

Lão tử cần mày nói à..." Ngô Kế Tông vỗ một cái lên đầu Ngô Lão Cẩu, sau đó tròng mắt xoay chuyển, vội vàng nói: "Tô huynh đệ, cậu còn thừa máu chó đen không, bôi cho đao của tôi một ít với." Nói rồi, Ngô Kế Tông tháo thanh khai sơn đao giắt sau lưng xuống.

Thanh đao trong tay hắn khác với đao của Hắc Bối Lão Lục.

Nó thuộc loại đao cán ngắn, thân đao hơi cong, có xẻ rãnh máu, mũi đao to bản hơn phần gần cán.

Hình dung cụ thể hơn thì chính là bản thu nhỏ của đại đao đội sau này.

Ngoài ra, Ngô Kế Tông cũng chẳng biết đao pháp gì cao siêu, chỉ biết vài chiêu thức lúa nước phòng thân, hoàn toàn không có cửa so sánh với thân thủ của Hắc Bối Lão Lục.

Tô Thần bôi xong số đạn, cũng không từ chối, chẳng những bôi máu chó đen lên đao của Ngô Kế Tông mà còn bôi giúp lên dao găm của huynh đệ Ngô Lão Cẩu và thanh Quan Sơn Đao của Hắc Bối Lão Lục.

Chỗ máu chó đen còn lại chừng nửa hồ lô, hắn giữ lại để dùng cho thời khắc mấu chốt.

Làm xong tất cả, nhị ca của Ngô Lão Cẩu cũng đã dựng xong lều bạt.

Mấy người nhóm lửa, đun một ít nước sôi, ăn tạm chút bánh ngô khô khốc, sắp xếp thứ tự trực đêm rồi ai nấy quấn áo đi ngủ.

Thời gian từng giây từng phút trôi qua.

Màn đêm dần buông xuống, trong chốn rừng thiêng nước độc này cũng bắt đầu vang lên những tiếng thú gầm khiến người ta không rét mà run.

Tô Thần ngủ không được, xoay người nhìn quanh, phát hiện bên phải là Ngô Lão Bả Đầu và Hắc Bối Lão Lục đang ngủ say sưa.

Lúc này, Ngô Kế Tông và Ngô Tiểu Nhị đang trực nửa đêm về sáng, trong lều ngoài Tô Thần ra thì còn có Ngô Lão Cẩu!

Tô Thần quay đầu nhìn lại, phát hiện Ngô Lão Cẩu nằm bên trái mình cũng đang mở trừng mắt. "Tiểu Tam, còn chưa ngủ à?" Tô Thần ngẩn ra, hạ giọng hỏi. "Tô đại ca, em..." Dưới màn đêm che phủ, Tô Thần không nhìn rõ sắc mặt Ngô Lão Cẩu.

Hắn bèn khoác áo ngồi dậy, lấy ống quẹt lửa trong tay nải ra.

Sau khi thổi cháy, lờ mờ có thể thấy vẻ quẫn bách trên mặt Ngô Lão Cẩu. "Sao thế?" "Tô đại ca... em sợ!" Nghe vậy, Tô Thần phì cười. "Có phải muốn ra ngoài đi tiểu không?

Được rồi, chuyện có lớn gì đâu, anh đi cùng chú mày." Tô Thần thầm nghĩ, dù sao đây cũng là lần đầu tiên Ngô Lão Cẩu đi theo người nhà đổ đấu.

Ngày thường đều là giả bộ, thực tế gan bé tí.

Ngô Lão Cẩu hiện tại chưa trải qua cảnh tượng cả nhà già trẻ chết sạch chỉ còn lại mình hắn thê thảm, cũng chưa phải là Ngô Lão Cẩu

lão mưu thâm toán trong tương lai.

Hắn bây giờ chỉ là tên nhóc con Ngô Tiểu Tam của Ngô gia mà thôi.

Nghĩ vậy, Tô Thần thuận tay cầm áo khoác mặc vào, sau đó giắt hai khẩu súng Bác Khấu bên hông.

Chương 35

"Đi thôi!" Hai người chuẩn bị thỏa đáng, bước ra khỏi lều.

Nhưng khiến bọn họ bất ngờ là, Ngô Kế Tông và Ngô Tiểu Nhị vốn dĩ phải đang trực bên đống lửa, lúc này lại chẳng thấy bóng dáng đâu.

Tim Tô Thần giật thót, sinh ra dự cảm bất tường.

Hắn vội vàng đi tới bên đống lửa, quan sát một lát, phát hiện bên trái có một chuỗi dấu chân lộn xộn kéo dài thẳng vào sâu trong mật lâm.

Chần chừ một chút, Tô Thần rút một thanh củi đang cháy dở từ đống lửa ra làm đuốc.

Hắn giơ đuốc lên, quay đầu bảo: "Tiểu Tam, chú ở đây canh chừng, anh qua đó xem sao." Ngô Lão Cẩu vội la lên: "Tô đại ca, em sợ..." Thấy Ngô Lão Cẩu sợ đến sắp khóc, Tô Thần đành phải mang hắn theo.

Hai người đi được chừng mười mấy mét thì thấy trên mặt đất xuất hiện một vũng máu, còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.

Cùng với đó là tiếng "rộp rộp" vang lên từ bụi cây phía xa, giống như tiếng gặm nhấm xương thịt.

Nhìn thấy vết máu và nghe thấy âm thanh kia, tim Tô Thần đập điên cuồng, hắn chửi thầm một tiếng rồi rút súng ngắn ra. "Thứ quỷ quái gì, cút ra đây cho ông!" Vừa nói, hắn vừa đưa đuốc ra trước người, đi về phía bụi cây phát ra tiếng động.

Ánh lửa vừa chiếu tới, Tô Thần liền nhìn thấy một màn khiến hắn tê dại cả da đầu.

Chỉ thấy Ngô Kế Tông và Ngô Tiểu Nhị đều đã ngã trong vũng máu.

Mà trên người bọn họ có bốn "người" đang nằm rạp xuống, bới bụng Ngô Tiểu Nhị ra, nhét ruột gan máu me đầm đìa vào miệng mình.

Không, chính xác mà nói, bốn kẻ kia không phải người, mà là hồ thi (xác cáo) mọc đầu hồ ly!

Có lẽ là ánh lửa hoặc tiếng động đã kinh động đám hồ thi này.

Bọn chúng mờ mịt quay đầu lại, trên cái đầu hồ ly thối rữa là cái mõm nhọn hoắt và răng nanh sắc bén.

Tô Thần thậm chí còn nhìn thấy miếng thịt tươi còn mắc trên răng nanh chúng! "Mẹ kiếp!" Tô Thần chửi thề một tiếng, không nghĩ ngợi gì thêm, rút súng bắn thẳng vào bốn con hồ thi.

Đoàng đoàng đoàng...

Liên tiếp bốn tiếng súng vang lên, bốn cái đầu hồ thi đều trúng đạn.

Cũng không biết là do máu chó đen hay do tác dụng của đạn, đám hồ thi trúng thương xong thì ngoẹo đầu ngã xuống đất, không cử động nữa.

Tô Thần không dám đánh cược xem bọn chúng có chết thật hay không, chỉ đành đứng cách mười mấy bước, nhìn Ngô Kế Tông đang thoi thóp hơi tàn, quyết tâm hỏi: "Lão Ngô, cần tôi giúp ông giải thoát không?" "Khặc khặc..." Yết hầu Ngô Kế Tông bị cắn đứt, chỉ có thể phát ra những tiếng gió rít vô nghĩa.

Nhưng đúng lúc này, Ngô Lão Cẩu sau lưng lại nói: "Tô đại ca, em sợ..." Tô Thần nhất thời cạn lời, nhưng ngay giây tiếp theo hắn liền nhận ra điểm bất thường.

Ngô Kế Tông và Ngô Tiểu Nhị là cha ruột và anh ruột của nó, sao Ngô Lão Cẩu lại có thể bình tĩnh như vậy?

Nghĩ tới đây, Tô Thần vội vàng xoay người lại.

Ngay lập tức, hắn nhìn thấy da mặt Ngô Lão Cẩu phía sau đang rơi xuống từng mảng, lộ ra máu thịt đỏ lòm.

Máu loãng hòa lẫn thịt nát, chẳng mấy chốc đã mọc ra lông hồ ly.

Điều khiến Tô Thần lạnh sống lưng là Ngô Lão Cẩu vẫn lặp đi lặp lại sáu chữ: "Tô đại ca, em sợ." "Mẹ kiếp, trúng tà rồi!" Đến lúc này, phản ứng của Tô Thần trở nên bình tĩnh lạ thường.

Nhớ lại thì hình như ngay từ câu đầu tiên Ngô Lão Cẩu đã không bình thường, chỉ biết nói sáu chữ đó.

Nghĩ đoạn, ánh mắt Tô Thần lạnh lùng giơ súng Bác Khấu lên, họng súng nhắm thẳng vào Ngô Lão Cẩu. "Nói, rốt cuộc mày là ai?!" Ngô Lão Cẩu không trả lời, lông hồ ly trên mặt càng mọc càng nhiều, thoáng chốc đã biến thành một cái đầu hồ ly.

Mà lúc này, nó vừa đi về phía Tô Thần, miệng vừa lẩm bẩm: "Tô đại ca, em sợ!" Đoàng đoàng đoàng!

Tô Thần không do dự, trực tiếp bóp cò.

Chưa đến hai giây, sáu phát đạn liên tiếp bắn nát bấy đầu Ngô Lão Cẩu.

Thấy Ngô Lão Cẩu ngã xuống, không còn chút động tĩnh nào nữa, Tô Thần mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, hắn nhớ tới Hắc Bối Lão Lục trong lều. "Không ổn, suýt chút nữa quên mất Lão Đao!" Người nhà họ Ngô chết sạch, Tô Thần cũng chẳng buồn lòng, dù sao trước đó cũng là người nhà họ Ngô ra tay trước.

Lão Cửu Môn Trường Sa, kẻ nào cũng là dân anh chị tàn nhẫn, tuyệt đối chẳng phải người tốt lành gì.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục là người của mình, là thành viên biên ngoại của gia tộc, kiểu gì cũng phải đưa người an toàn trở về.

Nếu thực sự việc không thể làm, cùng lắm thì từ bỏ nhiệm vụ này, đợi thực lực mạnh hơn rồi quay lại.

Nghĩ vậy, Tô Thần vội vàng xoay người chạy về lều. "Lão Lục, Lão gia tử, mau dậy đi!" Tô Thần lao vào lều, thấy Hắc Bối Lão Lục và Ngô Lão Bả Đầu vẫn đang ngủ, vội đưa tay lay hai người.

Tuy nhiên...

Ngô Lão Bả Đầu mở mắt ra, lại chẳng nói chẳng rằng, trực tiếp vươn tay bóp chặt lấy cổ Tô Thần. "Khụ khụ khụ!" Tô Thần cảm thấy khó thở, dùng sức bẻ ngón tay Ngô Lão Bả Đầu.

Nhưng không biết lão già này có phải trúng tà hay không mà sức lực lớn đến kinh người, bẻ nửa ngày cũng không ra.

Ngay khi tay Tô Thần đã chạm vào khẩu súng bên hông, một tiếng quát lớn chấn động màng nhĩ vang lên bên tai hắn.

Đồng thời, Tô Thần mạnh mẽ mở mắt, bật người ngồi dậy từ trên giường. "Tôi..." Hắn có chút hôn mê, quay đầu lại thì thấy bốn người tổ tôn nhà họ Ngô, còn có Hắc Bối Lão Lục tay cầm Quan Sơn Đao, đang quan tâm nhìn mình. "Mọi người... chuyện này là sao?" Tô Thần còn chưa dứt lời thì đã ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Ngay sau đó, hắn nhìn thấy trên mặt đất sau lưng Hắc Bối Lão Lục có xác một sinh vật lạ mọc đầy lông lá, dài chừng hơn một mét.

Hắc Bối Lão Lục thấy Tô Thần tỉnh táo lại thì thở phào nhẹ nhõm.

Gã dùng tay áo lau vết máu chưa khô trên Quan Sơn Đao, trầm

giọng giải thích: "Trong lều có một con ly tử chui vào, vừa nãy cậu bị nước tiểu của nó làm mê hoặc, cứ đấm đá lung tung vào không khí!" Ngô Lão Bả Đầu ở bên cạnh không biết châm tẩu thuốc từ lúc nào, rít hơi kêu bập bập rồi mới nói: "Đây không phải ly tử bình thường, đây là con ly tử thành tinh rồi.

Cũng may Lão Đao phát hiện kịp thời, nếu không chúng ta đều trúng chiêu của súc sinh này." Nghe mọi người kể lại, Tô Thần mới hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Lúc ngủ, Hắc Bối Lão Lục và Ngô Kế Tông phụ trách canh gác bên ngoài.

Con ly tử lớn này đã len lén chui vào từ phía sau lều.

Nó vừa vào liền tè bậy, đúng lúc nước tiểu dính gần chỗ nằm của Tô Thần.

Nước tiểu ly tử có tác dụng gây ảo giác.

Mấy người đang ngủ không hẹn mà gặp đều bị mê hoặc.

May mà Hắc Bối Lão Lục đang trực đêm bên ngoài cảnh giác cao, cảm thấy không ổn liền vào kiểm tra.

Gã phát hiện con ly tử đang lục lọi hành lý của mọi người, lao lên chém một đao, trực tiếp chém bay đầu nó.

Sau đó gã đánh thức mọi người, chỉ có Tô Thần bị ảo giác sâu quá, gọi mãi mới tỉnh hẳn.

Hiểu rõ nguyên do, Tô Thần không khỏi sợ hãi!

Trong rừng sâu núi thẳm, những loại sơn tinh dã quái tương tự nhiều vô kể.

Chương 36

Nếu không phải thợ săn lão luyện hoặc đội ngũ đông người, chỉ cần lơ là một chút là trúng chiêu của chúng, bỏ mạng trong rừng như chơi.

Chuyện này đừng nói là thời Dân Quốc, ngay cả đến hậu thế có điện thoại, có định vị, thỉnh thoảng vẫn có người lạc trong rừng già.

Trong đó, khó bảo đảm không có sơn tinh dã quái tác quái.

Hít sâu một hơi, Tô Thần vội vàng đứng dậy khoác áo, đi tới trước xác con ly tử bị Hắc Bối Lão Lục chém đầu.

Ly tử bình thường to lắm cũng chỉ bằng con chuột cống, hoặc lớn hơn chút thì cũng không vượt quá con mèo nhà.

Nhưng con "quỷ ly" trước mắt này dài gần một mét, gần bằng con chó lớn.

Lông trên người nó cứng như kim thép, dựng ngược lên.

Điều khiến người ta rợn tóc gáy nhất là trên mặt nó có hai cái răng nanh dài ngoẵng.

Chỉ nhìn ngoại hình, không ai nghĩ đây lại là một con ly tử, e rằng còn tưởng nó là sơn tiêu trong truyền thuyết.

Ngô Lão Bả Đầu lắc đầu, nói nhỏ: "Mấy năm nay nạn đói hoành hành, người không có cái ăn, thú trong rừng cũng đói.

Nếu là bình thường, loại ly tử thành tinh này thấy lửa chắc chắn sẽ tránh xa.

Lần này e là đói quá hóa liều mới mạo hiểm chui vào lều." Điều này cũng không sai, dã thú bình thường dù có thành tinh cũng rất ít khi

chủ động tấn công con người.

Nếu thật sự động thủ thì cơ bản đều là có nguyên do.

Lắc đầu, Tô Thần nói: "Vứt con ly tử này ra xa đi, để lâu mùi máu tanh sẽ dụ động vật khác tới." Rừng thiêng nước độc thế này ai biết có mãnh thú gì.

Hổ có thể ít, nhưng thời Dân Quốc thì sói hoang không thiếu chút nào.

Ví dụ như hồi Tô Thần còn nhỏ vào những năm 90, rừng núi gần quê vẫn có bầy sói.

Lần nguy hiểm nhất, bầy sói mò ra tận đường cái đầu làng, suýt tha đi một đứa bé, dân làng phát hiện mới đuổi được chúng đi.

Chỉ là bước sang thế kỷ 21, loài sói hoang này đã bị săn bắt sạch sẽ, trừ những khu không người ở phía Bắc thì dã ngoại rất hiếm gặp sói.

Ngô Lão Cẩu vâng một tiếng, cùng nhị ca khiêng cái xác ly tử to lớn ném ra xa mấy trăm mét.

Chờ bọn họ quay lại, nhóm Tô Thần dời lều sang chỗ khác.

Chỉ là Tô Thần cũng chẳng còn buồn ngủ, dứt khoát đổi ca cho Hắc Bối Lão Lục, cùng Ngô Lão Cẩu tiếp tục trực nửa đêm về sáng.

Nửa đêm này, Tô Thần kể cho Ngô Lão Cẩu nghe câu chuyện về Ngô Thiên Chân đạo mộ Lôi Thành, dọa hắn mắt tròn mắt dẹt.

Hắn nằng nặc đòi Tô Thần giúp giới thiệu kỳ nhân Ngô Thiên Chân kia, còn bảo vừa nghe tên đã thấy thân thiết, chắc chắn mấy trăm năm trước là người cùng một nhà.

Tô Thần cười ha hả.

Quay đầu lại mới phát hiện trời đã sáng lúc nào không hay.

Ngô Lão Bả Đầu và mọi người cũng đã dậy, hai người ngừng tán gẫu, thu dọn đồ đạc, ăn chút lương khô rồi lại lên đường.

Đoạn đường còn lại không nhiều, mọi người rảo bước nhanh hơn, chỉ mất hơn một giờ đã đến đích.

Đây là một vùng núi đá, nằm sâu nhất trong Tiêu Tử Lĩnh.

Nhìn về hướng đường đi tới, có thể thấy dãy núi trập trùng hình như một con hổ trắng đang nằm phủ phục phía trước.

Ngô Kế Tông nhìn hai lần, không nhịn được giơ ngón tay cái về phía Tô Thần: "Tô huynh đệ, cao tay!

Đúng là mẹ kiếp Bạch Hổ Ngọa Môn thật!" Tô Thần cười cười, lấy bản đồ trong ba lô ra, dùng ngón tay khoanh một vị trí trên dãy núi. "Bạch Hổ Ngọa Môn có cái lý của nó, thường thì mộ môn sẽ nằm ở phía trên đuôi hổ." Mặc dù đã thu hẹp phạm vi từ dãy núi dài vài cây số xuống còn chưa đến năm trăm mét vuông, nhưng phạm vi này vẫn rất lớn, tìm kiếm khá phiền toái.

Lúc này, Ngô Lão Bả Đầu cười nói: "Tìm được chuẩn xác thế này là giỏi lắm rồi, tiếp theo cứ giao cho lão đầu tử này là được." Nói rồi, ông ta gõ gõ tẩu thuốc trong tay, đứng dậy ngắm nhìn thế núi.

Sau khi ánh mắt quét qua vài vòng, ông ta đi tới, bốc một ít đất dưới chân lên, cho vào miệng nếm thử.

Cảm thấy mùi vị không đúng lại đổi chỗ khác.

Lặp lại bảy tám lần như vậy, Ngô Lão Bả Đầu mới cười nói: "Chỗ này mùi vị đúng rồi.

Tiểu Tam nhi, qua đây hạ một xẻng." "Được lặc!" Ngô Lão Cẩu hoan hô một tiếng, lấy cây xẻng sắt tháo rời sau lưng xuống, lắp ráp lại xong xuôi thì đi tới bên cạnh ông nội, trực tiếp xúc một xẻng xuống.

Bên kia, Hắc Bối Lão Lục nhìn hành vi "ăn đất" của Lão Bả Đầu thì mặt đầy khó hiểu, tò mò hỏi: "Ổng làm cái gì thế, ăn đất mà tìm được cổ mộ à?" Tô Thần cười ha hả, gật đầu: "Còn tìm được thật đấy!" "Hả?" Hắc Bối Lão Lục nhất thời cạn lời, đứng ngẩn ra tại chỗ.

Tô Thần bèn nói: "Nghề đạo mộ này có một câu khẩu quyết đơn giản, gọi là: Đường mộ ngọt, Tống mộ chát, Minh Thanh vôi nồng rát đầu lưỡi.

Chiến Quốc tanh, Tần Hán thơm, mộ cổ Thương Chu không cần ngửi, thấy đất lẫn bùn xanh là có..." "Đây chính là Văn Tự Quyết (bí quyết ngửi), từ mùi vị, màu sắc và hình dạng của đất phong mộ để phán đoán niên đại đại khái của cổ mộ bên dưới." Ngô Lão Bả Đầu cười hì hì, giơ ngón cái lên. "Tiểu huynh đệ hiểu biết rộng, đúng là có cách nói này.

Vừa rồi tôi nếm thử, bùn ở đây hơi tanh, đa phần là mộ thời Chiến Quốc." Ông ta chưa dứt lời, Ngô Lão Cẩu và anh trai hắn dường như đào trúng thứ gì đó, bỗng nhiên quay đầu hét lên kinh hãi. "Ông nội, lật ngói rồi!" Nghe hai chữ "lật ngói", cha con Ngô Lão Bả Đầu và Ngô Kế Tông đồng loạt biến sắc.

Điều này có nghĩa là mộ có vấn đề, đụng phải thứ không sạch sẽ!

Mấy người liếc mắt liền thấy đất trên xẻng của Ngô Lão Cẩu đỏ tươi như máu. "Bùn lẫn máu, trong mộ này có huyết tống tử!" Giọng Ngô Kế Tông run rẩy, theo bản năng nhìn sang cha mình là Ngô Lão Bả Đầu.

Gặp tình huống này, Ngô Lão Cẩu và nhị ca sợ mất mật, đứng chết trân tại chỗ.

Ngược lại, Lão Bả Đầu kinh nghiệm phong phú, trầm giọng mắng một câu: "Hoảng cái gì, có tao ở đây!" Ông ta ngồi xổm xuống, bốc

một ít đất trên đầu xẻng của Ngô Lão Cẩu đặt vào lòng bàn tay.

Vò nát một lúc, ông đưa lên mũi ngửi rồi lại nếm thử. "Là chu sa, không phải máu." Tô Thần chú ý thấy Ngô Lão Bả Đầu rõ ràng thở phào nhẹ nhõm.

Những người khác của Ngô gia cũng yên tâm theo.

Mấy người anh em của Ngô Lão Bả Đầu từng bỏ mạng trong mộ huyết thi, nên ông ta rõ sự khủng bố của nó hơn bất cứ ai.

Nếu thật sự đụng phải mộ huyết thi, Ngô Lão Bả Đầu có chết cũng không chịu xuống.

Chỉ là, Ngô Lão Bả Đầu đã quên mất một việc.

Chu sa từ xưa đến nay dùng để trừ tà, trừ phi trong mộ có điều cổ quái, nếu không ai lại trộn nhiều chu sa vào đất phong mộ như vậy?

Tô Thần trong lòng khẽ động, vội nói: "Lão Bả Đầu, hay là chúng ta nhanh tay lên một chút, tranh thủ ban ngày vào đổ đấu.

Dù sao cũng thêm được một phần bảo đảm!" "Chuyện này..." Ngô Lão Bả Đầu hơi do dự, nghề đạo mộ từ xưa đến nay đều là xuống mộ ban đêm.

Ban ngày xuống mộ không hợp quy củ.

Nhưng Tiêu Tử Lĩnh này người ở thưa thớt, đừng nói là xuống mộ mở quan tài, cho dù ở đây thổi kèn đám ma cũng chẳng ai phát hiện.

Ông ta ngẫm nghĩ rồi gật đầu đồng ý. "Cũng được." Thương lượng xong, nhóm Tô Thần cũng gia nhập công tác khai quật.

Mọi người luân phiên ra trận, chỉ mất hơn hai tiếng đồng hồ đã đào được một đường hầm nghiêng sâu gần tám chín mét.

Mãi đến khi cái xẻng phát ra tiếng "keng" giòn tan, cuối cùng cũng

chạm tới đỉnh mộ.

Ngô Lão Cẩu ở dưới cùng gân cổ lên hét: "Ông nội, là Khung Long Đỉnh!" Khung Long Đỉnh (đỉnh vòm) là một trong những hình dạng mộ thất phổ biến nhất, thường là hình vòm, nhưng mái hiên rủ xuống, trái ngược hoàn toàn với nhà ở của người sống.

Tất nhiên, ngoài đỉnh vòm còn có đỉnh bằng, đỉnh phúc đấu...

Chương 37

Ngô Lão Bả Đầu bảo Ngô Kế Tông xuống thay Ngô Lão Cẩu lên.

Việc tiếp theo phải làm chính là tháo dỡ đỉnh mộ.

Đừng thấy nghe thì đơn giản, nhưng tháo đỉnh mộ thực tế là một việc đòi hỏi kỹ thuật, phải khéo léo và kiên nhẫn.

Cửa ải chống trộm đầu tiên của cổ mộ là chôn cất bí mật, cửa ải thứ hai chính là đỉnh mộ.

Nào là đỉnh thiên hỏa lưu ly, đỉnh lưu sa (cát chảy), đỉnh đá tự rơi... nhiều không kể xiết.

Cũng may Ngô Kế Tông là người cũ trong nghề, đã tháo dỡ rất nhiều đỉnh mộ.

Đỉnh mộ của ngôi mộ Chiến Quốc này biện pháp chống trộm không nghiêm ngặt, chỉ một lát sau hắn đã tháo được vài viên gạch mộ lên.

Có khởi đầu tốt, về sau đơn giản hơn nhiều.

Động tác của Ngô Kế Tông ngày càng thuần thục, ước chừng mất hơn nửa giờ đã tháo ra được một lỗ hổng.

Tuy nhiên hắn không vội xuống ngay mà quay người trở lên mặt đất.

Ngôi mộ này chưa từng bị mở ra, tích tụ lượng lớn khí độc, bên trong cũng không đủ dưỡng khí.

Bắt buộc phải thông gió một lúc mới có thể xuống.

Đúng lúc thời gian cũng không còn sớm, mọi người hạ trại ngay tại chỗ, ăn chút lương khô, bổ sung nước rồi nghỉ ngơi.

Ăn uống no say, mộ thất cũng đã thông gió, Ngô Kế Tông chuẩn bị một cây đuốc xuống mộ.

Hắn nhanh nhẹn chui vào đường hầm, theo dây thừng tuột xuống đáy.

Ngô Lão Bả Đầu đứng ở cửa hang hét lớn: "Sao rồi?" "Cha, nhiều bảo bối lắm!" Ngô Kế Tông bên dưới giọng đầy kích động, lại kinh hô. "Cha, còn có cả vàng nữa!" Vàng?

Mọi người trên mặt đất nhìn nhau, đều lộ vẻ vui mừng khôn xiết.

Kỹ thuật luyện kim và khai thác mỏ thời cổ đại không phát triển, sản lượng vàng cực ít...

Đặc biệt là thời Thương Chu, vàng thường chỉ có quý tộc đỉnh cấp mới có, cũng không được dùng làm tiền tệ.

Phải mãi đến nước Sở thời Chiến Quốc mới lần đầu tiên dùng vàng chế thành tiền tệ.

Thông thường mà nói, cái gọi là "thưởng nghìn vàng, vạn vàng" thời xưa chỉ là tiền đồng chứ không phải vàng thật.

Phải đến thời Đường Tống mới thực sự thưởng vàng.

Thời Đường Tống, kỹ thuật luyện kim nâng cao, cộng thêm giao lưu với nước ngoài tăng lên, vàng trong nước mới dần nhiều, hoàng đế mới có vàng thưởng cho đại thần.

Cho nên nếu xuyên không về cổ đại, đặc biệt là thời Tần Hán, nghe hoàng đế nói muốn thưởng ngươi vạn lượng vàng thì đừng vội mừng sớm, thực tế chỉ thưởng vài chục cân đồng nát mà thôi.

Có Ngô Kế Tông đi đầu, mọi người đều hưng phấn hẳn lên.

Từng người một nối đuôi nhau xuống dưới, chỉ còn lại Ngô Lão Bả Đầu ở trên canh chừng.

Tuy nhiên trước khi xuống mộ, Tô Thần kéo tay Hắc Bối Lão Lục, nói nhỏ: "Lão Đao, lát nữa nếu có gì không ổn thì chạy ngay lập tức." Hắc Bối Lão Lục thấy thần sắc Tô Thần ngưng trọng, lập tức hiểu ý, chậm rãi gật đầu.

Hai người kẻ trước người sau chui xuống đường hầm, theo dây thừng xuống tới mộ thất.

Quy mô ngôi mộ này không lớn, khoảng cách nam bắc chưa quá mười bước chân.

Nhưng đồ tùy táng trong mộ lại không ít, đặc biệt là tường mộ phía Đông có một giá binh khí.

Dù đã qua mấy ngàn năm, cán gỗ của các loại vũ khí như mâu qua đều đã mục nát, nhưng đầu mâu bằng đồng xanh vẫn còn đó.

Tường mộ phía Bắc ghi lại cuộc đời mộ chủ nhân bằng bích họa.

Không biết những bích họa này dùng thuốc màu gì mà trải qua ngàn năm vẫn giữ màu sắc tươi đẹp.

Phía Bắc tường mộ thì chất đầy các loại tiền tệ, bao gồm cả số trang sức vàng mà Ngô Kế Tông nhắc tới.

Tô Thần nhìn sơ qua bích họa trên tường Bắc vài lần, phát hiện nội dung ghi chép đại khái phù hợp với suy đoán của hắn.

Mộ chủ nhân chính là tướng quân trong quân đội Lỗ Thương Vương, hơn nữa còn phụ trách Hồ Doanh (trại hồ ly).

Chỉ có điều, vị chủ tướng Hồ Doanh này không biết do sát lục quá nhiều hay nguyên nhân gì khác mà tuổi còn trẻ đã mắc trọng bệnh, qua đời trên đường hành quân.

Ngoài ra, theo ghi chép trên bích họa, sau khi hắn chết, Hồ Doanh dính lời nguyền, những binh sĩ bị hồ hóa kia đều bị sét đánh chết.

Lỗ Thương Vương bèn an táng vị tướng quân này ở đây.

Nhìn bích họa, Tô Thần lắc đầu.

Hắn cảm thấy chân tướng e rằng không đơn giản như vậy.

Đang suy tư, nhị ca của Ngô Lão Cẩu ở cách đó không xa bỗng nhiên hét toáng lên.

Tô Thần đi qua xem mới phát hiện bức tường mộ cuối cùng, tức tường phía Tây, có một hốc tường lõm vào.

Trong hốc tường đặt một bức tượng đồng đúc Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương cao hơn nửa người!

Điều thu hút nhất là bốn con mắt của tượng thần Cửu Thiên Huyền Nữ này đều được khảm bảo thạch cực kỳ trân quý.

Dưới ánh lửa chiếu rọi, chúng lấp lánh sinh huy, câu hồn đoạt phách ánh mắt của tất cả mọi người tại hiện trường.

Hai mắt Ngô Lão Cẩu sáng rực, không kìm được nói: "Cha, đống bảo thạch này chắc đáng tiền lắm nhỉ?" Ngô Kế Tông biết nhìn đồ cổ nhưng thực sự không rành nghiên cứu về đá quý.

Hắn ngẫm nghĩ rồi bảo: "Kệ bà nó, Lão Nhị, mày lên cạy bảo thạch xuống." Ngô Tiểu Nhị vâng một tiếng, tay chân lanh lẹ leo lên hốc tường.

Nhưng ngay khi tay hắn sắp chạm vào những viên bảo thạch kia, trong đầu Tô Thần chợt lóe lên một tia linh quang, vội vàng hét lớn. "Đừng động vào!" Tô Thần rốt cuộc cũng nhớ ra vì sao bức tượng Cửu Thiên Huyền Nữ nương nương trước mắt lại quen mắt đến thế.

Ngô Thiên Chân của hậu thế cũng từng gặp phải một bức tượng như vậy. "Tuyệt đối đừng động vào, động một cái là chúng ta chết hết đấy." Tô Thần bước lên kéo Ngô Lão Cẩu xuống, sắc mặt nghiêm túc.

Ngô Lão Cẩu nghe tiếng thì ngẩn ra, gãi đầu hỏi: "Tô đại ca, đống bảo thạch này có vấn đề hả?" Tô Thần liếc nhìn tượng Cửu Thiên Huyền Nữ, khẽ giải thích: "Đây căn bản không phải bảo thạch gì cả, mà là trứng trùng!" Trứng trùng?

Cha con Ngô Kế Tông ba người nhìn nhau, đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Tô Thần bảo mọi người lùi lại một chút, tránh xa bức tượng đồng xanh Cửu Thiên Huyền Nữ cao hơn nửa người trên hốc tường. "Mọi người nhìn kỹ đi." Hắn nhận lấy cây đuốc từ tay Hắc Bối Lão Lục, nhẹ nhàng soi qua trước bốn quả trứng trùng.

Giây tiếp theo, chỉ thấy bốn quả trứng trùng kia thế mà lại phập phồng, giống như trái tim đang đập.

Ngô Lão Cẩu kinh hô một tiếng, buột miệng: "Đồ sống?!" "Không chỉ là đồ sống, mà còn là một loại độc trùng chí mạng." Tô Thần hít sâu một hơi, tiếp tục phổ cập kiến thức cho mọi người. "Nếu tôi đoán không lầm, đây hẳn là trứng của Thi Miết Vương.

Thi miết bình thường chỉ to bằng con gián, nhưng kích thước Thi Miết Vương thì nhỏ hơn rất nhiều." "Bốn quả trứng trùng này bình thường ở trạng thái ngủ đông, một khi có người chạm vào sẽ lập tức nở ra." Chỉ là, Ngô Kế Tông nghe thấy Thi Miết Vương thì vội hỏi: "Tô huynh đệ, thi miết tôi gặp rồi, trước đây xuống mộ từng bị cắn.

Bị thứ này cắn một cái phải đau mấy ngày, Thi Miết Vương thật sự có thể lấy mạng người sao?" "Bọn này không phải thi miết thường, mà là Thi Miết Vương được người ta dùng thủ pháp đặc thù nuôi cấy ra, bị nó cắn một cái..." Tô Thần lắc đầu, nói tiếp: "Da dẻ trên người sẽ thối rữa tuột ra ngay tức khắc.

Đáng sợ nhất là quá trình này còn gây ra thi biến, cho đến khi triệt để biến thành huyết thi, mất đi lý trí con người." Toàn thân da dẻ lở

loét tuột ra, còn biến thành huyết thi?

Vừa nghĩ đến hình ảnh đó, trong lòng Ngô Lão Cẩu không tự chủ được toát ra hàn ý.

Chương 38

Hắn vội vàng lùi lại mấy bước nữa, không dám tơ tưởng chạm vào tượng Cửu Thiên Huyền Nữ trên hốc tường nữa.

Đến lúc này, Tô Thần cũng rốt cuộc biết được vì sao người nhà họ Ngô ngoại trừ Ngô Lão Cẩu ra đều chết sạch trong mộ huyết thi.

Lúc đổ đấu Tiêu Tử Lĩnh, Ngô Lão Cẩu ở lại bên trên tiếp ứng, nhị ca và cha hắn xuống trước.

Sau đó dưới mộ xảy ra chuyện, Ngô Lão Cẩu cuối cùng chỉ kéo lên được một cánh tay đứt lìa và một bản Chiến Quốc Bạch Thư.

Ngô Lão Bả Đầu liều mạng bịt cửa hang lại để Ngô Lão Cẩu đào tẩu.

Nhưng Ngô Lão Cẩu chạy chưa được bao lâu thì bị huyết thi đuổi kịp.

Lúc đó hắn tưởng mình chết chắc rồi, nhưng huyết thi cuối cùng lại tha cho hắn.

Mấy chục năm sau, Ngô Lão Cẩu vẫn luôn canh cánh trong lòng chuyện này, viết lại một cuốn bút ký.

Nhưng hiện tại xem ra, e là Ngô Lão Cẩu nghĩ sai rồi.

Trong mộ tướng quân này căn bản không có huyết thi gì cả!

Con huyết thi kia không phải ai khác, chính là nhị ca của Ngô Lão Cẩu vô tình bị Thi Miết Vương cắn rồi thi biến.

Lúc đến lượt Ngô Lão Cẩu, nhị ca hắn có lẽ miễn cưỡng khôi phục chút thần trí nên mới tha cho em trai.

Nói như vậy thì mọi chuyện đều thông suốt.

Tây Vương Mẫu nghiên cứu trường sinh, tìm ra được mấy cách.

Ví dụ như cộng sinh với rết của Vạn Nô Vương, nuốt Đan Thi Miết để cộng sinh, hay là Ngọc Dũng tặng cho Chu Mục Vương...

Mấy cách trường sinh này đều có khiếm khuyết, có thể gọi là trường sinh không hoàn hảo.

Sau này Lỗ Thương Vương trộm mộ Chu Mục Vương, hẳn là đã tìm thấy Ngọc Dũng và trứng Thi Miết Vương bên trong.

Hắn do dự giữa hai phương pháp trường sinh, cuối cùng chọn Ngọc Dũng.

Bốn quả trứng Thi Miết Vương thì phong ấn trong mộ tướng quân ở Tiêu Tử Lĩnh.

Ngoài ra còn có đám binh sĩ hồ hóa của Hồ Doanh năm xưa.

Suy nghĩ của Lỗ Thương Vương có lẽ là đợi hắn lột da chín lần trong Ngọc Dũng, đạt được trường sinh hoàn mỹ xong sẽ quay lại Tiêu Tử Lĩnh, đánh thức binh sĩ Hồ Doanh rồi thống nhất thiên hạ.

Nhưng không ngờ, còn chưa đợi hắn hoàn thành giấc mộng này thì đã bị quân sư Thiết Diện Sinh chơi cho một vố.

Mấy người nhà họ Ngô đều có chút căng thẳng, Ngô Kế Tông nhíu mày nói: "Lão đệ, thế chúng ta mau chóng mở quan tài, lấy bảo bối rồi đi thôi.

Ở đây thêm một lúc tôi lại thấy rợn người!" Huyết thi khủng bố thế nào, người nhà họ Ngô nghe kể từ nhỏ đến lớn.

Vừa nghĩ đến việc biến thành cái thứ người không ra người quỷ không ra quỷ kia, Ngô Kế Tông thà không cần bảo bối trong mộ còn hơn...

Tô Thần gật đầu, bảo Hắc Bối Lão Lục cùng mình đi đến trước

quan tài ở chính giữa mộ thất.

Đây là một cỗ quan tài đồng xanh, nhưng không có quách!

Trên thân quan tài cũng giống như tường mộ phía Bắc, điêu khắc phù điêu về cuộc đời mộ chủ nhân.

Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục mỗi người đứng một đầu quan tài.

Kiểu dáng quan tài đồng xanh này không phổ biến lắm, vị trí đầu quan tài đúc hai con thú đồng Bạch Hổ.

Đầu chúng cũng hướng về phía cửa mộ, mang ý nghĩa trấn thủ chủ mộ.

Phía dưới thú đồng Bạch Hổ là một tấm gương đồng thú văn khảm trên thân quan tài.

Tô Thần thử đẩy một cái, phát hiện nắp quan tài dường như có thể đẩy được, không bị đổ nước thép niêm phong hoàn toàn. "Lão Đao, lát nữa mở quan tài, bên trong nếu có thứ gì, chém đầu nó ngay lập tức." Nói xong câu này, Tô Thần lại giao chút máu chó đen cuối cùng còn lại cho Ngô Kế Tông. "Lão ca, nếu thật sự có tống tử, ông cứ việc tạt máu chó!" Máu chó đen Tô Thần chuẩn bị cộng thêm Quan Sơn Đao của Hắc Bối Lão Lục, dù thật sự có huyết thi cũng phải bị đánh cho choáng váng một lúc lâu.

Đến lúc đó trực tiếp bỏ chạy là được, dù sao huyết thi cũng chưa lợi hại đến mức ban ngày ban mặt chui ra khỏi mộ.

Tô Thần quyết định xong xuôi, cùng Hắc Bối Lão Lục kẻ trước người sau, từ từ khiêng nắp quan tài lên.

Ngô Kế Tông một tay cầm đuốc, một tay nắm chặt bầu hồ lô đựng máu chó đen, sắc mặt vô cùng căng thẳng.

Tuy nhiên... mãi đến khi nắp quan tài hoàn toàn mở ra, nhìn rõ thứ

bên trong, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ thấy trong cỗ quan tài đồng này có một ít bảo vật tùy táng rải rác.

Ngoài ra mộ chủ nhân cũng đã biến thành một bộ xương khô, chẳng có huyết thi nào cả. "Quả nhiên không có huyết thi!" Tô Thần khẽ gật đầu, thầm nghĩ trong lòng.

Cùng lúc đó, ngay khoảnh khắc hắn mở nắp quan tài, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu. 【Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Thanh Đồng, rương báu thưởng đã được chuyển vào không gian hệ thống, xin túc chủ chú ý kiểm tra nhận.】 Tô Thần tạm thời không quan tâm đến nhắc nhở của hệ thống mà dồn sự chú ý vào đồ tùy táng trong quan tài.

Những món này đều là ngọc cổ, nhưng ở góc Đông Bắc quan tài, một chiếc hộp đen sì đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Tô Thần ra hiệu một cái, Ngô Lão Cẩu liền linh hoạt leo lên quan tài, khom lưng vớt chiếc hộp đen kia lên.

Lấy ra xem, mọi người mới phát hiện đây là một chiếc hộp gỗ (mộc hàm), không biết làm bằng chất liệu gì nhưng cầm trên tay cực nặng, không kém gì đồng sắt.

Bốn góc hộp gỗ được bọc bạc, bên trên chạm nổi vân mây, chim muông.

Tuy nhiên, chiếc hộp gỗ này trên dưới trái phải lại không hề có một lỗ khóa nào, cả khối hồn nhiên một thể, tựa như thiên nhiên tạo thành.

Ngô Kế Tông đón lấy chiếc hộp gỗ từ tay Ngô Lão Cẩu, sờ nắn một hồi, mặt đầy vẻ vui mừng nói: "Đây là khóa Lỗ Ban ba tầng, nghe đồn thứ này đã thất truyền từ lâu, không ngờ lại gặp được trong ngôi

mộ này." "Khóa Lỗ Ban ư?" Tô Thần vội vàng truy hỏi: "Có mở được không?" Nghe vậy, Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn không nhịn được cười rộ lên. "Hì hì, Tô đại ca, anh tìm đúng người rồi đấy.

Tay nghề mở khóa của em, ở cái thành Trường Sa này nếu nhận số hai thì chẳng ai dám xưng số một!" Bốp!

Lời còn chưa dứt, Ngô Kế Tông đã giáng một bạt tai lên đầu Ngô Lão Cẩu. "Cút, suốt ngày cái mồm không có chốt cửa." Ông trừng mắt nhìn Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn một cái, lúc này mới quay sang giải thích với Tô Thần. "Trước kia tôi có học qua vài chiêu với một vị thổ phu tử già, chuyên phá giải cơ quan trong mộ." Vừa nói, tay Ngô Kế Tông vừa thoăn thoắt không ngừng, cầm chiếc hộp gỗ bọc góc bạc ấn cạch cạch một hồi, liền thấy hộp gỗ tự động bật mở, lộ ra thứ bên trong.

Bên trong hộp gỗ rất đơn giản, chỉ có một tấm lụa trắng đã ngả vàng.

Thời Chiến Quốc chưa có giấy, muốn viết chữ chỉ có thể viết lên thẻ tre hoặc lụa.

Nhưng giá lụa đắt đỏ, tuy nhẹ nhàng dễ mang theo nhưng ngay cả quý tộc cũng không chịu nổi cái giá đó.

Cho nên thời Chiến Quốc, phần lớn sách vở vẫn được ghi chép trên thẻ tre, loại sách lụa như thế này chỉ dùng để ghi lại những sự việc cực kỳ quan trọng.

Đối với sách lụa trong hộp gỗ này, Tô Thần không cần đoán cũng biết, đây hẳn là bản mà sau này Ngô Lão Cẩu bị Cừu Đức Khảo lừa mất.

Trên sách lụa viết rất nhiều chữ Điểu Triện, đại khái ghi chép về Thất Tinh Lỗ Vương Cung của Lỗ Thương Vương.

Sau đó mấy người lại mò mẫm trong quan tài một lúc, tìm thấy mấy miếng ngọc bích và một thanh kiếm đồng xanh có khắc minh văn.

Ngô Kế Tông hai mắt sáng rực, không kìm được nói: "Đây đều là đồ tốt, nếu gặp thời buổi thái bình, tùy tiện một món cũng đổi được tòa nhà lớn ở kinh thành." Thời buổi tốt thì được, nhưng hiện tại đang loạn lạc, giá cổ đổng rớt thê thảm.

Cộng thêm hai năm nay phương Nam có tai hoang, giá lại càng thấp.

Chương 39

Cũng may Tô Thần không tính toán mấy thứ này, hắn đến mộ Huyết thi ở Tiêu Tử Lĩnh, mục tiêu lớn nhất là hoàn thành nhiệm vụ.

Còn về bảo vật, khai quật được thì tốt, không có cũng chẳng ảnh hưởng.

Nghĩ đến đây, Tô Thần cười nhạt nói: "Ngô lão ca, đồ tốt thì cứ giữ về rồi hãy xem, chúng ta tranh thủ thời gian quay lại mặt đất đi." Tuy rằng lần này có Tô Thần nhắc nhở, người Ngô gia không kinh động đến Thi miết vương trong kén trứng, nhưng âm khí trong mộ này quá nặng, ở càng lâu càng dễ xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Tô Thần định nhân lúc mặt trời chưa lặn hẳn, sớm lấp đất lại. "Được rồi, chúng ta lên thôi." Ngô Kế Tông cười gật đầu.

Trước đó ở chỗ tế đài hồ doanh không tìm được đồ tốt gì, mấy cái mặt nạ đồng xanh căn bản không đáng bao nhiêu.

Giờ tìm được đống bảo vật này mới coi như không uổng công chuyến này.

Trở lại mặt đất, mấy người Ngô Kế Tông hít lấy hít để không khí trong lành.

Ngô Lão Cẩu thì ngồi bệt xuống đất, cười nói với ông nội mình: "Ông nội, ông không biết đâu, vừa nãy ở dưới kia suýt nữa thì xảy ra chuyện lớn...

Dưới đó có bốn cái trứng của Thi miết vương!" Nghe đến ba chữ "Thi miết vương", Ngô Lão Bả Đầu đang bập bập hút thuốc lào bỗng chốc biến sắc.

Ông cau mày, vội vàng truy hỏi cặn kẽ.

Đợi Ngô Kế Tông kể lại đầu đuôi sự việc, Ngô Lão Bả Đầu mới nhìn sang Tô Thần, trầm giọng hỏi: "Dưới đó thật sự là Thi miết vương?" "Lão gia tử, không sai được đâu, ít nhất có chín thành nắm chắc!" Nghe vậy, vẻ mặt Ngô Lão Bả Đầu đầy lo lắng, đi đi lại lại không ngừng.

Tô Thần có chút khó hiểu, vội hỏi: "Lão gia tử, cháu đã bảo Tiểu Tam dừng tay rồi, không kinh động đến Thi miết vương trong kén, không sao đâu!" Ai ngờ Ngô Lão Bả Đầu lại thở dài, lắc đầu nói: "Hồi còn trẻ tôi từng theo các cụ trong nhà đi đổ đấu ở vùng Hà Bắc, đã từng gặp Thi miết vương một lần.

Lần đó là Ngô - Giải - Hoắc tam gia liên thủ đổ đấu, đi tổng cộng hơn hai trăm người, kết quả vì Thi miết vương gọi bầy đàn đến, hơn hai trăm người cuối cùng chỉ về được hơn hai mươi người...

Chín phần mười số người đều chết trong ngôi đại mộ thời Đường ở Hà Bắc đó." Tô Thần nghe vậy trong lòng kinh ngạc, Thi miết vương có thể điều khiển đàn Thi miết, hắn quả thật suýt quên mất vụ này.

Có điều... "Nhưng mà lão gia tử, trong mộ này lại không có Thi miết gì, không đến mức xuất hiện trùng triều chứ?" "Không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất!" Nói đến đây, Ngô Lão Bả Đầu như nhớ ra điều gì, vội vàng bảo Ngô Kế Tông và Ngô Lão Cẩu: "Nhanh, nhân lúc trời chưa tối hẳn, lấp đất phong lại ngay!" Cha con Ngô Kế Tông ba người đều cảm thấy ông cụ hơi lo bò trắng răng.

Thi miết vương bị phong ấn trong kén, cũng chẳng ai động vào, có thể xảy ra vấn đề gì được...

Tuy nhiên, họ vẫn không dám trái lời Lão Bả Đầu, đành phải làm theo sai bảo, lại đem gạch mộ từng viên lấp trở về.

Tô Thần thấy vậy, cùng Hắc Bối Lão Lục cũng lên phụ một tay.

Lấp đất dễ hơn đào đất nhiều, năm người cùng nhau làm, chỉ mất chưa đầy một tiếng, trước khi mặt trời lặn hẳn đã lấp kín đạo động.

Lúc này, Ngô Lão Bả Đầu rít một hơi thuốc lào, thở dài giải thích: "Các cậu cũng đừng thấy lão già này phiền phức, làm cái nghề này của chúng ta, cẩn thận một chút không bao giờ thừa.

Nếu không phải đi đường núi ban đêm quá nguy hiểm, tôi đã muốn dẫn các cậu rút lui ngay trong đêm rồi." Tô Thần lại không thấy Lão Bả Đầu lo xa, trong mộ tình huống gì cũng có thể xảy ra.

Ngôi mộ Huyết thi này chính là sự tồn tại đã suýt diệt sạch Ngô gia, cẩn thận thế nào cũng không quá đáng.

Thấy mặt trời sắp lặn, ba cha con Ngô Kế Tông đi nhặt ít củi lửa, tìm một bãi đất trống gần đó dựng lều cắm trại.

Mọi người vẫn ăn lương khô, nhưng lần này đun ít nước sôi, chan với lương khô nên cũng không đến nỗi khó nuốt.

Ăn cơm xong, Ngô Kế Tông sơ qua đống bảo vật trong mộ, rồi tìm Tô Thần bàn chuyện chia chác.

Tuy nhiên Tô Thần ngẫm nghĩ, tùy miệng nói: "Con rùa ngọc ở chỗ tế đài lúc trước tôi lấy, còn đồ trong ngôi mộ này quy về các ông.

Thấy thế nào?" Ngô Kế Tông nghe vậy sững người!

Rùa ngọc coi như là bảo vật, nhưng lại là thứ hại người.

So ra thì ông vẫn thích những món đồ có thể bán lấy tiền hơn.

Ngô gia vẫn chưa đến lượt ông làm chủ, ông đành phải tìm Ngô Lão Bả Đầu, nhân lúc vắng người nói ra đề nghị của Tô Thần.

Ngô Lão Bả Đầu già đời thành tinh, ông không biết giá trị của rùa ngọc, nhưng lại có thể đoán ra e rằng nó còn cao hơn đống đồ kia nhiều.

Mà trong ngôi mộ Chiến Quốc này, thứ thực sự đáng giá phải là bốn cái trứng Thi miết vương kia.

Có điều dù là rùa ngọc hay trứng Thi miết vương, đều là những thứ động vào là hại người hại mình, không có chút bản lĩnh thì không chơi nổi.

Nghĩ đến đây, ông lão họ Ngô chậm rãi lắc đầu, trầm giọng nói: "Kế Tông, con nghĩ sao?" Ngô Kế Tông suy nghĩ một chút rồi nói: "Cha, con rùa ngọc kia có thể hóa hồ yêu, khẳng định là bảo vật ghê gớm!

Con cứ thấy chúng ta hơi thiệt!" "Thiệt?" Ngô Lão Bả Đầu hừ nhẹ một tiếng, hỏi ngược lại: "Cái rùa ngọc đó, con biết dùng không?" "Ách... con không biết." Ngô Kế Tông sững lại, trả lời đầy bất lực. "Thế chẳng phải xong rồi sao.

Người ta có đưa rùa ngọc cho con, con cũng không dùng được.

Không phải thứ mình có thể đụng vào thì đừng có suy nghĩ lung tung.

Hơn nữa, trong mộ Chiến Quốc này còn có bảo vật tốt hơn rùa ngọc, nhưng con có lấy được không?" "Cha, chẳng lẽ cha nói đến trứng Thi miết vương?" "Phải, trứng Thi miết vương giá trị ngàn vàng, nhưng chúng ta không có bản lĩnh thao túng nó, thật sự cầm vào tay chỉ có hại mình thôi." Ngô Lão Bả Đầu điểm tỉnh Ngô Kế Tông hai câu, sau đó mới nói: "Cậu ấy không lấy, chúng ta không thể không đưa.

Sau khi về bán được đồ rồi, cũng phải gửi cho người ta một phần." "A, còn phải tặng một phần?" "Ngu!" Thấy Ngô Kế Tông còn có chút luyến tiếc, Ngô Lão Bả Đầu liền dùng tẩu thuốc gõ lên đầu ông hai cái. "Người ta là truyền nhân phái Mạc Kim, lại có bản lĩnh thao túng rùa ngọc, chẳng bao lâu nữa ắt có chỗ đứng ở thành Trường

Sa, thậm chí vượt qua Ngô gia chúng ta cũng không chừng.

Hiện giờ Tô Gia Thôn bọn họ chưa nổi danh, đưa than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi bao giờ cũng tốt hơn dệt hoa trên gấm!" Có Ngô Lão Bả Đầu nhắc nhở, Ngô Kế Tông cũng hiểu ra.

Ông có ý kết giao, thái độ đối với hai người Tô Thần càng tốt hơn. "Tô huynh đệ, chuyến đổ đấu này nếu không có cậu, không chừng chúng tôi đều chết dưới tay Thi miết vương rồi.

Ở đây không có rượu, đợi khi về chúng ta phải uống một trận ra trò mới được." "Dễ nói." Tô Thần cũng muốn mượn thế lực Ngô gia để dẫn dắt Tô Gia Thôn tiến vào thành Trường Sa.

Hai người ăn nhịp với nhau, chẳng mấy chốc đã xưng hô lão ca lão đệ.

Mọi người quây quần bên đống lửa, đàm đạo chuyện trên trời dưới đất.

Tuy nhiên đa số thời gian đều là Ngô Kế Tông kể về những chuyện kỳ lạ ông gặp phải khi đi đổ đấu.

Thân là gia chủ tương lai của Ngô gia, Ngô Kế Tông được Lão Bả Đầu dạy dỗ bài bản, tinh thông cơ quan cổ mộ, có bản lĩnh nhìn đất đoán mộ.

Những năm đầu, ông từng gia nhập Tả Lĩnh, theo đại quân đi vào vùng núi Thập Vạn Đại Sơn ở Nam Cương đổ đấu. "Kể ra vùng Nam Cương ấy, thứ khác thì không nhiều, nhưng rắn rết côn trùng chuột bọ thì vô kể, không cẩn thận là bị độc trùng ăn thịt ngay." Ngô Lão Cẩu thích nghe cha kể chuyện nhất, nghe vậy vội vàng hỏi: "Cha, trong núi Nam Cương thật sự có nhiều độc trùng thế ạ?" "Chứ còn gì nữa, cha nhớ lần đó là năm Dân Quốc thứ ba, cha cùng Triệu đà chủ của Mật Vân thuộc phái Tả Lĩnh, còn có hơn tám mươi hảo thủ Tả Lĩnh, cùng

nhau đi lên núi Lão Cô ở huyện Mật Vân, Nam Cương đổ đấu." "Núi Lão Cô nằm cạnh chi lưu sông Thương Lan, đi thêm tám mươi dặm về phía Nam là đến địa phận nước Lào.

Lúc đó lên núi Lão Cô, tìm được một ngôi mộ vương hầu thời Tống.

Bên trong kỳ trân dị bảo nhiều vô kể, nhìn mà hoa cả mắt.

Tùy tiện lấy ra một món cũng là bảo vật liên thành." Ngô Lão Cẩu chớp chớp mắt, bĩu môi nói: "Cha, thế sao nhà mình không phát tài?" "Thằng ranh con, ngồi sang một bên." Ngô Kế Tông tiện tay tát Ngô Lão Cẩu một cái, rồi mới kể tiếp. "Bọn ta vừa định lấy bảo vật, ai ngờ đúng lúc động thủ, trong mộ bỗng dưng tràn vào vô số 'đế giày cỏ', rậm rạp chằng chịt, hàng nghìn hàng vạn con.

Nhìn mà rợn cả người!" Ngô Kế Tông gọi là "đế giày cỏ", thực chất chính là con cuốn chiếu, tên khoa học là Mã Lục, trong Bản Thảo Cương Mục của Lý Thời Trân có ghi chép, hơi độc, có thể làm thuốc.

Hình dáng nó nằm giữa sâu róm và rết, nhưng chân nhiều, nhiều đến hàng trăm cái.

Trước khi xuyên việt Tô Thần rất thích xem mấy video phổ cập khoa học về thế giới động vật nên cũng hiểu biết về loài côn trùng này.

Hắn giải thích cho Ngô Lão Cẩu một hồi, lại nói thêm: "Con cuốn chiếu lớn nhất thế giới ở đại lục Châu Mỹ có thể dài đến nửa mét, có năm sáu trăm cái chân." Nghe vậy, Ngô Lão Cẩu không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh. "Mèn đét ơi, dài đến năm sáu trăm cái chân, thế thì đi đứng kiểu gì..." Tô Thần cười nhạt, lập tức nói: "Ngô lão ca, tính độc của cuốn chiếu không mạnh, chỉ cần không đụng vào nó thì chắc vấn đề không lớn chứ?" Ngô Kế Tông thở dài, giọng u sầu: "Lúc đó bọn tôi cũng nghĩ thế, cứ tưởng tránh mấy cái 'đế giày cỏ' đó ra, lấy bảo

vật đi là được.

Nhưng ai ngờ 'đế giày cỏ' càng lúc càng nhiều, mặt đất phủ một lớp dày cộp.

Hơn nữa loại này hoàn toàn khác với những nơi khác, chỉ cần bò lên người, dù cách một lớp quần áo cũng cảm thấy như bị lửa đốt.

Chương 40

Chẳng mấy chốc đã có mấy anh em bị độc chết." "Lão Triệu hết cách, đành phải dẫn anh em rút ra ngoài trước." "Sau đó Lão Triệu lại nghĩ ra rất nhiều cách, dùng khói hun, dùng lửa đốt...

Nhưng bất kể giết chết bao nhiêu 'đế giày cỏ', chỉ cần người bước vào là lập tức lại có đợt mới chui ra.

Về sau bên huyện Mật Vân xảy ra động đất, ngôi đại mộ thời Tống đó bị chôn vùi hoàn toàn trong núi, bọn tôi đành phải bỏ cuộc." Ngô Kế Tông mặt đầy tiếc nuối, giống hệt như mấy ông đi câu bị sổng mất cá to, đến giờ nhớ lại vẫn còn ảo não không thôi.

Tô Thần nghe xong câu chuyện, ngẫm nghĩ rồi nói: "Theo tôi thấy, trong ngôi mộ thời Tống mà các huynh khai quật đó, đoán chừng là có bảo dược gì đó.

Nếu không lũ cuốn chiếu kia sẽ không tre già măng mọc lao vào trong." Nghe vậy, hai mắt Ngô Kế Tông sáng lên. "Hả, lão đệ nói đúng trọng tâm rồi đấy.

Sau này tôi và Lão Triệu tra cứu huyện chí địa phương, hỏi thăm không ít người già, cuối cùng cũng xác định được thân phận chủ mộ.

Người đó là một vị đạo sĩ rất nổi tiếng vào cuối thời Bắc Tống, từng vì có công luyện đan nên được hoàng đế đương triều phong làm Đạo gia Chân nhân.

Sau này ông ta cáo lão về quê, trở lại huyện Mật Vân, sau khi chết thì táng tại núi Lão Cô." Tô Thần gật đầu, không hề ngạc nhiên về điều này.

Hoàng đế thời Tống ít nhiều đều thích cắn chút linh đan diệu

được.

Không nói có tác dụng hay không, ít nhất đạo sĩ biết luyện đan thời đó không thiếu người được phong Chân nhân.

Nổi tiếng nhất chính là Tống Huy Tông, tự xưng Đạo Quân Hoàng Đế, dưới trướng có một đám Đạo gia Chân nhân.

Thậm chí có nghi ngờ rằng Đan Tỉnh ở Bình Sơn chính là được xây dựng vào thời Tống Huy Tông, chỉ có điều sau này nhà Tống diệt vong, Đan Tỉnh cũng bị nhà Nguyên tiếp quản.

Trò chuyện hơn nửa ngày, đêm đã khuya.

Ngoại trừ Hắc Bối Lão Lục và Ngô Lão Cẩu phụ trách gác đêm, những người còn lại đều đi ngủ.

Thời gian vùn vụt trôi, thoáng cái đã mấy tiếng đồng hồ trôi qua.

Tô Thần đang ngủ mơ màng, bên tai bỗng nghe thấy tiếng sột soạt.

Hắn lờ mờ mở mắt, liền thấy Lão Bả Đầu đã khoác áo, vẻ mặt ngưng trọng lắc đầu với mình, ra hiệu đừng lên tiếng.

Tô Thần sững lại!

Có kinh nghiệm bị cáo mê hoặc lần trước, lần này Tô Thần không vội vã ngồi dậy, hắn bất động thanh sắc, lấy hồ lô đựng máu chó đen trong áo ra, lắc lắc dưới mũi.

Máu chó đen bên trong đã để mấy ngày, sớm đã biến chất bốc mùi.

Mùi hôi thối xộc thẳng lên não này lại khiến hắn lập tức tỉnh táo.

Tuy nhiên, tiếng sột soạt bên tai không những không biến mất mà còn rõ ràng hơn.

Tô Thần lập tức ý thức được mình không hề sinh ra ảo giác, mà thật sự có những âm thanh này.

Hắn vội vàng mặc áo, cùng Ngô Lão Bả Đầu lặng lẽ đánh thức Ngô Tiểu Nhị và cha hắn là Ngô Kế Tông dậy. "Ông nội, sao thế..." Ngô Tiểu Nhị mê man, theo bản năng hỏi thành tiếng.

Trong nháy mắt, tiếng sột soạt bên ngoài lều trại dừng lại.

Mà Ngô Lão Bả Đầu cũng ý thức được không ổn, vội vàng bịt miệng cháu trai.

Trong lều, ba người đều căng thẳng.

Chợt thấy một góc lều bỗng rung động, chẳng mấy chốc đã có một con Thi miết trông giống con bọ vua, to cỡ bàn tay chui vào.

Con Thi miết này toàn thân đen xanh, phủ một lớp giáp xác, phía sau có cái đuôi dài mười phân.

Dưới lớp giáp xác còn có hai cái càng ngắn nhỏ, dưới càng là bộ hàm sắc bén.

Tô Thần hít sâu một hơi, cẩn thận cầm lấy cây xẻng công binh bên cạnh túi hành lý.

Thi miết vào lều xong liền lao về phía Ngô Tiểu Nhị và Lão Bả Đầu.

Tô Thần vội vàng giành trước một bước, một xẻng đánh lật nó.

Giáp xác của con Thi miết này quả thật cứng rắn, nhưng không cứng bằng xẻng công binh Tô Thần mua từ cửa hàng đồ Tây.

Đầu xẻng làm bằng thép đặc chủng dễ dàng chém con Thi miết làm hai nửa.

Con Thi miết phát ra tiếng kêu chi chi sắc nhọn, trên lớp vỏ bị chém nứt chảy ra thứ máu màu đen xanh.

Tô Thần không kịp nghĩ nhiều, vội vàng quay đầu gầm nhẹ: "Chạy!" Ngô Tiểu Nhị cũng từ trong hoảng loạn lúc đầu tỉnh táo lại,

cậu ta còn không kịp mặc áo, chỉ vơ vội mấy cái túi đựng bảo vật, cởi trần trùng trục chạy theo sau Tô Thần lao ra ngoài.

Ngoài lều, tình hình của Hắc Bối Lão Lục và Ngô Lão Cẩu cũng chẳng khá hơn là bao.

Hai người bị một đàn khoảng ba bốn mươi con Thi miết vây quanh, đang ra sức chém giết.

Thấy họ lao ra, Hắc Bối Lão Lục thở phào nhẹ nhõm.

Có mấy người Tô Thần gia nhập, áp lực của Hắc Bối Lão Lục và Ngô Lão Cẩu lập tức giảm đi.

Đập chết hết đám Thi miết này, Ngô Lão Cẩu mới kinh hồn bạt vía nói: "Ông nội, trùng triều đến rồi!" Lời còn chưa dứt, càng nhiều tiếng sột soạt vang lên.

Mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện trong khe hở núi đá phía xa chui ra vô số Thi miết.

Đám Thi miết này hàng nghìn hàng vạn con, như một cơn thủy triều màu đen xanh đang không ngừng tiến về phía vị trí bọn họ.

Tô Thần nhìn quanh bốn phía, quyết đoán nói: "Lên chỗ cao!" Mọi người vội vàng chạy về phía sườn dốc cao đằng xa, trong lúc đó thỉnh thoảng cũng có vài con Thi miết lạc đàn vồ tới, nhưng đều bị Hắc Bối Lão Lục dùng đao Quan Sơn chém chết.

Quãng đường chưa đến trăm mét nhưng đối với họ lại dài đằng đẵng lạ thường. "Mẹ kiếp, cái thứ quỷ quái này, giết mãi không hết!" Ngô Kế Tông hung hăng nhổ một bãi nước bọt, không nhịn được chửi thầm.

Đám Thi miết đen xanh này giết một con lại từ trong góc kẹt chui ra một con.

Chỉ trong chốc lát, sau lưng mọi người đã để lại năm sáu chục xác Thi miết.

Tô Thần thấy đám Thi miết này đã bị kinh động, nổ súng hay không cũng không quan trọng nữa.

Thế là hắn rút khẩu súng Bác Khấu từ thắt lưng ra, cùng Hắc Bối Lão Lục song kiếm hợp bích, mở đường cho mọi người.

Đoàng đoàng đoàng!

Thương pháp của Tô Thần chuẩn xác vô cùng, mỗi một viên đạn đều bắn trúng đầu Thi miết.

Con Thi miết to bằng bàn tay bị đạn bắn trúng lập tức nổ tung.

Dịch lỏng màu đen xanh bắn tung tóe đầy đất.

Ngô Kế Tông không khỏi sáng mắt, không nhịn được khen: "Tô lão đệ, thương pháp của cậu chuẩn thật đấy, lần trước tôi đã định hỏi rồi, có phải trước đây cậu từng đi lính không?" "Không, chỉ là luyện bừa thôi." Tô Thần vừa nói vừa nổ súng.

Lại mấy phát điểm xạ, bắn chết một con Thi miết to hơn bình thường một vòng, cỡ cái chậu rửa mặt.

Có thương pháp của Tô Thần trợ trận, áp lực của Hắc Bối Lão Lục lập tức giảm đi nhiều.

Tốc độ tiến lên của mọi người cũng nhanh hơn, chẳng mấy chốc đã leo lên sườn dốc cao, đến trên một tảng đá khổng lồ.

Tảng đá này cao chừng hai ba mét, mọi người nhanh nhẹn leo lên trên cùng.

Thi miết nhất thời chưa lên được, nhóm Tô Thần cũng có được cơ hội thở dốc tạm thời! "Cha, đám Thi miết này sao như phát điên thế, tự nhiên lại có nhiều như vậy!" Thực tế thì tuyệt đại bộ phận Thi

miết không đột kích nhóm Tô Thần mà đều tụ tập về một chỗ.

Thực sự tách khỏi trùng triều Thi miết chỉ là một bộ phận rất nhỏ.

Chương 41

Ngô Lão Bả Đầu đứng dậy nhìn về phía trùng triều Thi miết tụ tập, một lát sau mới đầy vẻ ngưng trọng nói: "Mấy đứa nhìn xem, đằng kia là cái đạo động lúc trước!

Chắc chắn là Thi miết vương gọi bầy đàn đến!" Nghe vậy, mọi người vội vàng nhìn theo hướng Lão Bả Đầu chỉ.

Dưới ánh trăng yếu ớt, lờ mờ có thể thấy đám Thi miết này như thủy triều đen xanh, toàn bộ chen chúc tại một chỗ.

Điều khiến họ cảm thấy tê da đầu hơn là trùng triều Thi miết thế mà lại bắt đầu đào đất! "Mẹ nó, đám sâu bọ này thành tinh rồi à, còn biết đào đất!" "Đám Thi miết này sao tìm được đến đây, sớm không đến muộn không đến, sao cứ phải tối nay mới đến?" Ngô Lão Cẩu có chút tuyệt vọng, vô lực trút sự phẫn nộ trong lòng.

Tuy nhiên...

Tô Thần nghe thấy lời hắn, trong đầu bỗng lóe lên tia sáng, nhớ tới đất phong có trộn chu sa lúc trước. "Mẹ nó, ngàn tính vạn tính, lại bỏ sót điểm này!" Trước đó hắn và Lão Bả Đầu đã rất cẩn thận rồi, sợ kén trứng Thi miết vương xảy ra vấn đề nên đã lấp đạo động lại.

Ai ngờ cách lớp đất này Thi miết vương vẫn có thể gọi trùng triều đến.

Cách giải thích duy nhất chính là số đất phong chứa chu sa kia!

Cực kỳ có khả năng là Thi miết vương sẽ phát tán tín hiệu, gọi Thi miết ẩn nấp dưới lòng đất trong vòng trăm dặm đến.

Nhưng loại tín hiệu tố tương tự loài kiến này sẽ bị mùi chu sa ngăn cách.

Họ đào đạo động, tuy đã lấp đất nhưng cũng phá hoại phong ấn chu sa.

Tô Thần cũng là lần đầu tiên gặp phải tình huống này, đối với tập tính, năng lực của Thi miết vương cũng chỉ biết lơ mơ.

Kén trứng Thi miết vương không thể chạm vào, chạm vào Thi miết vương sẽ tỉnh lại, bị nó cắn một cái sẽ biến thành Huyết thi.

Nhưng ai ngờ, cho dù không chạm vào, nó cũng có thể gọi trùng triều Thi miết đến.

Ngô Kế Tông trầm mặc một lúc, bỗng nhớ ra điều gì, mặt đầy vẻ may mắn nói: "Còn may, lúc nãy con đã lấp cả gạch mộ vào rồi.

Gạch mộ đó cứng như sắt, đám Thi miết này chắc không phá được đâu nhỉ?" Có lẽ để chứng minh lời Ngô Kế Tông, tốc độ đào đất của Thi miết cực nhanh, chẳng mấy chốc đã sâu đến đỉnh mộ, cắn vào gạch mộ bên dưới.

Dù cách cả trăm mét, mọi người đều có thể nghe thấy tiếng rôm rốp giòn tan của gạch mộ vỡ vụn. "Vãi thật, đây mẹ nó còn là sâu bọ ư!" Ngô Kế Tông sợ đến rùng mình, vội nói: "Cha, mau đi thôi, nhân lúc Thi miết vương chưa ra, chúng ta mau chóng đột vây." Ngô Lão Bả Đầu do dự không quyết, nhất thời không biết tính sao.

Hiện tại là đêm khuya, mạo hiểm đi đường núi, nhất là trong tình huống bốn phía không biết ẩn nấp bao nhiêu Thi miết, cũng là cửu tử nhất sinh.

Ngay lúc Ngô Lão Bả Đầu chần chừ, Tô Thần vội nói: "Lão gia tử, cho tôi xin một tuần trà, tôi có lẽ có cách!

Nếu thực sự không được, chúng ta hãy rút!" Thấy Tô Thần nói nghiêm túc, Ngô Lão Bả Đầu nghiến răng: "Được!" Sau đó, ông phân phó ba người con cháu trấn giữ tảng đá, không được để bất kỳ con

Thi miết nào leo lên. ...

Bên kia, Tô Thần thì dìm ý thức vào trong đầu, mở bảng hệ thống ra.

Chiều nay sau khi hắn mở quan tài trong mộ đã hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, nhận được một rương bảo vật Thanh Đồng.

Hiện tại hy vọng duy nhất gửi gắm vào cái rương này. "Làm ơn đi, nhất định phải ra chút đồ tốt khắc chế được trùng triều Thi miết!" Thứ có thể khắc chế trùng triều Thi miết thực ra có không ít, ví dụ như Kỳ Lân Huyết của Trương gia, hoặc là Phượng Chủng Nộ Tình Kê...

Nếu mở được hai món bảo vật này thì giải quyết trùng triều Thi miết chắc không thành vấn đề.

Tô Thần thầm niệm trong lòng: "Hệ thống, mở rương bảo vật Thanh Đồng!" 【 Đinh!

Chúc mừng túc chủ, nhận được Ấn Phát Khâu Thiên Quan! 】 Giây tiếp theo, chỉ thấy một chiếc ấn vuông cỡ bàn tay trẻ con xuất hiện trong không gian hệ thống.

Dưới đáy ấn dùng chữ Triện khắc tám chữ nhỏ "Thiên Quan Chúc Phúc, Bách Vô Cấm Kỵ".

Đây là tín vật của phái Phát Khâu, tương tự như Mạc Kim Phù của phái Mạc Kim.

Khác biệt ở chỗ, phái Phát Khâu đơn truyền, mỗi đời chỉ có một vị Phát Khâu Thiên Quan, cũng chỉ có một chiếc ấn này.

Thời nhà Minh, phái Quan Sơn Thái Bảo tiến ngôn với Chu Nguyên Chương, hủy đi Ấn Phát Khâu và Mạc Kim Phù.

Cuối cùng chỉ có ba chiếc Mạc Kim Phù may mắn thoát kiếp nạn,

lưu truyền đến hiện tại.

Ấn Phát Khâu này có thể trừ tà tránh hung, tác dụng quan trọng nhất là khắc chế thi khí, có thể làm cho chủ mộ không dễ dàng trá thi (xác chết vùng dậy).

Tất nhiên hiệu quả cũng có hạn chế.

Nếu chủ mộ quá hung hãn, hoặc cương thi thực lực quá mạnh thì Ấn Phát Khâu cũng không có tác dụng.

Trong giới Mạc Kim Giáo Úy còn có câu tục ngữ: "Phát Khâu ấn, Mạc Kim phù, hộ thân bất hộ quỷ xuy đăng!".

Nói đơn giản là, mang theo Ấn Phát Khâu và Mạc Kim Phù xuống mộ, gặp phải chủ mộ đặc biệt hung hãn thì ấn gì cũng vô dụng, tốt nhất là tự cầu phúc rồi mau mà chạy...

Dù sao đi nữa, Thi miết dựa vào ăn xác thối, hấp thụ thi khí mà lớn lên, Ấn Phát Khâu cũng coi như là đúng chuyên ngành rồi.

Tô Thần hít sâu một hơi, vội vàng lấy Ấn Phát Khâu ra. "Ngô lão ca, thả một con Thi miết lên đây!" Ngô Kế Tông đang dùng xẻng sắt đập túi bụi vào lũ Thi miết định leo lên.

Đột nhiên nghe Tô Thần nói vậy, không khỏi sững sờ.

Nhưng ông phản ứng rất nhanh, vội vàng làm theo.

Nhìn thấy một con Thi miết to bằng cái chậu rửa mặt bò lên, Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn vội vàng co rúm về phía sau.

Tô Thần thì hít sâu một hơi, tay cầm Ấn Phát Khâu ấn thẳng vào nó. "Được hay không là xem cú này đây!" Ầm!

Ấn Phát Khâu trong tay Tô Thần bỗng tỏa ra một quầng sáng trắng mờ ảo.

Dưới ánh sáng chiếu rọi, con Thi miết này bỗng phát ra tiếng kêu

chi chi chói tai.

Ngay sau đó, nó càng nhanh chóng lùi khỏi tảng đá lớn. "Có hiệu quả!" Tô Thần vẻ mặt vui mừng, vội vàng cầm Ấn Phát Khâu chiếu một vòng quanh tảng đá lớn.

Quả nhiên, đám Thi miết kia không ngoại lệ đều có chút sợ hãi Ấn Phát Khâu, chẳng mấy chốc đã tản đi sạch sẽ.

Ngô Lão Bả Đầu nhìn thấy cảnh này, đồng tử bỗng co rút lại nhưng không nói gì.

Thấy Thi miết rút lui, Ngô Lão Cẩu thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng lúc này, anh hai hắn bỗng trầm giọng nói: "Mọi người mau nhìn xem, kia là cái gì!!!" Mọi người nhìn theo hướng anh ta chỉ, phát hiện đại quân Thi miết đã cắn xuyên đỉnh mộ.

Ngay sau đó, bốn con Thi miết vương toàn thân đỏ rực từ từ bay ra từ trong mộ thất.

Trên người chúng tỏa ra ánh sáng đỏ, vô cùng nổi bật trong đêm đen!

Hình dáng Thi miết vương hoàn toàn khác biệt với Thi miết thường, bốn con Thi miết vương kích thước chưa đến một tấc, hơn nữa còn có cánh, có thể bay lượn.

Trông giống con gián hơn là con cua có mai.

Điều khiến Tô Thần kinh ngạc nhất là bốn con Thi miết vương này dường như có thể điều khiển hàng ngàn hàng vạn Thi miết thường xung quanh. "Việc này có vẻ giống hình thức phân công của đàn kiến, kiến chúa mới sinh có cánh, có thể bay khỏi tổ kiến tìm tổ mới.

Đợi khi tìm được tổ thích hợp sẽ bắt đầu đẻ trứng, ấp ra kiến thợ.

Chương 42

Đợi số lượng kiến thợ đủ nhiều sẽ hình thành đàn kiến phân công hợp tác.

Cứ thế tuần hoàn, không ngừng sản sinh ra kiến chúa và đàn kiến mới.

Đàn Thi miết cũng theo hình thức này, Thi miết vương nắm quyền kiểm soát tộc đàn, cũng là thông qua tín hiệu tố để hoàn thành." Tô Thần thầm nghĩ trong lòng, lập tức nhìn thấy bốn con Thi miết vương trong sự vây quanh của vô số Thi miết thường, từ từ bay về phía vị trí của hắn.

Trong nháy mắt, mọi người đều căng thẳng. "Tô đại ca, chúng lao về phía chúng ta kìa!" "Đừng nói chuyện!" Ngô Kế Tông trừng mắt nhìn con trai một cái, lặng lẽ kéo Ngô Lão Cẩu và anh hai hắn ra sau lưng mình.

Nếu chỉ có vài chục con Thi miết thì quả thực có thể thử đột phá vòng vây.

Nhưng trước mắt Thi miết đầy khắp núi đồi, gần như phủ kín vài trăm mét vuông, e là hơn vạn con cũng không chỉ.

Trong tình huống này mà đột phá chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Hiện tại cách duy nhất là ký thác hy vọng vào con dấu trong tay Tô Thần có thể ngăn cản được đàn Thi miết này.

Hắc Bối Lão Lục thấy thế, tuy không nói gì nhưng cũng nắm chặt đao Quan Sơn trong tay, đứng chắn trước mặt Tô Thần, ngưng thần đề phòng.

Rất nhanh, đại quân Thi miết giống như một dòng thủy triều đen xanh cuồn cuộn không dứt, chẳng mấy chốc đã tràn đến dưới tảng đá lớn nơi mọi người đang đứng.

Tuy nhiên, đám Thi miết này dường như có chút sợ hãi Ấn Phát Khâu, không leo lên tảng đá mà vòng qua hai bên.

Tiếp đó là bốn con Thi miết vương đang bay giữa không trung.

Tô Thần nuốt nước bọt, trong lòng cũng căng thẳng.

Bị Thi miết vương cắn một cái sẽ biến thành Huyết thi, đáng sợ gấp ngàn vạn lần Thi miết thường.

Bốn con Thi miết vương này dường như có ý thức trêu đùa mọi người, chúng bay đến trên không tảng đá nhưng không vội rời đi mà lượn quanh tảng đá mấy vòng.

Trong lúc đó, Ngô Kế Tông suýt nữa không nhịn được định vung xẻng sắt liều mạng với đám Thi miết vương này, may mà bị Lão Bả Đầu ngăn lại!

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, bốn con Thi miết vương lượn quanh tảng đá lớn trọn mấy vòng, sau đó mới đi theo đại quân Thi miết, tiếp tục tràn về phía trước.

Theo con Thi miết cuối cùng bò qua bên dưới, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, từ từ ngồi bệt xuống tại chỗ.

Tô Thần sờ lưng, phát hiện áo sau lưng đã ướt đẫm.

Vừa nãy đàn Thi miết đi qua, nhất là lúc bốn con Thi miết vương bay qua, thực tế hắn cũng không nắm chắc Ấn Phát Khâu nhất định có thể ngăn được Thi miết vương.

Cũng may kết quả vẫn tốt, Thi miết vương dẫn đàn Thi miết rốt cuộc cũng rời đi.

Tô Thần hít sâu một hơi, thu hồi Ấn Phát Khâu vào không gian hệ thống, sau đó đứng dậy nhìn về hướng trùng triều Thi miết rời đi.

Nhìn từ xa, trùng triều Thi miết đen xanh dưới ánh trăng giống như một con rắn khổng lồ uốn lượn giữa khe núi.

Nhìn trùng triều Thi miết kéo dài gần ngàn mét, Ngô Kế Tông kinh thán không thôi, không kìm được nói: "Mèn ơi, may mà vừa nãy không động thủ, nếu giết Thi miết vương thật, đám Thi miết này ùa lên thì mấy người chúng ta sợ là cả bã xương cũng không còn!" Ngô Lão Cẩu hít lấy hít để không khí trong lành, trong giọng nói còn mang vẻ sợ hãi: "May mà Tô đại ca có bảo vật.

Đúng rồi Tô đại ca, anh có bảo vật gì thế, sao đám Thi miết kia sợ vậy?" Tô Thần cười cười, không trả lời.

Ngược lại Ngô Lão Bả Đầu bên cạnh dùng tẩu thuốc gõ lên đầu Ngô Lão Cẩu: "Nhiều mồm nhiều miệng, cái gì không nên hỏi thì đừng hỏi." Tẩu thuốc trong tay Ngô Lão Bả Đầu đa phần chỉ gõ con trai, rất ít khi gõ cháu.

Ngô Lão Cẩu ý thức được sự việc không đúng, vội vàng cười xòa với Tô Thần, sau đó chuyển chủ đề: "À, Tô đại ca, anh bảo đám Thi miết này định đi đâu thế?" Nghe câu hỏi của Ngô Lão Cẩu, những người có mặt đều ngẩn ra.

Tô Thần lắc đầu đáp: "Không biết." Ngô Lão Bả Đầu nhìn theo hướng trùng triều rút lui, thầm suy tính trong lòng một hồi rồi nói: "Nhìn tình hình này, hình như là đi về phía hồ Cửu Phong..." Nghe đến ba chữ "Hồ Cửu Phong", Ngô Kế Tông sững lại, theo bản năng nói: "Hồ Cửu Phong?

Chính là nơi cha từng dẫn người..." Nói được một nửa, Ngô Kế Tông ý thức được mình lỡ lời, vội vàng ngậm miệng lại.

Ngô Lão Bả Đầu ngược lại cười cười, thuận miệng nói tiếp: "Tiểu Tô cũng không tính là người ngoài, nói cho cậu ấy biết cũng không sao." Nói rồi, không đợi Ngô Kế Tông mở miệng, ông tự mình giải thích. "Hồ Cửu Phong hay còn gọi là hồ chứa nước Cửu Phong, là một hồ nước thiên nhiên nằm trong thung lũng phía Bắc Tiêu Tử Lĩnh, cách chỗ chúng ta mấy chục dặm.

Đây là hồ thung lũng sông, chỗ sâu nhất đến mấy chục cả trăm mét, cơ bản sẽ không cạn.

Nhưng năm mươi năm trước, vùng gần Trường Sa có một đợt hạn hán kéo dài hơn nửa năm, lúc đó đúng là suối giếng đều khô, đất đai nứt nẻ ngàn dặm.

Ngay cả hồ Cửu Phong cũng thấy đáy.

Sau đó người dân địa phương vào núi tìm nước phát hiện trên lòng sông lộ ra của hồ Cửu Phong có rất nhiều kiến trúc cổ." Nghe đến đây, Tô Thần trong lòng khẽ động, vội hỏi: "Chẳng lẽ là huyệt Kim Thang dưới nước?" Ngô Lão Bả Đầu gật đầu cười nói: "Tiểu Tô kiến thức rộng lắm, không sai, chính là một huyệt Kim Thang." Trong nghề trộm mộ, cổ mộ chia làm "cán khanh" (hố khô) và "thủy khanh" (hố nước).

Cán khanh thì khỏi phải nói, mộ huyệt thường gặp nhất chính là cán khanh.

Còn thủy khanh thực tế không phải chỉ mộ dưới nước, mà là chỉ mộ vốn là hố khô, sau này không may bị nước tràn vào nhấn chìm hoặc ngấm ướt, loại đó gọi là thủy khanh.

Mộ huyệt thực sự dưới nước có quy chế hình thức khác với mộ dưới đất, còn có một từ chuyên môn để chỉ, đó là huyệt Kim Thang dưới nước.

Nhưng mà... huyệt Kim Thang xưa nay đều do "Tam Giang Thủy Quỷ" nắm giữ, không cho phép người ngoài nhúng tay.

Có lẽ là nhớ lại chuyện xưa, Lão Bả Đầu khẽ thở dài: "Năm đó, tôi vừa lên làm Tổng Bả Đầu của mấy gia tộc liên minh, đang lúc tuổi trẻ khí phách hừng hực..." Có lẽ là nhớ tới chuyện xưa, Lão Bả Đầu khẽ thở dài một hơi: "Lúc tôi mới ngồi lên vị trí Tổng Bả Đầu của mấy nhà liên hợp, chính là thời thiếu niên ý khí phong phát..." "Tuổi trẻ không biết trời cao đất dày, cũng chẳng quan tâm cái gì là huyệt Kim Thang hay không Kim Thang, dẫn theo mấy chục người liền đi đổ đấu.

Kết quả xuống đến lòng sông thì gặp phải Thủy Hầu Tử, Hoa Ma Tử, còn chưa vào được mộ, người đã chết mất mấy mạng.

Tôi lúc đó hết cách, chỉ có thể dẫn người hôi hôi lủi lủi quay về." "Đáng sợ nhất là, dưới lòng sông kia giống như có ma ám, sau khi trở về còn có không ít người trúng tà, chết bất đắc kỳ tử hoặc treo cổ tự sát." "Về sau các cụ trong tộc hết cách, đành phải bỏ cái mặt già này đi tìm Dịch gia Thủy Tiêu thuộc phái Tam Giang.

Lúc ấy Dịch gia Thủy Tiêu chuẩn bị tam súc tam sinh, đích thân đi hồ Cửu Phong tế Hà Bá thủy thần, lúc này mới bình ổn được oán khí." Đám người vây quanh tảng đá lớn, nghe Lão Bả Đầu kể lại chuyện cũ về lần trộm mộ ở hồ Cửu Phong.

Ngô Lão Cẩu nghe đến nhập thần, nhịn không được hỏi: "Ông nội, Hoa Ma Tử là cái gì?" Ngô Lão Bả Đầu cười cười, lắc đầu nói: "Hoa Ma Tử đã mấy chục năm không xuất hiện rồi, đám thanh niên các cháu không biết cũng là bình thường.

Hoa Ma Tử trông giống chó, trên mày có hai lọn lông trắng, đỉnh đầu trọc lốc, mọc lốm đốm ban điểm, trong miệng còn có răng nanh.

Tính thủy của Hoa Ma Tử còn tốt hơn cả Thủy Hầu Tử, hơn nữa

còn có thể chui xuống bùn.

Nếu gặp phải Hoa Ma Tử, nó sẽ kéo người ta xuống dưới lớp bùn đáy sông, cơ bản ngoại trừ Tam Giang Thủy Tiêu, không ai có thể sống sót dưới tay Hoa Ma Tử.

Tính thủy có tốt đến mấy cũng không được!" Thực ra, Ngô Lão Bả Đầu còn một câu chưa nói.

Sau lần đó, ông ta liền thành thật an phận đổ đấu trên mặt đất, không dám đụng vào những huyệt Kim Thang dưới nước kia nữa.

Tô Thần nghe xong trong lòng khẽ động, tò mò hỏi thăm: "Lão gia tử, ngài quen biết Tam Giang Thủy Quỷ sao?" Tam Giang Thủy Tiêu, hay còn gọi là Tam Giang Thủy Quỷ, chỉ những người tìm long điểm huyệt, đổ đấu trộm mộ ở ba lưu vực lớn là Thương Lan Giang, Trường Giang và Hoàng Hà.

Những người này toàn bộ bắt nguồn từ ba gia tộc lớn, phân biệt là ba họ Khương, Dịch, Đinh...

Bọn họ đều sở hữu tính thủy cực kỳ cao minh, có thể tìm rồng thám bảo dưới nước.

Trong đó người có bản lĩnh cao nhất, sở hữu tổ bài truyền thừa, chính là Thủy Tiêu đương đại.

Nếu không có tổ bài bên người, thì chỉ có thể gọi là Thủy Quỷ.

Ngô Lão Bả Đầu gật gật đầu, giải thích: "Đều là người kiếm cơm trong cùng một nghề, ít nhiều cũng từng giao thiệp.

Bất quá Tam Giang Thủy Tiêu cực kỳ bài ngoại, nếu không phải năm đó cụ cố Ngô gia có chút giao tình với bọn họ, thì căn bản không mời được Dịch gia Thủy Tiêu rời núi." Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn trầm mặc ít nói, bất quá lúc này lại hiếm khi mở miệng hỏi: "Thi miết triều về hướng hồ Cửu Phong, chẳng lẽ ngôi cổ mộ dưới đáy hồ kia

có chỗ nào đặc thù?" Lời vừa nói ra, ba cha con Ngô Kế Tông tinh thần đều rung lên.

Có thể khiến Dịch gia Thủy Tiêu đích thân xuất mã, còn làm tổn thất không ít nhân thủ của ba nhà Ngô, Giải, Hoắc.

Huyệt Kim Thang dưới hồ Cửu Phong tất nhiên không đơn giản, không chừng chính là một ngôi đại mộ cấp bậc đế vương.

Nghĩ tới đây, Ngô Kế Tông vội vàng nói: "Cha, dưới hồ Cửu Phong này có phải có bảo bối lớn gì không?" Ngô Lão Bả Đầu nghe được lời này, sắc mặt trầm xuống, trừng mắt nhìn con trai một cái. "Hừ, tao cảnh cáo mày, cái mộ dưới hồ Cửu Phong, mày đừng có mơ tưởng tới!" Ngô Lão Bả Đầu từng đích thân trải qua hành động đổ đấu ở hồ Cửu Phong, không ai hiểu rõ sự đáng sợ của huyệt Kim Thang kia hơn ông ta.

Ông ta cũng không muốn người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, trơ mắt nhìn con trai đi nộp mạng.

Tô Thần đạm đạm cười, khuyên nhủ: "Năm đó hồ Cửu Phong cạn khô còn không vào được, hiện giờ trong hồ toàn là nước, nước sâu mấy chục trượng, huynh chính là muốn vào cũng vào không nổi." "Cái này cũng đúng..." Ngô Kế Tông ngượng ngùng thở dài một hơi, hắn cũng không có bản lĩnh hô hấp dưới đáy nước như Tam Giang Thủy Tiêu, chỉ riêng cửa ải đầu tiên là xuống nước đã là chuyện gian nan rồi.

Tô Thần nhìn bóng đêm xung quanh, nghĩ nghĩ rồi đề nghị: "Lão gia tử, cách trời sáng cũng không còn mấy tiếng, chúng ta cứ đốt đống lửa, ngao qua khoảng thời gian này rồi tính tiếp." "Cũng được." Ngô Lão Bả Đầu tán đồng đề nghị này, sau đó mọi người nhặt một ít củi khô, nhóm lại đống lửa đã tắt.

Chương 43

Mọi người cũng không dám phân tán, cứ thế vây quanh đống lửa ngồi một đêm.

Mãi cho đến khi mặt trời mọc lên từ đường chân trời, sắc trời tờ mờ sáng.

Ngô Kế Tông mới gọi tỉnh Ngô Tiểu Nhị và Ngô Tiểu Tam đang ngủ gà ngủ gật.

Mọi người đơn giản thu dọn một phen, trực tiếp lên đường men theo đường cũ trở về.

Tốc độ trở về của đội ngũ nhanh hơn lúc đi rất nhiều.

Khoảng chừng lúc trời sắp tối, mọi người đã đi tới dịch quán trước đó.

Nhìn dịch quán phế bỏ trước mắt, Ngô Lão Cẩu thở phào nhẹ nhõm, ở trong nhà, dù sao cũng an toàn hơn so với ngủ ngoài trời nơi rừng thiêng nước độc.

Hơn nữa, bởi vì đã đến dịch quán, tâm thần đang căng thẳng của Ngô Kế Tông và Hắc Bối Lão Lục cũng buông lỏng xuống.

Mọi người ăn qua lương khô, riêng phần mình ngả đầu ngủ thiếp đi.

Sáng sớm hôm sau, mọi người lại lần nữa lên đường, rốt cuộc cũng về tới phụ cận thành Thường Sa vào buổi chiều.

Nhìn người đi đường dần dần nhiều lên, bách tính bận rộn ra vào thành, ba cha con Ngô Kế Tông đều có một loại ảo giác như được tái thế làm người. "Tô lão đệ, biết chú vội vã về nhà, đợi chú và Lão Đao huynh đệ an bài xong xuôi, thì vào thành tìm tôi uống rượu, bảo đảm

để các chú uống cho thống khoái." "Dễ nói." Tô Thần đạm đạm cười, chia tay với đoàn người Ngô gia ở ngoài thành.

Hắn và Hắc Bối Lão Lục đi thẳng về Tô Gia Thôn, bất quá còn chưa tới trong thôn, Tô Thần đã kinh ngạc phát hiện, trong ba trăm mẫu tộc điền ở đầu thôn, cư nhiên đã mọc lên mạ non xanh biếc.

Kinh ngạc qua đi, Tô Thần lập tức nghĩ tới trấn tộc bảo vật Quy Tỷ!

Hắn không khỏi thầm nhủ trong lòng: "Không ngờ hiệu quả của Quy Tỷ lại tốt như vậy, nhớ lúc mình vừa đi, Lão tộc trưởng mới dẫn người gieo mạ, thế mà mới ba ngày đã nhìn thấy mạ non rồi..." Bình thường lúa giống ươm mạ cần nửa tháng đến một tháng mới có thể cao đến hai mươi phân để cấy xuống ruộng.

Nhưng nhìn tình thế sinh trưởng của mấy mẫu mạ trước mắt, ước chừng chỉ dùng mười ngày tả hữu là có thể cấy mạ. "Tộc trưởng, mấy cây mạ này sao lại lớn nhanh như vậy?" Hắc Bối Lão Lục nhìn mạ non xanh um tùm trước mắt, nhịn không được mặt đầy kinh ngạc.

Trước khi luyện võ, gia cảnh gã không tốt, cũng giúp đỡ trong nhà làm việc nhà nông, không phải loại thiếu gia ngũ cốc bất phân, tự nhiên biết mạ không có khả năng lớn nhanh như vậy.

Tô Thần nói: "Việc này thối nát ở trong lòng, rời khỏi Tô Gia Thôn, đừng nói với bất kỳ ai." Hắc Bối Lão Lục thấy sắc mặt Tô Thần nghiêm túc, lập tức trong lòng rùng mình, vội vàng gật đầu đáp ứng.

Đồng thời, trong lòng càng cảm thấy vị tiểu tộc trưởng đã cứu mình một mạng này có chút thâm sâu khó lường.

Tô Thần nhìn thoáng qua ruộng mạ lần cuối, vội vàng cùng Hắc Bối Lão Lục rảo bước tiến vào Tô Gia Thôn.

Vừa vào thôn, mấy đứa trẻ choai choai đang đùa giỡn ở đầu thôn nhìn thấy là Tô Thần, vội vàng vây lại, nhao nhao gọi ca ca.

Nhìn gương mặt tươi cười của đám trẻ này, tinh thần căng thẳng mấy ngày liền của Tô Thần lập tức buông lỏng, trên mặt cũng nổi lên ý cười.

Hắn thuận miệng hỏi: "Nhị Nha, ông nội em có nhà không?" Nhị Nha tên đầy đủ là Tô Nhị Nha, là cháu gái của Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn.

Trên đường chạy nạn, con trai con dâu Tô Hiếu Toàn nhịn đói, đem chút khẩu phần lương thực duy nhất cho Nhị Nha và Tô Hiếu Toàn.

Sau đó do ăn quá nhiều đất quan âm, đợi đến lúc phát hiện thì đã bị trướng bụng mà chết, cả hai vợ chồng đều không còn. "Không có ở nhà, ông nội và Tứ bá, Lục bá đi đến từ đường rồi." Nhị Nha cắn ngón tay, nãi thanh nãi khí trả lời một câu.

Từ đường?

Tô Thần sững sờ, lập tức lại nghe được một nhóc tì khác tranh lời đáp: "Tiểu Thần ca ca, cha em nói, là trong thôn phát hiện được bảo bối, Tam gia gia tìm bác cả cùng nhau thương lượng bán bảo bối đó!" Nghe được lời này, Tô Thần càng thêm ngây ngẩn cả người.

Bảo bối...

Trong thôn ngoại trừ lương thực và thịt mình mua về, cùng ba trăm mẫu tộc điền, có thể nói là nghèo rớt mùng tơi, thì còn bảo bối gì nữa?

Ý niệm vừa chuyển, Tô Thần liền nhìn thấy đám nhóc tì đang dùng ánh mắt chờ mong nhìn mình, hắn cười cười, xoay người từ trong bọc hành lý lấy ra chút bánh bột ngô lương khô còn sót lại. "Nè, cầm

đi chia nhau, nhớ kỹ không được tranh giành nha." Nhị Nha mắt sáng lên, vội vàng nhận lấy bánh lương khô, cùng đám bạn nhỏ đi chia bánh ăn.

Cho dù Tô Gia Thôn đã vượt qua thời gian gian nan nhất, nhưng có lẽ là mọi người đều bị đói đến sợ rồi, cho dù nhà nào cũng có vài chục cân lương thực nhưng cũng không dám ăn quá nhiều, vẫn là mỗi ngày định lượng, nếu không xuống đất lao tác, một ngày có khả năng chỉ ăn một bữa cơm khô.

Nhìn đám nhóc tì hoan hô nhảy nhót, Tô Thần không khỏi âm thầm lắc đầu trong lòng.

Người lớn uống chút nước, kháng một kháng cũng liền qua.

Nhưng đám trẻ đang tuổi ăn tuổi lớn này, không có sung túc dinh dưỡng thì không được.

Nghĩ tới đây, Tô Thần quay đầu bảo Hắc Bối Lão Lục trông coi đám nhỏ, chính mình thì rảo bước đi về phía từ đường trong thôn. "Tam thúc, thứ này cũng chưa chắc là sơn sâm đâu, nhân sâm nhà ai lại mọc ở bờ ruộng chứ." "Đúng thế, chúng ta nếu đem đến tiệm thuốc trong thành, sợ là bị người ta cười chết, trên bờ ruộng sao có thể mọc nhân sâm..." "Các cậu nói đều có lý, nhưng thứ đồ chơi này xác thực giống nhân sâm a!" "Liệu có phải là củ cải, chỉ là hình dáng quái dị chút thôi không?" Ngoài từ đường, Tô Thần vừa đi tới đã nghe được bên trong tiếng biện luận kịch liệt.

Tô Thần trong lòng khẽ động, vội vàng đẩy cửa từ đường đi vào.

Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn, còn có mấy vị tộc lão, cùng với Tô Nhân Chiêu, Tô Nhân Tu, toàn bộ đều mặt lộ vẻ kinh hỉ. "Tiểu Thần về rồi!" "Tiểu Thần, cháu cuối cùng cũng về rồi, nếu không về, bọn ta định đi vào thành tìm người Ngô gia làm phiền đấy!" Đám người vây quanh Tô Thần vào giữa, nhao nhao nói về chuyện xảy ra sau khi hắn

rời đi.

Tô Thần vội vàng xua xua tay nói: "Mọi người nghe cháu nói hai câu trước đã!" Nhìn thấy biểu tình nghiêm túc trên mặt Tô Thần, đám người dần dần an tĩnh lại, đều hồ nghi nhìn về phía hắn.

Tô Thần hít sâu một hơi, lập tức ánh mắt sắc bén nhìn về phía Tô Nhân Chiêu và Tô Nhân Tu! "Tứ bá, Lục thúc!

Trước khi cháu đi, đã nhờ hai người tổ chức các thúc bá trong thôn ngày đêm tuần tra.

Vì sao đầu thôn ngay cả một người cũng không có, ai cũng có thể đi vào?" "Cái này..." Anh em Tô Nhân Chiêu nháy mắt á khẩu không trả lời được.

Ngược lại là Lão tộc trưởng vội vàng giúp đỡ giải thích: "Tiểu Thần, chủ yếu là thời gian trước mọi người đều bận rộn xuống đất canh tác, nên lơ là chuyện tuần thôn." Tô Thần hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Lão tộc trưởng, sắc mặt vô cùng nghiêm túc nói: "Lão tộc trưởng, Tô Gia Thôn chúng ta muốn phát triển, muốn sống những ngày lành, thì không thể lười biếng tản mạn như trước kia được.

Phải có quy có củ!" "Hơn nữa, chúng ta mới từ những ngày đói bụng vượt qua, trong nhà mới có được chút gạo thóc, mọi người không thủ hộ tốt thôn làng, tương lai lỡ ngày nào đó bị người ta trộm cướp, lại trở về những ngày đói khát lúc trước, ai mà cam lòng?

Hơn nữa đám Nhị Nha đang ở đầu thôn, dưới thành Thường Sa còn có mấy ngàn dân chạy nạn đói bụng.

Thật sự để sờ vào mấy kẻ, bắt mất con cháu trong thôn chúng ta đi, thì làm thế nào?" Lời này của Tô Thần có lý có cứ, đặc biệt là nhắc tới trẻ con trong thôn, Tô Nhân Chiêu và Tô Nhân Tu không khỏi lộ vẻ

xấu hổ.

Tô Nhân Chiêu chủ động đứng ra, thấp giọng nói: "Tộc trưởng, cháu nói đúng, việc này đều trách bác, cháu muốn đánh muốn phạt, bác đều nhận!" Tô Thần lắc đầu, gạt đám người ra đi đến trước bàn thờ từ đường.

Trên bàn thờ đang bày một củ dã sơn tham rễ phụ um tùm.

Hắn dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người cầm lấy củ dã sơn tham, sau đó ngữ khí túc mục nói: "Còn có củ dã sơn tham này, đây không phải là củ duy nhất, sau này sẽ còn có càng nhiều, càng tốt bảo bối từ trong ruộng mọc ra." "Còn có?!" Vừa nghe lời này, mấy vị tộc lão trong từ đường, bao gồm cả anh em Tô Nhân Chiêu, toàn bộ đều trợn to hai mắt.

Nguyên bản bọn họ đối với củ dã sơn sâm này, còn đang hoài nghi có phải nhân sâm hay không.

Giờ phút này nghe được lời Tô Thần, mọi người ai nấy đều chấn động.

Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn sau khi kinh ngạc, vội vàng nhìn thoáng qua ngoài cửa, đóng chặt cửa lớn từ đường lại.

Sau đó, ông mới xoay người, sắc mặt kích động truy vấn: "Tiểu Thần, lời cháu vừa nói là thật?

Thứ này thật sự là nhân sâm?

Còn nữa, trong tộc điền chúng ta, còn có thể mọc ra càng nhiều đồ tốt?" "Là nhân sâm!" Tô Thần cũng không có tính toán giấu giếm tộc nhân, hơn nữa loại sự tình này cũng giấu không được. "Mọi người chẳng lẽ không phát hiện sao, mạ non trồng xuống, tốc độ sinh trưởng nhanh hơn rất nhiều?" Nghe được lời này, đám người vội vàng nhao nhao nghị luận. "Mấy ngày nay chúng ta còn kỳ quái, sao mạ non dưới

ruộng lớn nhanh như vậy, còn tưởng là do mạ mua về giống tốt..." "Đúng thế, tôi cũng thấy lạ, ba ngày mà đã lớn thế này, sợ là chưa đến mười ngày là có thể cấy mạ, hơn một tháng là có thể thu hoạch một vụ lúa nước!" "Tiểu Thần, ý của cháu là, đất của chúng ta sau này không chỉ có thể ra đồ tốt, mà bất kể trồng cái gì cũng lớn nhanh?" Tô Thần gật gật đầu, ánh mắt đảo qua tất cả mọi người trong từ đường.

Cuối cùng nhìn về phía Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn. "Lão tộc trưởng, tộc điền có thể mọc bảo bối, vô luận là trồng lúa hay là trồng những thứ khác, đều có thể lớn nhanh.

Ông nói xem, cái này có tính là đại bảo bối trong tộc chúng ta không!" Tô Hiếu Toàn cả người kích động đến phát run, nghe được lời Tô Thần, càng là nghĩ cũng không nghĩ liền gật đầu nói: "Tính, đương nhiên tính!" Các tộc lão còn lại càng là mày khai mắt cười, nhịn không được hoan hô lên.

Chương 44

"Chúng ta muốn phát đạt rồi!" "Ôm ba trăm mẫu kim địa này, cho dù là kẻ ngu cũng có thể phát tài to!" Anh em Tô Nhân Chiêu cũng nhịn không được đi theo lộ ra thần sắc kích động.

Nguyên nhân rất đơn giản, bách tính thời đại này coi trọng đất đai cực kỳ.

Hơn nửa năm trước, dù cho phải ra ngoài chạy nạn, Lão tộc trưởng cũng không nỡ bán đi số tộc điền này.

Thật sự là bởi vì, ruộng đất chính là mệnh căn của lão bách tính thời đại này, thậm chí có thể nói coi trọng hơn cả tính mạng.

Tộc điền bảo bối như vậy, hiện tại có những biến hóa thần dị này, so với mấy ngàn mấy vạn đồng đại dương đặt trước mặt, còn khiến bọn họ hưng phấn hơn.

Thế nhưng...

Mắt thấy mọi người kích động, hưng phấn, Tô Thần lại khẽ hừ một tiếng, tát cho mọi người một gáo nước lạnh. "Ba trăm mẫu tộc điền bảo bối như vậy, nếu để cho người ngoài biết được, với thực lực hiện tại của chúng ta, có thể giữ được sao?" "Ách..." Một câu nói trực tiếp khiến tất cả mọi người đều ngẩn ra, rồi trầm mặc xuống.

Trẻ con cầm vàng đi qua chợ, thất phu vô tội hoài bích kỳ tội, đạo lý này mấy vị tộc lão còn rõ hơn ai hết!

Nghĩ tới đây, có tộc lão vội vàng nói: "Tiểu Thần tộc trưởng nói có lý, Nhân Chiêu, Nhân Tu, các cháu còn ngẩn ra đó làm gì, còn không mau chóng tổ chức nhân thủ tuần tra!

Về sau, một người ngoài thôn cũng không cho phép thả vào!" Lại

có người đi theo kiến nghị: "Còn nữa, người trong nhà đặc biệt là trẻ con, đều dặn dò cho kỹ.

Chuyện trong ruộng ra bảo bối, ai cũng không cho phép nói ra ngoài!

Kẻ nào dám nói, xóa tên khỏi gia phả, vĩnh viễn đừng hòng vào tổ mộ!" "Đúng, đều đi thông báo cho đám đàn bà ở nhà, không cho phép bọn họ ra bên ngoài khua môi múa mép!" Nhìn thấy mọi người rốt cục ý thức được tính nghiêm trọng của sự việc, Tô Thần lúc này mới gật gật đầu.

Anh em Tô Nhân Chiêu không nói hai lời, vội vàng chạy ra khỏi từ đường, đi từng nhà từng hộ ra lệnh phong khẩu.

Tô Gia Thôn trước mắt, chẳng qua là miễn cưỡng thoát ly nạn đói, nhân khẩu chưa đến bốn mươi, súng trường súng ngắn cộng lại còn chưa đến năm khẩu!

Thật sự nếu đụng phải đại gia tộc xảo thủ hào đoạt, Tô Gia Thôn có thể nói là hào vô phản kháng chi lực.

Biện pháp duy nhất, chính là phong tỏa tin tức, không cho người ngoài biết chuyện này!

Chỉ cần có thể chống đỡ qua khoảng thời gian này, đợi đến khi Tô Gia Thôn trưởng thành, có một hai trăm nhân khẩu, mấy chục cây súng, thì không cần phải cẩn thận dè dặt như vậy.

Mắt thấy anh em Tô Nhân Chiêu rời đi, Tô Thần liền muốn về trước chỉnh lý lại thu hoạch chuyến đi Tiêu Tử Lĩnh này.

Bất quá, ngay tại lúc này, Lão tộc trưởng Tô Hiếu Toàn bỗng nhiên gọi hắn lại. "Tiểu Thần, cháu đợi một chút, ta có lời muốn nói với cháu." Tô Thần sững sờ, lập tức nói: "Lão tộc trưởng, có chuyện gì sao?" Tô Hiếu Toàn cười nói: "Những việc cháu làm thời gian qua,

mọi người chúng ta đều nhìn ở trong mắt, cháu làm rất tốt, tốt hơn ta làm nhiều.

Bất quá, tuổi cháu cũng không nhỏ nữa, cũng nên thành gia lập thất rồi." Lời này vừa nói ra, mấy vị tộc lão trong từ đường lập tức cười tươi như hoa.

Sắc mặt Tô Thần cứng đờ...

Đối với con gái niên đại này, người có thể hợp tâm ý hắn cũng không nhiều.

Hắn cũng không nguyện ý làm cái gì mà phụ mẫu chi mệnh, môi chước chi ngôn.

Nghĩ tới đây, Tô Thần vội vàng uyển chuyển từ chối: "Lão tộc trưởng, cháu tuổi còn nhỏ, nói chuyện này còn quá sớm." "Không sớm!" Tô Hiếu Toàn cười ha hả lắc đầu. "Trước kia không nói, là bởi vì Tô gia chúng ta cơm cũng ăn không nổi, nhưng hiện tại mắt thấy gia tộc càng ngày càng tốt, hôn sự của cháu nhất định phải đưa vào danh sách quan trọng rồi." Các tộc lão khác trong từ đường vội vàng nhao nhao nghị luận theo. "Đúng thế Tiểu Thần, cháu thân là tộc trưởng một tộc, cũng phải làm gương, vì Tô gia khai chi tán diệp!" "Tô gia chúng ta hiện tại nhân đinh không vượng, phải dựa vào đám trẻ các cháu sinh nhiều con cái!" "Hắc hắc, nhớ năm đó Tiểu Thần còn mặc quần thủng đít, lúc ta bế nó nó còn tè lên mặt ta, thế mà nhoáng cái đã là chàng trai to lớn rồi..." Tô Thần đen mặt, vội vàng nói: "Thất đại gia, mấy chuyện hồi nhỏ này không cần nhắc lại đâu." Có lẽ là nhìn ra suy nghĩ trong lòng Tô Thần, Tô Hiếu Toàn cười ha hả đi đến trước bài vị từ đường, từ phía sau lấy ra một phong hôn thư. "Tiểu Thần, hôn sự này cũng không phải ta tự tác chủ trương định cho cháu, là cha mẹ cháu năm đó định ra oa oa thân cho cháu.

Đó đều là chuyện mười mấy năm về trước rồi." Oa oa thân?

Tô Thần nghe tiếng, lập tức cảm thấy đau đầu.

Vừa muốn uyển chuyển từ chối, lại nghe Tô Hiếu Toàn giải thích: "Đây là chuyện cha mẹ cháu trước khi lâm chung thác phó cho ta, bảo ta sau khi trở về thì giao phong hôn thư này đến tay cháu.

Ngoài ra, cháu cũng đừng vội cự tuyệt, ta nghe cha mẹ cháu nói, bé gái kia là người Kinh thành.

Còn hơn nửa năm nữa mới đến ngày ước định trong hôn thư, hơn nữa đây là tâm nguyện duy nhất của cha mẹ cháu trước lúc lâm chung..." "Cha mẹ cháu quen biết người Kinh thành lúc nào?" Tô Thần sững sờ, theo bản năng hỏi một câu. "Lúc đó cháu mới vừa ra đời không lâu, cha cháu chạy nam sấm bắc làm ăn, quen biết không ít người.

Có lẽ chính là lúc đó định ra thân sự." Nghe được Tô Hiếu Toàn nói như vậy, Tô Thần chần chờ một chút, vẫn là đem hôn thư thu lại.

Hắn nghĩ, cùng lắm thì đợi qua một thời gian, gửi cho nhà gái một phong thư từ hôn là được.

Tô Thần cầm dã sơn tham rời khỏi từ đường, liền đi thẳng ra đầu thôn.

Hắn chào hỏi Hắc Bối Lão Lục một tiếng, rồi đi tới gần ba trăm mẫu tộc điền.

Anh em Tô Nhân Chiêu đang vác hai cây súng trường, dẫn theo bảy tám hán tử trong thôn đi vòng quanh tuần tra.

Nhìn thấy Tô Thần tới, Tô Nhân Chiêu vội vàng nghênh đón. "Tiểu Thần, mấy người này đều là các thúc bá trong thôn, thân thể cũng tốt.

Bác định thành lập một đội tuần tra, chia làm hai ca ban ngày và ban đêm tuần tra quanh thôn, phòng ngừa có người ngoài đi vào." Tô Thần gật gật đầu, cười nói: "Tứ bá, bác làm việc cháu yên tâm.

Chuyện đội tuần tra giao cho bác, bất quá đám Tiểu Hổ, Tiểu Thiên còn có Tiểu Linh, ba đứa nó cháu muốn mang theo bên người." "Ừ, bác hiểu rồi." Tô Thần ngoại quải là Hệ thống gia tộc, thì không có khả năng đơn độc dựa vào một mình hắn chấn hưng gia tộc.

Tô Nghĩa Thiên, Tô Nghĩa Hổ, còn có Tô Linh Nhi đều là đích hệ Tô Thần bồi dưỡng.

Sau này phải dẫn bọn họ xuống mộ lịch luyện, để bọn họ mau chóng trưởng thành đến trình độ có thể một mình đảm đương một phía. "Đúng rồi Tứ bá, bác dẫn cháu đi xem chỗ phát hiện dã sơn tham một chút." Tô Nhân Chiêu đáp ứng, dẫn Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục đi tới một chỗ khuất nắng gần sườn núi.

Sau đó chỉ vào mấy mẫu tộc điền chỗ khuất nắng giải thích: "Chỗ này thời gian phơi được nắng không nhiều, lại khá khô, coi như là ruộng hạ đẳng, vốn dĩ cũng không trồng hoa màu gì.

Bất quá sáng nay, đám Nhị Nha lúc chơi đùa trên bờ ruộng, vô tình phát hiện trên bờ ruộng mọc một cây nhân sâm.

Bọn ta đang định thương lượng xem có nên đem bán cho tiệm thuốc trong thành đổi chút ngân lượng hay không, thì đúng lúc cháu về." Tô Thần nhìn theo hướng Tô Nhân Chiêu chỉ, phát hiện chỗ bờ ruộng này cũng không có tình huống gì dị thường, chỉ là một luống bờ ruộng bình thường. "Xem ra chủ yếu vẫn là Quy Tỷ khởi hiệu quả, chỉ là không biết cái tỷ lệ nhỏ trên giao diện hệ thống, rốt cuộc là bao nhiêu phần trăm." Nghĩ tới đây, Tô Thần nghĩ nghĩ, dặn dò: "Tứ bá, mấy mẫu đất phụ cận đều để trống, đừng trồng lương thực, đến lúc đó cháu có an bài.

Còn nữa, lúc các bác tuần tra thì chịu khó đi lại trong ruộng nhiều chút, nếu phát hiện có bảo bối khác thì lập tức thông báo cho cháu." "Không thành vấn đề." Dặn dò xong Tô Nhân Chiêu, Tô Thần và Hắc

Bối Lão Lục về nhà.

Nhìn căn nhà được quét tước sạch sẽ, Tô Thần liền biết hơn phân nửa là do thím Tư bọn họ hỗ trợ dọn dẹp.

Tô Thần an bài Hắc Bối Lão Lục đi qua căn phòng trống cách vách nghỉ ngơi, sau đó về phòng, yên lặng mở ra giao diện hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tô gia Tộc trưởng)】 【Tuổi: 18 tuổi】 【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 0, tiến độ 64%】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 32 người.

Thành viên biên chế ngoại: Hắc Bối Lão Lục】 【Tài sản gia tộc: Ba trăm mẫu đất hoang, 300 đồng đại dương, một cây dã sơn tham, một chiếc Ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Trăm phế đợi hưng!】 【Kiến trúc gia tộc: Không】 【Huyết mạch trấn tộc: Không】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư】 【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỷ (Đang hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 200%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao)】 【Nhiệm vụ thanh đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Liêu Vương Phi ở núi Trường Bạch.

Hoàn thành sẽ thưởng một rương bảo vật Thanh Đồng.】 Nhìn thấy nhiệm vụ mới xuất hiện, Tô Thần lập tức sững sờ.

Chỉ vì độ khó vượt qua thực sự quá lớn!

Nhiệm vụ trước còn ở quanh thành Thường Sa, nhiệm vụ sau đã muốn đi núi Trường Bạch cách xa mấy ngàn dặm rồi.

Bất quá...

Mộ Liêu Vương Phi ở núi Trường Bạch, hình như chính là ngôi mộ mà mấy người Chá Cô Tiếu đã đổ đấu.

Bọn họ vì tìm kiếm manh mối về Mộc Trần Châu mà đi, kết quả lại chỉ tìm được một viên Định Thi Châu có thể giữ cho thi thể không

thối rữa. "Định Thi Châu..." Nhớ tới viên châu này, trong lòng Tô Thần khẽ động.

Với công hiệu thần kỳ của Định Thi Châu, nói không chừng cũng là một kiện trấn tộc bảo vật, có thể cung cấp tăng ích cho gia tộc!

Ngoài ra, độ khó của mộ Liêu Vương Phi không lớn, dù cho không có thân thủ như Chá Cô Tiếu!

Chương 45

Dựa vào Hắc Bối Lão Lục, còn có thương pháp của Tô Thần, Ấn Phát Khâu trong tay, đều có thể san bằng, tính nguy hiểm không tính là cao. "Độ khó này vừa vặn phù hợp, so với Bình Sơn mộ, Khoáng Sơn mộ gì đó thì đơn giản hơn nhiều, vừa vặn thích hợp để cho đám Tiểu Thiên, Tiểu Linh lịch luyện!" "Ngoài ra, nhiệm vụ không cần gấp gáp nhất thời, trước tiên đem thanh tiến độ gia tộc tăng lên tới cấp một, rồi hãy động thân tiến về núi Trường Bạch.

Đợi nhiệm vụ hoàn thành, còn có thể thuận tiện đi Kinh thành một chuyến, đem cái oa oa thân kia từ luôn!" Đả định chủ ý, Tô Thần lại đem ánh mắt rơi vào phần giới thiệu của trấn tộc bảo vật Quy Tỷ. "Trồng lương thực mới kiếm được mấy đồng, cái này nếu ba trăm mẫu toàn trồng dược liệu danh quý, với tốc độ sinh trưởng vượt quá 200%, thì chẳng khác nào một cái tụ bảo bồn!" Bất quá...

Tô Thần cũng chỉ có thể tưởng tượng trong lòng, trên dưới toàn bộ Tô Gia Thôn, bao gồm cả hắn, nhận biết được trung dược còn không quá mấy loại, càng đừng đề cập đến trồng trọt dược liệu. "Sư muội Hoa Linh của Bàn Sơn đạo nhân Chá Cô Tiếu, ngược lại là một người am hiểu dược lý, người trong nghề hiểu biết dược liệu.

Nếu có thể kéo cô ấy vào gia tộc, ba trăm mẫu tộc điền này mới coi như có đất dụng võ." Đương nhiên, ý nghĩ này cũng chỉ có thể tưởng tượng trong lòng.

Bàn Sơn đạo nhân hành tung ẩn bí, Tô Thần cho dù muốn lừa gạt, cũng không tìm thấy người. "Đáng tiếc..." Tô Thần thở dài một hơi, vừa vặn nghe được ngoài sân, thím Tư tới gọi hắn và Hắc Bối Lão Lục ăn cơm tối.

Có lẽ là bởi vì duyên cớ Tô Thần trở về, cơm tối phá lệ phong phú.

Ba người trẻ tuổi Tô Nghĩa Thiên trên tiệc rượu ăn đến đầy miệng chảy mỡ, còn không quên lôi kéo Tô Thần hỏi đông hỏi tây, hỏi thăm về chuyện đi Tiêu Tử Lĩnh lần này.

Tô Thần liền chọn vài chuyện đơn giản kể cho bọn họ.

Cơm nước xong xuôi, mọi người ai về nhà nấy đi ngủ.

Đêm nay, Tô Thần ngủ an tâm hơn một chút.

Bất quá ngày thứ hai trời vừa sáng, Tô Thần đã chuẩn giờ rời giường.

Trước kia ở hiện đại, cho dù có đồng hồ báo thức hắn cũng bò không dậy nổi, đến cái niên đại Dân Quốc này, ngược lại là phá lệ dậy sớm.

Tô Thần rửa mặt chải đầu một phen, liền gọi Hắc Bối Lão Lục, cùng với mấy người Tô Nghĩa Thiên, chuẩn bị mang theo cây dã sơn tham trong tay, tiến vào thành Thường Sa giám định một chút.

Thuận tiện tìm Ngô Kế Tông uống rượu, thám thính một ít tin tức về Bàn Sơn đạo nhân, Tam Giang Thủy Tiêu, còn có Tá Lĩnh quần đạo.

Mấy người đơn giản thu dọn một chút, liền rời Tô Gia Thôn, đi thẳng đến thành Thường Sa.

Đi ước chừng hơn một giờ, thành Thường Sa đã ở ngay trước mắt.

Khiến Tô Thần lược lược có chút kinh ngạc chính là, mấy ngàn dân chạy nạn vây quanh chân tường thành, vậy mà chỉ còn lại có mấy chục người, hơn nữa tinh khí thần cũng tốt hơn trước đó rất nhiều.

Tô Nghĩa Thiên thấy thế, vội vàng nhỏ giọng giải thích: "Tiểu

Thần ca, hôm kia bên trong thành Thường Sa vận chuyển lương thực cứu tế tới, rất nhiều dân chạy nạn nhận được lương thực cứu tế, được cấp phát hạt giống, đều đã về quê cũ rồi." "Nói như vậy, trận nạn đói này, không sai biệt lắm sắp kết thúc rồi?" "Đúng vậy, em nghe Tứ bá nói, lần này là Đốc quân Hồ Quảng hạ tử lệnh, lương thực cứu tế nhất định phải phát đến tay tai dân, nếu không sẽ phái binh tới vấn trách." Tô Thần nghe vậy từ chối cho ý kiến, kỳ thật lần nạn đói Hồ Quảng này cũng không có nghiêm trọng như trong tưởng tượng.

Lương thực có, nhưng giá lương thực tăng vọt, bách tính căn bản mua không nổi, chỉ có thể bị ép đi chạy nạn.

Chỉ cần có thể giải quyết vấn đề giá cả lương thực, khôi phục dân sinh căn bản không khó.

Bất quá, mấy chuyện này cự ly Tô Thần quá xa, hắn cũng chỉ nghe qua một lần rồi quẳng ra sau đầu.

Đã đạt được ngoại quải trường sinh gia tộc, hắn muốn đem Tô gia chế tạo thành trường sinh gia tộc chân chính, dẫn dắt tộc nhân cùng nhau siêu thoát!

Bên trong thành Thường Sa.

Theo tai dân lục tục tán đi, thành Thường Sa cũng khôi phục phồn hoa ngày xưa.

Trên đường cái người đi đường như mắc cửi, khắp nơi đều là tiếng rao hàng của tiểu thương.

Một đoàn người đi qua đường cái, ngửi thấy mùi thơm của bánh bao, mì sợi tràn ngập trong không khí, bụng của mấy người Tô Nghĩa Thiên lập tức không chịu thua kém mà kêu lên.

Tô Thần đạm đạm cười, thuận miệng nói: "Vừa vặn có chút đói bụng, đi ăn cơm trước đã." Sau đó dẫn theo mấy người dừng lại

trước một quán ăn sáng, mỗi người gọi một bát mì dương xuân, mấy đĩa thức ăn.

Tô Nghĩa Thiên và Tô Nghĩa Hổ đã rất lâu không có nếm qua mì sợi, nhận lấy mì dương xuân, liền vùi đầu ăn như hổ đói.

Trong ba người, chỉ có tướng ăn của Tô Linh Nhi là tư văn hơn nhiều.

Tô Thần quay đầu nhìn ông chủ quán mì, trong lòng khẽ động, mượn cơ hội lôi kéo việc nhà.

Ông chủ này chừng bốn mươi tuổi, là người Thường Sa bản địa, bày quán ở đây đã hơn hai mươi năm quang cảnh.

Lão cũng là người hay chuyện, không bao lâu đã kể lại thất thất bát bát những chuyện mới mẻ trong thành Thường Sa.

Khiến Tô Thần để ý nhất, vẫn là ông chủ này nói, gần đây trong thành Thường Sa có một vị quan bố phòng mới tới. "Quan bố phòng mới?" "Đúng thế, nghe nói họ Trương, người trẻ tuổi chừng hai mươi, từ trường sĩ quan đi ra.

Đấy, lương thực cứu tế phát cho tai dân gần đây, đều là do ngài ấy đích thân áp tải tới." Tô Thần nghe được ông chủ nói như vậy, trong lòng không khỏi khẽ động, suy đoán vị quan bố phòng này, hẳn chính là Trương Khải Sơn.

Cũng chính là vị sau này thống lĩnh Cửu Môn, được tôn xưng là Trương Đại Phật Gia.

Bất quá hiện tại hắn mới đến thành Thường Sa, trong nhà còn chưa có cái đầu đại phật kia, cũng chưa trở thành khôi thủ Cửu Môn Thường Sa.

Xem ra khoảng cách đến khi sự kiện yêu quan trên tàu hỏa, Khoáng Sơn mộ bạo phát, còn hai ba năm nữa...

Trong lòng nghĩ những chuyện này, ngoài miệng Tô Thần lại nói: "Xem ra, vị quan bố phòng này cũng là người tốt." Nói xong, Tô Thần thuận tay từ trong ngực lấy ra mười mấy đồng đại tử, đập lên mặt bàn.

Đại tử chính là tiền tệ lớn hơn một chút so với đồng nguyên bình thường, một đồng có thể đổi hai đồng nguyên.

Năm mươi đại tử, có thể hối đoái một trăm đồng nguyên, hoặc là một đồng bạc trắng (Ngân nguyên).

Tô Thần trả tiền mì xong, liền dẫn mấy người Tô Nghĩa Thiên tiếp tục tìm cửa hàng giám định dã sơn tham.

Thông thường mà nói, muốn giám định dược liệu, nơi tốt nhất chính là tiệm thuốc bắc.

Bất quá, Tô Thần tư tác một lát, vẫn quyết định đi tiệm cầm đồ Hoắc gia lần trước.

Một là, Hoắc gia cũng coi như đồng hành, hơn nữa tác phong cũng coi như công đạo.

Hai là, Tô Thần muốn tiếp xúc nhiều hơn với người trong Cửu Môn, xem có cơ hội kết giao nhân vật mới, tăng lên tiến độ đẳng cấp gia tộc hay không.

Bên trong Cửu Môn, Trương Khải Sơn, Nhị Nguyệt Hồng, hai người này một người là quan bố phòng Thường Sa, người kia thì là danh giác hát Hoa Cổ hí, muốn kết giao cũng không khó.

Chỉ là những người khác, như Bán Tiệt Lý, ngoan lạt điệu thấp, thâm cư giản xuất.

Không phải người trong Cửu Môn, rất khó nhìn thấy hắn.

Giống như Tề Thiết Chủy, phiêu bạc bất định, càng khó tìm.

Niệm cập thử, Tô Thần liền quay đầu dặn dò: "Vẫn đi tiệm cầm đồ lần trước, sau khi vào thì ít nói chuyện, đừng để lộ tẩy." "Yên tâm đi Tiểu Thần ca, chúng em hiểu mà." Tô Linh Nhi gật gật đầu, ra hiệu đã hiểu.

Mấy người lúc này mới rảo bước, tiến về tiệm cầm đồ Hoắc gia.

Một lát sau, một đoàn người đi tới thành Bắc.

Tiệm cầm đồ vẫn là bộ dáng cũ, vắng vẻ đìu hiu.

Cái nghề này chính là như thế, ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Vừa vào cửa, mọi người đã nhìn thấy Vương chưởng quỹ của tiệm cầm đồ, trong tay đang cầm một cái bình mai, lật qua lật lại quan thưởng.

Lão đắm chìm trong việc thưởng thức, đến mức ngay cả trong tiệm có người đi vào cũng không phát giác.

Tô Thần đạm đạm cười, đi lên trước gõ gõ bàn: "Vương chưởng quỹ, có mối làm ăn làm hay không?" Mãi cho đến khi Tô Thần mở miệng, Vương chưởng quỹ đang đắm chìm trong giám thưởng lúc này mới kinh tỉnh lại.

Vương chưởng quỹ nhìn thấy người tới, lập tức sững sờ, kinh ngạc nói: "Cậu là tiểu huynh đệ bán Huyết Ngọc Thiền hôm nọ?" Sở dĩ lão kinh ngạc, thật sự là bởi vì ngày đó Tô Thần lưu lại ấn tượng rất sâu cho lão.

Hoắc Tam Nương nhìn ra lai lịch của Tô Thần, biết là đồng hành dưới đất, cho một cái giá cực kỳ công đạo để thu mua Huyết Ngọc Thiền.

Đổ đấu tìm kiếm bảo hóa, so với tiệm cầm đồ còn thanh nhàn hơn, là chân chính ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Chương 46

Khoảng cách lần trước bán Huyết Ngọc Thiền, mới qua đi chưa đến nửa tháng, thế mà lại có bảo hóa rồi?

Cho dù là Ngô Lão Bả Đầu trong thành Thường Sa, e rằng cũng không có bản lĩnh liên khai hai ngôi mộ này...

Ý niệm này xoay chuyển trong đầu Vương chưởng quỹ, lập tức lão phản ứng lại, trên mặt đắp lên nụ cười, củng thủ nói: "Có làm ăn đương nhiên phải làm, khách quan chiếu cố tiểu điếm, đó là vinh hạnh của tiểu điếm." Trong lúc nói chuyện, Vương chưởng quỹ không vội vã xem hàng, mà là quay đầu hô một tiếng vào bên trong quầy. "Người đâu chết cả rồi, mau tới châm trà cho khách." Không bao lâu, hai tên hỏa kế vội vàng vén rèm từ sau quầy hàng cao cao đi ra, xách ấm trà pha trà cho đám người Tô Thần.

Tô Thần không nhanh không chậm, bưng chén trà lên uống một ngụm.

Vương chưởng quỹ thấy hắn trầm ổn như thế, trong lòng suy đoán, bảo hóa lần này lai lịch hẳn là không nhỏ, lập tức cười nói: "Khách quan, có thể để cho bỉ nhân xem qua chân dung bảo hóa một chút?" Tô Thần mỉm cười, từ trong ngực lấy ra một tấm vải đỏ.

Hắn đem tấm vải đỏ này đặt lên bàn, từ từ mở ra.

Mà theo củ dã sơn tham bên trong lộ ra chân dung, hai mắt Vương chưởng quỹ lập tức trừng lớn, theo bản năng kinh hô: "Bách niên dã sơn tham?" Sau khi chấn kinh, lão vội vàng từ trong ngực lấy ra một cái kính lúp, ghé sát vào cẩn thận quan sát củ dã sơn tham này!

Hồi lâu sau, Vương chưởng quỹ tâm mãn ý túc thẳng người dậy, sắc mặt trịnh trọng nói: "Khách quan, đây quả thực là bảo bối tốt!

Bất quá bảo bối này quá đắt, bỉ nhân không cách nào làm chủ, phải báo lên chủ gia định đoạt." "Không sao!

Vương chưởng quỹ cứ đi đi." Vương chưởng quỹ cáo lỗi một tiếng, cũng không dám động vào dã sơn tham trên bàn, lập tức kéo một hỏa kế lại, bảo hắn tốc biến đi Hoắc gia bẩm báo.

Kỳ thật cũng không trách Vương chưởng quỹ trịnh trọng như thế, thật sự là bởi vì dã sơn tham, đặc biệt là loại đã trên trăm năm, mỗi một củ đều cực kỳ trân quý.

Càn Long hoàng đế triều Thanh, đặc biệt yêu thích phục dụng nhân sâm, mỗi năm đều có lượng lớn nhân sâm tiến cống.

Nội Vụ Phủ triều Thanh đem những nhân sâm này chia làm năm đẳng cấp.

Loại kém nhất là ngũ đẳng nhân sâm, cũng chính là sâm sáu năm, sâm chín năm, đều cần hai ba mươi lượng bạc một củ.

Lên cao hơn nữa, tứ đẳng, tam đẳng, nãi chí nhất đẳng bách niên dã sơn tham, Nội Vụ Phủ triều Thanh từ trước đến nay không phát bán, đều là giữ lại để cho hoàng tộc tự mình hưởng dụng.

Có thể nói, dã sơn tham có niên đại, từ xưa đến nay đều là giá trị liên thành, không phải bách tính bình thường có thể dùng nổi.

Cùng lúc đó.

Hoắc gia.

Hoắc Tam Nương đang ngồi trong đình lang, sắc mặt nôn nóng, tựa hồ đang chờ đợi cái gì.

Một lát sau, tùy tùng của cô ta là Lung Ngũ vội vàng đi vào hậu viện.

Hoắc Tam Nương thấy thế, vội vàng đứng dậy hỏi: "Tra được tin

tức chưa?" "Tra được rồi, Nhị Gia mấy ngày trước cùng Trương gia tiểu gia xuống mộ, không cẩn thận trúng độc, hiện tại còn đang hôn mê, Trương gia tiểu gia phái người đi tìm bách niên nhân sâm khắp các hiệu thuốc trong toàn thành, muốn dùng để treo mệnh cho Nhị Gia." "Sao lại có thể trúng độc chứ, thân thủ Nhị Gia tốt như vậy!" "Nghe nói là vì cứu vị tiểu gia Trương gia kia, tình huống cụ thể còn chưa có nghe ngóng rõ ràng..." "Lại đi tra!" Mắt thấy Lung Ngũ lĩnh mệnh rời đi, Hoắc Tam Nương vội vàng nói: "Khoan đã, trong thành Thường Sa không có sâm trăm năm, ngươi đi thông báo các thương hành các nơi, giá cao thu mua sâm trăm năm.

Vừa có tin tức, lập tức tới thông báo cho tôi." Đợi đến khi Lung Ngũ rời đi, Hoắc Tam Nương vội vàng xách túi xách lên, đang định ngồi xe đi thăm hỏi Nhị Nguyệt Hồng.

Nhưng cô ta vừa bước ra cửa lớn, đã thấy hỏa kế của tiệm cầm đồ thành Bắc vội vã chạy tới. "Đông gia, tiệm cầm đồ tới một mối làm ăn lớn, chưởng quỹ mời ngài qua đó cầm cái chủ ý..." Hoắc Tam Nương đang vội đi thăm Nhị Nguyệt Hồng, nghe vậy liền có chút không kiên nhẫn xua tay: "Bảo Vương chưởng quỹ cứ để đó trước, hôm nào rảnh tôi sẽ qua." Nghe vậy, gã hỏa kế đành ngượng ngùng gãi đầu.

Hắn theo Vương chưởng quỹ ở tiệm cầm đồ học việc đã mấy năm, qua tay không ít bảo vật, nên biết rõ độ trân quý của cây sâm trăm năm này.

Thấy Đông gia đã khom lưng chui vào ghế sau xe hơi, hỏa kế do dự mãi, cuối cùng vẫn chạy lên ghé vào cửa sổ xe nói: "Đông gia, người bán bảo vật chính là chủ nhân của miếng Huyết Ngọc Thiền mấy hôm trước.

Hôm nay ngài ấy mang đến một cây sâm già trăm năm, thực sự rất

hiếm có..." Vốn dĩ Hoắc Tam Nương đã có chút chán ghét gã hỏa kế không biết nhìn sắc mặt này.

Nhưng khi nghe thấy lời hắn nói, cả người cô sững lại. "Cậu nói cái gì?

Sâm già trăm năm?" Thấy Đông gia có hứng thú, hỏa kế vội vàng nói: "Đúng vậy, chưởng quỹ nói cây sâm núi này nặng hơn tám lạng, là bảo sâm thực sự!" Trong nghề thuốc có câu tục ngữ: "Thất lượng vi tham, bát lượng vi bảo" (Bảy lạng là sâm, tám lạng là bảo).

Nhân sâm mà trọng lượng vượt quá tám lạng, đó chính là bảo vật ngàn vàng khó cầu.

Mắt Hoắc Tam Nương sáng lên, vội vàng phân phó tài xế: "Mau lái xe, đến tiệm cầm đồ!" Tài xế đạp chân ga, chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ lao vút đi trên đường phố Trường Sa.

Chưa đầy một khắc sau, xe đã dừng lại ổn định trước cửa tiệm cầm đồ ở thành bắc.

Hoắc Tam Nương vội vã xuống xe, đi thẳng vào trong.

Vừa vào cửa, cô đã nhìn thấy Tô Thần đang đứng đó. "Là anh?!" Hoắc Tam Nương hơi kinh ngạc, sau đó ánh mắt rơi xuống tấm vải đỏ trên bàn.

Cô trầm ngâm một chút rồi đi thẳng vào vấn đề: "Tôi nghe hỏa kế nói, trong tay anh có một cây sâm núi già?

Nếu đúng là sâm già, Hoắc gia tôi muốn mua." Tô Thần mỉm cười nhàn nhạt, mở tấm vải đỏ trên bàn ra, để lộ cây sâm núi trăm năm được gói kỹ bên trong: "Hoắc tiểu thư, mời xem!" Cây sâm núi này rễ râu rõ ràng, chỉ riêng rễ chính đã to hơn bàn tay nam giới trưởng thành.

Những rễ phụ khác, cái dài nhất cũng đến vài chục phân.

Hoắc Tam Nương không rành về nhân sâm, chỉ đành nhìn sang Vương chưởng quỹ đứng bên cạnh.

Ông ta khẽ gật đầu, trầm giọng nói: "Tam tiểu thư, tôi đã giám định rồi, là sâm núi hoang dã không sai!" "Niên đại thì sao?" "Cái này..." Theo quy tắc của tiệm cầm đồ, bảo vật coi như hàng thường, hàng thường coi như hàng rẻ... kiểu gì cũng phải ép giá một phen, không bao giờ nói toạc giá trị thực của bảo vật trước mặt chủ hàng.

Tuy nhiên, Hoắc Tam Nương đang vội mua sâm về cứu mạng Nhị Nguyệt Hồng, cũng chẳng màng đến quy tắc nữa, nói thẳng: "Vương chưởng quỹ, cứ nói thật đi, chỉ cần cây sâm này trên trăm năm, bất kể bao nhiêu tiền, Hoắc gia tôi đều mua!" Nghe vậy, Vương chưởng quỹ đành kiên trì nói: "Cây sâm này bất luận nhìn từ kích thước, trọng lượng hay rễ râu, ít nhất cũng phải từ một trăm tám mươi năm trở lên." "Giá bao nhiêu?" "Bảy lạng là sâm, tám lạng là bảo.

Cây sâm này ít nhất trị giá sáu nghìn đồng đại dương, nhưng theo quy tắc tiệm ta, chỉ tính bảy thành giá trị thực, ước chừng bốn nghìn đồng đại dương." Bảo sâm thượng hạng, không phải là đồ minh khí đào từ mộ lên, nên cực kỳ dễ bán.

Dù bán cho tiệm cầm đồ hay tiệm thuốc, giá thu mua đều rất cao.

Không giống như minh khí bồi táng, trực tiếp bị chặt chém còn một nửa hoặc con số lẻ.

Bốn nghìn đồng đại dương?

Nghe thấy con số này, đám Tô Nghĩa Thiên đứng sau lưng Tô Thần ai nấy đều há hốc mồm, kinh ngạc đến mức không khép miệng lại được.

Phải biết rằng, thời gian trước bọn họ liều mạng đi khai quật mộ Lệ Sơn, cũng chỉ tìm được một miếng Huyết Ngọc Thiền bán được

bốn trăm đồng đại dương.

Mà cây sâm núi này hoàn toàn là tự mọc trên ruộng tộc nhà mình, chẳng tốn chút sức lực, càng không có bất kỳ nguy hiểm nào.

Tô Thần nghe giá này, trong lòng vui mừng, nhưng lại không định bán.

Tô Gia Thôn hiện tại đã đi vào quỹ đạo, cũng không đặc biệt thiếu tiền.

Cây sâm trăm năm này, biết đâu lúc nào đó lại có chỗ dùng.

Nghĩ đến đây, Tô Thần chắp tay với Hoắc Tam Nương và Vương chưởng quỹ, gói lại tấm vải đỏ. "Hai vị, cây sâm này tôi giữ lại, hôm khác nếu có bảo vật gì, sẽ lại đến làm phiền." Nói xong, Tô Thần hô một tiếng, định dẫn đám Tô Nghĩa Thiên rời đi.

Nhưng đúng lúc này, Hoắc Tam Nương bỗng nhiên đứng dậy: "Khoan đã..." "Hoắc tiểu thư còn việc gì sao?" "Cây bảo sâm này của anh trị giá sáu nghìn đại dương, tôi trả tám nghìn!" Tám nghìn...

Nghe thấy giá tiền tăng vọt chỉ trong nháy mắt, mắt ba người Tô Nghĩa Thiên sáng rực lên.

Tám nghìn đồng đại dương đủ để mua biệt thự trong thành Trường Sa, hoặc mua năm trăm mẫu ruộng tốt ở ngoại thành.

Chỉ là...

Tô Thần nghe vậy lại nhíu mày.

Vương chưởng quỹ đứng bên cạnh không nhịn được nhắc nhở: "Tam tiểu thư, bảo sâm tuy hiếm, nhưng phái người đi vùng Trường Bạch Sơn thu mua từ tay phu trầm, một năm rưỡi nữa cũng có thể mua được một cây, không cần đến tám nghìn đại dương đâu." Nhân sâm ở phương Nam đắt đỏ, nhưng ở phương Bắc, đặc biệt là vùng

Trường Bạch Sơn, giá rẻ hơn nhiều, có khi chỉ cần một phần ba giá là mua được sâm trăm năm.

Ai ngờ Hoắc Tam Nương lại xua tay, thái độ vô cùng kiên quyết: "Tôi không đợi được lâu như vậy!" Ngay sau đó, cô nhìn Tô Thần với ánh mắt rực lửa, vẻ mặt trịnh trọng: "Tiên sinh, cây bảo sâm này nếu anh chịu bán cho tôi, coi như Hoắc gia tôi nợ anh một ân tình.

Sau này có chỗ nào cần đến Hoắc Tam Nương tôi, cứ việc mở miệng.

Nếu làm được, Tam Nương tuyệt đối không chối từ..." Tô Thần nghe vậy, trong lòng không khỏi dao động.

Chương 47

Hắn liền hỏi tới: "Hoắc tiểu thư gấp gáp muốn có bảo sâm như vậy, chẳng lẽ trong nhà..." Hoắc Tam Nương gật đầu, thở dài: "Tôi có một người bạn bị trọng thương, đang cần gấp cây sâm trăm năm này để giữ mạng." Tô Thần trầm ngâm một lát, rồi mỉm cười: "Nếu Hoắc tiểu thư đã nói vậy, cây sâm này tôi bán." Hắn có được Quy Tỷ ở Tiêu Tử Lĩnh, có thể tăng trạng thái cho Tộc điền, còn có xác suất nhỏ thu hoạch được thiên tài địa bảo.

Những loại như sâm trăm năm, hà thủ ô, linh chi... sau này ước chừng sẽ ngày càng nhiều, cũng không tiếc gì một cây trước mắt.

Ngoài ra, nếu có tám nghìn đại dương, Tô Thần cũng muốn mua thêm chút ruộng đất, mua hết khu vực xung quanh Tô Gia Thôn.

Như vậy tỷ lệ sản xuất ra thiên tài địa bảo có khả năng sẽ lớn hơn!

Đã quyết định, Tô Thần liền đẩy bọc vải đỏ chứa cây sâm về phía Hoắc Tam Nương.

Cô nhận lấy, thở phào nhẹ nhõm.

Trên mặt cũng thêm vài phần ý cười, cô quay sang Vương chưởng quỹ nói: "Vương chưởng quỹ, ông đến tiền trang Giải gia, rút hối phiếu tám nghìn đại dương đưa cho vị này..." "Tôi họ Tô!" Tô Thần cười nhạt. "Đưa cho vị Tô tiên sinh này!

Tôi còn đang vội đi đưa sâm, ông giúp tôi tiếp đãi Tô tiên sinh cho chu đáo." Nói xong, Hoắc Tam Nương vội vàng rời khỏi tiệm cầm đồ.

Đợi cô đi rồi, Vương chưởng quỹ đích thân châm trà cho mấy người Tô Thần, cười nói: "Tô tiên sinh, tôi đã cho người đến tiền

trang rút hối phiếu, lát nữa sẽ về ngay.

Ngoài ra, đợi hối phiếu đến, kẻ hèn này xin làm chủ xị, mời các vị đến Huệ Phong Lâu dùng bữa, đáp tạ đại nghĩa cứu giúp của tiên sinh." Có Hoắc Tam Nương lên tiếng, Vương chưởng quỹ tự nhiên coi Tô Thần là quý khách của Hoắc gia.

Tô Thần lắc đầu, khéo léo từ chối: "Ăn cơm thì miễn đi, lát nữa tôi còn có việc quan trọng." Sau đó hai người hàn huyên vài câu, nhưng đa phần là kiến thức về đồ cổ.

Tô Thần hiểu biết không nhiều, tất cả kiến thức văn chơi đồ cổ đều đến từ việc xem livestream thẩm định bảo vật ở kiếp trước.

Lúc này nghe Vương chưởng quỹ - một lão hành gia giảng giải, ngược lại có cảm giác mới lạ.

Ví dụ như chiếc bình mai vừa rồi trên tay Vương chưởng quỹ, thực ra là đồ Minh đại phỏng Tống đại.

Nhưng vì gia công tinh xảo, họa tiết trên thân bình lại do danh gia thời Minh vẽ, giá trị ngược lại còn đắt gấp đôi bình mai thật thời Tống.

Đáng tiếc chủ hàng không biết xem hàng, cứ theo giá bình mai thời Tống mà cầm cố cho tiệm.

Trò chuyện một lúc, hai gã hỏa kế của tiền trang Giải gia đã mang hối phiếu đến tận nơi.

Tô Thần nhận lấy hối phiếu, nhìn con số tám nghìn đại dương viết trên đó, tinh thần lập tức phấn chấn.

Có phiếu này, có thể đến bất kỳ tiền trang nào của Giải gia ở vùng Hồ Quảng để đổi lấy tám nghìn đồng đại dương tiền mặt.

Tiền đã tới tay, Tô Thần suy nghĩ một chút, liền hỏi thăm Vương

chưởng quỹ về nha hành giao dịch ruộng đất trong thành. "Tiên sinh muốn mua đất sao?" Chưởng quỹ tiền trang Giải gia mắt sáng lên, lập tức cười nói: "Giao dịch ruộng đất ở ngoại ô Trường Sa đều do Nha hành Giải gia chúng tôi đại diện bán.

Nếu tiên sinh có ý, có thể đến Nha hành Giải gia xem thử." Nha hành Giải gia...

Trong lòng Tô Thần khẽ động, ánh mắt chuyển sang Vương chưởng quỹ.

Ông ta gật đầu, cười nói: "Dù sao cũng đang rảnh rỗi, tôi sẽ cùng Tô tiên sinh đi một chuyến." Lời này của ông ta rõ ràng là muốn đứng ra bảo lãnh cho Tô Thần, tránh để hắn bị nha hành lừa gạt.

Với thân phận người của Hoắc gia, Giải gia kiểu gì cũng phải nể mặt đôi phần.

Tô Thần cũng không khách sáo, chắp tay nói: "Vậy đa tạ chưởng quỹ." "Hầy, chuyện nhỏ ấy mà, không đáng nhắc tới." Cả nhóm rời khỏi tiệm cầm đồ, chuyển hướng sang Nha hành Giải gia.

Nha hành này đặt ngay cạnh Sở Công thự thành bắc, chỉ cần ký xong địa khế là có thể sang Sở Công thự bên cạnh đóng dấu ấn của chính phủ, hợp đồng sẽ có hiệu lực ngay lập tức.

Vào trong nha hành, chưởng quỹ tiền trang Giải gia tìm chưởng quỹ nha hành nói rõ mục đích.

Chưởng quỹ nha hành lập tức cười tươi roi rói, chắp tay ra đón: "Tiên sinh muốn mua đất?" Tô Thần gật đầu, ánh mắt rơi trên người đối phương.

Chưởng quỹ Nha hành Giải gia ăn mặc tương tự Vương chưởng quỹ, đều mặc trường bào mã quái, điểm khác biệt là ông ta đeo một cặp kính mắt.

Trông giống một lão học giả hơn là một chưởng quỹ. "Tiên sinh chờ một chút, tôi đi lấy bản đồ ngay..." Nói xong, chưởng quỹ nha hành gật đầu chào Vương chưởng quỹ, sai bảo hỏa kế trong tiệm dâng trà.

Một lát sau, ông ta đã mang bản đồ ra, trải rộng trên bàn, chỉ vào những vùng ruộng đất quanh thành Trường Sa, khá tự hào nói: "Không giấu gì tiên sinh, ngài đến Nha hành Giải thị chúng tôi là đúng chỗ rồi.

Quanh thành Trường Sa, gần một triệu mẫu ruộng đất, Giải gia đã chiếm một phần năm, còn một phần năm khác là do địa chủ ủy thác cho nha hành bán giúp.

Bất kể ngài muốn mua ruộng nước thượng đẳng, hay mua núi mua rừng, Nha hành Giải thị chúng tôi đều có..." Điều này cũng chẳng lạ, Giải gia tuy là gia tộc kín tiếng nhất trong Cửu Môn ở đời sau, nhưng tuyệt đối là kẻ giàu có nhất.

Giải Vũ Thần tùy tiện cho Ngô Tà mượn tiền cũng là con số hàng trăm triệu.

Mà cơ nghiệp này đã được tích lũy từ thời Thanh, thậm chí còn sớm hơn.

Thời kỳ đỉnh cao nhất, một nửa địa khế của Trường Sa đều nằm trong tay Giải gia.

Sau này tuy Cửu Môn gặp biến cố, thế lực giảm đi nhiều, nhưng Giải gia vẫn là hào thương cự phú.

Ánh mắt Tô Thần rơi trên bản đồ, chần chờ giây lát rồi chỉ vào một ngọn núi thấp ở ngoại vi Tô Gia Thôn và vài trăm mẫu ruộng đất, hỏi: "Chưởng quỹ, chỗ này có bán không?" Chưởng quỹ nha hành nhìn vị trí Tô Thần chỉ, sắc mặt vui mừng khôn xiết.

Đây là một vụ làm ăn lớn, cộng lại phải đến gần ngàn mẫu!

Ông ta tính toán trong lòng một chút rồi nói ngay: "Chỗ đất này đúng lúc là của Giải gia chúng tôi, tự nhiên là bán.

Trong đó đất núi là ba đồng đại dương một mẫu, ruộng nước thượng đẳng ba mươi đồng đại dương một mẫu, ruộng cạn trung đẳng mười đồng một mẫu, ruộng cát hạ đẳng năm đồng một mẫu..." Ruộng đất thời Dân Quốc không đắt như tưởng tượng.

Đắt nhất là khu vực Hồ Quảng, Chiết Giang, ruộng nước thượng đẳng cũng chỉ từ hai mươi đến bốn mươi đại dương một mẫu.

Nếu ở những nơi hẻo lánh như Vân Nam, Quý Châu, một mẫu ruộng nước chưa đến tám đồng.

Còn rừng núi thì giá càng rẻ mạt, hơn một trăm đại dương là có thể thầu cả một ngọn núi.

Vị trí Tô Thần chọn về cơ bản là bao quanh Tô Gia Thôn, có thể kết nối ruộng đất của cả thôn thành một dải.

Đến lúc đó, Tộc điền nhân lên mấy lần không nói, còn có thêm cả một vùng rừng núi rộng lớn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần hỏi tiếp: "Tổng giá bao nhiêu?" Chưởng quỹ nha hành lấy bàn tính từ trong tay áo ra, gõ lách cách một hồi.

Lát sau mới trả lời: "Chỗ này tổng cộng có một trăm mẫu ruộng nước, một trăm năm mươi mẫu ruộng cạn, hai trăm mẫu ruộng cát, năm trăm mẫu đất núi, tổng cộng là bảy nghìn đại dương." Bảy nghìn...

Tô Thần sờ sờ hối phiếu tám nghìn đại dương trong ngực, cảm thấy hơi cạn lời.

Tờ hối phiếu này còn chưa kịp ấm chỗ đã phải đưa đi.

Tuy nhiên, việc mua đất là bắt buộc.

Tốc độ sinh trưởng của Tộc điền gấp ba lần ruộng thường, lại còn thi thoảng mọc ra thiên tài địa bảo.

Chuyện này mà để các thế lực trong thành Trường Sa biết được, chắc chắn sẽ điên cuồng vì nó.

Với thực lực hiện tại của Tô Gia Thôn, không thể chống đỡ nổi sự nghiền ép của các thế lực đỉnh cấp ở Trường Sa! "Có thể bớt chút không?" "Tiên sinh nói đùa, việc mua bán ruộng đất của Nha hành Giải gia xưa nay giá cả công đạo, không lừa gạt già trẻ." Lời còn chưa dứt, Vương chưởng quỹ tiệm cầm đồ chen vào: "Trần chưởng quỹ, Tô tiên sinh là quý khách của Tam tiểu thư nhà tôi..." Trần chưởng quỹ nha hành nghe vậy sững người, sau đó nhìn Tô Thần với vẻ hơi kinh ngạc.

Một lúc lâu sau, ông ta mới ngập ngừng nói: "Đã là bạn của Hoắc gia, vậy tại hạ xin làm chủ, bớt cho hai trăm đại dương, tính chẵn sáu nghìn tám trăm, thế nào?" Chỉ bớt có hai trăm đại dương khiến Vương chưởng quỹ hơi bất mãn, liền nói: "Sao chỉ bớt hai trăm?

Ruộng nước ruộng cạn khoan hãy bàn, cứ nói năm trăm mẫu đất núi kia, ngày trước chỉ hai đồng đại dương là mua được rồi." Trần chưởng quỹ bất đắc dĩ giải thích: "Hai đồng đại dương là giá của tháng trước rồi, hiện giờ đại tai qua đi, giá đất còn phải tăng lên nữa, ba đồng đại dương thật sự không đắt đâu." Thấy Vương chưởng quỹ còn muốn tranh luận, Tô Thần xua tay, sảng khoái lấy hối phiếu ra: "Sáu nghìn tám thì sáu nghìn tám, ký hợp đồng địa khế đi." Hiện tại quan trọng nhất là lấy được địa khế, để Tộc điền nhân rộng, hắn không muốn sinh thêm rắc rối.

Trần chưởng quỹ thấy vậy mặt mày hớn hở, vội chắp tay: "Tô tiên sinh chờ một chút, tôi đi mời Lão gia nhà tôi ra ngay." Ngày thường nha hành mua bán ruộng đất, cơ bản đều là vài mẫu, mười

mấy mẫu, không cần kinh động đến chủ gia, chưởng quỹ nha hành có thể tự quyết.

Nhưng Tô Thần mua một lần cả nghìn mẫu, lại là đất đứng tên Giải gia, thì bắt buộc người của Giải gia phải ra mặt.

Một lát sau, hỏa kế nha hành đã mời Giải lão gia tới, chính là cha của Giải Cửu.

Tuy nhiên, bên cạnh Giải lão gia còn có hai người đi cùng.

Chương 48

Một người tuổi còn nhỏ, trạc tuổi Ngô Lão Cẩu, mặc bộ âu phục phẳng phiu, khí chất nho nhã, ra dáng thiếu gia nhà giàu.

Tô Thần thầm đoán thiếu niên này chắc hẳn là chưởng môn nhân tương lai của Giải gia - Giải Cửu Gia.

Giải Cửu từng đi du học Nhật Bản, là phần tử trí thức tinh thông Tây học hiếm hoi trong thời đại này.

Bản thân cậu ta rất thích chơi cờ, ứng với câu "Mỹ nhân toán tử kỳ thông thiên". "Mỹ nhân" chỉ Hoắc Tam Nương, "Toán tử" là Tề Thiết Chủy, còn "Kỳ thông thiên" chính là vị thiếu gia Giải Cửu này.

Ngoài ra, trong Lão Cửu Môn do Trương Khải Sơn đứng đầu, Bán Tiệt Lý và Hắc Bối Lão Lục tuổi tác khá lớn, tầm ba mươi gần bốn mươi.

Trương Khải Sơn, Tề Thiết Chủy, Nhị Nguyệt Hồng và Hoắc Tam Nương là cùng thế hệ, đều tầm hơn hai mươi tuổi.

Còn lại Trần Bì A Tứ, Ngô Lão Cẩu và Giải Cửu trước mắt thực tế nhỏ hơn một vai vế.

Phải vài năm nữa, bọn họ mới trở thành tộc trưởng, độc đương một phía.

Quả nhiên!

Ngay khi Giải Cửu xuất hiện, Tô Thần nghe thấy tiếng hệ thống vang lên trong đầu! `【Chúc mừng túc chủ...】` `【Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc nhân vật cốt truyện Giải Cửu, thanh tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】` Tô Thần nghe thông báo, tinh thần chấn động.

Mở bảng giao diện ra, các chỉ số đã thay đổi. `【Túc chủ: Tô Thần

(Tộc trưởng Tô gia)】` `【Tuổi: 18】` `【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 0, tiến độ 72%】` `【Thành viên gia tộc: Chính thức 32 người.

Biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục】` `【Tài sản gia tộc: Tộc điền 300 mẫu, đại dương 8300 đồng, Ấn Phát Khâu 1 cái】` `【Trạng thái gia tộc: Trăm phế chờ hưng!】` `【Kiến trúc gia tộc: Không】` `【Huyết mạch trấn tộc: Không】` `【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư】` `【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỷ (Đang hiệu lực, sản lượng Tộc điền tăng 200%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo cao cấp)】` `【Nhiệm vụ Thanh Đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Liêu Vương ở Trường Bạch Sơn.

Hoàn thành thưởng một Rương Bảo vật Thanh Đồng.】` "Tiến độ đã lên 72%, còn thiếu 28% là thăng cấp.

Mỗi nhân vật cốt truyện cho 8%, tức là chỉ cần tiếp xúc thêm bốn người nữa là đủ." Tô Thần thầm tính toán.

Những nhân vật quan trọng của Cửu Môn, tính cả Giải Cửu, hắn đã tiếp xúc bốn người, năm người còn lại đủ để đưa gia tộc lên cấp 1! "Trước khi đi Liêu Đông, phải nhanh chóng cày cấp lên đã." Trần chưởng quỹ thấy Giải gia chủ tới, vội vàng giới thiệu: "Gia chủ, vị Tô tiên sinh này muốn mua đất, đây là địa khế vừa chuẩn bị xong." Gia chủ đời này của Giải gia tên là Giải Nguyên Long.

Ông ta mặc một chiếc áo dài bằng lụa, trước ngực đeo đồng hồ quả quýt bằng vàng.

Khuôn mặt chữ điền vuông vức, ánh mắt toát lên vài phần uy nghiêm.

Lời của chưởng quỹ còn chưa dứt, trong đại sảnh bỗng vang lên giọng nói thô kệch của một người đàn ông.

Chỉ thấy Ngô Kế Tông vẻ mặt đầy ngạc nhiên vui mừng, đi theo

từ hậu viện ra. "Tô lão đệ, tôi bảo cậu đến thành Trường Sa sao không tìm tôi, hóa ra lại chạy đến chỗ Lão Giải mua đất à..." "Ngô lão ca?" Ngô Kế Tông vóc dáng to lớn thô kệch, mặc bộ đồ ngắn, đứng cạnh Giải Nguyên Long trông thế nào cũng thấy không hợp.

Nhưng thực ra, Giải gia và Ngô gia quan hệ rất mật thiết, giao tình mấy đời, coi như thông gia tốt.

Trong lịch sử, lúc Ngô Lão Cẩu cùng đường tuyệt lộ nhất, chính Giải Cửu đã làm mối, giới thiệu biểu muội của mình cho Ngô Lão Cẩu.

Hai người vừa gặp đã yêu, cuối cùng Ngô Lão Cẩu ở rể tại Hàng Châu.

Ông ta ở Hàng Châu hai năm, dần dần có danh tiếng, phát triển thế lực không nhỏ, lúc đó mới quay về Trường Sa đoạt lại cơ nghiệp Ngô gia, trở thành Cẩu Ngũ Gia lừng lẫy sau này.

Ngô Kế Tông cười ha hả, bước tới kéo tay Tô Thần, rồi quay sang nói với Giải Nguyên Long: "Lão Giải, đây chính là Tô lão đệ mà tôi vừa kể với ông!

Cậu ấy đến chỗ ông mua đất, ông cũng phải cho chút ưu đãi chứ?" Giải Nguyên Long cười cười, vẫy tay với chưởng quỹ nha hành: "Tô tiên sinh đến đây là nể mặt Giải gia chúng ta.

Chỗ đất cậu ấy muốn, không thu tiền, ông đi làm một bộ địa khế khác đi." "Hả?" Trần chưởng quỹ nghe vậy kinh hãi.

Ông ta không hiểu vì sao Gia chủ lại coi trọng người thanh niên này như thế, địa khế gần ngàn mẫu đất mà nói tặng là tặng luôn?!

Thấy chưởng quỹ còn đứng ngẩn ra, Giải Nguyên Long nhíu mày, trầm giọng nói: "Không nghe rõ sao?

Còn không mau đi!" Thực ra không chỉ chưởng quỹ kinh ngạc, bản

thân Tô Thần cũng đầy nghi hoặc.

Nhưng hắn tin chắc một đạo lý: thứ miễn phí thường là thứ đắt nhất.

Giải gia tặng món quà lớn như vậy, e rằng có điều sở cầu. "Giải gia chủ, ý tốt của ngài Tô mỗ xin tâm lĩnh, nhưng tính tôi không thích nợ ân tình người khác, vẫn cứ theo giá thị trường mà làm." Nói rồi, Tô Thần đi đến trước mặt chưởng quỹ nha hành nhận lấy địa khế, xem kỹ một lượt không thấy vấn đề gì, liền cầm hộp ấn nê trên bàn, ấn dấu tay xuống.

Thấy hành động này của hắn, cha con Giải Nguyên Long nhìn nhau, đều thấy sự kinh ngạc trong mắt đối phương.

Đối mặt với món tài sản khổng lồ dâng tận miệng mà vẫn giữ vững bản tâm, khí phách này đủ để Giải gia phải coi trọng.

Giải Nguyên Long suy nghĩ một chút rồi nói: "Tô tiên sinh đã không muốn, Giải mỗ cũng không miễn cưỡng.

Có điều tôi nhớ, phía ngoài Tô Gia Thôn hình như còn một ngọn núi..." Trần chưởng quỹ nghe vậy vội tiếp lời: "Có một ngọn núi thấp, hơi hẻo lánh một chút, nằm ở phía tây Tô Gia Thôn, ước chừng sáu trăm mẫu." "Sáu trăm mẫu này coi như quà tặng kèm, tặng luôn cho tiên sinh.

Yêu cầu nhỏ này chắc tiên sinh sẽ không từ chối chứ?" Tô Thần suy tư một lát rồi lắc đầu: "Vô công bất thụ lộc, Giải gia chủ có chuyện gì cứ nói thẳng!" Lời vừa thốt ra, Ngô Kế Tông lập tức cười lớn, nháy mắt với Giải Nguyên Long: "Lão Giải, tôi đã bảo Tô lão đệ làm việc rất nguyên tắc, cái bài kinh doanh của ông không dùng được đâu." Giải Nguyên Long cười bất lực, đành nói: "Tô tiên sinh, hay là chúng ta đến Huệ Phong Lâu đàm đạo kỹ hơn?" "Cũng được." Thấy Tô Thần đồng ý, Giải Nguyên Long mới thở phào, quay sang bảo Giải

Cửu đi Sở Công thự đăng ký địa khế vào sổ sách.

Giải Cửu có chút sốt ruột, vội nói: "Cha, mấy việc vặt này giao cho chưởng quỹ là được rồi, con muốn đi cùng mọi người nghe chuyện Quan Âm..." "Im miệng!" Giải Cửu chưa nói hết câu đã bị Giải Nguyên Long trừng mắt: "Con ở nhà ngoan ngoãn cho ta, không được đi đâu hết." Nói xong, Giải Nguyên Long mới quay người lại, vẻ mặt có chút áy náy: "Tô tiên sinh thứ lỗi, gia giáo không nghiêm.

Chúng ta đến Huệ Phong Lâu nói chuyện." Thấy mọi người rời đi, Giải Cửu không khỏi bĩu môi, nhưng vẫn không dám trái ý cha, đành đi theo chưởng quỹ nha hành xử lý thủ tục địa khế. ...

Tại Huệ Phong Lâu, Giải Nguyên Long sắp xếp một bàn ở đại sảnh cho đám Tô Nghĩa Thiên, còn mình thì dẫn Tô Thần và Ngô Kế Tông lên phòng bao trên tầng hai.

Phòng bao bài trí khá nhã nhặn, mở cửa sổ ra là có thể nhìn thấy dòng người tấp nập trên phố.

Giải Nguyên Long vào phòng bao, không vội nói chuyện mà cho tùy tùng lục soát từ trong ra ngoài một lượt, xác nhận không có vấn đề gì mới đóng chặt cửa, cho người canh gác bên ngoài, rồi mới mời Tô Thần và Ngô Kế Tông ngồi xuống.

An tọa xong, Tô Thần hỏi thẳng: "Hai vị rốt cuộc có chuyện gì cứ nói thẳng đi." Ngô Kế Tông mở lời: "Tô lão đệ, bản lĩnh của cậu lão Ngô tôi rất phục, nên không vòng vo nữa.

Tháng trước, mấy đại gia tộc trong thành Trường Sa đã liên thủ đi Tương Tây trộm mộ.

Chi chính Ngô gia chúng tôi không đi, nhưng chi nhánh thì đi không ít người." "Nhưng chuyến đi này rất tà môn, không ít người chết một cách mạc danh kỳ diệu trong ngôi cổ mộ đó.

Ngay cả người dẫn đầu là Nhị gia của Hồng gia và Tiểu gia của Trương gia cũng bị thương." "Cho nên?" Tô Thần nhướng mày, nhớ tới chuyện Hoắc Tam Nương gấp gáp mua bảo sâm.

Xem ra cây sâm đó mua về khả năng cao là để dùng cho Nhị Nguyệt Hồng.

Hoắc Tam Nương từ nhỏ đã thích Nhị Nguyệt Hồng, đến chết cũng không lấy chồng.

Giải Nguyên Long tiếp lời: "Tôi nghe lão Ngô nói Tô huynh đệ là truyền nhân phái Mạc Kim, biết không ít bí thuật Tầm long điểm huyệt.

Cho nên Cửu Môn muốn mời Tô huynh đệ xuất sơn, cùng đi khai quật ngôi đại mộ ở Tương Tây kia." Tô Thần không vội trả lời, ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn.

Trong Cửu Môn, lợi hại nhất là Trương gia và Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng, đều có truyền thừa, có tuyệt kỹ phòng thân.

Đặc biệt là Trương gia, Trương Khải Sơn mang hình xăm Cùng Kỳ, thủ hạ còn có một đội quân cao thủ trộm mộ được huấn luyện từ nhỏ.

Đội hình như vậy mà còn suýt chết trong ngôi đại mộ Tương Tây kia, e rằng ngôi mộ đó không đơn giản!

Tô Thần nhìn hai người Ngô Kế Tông, trầm giọng hỏi: "Ngô lão ca, Giải lão bản...

Thừa mong hai vị coi trọng, Tô mỗ rất vinh hạnh.

Nhưng mà... trộm mộ đảo đấu giảng cứu biết người biết ta.

Hai vị nếu không chịu nói thật, nói rõ lai lịch ngôi đại mộ này, xin thứ cho Tô mỗ không thể đáp ứng." Tô Thần cũng không ngốc, cái mộ

mà Nhị Nguyệt Hồng và Trương Khải Sơn đều không xử lý được thì chưa chắc hắn đã làm được.

Hơn nữa hiện giờ ngay cả trong mộ có bảo bối gì, tà vật gì cũng không biết, bị người ta lừa chạy đến đó thì chỉ có kẻ ngốc mới làm.

Chương 49

Giải Nguyên Long thở dài bất lực, nhìn sang Ngô Kế Tông.

Ngô lão đại suy tư một lát rồi u ám nói: "Nói ra cũng có chút khó mở miệng.

Ngôi đại mộ ở núi Quan Âm, Tương Tây này còn liên quan đến một chuyện cũ năm mươi năm trước." "Năm mươi năm trước, lúc đó còn là thời Đại Thanh, Giải gia lão thái gia mua được một bức tượng Quan Âm bằng đồng từ trại người Mèo.

Lão thái gia phát hiện bên trong tượng đồng có càn khôn, bèn tìm gia chủ Tề gia, hai người cùng phá giải cơ quan, phát hiện vách trong có khắc một tấm bản đồ địa hình." "Hai người họ in tấm bản đồ ra, phát hiện đó là bản đồ cổ mộ, trên đó có khắc một hạt châu có con mắt, tên là Phượng Hoàng Đảm!" Tô Thần sững sờ, trong lòng nảy sinh nghi hoặc.

Phượng Hoàng Đảm, hay còn gọi là Mộc Trần Châu, nhưng thứ này không phải đang ở Trùng Cốc sao?

Dù trong lòng đầy nghi vấn, nhưng mặt Tô Thần vẫn không biến sắc, chỉ hỏi: "Phượng Hoàng Đảm này có lai lịch gì?" "Theo lời Tề gia lão thái gia, Phượng Hoàng Đảm là vật Hoàng Đế hóa tiên để lại, phàm nhân nếu tìm được sẽ có thể trường sinh bất lão." Nói đến đây, Ngô Kế Tông cười hắc hắc, lắc đầu: "Dù sao tôi cũng không tin." Giải Nguyên Long không nói tin hay không, chỉ tiếp lời Ngô Kế Tông kể tiếp: "Năm đó, ông nội tôi tập hợp tất cả cao thủ của Tề gia, Hoắc gia, Ngô gia chạy đến núi Quan Âm.

Nhưng ai ngờ, chuyến đi ấy một đi không trở lại, bặt vô âm tín." "Rồi khoảng hơn một năm sau, trên đường phố Trường Sa người ta

phát hiện một hỏa kế của Giải gia mất tích năm xưa, nhưng hắn đã mất hết ký ức, không nhớ gì cả.

Thậm chí làm sao về được Trường Sa, những người khác đi đâu, hỏi gì cũng không biết.

Chuyện này trở thành cái gai trong lòng mấy nhà chúng tôi suốt năm mươi năm qua." Tô Thần hỏi: "Các người không phái người đi tìm sao?" Ngô Kế Tông cười khổ: "Đương nhiên là có tìm, nhưng tượng Quan Âm bằng đồng đã mất tích cùng Giải gia lão thái gia, không có bản đồ chỉ dẫn, chúng tôi phái mấy đợt người đi rồi, ngay cả cửa mộ ở đâu cũng không tìm thấy." Nói đến đây, Ngô Kế Tông dừng lại, sắc mặt trở nên trịnh trọng: "Vốn dĩ mấy nhà chúng tôi định buông xuôi chuyện này, mãi đến vài năm trước, có vị Trương Tiểu Gia từ phương Bắc tới nghe được chuyện này, liền nói muốn đào mộ núi Quan Âm.

Và sau nhiều nỗ lực, cậu ta thật sự tìm được một số manh mối về ngôi đại mộ đó." "Tháng trước Trương Tiểu Gia liên thủ với Hồng Nhị Gia, dẫn hơn hai trăm người đến Tương Tây.

Kết quả chỉ tìm thấy một ngôi nghi trủng (mộ giả), Hồng Nhị Gia còn bị trọng thương.

Đã mở đầu rồi, mấy nhà chúng tôi cũng muốn tìm về di cốt tiên nhân, để họ được nhập thổ vi an." Giải Nguyên Long gật đầu, nhìn Tô Thần: "Tôi nghe lão Ngô nói Tô huynh đệ có bản lĩnh Tầm long điểm huyệt, chỉ cần cậu giúp chúng tôi tìm được vị trí ngôi đại mộ này, để Giải gia tìm lại di cốt lão thái gia, Giải mỗ nguyện dâng tặng ba vạn đại dương.

Ngoài ra nếu trong mộ có bảo vật, cũng chia cho Tô huynh đệ hai phần." Nghe lời Giải Nguyên Long, đây quả là một vụ làm ăn hời.

Không cần xuống mộ, chỉ cần giúp Tầm long điểm huyệt tìm vị trí

đại mộ là có ba vạn đại dương và hai thành bảo vật.

Tô Thần suy tư hồi lâu rồi gật đầu: "Chỉ là giúp Tầm long điểm huyệt, tìm vị trí mộ huyệt thì không vấn đề gì.

Có điều... tại hạ kỹ nghệ chưa tinh, không dám đảm bảo nhất định sẽ có thu hoạch." "Không sao!

Chỉ cần Tô huynh đệ chịu ra tay, cho dù không tìm thấy đại mộ, Giải gia cũng sẽ biếu năm nghìn đại dương làm thù lao." Nhìn vẻ mặt trịnh trọng của Giải Nguyên Long, Tô Thần thầm nghĩ: Quả nhiên nghề trộm mộ này vẫn phải có tay nghề.

Nhân tài kỹ thuật thời nào cũng đắt giá.

Tại sao phái Mạc Kim danh tiếng lớn nhất trong các phái, chẳng phải vì khả năng Tầm long điểm huyệt quá lợi hại sao!

Giống như đám Thổ phu tử phái Nam, quần đạo Tả Lĩnh, toàn là tác phong thổ phỉ, tìm mộ toàn dựa vào đông người.

Ngoài ra, chuyến đi này có thể gặp được không ít nhân vật Cửu Môn, đúng lúc cày một đợt thanh tiến độ.

Ba người thương nghị xong, định ngày ba hôm sau sẽ hội hợp với đại bộ đội xuất phát.

Tiếp đó là tiệc rượu linh đình.

Mãi đến khi hoàng hôn buông xuống, Giải Nguyên Long mới gọi hỏa kế lái xe đưa nhóm Tô Thần về.

Đến đầu thôn Tô Gia, Tô Linh Nhi và Tô Nghĩa Thiên một trái một phải dìu Tô Thần về nhà.

Nhưng đợi khi hỏa kế Giải gia rời đi, Tô Thần vốn đang say khướt bỗng chốc tỉnh táo trở lại.

Hắn đứng thẳng người, lấy địa khế ra xem.

Giải Nguyên Long đúng là người thú vị, dù Tô Thần đã từ chối, ông ta vẫn thêm mấy trăm mẫu đất núi kia vào.

Mà giá chỉ có bốn nghìn đại dương.

Bốn nghìn đại dương còn lại đã được chuẩn bị sẵn hối phiếu trả về luôn.

Giải Nguyên Long còn sợ Tô Thần hiểu lầm, nói rõ chỉ thu tiền vốn.

Tính ra, Tô Gia Thôn hiện tại đã có hai ngọn núi, bảy trăm năm mươi mẫu Tộc điền!

Tô Thần nhìn ráng chiều đỏ rực phía chân trời, quan sát địa thế Tô Gia Thôn vài dặm vuông một lượt, lúc này mới lộ vẻ mãn nguyện.

Từ chỗ gia tộc ngập trong nguy nan, đến nay trăm phế chờ hưng, hắn xoay xở ngược xuôi coi như đã chính thức đưa gia tộc thoát khỏi vũng bùn.

Tô Linh Nhi thấy Tô Thần như vậy, ngạc nhiên nói: "Tiểu Thần ca, anh không say à?" "Hắc, tửu lượng này của anh là do bồi lãnh đạo luyện ra đấy, chút rượu này sao say được..." Vào thôn, Tô Thần không vội nghỉ ngơi mà đi tìm lão tộc trưởng. "Lão tộc trưởng, đây là ba trăm đồng đại dương!" Tô Hiếu Toàn nhìn đống đại dương trắng lóa trên bàn, cả người ngẩn ra: "Tiểu Thần, cháu đây là..." "Lão tộc trưởng, mấy ngày tới cháu phải đưa Tiểu Thiên bọn nó đi Tương Tây một chuyến.

Ba trăm đại dương này giao cho ông bảo quản, trong thôn mua lương thực, mua nông cụ hay các khoản chi tiêu lặt vặt khác đều đến chỗ ông lấy." Tô Hiếu Toàn vội nói: "Vậy cũng không dùng hết nhiều thế này, vài chục đồng đã là nhiều rồi." "Ông đừng vội từ chối, cháu còn một việc muốn nói." Tô Thần cười lắc đầu, giọng điệu trở nên xa

xăm: "Tô gia chúng ta lúc chạy nạn có rất nhiều người bị lạc, đến nay vẫn không biết ở nơi nào.

Cháu định trích một phần trong ba trăm đại dương này, chuyên dùng để tìm lại những người Tô gia thất lạc đó.

Chỉ cần có tin tức, dù tốn thêm chút tiền cũng phải đưa người về!" Trên đường chạy nạn, nguyên nhân nhân số giảm mạnh nhất không phải do chết đói, mà là do thất lạc.

Còn một bộ phận thì bán mình cho địa chủ phú hộ làm nô bộc tá điền.

Trước kia không có tiền, không có sức, giờ gia tộc đã tạm ổn định, Tô Thần tự nhiên phải coi trọng việc này.

Gia tộc muốn phồn diễn sinh sôi vẫn phải dựa vào người bản tộc.

Những người chiêu mộ được, chung quy cũng chỉ là thành viên biên ngoại.

Tô Hiếu Toàn nghe xong lời Tô Thần, sững sờ tại chỗ.

Hồi lâu sau, đôi mắt ông đỏ hoe, nghẹn ngào nói: "Tiểu Thần, cháu có lòng rồi.

Yên tâm đi, ngày mai ta sẽ cho người đi dán cáo thị, đi khắp nơi dò la, không thể để người Tô gia lưu lạc bên ngoài chịu khổ.

Chỉ cần còn sống, tất cả đều phải tìm về." Ba ngày sau.

Ngoại ô thành Trường Sa.

Tô Thần dẫn theo Hắc Bối Lão Lục, Tô Nhân Tu, Tô Nghĩa Thiên ba người xuất phát.

Đến địa điểm đã hẹn, lại phát hiện trừ người của hai nhà Ngô, Giải, còn có không ít người của Cửu Môn.

Đặc biệt là một vị người trẻ tuổi khoác áo đại cán màu quân lục, sau lưng còn có một đội quan binh súng ống đạn dược đầy đủ, khí tràng cực lớn là nổi bật nhất.

Ngô Kế Tông vội vàng nghênh đón Tô Thần, mang theo chút áy náy nói: "Tô huynh đệ, vị tiểu gia Trương gia kia cứ khăng khăng muốn thăm dò mộ Quan Âm Sơn thêm lần nữa.

Bất quá hắn đã nói, bảo vật trong mộ Trương gia hắn không lấy một xu, chỉ là muốn tìm lại thể diện." Tô Thần khẽ gật đầu, Trương Khải Sơn sau này có thể trở thành Trương Đại Phật Gia, cũng có liên quan đến tính tình của hắn, hành sự bá đạo nhưng lại cực kỳ có nguyên tắc.

Nếu không cũng sẽ không còn trẻ như vậy đã trở thành người đứng đầu Cửu Môn.

Trừ thực lực, quan trọng hơn là vì hắn xử sự công đạo, có thể khiến tám nhà khác đều tin phục.

Ngô Kế Tông còn định nói thêm vài câu, lại thấy Trương Khải Sơn dẫn theo phó quan chủ động đi tới.

Hắn nhìn về phía Tô Thần gật đầu, trong ánh mắt mang theo vài phần thiện ý. "Sĩ quan bố phòng thành Trường Sa, Cửu Môn Trương gia Trương Khải Sơn, hạnh ngộ." Trương Khải Sơn dứt lời, Tô Thần liền nghe thấy trong đầu vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc kịch tình nhân vật Trương Khải Sơn, tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc kịch tình nhân vật Trương Nhật Sơn, tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】 Trương Khải Sơn là nhân vật cốt truyện thì không lạ, khiến Tô Thần bất ngờ chính là, phó quan Trương

Nhật Sơn cũng cho phần thưởng tiến độ... "Lại thêm 16%, khoảng cách tới thăng cấp gia tộc, chỉ còn thiếu một chút." Tô Thần bất động thanh sắc, sắc mặt đạm nhiên chắp tay đáp lễ. "Tô huynh đệ..." Cử chỉ của Trương Khải Sơn trực tiếp khiến Ngô Kế Tông ngẩn người.

Theo hắn biết, vị tiểu gia Trương gia này tính tình cao ngạo, cả cái Cửu Môn, cũng chỉ có cha hắn Ngô Lão Bả Đầu, Nhị Nguyệt Hồng của Hồng gia và lác đác vài người mới có thể khiến hắn phục.

Chương 50

Những người còn lại, cơ bản đều không để vào mắt, ngạo khí vô cùng.

Thế nhưng hôm nay, Trương Khải Sơn cũng không biết là đổi tính hay làm sao, lại phá lệ chủ động kết giao với người ngoài.

Trương Khải Sơn đánh giá Tô Thần, hồi lâu mới chợt lên tiếng hỏi: "Tiên sinh mấy hôm trước có phải đã bán một cây bảo sâm cho Hoắc gia?" "Bảo sâm là tôi bán, có gì chỉ giáo?" Trương Khải Sơn khẽ gật đầu, trịnh trọng nói: "Bảo sâm của Tô tiên sinh đã cứu mạng huynh đệ tôi, đó chính là cứu cái mạng này của Trương Khải Sơn tôi.

Ở nơi khác có lẽ không xen tay vào được, nhưng ở một mẫu ba sào đất Trường Sa này, tiên sinh nếu có việc gì, cứ việc tới tìm tôi.

Trương Khải Sơn tất không chối từ." Nói chuyện gian, chỉ thấy cửa thành một thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi, đẩy một nam tử trạc tuổi Trương Khải Sơn đi ra.

Nam tử trên xe lăn, dung mạo tái nhợt, còn thỉnh thoảng ho khan vài tiếng.

Hắn nhìn về phía Tô Thần, trong miệng nói: "Tôi là Nhị Nguyệt Hồng, ban chủ gánh hát Hoa Cổ trong thành, bảo sâm của Tô tiên sinh đã cứu tôi một mạng." "Trần Bì!" "Sư phụ..." Thiếu niên cúi đầu. "Thay sư phụ dập đầu với Tô tiên sinh, dâng lễ vật lên." "Vâng." Trần Bì không chút do dự, xoay người đối diện Tô Thần liền muốn quỳ xuống.

Trừ sư phụ phát thoại, quan trọng hơn là vì sư nương hắn từng căn dặn, muốn hắn báo đáp người ta.

Khu khu dập mấy cái đầu, chẳng tính là gì.

Đương nhiên, sư đồ hai người cũng không biết, ngay tại khoảnh khắc bọn họ xuất hiện, trong đầu Tô Thần lần nữa vang lên hai đạo nhắc nhở của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc kịch tình nhân vật Nhị Nguyệt Hồng, tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc kịch tình nhân vật Trần Bì A Tứ, tiến độ đẳng cấp gia tộc +8%!】 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đẳng cấp gia tộc +1, bảo rương đẳng cấp đã phát, mời túc chủ chú ý kiểm tra và nhận!

Chú thích: Bảo rương đẳng cấp trân quý, xác suất mở ra huyết mạch thần thoại, kỹ nghệ, kiến trúc gia tộc tùy theo đẳng cấp tăng lên.】 Khiến Tô Thần kinh hỉ nhất, vẫn là chú giải của hệ thống về bảo rương đẳng cấp. "Chậc chậc, không ngờ hệ thống còn rất hào phóng, rốt cục cũng nỡ cho chút đồ tốt." Tâm niệm vừa chuyển, Tô Thần cũng không vội mở bảo rương hệ thống, mà dời sự chú ý lên người sư đồ Nhị Nguyệt Hồng.

Hắn phất phất tay, ngăn cản Trần Bì hành đại lễ: "Bảo sâm chỉ là mua bán, không nói tới ân cứu mạng gì, Hồng ban chủ không cần để trong lòng." Nhị Nguyệt Hồng lắc đầu nói: "Chung quy vẫn là tiên sinh chịu bán cây bảo sâm kia, mới cứu tôi một mạng.

Tôi nghe nói tiên sinh muốn đi Quan Âm Sơn, đặc biệt tới tiễn đưa, ngoài ra đồ nhi Trần Bì này của tôi, cũng coi như có chút võ công, tiên sinh nếu không chê, cứ để nó đi theo bảo vệ tiên sinh." "Không cần." Trần Bì A Tứ, sau đầu có phản cốt.

Cho dù không phản, cũng là kẻ cảm xúc không ổn định, tùy thời bạo khởi giết người ngoan lạt.

Tô Thần cũng không muốn đặt quả bom hẹn giờ ở bên cạnh mình!

Nhị Nguyệt Hồng khẽ thở dài một tiếng, liền đành phải nói: "Vậy tiên sinh nhất định phải nhận lấy tạ lễ, văn tự bán đứt một tòa nhà trong thành." Trần Bì đúng lúc từ trong ngực lấy ra một tờ văn tự, cho dù Tô Thần không xem cũng biết, tòa nhà này tất nhiên không rẻ.

Trì nghi giây lát, Tô Thần vẫn lắc đầu cự tuyệt.

Vốn dĩ hắn từng nghĩ, muốn mang theo gia tộc dời đến trong thành Trường Sa.

Nhưng theo tộc điền khai phá, về sau các loại bảo vật trấn tộc càng ngày càng nhiều, rõ ràng vẫn là Tô Gia Thôn quan trọng hơn. "Ý tốt của Hồng ban chủ xin nhận, bất quá tạ lễ của Hồng ban chủ đã trả rồi, không cần trả nữa." "Trả rồi?" Tự nhiên là trả rồi, sự xuất hiện của bốn người bọn họ, trực tiếp miễn cho Tô Thần đi khắp nơi sưu tập, thoáng cái liền thăng cấp.

Không nói lần này Quan Âm Sơn tầm long điểm huyệt, cho dù là mộ Liêu quốc quý phi, cũng thêm vài phần nắm chắc.

Nhị Nguyệt Hồng ngẩn người một chút, cũng không nghĩ nhiều, chắp tay liền cùng Trần Bì A Tứ về lại trong thành.

Hắn trọng thương chưa lành, chuyến đi Quan Âm Sơn này đi không được, chỉ có thể tới ngoại thành tiễn Trương Khải Sơn và Tô Thần một đoạn.

Trương Khải Sơn đợi đến khi sư đồ Nhị Nguyệt Hồng rời đi, liền phất phất tay.

Trên quan đạo rất nhanh chạy tới hai chiếc xe tải quân dụng.

Quan binh dưới trướng Trương Khải Sơn, còn có hỏa kế hai nhà Ngô, Giải nhanh nhẹn lên xe.

Tô Thần hơi nhíu mày, hỏi: "Giải gia chủ không đến sao?" Ngô Kế Tông nghe tiếng ha ha cười nói: "Lão Giải đã sớm mang theo mấy tên hỏa kế, đi trước tới Quan Âm Sơn rồi.

Yên tâm đi, có hắn thám thính, hạ xẻng cũng dễ dàng hơn chút." Lúc này, Trương phó quan bên người Trương Khải Sơn chạy đi lái tới một chiếc xe Jeep.

Mấy người lần lượt lên xe, một chiếc xe Jeep chở Ngô Kế Tông, Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn, còn có mấy người Tô Thần, hai chiếc xe tải quân dụng chở ba nhà Ngô, Giải, Trương, cộng lại bốn mươi tên hỏa kế, chạy tới chỗ hạ xẻng ở Quan Âm Sơn.

Kỳ thực, vô luận là Ngô gia hay là Trương gia, đều có thể tụ tập càng nhiều hỏa kế.

Sở dĩ ít người như vậy, là vì Quan Âm Sơn bọn họ muốn đi, nằm trong phạm vi thế lực của người Miêu, nơi đó cực độ bài ngoại, mang nhiều người, rất dễ dàng dẫn tới xung đột.

Xe Jeep lắc la lắc lư, thỉnh thoảng lại xóc nảy vài cái.

Trải nghiệm ngồi xe tự nhiên không so được với đường xi măng, đường nhựa đời sau...

Bất quá, đối với Tô Nghĩa Thiên và Tô Nhân Tu mà nói, lại là trải nghiệm hiếm có, trên đường đi vẻ mặt đầy hưng phấn.

Ngô Kế Tông thấy thế ha ha cười, thuận miệng nói: "Các cậu ấy à, lát nữa là cười không nổi đâu..." Hai người Tô Nhân Tu không tin, còn tưởng rằng Ngô Kế Tông là hù dọa bọn họ.

Kết quả đợi xe Jeep rời khỏi phạm vi Trường Sa, trình độ xóc nảy của con đường trực tiếp tăng lên gấp mười.

Cứ như vậy lắc la lắc lư suốt một ngày trời, mặt mũi hai người Tô Nhân Tu đều trắng bệch.

Tô Thần còn đỡ, tố chất thân thể hắn gấp ba người thường, cũng không ảnh hưởng lớn lắm.

Mắt thấy sắc trời sắp tối đen, Trương Nhật Sơn dừng xe Jeep, thuận tiện ấn còi, để xe tải quân dụng phía sau cũng dừng lại. "Không cần lo lắng, tối nay nghỉ ngơi ở đây một đêm, giữa trưa ngày mai là có thể đến gần Quan Âm Sơn rồi." "Đến lúc đó muốn vào núi, thì phải xuống xe đi bộ." Tô Nhân Tu nghe tiếng nhẹ nhàng thở ra, hắn hoài nghi nếu cứ xóc nảy tiếp như vậy, hắn có thể đem mật xanh mật vàng nôn sạch.

Đám hỏa kế động tác rất nhanh nhẹn, xuống xe không được một lúc, đã tìm được một mảnh đất trống trải gần nguồn nước, dựng lên mười mấy đỉnh lều vải.

Tô Thần chọn một đỉnh, sau đó để Lục thúc Tô Nhân Tu và Hắc Bối Lão Lục canh giữ ngoài lều, chính mình thì chui vào, mở ra bảng hệ thống. "Không biết bảo rương đẳng cấp có thể mở ra cái gì!

Trước mắt kỹ nghệ, bảo vật đều có, còn thiếu huyết mạch và kiến trúc..." Tô Thần tư tác giây lát, trong lòng yên lặng nói: "Hệ thống, mở ra bảo rương đẳng cấp!" 【Đinh!

Bảo rương gia tộc cấp 1 đang mở ra!】 【Mở ra thành công!】 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoạch đắc huyết mạch kim sắc, Phượng Hoàng huyết mạch!】 Nghe được hệ thống nhắc nhở, Tô Thần không khỏi ngẩn ra.

Nhất là, Phượng Hoàng chính là tổ của phi cầm, cái này cư nhiên còn không tính là huyết mạch thần thoại?

Vậy huyết mạch thần thoại chân chính là cái gì?

Hỗn Độn Thể?

Bàn Cổ huyết mạch?

Tiên Thiên Thần Thai Linh?

Tô Thần lắc đầu, lựa chọn đề thủ lực lượng huyết mạch.

Một giây sau, một tiếng phượng minh chỉ có hắn mới có thể nghe được, bỗng nhiên vang lên trong lều vải.

Trong tiếng phượng minh, liệt diễm đem cả người hắn hoàn toàn bao bọc lại.

Bất quá cỗ liệt diễm này cũng không thiêu thương Tô Thần, ngược lại ấm áp.

Giây lát sau, liệt diễm rút đi, mà sau lưng Tô Thần một cái đồ án Phượng Hoàng, cũng dần dần ẩn đi, cuối cùng biến mất không thấy. "Hô..." Đợi đến hình xăm trên lưng triệt để ẩn đi, Tô Thần hít sâu một hơi, chậm rãi mở mắt.

Hắn có thể cảm nhận được, tố chất thân thể lần nữa tăng lên vài lần có dư.

Bất quá...

Chương 51

khiến Tô Thần để ý nhất, vẫn là tăng ích mà Phượng Hoàng huyết mạch mang lại.

Kỳ Lân huyết mạch của Trương gia, có thể để người Trương gia sống hai trăm đến bốn trăm tuổi, máu Kỳ Lân ẩn chứa trong cơ thể, còn có thể trừ tà khắc địch.

Cho dù là Trương Khải Sơn thuộc dòng nhánh, Cùng Kỳ huyết mạch trên người hắn, cũng có không ít diệu dụng.

Nghĩ tới đây, hắn dời sự chú ý lên bảng hệ thống trong đầu.

Theo Phượng Hoàng huyết mạch tới tay, bảng hệ thống của Tô Thần lúc này, cũng đã xảy ra biến hóa. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: 18 tuổi (18/318)】 【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 1, 4% tiến độ】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 32 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 750 mẫu, đại dương 4300 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】 【Trạng thái gia tộc: Hân hân hướng vinh!】 【Kiến trúc gia tộc: Không】 【Huyết mạch trấn tộc: Không】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư】 【Bảo vật trấn tộc: Quỷ Tỷ (Đang hiệu lực, sản lượng tộc điền gia tăng 200%, có tỷ lệ thu hoạch được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao)】 【Nhiệm vụ thanh đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Liêu Vương Phi ở Trường Bạch Sơn.

Sau khi hoàn thành thưởng một bảo rương thanh đồng.】 【Lực lượng huyết mạch túc chủ: Phượng Hoàng huyết mạch!】 【Chú thích: Phượng Hoàng huyết mạch, một trong tứ đại thụy thú, tuổi thọ

gia tăng 300 năm, tố chất thân thể tăng lên năm lần.

Huyết mạch uy áp, có thể khiến thiên hạ phi cầm cúi đầu!

Khi huyết mạch trấn tộc hiệu lực, toàn thể thành viên gia tộc chính thức thu hoạch được 20% tăng ích, kiến tạo kiến trúc gia tộc có thể tăng lên tăng ích...】【Kiểm trắc đến huyết mạch nhàn rỗi, xin hỏi túc chủ có bỏ vào huyết mạch trấn tộc hay không?】Tô Thần nhìn bảng hệ thống phát sinh không ít biến hóa, thở dài một hơi.

Đầu tiên là phía sau tuổi tác đi theo một hạng con số, hẳn chính là thọ mệnh của mình. "Mẹ kiếp!

Ý này chính là, nếu như không có Phượng Hoàng huyết mạch, năm nay tôi liền phải chết già?" Tô Thần thầm mắng hai câu, tiếp tục nhìn xuống. "Trạng thái gia tộc cũng thay đổi, từ trăm phế đợi hưng, biến thành hân hân hướng vinh.

Thứ hai, huyết mạch trấn tộc đã có, tuy rằng không rút được huyết mạch thần thoại, bất quá Phượng Hoàng huyết mạch cũng không tệ." Tô Thần không do dự, trực tiếp đem Phượng Hoàng huyết mạch bỏ vào cột huyết mạch trấn tộc.

Đợi nhìn thấy phía sau sáng lên nhắc nhở đang hiệu lực, hắn hài lòng gật đầu, lập tức xốc lều vải đi ra ngoài. "Lục thúc!" Tô Nhân Tu đang ôm một cây súng Hán Dương, có một câu không một câu trò chuyện cùng Hắc Bối Lão Lục.

Bất quá Hắc Bối Lão Lục là kẻ hũ nút, hơn phân nửa đều là Tô Nhân Tu đang nói.

Hai người nhìn thấy Tô Thần đi ra lều vải, vội vàng nghênh đón. "Tộc trưởng, vừa rồi tên quan bố phòng họ Trương kia phái người tới, nói tìm cháu có việc." Tô Thần gật đầu, lập tức hỏi: "Lục thúc, thúc có cảm giác thân thể có biến hóa gì hay không?" "Biến hóa?

Không có a!" Tô Nhân Tu buồn bực gãi gãi đầu. "Không có việc gì, cháu chỉ tùy tiện hỏi một câu." Tô Thần đoán chừng, lần này hẳn là giống như kỹ nghệ trấn tộc lần trước, cần phải qua đêm, thành viên gia tộc mới có thể phát sinh biến hóa rõ ràng.

Ngoài ra, huyết mạch trấn tộc mang lại tăng ích cho tộc nhân, chỉ có 20%.

Cũng chính là nói, thành viên gia tộc tối đa chỉ có thể gia tăng ba mươi năm thọ mệnh.

Chút thọ mệnh này cộng vào, cũng chỉ là sống thọ hơn người thường một chút, không tính là đặc biệt chói mắt. "Tạm thời không nói cho Lục thúc, đợi sau này nếu rút được kiến trúc gia tộc, có thể tăng lên tăng ích, để tộc nhân đều sống đến hơn hai trăm tuổi, lại nói cho bọn họ sự thật cũng không muộn." Ý niệm vừa chuyển, Tô Thần gật đầu, để Tô Nhân Tu và Hắc Bối Lão Lục canh kỹ lều vải, tiếp đó liền đi về phía lều của nhóm Trương Khải Sơn.

Tô Thần vào lều vải, nhìn thấy Ngô Kế Tông cũng ở đó, hắn và Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn đang chụm đầu vào nhau, xem một tấm bản đồ. "Tô huynh đệ, mau tới, vừa vặn cậu hỗ trợ tham mưu một chút, chúng ta nên đi đâu tìm mộ!" "Không phải đi Quan Âm Sơn sao?" Tô Thần đi về phía mấy người, thuận miệng hỏi ngược lại. "Hầy, Quan Âm Sơn cũng không chỉ có một ngọn núi, đó là một dải núi non, lớn nhỏ mười mấy ngọn núi, không nhỏ hơn Tiêu Tử Lĩnh đâu." Ngô Kế Tông lắc đầu, tiếp tục nói. "Tiêu Tử Lĩnh tốt xấu gì còn có phạm vi đại khái, có manh mối mà lão gia tử nhà tôi tìm được từ trong cổ tịch.

Nhưng mà, từ sau khi tượng Phật Quan Âm lập đi theo Giải gia lão thái gia thất lạc, kia thật đúng là hai mắt tối thui, không có chỗ tìm rồi." Tô Thần nghe lời hắn nói, đưa mắt nhìn về phía bản đồ trên bàn.

Đây là một tấm bản đồ quân sự, trừ địa hình địa thế, còn đánh dấu độ cao so với mặt biển, bao quát cả mấy huyện lân cận Quan Âm Sơn vào trong.

Phía trước từng nói, Quan Âm Sơn nằm trong phạm vi thế lực của tộc Miêu, ở quanh dải núi Quan Âm vài chục dặm, tụ cư hơn mười cái trại Miêu.

Trương Khải Sơn chỉ vào phía đông dải núi Quan Âm trên bản đồ nói: "Chỗ này là trại Bình Vân, trại Miêu lớn nhất nhì Tương Tây, có hơn ngàn dân Miêu.

Chúng ta tiến vào Quan Âm Sơn, phải đi qua trại Bình Vân, tôi và Trương phó quan định thuê một người dẫn đường ở địa phương." Tô Thần nhìn bản đồ, đốt ngón tay gõ mặt bàn.

Giây lát sau, hắn ngẩng đầu hỏi: "Lần trước các anh tìm được nghi trủng ở đâu?" Trương Nhật Sơn vội vàng trả lời: "Sườn bắc Quan Âm Sơn, dốc Trần Đường.

Bất quá trong nghi trủng kia toàn là cơ quan đá rơi, tổn thất mất mấy tên hỏa kế, vất vả lắm mới tới được chủ mộ thất, kết quả lại đụng phải một cây Thạch Long Hoa kịch độc." "Thạch Long Hoa?" Tô Thần biết có một loại thảo dược tên là Thạch Long Thảo, nơi sản xuất ở Điền Nam.

Nhưng là Thạch Long Hoa, cái này vẫn là lần đầu tiên nghe nói.

Trương Nhật Sơn cười khổ một tiếng, giải thích nói: "Thạch Long Thảo bình thường không nở hoa, bất quá trong truyền thuyết, Thạch Long Thảo trong địa ngục u minh có thể nở hoa, hoa nở ở nơi giao giới nhân gian và minh giới, khi nở rộ phấn hoa có kịch độc, chạm vào là chết!

Tin đồn chỉ là tin đồn, nhưng chúng tôi ở trong nghi trủng, đích xác

nhìn thấy Thạch Long Thảo nở hoa." Lần này lật xe, đối với Trương Khải Sơn đả kích không nhỏ.

Lần nữa nhắc tới chuyện nghi trủng, trên mặt hắn vẫn còn vài phần tức giận. "Nghi trủng chính là một cái bẫy, cố ý dẫn người nhập cuộc." Trương Nhật Sơn căm giận bất bình, tiếp tục nói: "Manh mối nghi trủng là Thiếu gia và Nhị gia tìm được ở miếu Quan Âm gần trại Bình Vân, vốn tưởng rằng là tìm được đại mộ!

Nhưng ai biết..." Trương Khải Sơn phất phất tay, u u nói: "Chúng tôi rút về Trường Sa xong, Lão Giải tự mình đi miếu Quan Âm tra xét, tốn một phen công phu mới tra ra được, Giải gia lão thái gia mất tích vài năm sau, có một nhóm thương nhân ngoại địa đi Quan Âm Sơn, còn tự móc tiền túi bỏ vốn tu sửa lại miếu Quan Âm, cái gọi là manh mối, cũng là hơn bốn mươi năm trước cố ý lưu lại." Hơn bốn mươi năm trước...

Tô Thần trầm ngâm không nói, trong lòng thì nhớ tới một chuyện.

Đầu tiên là Giải gia lão thái gia đạt được bản đồ đại mộ Quan Âm Sơn, sau đó liên hợp hai nhà Ngô Hoắc cùng nhau hạ xẻng.

Kết quả xảy ra chuyện, Giải gia lão thái gia không rõ tung tích, nhưng lại có một tên hỏa kế ngoài ý muốn xuất hiện ở đầu đường Trường Sa.

Ngay sau đó chính là có người cố ý tu sửa miếu Quan Âm, lưu lại manh mối nghi trủng trong miếu!

Chỉ có điều, trong mấy chục năm này, mấy nhà đều không phát hiện manh mối ở miếu Quan Âm, thậm chí đều định từ bỏ, mãi cho đến khi Trương Khải Sơn và Nhị Nguyệt Hồng một lần nữa tìm kiếm đại mộ Quan Âm Sơn...

Dụng tâm kín đáo, bố trí năm mươi năm!

Tác phong hành sự này, ngược lại có vài phần giống người Uông gia...

Tô Thần âm thầm suy tư, nhưng không nói ra suy đoán của mình.

Rốt cuộc, Uông gia hiện tại ẩn tàng cực sâu, ước chừng Cửu Môn căn bản không phát hiện.

Hơn nữa, Tô gia còn đang "cắm đầu farm" phát triển, không cần thiết hiện tại đối đầu với Uông gia.

Một cái Trương gia, đều khiến Uông gia điên cuồng mấy trăm năm.

Cái này nếu để bọn họ biết, còn có cái Tô gia thứ hai có thể gia tăng tuổi thọ, thậm chí thật sự có hi vọng hoàn mỹ trường sinh, e rằng sẽ giống như thuốc cao da chó dính lên người. "Tầm long điểm huyệt chung quy vẫn là thực địa xem xét, chỉ dựa vào bản đồ thì không điểm huyệt được.

Bất quá tôi cảm thấy, chúng ta có cần thiết đi miếu Quan Âm một chuyến nữa, có lẽ còn có thể tìm được chút manh mối khác, mặc kệ manh mối này là thật hay giả.

Chỉ cần có manh mối, tổng có thể thuận theo mò ra chân tướng." Ba người Trương Khải Sơn, Ngô Kế Tông đưa mắt nhìn nhau, lập tức gật đầu. "Cũng tốt!" Hôm sau.

Xe Jeep dừng lại dưới chân núi Quan Âm, đám người Tô Thần sau khi xuống xe, nhẹ nhàng thở ra.

Lộ trình tiếp theo là đường núi, xe không lái vào được, cần phải xuống xe đi bộ.

Tuy rằng chậm một chút, nhưng tổng coi như không cần chịu nỗi khổ xóc nảy.

Đằng xa chính là Quan Âm Sơn rồi, xa xa nhìn lại, dải núi Quan Âm miên man vài chục dặm này, giống như một con cự long nằm ngang trên mặt đất.

Rầm!

Trương Khải Sơn đóng cửa xe, đi đến bên cạnh Tô Thần giải thích nói: "Đi về phía trước mấy dặm nữa có một chỗ hẻm núi, trại Bình Vân nằm ở bên trong, chúng ta đi vào trước thăm dò một chút." Nói chuyện gian, liền thấy Trương phó quan từ dưới ghế ngồi xe Jeep, lấy ra mấy bộ quần áo người bán hàng rong phân phát cho mọi người.

Chương 52

"Tô tiên sinh, người ở trại Miêu bài ngoại, thay mấy bộ quần áo này dễ làm việc." Người trại Miêu tuy rằng phong bế, nhưng cũng không phải hoàn toàn tách rời với người Hán.

Tương tự bán một ít đồ chơi kim chỉ, hay là con buôn muối, là có thể tự do ra vào các trại Miêu lớn.

Rốt cuộc người Miêu cũng là người, muối cũng là vật tất không thể thiếu.

Tô Thần gật đầu, quay đầu dặn dò ba người Hắc Bối Lão Lục ở lại.

Chính mình thì cùng Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn, còn có Ngô Kế Tông cùng nhau thay quần áo người bán hàng rong.

Trương Nhật Sơn thay quần áo xong, lại từ trên xe tải quân dụng cầm tới một cái gùi trúc có gắn giá mài dao, trong tay còn cầm một cái trống bỏi.

Hắn vừa lắc trống bỏi, vừa hô: "Mài kéo đi, mài dao phay." Nói xong, hướng về phía mọi người tự tin cười cười. "Ngô lão ca, thế nào, tôi diễn có giống không?" Ngô Kế Tông khinh miệt cười cười, từ trên xe lấy xuống một gánh hàng rong.

Hắn gánh gánh hàng lên, bước đi như bay! "Kim đầu chỉ não trâm bạc nhỏ, dây buộc tóc đỏ diêm quẹt đây.

Hắc đích long đông, hắc đích long đông..." Nhìn Ngô Kế Tông dần dần đi xa, hóa thân người bán hàng rong lại không có chút cảm giác lạc quẻ nào.

Trương Nhật Sơn trực tiếp ngẩn người, hồi lâu mới bĩu môi nói:

"Ngô lão ca từng làm người bán hàng rong?!" "Ngô gia Tam gia, tam giáo cửu lưu không gì không giỏi, đừng nói thành Trường Sa, cho dù ở trong đám lục lâm thảo khấu phương nam cũng là đỉnh đỉnh nổi danh." Trương Khải Sơn vỗ vỗ vai Trương Nhật Sơn, hiếm khi nói đùa một câu, nháy mắt với hắn mấy cái. "Trương phó quan, học hỏi nhiều chút..." Bốn người thoát ly đại bộ đội, dọc theo đường núi gập ghềnh không phẳng đi tới.

Tục ngữ nói rất hay, trông núi làm chết ngựa!

Quan Âm Sơn nhìn qua gần ngay trước mắt, nhưng bốn người bọn họ đi hơn một giờ, lúc này mới tới trại Bình Vân trong hẻm núi, khoảng cách đến Quan Âm Sơn còn một đoạn đường.

Trại Bình Vân là trại Miêu lớn nhất lân cận, dân Miêu ở trong này có hơn hai ngàn.

Hơn nữa theo Trương Khải Sơn nói, trại chủ trại Bình Vân, còn là đại trại chủ của mười bảy mười tám trại Miêu ở mấy huyện lân cận, ở trong tộc Miêu trong tỉnh, đều được coi là thủ lĩnh người Miêu đỉnh đỉnh nổi danh, cho dù là cấp trên trực tiếp của Trương Khải Sơn, đốc quân bản tỉnh, đều phải cho trại chủ trại Bình Vân vài phần mặt mũi.

Không ngoài dự đoán, người bán hàng rong do Trương Nhật Sơn và Ngô Kế Tông đóng giả, rất nhanh hấp dẫn một nhóm lớn bách tính trại Miêu vây quanh. "Người bán hàng, kim chỉ bán thế nào?" "Ba đồng..." "Đắt quá!" Mấy người Miêu nói tiếng Hán nửa sống nửa chín, lắc đầu bỏ đi.

Cũng may Ngô Kế Tông cũng không phải thật sự vì bán hàng, ứng phó xong một ít bách tính Miêu nhân xem hàng, một nhóm người thuận lợi tiến vào bên trong trại Miêu.

Ngô Kế Tông hạ thấp giọng, nhỏ giọng nói: "Đám người Miêu này hung dữ lắm, các cậu cứ chờ ở đây, tôi đi vào mang người dẫn đường

ra." Trước khi tới trại Bình Vân, Ngô Kế Tông đã sớm liên hệ xong một người dẫn đường bản địa.

Quan Âm Sơn nói nhỏ cũng không nhỏ, nếu không có người dẫn đường, rất dễ dàng lạc lối trong đó.

Trương Khải Sơn gật đầu, bảo Ngô Kế Tông tự mình cẩn thận.

Mấy người cứ ở tại cửa vào trại Bình Vân, mang theo chút cảnh giác nhìn dân Miêu bốn phía.

Những dân Miêu này, đa số đều mang theo ánh mắt tò mò dò xét.

Người bán hàng rong là con đường duy nhất bọn họ có thể tiếp xúc với người Hán, nhưng mỗi năm cũng chỉ tới một hai lần như vậy.

Đối với rất nhiều người Miêu trẻ tuổi, hết thảy của người Hán đều mang theo mới lạ.

Trương Nhật Sơn nhìn thấy một đứa bé người Miêu năm sáu tuổi, nhìn kẹo mạch nha trong gùi, không ngừng dùng tay mút ngón tay, không khỏi cười cười, chủ động bẻ một miếng, đưa qua nói: "Nhóc con, cho nhóc ăn." Ai ngờ, dứt lời, liền có người Miêu đứng ra, ôm đứa bé về.

Trương Nhật Sơn ngượng ngùng thu tay về.

Ba người đợi một nén nhang, vẫn không thấy Ngô Kế Tông trở về.

Trương Nhật Sơn có chút lo lắng, nhỏ giọng hỏi: "Ngô thúc sao đi lâu như vậy?" Không chỉ hắn nghi hoặc, trong lòng Trương Khải Sơn cũng có dự cảm không tốt.

Nhìn ánh mắt từng người Miêu chung quanh, đặc biệt là nhìn thấy những người Miêu này giữa lẫn nhau, dường như đang ra dấu tay, truyền lại tín hiệu.

Hắn biến sắc, hạ thấp giọng nói: "Tình huống không đúng!" Tô

Thần cũng chú ý tới người Miêu chung quanh đã đổi một lượt, trẻ con phụ nữ lúc trước đều không thấy, thay vào đó là những hán tử người Miêu tinh tráng. "Đừng hoảng, đi ra ngoài trước rồi nói sau." Trương Nhật Sơn nghe tiếng trong lòng rùng mình, giả bộ hồn nhiên không thèm để ý, lắc trống bỏi.

Nói, mấy người xoay người muốn rời khỏi trại.

Ngay lúc này, trong trại Bình Vân bỗng nhiên xông ra mấy chục người Miêu tay cầm dao rựa.

Người Miêu cầm đầu, xì xào bàn tán nói vài câu tiếng Miêu.

Bách tính người Miêu chung quanh, trong nháy mắt liền bao vây ba người Tô Thần lại.

Mắt thấy sự tình không đúng, Trương Khải Sơn cũng không giả bộ nữa, trực tiếp từ dưới đáy gùi của Trương Nhật Sơn, rút ra một con dao găm. "Tô huynh đệ, cùng nhau xông ra ngoài!" Dứt lời, thủ lĩnh người Miêu ra lệnh một tiếng, hơn trăm bách tính người Miêu liền vọt tới, đội dao rựa phía sau áp trận, từng người ánh mắt bất thiện.

Tình huống này, giảng đạo lý là không thông rồi.

Tô Thần lấn người mà lên, tiên phát chế nhân, cùng Trương Khải Sơn một trái một phải, nghênh đón người Miêu liền đánh tới.

Trương Khải Sơn võ nghệ bất phàm, tầm thường ba năm người không đến gần được thân.

Một con dao găm trong tay trên dưới tung bay, không bao lâu đã khiến hơn mười người Miêu mất đi sức chiến đấu.

Bất quá hắn ra tay cực kỳ có chừng mực, cũng không thật sự thương tổn tính mạng người ta.

Nơi này là phạm vi thế lực của trại Miêu, trại chủ trại Bình Vân động một chút là có thể triệu tập hơn vạn người Miêu, hơn ngàn cây súng.

Thật làm chết người, vậy thì là cục diện không chết không thôi rồi.

Trương Nhật Sơn mắt thấy Tô Thần và Trương Khải Sơn vừa đối mặt đã giải quyết đại bộ phận người Miêu, cũng chỉ có thể đứng tại chỗ, lớn tiếng khen hay.

Hắn vốn tưởng rằng, Trương Khải Sơn đã coi là thân thủ lợi hại, dũng mãnh vô địch rồi.

Nhưng nhìn thấy Tô Thần bên kia, trong nháy mắt trừng lớn mắt.

Chỉ thấy Tô Thần như mãnh hổ xuống núi, tuy rằng trong tay không có vũ khí, nhưng quyền chưởng cước bộ, dạng dạng tinh thông.

Một quyền một cước đều nương theo kình phong, vù vù rung động.

Không đến nửa tuần trà, gần sáu mươi người Miêu, đã kêu rên nằm trên mặt đất.

Trương Khải Sơn giải quyết địch nhân cuối cùng trước người, quay đầu lại phát hiện Tô Thần so với mình còn khoa trương hơn.

Đơn bằng sức một mình, đã giải quyết bảy thành địch nhân, hơn nữa còn là trong tình huống tay không tấc sắt! "Tô huynh đệ, thân thủ tốt!" Tô Thần mặt không đỏ, tim không đập, phảng phất chỉ là làm chuyện nhỏ bé không đáng kể.

Nếu như không rút được Phượng Hoàng huyết mạch, đối mặt hơn trăm người Miêu, khả năng còn có chút cố sức.

Nhưng có Phượng Hoàng huyết mạch gia trì, tố chất thân thể lần

nữa tăng lên mấy lần!

Chỉ riêng sức mạnh, đã siêu việt cực hạn nhân loại.

Cục diện trước mắt, vẫn là kết quả hắn nương tay.

Thật muốn hạ tử thủ, một quyền là có thể đánh phế ba năm tên người Miêu.

Thủ lĩnh đội dao rựa người Miêu thấy thế, sắc mặt âm trầm xuống.

Bất quá hắn ngược lại có chút lý trí, không để đội dao rựa dưới tay xông lên.

Người này chừng ba mươi tuổi, ở trần, dáng người tinh tráng.

Hắn đi lên trước, ánh mắt qua lại giữa Trương Khải Sơn và Tô Thần, trong mắt mang theo vài phần kiêng kị.

Chương 53

Kẻ này tên là Bảo Động Hô, là thợ săn có thân thủ tốt nhất trong trại Bình Vân, cũng là cường giả được công nhận của mười mấy trại Miêu lân cận.

Nhưng mà, cho dù là hắn, cũng không dám cam đoan, có thể tay không tấc sắt đánh bại một trăm người Miêu.

Đừng nói một trăm, cho dù là mười mấy người cùng lên, đều khá là cố sức.

Mà hai người Hán trước mắt này, thực lực đều ở trên hắn.

Nghĩ tới đây, Bảo Động Hô trầm giọng mở miệng. "Người Hán, trại chủ chúng tôi đã nói, trại Bình Vân không hoan nghênh các người.

Mặc kệ các người là Bát Môn hay là Cửu Môn, Quan Âm Sơn là thánh địa trại Miêu, không cho phép các người vào núi làm loạn." Nói, Bảo Động Hô vỗ vỗ tay.

Không được một lúc, Ngô Kế Tông đã bị mấy người Miêu khiêng tới.

Lúc này, bộ dạng của Lão Ngô rất là thê thảm, cả người bị trói gô động đậy không được.

Ngay cả trong miệng cũng bị nhét miếng vải rách, chỉ có thể phát ra âm thanh ô ô.

Bảo Động Hô bảo thủ hạ khiêng Ngô Kế Tông lên, tiếp đó cởi dao rựa bên hông, cắt đứt dây thừng trên người Ngô Kế Tông. "Cút đi, còn dám vào trại Bình Vân, lần sau cũng không dễ dàng tha cho các người như vậy đâu." Nói chuyện gian, mấy chục họng súng đen ngòm, từ trên mái nhà các nơi trong trại Bình Vân thò ra.

Thật muốn đánh nhau, trại Bình Vân chưa chắc đã sợ đám người Trương Khải Sơn.

Đương nhiên, bọn họ cũng không giống như ngoài miệng nói, thật sự không để Cửu Môn vào mắt.

Nếu không cũng sẽ không chỉ là cho cái ra oai phủ đầu, không có thật sự đả thương Ngô Kế Tông.

Ngô Kế Tông hoạt động cổ tay một chút, hướng về phía Trương Khải Sơn khẽ lắc đầu.

Người sau buông lỏng thần kinh đang căng thẳng, vội vàng tiến lên đỡ Ngô Kế Tông, một nhóm người lui ra khỏi trại Bình Vân.

Đợi đi ra vài dặm, tụ họp với đại bộ đội, Ngô Kế Tông lúc này mới không nhịn được, chửi ầm lên. "Lão Giải không đáng tin cậy, tìm người dẫn đường cái gì, trực tiếp bán đứng chúng ta rồi!" Trương Khải Sơn khẽ nhíu mày, vội vàng hỏi: "Ngô Tam gia, trại chủ trại Bình Vân nói thế nào?" Ngô Kế Tông lắc đầu, thở dài nói: "Cái gì cũng không nói, cứ thế cho người trói tôi lại.

Còn nữa, đường vào núi đã bị phong tỏa rồi, trừ phi khai chiến với trại Bình Vân, trực tiếp hạ cái trại này, bằng không không có cách nào vào Quan Âm Sơn." "Không được!" Bất quá, Trương Khải Sơn nghĩ cũng không nghĩ liền lắc đầu phủ định đề nghị của Ngô Kế Tông. "Trại Bình Vân chỉ có không đến một trăm cây súng, nhưng mười mấy trại Miêu xung quanh đồng khí liên chi, đánh trại Bình Vân, các trại khác nhất định sẽ tới đây chi viện.

Thứ hai chính là, đốc quân sẽ không đồng ý chuyện này." Trong tỉnh Tương, tộc Miêu có mấy chục vạn người, hơn nữa cực kỳ đoàn kết.

Một cái trại Bình Vân không đủ gây sợ hãi, nhưng phản ứng dây

chuyền dẫn tới, cho dù là đốc quân Tương tỉnh cũng chịu không nổi. "Vậy làm sao bây giờ?" Ngô Kế Tông ủ rũ cụp đuôi, nhất thời cũng không nghĩ ra biện pháp tốt gì.

Tô Thần nghĩ nghĩ hỏi: "Ngô lão ca, không phải anh nói Giải lão bản đã đến Quan Âm Sơn trước rồi sao, hắn đang ở đâu?" "Đúng, suýt nữa thì quên!

Lão Giải mấy hôm trước tới trước tìm một người dẫn đường.

Hắn để lại thư cho tôi, nói muốn vào núi thăm dò trước.

Lần này xong rồi, chúng ta vào không được, Lão Giải ra không được...

Lão Giải chỉ mang theo mấy tên hỏa kế, chúng ta phải mau chóng nghĩ cách vào núi." Ngay tại lúc mấy người Ngô Kế Tông bó tay hết cách, Tô Nhân Tu nghe mấy người nói chuyện, giống như nhớ tới cái gì, vội vàng nói: "Tộc trưởng, tôi ngược lại nhớ ra một người, hắn có lẽ có thể dẫn chúng ta vào núi." "Ai?" "Bảo Động Cáp!" Tô Nhân Tu giải thích nói: "Bảo Động Cáp chính là người trại Bình Vân, hắn cưới con gái nhà Hán, vi phạm quy củ trong trại, bị đuổi ra ngoài.

Năm ngoái mất mùa, phỏng chừng có khả năng mang vợ lại về gần trại Bình Vân rồi." "Có thể tìm được người không?" Mắt Ngô Kế Tông sáng lên, vội vàng truy hỏi. "Nếu hắn đã về, hắn là có thể tìm được." "Vậy thì thử xem trước đã." ...

Tô Nhân Tu lượn lờ quanh Quan Âm Sơn hai ngày, còn thực sự bị hắn tìm được cạm bẫy của Bảo Động Cáp.

Kỹ thuật đi săn của hắn, đều là học được từ chỗ Bảo Động Cáp.

Liếc mắt một cái liền nhìn ra, cạm bẫy săn thú là thủ pháp quen dùng của Bảo Động Cáp.

Dọc theo hướng cạm bẫy đi tới cuối cùng, rốt cuộc tại một gian

nhà gỗ bên bờ suối cách trại Bình Vân mười mấy dặm tìm được Bảo Động Cáp.

Bảo Động Cáp chừng ba mươi lăm ba mươi sáu tuổi, dáng người đen đúa tráng kiện, cũng không thích nói chuyện lắm.

Một nhóm người Tô Thần đi vào trong nhà hắn, lúc này mới nhìn thấy vợ của Bảo Động Cáp nằm trên giường.

Không biết có phải bị bệnh quá lâu hay không, vợ của Bảo Động Cáp bệnh tình nguy kịch, thậm chí ngay cả mở miệng nói chuyện cũng miễn cưỡng.

Nhìn thấy một màn này, Tô Thần và Trương Khải Sơn đưa mắt nhìn nhau, trong lòng lẫn nhau đều đã có tính toán. "Bảo Động Cáp, chúng ta ra ngoài nói chuyện?" Bảo Động Cáp không nói một lời, đi theo ra khỏi nhà.

Ngô Kế Tông có chút không kịp chờ đợi, đi thẳng vào vấn đề nói: "Chúng tôi muốn vào Quan Âm Sơn, trại Bình Vân không cho vào.

Cậu có biết đường nhỏ nào khác, dẫn chúng tôi đi vòng qua người trại Bình Vân, xong việc không bạc đãi cậu, cho cậu năm mươi đồng đại dương!" Năm mươi đồng đại dương, đủ cho Bảo Động Cáp chữa bệnh cho vợ, còn lại một ít cũng có thể chèo chống bọn họ sinh hoạt.

Bất quá, Bảo Động Cáp lại là ngay cả đầu cũng không ngẩng, xoay người liền muốn đi về.

Trương Khải Sơn thấy thế, ánh mắt khẽ híp lại. "Huynh đệ, có chuyện dễ thương lượng, cậu nếu chê tiền ít, chúng tôi có thể thêm nữa." Bảo Động Cáp nhìn thoáng qua Ngô Kế Tông, ngữ khí cứng ngắc nói: "Trại chủ không cho các người vào, tôi không có cách nào dẫn các người đi đường nhỏ.

Tôi đã phản bội trại một lần, không thể phản bội lần thứ hai!" Tô

Thần nghe tiếng, trong lòng âm thầm suy tư.

Bảo Động Cáp nếu thật không muốn, cũng sẽ không nguyện ý ra gặp mặt.

Chỉ là giống như hắn nói, trại Bình Vân đã đuổi hắn một lần, nếu lại làm ra chuyện phản bội người Miêu, cả tộc Miêu sẽ không còn đất dung thân cho hắn.

Nghĩ tới đây, Tô Thần ấn xuống Ngô Kế Tông còn muốn nói chuyện, trầm giọng nói: "Bảo Động Cáp huynh đệ, có thể hỏi một chút, người trại Bình Vân vì sao không chịu cho tôi vào hay không?" "Quan Âm Sơn là thánh địa người Miêu chúng tôi..." Không đợi Bảo Động Cáp nói hết lời, Tô Thần liền cười đánh gãy. "Mấy lời này thì không cần nói ra lừa người, người Miêu hai trăm năm trước mới di cư tới gần Quan Âm Sơn, Quan Âm Sơn sao lại thành thánh địa các người rồi?" Không sai, trại Bình Vân cũng không phải ngay từ đầu đã là lãnh địa của người Miêu.

Thậm chí trước thời Minh còn là đất của người Hán.

Chỉ là về sau bắt đầu từ thời Minh Thanh, cải thổ quy lưu, mới di cư đến rất nhiều người Miêu, người Thổ Gia...

Bảo Động Cáp ngẩn người, lập tức ngẩng đầu nhìn Tô Thần một cái.

Giây lát sau, hắn mới tiếp tục nói: "Cậu nói đúng, đây là cái cớ.

Trại chủ thực sự tức giận, là đốc quân trong tỉnh vội vàng chẩn tai phát lương, nhưng lại không phát lương cho các trại của người Miêu chúng tôi!" Nghe được lời này, mấy người Trương Khải Sơn mới hiểu được nguyên nhân.

Trại Miêu quyền lợi tự chủ rất lớn, lại không qua lại nhiều với dân Hán, cho nên lúc trước chẩn tai xác thực không có đưa bọn họ vào

trong danh sách.

Nhưng cho dù tức giận, trại chủ trại Bình Vân lại không chịu nói rõ, sợ đốc quân sẽ nhân cơ hội tước bớt quyền tự chủ của trại Miêu.

Trương Khải Sơn ý niệm vừa chuyển, nghĩ thông suốt tiền căn hậu quả.

Hắn lập tức nói: "Việc này đơn giản, tôi sau khi trở về có thể giúp đỡ xin đốc quân lương thực chẩn tai, đối với mười mấy cái trại ở Quan Âm Sơn đối xử bình đẳng." Nhìn ra được, Bảo Động Cáp dường như đã sớm liệu đến đám người Trương Khải Sơn sẽ đến tìm hắn.

Sau khi nghe được Trương Khải Sơn cam đoan, không chút do dự liền nói: "Được, tôi có thể giúp các người đi hỏi trại chủ một chút." Trại chủ Bình Vân trại nhận được sự bảo đảm của Trương Khải Sơn, rất nhanh liền cho thủ hạ nhường đường.

Một trận nạn đói khiến người chết đói đầy đồng, ngay cả người trong Miêu trại cũng không ngoại lệ.

So với đống minh khí dưới lòng đất trong núi Quan Âm, người Miêu trại vẫn coi trọng lương thực cứu trợ hơn.

Sáng sớm hôm sau, Bảo Động Cáp dẫn mọi người tiến vào núi Quan Âm.

Đường núi gập ghềnh, quái thạch lởm chởm.

Nói một câu chín khúc mười tám ngã rẽ cũng không quá đáng!

Chương 54

Rất nhiều sơn đạo là đường chết, nếu không có người bản địa quen thuộc đường lối chỉ dẫn, nhóm người Tô Thần cho dù đi mười ngày nửa tháng, cũng đừng mong bước ra khỏi núi Quan Âm.

Cứ như vậy đi quanh co lòng vòng, rốt cuộc trước khi mặt trời lặn, mọi người cũng đến được miếu Quan Âm ở Trần Đường Pha.

Phía trước đã nói qua, miếu Quan Âm được xây dựng vào thời Minh.

Cụ thể là ai kiến tạo đã không thể khảo chứng, từ đời Minh đến nay, trước sau đã trải qua mấy lần trùng tu.

Mọi người cùng với hỏa kế của ba nhà Ngô - Giải - Trương, tổng cộng hơn bốn mươi người, rốt cuộc cũng đến nơi.

Đây là một ngôi cổ miếu rách nát, được xây dựng dựa sát vào một vách núi.

Mà ở bãi đất trống trước cổ miếu, đã dựng sẵn mấy cái lều vải. "Lão Giải!" Ngô Kế Tông gào lên một tiếng.

Một lát sau, liền thấy Giải Nguyên Long từ bên trong miếu Quan Âm đi ra.

Ngô Kế Tông vừa gặp mặt, đã nhịn không được oán giận, nói Giải Nguyên Long làm việc không đáng tin, hại hắn suýt chút nữa không ra được khỏi Miêu trại. "Lão Ngô, tôi cũng không biết Bình Vân trại sẽ lật lọng a, ban đầu đều đã nói xong là phái người dẫn đường đưa các anh vào rồi..." Giải Nguyên Long bất đắc dĩ giải thích một câu, sau đó liền không kịp chờ đợi nói về thu hoạch của mình trong hai ngày nay. "Tôi cùng mấy hỏa kế, hai ngày nay đã lục soát cả tòa miếu Quan Âm

một lượt, các anh đừng nói nữa, thật đúng là để chúng tôi tìm được chút đồ vật!" Đang nói chuyện, Giải Nguyên Long dẫn Tô Thần và những người khác vào trong miếu Quan Âm.

Đây là một ngôi miếu Phật giáo điển hình, có đại điện thờ phụng tượng Quan Âm, ngoài ra còn có hai tòa thiên điện.

Chỉ có điều bởi vì lâu năm thiếu tu sửa, tường bao quanh chủ điện loang lổ không chịu nổi, ngay cả mái nhà cũng thủng mấy cái lỗ lớn.

Tượng Quan Âm trong điện, lớp lưu kim bên trên toàn bộ đã bong ra, lộ ra cốt tượng bằng đất nung. "Lần trước chúng ta tìm được manh mối nghi trủng ở đế tượng Phật, về sau tôi liền nghĩ, có khả năng nào manh mối thật sự nằm trên tượng Phật cũ hay không...

Thế là mấy ngày nay tôi tìm kiếm khắp nơi quanh miếu Quan Âm, tìm hai ngày, rốt cuộc tìm được Phật thật!

Tôn đại Phật này giấu quá kỹ, ai biết nó lại được giấu dưới lòng đất." Ngô Kế Tông nghe thấy lời này, vội vàng nằm rạp trên mặt đất, dùng ngón tay gõ gõ đập đập. "Không có a, đều là đặc ruột!" Không chỉ Ngô Kế Tông nghi hoặc, Trương Khải Sơn cũng nhíu mày nói: "Lần trước tôi đã lục soát trong miếu, cũng không có ám đạo hay cơ quan gì!" Giải Nguyên Long cười giải thích: "Trong miếu đương nhiên không có cơ quan, nhưng bên ngoài thì có!" Nói xong, gã phất phất tay.

Lập tức có một tên hỏa kế Giải gia, tháo câu trảo bên hông xuống, móc vào vách núi phía sau miếu Quan Âm.

Tên hỏa kế Giải gia này thân pháp linh hoạt, chốc lát đã leo lên đỉnh vách núi.

Hắn vẫy vẫy tay trên đỉnh, nhìn thấy Giải Nguyên Long gật đầu ra hiệu xong, không biết đã chạm vào cơ quan ở đâu, chỉ thấy dưới lòng

đất trước miếu Quan Âm, vậy mà phát ra tiếng bánh răng chuyển động kèn kẹt.

Qua một lát, mặt đất chậm rãi tách ra hai bên.

Mọi người mặt đầy kinh ngạc, vội vàng đi qua xem xét.

Lại phát hiện mặt đất lộ ra một cái hang lớn, bên dưới có thể nhìn thấy một tôn tượng Phật khổng lồ cao chừng năm sáu mét. "Mẹ cha ơi, Phật vàng!

Cái này phải cao bằng ba tầng lầu ấy nhỉ!

Nếu là vàng ròng, sợ là phú khả địch quốc rồi!" Ngô Kế Tông không khỏi trừng lớn mắt, kinh thán thốt lên! "Nghĩ cái gì thế, vàng của cả nước cộng lại, cũng chưa chắc đủ đúc tôn tượng Phật vàng này!" Tô Thần lắc đầu, thuận miệng phản bác một câu.

Giải Nguyên Long gật gật đầu, giải thích nói: "Tôi đã phái người xuống thăm dò, tượng Phật bằng Hán bạch ngọc, được dát vàng lá.

Có điều một tôn tượng Phật lớn như vậy, cho dù không phải chế tạo bằng vàng ròng, cũng cực kỳ hiếm có rồi." Ngô Kế Tông thất vọng tràn trề, sau đó lại nhíu mày nói: "Không đúng!" "Chỗ nào không đúng?" Ngô Kế Tông suy nghĩ một chút rồi nói: "Nơi này là núi Quan Âm, miếu là miếu Quan Âm, thờ phụng cũng là Quan Âm Bồ Tát, thế nhưng tại sao dưới lòng đất lại chôn một tôn tượng Phật chứ?" Nghe được lời của hắn, Bảo Động Cáp giống như nhớ ra cái gì, bỗng nhiên nói: "Tôi trước kia ngược lại có nghe người già trong trại nói qua, vốn dĩ ngọn núi này không gọi là núi Quan Âm, miếu cũng không gọi là miếu Quan Âm gì cả.

Chỉ là lưu truyền rằng, trong núi này thông với địa ngục, thường xuyên có ngạ quỷ ra ngoài tác loạn vào ban đêm.

Thời đầu nhà Minh, có một cao tăng tên là Đạo Diễn đi ngang qua

nơi này, ông ta vì trấn áp ngạ quỷ địa ngục, liền dâng sớ lên hoàng đế, cho tu kiến một tòa đại miếu ở đây, đúc một tôn tượng Phật vàng.

Chỉ có điều không biết bắt đầu từ khi nào, tượng Phật vàng không thấy nữa, ngọn núi này cũng đổi tên thành núi Quan Âm...

Vốn dĩ tôi còn tưởng đây chỉ là truyền thuyết, không ngờ thật sự có Phật vàng..." Trương Khải Sơn hơi nheo mắt lại, vươn ra một bàn tay.

Trương phó quan hiểu ý, vội vàng đưa tới một chiếc đèn pin vỏ đồng vàng năm bóng do Hỗ Thành sản xuất.

Trương Khải Sơn bật đèn pin, rọi thẳng vào tượng Phật dưới lòng đất, hắn quan sát một lát, ngưng giọng nói: "Kỳ lạ, dưới này dường như còn có một ngôi miếu!" Ngô Kế Tông suy tư một lát, suy đoán: "Có khi nào dưới lòng đất này mới là chùa chiền được xây dựng thời Minh, về sau có người cố ý chôn vùi nó, rồi xây dựng miếu Quan Âm ở bên trên?" Tôn tượng Phật Hán bạch ngọc này đã cao bằng ba tầng lầu rồi, ngôi miếu chứa nó có thể tưởng tượng được sẽ lớn đến mức nào.

Muốn triệt để chôn vùi nó, công trình cũng không nhỏ.

Tô Thần nghĩ tới đây, quay đầu nhìn về phía Bảo Động Cáp.

Người sau lắc đầu, giải thích: "Miêu trại chúng tôi cuối thời Minh mới chuyển tới bên này, người già trong trại cũng là nghe đồn lại thôi.

Dù sao từ khi Bình Vân trại định cư ở đây, đã có núi Quan Âm và miếu Quan Âm rồi..." Trương Khải Sơn gật gật đầu, tán đồng cách nói của Bảo Động Cáp: "Một ngôi miếu lớn như vậy, muốn triệt để chôn vùi, nói một câu dời núi lấp biển cũng không quá, ít nhất cần hàng vạn dân phu, không ngừng lao động vài năm.

Nếu không phải triều đình nhà Minh lúc ấy chủ đạo, người bình

thường tuyệt đối không có thế lực lớn như vậy để làm việc này." "Ý của ngài là...

Đại Phật bên dưới này, còn có quan hệ với triều đình nhà Minh?" Ngô Kế Tông kinh ngạc nói.

Trương Khải Sơn cười nhạt một tiếng, hỏi ngược lại: "Anh có biết Đạo Diễn là pháp hiệu của ai không?" "Cái này sao tôi biết được..." "Đạo Diễn tên thật gọi là Diêu Quảng Hiếu, là yêu tăng nổi danh đầu thời Minh.

Còn là công thần lớn nhất hiệp trợ Thành Tổ Chu Đệ đoạt lấy thiên hạ.

Hắn là tâm phúc của hoàng đế như vậy, làm sao lại không quản ngàn dặm xa xôi, tới nơi núi Quan Âm hẻo lánh này tu kiến đại miếu, đúc Phật vàng?

Chuyện này e rằng còn có nguyên do khác." Nguyên do gì, Tô Thần cũng mù tịt.

Bởi vì ngôi mộ này, Lão Cửu Môn đời sau căn bản không có ghi chép.

Mặc kệ là bút ký của Ngô Lão Cẩu, hay là người từng trải như Trương Nhật Sơn, đều chưa từng tiết lộ nửa điểm lai lịch ngôi mộ này. "Trương phó quan!" Trương Nhật Sơn hiểu ý, lập tức vẫy vẫy tay.

Một lát sau, hai tên hỏa kế trẻ tuổi liền rảo bước đi tới trước miệng hang.

Hai hỏa kế Trương gia này tầm mười lăm mười sáu tuổi.

Tuy rằng trẻ tuổi nhưng thân thủ lại thập phần nhanh nhẹn, là hảo thủ được huấn luyện từ nhỏ theo hình thức của Trương gia Đông Bắc.

Tô Thần chú ý tới, ngón trỏ và ngón giữa của hai người thon dài dị thường, rõ ràng dài hơn người bình thường, Trương Khải Sơn và phó quan cũng như thế!

Đây là Ngón tay Phát Khâu đặc hữu của Trương gia, chuyên môn huấn luyện độ linh hoạt của ngón tay từ nhỏ, dùng để gắp minh khí bảo vật từ trong quan tài cổ mộ, phá giải các loại cơ quan phức tạp.

Hai hỏa kế Trương gia thả thang dây, đeo đèn pin chui vào trong động.

Ước chừng qua nửa nén hương, hai người mới quay lại mặt đất, lắc đầu với Trương Khải Sơn. "Không có ám đạo cơ quan, chính là một ngôi miếu.

Trên thân Phật vàng cũng không phát hiện manh mối." Trương Khải Sơn nghe tiếng nhíu mày, năm đó yêu tăng Diêu Quảng Hiếu tốn công sức lớn như vậy đúc Phật vàng, trong đó định nhiên có bí mật gì.

Suy tính nửa ngày, Trương Khải Sơn quay đầu nhìn về phía mấy chục tên hỏa kế sau lưng, trầm giọng nói: "Nhân thủ không đủ, hiện tại gọi người thì không còn kịp.

Bảo Động Cáp, tôi muốn nhờ người của Bình Vân trại tới hỗ trợ, triệt để khai quật ngôi cổ miếu chôn dưới đất này.

Người tới hỗ trợ, mỗi người mỗi ngày phát năm đồng đại hào, ngoài ra bao một bữa cơm." Mỗi ngày năm đồng đại hào, còn bao một bữa cơm?

Nếu kiên trì làm một tháng, chẳng phải có thể kiếm được ba đồng đại dương sao!

Nghe được lời này, Bảo Động Cáp lập tức hai mắt sáng lên.

Đối với người Miêu ở Bình Vân trại mà nói, cách duy nhất có thể kiếm tiền chính là vào trong núi săn một ít dã thú.

Chương 55

Nhưng năm ngoái mất mùa, động vật trong núi Quan Âm đã sớm trốn đến rừng già sâu hơn, xa hơn, con đường này cũng bị chặn đứng rồi.

Muốn kiếm tiền lại càng khó càng thêm khó.

Càng khỏi nói, giá lương thực đắt đỏ như vậy!

Nạn dân người Hán đầy đất, người Miêu cũng chẳng khá hơn là bao.

Nghĩ tới đây, Bảo Động Cáp vội vàng nhìn về phía Trương Khải Sơn, xác nhận nói: "Thật sự có năm đồng đại hào?" Ngô Kế Tông cười ha ha nói: "Huynh đệ Bảo Động Cáp, cậu cứ yên tâm đi.

Luận có tiền, Trương gia ở thành Trường Sa chúng tôi cũng coi là số một số hai.

Sẽ không thiếu tiền công của các cậu!" Nghe được câu bảo đảm này, Bảo Động Cáp lo âu tan biến, vội vàng vỗ ngực nói: "Yên tâm, tôi đi gọi người qua đây ngay!

Các ngài cần bao nhiêu người?" "Ba năm trăm không chê ít, một hai nghìn không chê nhiều." Ngô Kế Tông nhìn tôn tượng Phật vàng dưới đất kia, trong lòng thầm tính toán, cho dù bên dưới thật sự không có cái gì, quang tôn đại Phật Hán bạch ngọc đời Minh này đào được lên cũng tuyệt đối đủ vốn rồi.

Bảo Động Cáp không nói hai lời, lập tức hai chân như gắn mô tơ, chạy bay ra ngoài.

Mọi người đợi quá nửa ngày, liền thấy ô ương ương một đám lớn người Miêu, vác cuốc xẻng đi tới.

Dưới sự dụ hoặc của tiền công năm đồng đại hào mỗi ngày, không chỉ Bình Vân trại, thậm chí mấy trại xung quanh cũng tới không ít tráng niên nam tử.

Trương Khải Sơn hết thảy ai đến cũng không cự tuyệt, trực tiếp để Trương phó quan dựng tạm một cái bàn, ghi danh sách cho đám người này.

Sau đó, liền cho người bắt đầu đào!

Thề phải đưa ngôi cổ miếu dưới lòng đất triệt để trùng kiến thiên nhật.

Nhìn thấy bên ngoài miếu Quan Âm làm việc khí thế ngất trời, Tô Nhân Tu không khỏi bĩu môi, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, bọn họ làm thế cũng quá thô thiển rồi..." Tô Nhân Tu từng đi theo Tô Thần xuống cổ mộ Lệ Sơn một lần, đối với loại biện pháp cậy đông người làm bừa này có phần chướng mắt.

Tô Thần cười nhạt một tiếng, ánh mắt vượt qua đám người Miêu đang hì hục làm việc, rơi vào dãy núi phía sau Trần Đường Pha.

Hắn nhìn nửa ngày, bỗng nhiên nhíu mày. "Không đúng, địa thế này... dường như giống Thần Tiên Huyệt Địa Long Vựng..." Thần Tiên Huyệt?

Tô Nhân Tu sững sờ, theo bản năng hỏi: "Tộc trưởng, cái gì là Thần Tiên Huyệt Địa Long Vựng a?" "Cái gọi là Thần Tiên Huyệt, chính là bảo địa phong thủy thượng phẩm trong phong thủy, nghe đồn táng tại trong Thần Tiên Huyệt, liền có thể vũ hóa thành tiên.

Ngoài ra Thần Tiên Huyệt cũng chia phẩm cấp, tối thượng phẩm là Thủy Long Vựng, ngàn năm khó gặp, hiếm thấy đến cực điểm, càng cần thiên thời địa lợi phối hợp.

Loại trung phẩm gọi là Địa Long Vựng, đồng dạng hiếm thấy, lại

không cần thiên thời địa lợi, chỉ cần trấn trụ địa khí là được.

Hạ phẩm tên là Sơn Long Vựng, thiên hạ bảy mươi hai danh sơn, núi nào cũng đều có Sơn Long Vựng.

Chỉ có điều đa số Sơn Long Vựng sẽ theo thời gian thay đổi vị trí, chỉ thích hợp người sống tu luyện, cũng không thích hợp mai táng người chết." Ngô Kế Tông cùng Trương Khải Sơn hai người bất tri bất giác, cũng bị lời của Tô Thần hấp dẫn tới.

Nhất là người trước, sau khi nghe được lời của Tô Thần, nhịn không được vỗ đùi một cái: "Đúng đúng đúng, tôi từng nghe qua Sơn Long Vựng.

Trước kia lúc còn ở Tả Lĩnh, từng nghe huynh đệ nói qua, cao nhân ẩn thế thời cổ đại đều ở trong núi, xưng là sơn nhân.

Kỳ thật bọn họ chính là muốn mượn nhờ thứ gì đó tu luyện.

Không ngờ còn có thuyết pháp này..." Trương Khải Sơn hỏi: "Tô huynh đệ, anh nói Trần Đường Pha là Thần Tiên Huyệt Địa Long Vựng, vậy đại mộ ở chỗ nào?" "Cũng không phải Trần Đường Pha, mà là dãy núi phía sau Trần Đường Pha..." Tô Thần chỉ chỉ dãy núi nơi đường chân trời xa xa, sau đó gọi Bảo Động Cáp tới.

Người sau theo hướng hắn chỉ nhìn sang, lập tức thuộc như lòng bàn tay nói: "Chỗ đó là Cửu Cung Phong, cách chỗ chúng ta còn hơn bốn mươi dặm đường núi." "Hơn bốn mươi dặm..." Trương Khải Sơn trầm ngâm một trận, vội vàng nói: "Tô huynh đệ, đã phát hiện Thần Tiên Huyệt, không ngại chúng ta đích thân đi thăm dò một chút.

Nơi này giao cho Trương phó quan, nếu như Cửu Cung Phong không tìm được mộ, chúng ta trở về cũng không muộn." "Cũng được." Tô Thần chuyến này chính là nhận tiền làm việc, chỉ muốn mau chóng tìm tới đại mộ, làm xong việc rồi đi. ...

Mọi người chuẩn bị một chút, mang theo bảy tám hỏa kế, còn có hướng đạo Bảo Động Cáp, sáng sớm ngày thứ hai đúng giờ xuất phát.

Hơn mười dặm đầu vẫn nằm ở ngoại vi núi Quan Âm, nhưng càng đi sâu vào trong, rừng càng ngày càng rậm rạp, nhất định phải có người đi trước mở đường.

Hơn nữa cho dù là Bảo Động Cáp quen thuộc địa hình, cũng phải thỉnh thoảng dừng lại, mượn nhờ địa hình xung quanh để phán đoán phương vị.

Cứ như vậy đi suốt quá nửa ngày, lúc gần chạng vạng tối, mọi người mới đi đến dưới chân Cửu Cung Phong.

Mắt nhìn Cửu Cung Phong chọc thẳng vào mây trời trước mặt, độ cao so với mặt biển cả ngàn mét, Trương Khải Sơn hơi nhíu mày, trầm giọng nói: "Đêm nay nghỉ ngơi một đêm, ngày mai lại vào núi." Hắn vừa phát thoại, hỏa kế Trương gia lập tức an doanh cắm trại, giống như hành quân đánh giặc, xử lý mọi thứ đâu vào đấy.

Tô Thần thấy thế, không khỏi ở trong lòng tán thán, suy tính từ phương Bắc trở về cũng muốn bồi dưỡng hỏa kế trong gia tộc như vậy.

Thực sự nhân thủ không đủ thì dùng tiền chiêu mộ một ít hỏa kế bình thường.

Mộ ở thế giới Đạo Mộ này, có cái chỉ cần ba năm người là có thể bắt được, nhưng có những ngôi mộ, ví dụ như mộ trong mỏ quặng, mộ Bình Sơn, không có hàng trăm hàng ngàn thủ hạ hỏa kế, chỉ dựa vào ba năm người thì cũng chỉ có thể nhìn mộ than thở.

Bên đống lửa trại ngoài lều vải, Ngô Kế Tông không kiềm được tính tình, kéo Bảo Động Cáp hỏi tình huống Cửu Cung Phong.

Nhưng hỏi tới hỏi lui, Bảo Động Cáp cũng không nói ra được cái

gì rõ ràng. "Cửu Cung Phong chính là Cửu Cung Phong, thật không có chỗ nào đặc biệt.

Dù sao theo tôi thấy, chẳng khác gì những ngọn núi khác!" Tô Thần nghĩ nghĩ, đổi cách hỏi khác: "Miêu trại địa phương có truyền thuyết gì về Cửu Cung Phong không?" "Cũng không có, Cửu Cung Phong vẫn là chúng tôi đặt tên cho, vốn dĩ ngay cả tên cũng không có!" Nói được một nửa, Bảo Động Cáp giống như nhớ ra cái gì, bỗng nhiên nói: "Đúng rồi, tôi nhớ ra rồi.

Đại khái mười mấy năm trước, cha tôi còn chưa qua đời, tôi cùng ông ấy vào núi đi săn, từng nhìn thấy Cửu Cung Phong có hỏa long thiêu sơn (rồng lửa đốt núi), cái này có tính là chỗ kỳ quái không?" "Hỏa long thiêu sơn?" Bảo Động Cáp trên mặt lộ ra vẻ hồi ức: "Năm đó tôi vừa đi theo cha tôi vào núi săn bắn, buổi tối nhìn thấy trên Cửu Cung Phong có một con rồng lửa.

Lúc ấy tôi còn tưởng là cháy rừng, gọi cha tôi dậy.

Có điều cha tôi lại một chút cũng không vội, còn nói cho tôi biết, cứ cách mấy năm, Cửu Cung Phong sẽ có một lần hỏa long thiêu sơn, thợ săn già quanh đây đã sớm quen rồi.

Đợi đến ngày thứ hai vào núi, tôi mới phát hiện trên núi một chút chuyện cũng không có, căn bản không có dấu vết bị cháy." "Hỏa long thiêu sơn rốt cuộc là cái gì?" Ngô Kế Tông hỏi. "Không biết!" Bảo Động Cáp nhìn hắn một cái, lắc đầu trả lời. "Không ai biết tại sao lại xuất hiện hỏa long thiêu sơn, từng có thợ săn gan lớn, thừa dịp bóng đêm chạy tới Cửu Cung Phong xem xét, nhưng không một ai ngoại lệ, những người này sau khi trở về đều mất trí nhớ, không nhớ rõ trong núi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Nghe được lời này, Tô Thần nhíu mày, lập tức quay đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Trương Khải Sơn hiểu ý nói: "Năm mươi năm trước, tên hỏa kế

Giải gia kia?" Nếu như Bảo Động Cáp không nói dối, hỏa kế Giải gia năm mươi năm trước cực có khả năng chính là kinh lịch hỏa long thiêu sơn nên mới mất đi ký ức.

Tô Thần suy nghĩ một chút hỏi: "Bảo Động Cáp, tối nay sẽ có hỏa long thiêu sơn sao?" "Không nhất định, thời cơ hỏa long thiêu sơn xuất hiện không cố định, có thể ba năm năm một lần, cũng có thể mười mấy năm một lần.

Theo thợ săn gần đây nói, lần hỏa long thiêu sơn trước đó, đã là chuyện tám năm về trước rồi." Mọi người vây quanh chuyện hỏa long thiêu sơn thảo luận một trận, nhưng không chiếm được kết luận hữu dụng gì, chỉ có thể riêng phần mình về lều vải nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau.

Trời vừa tờ mờ sáng, mọi người cũng đã rửa mặt xong xuôi, chỉnh trang lại hành trang chuẩn bị xuất phát.

Dưới sương sớm, Cửu Cung Phong ở phía xa giống như khoác lên một tầng sa mỏng, mông lung, tựa như một vị nữ thần nằm nghiêng thoắt ẩn thoắt hiện.

Nhóm người Tô Thần dưới sự dẫn dắt của Bảo Động Cáp, từ sườn núi phía nam tiến vào.

Đi một mạch đến giữa trưa mới đến được sườn núi Cửu Cung Phong.

Ngoảnh lại nhìn đường núi lúc đi, Trần Đường Pha ở ngoài mấy chục dặm chỉ còn lờ mờ nhìn thấy cái hình dáng.

Vào núi, đường càng khó đi hơn.

Mọi người chỉ có thể men theo đường mòn thú đi, một đường gian nan lặn lội.

Ngô Kế Tông thở hổn hển hai ngụm, nhịn không được lên tiếng hỏi: "Tô huynh đệ, còn bao lâu mới đến cái gì mà Địa Long Vựng Thần Tiên Huyệt a?" Tô Thần nghe tiếng, đi đến một chỗ sườn dốc cao, từ trên cao nhìn xuống thế núi xung quanh.

Qua một lát, hắn hồi tưởng lại nội dung Tầm Long Quyết trong lòng, sau khi thôi toán một phen, chỉ vào một ngọn núi cao hình giá bút ở phía xa nói: "Địa Long Vựng hẳn là ở ngay ngọn núi kia, tám chín phần mười!" Vừa nghe lời này, mọi người lại sinh ra chút hi vọng, toàn bộ lấy lại tinh thần, đi theo sau lưng Tô Thần và Trương Khải Sơn, tiếp tục leo núi.

Lại đi khoảng hơn một canh giờ, mọi người đi qua một mảnh sơn cốc, đi tới đỉnh ngọn núi hình giá bút.

Ngọn Bút Giá Phong (núi giá bút) này ở trong Cửu Cung Phong độ cao chỉ có thể coi là trung đẳng!

Nhưng vị trí địa lý cực tốt, những ngọn núi cao hai bên tựa như đang vây quanh bảo vệ Bút Giá Phong, còn có thể phía đông nhìn ra Tương Giang, phía bắc giáp mạch núi Quan Âm.

Chương 56

"Chậc chậc, nơi này phong cảnh đẹp a!" Ngô Kế Tông tán thán một câu, lập tức liền không kịp chờ đợi truy vấn Tô Thần. "Tô huynh đệ, núi cũng leo rồi, mau phân kim định huyệt đi!" Nghe được lời này, Tô Thần lắc đầu: "Phân không được, tôi chỉ có thể tính tới vị trí này, vị trí cụ thể hơn thì phải dựa vào chúng ta tự mình tìm." "Hả?" Vừa nghe lời này, Ngô Kế Tông lập tức trợn tròn mắt. "Cái Bút Giá Phong này lớn như vậy, tìm tới năm nào tháng nào a." Tô Thần nhún vai, khuyên nhủ: "Tìm rồi hãy nói, có manh mối tổng so với không có thì tốt hơn." Nếu Tô Thần có Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, nhất là hiểu Thiên Tinh Phong Thủy Thuật bên trong, còn có thể dựa vào tinh thần nhật nguyệt định vị.

Nhưng Tầm Long Quyết chỉ là khẩu quyết của Mạc Kim Giáo Úy.

Chỉ là giúp đỡ Mạc Kim Giáo Úy xác định đại khái phạm vi đại mộ.

Luận độ tinh chuẩn, khẳng định không bằng Thiên Tinh Phong Thủy Thuật.

Trương Khải Sơn ngược lại không quá kinh ngạc, trái lại nói: "Có thể tìm tới ngọn núi này, đã là không tệ.

Nếu không thì mạch núi Quan Âm hơn bốn mươi dặm, núi lớn núi nhỏ mười mấy ngọn, chúng ta tìm cả trăm năm cũng chưa chắc có thể tìm tới." Nói xong, Trương Khải Sơn liền ra lệnh cho thủ hạ tản ra tìm kiếm manh mối đại mộ.

Mà hắn thì đứng ở đỉnh núi, chăm chú nhìn mạch núi Quan Âm miên man bất tuyệt nơi chân trời phương xa, sắc mặt ngưng trọng.

Kỳ thật nói ra thì chuyện lão thái gia Giải gia mất tích cũng không

liên quan đến Trương gia.

Năm mươi năm trước, thành Trường Sa còn chưa có Trương gia đâu!

Trương Khải Sơn sở dĩ liên hợp mấy đại gia tộc Trường Sa trọng khải đại mộ núi Quan Âm, thứ nhất là hắn muốn mượn việc này thụ lập uy tín của mình, chỉnh hợp các gia tộc trong thành Trường Sa lại với nhau.

Nguyên nhân thứ hai là trong lòng hắn ẩn ẩn có loại dự cảm, đại mộ trong núi Quan Âm có khả năng có liên quan đến Trương gia!

Tuy nhiên chính Trương Khải Sơn cũng không biết loại dự cảm này là từ đâu tới.

Bút Giá Phong cũng không tính là nhỏ, đỉnh núi chiếm diện tích đã có ngàn mẫu.

Bảy tám hỏa kế Trương gia tản ra, rất nhanh liền hòa vào trong rừng rậm trên đỉnh núi.

Ngô Kế Tông nghĩ mình cũng không giúp đỡ được gì, thế là liền kéo Hắc Bối Lão Lục, khoác lác về những ngày tháng vẻ vang của mình ở Tả Lĩnh.

Tô Thần lắc đầu, vừa định nói chuyện, lại nghe được nơi xa một tên hỏa kế Trương gia bỗng nhiên lớn tiếng hô hoán, dường như là đã có phát hiện. "Nhanh như vậy?" Mọi người hai mặt nhìn nhau, đều có chút kinh ngạc.

Vốn dĩ cho rằng đỉnh núi lớn như vậy, ít nhất cũng phải tìm một hai ngày, thậm chí có khả năng không thu hoạch được gì cũng nên.

Nhưng ai biết được, mới ngắn ngủi một nén hương công phu, vậy mà đã có phát hiện...

Trương Khải Sơn sắc mặt chấn phấn, vội vàng chạy về hướng hỏa kế Trương gia.

Một lát sau, mọi người đi tới một vách núi cheo leo trên đỉnh.

Tên hỏa kế kia thần sắc kích động, chỉ vào phía dưới vách núi nói: "Bên dưới có đồ vật, nhìn giống như xẻng Lạc Dương!" "Xẻng Lạc Dương?" Mọi người nghe tiếng sững sờ một chút, vội vàng cẩn thận nhoài người ra.

Chỉ thấy phía dưới vách núi cheo leo này, trên vách đá cách đỉnh núi ước chừng mười mấy mét, thật đúng là có khảm một cái xẻng Lạc Dương.

Nhìn qua, xẻng Lạc Dương giống như từ trên vách đá mọc ra vậy, một nửa ở trong núi đá, một nửa lộ ra bên ngoài.

Trương Khải Sơn hơi nhíu mày, đưa tay về phía hỏa kế.

Người sau vội vàng đưa một chiếc kính viễn vọng tới.

Trương Khải Sơn cầm kính viễn vọng quan sát một hồi rồi nói: "Không sai, là xẻng Lạc Dương, nhìn hình chế, hẳn là kiểu dáng phương Nam.

Ngô lão ca, anh xem một chút, cái này có phải là xẻng Lạc Dương mấy nhà các anh dùng hay không." Ngô Kế Tông tiếp nhận kính viễn vọng, cẩn thận nhoài người ra quan sát.

Chỉ nhìn thoáng qua, hắn liền kinh hô: "Thật đúng là!

Trên đầu xẻng có tiêu chí của Giải gia, đây là xẻng Lạc Dương hỏa kế Giải gia dùng!" Có điều... nói xong lời này, Ngô Kế Tông trăm mối vẫn không có cách giải. "Không có đạo lý a, năm đó mấy nhà bọn họ tới thăm dò mộ, cũng mới là chuyện năm mươi năm trước.

Xẻng Lạc Dương này làm sao có thể mọc vào trong lòng núi được,

đây cũng không phải năm trăm vạn năm thương hải tang điền..." Phàm là người trong nghề trộm mộ đều biết, mộ niên đại càng gần, biến hóa càng nhỏ.

Mà cổ mộ niên đại càng lâu đời, địa hình biến hóa càng lớn.

Thời gian năm mươi năm, cho dù có động đất lũ quét các loại thiên tai tự nhiên, cũng không đủ để khiến xẻng Lạc Dương và tảng đá hòa làm một thể.

Trương Khải Sơn quả quyết nói: "Xuống xem một chút là biết!" Nói xong, hắn lập tức để hai tên hỏa kế Trương gia chuẩn bị dây thừng.

Chuẩn bị đích thân xuống vách núi đá này tìm tòi hư thực!

Trương Khải Sơn động tác mạnh mẽ, chốc lát đã đu dây xuống tới chỗ vách đá.

Hắn treo cả người giữa không trung, trấn định đeo găng tay vào, nắm lấy cái xẻng Lạc Dương của Giải gia đang cắm vào trong vách đá.

Thế nhưng... mặc cho Trương Khải Sơn phát lực thế nào, cái xẻng Lạc Dương này đều giống như đã hòa làm một thể với vách đá, căn bản nhổ không ra.

Liền ngay lúc này, Tô Thần cũng từ một bên khác đu dây xuống.

Hắn nhìn vách đá gần như thẳng đứng chín mươi độ này, còn có rêu xanh trên vách đá, bỗng nhiên cảm giác được Phát Khâu ấn trong ngực bỗng nhiên phát ra một trận thanh lương chi ý! "Phát Khâu ấn có động tĩnh, vách đá này có cổ quái!" Tô Thần tâm niệm vừa động, khóe mắt liếc qua bỗng nhiên nhìn thấy phía bên tay trái nơi dây leo mọc thành bụi, có một vệt màu trắng xám.

Hắn vội vàng đu dây thừng, lắc lư đến chỗ dây leo.

Sau đó, hắn dùng tay gạt dây leo ra, lau đi rêu xanh trên vách đá, rất nhanh liền nhìn thấy bên trong vách đá, cư nhiên khảm một bộ xương người.

Bộ xương người này đồng dạng giống như xẻng Lạc Dương, một nửa lộ ra bên ngoài, một nửa hòa làm một thể với vách đá.

Trên ngón tay còn đeo một chiếc nhẫn, bên trên khắc một chữ "Giải".

Nhìn thấy một màn này, Tô Thần quay đầu hô hoán về phía Trương Khải Sơn: "Trương huynh, nơi này có tình huống!" Trương Khải Sơn vội vàng bảo hỏa kế trên đỉnh núi đưa hắn đến vị trí của Tô Thần.

Chờ hắn cũng nhìn thấy bộ xương người khảm trên vách đá, cùng với chiếc nhẫn có khắc chữ "Giải" kia, lập tức liền biến sắc mặt!

Trương Khải Sơn và Tô Thần hai mặt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương nhìn thấy vẻ kinh dị.

Người trước gật gật đầu, trầm giọng nói: "Lên trên trước đã!" Trương Khải Sơn lên tới đỉnh núi, ngay lập tức tìm tới Giải Nguyên Long. "Giải lão bản, tôi phát hiện một bộ xương người dung nhập vào trong vách đá ở bên dưới..." "Xương người?!" Nghe được lời Trương Khải Sơn, mọi người giật nảy mình.

Giải Nguyên Long dường như đối với việc này đã sớm có dự liệu, cũng không quá mức kích động, mà là hít sâu một hơi, thấp giọng hỏi thăm: "Có liên quan đến Giải gia tôi?" "Hẳn là thế, người đó đeo nhẫn của Giải gia!" Nghe được lời này, Giải Nguyên Long lập tức sững sờ, trầm mặc hồi lâu, hắn mới ngữ khí chua chát nói: "Ông nội tôi năm đó rời nhà, xác thực có mang theo một chiếc nhẫn gia chủ, trên nhẫn có một chữ Giải..." Nói đến đây, hắn một lần nữa chấn hưng tinh thần. "Tôi muốn đi xuống tận mắt xem thử!" Trương Khải Sơn tự nhiên

không hai lời, nhường vị trí lại.

Đừng nhìn Giải Nguyên Long ngày thường sống an nhàn sung sướng, nhưng có thể hùng bá một phương trong thành Trường Sa, gia gia đều có chút bản lĩnh độc môn.

Thân thủ của Giải Nguyên Long cũng không tệ, tuy rằng không so được với loại quanh năm hạ mộ như Ngô Kế Tông, nhưng so với hỏa kế tầm thường cũng mạnh hơn không ít.

Hắn theo dây thừng, đi tới chỗ vách đá có bộ xương trắng!

Nhìn chiếc nhẫn Giải gia chỗ đốt ngón tay, Giải Nguyên Long mũi chua xót, hốc mắt vẫn là đỏ lên.

Lúc ông nội hắn mất tích, hắn còn nhỏ tuổi, đối với việc này ấn tượng không sâu.

Nhưng dù sao cũng là thân nhân huyết mạch, cái nhìn đầu tiên khi thấy xương trắng, Giải Nguyên Long liền xác nhận, đây chính là ông nội hắn, thi cốt của Giải gia lão thái gia.

Đã xác nhận rồi, Trương Khải Sơn cũng không chậm trễ, trực tiếp hạ lệnh cho thủ hạ hỏa kế, đục thi cốt Giải gia lão thái gia bên trong vách đá ra.

Đám hỏa kế bận rộn cả một buổi chiều, tốn không ít công sức, lúc này mới rốt cuộc đem hài cốt treo giữa không trung trên vách đá toàn bộ đào ra, cũng thu liễm chỉnh tề, dùng hộp gỗ sơn đen đựng lại.

Chương 57

Giải Nguyên Long nhận lấy hộp gỗ đen kịt, hít sâu một hơi, quay đầu nhìn về phía Tô Thần nói: "Tô huynh đệ, lúc cha tôi còn tại thế, đã ngàn dặn vạn dò, bảo tôi nhất định phải tìm tới ông nội, mặc kệ là chết hay sống, luôn phải để Giải gia lão thái gia lá rụng về cội.

Lần này có thể tìm về thi cốt ông nội tôi, toàn nhờ cậu tương trợ, sau này trong thành Trường Sa có bất cứ chuyện gì, cứ việc tới Giải gia tìm tôi." "Dễ nói." Giải Nguyên Long thu hồi thi cốt Giải gia lão thái gia, muốn đưa về Giải gia an táng.

Trương Khải Sơn liền phái hai tên hỏa kế đi theo, hộ tống hắn về Trường Sa.

Giải Nguyên Long đi rồi, những người còn lại cũng không rời đi!

Cùng được đục ra với lão thái gia, ngoại trừ hài cốt, còn có một tôn tượng Phật Quan Âm đứng.

Ngô Kế Tông nhìn tượng Phật Quan Âm trong tay Trương Khải Sơn, có chút không kịp chờ đợi nói: "Trương gia tiểu tử, cậu ngẩn người gì đó, mau chóng thác ấn địa hình đồ đại mộ bên trong ra đi." Năm đó Giải gia lão thái gia có thể liên hợp mấy nhà tiến vào núi Quan Âm, chính là bởi vì bên trong tôn tượng Phật Quan Âm đứng này có một bức bản đồ đại mộ.

Chỉ là từ khi tượng Phật này cùng Giải lão thái gia mất tích, manh mối đại mộ liền triệt để đứt đoạn.

Trương Khải Sơn lắc đầu, sắc mặt âm tình bất định. "Còn có một số việc chưa nghĩ thông!" "Việc gì?" Trương Khải Sơn chỉ vào vách đá phía xa, giải thích nói: "Hài cốt Giải gia lão thái gia, làm sao lại hòa cùng một chỗ với vách đá.

Còn nữa, theo lời Giải lão bản, năm đó bọn họ vì tìm Giải lão thái gia, gần như đã tìm khắp mạch núi Quan Âm.

Vách đá rõ ràng như thế, cho dù không nhìn thấy xương người, cũng không nên bỏ qua cái xẻng Lạc Dương kia.

Giải gia năm đó làm sao có thể không phát hiện được?" "Cái này..." Lời này của Trương Khải Sơn vừa ra, không chỉ Ngô Kế Tông, mấy người còn lại toàn bộ đều ngây ngẩn cả người.

Xác thực, trên vách đá này, chỉ cần liếc mắt vài lần, đều có thể nhìn ra rất nhiều vấn đề.

Bởi vì theo mấy người càng dò xét, các loại công cụ hòa làm một thể với vách đá lại càng nhiều.

Tuy nói xương người chỉ có một bộ, nhưng trên vách đá có vô số dây thừng, gậy dò các loại vật phẩm, rất khó không bị phát hiện. "Có lẽ lúc đó những tên hỏa kế kia không nhìn thấy thì sao?" "Có khả năng, nhưng khả năng quá thấp..." Trương Khải Sơn lắc đầu, đem ánh mắt tìm đến Tô Thần.

Tô Thần nhìn về vách đá phía xa ước chừng một hai trăm mét, trong đầu linh quang lóe lên, bỗng nhiên nói: "Có khả năng nào, những thứ này là do vách đá từ từ nhả ra hay không, bốn mươi mấy năm trước, trên vách đá còn chưa có thi cốt của Giải lão thái gia, càng không có nhiều di vật của hỏa kế Giải gia đương thời như vậy!" "Nhả ra?" Giả thiết này của Tô Thần vượt ra khỏi nhận thức của mấy người, từng người một ngây ngốc tại chỗ.

Ngô Kế Tông chỉ vào vách đá, có chút không dám tin hỏi: "Tô huynh đệ, đây rõ ràng là một vách núi a, chẳng lẽ nó cũng có thể ăn đồ vật rồi nhả ra?" "Chưa hẳn không được!" Tô Thần đứng dậy, ngưng vọng vách đá phía xa, chậm rãi mở miệng nói. "Trên đời này có một loại mộ, gọi là U Linh Mộ, hoặc là thuyền ma trên biển.

Bọn chúng có thể tùy ý di động, còn sở hữu ý thức tự chủ, nằm giữa hiện thực và hư ảo." Tại tràng đều là người trong nghề trộm mộ, đối với các loại truyền thuyết, nghe đồn biết rất rõ, không ít người còn từng tận mắt nhìn thấy.

Nghe được Tô Thần nhắc tới hai chữ U Linh, Ngô Kế Tông lập tức nói: "Tôi trước kia lúc còn ở Tả Lĩnh, ngược lại có nghe huynh đệ Tả Lĩnh nói qua, bọn họ nói trong sông Thương Lan có một đoạn sông gọi là Hổ Khiêu Hạp, cực kỳ hung hiểm.

Nhưng cứ cách mấy năm, sẽ có một ngày nước sông Hổ Khiêu Hạp bình ổn.

Lúc này, trên mặt sông sẽ xuất hiện một chiếc thuyền ma.

Nếu có người lên thuyền, thuyền ma sẽ biến mất.

Đợi mấy ngày sau, những người lên thuyền kia, không một ai ngoại lệ, đầu đều mọc ở trên núi đá hai bên bờ Hổ Khiêu Hạp.

Nếu tới gần, bọn họ còn sẽ chào hỏi anh, nhưng một khi có người nói cho những người này biết bọn họ chỉ còn lại cái đầu, những người này sẽ lập tức chết đi." Lời của Ngô Kế Tông quá mức ly kỳ, nghe được mọi người liên tiếp cau mày.

Thậm chí Tô Nhân Tu còn theo bản năng sờ sờ cổ mình...

Trương Khải Sơn suy nghĩ một chút hỏi: "Tô huynh đệ, ý của anh là, đồ vật trên vách đá này, đều là những năm gần đây mới dần dần bị U Linh Mộ nhả ra?" "Không loại trừ khả năng này." Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều cảm thấy trong lòng dâng lên một luồng hơi lạnh.

Năm mươi năm trước, các đại gia tộc ở Trường Sa liên thủ kẹp lạt ma, vậy mà lại bị một ngôi U Linh mộ nuốt chửng...

Ngô Kế Tông do dự một lát, quay đầu nhìn về phía Trương Khải Sơn: "Trương lão đệ, chuyến này là do cậu chủ trì, mộ thì đã tìm được

tám chín phần mười rồi, ngay cả bản đồ cũng tìm thấy, rốt cuộc có muốn tiếp tục hay không, cậu hãy quyết định đi!" Trương Khải Sơn lần trước bị manh mối giả chơi một vố, đi nhầm vào nghi trủng, hại người anh em tốt Nhị Nguyệt Hồng suýt nữa mất mạng.

Nhưng hắn tuổi trẻ khí thịnh, vừa mới nhậm chức Bố phòng quan thành Trường Sa, chính là lúc quyết tâm muốn tạo dựng danh tiếng, cũng muốn mượn tòa đại mộ Quan Âm Sơn lần này để lập uy, chỉnh đốn thế lực Cửu Môn, tự nhiên sẽ không bị U Linh mộ dọa lui.

Hắn đứng dậy, dõng dạc nói: "Năm xưa Giải lão thái gia còn có huynh đệ các nhà đều gãy ở Quan Âm Sơn, mặc kệ sau lưng chuyện này là có người giở trò, hay là trong mộ thực sự có quỷ quái, Trương Khải Sơn tôi đều phải xuống mộ xem cho ra ngô ra khoai!" Ngô Kế Tông tự nhiên không có ý kiến, không còn sự kìm kẹp của Ngô Lão Bả Đầu, gã cũng là kẻ to gan lớn mật.

Hơn nữa ngôi U Linh mộ này trăm năm khó gặp, bên trong chưa biết chừng có trân bảo hiếm lạ gì.

Gã tuy không tin cái gì mà Phượng Hoàng Đảm thực sự có thể khiến người ta trường sinh bất lão, nhưng ngộ nhỡ có thật, Ngô gia chẳng phải phát đạt rồi sao!

Nghĩ đến đây, Ngô Kế Tông không hề do dự, quả quyết nói: "Tốt, có phách lực!

Ca ca ủng hộ lão đệ!" Trương Khải Sơn hít sâu một hơi, ném ánh mắt về phía bức tượng Quan Âm lập phật trong tay.

Lúc này, có hỏa kế Trương gia đã chuẩn bị sẵn giấy tuyên và thuốc nhuộm, bôi mực lên bên trong tượng phật, sau đó dùng giấy tuyên in dập xuống.

Một lát sau, khi giấy tuyên được bóc ra, bản đồ đại mộ Quan Âm

Sơn khắc trong lòng tượng phật liền hiện rõ trên giấy.

Tô Thần tò mò nhìn sang, phát hiện ngôi đại mộ Quan Âm này quả nhiên giống như bọn họ dự đoán, là một ngôi U Linh mộ biết di chuyển!

Hơn nữa phương pháp tiến vào đại mộ cũng vô cùng kỳ lạ, bắt buộc phải đợi đến đêm trăng tròn giữa tháng, hơn nữa phải là giờ Tý, đi vào từ vách đá phía Tây của ngọn Bút Giá Phong.

Trong vòng ba ngày, còn phải từ vách đá bên kia đi ra, nếu không sẽ bị nhốt trong lòng núi, vĩnh viễn không thể thoát thân.

Đồng thời, ở cuối bản đồ còn kèm theo một đoạn miêu tả về Phượng Hoàng Đảm.

Nói rằng Phượng Hoàng Đảm có sức mạnh hủy thiên diệt địa, sau khi Minh Thái Tổ Chu Nguyên Chương thống nhất thiên hạ, có một gia tộc thần bí xuất thế, xúi giục Minh Thái Tổ tìm kiếm tung tích Phượng Hoàng Đảm.

Gia tộc thần bí này được Chu Nguyên Chương ủng hộ, phát động hàng chục vạn quân đội tìm kiếm manh mối!

Nhưng sau khi bọn họ tìm được Phượng Hoàng Đảm, lại phản bội Chu Nguyên Chương, từ đó bặt vô âm tín.

Mãi cho đến khi Chu Lệ cướp ngôi hoàng đế của cháu trai, cộng thêm yêu tăng Diêu Quảng Hiếu dâng lời, Diêu Quảng Hiếu mới đi khắp nơi tìm kiếm tung tích của gia tộc thần bí kia.

Cho đến vài năm sau, Diêu Quảng Hiếu đến Quan Âm Sơn, nhìn thấy manh mối Phượng Hoàng Đảm trong mộ, cũng nhìn thấy địa ngục U Minh, trải qua vô vàn chuyện ly kỳ, ông ta mới xây dựng một ngôi đại phật miếu ở Trần Đường Pha để trấn áp ngạ quỷ địa ngục. ...

Ghi chép trên đất đến đây là hết, yêu tăng Diêu Quảng Hiếu rốt

cuộc nhìn thấy gì trong mộ, Phượng Hoàng Đảm ở đâu, trên bản đồ tịnh không ghi chép.

Nhưng có thể khẳng định là, Diêu Quảng Hiếu đã từng vào ngôi U Linh mộ này, hơn nữa còn toàn mạng trở ra.

Có điều theo lịch sử ghi lại, sau khi xây xong đại phật miếu, Diêu Quảng Hiếu rất nhanh liền qua đời.

Tô Thần nhìn đến đây, trong đầu thầm suy đoán.

Đầu tiên là về gia tộc thần bí nương nhờ Chu Nguyên Chương, khả năng cao nhất chính là Đông Bắc Trương gia và Quan Sơn Thái Bảo Phong gia ở Vu Sơn.

Còn rốt cuộc là nhà nào, Tô Thần tạm thời vẫn chưa đoán ra.

Ngoài ra, Uông Tàng Hải và Diêu Quảng Hiếu là người cùng thời đại!

Chỉ có điều Diêu Quảng Hiếu là tâm phúc của Chu Lệ, còn Uông Tàng Hải chẳng qua chỉ là một quan viên Công bộ không mấy nổi bật dưới trướng Chu Lệ!

Đáng nhắc tới là, Uông Tàng Hải còn từng tham gia xây dựng Tử Cấm Thành.

Tô Thần cảm thấy, trước khi Diêu Quảng Hiếu qua đời, hẳn là đã bí mật báo cáo tình hình trong đại mộ.

Chu Lệ biết trong mộ không có Phượng Hoàng Đảm, nhưng lại lo lắng manh mối về Phượng Hoàng Đảm trong mộ lưu truyền ra ngoài.

Vì thế liền hạ lệnh cho quan viên Công bộ đem ngôi đại phật miếu do Diêu Quảng Hiếu xây dựng, cùng với những ghi chép về đại mộ Quan Âm Sơn, triệt để chôn vùi.

Chỉ có điều trùng hợp là, quan viên Công bộ được Chu Lệ ủy phái

chôn vùi đại phật miếu năm đó, cực kỳ có khả năng chính là Uông Tàng Hải.

Uông Tàng Hải là kẻ cực kỳ thông minh, hắn có thể đã từ những dấu vết ở đại phật miếu mà nắm được manh mối về U Linh mộ.

Thậm chí cũng giống như Diêu Quảng Hiếu, từng tiến vào bên trong.

Còn về những chuyện xảy ra sau đó, Tô Thần cũng chỉ có thể dựa vào suy đoán để phán đoán, Uông Tàng Hải hẳn cũng giống như Diêu Quảng Hiếu, đều nhìn thấy vài thứ trong mộ.

Có điều khác biệt là, bởi vì tượng kim phật đã trấn áp địa khí của địa long vựng, Uông Tàng Hải tịnh không bị thương.

Chương 58

Sau này hắn trở lại triều đường, không được mấy năm thì bị Vạn Nô Vương bắt đi xây Vân Thiên Cung, và tiến thêm một bước dòm ngó được gia tộc trường sinh Trương gia.

Vì thế mới có chuyện người Uông gia mấy trăm năm qua không ngừng thẩm thấu, muốn giải khai bí mật trường sinh của Trương gia...

Ngoài ra, vụ án Giải gia lão thái gia năm mươi năm trước, đoán chừng cũng là cái bẫy do người Uông gia căn cứ theo thủ trát Uông Tàng Hải để lại, chuyên môn bố trí nhằm vào Cửu Môn.

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra điểm mấu chốt vẫn là ngôi mộ này...

Trong mộ rốt cuộc giấu cái gì mà trước sau đều trải qua gia tộc thần bí, Diêu Quảng Hiếu, rồi đến người Uông gia, Cửu Môn..." Ngô Kế Tông nhìn miêu tả về mộ Quan Âm trên bản đồ, nhịn không được nói: "Mẹ kiếp, còn có Phượng Hoàng Đảm và địa ngục U Minh thật à, tôi còn tưởng đều là truyền thuyết chứ...

Có điều, ngày mai chính là đêm trăng tròn!" Nói đến đây, Ngô Kế Tông nhìn về phía Tô Thần: "Tô huynh đệ, cậu tính sao, có muốn đi cùng không?" Lời còn chưa dứt, Trương Khải Sơn đã lắc đầu cắt ngang: "Việc này chung quy là chuyện của mấy đại gia tộc Trường Sa chúng tôi, tình hình trong mộ chưa rõ, hung hiểm dị thường, tốt nhất vẫn là đừng kéo Tô huynh đệ vào." Nói xong, hắn nhìn Tô Thần, ngữ khí thành khẩn: "Tô huynh đệ, ban đầu đã nói rõ, chỉ cần cậu thay chúng tôi tìm được vị trí đại mộ, liền dâng lên ba vạn đại dương và ba phần bảo hóa để làm thù lao.

U Linh mộ này rủi ro quá lớn, cậu có thể về miếu Quan Âm trước, nếu tôi xảy ra chuyện, ba vạn đại dương cũng sẽ được dâng lên đầy đủ." "Không cần..." Tô Thần lắc đầu, tùy ý nói: "Tôi ở lại bên ngoài tiếp ứng, nếu ba ngày sau các người vẫn chưa ra, tôi sẽ đi miếu Quan Âm tìm Trương phó quan, bảo anh ta phái người qua đây đào núi.

U Linh mộ có quỷ dị đến đâu, chung quy vẫn nằm trong Cửu Cung Phong, đào cả ngọn núi ra, không tin là không đào được." Trương Khải Sơn nghe vậy chần chờ một lát, rồi gật đầu: "Vậy cứ quyết định thế đi, đêm mai trăng tròn, tôi và Ngô lão ca dẫn theo vài tên hỏa kế vào trong thám thính thực hư.

Tô huynh đệ ở bên ngoài tiếp ứng!" Trong mộ nguy hiểm cực lớn, hơn nữa còn không có nhiệm vụ thưởng, Tô Thần mới lười vào mạo hiểm.

Mục tiêu của hắn trước sau chỉ có một, chính là phát triển gia tộc một cách ổn thỏa.

Có điều theo tình huống sau này mà xem, Trương Khải Sơn hẳn là đã bình an trở ra, nếu không cũng không có nhiều chuyện về Cửu Môn phía sau như vậy.

Còn cả pho tượng đại phật dưới lòng đất miếu Quan Âm ở Trần Đường Pha kia, đoán chừng cũng là nguồn gốc biệt danh Trương Đại Phật Gia.

Hôm sau.

Dạ không trung minh nguyệt cao huyền!

Tô Thần cùng một nhóm người đứng trước vách đá phía Tây ngọn Bút Giá Phong, tĩnh lặng chờ đợi giờ Tý.

Ánh trăng thanh lạnh rọi xuống, thời gian trôi qua từng giây từng phút.

Ngô Kế Tông và hai gã hỏa kế Ngô gia đều căng thẳng nhìn chằm chằm vách đá.

Ban ngày bọn họ đã kiểm tra qua vách đá, xác nhận chỉ là núi đá bình thường, đừng nói là lối vào, ngay cả khe hở cũng không có.

Cũng không giống như vách đá phía Đông xuất hiện hài cốt, di vật của hỏa kế Cửu Môn. "Tách!" Trương Khải Sơn mở nắp đồng hồ quả quýt, nhìn thoáng qua thời gian: "Đến giờ rồi!" Ngô Kế Tông nghe vậy ngẩn ra một chút, theo bản năng nhìn về phía vách đá.

Nhưng mặc cho gã nhìn trên ngó dưới, vách đá vẫn là vách đá, tịnh không có bất kỳ thay đổi nào.

Ngô Kế Tông không tin tà, tiến lên sờ soạng vách đá.

Nhưng mặc kệ gã làm thế nào, vẫn không thấy có mộ đạo nào hiện ra.

Trương Khải Sơn hơi nhíu mày, cũng nghĩ không thông nguyên do.

Hắn tuy là người Trương gia, nhưng lại không phải dòng chính (bản gia).

Rất nhiều kỹ nghệ truyền thừa cũng không thuần thục như người bản gia.

Còn về U Linh mộ thì lại càng là lần đầu tiên gặp.

Vì thế, Trương Khải Sơn chỉ đành quay đầu nhìn về phía Tô Thần, hư tâm cầu giáo: "Tô huynh đệ, theo ý kiến của cậu, phải làm sao để vào U Linh mộ?" Tô Thần ngẫm nghĩ, nhớ lại những ghi chép về địa long vựng trong Tầm Long Quyết. "Địa long vựng của Thần Tiên Huyệt, khác với thủy long vựng, thậm chí khác biệt với bố cục phong thủy thông thường.

Chú trọng chính là vô phong vô thủy, lấy địa khí làm mộ." Nói

đoạn, Tô Thần ngẩng đầu nhìn vầng trăng sáng lớn như cái đĩa trên bầu trời đêm.

Suy tư một lát, hắn nhớ tới pho tượng Quan Âm lập phật kia, vội vàng nói: "Đúng rồi, lấy tượng Quan Âm ra thử xem." Năm xưa Giải gia lão thái gia có thể vào U Linh mộ, chứng tỏ phương pháp đi vào cũng không khó tìm...

Manh mối nói không chừng nằm ngay trên tượng phật!

Trương Khải Sơn nghe vậy, từ trong túi lấy ra tượng Quan Âm lập phật to bằng bàn tay.

Tượng đồng Quan Âm Bồ Tát tay cầm bình thanh tịnh, trong bình có cành liễu.

Đây gọi là Dương Liễu Quan Âm Tượng, là đệ nhất tướng trong ba mươi ba tướng của Quan Âm Bồ Tát.

Cũng là tạo hình Quan Âm Bồ Tát lưu truyền rộng rãi nhất, người đời gặp nhiều nhất.

Trương Khải Sơn giơ tượng Quan Âm lên, giây tiếp theo, dưới ánh trăng trắng ngà chiếu rọi, bóng của tượng Quan Âm liền hiện lên trên vách đá.

Mà khiến tất cả mọi người đều bất ngờ là, tại chỗ cành liễu, lại xuất hiện bóng dáng của một cánh cửa.

Ngô Kế Tông lập tức vui vẻ ra mặt, vội vàng nói: "Trương lão đệ, lùi lại một chút." Trương Khải Sơn làm theo, không bao lâu sau, mọi người liền nhìn thấy trên vách đá xuất hiện một vị trí lõm xuống, nhìn kích thước hình dạng, vừa vặn khớp với tượng Quan Âm trong tay Trương Khải Sơn. "Ha ha, manh mối quả nhiên nằm ngay trên tượng đồng Quan Âm Bồ Tát!" Ngô Kế Tông mặt đầy hỉ sắc, nhìn Trương Khải Sơn khảm tượng đồng vào vách đá.

Giây tiếp theo, Trương Khải Sơn còn chưa kịp phản ứng, trên vách đá liền xuất hiện một cánh cửa ngầm, cả người hắn cũng bị hút vào trong.

Nhìn thấy tình huống này, Ngô Kế Tông vội vàng quay đầu nói: "Tô lão đệ, tôi đi trước đây." Nói xong, gã dẫn theo vài tên hỏa kế, vội vội vàng vàng tiến vào trong mộ.

Đợi bọn họ vào xong, qua ước chừng chưa đến một nén nhang, tượng đồng Quan Âm trên vách đá dần dần bị nuốt chửng, cửa ngầm cũng theo đó biến mất không thấy.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần không khỏi chép miệng lấy làm kỳ lạ.

Có điều... nơi này là thế giới Đạo Mộ, giống như Quy Khư trong Nam Hải Quy Khư, hay U Linh mộ ở Long Lĩnh Mê Quật, cũng đều vô cùng thần kỳ, không thể dùng lẽ thường để đo lường.

Tiếp theo ba ngày, Tô Thần cứ ở Bút Giá Phong đợi bọn Trương Khải Sơn trở về.

Nhưng ngay buổi sáng ngày thứ ba, đám người Trương Khải Sơn còn chưa xuất hiện, Hắc Bối Lão Lục lại có phát hiện mới ở vách đá phía Đông! "Tộc trưởng, vách đá lại nhả đồ rồi, có điều lần này không phải di vật, mà là một cỗ cổ thi!" "Cổ thi?" Tô Thần ngẩn ra, vội vàng đi theo Hắc Bối Lão Lục đến vách đá phía Đông.

Nơi này từng nhả ra rất nhiều di vật của hỏa kế Cửu Môn năm mươi năm trước, cùng với hài cốt Giải lão thái gia.

Nhưng lần này, thứ vách đá nhả ra lại là một cái xác cổ thực thụ!

Hoặc nói đúng hơn, là một cái xác khô cổ đại!

Dung mạo cổ thi rõ ràng có thể thấy được, chỉ có điều da dẻ khô quắt, giống như vỏ cây khô héo.

Nó cũng giống như Giải gia lão thái gia, một nửa lộ ra ngoài vách đá, một nửa dung hợp cùng sơn thể vách đá.

Đáng chú ý là, y phục trên người cổ thi còn nguyên vẹn, nhìn cách ăn mặc cùng phối sức trên người, lại không phải người hai triều Minh Thanh, mà là cổ nhân thời kỳ nhà Đường xa xưa hơn. "Cổ nhân thời Đường, cũng có nghĩa là, U Linh mộ bên trong Bút Giá Phong, có thể là mộ thời Đường, thậm chí còn lâu đời hơn nữa?" Tô Thần trong lòng khẽ động, khóe mắt liếc qua bỗng nhiên chú ý tới cổ tay lộ ra ngoài của cổ thi có đeo một chiếc vòng bạc!

Vòng bạc có hai lớp, tạo hình độc đáo, chỗ miệng vòng điêu khắc hai cái đầu rắn ngẩng lên đối nhau. "Đây hình như là gia bảo truyền đời sau này của Trương Khải Sơn, Nhị Hưởng Hoàn?" Liên quan đến lai lịch Nhị Hưởng Hoàn, nguyên tác nói không nhiều, chỉ nói là Trương Khải Sơn kẹp lạt ma ở vùng Tương Tây, lấy được từ trên người một cỗ cổ thi.

Bởi vì gõ một cái, có thể phát ra hai tiếng vang, nên mới có tên Nhị Hưởng Hoàn.

Nhưng mà... lai lịch của Nhị Hưởng Hoàn thực ra không hề đơn giản, nó hẳn phải có liên hệ rất lớn với Trương gia, hơn nữa còn có thể thông qua kiểm tra sinh tử tuyến của Trương gia.

Nghĩ đến đây, Tô Thần vội vàng gõ nhẹ vào Nhị Hưởng Hoàn trên cổ tay cổ thi.

Giây tiếp theo, chỉ nghe trên vòng, quả nhiên phát ra hai tiếng "đinh đinh" thanh thúy! "Quả nhiên là Nhị Hưởng Hoàn!

Nói như vậy, cái xác này dù không phải người Trương gia, cũng tuyệt đối có liên hệ ngàn vạn tơ vương với Trương gia..." Nghĩ đoạn, trong lòng Tô Thần khẽ động, tháo Nhị Hưởng Hoàn trên cổ tay cổ thi xuống, sau đó quay đầu nói với Tô Nhân Tu và Hắc Bối Lão Lục:

"Đục ra!" Nhị Hưởng Hoàn cầm trong tay, rất nhanh đã có một luồng khí tức ôn nhuận truyền ra từ chiếc vòng.

Chương 59

Tô Thần thầm nghĩ: "Quả nhiên là đồ tốt..." Ngay lúc này, trong đầu hắn chợt vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng Túc chủ nhận được trấn tộc bảo vật: Nhị Hưởng Hoàn!】 【Nhị Hưởng Hoàn: Mỗi khi tăng thêm một danh gia tộc thành viên / biên ngoại thành viên, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Xác suất mở ra phần thưởng phẩm cấp cao từ các loại bảo rương tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch cộng 10%!

Tăng ích tộc điền cộng 100%!】 【Xin hỏi Túc chủ, có muốn kích hoạt Nhị Hưởng Hoàn không?】 "Mẹ kiếp!" Tô Thần nghe thấy hai tiếng nhắc nhở của hệ thống, nhịn không được chửi thề một câu. "Tộc trưởng, sao vậy?" Hắc Bối Lão Lục và Tô Nhân Tu đang bận đục cổ thi cùng quay đầu lại, kinh ngạc nhìn hắn.

Tô Thần hít sâu một hơi, bình ổn tâm trạng kích động, lắc đầu nói: "Không sao, mọi người tiếp tục!" Thực sự không trách Tô Thần kích động, mà là cái Nhị Hưởng Hoàn này còn "trâu bò" hơn cả Quỷ Tỷ, đặc biệt là một tràng dài phần thưởng, quả thực quá tuyệt vời!

Có điều...

Tô Thần nghĩ nghĩ, thầm hỏi trong lòng: "Hệ thống, trấn tộc bảo vật có thể đồng thời hiệu lực hai món sao?" 【Gia tộc đẳng cấp, mỗi lần thăng một cấp, ô chứa huyết mạch, kỹ nghệ, trấn tộc bảo vật sẽ tăng thêm một ô.】 "Ra là vậy..." Tô Thần đại khái đã hiểu, lúc gia tộc đẳng cấp 0, chỉ có thể kích hoạt một hạng mục kỹ năng hoặc huyết mạch...

Nhưng thăng lên cấp 1, là có thể đồng thời hiệu lực hai hạng mục.

Sau đó cứ mỗi lần thăng một cấp, sẽ thêm một ô.

Chỉ có điều... "Có quy tắc này sao ngươi không nói sớm..." Tô Thần có chút bất lực, cái hệ thống này không hỏi là không nói, một chút tính chủ động cũng không có. "Hệ thống, kích hoạt Quốc Thuật Tông Sư và Nhị Hưởng Hoàn!" 【Kích hoạt thành công!】 Nghe thấy tiếng nhắc nhở, Tô Thần nhịn không được xoa xoa tay, mang theo tâm trạng kích động, mở ra bảng hệ thống trong đầu. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: 18 (18/348)】 【Gia tộc đẳng cấp: Cấp 1, tiến độ 4%】 【Gia tộc thành viên: Thành viên chính thức: 32 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục】 【Gia tộc tài sản: Tộc điền 750 mẫu, đại dương 4300 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】 【Gia tộc trạng thái: Hân hân hướng vinh!】 【Gia tộc kiến trúc: Không】 【Trấn tộc huyết mạch: Phượng Hoàng huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Gia tộc thành viên nhận được 30% tăng ích)】 【Trấn tộc kỹ nghệ: Thương Pháp Tông Sư (Đang hiệu lực), Cách Đấu Tông Sư (Đang hiệu lực)】 【Trấn tộc bảo vật: Quỷ Tỷ (Đang hiệu lực, sản xuất tộc điền tăng 200%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng thêm một danh gia tộc thành viên / biên ngoại thành viên, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Xác suất mở ra phần thưởng phẩm cấp cao từ các loại bảo rương tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch cộng 10%!

Tăng ích tộc điền cộng 100%)】 【Nhiệm vụ Thanh Đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Liêu Vương ở Trường Bạch Sơn.

Hoàn thành thưởng một rương bảo vật Thanh Đồng.】 ...

Tô Thần nhìn số liệu trên bảng, trong lòng khẽ động.

Đầu tiên là tăng ích huyết mạch do Nhị Hưởng Hoàn mang lại, tăng thêm 10%!

Cho nên, tuổi thọ của hắn cũng cộng thêm ba mươi năm.

Tổng thọ mệnh lên đến ba trăm bốn mươi tám năm!

Ngoài ra, cái 10% này, không chỉ Tô Thần có, thành viên chính thức gia tộc cũng có, tính cả 20% trước đó, tức là tổng cộng có thể nhận được sức mạnh 30% huyết mạch chi lực.

Mỗi một vị thành viên chính thức của gia tộc đều tăng thêm chín mươi năm tuổi thọ, cùng với tăng phúc tố chất thân thể gần gấp đôi.

Thứ hai là, sản xuất, tốc độ sinh trưởng của tộc điền, cũng từ 200% tăng lên đến 300%.

Đáng tiếc xác suất thiên tài địa bảo tịnh không tăng, vẫn là xác suất ban đầu của Quỷ Tỷ. "Làm người không thể quá tham lam, đồ Nhị Hưởng Hoàn cho đã đủ nhiều rồi." Tô Thần tự giễu cười một cái, tiếp tục nhìn xuống.

Ưu điểm lớn nhất của trấn tộc bảo vật Nhị Hưởng Hoàn, chính là có thể khiến thanh tiến độ của thành viên gia tộc tăng gấp đôi.

Thành viên chính thức, mỗi khi thêm một người, vốn dĩ tăng 1%, nhưng có Nhị Hưởng Hoàn thì có thể tăng 2%.

Đừng coi thường 2% này, phải biết rằng, thành viên chính thức có thể tăng trưởng thông qua sinh sôi nảy nở.

Thành viên biên ngoại thì khác!

Trước đó hắn đã làm thực nghiệm, chiêu mộ người bình thường trong thành Trường Sa, kết quả hệ thống không có phản ứng.

Thành viên biên ngoại bắt buộc phải là nhân vật cốt truyện có tên

tuổi và khá quan trọng!

Ngô gia nhiều người như vậy, chỉ có một mình Ngô Lão Cẩu mới tính là nhân vật cốt truyện.

Ngay cả Ngô Lão Bả Đầu từng xuất hiện trong nguyên tác, cũng không tính là nhân vật cốt truyện, không được hệ thống công nhận.

Từ đó có thể thấy, dù Tô Thần có dụ dỗ hết tất cả nhân vật cốt truyện trong thế giới Đạo Mộ, thanh tiến độ tăng trưởng thực ra cũng rất có hạn.

Muốn nâng đẳng cấp gia tộc lên cao cấp, vẫn phải dựa vào thành viên chính thức, dựa vào gia tộc sinh sôi nảy nở.

Có lẽ giai đoạn đầu hơi khó khăn, nhưng đợi bọn Tiểu Thiên, Tiểu Hổ lập gia đình, con cái nhiều lên, chỉ cần ba năm mươi năm, là có thể nhanh chóng tăng trưởng lên hàng nghìn, thậm chí hàng vạn người. "Hiện tại trấn tộc kỹ nghệ đã hiệu lực hai cái rồi, chỉ là huyết mạch vẫn chỉ có một, xem ra phải nhanh chóng nâng cao đẳng cấp gia tộc, kiếm rương bảo vật đẳng cấp..." "Có điều sinh sôi nảy nở còn cần thời gian.

Hiện tại biện pháp nhanh nhất vẫn là phải tìm nhân vật cốt truyện." Nhân vật cốt truyện trong Cửu Môn cơ bản đều có thế lực gia tộc riêng, rất hiếm có loại người vô lo vô nghĩ, mấy cái bánh bột ngô là đổi được như Hắc Bối Lão Lục. "Qua vài ngày nữa đi phương Bắc, tận lực tìm tung tích ba sư huynh đệ Chá Cô Tiếu.

Ba người bọn họ, một người có thể cung cấp 16% thanh tiến độ, tổng cộng là 48%, lại dùng tin tức Mộc Trần Châu đổi lấy ba người bọn họ trở thành thành viên biên ngoại, lại là 48% thanh tiến độ, gần như trực tiếp tăng một cấp rồi!" Nghĩ đến đây, Tô Thần trong lòng phấn chấn.

Nhưng đúng lúc này, phía xa, Tô Nghĩa Thiên đang cùng Tô Nhân Tu, Hắc Bối Lão Lục và Bảo Động Cáp đục vách đá bỗng nhiên kinh hô: "Thần ca, anh mau lại đây!

Cổ thi, cổ thi sắp bị vách đá nuốt vào rồi." Tô Thần nghe vậy, vội vàng ngẩng đầu nhìn sang.

Chỉ thấy trên vách đá, cái xác khô mặc phục sức thời Đường, tạo hình cổ phác kia đang từng chút một chìm vào trong.

Những di vật còn lại của hỏa kế Cửu Môn năm mươi năm trước bị U Linh mộ nuốt chửng mà chưa kịp đục xuống, cũng đồng dạng đi theo, từng chút một chìm vào vách đá.

Tô Thần nhíu mày, vội vàng kéo Tô Nghĩa Thiên lại, lắc đầu với mấy người bọn họ. "Đều lùi lại một chút, cẩn thận bị vách đá nuốt chửng cùng." "Tộc trưởng, đây là tình huống gì?" Tô Thần nói: "Hẳn là đến giờ rồi, U Linh mộ sắp chuyển dịch về phía Đông." Suốt một ngày tiếp theo, di vật của hỏa kế Cửu Môn trên vách đá toàn bộ bị vách đá nuốt sạch sẽ.

Hắn để Tô Nghĩa Thiên và hai tên hỏa kế Trương gia canh giữ trước vách đá, có bất kỳ tình huống gì thì thông báo cho hắn.

Thời gian vội vã, chớp mắt đã đến đêm khuya.

Tô Thần ở trong lều của mình, đang tỉ mỉ thưởng thức Nhị Hưởng Hoàn, nghiền ngẫm mối quan hệ giữa bảo vật này và Trương gia, còn cả lai lịch của cỗ cổ thi kia.

Nhưng đúng lúc này, bên ngoài lều vang lên tiếng gọi gấp gáp của Tô Nghĩa Thiên. "Thần ca, vách đá có động tĩnh rồi!" Nghe thấy câu này, Tô Thần tinh thần chấn động, cùng mấy người Hắc Bối Lão Lục, Tô Nhân Tu vội vã chạy đến vách đá phía Tây.

Chỉ thấy trên vách đá vốn dĩ trơn nhẵn như gương, không biết từ

lúc nào đã xuất hiện một cánh cửa ngầm.

Có điều, hai tên hỏa kế Trương gia đã thử qua, cửa ngầm này không vào được, giống như bị một tầng bình phong vô hình chặn lại vậy.

Nghe hỏa kế Trương gia giải thích, Tô Thần trong lòng khẽ động. "Xem ra là đến giờ rồi, bọn Trương Khải Sơn bắt buộc phải trong vòng một nén nhang chạy ra, nếu không cửa ngầm này sẽ đóng lại, U Linh mộ sẽ hoàn toàn chui vào trong lòng núi.

Đến lúc đó, Trương Khải Sơn và Ngô Kế Tông cũng sẽ giống như Giải gia lão thái gia năm xưa, bị vách đá nuốt chửng." Nghe xong lời giải thích của Tô Thần, mọi người không khỏi đều nhìn về phía cửa ngầm trên vách đá!

Đặc biệt là hai tên hỏa kế Trương gia, sắc mặt ngưng trọng, trong mắt toàn là vẻ lo âu.

Dù sao bên trong cũng là gia chủ của bọn họ, nếu xảy ra chuyện, Trương gia nói không chừng sẽ tan đàn xẻ nghé.

Ngay trong ánh mắt căng thẳng của mọi người, thời gian một nén nhang vừa hết, cửa ngầm trên vách đá bắt đầu từ từ khép lại.

Hai tên hỏa kế Trương gia lập tức cuống lên.

Chương 60

"Tô tiên sinh, ngài mau nghĩ cách, cứu gia chủ chúng tôi với!" Tô Thần lắc đầu, trầm giọng nói: "Không có cách nào, U Linh mộ này có quy tắc đặc thù, chúng ta căn bản không vào được." Nói đến đây, trong lòng hắn không khỏi có chút nghi hoặc.

Theo lý mà nói, Trương Khải Sơn hẳn là có thể toàn mạng trở ra, nếu không đâu có Trương Đại Phật Gia lừng lẫy sau này.

Ngay khi cửa ngầm sắp hoàn toàn khép lại, bỗng nhiên, một bàn tay từ bên trong thò ra.

Ngay sau đó, liền thấy cửa ngầm mở ra lần nữa, Ngô Kế Tông và hai gã hỏa kế dìu Trương Khải Sơn đang hôn mê bất tỉnh, từ bên trong lao ra.

Ngô Kế Tông lúc này cũng thê thảm vô cùng, cả người trên dưới đều là thương tích.

Quan trọng hơn là, lúc trước gã đi vào cùng Trương Khải Sơn mang theo tám chín tên hỏa kế, nhưng hiện giờ lại chỉ còn hai người.

Hơn nữa ngay cả bản thân Trương Khải Sơn cũng hôn mê bất tỉnh, cũng không biết thương thế nặng bao nhiêu.

Ngô Kế Tông bước ra khỏi cửa ngầm, thở ra một hơi dài.

Gã nhìn thấy Tô Thần, sắc mặt lập tức có chút không kìm được. "Còn sống... huhu, tôi còn sống!" Tô Thần giật mình, vội vàng hỏi: "Ngô lão ca, các người ở bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Thấy Ngô Kế Tông cảm xúc kích động, nói cũng không trọn câu, Tô Thần đành phải cùng Hắc Bối Lão Lục tạm thời dìu Trương Khải Sơn và hai tên hỏa kế Trương gia thương thế cũng thảm trọng không

kém vào trong lều trước.

Ngô Kế Tông trải qua kích động ban đầu, cũng từ từ bình phục tâm trạng.

Gã nhìn Trương Khải Sơn đang nằm trên đất, mày cau chặt, u u kể lại quá trình bọn họ ở trong U Linh mộ. "Tô huynh đệ, cậu tuyệt đối không tưởng tượng nổi chúng tôi đã nhìn thấy cái gì đâu!" "Mẹ nó tôi thề, tôi thực sự đã nhìn thấy địa ngục U Minh!" Lời này vừa thốt ra, không chỉ Tô Thần, tất cả những người tiếp ứng bên ngoài, bao gồm cả Hắc Bối Lão Lục đều giật nảy mình. "Trên đời này, thực sự có địa ngục U Minh?" "Có!" Ngô Kế Tông nói: "Ngôi mộ này căn bản không nằm ở Bút Giá Phong, tôi cũng không biết rốt cuộc nó ở đâu, chỉ biết bên trong không gian cực lớn, mười mấy cây số cũng không chỉ!

Chúng tôi ở bên trong gặp phải rất nhiều côn trùng kỳ lạ, cái gì mà giòi bọ có cánh, có con kiến to như cái phễu... còn có thạch long thảo nở hoa!" "Nhưng mấy thứ này so với cảnh tượng chúng tôi nhìn thấy sau đó, đều không đáng nhắc tới!" "Tôi và Trương lão đệ cuối cùng đến được chủ mộ, ở bên trong nhìn thấy một cánh cửa thanh đồng!" "Một cánh cửa thanh đồng?" Tô Thần ánh mắt lóe lên, theo bản năng liền nhớ tới cánh cửa thanh đồng mà Trương gia thủ hộ.

Cửa thanh đồng tịnh không chỉ có một cái ở Trường Bạch Sơn, thực tế còn có sự tồn tại của những cánh cửa thanh đồng khác.

Mà người xây dựng những cánh cửa này cũng không giống nhau.

Có cái là di lưu từ thời viễn cổ, có cái lại là do người Trương gia phỏng chế theo cái ở Trường Bạch Sơn!

Nhưng có thể khẳng định, sau lưng mỗi một cánh cửa thanh đồng đều ẩn giấu bí mật cực lớn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần truy hỏi: "Các người vào cửa thanh đồng

rồi?" Ngô Kế Tông vừa định nói, Trương Khải Sơn đang hôn mê bên cạnh bỗng nhiên tỉnh lại!

Hắn ho khan, giọng nói yếu ớt nhưng thái độ lại kiên định: "Ngũ gia, chuyện trong U Linh mộ, bất cứ ai cũng không được tiết lộ, nếu không chính là đối địch với Trương gia ta!" Trong Cửu Môn, Ngô gia xếp thứ năm!

Ngô Kế Tông là gia chủ tương lai, gọi trước một tiếng Ngũ gia cũng không vấn đề.

Trương Khải Sơn xưng hô như vậy, rõ ràng là động thật rồi.

Lời vừa dứt, hai gã hỏa kế Trương gia đang chăm sóc Trương Khải Sơn soạt một tiếng rút dao găm bên hông, ánh mắt rực lửa nhìn về phía Ngô Kế Tông.

Hiển nhiên, bọn họ chỉ nghe lời Trương Khải Sơn, chỉ cần Trương Khải Sơn ra lệnh một tiếng, cho dù phải liều mạng tại chỗ cũng cam lòng.

Ngô Kế Tông bĩu môi, đành phải nói: "Không nói thì không nói..." Nói xong, cũng thức thời ngậm miệng lại.

Nhưng vẻ chấn kinh và sợ hãi trên mặt thì làm thế nào cũng không khống chế được.

May mà Tô Thần tịnh không phải là người thích truy cứu đến cùng, hơn nữa luận về độ hiểu biết đối với Trương gia, Trương Khải Sơn có khả năng còn không bằng người đọc sách như hắn. "Không sao, chuyến này tôi chỉ lấy tiền làm việc.

Trương huynh đệ, thương thế của anh có đáng ngại không?" Trương Khải Sơn lắc đầu: "Không sao, chỉ là kiệt sức thôi, nghỉ ngơi một hai ngày là khôi phục." "Vậy ngày kia chúng ta xuống núi?" "Được!" Trương Khải Sơn ngôn giản ý cai, Tô Thần cũng không làm

phiền nữa, cùng Ngô Kế Tông rời khỏi lều của Trương Khải Sơn.

Rời khỏi lều, Ngô Kế Tông nhìn bầu trời đầy sao, hiếm khi thở dài một hơi.

Trải qua U Linh mộ lần này, gã dường như có không ít cảm ngộ, u u nói: "Kẹp lạt ma quá nửa đời người, cũng nên đổi cách sống thôi." Tô Thần ngẩn ra, thầm nghĩ: Câu này hẳn phải là lời thoại của con trai ông - Ngô Lão Cẩu mới đúng!

Tình huống bình thường, Ngô Lão Cẩu trải qua huyết thi mộ, cả nhà chết hết chỉ còn lại một mình ông ta, sau đó mới nhìn thấu kẻ trộm mộ không có kết cục tốt đẹp.

Vì thế mới để con trai cả Ngô Nhất Cùng đọc sách học tập, cuối cùng trở thành giáo sư địa chất, chưa từng đụng vào chuyện đổ đấu.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không khỏi cười nói: "Ngô lão ca đây là sợ rồi?" Nếu là bình thường, Ngô Kế Tông nhất định phải tranh biện vài câu.

Nhưng lần này, gã lại khác thường, nghiêm túc trả lời: "Đúng là có chút sợ..." Nói xong câu này, Ngô Kế Tông đi về phía lều của mình, bóng lưng lại có vẻ hơi cô tịch, lạc lõng.

Hôm sau!

Vốn dĩ mọi người định tu chỉnh một ngày, ngày mai mới rời đi.

Nhưng ai ngờ đâu, giữa trưa, Trương phó quan đã dẫn theo một đội nhân mã, hỏa tốc chạy lên núi. "Thiếu gia, xảy ra chuyện lớn rồi!

Tượng đại phật ở miếu Quan Âm đào lên được rồi, kết quả trào ra rất nhiều giòi bọ có cánh, cứ chui thẳng vào tai mũi những trại dân kia, đại bộ phận mọi người đều trúng chiêu, bệnh đổ xuống rồi!" "Cái gì?" Nghe thấy lời này, Trương Khải Sơn lập tức ngồi không yên.

Hai ba ngàn bách tính người Miêu xảy ra chuyện, cái nồi lớn này úp xuống, cho dù hắn là tâm phúc của Tương Tỉnh Đốc Quân cũng không gánh nổi áp lực.

Thế là, Trương Khải Sơn không màng thân thể thương tích, ngay trong ngày liền khởi hành về miếu Quan Âm.

May là Trương phó quan mang theo một đội hỏa kế, chế tạo cáng cứu thương tạm thời, cứ thế khiêng Trương Khải Sơn một mạch về gần miếu Quan Âm.

Đợi mọi người về đến miếu Quan Âm, lập tức cảm giác da đầu tê dại!

Pho tượng kim phật kia đổ trên mặt đất, mà bên cạnh kim phật, bách tính trại Miêu nằm la liệt khắp nơi, nhìn sơ qua cũng không dưới hai nghìn người.

Những người này cơ bản đều trúng chiêu, nằm trên đất rên rỉ không thôi, trên mặt lộ ra biểu tình đau đớn.

Người đỡ hơn chút thì cũng nôn thốc nôn tháo, bị hành hạ đến sắc mặt trắng bệch.

Ngoài ra, Trại chủ Bình Vân Trại biết được tin tức, dẫn theo đội sài đao (dao đi rừng) trong trại cùng cả trăm khẩu súng, ào ào kéo tới.

Vị Trại chủ Bình Vân Trại này ước chừng năm mươi tuổi, mặt chữ điền, tóc mai hoa râm, không giận mà uy.

Ông ta nhìn thấy bọn Trương Khải Sơn trở về, lập tức nộ khí đùng đùng nghênh đón. "Tôi đồng ý cho các người vào núi, còn cho dân trại làm công cho các người, nhưng các người đã làm cái gì?" Trương Khải Sơn sắc mặt hơi trầm, vừa định nói chuyện.

Lại nghe Trại chủ Bình Vân Trại hận giọng nói: "Nếu người trong trại chúng tôi có mệnh hệ gì, đám người các người, một kẻ cũng đừng

hòng đi!" Lời vừa dứt, lấy Bình Vân Trại cầm đầu, liên quân mười mấy trại xung quanh liền đoàn đoàn vây lấy nhóm người Tô Thần.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Trương Nhật Sơn: "Trương phó quan, tình hình những trại dân này thế nào rồi?" Trương Nhật Sơn cười khổ, lắc đầu nói: "Không khả quan lắm, đoán chừng cứ nôn tiếp như thế, e là sẽ xảy ra án mạng." "Tìm thầy thuốc chưa?" "Ngay lập tức đã tìm rồi, thầy thuốc trong trại, còn cả tây y trong huyện thành lân cận tôi đều tìm đến ngay lúc đầu.

Nhưng theo lời bác sĩ, trong cơ thể những trại dân này có trùng, bắt buộc phải mổ lấy trùng, nếu không bệnh chứng không khỏi được." Tô Thần trầm ngâm một lát, nhìn về phía Ngô Kế Tông: "Ngô lão ca, ông trước đó đã nói, trong U Linh mộ cũng có giòi bọ có cánh, lúc đó các người giải quyết thế nào?" "Tôi..." Ngô Kế Tông chần chờ một chút, nhìn về phía Trương Khải Sơn.

Hắn khẽ thở dài một hơi, tiếp lời: "Trên người tôi có hình xăm Cùng Kỳ, những độc trùng đó không dám đến gần!

Nhưng những trại dân này, độc trùng đã nhập thể, e là..." Lời còn chưa dứt, lại thấy một trại dân người Miêu ở gần nhất "ọe" một cái lại nôn ra.

Đáng sợ nhất là, trong bãi nôn của hắn có lẫn cả những con giòi bọ đang ngoe nguẩy và tơ máu.

Mắt thấy tình hình ngày càng nghiêm trọng, Trương Khải Sơn chỉ đành nói: "Phái người về Trường Sa, lập tức mời bác sĩ tây y giỏi nhất qua đây!" Tô Thần thấy thế, đi đến công trường trước miếu Quan Âm.

Chỉ thấy nơi này đã bị đào ra một cái hố to, kim phật cũng đã được khiêng ra ngoài.

Nhưng ai cũng không ngờ tới, phía dưới kim phật lại trấn áp một cái giếng sâu.

Những con giòi bọ có cánh kia cũng từ trong miệng giếng sâu này bay ra.

Tô Thần men theo thang dây trại dân để lại, xuống tận đáy hố.

Chương 61

Đây là một cái giếng cổ tạo hình hoa sen, Tô Thần thò đầu nhìn vào, phát hiện giếng này sâu không thấy đáy.

Mà ngay lúc này, vẫn còn lác đác vài con giòi bọ có cánh từ đáy giếng bay lên.

Con bọ này bay lên liền muốn chui vào mũi miệng của hắn.

Tô Thần sắc mặt lạnh lùng, trực tiếp phất tay áo đánh rơi nó xuống đất, sau đó giẫm một cước!

Tuy nhiên, khiến Tô Thần bất ngờ là, con bọ này vẫn còn ngoe nguẩy trên mặt đất, sinh mệnh lực cực kỳ ngoan cường. "Thảo nào đám trại dân kia không tránh được, sinh mệnh lực thứ này còn hơn cả tiểu cường (gián)." Tô Thần thầm nghĩ, lập tức ngồi xổm xuống quan sát đám bọ này.

Hắn phát hiện trên lưng chúng có lớp lông tơ rậm rạp, giống như một con sâu thịt màu trắng.

Tô Thần lắc đầu, đang định đi lên bảo người phong ấn miệng giếng sâu này lại, phòng ngừa có độc trùng khác bay ra.

Nhưng ngay khi hắn xoay người, vô tình chạm vào Nhị Hưởng Hoàn trên tay.

Giây tiếp theo, Nhị Hưởng Hoàn phát ra hai tiếng "đinh đinh" vọng lại.

Mà tại đáy hố này, đám độc trùng lác đác kia cư nhiên toàn bộ rơi xuống, ngoe nguẩy vài cái trên đất rồi rất nhanh chết đi.

Tô Thần thấy thế ngẩn ra, kinh ngạc nói: "Nhị Hưởng Hoàn còn có tác dụng này?" Hắn vội vàng leo lên mặt đất, tìm một trại dân bệnh

tình nghiêm trọng nhất, sau đó gõ nhẹ hai cái vào Nhị Hưởng Hoàn trước mặt người đó!

Không bao lâu sau, trại dân này liền không kêu đau nữa, trên mặt cũng khôi phục chút huyết sắc.

Một lát sau, hắn có chút vui mừng xoa xoa bụng, lập tức từ dưới đất bò dậy.

Có ví dụ này, Tô Thần lập tức xác nhận, Nhị Hưởng Hoàn trong tay hắn có kỳ hiệu đối với loại độc trùng này, tiếng vang có thể trấn sát độc trùng.

Vì thế, hắn tìm đến Trại chủ Bình Vân Trại, báo cho biết chuyện này.

Trại chủ Bình Vân Trại nhìn thấy trại dân đã hồi phục, lập tức vui mừng khôn xiết, vội vàng tổ chức tất cả trại dân trúng chiêu lại, để Tô Thần giúp diệt trùng từng người một.

Cứ như vậy bận rộn mãi đến khi trời tối, hơn hai nghìn trại dân mới được chữa khỏi hoàn toàn.

Cùng lúc đó, Trương Khải Sơn cũng chỉ huy Trương Nhật Sơn và những người khác dùng nước sắt đúc kín hoàn toàn cái giếng sâu lại.

Còn về phần cổ miếu chưa khai quật, cũng không định khai quật nữa mà lấp đất chôn lại.

Đợi đến khi mọi việc trần ai lạc định, Trương Khải Sơn nhìn theo bóng lưng Trại chủ Bình Vân Trại rời đi, quay đầu về phía Tô Thần, ngữ khí nghiêm túc: "Tô tiên sinh, lần này đa tạ cậu giúp đỡ.

Tôi vẫn câu nói đó, coi như Trương gia tôi nợ cậu một ân tình, sau này ở thành Trường Sa có bất cứ việc gì, cứ việc đến tìm Trương Khải Sơn tôi." "Nhất định." Tô Thần chia tay bọn người Trương Khải Sơn, đi thẳng đến huyện thành lân cận, sau đó dẫn theo Tô Tiểu Thiên,

Lục thúc Tô Nhân Tu và Hắc Bối Lão Lục bốn người, cùng nhau lên xe lửa đi về phía Bắc.

Chuyến này đi phương Bắc, ngoại trừ hoàn thành nhiệm vụ, hắn định giữa đường thuận tiện ghé qua Kinh thành một chuyến, giải quyết chuyện hôn thư.

Xình xịch, xình xịch...

Một đoàn tàu hỏa vỏ xanh kiểu cũ đang lăn bánh trên mảnh đất Thần Châu.

Tốc độ tàu rất chậm, chạy suốt mấy ngày mấy đêm mới đến được phương Bắc.

Trong toa xe, Tô Thần nghe thấy tiếng nhắc nhở vang lên trong đầu, thoáng chút kinh ngạc.

Chỉ vì vừa rồi, hắn nghe thấy thông báo thanh tiến độ cấp độ gia tộc được làm mới. 【Chúc mừng túc chủ, thanh tiến độ cấp độ gia tộc +2%!】 【Chúc mừng túc chủ, thanh tiến độ cấp độ gia tộc +2%!】 【Chúc mừng...】 Ba tiếng thông báo liên tiếp vang lên khiến Tô Thần có chút trở tay không kịp. "Thanh tiến độ +6%, chẳng lẽ là lão tộc trưởng đã tìm được những tộc nhân bị thất lạc?" Năm ngoái mất mùa, Tô gia toàn thôn cùng nhau đi chạy nạn.

Trên đường đi chết đói rất nhiều người, nhưng thực ra cũng có một bộ phận lớn, đặc biệt là trẻ con, bị bán cho nhà địa chủ làm tá điền, hoặc bán thân vào các thành phố ven đường làm nô làm tỳ.

Trước khi Tô Thần rời Tô Gia Thôn, hắn đã đưa cho lão tộc trưởng một khoản tiền, chuyên dùng để chuộc lại những đứa trẻ và tộc nhân này.

Nghĩ lại thì chắc là lão tộc trưởng bên kia đã chuộc về được ba người, cho nên thanh tiến độ mới tăng thêm 6%.

Hiện tại tổng tiến độ cấp độ gia tộc đã đạt đến cấp 1 và 10%.

Tô Thần trầm ngâm một chút thì tàu hỏa từ từ dừng lại.

Tô Nghĩa Thiên đang ngủ gà ngủ gật bị đánh thức, mơ màng hỏi: "Đến Kinh thành rồi hả?" "Mới đến Thương Châu thôi, trạm kế tiếp mới là Kinh thành." Hắc Bối Lão Lục trả lời.

Tô Nhân Tu không khỏi hỏi: "Lão Đao, anh từng đến Kinh thành rồi sao?" Hắc Bối Lão Lục gật đầu, trên mặt lộ ra vẻ hồi ức: "Năm đó tôi đi theo mấy sư huynh, muốn đến Kinh thành xông pha một chuyến.

Lúc đó tuổi trẻ khí thịnh, xảy ra xung đột với người ta, đả thương người xong đành phải trốn khỏi Kinh thành, nhoáng cái đã là chuyện hơn mười năm trước rồi." "Đi, đi ăn cơm trước đã!" Chuyến tàu này xuất phát từ Tương Tỉnh, đích đến là Kinh thành, toàn chặng dài hơn ba ngàn dặm, là tuyến đường sắt dài nhất thời Dân Quốc.

Nói chuyện vài câu, mấy người đã đi đến toa ăn của tàu hỏa.

Lúc này, bên trong toa ăn người không nhiều, chỉ có ba năm vị khách đang ngồi.

Nhóm Tô Thần tùy ý chọn một chỗ ngồi xuống.

Rất nhiều người có thể cho rằng tàu hỏa thời Dân Quốc chắc chắn rất sơ sài.

Nhưng thực tế, thời kỳ này ai đi được tàu hỏa thì ít nhất cũng là gia đình có chút của cải.

Như trên toa ăn này, không chỉ có món Trung mà thậm chí có thể gọi cả bò bít tết kiểu Tây.

Tô Thần tùy ý gọi vài món, mấy người vừa ăn vừa trò chuyện.

Bữa ăn chưa xong, nhìn qua cửa sổ có thể thấy trên sân ga người đông nườm nượp.

Có học sinh tiến bộ mặc áo Tôn Trung Sơn, có thương nhân mặc áo tràng dài kiểu cũ, thậm chí còn có mấy người nước ngoài tóc vàng mắt xanh nói tiếng Kinh thành lơ lớ, theo dòng người chen chúc ùa lên tàu.

Tuy nhiên... thu hút sự chú ý nhất không gì bằng một nhóm nữ sinh thanh xuân xinh đẹp mặc đồng phục kiểu mới.

Những nữ sinh này thống nhất mặc áo lam nhạt, váy dài đen quá gối, tết hai bím tóc đuôi sam, chân đi giày vải đầu tròn và tất bông trắng.

Sự triều khí bồng bột của thiếu nữ phả vào mặt, lập tức thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người trên tàu.

Đương nhiên, cũng bao gồm cả đám nam sinh đã lên tàu trước đó.

Thấy ánh mắt Tô Thần bị đám nữ sinh thu hút, một gã đàn ông mập mạp mặc áo mã quái bằng lụa ngồi bàn bên cạnh không nhịn được cười ha hả, nhướng mày hỏi: "Lão đệ, lần đầu tiên đến Kinh thành phải không?" Tô Thần cười nhạt, nhìn về phía ông chủ béo đối diện, gật đầu: "Đúng là lần đầu tiên." "Hề hề, khéo thật! Mấy cô nương kia đều là học sinh trường nữ sinh cao đẳng Kinh thành đến Thương Châu du lịch tu học đấy, bình thường cậu không thấy được nhiều nữ sinh thế này đâu." Trường nữ sinh thực ra đã có ở trong nước từ rất sớm, nhưng toàn bộ đều là trường đạo do người Tây mở.

Trường công lập do chính phủ mở thực sự phải đến năm Dân Quốc thứ hai, trường cao đẳng nữ sinh Kinh thành mới được thành lập.

Đến nay đã qua sáu năm, trường cao đẳng nữ sinh mở ra khắp cả nước, nữ sinh tiến bộ mới dần nhiều lên.

Tô Thần không nói gì, lại đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trong đám nữ sinh, không biết từ lúc nào xuất hiện một nam tử trẻ tuổi mặc âu phục, đầu đội mũ phớt, còn đeo kính râm.

Gã nam tử này thái độ khêu gợi, tả ôm hữu ấp.

Đám nữ sinh kia cũng không phản kháng, ngược lại còn cố ý rúc vào lòng gã.

Mà phía sau đội ngũ, có mười mấy tên tay chân dáng người cao lớn, mặc áo ngắn đi theo.

Cảnh tượng này khiến đàn ông trên tàu nhìn đến nghiến răng nghiến lợi, hận không thể thay thế vào đó.

Nhưng đợi đến khi gã nam tử ôm nữ sinh lên tàu, các nam hành khách lại từng người cúi đầu, không dám ho he gì nữa.

Ngay cả ông chủ béo cũng chỉ lầm bầm hai câu, thịt mỡ trên mặt run lên.

Tô Thần trong lòng khẽ động, cười hỏi: "Lão ca, người kia là ai mà hống hách vậy?" Ông chủ béo hạ thấp giọng, thì thầm: "Nhỏ tiếng chút, đừng để người ta nghe thấy!

Chương 62

Đó chính là đại thiếu gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành đấy!" "Đại thiếu gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm?" Tô Thần nhíu mày.

Hắn nhớ ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm không có con trai, chỉ có một cô con gái độc nhất là Doãn Tân Nguyệt.

Nếu không thì sau này Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng sẽ không rơi vào tay kẻ khác. "Đúng vậy...

Doãn đại thiếu gia đến Thương Châu công tác, chỉ dùng chưa đến một tháng đã nuốt trọn thương hội Thương Châu.

Người địa phương sau lưng đều chửi hắn là sài lang hổ báo, ăn thịt người không nhả xương..." Ông chủ béo sợ phiền phức, dứt khoát đứng dậy ngồi sang bàn của Tô Thần, sau đó thần bí nói: "Các cậu là người nơi khác, không biết sự lợi hại của Tân Nguyệt Phạn Điếm đâu.

Đó là nhà hàng lớn nhất Kinh thành, bối cảnh thông thiên, cả cái đất Kinh thành này không ai dám chọc." "Còn vị đại thiếu gia Tân Nguyệt Phạn Điếm này, thủ đoạn cũng đủ tàn độc, nếu không sao có thể trong chưa đầy một tháng khiến cả thương hội Thương Châu cúi đầu.

Mấy cô nữ sinh này á, đều mong được Doãn đại thiếu gia để mắt tới, để được gả vào Doãn gia làm bà chủ đấy." Nói đến đây, đôi mắt hí của ông chủ béo lóe lên tinh quang, lắc đầu quầy quậy: "Có điều mấy cô nữ sinh này cũng ngốc, Doãn đại thiếu gia là người thế nào, sao có thể coi trọng mấy cô học trò đơn thuần này!

Thôi, lão đệ cứ ăn đi, tôi phải về ngủ bù một giấc đây." Tô Thần chắp tay, nhìn theo ông chủ béo rời khỏi toa ăn.

Những lời phía sau của ông chủ béo, Tô Thần cũng không để ý lắm.

Hắn chỉ thầm nghĩ trong lòng, không phải do mình gây ra hiệu ứng cánh bướm khiến Doãn Tân Nguyệt biến mất rồi chứ?

Nghĩ nửa ngày không ra nguyên do, hắn đành lắc đầu, ném chuyện này ra sau gáy. ...

Bên kia, Doãn đại thiếu gia của Tân Nguyệt Phạn Điếm ôm một nữ sinh, đi thẳng về phía toa ăn.

Nữ sinh trong lòng nũng nịu nói: "Doãn thiếu gia, ngài đã hứa với Uyển Uyển rồi, nói đợi khi về sẽ sắp xếp cho ba em một công việc ở cục giáo dục mà..." "Được, ta có quen biết với bộ trưởng bộ giáo dục, chỉ là chuyện một câu nói." Doãn đại thiếu gia vừa nói vừa trêu chọc nữ sinh tên Uyển Uyển trong lòng.

Chỉ là...

ánh mắt gã lại không hề rơi trên người nữ sinh, mà đảo quanh tứ phía.

Bởi vì gã vốn chẳng phải đàn ông, mà chính là đại tiểu thư Tân Nguyệt Phạn Điếm - Doãn Tân Nguyệt.

Những ngày này, dù cô có mặc nam trang, đeo mặt nạ da người, giả làm Doãn đại thiếu gia, lập thành tích cho Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì cha cô vẫn muốn gả cô cho người cô không thích.

Hơn nữa thời gian này đã bắt đầu tìm kiếm người để định thân. "Bà đây mới không thèm lấy người mình không thích, cùng lắm thì bà bỏ nhà đi bụi, chạy xuống phía Nam một mình, cho lão đầu tử tức chết..." Doãn Tân Nguyệt tuy mặc nam trang, đeo mặt nạ da người, nhìn bề ngoài tuyệt đối không ra chút dấu vết nữ nhi nào, thậm chí ngay cả giọng nói, dáng người đều cố ý mô phỏng đàn ông.

Nhưng mà... ngay khoảnh khắc cô bước vào toa xe, Tô Thần lập tức nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu. 【Chúc mừng túc chủ tiếp xúc với nhân vật kịch tình Doãn Tân Nguyệt, thanh tiến độ cấp độ gia tộc +16%!】 Nghe thấy tiếng nhắc nhở này, sắc mặt Tô Thần thoáng sững sờ.

Sau đó lơ đãng ngẩng đầu, vừa vặn bốn mắt nhìn nhau với vị "Doãn đại thiếu gia".

Một lát sau, Doãn Tân Nguyệt nữ giả nam trang không chịu nổi trước, hai má nóng bừng quay đầu đi.

Còn Tô Thần thì chậc chậc khen lạ trong lòng. "Tôi đã bảo mà, ông chủ Tân Nguyệt Phạn Điếm chỉ có một cô con gái độc nhất là Doãn Tân Nguyệt, làm gì có con trai!

Có điều bộ dạng này của Doãn Tân Nguyệt cũng đủ chân thật đấy, nếu tôi không có hệ thống, e là cũng bị lừa rồi." Nghĩ đến đây, Tô Thần trong lòng khẽ động, từ từ thu hồi ánh mắt.

Doãn Tân Nguyệt tuy không tệ, nhưng đối với Tô Thần, chính sự quan trọng hơn.

Trước mắt hắn nhiều nhất chỉ có thể lưu lại Kinh thành một ngày, sau khi trả lại hôn thư xong sẽ phải xuất phát đi núi Trường Bạch ở Đông Bắc, không có thời gian lãng phí.

Nhưng mà...

Tô Thần không muốn rước lấy thị phi, Doãn Tân Nguyệt lại có chút thẹn quá hóa giận.

Cô giả làm Doãn đại thiếu gia, một đường áp phục vô số người, đây là lần đầu tiên có người dám nhìn thẳng cô mà không có nửa phần sợ hãi.

Quan trọng nhất là, người trước mắt này dáng dấp cũng khá đẹp

trai, khiến tim Doãn Tân Nguyệt đập loạn như nai con.

Một lát sau, Doãn Tân Nguyệt nén xuống sự hoảng loạn trong lòng.

Cô cố ý ôm nữ sinh Uyển Uyển, nghênh ngang đi về phía bàn ăn của Tô Thần.

Giữa đường, cô chú ý tới chiếc vòng bạc trên cổ tay Tô Thần, tròng mắt xoay chuyển, lập tức nảy ra ý đồ.

Chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt đi đến bên bàn Tô Thần, bước chân khựng lại, bỗng nhiên kéo kính râm trên mặt xuống, sau đó giọng điệu khá khoa trương nói: "Ô kìa, cái vòng tay này thú vị đấy!" Quả nhiên, Uyển Uyển nghe tiếng cũng chuyển sự chú ý từ người Doãn Tân Nguyệt sang chiếc vòng bạc trên cổ tay Tô Thần. "Doãn thiếu gia, vòng này đẹp quá." "Thích không?

Thích thì Gia mua cho em." Nghe câu này, nữ sinh lập tức cảm động, đôi mắt to ngấn nước nhìn Doãn Tân Nguyệt: "Gia thật tốt quá, Uyển Uyển thích ngài lắm." Nói rồi, nữ sinh ôm cánh tay Doãn Tân Nguyệt chặt hơn một chút.

Tô Thần nghe hai người đối thoại coi trời bằng vung, trong lòng không nhịn được cười thầm.

Rõ ràng là con gái, lại còn học đòi người ta đi tán gái...

Tuy nhiên, hắn cũng lười vạch trần, chỉ thản nhiên nói: "Vòng gia truyền, không bán." Doãn Tân Nguyệt không cho là đúng, tự nhiên kéo nữ sinh Uyển Uyển ngồi xuống đối diện Tô Thần. "Cha tôi từng nói với tôi, trên đời này bất cứ thứ gì cũng đều có giá.

Cái gọi là không bán, chẳng qua là giá đưa ra chưa đủ cao mà thôi!" Doãn Tân Nguyệt tự tin cười một tiếng, soạt một cái rút từ trong ngực ra một tờ ngân phiếu. "Ngân phiếu của Tân Nguyệt tiền

trang ở Kinh thành, trị giá ba trăm đồng đại dương, mua cái vòng bạc trong tay anh." "Không bán!" "Một ngàn đại dương!" Tô Thần lắc đầu, thấy Doãn Tân Nguyệt chấp nhất như vậy, dứt khoát nhếch khóe miệng, trêu chọc cô: "Mẹ tôi cũng nói với tôi, vòng bạc này là để cho vợ tương lai của tôi.

Nếu cô là con gái, nói không chừng tôi trực tiếp tặng cô luôn rồi." Vừa nghe lời này, khuôn mặt tươi cười dưới lớp mặt nạ của Doãn Tân Nguyệt đỏ ửng, hung hăng trừng mắt liếc Tô Thần một cái, nhưng cũng không tiện mở miệng đòi mua vòng bạc nữa.

Ngược lại nữ sinh Uyển Uyển bên cạnh cô lại ra vẻ hiểu lòng người, thỏ thẻ nói: "Doãn thiếu gia, ngài có tâm ý này là Uyển Uyển đã mãn nguyện lắm rồi, không cần mua vòng cho Uyển Uyển đâu, cái Uyển Uyển thích là con người ngài, chứ đâu phải cái vòng." "..." Doãn Tân Nguyệt và Tô Thần đồng thời bĩu môi, chỉ vì cô nàng Uyển Uyển này đẳng cấp quá thấp, diễn quá non tay.

Tuy nhiên, ngay lúc Doãn Tân Nguyệt còn muốn nói gì đó, bên ngoài trạm xe lửa bỗng nhiên vang lên tiếng súng.

Trong nháy mắt, nhà ga cũng như hành khách trên tàu đều la hét ầm ĩ.

Tô Thần, Hắc Bối Lão Lục và mấy người khẽ nhíu mày, tất cả đều đặt tay lên vũ khí trong lòng.

Còn đám tay chân chịu trách nhiệm bảo vệ Doãn Tân Nguyệt thì ngay lập tức vây quanh Doãn Tân Nguyệt, hộ vệ cô phòng bị bất kỳ kẻ địch nào.

Chưa được một lúc, trên sân ga, một đám binh lính hoành hành ngang ngược xông lên tàu hỏa.

Trưởng tàu thấy tình thế không ổn, chỉ có thể cho tàu khởi động

trước thời hạn.

Binh lính lên tàu xong lập tức lục soát toa xe một cách tàn bạo, mục tiêu của bọn chúng rất rõ ràng, chính là nhắm vào Doãn Tân Nguyệt.

Tay chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm thò đầu ra cửa sổ, nhìn loạn binh trên sân ga ngày càng nhiều, lập tức trầm giọng nói: "Thiếu gia, là người của quân phiệt Trực hệ!

Lão gia và quân phiệt Trực hệ quan hệ vẫn luôn không tốt, mục tiêu của bọn chúng là ngài!" Đại địch trước mắt, Doãn Tân Nguyệt vẫn coi như có định lực, không hề hoảng loạn, chỉ trầm giọng hỏi: "Có giữ được toa ăn không?

Đi thêm hai trăm dặm nữa là đến địa phận Kinh thành, có người của chúng ta tiếp ứng." "Thuộc hạ thề chết bảo vệ Thiếu gia!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu, quay đầu lại thì thấy Tô Thần thế mà đã dẫn theo mấy người bạn đồng hành từ từ lùi ra khỏi toa ăn.

Cô không khỏi sững sờ, theo bản năng truy hỏi: "Này, anh đi đâu đấy?" Tô Thần chẳng thèm để ý, thản nhiên nói: "Đã là loạn binh nhắm vào cô, đương nhiên không liên quan đến tôi, tôi về ngủ đây..." Nghe những lời lẽ đương nhiên của Tô Thần, Doãn Tân Nguyệt ngẩn người, lập tức hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Trong lòng thầm mắng tên đàn ông này thật không có phong độ.

Vừa rồi cô rõ ràng nhìn thấy mấy người bọn hắn đều mang theo vũ khí, rõ ràng cũng không phải loại hiền lành gì.

Vốn tưởng là một phần trợ lực, ai ngờ đâu người ta lờ đi rồi chạy mất.

Hít sâu một hơi, Doãn Tân Nguyệt quay đầu nhìn về phía mười mấy tên thủ hạ, nói năng dõng dạc: "Giữ vững toa xe này cho ta, nếu

có anh em nào thương vong, tiền tuất tăng gấp đôi!

Vợ con già trẻ, do Tân Nguyệt Phạn Điếm ta nuôi dưỡng." Vừa nghe lời này, đám tay chân vốn còn chút căng thẳng, từng người đều kích động hẳn lên.

Chương 63

Thời buổi này mạng người không đáng tiền, mạng dân thường càng rẻ mạt.

Nếu có thể dùng tính mạng của mình đổi lấy vợ con già trẻ cả đời cơm áo không lo, tuyệt đối có vô số người chịu làm.

Dưới trọng thưởng của Doãn Tân Nguyệt, đám tay chân Tân Nguyệt Phạn Điếm lập tức như được tiêm máu gà, toàn bộ rút súng ngắn bên hông ra, chặn kín lối vào toa ăn.

Rất nhanh...

đám lính Trực hệ phụ trách lục soát đã đến vị trí toa ăn, giao chiến với tay chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cùng lúc đó, nữ sinh Uyển Uyển nhân lúc Doãn Tân Nguyệt không chú ý, lén lút đi theo sau nhóm người Tô Thần chuồn mất.

Giống như Tô Thần đã nói, mục tiêu của quân đội Trực hệ là Doãn Tân Nguyệt, những hành khách còn lại chỉ cần không ở cùng Doãn Tân Nguyệt thì sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Uyển Uyển đi theo Tô Thần một mạch đến toa giường nằm.

Nhìn nữ sinh chen vào, sắc mặt Tô Thần lạnh xuống. "Cô vào đây làm gì?" Nữ sinh Uyển Uyển lộ vẻ cầu xin: "Tiên sinh, cầu xin anh, thu nhận em một lát, Uyển Uyển sẽ nhớ kỹ ân tình của anh.

Cha em là cựu trưởng khoa của cục giáo dục, đợi đến Kinh thành, em sẽ báo đáp anh." Trong toa xe, mấy người Hắc Bối Lão Lục nhìn về phía Tô Thần.

Tô Thần là tộc trưởng, làm thế nào toàn quyền do hắn ra lệnh.

Chỉ là...

Tô Thần túm lấy cổ áo nữ sinh, vô cùng lạnh lùng đẩy người ra ngoài.

Nữ sinh Uyển Uyển hết cách, chỉ có thể tiếp tục chạy về phía sau, đi nửa ngày mới tìm được một toa của đôi vợ chồng người nước ngoài dám cho cô ta tá túc.

Đoàng đoàng đoàng!

Toa xe phía trước thỉnh thoảng vang lên tiếng giao tranh.

Mấy người Tô Nhân Tu lấy súng trường Hán Dương từ trong tay nải ra, trầm giọng hỏi: "Tộc trưởng, chúng ta làm thế nào?" "Đợi!" Tô Thần không muốn dính dáng vào chuyện của quân phiệt và Doãn gia, tốn công mà chẳng được gì.

Hắn định đi Kinh thành một chuyến trả hôn thư, tiếp đó chuyển hướng sang Thẩm Thành, đi trộm mộ Liêu Quốc Thái Phi.

Nói chuyện vài câu, tiếng súng ở toa xe phía xa dần dần lắng xuống.

Tô Nghĩa Thiên tò mò mở cửa xe ra một khe hở, thò đầu nhìn ra ngoài. "Thần ca, tên Doãn đại thiếu gia kia không thấy đâu nữa!" Lời còn chưa dứt, mọi người liền nghe thấy một tiếng nổ ầm trời.

Tô Thần thò đầu qua cửa sổ nhìn, mới phát hiện đường ray phía trước bị nổ tung.

Ngay sau đó tàu hỏa từ từ dừng lại, dọc theo hai bên đường ray, một đội quân hơn ngàn người tràn tới, vây kín đoàn tàu. "Xuống xe!

Tất cả xuống xe!" Nhìn đội quân hung thần ác sát, trang bị tận răng, Tô Thần ra hiệu cho Tô Nhân Tu và Hắc Bối Lão Lục cất súng Hán Dương đi.

Bốn người đi theo dòng người trên tàu bước xuống xe.

Không lâu sau, một gã sĩ quan nhỏ dưới trướng quân phiệt cưỡi một con chiến mã màu nâu đi tới.

Tên này vung roi ngựa, nhìn mấy trăm hành khách bị đuổi xuống tàu, trầm giọng hô lớn: "Đại soái nhà ta đã chiếm được Kinh thành, đang truy bắt loạn đảng!

Vừa rồi loạn đảng ở ngay trên tàu, kẻ nào tàng trữ loạn đảng sẽ bị xử lý như loạn đảng.

Bây giờ, toàn bộ chấp nhận kiểm tra!" Lời này vừa nói ra, hành khách trên tàu lập tức hoảng hồn.

Những năm nay Kinh thành mấy lần đổi chủ, các phe thế lực kẻ hát xong ta lại lên sân khấu.

Đối với việc Kinh thành lại đổi một quân phiệt thống trị khác, bá tánh cũng chẳng lấy làm lạ.

Đừng nói là quân phiệt, cho dù là Đại tổng thống trong chính phủ cũng thay đổi như cơm bữa.

Chỉ là... trong đám hành khách có người bất mãn, nhỏ giọng lầm bầm: "Tôi muốn vào Kinh, các người bắt loạn đảng thì liên quan gì đến tôi..." Lời còn chưa dứt, tên sĩ quan cưỡi ngựa mặt lạnh tanh, chỉ roi ngựa trong tay về phía đó.

Giây tiếp theo, có binh lính lôi người hành khách mặc áo dài kia ra. "Đại soái truy bắt loạn đảng, tao thấy mày nhìn rất giống loạn đảng!" Không đợi nam tử mặc áo dài mở miệng biện giải, tên sĩ quan liền móc súng lục ra, bắn liền ba phát, bắn chết người tại chỗ.

Sau đó, hắn đưa ánh mắt âm trầm từ từ quét qua đám hành khách đang im như thóc, lạnh lùng nói: "Từng người một chịu kiểm tra, kiểm tra xong mới được thả đi!" ...

Trơ mắt nhìn có người bị bắn chết, những hành khách còn lại cũng không dám lắm mồm, đành phải xếp hàng chịu sự kiểm tra của đám binh lính.

Ở giữa hàng, Tô Nhân Tu nhìn khẩu súng Hán Dương được bọc vải trong tay, trầm giọng hỏi: "Tộc trưởng, làm sao đây?" Tô Thần trầm ngâm một chút, chủ động xếp lên phía trước mấy người. "Lát nữa cố gắng đừng nói chuyện, tránh được xung đột thì tránh." Gặp phải quân phiệt loạn chiến chỉ có thể trách vận khí không tốt.

Nếu thực sự không vào được Kinh thành, Tô Thần định sẽ đi Thẩm Thành trước.

Chỉ là... vừa xếp hàng được một lúc, phía trước hàng đã nổ ra mấy tiếng súng.

Hóa ra là binh lính phụ trách kiểm tra cướp đoạt tài sản trên người hành khách, hai bên bùng nổ xung đột.

Nhưng hành khách tay không tấc sắt, sao địch lại đám phỉ binh này, người chồng trong gia đình ba người bị đánh chết, vợ và con gái nhỏ bị phỉ binh bắt đi.

Cảnh tượng này nhanh chóng kích động sự bất mãn của hành khách, nhưng đối mặt với bộ đội hơn ngàn người xung quanh cùng họng súng đen ngòm, tất cả mọi người đều dám giận không dám nói.

Tô Nghĩa Thiên thấy thế siết chặt khẩu Hán Dương trong tay, nghiến răng nói: "Lũ súc sinh này, thật không phải là người!" Tô Thần không nói gì, chỉ ấn tay Tô Nghĩa Thiên xuống.

Rất nhanh, hàng người tiếp tục tiến lên, đến lượt bốn người Tô Thần chịu kiểm tra.

Phụ trách kiểm tra là hai tên phỉ binh, một béo một gầy.

Tên gầy khiêng tạm một cái bàn từ trên tàu xuống, cầm giấy bút

phụ trách ghi chép.

Tên béo còn lại vừa hỏi chuyện, mắt vừa quét lên quét xuống, đánh giá xem trên người hành khách có tài sản quý giá nào không. "Người ở đâu, tên là gì, đi Kinh thành làm gì?" Tô Thần hít sâu một hơi, lấy từ trong ngực ra mấy đồng đại dương. "Chúng tôi là thương nhân phương Nam, đến Kinh thành làm chút buôn bán nhỏ, vị đại ca này có thể tạo điều kiện thuận lợi chút không?" Nhìn thấy mấy đồng đại dương, mắt tên béo lập tức sáng rực lên.

Gã vội vàng bất động thanh sắc nhận lấy tiền từ tay Tô Thần, sau đó phất tay nói: "Được, qua đi." Thời buổi này lương bổng đi lính rất thấp, tuy rằng quân phiệt Bắc Dương và các quân phiệt địa phương lớn quy định lương mỗi tháng từ năm đến mười đồng đại dương.

Nhưng thực tế, binh lính tầng lớp thấp nhất cầm được vào tay hai ba đồng đại dương đã được coi là quân đội liêm khiết, trưởng quan biết thương xót binh lính rồi.

Chỉ là... ngay lúc Tô Thần tưởng rằng có thể lừa gạt qua cửa, thì cách sau lưng hắn không xa, nữ sinh Uyển Uyển bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Quân gia, trên tay hắn có cái vòng bạc, trị giá cả ngàn đại dương đấy!" Lời vừa dứt, hai tên phỉ binh lập tức mắt sáng như đèn pha.

Đặc biệt là tên béo, trực tiếp chĩa khẩu Hán Dương trong tay lên. "Vòng đâu?!" Sắc mặt Tô Thần thoáng hiện lên vẻ giận dữ, ánh mắt dần trầm xuống.

Hắn không ngờ tới, thời khắc mấu chốt lại bị một con ranh phá hỏng chuyện.

Không cần nhìn hắn cũng biết, người hô lên sau lưng chính là nữ sinh Uyển Uyển lúc nãy.

Thấy Tô Thần không nói gì, tên phỉ binh béo "rắc" một tiếng lên đạn! "Hỏi mày lần nữa, vòng đâu?

Chương 64

Lấy ra!" Sắc mặt Hắc Bối Lão Lục âm trầm đáng sợ, bàn tay đã đặt lên thanh Quan Sơn Đao trong tay nải.

Nhưng mà...

Tô Thần bỗng nhiên cười, sau đó lấy Nhị Hưởng Hoàn trong ngực ra.

Nhị Hưởng Hoàn bạc sáng lấp lánh, không ngoài dự đoán gây ra một tràng kinh hô.

Đặc biệt là hai tên phỉ binh béo gầy, tròng mắt sắp lồi cả ra ngoài.

Tô Thần đặt Nhị Hưởng Hoàn lên bàn, giọng nói lạ thường bình tĩnh: "Có thể đi được chưa?" Tên phỉ binh béo nhìn trái nhìn phải, đặc biệt nhìn kỹ mấy lần về phía viên sĩ quan cưỡi ngựa ở xa.

Thấy quan trên không chú ý mình, gã vội vàng thu Nhị Hưởng Hoàn vào túi, sau đó xua tay lia lịa: "Đi đi đi, đi mau!" Tô Thần trong lòng khẽ thở phào, vội vàng cùng Tô Nhân Tu, Hắc Bối Lão Lục đi dọc theo đường ray tàu hỏa quay ngược lại.

Hành khách dọc đường đợi đi xa rồi mới dám chửi ổng đám phỉ binh kia.

Tô Nhân Tu quay đầu nhìn thoáng qua, khẽ thở dài: "Tộc trưởng, cứ thế đưa vòng cho bọn chúng sao?" "Đúng đấy, đó là đồ tốt lấy ra từ mộ U Linh mà!" Tô Nghĩa Thiên căm giận bất bình.

Hắc Bối Lão Lục càng trực tiếp hơn, lấy Quan Sơn Đao trong tay nải ra, giọng nói lạnh lẽo: "Tôi giết quay lại!" "Giết?" Tô Thần quét mắt qua mấy người, lắc đầu: "Lấy cái gì mà giết?" "Trước mắt đám phỉ binh này thế lớn, chiếm được Kinh thành, ước chừng ít nhất có

mười vạn bộ đội ở quanh đây.

Dựa vào bốn người chúng ta, giết kiểu gì?" "Nhưng mà..." "Không có nhưng nhị gì cả, mọi người về huyện Thương Châu trước, mua bốn vé tàu sáng mai đi Thẩm Thành." "Tộc trưởng, còn anh?" Tô Thần nhìn ba người một cái, lắc đầu nói: "Không cần lo cho tôi, sáng mai tôi sẽ đến hội họp với mọi người." Nói rồi, hắn quay đầu nhìn Hắc Bối Lão Lục: "Lão Đao, cho tôi mượn Quan Sơn Đao dùng một chút." Hắc Bối Lão Lục không nói hai lời, đưa thanh đao trong tay nải cho Tô Thần.

Nói xong lời này, thấy không ai chú ý mình, Tô Thần trực tiếp từ trên đường ray nhảy vào ruộng lúa mạch bên cạnh.

Ruộng lúa vàng óng che khuất thân ảnh hắn, rất nhanh đã biến mất không thấy tăm hơi.

Ba người còn lại nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tô Nhân Tu trầm giọng nói: "Tiểu Thần là người có chủ kiến, chúng ta nghe nó sắp xếp!" Ngoại ô Thương Châu, trong ruộng lúa cách Kinh thành hơn trăm dặm.

Tô Thần dưỡng tinh súc duệ, rất nhanh đã đợi được đến lúc trời tối.

Tầm quan trọng của Nhị Hưởng Hoàn còn cao hơn Tô Nghĩa Thiên nghĩ nhiều.

Chỉ là Tô Thần cũng hiểu, ban ngày có hơn ngàn quân đội vũ trang đầy đủ, nếu trực diện xung đột, hắn và Hắc Bối Lão Lục có lẽ có hy vọng liều mạng bị trọng thương để đột phá vòng vây, nhưng Tô Nhân Tu và Tô Nghĩa Thiên đa phần sẽ phải bỏ mạng.

Cho nên hắn chọn đợi đến trời tối, nhân lúc màn đêm lẻn vào doanh trại phỉ binh, lấy lại Nhị Hưởng Hoàn.

Bóng đêm đậm đặc như mực đổ xuống đại địa.

Tô Thần hít sâu một hơi, dắt hai khẩu súng Mauser bên hông, đeo Quan Sơn Đao sau lưng.

Sau đó dọc theo đường ray, tiến về phía doanh trại phỉ binh trú đóng.

Đến ngoại vi doanh trại, có thể thấy từng đội binh lính tuần tra, đồng thời đoàn tàu kia cũng bị bọn chúng trưng dụng làm doanh trại tạm thời.

Hít sâu một hơi, Tô Thần khéo léo tránh né lính tuần tra, từng chút một thâm nhập vào trong doanh.

Hắn tìm kiếm một hồi, đặt mục tiêu vào lều trại của binh lính bên cạnh tàu hỏa.

Nhân lúc bóng đêm, Tô Thần từ phía sau rạch lều, lẻn vào trong.

Bên trong có bảy tám tên phỉ binh đang ngủ say như chết.

Tô Thần lạnh mặt, mò mẫm đi qua, từng người một cắt cổ.

Cho đến tên phỉ binh cuối cùng, hắn mới kề Quan Sơn Đao lên đầu đối phương, vả một cái cho tỉnh. "Mày dám hô lên một chữ, đầu dọn nhà!

Nghe rõ chưa?" Tên phỉ binh mở mắt ra đã thấy một thanh trường đao hàn quang lấp lánh kề trên cổ, sợ đến mức hai chân run như cầy sấy, vội vàng chớp mắt, ra hiệu mình đã hiểu. "Tao hỏi mày, tên béo và tên gầy phụ trách kiểm tra ban ngày đang ở đâu?" Tên phỉ binh vội vàng nói: "Bọn họ ở trong cái lều bên cạnh, hảo hán, là bọn họ cướp tiền của ngài, không phải tôi a..." Tô Thần nghe vậy, ánh mắt quét qua một đống nhỏ đồng hồ quả quýt, ống đồng, đại dương chất đống cách đó không xa, hừ lạnh một tiếng, tay hơi dùng lực.

Quan Sơn Đao sắc bén vô cùng, trong khoảnh khắc đã cắt đứt cổ họng kẻ này.

Ặc ặc...

Chỉ thấy tên phỉ binh phát ra từng trận tiếng thở rít lọt gió, máu trên cổ tuôn ra như suối, mắt trợn trừng, rất nhanh đã mất đi sự sống. "Lúc chúng mày giết chồng người ta, hãm hiếp vợ con người ta, sao không nói câu này..." Tô Thần thu hồi Quan Sơn Đao, dùng quần áo phỉ binh lau sạch máu tươi trên lưỡi đao.

Đây vẫn là lần đầu tiên hắn giết người, hơn nữa một lần giết liền tám tên phỉ binh.

Tô Thần vốn tưởng rằng mình sẽ có các loại khó chịu, nhưng nhìn cảnh tượng máu tươi đầy đất trong lều, giờ phút này đầu óc hắn lại lạ thường thanh minh, thậm chí còn bình tĩnh hơn bình thường.

Hắn khẽ thở ra một hơi, không lưu lại trong lều này nữa.

Lặng lẽ rút lui khỏi lều, ẩn thân trong bóng tối, tiếp tục mò mẫm đến lều trại của hai tên phỉ binh béo gầy.

Cái lều này gần tàu hỏa hơn, người bên trong cũng ít hơn.

Rất hiển nhiên, hai người này có địa vị khá cao trong quân đội, ước chừng là cấp tiểu đội trưởng.

Nếu không cũng chẳng vớ được cái việc béo bở là kiểm tra!

Tô Thần lẻn vào xong, liếc mắt liền thấy hai tên béo gầy, chỉ là điều ngoài ý muốn là tên gầy cư nhiên chưa ngủ, vẫn đang ở trên giường, đếm từng đồng đại dương một.

Nghe thấy động tĩnh có người vào lều, tên gầy sững sờ một chút, theo bản năng ngẩng đầu nhìn lại.

Bốn mắt nhìn nhau, trong lòng Tô Thần lạnh lẽo. "Coi như mày

xui xẻo..." Ngay sau đó, không đợi tên gầy phản ứng lại, Tô Thần cả người như thỏ thoát cũi, nhanh chóng lao đến bên cạnh tên gầy, Quan Sơn Đao trong tay càng chuẩn xác vô cùng, lướt qua cổ đối phương.

Phập...

Thiết khí cắt mở máu thịt, bắn ra vô số máu tươi.

Tô Thần lùi lại hai bước, tránh đi máu của tên gầy, cũng chẳng thèm để ý đối phương, đi thẳng tới lôi tên béo từ trong chăn ra. "Nhiều tiền quá, đừng quậy...

Tao đang gặm chân giò đây..." Tên béo ngủ mơ mơ màng màng, còn tưởng là tên gầy đang gọi hắn, nhắm mắt lầm bầm một câu.

Tô Thần cũng không chiều hắn, xoay ngược Quan Sơn Đao, trực tiếp dùng sống đao vỗ lên mặt hắn một cái.

Tên béo bị cái lạnh của lưỡi đao làm giật mình tỉnh giấc, theo bản năng mở mắt.

Đợi hắn nhìn rõ người trước mặt mình, cùng với thanh đao đang kề trên cổ, ánh mắt lập tức trở nên kinh khủng, theo bản năng muốn hét lớn cứu mạng.

Nhưng Tô Thần thân thủ mẫn tiệp, không đợi hắn hét lên thành tiếng đã đấm một quyền vào bụng hắn, khiến hắn đau đến cong cả người, không phát ra được tiếng nào. "Nghe cho kỹ, tao chỉ hỏi một lần!

Vòng của tao đâu?" "Ư ư..." Tên phỉ binh béo đau đến ngũ quan vặn vẹo vào một chỗ, hồi lâu mới miễn cưỡng khôi phục lại.

Nghe câu hỏi của Tô Thần, hắn không chút khí phách quỳ rạp xuống đất. "Hảo hán, đừng, đừng giết tôi!

Là do ham tiền nên mới cướp vòng tay của ngài, không liên quan

đến tôi a, hơn nữa vòng tay của ngài bị Triệu đoàn trưởng lấy đi rồi!" "Triệu đoàn trưởng?" "Chính là người cưỡi ngựa ban ngày, hắn tên là Triệu Kim Phát, là em vợ của Quách lữ trưởng.

Ngày thường hắn rất thích mấy việc béo bở này, vơ vét được rất nhiều tiền!

Lần này nghe nói bắt được Doãn đại thiếu gia, là công tử nhà giàu nhất Kinh thành, lắm tiền lắm, nên Triệu Kim Phát mới tranh suất qua đây kiếm chác." Tô Thần trong lòng khẽ động, trầm giọng nói: "Triệu Kim Phát mày nói đang ở đâu?" "Ở ngay toa giường nằm trên tàu hỏa, thằng rùa đen đó, mình thì ở trên tàu, bắt anh em ở nơi hoang vu dã ngoại..." Có thể thấy được, đám phỉ binh này cũng không ít lần chịu tội của Triệu Kim Phát.

Tuy nhiên, tướng hèn hèn một tên, tướng gấu gấu một ổ.

Từ hành xử của Triệu Kim Phát là có thể nhìn ra, đám phỉ binh này làm không ít chuyện ác ức hiếp bá tánh.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không do dự, Quan Sơn Đao trong tay vung lên.

Chương 65

Trong chốc lát, lại một cái đầu bay lên trời. "Phải tăng tốc độ thôi, trong lều có người chết, đoán chừng sẽ rất nhanh bị phát hiện!" Tô Thần hít sâu một hơi, cũng không đi quản hơn trăm đồng đại dương trên bàn mà hai tên béo gầy cướp được, tranh thủ thời gian lao về phía tàu hỏa. ...

Trên tàu tĩnh lặng như tờ, tịnh không có binh lính tuần tra.

Đoán chừng Triệu Kim Phát cảm thấy cấp trên của hắn đã chiếm được Kinh thành, khu vực Trực Lệ không ai cản nổi, cho nên căn bản không cần lo lắng có người dám vuốt râu hùm.

Ngoài ra còn một điểm, tên phỉ binh béo nói không sai.

Triệu Kim Phát phụ trách phong tỏa đường sắt, quả thực đã vơ vét không ít.

Hắn không chỉ cướp đoàn tàu này, mà cơ bản trong hai ngày nay, tất cả tàu hỏa đi Kinh thành, bất kể là hướng Thông Châu hay là các tuyến đường khác, đều bị Triệu Kim Phát chặn lại.

Ngắn ngủi hai ngày, đã vơ vét được hơn tám vạn đại dương, hơn nữa toàn bộ chuyển đến chất đống trong toa giường nằm.

Tô Thần mở một cái rương gỗ trong đó ra, thấy bên trong chứa đầy những đồng đại dương sáng lấp lánh.

Lập tức không nhịn được thầm mắng trong lòng! "Mẹ kiếp, lão tử tân tân khổ khổ xuống mộ, trải qua bao nhiêu nguy hiểm, cũng chẳng qua kiếm được mấy ngàn đại dương, mày thế mà lại tham thật đấy!" Nghĩ đến đây, tròng mắt Tô Thần xoay chuyển.

Trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, không gian có thể chứa đồ

không?" "Kích hoạt chức năng không gian hệ thống, cần nộp 10.000 đại dương, mỗi lần mở rộng một mét khối không gian, cần 1.000 đại dương!" "Còn có chức năng này thật à!" Tô Thần trong lòng vui vẻ!

Có điều giá cả hơi đắt, phí kích hoạt đã mất một vạn, về sau một ngàn đại dương mở rộng một mét khối.

Nếu đổi là trước kia, mấy trăm đại dương trong tay hắn, ngay cả phí kích hoạt cũng không đủ!

Nhưng mà... trước mắt nhiều đại dương thế này, không dùng phí của giời.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không do dự, trực tiếp đặt bàn tay lên đống đại dương đầy ắp trong rương, đồng thời thầm nói trong lòng. "Hệ thống, kích hoạt chức năng không gian!" 【Chúc mừng túc chủ...】 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công mở ra không gian lưu trữ!】 【Không gian lưu trữ là 1 mét khối, không thể bỏ vào vật sống, thời gian trong không gian ngưng đọng!】 【Mỗi lần tiêu tốn 1000 đại dương, có thể mở rộng một mét khối!】 Nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở, khóe miệng Tô Thần khẽ nhếch lên.

Hắn lần nữa đặt tay lên những thùng gỗ chứa đầy đại dương. "Hệ thống, mở rộng không gian, trước tiên làm ba mươi mét khối!" Trong khoảnh khắc, chỉ thấy số đại dương dưới tay Tô Thần nhanh chóng biến mất, mà trong đầu hắn cũng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Chúc mừng túc chủ thành công mở rộng...】 【Chúc mừng...】 Tiếng nhắc nhở vang lên liên tiếp ba mươi lần, số đại dương trong mấy cái rương lớn nhảy mắt đã vơi đi một nửa.

Đồng thời, không gian lưu trữ của Tô Thần cũng mở rộng đến 30 mét khối.

Kích thước này xấp xỉ một container tiêu chuẩn 20 feet của vận tải biển đời sau, có thể chứa khoảng mười tám tấn hàng hóa.

Tô Thần tâm mãn ý túc, sau đó ba vạn đại dương còn lại cũng không buông tha, thu hết vào trong không gian hệ thống.

Dùng tiền của kẻ khác để làm việc, mới sướng!

Còn tiền hắn tân tân khổ khổ kiếm được, phải giữ lại để phát triển gia tộc.

Sau khi vơ vét sạch sẽ tiền tài của Triệu Kim Phát, Tô Thần cầm lấy Quan Sơn Đao của Lão Lục, lặng lẽ không một tiếng động đi về phía gian phòng ngủ vẫn còn sáng đèn ở đằng xa.

Vừa mới tới gần, liền nghe thấy trong phòng ngủ truyền ra một trận tiếng cười phóng đãng. "Đoàn trưởng, người ta tốn bao công sức mới giúp ông bắt được thiếu gia nhà họ Doãn, chuyện cha em nhậm chức ở Bộ Giáo dục..." "Yên tâm đi, công lao của em tôi nhớ kỹ mà, cả cái Kinh thành đều do Đại soái đánh hạ, chuyện Bộ Giáo dục chỉ là một câu nói của tôi thôi!

Hắc hắc, tiểu mỹ nhân, lại đây hôn cái nào..." Nghe thấy giọng người phụ nữ bên trong, mày Tô Thần hơi nhíu lại.

Bởi vì giọng nói này không phải ai khác, chính là cô nữ sinh Uyển Uyển ban ngày cố ý đứng ra trả thù. "Thảo nào lúc ban ngày rời đi không nhìn thấy cô ta, hóa ra là đổi một cái đùi lớn khác để ôm." Rất hiển nhiên!

Cô ả Uyển Uyển này thấy Doãn Tân Nguyệt ốc còn không mang nổi mình ốc, lập tức đổi người để nịnh bợ.

Chỉ là Tô Thần không ngờ tới, cô ta còn rất hiếu thuận, đều đã trong tình huống này rồi mà vẫn không quên mưu cầu cho lão cha mình một chức vị ở Bộ Giáo dục. "Hừ, vốn dĩ còn định chỉ giáo huấn

một chút... nhưng hiện tại..." Ánh mắt Tô Thần hơi lạnh, trực tiếp dùng Quan Sơn Đao hất tung cửa phòng ngủ.

Vừa mới mở cửa, liền nhìn thấy bên trong Triệu Kim Phát và nữ sinh Uyển Uyển quần áo xộc xệch, đang ôm lấy nhau. "Mày là ai?

Ai cho mày vào đây!

Cút ra ngoài!" Nhìn thấy Tô Thần bước vào, Triệu Kim Phát sững sờ trong giây lát, lập tức giận tím mặt mắng to.

Tô Thần không nói nhảm nhiều lời, Quan Sơn Đao trong tay nháy mắt xuất thủ.

Phốc xuy, phốc xuy...

Liên tiếp hai tiếng lưỡi dao găm vào da thịt vang lên, tiếng thét chói tai của hai người chỉ phát ra được nửa câu thì im bặt.

Tô Thần sắc mặt đạm mạc, thu hồi Quan Sơn Đao.

Ánh mắt hắn tìm kiếm trong phòng, rất nhanh đã thấy được chiếc Nhị Hưởng Hoàn của mình ở trên bàn cách đó không xa.

Tô Thần cầm lấy Nhị Hưởng Hoàn đeo lên cổ tay, lặng lẽ lui ra khỏi toa xe.

Bất quá, ngay khi hắn đi ngang qua một gian phòng ngủ trong đó, bỗng nhiên nghe thấy bên trong truyền đến tiếng động rất nhỏ. "Bị người phát hiện?" Tô Thần nhíu mày.

Hắn mở cửa phòng, tùy thời chuẩn bị trước khi người trong phòng kịp hô lên sẽ tung ra đòn tất sát.

Chỉ có điều, ngay khi Tô Thần đẩy cửa ra, lại nhìn thấy người bên trong cũng không phải thủ hạ của Triệu Kim Phát, mà là Doãn Tân Nguyệt đang bị trói gô, miệng bị nhét giẻ rách, chỉ có thể vặn vẹo trên mặt đất.

Nhìn thấy là Doãn Tân Nguyệt, Tô Thần ngẩn ra, không khỏi cười nói: "Đây không phải là Doãn đại công tước tử sao, sao lại bị bắt rồi?" Doãn Tân Nguyệt phát hiện người vào cửa là Tô Thần, lập tức lộ ra vẻ vui mừng, giãy dụa ú ớ ra tiếng.

Tô Thần suy tư một chút, vẫn là thu hồi Quan Sơn Đao, tiến lên lấy miếng giẻ trong miệng đối phương ra. "Cứu tôi!" "Dựa vào cái gì?" "Anh giết Triệu Kim Phát, Trực hệ quân phiệt sẽ không bỏ qua cho anh.

Chi bằng chúng ta hợp tác...

Cha tôi và Trương Đại soái ở Thẩm Thành là anh em kết nghĩa, tôi có thể đi mời Trương Đại soái đoạt lại Kinh thành." "Lý do rất tốt..." Tô Thần trở tay vung đao, cắt đứt dây thừng trên người Doãn Tân Nguyệt.

Cô nàng sau khi trọng hoạch tự do, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó vừa xoa cổ tay đau nhức, vừa căm giận bất bình kể lại nguyên nhân bị bắt.

Tin tức cô ở trên chuyến tàu này là do nữ sinh Uyển Uyển tiết lộ ra ngoài.

Ban ngày, đám tay chân của Tân Nguyệt Phạn Điếm vừa đánh vừa lui, hộ tống Doãn Tân Nguyệt xuống tàu hỏa, định từ đường nhỏ đi vòng tới Kinh thành.

Ai ngờ Triệu Kim Phát đã sớm phái người mai phục xung quanh, một lần tóm gọn. "Hiện tại cô định làm thế nào?" "Trước tiên đi Thẩm Thành tìm Trương Đại soái!" "Thẩm Thành..." Tô Thần trầm ngâm một chút, gật đầu nói: "Được, nhân lúc bọn chúng chưa phản ứng kịp, đi ngay bây giờ!" "Chờ một chút!" Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, đi đến vị trí cửa sổ xe, nhìn về phía quân doanh bên ngoài.

Bên ngoài vẫn có phỉ binh đi đi lại lại tuần tra, từng mảng lều trại chia cắt tuyến đường sắt này ra. "Đi như thế này, bọn chúng sớm muộn gì cũng sẽ phát hiện..." Doãn Tân Nguyệt đảo mắt một vòng, vội vàng kéo Tô Thần, xuyên qua đoàn tàu u ám, một đường đi tới toa cuối cùng.

Chương 66

Cửa lớn toa xe bị khóa lại, cửa ra vào còn có hai tên phỉ binh súng ống đầy đủ đang canh gác. "Bên trong là kho quân hỏa của cái đoàn Triệu Kim Phát này, có không ít thuốc nổ!" Doãn Tân Nguyệt nói khẽ, đồng thời làm động tác cắt cổ. "Một là không làm, hai là làm đến cùng, cho nổ tung cái đoàn này đi!" Tô Thần nhìn hung quang trong mắt Doãn Tân Nguyệt, trong lòng kinh ngạc.

Hắn chẳng qua là giải quyết kẻ thù, Doãn Tân Nguyệt cư nhiên muốn diệt cả một đoàn quân.

Bất quá... nơi này cách Thương Châu rất gần, cái chết của Triệu Kim Phát không giấu được bao lâu, một khi thủ hạ của gã phản ứng lại, rất nhanh sẽ men theo đường ray đuổi theo.

Đến lúc đó muốn an toàn rời đi e rằng sẽ khó.

Tô Thần trầm ngâm hồi lâu, gật đầu với Doãn Tân Nguyệt. "Tôi đi dụ hai tên lính kia đi!" "Anh dụ thế nào?" Tô Thần đang kỳ quái, lại thấy Doãn Tân Nguyệt rón rén đi tới lối đi gần toa xe cuối cùng nhất, sau đó... "Ai da, đau quá nha..." Đây là giọng nói vốn có của cô, thanh thúy uyển chuyển, còn mang theo chút tinh nghịch.

Quả nhiên!

Hai tên lính canh gác kho quân hỏa ở toa cuối cùng đưa mắt nhìn nhau.

Một người trong đó nghi hoặc nói: "Hình như là cô nữ sinh mà Đoàn trưởng mang về kia..." "Nói nhảm, trên tàu này trừ cô nữ sinh nũng nịu kia ra thì làm gì còn đàn bà!" "Sao cô ta lại chạy tới đây?" "Tao đi xem thử!" "Mẹ kiếp, thằng ranh mày không có ý tốt, tao cũng đi..." Hai tên lính không quá để ý, dù sao xung quanh đây toàn bộ đều

là binh lính tuần tra, rất khó có người có thể tiềm nhập vào đây mà không kinh động binh lính bên ngoài.

Bọn chúng tưởng là cô nữ sinh kia không cẩn thận đi lạc!

Tục ngữ nói rất hay, quân doanh ba năm, heo nái cũng thành Điêu Thuyền.

Hai người cũng không có gan làm gì, đơn thuần muốn đi xem cho đã mắt.

Bọn chúng đi tới lối đi, thò đầu nhìn về phía toa xe phía trước. "Quái lạ, người đâu?" Lời còn chưa dứt!

Mãnh nhiên, một vệt đao quang hàn khí lăng liệt lóe lên.

Hai tên lính còn chưa kịp phản ứng đã bị Tô Thần một đao chém bay đầu.

Doãn Tân Nguyệt trốn ở một bên khẽ híp mắt lại, đứng dậy tán thán: "Đao pháp không tệ nha, tôi biết ngay các người không phải người thường..." Nói chuyện, cô đi tới, đá thi thể hai tên lính trên mặt đất một cái.

Sau đó cũng không chê bai, lấy hai khẩu súng trường Hán Dương (Hanyang 88) bọn chúng đang đeo trên lưng, đồng thời còn lục ra một hộp diêm từ trên người bọn chúng.

Tô Thần quay đầu nhìn cô một cái, đi vào toa xe, dùng lưỡi đao cạy mở khóa sắt.

Quả nhiên!

Trong toa xe này chất đầy ắp đạn dược súng trường, hơn hai trăm khẩu súng trường Hán Dương mới tinh chưa bóc tem, cùng với kíp nổ, thuốc nổ, mấy thùng lớn lựu đạn cán gỗ.

Trong góc, Tô Thần thậm chí còn nhìn thấy hai khẩu súng máy

hạng nặng. "Chậc, cái đoàn dưới trướng Triệu Kim Phát này vũ khí trang bị cũng tinh lương thật!" Ý niệm Tô Thần vừa chuyển, liền đem những thùng chứa kíp nổ, thuốc nổ cùng lựu đạn cán gỗ khuân ra ngoài.

Doãn Tân Nguyệt thấy thế, vội vàng qua đây hỗ trợ.

Hai người cùng nhau động thủ, một lát sau đã đem thuốc nổ chất đống tại các điểm nối toa xe.

Mười mấy thùng thuốc nổ này phân tán ra, đủ để hất tung cả đoàn tàu lên trời.

Ngoài ra, nhân lúc Doãn Tân Nguyệt đang bố trí thuốc nổ, Tô Thần trở lại toa xe chứa vũ khí trang bị, thu toàn bộ súng trường Hán Dương, mấy chục vạn viên đạn, đặc biệt là khẩu súng máy hạng nặng kia vào trong không gian.

Số súng ống bên trong này đủ để tái vũ trang cho một tiểu đoàn.

Dù cho bản thân không dùng, làm con buôn vũ khí thì ít nhất cũng trị giá vài vạn đại dương.

Đại pháo vừa vang, vàng ròng vạn lượng!

Buôn bán vũ khí vĩnh viễn đều là mối làm ăn kiếm tiền đứng hàng đầu.

Nghĩ tới đây, Tô Thần liếc nhìn toa xe trống rỗng, đi ra ngoài hội hợp với Doãn Tân Nguyệt. "Thế nào?" "Đều xong rồi!" Tô Thần gật gật đầu, cùng cô rời khỏi toa xe.

Nhân lúc không ai chú ý, lặng lẽ xuống tàu từ phía đuôi xe.

Nhìn dây dẫn nổ đã bố trí xong, Doãn Tân Nguyệt hít sâu một hơi, lấy bao diêm ra, nhẹ nhàng quẹt một cái.

Trong nháy mắt, que diêm bùng cháy, lan tỏa ra một mùi lưu huỳnh

hăng hắc.

Tô Thần nhìn thấy tay cô đang run rẩy, không khỏi cười nhạt. "Còn tưởng cô ngoan lạt thế nào, không ngờ cô cũng biết sợ..." Doãn Tân Nguyệt có chút não nộ trừng Tô Thần một cái, sau đó quyết tâm, ném nhẹ que diêm trong tay về phía dây dẫn thuốc nổ trên tàu hỏa.

Sát na gian, thuốc nổ bị dẫn nhiên, phát ra tiếng xèo xèo!

Chỉ có điều âm thanh này cũng không lớn, nếu không lắng nghe kỹ thì căn bản không chú ý tới.

Doãn Tân Nguyệt châm ngòi xong, lập tức quay đầu nói: "Chạy mau!" Hai người lập tức men theo đường ray xe lửa, chạy như điên về hướng Thương Châu.

Chạy được trọn vẹn hơn một trăm bước, chỉ nghe sau lưng bỗng nhiên truyền đến một tiếng nổ kinh thiên động địa.

Oanh oanh oanh...

Tiếng nổ vang lên liên tiếp không ngừng, cộng thêm ánh lửa kịch liệt, triệt để chiếu sáng cả bầu trời đêm!

Nhưng thứ khiến Doãn Tân Nguyệt cảm thấy chấn động hơn cả vẫn là những tên phỉ binh bị sóng xung kích của vụ nổ hất tung sang hai bên đường ray.

Nhất thời, tiếng khóc la, tiếng chửi mắng hỗn hợp với tiếng nổ, trực tiếp làm cho cả cái quân doanh vỡ tổ. "Lần này không cần lo lắng bọn chúng đuổi theo nữa!" Đích xác, gặp phải vấn đề, đem kẻ gây ra vấn đề giải quyết, tự nhiên sẽ không cần lo lắng về vấn đề đó nữa.

Tô Thần không nói gì, Doãn Tân Nguyệt thu hồi ánh mắt, hai người liền men theo đường ray xe lửa đi không ngừng.

Nơi này cách ga tàu hỏa Thương Châu chừng bảy tám mươi dặm.

Cứ thế cắm đầu đi được mười mấy dặm đường, Tô Thần quay đầu lại, lại phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã dừng lại, đặt mông ngồi xuống đất. "Sao không đi nữa?" "Tôi... chân tôi bị trẹo rồi." Doãn Tân Nguyệt có chút ngại ngùng cúi đầu, thậm chí ngay cả giọng nói cũng quên che giấu, lộ ra giọng nữ thanh thúy vốn có.

Trước mắt đang là đêm khuya, ánh trăng sáng tỏ.

Mượn ánh trăng, Tô Thần nhìn thấy cô đeo mặt nạ da người, một bộ hình tượng công tử nhà giàu.

Nhưng giọng nói lại là giọng con gái nũng nịu, chỗ nào cũng cảm thấy sai sai.

Trì nghi một lát, Tô Thần vẫn tiến lên, ngồi xổm xuống trước người Doãn Tân Nguyệt. "Anh muốn cõng tôi?" "Đừng nói chuyện!" "Ồ." Trong mắt Doãn Tân Nguyệt lộ ra vài phần vui vẻ, vội vàng leo lên lưng Tô Thần.

Tô Thần có thể cảm giác được Doãn Tân Nguyệt vóc người nhỏ nhắn, cũng không nặng.

Trước đó sở dĩ nhìn qua thân hình cao lớn, đoán chừng cũng là vì nữ giả nam trang nên độn thêm đế giày.

Ngoài ra, trên người cô còn mang theo một mùi hương độc đáo.

Tựa lan không phải lan, tựa xạ không phải xạ, u u trầm trầm, ngòn ngọt ngây ngất.

Chương 67

Doãn Tân Nguyệt vươn tay ôm lấy cổ Tô Thần, ghé đầu lại gần, gần như dán vào tai Tô Thần thì thầm. "Dù sao anh cũng biết rồi, nói thật cho anh biết nhé, kỳ thật tôi là con gái, dịch dung cải trang thành nam tử.

Thời buổi này làm ăn, nữ tử chung quy không tiện bằng nam tử." "Câm miệng!" "Ồ..." Doãn Tân Nguyệt đại khái là người không chịu ngồi yên.

Nằm trên lưng Tô Thần, chưa được một lúc đã nhịn không được lầm bầm lầu bầu. "Công phu của anh cũng không tệ, nếu anh nguyện ý, có thể tới Tân Nguyệt Phạn Điếm của tôi, cha tôi khẳng định sẽ thưởng thức anh." "Cô nếu muốn tự mình xuống đi bộ thì cứ tiếp tục nói đi..." "Được rồi, tôi không nói nữa là được chứ gì." Doãn Tân Nguyệt bĩu môi, nắm chặt nắm đấm dứ dứ trên đỉnh đầu Tô Thần.

Lại bị chính mình chọc cười, lập tức buông tay xuống, một lần nữa nằm xuống, ngắm nhìn sườn mặt của Tô Thần mà ngẩn người xuất thần.

Có lẽ một ngày này trôi qua thật sự mệt mỏi, không được một lúc, cô đã từ từ nhắm mắt lại ngủ thiếp đi.

Mắt thấy Doãn Tân Nguyệt không còn nói chuyện, Tô Thần lập tức tăng tốc độ.

Thể chất của hắn trải qua hai lần tăng phúc, hiện tại xấp xỉ gấp năm lần người bình thường.

Mà Tô Thần cho dù chưa đạt tới tình trạng như Siêu Nhân, Người Nhện, thì cũng tuyệt đối là tồn tại vượt xa vận động viên đỉnh cấp.

Dù cho hiện tại đang cõng một người, hắn vẫn có thể đi nhanh như gió, một hơi chạy cả trăm dặm mà sẽ không có nửa điểm mệt mỏi.

Trời còn chưa sáng hẳn, Tô Thần đã cõng Doãn Tân Nguyệt về tới ga tàu hỏa Thương Châu.

Ga tàu lúc này còn chưa mở cửa, mấy người Hắc Bối Lão Lục đang đứng ở cửa nôn nóng chờ đợi.

Nhìn thấy Tô Thần bình an trở về, ba người rốt cuộc thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có điều, Tô Nhân Tu nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt đang ngủ ngon lành trên lưng Tô Thần, không khỏi có chút kinh ngạc. "Cậu... cậu ta không phải thiếu gia nhà họ Doãn sao?" "Đúng vậy Tộc trưởng, sao ngài lại cõng thiếu gia họ Doãn về đây?" "Ngoài ý muốn đụng phải, chờ lên xe rồi nói sau." Tô Thần lắc đầu, lại hỏi: "Ga tàu bao giờ thì mở cửa?" Lời còn chưa dứt, nhân viên ga tàu Thương Châu đã đi ra mở cửa lớn nhà ga.

Tuyến đường Kinh thành tuy rằng không thể đi, nhưng đi Thẩm Thành và các tỉnh phương Bắc thì vẫn thông suốt.

Mấy người vội vàng vào nhà ga, đi theo nhóm hành khách chờ đợi đầu tiên lên chuyến tàu chuyên dụng chạy tới Thẩm Thành.

Tô Thần phân phó mấy người Tô Nhân Tu đi mua vé bổ sung cho Doãn Tân Nguyệt trước, sau đó mới đi vào toa nằm, đặt Doãn Tân Nguyệt xuống.

Doãn Tân Nguyệt từ từ tỉnh lại, có chút mơ màng dụi dụi mắt. "Sao tôi lại ngủ quên mất?" Cô vươn vai, mơ mơ màng màng hỏi!

Cô có chút ngoài ý muốn phát hiện tấm lưng của Tô Thần rất vững vàng khoan hậu, còn rất dễ ngửi.

Thậm chí mấy tháng nay, giấc ngủ trên lưng Tô Thần này mới là giấc ngủ ngon nhất của cô.

Doãn Tân Nguyệt quay đầu nhìn quanh, phát hiện mình đã lên tàu hỏa. "Sắp xuất phát rồi sao?" "Ừ." Tô Thần ngôn giản ý cai, ngồi ở giường nằm bên kia nhắm mắt dưỡng thần.

Lúc này, Doãn Tân Nguyệt chú ý tới trên vai Tô Thần ướt một mảng, rõ ràng là nước miếng mình lưu lại.

Cô không khỏi đỏ mặt, theo bản năng lau lau vết tích nước miếng bên khóe miệng.

Khuông đương, khuông đương...

Một đoàn tàu hỏa chạy trên mảnh đất Thần Châu.

Mấy người Tô Nhân Tu mua vé xong, trở lại toa nằm. "Tộc trưởng, hỏi qua người trên tàu rồi, hai ngày nữa sẽ đến Thẩm Thành." Nói chuyện, ông đưa vé xe cho Tô Thần.

Tô Thần khẽ gật đầu, đưa thanh Quan Sơn Đao bọc trong vải cho Hắc Bối Lão Lục.

Doãn Tân Nguyệt nhìn về phía mấy người, tò mò hỏi: "Tại sao họ lại gọi anh là Tộc trưởng a?" Lúc nói câu này, Doãn Tân Nguyệt không có cố ý ngụy trang, vẫn là giọng nữ.

Điều này làm cho mấy người Tô Nhân Tu đều sửng sốt, toàn bộ đều nhíu mày. "Tộc trưởng, cậu ta..." Tô Thần khẽ lắc đầu, giải thích tình huống của cô một câu, tiếp đó nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt nói: "Sự hợp tác của chúng ta, đến Thẩm Thành là kết thúc.

Những cái không nên hỏi thì đừng hỏi." "Ồ..." Doãn Tân Nguyệt ngoan ngoãn gật đầu, đôi mắt to đen lay láy xoay chuyển linh hoạt.

Ngược lại là Tô Nhân Tu cười hắc hắc một tiếng, bỗng nhiên đẩy

đẩy Tô Nghĩa Thiên và Hắc Bối Lão Lục. "Chỗ này chật quá, chúng ta vẫn là thuê một gian toa nằm khác thì hơn." Lời còn chưa dứt, Tô Nghĩa Thiên đang buồn ngủ trực tiếp ngẩn người, vẻ mặt đầy nghi hoặc nói: "Lục thúc, chỗ này đâu có chật, ngồi được năm người mà..." Bốp!

Tô Nhân Tu trở tay vỗ một cái lên đầu Tô Nghĩa Thiên, đẩy cậu ta đi ra ngoài.

Hắc Bối Lão Lục hiểu ý, hiếm khi lộ ra một tia cười, cũng đi theo ra ngoài.

Rất nhanh, trong gian toa nằm chỉ còn lại hai người Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt.

Trong lòng Doãn Tân Nguyệt vui vẻ, nhìn về phía Tô Thần nói: "Đúng rồi, tôi còn chưa biết anh tên gì đấy?

Chính thức giới thiệu chút, tôi tên là Doãn Tân Nguyệt, nhà mở một cái Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành!" "Tô Thần!" Tô Thần ngắn gọn đáp lời.

Dù cho Doãn Tân Nguyệt không nói, hắn đều biết thân phận của cô.

Trừ thân phận của Doãn Tân Nguyệt ra, Tô Thần còn biết Tân Nguyệt Phạn Điếm của cha cô, danh nghĩa là tiệm cơm, thực chất là nhà đấu giá lớn nhất phương Bắc, có quan hệ với các phương thế lực.

Hơn nữa Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá đều là kỳ trân dị bảo, gia sản vô cùng phong hậu.

Gia tộc của Trương Khải Sơn ở Trường Sa được coi là hào môn địa phương, nhưng chỉ đi Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, đốt vài ngọn đèn trời, cơ bản đã đào rỗng quá nửa gia sản.

Mà những cuộc đấu giá như vậy ở Tân Nguyệt Phạn Điếm

thường xuyên xuất hiện.

Từ đó có thể thấy được Tân Nguyệt Phạn Điếm rốt cuộc có bao nhiêu tiền!

Cha của Doãn Tân Nguyệt trong giang hồ còn có một ngoại hiệu, gọi là Doãn Cửu Thành!

Ý tứ chính là, tài phú của Doãn gia đủ để mua lại chín tòa Kinh thành! "Xì, chẳng thú vị..." Doãn Tân Nguyệt bĩu môi, thấy Tô Thần không để ý tới mình, đành phải tiếp tục ngủ.

Thời gian vội vã, chớp mắt một cái đoàn người đã ngồi tàu hỏa hai ngày, rốt cục đến Thẩm Thành.

Trong hai ngày này, Doãn Tân Nguyệt không moi được câu nào từ chỗ Tô Thần, thế là dùng kế "khúc tuyến cứu quốc", chuyển sang lấy lòng Lục thúc của Tô Thần.

Cũng không biết cô đã rót mê hồn canh gì cho Lục thúc, hai ngày nay Tô Nhân Tu đã len lén kể không ít chuyện của Tô Thần.

Cái gì chuyện Tô Thần hồi nhỏ, chuyện từng đi học trường Tây trên thành phố, chuyện mọi người đề cử hắn làm Tộc trưởng Tô gia...

Đương nhiên, Tô Nhân Tu cũng không phải cái gì cũng nói.

Những cái không nên nói, ví dụ như Tộc điền, trộm mộ, còn có chuyện bọn họ tới Thẩm Thành, đều giữ kín như bưng.

Từ ga tàu đi ra, đập vào mắt là dòng người rộn ràng nhốn nháo.

Thẩm Thành vì có Trương Đại soái nên mấy năm nay phát triển không tệ, cộng thêm Đại Mao (Nga) và Nhật Bản đều coi nơi này là bàn đạp xâm lược.

Trong thành có thể nhìn thấy không ít người Tây tóc vàng mắt xanh, cũng như người Nhật mặc trang phục Nhật Bản sống ở Thẩm

Thành.

Bất quá, hiện nay Thẩm Thành vẫn chưa gọi là tên này, hiện tại được gọi là Phụng Thiên, đồng thời cũng là tỉnh hội của tỉnh Phụng Thiên.

Phải mãi cho đến khi con trai Trương Đại soái tiếp ban, Phụng Thiên mới đổi tên thành Thẩm Thành.

Nhìn dòng người tấp nập trên đường phố Thẩm Thành, Tô Thần quay đầu nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt.

Chương 68

"Thẩm Thành cũng đến rồi, chia tay ở đây thôi." Doãn Tân Nguyệt nghe vậy, vội vàng hỏi: "Anh muốn đi đâu?

Sau này liên lạc với anh thế nào?" "Không cần, non xanh còn đó nước biếc chảy dài, sau này không gặp lại." Nói xong lời này, Tô Thần liền dẫn mấy người Tô Nhân Tu hòa vào trong đám người, rất nhanh biến mất không thấy.

Doãn Tân Nguyệt sững sờ tại chỗ, hồi lâu sau bất đắc dĩ kiều hừ một tiếng, nhăn cái mũi thanh tú, lẩm bẩm: "Tô Thần...

Bản tiểu thư nhớ kỹ anh rồi, chờ đó, lần sau gặp mặt nhất định phải cho anh một kinh hỉ lớn!" Nói xong, Doãn Tân Nguyệt xoay người rời khỏi ga tàu. ...

Một canh giờ sau, đoàn người Tô Thần trọ lại khách sạn.

Vào phòng, mấy người rũ bỏ sự mệt mỏi sau những ngày bôn ba, tắm rửa nước nóng một trận sảng khoái.

Tô Thần sau khi tắm rửa, một mình ở trong phòng suy nghĩ kế hoạch tiếp theo. "Mộ Liêu Quốc Thái Phi, vị trí đại khái là ở ba tỉnh phương Bắc, nơi gần dãy núi Trường Bạch.

Nhưng vị trí cụ thể ở đâu thì ta lại không biết..." Trường Bạch Sơn kỳ thật là cách gọi chung, chỉ dãy núi rộng lớn chạy dài một ngàn ba trăm cây số, vắt ngang ba tỉnh phương Bắc.

Muốn ở nơi lớn như vậy tìm một cái cổ mộ nho nhỏ, không khác gì mò kim đáy biển. "Xem ra vẫn phải bắt đầu từ lịch sử nước Liêu!" Nước Liêu trong lịch sử là dân tộc du mục, quốc đô cũng không cố định.

Cho nên sinh ra Ngũ đại kinh đô!

Phân biệt là Thượng, Trung, Đông, Tây, Nam!

Trong đó Thượng kinh và Trung kinh đều nằm trong lãnh thổ Mông Cổ.

Hơn nữa đó là vị trí chủ yếu của nước Liêu thời kỳ đầu.

Đến trung kỳ và hậu kỳ, trung tâm kinh tế chính trị của nước Liêu liền chuyển dời đến Đông kinh và Tây kinh.

Đặc biệt là Đông kinh - Phủ Liêu Dương, trải qua mấy triều đại, thời gian cả trăm năm.

Vị Liêu Quốc Thái Phi này, vị trí có khả năng mai táng nhất chính là nằm trong cảnh nội phủ Liêu Dương!

Nam kinh còn lại, thực tế chỉ mười sáu châu Yến Vân, cũng chính là thành Yến Kinh mà Tô Thần vừa đi qua.

Còn Tây kinh thì lại ở một dải Sơn Tây, người nước Liêu cũng không quá coi trọng, mộ Thái Phi tuyệt đối không có khả năng ở Tây kinh.

Nghĩ tới đây, Tô Thần lấy tấm bản đồ xung quanh Thẩm Thành vừa mua ở ngoài phố ra, trải rộng lên bàn sách. "Các dãy núi quanh Thẩm Thành: Núi Ngũ Nữ, núi Phượng Hoàng, đỉnh Thạch Nhân, núi Vọng Nhi, núi Lão Hổ Động Tử..." Ngón tay Tô Thần lần lượt quét qua các dãy núi trên bản đồ, trong lòng yên lặng suy tính. "Năm ngọn núi này đều có phong thủy địa thế tựa sơn bàng thủy, có khả năng tồn tại đại mộ nhất.

Bất quá cụ thể là ngọn nào, còn phải tìm thêm manh mối." Nghĩ tới đây, Tô Thần thu hồi bản đồ, lấy áo khoác mặc vào.

Vừa ra khỏi phòng liền nhìn thấy Lục thúc Tô Nhân Tu đi tới.

"Lục thúc, có chuyện gì không?" Tô Nhân Tu xoa xoa tay, nói khẽ: "Tiểu Thần à, trước khi đi lão Tộc trưởng có dặn dò, bảo ta giúp cháu xem kỹ con gái nhà đã đính hôn kia, nếu không tốt thì chúng ta từ hôn, cưới người khác cũng được." Không đợi Tô Thần mở miệng, Tô Nhân Tu liền nói: "Doãn gia đại tiểu thư cũng rất tốt đấy, cũng không có tính khí đại tiểu thư gì, hơn nữa ta thấy cô bé này có ý với cháu.

Nhà đính hôn kia môn đăng hộ đối thấp kém, hơn nữa nhiều năm không liên lạc, từ thì từ thôi, trực tiếp đổi sang cưới con bé Tân Nguyệt kia..." Nghe thấy lời này, Tô Thần nhất thời có chút bất đắc dĩ, lắc đầu nói: "Lục thúc, sao thúc lại làm nghề bà mối rồi." "Hầy, chuyện cả đời của cháu quan hệ đến sự hưng suy của Tô gia chúng ta, sao có thể không coi trọng." Tô Thần lắc đầu, thuận miệng nói: "Hiện tại cháu không muốn nghĩ chuyện này, chỉ muốn dẫn mọi người sống những ngày tốt lành!" Muốn nói hoàn toàn không thích Doãn Tân Nguyệt thì là nói dối.

Bất quá, đối với Tô Thần mà nói, khoảng cách giữa hắn và Doãn gia hơi lớn.

Phải biết rằng, cho dù là Trương Khải Sơn lúc đó đã hùng bá Trường Sa, là người đứng đầu Cửu Môn, nhưng trong mắt cha của Doãn Tân Nguyệt - Doãn Cửu Thành, cũng chỉ là một gã thổ hào từ địa phương nhỏ đến mà thôi.

Ngoài ra, Tô gia đang trong giai đoạn phát triển tốc độ cao, hắn cũng không có thời gian quản cái gì nhi nữ tình trường. "Cháu cứ suy nghĩ thêm đi..." "Không cần suy nghĩ đâu, cháu còn đang vội đi ra ngoài đây!

Lục thúc, nếu thúc thực sự rảnh rỗi quá thì chi bằng dạy Tiểu Thiên thêm về thương pháp đi." Nói xong lời này, Tô Thần trực tiếp rời khỏi khách sạn.

Tô Nhân Tu nhìn bóng lưng hắn rời đi, chỉ có thể bất đắc dĩ lắc đầu.

Lúc này, cửa phòng đối diện Tô Thần mở ra, Tô Nghĩa Thiên thò đầu ra nói: "Lục thúc, cháu ủng hộ thúc, Tiểu Thần ca nếu cưới chị Doãn thì tốt rồi.

Chúng ta sau này không cần lo đói bụng nữa..." "Thằng nhóc xui xẻo này, hôm nay đã luyện súng chưa?" "Trong khách sạn này luyện súng kiểu gì ạ!" "Luyện nhãn lực, hôm nay thời gian luyện súng gấp đôi!" "A?!" Tô Nghĩa Thiên khổ sở, rụt đầu về.

Trong lòng nghĩ thầm, sớm biết thế thì đã không ló đầu ra rồi.

Thẩm Thành cũng là nơi có Thịnh Kinh (Shengjing) thời Thanh, có một tòa hoàng cung thời Thanh.

Trong đó cửa Hoài Viễn của hoàng cung Thịnh Kinh, cũng chính là Đại Tây Môn trong miệng người địa phương.

Ngoài ra, Đại Tây Môn còn có một biệt danh, gọi là Quỷ Môn.

Đây là bởi vì khi đó trước khi quân Thanh nhập quan, muốn chém đầu phạm nhân đều là đi từ Đại Tây Môn.

Đương nhiên, đây đều là chuyện xưa rồi.

Trước mắt Đại Thanh đều đã diệt vong gần mười năm, cái gọi là hoàng cung Thịnh Kinh tự nhiên không còn là hoàng thành nữa.

Tất nhiên cũng không mở cửa cho bên ngoài, tuyệt đại bộ phận thời gian đều là phong bế.

Sở dĩ phải nhắc đến Đại Tây Môn, là vì nơi này là nơi tập kết giao dịch cổ đổng văn ngoạn lớn nhất Thẩm Thành.

Rất nhiều đồ đào từ dưới đất lên đều sẽ từ đây chảy ra thị trường.

Đồng thời, nơi này cũng là nơi tụ tập của đủ loại người, tam giáo

cửu lưu, tin tức linh thông nhất.

Tô Thần đi tới bên ngoài Đại Tây Môn, tùy ý dạo qua một số sạp hàng, bất quá chỉ liếc qua vài lần, hắn liền mất hứng thú.

Bởi vì đồ vật trên mấy sạp hàng này giả đến thái quá, dù cho hắn không hiểu lắm về đồ cổ cũng biết là loại hàng liếc mắt là biết giả.

Cũng may mấy chủ quán bày sạp này cũng không muốn lừa gạt người mình.

Mục tiêu của bọn họ đều là đám người Tây tóc vàng mắt xanh, hoặc là người Nhật mặc kimono.

Đang nói chuyện, Tô Thần liền nhìn thấy một đôi vợ chồng người Tây, thành thạo bắt chuyện với chủ quán.

Chủ quán kia cũng biết chút tiếng Nga, xì xồ một hồi, cuối cùng chỉ vào miếng ngọc bích trên sạp, ra dấu tay số tám. "Của tôi đây là quốc bảo đấy, phải tám vạn ngân nguyên!" Tô Thần nghe thấy lời này, suýt chút nữa không nhịn được cười.

Hắn cướp kho súng của cả một đoàn quân cũng chỉ kiếm được sáu vạn đại dương, người anh em này còn thật dám hét tám vạn.

Nhưng mà... dù sao đều là lừa người ngoài, Tô Thần cũng không thèm để ý!

Sau đó nói đỡ một câu: "Huynh đệ, bảo bối của lão tổ tông sao có thể bán cho người nước ngoài chứ!

Tôi cũng là do không có tiền, tôi mà có tiền, đừng nói tám vạn, tám mươi vạn tôi cũng phải mua!" Nghe thấy lời này, đôi vợ chồng người Nga rõ ràng có vẻ ý động.

Người chồng có mái tóc đỏ, cân nhắc hồi lâu, cuối cùng vẫn cắn răng, dùng tiếng Trung nửa sống nửa chín nói: "Tám vạn không có khả

năng, tôi tối đa chỉ có thể trả năm trăm!" Gã nghĩ thầm, mình một đường từ tám vạn trả giá xuống còn năm trăm, đem bảo bối này về nước, kiểu gì cũng có thể kiếm lời một chút.

Chủ quán nghe xong, nhất thời ra vẻ khó xử.

Do dự cả buổi, lại nhíu mày, lại thở dài.

Cuối cùng dưới ánh mắt khẩn trương của vợ chồng người Nga, ủ rũ cụp đuôi nói: "Haizz, được rồi được rồi, tôi đây cũng là nghe lời Trương Đại soái, muốn cùng người Nga các ông giữ quan hệ tốt.

Nếu không tôi cũng không bán đâu!" Nói chuyện, chủ quán nhanh nhẹn gói ngọc bích lại, đưa cho vợ chồng người Nga.

Đôi vợ chồng này còn tưởng mình chiếm được món hời lớn, thống khoái giao tiền.

Chương 69

Nào biết loại ngọc bích cổ đại chuyên môn làm giả này, chi phí cũng chỉ mấy đồng đại dương.

Cầm được tiền, chờ đôi vợ chồng người Nga rời đi, chủ quán lập tức mày dạn mặt cười.

Một nghề đồ cổ này, chú trọng chính là ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Hơn nữa là mua xong miễn trả lại, hạ cờ không hối hận.

Đương nhiên, quy tắc này đối với người nước ngoài không có tác dụng, cho nên chủ quán thu tiền phiếu xong liền chuẩn bị dọn hàng về nhà.

Thời gian này, trong vòng một hai năm tới cũng không định ra bày sạp nữa.

Hắn vừa thu dọn, vừa liếc về phía Tô Thần nói: "Đa tạ huynh đệ, không có cậu nói đỡ, đơn này cũng không dễ làm thành.

Đi, mời cậu ăn thịt cừu xiên!" "Thịt cừu xiên thì thôi, tôi muốn hỏi lão ca một chút chuyện." "Không thành vấn đề, chuyện trên mặt đường Đại Tây Môn này, không có Hầu Tam tôi không biết." "Gần đây có mấy đạo sĩ, hai nam một nữ tới Thẩm Thành không?" "Đạo sĩ?

Không có!

Huynh đệ tìm đạo sĩ làm gì?" Tô Thần nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi: "Vậy lão ca có biết chỗ nào có thể mua được 'bảo hóa' (hàng thật) chính tông không?" "Hây, vậy cậu coi như hỏi đúng người rồi!

Lão ca nói thật với cậu nhé, bày sạp trên mặt đường Đại Tây Môn đều là lừa dân Tây thôi, hàng tốt chân chính, đồ từ dưới đất chui lên,

ở đây, mà cũng không ở đây." Chủ quán cố ý khoe khoang, bắt đầu kể về bí mật chân chính của Đại Tây Môn: Quỷ thị!

Mỗi tháng chỉ có một lần, chỉ có người trong nghề mới có thể đi vào! "Được, tôi thấy cậu em cũng rất khá, vừa vặn ngày mai là Quỷ thị Đại Tây Môn, nếu cậu thật sự muốn đi vào tìm vài món hàng thật, tối mai trời tối, cậu ở Đại Tây Môn đợi tôi là được." "Được!" Tô Thần và Hầu Tam ước định, chốt hạ tối mai gặp mặt.

Hắn muốn tìm manh mối về mộ Liêu Quốc Thái Phi, cứ ngây ngốc đi tìm khắp núi đồi thế này chẳng khác gì mò kim đáy biển.

Biện pháp nhanh nhất chính là làm quen với đám thổ phu tử, địa háo tử (trộm mộ) địa phương, lấy manh mối từ trong miệng bọn họ.

Mà nơi đám thổ phu tử, địa háo tử thường đi nhất chính là loại Quỷ thị chỉ người trong nghề mới vào được này.

Người ngoài nghề muốn vào, trừ phi có người dẫn, nếu không ngay cả cửa lớn ở đâu cũng không biết.

Ngày hôm sau!

Tô Thần vì tránh ngoài ý muốn, vẫn không mang theo bọn Lục thúc, một mình một ngựa đi phó ước.

Ban đêm, bên ngoài Đại Tây Môn vắng tanh, thỉnh thoảng có vài người đi qua cũng là hành sắc vội vàng, căn bản không có cảnh tượng phồn hoa cả con phố đều là sạp hàng như ban ngày.

Tô Thần đợi ở đầu phố gần nửa canh giờ, sắp tưởng là Hầu Tam muốn thất ước rồi, không ngờ gã lại chạy tới vào giờ chót. "Cậu em xin lỗi nhé, trong nhà có chút việc, chậm trễ chút thời gian." "Không sao, tôi cũng mới tới!" Tô Thần nhìn thấy Hầu Tam mặc một bộ đồ đen, thậm chí còn từ trong túi lấy ra một cái mặt nạ Tôn Ngộ Không, che khuất miệng mũi, không khỏi có chút nghi hoặc. "Vào Quỷ thị

phải đeo cái này?" "Đúng thế, bên trong có rất nhiều người đều là địa háo tử, không đeo mặt nạ, ngộ nhỡ bị tố giác là phải ngồi tù đấy." Vừa nói, Hầu Tam như làm ảo thuật, từ trong túi lấy ra một cái mặt nạ Quan Công mặt đỏ khác. "Cậu em, cậu cũng đeo vào đi.

Vào trong rồi thì ít nói, nghe nhiều.

Ngoài ra cũng đừng mua hàng quá đắt, tôi thấy cậu cũng không giống người bản địa, chắc là người nơi khác đến mở mang tầm mắt thôi nhỉ.

Mua tượng trưng hai món là được rồi." Có thể nhận ra, bởi vì Tô Thần giúp gã kiếm được không ít tiền, Hầu Tam còn tính là chân thành, không có ý định lừa gạt Tô Thần.

Tô Thần gật gật đầu, nhận lấy mặt nạ đeo lên.

Sau đó hai người liền đi loanh quanh trong ngõ nhỏ gần Đại Tây Môn, cuối cùng lại vòng vào trong hoàng cung Thịnh Kinh. "Quỷ thị ở chỗ này?!" Nhìn tường thành hoàng cung cao lớn trước mắt, Tô Thần có chút ngoài ý muốn.

Hầu Tam gật đầu, cười nói: "Phải mà cũng không phải, vị trí Quỷ thị thường xuyên thay đổi.

Thời gian này bày ở đây, qua thời gian nữa lại đổi." Nói chuyện, gã gõ gõ lên vách tường.

Một lát sau, vách tường trơn nhẵn bỗng nhiên lộ ra một cái lỗ cửa ẩn giấu cực sâu.

Bên trong lỗ cửa là hai người đeo mặt nạ kinh kịch.

Hầu Tam ra dấu tay, hai người liền tránh ra một vị trí.

Tô Thần bất động thanh sắc, đi theo sau Hầu Tam, một đường đi vào trong hoàng thành.

Nơi tổ chức Quỷ thị hẳn là một chỗ nào đó trong hậu cung.

Hoàng thành hiện nay, ngoại trừ vài ông già trông coi thì thực tế không có một ai.

Điều này cũng tạo khoảng trống cho kẻ kinh doanh Quỷ thị, thần không biết quỷ không hay tổ chức Quỷ thị bên trong mấy tháng trời.

Rất nhanh, Hầu Tam đã dẫn Tô Thần tới một đoạn đường thẳng hẻo lánh.

Nơi này hẳn là chỗ nối tiếp giữa nội thành và ngoại thành, cách đó không xa chính là Ngoại Úng Thành của hoàng thành.

Mà ở trong đoạn đường thẳng rộng rãi có thể cho hai cỗ xe ngựa đi song song này, đã bày không ít sạp hàng.

Tô Thần tùy ý quét qua, phát hiện đồ vật trên sạp hàng bên trong này có không ít đồ tốt, hơn nữa đa số là "bảo hóa" ở dưới đất lên.

Ngoài ra đáng nhắc tới chính là, mỗi người ở đây gần như đều đã ngụy trang.

Có người mặc áo choàng, có người che khăn mặt, còn có không ít người thì giống như Tô Thần và Hầu Tam, đeo mặt nạ. "Quả nhiên là Quỷ thị, quỷ lý quỷ khí!" Tô Thần trong lòng khẽ động, dừng lại trước một sạp hàng bày cây trâm cài tóc bằng bạc nạm vàng thời Liêu Quốc.

Hầu Tam thấy thế, liền dặn dò: "Cậu em, Quỷ thị này chỉ mở ba canh giờ, trời sáng phải đi ngay, vẫn ra lối cũ." "Được, lão ca nếu có việc thì cứ đi làm trước đi." Hầu Tam gật đầu, xoay người đi về phía sâu trong Quỷ thị.

Tô Thần nhìn theo Hầu Tam rời đi, tiếp đó liền đặt sự chú ý lên sạp hàng.

Sạp hàng nhỏ này đồ vật không nhiều, nhưng kiện nào cũng đều là tinh phẩm.

Toàn bộ đều là trâm cài tóc vàng bạc thời Liêu Đại, ước chừng có bốn năm cây.

Công nghệ khảm vàng bạc này, tại thời Liêu chỉ có vương công đại thần mới có thể dùng nổi.

Hậu thế một cây trâm khảm vàng bạc như vậy, ít nhất cũng phải mười mấy vạn khởi điểm.

Nếu là đồ dùng của hoàng thất nước Liêu, quy cách cao hơn, vậy phải tính bằng tiền triệu.

Đương nhiên, hiện tại là Dân Quốc, giá cả tự nhiên không cao đến thế.

Ngoài ra, Tô Thần hiểu biết cũng không tính là nhiều, cụ thể phân biệt thật giả thế nào tịnh không thông thạo.

Hắn tùy ý liếc mắt nhìn mấy cây trâm dưới đất, mở miệng hỏi: "Lão bản, trâm này bán thế nào?" "Tám mươi đại dương một cây, không trả giá." Chủ quán trên mặt đeo mặt nạ Dạ Xoa, thanh âm lược hiển tang thương.

Đoán chừng ít nhất cũng đã bốn mươi tuổi.

Tô Thần hơi tư tác, từ trên sạp cầm lên một cây trâm, cẩn thận nhìn, phát hiện bên trên còn dính một ít bùn đất đen sì.

Chủ quán bán tám mươi đại dương, thuộc về là giá trên trời rồi. "Đất này vẫn còn ướt, chẳng lẽ là vừa từ dưới đất lên sao?" Tên chủ quán kia nghe tiếng thì sững sờ, lập tức giọng điệu lạnh xuống, phất tay đoạt lại cây trâm: "Ở đâu ra thằng nhãi ranh, quy củ Quỷ thị không hiểu sao?

Hàng không hỏi lai lịch, người không hỏi xuất xứ!" Nói xong, liền không kiên nhẫn xua xua tay: "Đi đi đi, không bán cho cậu nữa." Trong Quỷ thị này, đại bộ phận đều là hàng thật, mà những chủ quán này phần lớn cũng đều mang bản lĩnh thật sự trên người, ít nhiều có vài phần ngạo khí.

Tô Thần cũng không để ý, chỉ là tiếp tục nói: "Quy củ không quan trọng, chỉ cần trả nổi giá tiền, quy củ chính là dùng để phá vỡ.

Tôi muốn tìm một ngôi mộ Liêu quốc, ông nếu có thể cung cấp manh mối, hoặc là dẫn tôi đi mộ Liêu, vô luận trong mộ có hàng hay không, năm trăm đại dương dâng lên!" Năm trăm đại dương?

Động tác trong tay chủ quán khựng lại, rõ ràng có chút do dự.

Trì nghi một hồi lâu, gã cuối cùng vẫn lắc đầu: "Cậu đi tìm người khác đi." Tô Thần nghe tiếng, nhìn ra tên chủ quán này quả nhiên có manh mối.

Chương 70

Liền từ trong tay áo rút ra tờ ngân phiếu năm trăm đại dương. "Chỉ cần huynh đệ nguyện ý cung cấp chút manh mối, năm trăm đại dương này chính là của ông." Tô Thần đây cũng là học được một chiêu của Giải Nguyên Long, muốn tìm mộ, trực tiếp dùng tiền đập.

Trọng thưởng phía dưới, kiểu gì cũng có thể tìm được chút kỳ nhân giúp đỡ.

Những tờ ngân phiếu này là hắn ban ngày tại tiền trang lớn nhất Thẩm Thành dùng đại dương đổi, tổng cộng đổi một vạn.

Chính là để mau chóng tìm được mộ Liêu quốc Thái phi, sớm chút hoàn thành nhiệm vụ về Trường Sa.

Chủ quán có chút do dự không quyết, một phương diện gã tịnh không muốn cùng Tô Thần tiếp xúc quá nhiều, một phương diện khác thì là những cây trâm này tuy nói đáng chút tiền, nhưng rất khó trong thời gian ngắn bán đi được.

Mà gã lại đang cần tiền gấp để chữa bệnh cho con trai nhỏ.

Năm trăm đại dương này, vừa vặn chính là tiền thuốc men gã cần.

Trì nghi nửa ngày, chủ quán vẫn là nhẹ nhàng than thở một tiếng, nhận lấy ngân phiếu của Tô Thần. "Tôi không biết mộ Liêu quốc gì cả, bất quá tôi biết một người, ông ấy khẳng định biết!" "Ông không biết mộ Liêu quốc, vậy mấy cây trâm này từ đâu mà có?" "Đều là vị tiên sinh kia chỉ điểm tôi đi đào lên đấy!" Chủ quán trong lúc nói chuyện, đem ba cây trâm khảm vàng bạc trên sạp dùng báo chí gói lại, cẩn thận nhét vào trong ngực. "Tôi có thể dẫn cậu đi gặp Kim tiên sinh, nhưng tôi nói trước, Kim tiên sinh nếu không nguyện ý nói, tiền tôi trả lại cậu, cậu cũng không thể làm bậy, bằng không tôi cũng

không tha cho cậu đâu." Tô Thần mỉm cười, gật đầu nói: "Giao dịch tự nhiên giảng cứu một cái thuận mua vừa bán." "Được!

Cậu đi theo tôi!" Chủ quán nói xong, trực tiếp cuốn tấm vải bông trên sạp lên, vứt lên lưng mình, dẫn Tô Thần thất toát bát toát rời khỏi Quỷ thị.

Tô Thần trước khi ra khỏi cổng vòm, còn thuận tiện cho hai người canh cửa một đồng đại dương, nhờ bọn họ giúp đỡ thông báo Hầu Tam chuyện mình đi trước.

Hầu Tam đeo mặt nạ Hầu Vương, cực kỳ dễ nhận.

Rời khỏi Quỷ thị, chủ quán cũng không tháo mặt nạ, cứ thế dẫn Tô Thần cắm đầu cắm cổ đi gấp, một đường đi về phía nam thành!

Thành trì cổ đại, vốn có thuyết pháp đông phú tây quý, nam tiện bắc bần.

Ý tứ chính là, thành nam và thành bắc thường thường đều là dân chúng bình dân, thậm chí là các loại nghề hèn mọn, ví dụ như thanh lâu sở quán, nơi thợ thuyền cu li ở.

Mà Tô Thần đi một đường, cũng đích xác phát hiện kiến trúc chung quanh càng lúc càng thấp bé cũ nát.

Hai người đi bảy tám dặm, đi tới một chỗ miếu đổ nát ở thành nam.

Ngôi miếu này nửa bên đại điện đều sụp đổ rồi, chung quanh cũng là cỏ dại mọc thành bụi.

Cộng thêm xung quanh đều là đất hoang, ít ai lui tới.

Nếu không phải chủ quán dẫn đường, tuyệt sẽ không có người nghĩ đến, loại địa phương quỷ quái này còn có người ở.

Chủ quán ra hiệu Tô Thần chờ ở bên ngoài, chính mình thì đi lên

trước, tại ngoài miếu đổ nát cung cung kính kính khom người nói: "Kim tiên sinh, có người đưa năm trăm đại dương, nói muốn tìm một ngôi mộ Liêu quốc." Phiến khắc sau, bên trong miếu đi ra một nam tử trung niên mặc trường quái, để râu.

Nam tử hai tay lồng trong tay áo, thái độ ngược lại rất hòa thiện, gật đầu đáp: "Con trai cậu còn bệnh, đại dương cứ nhận lấy đi." Chủ quán sắc mặt vui vẻ, vội vàng lấy mấy cây trâm trong ngực ra: "Tiên sinh, những thứ này..." "Cũng giữ lại đi, nếu bán được tiền, thì lấy ra làm nhiều chút việc thiện.

Người muốn tìm mộ bao giờ thì tới?" "Đã đang chờ ở bên ngoài rồi ạ." "Được, dẫn người vào đi." Chủ quán đáp ứng một tiếng, vội vàng trở lại ngoài miếu, mặt đầy vui mừng nói: "Kim tiên sinh đáp ứng rồi, vào đi thôi." Tô Thần gật gật đầu, đi theo chủ quán vào miếu đổ nát.

Từ cuộc đối thoại vừa rồi của hai người, ngược lại nhìn ra được, vị 'Kim tiên sinh' này pha chút phong thái hiệp nghĩa.

Đoán chừng chính là ông ta chỉ điểm chủ quán đi đào một ngôi mộ, lấy được mấy cây trâm khảm vàng bạc kia.

Hơn nữa nếu có thể bán hết, vừa vặn đủ ba bốn trăm đại dương, trị khỏi bệnh cho con trai nhỏ của chủ quán.

Tô Thần đánh giá hoàn cảnh chung quanh, rất nhanh liền nhìn thấy Kim tiên sinh trong miệng chủ quán.

Vị Kim tiên sinh này thân hình thanh sấu, tướng mạo phổ thông.

Thuộc về loại đặt trong đám người đều tìm không ra.

Bất quá đáng nhắc tới là, Tô Thần lại ở trên người ông ta cảm nhận được khí tức của cùng một loại người.

Giống như lúc đầu Hoắc Tam Nương liếc mắt một cái là nhìn ra

Tô Thần là đồng hành dưới đất.

Quả nhiên!

Kim tiên sinh nhìn thấy Tô Thần, trong miệng khẽ 'di' một tiếng.

Hồi lâu sau, ông ta mới chắp tay nói: "Không biết tiểu huynh đệ bái ngọn núi nào, đi đường lối nào?" Nghe thấy lời này, Tô Thần đạm đạm cười: "Bái sơn yếu bái Long Lâu sơn, Long Lâu sơn thượng kim quang thiểm.

Mạc Kim phù thượng Phát Khâu ấn, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện." (Dịch nghĩa: Bái núi phải bái núi Long Lâu, trên núi Long Lâu ánh vàng lấp lánh.

Trên bùa Mạc Kim có ấn Phát Khâu, chiếu ra gió vàng thổi đầy mặt.) Lời vừa dứt, lại thấy Kim tiên sinh mặt đầy nghi hoặc nói: "Cậu là Mạc Kim Giáo Úy?" Tô Thần gật gật đầu: "Coi như là nhận được truyền thừa Mạc Kim." Nhiên nhi...

đối phương lại liên liên lắc đầu, tiếp lời: "Cậu là Mạc Kim Giáo Úy... vậy tôi là ai?" Nói xong, ông ta từ trong ngực móc ra một cái mặt dây chuyền.

Chỉ thấy mặt dây chuyền này là do móng vuốt tê tê chế thành, trình trạng hình trăng lưỡi liềm.

Quan trọng hơn là, vô luận hình chế hay là kiểu dáng, đều là Mạc Kim Phù chính thống. "Các hạ là..." Kim tiên sinh trầm giọng trả lời: "Mạc Kim Giáo Úy, Kim Toán Bàn!" Tô Thần trong lòng kinh ngạc, ngẩng đầu nhìn về phía đối phương.

Kim Toán Bàn?

Ông ta không phải hẳn là nên ở hai bờ sông Hoàng Hà sao, làm sao lại tới Thẩm Thành?

Chưa đợi Tô Thần nghĩ thông, lại nghe Kim Toán Bàn chính sắc nói: "Tầm long phân kim khán triền sơn, nhất trọng triền thị nhất trọng quan!" (Tầm long phân kim nhìn triền sơn, một tầng triền là một tầng quan!) Câu này, chính là câu mở đầu của Tầm Long Quyết.

Tô Thần đáp: "Quan môn nhược hữu thiên trọng tỏa, định hữu vương hầu cư thử gian!" (Cửa quan nếu có ngàn tầng khóa, định có vương hầu ở nơi đây!) Kim Toán Bàn nghe tiếng ánh mắt sáng lên, trầm ngâm phiến khắc, tiếp tục nói: "Trinh liêm dĩ cụ tham lang nội, thác sơn bất thác tả hữu thủ!" (Sao Trinh Liêm đã đủ trong Tham Lang, thác sơn không sai tay trái phải!) "Bác long hoán cốt nhược cửu đoạn, thử thị công hầu tương tương đình!" (Bác long hoán cốt nếu chín đoạn, đây là đình công hầu tướng tướng!) Hai câu này là thiên Trinh Liêm Tinh trong Tầm Long Quyết, giảng giải chính là xu thế long mạch phương Bắc.

Có thể nói, trừ phi là Mạc Kim Giáo Úy chính thống, người ngoài tuyệt không hiểu những thứ này.

Quả nhiên!

Kim Toán Bàn liên vấn hai câu, phát hiện Tô Thần đều có thể đối đáp trôi chảy, trong lòng không còn nghi hoặc.

Ông ta quay đầu nhìn về phía chủ quán bên cạnh, dặn dò: "Cậu về trước đi, nhớ kỹ chuyện tối nay không được tiết lộ cho bất kỳ ai." "Vâng, Kim tiên sinh." Chủ quán nhận được chỉ điểm của Kim Toán Bàn, hiện nay lại có tiền trị bệnh, đối với Kim Toán Bàn vô cùng kính trọng, cung cung kính kính khom người lui ra khỏi miếu hoang.

Mà đợi gã đi rồi, Kim Toán Bàn đánh giá Tô Thần hai mắt, cười nói: "Sư phụ tôi từng nói qua, Mạc Kim Giáo Úy trên thế gian này, chỉ còn lại ngài và bốn sư huynh đệ chúng tôi, không nghĩ tới còn có truyền thừa di lạc bên ngoài!" Tô Thần nói: "Vãn bối cũng chỉ là ngẫu

nhiên đạt được truyền thừa, không tính là Mạc Kim Giáo Úy chân chính." "Theo tôi vào trong đi." Kim Toán Bàn lắc lắc đầu, nhưng cái gì cũng không nói, chỉ xoay người trở lại bên trong miếu hoang.

Tô Thần đi vào trong miếu, lúc này mới phát hiện bên trong biệt hữu động thiên.

Nhìn ra được, Kim Toán Bàn là người ưa sạch sẽ, miếu tuy nát, lại thu dọn đến sạch sẽ gọn gàng.

Một lát sau, ông ta cầm tới một cái bồ đoàn, ném cho Tô Thần. "Ngồi tạm đi, tôi hiện nay cũng là nang trung tu sáp (túi rỗng tuếch)." Tô Thần có chút kinh ngạc, hiếu kỳ nói: "Tiền bối là Mạc Kim Giáo Úy, còn sẽ thiếu tiền?" Bốn sư huynh đệ Kim Toán Bàn, mỗi người đều có bản lĩnh tại thân.

Ông ta thiếu cái gì cũng có khả năng, duy độc thiếu tiền điểm này, khiến Tô Thần có chút khó tin.

Kim Toán Bàn muốn kiếm tiền, chỉ cần đi dạo quanh mấy ngọn núi gần đây một vòng, tùy tùy tiện tiện đều có thể tìm được vài ngôi cổ mộ.

Ví dụ như tên chủ quán lúc nãy, cây trâm Liêu đại trong tay gã, chẳng phải là dưới sự chỉ điểm của Kim Toán Bàn mới khai quật ra được sao.

Kim Toán Bàn lắc lắc đầu, giải thích nói: "Lúc tôi xuất sư, Sư phụ ngài đã nói qua, bảo tôi làm nhiều việc thiện.

Những năm này bỉnh thừa sư huấn, lúc có tiền dư dả không nhiều." Nghe được lời này, Tô Thần không khỏi túc nhiên khởi kính.

Bất quá... từ hành sự của bốn sư huynh đệ bọn họ mà xem, quả thật đúng là như thế.

Đại sư huynh trong bốn người là Phi Thiên Toan Nghê, cũng chính

là Liễu Trần đại sư.

Vốn dĩ đã khám phá hồng trần, xuất gia làm tăng.

Chương 71

Nghe tin Bàn Sơn nhất phái bị nguyền rủa, cuối cùng vẫn là xuất sơn, thu Chá Cô Tiếu làm đồ đệ, giúp đỡ tìm kiếm Mộc Trần Châu.

Thậm chí vì cứu Chá Cô Tiếu, Liễu Trần đại sư còn chết tại trong mộ ở Hắc Thủy Thành.

Còn có tam đồ đệ Tôn Quốc Phụ, ông ta đi theo Trương Tam Liên Tử học được một thân bản lĩnh, thông hiểu âm dương.

Nhưng thời gian vẫn luôn trôi qua rất thanh khổ, cũng không có cậy vào bản lĩnh của mình làm điều phi pháp, ngược lại cứu được không ít người.

Trong đó nổi danh nhất, chớ quá việc cứu Hồ Quốc Hoa - ông nội của Hồ Bát Nhất!

Cũng chính là người đồ đệ nhỏ nhất trong bốn người, Thiết Ma Đầu, gã xuất thân lục lâm, trước khi bái sư cũng là một nhân vật đầy tay máu tươi ngoan lạt.

Bất quá Thiết Ma Đầu đối với người ngoài ngoan lạt, đối với sư huynh đệ nhà mình lại cực kỳ kính trọng.

Về sau gã cùng đại sư huynh Liễu Trần hạ mộ, hai người không cẩn thận trúng cơ quan, Thiết Ma Đầu vì cứu Liễu Trần mới chết ở trong mộ.

Trương Tam Liên Tử bản sự thông thiên, giáo đạo ra đệ tử, người nào người nấy đều tâm hoài thiện niệm.

So với Tả Lĩnh, hoặc là trong Cửu Môn, động một chút là giết người cướp hàng, sống mái với nhau chém giết lục lâm, thì tốt hơn quá nhiều.

Tô Thần tuy rằng làm không được tán tận gia tài, xả kỷ vì người giống như Kim Toán Bàn, nhưng trong lòng đối với loại người này, vẫn là tâm hoài kính bội.

Hai người giới thiệu nhau xong, Kim Toán Bàn lúc này mới nhắc tới chính sự. "Tiểu huynh đệ muốn tìm mộ Liêu Đại?" Tô Thần gật đầu nói: "Một ngôi mộ Liêu quốc Thái phi, vãn bối đã xem qua bản đồ xu thế sơn mạch quanh đây.

Ngũ Nữ sơn, Phượng Hoàng sơn, Thạch Nhân phong, Vọng Nhi sơn, Lão Hổ Động Tử sơn, năm ngọn núi này, có khả năng nhất tồn tại đại mộ vương hầu tướng tướng." "Không sai." Kim Toán Bàn gật gật đầu, trong mắt mang theo vài phần tán thưởng. "Cậu trẻ tuổi như vậy, tạo chỉ đối với Tầm Long Quyết đã không thấp.

Tôi tới Thẩm Thành sắp được hơn nửa năm rồi, thực địa đi thăm dò hơn mười tòa sơn mạch, bất quá mới xác định vị trí đại mộ ở nơi này." Nghe được lời này, Tô Thần không khỏi sững sờ, theo bản năng hỏi: "Tiền bối cũng đang tìm mộ Liêu quốc Thái phi?" "Đó thì không phải, tôi tới Thẩm Thành, cái muốn tìm là Hoàng lăng Liêu Thái Tổ!" "Liêu Thái Tổ Hoàng lăng?" Kim Toán Bàn trong lúc nói chuyện, từ trên hương án bên cạnh cầm lấy một quyển sách đóng chỉ cổ sắc cổ hương.

Tô Thần nhận lấy sách, phát hiện trên trang bìa viết hai chữ 'Liêu Sử'.

Hắn thuận tay lật ra, tại trang thứ ba, trong 'Liêu Thái Tổ Bản Kỷ', thấy được một dòng bút ký. "Thần Sách năm thứ ba, bên bờ sông Dương Thủy trời giáng hắc long, thân rồng dài năm thước, Thái Tổ giương cung bắn đó, được một bộ long cốt hắc long.

Ba năm sau đó, Dương Thủy tích thủy không rơi, Thái Tổ mệnh người tại bờ sông Dương Thủy kiến tạo miếu Xạ Long, dùng để trấn

áp oán khí hắc long, ngày miếu thành trời giáng cam lâm, thế nhân xưng tụng." Xem hết một trang Liêu Thái Tổ Bản Kỷ này, trên mặt Tô Thần lộ ra sắc kinh ngạc. "Liêu Thái Tổ thật sự bắn chết một con rồng thật?" "Không biết!" Kim Toán Bàn lắc đầu, chỉ nói: "Năm ngoái tôi tại thảo nguyên Mông Cổ, tìm được di chỉ miếu Xạ Long, từ bên trong nhìn thấy một bức bích họa Liêu Thái Tổ Xạ Long đồ." "Trên đời này có rồng thật hay không, tôi không biết.

Nhưng tôi chú ý tới, trong bích họa Liêu Thái Tổ trừ long cốt, còn lấy được một cây Lộc Hoạt Thảo!" "Lộc Hoạt Thảo?!" Tô Thần nghe tiếng, kinh ngạc không thôi.

Giống như Kim Toán Bàn nói vậy, trên đời này có rồng thật hay không, ai cũng không biết.

Nhưng Lộc Hoạt Thảo, đây chính là thần vật xác thực tồn tại, thậm chí Tân Nguyệt Phạn Điếm còn từng đấu giá một cây.

Chẳng qua, cây Lộc Hoạt Thảo mà Tân Nguyệt Phạn Điếm đấu giá kia, xa xa không có thần hiệu trong truyền thuyết.

Truyền thuyết Lộc Hoạt Thảo nãi là bạch lộc ngậm thảo phục sinh, có kỳ hiệu người sống chết, mọc lại thịt nát xương tan. "Đúng vậy, tôi tới Thẩm Thành, tiện là vì Lộc Hoạt Thảo mà đến.

Trong truyền thuyết Lộc Hoạt Thảo trong vòng mấy trượng, dược khí mờ mịt, tiện là người bệnh nặng, ba năm ngày liền có thể khôi phục như lúc ban đầu." Tô Thần trầm ngâm hồi lâu, thực tại nhịn không được nghi hoặc trong lòng, mở miệng hỏi: "Lộc Hoạt Thảo tuy tốt, nhưng cái tôi muốn tìm là mộ Liêu quốc Thái phi!" Đối với Tô Thần mà nói, quan trọng hơn vẫn là nhiệm vụ hệ thống.

Hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, hoạch đắc các loại bảo rương, tăng lên thực lực gia tộc mới càng quan trọng.

Gia tộc nếu có thể thăng đến bảy tám cấp, đoán chừng tộc nhân đều có thể trường sinh rồi, còn cần dùng đến Lộc Hoạt Thảo sao!

Kim Toán Bàn đạm đạm cười, giải thích nói: "Liêu quốc Thái phi tịnh không nhiều, trong khoảng hơn hai trăm năm, chỉ có hai vị...

Trong đó một vị, tiện là phi tử của Liêu Thái Tổ Da Luật A Bảo Cơ, Tiêu gia nữ.

Bà ta tuy được phong hào Thái phi, nhưng rất nhanh trong cuộc đấu pháp với Thái hậu bại hạ trận, bị đưa đi tuẫn táng." "Một vị Thái phi khác, yêu một tên nô lệ, hoàng tộc Liêu quốc lấy đó làm sỉ nhục, cuối cùng xóa tên, đến mộ táng cũng không có, sau khi chết chỉ có một tấm vải liệm." Khác với Thổ phu tử phái miền Nam làm việc lỗ mãng, Mạc Kim Giáo Úy trộm mộ, người nào người nấy đều là dẫn kinh cứ điển, đối với điển cố lịch sử thuộc như lòng bàn tay.

Tô Thần nghe lời này, cũng không thể không bội phục, Kim Toán Bàn vì khai quật Hoàng lăng Liêu Thái Tổ, đoán chừng đem toàn bộ Liêu Sử đều nghiên cứu thấu đáo rồi. "Ngôi mộ Liêu quốc Thái phi cậu muốn tìm, tất định là phi tử của Liêu Thái Tổ, vị Tiêu gia nữ bị Thái hậu hạ lệnh cấp Liêu Thái Tổ tuẫn táng kia!

Mộ của bà ta, cũng chỉ sẽ ở tả hữu Hoàng lăng Liêu Thái Tổ!" Nghe được lời này, Tô Thần không khỏi nhíu mày thật chặt.

Trước đó hắn vẫn luôn cho rằng, nhiệm vụ hệ thống mộ Liêu quốc Thái phi, chính là ngôi mộ thiên niên nữ thi mà ba sư huynh đệ Chá Cô Tiếu khai quật.

Hiện tại xem ra, e rằng tịnh không phải như thế.

Ngoài ra, Hoàng lăng Liêu Thái Tổ trong miệng Kim Toán Bàn, cùng với Lộc Hoạt Thảo tồn tại trong hoàng lăng, đều là sự tình vượt ra khỏi dự liệu của Tô Thần.

Tuy rằng trong lòng cảm thấy chuyến đi này khó có thể dự liệu, e rằng sẽ nguy hiểm trùng trùng.

Tô Thần do dự tái tam, vẫn là gật đầu nói: "Kim tiền bối, tôi muốn tìm mộ Liêu Thái phi, không biết khi nào có thể xuất phát?" "Sáng sớm ngày mai, cậu chờ tôi ở cửa thành.

Chuyến khai quật Hoàng lăng Liêu Thái Tổ này, chỉ có hai người chúng ta không đủ, tôi còn mời Tả Lĩnh Tổng bả đầu, Tam Giang Thủy Tiêu tham dự trong đó." Tả Lĩnh Tổng bả đầu?

Tô Thần nghe tiếng sững sờ, vội hỏi: "Chẳng lẽ là Trần Tổng bả đầu của Trần gia Tương Tây?" "Không phải." Kim Toán Bàn cười cười, lắc đầu phủ nhận.

Nhưng nghe đến đó, Tô Thần lại có chút mê hồ.

Trong thế giới đạo mộ, còn có Tả Lĩnh Tổng bả đầu thứ hai?

Trần Ngọc Lâu không chỉ là Tả Lĩnh Tổng bả đầu, còn là vị Tổng bả đầu cuối cùng trong lịch sử.

Gã dẫn dắt quần đạo Tả Lĩnh, khai quật Hiến Vương mộ ở Vân Nam Trùng Cốc, kết quả tổn thất thảm trọng, mấy vạn người chỉ còn lại mấy người đào thoát sinh thiên.

Ngay cả chính gã, cũng bị độc vụ bên trong Trùng Cốc làm mù hai mắt.

Phái này từ đó xuống dốc, trong giang hồ không còn quần đạo Tả Lĩnh nữa.

Ngoài ra, trừ Tả Lĩnh Tổng bả đầu, Tam Giang Thủy Tiêu xưa nay chỉ trộm 'kim thang huyệt' dưới nước, lần này vì sao vi phạm tổ huấn?

Tô Thần đầy bụng nghi hoặc, lại thấy Kim Toán Bàn nói: "Được rồi, không cần nghĩ nhiều, đợi ngày mai cậu sẽ minh bạch." Tô Thần

nghe vậy, cũng đành phải chắp tay rời khỏi miếu hoang.

Hôm sau!

Trời vừa tờ mờ sáng, mấy người Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục liền trả phòng.

Mấy người dựa theo ước định, đi cửa thành hội họp.

Chỉ là vừa đến cửa thành, liền phát hiện nơi này tụ tập chỉnh chỉnh một doanh binh sĩ.

Những binh sĩ này phong tỏa cửa thành, không cho phép lão bách tính ra vào.

Mà tại phía trước nhất doanh quân đội này, một thiếu nữ niên kỷ tương phảng Tô Thần, mặc một thân kính trang, phá lệ chói mắt.

Tô Nhân Tu nhìn thấy qua không được, không khỏi cau mày, hỏi: "Tộc trưởng, làm sao bây giờ?" "Không cần gấp, chờ Kim tiền bối đến." Lời còn chưa dứt, chỉ nghe sau lưng liền vang lên tiếng cười sảng lãng của Kim Toán Bàn. "Tiểu huynh đệ, ngược lại là thủ tín!

Lại đây, tôi dẫn mọi người qua đó." Trong lúc nói chuyện, Kim Toán Bàn gật gật đầu với binh sĩ canh giữ cửa thành, đám binh sĩ này lập tức liền nhường ra vị trí.

Hơn nữa, đối với Kim Toán Bàn còn pha phần kính trọng.

Nhìn thấy ánh mắt nghi hoặc của mấy người Tô Thần, Kim Toán Bàn giải thích nói: "Nơi này chính là Thẩm Thành, không có Trương đại soái cho phép, có mấy người dám đào hoàng lăng?!

Yên tâm đi, chuyến khai quật Hoàng lăng Liêu Thái Tổ này, đã được Trương đại soái cho phép, ngài ấy còn phái một doanh binh sĩ tương trợ." Nghe được lời này, Tô Thần trong lòng liễu nhiên.

Đích xác!

Đạo quật một ít mộ nhỏ cũng thì thôi, đoán chừng Trương đại soái đều lười để ý.

Chương 72

Nhưng là hoàng lăng trong lịch sử, cái nào không phải quy mô to lớn, tài bảo vô số.

Đại mộ như vậy, không có khả năng không kinh động quân phiệt địa phương.

Cùng với đến lúc đó bị hưng sư vấn tội, chi bằng chủ động liên hợp các phương thế lực.

Nhất là lôi kéo Trương đại soái lớn nhất, cứ như vậy là có thể bảo đảm an toàn vô ngu.

Kim Toán Bàn tinh minh thông tuệ, sớm đã nghĩ đến điểm này.

Rất nhanh!

Kim Toán Bàn liền dẫn mấy người Tô Thần, đi tới cửa thành.

Tô Thần ngẩng đầu nhìn lại, chỉ thấy thiếu nữ trên lưng ngựa, ước chừng mười bảy mười tám tuổi.

Làn da trắng hồng, dương dật hơi thở thanh xuân.

Hấp dẫn người chú mục nhất, thì là giữa mi tâm cô ta, đeo một cái phối sức hình thoi.

Phối sức kia tựa ngọc phi ngọc, tựa đá phi đá, màu sắc trình màu đỏ sẫm, tinh oánh dịch thấu, phối hợp thượng cơ phu trắng ngần của thiếu nữ, sát thị đẹp mắt.

Thiếu nữ nhìn thấy Kim Toán Bàn, sắc mặt coi như cung kính, ngồi trên lưng ngựa chắp tay một cái. "Kim tiền bối, khi nào xuất phát?" "Dịch cô nương, không vội, Tả Lĩnh Tổng bả đầu còn chưa tới!" Nói xong, Kim Toán Bàn giới thiệu: "Vị này chính là Tam Giang

Thủy Tiêu, Thủy tiêu hiện nhiệm của Dịch gia.

Dịch Tiêu, Dịch cô nương." Dịch Tiêu...

Tô Thần nhớ rõ, hậu thế Dịch gia có một Dịch Táp, cũng là Tam Giang Thủy Tiêu.

Tam Giang Thủy Tiêu, tên như ý nghĩa, kỳ thực chính là những người công tác dưới nước chuyên môn khai quật 'kim thang huyệt' tại sông Trường Giang, Hoàng Hà, còn có sông Thương Lan - ba hệ thống sông ngòi này.

Cùng Mạc Kim Giáo Úy, Thổ phu tử, quần đạo Tả Lĩnh - những người công tác dưới đất tính chất tương đồng, địa điểm công tác bất đồng.

Chẳng qua...

Thẩm Thành đã không thuộc về hệ thống sông Tam Giang, cũng không thuộc về Tứ Đại Dương, Tô Thần rất hiếu kỳ, người Dịch gia vì sao lại tham dự vào việc khai quật Hoàng lăng Liêu Thái Tổ. ...

Ngoài ra, nói thêm một câu, quanh Thẩm Thành cũng không phải không có sông ngòi hồ nước.

Kỳ thực cũng có hai hệ thống sông là sông Liêu và sông Hồn.

Nhưng hai con sông này, cộng lại còn chưa tới hai trăm cây số, so với hệ thống sông Trường Giang, Hoàng Hà động một chút là mấy ngàn cây số, thậm chí hơn vạn cây số, quả thực là tiểu vu kiến đại vu...

Dịch Tiêu cái vị Thủy tiêu này tới sông Liêu, sông Hồn, quả thực giống như là chân long lăn lộn trong vũng bùn.

Bên kia, Kim Toán Bàn tiếp tục giới thiệu Tô Thần cho Dịch Tiêu. "Dịch cô nương, vị tiểu huynh đệ này là truyền nhân Mạc Kim Giáo

Úy, cùng tôi nguyên tự nhất mạch." "A?!" Dịch Tiêu nghe tiếng, lúc này mới liếc mắt nhìn Tô Thần một cái, tựa hồ kinh ngạc Tô Thần trẻ tuổi như vậy, cư nhiên đã nhận được truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy...

Truyền thừa của Tam Giang Thủy Tiêu rất kỳ lạ, tinh hoa nhất của truyền thừa đều nằm tại Tổ bài, cũng chính là cái phối sức đeo trên trán Dịch Tiêu.

Hậu nhân ba nhà Khương, Dịch, Đinh, ai có thể được Tổ bài tán thành, liền có thể lập tức sở hữu sức mạnh Thủy tiêu, cho nên ngàn vạn năm qua, Tam Giang Thủy Tiêu mười mấy tuổi cũng không hiếm thấy.

So sánh ra, Mạc Kim Giáo Úy cần đại lượng kinh nghiệm, cần người đi trước từng chút một dạy bảo.

Mạc Kim Giáo Úy chính thống, không học một hai mươi năm, đều không thể xuất sư.

Dịch Tiêu nhìn Tô Thần vài lần, tuy rằng kinh ngạc sự trẻ tuổi và dung mạo tuấn lãng của đối phương, nhưng rất nhanh liền dời đi ánh mắt.

Ba họ Khương, Dịch, Đinh đều là liên nhân với nhau, chưa bao giờ thông hôn với người họ khác.

Cô ta đối với Tô Thần hứng thú không nhiều, đến nỗi cô ta đáp ứng tham dự lần khai quật mộ Liêu Thái Tổ này, một nguyên nhân rất quan trọng, chính là vì Kim Toán Bàn tại trong miếu Liêu Thái Tổ Xạ Long, phát hiện manh mối của Tứ Hải Tổ Bài.

Ngàn năm trước, trong tay ba nhà Khương, Dịch, Đinh ngoại trừ ba đại Tổ bài, còn có một khối Tứ Hải Tổ Bài.

Kẻ có được Tứ Hải Tổ Bài, có thể ngao du tứ hải, chưởng khống

thiên hạ thủy mạch.

Nhưng rất bất hạnh, loạn thế cuối thời Đường, Tứ Hải Tổ Bài trong tay ba nhà di thất, đến đây Tam Giang liền mất đi tư cách xuống tứ hải, chỉ có thể đem thế lực co rút lại tại thủy mạch Tam Giang.

Cho nên, mục tiêu lần này của Dịch Tiêu rất minh xác, chính là Tứ Hải Tổ Bài trong Hoàng lăng Liêu Thái Tổ.

Tức tiện không có Tứ Hải Tổ Bài, cũng phải tìm được manh mối của Tứ Hải Tổ Bài!

Ngoài ra, trừ cô ta ra, Thủy tiêu hai nhà còn lại cũng đang gấp rút chạy tới Thẩm Thành.

Nếu quả thật có thể tìm được Tứ Hải Tổ Bài, Tam Giang Thủy Tiêu liền có thể khôi phục vinh quang ngày xưa!

Kim Toán Bàn nhìn trái nhìn phải, mặt lộ vẻ nghi hoặc nói: "Dịch cô nương, Hoàng Tổng bả đầu đâu rồi?" Dịch Tiêu lắc đầu, biểu thị chính mình cũng không biết.

Lời vừa dứt, chỉ thấy phía xa có một gã quân quan đi tới.

Quân quan này chừng ba mươi tuổi, để hai ria mép nhỏ, cưỡi một con ngựa cao to, chân đi ủng quân đội sáng loáng.

Gã ngồi trên lưng ngựa, cười trả lời: "Kim tiên sinh, Hoàng Tổng bả đầu đi trước tới Lão Hổ Động Tử rồi, lưu lại lời nhắn bảo hai vị qua đó hội họp là được." Kim Toán Bàn nghe tiếng, lại giới thiệu Tô Thần một phen.

Lúc này mới nói: "Tiểu huynh đệ, hắn là Doanh trưởng Trần Trường Thanh, lần này dẫn theo một doanh công binh, phụ trách bảo hộ an toàn cho chúng ta." Tô Thần gật gật đầu, ánh mắt lướt qua bộ đội sau lưng Trần Trường Thanh, nhất là trang bị của bọn họ.

Nhìn một lát, Tô Thần trong lòng có tính toán.

Trang bị của bộ đội này, còn kém xa vũ khí trong không gian trữ vật của hắn.

Đại bộ phận đều là một ít súng Hán Dương cũ kỹ bị đào thải.

Hơn nữa tố chất quân đội cũng không cao, không ít đều là già yếu bệnh tật.

Hiển nhiên, Trương đại soái trong thành không cho rằng khai quật Hoàng lăng Liêu Thái Tổ có bao nhiêu nguy hiểm, đối với chuyện này cũng không quá để tâm.

Đoán chừng chính là đánh chủ ý có táo thì hái không có thì thôi, thuận tay đánh hai gậy, lúc này mới phái đội quân này tới.

Ngoài ra, đến lúc này, Tô Thần cũng đã hiểu rõ đội ngũ xuống mộ chuyến này.

Trừ hắn và Kim Toán Bàn ra, còn có một doanh binh sĩ dưới trướng Trương đại soái, cô nương Dịch gia của Tam Giang Thủy Tiêu, cùng với vị Bắc Phái Tả Lĩnh Tổng bả đầu thần long kiến thủ bất kiến vĩ, đến nay chưa từng gặp mặt.

Một nhóm người hội họp xong, lập tức hướng về phía núi Lão Hổ Động Tử ngoài thành xuất phát.

Suốt dọc đường thông suốt không trở ngại, ước chừng đến buổi chiều, liền tới núi Lão Hổ Động Tử cách đó trăm dặm.

Ngọn núi này không tính là quá lớn, phương viên chưa đến hai mươi dặm.

Bất quá danh tiếng Lão Hổ Động Tử tại Thẩm Thành lại cực lớn!

Bởi vì trong bụng núi, có một cái hang động cực kỳ u thâm.

Mấy trăm năm nay, thỉnh thoảng lại có người nhìn thấy lão hổ ở

gần hang động, cho nên ngọn núi này mới bị gọi là Lão Hổ Động Tử.

Đến nỗi trong động rốt cuộc có lão hổ hay không, hang động rốt cuộc sâu bao nhiêu, mãi cho đến hôm nay vẫn là một điều bí ẩn.

Nghe nói mấy năm lão hổ quấy phá lợi hại nhất, quan phủ từng tổ chức đội ngũ thợ săn, tiến vào động săn hổ.

Nhưng là bọn họ ở bên trong đi vòng mấy chục dặm, cũng không thể tìm được lão hổ, càng không dò xét được cửa ra của sơn động này ở đâu.

Dân bản xứ đều nói, trong Lão Hổ Động Tử không chỉ có lão hổ, còn có rồng.

Mỗi cách vài chục năm, tại bên ngoài Lão Hổ Động Tử liền có thể nghe được tiếng rồng ngâm.

Đương nhiên...

Chương 73

những thứ này đều là truyền thuyết dân gian, chân tướng như thế nào, y nguyên là một màn sương bí ẩn.

Kim Toán Bàn trên đường cũng là rảnh rỗi, thế là ngồi trên xe ngựa, giảng thuật cho mấy người Tô Thần cùng Doanh trưởng Trần về mục đích chuyến đi này. "Tôi tại di chỉ miếu Xạ Long từng nhìn thấy một câu châm ngôn quan hệ đến Hoàng lăng Liêu Thái Tổ, tổng cộng mười hai chữ —— Không ở dưới đất, không ở trên trời, không ở dưới nước." Mọi người nghe vậy, không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Nhất là Trần Trường Thanh, sửng sốt một chút xong, theo bản năng trả lời: "Cái này không ở dưới đất, không ở trên trời, còn không ở dưới nước, chẳng lẽ nhảy ra ngoài tam giới, không nằm trong ngũ hành rồi?" Tô Nhân Tu cũng hiếu kỳ nói: "Kim tiên sinh, mười hai chữ này có giảng cứu gì?" Kim Toán Bàn cười cười, giải thích nói: "Trước đó tôi cùng Hoàng Tổng bả đầu từng thảo luận qua, mười hai chữ này, phân biệt đại biểu cho thổ táng, thiên táng, cùng với thủy táng.

Đã đều không phải, kỳ thực còn có một loại táng pháp khác, đích xác không tính là ba loại này." "Một loại táng pháp khác?" Người bình thường thấy nhiều nhất chính là thổ táng, ngay cả thiên táng và thủy táng thấy đều ít, càng đừng nói táng pháp khác. "Không sai, loại táng pháp này gọi là Động táng.

Nhưng không phải đơn giản là đem quan tài bỏ vào trong động, liền gọi là Động táng.

Lịch triều lịch đại, chỉ có hoàng lăng của số ít dân tộc, mới chọn dùng táng pháp đặc thù.

Ví dụ như trước kia có một cái Ma Quốc, quốc chủ đều là nữ nhân, được xưng là Quỷ Mẫu, bọn họ sau khi chết chính là Động táng, hơn nữa sẽ ở trong hang động dựng lên Cửu Tầng Yêu Lâu, mai táng di thể quốc chủ Quỷ Mẫu." Tô Thần nghe Kim Toán Bàn giảng giải, trong lòng không khỏi khẽ động.

Quỷ Mẫu là quốc chủ Ma Quốc, sớm nhất là tại thời kỳ Thượng Cổ Thương Chu tiếp xúc Vô Để Quỷ Động, đạt được Mộc Trần Châu.

Về sau, Ma Quốc bị diệt, hậu duệ lưu vong, tịnh kiến lập Luân Hồi Tông.

Trong lúc đó, còn có một bộ lạc, ngộ nhập Vô Để Quỷ Động, lại bởi vì không có Mộc Trần Châu, không chiếm được sức mạnh, ngược lại bị nguyền rủa.

Bộ lạc này chính là bộ tộc Trát Cách Lạp Mã, cũng chính là tiên tổ của Bàn Sơn đạo nhân.

Tộc Trát Cách Lạp Mã phát hiện, cự ly Vô Để Quỷ Động càng gần, sức mạnh nguyền rủa càng mạnh.

Thế là chỉ có thể bất đắc dĩ dời đi chỗ khác.

Khẩn tiếp theo, chính là hậu duệ Ma Quốc, vẫn luôn muốn trùng kiến Ma Quốc, kinh lịch ngàn năm thời gian, rốt cục trở lại Vô Để Quỷ Động, tịnh thả một lần nữa đản sinh ra Quỷ Mẫu.

Vị Quỷ Mẫu này, chính là Tinh Tuyệt Nữ Vương.

Đổi câu nói khác, có thể câu thông Xà Thần, thậm chí mượn dùng sức mạnh, vẫn luôn là Ma Quốc hoặc là hậu duệ Ma Quốc.

Tiên tổ Bàn Sơn của Chá Cô Tiếu, chỉ có thể coi là xui xẻo, vô ý gian trúng nguyền rủa.

Ý niệm này tại trong đầu Tô Thần chợt lóe lên rồi biến mất, hắn nghĩ nghĩ rồi hỏi: "Kim tiền bối, ý của ông là, Hoàng lăng Liêu Thái Tổ ngay tại trong Lão Hổ Động Tử?" "Chỉ là suy đoán, cụ thể có ở hay không, còn phải đi vào rồi mới biết." Trong lúc nói chuyện, đại bộ đội rốt cục đến chân núi Lão Hổ Động Tử.

Chỉ thấy bên bờ hồ dưới chân núi, đã dựng xong doanh địa.

Trong doanh địa hai ba mươi người, đang bận rộn chuẩn bị cơm tối.

Bất quá... khiến mấy người Tô Thần kinh ngạc chính là, đám người này trên vai mỗi người đều nằm sấp một con hoàng bì tử (chồn).

Hơn nữa, bọn họ sai bảo hoàng bì tử làm cái này cái kia, cực kỳ nhàn thục. "Cái này..." Kim Toán Bàn nhìn thấy kinh ngạc trên mặt Tô Thần, cười cười nói: "Không cần ngạc nhiên, đây chính là tuyệt hoạt sở trường của Hoàng gia." "Chính là Bắc Phái Tả Lĩnh mà tiền bối nói?" "Không sai!

Thời đầu Minh, bởi vì Quan Sơn Thái Bảo chèn ép môn phái khác, Tả Lĩnh liền phân liệt ra hai phái Nam Bắc, trong đó Nam Phái là Trần gia, đa phần đi lộ tuyến lục lâm, người đông thế mạnh.

Bắc Phái chính là Hoàng gia, nhân số không nhiều, lúc đỉnh thịnh cũng chỉ hơn trăm người." Tô Thần nghe tiếng, đại khái nghe hiểu ý tứ của Kim Toán Bàn.

Hoàng gia của Bắc Phái Tả Lĩnh, loại tựa như kiểu gia tộc của Cửu Môn.

Thông thường đều là thành viên gia tộc cùng nhau khai quật cổ mộ, tịnh không giống mấy vạn quần đạo Tả Lĩnh dưới tay Trần Ngọc Lâu, động một chút là mấy ngàn người nổ núi phá mộ.

Lời Kim Toán Bàn vừa dứt, chỉ nghe thấy trong doanh địa liền vang lên một tiếng cười to hào mại. "Kim lão ca, ông tới muộn rồi đấy, đi đi đi, hai anh em ta đi uống một ly trước!" "Chớ vội, tôi giới thiệu cho ông một chút, vị bên cạnh tôi đây..." Tô Thần nghe thấy thanh âm, lại không thấy người đâu!

Nhìn quanh trái phải, lúc này mới phát hiện, người nói chuyện lại là một nam tử trung niên lùn tịt.

Kẻ này thân cao còn chưa tới một mét!

Nhất là gã mặc một chiếc áo lông chồn màu nâu, thoạt nhìn qua còn tưởng là một con hoàng bì tử cỡ lớn. "Tiểu huynh đệ, vị này chính là Bắc Phái Tả Lĩnh Tổng bả đầu mà tôi nói, gia chủ Hoàng gia hiện tại, Hoàng Chiêm Quỳ!" "Hoàng Tổng bả đầu!" Tô Thần chắp tay một cái.

Hoàng Chiêm Quỳ này cũng coi như hòa thiện, hướng Tô Thần cùng Dịch Tiêu gật đầu hữu hảo.

Chỉ là gã đối với Trần Trường Thanh thái độ liền không tốt lắm, đối mặt Trần Trường Thanh chào hỏi, để ý cũng không thèm để ý, khiến Trần Trường Thanh có chút xấu hổ.

Đợi vào doanh địa, Kim Toán Bàn mới lặng lẽ nói cho Tô Thần, Hoàng gia là hào cường bản địa, đã cắm rễ Thẩm Thành hơn ba trăm năm.

Đừng nói là một Doanh trưởng như Trần Trường Thanh, cho dù là Trương đại soái, cũng phải nể vài phần mặt mũi.

Bất quá con người Hoàng Chiêm Quỳ này, tịnh không coi trọng quyền thế, ngược lại bội phục người có bản lĩnh tại thân.

Cho nên, gã mới có thể khách khí với Tô Thần, lại tịnh không đem Trần Trường Thanh để vào mắt.

Đêm muộn.

Trong doanh địa, mọi người vây quanh đống lửa.

Hoàng Chiêm Quỳ lấy bản đồ ra, nói về kế hoạch tiếp theo. "Lão Hổ Động nằm sâu trong núi, cách đây tám mươi dặm.

Trên đường đi phải băng qua một cánh rừng già, vượt qua hai ngọn núi." "Sáng mai, để một bộ phận ở lại giữ doanh trại, số còn lại cùng nhau tiến vào núi." "Trước khi vào núi, tôi phải nói trước mấy điểm!" Nói đoạn, Hoàng Chiêm Quỳ liếc nhìn Tam Giang Thủy Tiêu một cái.

Lão vốn không tán đồng việc để Tam Giang Thủy Tiêu tham gia vào việc khai quật hoàng lăng Liêu Thái Tổ, nên trong lời nói mang theo vài phần gai góc. "Các người là chuột nước, không hiểu quy củ trong núi.

Cho nên tôi nói lời khó nghe trước, đã vào núi thì tất cả phải nghe theo sự sắp xếp, không được tự ý hành động." Nào ngờ, Dịch Tiêu lại chẳng thèm nể nang, bĩu môi đáp trả gay gắt: "Người Dịch gia làm việc, không cần người ngoài chỉ tay năm ngón!" Lời vừa dứt, sắc mặt đám người Hoàng gia xung quanh lập tức thay đổi.

Chỉ nghe tiếng "chít chít chít", một tràng tiếng kêu sắc nhọn của chồn vang lên.

Chỉ trong chốc lát, từng con từng con chồn vàng từ bốn phương tám hướng tràn tới.

Đám người Hoàng gia không hẹn mà cùng đứng dậy, trừng mắt nhìn Dịch Tiêu đầy giận dữ.

Có kẻ không kìm được quát lớn: "Con ả kia, ăn nói với gia chủ chúng ta thế nào đấy!" Dịch Tiêu sắc mặt lạnh lùng, ánh mắt quét qua đám người Hoàng gia, bàn tay đã đặt lên chuôi dao găm bên hông.

Mắt thấy không khí hai bên căng thẳng, cái liên minh yếu ớt này sắp sửa tan rã, Kim Toán Bàn vội vàng đứng vào giữa làm người hòa giải. "Lão Hoàng, Dịch cô nương, mọi người đều vì hoàng lăng Liêu Thái Tổ mà đến, mục tiêu còn chưa thấy đâu, không thể tự mình nội chiến trước được.

Đều bớt giận, ngồi xuống từ từ nói chuyện." Hoàng Chiêm Quỳ híp mắt, bỗng nhiên xoay người huýt sáo một tiếng.

Giây tiếp theo, mấy chục con hoàng bì tử liền chui tọt vào rừng núi ngay dưới mí mắt mọi người, mất hút không còn tăm hơi.

Bên kia, Dịch Tiêu im lặng không nói, nhưng vẫn nể mặt Kim Toán Bàn mà thu dao găm lại.

Kim Toán Bàn thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới tiếp lời Hoàng Chiêm Quỳ, giải thích với mọi người: "Thực ra Lão Hoàng có ý tốt.

Trong chốn rừng thiêng nước độc này, quả thực có rất nhiều quy củ không ai biết tới.

Nếu không chúng ta chẳng thể nào thuận lợi vào núi được." "Nói đến cánh rừng già cách đây mười mấy dặm kia, đó là một khu rừng sâm cổ thụ, bên trong có rất nhiều chuyện quái dị.

Hàng năm chỉ vào lúc giao mùa xuân hạ, đám thợ săn sâm địa phương mới dám đi vào.

Nếu là các mùa khác, người vào rừng già không mất tích thì cũng phát điên.

Kể cả những người bình an trở ra, họ cũng không nói rõ được rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong đó!" Chuyện quái đản về rừng già, Tô Thần trước đây từng nghe Ngô Lão Bả Đầu nhắc tới một lần.

Chương 74

Bất quá, nếu nói trên khắp mảnh đất An Lạc này, nơi nào rừng già nhiều nhất, chuyện cổ quái hiếm lạ nhiều nhất, thì đó nhất định là rừng già dãy Trường Bạch.

Nghe Kim Toán Bàn nói vậy, Tô Thần không khỏi hỏi: "Kim tiền bối, trong khu rừng già này rốt cuộc có cái gì?" "Ai cũng không biết có gì, nhưng thời gian qua tôi có hỏi qua đám thợ săn sâm địa phương.

Có người nói, trong rừng có một cây nhân sâm ngàn năm đã thành tinh, nó có giao ước với con người, chỉ cho phép hái sâm vào lúc giao mùa xuân hạ, thời gian khác dám vào rừng già đều sẽ bị nó hại chết.

Cũng có người nói, rừng già trước kia là chiến trường, cứ đến chập tối là sương mù dày đặc xuất hiện, đó là oan hồn trên chiến trường đang tác oái tác quái." Trần Trường Thanh đứng bên cạnh tò mò hỏi: "Vậy chúng ta không thể đi đường vòng sao?" Kim Toán Bàn lắc đầu giải thích: "Đi đường vòng phải vượt qua bảy tám ngọn núi, không có mười ngày nửa tháng thì không đến được Lão Hổ Động.

Nhưng mọi người cũng không cần quá lo lắng, hiện tại đang là lúc giao mùa xuân hạ, không có chuyện gì tà môn đâu.

Ngoài ra, chỉ cần chúng ta tăng tốc độ, trước khi trời tối có thể đi ra khỏi rừng già." Dịch Tiêu nghe xong lời Kim Toán Bàn, giọng bình thản nói: "Nếu không có chuyện gì khác, tôi về nghỉ ngơi trước." Nói xong, không đợi mọi người phản ứng, cô liền tự mình trở về lều.

Thấy bộ dạng này của cô, người Hoàng gia tức anh ách, nhìn về phía Hoàng Chiêm Quỳ nói: "Gia chủ, con ranh này căn bản không để Hoàng gia chúng ta vào mắt, không cho nó chút màu sắc xem sao, thật tưởng chúng ta dễ bắt nạt." "Câm miệng!" Hoàng Chiêm Quỳ trừng

mắt nhìn người trong tộc một cái.

Phải nói rằng, lão tuy vóc dáng không cao, nhìn như đứa trẻ con, nhưng khí thế toàn thân không thấp, hơn nữa Hoàng gia những năm này hưng thịnh trong tay lão, uy vọng cực cao.

Quả nhiên, lão vừa nói một câu, người Hoàng gia liền ngoan ngoãn ngậm miệng.

Hoàng Chiêm Quỳ nói xong, quay đầu nhìn về phía Kim Toán Bàn. "Lão Kim, không phải tôi nói ông.

Chuyện dưới đất của chúng ta, làm sao cũng không đến lượt người của Tam Giang Thủy Tiêu nhúng tay vào.

Ông để người Dịch gia tham dự, lỡ như sau này bọn họ lên bờ thì làm thế nào?" Tam Giang Thủy Tiêu nắm giữ những ngôi mộ nước trong thủy mạch Tam Giang; Thổ phu tử nam bắc, chuột đất, còn có bốn phái Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Mạc Kim, Phát Khâu thì nắm giữ mộ huyệt trong núi và dưới đất.

Đây là quy củ kéo dài từ mấy ngàn năm trước, chưa từng có ai phá vỡ.

Hoàng Chiêm Quỳ tịnh không để ý bảo vật trong hoàng lăng Liêu Thái Tổ, cái lão để ý hơn là Tam Giang Thủy Tiêu có mượn cơ hội này mở rộng thế lực lên bờ hay không.

Kim Toán Bàn cười khổ một tiếng, giải thích: "Không để Tam Giang Thủy Tiêu tham gia, cái hoàng lăng Liêu Thái Tổ này không động vào được!" "Không động vào được?" Nghe vậy, Hoàng Chiêm Quỳ tỏ vẻ không vui. "Lão Kim, ông là Mạc Kim Giáo Úy, tôi là Tả Lĩnh Tổng Bả Đầu, còn có một doanh binh lính của Trương Đại Soái, có súng ống đại bác.

Thiên hạ này có mộ gì chúng ta không động vào được?!" Kim Toán

Bàn lắc đầu, ngẫm nghĩ một chút rồi cũng nói ra ngọn nguồn sự việc. "Còn nhớ tôi từng nói không, Tứ Hải Tổ Bài của Tam Giang Thủy Tiêu đã thất lạc từ cuối thời Đường.

Mà năm ngoái, trong bích họa ở di chỉ miếu Xạ Long, tôi đã nhìn thấy Tứ Hải Tổ Bài.

Tấm tổ bài đó, nằm ngay trên đầu Hắc Long!" "Căn cứ ghi chép trên bích họa, di cốt Hắc Long là chìa khóa quan trọng để mở hoàng lăng Liêu Thái Tổ.

Nếu không có người của Tam Giang Thủy Tiêu ra tay, căn bản không mở được hoàng lăng!" Hoàng Chiêm Quỳ nghe vậy thì ngẩn người.

Lão suy tính một lát, bỗng nhiên nói: "Hả, ra là thế, sao ông không nói sớm.

Nói sớm thì tôi cũng chẳng làm khó dễ một cô nương nhà người ta." Nói xong câu đó, Hoàng Chiêm Quỳ chuyển chủ đề, lại nói về mấy chuyện quái đản ở rừng già Trường Bạch.

Nhờ ánh lửa, Tô Thần nhìn mấy phe nhân mã xung quanh, trong lòng thầm suy tính.

Thực ra bất luận là Kim Toán Bàn, hay là Hoàng Chiêm Quỳ, hoặc giả là Trần doanh trưởng, Dịch Tiêu của Tam Giang Thủy Tiêu...

Những người này ít nhiều đều có mục đích riêng, có thể nói cái đoàn đội lắp ghép tạm thời này ai nấy đều có mưu đồ riêng, không biết chừng lúc nào sẽ tan đàn xẻ nghé. "Mục tiêu của Kim Toán Bàn, có lẽ không giống như ông ta nói là vì Lộc Hoạt Thảo!

Hoàng Chiêm Quỳ là đại gia tộc bản địa, dòm ngó bảo vật và tài bảo trong hoàng lăng.

Còn Trần Trường Thanh, hắn đại diện cho Trương Đại Soái, có

thể mục tiêu chính là Lộc Hoạt Thảo...

Còn Dịch Tiêu của Dịch gia, chuyến này khẳng định là vì Tứ Hải Tổ Bài mà đến.

Nhưng Tứ Hải Tổ Bài sao lại xuất hiện trên trán Hắc Long, trong chuyện này có lẽ còn ẩn tình khác!" Lửa trại cháy vượng, rất nhanh mọi người lục tục tản đi.

Tô Thần bảo Lục thúc Tô Nhân Tu bọn họ ngủ trước, còn mình thì đến hồ nước gần doanh trại, chuẩn bị tắm nước lạnh.

Chưa kịp xuống nước, chỉ nghe mặt hồ bỗng nhiên gợn sóng!

Ngay sau đó, thân ảnh yểu điệu của Dịch Tiêu lộ ra từ trong làn nước.

Lúc này, cô đã thay một bộ quần áo bó sát, thân hình linh lung hữu trí.

Điều khiến Tô Thần bất ngờ hơn cả là thân pháp của cô trong nước vô cùng nhanh nhẹn, tốc độ còn nhanh hơn cả cá bơi vài phần. "Cái này mà đặt ở đời sau, e là nhắm mắt cũng lấy được huy chương vàng bơi lội..." Tô Thần trong lòng cảm thán một chút, sắc mặt nghiêm túc nói: "Tôi không biết cô nương ở dưới nước." Dịch Tiêu dường như không để ý ánh mắt của Tô Thần, đàng hoàng bơi từ trong hồ lên bờ.

Chỉ là, khi đi ngang qua Tô Thần, bước chân cô khựng lại, lúc này mới thản nhiên nói: "Anh tốt nhất nên rời đi sớm, con cáo già kia không có ý tốt đâu." "Cáo già, ý là sao?" Tô Thần quay người nhìn lại, nhưng thấy Dịch Tiêu đã đi càng lúc càng xa.

Cáo già?

Là Kim Toán Bàn, hay là Hoàng Chiêm Quỳ, hoặc giả là Trần Trường Thanh?

Tô Thần không hiểu ý, nhưng vẫn âm thầm đề cao cảnh giác. ...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm, trời vừa tờ mờ sáng!

Đại bộ đội tập hợp, chuẩn bị khởi hành.

Đường núi khó đi, huống chi là đội ngũ hơn sáu trăm người.

Hơn nửa ngày trời mới đi được hơn hai mươi dặm, vừa mới tiến vào phạm vi rừng già.

Khu rừng già này chiếm diện tích ước chừng hơn ba mươi dặm vuông.

Trong rừng toàn là cây bạch dương hoặc cây dương.

Xếp hàng ngay ngắn, nhìn một cái không thấy điểm cuối.

Nếu là mùa thu, cảnh sắc trong rừng nhất định rất đẹp, nhưng hiện tại là giao mùa xuân hạ, thảo mộc trong rừng tươi tốt, các loại cỏ dại cao lút đầu gối.

Mọi người chỉ có thể cẩn thận bước đi, đề phòng bị rắn rết côn trùng độc trong bụi cỏ cắn phải.

Cứ thế đi ròng rã cả ngày, mắt thấy sắp chập tối rồi mà vẫn chưa ra khỏi rừng già, Hoàng Chiêm Quỳ có chút sốt ruột. "Tiểu tử Trần, bảo thủ hạ của cậu nhanh chân lên một chút!

Đợi lát nữa mặt trời xuống núi mà không ra khỏi rừng, tôi mặc kệ cậu đấy!" Trần Trường Thanh sắc mặt lúng túng, vội vàng nhận lỗi.

Đồng thời cũng có chút bất lực nói: "Hoàng gia chủ, cái rừng già này cũng không có đường, chỉ riêng việc mở đường đã tốn không ít công sức, thực sự nhanh không nổi a!" Lời còn chưa dứt, Dịch Tiêu ở cách đó không xa bỗng nhiên khịt mũi, sắc mặt trở nên không ổn.

Ngay sau đó, cô nhảy lên một cái cây lớn bên cạnh, vài ba nhịp đã đạp lên thân cây leo lên chỗ cao.

Kim Toán Bàn thấy động tác của Dịch Tiêu thì sững sờ, vội vàng hỏi: "Dịch cô nương, sao vậy?" Dịch Tiêu nhíu mày chặt, từng chữ từng chữ nói: "Có chướng khí!" Cái gọi là chướng khí, thực ra chính là khí độc sinh ra sau khi động thực vật trong rừng thối rữa.

Những khí độc này tích tụ lại một chỗ, cộng thêm thấp khí, địa khí, dần dần hình thành nên chướng khí.

Nhưng mà... "Chướng khí chỉ có ở núi lớn phương Nam, phương Bắc lấy đâu ra chướng khí?" "Không tin thì tự mình xem!" Hoàng Chiêm Quỳ ngẩn ra, vội vàng cũng leo lên một cây dương, nhìn về phía xa.

Lão quan sát một hồi, biểu cảm trên mặt chẳng những không nhẹ nhõm mà ngược lại trở nên ngưng trọng. "Đây không phải chướng khí!

Là Thận khí!" Nghe mấy người đối thoại, Tô Nghĩa Thiên nhỏ giọng hỏi: "Tộc trưởng, Thận khí là gì ạ?" Tô Thần nghĩ nghĩ, giải thích: "Thận khí, hay còn gọi là Yêu Thận, trong truyền thuyết là do sơn tinh quỷ quái thôn thổ linh khí trong núi mà thành.

Chương 75

Người thường nếu đi nhầm vào trong Yêu Thận sẽ rơi vào ảo giác không thể tự thoát ra được." Trong Tầm Long Quyết, thiên Địa Khí từng nói chi tiết về sự phân biệt giữa chướng khí, thận khí, địa khí...

Đang nói chuyện, chỉ thấy trong rừng cây phía xa, một tầng sương mù tựa như lụa trắng từ từ phiêu đãng tới.

Bên trong màn sương trắng dường như còn có không ít bóng đen đang nhảy múa.

Kim Toán Bàn sắc mặt biến đổi, vội vàng chỉ về sườn dốc phía xa quát: "Nhanh, chạy qua bên đó!

Đừng để Thận khí dính vào người!" Lúc này, dù là kẻ ngốc cũng biết màn sương trắng này không ổn.

Thế là cả đại bộ đội cùng nhau chạy thục mạng về phía con dốc cách đó mấy trăm mét.

Cuối cùng trước khi sương mù ập đến, họ cũng trốn được ra sau sườn dốc.

Nhìn màn sương trắng lan tràn, gần như không thấy điểm dừng.

Trần Trường Thanh nhỏ giọng nói: "Bây giờ làm thế nào?" Kim Toán Bàn vẻ mặt sầu khổ, thở dài nói: "Không có cách nào, chỉ có thể đợi thôi.

Thận khí không tan, mạo muội đi vào là thập tử vô sinh!" Thận khí rốt cuộc hình thành thế nào, không ai biết nguyên nhân.

Nhưng Kim Toán Bàn biết, mức độ nguy hiểm của Thận khí còn nằm trên cả chướng khí.

Mọi người không có cách nào hay, chỉ đành trơ mắt nhìn màn sương trắng kia trong khoảnh khắc đã bao phủ cả khu rừng già phía trước.

May mà nơi đại bộ đội đang đứng là một sườn dốc.

Đám sương trắng này bay qua phía trên, tịnh không rơi xuống dốc, coi như cho mọi người chút an ủi.

Dịch Tiêu có chút bất mãn, lạnh giọng nói: "Kim tiền bối, ông không phải nói hiện tại là giao mùa xuân hạ, rừng già rất an toàn sao?" Kim Toán Bàn cười khổ một tiếng, bất lực lắc đầu: "Tôi cũng không biết tại sao lại xuất hiện Thận khí, nhưng cô nương không cần lo lắng.

Thận khí kéo dài không quá lâu, rất nhanh sẽ tan đi thôi." Thời gian tiếp theo, mọi người nằm rạp trên sườn dốc, tĩnh lặng chờ Thận khí tan.

Chỉ là...

đại khái chưa đến nửa giờ, Thận khí phía xa bỗng nhiên cuộn trào dữ dội.

Giống như có quái vật khổng lồ nào đó đang khuấy động bên trong.

Ngay sau đó, từ trong rừng truyền ra tiếng cành cây gãy răng rắc, còn có vô số âm thanh sột soạt. "Đó là thứ gì?" Trần Trường Thanh sắc mặt khó coi, không nhịn được âm thầm nuốt nước miếng.

Còn đám binh lính sau lưng hắn thì ai nấy nắm chặt súng trường trong tay, kinh hãi nhìn về phía rừng già xa xăm.

Tô Thần hơi híp mắt, bàn tay đặt lên khẩu súng ngắn bên hông.

Dịch Tiêu và Hắc Bối Lão Lục bên cạnh cũng tương tự, đều đặt

tay lên vũ khí.

May thay, thứ âm thanh kỳ quái này đến nhanh, đi cũng nhanh.

Hơn nữa ngay sau khi âm thanh này biến mất không bao lâu, Thận khí trong rừng cũng theo đó mà tan biến. "Hù..." Mọi người không hẹn mà cùng thở phào nhẹ nhõm, cái chưa biết mới là cái đáng sợ nhất.

Thế nhưng, đợi khi mọi người trở lại trong rừng, nhìn thấy những dấu vết bị tàn phá trong rừng, ai nấy đều trừng lớn mắt, đầy mặt kinh ngạc.

Chỉ thấy hoa thụ và dương thụ trong rừng đều bị gãy đổ không ít.

Mà ngay giữa bụi cây mọi người đi qua ban nãy, một con đường thú (thú đạo) rộng chừng nửa mét hiện ra rõ ràng trước mắt.

Chỉ là con đường thú này uốn lượn khúc khuỷu, thông về phía sâu hơn trong rừng già.

Kim Toán Bàn bẻ một cành cỏ dại trên đường thú, đưa lên mũi ngửi ngửi, sau đó sắc mặt hơi biến đổi: "Đi, đi mau!" Nói xong, không đợi Hoàng Chiêm Quỳ mở miệng, lão liền thúc giục mọi người di chuyển.

Đại bộ đội không dám chậm trễ, gần như là chạy một mạch lao ra khỏi rừng già.

Cuối cùng, trước khi mặt trời xuống núi, họ cũng ra khỏi khu rừng.

Ra khỏi rừng già, Trần Trường Thanh mới hạ lệnh cho binh lính tu chỉnh tại chỗ, an doanh trát trại.

Lúc này, Hoàng Chiêm Quỳ hơi thở dốc, không nhịn được tò mò hỏi: "Lão Kim, rốt cuộc là cái quái gì mà dọa ông thành ra như thế?" "Không biết!" "Không biết mà ông còn sợ thế à?" Hoàng Chiêm Quỳ

ngẩn ra, trên mặt mang theo vài phần không thể tin nổi. "Tôi không biết đó là cái gì, nhưng tôi biết thứ đó không dễ chọc!" Kim Toán Bàn sư thừa Trương Tam Liên Tử, ngoài bản lĩnh Mạc Kim Giáo Úy sở trường, thực ra còn có một tay nghề ngự thú.

Hơn nữa mũi lão rất thính, có thể phân biệt khí tức mãnh thú.

Bản lĩnh này đã giúp lão tránh được không ít nguy hiểm nơi hoang dã.

Hoàng Chiêm Quỳ bĩu môi, lẩm bẩm: "Biết ngay lão già nhà ông thích đánh đố, có điều Hoàng gia tôi đã sớm có chuẩn bị." Nói xong lời này, Tô Thần liền thấy lão đưa ngón tay vào miệng, huýt một tiếng sáo vang dội.

Chưa được một lúc, chỉ thấy một con hoàng bì tử, tựa như một tia chớp vàng, từ trong rừng già lao ra. "Qua đây!" Hoàng Chiêm Quỳ vẫy tay một cái, con hoàng bì tử kia động tác mẫn tiệp, lao thẳng lên vai lão.

Ngay sau đó, con hoàng bì tử kêu chít chít, vừa nhảy vừa nhót trên vai lão.

Mà Hoàng Chiêm Quỳ nghe một hồi, gật gật đầu, móc từ trong túi ra ít thịt khô, ném cho con chồn trên vai.

Con hoàng bì tử kia nhận được thịt khô, vui vẻ chạy đi mất. "Sao rồi, hỏi ra được gì không?" Kim Toán Bàn thấy thế vội vàng hỏi.

Chưa đợi Hoàng Chiêm Quỳ mở miệng, Trần Trường Thanh bên cạnh đã tò mò hỏi: "Hoàng gia chủ có thể nghe hiểu tiếng hoàng bì tử?" Vấn đề này không chỉ Trần Trường Thanh tò mò, bọn Tô Thần cũng vô cùng tò mò.

Từng nghe nói ngự mèo chó, hoặc trâu dê ngựa, thực ra đây là lần đầu tiên bọn họ thấy có người có thể ngự hoàng bì tử!

Phải biết rằng, hoàng bì tử ở phương Bắc là một trong Ngũ Tiên, hơn nữa luôn gắn liền với chuyện quái dị.

Dân thường gặp hoàng bì tử trốn còn không kịp, ai dám như Hoàng Chiêm Quỳ, không những không trốn mà còn có thể thao túng bọn chúng a! "Lão Hoàng từ nhỏ đã thuần dưỡng đám hoàng bì tử này, còn có ngự thú pháp gia truyền, đích xác có thể giao lưu với chúng." Kim Toán Bàn vừa dứt lời, chỉ nghe Hoàng Chiêm Quỳ vỗ đùi cái đét, mặt đầy kinh hãi nói: "Mau thông báo xuống dưới, không được an doanh trát trại bên cạnh rừng già, mau chóng rời đi!" "Lão Hoàng, ông sao thế?" Mọi người mặt đầy khó hiểu, theo bản năng nhìn về phía Hoàng Chiêm Quỳ!

Người sau mặt lộ vẻ bất an, đi đi lại lại.

Lão muốn nói lại thôi, một lúc sau mới giải thích: "Vừa rồi con hoàng bì tử tôi nuôi, nói là nhìn thấy lão tổ tông của Liễu Tiên ở trong rừng già..." Phương Bắc có thuyết pháp Ngũ Tiên, hoàng bì tử mà Hoàng gia thuần dưỡng chính là Hoàng Tiên trong Ngũ Tiên.

Mà Liễu Tiên trong miệng Hoàng Chiêm Quỳ, thực ra chính là Xà Tiên (rắn thần).

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, lập tức xoay người nhìn về phía khu rừng già u thâm tịch mịch sau lưng.

Thận khí ban nãy đã khiến mọi người có dự cảm chẳng lành, giờ phút này lời của Hoàng Chiêm Quỳ càng phủ lên lòng mọi người một tầng bóng đen.

Kim Toán Bàn do dự giây lát, vẫn quay đầu phân phó Trần Trường Thanh. "Trần doanh trưởng, thông báo xuống, tiếp tục khởi hành!" "Nhưng mà... trời sắp tối rồi." "Trời tối cũng phải đi, lão tử không muốn làm mồi cho Liễu Tiên đâu." Hoàng Chiêm Quỳ la lên một câu, tiếp đó cũng mặc kệ những người khác, hô hoán một tiếng, người

Hoàng gia liền tụ tập lại, chuẩn bị mò mẫm đi trong đêm.

Trần Trường Thanh thấy vậy đành phải hạ lệnh cho bộ đội đi theo.

Tô Nhân Tu lặng lẽ ghé sát Tô Thần, nhỏ giọng nói: "Tộc trưởng, vị Hoàng gia chủ này nhìn cái này không thuận mắt, nhìn cái kia không vừa lòng, chuyến này e là sẽ xảy ra chuyện a." "Không sao, cứ tiếp tục xem sao đã." Tô Thần lắc đầu, trong lòng lại nghĩ: Thực sự không được thì tìm thấy mộ Liêu Quốc thái phi, hoàn thành nhiệm vụ hệ thống là có thể rút lui.

Đi đường đêm, đặc biệt là đường đêm trong rừng sâu núi thẳm luôn rất nguy hiểm.

May mà đội ngũ đủ lớn, sáu trăm người, yêu ma quỷ quái gì cũng không dám hiện thân.

Đi ước chừng hai canh giờ, tiếp tục tiến lên hơn mười dặm, mọi người mới chọn một sơn cốc trong eo núi để dựng trại.

Ngày hôm sau!

Chương 76

Tuyệt đại bộ phận mọi người đêm qua đều không ngủ ngon.

Sáng sớm thức dậy mắt thâm quầng, tinh thần uể oải.

Chỉ có Tô Thần, Dịch Tiêu và vài thanh niên trai tráng là tinh lực dồi dào.

À phải, còn có Hoàng Chiêm Quỳ... lão đến sơn cốc trước, chiếm được vị trí tốt nhất, đêm qua ngủ rất ngon lành. "Tô huynh đệ, đêm qua nghỉ ngơi tốt không?

Nào nào, tôi mới nấu một nồi cháo thịt, cùng ăn chút chứ?" "Không cần đâu." Tô Thần nói chuyện, bên kia đám Tô Nhân Tu đã bắc nồi nấu cháo.

Đợi khi tất cả ăn uống no say, đại bộ đội tiếp tục khởi hành, tiến về Lão Hổ Động.

Núi Lão Hổ Động cách sơn cốc này chưa đến mười mấy dặm.

Trần Trường Thanh cũng không cho thủ hạ dỡ bỏ doanh trại!

Đi khoảng hơn hai tiếng, liên tục vượt qua hai ngọn núi thấp, mọi người đã đến dưới chân núi Lão Hổ Động.

Núi Lão Hổ Động không lớn, trong mấy ngọn núi xung quanh thì được coi là thấp, sở dĩ nó nổi tiếng toàn bộ là do cái Hang Cọp (Lão Hổ Động) ở dưới chân núi.

Cửa hang nằm trong một cái hố trời (thiên khanh).

Hố trời sâu ước chừng năm sáu mét, sát một bên vách núi là một cái hang cao hơn ba mét thông vào lòng núi, không biết kéo dài đến tận đâu.

Rất nhanh, binh lính của Trần Trường Thanh đã chặt tre trúc bên cạnh hố trời, dựng xong thang trúc.

Đợi mọi người xuống dưới, Kim Toán Bàn mới nói: "Lão Hổ Động rất sâu, ít nhất dài hơn ba mươi cây số, hơn nữa bên trong ngã rẽ cực nhiều, không cẩn thận sẽ lạc lối bên trong, không ra được.

Cho nên lát nữa vào trong, mọi người nhất định phải bám sát đại bộ đội, càng phải nhớ kỹ ký hiệu vẽ dọc đường." Nói đoạn, Kim Toán Bàn tùy tiện nhặt một cục đá vôi, vẽ một ký hiệu hình tròn ngay cửa hang. "Nhớ kỹ, nếu thực sự không cẩn thận bị tách khỏi đại bộ đội, cứ men theo ký hiệu hình tròn, tự mình quay trở lại trước." Đợi mọi người đều nhớ kỹ, dưới sự dẫn dắt của Kim Toán Bàn, đại bộ đội mới lục tục tiến vào hang.

Để tránh tình huống bất ngờ xảy ra, Trần Trường Thanh tịnh không để toàn bộ thủ hạ vào hang.

Hắn chỉ mang theo một trăm năm mươi lính tinh nhuệ, mỗi người một cây súng trường và đèn pin.

Vào trong rồi, mọi người mới phát hiện Lão Hổ Động này rất rộng rãi, đừng nói là người đi, cho dù lái một chiếc xe tải vào e rằng vẫn dư dả.

Tô Thần nhìn cảnh tượng này, không khỏi nhớ tới Song Hà Động ở Quý Tỉnh.

Song Hà Động là hang động dài nhất trong nước, toàn trường hơn hai trăm cây số, đời sau để khai phát Song Hà Động, thậm chí còn xây cả đường nhựa bên trong.

Mà Lão Hổ Động trước mắt cũng không kém cạnh là bao, trong động vô cùng rộng lớn, thật sự xây một con đường nhựa ra e là cũng đủ.

Đội ngũ hơn hai trăm người tiếp tục đi về phía trước, cứ cách vài trăm mét lại làm ký hiệu, đề phòng đến lúc đó đi lạc.

Cứ thế đi bảy tám dặm, bên trong hang bắt đầu có ngã rẽ.

Lúc này, Tô Thần chú ý thấy Kim Toán Bàn lấy từ trong ngực ra một tấm bản đồ bằng lụa cổ xưa.

Trên đó vẽ chi tiết lộ tuyến đồ bên trong Lão Hổ Động.

Có lộ tuyến đồ trong tay, Kim Toán Bàn dẫn mọi người đi lòng vòng, lại đi thêm bảy tám dặm, cuối cùng đến một cái giếng trời thiên nhiên.

Giếng trời này có độ cao chênh lệch bảy tám mét, nhưng cái này không làm khó được mọi người.

Theo dây thừng thả xuống, mọi người lần lượt xuống đáy giếng.

Khoa trương nhất vẫn là Dịch Tiêu của Tam Giang Thủy Tiêu, cô thậm chí không dùng dây thừng, chỉ nhẹ nhàng nhảy xuống, đồng thời rút dao găm cắm vào vách đá, mượn lực giảm xóc, vài cái đã xuống đến đáy động.

Tô Nhân Tu thấy thế mắt sáng lên, không nhịn được giơ ngón cái. "Cô nương hảo thân thủ!

Không biết cô nương đã thành gia thất chưa, nếu chưa thành gia thất thì cô xem tộc trưởng chúng tôi..." Chưa đợi Tô Nhân Tu nói hết câu, Tô Thần vội vàng ho khan hai tiếng. "Cô đừng để ý, Lục thúc tôi tính tình như vậy, có chút không đứng đắn." Dịch Tiêu liếc Tô Thần một cái, im lặng không nói, chỉ nhìn về phía sâu trong hang động.

Tuy nhiên, đợi lúc Tô Thần đi qua, cô lại bỗng nhiên mở miệng nói: "Tam Giang Thủy Tiêu, chưa bao giờ thông hôn với người ngoại tộc." Dịch Tiêu cũng không hiểu tại sao mình lại làm điều thừa thãi này.

Có điều, hai ngày nay tiếp xúc, đối với Tô Thần, ít nhất cô không ghét.

Nếu không lúc đầu cũng sẽ không cố ý nhắc nhở một câu.

Tô Thần gật gật đầu nói: "Có nghe qua, tôi và gia chủ Ngô gia ở Trường Sa có quen biết, ông ấy từng nói chuyện của Tam Giang Thủy Tiêu." "Ngô gia?

Chẳng lẽ là Ngô Lão Bả Đầu, Tổng Bả Đầu của Thổ phu tử Trường Sa?" "Dịch cô nương quen biết Ngô Lão Bả Đầu?" "Từng gặp vài lần." Thực ra, Ngô Lão Bả Đầu và Tam Giang Thủy Tiêu quan hệ không tồi.

Mấy năm trước lúc Dịch Tiêu kế thừa tổ bài Dịch gia, Ngô Lão Bả Đầu còn được mời qua dự lễ.

Quả nhiên, có duyên phận này, quan hệ hai người lập tức thân thiết hơn nhiều.

Thậm chí còn thỉnh thoảng tán gẫu vài câu, nhưng đa số là Tô Thần nói, Dịch Tiêu thi thoảng đáp lại đôi câu.

Tô Thần thấy mấy người Kim Toán Bàn không chú ý bên này, vội vàng thì thầm hỏi: "Dịch cô nương, lời cô nói tối qua là có ý gì..." Dịch Tiêu quay người nhìn Tô Thần, sắc mặt nghiêm túc. "Bắc phái Tả Lĩnh Tổng Bả Đầu, bàn cứ ở Thẩm Thành trăm năm, thế lực to lớn.

Nơi này nếu có đại mộ, lão há lại không biết?" Tô Thần nghe vậy sững sờ, trong lòng thầm hiểu ra.

Đúng vậy!

Hoàng Chiêm Quỳ ngoài mặt nhiệt tình hiếu khách, nhưng lão chung quy vẫn là Tổng Bả Đầu của đám chuột đất Thẩm Thành.

Không nói ngoan độc, ít nhất sẽ không giống vẻ ngoài bộc trực, không chút thành phủ kia.

Quan trọng hơn là, Lão Hổ Động cách Thẩm Thành bất quá trăm dặm.

Nếu có đại mộ cấp hoàng lăng, lão là địa đầu xà, làm sao có thể hoàn toàn không biết gì?

Ít nhất lão không nói hết sự thật, che giấu không ít manh mối quan trọng.

Tô Thần nghĩ đến đây, yên lặng gật đầu.

Không nhắc đến Hoàng Chiêm Quỳ, mục đích của Dịch Tiêu cũng không khó đoán.

Trong đội ngũ này, Kim Toán Bàn và Hoàng Chiêm Quỳ là bạn già, Trần Trường Thanh dưới trướng Trương Đại Soái lại chỉ nghe lời Kim Toán Bàn, trong mấy thế lực, người Dịch Tiêu có thể liên thủ cũng chỉ có mình hắn.

Nghĩ tới đây, Tô Thần mở miệng nói: "Dịch cô nương muốn liên thủ?" Dịch Tiêu nghe vậy, lộ ra thần sắc hài lòng. "Tôi lấy tổ bài, anh lấy bảo vật." Tô Thần cũng không ngại liên thủ với Dịch Tiêu, thậm chí bảo vật trong mộ hắn cũng không để ý lắm.

Cái hắn để ý hơn vẫn là nhiệm vụ gia tộc.

Có điều... chần chừ giây lát, Tô Thần vẫn hỏi câu hỏi cuối cùng trong lòng. "Có thể hỏi một chút, Dịch cô nương không tin Hoàng Chiêm Quỳ, chẳng lẽ có thể tin tôi sao?" Dịch Tiêu lắc lắc đầu, chỉ đưa mắt nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục. "Trước không nói anh quen biết Ngô Lão Bả Đầu, cùng Tam Giang Thủy Tiêu tôi cũng coi như có uyên nguyên.

Quan trọng hơn là, tôi biết cây đao trên người bạn đồng hành của

anh." "Đao?" "Quan Sơn đao khách, trọng nặc bất trọng ngân (trọng lời hứa không trọng bạc tiền).

So với con cáo già như Hoàng Chiêm Quỳ, tôi xác thực tin anh hơn." Tô Thần hơi ngẩn ra, lập tức cười nói: "Lão Đao, không ngờ Quan Sơn đao khách các anh còn rất có tín dự nha." Hắc Bối Lão Lục ồm ồm đáp: "Nhân vô tín bất lập, hồi nhỏ bái sư, gặp sư phụ lần đầu tiên, người đã nói với tôi câu này." Tô Thần cười hiểu ý, cũng giống như lúc đầu hắn chọn cứu Hắc Bối Lão Lục.

Chương 77

Cũng là vì Hắc Bối Lão Lục xuất thân Quan Sơn đao khách!

Mà Quan Sơn đao khách, xưa nay đều có truyền thống tín nghĩa làm đầu.

Từ cuối thời Thanh kháng kích ngoại xâm, áp bức của giai cấp thống trị, thậm chí thời kỳ đầu Tân Hợi, cũng có bóng dáng hoạt động của Quan Sơn đao khách.

Mấy vị nhân vật quan trọng thời Tân Hợi, bên cạnh đều có Quan Sơn đao khách bảo hộ. "Được, cô lấy tổ bài, tôi lấy bảo vật!" Đương nhiên, Tô Thần cũng biết, Dịch Tiêu cũng không hoàn toàn nói thật.

Bởi vì đối với cô mà nói, có thể liên thủ ngoại trừ Tô Thần, cũng không có nhân tuyển nào tốt hơn.

Vốn dĩ Dịch Tiêu có thể để đại bộ đội đợi thêm hai ngày, đợi hai nhà Tam Giang Thủy Tiêu khác đến rồi hãy khởi hành!

Nhưng Tam Giang Thủy Tiêu có tổ huấn, người đắc được truyền thừa Tứ Hải Tổ Bài, không những có thể nắm giữ thiên hạ thủy mạch, mà Tam Giang Thủy Tiêu càng phải cùng tôn kính người đó.

Cho nên, đối với cô mà nói, thủy tiêu hai nhà kia chẳng những không phải đồng bạn, mà còn là người cạnh tranh.

Cô muốn tranh thủ trước khi hai nhà thủy tiêu kia đến lấy được Tứ Hải Tổ Bài, tịnh đạt được tổ bài tán thành.

Như vậy, cô sẽ có thể trở thành Tứ Hải Tổ Thủy Tiêu đầu tiên sau ngàn năm thất lạc, hoàn thành túc nguyện ngàn năm nay của cha ông ba nhà.

Tô Thần không nói nhiều nữa, đặt sự chú ý vào trong Lão Hổ

Động.

Đội ngũ hai trăm người đi trong động hơn mười dặm, ngã rẽ càng lúc càng nhiều, đồng thời có khe suối chảy vào trong động.

Trong hoàn cảnh u tĩnh này, bất kỳ âm thanh nào cũng sẽ bị phóng đại vô số lần.

Dù là dòng suối nhỏ róc rách, giờ khắc này cũng trở nên vô cùng ồn ào.

Không bao lâu, tiếng nước cuồn cuộn như sấm rền, át đi tiếng nói chuyện của cả đội.

Kim Toán Bàn bất đắc dĩ phải gọi mấy người lại, gân cổ lên hét lớn. "Bên cạnh có một cái vực sâu, đều chú ý dưới chân, đừng bước hụt." Lời vừa dứt, lại nghe thấy cách đó không xa ở giữa đội ngũ, có người đạp phải mặt đất trơn trượt, hụt chân một cái liền ngã nhào xuống vực.

Đó là binh lính dưới trướng Trần Trường Thanh, phát ra một tiếng thét thảm thiết, không bao lâu sau liền truyền lại một tiếng bịch nặng nề.

Đám binh lính sắc mặt đại biến, nhao nhao cầm đèn pin, nằm rạp bên vực sâu chiếu xuống dưới.

Chỗ vực sâu này có độ cao chênh lệch chừng hai ba mươi mét, bên dưới là vô số cột đá, nhũ đá được nước suối bào mòn mà thành.

Người lính ngã xuống vực, cả người bị một cột đá cao nửa người xuyên qua ngực, trong nháy mắt đã không còn sự sống.

Trần Trường Thanh hít sâu một hơi, giật giật cổ áo chửi ầm lên: "Bảo bọn mày cẩn thận dưới chân, đều điếc tai hả!

Tiếp tục đi!" Đám binh lính im như ve sầu mùa đông, chỉ có thể

nhìn thoáng qua đồng bạn dưới đáy vực, tiếp tục lên đường.

May mà có lần ngoài ý muốn này, quãng đường tiếp theo tất cả mọi người đều vạn phần cẩn thận.

Hữu kinh vô hiểm vượt qua dốc vực sâu, lộ trình phía sau dần dần bằng phẳng trở lại.

Thậm chí ngay cả nước suối cũng chảy về một hướng khác.

Theo tiếng nước dần yếu đi, Lão Hổ Động dần dần khôi phục vẻ u tĩnh.

Có lẽ vì vừa có người chết, mọi người đều không có tâm trạng nói chuyện, không khí đội ngũ có chút áp lực.

Tuy nhiên... ngay tại giờ khắc này, trong đám người bỗng nhiên bộc phát một tiếng hét thê lương. "Doanh trưởng, có... có ma!" Bên cạnh Trần Trường Thanh, một binh lính trẻ tuổi chừng mười bảy mười tám, thần sắc kinh khủng giơ đèn pin trong tay, chiếu về phía một ngách hang phía xa.

Mọi người định thần nhìn lại, chỉ thấy một bóng người toàn thân trắng toát, bao gồm cả tóc tai cũng màu trắng, đang đứng ngay cửa ngách hang, quay lưng về phía mọi người.

Trong nháy mắt, Trần Trường Thanh mặt cắt không còn giọt máu, tim nhảy lên tận cổ họng.

Hắn vội vàng túm lấy Kim Toán Bàn, run lẩy bẩy nói: "Kim tiên sinh, có... có ma!" Kim Toán Bàn coi như trấn định, lắc đầu nói: "Cử người qua xem sao." Thế nhưng, bao gồm cả Trần Trường Thanh, tất cả binh lính đều co rúm lại, cứ thế thụt lùi về sau, căn bản không dám tiến lên.

Ngược lại Hoàng Chiêm Quỳ thì đại đại liệt liệt, vẻ mặt không quan tâm nói: "Nhìn cái dạng hèn nhát của các người kìa!" Nói đoạn,

lão tùy tiện phất tay, hai gã người Hoàng gia liền xách xẻng sắt, rón rén mò lên phía trước.

Không bao lâu, hai người Hoàng gia này quay đầu xua tay, hét về phía mọi người: "Không có việc gì, là cái tượng đá!" Tượng đá?

Nghe vậy, sắc mặt Kim Toán Bàn khẽ động, vội vàng đi tới.

Bọn Tô Thần thấy thế cũng đi theo.

Đến gần, mọi người mới phát hiện đây quả thực là một pho tượng đá, có lẽ được tạc từ nhũ đá thấy ở khắp nơi trong động.

Pho tượng đá này điêu khắc hình dáng cung nữ, búi tóc trên đầu, vân hoa văn trên quần áo đều lờ mờ có thể thấy được.

Hơn nữa, từ màu sơn còn sót lại trên tượng đá phán đoán, lúc đầu tượng đá này có màu sắc, chỉ bất quá trải qua thời gian dài ẩm ướt, màu sơn bên trên đã sớm bị oxy hóa bong tróc.

Kim Toán Bàn đi quanh tượng đá quan sát một hồi, trên mặt mang theo vẻ hưng phấn nói: "Không sai, là phong cách điêu khắc đời Liễu!

Chúng ta cách hoàng lăng Liêu Thái Tổ hẳn là rất gần rồi." Dịch Tiêu bên cạnh không đi theo mọi người cùng quan sát tượng đá, mà nhìn về phía ngách hang sau lưng tượng đá.

Cô ngồi xổm xuống, sờ sờ vết nước tích tụ trên vách động, nhàn nhạt nói: "Tượng đá này có lẽ bị nước lũ cuốn ra, những hang động dưới lòng đất như thế này thường xuyên xảy ra lũ lụt, thời gian lâu rồi rất nhiều gỗ âm trầm, hoặc những thứ khác sẽ bị cuốn trôi khỏi vị trí ban đầu." Tô Thần nghe vậy, cầm đèn pin chiếu về phía sâu trong hang động.

Trong động quả thực có rất nhiều bùn cát, cùng với những khúc gỗ nằm ngổn ngang.

Hai bên vách động đều là dấu vết ngâm nước do lũ lụt cọ rửa để lại.

Xác định được phương hướng, Kim Toán Bàn bảo Trần Trường Thanh để lại một tiểu đội binh sĩ chờ ở ngã ba.

Những người còn lại thì men theo ngách hang tiếp tục đi sâu vào trong.

Ngách hang này hẹp hơn nhiều, bắt buộc phải khom lưng mới đi được.

Đi sâu vào khoảng hơn trăm mét, hang động mới rộng ra, có thể đứng thẳng người mà đi.

Lúc này, mọi người phát hiện ra bức tượng đá thứ hai.

Vẫn là tượng người đứng mặc cung trang giống hệt bức trước, đang nằm ngang trong động.

Ngay sau đó là bức thứ ba, thứ tư...

Cứ thế đi tiếp, trong khoảng cách hai ba trăm mét, có mười mấy bức tượng đứng đổ nghiêng ngả.

Đến tận cùng hang động, Tô Thần mới phát hiện phía trên đỉnh động xuất hiện một cái lỗ lớn.

Mười mấy bức tượng cung nữ phía trước đều là từ trên đó bị nước cuốn trôi xuống.

Kim Toán Bàn bước lên trước, dùng đèn pin soi lên miệng động.

Một lát sau, ông nhíu mày nói: "Hỏng rồi, chúng ta đến muộn, đây là động do thuốc nổ phá ra, có người đã đi vào trước rồi." Nghe câu này, Hoàng Chiêm Quỳ là người đầu tiên la toáng lên: "Mẹ kiếp, nếu để lão tử biết kẻ nào dám hớt tay trên ở địa bàn của lão, lão nhất định phải làm thịt hắn!" Tô Thần không tỏ thái độ gì, chỉ dùng đèn pin soi

xét xung quanh.

Chẳng mấy chốc, hắn nhìn thấy một bức bích họa trên vách đá ở tận cùng hang động. "Kim tiền bối, ông qua đây xem thử, chỗ này có bích họa!" Kim Toán Bàn nghe tiếng liền vội vàng đi tới.

Nương theo ánh sáng đèn pin, ông đưa mắt nhìn lên bức vẽ trên vách đá.

Trải qua dòng nước xói mòn, màu sắc của bích họa đã nhạt đi rất nhiều.

Chương 78

Tuy nhiên, bức tranh này sử dụng hình thức phù điêu, có thể sờ thấy những vết lồi lõm trên đó.

Kim Toán Bàn quan sát kỹ một hồi mới xác nhận: "Trên này vẽ hẳn là sự tích bình sinh của Liêu Thái Tổ, bên dưới còn có chữ Khế Đan." "Chữ Khế Đan?" Trần Trường Thanh lắc đầu, nói nhỏ: "Mấy chữ lạ hoắc này chúng tôi chịu chết thôi!" Chữ Khế Đan theo sự diệt vong của nước Liêu đã sớm tan biến trong dòng sông lịch sử.

Cho dù có người hiểu, đa phần cũng là chuyên gia cổ văn tự.

Trần Trường Thanh là kẻ thô kệch, tên thì văn nhã nhưng thực chất lại là một đại lão thô.

Thế nhưng Hoàng Chiêm Quỳ nghe vậy lại cười ha hả: "Hắc, thế chẳng phải khéo quá sao!

Lão Hoàng đây chính là chuyên gia cổ văn tự hàng thật giá thật, rất nhiều văn tự cổ quốc Tây Vực tôi đều có nghiên cứu, chứ đừng nói là chữ Khế Đan!" Kim Toán Bàn cũng không khiêm tốn, gật đầu nói: "Chữ Khế Đan thực chất là diễn biến từ chữ Hán mà ra, cũng không tính là phức tạp.

Minh văn sau bức bích họa này ý nói Liêu Thái Tổ sinh thời anh minh thần võ, từng bắn chết một con rắn đen đầu mọc sừng.

Hơn nữa còn từ trong bụng rắn đen lấy được một quả trứng rắn." "Rắn đen?

Không phải hắc long sao?" Hoàng Chiêm Quỳ sửng sốt, buột miệng hỏi.

Kim Toán Bàn ngược lại không quá ngạc nhiên, cười giải thích:

"Trên đời này có rồng hay không tôi không biết, nhưng tôi biết cái gọi là Liêu Thái Tổ bắn rồng đa phần là hắn tự thổi phồng bản thân thôi." Tô Thần nghe vậy không khỏi thầm cười.

Nghĩ cũng phải, hoàng đế thời xưa để cai trị ổn định, đa phần đều sẽ thêu dệt hoặc hư cấu một vài câu chuyện mang màu sắc thần thoại để hiển thị thân phận khác người của mình.

Ví dụ như Lưu Bang - khai quốc hoàng đế nhà Hán.

Lịch sử ghi chép trước khi ông ta sinh ra, mẹ ông nằm mơ thấy giao long, giao hợp với rồng mới sinh ra Lưu Bang.

Còn có cha con hoàng đế nhà Tùy là Dương Kiên và Dương Quảng.

Dương Kiên nói trán mình mọc năm cột thịt, trên người có vảy rồng.

Con trai Dương Quảng kế vị cũng không cam lòng yếu thế, liền nói mình sinh ra lúc đầy trời hồng quang, trâu dê khắp thiên hạ đều kêu vang chúc mừng sự ra đời của hắn.

Đương nhiên, khoa trương nhất vẫn là Võ Tắc Thiên.

Sau khi bà đăng cơ liền lưu truyền chuyện mẹ bà có một hôm nhìn thấy thần long, sau đó về nhà thì mang thai, rồi sinh ra Võ Tắc Thiên.

Cái này so với mẹ Lưu Bang còn 'ngầu' hơn, nhìn một cái là có bầu.

Hoàng Chiêm Quỳ nghe Kim Toán Bàn nói xong, vội hỏi tiếp: "Lão Kim, còn gì nữa không?" Kim Toán Bàn nhìn chữ Khế Đan dưới bích họa, tiếp tục dịch: "Sau khi Liêu Thái Tổ có được trứng rồng, từ trong đó nở ra một con rắn đen nhỏ, đặt tên là Hắc Long.

Hắc Long thần dị, ba năm dài một trượng, chưa đến hai mươi năm

ngự hoa viên hoàng cung đã không nuôi nổi nữa, chỉ đành thả vào trong núi nuôi dưỡng." "Mấy năm sau, Liêu Thái Tổ bệnh mất trên đường tuần du.

Lăng mộ của ông ta được táng tại một nơi thần bí.

Nơi đó không ở trên trời, không ở dưới đất, không ở trong nước." Nghe câu cuối cùng của Kim Toán Bàn, mọi người tại hiện trường đều ngẩn ra.

Hoàng Chiêm Quỳ cau mày: "Lại là câu này, chẳng lẽ trên đầu chúng ta không phải hoàng lăng Liêu Thái Tổ?" Kim Toán Bàn lắc đầu: "Cái này thì không biết, phải hay không, lên xem sẽ rõ!" Cái lỗ hổng trên đỉnh đầu mọi người không nhỏ, đủ cho hai ba người đi qua dư sức.

Dịch Tiêu là người đầu tiên hành động, hắn nhảy vọt lên nhẹ nhàng, bám lấy mép động, hơi dùng sức đã lộn mình nhảy lên.

Tô Thần và những người khác thấy thế cũng leo theo vào trong đạo động.

Tiếp đó là đám người Kim Toán Bàn, Hoàng Chiêm Quỳ...

Chẳng bao lâu, đội ngũ cả trăm người đã toàn bộ leo vào.

Đợi đến khi mọi người đứng vững, dùng đèn pin chiếu một vòng, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh ngạc.

Chỉ thấy xuất hiện trước mắt họ lại là một tòa thành trì.

Phải biết rằng Lão Hổ Động trải dài trăm dặm, phần lớn đều nằm dưới lòng đất hoặc trong bụng núi.

Tòa thành trì trước mắt này gần như đã khoét rỗng cả một ngọn núi lớn mới có thể xây dựng nên quy mô như vậy. "Mẹ kiếp, Liêu Thái Tổ này cũng quá xa xỉ rồi!

Hoàng lăng mà xây tinh xảo thế này sao?" Trần Trường Thanh nhìn thành trì trước mắt, há hốc mồm, vẻ mặt đầy chấn động.

Chỉ là...

Kim Toán Bàn nhìn rõ dáng vẻ tòa thành trì, lại nhíu mày thật chặt: "Không đúng!" "Chỗ nào không đúng?" Trần Trường Thanh sửng sốt, vội vàng khiêm tốn thỉnh giáo.

Dù sao vị Kim tiên sinh trước mắt này cũng là cao nhân mà Trương đại soái phải khách khí đối đãi.

Kim Toán Bàn lắc đầu không nói, mà từ trong tay áo lấy ra một cái bàn tính làm bằng vàng ròng, kích thước chỉ bằng bàn tay.

Nhắc đến thì đây cũng là tuyệt kỹ độc môn của Kim Toán Bàn, là bảo bối sư phụ Trương Tam Liên Tử đặc biệt chế tạo cho ông!

Mạc Kim Giáo Úy một phái không chỉ biết Phân kim định huyệt mà còn kiêm luôn cả Phong thủy tiên sinh, hiểu biết rất sâu về ngũ hành bát quái, long mạch địa khí.

Bàn tính trong tay Kim Toán Bàn không phải dùng để tính tiền, mà là để tính phong thủy.

Biệt danh của ông cũng từ đó mà ra.

Chỉ thấy ngón tay Kim Toán Bàn như bay, gảy lách cách trên những hạt bàn tính vàng óng.

Sau một hồi tính toán, ông lắc đầu, ngẩng lên nhìn mọi người nói: "Nhầm rồi, đây không phải mộ Liêu Thái Tổ!" "Hả!

Không phải mộ Liêu Thái Tổ, thế thì là mộ ai?" Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều lộ vẻ khó hiểu. "Đây là mộ Liêu Vương phi!" Kim Toán Bàn nhìn quẻ tượng trên bàn tính, từ từ nói: "Kỵ canh dậu long, lập tại Giáp vị, hướng về Mão vị.

Hữu toàn thủy xuất, Ất vị là suy phương, Tân vị là mộ hướng, Tốn vị là tuyệt vị." "Nhâm là dương, Tân là âm, hai chữ đồng cung, hợp can chi mà nói vậy." Trần Trường Thanh nghe như vịt nghe sấm: "Kim đại sư, ý là sao hả?" "Phong thủy nơi này thuộc âm, chỉ có thể táng nữ tử, không thể nào là lăng Thái Tổ." Kim Toán Bàn giải thích đơn giản.

Ra là vậy!

Mọi người thở dài một hơi, vốn định tìm lăng Liêu Thái Tổ, không ngờ đi nhầm đường lại tới lăng Thái phi.

Tuy nhiên đối với Tô Thần mà nói, nhiệm vụ hệ thống đưa ra chính là khai quật mộ Liêu Vương phi, cũng coi như trùng hợp.

Đoàn người đi về phía thành trì bên dưới.

Trong thành đình đài lầu các giống hệt thành trì cho người sống, chỉ là thiếu đi khói lửa nhân gian, nhìn tử khí trầm trầm, rợn cả người.

Mọi người đi trong tòa tử thành, luôn cảnh giác xung quanh.

Đi được khoảng nửa giờ, Kim Toán Bàn dừng bước. "Lại có vấn đề gì à?" Trần Trường Thanh đại khái, chẳng hề nhận ra điều gì kỳ lạ. "Chúng ta đi hơn nửa giờ rồi mà thực tế vẫn đang giậm chân tại chỗ." "Nơi này hẳn là có trận pháp phong thủy đang vây khốn chúng ta." Tô Thần nhìn về phía Kim Toán Bàn.

Thấy Kim Toán Bàn khẽ gật đầu, hiểu ý Tô Thần. "La thành lại tựa tường thành thế, long tại thành trung tụ chân khí," Kim Toán Bàn mở miệng nói. "Hỏa tinh long thủy hữu la tinh, nếu là la tinh bất cư nội." Tô Thần bổ sung một câu.

Hai người mở miệng, hợp lực suy diễn.

Không lâu sau, Tô Thần và Kim Toán Bàn cùng lúc tính ra vị trí chủ mộ thất. "Đi theo sau lưng chúng tôi, đừng đi loạn." Kim Toán

Bàn đi đầu tiên.

Mọi người bám sát gót.

Chẳng mấy chốc, cuối cùng cũng đến trước một cung điện to lớn.

Cả tòa cung điện tinh xảo xa hoa, đây e rằng chính là mộ huyệt thật sự của Liêu Vương phi.

Chương 79

"Vào chủ mộ thất!" Hoàng tổng bả đầu dẫn người ùa vào.

Bên trong mộ thất bày biện lượng lớn vàng bạc gốm sứ nước Liêu, ở trong góc còn mọc chín cây Lộc Hoạt Thảo.

Chỉ tiếc là chín cây này chỉ là cấp độ bình thường, còn xa mới đạt tới công hiệu 'người sống, thịt nát xương tan'.

So với kim sang dược thì cũng chỉ cao hơn một cấp mà thôi.

Ánh mắt mọi người tụ lại trên quan tài.

Tô Thần ra hiệu cho Hắc Bối Lão Lục.

Lão Lục lập tức cầm quan đao đến bên cạnh quan tài, nghiêm trận chờ đợi. "Chư vị chờ chút." Kim Toán Bàn chắn trước mọi người, đi đến góc đông nam chủ mộ thất, thắp lên một ngọn nến sáp.

Đây là quy tắc bất di bất dịch của Mạc Kim Giáo Úy: Gà gáy đèn tắt không trộm mộ (Kê minh đăng diệt bất mạc kim).

Ý là nếu nến tắt trước khi gà gáy, Mạc Kim Giáo Úy phải lập tức dừng hoạt động, trả lại nguyên vẹn mọi vật phẩm đã lấy.

Giờ gà gáy ứng với giờ Sửu, nếu xảy ra biến hóa phải lập tức đào tẩu trước khi trời sáng, nếu không sẽ sinh dị biến. "Kim đại sư, ông toàn nói chuyện lịch cũ, tống tử có lợi hại đến mấy tôi cũng không tin lợi hại bằng súng của tôi." Trần Trường Thanh cười lớn nói.

Sau lưng hắn là cả một doanh công binh, mấy trăm khẩu súng!

Đừng nói là tống tử, cho dù tổ sư gia của tống tử đến cũng phải nằm lại đây hôm nay.

Mọi nỗi sợ hãi đều đến từ hỏa lực không đủ.

Trần Trường Thanh là kẻ ngoại đạo, Kim Toán Bàn không thèm so đo, làm xong thủ tục mới quay lại trước quan quách. "Mở quan!" Theo lệnh của Kim Toán Bàn, Hoàng tổng bả đầu và Tô Thần cùng nhau hất nắp quan tài nặng nề ra.

Hắc Bối Lão Lục và Dịch Tiêu thủ thế sẵn sàng.

Ở góc đông nam mộ thất, phảng phất như có gió thổi qua, ngọn nến lay động không ngừng.

Kim Toán Bàn do dự một lát rồi nói: "Mở tiếp!" Đây là quan tài kép (sáo quan), bên trong còn một cỗ quan tài nhỏ nữa mới là chân thân của Liêu Vương phi.

Khi Tô Thần và Hoàng tổng bả đầu cùng động thủ, ngọn nến ở góc đông nam đột nhiên biến đổi, ánh nến chuyển sang màu xanh lục yêu dị, chiếu rọi xung quanh quỷ dị vô cùng. "Dừng lại làm gì?

Khiêng tiếp đi!" Trần Trường Thanh mặc kệ, dẫn hai công binh tiến lên cạy nắp quan tài cuối cùng ra.

Bên trong nằm một thi thể khô quắt, y phục lộng lẫy. "Để tôi lục soát trước xem có bảo bối gì không." Trần Trường Thanh trước giờ chưa từng trộm mộ nhưng cũng nghe nói trên người chủ mộ toàn vàng bạc châu báu.

Hắn theo bản năng móc vào miệng thi thể khô, lấy ra một viên châu.

Tốc độ hắn quá nhanh, mọi người cản không kịp.

Đột nhiên, thi thể kia bật dậy ngồi thẳng.

Đây là thi biến!

Trần Trường Thanh giật mình hoảng sợ lùi lại phía sau.

Liêu Vương phi liền lao về phía hắn.

Tô Thần, Kim Toán Bàn và Hoàng tổng bả đầu đều chưa ra tay, muốn cho Trần Trường Thanh một bài học vì tên này thực sự có chút không được việc. "A!" Một tiếng thét thảm thiết vang lên.

Chỉ thấy vào thời khắc quan trọng, Trần Trường Thanh túm lấy một người lính công binh chắn trước mặt mình.

Người lính kia trong nháy mắt bị tống tử hút cạn máu. "Kim đại sư, Hoàng tổng bả đầu, Tô đại sư cứu tôi!" Trần Trường Thanh hoảng loạn, hắn bắn hết băng đạn cũng không gây thương tổn gì cho tống tử.

Thấy tống tử ép sát từng bước, bất đắc dĩ hắn mới cầu cứu. "Ra tay đi!" Tô Thần nhìn Hắc Bối Lão Lục. "Giao cho tôi!" Loại tống tử cấp độ này đối với Hắc Bối Lão Lục chẳng cấu thành uy hiếp gì.

Dịch Tiêu cũng lao lên.

Hắn và Hắc Bối Lão Lục hợp tác, không mất bao lâu đã giải quyết xong tống tử.

Trần Trường Thanh kinh hồn bạt vía, không dám làm bậy nữa.

Chủ mộ đã bị xử lý, trong quan quách cũng không còn vấn đề gì lớn. "Trần doanh trưởng, làm phiền giao viên Định thi châu kia ra đây." Hoàng tổng bả đầu nói.

Trong số những người ở đây, chỉ có Hoàng tổng bả đầu là áp chế được Trần doanh trưởng.

Ông ta ở Thẩm Thành thế lực rất lớn, quen biết nhiều đạt quan hiển quý, một viên doanh trưởng ông ta không sợ, cỡ đại lão cao hơn vài cấp ông ta cũng từng kết giao.

Trần Trường Thanh nhanh nhẹn giao Định thi châu ra.

Hoàng tổng bả đầu thu lấy rồi cầm đuốc soi vào vách trong của

lớp quan tài lớn bên ngoài, chỉ thấy trên đó vẽ một tấm bản đồ. "Chẳng lẽ đây mới là vị trí mộ huyệt Liêu Thái Tổ?" Kim Toán Bàn ngạc nhiên nói.

Ông nhanh chóng sai người dập bản đồ này ra, trên đó vẽ chính là phương vị mộ Liêu Thái Tổ. "Chỗ này cách đây không xa!" Hoàng tổng bả đầu nhìn một cái nhận ra ngay phương vị, "Xem ra mộ Liêu Thái Tổ quả thực không ở Lão Hổ Động mà là ở bên phía rừng già (lão lâm tử), vị trí cụ thể còn phải bàn bạc kỹ." "Chia chác đồ trong mộ này rồi chúng ta đi bước tiếp theo —— Lão lâm tử!" Mộ Liêu Vương phi không có nhiều đồ đáng giá, so với mộ Liêu Thái Tổ thì quả là tiểu vu gặp đại vu.

Mọi người rút khỏi mộ Vương phi.

Hoàn thành nhiệm vụ lần này, Rương bảo vật Thanh Đồng hệ thống thưởng cũng đã đến tay. "Hệ thống, mở rương." Tô Thần thầm niệm. `【Đinh!

Chúc mừng túc chủ hoạch định 【Pháp Gia Đồng Kính】.】` Tiếng hệ thống vang lên.

Cư nhiên là bảo vật này, Tô Thần hơi ngạc nhiên.

Pháp Gia Đồng Kính là vật phẩm chuyên dụng của vương thất và quý tộc thời Xuân Thu Chiến Quốc, có đặc hiệu thần bí.

Ban đầu do Tần Vương có được.

Là một trong Tần Vương Bát Kính, có thể trừ tà.

Pháp Gia Đồng Kính từng dùng để trấn áp Hoàng Hà Lão Miết Thi Yêu, sau lại dùng để trấn áp thi thể trong quan tài thanh đồng.

Cuối cùng pháp bảo này rơi vào tay Hiến Vương, nhưng rồi lại rơi vào động xác chết, từ đó thất tung.

Có bảo vật này, sau này xuống mộ độ an toàn sẽ tăng thêm vài phần.

Nghĩ đến đây, Tô Thần mở lại bảng hệ thống. `【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】``【Tuổi: 18 (18/348)】``【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 1, tiến độ 10%】``【Thành viên gia tộc: Chính thức: 35 người.

Chương 80

Biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục】` `【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 750 mẫu, đại dương 4300 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】` `【Trạng thái gia tộc: Hân hân hướng vinh!】` `【Kiến trúc gia tộc: Không】` `【Trấn tộc huyết mạch: Phượng Hoàng huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận 30% tăng ích)】` `【Trấn tộc kỹ nghệ: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (Đang hiệu lực)】` `【Trấn tộc bảo vật: Quy Tỳ (Đang hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo cao cấp); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/biên ngoại, nhận tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Tỷ lệ mở rương ra phần thưởng cao cấp tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!

Tăng ích ruộng tộc thêm 100%)】` `【Nhiệm vụ Thanh Đồng: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật Bình Sơn cổ mộ.

Hoàn thành thưởng Rương bảo vật Bạch Ngân một cái.】` Nhiệm vụ hệ thống cũng đã cập nhật.

Khai quật Bình Sơn cổ mộ lại có thể nhận được một rương Bạch Ngân. .....

Mọi người từ mộ Liêu Vương phi ra ngoài, lui về khu rừng già, tạm thời tu chỉnh tại đây. "Thần ca, tiếp theo chúng ta làm thế nào?" Tô Nghĩa Thiên ghé lại hỏi. "Tĩnh quan kỳ biến đi." Tô Thần cũng muốn vào mộ Liêu Thái Tổ thám thính hư thực.

Mộ Vương phi gần như chẳng có đồ tốt gì.

Mộ Liêu Thái Tổ là đại mộ, đồ đạc bên trong e là không thiếu.

Tô Thần nhìn sang Kim Toán Bàn, kết hợp với bản vẽ dập từ mộ Vương phi, ông đang tính toán vị trí đại khái của mộ Liêu Thái Tổ. "Chính là chỗ này." Kim Toán Bàn đưa mọi người đến một nơi phong thủy bảo địa. "Địa chi hữu khởi phục chuyển biến giả, vị chi long dã.

Kỳ sở dĩ khởi phục chuyển biến, nhân địa khí chi hành dã." "Thời nhi chỉ, tắc tất hữu thủy dĩ giới chi, cố đại nhi giang hồ hà hải, tiểu nhi câu cừ cán lưu, giai sở dĩ vi long chi tá chứng dã." "Ất, Bính giao nhi xu Tuất; Tân, Nhâm hội nhi xu Thần.

Đấu Ngưu nạp Đinh, Canh chi khí; Kim, Dương thu Quý, Giáp chi linh." Kim Toán Bàn đứng ở lưng chừng núi, trước mắt là một dòng sông uốn lượn tựa như trường long.

Tô Thần đại khái hiểu ý ông, phàm tìm rồng cốt ở chỗ sơn hoàn sa hội (núi bao quanh, cát tụ lại), nơi sơn thủy giao hợp, dùng ngoại bàn la kinh định thủy khẩu, xem nó xuất ở chữ nào mấy phân, hoặc kiêm chữ nào mấy phân.

Ví như nước chảy từ bên phải tới, xuất ra ở bốn chữ Ất, Tân, Đinh, Quý, xem xét hình thế đường cục, có thể lập hướng Chính Sinh thì lấy.

Kim Toán Bàn tuy không dùng la kinh, nhưng bàn tính trong tay ông cũng có công hiệu đặc thù, công dụng không khác gì la kinh.

Ba năm tìm rồng, mười năm điểm huyệt.

Kim Toán Bàn nắm giữ phong thủy cách cục đã đến độ lô hỏa thuần thanh, mấy ngôi đại mộ này trong mắt ông sớm đã mất đi vẻ thần bí. "Đào!" Kim Toán Bàn phân phó.

Trần Trường Thanh lập tức ra lệnh cho công binh dưới trướng bắt đầu đào đất.

Đào một mạch suốt một ngày một đêm, cả trăm công binh xuống

tay mà chẳng thấy gì.

Mọi người bắt đầu nghi ngờ có phải Kim đại sư nhìn nhầm vị trí hay không.

Nhưng Kim Toán Bàn lắc đầu, ra lệnh tiếp tục đào.

Tô Thần hiếm khi rảnh rỗi, đi dạo quanh đó, thậm chí còn trò chuyện với Hoàng tổng bả đầu.

Nhưng con người Hoàng tổng bả đầu quá cẩn thận, rất khó nghe được manh mối gì có giá trị từ miệng ông ta.

Tô Thần đành bỏ cuộc. .....

Mấy trăm con người chen chúc trong rừng già, cái ăn cái mặc thành vấn đề lớn.

Nhưng may là Trần doanh trưởng liên tục phái người vận chuyển tiếp tế, về khoản ăn uống ngược lại không để mọi người chịu thiệt.

Đám công binh đào đất tốc độ rất nhanh, cứ thế lại đào thêm hai ngày hai đêm, mãi đến buổi sáng ngày thứ tư mới có tin tức truyền đến. "Rắn!

Có rắn!" Một người lính hét lên thất thanh, chạy từ dưới hố lên. "Một con rắn có gì mà sợ?" Trần Trường Thanh không tin tà, đi về phía hố sâu: "Nhiều thế này à?

Chọc ổ rắn rồi?" Mọi người nghe động tĩnh cũng chạy lại.

Đứng trước miệng hố, Tô Thần mới thấy đáy hố như đào trúng hang rắn, ít nhất cũng túa ra cả trăm con.

Đám rắn này trườn bò tứ tung, sơ sẩy một chút là bị cắn ngay.

Đông Bắc sùng bái Ngũ Tiên (Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi, Hồ), trong đó Liễu chính là chỉ rắn.

Đám công binh đều là người Đông Bắc, không dám ra tay với rắn. "Uổng cho các người mang tiếng đi lính?

Sợ cái gì?" Trần Trường Thanh cái gì cũng không sợ, chỉ tin khẩu súng trong tay.

Trước đó gặp tống tử trong mộ Vương phi bắn không chết thì thôi, giờ bị mấy con rắn dọa vỡ mật thì sau này lăn lộn kiểu gì? "Lấy lửa đốt!

Ông đây muốn xem chỗ này rốt cuộc có bao nhiêu con rắn đủ để thiêu." Trần doanh trưởng ra lệnh.

Có lính không tuân theo, hắn lên đạp cho một cước: "Tin tao bắn bỏ mày không?" Dưới sự hiếp đáp của Trần doanh trưởng, đám công binh phải đi kiếm củi khô.

Kim Toán Bàn nhíu mày, cảm giác có chút không ổn.

Ông nhìn Tô Thần: "Nhận ra gì không?" "Theo lý mà nói, chỗ này không nên có ổ rắn mới đúng." Tô Thần cũng hơi nghi hoặc, "Chỉ có thể xuống mộ xem thử." Trần doanh trưởng cho gom củi khô lại, dùng lửa lớn và khói đặc xua đuổi lũ rắn độc.

Đợi xong xuôi mới tiếp tục đào.

Lần này đào mãi đến khi trời tối, cuối cùng lại có động tĩnh.

Bên dưới là một cái hang động rất lớn, đã có lính công binh vào thám thính.

Trần doanh trưởng khoác tay lên vai Kim Toán Bàn, không nhịn được khen ngợi: "Vẫn là Kim đại sư lợi hại, thật sự để ông tìm ra rồi." Hắn cười lớn cùng mọi người xuống đáy hố.

Ở đó có một lối vào đủ cho ba người đi lọt, theo lối này có thể vào trong hang động.

Không khí trong động vẩn đục nên sau khi Tô Thần, Kim Toán Bàn và Hoàng tổng bả đầu thương nghị, quyết định đợi đến sáng mai hãy xuống, để không khí lưu thông trước đã.

Nhiều quy tắc trộm mộ chỉ để dọa người, ban đêm trộm mộ là vì sợ bị người ta phát hiện rồi bắt quan.

Nhưng nhóm Tô Thần được Trương đại soái ưng thuận, chẳng ai quản.

So ra thì ban ngày vào vẫn an toàn hơn một chút.

Sáng sớm hôm sau.

Sương mù bao phủ cả cánh rừng già.

Từ lối vào hang động, mọi người nối đuôi nhau đi vào.

Chỗ này hiển nhiên không phải cửa vào mộ huyệt chính thức, mà nằm ở ngay phía trên mộ huyệt.

Vào hang rồi mới thấy bên trong là một không gian rộng lớn.

Dọc theo hang động, mọi người tiếp tục đi về phía trước.

Chương 81

Trên đường đi đâu đâu cũng thấy dấu vết nhân công khai phá, đào được cái hang lớn thế này giữa rừng rậm, có thể thấy vị Liêu Vương kia sinh thời đã huy động không biết bao nhiêu nhân mã. "Mùi tanh nồng quá." Trần Trường Thanh bịt mũi, đi sát sau lưng nhóm Kim Toán Bàn, Tô Thần và Hoàng tổng bả đầu.

Hắn biết rõ trong mộ thì mấy người này mới có thủ đoạn, đi trước dễ xảy ra chuyện. "Đều cẩn thận một chút." Kim Toán Bàn nhắc nhở.

Suốt đường đi không xảy ra chuyện gì, Tô Thần còn thấy hơi không quen.

Đây là mộ Liêu Thái Tổ, nếu một chút rủi ro cũng không có thì lại quái lạ.

Không lâu sau, mọi người đến trước một vực sâu, đây là một đầm nước rộng vài trăm mét vuông, mặt nước đen ngòm, không biết sâu bao nhiêu.

Trên mặt đầm phân bố những tảng đá lớn, không biết dùng thứ gì chống đỡ bên dưới.

Xem ra chỉ có vượt qua những tảng đá này mới đến được bờ bên kia.

Kim Toán Bàn và Tô Thần lông tóc dựng đứng, cảm nhận được trong vực sâu này cực kỳ nguy hiểm, muốn qua e là hơi khó. "Không phải chỉ là cái đầm nước nhỏ thôi sao?

Sợ gì?

Mày, còn cả mày nữa, qua trước dò đường." Trần doanh trưởng chỉ mấy tên lính đi trước.

Mấy người lính rón rén đi trên những tảng đá, cuối cùng sang đến bờ bên kia vẫn vô sự. "Thấy chưa, tôi đã nói không nguy hiểm gì mà, có gì phải sợ?" Trần Trường Thanh cười nói, "Mấy người các ông ấy à, bản lĩnh xuống mộ thì có, nhưng làm việc cứ lo trước sợ sau, gan bé quá." Chẳng lẽ cảm giác sai?

Tô Thần và Kim Toán Bàn nhìn nhau, hai người nhảy mấy cái đã đáp lên tảng đá, sang đến bờ bên kia.

Tiếp đó là đám con cháu Tô gia cùng Hắc Bối Lão Lục, Dịch Tiêu.

Hoàng tổng bả đầu và Trần doanh trưởng đi cùng nhau, nhưng khi họ đi đến giữa đầm nước thì dị biến đột ngột xảy ra.

Chỉ thấy mặt nước phẳng lặng bỗng xuất hiện từng vòng gợn sóng.

Ngay sau đó, mặt nước đen ngòm xuất hiện một cái xoáy nước. "Mau đi, đi mau!" Hoàng tổng bả đầu hoảng hốt, dưới nước tuyệt đối có thứ dữ.

Chỉ hiềm nỗi chưa đợi hai người đến bờ, một con quái vật khổng lồ đã lao vút từ dưới nước lên, há cái miệng đỏ lòm đớp trọn bốn năm người lính.

Đây...

đây là cái gì?

Nhìn theo ánh mắt mọi người, chỉ thấy một con rắn khổng lồ xuất hiện trên đầm nước.

Đầu nó to bằng cả chiếc xe tải, thân hình to lớn trấn áp tinh thần mọi người.

Mùi tanh trong không khí càng nồng nặc. "Con này rốt cuộc chui từ đâu ra vậy?

Sao lại to thế?" Trần doanh trưởng kinh hô. "Chạy mau!" Giờ không phải lúc giải thích, Hoàng tổng bả đầu thúc giục Trần doanh trưởng mau chóng qua bờ.

Còn đám lính và thủ hạ của Hoàng tổng bả đầu thì thảm rồi, trong nháy mắt thương vong quá nửa.

Theo sự di chuyển của con mãng xà, dưới đáy hồ còn truyền ra tiếng xích sắt loảng xoảng.

Con mãng xà này dường như bị xích sắt to giữ lại.

Chỉ riêng phần thân lộ ra đã dài cả trăm trượng, nó uốn éo thân mình, không ngừng săn giết đám người ngoại lai.

Trong khoảnh khắc, mặt hồ bị máu nhuộm đỏ lòm.

Con rắn càng lúc càng điên cuồng, sức tấn công mạnh hơn trước.

Trần doanh trưởng đã sang đến bờ, giật lấy khẩu trung liên 'vẹo báng' (Type 11) từ tay một người lính, xả đạn như mưa vào con rắn. "Đoàng đoàng đoàng..." Đạn bắn chi chít vào thân rắn.

Tô Thần và mọi người cũng nghiêm trận chờ đợi.

Đúng lúc này, Hoàng tổng bả đầu biến mất trong đám người, không biết đi đâu.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn vào con rắn nên tạm thời không ai để ý đến ông ta.

Hàng ngàn viên đạn găm vào người con rắn nhưng nó chẳng hề hấn gì, không chịu chút thương tổn nào. "Vảy của thứ này cứng quá, bắn không thủng!" Trần doanh trưởng lần đầu tiên cảm thấy khó nhằn.

Mấy thứ tà vật không có cách đối phó thì thôi, sao đến một con rắn cũng giết không nổi? "Hoàng tổng bả đầu đâu?" Trần doanh trưởng

quay đầu, không thấy bóng dáng Hoàng Chiêm Quỳ đâu nữa. "Vào trước tìm bảo vật rồi." Tô Thần suy tư. "Ầm!" Đúng lúc đó, một tiếng nổ kịch liệt vang lên.

Tiếng nổ truyền từ bên trong hang động.

Xem ra bọn họ không chỉ vào trong mà còn hủy luôn lối đi. "Hoàng tổng bả đầu chạy nhanh thật, vừa nãy chính lão bảo tôi nổ súng, không ngờ lão lại chuồn mất." Trần doanh trưởng thực ra cũng muốn chạy, nhưng rất nhiều anh em của hắn còn kẹt bên kia chưa qua được. "Xem ra vị Hoàng tổng bả đầu này đã sớm đoán được." Tô Thần phân tích, "Mộ Liêu Vương phi chắc chắn lão ta đã thám thính qua rồi." Chuyện này Tô Thần cũng mới nghĩ tới.

Hoàng tổng bả đầu dù gì cũng là thủ lĩnh Tả Lĩnh phương Bắc, nhưng trong đội ngũ rất ít mở miệng.

Phần lớn thời gian đều là Kim Toán Bàn chỉ huy hướng đi tiếp theo. "Không sai!" Kim Toán Bàn gật đầu, "Lúc vào mộ Liêu Vương phi tôi cũng cảm thấy Hoàng tổng bả đầu có chút không bình thường.

Giờ xem ra lão đã nắm rõ tình hình trong mộ như lòng bàn tay.

Sở dĩ hợp tác với chúng ta, e là coi trọng khả năng tìm kiếm phong thủy của chúng ta thôi.

Hiện tại chúng ta bị con rắn lớn cầm chân ở đây, lão có thể yên tâm đi tìm bảo vật." Đối với loại người đột nhiên trở mặt này, ai nấy đều không có thiện cảm.

Nhất là Hoàng Chiêm Quỳ lại là nhân vật cấp Tổng bả đầu, thế mà cũng làm ra loại chuyện trộm gà bắt chó, khiến người ta khinh bỉ thế này. .....

Lúc này Hoàng tổng bả đầu đã dẫn theo năm sáu thủ hạ trung thành đến chủ mộ thất. "Mục Trần Châu chắc chắn ở đây." Hoàng

tổng bả đầu tâm trạng kích động.

Mưu tính suốt một năm trời, cuối cùng cũng đạt được ý nguyện.

Hồi đó người nổ tung mộ Liêu Vương phi đúng là ông ta, sau khi vào trong ông ta biết được manh mối về mộ Liêu Thái Tổ, còn tìm được manh mối từ một cuốn cổ tịch nói rằng Mục Trần Châu nằm trong mộ Liêu Thái Tổ.

Tương truyền Mục Trần Châu là mật phượng hoàng do Địa Mẫu hóa thành, trong châu có tinh hoa hỏa viêm, là thứ tốt bậc nhất.

Cũng có lời đồn, Mục Trần Châu là do Thi Tổ Hoàng Đế sau khi vũ hóa thành tiên để lại, do linh khí phượng hoàng ngưng kết mà thành, thông qua Mục Trần Châu này có thể thoát thai hoán cốt, tu luyện thành tiên.

Chương 82

Nhưng bất luận là thuyết pháp nào, giá trị của Mục Trần Châu tuyệt đối không thể đong đếm.

Khi cửa lớn chủ mộ thất mở ra, bên trong đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này không biết làm bằng loại dược liệu gì, vô cùng cứng chắc.

Hoàng tổng bả đầu phí sức chín trâu hai hổ mới cạy được một khe hở.

Lần này ông ta thành công thật rồi! "Cạy ra!" Hoàng tổng bả đầu ra lệnh cho thủ hạ mở quan tài. "Rầm!" Nắp quan tài bị hất tung, lật xuống đất.

Hoàng tổng bả đầu vội vàng nhìn vào trong quan tài. "Xì xì xì..." Chỉ thấy trong quan tài chẳng có bảo vật nào cả, thứ có được chỉ là từng con, từng con rắn đầu tam giác đang thè lưỡi đỏ lòm. "Chỗ... chỗ này không phải mộ..." Hoàng Tổng Bả Đầu câu nói cuối cùng còn chưa kịp nói xong, đám rắn đầu tam giác đã từ trong quan tài ùa ra.

Rắn tam giác càng lúc càng nhiều, dần dần nhấn chìm Hoàng Tổng Bả Đầu và đám thủ hạ.

Chỉ có một người nhếch nhác tháo chạy, lao ra khỏi chủ mộ thất.

...

Ở một bên khác, ánh mắt Tô Thần rơi vào trên người Dịch Tiêu.

Chỉ thấy Dịch Tiêu vẫn luôn nhìn chằm chằm vào cái đầu lâu của con rắn khổng lồ, không đúng, là phía trên đầu lâu cự xà. "Là Tứ Hải Tổ Bài, thất lạc đã nhiều năm, không ngờ lại gặp ở đây." Dịch Tiêu sau khi nhận ra ánh mắt của Tô Thần, chủ động giải thích.

Tứ Hải Tổ Bài là bảo vật quan trọng nhất của gia tộc bọn họ, ai nắm giữ Tứ Hải Tổ Bài, liền sẽ trở thành chủ nhân của Tam Giang Thủy Tiêu, người của ba nhà đều phải nghe theo mệnh lệnh của gia chủ. "E rằng chính tấm tổ bài này mới khiến con rắn khổng lồ kia biến dị." Tô Thần ph đoán. "Giúp tôi một tay." Tô Thần nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục.

Đối phương lập tức hiểu ý Tô Thần, tay cầm Quan Sơn Đao, bắt đầu thu hút sự chú ý của cự xà.

Hắn chém xuống một đao, trên người cự xà xuất hiện một vết thương.

Chỉ là vết thương này quá nông, đối với cự xà mà nói chẳng khác nào gãi ngứa.

Ngay cả đạn dược cũng không thể xuyên thấu cơ thể nó.

Tuy nhiên, Hắc Bối Lão Lục nhảy lên nhảy xuống trước mặt cự xà, di chuyển né tránh linh hoạt, chọc cho cự xà nổi trận lôi đình.

Một con vật nhỏ bé cứ liên tục khiêu khích trước mặt, lại cứ mãi không giết được.

Cự xà dồn toàn bộ sự chú ý vào Hắc Bối Lão Lục.

Mà Tô Thần nhân cơ hội nhảy lên lưng cự xà, liên tục nhảy vọt, cuối cùng đến được đỉnh đầu nó.

Chỉ thấy Tứ Hải Tổ Bài đang khảm sâu trên đó.

Ngay khi nó cúi người tấn công Hắc Bối Lão Lục, Tô Thần dùng hết toàn bộ sức lực, rút phăng Tứ Hải Tổ Bài ra khỏi đầu cự xà.

Giây tiếp theo, cự xà như thể mất đi tất cả sức lực, từ trong miệng rơi xuống.

Mất đi Tứ Hải Tổ Bài, cự xà như mất đi suối nguồn sức mạnh,

cũng mất luôn toàn bộ sinh cơ.

Tô Thần thở phào nhẹ nhõm.

Hắn từ trên không trung rơi xuống, ngã vào đầm nước sâu.

Ngay khi mọi người chuẩn bị cứu hắn, lại phát hiện trên người Tô Thần bao phủ một tầng ánh sáng màu xanh lam nhạt.

Tứ Hải Tổ Bài đang phát sáng, Tổ Nguyên Tinh Phách không ngừng dung nhập vào cơ thể Tô Thần.

Quá trình này kéo dài khoảng ba phút mới bình ổn lại. "Không ngờ lại là cậu ấy đạt được Tứ Hải Tổ Bài?" Dịch Tiêu sắc mặt đại biến, khi nhìn về phía Tô Thần, trong mắt đã có thêm một tia kính trọng.

Hắc Bối Lão Lục định xuống đầm nước vớt Tô Thần, lại bị Dịch Tiêu ngăn lại: "Vẫn là để tôi đi cho." Không chỉ vì y có tính thủy tốt, quan trọng hơn là thân phận của Tô Thần.

Tô Thần hiện nay là chủ nhân của Tam Giang Thủy Tiêu, sẽ thống lĩnh ba nhà.

Đợi đến khi Tô Thần lên bờ, thay một bộ quần áo khô ráo.

Xác cự xà nổi lềnh bềnh trong đầm nước, mọi người cũng không quản nữa, mà đi thẳng về phía chủ mộ thất.

Cùng lúc đó, đám rắn tam giác ở chủ mộ thất cũng dần tản đi, biến mất không còn tăm hơi.

Tại hành lang, đá vụn chất đống.

Trước đó Hoàng Tổng Bả Đầu vì để ngăn cản mọi người, đã chủ động giật sập thông đạo.

Cũng may ở đây nhiều người, cho dù bị cự xà giết quá nửa, vẫn còn năm sáu mươi lính công binh còn sống.

Dưới mệnh lệnh của Trần doanh trưởng, đám công binh này dọn dẹp đá vụn, mở ra một con đường.

Ngay sau đó, mọi người vội vã tiến vào chủ mộ thất. "Ở đây có người!" Hắc Bối Lão Lục lên tiếng nhắc nhở.

Chỉ thấy một vị thủ hạ của Hoàng Tổng Bả Đầu, thân chịu trọng thương, ngã trên mặt đất.

Lúc này khí tức vi nhược, chỉ còn hít vào thì ít mà thở ra thì nhiều. "Cứu... cứu Tổng Bả Đầu." Tên thủ hạ dùng chút hơi tàn cuối cùng nói ra câu này.

Hắn trung thành tận tâm, vẫn luôn đi theo sau lưng Tổng Bả Đầu, không ngờ Hoàng Chiêm Quỳ cuối cùng lại đưa bọn họ vào tử lộ. "Trúng độc rắn mà chết." Kim Toán Bàn kiểm tra vết thương, chậm rãi nói: "Vô phương cứu chữa rồi, phỏng chừng tình hình của Hoàng Tổng Bả Đầu cũng không lạc quan." Hoàng Chiêm Quỳ vốn định phá hủy lối đi, để đám người Tô Thần, Kim Toán Bàn và Trần doanh trưởng chặn lại đám cự xà, tạo cơ hội cho hắn.

Không ngờ cuối cùng lại chặn luôn con đường đào sinh của chính mình.

Có thể nói là trộm gà không được còn mất nắm gạo, ngay cả cái mạng nhỏ cũng mất luôn.

Không bao lâu, mọi người đến chủ mộ thất, lại phát hiện quan quách trong chủ mộ thất trống không.

Hoàng Tổng Bả Đầu và mấy vị thủ hạ bị rắn tam giác cắn xé, toàn thân đầy vết thương, mặt mũi hoàn toàn thay đổi, đã chết đến mức không thể chết thêm được nữa.

Còn vài vị thủ hạ của Hoàng Tổng Bả Đầu, lúc đó cũng không đi theo hắn vào trong, ở lại bờ bên kia, dưới sự tấn công của cự xà cùng

đám công binh may mắn sống sót.

Nhìn thấy thi thể Hoàng Tổng Bả Đầu, những người này tâm trạng sa sút, cứ như chó nhà có tang, lẳng lặng thu dọn cho Hoàng Tổng Bả Đầu. "Chơi chúng ta một vố, tên Hoàng Chiêm Quỳ này còn muốn an nhiên hạ táng sao?

Nằm mơ à?" Trần doanh trưởng mắng: "Ông đây muốn cho hắn chết cũng không được yên thân." Lúc Hoàng Tổng Bả Đầu còn sống, quen biết không ít đạt quan hiển quý, Trần doanh trưởng còn kiêng kị vài phần.

Bây giờ người chết rồi, những kẻ quyền quý kia ai còn giúp hắn chứ?

Trần doanh trưởng sẽ không khách khí.

Chương 83

"Trần doanh trưởng, tha cho hắn một lần đi." Kim Toán Bàn cười khổ nói: "Cũng không phải tôi nhân nghĩa, mà là không tránh khỏi có chút cáo chết thỏ khóc, thương cảm đồng loại." "Đều là dân trộm mộ, tôi sau này nếu có chết, nếu có thể có người thay tôi nhặt xác là tốt rồi." Làm cái nghề này, lúc nào cũng có nguy cơ bỏ mạng.

Ai dám bảo đảm lần sau xuống mộ mình không xảy ra chuyện? "Vậy nể mặt Kim đại sư, tha cho hắn một lần." Trần doanh trưởng mắng: "Về sau người Hoàng gia các ngươi đều cút khỏi Thẩm Thành cho tao, nếu không súng của tao không khách khí đâu." Dưới sự nộ mạ của Trần doanh trưởng, người Hoàng gia không dám phản bác, cẩn thận từng li từng tí thu thi thể cho Hoàng Tổng Bả Đầu, rời khỏi mộ Liêu Thái Tổ.

Thế lực chia chác bảo vật lại bớt đi một nhà, đại biểu cho việc những nhà khác có thể chia nhiều hơn một chút.

Nhưng vấn đề chủ yếu hiện tại là, quan quách của Liêu Thái Tổ rốt cuộc ở đâu?

Tìm khắp cả chủ mộ thất, nhĩ thất, cũng không thấy tung tích. "Liệu có phải ở trong cơ thể con cự xà kia không?" Dịch Tiêu ph đoán: "Dù sao những nơi có thể tìm chúng ta đều tìm rồi, chỉ còn trên người con cự xà kia là chưa lục soát." "Đi xem thử!" Tô Thần dẫn người trở lại bên đầm nước, dùng thừng thô kéo xác cự xà lên bờ.

Sau đó, bắt đầu mổ bụng con rắn khổng lồ này.

Không bao lâu, rốt cuộc cũng phát hiện ra manh mối.

Một cỗ quan quách chế tạo từ huyền thiết màu đen từ trong bụng rắn bị lôi ra.

Chỉ thấy bên trên quan quách khắc họa không ít đồ án kỳ quái, còn có rất nhiều văn tự hình cái nêm. "Phù hiệu hạ táng, cầu phúc thôi, không có hàm nghĩa gì đặc thù." Kim Toán Bàn ở bên cạnh nhận ra ý nghĩa đám văn tự này, giải thích.

Lúc này mọi người mới yên tâm. "Đây chính là quan quách Liêu Thái Tổ sao?" Dịch Tiêu kinh ngạc nói, không ngờ thật sự để hắn đoán trúng rồi. "Mau mở quan đi!" Trần doanh trưởng hưng phấn xoa tay: "Dù gì cũng là một vương gia, hẳn là bồi táng không ít đồ tốt chứ?" Dưới sự chủ trì của Kim Toán Bàn, mọi người bắt đầu mở quan.

Đập vào mắt là một đống vụn vặt, ngay cả thi thể cũng không còn tồn tại.

Dưới sự gột rửa của dòng sông thời gian, nhân vật từng hiển hách nhất thời nay cũng bụi về với bụi, đất về với đất. "Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo?" Tô Thần phát hiện một món bảo vật.

Cây Lộc Hoạt Thảo này cư nhiên vẫn còn?

Hơn nữa không phải phẩm cấp bình thường, có thể gọi là cực phẩm.

Cải tử hoàn sinh, mọc lại thịt nát xương tan, công hiệu của cực phẩm Lộc Hoạt Thảo quá nghịch thiên.

Đây chính là đồ dùng để bảo mạng.

Còn có một bản quyển trục, Kim Toán Bàn mắt sắc tay nhanh thu lại. "Kim đại sư, ở trước mặt chúng tôi giở trò lén lút cũng không tốt đâu." Tô Thần cười nói: "Lấy ra cho mọi người xem thử đi." Tốc độ của Kim Toán Bàn vừa rồi quá nhanh, chỉ có Tô Thần phát hiện động tác nhỏ của hắn. "Thật ra cũng chẳng phải bảo vật gì." Kim Toán Bàn mở quyển trục ra, bên trên là một tấm bản đồ cổ xưa, tại khu vực

trung tâm bản đồ, còn có một đồ án hình con mắt.

Chẳng lẽ là bản đồ tìm Mộc Trần Châu? "Tôi chỉ cần bức bản đồ này, những bảo vật khác tôi một kiện cũng không lấy." Kim Toán Bàn nói. "Hây, không phải chỉ là bản đồ thôi sao?

Muốn thì cứ cầm lấy." Trần doanh trưởng không hề để trong lòng.

Cho dù trên bản đồ có bảo vật thì thế nào?

Còn chưa biết giấu ở xó xỉnh nào đâu.

Huống chi trong mộ nguy hiểm như vậy, có lấy được bảo vật hay không còn phải xem xét lại.

Trần doanh trưởng là sợ rồi, về sau không bao giờ dám xuống mộ nữa.

Chi bằng lần này vơ vét nhiều một chút. "Cây thảo dược này cho tôi, tôi có thể chia ít đi một chút." Tô Thần nói. "Cầm đi, thứ đồ chơi này cho dù là bảo bối, trong mắt tôi cũng không bằng vàng bạc, vàng bạc mới là tiền tươi thóc thật." Trần doanh trưởng vẫn không để ý.

Trong quan quách còn bảo tồn không ít vàng bạc cùng ngọc khí.

Cuối cùng, Tô Thần chia được ba cây Lộc Hoạt Thảo bình thường, cùng với một ít minh khí, giá trị xa xỉ.

Đương nhiên, cây cực phẩm Lộc Hoạt Thảo kia thì không nằm trong danh sách phân chia.

Còn có Tứ Hải Tổ Bài, cũng đặc biệt quan trọng.

Đơn giản mà nói, lần này xuống mộ Liêu Thái Tổ lãi to rồi. ...

Sau khi phân chia xong xuôi, mọi người rút lui khỏi mộ Liêu Thái Tổ.

Trở lại rừng già, mấy trăm người đi vào, chỉ có chưa tới một trăm

người đi ra.

Tổn thất thảm trọng!

Bất quá cái tổn thất này chỉ là đối với Trần doanh trưởng và Hoàng Tổng Bả Đầu mà nói.

Tô Thần không có bất kỳ tổn thất nào, ngược lại là trong họa được phúc.

Trăng sáng sao thưa, mọi người tiếp tục trú đóng trong rừng già.

Doanh trại từng náo nhiệt lúc này có vẻ hơi vắng vẻ. "Ngày mai tôi sẽ đi sớm!" Kim Toán Bàn cáo biệt mọi người: "Hi vọng lần sau gặp lại, có thể cùng chư vị nâng chén rượu vui vẻ trò chuyện." Tô Thần chắp tay về phía Kim Toán Bàn: "Lần sau gặp!" Sáng sớm hôm sau, Kim Toán Bàn cô thân rời khỏi nơi này.

Tô Thần cùng Trần doanh trưởng còn có đám người Dịch Tiêu đến khi mặt trời lên cao ba sào mới xuất phát.

Một đường đồng hành, đi tới Thẩm Thành.

Đến trước cửa thành, Tô Thần cùng Dịch Tiêu lại chia tay với Trần doanh trưởng. "Tô đại sư, không ngờ cậu tuổi trẻ tài cao nhưng lại có thủ đoạn, có phách lực như vậy, Trần Trường Thanh tôi nhận người bạn này, sau này tới Thẩm Thành, ngàn vạn lần nhớ phải tới tìm tôi." Trần Trường Thanh tuy rằng cao ngạo, nhưng đối với loại nhân vật có bản lĩnh vẫn rất kính bội. "Nhất định!" Tô Thần chắp tay, cáo biệt Trần Trường Thanh.

Vị Trần doanh trưởng này không thể thâm giao, làm bạn bè bình thường thì vẫn có thể.

Cũng coi như là nửa người quen. "Còn anh?

Khi nào thì rời đi?" Tô Thần nhìn về phía Dịch Tiêu. "Rời đi?

Tôi đi đâu?" Dịch Tiêu hỏi ngược lại: "Những hảo thủ trong Tam Giang Thủy Tiêu chúng tôi hiện nay đều tụ tập tại Thẩm Thành, cậu hẳn là hiểu ý của tôi chứ?" Tô Thần nắm giữ Tứ Hải Tổ Bài, trở thành người đứng đầu Tam Giang Thủy Tiêu.

Ba đại gia tộc trên dưới cả ngàn người, lúc này đều nghe theo mệnh lệnh của Tô Thần. "Người của Đinh gia, Khương gia cũng tới?" Tô Thần không ngờ những người này tới nhanh như vậy. "Chính xác mà nói, là bọn họ tới muộn." Dịch Tiêu nói: "Vốn dĩ lần này xuống mộ, cũng có một phần của bọn họ, ai từng nghĩ chúng ta đều kết thúc rồi, bọn họ mới chạy tới Thẩm Thành." "Đi thôi, Tô gia chủ, cùng nhau gặp mặt bọn họ một chút." ...

Trong khách sạn, hai vị lão giả ngồi ngay ngắn trên ghế thái sư.

Chương 84

Một vị lão giả tóc hoa râm, tinh thần quắc thước, chống một cây gậy làm từ gỗ nam mộc tơ vàng.

Vị còn lại là một phu nhân, mặc một bộ quần áo màu xám, nhìn qua tràn đầy uy nghiêm. "Vị này là Đinh Tam Tư, gia chủ Đinh gia, vị này là Khương Vân Bà, gia chủ Khương gia." Dịch Tiêu giới thiệu hai người trước mắt cho Tô Thần.

Cái gọi là Tam Giang Thủy Tiêu, ý nghĩa mặt chữ thực ra là Tam Giang Thủy Quỷ, theo thứ tự là Hoàng Hà Đinh gia, Trường Giang Khương gia, Lan Thương Giang Dịch gia.

Thủy Tiêu có thể không dựa vào bất kỳ trang bị nào mà hô hấp tự do dưới nước, thể chất vượt xa người thường.

Ba nhà mỗi người chưởng khống một đường thủy mạch, sống bằng nghề giúp vương hầu khanh tướng thủ hộ tài sản.

Hải nạp bách xuyên, thủy tàng thiên kim.

Huyệt Kim Thang dưới đáy nước là không gian thích hợp nhất để giấu bảo vật, chỉ có Thủy Tiêu dùng tổ bài dẫn đường mới có thể đi vào.

Tàng bảo là khóa Kim Thang, tầm bảo là mở Kim Thang. "Vị này chính là Tô Thần Tô tiên sinh, người đã lấy được Tứ Hải Tổ Bài." Dịch Tiêu giới thiệu Tô Thần với hai vị lão nhân.

Trong Tam Giang Thủy Tiêu, địa vị Dịch gia thấp nhất, hậu thế còn từng bị lật thuyền diệt môn.

Mạnh nhất là Khương gia, chưởng khống lưu vực Trường Giang, tiếp theo là Đinh gia, chưởng khống lưu vực Hoàng Hà. "Có thể cho

xem một chút không?" Khương Vân Bà cùng Đinh Tam Tư đồng thanh nói. "Đây chính là Tứ Hải Tổ Bài." Tô Thần lấy Tứ Hải Tổ Bài ra. "Cái này... cái này..." Trên tổ bài tuy rằng không có đồ án tinh mỹ, nhưng khí tức truyền ra từ bên trong lại khiến hai vị gia chủ Khương gia và Đinh gia không bình tĩnh được.

Bọn họ có thể xác định, truyền thuyết không sai. "Bái... bái kiến gia chủ." Hai vị lão nhân Khương gia và Đinh gia lập tức quỳ xuống, dập đầu hướng về phía Tô Thần. "Đứng lên đi." Tô Thần ra hiệu hai người đứng dậy.

Lần này đi mộ Liêu Thái Tổ, thu phục thế lực ba nhà, nghĩ tất tiến độ hệ thống lại có thể tăng một đoạn dài.

Trò chuyện vài câu, gia chủ Khương gia và Đinh gia tuổi tác đã cao, không thể ngồi lâu, bèn về phòng nghỉ ngơi. "Người của Khương gia và Đinh gia thật ra chắc chắn phục Tứ Hải Tổ Bài của cậu." Dịch Tiêu bỗng nhiên nói: "Chỉ là bởi vì cậu lấy ra tổ bài quá đột ngột, bọn họ trong thời gian ngắn không có biện pháp ứng đối." "Thật ra bao nhiêu năm nay, Tam Giang Thủy Tiêu đã sớm mỗi người một ngả, bất luận là Đinh gia, Khương gia hay là Dịch gia, đều có chuyện làm ăn và gia tộc của riêng mình, lai vãng dần dần ít đi." "Tứ Hải Tổ Bài xuất hiện, thế tất sẽ làm tổn thất một bộ phận lợi ích.

Những người đó e rằng không nguyện ý để ba nhà lần nữa hợp tác." "Nói tóm lại, cậu phải cẩn thận một chút." "Nếu như có phiền toái gì, nhất định phải tới tìm tôi." "Dù sao... dù sao người sở hữu Tứ Hải Tổ Bài, gia chủ của ba nhà khác, nam tử phải làm thần tử, nữ tử phải làm thê tử của cậu." Dịch Tiêu rốt cuộc cũng nói ra câu này.

Y phải gả cho Tô Thần làm vợ, giúp đỡ Tô Thần khống chế ba nhà, mới tính là hoàn thành tổ huấn.

Đồng thời cũng muốn mượn sức mạnh của Tô Thần, tráng đại

Dịch gia. "Chúng ta gặp lại ở Trường Sa, đến lúc đó tôi sẽ đăng môn cầu thân!" Dịch Tiêu cười nhẹ.

Tuy rằng có chút không nỡ, nhưng đã muốn cầu thân, khẳng định phải về Dịch gia chuẩn bị một chút.

Đến lúc đó còn phải xách theo một phần đại lễ!

Dịch Tiêu cùng người của Đinh gia và Khương gia, ngay trong ngày liền rời khỏi Thẩm Thành.

Đợi đến khi ba nhà bọn họ rời đi, Tô Thần từ không gian hệ thống lấy ra Tứ Hải Tổ Bài.

Hiện nay Tổ Nguyên Tinh Hồn trong Tứ Hải Tổ Bài đã dung hợp với Tô Thần, Tô Thần cũng đạt được gia đa tuyệt kỹ của Thủy Tiêu.

Người của Đinh gia, Hoàng gia và Dịch gia, dựa vào tính thủy từ yếu đến mạnh phân thành Thủy Bồ Đào, Thủy Đẩu Tử, Thủy Bát Thối, chỉ có người mạnh nhất mới có thể xưng là Thủy Tiêu.

Thủy Tiêu có lục nghệ, theo thứ tự là: Thủy Phật Tọa, Thính Lan Âm, Vọng Ngọc Sắc, Thủy Quỷ Chiêu, Phiên Giang Thủ, Phi Ngư Quán.

Trong đó Vọng Ngọc Sắc, Thính Lan Âm, Thủy Quỷ Chiêu là phương thức đặc thù để giao tiếp và quan sát dưới nước, cũng là cơ bản công của Thủy Tiêu.

Thủy Phật Tọa là hít thở dưới nước.

Người trước khi sinh ra đã có thể hô hấp trong nước ối, Thủy Phật Tọa luyện chính là loại kỹ nghệ phản phác quy chân này, cũng là một trong những kỹ năng có độ khó lớn nhất trong lục nghệ.

Bốn môn kỹ nghệ này gọi chung là Thiện Thủy, giúp Thủy Tiêu sinh tồn dưới đáy nước.

Mà Phiên Giang Thủ là một môn nội gia chưởng pháp.

Người bình thường ở trong nước, bởi vì ảnh hưởng của lực cản nên lực đạo bị giảm đi rất nhiều.

Mà Thủy Tiêu biết nước, ở trong nước hiểu được mượn lực đánh lực, thuận nước đẩy thuyền, sức mạnh của bọn họ còn cường đại hơn nhiều so với trên bờ.

Phi Ngư Quán thì là có thể ở trong nước như cá gặp nước, tăng mạnh tốc độ bơi lội.

Sau khi sở hữu Tứ Hải Tổ Bài, Tô Thần cũng sở hữu những kỹ năng này. "Thần ca!" Tô Nghĩa Thiên đi tới: "Kinh thành bên kia hình như đã bị Trương đại soái chiếm lĩnh." "Hiện tại quy về địa bàn của Phụng hệ." "Trương đại soái bành trướng địa bàn, bức xạ cả một vùng rộng lớn phương Bắc." Nhanh như vậy?

Tô Thần trầm tư một lát: "Vậy trạm tiếp theo chúng ta cứ đi Kinh thành đi." Tô Thần định đi Hứa gia từ hôn. "Được, vậy em đi thu dọn, mua vé tàu hỏa ngày mai." Tô Nghĩa Thiên gật gật đầu. ...

Thẩm Thành cách Kinh thành đại khái khoảng năm sáu trăm cây số.

Tốc độ tàu hỏa lúc này rất chậm, vận tốc khoảng bốn mươi cây số một giờ, cộng thêm dọc đường dừng lại, muốn tới Kinh thành xấp xỉ mất hai mươi tiếng đồng hồ.

Mọi người xuất phát lúc mười hai giờ trưa, khi đến Kinh thành cũng tầm tám giờ sáng hôm sau.

Kinh thành lúc này, cơ bản đều là quân đồn trú của Phụng hệ.

Tô Thần không dừng lại, đi thẳng tới Hứa gia, định từ hôn.

Cha mẹ hắn mười mấy năm trước định ra mối oa oa thân, Tô Thần

thật sự không có hứng thú.

Vốn dĩ trước đó định đi thẳng tới Kinh thành, sau đó mới đi Thẩm Thành khai quật mộ Liêu Vương phi, ai ngờ giữa đường xảy ra biến cố, bỏ qua Kinh thành, chạy thẳng đến Thẩm Thành.

Hiện tại nhiệm vụ mộ Liêu Vương phi đã hoàn thành, thời gian sung túc, cho nên Tô Thần chuyên môn trích thời gian ghé chân ở Kinh thành một ngày, định xử lý tốt chuyện này rồi mới rời đi.

Lúc này trong đầu Tô Thần toàn là từng nụ cười, từng cái chau mày của Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt xinh đẹp như vậy, Tô Thần sao có thể không thích, chỉ là ngại chênh lệch thân phận giữa hai người quá lớn.

Tân Nguyệt Phạn Điếm chính là phòng đấu giá lớn nhất Kinh thành, thế lực sau lưng ngay cả Trương Đại Phật Gia cũng không dám trêu chọc.

Vì theo đuổi Doãn Tân Nguyệt, Trương Đại Phật Gia đã ở Tân Nguyệt Phạn Điếm liên tiếp điểm ba ngọn thiên đăng, tán tận gia tài.

Điểm thiên đăng trong nghề đấu giá, hiểu đơn giản chính là ý bao trọn.

Một cái bao sương chia làm hai chủ vị trái phải, trong đó chỗ ngồi bên phải là vị trí điểm đăng.

Chỉ cần có người dám ngồi lên ghế bên phải của bất kỳ bao sương nào, liền biểu thị vòng đấu giá này bất luận những khách hàng khác ra giá bao nhiêu, người điểm thiên đăng tự động thêm một khoản tiền, thế tất phải lấy món đồ này xuống.

Trong Sa Hải, Ngô Tà điểm thiên đăng trực tiếp phá sản, sau này chỉ có thể hủy đăng, đại náo Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô gia hiện tại thực lực so với Trương Đại Phật Gia còn kém rất nhiều, càng đừng nói tới chuyện ở bên Doãn Tân Nguyệt.

Chương 85

Hắn chưa có cái năng lực này.

Trước mắt vẫn là nên phát triển gia tộc cho tốt, về phần chuyện yêu đương nam nữ, ngày sau hãy nói.

Không bao lâu, cả nhóm người đã đến Hứa phủ.

Khác với những phủ đệ khác cao sang xa hoa, cửa son rượu thịt, đại môn Hứa phủ lộ ra vẻ hơi hàn toan. "Làm phiền thông báo một tiếng, tôi là Tô Thần ở Tô gia thành Trường Sa phương Nam." Tô Thần gõ cửa, nói với hạ nhân. "Xin chờ một chút!" Hạ nhân đi vào bẩm báo.

Không bao lâu, một người đàn ông trung niên nhiệt tình đi ra. "Hóa ra là hiền điệt à, mau mời vào." Vị trung niên nam nhân này chính là gia chủ Hứa phủ, tại mảnh đất một mẫu ba phần này của Kinh thành tuy rằng không tính là hào cường thế gia, nhưng cũng có chút gốc gác.

Ngược lại Tô gia đã sớm xuống dốc.

Nhưng gia chủ Hứa gia lại tịnh không ghét bỏ Tô Thần, làm Tô Thần có chút ngoài ý muốn.

Ông nhiệt tình mời cả nhóm vào trong Hứa phủ. "Hiền điệt lần này tới, là để hoàn hôn với tiểu nữ phải không?" Hứa gia chủ hỏi. "Thúc phụ, tịnh không phải như vậy." Tô Thần giải thích: "Hứa gia hiện tại chưng chưng nhật thượng, mà Tô gia chúng cháu đã sớm suy lạc không chịu nổi, thực không dám giấu giếm, thời gian trước cả gia tộc chúng cháu còn phải sống những ngày bữa đói bữa no." "Chớ có vì một tờ hôn ước mà làm lỡ dở Hứa tiểu thư." "Cho nên lần này cháu đăng môn là tới từ hôn, Từ thúc nếu như không hài lòng, cũng có thể tuyên bố với bên ngoài là Hứa gia chủ động giải trừ hôn ước." Tới

tận cửa từ hôn chuyện này dù sao cũng có chút không quang minh, truyền ra ngoài còn thành ra Tô gia ghét bỏ Hứa gia.

Cho nên Tô Thần hạ thấp tư thái, thực sự không được thì có thể để Hứa gia chủ động mở miệng giải trừ hôn ước.

Như vậy, chính là Hứa gia ghét bỏ Tô gia.

Bất kể là mặt mũi hay lý lẽ, Tô Thần đều có thể đáp ứng, chỉ vì để mau chóng giải trừ hôn ước. "Hiền điệt nói gì vậy?

Hứa mỗ cả đời hành sự, ghét nhất là kẻ tham phú phụ bần, đã lập hôn ước từ sớm, ta tự nhiên sẽ tuân thủ." Hứa gia chủ cười cười: "Hiền điệt chớ có gánh nặng tâm lý quá lớn." "Chờ cháu và tiểu nữ hoàn hôn xong, Hứa gia chúng ta sẽ xuất của hồi môn, giúp đỡ Tô gia vượt qua cửa ải khó khăn lần này." Cái này...

Tô Thần chỉ cảm thấy có chút thái quá.

Tình huống bình thường, hẳn là Hứa gia hận không thể giải trừ hôn ước, sợ hãi Tô gia liên lụy bọn họ mới đúng.

Sao Hứa gia chủ còn bày ra một bộ dáng không sao cả?

Chẳng lẽ ông ta thật sự tốt bụng? "Khụ khụ...

Hứa thúc, cháu cảm thấy vẫn là nên cố gắng giải trừ hôn ước thì tốt hơn." Tô Thần lại lần nữa nói: "Cháu không muốn liên lụy Hứa gia, nói khó nghe chút, chúng cháu hiện tại ngay cả sính lễ cũng không lấy ra được." Hiện nay trên người Tô Thần có không ít bảo bối, nhưng vì để có thể thuận lợi từ hôn, chỉ có thể giả bộ chính mình là kẻ nghèo rớt mồng tơi. "Hiền điệt, cháu nói cái gì vậy?" Hứa gia chủ không vui: "Sính lễ mấy thứ đó, không có thì thôi, chỉ cần cháu và tiểu nữ ở bên nhau sống vui vẻ, như vậy tất cả đều đáng giá." "Đừng nhắc lại chuyện từ hôn nữa, chẳng lẽ hiền điệt ghét bỏ Hứa gia chúng ta hay sao?" Tô Thần lắc đầu: "Hứa thúc, ngài không ghét bỏ chúng cháu,

đã là phúc phận của chúng cháu rồi, cháu lại sao dám ghét bỏ Hứa gia?" "Vậy là tốt rồi!" Hứa gia chủ lúc này mới hài lòng gật gật đầu, sau đó nói: "Ta sắp xếp cho các cháu mấy gian phòng cho khách, các cháu tạm thời nghỉ ngơi trước đi." "Đêm dài lắm mộng, hôm nay chúng ta hoàn hôn, hoàn thành hôn ước!" Bỏ lại câu này, Hứa gia chủ gọi hạ nhân tới: "Tiểu Thúy, sắp xếp phòng khách cho nhóm cô gia, để cô gia nghỉ ngơi." "Vâng, lão gia!" Một nữ người hầu làm động tác mời, muốn dẫn đám người Tô Thần đi phòng khách nghỉ ngơi.

Đây rốt cuộc là tình huống gì?

Đến phòng khách, Tô Thần gọi đám Tô Nhân Tu, Tô Nghĩa Thiên vào phòng mình. "Lục thúc, thái độ của Hứa gia và những gì cháu dự đoán có chút không khớp a." Tô Thần trầm tư nói: "Cháu cứ cảm thấy chuyện này hình như có chút không đơn giản." "Tộc trưởng à, cháu ngàn vạn lần đừng nghĩ nhiều." Tô Nhân Tu nói: "Người ta Hứa gia có thể để mắt tới Tô gia chúng ta, thúc cảm thấy cháu vẫn là mau chóng hoàn hôn, khai chi tán diệp cho Tô gia, cũng tạo một khởi đầu tốt cho lứa nhỏ." "Vốn dĩ thì, thúc cũng rất coi trọng cô nương Doãn Tân Nguyệt kia, nhưng mà bất đắc dĩ chênh lệch thân phận hai nhà chúng ta quá lớn." "Hứa gia tuy nói sống tốt hơn Tô gia, nhưng tốt cũng có hạn, miễn cưỡng coi như là môn đăng hộ đối." "Hôm nay nếu có thể hoàn hôn, vậy thì không thể tốt hơn." Tô Nghĩa Thiên cũng gật gật đầu: "Lục thúc nói đúng đó Thần ca, anh hôm nay kết hôn, đến năm sau là có thể thêm cho Tô gia một thằng cu mập mạp rồi." "Anh là gia chủ, hoàn hôn không phải chuyện xấu.

Chờ khi về tới Tô gia, còn phải làm cỗ một trận, náo nhiệt náo nhiệt." Hai người đều giữ thái độ tán thành.

Tô Thần lại nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục: "Lão Đao, anh có ý kiến gì không?" "Đừng nhìn tôi, tôi không hiểu mấy cái lòng vòng này." Hắc Bối Lão Lục lắc đầu: "Bất quá nếu như có thể định xuống,

nói không chừng cũng là một chuyện tốt." "Người đao đầu liếm huyết, nếu như có hậu nhân, ở bên ngoài cho dù lăn lộn thế nào cũng không sao." Trong xã hội truyền thống, trách nhiệm lớn nhất chính là nối dõi tông đường.

Chỉ cần có hậu nhân huyết mạch lưu truyền, khi làm rất nhiều chuyện, thực ra có thể bớt đi rất nhiều lo lắng.

Nhưng đồng thời cũng sẽ xuất hiện thêm một ít trói buộc.

Phàm sự có lợi có hại, chủ yếu nhất là tìm được điểm cân bằng. "Tộc trưởng, tôi nói thẳng nhé, người ta Hứa gia không đồng ý từ hôn.

Bây giờ hoặc là hoàn hôn, hoặc là đào hôn." "Nơi này là Kinh thành, Hứa gia cho dù không có bản lĩnh mấy, tại Kinh thành to lớn cũng có chút nhân mạch, tài nguyên, đào hôn cũng chính là đạp mặt mũi tất cả người Hứa gia xuống đất." "Đến lúc đó chuyện tốt biến thành chuyện xấu, đem thân gia biến thành cừu gia." Lại thêm một người khuyên nhủ Tô Thần. "Thôi thôi, hoàn hôn thì hoàn hôn vậy." Tô Thần thở dài một hơi: "Thời gian còn sớm, để tôi nghỉ ngơi một lát trước đã." Một đường đi lại mệt nhọc, Tô Thần nằm trên giường nghỉ ngơi, những người khác tự giác lui ra khỏi phòng. ...

Một bên khác.

Cả Hứa gia đột nhiên tràn ngập một bầu không khí vui mừng hớn hở.

Trên dưới phủ đệ đều là đám hạ nhân đang quét tước vệ sinh, còn treo hai cái đèn lồng đỏ lớn trước đại môn, dán hai chữ "Hỷ" thật to.

Hạ nhân không đủ nhiều, thậm chí còn mời không ít hàng xóm tới giúp đỡ.

Trên dưới Hứa phủ đều đang bận rộn.

Hứa gia chủ ngồi ngay ngắn tại trung đường, pha một ấm trà, lẳng lặng nhìn đám hạ nhân bận rộn. "Lão gia, thời gian quá khẩn cấp, rất nhiều thân bằng hảo hữu căn bản không kịp mời a." Quản gia khó xử nói. "Không cần mời, hôm nay là gia yến, chỉ có người nhà chúng ta và người Tô gia cùng nhau ăn bữa cơm." "Đầu bếp thì mời vài vị từ tửu lầu bên kia qua đây." "Ngoài ra, vịt quay Toàn Tụ Đức không thể thiếu, mua nhiều mấy con, để tân cô gia nếm thử món ăn vặt Kinh thành." Hứa gia chủ không nhanh không chậm dặn dò. "Được rồi, tôi đi làm ngay bây giờ." Quản gia gật đầu. "Trong nhà vẫn có vẻ hơi vắng vẻ, thế này đi." Hứa gia chủ phân phó: "Mua thêm một ít vải đỏ cho có không khí vui mừng, còn cả pháo hoa pháo trúc nữa." "Đừng sợ tốn tiền, làm xong trước năm giờ chiều, đừng để lỡ giờ lành." Giao đại xong xuôi, Hứa gia chủ ung dung uống một ngụm trà.

Thời gian còn sớm, ngược lại không cần quá nóng vội.

Thời Dân Quốc, kết hôn thường là vào khoảng hoàng hôn.

Cổ nhân cho rằng thời khắc hoàng hôn dương khí tiêu lui, âm khí dâng lên, là thời khắc âm dương giao thế, thích hợp nhất để hành phu thê chi lễ.

Chữ "Hôn" trong hôn lễ ban đầu ý chỉ là hoàng hôn. 《Lễ Ký | Hôn Nghi 》 có ghi chép: "Hôn lễ giả, tương hợp nhị tính chi hảo, thượng dĩ sự tông miếu, nhi hạ dĩ kế hậu thế dã, cố quân tử trọng chi." Hoàng hôn thường là giờ Tuất, giờ thứ mười một trong mười hai canh giờ, cũng chính là phạm vi từ bảy giờ đến chín giờ tối.

Thời gian xác thực còn sớm.

Tô Thần ngủ một giấc tỉnh dậy, liền nhìn thấy Hứa phủ bên ngoài từ trong ra ngoài rực rỡ hẳn lên, tứ phía lộ ra bầu không khí vui mừng.

Mấy đứa nhỏ đang nô đùa, tràn ngập tiếng cười nói. "Cô gia, đây là áo mã quái lát nữa ngài phải mặc." Hạ nhân đưa một bộ quần áo

mới tinh đến phòng Tô Thần.

Gấp gáp như vậy?

Không thể hoãn lại mấy ngày sao? "Để đấy đi, tôi ra ngoài đi dạo một chút." Tô Thần định đi ra ngoài. "Cô gia, ngài vẫn là an tâm chờ trong phòng đi, bên ngoài người đông, nếu như va chạm vào ngài thì không tốt." Hạ nhân khó xử nói.

Đây coi như là biến tướng giam lỏng?

Lo lắng Tô Thần hối hôn?

Nhất thời, Tô Thần bắt đầu lo lắng, chẳng lẽ tiểu thư Hứa gia có bệnh tật gì sao?

Hứa gia chủ vội vã gả con gái cho hắn như vậy?

Tô Thần chỉ có thể ngồi trong phòng khổ sở chờ đợi.

Chương 86

Mãi cho đến khoảng sáu giờ chiều, hắn mới đi đến tiền sảnh.

Không khí vui mừng nơi này càng nồng đậm hơn.

Tô Thần mặc áo mã quái mới tinh, xuất hiện trước mặt Hứa gia chủ. "Hiền tế à, thật không hổ là nhất biểu nhân tài." Hứa gia chủ cười nói: "Lần này có chút vội vàng, không mời quá nhiều thân hữu." "Nhưng hiền tế yên tâm, đợi lần sau con tới Kinh thành, ta nhất định triệu tập thân hữu để con tương tụ, gặp mặt." Hứa gia chủ mời Tô Thần ngồi xuống.

Không bao lâu, đám người Tô Nhân Tu, Tô Nghĩa Thiên cũng đều tới.

Trò chuyện vài câu thì đến giờ lành.

Không có quá nhiều bước rườm rà, nhất bái thiên địa, nhị bái cao đường, phu thê đối bái, đưa vào động phòng.

Cha mẹ Tô Thần không có mặt, do Tô Nhân Tu vị trưởng bối này ngồi ở ghế trên, đại diện cho cha mẹ Tô Thần.

Hứa gia chủ ngồi trên cao đường, lúc quỳ lạy, thần sắc ông ta lại có chút khẩn trương.

Tuy nhiên Tô Thần tịnh không nghĩ nhiều.

Lễ thành, Tô Thần đưa tân nương tử về phòng.

Chính hắn thì đi ra mời rượu.

Mãi đến tận bây giờ Tô Thần vẫn mơ mơ hồ hồ, cảm giác tất cả đều giống như nằm mơ. "Tiểu Thiên, mấy đứa các cậu đỡ một chút, đừng để Tiểu Thần say quá." Tô Nhân Tu dặn dò: "Đời người có bốn

cái hỉ, tha hương ngộ cố tri, cửu hạn phùng cam lâm, động phòng hoa chúc dạ, kim bảng đề danh thì.

Tiểu Thần hôm nay là động phòng hoa chúc, cậu cũng đừng quấy nhiễu đấy." Không chỉ không thể chuốc say Tô Thần, còn phải giúp Tô Thần chắn rượu.

Về phần náo động phòng chuyện này ngược lại không ai xen vào. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ gia tăng thành viên gia tộc, đẳng cấp gia tộc tăng 20%.】 Thanh âm của hệ thống vang lên.

Tô Thần mở ra bảng hệ thống, lúc này thanh tiến độ gia tộc đã đạt tới cấp 1 lại thêm 30%.

Xem ra vị tức phụ mới qua cửa này đã được tính là người nhà họ Tô rồi.

Chỉ là lúc đó trùm khăn voan, Tô Thần đến giờ cũng chưa thấy mặt mũi cô dâu ra sao.

Mang theo men say chếnh choáng, Tô Thần đẩy cửa phòng.

Hắn không kìm được bước tới trước mặt nữ tử mặc hỉ phục đỏ thẫm, vén khăn voan lên. "Sao lại là em?" Tô Thần kinh ngạc.

Không phải là con gái Hứa gia sao?

Người trước mắt cư nhiên lại là Doãn Tân Nguyệt! "Ha ha ha, bất ngờ không?

Lần trước lúc em rời đi đã nói với anh rồi, lần sau gặp mặt sẽ cho anh một bất ngờ lớn." Doãn Tân Nguyệt cười khúc khích. "Đây không còn là bất ngờ nữa, mà là kinh hãi rồi." Lúc này Tô Thần mới phản ứng lại, chẳng trách Hứa gia chủ lại sảng khoái gả con gái như vậy.

Hóa ra đây căn bản không phải con gái ruột của lão, mà là Doãn

Tân Nguyệt!

Lúc bái đường, sắc mặt Hứa gia chủ cũng không đúng lắm, có chút hoảng loạn. "Sao nào?

Em làm phu nhân của anh, anh không vui sao?" Doãn Tân Nguyệt cười hỏi. "Tự nhiên là vui rồi." Tô Thần đi qua thổi tắt nến, sau đó nhào tới ôm lấy Doãn Tân Nguyệt.

Hiện tại cái gì cũng mặc kệ, cứ động phòng trước đã rồi nói.

Chiếc giường cưới làm bằng gỗ nam mộc tơ vàng mới mua, dưới sự giao lưu thâm nhập của hai người, phát ra những tiếng cọt kẹt cọt kẹt.

Mãi đến một giờ sau, Tô Thần mới mồ hôi nhễ nhại nằm vật xuống giường.

Doãn Tân Nguyệt rúc vào lồng ngực Tô Thần, cũng thở hổn hển. "Sao em lại biến thành tiểu thư Hứa gia vậy?" Tô Thần hỏi. "Lúc đó em sai người đi Tô gia ở Trường Sa, biết được anh có hôn ước.

Cho nên em liền phỗng tay trên, bỏ ra một khoản tiền mua chuộc Hứa gia chủ, thuận lý thành chương mà gả cho anh." Doãn Tân Nguyệt cười nói.

Cô và Tô Thần vốn có hảo cảm với nhau.

Hơn nữa thời gian này cha cô cứ ép hôn mãi, thay vì gả cho một người mình không thích, chi bằng gả cho Tô Thần còn hơn.

Gạo nấu thành cơm, đến lúc đó cha cô cũng hết cách.

Nói ra thì vẫn là Tô Thần chiếm hời.

Định phỗng tay trên Doãn Tân Nguyệt, không đúng, là bị Doãn Tân Nguyệt phỗng tay trên mới phải.

Có vợ như thế, chồng còn cầu gì hơn? "Vậy còn bên phía cha em?"

Tô Thần do dự.

Cha của Doãn Tân Nguyệt không phải nhân vật đơn giản, ngoại hiệu là Doãn Cửu Thành, thế lực khổng lồ.

Lại có quan hệ tâm giao với Trương đại sư.

Nếu để cha Doãn Tân Nguyệt biết chuyện, e rằng rắc rối không nhỏ. "Sợ cái gì?

Đến lúc đó em sinh cho anh một đứa con, em không tin cha em còn dám ngăn cản chúng ta." Doãn Tân Nguyệt nói, "Huống hồ, em tin vào năng lực của anh.

Chỉ cần có anh, Tô gia nhất định cũng sẽ đại phú đại quý, đến lúc đó cha em khẳng định sẽ đồng ý thôi." Việc này tương đương với một lần đầu tư, mà Doãn Tân Nguyệt kiên tin ánh mắt của chính mình sẽ không sai. "Được, vậy tối nay nghĩ cách làm một đứa luôn." Tô Thần lại lần nữa đè Doãn Tân Nguyệt xuống. ...

Ngày hôm sau.

Thời tiết ở Kinh thành không tệ.

Ánh nắng loang lổ xuyên qua tán cây chiếu xuống mặt đất.

Kinh thành phồn hoa càng lúc càng náo nhiệt.

Tô Thần tỉnh dậy từ trong mộng, liếc mắt liền thấy Doãn Tân Nguyệt bên cạnh.

Cô vẫn còn đang ngủ say.

Tô Thần rón rén xuống giường, sợ làm phiền cô.

Hiện tại đã hoàn hôn với Doãn Tân Nguyệt, để tránh cha cô tìm tới gây rắc rối, Tô Thần cảm thấy vẫn nên mau chóng về phương Nam thì hơn. "Thần ca, tối qua động phòng hoa chúc, cảm giác thế nào?" Tô Nghĩa Thiên day day cái đầu, tối qua hắn uống say bí tỉ.

Chương 87

Đến giờ vẫn còn hơi đau đầu. "Chú đi mua mấy vé tàu hỏa về thành Trường Sa, chúng ta mau chóng xuất phát." Tô Thần phân phó, "Bảo Lục thúc, Lão Đao bọn họ cũng mau chóng thu dọn đồ đạc." "Gấp thế ạ?" Tô Nghĩa Thiên nghi hoặc một câu, rồi gật đầu ngay, "Em đi làm ngay đây." Giao đại xong xuôi, Tô Thần quay lại phòng.

Doãn Tân Nguyệt đã tỉnh.

Cô nằm sấp trên giường, thân mật đòi Tô Thần ôm một cái. "Hôm nay chúng ta rời Kinh thành luôn nhé." Tô Thần nói. "Em là vợ anh, gả gà theo gà gả chó theo chó.

Anh đi đâu em theo đó." Doãn Tân Nguyệt ghé vào vai Tô Thần, "Em khó chịu, anh bế em dậy." Tô Thần mặc quần áo cho cô, bế cô từ trên giường xuống.

Tối qua lăn lộn quá muộn, Doãn Tân Nguyệt chỉ cảm thấy hơi đau, đi đường bước thấp bước cao.

Tô Thần mà không dìu, cô chỉ có nước vịn tường mà đi.

Tranh thủ lúc Doãn Tân Nguyệt trang điểm, Tô Thần đến thư phòng Hứa gia chủ.

Thấy sự tình đã bị vạch trần, Hứa gia chủ chỉ đành cười gượng nói: "Hiền điệt à, chuyện này trách ta, nhưng ta cũng hết cách.

Tô gia các ngươi hiện tại sa sút rồi, ta cũng không thể đẩy con gái ruột vào hố lửa chứ?

Vị tiểu thư kia bỏ ra số tiền lớn, muốn giả làm con gái ta gả cho ngươi, ta chỉ đành đồng ý thôi.

Ta thấy vị tiểu thư kia vẫn rất thích ngươi đấy, người ta đối với

ngươi tốt như vậy, ngươi cứ an tâm sống với người ta đi." Ý tứ trong lời nói của Hứa gia chủ chính là cảnh cáo Tô Thần, đừng có tơ tưởng đến con gái lão nữa.

Tiểu thư Hứa gia sao có thể gả cho một gã nhà quê chứ?

Năm xưa là năm xưa, hiện tại là hiện tại.

Ngay cả sính lễ cũng không đưa nổi, Hứa gia chủ đời nào chịu để con gái mình chịu thiệt.

Càng không muốn kết thân với đám người nhà quê này. "Hứa gia chủ, tôi hiểu ý ông." Tô Thần nói, "Đã hoàn hôn rồi, Tô Thần tôi sau này tuyệt đối sẽ không dây dưa với Hứa gia nữa.

Sau này hai nhà chúng ta coi như người dưng!" Sự xuất phản thường tất có yêu.

Không phải con gái mình xuất giá, đương nhiên lão đồng ý rất sảng khoái.

Tô Thần cũng chẳng tức giận.

Âm dương sai lệch mà cưới được Doãn Tân Nguyệt, hắn đã lời to rồi. "Hôm nay chúng tôi sẽ rời Kinh thành, tới tìm Hứa gia chủ chỉ để báo một tiếng thôi." Tô Thần xoay người rời đi. "Hiền điệt à, hay là ở lại Kinh thành thêm vài ngày, để lão phu làm tròn nghĩa địa chủ." Hứa gia chủ khuyên. "Không cần!" Tô Thần xua tay.

Hắn cũng lười ở lại Hứa gia thêm nữa.

Từ Kinh thành về thành Trường Sa mất khoảng hai ngày.

Tầm mười một giờ trưa, đoàn người đến ga tàu hỏa Kinh thành.

Nhan sắc của Doãn Tân Nguyệt khiến mọi người kinh ngạc.

Trên đường đi, Lục thúc đã nhận ra điều không đúng.

Vốn định hỏi, nhưng Tô Thần ra hiệu im lặng, nên Lục thúc đành thôi.

Mãi đến khi lên tàu, Lục thúc mới không nhịn được hỏi: "Tộc trưởng à, rốt cuộc là tình huống gì vậy?" "Ha ha ha, không có tình huống gì cả, chú chỉ cần nhớ kỹ, vị này sau này chính là phu nhân của tôi là được." Tô Thần cười nói, "Sau này mệnh lệnh của Tân Nguyệt cũng đại biểu cho mệnh lệnh của tôi!" Tô Thần rất tin tưởng Doãn Tân Nguyệt, tính cách cô dám yêu dám hận.

Chỉ cần đã gả cho Tô Thần, tuyệt đối sẽ không làm chuyện phản bội hắn.

Cho nên Tô Thần cũng sẽ đối đãi tốt với Doãn Tân Nguyệt, nhất định không để cô chịu khổ.

Lần này về Tô gia, còn phải mở tiệc lớn, để toàn tộc tụ họp ăn mừng.

Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Khoan nói đến thân phận của Doãn Tân Nguyệt, chỉ riêng cái danh xưng Tộc trưởng phu nhân, bọn họ khi đối đãi với cô đều phải cung kính.

Từ Kinh thành về Trường Sa ngồi tàu hỏa mất khoảng hai ba ngày.

Tàu hỏa thời Dân Quốc chia làm ba hạng: toa hạng nhất, toa hạng nhì và toa hạng ba.

Toa hạng nhất môi trường tốt nhất, nhưng vé cũng khó mua nhất.

Chỉ có các loại đạt quan hiển quý, người nước ngoài mới có tư cách này.

Còn như đám đại quân phiệt thì có đoàn tàu riêng.

Tô Nghĩa Thiên mua vé toa hạng nhì, trên xe người chen người, có lúc đến chỗ đặt chân cũng không có.

Vé xe thời Dân Quốc không có chuyện quy định chỗ ngồi, đều là dựa vào tự mình tranh cướp.

May mà Tô Nghĩa Thiên lên xe trước giành được mấy chỗ, mọi người mới có nơi để ngồi. "Thần ca, anh nhìn mấy người kia xem." Sau khi an tọa, ánh mắt Tô Nghĩa Thiên hướng về phía mấy chỗ ngồi bên trái phía trước.

Chỉ thấy chính giữa có một nam tử ngồi, mặc y phục vải thô, thân hình gầy gò.

Trái phải lần lượt là một nam tử tóc xoăn và một cô gái.

Ba người mặc đạo bào, khí tràng hoàn toàn lạc lõng với những người xung quanh. 【Chúc mừng túc chủ, tiếp xúc với nhân vật cốt truyện —— Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh.

Tiến độ gia tộc +48%.】 Thanh âm hệ thống vang lên.

Ba người kia xem ra chính là Chá Cô Tiếu cùng sư đệ và sư muội của hắn.

Chá Cô Tiếu là vị Bàn Sơn Đạo Nhân cuối cùng, hậu duệ của bộ tộc Cách Lạp Mã, duyệt lịch cực rộng, tinh thông phương ngôn các nơi, am hiểu phong thổ nhân tình.

Để giải trừ lời nguyền hồng ban của bản thân, hắn tìm kiếm Mộc Trần Châu, dấu chân in khắp toàn quốc thậm chí là hải ngoại.

Sư phụ của hắn là Liễu Trần đại sư, kế thừa thuật Bàn Sơn Điền Hải của Bàn Sơn Đạo Nhân, cơ biến bách xuất, giỏi về khẩu kỹ.

Thân thủ phi phàm không nói, còn thiện dụng song thương, tay cầm hai khẩu súng ngắn Mauser Đức hai mươi phát, thương pháp như

thần, chiêu số cầm nã cách đấu cũng đăng phong tạo cực.

Sau này không tìm được Mộc Trần Châu, Hồng cô nương cũng chết, cộng thêm hắn gãy một cánh tay, tâm tro ý lạnh, Chá Cô Tiếu cùng Thomas ra nước ngoài.

Mấy chục năm sau, cháu ngoại của hắn là Shirley Dương về nước, cùng Hồ Bát Nhất lập đội, thêm cả Bàn Tử tạo thành Thiết Tam Giác.

Nhóm người Chá Cô Tiếu sức chiến đấu bất phàm, Tô Thần muốn chiêu mộ bọn họ về dưới trướng. "Đổi chỗ với người ngồi đối diện họ đi." Tô Thần dặn dò, "Tiền không thành vấn đề." "Vâng, Thần ca." Tô Nghĩa Thiên cầm mấy chục đồng đại dương đưa cho mấy người bình thường ngồi đối diện Chá Cô Tiếu.

Một lát sau, Tô Thần, Tô Nhân Tu cùng Hắc Bối Lão Lục đã ngồi đối diện Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu cũng lờ mờ nhận ra đám người trước mắt không tầm thường, càng tò mò khi mấy người này lại ngồi đối diện mình, trong lòng không khỏi dấy lên vài phần cảnh giác.

Mà Tô Thần lại không hoảng không vội trò chuyện với Hắc Bối Lão Lục: "Lão Đao, huynh nói xem Mộc Trần Châu kia cuối cùng có tìm được không?" Hắc Bối Lão Lục nhìn nhóm Chá Cô Tiếu một cái, chậm rãi nói: "Chắc là không thành vấn đề đâu, đợi làm xong việc trong tay, có thể đi dò xét trước." Hắc Bối Lão Lục không hiểu ý Tô Thần, nhưng đã là Tô Thần mở miệng, gã khẳng định phải nương theo lời hắn mà nói.

Nghe thấy ba chữ "Mộc Trần Châu", nhóm Chá Cô Tiếu rõ ràng thần sắc căng thẳng.

Chương 88

Sư đệ Lão Dương Nhân nhìn Chá Cô Tiếu với vẻ lo lắng, cậu ta quá rõ, sư huynh Chá Cô Tiếu vì tìm Mộc Trần Châu đã hao tổn bao nhiêu tâm lực.

Ai ngờ đâu đột nhiên trên tàu hỏa lại nghe được manh mối liên quan đến Mộc Trần Châu.

Chá Cô Tiếu vỗ vỗ vai sư đệ, ra hiệu không cần vội, đợi xem sao đã. "Nếu tấm bản đồ kia đánh dấu không sai, thì hẳn là có thể mau chóng tìm được vị trí Mộc Trần Châu." Tô Thần lại nói tiếp.

Hành khách xung quanh cảm thấy lời bọn họ như lọt vào sương mù, nghe không hiểu lắm, cũng chẳng ai chăm chú nghe.

Ngược lại nhóm Chá Cô Tiếu, bề ngoài nhìn như không để ý, thực chất vẫn luôn chăm chú lắng nghe cuộc trò chuyện của mấy người này.

Tô Thần cười một cái, cũng không để ý.

Sau khi trao đổi vài câu, để lại một cái mồi nhử, liền không nói thêm gì nữa.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh nghe mà ruột gan cồn cào.

Nhìn như thu được rất nhiều manh mối hữu dụng, thực chất lại chẳng nghe lỏm được tí thông tin cụ thể nào. "Xin hỏi mấy vị tiên sinh, manh mối Mộc Trần Châu là biết được từ đâu?" Lão Dương Nhân thực sự không đợi được nữa, mở miệng hỏi.

Chá Cô Tiếu muốn ngăn cản, nhưng lời sư đệ đã nói ra rồi. "Đông Bắc!" Tô Thần cho một vị trí đại khái.

Chá Cô Tiếu thấy đôi bên đã bắt đầu giao lưu, dứt khoát cũng

không e dè nữa, người trước mắt nhìn qua là biết cùng nghề.

Khí chất trên người không sai được.

Thế là hắn hỏi: "Không biết tiên sinh bái ngọn núi nào, đi con đường nào?" Tô Thần cười, nói ra lai lịch của mình: "Bái sơn yếu bái Long Lâu sơn, Long Lâu sơn thượng kim quang thiểm.

Mạc Kim phù thượng Phát Khâu ấn, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện." (Bái núi phải bái núi Long Lâu, trên núi Long Lâu ánh vàng kim.

Bùa Mạc Kim trên ấn Phát Khâu, soi ra gió vàng thổi đầy mặt.) Chá Cô Tiếu thuộc dòng dõi Bàn Sơn Đạo Nhân, nhưng hắn bái Liễu Trần đại sư làm thầy, cũng học tập thủ đoạn của dòng dõi Mạc Kim Giáo Úy.

Tuy Chá Cô Tiếu có được bùa Mạc Kim, nhưng không học được tinh túy của Mạc Kim Giáo Úy, cho nên nghiêm khắc mà nói, Chá Cô Tiếu vẫn chưa tính là Mạc Kim Giáo Úy chân chính, chỉ tính là một nửa.

Muốn tìm được Mộc Trần Châu, nhất định phải có sự giúp đỡ của Mạc Kim Giáo Úy. "Có thể cho xem bùa Mạc Kim không?" Chá Cô Tiếu muốn xác nhận thân phận Tô Thần. "Tôi cũng không tính là Mạc Kim Giáo Úy chân chính, chẳng qua là tình cờ có được truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy mà thôi." Tô Thần nói.

Thấy vậy, Chá Cô Tiếu có chút thất vọng.

Vốn tưởng cơ duyên xảo hợp gặp được Mạc Kim Giáo Úy hàng thật, không ngờ là tay ngang. "Tuy nhiên chuyện về Mộc Trần Châu, tôi quả thực có biết đôi chút." Tô Thần nói, "Nhưng những manh mối này, không phải tự nhiên mà có được." "Vậy xin hỏi tiên sinh cần thù lao gì?" Để có được manh mối Mộc Trần Châu, Chá Cô Tiếu trầm

giọng hỏi. "Thù lao thì không cần, tôi chỉ cần ba vị gia nhập Tô gia chúng tôi." Tô Thần nói, "Đến lúc đó, Tô gia chúng tôi nhất định sẽ dốc sức giúp đỡ ba vị tìm Mộc Trần Châu." Nghe Tô Thần nói vậy, Chá Cô Tiếu liền hiểu, xem ra mấy người trước mắt đã biết rõ thân phận của hắn. "Được!" Chá Cô Tiếu gật đầu.

Những năm nay vì tìm Mộc Trần Châu, hắn đã có chút ám ảnh rồi.

Chỉ cần có manh mối Mộc Trần Châu, gia nhập Tô gia cũng chẳng sao. "Tôi là tộc trưởng đương đại của Tô gia, Tô Thần!" Tô Thần giới thiệu thân phận mình, đồng thời đem manh mối bản đồ Mộc Trần Châu lấy được từ mộ Liêu Thái Tổ nói cho mấy người họ.

Sau khi biết bản đồ đang ở trên người Kim Toán Bàn, Chá Cô Tiếu thở dài một hơi. "Đợi Kim đại sư phá giải được bản đồ, nhất định sẽ liên hệ với tôi." Tô Thần nói, "Đến lúc đó, chúng ta sẽ cùng nhau đi tìm tung tích Mộc Trần Châu.

Sự thành, Mộc Trần Châu thuộc về các vị, bảo vật thuộc về chúng tôi." Ba người Chá Cô Tiếu bán tín bán nghi.

Mộc Trần Châu đã trở thành chấp niệm của Chá Cô Tiếu, sớm ngày tìm được nó mới có thể giải trừ lời nguyền hồng ban.

Những năm nay vì tìm Mộc Trần Châu, ba người Chá Cô Tiếu đạp khắp núi sông, tiếc là vẫn luôn khó tìm tung tích.

Hiện tại Tô Thần ở đây có manh mối, bất luận Tô Thần đưa ra yêu cầu gì, bọn họ đều sẽ cố gắng đáp ứng. 【Chúc mừng túc chủ chiêu mộ ba vị nhân viên biên chế ngoại, tiến độ gia tộc +48%.】 Tô Thần nhìn thoáng qua bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: 18 (18/348)】 【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 2, tiến độ 16%】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên biên chế ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão

Dương Nhân, Hoa Linh】【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 750 mẫu, đại dương 4300 đồng, một ấn Phát Khâu】【Trạng thái gia tộc: Chưng Chưng Nhật Thượng (Ngày một đi lên)!】【Kiến trúc gia tộc: Không】【Trấn tộc huyết mạch: Phượng Hoàng Huyết Mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Trấn tộc kỹ nghệ: Thương Pháp Tông Sư (Đang hiệu lực), Cách Đấu Tông Sư (Đang hiệu lực)】【Trấn tộc bảo vật: Quy Tỷ (Đang hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ thu được thiên tài địa bảo cao cấp); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/biên chế ngoại, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng cao cấp, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích ruộng tộc +100%)】【Nhiệm vụ Bạch Ngân: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật cổ mộ Bình Sơn.

Sau khi hoàn thành thưởng một Rương Báu Bạch Ngân.】Sau khi chiêu mộ ba người, đẳng cấp gia tộc thăng lên cấp 2, còn nhận được một rương báu gia tộc.

Trạng thái gia tộc cũng từ "Hân hân hướng vinh" biến thành "Chưng chưng nhật thượng".

Thăng lên cấp 2, huyết mạch, kỹ nghệ, trấn tộc bảo vật đều tăng lên một bậc.

Cũng không biết rương báu gia tộc này có thể mở ra bảo vật gì. "Mở rương báu đẳng cấp." Tô Thần thầm niệm.【Đinh, Rương báu gia tộc cấp 2 đang mở...】【Mở thành công!】【Chúc mừng túc chủ nhận được huyết mạch Kim Sắc: Kỳ Lân Huyết Mạch!】Cư nhiên là Kỳ Lân Huyết Mạch?

Ứng Long sinh Kiến Mã, Kiến Mã sinh Kỳ Lân.

Kỳ Lân cùng với Long, Phượng, Quy, Tỳ Hưu được xưng là Ngũ Đại Thụy Thú.

Đây chính là khắc tinh của mọi tà ma dâm uế.

Tô Thần chọn trích xuất Kỳ Lân Huyết Mạch, giây tiếp theo, một luồng hơi ấm cường đại bao bọc lấy hắn.

Kỳ Lân Huyết Mạch và Phượng Hoàng Huyết Mạch không hề bài xích nhau, mà không ngừng dung hợp.

Tô Thần cảm giác được sức mạnh của mình dường như mạnh hơn.

Trên người hắn lại xuất hiện thêm một hình xăm Kỳ Lân, sau đó dần dần ẩn đi, biến mất không thấy. "Phù..." Tô Thần thở phào một hơi dài.

Kỳ Lân Huyết Mạch chính là độc quyền của Trương gia, mang lại cho người Trương gia ít nhất hai trăm đến bốn trăm năm tuổi thọ, các đời tộc trưởng Trương gia đều là cao thủ đỉnh tiêm.

Sau đó Tô Thần lại đem Kỳ Lân Huyết Mạch, Thủy Tiêu Lục Nghệ, Pháp Gia Đồng Kính đặt vào các vị trí.

Hệ thống lần nữa phát sinh biến hóa.

Thần thú Kỳ Lân Huyết Mạch, tuổi thọ tăng ba trăm năm, tố chất thân thể tăng gấp năm lần, khắc chế mọi tà ma.

Tính toán sơ bộ, tuổi thọ của Tô Thần đã đạt hơn 600 năm, tiếp cận 700 năm.

Luận tuổi thọ còn vượt xa người Trương gia.

Đồng thời, tuổi thọ của tộc dân bình thường nhà họ Tô lại tăng thêm chín mươi năm.

Thể chất cũng lần nữa tăng gấp đôi, người Tô gia hiện nay ai nấy thể chất đều vượt xa người thường.

Hơn nữa sau khi gia nhập Thủy Tiêu Lục Nghệ, năng lực lặn lội dưới nước của họ cũng được nâng cao cực đại.

Chương 89

Tô gia chỉ dựa vào thực lực dưới nước, cũng không kém bất kỳ nhà nào trong Tam Giang Thủy Tiêu.

Pháp Gia Đồng Kính mang lại tăng ích cũng rất lớn, gia tộc truyền thừa có trật tự, đại biểu cho việc Tô gia tương lai có thể phát triển tốt hơn.

Gia tộc hòa thuận, trên dưới một lòng.

Lần thăng cấp gia tộc này, thu hoạch thực sự quá lớn.

Ngay cả Tô Thần cũng thầm kinh hãi. ...

Hai ngày sau, cuối cùng cũng đến ga tàu hỏa Trường Sa.

Dưới sự tiếp đón của người Tô gia, đoàn người trở về Tô gia.

Tô Thần nắm tay Doãn Tân Nguyệt, giới thiệu thân phận của cô với tộc nhân. "Doãn tiểu thư, đường xa vất vả, tôi đại diện người Tô gia hoan nghênh cô." Lão tộc trưởng già nua rơi lệ, Tô Thần là do ông nhìn từ bé mà lớn lên, nay rốt cuộc cũng cưới vợ, coi như hoàn thành một chuyện đại sự của đời người.

Nếu có thể sớm sinh một đứa con thì tốt biết mấy. "Lão tộc trưởng gọi cháu là Tiểu Doãn là được rồi ạ." Doãn Tân Nguyệt cười nói.

Tô gia hẻo lánh, nhìn qua chỉ là một thôn xóm nhà quê.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại không có chút chê bai nào. "Ba vị này là bằng hữu cháu kết giao trên đường, lão tộc trưởng, bác sắp xếp chỗ ở cho họ trước đã." Tô Thần nói.

Thân phận của nhóm Chá Cô Tiếu cũng giống như Hắc Bối Lão

Lục, đều là thành viên biên chế ngoại của Tô gia.

Sau này đi làm nhiệm vụ mang theo bọn họ cũng an toàn hơn chút.

Đợi an trí xong cho ba người Chá Cô Tiếu, Tô Thần tìm riêng Hoa Linh, bảo cô bồi dục Lộc Hoạt Thảo trong ruộng của tộc.

Dù là Lộc Hoạt Thảo bình thường, công hiệu cũng tốt hơn thuốc trị thương nhiều.

Đây chính là thứ dùng để bảo mạng. "Vâng, Tô tộc trưởng." Hoa Linh nhận lời.

Còn về Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân, Tô Thần để họ nghỉ ngơi thật tốt thời gian này, tiếp theo còn phải thăm dò mộ Bình Sơn nữa. ...

Cả Tô gia lúc này chìm trong bầu không khí vui vẻ.

Đi một chuyến phương Bắc, Tộc trưởng đã mang về phu nhân.

Theo cổ pháp, kết hôn thường tổ chức hai lần, nhà gái một lần nhà trai một lần.

Trước đó ở Kinh thành coi như làm việc bên nhà gái, giờ về phương Nam, tự nhiên phải làm lớn một trận.

Lão tộc trưởng quyết định, hôn lễ lần này của Tộc trưởng nhất định phải làm long trọng một chút, ngàn vạn lần không thể để nhà gái cảm thấy keo kiệt.

Toàn tộc trên dưới đều phải rục rịch tay chân.

Tô gia hiện nay, tuy không so được với mấy đại gia tộc kia, nhưng cũng coi như có chút dư dả.

Cả gia tộc mở tiệc lớn ba ngày, chúc mừng đại hôn của Tô Thần.

Hồi đó trên chuyến tàu đi phương Bắc, Tô Thần kiếm được không

ít đồ tốt, cũng chẳng tiếc chút tiền này.

Chỉ riêng số súng ống kiếm được trên tàu, đủ để trang bị cho binh lực một doanh, giá trị xa xỉ.

Trong thời loạn thế này, có súng là có tự tin, thêm nữa trên người Tô Thần còn không ít bảo vật, đều là chia từ mộ Liêu Thái Tổ, bán đi cũng kiếm được khối đại dương.

Hiện tại Doãn Tân Nguyệt đã triệt để trở thành người nhà của Tô gia.

Kho tài chính trong tộc do Doãn Tân Nguyệt quản lý, lão tộc trưởng làm phó thủ.

Sau khi hôn lễ kết thúc, cuộc họp nội bộ đầu tiên của Tô gia được triệu tập.

Tô Thần với tư cách Tộc trưởng, ngồi ở chủ vị.

Doãn Tân Nguyệt ngồi bên cạnh hắn. "Lần này bàn với chư vị trưởng bối, anh em đồng trang lứa về con đường tiếp theo của thôn ta." Tô Thần nói, "Mọi người cứ thoải mái nói, không cần cố kỵ thân phận." Doãn Tân Nguyệt mở miệng trước: "Trong thôn trước đây có đội bảo an, nhưng nhân số quá ít.

Cháu kiến nghị mở rộng đội bảo an, đổi thành đội hộ vệ, số lượng đội viên mở rộng đến khoảng mười hai người.

Ban ngày sáu người, ban đêm sáu người, luân phiên tuần tra, canh gác." Tô gia hiện nay đã không còn là cái thời bữa đói bữa no nữa, riêng ruộng tộc đã có 750 mẫu, sau này còn không ngừng mở rộng, chẳng bao lâu sẽ có hàng nghìn mẫu đất.

Nhiều đất như vậy, dựa vào chính dân thôn trồng trọt khẳng định là không xuể, bắt buộc phải chiêu mộ thêm tá điền dài hạn, ngắn hạn về giúp.

Người trong thôn đông lên thì dễ nảy sinh vấn đề.

Nhất là bốn phía đều có lưu dân đào tẩu, đâu đâu cũng bất ổn.

Có đội hộ vệ và súng ống, thì không cần lo lắng mấy chuyện này. "Nhân số đội hộ vệ còn phải không ngừng mở rộng, nhưng bắt buộc phải là người mình." Doãn Tân Nguyệt có nhãn quang độc đáo.

Đội bảo an ban đầu của thôn quá ít người, cộng thêm lúc đó súng đạn không đủ.

Giờ có nhiều súng, đạn dược như vậy, không cần phải tiết kiệm nữa. "Còn phải xây tường cao, lô cốt." Doãn Tân Nguyệt nói, "Đám lưu dân kia đói quá hóa liều, chuyện gì cũng làm ra được, cho nên phải phòng ngừa chu đáo." Kiến nghị của Doãn Tân Nguyệt rất hữu dụng.

Các dân thôn nhao nhao gật đầu.

Bọn họ cũng không muốn cuộc sống hạnh phúc khó khăn lắm mới có được cứ thế mà mất đi. "Hiện tại có tiền rồi, ta thấy nên mời thêm vài thầy dạy học về." Lão tộc trưởng nói, "Trẻ con trong thôn vẫn phải đi học, không thể quá lười biếng.

Xây một ngôi trường tư thục cho thôn ta đi." Một gia tộc muốn truyền thừa, dựa vào chính là hậu nhân liên tục không ngừng.

Việc học không thể hoang phế. "Có lý, không cần mời mấy ông đồ già đâu, quá hủ lậu, mời một số học sinh tốt nghiệp từ trường học kiểu mới hoặc đại học về đi." Tô Thần trầm tư.

Mấy lão tú tài trong đầu toàn là văn bát cổ, tứ thư ngũ kinh, đã không còn thích hợp với thời đại này nữa. "Tiên sinh Đức" (Dân chủ) và "Tiên sinh Tái" (Khoa học) mới là dòng chủ lưu tiếp theo.

Về phương diện này không thể sợ tốn tiền, còn phải chi nhiều hơn chút. "Tân Nguyệt, em chi từ sổ sách trong thôn ba nghìn đại dương đưa cho Lão tộc trưởng, để bác ấy phụ trách xây trường học, mời

thầy giáo." Tô Thần phân phó.

Pháp Gia Đồng Kính sau khi trở thành pháp bảo trấn tộc, vẫn luôn âm thầm thay đổi mọi người.

Ngay cả Lão tộc trưởng cũng đặt trọng tâm vào việc dạy học trồng người.

Lễ nghĩa liêm sỉ, truyền thừa có trật tự.

Một gia tộc muốn phát triển, nhất định phải tre già măng mọc, thế hệ này nối tiếp thế hệ kia không ngừng nỗ lực. "Bên Linh điền giao cho Tứ thúc." Tô Thần nói, "Thúc phụ trách canh tác hàng năm." "Đội hộ vệ giao cho Lục thúc, ngoài ra có thể để Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu truyền thụ đao pháp và thương pháp cho các dân thôn, cường kiện thể phách." Tô Thần tiến hành phân chia lại chức trách cho tất cả mọi người.

Chương 90

Cuộc họp này diễn ra gần một canh giờ, mọi thứ đều được xác định.

Tô gia nhất tộc hiện tại quả thực đang ngày một đi lên. ...

Về đến nhà.

Những chữ "Hỷ" đỏ thẫm vẫn chưa tháo xuống.

Trước đây Tô Thần ở nhà tranh vách đất, chỉ có mái ngói che mưa chắn gió.

Thời gian này, Lão tộc trưởng dẫn dắt tộc nhân xây cho Tô Thần một tiểu viện, toàn bộ đều xây bằng gạch xanh.

Tuy không so được với Khách sạn Tân Nguyệt xa hoa, nhưng cũng coi như có chỗ đặt chân.

Tiểu viện hai gian hai trái, gian trong cùng là chỗ ở của Tô Thần, sương phòng hai bên chia cho Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Mấy gian bên ngoài vẫn để trống, sau này cho người ở, nha hoàn ở.

Ngoài ra còn mấy gian phòng khách để không.

Vạn nhất có khách đến, có thể trực tiếp vào ở.

Trong tiểu viện còn di thực mấy gốc cổ thụ, danh hoa, trông rất yên tĩnh tường hòa.

Lúc Tô Thần đại hôn đã dọn vào tiểu viện gạch xanh này. "Nhìn ra được, người trong tộc đều rất tin tưởng anh." Vừa vào phòng, Doãn Tân Nguyệt liền rúc vào người Tô Thần, "Một gia tộc đoàn kết một

lòng, mới có khả năng lớn mạnh." "Có phu nhân tốt như vậy san sẻ áp lực cho anh, khẳng định sẽ ngày càng tốt hơn." Tô Thần bế Doãn Tân Nguyệt lên, đặt cô xuống giường. ...

Một đêm sênh ca.

Ngày hôm sau, Tô Thần dậy từ sớm, đi tuần tra các nơi trong thôn.

Tộc nhân đi qua nhìn thấy Tô Thần, trong ánh mắt đều hàm chứa sự kính trọng.

Nếu không có Tô Thần, bọn họ sớm đã chết đói rồi.

Ngoài tộc nhân ra, trong thôn còn xuất hiện thêm một số tiểu thương, bọn họ dùng đòn gánh gánh hai cái sọt lớn.

Trong sọt đựng đường và một số tạp hóa hàng ngày.

Ví dụ như kẹo, thuốc lá, quả hồng, lạc... còn có người bán hàng rong dùng lông gà đổi kẹo.

Trước đây tiểu thương nhìn thấy thôn Tô gia đều đi đường vòng, giờ hận không thể là người đầu tiên đến thôn Tô gia, giao dịch với các dân thôn.

Mấy đứa trẻ cầm tiền xúm lại quanh gánh hàng rong, đòi mua kẹo trong sọt.

Trong thôn lập tức tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Khắp nơi để lộ ra sinh cơ nồng đậm.

Ngoài ruộng, dân thôn đang lao động, hơn bảy trăm mẫu ruộng, thuê cả trăm tá điền dài hạn, ngắn hạn.

Ngoài ra còn có một số điền hộ.

Hàng năm thuê ruộng trồng, sau khi nộp thuế xong, còn phải nộp phần lớn cho chủ điền, mình giữ lại phần nhỏ.

Đây đều là ruộng đất thượng đẳng, có tỷ lệ trồng ra thiên tài địa bảo.

Hoa Linh chọn một nơi phong thủy bảo địa, trồng Lộc Hoạt Thảo ở đây, chăm chỉ bồi dưỡng.

Đám Lộc Hoạt Thảo này là bảo bối chân chính, quay đầu phải dành thời gian nói với Lục thúc một tiếng, bảo ông phái người chuyên môn trông coi, ngàn vạn lần không thể xảy ra sai sót.

Về đến phòng.

Doãn Tân Nguyệt đã tỉnh, mặc xong y phục, đang chải chuốt trang điểm.

Tô Thần ngồi bên mép giường, lẳng lặng ngắm nhìn Doãn Tân Nguyệt.

Một tia nắng chiếu vào từ cửa sổ, rọi lên người Doãn Tân Nguyệt, khoảnh khắc này cô đẹp đến cực hạn. "Cốc cốc cốc..." Lúc này, một trận tiếng gõ cửa vang lên.

Chá Cô Tiếu đến, thần sắc hắn nghiêm túc. "Ra ngoài nói chuyện đi." Tô Thần ra khỏi phòng, đến thư phòng.

Chá Cô Tiếu lúc này mới mở miệng: "Thủ lĩnh Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu gửi điện báo đến, bảo tôi cùng hắn đi Miêu trại Tương Tây một chuyến, khai quật bảo vật." Miêu trại Tương Tây?

Cổ mộ Bình Sơn?

Tô Thần cũng đang định nghỉ ngơi vài ngày rồi đi Bình Sơn một chuyến.

Hiện tại xem ra, mục đích của Chá Cô Tiếu và hắn nhất trí. "Mau chóng xuất phát, tôi cũng đi cùng các anh." Tô Thần phân phó.

Ngay trong ngày, Doãn Tân Nguyệt bắt đầu chuẩn bị vật tư hậu

cần cho mấy người.

Súng ống, lựu đạn cán gỗ, đại đao, chủy thủ các loại, chuẩn bị đầy mấy rương.

Tô Thần vốn định không cần phiền phức như vậy, nhưng dưới yêu cầu của Doãn Tân Nguyệt, vẫn mang theo số vật tư này.

Sau đó, đoàn người khởi hành.

Lần này Tô Thần mang theo Doãn Tân Nguyệt, Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, cộng thêm hai thanh niên trong tộc cùng đi Miêu trại Tương Tây.

Tàu hỏa chỉ đi được một nửa lộ trình, phần còn lại bắt buộc phải đi xe ngựa.

Về sau nữa xe ngựa cũng khó đi, cần đi bộ rồi dùng ngựa thồ vật tư.

Cứ như vậy, bốn ngày sau, đoàn người đến được Miêu trại Tương Tây.

Người đi tới đón dáng người gầy gò, dung mạo anh tuấn, đeo kính mắt, trên đầu đội mũ phớt trắng, trông khá nho nhã.

Nếu là lần đầu gặp mặt, e rằng ngoại trừ người trong nghề có thể cảm nhận được mùi đất trên người hắn ra, ai cũng sẽ không liên hệ hắn với thủ lĩnh Tả Lĩnh.

Hắn là Tổng Bả Đầu của Thường Thắng Sơn, đạo khôi thế hệ thứ ba của thế gia trộm mộ, thế lực bàng đại.

Dòng dõi Bàn Sơn chỉ có ba người, nhưng dòng dõi Tả Lĩnh có đến hàng ngàn người.

Lúc này Trần Ngọc Lâu vẫn chưa mù mắt, càng chưa có ngoại hiệu Trần Hạt Tử, một bộ dáng "phiên phiên nhân như ngọc, công tử

thế vô song".

Hắn đi về phía trước vài bước, nghênh đón mọi người. "Trích tinh nhu thỉnh Khôi Tinh thủ, Bàn Sơn bất bàn Thường Thắng Sơn, thiêu đích thị long phượng như ý hương, ẩm đích thị ngũ hồ tứ hải thủy." (Hái sao phải mời tay Khôi Tinh, Bàn Sơn không dời Thường Thắng Sơn, đốt là hương long phượng như ý, uống là nước năm hồ bốn biển.) Vừa gặp mặt, Chá Cô Tiếu đã đối khẩu hiệu. "Thường Thắng Sơn thượng hữu cao lâu, tứ phương anh hùng đáo thử lai.

Long phượng như ý kết cố giao, ngũ hồ tứ hải thủy thao thao." (Trên núi Thường Thắng có lầu cao, anh hùng bốn phương đến nơi này.

Long phượng như ý kết bạn cũ, nước năm hồ bốn biển cuộn trào.) Trần Ngọc Lâu cũng báo gia môn. 【Đinh, chúc mừng túc chủ tiếp xúc nhân vật cốt truyện Trần Ngọc Lâu, tiến độ gia tộc +16%.】 Tiếp xúc với thủ lĩnh Tả Lĩnh xong, thanh âm hệ thống vang lên.

Chương 91

"Không biết vị này là?" Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Tô Thần. "Bái sơn yếu bái Long Lâu sơn, Long Lâu sơn thượng kim quang thiểm.

Mạc Kim phù thượng Phát Khâu ấn, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện." Tô Thần tự báo gia môn, "Tô gia, Tô Thần." "Hóa ra là Mạc Kim Giáo Úy?" Nghe thấy danh hiệu này, Trần Ngọc Lâu chấn kinh.

Không ngờ Mạc Kim Giáo Úy cũng tới.

Mạc Kim, Phát Khâu, Bàn Sơn, Tả Lĩnh là bốn đại môn phái lưu truyền trên giang hồ, bốn nhà độc lập với nhau, hiếm khi có giao tập.

Hôm nay khó được tụ họp lại một chỗ.

Ánh mắt Trần Ngọc Lâu nhìn Tô Thần thêm vài phần kính bội. "Bất tài, tôi chỉ tính là một nửa Mạc Kim Giáo Úy." Tô Thần khách khí nói. "Tô tiên sinh khiêm tốn rồi." Trần Ngọc Lâu khen ngợi.

Từ đây, ba phương thế lực tụ lại một chỗ. "Dô, hôm nay náo nhiệt gớm nhỉ, Trần Tổng bả đầu, đến nhiều bạn bè thế này cơ à?" Một vị quân phiệt râu ria xồm xoàm đi tới trước mặt mọi người.

Vị này chắc hẳn là La Lão Oai rồi.

Gã nghênh ngang đi vào giữa đám người: "Trần Tổng bả đầu, bao giờ chúng ta bắt đầu hành động đây?" "Không vội, nghỉ ngơi một đêm trước đã, ngày mai xuất phát." Trần Ngọc Lâu phân phó.

La Lão Oai đối với lời của Trần Ngọc Lâu vẫn nghe lọt tai được một ít.

Gã có thể trở thành La đại soái, chính là nhờ sự ủng hộ của Trần Ngọc Lâu.

Thời gian trước dân chạy nạn tràn đến vùng Tương, Trần Ngọc Lâu vẫn luôn phát cháo cứu tế.

Tổng bả đầu Tả Lĩnh tuy có tiền, nhưng cũng không đỡ nổi dân chạy nạn ngày càng nhiều.

La Lão Oai muốn phát triển thế lực thì thiếu tiền, Trần Ngọc Lâu cũng cần tiền cứu tế dân.

Thế là hai người không mưu mà hợp, đi đến Miêu trại Tương Tây, chuẩn bị thám hiểm mộ Bình Sơn.

Trong Bình Sơn mai táng một vị đại tướng quân thời Nguyên.

Bên trong nguy cơ tứ phía, dù là Trần Ngọc Lâu cũng không dám một mình đi vào. ...

Đêm đó, mọi người tu chỉnh tại nghĩa trang gần Miêu trại.

Hoàn cảnh đơn sơ, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại không cảm thấy gì, vẫn luôn theo sát bên cạnh Tô Thần.

Trần Ngọc Lâu phân phó anh em dưới trướng kiểm tra nghĩa trang.

Tô Thần và nhóm Chá Cô Tiếu thì đến một gian phòng chất mười mấy cỗ quan tài để nghỉ ngơi.

Gian phòng đã sớm rách nát không chịu nổi, mạng nhện giăng đầy. "Lão Đao, đêm nay đừng ngủ say quá." Tô Thần nhắc nhở.

Trong nghĩa trang này cũng đầy rẫy nguy hiểm, vẫn nên cẩn thận là trên hết.

Bên kia, La đại soái xách một ngọn đèn dầu đi vào một gian phòng.

Dưới màn đêm đen kịt, cơn mưa lớn rả rích kèm theo sấm chớp giáng xuống.

Hoàn cảnh u ám, La đại soái tỉ mỉ kiểm tra tình hình trong phòng,

định làm chỗ đặt chân cho mình.

Chỉ thấy trên cái bàn cách đó không xa, hình như có đặt mấy lá bùa.

La đại soái đi tới trước, chuẩn bị nhìn rõ mấy lá bùa này.

Ngay lúc gã không chú ý, một vật thể kỳ quái bọc vải ở bên cạnh đập xuống người gã.

Vải bố tuột ra, lúc này La đại soái mới nhìn rõ bên trong cư nhiên là một cỗ thi thể.

Diện mạo thi thể khủng bố, miệng nhọn tai khỉ, trong nháy mắt La đại soái toàn thân run rẩy, sợ đến chết khiếp. "Cứu mạng a!" Tiếng thảm thiết thê lương vang vọng khắp nghĩa trang. "Huynh bảo vệ tốt phu nhân cho tôi." Tô Thần dặn dò Hắc Bối Lão Lục ở lại tại chỗ, không được đi lại.

Sau đó hắn nhanh chóng lao về phía phát ra âm thanh.

Chá Cô Tiếu theo sau Tô Thần, cũng đồng thời lao tới.

Không lâu sau, Trần Ngọc Lâu chạy tới.

Tô Thần đẩy cỗ thi thể kia ra, La đại soái bị dọa chết khiếp mới hoàn hồn lại.

Đè lên La đại soái là một cỗ nữ thi, bên cạnh còn đặt một tấm linh bài.

Trần Ngọc Lâu nhặt linh bài lên nhìn thoáng qua, sau đó nói: "Nữ thi này là người giữ xác của nghĩa trang, không cần kinh hoảng." Người giữ xác mới chết không lâu, theo quy củ địa phương, phải dựa vào ván cửa dựng thành cương thi rồi mới được nhập quan.

Không phải chuyện lớn gì.

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện, trên xà nhà đột nhiên xuất

hiện một con mèo hoang.

Chỉ thấy con mèo hoang kia trong nháy mắt nhảy lên thi thể nữ thi, gặm cắn tai của nó.

Nơi hoang vu dã ngoại này, chuyện ly kỳ quá nhiều.

Phái Tả Lĩnh coi trọng người chết, Trần Ngọc Lâu không quen nhìn mèo hoang gặm xác chết ngay trước mặt mình, lập tức đuổi theo. "Tổng bả đầu!" Nhị đương gia Tả Lĩnh là Hồng cô nương có chút sốt ruột, nhanh chóng đuổi theo.

Lúc này Trần Ngọc Lâu bị con mèo hoang kia dẫn vào rừng tùng đen kịt, mưa rào vừa tạnh, trong không khí tràn ngập mùi đất.

Dọc đường, những giọt nước trên bụi cây bụi cỏ trượt xuống mặt đất, có những giọt còn thấm ướt y phục của Trần Ngọc Lâu.

Bốn bề hoang vắng, u ám.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu đã đuổi mất dấu con mèo hoang.

Chính ngay khi hắn đang cẩn thận từng li từng tí tìm kiếm, đột nhiên, sau lưng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của con mèo.

Trần Ngọc Lâu thả chậm bước chân, lặng lẽ lần theo.

Mưa tạnh mây tan, ánh trăng sải xuống rừng cây, Trần Ngọc Lâu nghe thấy một trận âm thanh sột soạt.

Hắn đứng nấp sau một bụi cỏ dại, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy trước mắt là một bãi tha ma loạn xạ, con mèo hoang kia đang bị một con Ly tinh túm chặt.

Ngay sau đó, Ly tinh phanh thây xẻ bụng, thản nhiên ăn ngấu nghiến con mèo.

Còn cái tai của cái xác nữ kia thì rơi trên mặt đất.

Đợi đến khi Ly tinh bỏ đi, Trần Ngọc Lâu mới tiến lên nhặt cái tai của nữ thi kia lên.

Ngay khi hắn chuẩn bị quay về, lại đột nhiên cảm thấy hoa mắt chóng mặt, toàn thân không thể động đậy.

Không tiêu tốn bao lâu, Trần Ngọc Lâu ngã gục xuống đất.

Chương 92

Cố gắng gượng dậy tinh thần, Trần Ngọc Lâu suy tư đối sách giải quyết, không ngờ hắn đường đường là Tả Lĩnh Tổng bả đầu mà lại ngã ngựa ở chỗ này. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân nhẹ nhàng truyền đến.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy một bóng người đang thong dong đi về phía mình.

Nhờ ánh trăng, Trần Ngọc Lâu mới nhìn rõ, bóng người kia cư nhiên giống hệt cái xác nữ mà hắn đã gặp trong nghĩa trang.

Nữ thi càng lúc càng đến gần, Trần Ngọc Lâu hoảng hồn.

Nhưng giờ phút này hắn căn bản không thể cử động, chỉ có thể trơ mắt nhìn cái xác nữ kia đi đến trước mặt, ngồi xổm xuống, tham lam nhìn chằm chằm vào động mạch lớn trên cổ hắn. "Vút..." Đột ngột, cách đó không xa vang lên một tiếng động.

Nữ thi vội vàng quay đầu nhìn lại, liền thấy một bóng người vài cái nhảy vọt đã lao đến bên cạnh.

Người nọ chỉ tung người đá một cước, liền đá bay nữ thi.

Lực đạo to lớn khiến nữ thi toàn thân gân cốt đứt đoạn, dần dần, nữ thi hiện nguyên hình hóa thành con Ly tinh.

Người tới chính là Tô Thần.

Hắn đút cho Trần Ngọc Lâu một viên đan dược giải độc. "Anh hắn là hít phải độc khí trong nước tiểu của Ly tinh, ăn đan dược vào là không sao." Tô Thần giải thích một câu.

Không bao lâu, Trần Ngọc Lâu rốt cuộc cũng khôi phục khả năng hành động. "Đa tạ Tô tiên sinh." Trần Ngọc Lâu cảm kích nói.

Hắn đường đường là khôi thủ Tả Lĩnh, không ngờ hôm nay suýt chút nữa thì lật thuyền trong mương.

Nếu không phải có Tô Thần, hôm nay e rằng phải bỏ mạng tại đây. "Đều là người trong nghề, không cần khách sáo như vậy." Tô Thần dìu Trần Ngọc Lâu dậy, quay trở về nghĩa trang.

Hồng Cô Nương vừa rồi đuổi theo, tìm một vòng cũng không thấy bóng dáng Trần Ngọc Lâu, đang định quay về triệu tập anh em Tả Lĩnh đi tra xét, không ngờ Trần Ngọc Lâu đã trở lại. "Lần này trở về, đa tạ Tô tiên sinh." Trần Ngọc Lâu hướng về phía Tô Thần chắp tay nói lời cảm tạ. "Đa tạ Tô tiên sinh!" Đám lực sĩ Tả Lĩnh do Hồng Cô Nương cầm đầu cũng hướng về phía Tô Thần khom người tạ ơn. "Trần Tổng bả đầu khách khí rồi." Tô Thần xua xua tay, ra hiệu mọi người không cần để trong lòng. "Ngày sau nếu có chỗ dùng được Trần Ngọc Lâu ta, Tô tiên sinh cứ nói một câu, Trần Ngọc Lâu ta nhất định lên núi đao xuống biển lửa." Tô Thần có thể không thèm để ý, nhưng Trần Ngọc Lâu không thể không báo ân.

Đây chính là ân cứu mạng! "Ha ha ha, nếu Trần Tổng bả đầu thật lòng muốn cảm tạ tôi, chi bằng để Hồng Cô Nương sau này đi theo tôi, thấy thế nào?" Tô Thần nhìn về phía Hồng Cô Nương.

Thân là Nhị đương gia của Thường Thắng Sơn, năng lực của Hồng Cô Nương tự nhiên không cần nói nhiều.

Tô Gia Thôn hiện nay thiếu chính là những người có năng lực.

Nếu có thể chiêu mộ Hồng Cô Nương, Tô Thần sẽ có được một trợ lực rất lớn. "Tô tiên sinh, chuyện này e rằng tôi không thể đáp ứng anh." Trần Ngọc Lâu lắc lắc đầu, "Hồng Cô Nương là huynh đệ của tôi, cũng không phải là cấp dưới của tôi, tôi không thể quyết định chuyện đi hay ở của cô ấy." "Nếu là điều kiện khác, tôi nhất định sẽ đáp ứng." "Vậy thì thôi." Tô Thần cười lắc đầu.

Thời gian đã không còn sớm, Tô Thần liền đi về nghỉ ngơi trước.

...

Ngoại trừ chuyện con Ly tinh ra, đêm nay cũng coi như vô sự.

Hôm sau, thời tiết tốt hiếm thấy.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Ngọc Lâu, đoàn người đi tới bên cạnh một vách núi.

Bình Sơn nằm ở sâu trong Lão Hùng Lĩnh, mà Lão Hùng Lĩnh là một vùng núi non trùng điệp cao ngàn trượng, địa thế hiểm trở, quanh năm bị chướng khí bao phủ.

Truyền thuyết kể rằng nơi này từng là thánh địa luyện đan của các triều đại lịch sử, cho nên tích tụ rất nhiều đan độc chi khí.

Bên vách núi, Trần Ngọc Lâu nói với La Đại Soái: "Phiền La soái bắn vài phát súng vào vách núi." "Được!" La Đại Soái giơ súng, nhắm vào vách núi. "Đoàng đoàng đoàng..." Vài tiếng súng vang lên, tạo ra từng trận hồi âm.

Trần Ngọc Lâu bèn ghé tai lắng nghe.

Đây là bí thuật tổ truyền của dòng Tả Lĩnh —— Văn sơn biện long chi pháp (Nghe núi đoán rồng).

Trần Ngọc Lâu làm khôi thủ Tả Lĩnh, cơ trí hơn người, thân thủ kiến thức cũng rất lợi hại, hắn trời sinh có dạ nhãn, am hiểu "Vọng, văn, vấn, thiết", có thể nhìn ngấn bùn, phân biệt màu cỏ, tìm nơi giấu bảo vật.

Thông qua hồi âm do tiếng súng tạo ra, Trần Ngọc Lâu bắt đầu phán đoán tình huống dưới đáy vực.

Không bao lâu, đường nét của địa cung cổ thành dưới đáy vực dần dần hiện ra trong đầu Trần Ngọc Lâu. "Không biết Tô tiên sinh, Chá

Cô Tiếu tiên sinh có cái nhìn thế nào?" Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Tô Thần và Chá Cô Tiếu. "Càn Khôn Cấn Tốn vượng long hành, Giáp Canh Bính Nhâm long tứ sinh, Ất Quý Đinh Tân quan đái vị, lai long khứ thủy tắc thành cục." Tô Thần nói, "Ngôi cổ mộ kia nằm ngay gần đây thôi." "Đáy vực e rằng cũng không phải con đường chính xác để đi vào." Tô Thần nhìn xa xa về phía ngọn núi, nơi này sương mù bao phủ, khó mà phân biệt phương hướng chính xác.

Cần phải đợi trời quang hoặc trăng sáng sao thưa mới có thể.

Chá Cô Tiếu tịnh không mở miệng, khả năng trộm mộ của hắn mạnh, nhưng năng lực phong thủy quả thực có chút khiếm khuyết. "Đường ở ngay đây, quản nó có phải chính đồ hay không, xuống dưới xem thử là biết ngay." La Đại Soái lười phải chờ đợi thêm.

Đại mộ ngay ở bên dưới, nhiều súng ống thế này, sợ cái quái gì. "Xuống mộ!" La Đại Soái ra lệnh. "Vậy thì xuống dưới xem trước đã." Trần Ngọc Lâu nhìn về phía đông đảo lực sĩ Tả Lĩnh sau lưng, "Khai bạt, lấy Thang rết treo núi (Ngô công quải sơn thê) ra!" "Rõ!" Một đám lực sĩ Tả Lĩnh cao giọng hô.

Bọn họ nhao nhao từ sau lưng lấy xuống một cái cuốc đặc thù, những cái cuốc này tương tự như thập tự hạo.

Mỗi vị lực sĩ mang theo một cái, vừa có thể đào đất, lại có thể lợi dụng phần đuôi để móc nối với nhau.

Mỗi một cái trên dưới đều thiết kế chốt gài, sau khi kết nối lại rất khó đứt đoạn.

Khi sử dụng, những cái cuốc này nối lại có thể kéo dài hàng trăm mét.

Ngô công quải sơn thê chính là kỹ xảo độc môn của Tả Lĩnh, không bao lâu sau liền có mấy cái thang dây thả thẳng xuống đáy vực.

Trần Ngọc Lâu giắt Thần Phong bên hông, mặc nội giáp vào, đi đầu trước mọi người bắt đầu xuống mộ.

Còn đám người Chá Cô Tiếu thì sử dụng Toản Thiên Tác, cố định một đầu vào gốc cây lớn, thuận theo dây thừng hạ xuống.

Chá Cô Tiếu cùng Lão Dương Nhân xuống mộ, Hoa Linh thì ở bên trên tiếp ứng. "Chúng ta không ra tay sao?" Hắc Bối Lão Lục hỏi. "Không vội, chúng ta tìm chỗ thư thư phục phục nằm xuống, nghỉ ngơi trước đã." Tô Thần phân phó.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lần này xuống dưới chú định vô công mà về.

Nơi này không phải đường vào, hơn nữa bên dưới nguy cơ trùng trùng.

Sẽ không mất bao lâu bọn họ sẽ phải quay lại.

Thay vì làm chuyện vô ích, chi bằng ở trên này chờ đợi, thuận tiện xem xét phong thủy quanh đây, sau đó định ra vị trí tiến vào.

Chương 93

Đáy vực sâu.

Trần Ngọc Lâu dẫn theo một bộ phận lực sĩ Tả Lĩnh xuống mộ.

Tuy nhiên hai người anh em đi dò đường trước đó lại mất tích.

Lúc này khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu mang theo sư đệ Lão Dương Nhân cũng đã xuống tới dưới mộ.

Nơi này khắp nơi tràn ngập đoạn bích tàn viên, cùng với bầu không khí quỷ dị.

Trần Ngọc Lâu dẫn mọi người lục soát mấy cung điện gần đó, cũng không tìm thấy bóng dáng hai huynh đệ xuống trước. "A..." Đột nhiên, một tiếng kêu thảm thiết vang vọng cả cung điện.

Mọi người vội vàng nhìn lại, mới phát hiện khuôn mặt của vị lực sĩ Tả Lĩnh vừa phát ra tiếng kêu thảm đang thối rữa nhanh chóng, ngay sau đó toàn thân hắn cũng bắt đầu lở loét, cuối cùng hóa thành một vũng nước mủ.

Một màn ly kỳ khiến đám lực sĩ Tả Lĩnh có chút hoảng sợ. "Là rết!" Trần Ngọc Lâu có thể nhìn trong bóng tối, liếc thấy giữa những đống đổ nát hoang tàn có từng con rết nhanh chóng bò lên người các lực sĩ.

Độc tố trong cơ thể chúng khiến những lực sĩ này hóa thành nước mủ.

Ngay sau đó, rết càng ngày càng nhiều.

Mười mấy vị lực sĩ thảm tao độc thủ, bó đuốc họ cầm ngã vào trên gỗ mục.

Trong khoảnh khắc, địa cung bùng lên ngọn lửa hừng hực.

Lửa lớn chặn đứng đường lui, những con rết độc vô khổng bất nhập kia lại liên tục tập kích mọi người.

Nhất thời, nhân tâm hoảng loạn. "Chạy!" Trần Ngọc Lâu lúc này mới ý thức được nơi này tịnh không phải con đường chính xác tiến vào địa cung.

Khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu đưa Lão Dương Nhân lên đỉnh cung điện, ngay sau đó Lão Dương Nhân thả dây thừng xuống, giúp Chá Cô Tiếu leo ra ngoài.

Đám lực sĩ Tả Lĩnh dưới trướng Trần Tổng bả đầu cũng nhanh chóng lấy ra thang rết, giúp Trần Ngọc Lâu rời khỏi nơi này.

Nhưng khi rời đi, Trần Tổng bả đầu vẫn gặp phải sự cố.

Trong không khí tràn ngập một số bào tử độc.

Trần Tổng bả đầu một cái không cẩn thận từ không trung rơi xuống. ...

Nửa canh giờ sau, Chá Cô Tiếu cùng Lão Dương Nhân và một bộ phận lực sĩ Tả Lĩnh may mắn còn sống sót tốn sức chín trâu hai hổ, rốt cuộc cũng thoát khỏi cửa tử. "Tô tiên sinh!" Chá Cô Tiếu lúc này mới nhìn thấy Tô Thần đang ung dung tự tại một bên.

Xem ra Tô Thần vừa rồi không xuống dưới đích xác là hành động sáng suốt. "Tổng bả đầu đâu?" Hồng Cô Nương không ngừng nhìn xuống dưới, lại không thấy bóng dáng Trần Ngọc Lâu. "Tổng bả đầu còn chưa lên?" Đám lực sĩ Tả Lĩnh hoảng thần.

Nếu Trần Ngọc Lâu xảy ra chuyện, cả đám lực sĩ Tả Lĩnh to lớn sẽ như rắn mất đầu.

Hoa Mã Quải nhìn về phía Chá Cô Tiếu: "Khôi thủ, làm phiền ngài

lại xuống dưới một chuyến, cứu Tổng bả đầu ra." Trong số những người ở đây, người Hoa Mã Quải tin tưởng nhất chính là Chá Cô Tiếu.

Từ xưa Bàn Sơn Tả Lĩnh tề danh, trong này áng chừng cũng chỉ có Chá Cô Tiếu có bản lãnh cứu được Trần Ngọc Lâu.

Còn về Tô Thần, Hoa Mã Quải chỉ biết hắn là nửa cái Mạc Kim Giáo Úy, so sánh ra vẫn thấy Chá Cô Tiếu đáng tin cậy hơn một chút. "Còn xin Khôi thủ ra tay!" Hồng Cô Nương cũng đi theo thỉnh cầu.

Bên dưới quá nguy hiểm, Trần Ngọc Lâu ở thêm một phút là thêm một phút nguy hiểm. "Được!" Chá Cô Tiếu lợi dụng Toản Thiên Tác chuẩn bị lần nữa xuống mộ. "Không cần lo lắng, Trần Tổng bả đầu cát nhân tự có thiên tướng!" Tô Thần ngược lại ti hào không lo lắng. "Tô tiên sinh, hiện tại đều lửa sém lông mày rồi, cho dù anh không muốn cứu Trần Tổng bả đầu, cũng không thể nói mát, còn ngăn cản Chá Cô Tiếu tiên sinh đi cứu chứ?" Hồng Cô Nương chất vấn.

Lời của cô vừa dứt, đột ngột dưới vực sâu quát lên cuồng phong, ngay sau đó từng trận cát vàng thổi đến khiến người ta không mở mắt nổi.

Trong cơn cuồng phong cuốn theo cát vàng ấy, mọi người loáng thoáng nhận ra dường như có vật gì đó khổng lồ màu đen.

Giây lát sau, một bóng người từ không trung ngã xuống, nằm trên mặt đất hôn mê bất tỉnh. "Là Tổng bả đầu!" Hồng Cô Nương, Hoa Mã Quải, La Đại Soái vội vàng vây quanh.

Hoa Linh tinh thông y thuật tiến lên bắt mạch cho Trần Ngọc Lâu: "Không có nguy hiểm, chỉ là kinh hãi quá độ ngất đi thôi, khiêng đến một bên tĩnh dưỡng một lát sẽ không ngại." Người trong cuộc chỉ có Tô Thần rõ ràng, Trần Tổng bả đầu lần này hoàn toàn là vận khí tốt.

Sau khi rơi xuống cung điện dưới lòng đất, trùng hợp lại rơi trúng lưng một con Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh).

Con rết kia dài cả trăm trượng, trên thân khoác lân giáp cứng rắn, rất khó công phá phòng ngự.

Trong truyền thuyết, rết cứ mỗi một trăm năm tu luyện sẽ mọc ra một đôi cánh, con rết này tu luyện chừng hơn ba trăm năm, đã không phải phàm vật có thể giết chết.

Rết mọc ba đôi cánh, kịch liệt vỗ cánh sẽ gây ra một trận cuồng phong.

Nó không chú ý tới trên lưng đang cõng Trần Tổng bả đầu, khi từ đáy vực bay lên, cũng mang theo Trần Tổng bả đầu lên mặt đất, gián tiếp giải trừ nguy cơ cho hắn. ...

Lần xuống mộ này, bất luận là dòng Bàn Sơn hay dòng Tả Lĩnh, đều tao ngộ thất bại to lớn.

Nhất thời, trong đội ngũ có vài người không tránh khỏi ủ rũ cụp đuôi. "Về nghĩa trang tạm thời tu chỉnh." Tô Thần xoay người đi về phía nghĩa trang.

Vừa rồi Tô Thần không xuống dưới, bình an vô sự, sau đó lại dự liệu được Trần Ngọc Lâu không gặp nguy hiểm.

Cho nên Chá Cô Tiếu đoán chắc, Tô Thần nhất định hiểu thuật xem tướng (tướng diện), hơn nữa còn biết bói toán.

Lão Dương Nhân lại cảm thấy thần kỳ, trên đường đi cẩn thận hỏi thăm: "Tô tiên sinh, ngài làm sao biết cung điện dưới đáy vực nguy hiểm?

Hơn nữa còn biết Trần Tổng bả đầu bình an vô sự?" Tô Thần cười cười: "Chút thuật xem tướng cỏn con thôi, người có cát hung họa phúc, những phúc họa này đều có thể biểu hiện trên mặt, đây

chính là thuật xem tướng.

Vừa rồi trên trán mấy người các cậu ngưng tụ một đoàn hắc khí, chứng minh lần này xuống dưới khẳng định sẽ gặp nguy hiểm khó giải quyết." "Một hai người trên trán có hắc khí thì không sao, nhưng vừa rồi mấy trăm người muốn xuống dưới trán đều có hắc khí.

Hơn nữa trán của đám lực sĩ Tả Lĩnh hắc khí nồng đậm, nhìn một cái là biết mệnh chẳng còn bao lâu." "Ngược lại trán Trần Tổng bả đầu tuy rằng có hắc khí, lại có một tia hồng quang lượn lờ, chứng minh hắn tuy rằng sẽ gặp nguy hiểm, lại có thể bình an vô sự." Tô Thần tùy miệng bịa đặt vài câu.

Hắn đâu biết thuật xem tướng, thuần túy là biết cốt truyện phát triển về sau mà thôi. "Tô tiên sinh, ngài thật lợi hại." Lão Dương Nhân nhịn không được khen ngợi, đồng thời cậu ta lại tò mò về tướng mạo của mình, "Tô tộc trưởng, anh xem tướng mạo của tôi thế nào?" "Tiếp theo mấy ngày tới sẽ có một kiếp, cửu tử nhất sinh." Tô Thần tùy miệng nói. "A?

Cái này..." Lão Dương Nhân không bình tĩnh nổi.

Không ngờ tướng mạo của mình cư nhiên lại tệ như vậy?

Hoa Linh cũng không tránh khỏi có chút lo lắng: "Tô tiên sinh, có cách phá giải không?" "Thiên cơ bất khả lộ." Tô Thần một câu che giấu cho qua.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu nhíu mày.

Bọn họ cũng coi như là người Tô gia rồi, ở chung với Tô Thần lâu như vậy, Chá Cô Tiếu cảm thấy mình vẫn luôn có chút nhìn không thấu Tô Thần.

Chương 94

Trên người Tô Thần tồn tại quá nhiều bí mật.

Hơn nữa Tô Thần giỏi về che giấu suy nghĩ nội tâm, người bình thường rất khó từ trên mặt hắn nhìn thấy hỉ nộ ái ố.

Tô Thần nói Lão Dương Nhân lần này hung nhiều cát ít, Chá Cô Tiếu càng thêm có chút đau đầu.

Dòng Bàn Sơn vốn dĩ nhân đinh thưa thớt.

Nếu Lão Dương Nhân chết, đối với Bàn Sơn nhất mạch mà nói khẳng định là một đả kích trầm trọng.

Kỳ thực điều Chá Cô Tiếu không biết là, lần này không chỉ Lão Dương Nhân sẽ chết.

Mà sư muội Hoa Linh của hắn cũng sẽ chết.

Hồng Cô Nương cùng Chá Cô Tiếu ám sinh tình tố, nhưng không lâu sau Hồng Cô Nương nhiễm ôn dịch, cũng rời bỏ nhân thế.

Chá Cô Tiếu cô linh linh lại mở ra một đoạn hành trình kế tiếp.

Bầu bạn với hắn chỉ có nỗi cô độc vô tận.

Sau này mãi vẫn không tìm được Mộc Trần Châu, dưới sự tâm tro ý lạnh, Chá Cô Tiếu trực tiếp ra nước ngoài.

Tại nước ngoài tìm một người vợ, bởi vì nguyên nhân không giải trừ được lời nguyền hồng ban, nên anh niên tảo thệ (chết sớm).

Shirley Dương cũng chỉ thừa kế một bộ phận tinh túy của dòng Bàn Sơn, không đạt được truyền thừa Bàn Sơn hoàn chỉnh. ...

Cả nghĩa trang đã được lực sĩ Tả Lĩnh dọn dẹp sạch sẽ, những cỗ quan tài kia đều bị chuyển đến một căn phòng chất đống, còn quan tài

rỗng thì để ở bên ngoài.

Trong phòng dựng một chiếc giường đơn giản, cung cấp cho mọi người nghỉ ngơi.

Tô Thần là một trong ba thế lực lớn, ngay cả khôi thủ Bàn Sơn Chá Cô Tiếu cũng tạm thời nghe theo mệnh lệnh của Tô Thần, cho nên Tô Thần sở hữu phòng riêng.

Còn những người khác, hoặc là chen chúc trong phòng đông người, hoặc là chỉ có thể màn trời chiếu đất bên ngoài.

Nằm ở trên giường, Tô Thần hồi ức lại tình huống trong cổ mộ Bình Sơn.

Nguy cơ trừ cơ quan trong mộ ra, còn đến từ ba con tà vật.

Một con là Lục Sí Ngô Công, ba trăm năm tu vi, lực lớn vô cùng không nói, lân giáp trên người còn kiên cố không thể phá.

Con khác là Tương Tây Thi Vương, khi còn sống chính là một vị đại tướng quân triều Nguyên.

Sau khi chết hóa thành cương thi, hung hãn dị thường, đặc biệt tà tính.

Con cuối cùng là Bạch Viên (Vượn trắng), con vượn trắng kia rõ ràng tu vi có thành tựu, không chỉ sức mạnh lớn mà còn thông nhân tính.

Trong ba con tà vật này, dễ đối phó nhất chính là Bạch Viên, kế đến là Tương Tây Thi Vương.

Khó đối phó nhất là Lục Sí Ngô Công, trong cơ thể nó có một viên nội đan tu luyện ba trăm năm.

Chỉ cần nuốt nội đan của rết, không chỉ có thể tăng cường thể phách, sức mạnh, còn có thể khắc chế độc tính của rết.

Đối với Tô Thần mà nói, lần này tới cổ mộ Bình Sơn, trừ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống ban bố, một điểm quan trọng nhất chính là đoạt lấy nội đan của Lục Sí Ngô Công.

Còn có con gà trống Phượng chủng kia, Tô Thần định mang về thả ở Tô Gia Thôn.

Phượng chủng công kê khắc chế rất nhiều tà vật, độc chướng, có thể trông nhà hộ viện. "Nghỉ ngơi sớm đi." Tô Thần ôm chặt lấy Doãn Tân Nguyệt.

Hai người nằm trên giường, mây mưa một phen. ...

Hôm sau, sáng sớm tinh mơ.

Khi Tô Thần còn đang nghỉ ngơi, Chá Cô Tiếu đã gõ cửa.

Tô Thần đành phải mặc quần áo tử tế, đi ra ngoài cửa. "Tô tiên sinh, Trần Tổng bả đầu lại đi thám thính địa hình rồi." Chá Cô Tiếu có chút lo lắng.

Máu trên người hắn đã từ màu đỏ dần dần biến thành màu vàng, đợi đến khi máu toàn bộ biến thành màu vàng, Chá Cô Tiếu sẽ bỏ mạng.

Bao nhiêu năm rồi, đều là kết cục như vậy, đây là lời nguyền của gia tộc bọn họ.

Cho nên Chá Cô Tiếu mới sốt ruột tìm kiếm Mộc Trần Châu, sau khi biết được trong cổ mộ Bình Sơn có một phần manh mối về Mộc Trần Châu, liền cấp bách chạy tới nơi này.

Hắn không kiên trì được bao lâu nữa. "Không vội, hôm nay chúng ta đi làm một chuyện khác." Tô Thần nói. "Chuyện gì?" Chá Cô Tiếu khó hiểu. "Nghĩ biện pháp giải quyết đám rết độc ở vòng ngoài kia." Tô Thần giải thích một câu.

Đám rết độc nhỏ thì dễ giải quyết, rắc lên một ít dược phấn át chế hành động của chúng là được.

Nhưng con Lục Sí Ngô Công kia thì khó chơi.

Nếu không có Nộ Tình Phượng Chủng Kê, dựa vào sức một mình Tô Thần, e rằng còn thật sự không giải quyết được con rết sáu cánh đó. "Có cần báo cho Trần Tổng bả đầu một tiếng không?" Chá Cô Tiếu hỏi. "Không cần đâu, chúng ta đi nhanh về nhanh." Tô Thần nói.

Trần Ngọc Lâu đời này thuận buồm xuôi gió, lại còn trẻ tuổi đã trở thành khôi thủ Tả Lĩnh, thủ hạ có mấy ngàn thậm chí mấy vạn lực sĩ, trong lòng khó tránh khỏi có chút ngạo khí.

Hôm qua xuống mộ tổn thất thảm trọng, hắn nhất định sẽ muốn tìm lại danh dự.

Vẫn là để hắn lăn lộn mù quáng trước đã.

Ăn chút thiệt thòi nói không chừng là chuyện tốt.

Dùng qua bữa sáng xong, Tô Thần cùng Doãn Tân Nguyệt còn có bọn Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân cùng nhau rời khỏi nghĩa trang.

Chỉ có điều rời đi không bao lâu, liền đụng mặt Hồng Cô Nương.

Hồng Cô Nương là nhân vật số hai của Thường Thắng Sơn, cũng là tâm phúc của Trần Tổng bả đầu. "Tô tiên sinh, Chá Cô Tiếu tiên sinh, mọi người đây là muốn đi đâu?" Hồng Cô Nương ở lại chỗ này, mục đích chính là canh chừng mấy người.

Tô Thần cũng không che giấu mục đích của mình, trực tiếp nói: "Đi trại Miêu tìm phương pháp phá giải rết độc, chi bằng Hồng Cô Nương đi cùng chúng tôi luôn đi." Thường Thắng Sơn nằm ở Tương Âm, cách Tương Tây không xa.

Hồng Cô Nương cũng coi như là người bản địa, đối với phong thổ

nhân tình địa phương quen thuộc một chút, huống chi tửu lượng của cô không tồi, có cô giúp đỡ chuốc say lão dược nông, Tô Thần cũng có thể mau chóng lấy được Nộ Tình Phượng Chủng Kê. "Được, tôi đi cùng các anh." Hồng Cô Nương nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Tối hôm qua Hồng Cô Nương nằm mơ xuân, trong mộng chính là bóng dáng Chá Cô Tiếu.

Nhất thời, cảm quan của Hồng Cô Nương đối với Chá Cô Tiếu lặng lẽ phát sinh thay đổi.

Tô Thần nhìn ở trong mắt, cũng tịnh không nói thêm cái gì.

Chá Cô Tiếu đã là người Tô Gia Thôn, nếu lại lừa được Hồng Cô Nương về Tô Gia Thôn, như vậy nhất cử lưỡng tiện.

Vừa có thể tránh cho Hồng Cô Nương nhiễm ôn dịch qua đời, lại có thể tác thành nhân duyên cho Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương.

Chương 95

...

Dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, đám người đi tới trại Miêu gần đó, sau đó tìm được lão dược nông. "Cầu thuốc hả?

Thuốc chỗ ta chính là loại mạnh nhất trại Miêu đấy." Lão dược nông cười ha hả chào mời mọi người ngồi xuống, "Không biết là ai trong các người dùng a?" "Tôi dùng!" Chá Cô Tiếu mở miệng nói. "Một mình cậu làm sao dùng?

Không phải là dùng chung với người bên cạnh cậu chứ?" Lão dược nông nhìn về phía Hồng Cô Nương.

Nhất thời, Hồng Cô Nương còn chưa hiểu là ý gì.

Ngược lại Chá Cô Tiếu tiếp tục nói: "Không chỉ là tôi và cô ấy, còn có mấy trăm người đang chờ dùng đây." "Mấy trăm người dùng thế nào?" Lão dược nông có chút không lý giải nổi.

Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương tưởng thuốc trong miệng lão dược nông là thuốc khắc chế rết, ai ngờ lão dược nông còn tưởng rằng bọn họ tới cửa là cầu thuốc khiến đàn ông uy mãnh, hùng tráng.

Tô Thần không nhịn được cười rộ lên, quay đầu liền phát hiện ra Nộ Tình Phượng Chủng Kê.

Lão dược nông tính tình cổ quái, con gà này sẽ không dễ dàng bán.

Cho nên trước đó, còn phải chuốc say lão dược nông, cuối cùng dùng phép khích tướng.

Tửu lượng của Tô Thần bình thường, tửu lượng của Chá Cô Tiếu thì còn kém hơn cả Tô Thần.

Tại hiện trường, về khoản rượu chè có thể so găng với lão dược nông cũng chỉ có mỗi Hồng Cô Nương. "Tiểu Thiên, đi vào trong trại mua ít thức ăn và rượu, mấy người chúng ta bồi lão sư phụ uống chút rượu, tán gẫu một chút." Tô Thần móc ra mấy cục diêm ba (muối mỏ), dặn dò Tô Nghĩa Thiên.

Ở loại thôn lạc hẻo lánh như trại Miêu này, diêm ba vĩnh viễn dùng tốt hơn đồng đại dương.

Thời cổ đại diêm ba càng là bị lũng đoạn, cho dù là thời Dân Quốc, tư nhân muốn khai thác muối cũng là tội chém đầu.

Diêm ba là tiền tệ mạnh.

Nhìn thấy Tô Thần tùy tiện lấy ra mấy cục diêm ba giao cho Tô Nghĩa Thiên, lão dược nông thấy hứng thú.

Lại thêm có rượu uống, lão dược nông càng thêm cao hứng.

Đột nhiên, một trận tiếng gà gáy vang dội như chuông lớn vang lên.

Chá Cô Tiếu nhanh chóng phát hiện dị thường, nhìn về phía con gà trống Nộ Tình kia, liếc mắt liền phát hiện con gà này bất phàm.

Lúc này hắn đã hiểu vì sao Tô Thần tới nơi này, không khỏi mang theo nghi hoặc nhìn về phía Tô Thần. "Bói quẻ bói ra được, quẻ tượng hiển thị, muốn an toàn tiến vào cổ mộ Bình Sơn, nhất định phải đi về phía Đông một chuyến." "Chúng ta cứ đi mãi về hướng Đông, cuối cùng tôi phát hiện ra con gà này." Tô Thần giải thích một câu.

Chá Cô Tiếu gật gật đầu, tán thành cách nói của Tô Thần.

Lão dược nông nhìn thấy mấy người có hứng thú, lập tức giới thiệu: "Trước kia nhà ta có con gà đẻ rất nhiều trứng, nhưng những trứng đó đều là trứng ung, chỉ có một quả trứng nở ra gà con.

Ta cảm thấy con gà này có chút bất phàm, cho nên vẫn luôn dùng thảo dược thượng hạng nuôi nấng.

Kết quả các người đoán xem?

Tất cả độc trùng đụng tới con gà này đều sẽ tránh thật xa." Lão dược nông mỗi lần đi Bình Sơn hái thuốc, đều sẽ mang theo con gà trống này, không gặp phải bất cứ nguy hiểm nào.

Bình Sơn chướng khí độc trùng dày đặc đối với lão dược nông mà nói cứ như đi trên đất bằng. "Có thể bán cho tôi với giá một trăm đại dương không?" Chá Cô Tiếu không khỏi hỏi.

Có con gà Nộ Tình Phượng Chủng này, đi xuống mộ Bình Sơn, có thể tránh được rất nhiều phiền toái. "Không được!

Đây chính là bảo bối của ta, làm sao có thể bán." Lão dược nông một mực từ chối.

Đừng nói một trăm đại dương, cho dù là một ngàn đại dương lão dược nông cũng sẽ không đồng ý. "Thần ca, rượu và thức ăn đều mua về rồi." Tô Nghĩa Thiên dùng khay bưng bốn năm món ăn, xách theo một vò rượu lâu năm đi vào tiểu viện. "Lão sư phụ, tương kiến tức là duyên, chúng ta uống chút." Tô Thần cười nói. "Cậu người này cũng không tệ, không giống cái tên kia, vừa lên đã đòi mua gà, một trăm đại dương thì sao chứ?

Chọc ta không vui, ta lát nữa liền làm thịt con gà này." Lão dược nông dọn ra một cái bàn, đợi đến khi Tô Nghĩa Thiên đặt rượu và thức ăn xuống, lão dược nông liền cùng Tô Thần và đám Chá Cô Tiếu uống rượu.

Chá Cô Tiếu lúc uống rượu mỗi lần chỉ nhấp một ngụm, cứ như là liếm rượu vậy.

Cái này khiến lão dược nông càng thêm bất mãn. "Hồng Cô

Nương!" Tô Thần nhìn về phía Hồng Cô Nương, ra hiệu Hồng Cô Nương cùng lão dược nông cụng rượu.

Hồng Cô Nương đối mắt nhìn một cái, phát hiện hai người đàn ông trước mắt còn không uống được bằng mình.

Thế là đành phải bưng bát rượu lên đối ẩm.

Ước chừng nửa canh giờ sau, lão dược nông rõ ràng đã có chút say.

Tô Thần lúc này mới mở miệng nói: "Lão sư phụ, con gà này của ông có chút bất phàm, như vậy đi, chúng ta đánh cược, nếu ông có thể làm cho con gà này từ trong lồng đi ra, tôi tặng ông hai mươi cân diêm ba." "Nhưng nếu ông không thể làm cho con gà này đi ra, vậy thì tặng con gà này cho tôi thế nào?" Lão dược nông lắc lắc đầu: "Ta không cá cược với cậu." "Đây là gà ông nuôi, chẳng lẽ ông ngay cả chút lòng tin ấy cũng không có sao?" Tô Thần sử dụng phép khích tướng. "Sao có thể chứ?

Đây là gà ta nuôi, nghe lời ta nhất." Lão dược nông loạng choạng đi đến bên chuồng gà, dùng linh chi mà Nộ Tình Phượng Chủng Kê thích ăn nhất để dụ gà ra.

Nhưng đợi nửa ngày, con gà này cũng không chịu ra khỏi lồng, chứng tỏ ông ta thất bại.

Chá Cô Tiếu am hiểu khẩu kỹ, lập tức định dùng một phương pháp khác, mô phỏng tiếng gà trống kêu, kích phát nộ khí của con Nộ Tình Phượng Chủng Kê này, dụ nó từ trong lồng đi ra.

Ngay khi Chá Cô Tiếu chuẩn bị hành động, Tô Thần đã đi đến phía sau lồng gà.

Hắn vận hết sức mạnh toàn thân, kích phát huyết mạch Phượng Hoàng.

Con gà Nộ Tình Phượng Chủng này trên người chính là có một tia

huyết mạch của Phượng Hoàng, cho nên mới tỏ ra thần dũng vô song.

Dưới sự áp chế từ huyết mạch Phượng Hoàng của Tô Thần, con gà trống vốn dĩ hùng dũng oai vệ khí phách hiên ngang lập tức xụi lơ, nằm rạp trên mặt đất, uể oải không phấn chấn.

Tô Thần bước lên trước một bước, Nộ Tình Phượng Chủng Kê lập tức trở nên nôn nóng bất an, ở trong lồng nhảy lên nhảy xuống, cuối cùng từ cửa lồng bay ra ngoài.

Tô Nghĩa Thiên đợi ở một bên đã lâu lập tức dùng sọt tre nhốt con gà lại.

Lão dược nông nhìn thấy một màn trước mắt này mới hiểu được mình mắc lừa rồi.

Ngay tại lúc ông ta muốn đổi ý, Tô Thần trực tiếp lấy ra bốn mươi cân diêm ba. "Con gà này tôi không lấy không, đây là bốn mươi cân diêm ba." Tô Thần nói, "Đổi lấy con gà này." Nhìn bốn mươi cân diêm ba, lão dược nông lúc này mới bất đắc dĩ gật đầu. ...

Sau khi có được Nộ Tình Phượng Chủng Kê, mọi người bắt đầu quay trở về.

Hồng Cô Nương đã uống say, Tô Thần để Chá Cô Tiếu cõng cô ấy, đi về phía nghĩa trang. "Thần ca, con gà này nhìn phổ thông bình thường, vì sao phải dùng bốn mươi cân diêm ba để đổi a?

Trong thôn chúng ta gà trống lớn như thế này không biết có bao nhiêu." Tô Nghĩa Thiên tò mò nói. "Đây cũng không phải là gà thường." Chá Cô Tiếu tranh trước mặt Tô Thần giải thích, "Gà khác mí mắt đều ở bên dưới mắt, mà mí mắt con gà này lại ở bên trên, điều này nói lên con gà này tuyệt đối không phải gà thường, mà là gà hàm chứa huyết mạch Phượng Hoàng." "Vùng đất Tương Tây này từ xưa đến nay đã có truyền thuyết về Phượng Hoàng, có một số bộ tộc thậm

chí dùng Phượng Hoàng để làm tô đằng." "Cứ lấy Nộ Tình Huyền ở nơi này mà nói, Nộ Tình là tượng Phượng gáy." "Con gà này mí mắt nằm trên, hơn nữa một thân lông ngũ sắc, chính là Nộ Tình Phượng Chủng Kê độc nhất vô nhị của địa phương." "Có thể khắc chế hết thảy tà vật, phá trừ mê chướng." Bình Sơn nguy hiểm như vậy, lão dược nông mang theo con gà Nộ Tình Phượng Chủng này lại có thể bình an vô sự hái thuốc ở Bình Sơn, đủ để chứng minh sự bất phàm của nó.

Chương 96

Thì ra là thế, mọi người lúc này mới chợt hiểu ra. ...

Lúc này bên trong nghĩa trang, khắp nơi đều là thương binh nằm la liệt.

Trong lúc nhóm người Tô Thần đi trại Miêu tìm cách giải quyết, Trần Tổng bả đầu mang theo La Đại Soái lại đi thám thính địa hình, hơn nữa còn muốn khai quật cổ mộ Bình Sơn, ai ngờ trong lúc đào bới lại gặp phải không ít nguy hiểm.

Một bộ phận lực sĩ Tả Lĩnh và binh lính đột nhiên mất tích, còn đào được "Bắc qua" ở trong đất.

Cái gọi là Bắc qua này là oán khí ngưng tụ lại một chỗ, hơn nữa bên trong những quả Bắc qua này còn có rết độc thao túng, gây tử thương không ít.

Sau khi tiến vào thông đạo địa cung, lại gặp phải càng nhiều nguy hiểm.

Bên trong Ứng Thành lại kích hoạt cơ quan, tổn thất không ít hảo thủ.

La Lão Oai cũng trong lần xuống mộ này mất đi một con mắt, biến thành Độc Nhãn Long.

Một đám người thương gân động cốt, tử thương không ít anh em, cuối cùng vẫn không thể tiến vào mộ của đại tướng quân triều Nguyên.

Ngay cả mấy vị hạ thuộc trung thành nhất của Trần Tổng bả đầu, đều bỏ mạng ở bên trong.

Nếu không phải Hoa Mã Quải ở lại bên ngoài tiếp ứng, nổ tung

thông đạo, e rằng đám người Trần Tổng bả đầu hôm nay đều phải chết ở trong đó.

Nghĩa trang nằm la liệt mấy chục thương binh, tiếng kêu rên vang vọng một vùng.

Trần Tổng bả đầu vốn có chút tranh cường háo thắng, lần này lại ăn một cái thiệt thòi lớn.

Hai lần xuống mộ, chiết tổn ít nhất mấy trăm anh em Tả Lĩnh, nhất thời tâm trạng của hắn có chút suy sụp.

Bàn Sơn, Tả Lĩnh tề danh tại ngoại giới.

Đặc biệt là mạch Tả Lĩnh, nhân số đông đảo, danh vọng cực cao, bằng hữu và nhân mạch trải khắp thiên nam hải bắc.

Trần Ngọc Lâu từ khi trở thành khôi thủ Tả Lĩnh đến nay chưa từng chịu thiệt thòi lớn đến thế.

Chuyện này nếu truyền ra ngoài, e rằng mặt mũi của Tả Lĩnh sẽ bị chà đạp dưới đất.

Quan trọng nhất là đã chết quá nhiều huynh đệ, trong lòng Trần Ngọc Lâu càng thêm khó chịu.

Nằm trên giường, tinh thần hắn có chút uể oải, thậm chí bắt đầu hoài nghi liệu có nên tiếp tục thám hiểm nữa hay không.

Khi trong đầu nảy ra vấn đề này, thực ra hắn đã nảy sinh ý định thoái lui.

Tô Thần cùng mọi người trở về nghĩa trang, liền nhìn thấy cảnh tượng đầy rẫy thương viên.

Xem ra Trần Tổng Bả Đầu lần này xuống mộ lại ăn quả đắng rồi.

Phản ứng của Tô Thần còn coi như bình thường, ngược lại Hồng Cô Nương thì cuống cuồng, vội vã chạy tới phòng của Trần Tổng Bả

Đầu.

Thấy Trần Ngọc Lâu suy sụp như vậy, Hồng Cô Nương lo lắng, bèn báo tin bọn họ đã mang về Nộ Tình Phượng Chủng kê từ trại Miêu.

Trần Ngọc Lâu không khỏi hoài nghi, độc vật trong cổ mộ Bình Sơn nhiều vô kể, đến hàng trăm lực sĩ Tả Lĩnh cũng bó tay, dựa vào một con gà trống lớn thì có tác dụng gì?

Hắn bắt đầu hối hận, sớm biết thế đã đợi nhóm Tô Thần và Chá Cô Tiếu về rồi hãy xuống mộ.

Hồng Cô Nương tức anh ách, lại tìm đến Tô Thần, muốn nhờ hắn ra mặt khuyên giải Trần Tổng Bả Đầu. "Tô tiên sinh, tôi cảm thấy chỉ có ngài ra mặt, e rằng mới có thể làm Trần Tổng Bả Đầu phấn chấn trở lại." Hồng Cô Nương nói.

Trần Ngọc Lâu dù sao cũng là đại đương gia của Tả Lĩnh, nếu cứ thế tiêu trầm, ngày sau Tả Lĩnh tất sẽ ngày càng lụn bại. "Để Chá Cô Tiếu đi đi." Tô Thần trầm tư một lát rồi nói.

Chá Cô Tiếu là khôi thủ Bàn Sơn, địa vị ngang hàng với Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu tính hiếu thắng rất mạnh, dưới sự trợ giúp của Chá Cô Tiếu, chắc chắn sẽ xốc lại tinh thần.

Còn về phần Tô Thần, hiện tại địa vị so với Trần Tổng Bả Đầu vẫn còn kém xa.

Tô Gia Thôn chỉ có vài chục người, trong khi Tả Lĩnh có tới hàng ngàn, thậm chí hàng vạn người. "Được!" Hồng Cô Nương gật đầu, liền đi tìm Chá Cô Tiếu.

Cũng chẳng biết vì sao, cô luôn cảm thấy vị Tô tiên sinh trước mắt này có chút thâm tàng bất lộ.

Dường như ở bên cạnh Tô tiên sinh, chuyện gì cũng không cần lo lắng.

Vì thế theo bản năng cô mới tìm đến Tô Thần đầu tiên.

Được Tô Thần chỉ dẫn, Hồng Cô Nương đưa Chá Cô Tiếu đến phòng Trần Ngọc Lâu, sau đó chủ động lui ra ngoài để hai người đàm đạo.

Ước chừng qua một canh giờ, Chá Cô Tiếu bước ra khỏi phòng.

Khôi thủ Tả Lĩnh Trần Ngọc Lâu hiếm khi cũng bước ra theo.

Trước đó hắn cứ nằm lì trên giường không muốn động đậy, giờ lại khôi phục sức sống, ánh mắt không còn tử khí trầm trầm mà trở nên tinh anh thước lập.

Không biết Chá Cô Tiếu rốt cuộc dùng thủ đoạn gì mà khiến Trần Tổng Bả Đầu hết tiêu trầm.

Hồng Cô Nương càng thêm bội phục Tô Thần. "Hồng Cô Nương, mời Chá Cô Tiếu tiên sinh, Tô tiên sinh và cả La đại soái qua đây." Trần Ngọc Lâu định xuống mộ lần nữa. "Vâng, Tổng Bả Đầu." Hồng Cô Nương nhanh chóng đi thông báo.

Không bao lâu, Tô Thần, Chá Cô Tiếu, La đại soái và Trần Ngọc Lâu tề tựu trong một gian phòng. "Cổ mộ Bình Sơn nhất định phải lấy cho bằng được." Trần Ngọc Lâu suy tư một lát rồi nói.

Sự việc quan hệ đến thể diện Tả Lĩnh, tuyệt đối không thể cứ thế qua loa thu tràng. "Trước đó tôi hai lần xuống mộ, lối đi đã bị hủy, tiếp theo chỉ có thể tìm lối vào khác." Trần Ngọc Lâu nói tiếp, "Cả ngọn Bình Sơn đã bị đào rỗng, cho nên về lý thuyết chỉ cần tìm chỗ bạc nhược của sườn núi mà ra tay, là có thể nổ ra một lối đi.

Đến lúc đó chúng ta thuận theo lối đó tiến vào, đi thẳng đến chủ mộ thất.

Hai vị còn gì bổ sung không?" "Trên Bình Sơn dây leo chằng chịt, có thể thấy chân núi chưa chắc toàn là đá cứng, tôi thấy có thể đào từ dưới chân núi, mở một đường hầm." Chá Cô Tiếu kiến nghị. "Tô tiên sinh thì sao?" Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Tô Thần. "Tôi đi cùng Chá Cô Tiếu." Tô Thần đáp. "Vậy thế này đi, chúng ta binh chia hai đường, tôi và La đại soái cùng đi nổ núi." Trần Tổng Bả Đầu phân phó, "Chá Cô Tiếu tiên sinh và Tô tiên sinh cùng đi xuống chân núi khai quật.

Song quản tề hạ, bất luận bên nào tìm được đường vào thì phái người báo cho bên kia." Tô Thần gật đầu, lập tức nói thêm: "Trần Tổng Bả Đầu, huynh còn phải điều cho chúng tôi một nhóm lực sĩ Tả Lĩnh.

La đại soái, ngài cũng điều một bộ phận công binh cho chúng tôi." "Được, để Hồng Cô Nương dẫn người đi theo các vị." Trần Ngọc Lâu nói, "La đại soái bên kia thì để Dương phó quan dẫn một đội nhân mã giúp đỡ." Điều này không hẹn mà hợp với ý định của Tô Thần.

Ánh mắt hắn liếc nhìn tên phó quan của La đại soái ngoài cửa sổ.

Tên Dương phó quan này là kẻ ăn cây táo rào cây sung, bề ngoài đi theo La đại soái nhưng thực tế đã thông đồng với một tên quân phiệt khác.

Chẳng bao lâu nữa, tên quân phiệt kia sẽ đến hớt tay trên.

Cho nên Tô Thần định dùng chút thủ đoạn trong mộ để trừ khử tên Dương phó quan này. "Vậy thì xuất phát thôi!" Tô Thần đứng dậy hoạt động gân cốt.

Tiếp theo binh chia hai đường.

Chương 97

Hồng Cô Nương dẫn theo mấy chục lực sĩ Tả Lĩnh, Dương phó quan dẫn theo mấy chục công binh, cộng lại ước chừng một trăm người.

Mọi người hạo hạo đãng đãng đi xuống núi.

Không bao lâu, một con sông rộng lớn chắn ngang bước chân. "Hồng Cô Nương, xem tài nghệ của cô rồi." Tô Thần nhìn về phía nhị bả thủ Tả Lĩnh.

Hồng Cô Nương không nói nhiều, ra lệnh cho thủ hạ: "Kết bè!" Tả Lĩnh một mạch nhân tài đông đúc, giỏi về kỳ kỹ dâm xảo.

Thủ đoạn kết bè tre này sớm đã lô hỏa thuần thanh.

Chẳng mấy chốc, năm sáu chiếc bè tre đã xong, mọi người ngồi lên bè xuôi dòng đi xuống.

Dọc theo con sông rộng lớn đi gần nửa canh giờ, cuối cùng cũng đến đáy Bình Sơn.

Nơi này là một hang động, dòng sông chảy qua bên cạnh.

Tất cả mọi người xuống bè, dưới sự dẫn dắt của Tô Thần đi sâu vào trong hang.

Dọc đường, Chá Cô Tiếu liên tục vẩy nước xuống đất.

Lại đi thêm hơn mười phút, Chá Cô Tiếu đột nhiên dừng bước, chăm chú nhìn mặt đất. "Nơi này nước thấm xuống rất nhanh, chứng tỏ bên dưới hẳn là rỗng." Chá Cô Tiếu từ từ nói. "Đào!" Hồng Cô Nương ra lệnh cho lực sĩ Tả Lĩnh bắt đầu động thủ. "Đừng vội, Hồng Cô Nương, cô cho anh em nghỉ ngơi một lát đi." Tô Thần nhìn sang Chá Cô Tiếu, "Làm phiền khôi thủ ra tay." "Tô tiên sinh, ngài đừng

đùa." Hồng Cô Nương ngạc nhiên.

Bàn Sơn một mạch tổng cộng có ba người, giao cho họ làm thì đến bao giờ mới đào thông lối đi? "Lấy Phân Sơn Tỏa Tử Giáp!" Chá Cô Tiếu không giải thích mà nói thẳng. "Hồng Cô Nương, việc này cứ giao cho chúng tôi." Lão Dương Nhân đặt cái gùi trúc sau lưng xuống đất, thả ra hai con tê tê.

Đây chính là vật được Bàn Sơn một mạch nuôi dưỡng — Xuyên Sơn Huyệt Lăng Giáp (Phân Sơn Tỏa Tử Giáp).

Lão Dương Nhân ấn con nhỏ lại, tròng một cái xích vào cổ nó, sau đó đưa đến vị trí cần đào.

Giây tiếp theo, con tê tê bắt đầu dũi đất.

Tốc độ của chúng cực nhanh, không mất bao lâu móng vuốt sắc bén đã đào ra một cái hố lớn.

Mọi người tắc lưỡi trầm trồ.

Bàn Sơn một mạch quả thực rất thần kỳ.

Hồng Cô Nương càng thêm tò mò về Bàn Sơn, sáp lại gần Hoa Linh hỏi han về bí thuật của phái này.

Các lực sĩ Tả Lĩnh cũng vây lại xem và tán gẫu.

Chỉ có Chá Cô Tiếu lui ra một bên nhắm mắt dưỡng thần, khôi phục tinh lực. "Bàn Sơn một mạch đúng là thần kỳ, thứ này rốt cuộc nuôi thế nào vậy?" Doãn Tân Nguyệt nhìn về phía cửa hang, không kìm được tò mò. "Phàm là người thì luôn có bí mật." Tô Thần cười nói, "Đây là bí thuật của Bàn Sơn, họ còn rất nhiều bí thuật khác." "Thế còn chàng?

Chàng có bí mật gì?" Doãn Tân Nguyệt tò mò hỏi. "Bí mật của ta nhiều lắm, sau này từ từ kể cho nàng nghe." Tô Thần nói một câu cho

qua chuyện. .....

Tốc độ đào của Phân Sơn Tỏa Tử Giáp ngày càng nhanh, chỉ khoảng một nén nhang đã đào thông một lối đi.

Lão Dương Nhân nãy giờ đi theo sau hai con tê tê, thấy đường đã thông liền vội vàng quay lại tìm đám Tô Thần. "Sư huynh, đường đã mở, phong sinh thủy khởi." Lão Dương Nhân hưng phấn nói.

Nước thường đại biểu cho tài vật, trong giới trộm mộ ám chỉ minh khí trong thất.

Bốn chữ "phong sinh thủy khởi" ý nói đã tìm được địa cung đại mộ bên dưới. "Chúng ta xuống mộ trước.

Hồng Cô Nương, cô phái người đi báo cho Trần Tổng Bả Đầu và La đại soái." Tô Thần phân phó. "Khoan, hay là để tôi đi thông báo." Dương phó quan nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng.

Mượn cơ hội này, hắn định đi báo tin cho tên quân phiệt kia. "Dương phó quan, anh cứ đi cùng chúng tôi đi.

Anh mà đi, đám lính của anh tôi chỉ huy không nổi." Tô Thần còn đang tính lát nữa mượn dao giết người, xử lý tên Dương phó quan này.

Hắn mà chạy mất thì biết tìm ai mà xử? "Cứ để Hồng Cô Nương phái hai anh em Tả Lĩnh đi báo là được." Tô Thần chốt hạ. "Được, vậy cứ theo ý Tô tiên sinh." Dương phó quan cười gượng gạo, không dám nói thêm gì nữa.

Mọi người vừa đợi Trần Tổng Bả Đầu và La đại soái, vừa cho lực sĩ Tả Lĩnh mở rộng lối đi, lát nữa đại đội quân còn phải xuống mộ. .....

Lúc này, tại chỗ sườn núi bạc nhược, Trần Ngọc Lâu và La đại soái dẫn đại quân liên tục nổ mìn.

Chỉ tiếc là nổ nửa ngày trời vẫn chưa tìm thấy lối vào mới.

Đau đầu nhất là đám anh em đi đặt thuốc nổ không hiểu sao lại mất tích mười mấy người một cách danh bất hư truyền.

Trong bụi cỏ chỉ còn lại tảng đá dính máu tươi và vài mảnh quần áo rách nát đẫm máu.

Nhất thời La đại soái có chút sốt ruột: "Trần Tổng Bả Đầu, rốt cuộc có được hay không thế?" Ngay khi Trần Ngọc Lâu định trả lời thì một tiếng sột soạt vang lên.

Mọi người lập tức cảnh giới.

Một lát sau, một huynh đệ Tả Lĩnh từ trong bụi cỏ chạy ra: "Tổng Bả Đầu, Bàn Sơn đã đào thông lối vào dưới chân núi rồi." "Nhanh vậy sao?" Trần Ngọc Lâu lại một lần nữa nhận ra mình đã tụt hậu tiến độ, trong lòng có chút hổ thẹn. "Xuống núi!" Trần Ngọc Lâu và La đại soái dẫn đại quân hối hả xuống núi.

Lúc này đã là hoàng hôn.

Lối đi dưới chân núi dưới sự nỗ lực của lực sĩ Tả Lĩnh và công binh đã được mở rộng đủ cho hai ba người đi song song.

Đốt đuốc lên, Trần Ngọc Lâu hội ngộ cùng Tô Thần, Chá Cô Tiếu, sau đó cả đoàn người xuyên qua lối đi tiến vào cung điện dưới lòng đất.

Nhất ba tam chiết, cuối cùng cũng vào được trong nguyên mộ.

Mọi người đến một quảng trường, ngay phía trước sừng sững một tòa cung điện quy mô hoành tráng.

Đây mới chính là đại mộ thực sự.

Hai bên lối đi còn có không ít đèn dẫn đường, đều là đèn Bát Bảo Lưu Ly.

Chỉ riêng mấy cái đèn này mang ra ngoài cũng bán được khối tiền. "Kiến trúc nơi này không giống thời Nguyên lắm." Doãn Tân Nguyệt nhìn cung điện, tò mò nói.

Chương 98

"Nơi này từng là tiên cung luyện đan của hoàng đế thời Tống." Tô Thần chỉ tay về phía tấm biển cung điện cách đó không xa, trên đó viết ba chữ lớn — Vô Lượng Điện. "Sau này bị một vị đại tướng quân Nguyên phát hiện, bèn lấy tiên cung này làm phần mộ cho mình." Trong hang động âm u khủng bố, gọi là tiên cung thật sự có chút không hợp, dùng làm địa cung thì đúng hơn.

Không bao lâu, mọi người tiến vào cung điện.

Cung điện rộng lớn trống huơ trống hoác, mấy cây cột đá to một người ôm không xuể dựng ở các góc đại điện.

Mọi người tản ra tìm kiếm.

Ngay trong lúc mọi người lơ là, lít nha lít nhít rết độc từ bốn phương tám hướng tụ lại.

Liên tiếp có người trúng chiêu, bị rết độc cắn xong liền hóa thành một vũng nước mủ.

Chuyện này y hệt nguy hiểm mà Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu gặp phải dưới đáy vực.

Rết độc càng lúc càng nhiều, rất nhanh đã bao vây mọi người.

Lực sĩ Tả Lĩnh vội vàng rắc dược phấn khu độc xung quanh.

Nhưng rết độc quá nhiều, vẫn liên tục tràn tới.

Thời khắc mấu chốt, Tô Thần nhìn về phía Tô Nghĩa Thiên.

Tô Nghĩa Thiên lập tức hiểu ý, vội mở nắp gùi trúc sau lưng.

Con Nộ Tình Phượng Chủng kê từ trong gùi bay ra, phảng phất như thần binh thiên giáng.

Tiếng gáy cao vút vang vọng khắp địa cung.

Ngay sau đó, Nộ Tình Phượng Chủng kê lao vào giữa đám rết độc dày đặc, vừa mổ vừa cào, chẳng khác nào mãnh hổ lao vào bầy cừu.

Đám rết độc gặp phải khắc tinh trời sinh, vậy mà nảy sinh sợ hãi.

Chưa đến nửa nén nhang, đám rết độc đều rút lui như thủy triều. "Nhốt nó lại." Tô Thần phân phó.

Tô Nghĩa Thiên lập tức bắt Nộ Tình Phượng Chủng kê bỏ vào gùi. "Khá lắm!" Trần Ngọc Lâu vỗ tay khen ngợi.

Trước đó hắn còn thấy con gà trống này chẳng có tác dụng gì, giờ mới phát hiện nó quả là trân bảo! "Tô tiên sinh, lần này còn chưa xuống mộ, ngài đã có được bảo vật rồi." Trần Tổng Bả Đầu có chút hâm mộ. "Đâu tính là bảo vật gì, chỉ là vận khí tốt thôi." Tô Thần xua tay, làm bộ không để ý, "Chúng ta tiếp tục tiến lên đi." "Được!" Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Để đề phòng đám rết lại bám theo đánh lén từ phía sau, Trần Ngọc Lâu cho anh em rải dược phấn lên toàn bộ con đường đi qua.

Một tuần trà sau, mọi người đến trước một cánh cửa đá.

Một nhóm lực sĩ tiến lên hợp lực đẩy cửa đá ra, mở đường cho mọi người.

Nơi này lại là một chỗ nguy cơ trùng trùng.

Trên trần lối đi chi chít những vũ tích (vết tích nước mưa/thạch nhũ), bên trong những vũ tích đó bao bọc trứng rết độc.

Một khi nước nhỏ xuống người, trứng rết sẽ nhanh chóng nở ra, độc tính sinh ra đủ để khiến người ta bạo tử tức khắc.

Tô Thần đi sau mọi người, hắn cầm một chiếc ô giấy che trên đầu Doãn Tân Nguyệt, còn tự lẩm bẩm: "Sao chỗ này lại có nước nhỏ

xuống nhỉ?

Tuyệt đối không thể để ướt phu nhân của ta." Tô Thần lại ra hiệu cho Tô Nghĩa Thiên bung dù.

Còn đám Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu trên người có hào quang nhân vật chính chắc chắn sẽ không xảy ra chuyện.

Thể chất Tô Thần gấp mười mấy lần người thường.

Tuy không có khả năng nhìn trong đêm bá đạo như Trần Ngọc Lâu, nhưng Tô Thần lại có thể mẫn cảm phát giác được trong không trung có một giọt nước đang rơi xuống.

Giọt nước này ẩn chứa trứng rết độc. "Dương phó quan!" Tô Thần gọi giật tên phó quan đang đi phía trước, khoác vai bá cổ hắn.

Hai người kề vai sát cánh, nhìn qua quan hệ cực tốt.

Nhưng Tô Thần biết rõ tên này một bụng ý xấu, nên cố ý đẩy nhẹ Dương phó quan một cái.

Giọt nước kia rơi thẳng vào mặt Dương phó quan.

Dương phó quan lau nước trên mặt, hỏi: "Tô tiên sinh có việc gì không?" "Tôi muốn mua vài khẩu súng, không biết Dương phó quan có thể giúp đỡ không?" Tô Thần cười nói.

Ở Tô Gia Thôn có mấy trăm khẩu súng, mấy chục vạn viên đạn, quân hỏa chắc chắn không thiếu.

Nhưng để Dương phó quan dính phải trứng trùng, Tô Thần tùy tiện tìm một cái cớ. "Tô tiên sinh nói đùa, ngài mà đi tìm La đại soái, đừng nói mua, tặng trực tiếp cho ngài mấy chục khẩu cũng được." Dương phó quan cười trêu chọc lại.

Trong lòng hắn sớm đã chửi rủa La đại soái mấy trăm lần.

Cổ mộ Bình Sơn, Dương phó quan cũng muốn chia một chén canh,

hắn đã sớm liên hệ với quân phiệt Mã đại soái ở địa bàn khác.

Muốn mượn thế lực Mã đại soái san bằng La Lão Oai (La đại soái), nếu có thể giết luôn Trần Ngọc Lâu thì ngày sau hắn sẽ là bá chủ vùng này.

Đến lúc đó lấy bảo vật trong mộ, ra ngoài chiêu binh mãi mã sắm thêm trọng cơ thương, Dương phó quan hắn lắc mình một cái, biết đâu sẽ thành Dương đại soái. "Chuyện nhỏ này làm phiền La đại soái làm gì?

Dương phó quan anh là giải quyết được rồi." Tô Thần tiếp tục nói, "Đến lúc đó tôi trả anh gấp đôi tiền." "Vậy đa tạ Tô tiên sinh." Dương phó quan cảm tạ.

Nói chuyện xong, Tô Thần mới tách khỏi hắn.

Đi tuốt đằng trước, Chá Cô Tiếu vẫn luôn quan sát xung quanh qua ánh đuốc.

Hai bên vách tường xuất hiện rất nhiều bích họa. "Đây...

đây là Mục Trần Châu?" Đột nhiên, Chá Cô Tiếu dừng bước, nhìn chằm chằm vào bức vẽ trên tường.

Chính lúc hắn định quan sát kỹ thì trong đội ngũ xảy ra biến cố. "A..." Tiếng thảm thiết như chọc tiết lợn vang lên trong đường hầm, hồi âm chấn động màng nhĩ.

Ngay sau đó, lại có bốn năm người bắt đầu kêu gào thảm thiết.

Những người đó chưa đầy một lát đã hóa thành vũng nước mủ.

Trong này không có rết, sao lại thế này?

Trần Ngọc Lâu nhanh chóng phân phó: "Lui, mau lui!" Hắn ra lệnh cho mọi người lùi lại phía sau.

Thế là tất cả chạy ngược lại lối đi, quay về đại điện. "Hộc hộc

hộc..." Đám lực sĩ Tả Lĩnh thở hổn hển, kinh hồn bạt vía.

Trong đại điện, lại có không ít lực sĩ và công binh mạc danh kỳ diệu hóa thành nước mủ. "Đại...

Chương 99

Đại soái!" Dương phó quan đột nhiên cảm thấy khó chịu, chỉ thấy toàn thân nóng rực như bị thiêu đốt.

Hắn hoảng loạn, lảo đảo đi về phía La đại soái. "Đại soái, cứu... cứu tôi." Dương phó quan còn chưa đi đến trước mặt La đại soái thì đã quỵ xuống đất.

Chỉ vài nhịp thở, Dương phó quan hóa thành một vũng nước mủ.

Trước khi chết hắn vẫn còn mơ mộng hão huyền một ngày nào đó trở thành Dương đại soái.

Đáng tiếc Tô Thần mượn vũ tích giết người, khiến hắn chết trong đau đớn. "Tô tiên sinh, ngài có cao kiến gì không?" Mọi người đều mù mờ, Trần Tổng Bả Đầu cũng không nắm rõ tình hình, bèn nhìn sang Tô Thần nhờ định đoạt. "Cẩn thận một chút là được." Tô Thần tùy tiện nói, "Bôi bột thuốc khu độc lên hai bên vách tường.

Tả Lĩnh một mạch chẳng phải có lính khiên cỏ sao?

Để họ đội khiên cỏ lên đầu." Khiên cỏ của Tả Lĩnh làm từ chín lớp da thuộc, giữa các lớp da có lót đất sét.

Khiên cỏ được ngâm nước kỹ lưỡng, lửa thiêu khó cháy, tên bắn khó xuyên, ngay cả axit tạt vào cũng chỉ làm hỏng lớp ngoài cùng. "Làm theo lời Tô tiên sinh." Trần Ngọc Lâu lập tức ra lệnh.

Dưới mệnh lệnh của hắn, lực sĩ Tả Lĩnh vây thành một vòng bảo vệ mọi người.

Còn một số lực sĩ khác đi rắc phấn.

Không lâu sau, đám lực sĩ quay lại.

Mọi người lại lần nữa tiến vào đường hầm.

Chá Cô Tiếu càng thêm nôn nóng, hắn lao nhanh đến chỗ bức bích họa khi nãy, mới phát hiện đám lực sĩ Tả Lĩnh đã bôi đầy dược phấn lên hình vẽ liên quan đến Mục Trần Châu.

Lúc này bích họa đã bị phá hoại không còn ra hình thù gì nữa.

Chá Cô Tiếu chân mềm nhũn, suýt ngã xuống đất.

Khó khăn lắm mới tìm được manh mối Mục Trần Châu, chẳng lẽ cứ thế bị cắt đứt sao? "Sư huynh, Mục Trần Châu nói không chừng nằm ngay trong cổ mộ thời Nguyên này." Hoa Linh nhắc nhở. "Có lẽ vậy." Chá Cô Tiếu xốc lại tinh thần, ánh mắt kiên nghị, tiếp tục đi trước dẫn đường.

Không còn mối đe dọa từ trứng rết, tốc độ hành tiến của mọi người tăng lên đáng kể.

Khoảng nửa nén nhang sau, mọi người lại đến một tòa cung điện khác.

Cung điện này diện tích rất lớn, phía trước có mấy cây cầu đá.

Hai bên cầu đá là vực sâu thăm thẳm.

Hàng trăm người giơ đuốc, băng qua cầu đá đến trước cung điện. "Chỗ này chắc là chủ mộ thất rồi, quan quách của mộ chủ chắc nằm trong đó." Trần Ngọc Lâu thở phào nhẹ nhõm.

Thiên tân vạn khổ, trải qua bao trắc trở, cuối cùng hắn cũng đưa người đến được đây. "Mọi người cẩn thận!" Trần Tổng Bả Đầu nhắc nhở.

Gần quan quách mộ chủ chắc chắn tồn tại cực nhiều nguy hiểm, sơ sẩy một chút là mất mạng.

Dưới sự dẫn dắt của Trần Tổng Bả Đầu, mọi người đi vào trong

đại điện. "Mọi người tản ra, tìm kiếm bảo vật và quan quách mộ chủ." La đại soái hưng phấn tột độ.

Hy sinh bao nhiêu anh em, cuối cùng cũng đến được chủ mộ thất, có thể tìm thấy bảo vật rồi.

Không uổng chuyến này a!

Hắn thì hớn hở, nhưng bất luận là Tô Thần, Chá Cô Tiếu hay Trần Ngọc Lâu đều cảm thấy có gì đó không ổn.

Bọn họ lông tóc dựng đứng, dường như có hung thú gì đó đang rình rập.

Hồng Cô Nương nhìn lên xà nhà, chỉ thấy một khối bóng đen khổng lồ đang uyển chuyển bám ở đó.

La đại soái còn tưởng Hồng Cô Nương đang nhìn mình, không khỏi đắc ý: "Hồng Cô Nương, cô em chấm anh rồi hả?

Hay là sau này về làm vợ bé cho anh?" Hồng Cô Nương không đáp, vẫn nhìn chằm chằm phía trên đầu La Lão Oai (La đại soái).

Khối bóng đen kia đã trườn đến ngay trên đầu La đại soái.

Từng giọt nước dãi từ miệng bóng đen chảy xuống, nhỏ lên người La đại soái.

Lúc này, La Lão Oai mới cảm thấy không ổn.

Hắn từ từ ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cái đầu rết khổng lồ dữ tợn xuất hiện ngay trước mặt.

Thân thể con rết to như cái chum nước.

La Lão Oai nào đã thấy cảnh tượng này bao giờ?

Lập tức sợ đến run lẩy bẩy không dám động đậy.

Hai chân hắn run rẩy như đeo chì, rõ ràng biết phải chạy ngay

nhưng chân không nhấc nổi. "Xoạt xoạt xoạt..." Con rết bò trên xà nhà, thân thể cọ vào cột phát ra những tiếng động nhỏ.

Lục Sí Ngô Công (Rết sáu cánh) há cái miệng đỏ lòm đớp về phía La đại soái.

Giờ phút quan trọng, Trần Ngọc Lâu dũng cảm lao tới, một cước đá văng La đại soái, giúp hắn tránh được độc thủ của Lục Sí Ngô Công.

Miếng mồi ngon dâng tận miệng bị đá bay, Lục Sí Ngô Công bột nhiên đại nộ. "Bắn đi!

Còn chờ cái mẹ gì nữa?" La Lão Oai cuối cùng cũng phản ứng lại, gào thét bảo lính tráng bắn vào Lục Sí Ngô Công.

Vừa rồi đám công binh và lực sĩ Tả Lĩnh đều sợ đến ngây người.

Họ đâu đã thấy con rết nào to thế này?

Bị La Lão Oai quát tháo, đám người mới hoàn hồn, nã đạn vào Lục Sí Ngô Công. "Đoàng đoàng đoàng..." Tiếng súng nổ dày đặc.

Nhưng đạn bắn vào người Lục Sí Ngô Công chẳng khác nào bắn vào đá tảng, chỉ phát ra tiếng "keng keng" thanh thúy, con quái vật không hề hấn gì. "Rết cứ tu luyện một trăm năm thì mọc một đôi cánh, con rết này có sáu cánh, ít nhất đã tu luyện ba trăm năm." Tô Thần nói, "Dựa vào súng đạn thường chắc chắn không giết nổi nó." Tô Thần thả Nộ Tình Phượng Chủng kê ra.

Tiếng gáy cao vút lập tức vang vọng khắp cung điện.

Phượng chủng công kê lao lên triền đấu với Lục Sí Ngô Công.

Chiến lực của Nộ Tình Phượng Chủng kê quá mạnh, tư sát với con rết ba trăm năm tu vi này mà không hề rơi xuống hạ phong.

Nó tuy nhỏ nhưng cực kỳ linh hoạt, liên tục tấn công vào chỗ

hiểm của Lục Sí Ngô Công.

Chương 100

Một phút sơ sẩy, Nộ Tình Phượng Chủng kê và Lục Sí Ngô Công cùng rơi xuống vực sâu.

Một gà một rết dẫu rơi xuống vẫn cắn xé không ngừng.

Nhưng may thay Nộ Tình Phượng Chủng kê biết bay, một lát sau đã bay lên, đậu trên cầu dài, vươn cổ gáy vang như thể vừa thắng trận.

Mọi người thấy Lục Sí Ngô Công rơi xuống vực sâu, ai nấy đều thở phào nhẹ nhõm.

Cuối cùng cũng giải quyết được rắc rối này.

Nhưng Tô Thần biết, con rết sáu cánh này biết bay.

Lát nữa nó sẽ còn lao lên. "Cẩn thận!" Tô Thần quát lớn một tiếng, phi tốc lao đến bên cạnh Nộ Tình Phượng Chủng kê.

Trong cốt truyện gốc, Nộ Tình Phượng Chủng kê cuối cùng chết trong tay Lục Sí Ngô Công do vô ý bị nó húc vào độc thủ, trúng độc mà chết.

Con gà này là bảo bối của Tô Thần, tự nhiên hắn sẽ không để nó bị tổn hại.

Tô Thần sải bước tiến lên.

Quả nhiên, con Lục Sí Ngô Công từ dưới vực bay vọt lên, định đánh lén Nộ Tình Phượng Chủng kê.

Tô Thần súc lực, oanh ra một quyền. "Rầm!" Lực đạo cực lớn vang lên.

Tô Thần vậy mà dùng sức mạnh cơ bắp, một quyền đấm lui Lục

Sí Ngô Công. "Đây...

đây còn là người sao?" Hồng Cô Nương chớp chớp mắt.

Con rết to thế kia, thủy hỏa bất xâm, vậy mà bị một quyền đấm lùi? "Sư muội, huynh không nhìn lầm chứ?

Muội nhéo huynh cái xem nào." Lão Dương Nhân cũng không giữ được bình tĩnh.

Ngay cả đại sư huynh Chá Cô Tiếu vô sở bất năng trong mắt họ khi đối mặt với con rết này cũng luôn ở thế hạ phong, không ngờ Tô tiên sinh lại có thể ngạnh kháng Lục Sí Ngô Công.

Hoa Linh nhéo vào tay Lão Dương Nhân một cái. "Đau, nhẹ chút." Lão Dương Nhân phát hiện mình không nằm mơ, là thật. "Huynh ấy còn lợi hại hơn sư huynh, vị Tô tiên sinh này đúng là thâm tàng bất lộ." Hoa Linh trầm giọng, "Muội từng nói với sư huynh chuyện này, nhưng sư huynh bảo Tô tiên sinh làm người chính trực, sẽ không hại chúng ta." Bên kia, Lục Sí Ngô Công bị đánh lui tỏ ra không cam lòng.

Đám huyết thực này dám phản kháng, còn làm nó bị thương.

Lục Sí Ngô Công bò rạp xuống đất, nhanh chóng triệu tập rết độc trong cung điện.

Trong chốc lát, vô số rết độc lại tràn về phía mọi người.

Lít nha lít nhít rết con từ bốn phương tám hướng xuất hiện.

Nộ Tình Phượng Chủng kê hăng máu, bay vào giữa đám rết, mổ một cái là một con rết bị nuốt chửng.

Như thể đang đứng trước bữa tiệc thịnh soạn, Nộ Tình Phượng Chủng kê ăn càng lúc càng nhanh, coi như giúp mọi người chặn đứng trùng hải. "Treo nó lên, phần bụng là điểm yếu của nó." Tô Thần phân phó.

Con Lục Sí Ngô Công này thực lực quá mạnh, Tô Thần cũng không nắm chắc phần thắng tuyệt đối. "Lão Đao, Chá Cô Tiếu, chúng ta dụ nó ở chính diện." Tô Thần cùng Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu đối mặt chém giết với Lục Sí Ngô Công.

Trần Ngọc Lâu dẫn người tìm cơ hội, dùng dây thừng móc vào người Lục Sí Ngô Công, tìm cách treo nó lên.

Ai ngờ sức mạnh con rết này quá lớn, nó giãy đứt dây thừng lao về phía Chá Cô Tiếu.

Chỉ vài cú va chạm, Chá Cô Tiếu đã trọng thương, bị húc thổ ra một ngụm máu đen.

Ngay khi Lục Sí Ngô Công định hạ sát thủ với Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân cuống cuồng lao ra chắn trước người sư huynh. "Rầm!" Lục Sí Ngô Công chỉ quất đuôi một cái, hất văng Lão Dương Nhân xa hàng chục mét, đập mạnh vào tường đá.

Lão Dương Nhân trong nháy mắt thoi thóp. "Sư đệ!" Chá Cô Tiếu gào lên, vùng dậy định quyết tử với Lục Sí Ngô Công.

Hoa Linh vội vàng chạy lên cứu chữa, nhưng phát hiện đã vô phương cứu chữa. "Trần Tổng Bả Đầu, cho tôi mượn Tiểu Thần Phong!" Không thể dây dưa nữa, bên trong còn có Tương Tây Thi Vương, Tô Thần cần bảo lưu thể lực. "Tô tiên sinh, làm phiền ngài." Trần Ngọc Lâu ném Tiểu Thần Phong cho Tô Thần.

Đây là vật bảo bối nhất trên người Trần Ngọc Lâu, thổi tóc đứt tóc, chém sắt như bùn.

Tiểu Thần Phong bao đời nay là tín vật của khôi thủ Tả Lĩnh, chỉ người cầm Tiểu Thần Phong mới được công nhận là thủ lĩnh.

Đón lấy Tiểu Thần Phong, Tô Thần dưới sự trợ giúp của Hắc Bối Lão Lục lao vào cận chiến với Lục Sí Ngô Công.

Canh chuẩn cơ hội, Tô Thần cắm phập một dao vào vị trí bảy tấc dưới đầu con rết.

Nếu nhớ không nhầm, đây là nơi chứa nội đan của nó.

Trong cốt truyện, Chá Cô Tiếu chính nhờ nuốt nội đan này mà thực lực tăng vọt.

Tiểu Thần Phong sắc bén vô cùng, một dao đâm xuống máu tuôn xối xả.

Lục Sí Ngô Công cảm nhận được nguy hiểm vẫn lạc liền bộc phát sức mạnh kinh người.

Tô Thần đâu chịu cho nó cơ hội, cổ tay xoay chuyển, khoét từ trong thân thể con rết ra một khối thịt.

Trong khối thịt có một viên châu màu vàng gạo sáng lấp lánh.

Viên châu này chính là nội đan của Lục Sí Ngô Công.

Tô Thần không màng chuyện khác, trực tiếp lấy nội đan nuốt vào bụng.

Giây tiếp theo, toàn thân Tô Thần nóng rực như lửa đốt.

Nội đan này quá bổ.

Sức mạnh của Tô Thần bắt đầu tăng lên vùn vụt, trên người tỏa ra một tia sát khí.

Tuy nhiên nội đan này so với huyết mạch Phượng Hoàng và Kỳ Lân thì vẫn chưa đủ tầm.

Dưới sự áp chế của hai dòng huyết mạch kia, nội đan không bộc phát kịch liệt nữa mà bị từ từ hấp thu.

Đại khái cần hai ngày mới có thể hấp thu hoàn tất.

Tô Thần lấy lại tỉnh táo, chỉ thấy toàn thân có một cảm giác không

nói nên lời.

Hắn dường như có sức mạnh vô cùng vô tận.

Tay cầm Tiểu Thần Phong, Tô Thần một mình ác chiến với con Lục Sí Ngô Công đã mất nội đan.

Không mất bao lâu, con rết sáu cánh đã chết dưới tay Tô Thần.

Chương 101

Thân thể khổng lồ đổ rầm xuống đất, không còn chút sinh cơ. "Sư đệ!" Đại chiến sắp tàn, Chá Cô Tiếu cuối cùng cũng có cơ hội đến trước mặt sư đệ.

Lúc này Lão Dương Nhân đã cực độ suy yếu, thoi thóp chỉ còn chút hơi tàn.

Hắn gắng gượng muốn nhấc tay lên an ủi sư huynh mình, nhưng phát hiện bản thân lực bất tòng tâm. "Cho cậu ấy uống cái này đi." Doãn Tân Nguyệt đi đến trước mặt Hoa Linh, lấy ra cây Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo, bảo Hoa Linh đút cho Lão Dương Nhân uống.

Cây thảo dược quý này là Tô Thần tặng cho Doãn Tân Nguyệt, phòng khi nàng gặp nguy hiểm có thể dùng để bảo toàn tính mạng.

Không ngờ Doãn Tân Nguyệt lại đem tặng cho Lão Dương Nhân. "Đa tạ Doãn tiểu thư." Hoa Linh cảm kích rơi lệ.

Cô nhận ra cây thảo dược này, chính là Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo trong truyền thuyết, có thể "người chết sống lại, xương trắng sinh thịt".

Đem loại thần dược này ra cứu Lão Dương Nhân, Hoa Linh đã không biết phải cảm kích như thế nào cho đủ. "Không cần gọi tôi là tiểu thư, gọi tôi là phu nhân là được, mau cho cậu ấy uống đi." Doãn Tân Nguyệt nói xong liền lui về bên cạnh Tô Thần.

Nàng khoác tay Tô Thần, nũng nịu nhìn hắn: "Em làm không sai chứ?" "Lộc Hoạt Thảo đã tặng cho em rồi, em muốn tặng cho ai cũng được, anh vĩnh viễn ủng hộ quyết định của em." Tô Thần ôm lấy Doãn Tân Nguyệt.

Hắn trong lòng rất rõ, Doãn Tân Nguyệt đang giúp hắn lung lạc lòng người, cụ thể là Chá Cô Tiếu.

Trước đó chỉ là quan hệ hợp tác, Tô Thần cung cấp manh mối về Mộc Trần Châu nên Chá Cô Tiếu mới gia nhập Tô gia.

Mối quan hệ này không quá bền vững, nói tan là tan.

Nhưng việc Doãn Tân Nguyệt dùng Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo cứu sống Lão Dương Nhân thì lại khác.

Lão Dương Nhân là một trong những người thân cận nhất của Chá Cô Tiếu.

Việc này tương đương với việc Chá Cô Tiếu nợ Tô Thần một mạng.

Chỉ cần Chá Cô Tiếu còn sống, sau này dù lên núi đao xuống biển lửa, tuyệt đối sẽ nghe theo mệnh lệnh của Tô Thần.

Thực ra Tô Thần không chỉ cứu Lão Dương Nhân, mà còn gián tiếp cứu cả Hoa Linh.

Nếu không có Tô Thần tham gia, lần này Chá Cô Tiếu tổn thất thảm trọng, khi bác đấu với Lục Sí Ngô Công, hắn bị rơi xuống giếng đan.

Trần Tổng Bả Đầu mang người đi tìm Chá Cô Tiếu thì bị nhiễm thi độc, cuối cùng lỡ tay giết chết Hoa Linh.

Lần đi mộ cổ Bình Sơn này (trong nguyên tác), Chá Cô Tiếu trở thành kẻ cô độc, sư đệ sư muội vĩnh viễn nằm lại nơi đây. "Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo trên thế giới không chỉ có một cây, em tin anh, sau này sẽ còn tìm được cho em." "Hơn nữa chỉ cần ở bên cạnh anh, em vĩnh viễn an toàn." Doãn Tân Nguyệt đặt một nụ hôn lên má Tô Thần.

Cảnh tượng này khiến mọi người có chút ngại ngùng.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương, Hoa Linh đều là người độc thân, nhìn không nổi cảnh ân ái này.

Ngược lại La Đại Soái thì hứng chí bừng bừng, hắn có mấy bà vợ lẽ, mấy cảnh này chỉ là chuyện nhỏ.

Có điều La Lão Oai cũng rất kính phục Tô Thần, không ngờ chỉ dựa vào sức một người mà có thể giết chết con Lục Sí Ngô Công kia. "Tô tiên sinh, vừa rồi cậu nuốt thứ gì thế?" La Đại Soái tò mò hỏi. "Nội đan!" Tô Thần giải thích: "Thế gian vạn vật đều ham sống sợ chết, con Lục Sí Ngô Công này nuốt chửng một lượng lớn đan dược, lại hấp thụ nhật nguyệt tinh hoa, cuối cùng tu thành nội đan." Có thể nói, viên nội đan này chính là suối nguồn sức mạnh của Lục Sí Ngô Công.

Tô Thần sau khi hấp thu cũng gián tiếp đạt được một phần sức mạnh của nó.

Nghe vậy, mọi người lúc này mới vỡ lẽ.

La Đại Soái sau khi biết tin này cũng không biểu lộ quá kinh ngạc, sự chú ý của hắn đặt hết lên đống bảo vật kia. "Lấy bảo vật!" La Đại Soái đứng dậy, ồn ào nói: "Tìm đến chủ mộ thất." Hắn quan tâm nhất chính là quan tài của vị Đại tướng quân thời Nguyên kia.

Không bao lâu sau, mọi người lại tìm thấy một thông đạo.

Lối này dẫn thẳng đến chủ mộ thất thật sự.

Nơi đó đặt một cỗ quan quách, chỉ có điều bốn phía bị xích sắt khóa chặt.

Đây chính là quan tài của Đại tướng quân thời Nguyên. "Khởi quan!" Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh, ra lệnh cho lực sĩ Tả Lĩnh mở quan tài. "Lão Đao, Chá Cô Tiếu, hai người đứng sang một bên." Tô

Thần vội nói.

Trong quan tài này chính là Tương Tây Thi Vương, cũng vô cùng khó xơi.

Nhận được phân phó, Chá Cô Tiếu đặt sư đệ đang cõng xuống đất, cùng Hắc Bối Lão Lục đứng phía sau quan tài.

Hắc Bối Lão Lục tay cầm Quan Sơn Đao nghiêm trận chờ đợi. "Két..zz!" Theo nắp quan tài mở ra, bên trong nằm một thi thể mọc đầy lông tơ đen nhánh.

Bảo vật trong quan tài tự nhiên không thiếu. "Động thủ!" Tô Thần ra lệnh.

Hắc Bối Lão Lục lập tức chém một đao xuống. "Đinh đoan!" Quan Sơn Đao chém lên người Tương Tây Thi Vương, thế mà bắn ra tia lửa tứ tung.

Thi thể hắn quá cứng rắn.

Tương Tây Thi Vương trong mộ mạnh mẽ ngồi dậy, nhảy vọt một cái lao vào đám người.

Bản tính khát máu bộc lộ, trong nháy mắt đã có một huynh đệ Tả Lĩnh bị hút cạn tinh huyết toàn thân.

Nếu để hắn tiếp tục hút, e rằng thực lực Thi Vương sẽ ngày càng mạnh.

Tiểu Thần Phong vẫn chưa trả lại cho Trần Ngọc Lâu.

Tô Thần tay cầm Tiểu Thần Phong lao lên, một quyền đấm lui Tương Tây Thi Vương.

Dưới sự hỗ trợ của nội đan, thực lực Tô Thần đã leo lên một tầng cao mới.

Trong quá trình Tương Tây Thi Vương lùi lại, Tô Thần không lùi

mà tiến, một đao rạch toạc ngực Thi Vương.

Tên Thi Vương này cũng không phải dạng vừa, ỷ vào sức mạnh vô cùng và đặc điểm không sợ bị thương, hắn liên tục bác đấu với Tô Thần.

Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu ở bên cạnh yểm trợ.

Phải mất gần một nén nhang, Tô Thần mới chém chết hoàn toàn Tương Tây Thi Vương.

Chuyến đi mộ cổ Bình Sơn này hao phí quá nhiều tinh lực, cuối cùng cũng kết thúc.

Tô Thần thở dài một hơi. "Bảo vật mang hết ra ngoài, sau đó sẽ phân chia." Tô Thần nói.

Hắn trước là chém giết Lục Sí Ngô Công, sau lại diệt Tương Tây Thi Vương, khẳng định phải lấy phần lớn bảo vật.

Dưới cung điện này không an toàn lắm, vẫn là lên trên rồi hãy nói.

Đúng rồi, còn một con Bạch Viên (Vượn trắng) cần thu thập nữa.

Chương 102

Con Bạch Viên đó nếu không xử lý, ngày sau e rằng sẽ sinh chuyện. …… Mọi người quay lại theo đường cũ.

Mấy vị lực sĩ Tả Lĩnh khiêng Lão Dương Nhân.

Lúc này máu trên người Lão Dương Nhân đã cầm, hắn rơi vào hôn mê.

Hoa Linh đi theo hai bên chăm sóc.

Hồng Cô Nương thỉnh thoảng lại nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Trải nghiệm trong địa cung khiến Hồng Cô Nương phát hiện mình dường như ngày càng có hứng thú với Chá Cô Tiếu.

Mãi đến khi ra khỏi cổ mộ đến thế giới bên ngoài, Hồng Cô Nương mới thu hồi ánh mắt. "Đa tạ Tô tiên sinh." Chá Cô Tiếu tiến lên tạ ơn Tô Thần.

Nếu không có Tô Thần cứu giúp, Lão Dương Nhân lần này thực sự thảm rồi. "Tô tiên sinh, ngài thật sự quá thần thánh.

Tôi nhớ ngài còn xem tướng cho Lão Dương Nhân, nói cậu ấy mấy ngày này sẽ gặp kiếp nạn, cửu tử nhất sinh." Hoa Linh thấy Lão Dương Nhân không còn vấn đề gì lớn, cũng sấn lại gần, tâng bốc Tô Thần: "Không ngờ lại đúng thật!" Suýt chút nữa là thập tử vô sinh rồi.

Cây Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo kia ngạnh sinh kéo Lão Dương Nhân từ quỷ môn quan trở về, xem tình hình nghỉ ngơi nửa tháng là có thể xuống giường, tối đa một tháng là bình phục như cũ.

Bất luận là Chá Cô Tiếu hay Hoa Linh, giờ khắc này đối với Tô Thần đều tràn đầy cảm kích.

Sau này chỉ cần là mệnh lệnh của Tô Thần, Bàn Sơn nhất mạch tuyệt đối sẽ nghe theo.

Tại Nghĩa Trang.

Tu chỉnh ngắn hạn.

La Đại Soái nhìn đống minh khí bày trên mặt đất, vui mừng khôn xiết. "Bây giờ chia luôn đi, sau đó mọi người có thể về nhà rồi." Lần này đội ngũ của La Đại Soái tổn thất không nhỏ.

Nhưng nhìn thấy đống minh khí này, La Lão Oai cảm thấy cũng không tính là lỗ. "Bây giờ chia e rằng hơi sớm." Tô Thần từ từ nói: "Uy hiếp vẫn chưa được giải trừ." "Nguy hiểm?

Nguy hiểm gì?" La Lão Oai nhìn quanh bốn phía: "Chúng ta đều từ trong mộ ra rồi, còn có thể có nguy hiểm gì?" "Tôi không tin, con Lục Sí Ngô Công và Tương Tây Thi Vương kia đã chết đến không thể chết lại, bọn chúng chẳng lẽ còn có thể từ trong mộ bò ra?" La Đại Soái sốt ruột. "Có đôi khi nguy hiểm không chỉ đến từ trong mộ, mà còn đến từ bên ngoài." Tô Thần lấy ra một phong thư đưa cho La Đại Soái: "Đây là bức thư tôi lục soát được từ người Dương Phó quan." Lúc Dương Phó quan hóa thành vũng nước mủ, Tô Thần nhân lúc mọi người không chú ý đã lấy bức thư này từ túi hắn.

La Lão Oai mở thư ra, sắc mặt đại biến. "Cái thằng chó đẻ này cư nhiên ăn cây táo rào cây sung, tôi khinh bà nội nó, cái thằng chó chết này cũng coi như vận khí tốt, chết sớm.

Nếu nó còn sống, lão tử phải băm vằm nó ra tro." Xem xong nội dung thư, La Lão Oai tức giận chửi thề.

Không ngờ tên phó quan hắn tin tưởng nhất lại cấu kết với Mã Đại Soái ở địa bàn bên cạnh, muốn nội ứng ngoại hợp, nuốt trọn thế lực của hắn. "Bố trí phản kích, cái thằng họ Mã kia cũng chẳng phải

thứ tốt lành gì." La Đại Soái nhanh chóng ra lệnh, muốn nhân lúc Mã Đại Soái mệt mỏi vì gấp rút lên đường mà giáng cho hắn một đòn phủ đầu.

Chỉ có điều huynh đệ dưới tay La Đại Soái hiện tại đã thiệt hại không ít. "Trần Tổng Bả Đầu, huynh phải giúp tôi một tay." La Đại Soái nhìn sang Trần Ngọc Lâu.

Nếu không có sự giúp đỡ của Trần Ngọc Lâu, hắn không làm nổi cái chức Đại soái này.

Hiện tại nếu không có đám huynh đệ Tả Lĩnh, khả năng hắn cũng đánh không lại Mã Đại Soái. "Được, đám huynh đệ Tả Lĩnh tạm thời giao cho ông." Trần Ngọc Lâu cũng không quá do dự.

Nếu La Đại Soái đánh không lại Mã Đại Soái, đến lúc đó đối với mọi người cũng là một rắc rối không nhỏ.

La Lão Oai dẫn người đi phục kích địch quân.

Còn Trần Ngọc Lâu và những người khác thì ngồi xuống nghỉ ngơi. "Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu, chúng ta cũng không thể nghỉ ngơi, còn một chuyện nữa phải xử lý." Tô Thần nói: "Bình Sơn chung linh dục tú, bên trong còn không ít yêu thú.

Tôi còn cần một viên nội đan." Tô Thần nhìn về phía Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu. "Việc này cứ giao cho chúng tôi." Trần Tổng Bả Đầu gật đầu, vừa rồi trong mộ, Tô Thần có thể nói là đã cứu mạng tất cả mọi người. "Lão Đao, huynh cũng đi cùng bọn họ." Tô Thần phân phó.

Tô Thần định để mấy người họ đi giải quyết con Bạch Viên kia.

Bạch Viên chắc cũng tu luyện khoảng trăm năm, trong cơ thể cũng có một viên nội đan.

Viên nội đan này Tô Thần định mang về Tô Gia Thôn.

Đợi mọi người rời đi, Tô Thần lại dặn dò Tô Nghĩa Thiên. "Con gà Nộ Tình Phượng Chủng kia em nhất định phải chăm sóc cho tốt." Tô Thần dặn. "Yên tâm đi Thần ca." Tô Nghĩa Thiên sau khi biết sự dũng mãnh của Nộ Tình Phượng Chủng Kê, đã coi nó như thần thú mà đối đãi, sợ làm con gà này chịu thiệt. "Con gà này mang về, bình thường dùng thảo dược cho ăn." Tô Thần nói: "Sau này nó chính là Trấn Thôn Thần Kê của chúng ta." Một khi có độc trùng, rắn độc hay khí độc xâm nhập Tô Gia Thôn, con gà Nộ Tình Phượng Chủng này sẽ nhanh chóng cảnh giác.

Có nó ở đó, mấy kẻ tiểu nhân không thể đến gần Tô Gia Thôn.

Con gà này có thể đấu ngang ngửa với Lục Sí Ngô Công tu luyện hơn ba trăm năm, người thường đúng là không phải đối thủ của nó. "Được rồi, đều lui xuống đi, để anh nghỉ ngơi chút." Tô Thần nằm xuống giường.

Trước là chém giết với Lục Sí Ngô Công, sau lại tử chiến với Tương Tây Thi Vương, Tô Thần tuy không bị thương nhưng quá mệt mỏi.

Doãn Tân Nguyệt đặt đầu Tô Thần lên đùi mình, để hắn gối đầu thoải mái hơn một chút.

Sau đó, nàng lại mát-xa cho Tô Thần.

Nhìn khuôn mặt say ngủ của Tô Thần, Doãn Tân Nguyệt càng nhìn càng thích, trên đời sao lại có người đàn ông tốt như vậy?

Vừa đẹp trai lại dũng mãnh, làm việc có chừng mực, hơn nữa thực lực còn đặc biệt mạnh.

Điều này khiến Doãn Tân Nguyệt cảm thấy mình lúc đó gả cho Tô Thần tuyệt đối là đúng đắn. …… Trời bên ngoài bất tri bất giác đã chuyển sang màu đen.

Màn đêm buông xuống.

Từng trận tiếng pháo hỏa khiến Tô Thần bừng tỉnh. "La Đại Soái và tên Mã Đại Soái kia đã bắt đầu giao chiến rồi sao?" Tô Thần ngồi dậy, dụi dụi đôi mắt ngái ngủ. "Đã giao thủ rồi." Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Đúng rồi, Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu tiên sinh cũng đều đã về, đây là nội đan bọn họ mang về." "Theo Trần Tổng Bả Đầu nói, đó là một con Bạch Viên tu luyện có thành tựu, sức mạnh vô cùng.

Lúc đó bọn họ cũng nếm không ít khổ sở.

Nhưng may là phòng ngự của con Bạch Viên này so với Lục Sí Ngô Công còn kém quá xa.

Nếu không thì mấy người họ có khi không phải đối thủ của nó." Bạch Viên tuy mạnh, nhưng Chá Cô Tiếu dùng một khúc gỗ gãy cũng có thể đâm xuyên cơ thể nó.

Đủ thấy con Bạch Viên này thực ra không đáng lo.

Chương 103

Cho nên Tô Thần mới để Trần Tổng Bả Đầu và nhóm Chá Cô Tiếu đi trước.

Tiểu Thần Phong và Quan Sơn Đao của Hắc Bối Lão Lục có thể dễ dàng phá vỡ lớp da của Bạch Viên.

Nhìn viên nội đan Doãn Tân Nguyệt đang giữ, Tô Thần nói: "Cất kỹ viên nội đan này, sau này mỗi ngày ngâm nước cho các thôn dân uống." Nội đan ngâm nước, dược lực bên trong sẽ theo nước tán phát ra.

Lâu dài phục dụng loại nước này, đối với thôn dân cũng có thể diên niên ích thọ, khỏe mạnh không bệnh tật.

Khoảng mấy canh giờ sau, tiếng pháo hỏa dần dần ngừng lại.

La Đại Soái dẫn nhân mã trở về.

Lần phục kích này đánh rất đẹp, Mã Đại Soái tổn thất thảm trọng, chỉ có vài tên tép riu chạy thoát.

La Đại Soái định qua một thời gian nữa sẽ đi tiếp quản địa bàn của đối thủ, mở rộng phạm vi thế lực. "Tô tiên sinh, ngài biết xem tướng, hay là giúp tôi xem thử, tôi tiếp nhận địa bàn của Mã Đại Soái có thuận lợi không?" La Lão Oai sấn lại, muốn nhờ Tô Thần xem giúp. "Ngắn hạn thì thuận lợi, cát triệu.

Nhưng dài hạn mà nói..." Tô Thần không nói rõ. "Tô tiên sinh, ngài cứ nói thẳng đi, Lão La tôi là kẻ thô kệch, không hiểu hết ý tứ trong lời ngài." La Lão Oai nói. "Liếm máu trên lưỡi đao, La Đại Soái tuy khác nghề với chúng tôi, nhưng bản chất vẫn giống nhau." Tô Thần chậm rãi nói: "Quân phiệt hỗn chiến, thế đạo gian nan.

Chúng tôi không biết chừng lần tới xuống mộ sẽ gặp nguy hiểm mà chết, La Đại Soái hà cớ gì không phải như vậy?" Lúc này trong nước có hàng trăm quân phiệt lớn nhỏ.

Có đại quân phiệt như Trương Đại Soái ở Đông Bắc, tay nắm mấy chục vạn binh mã, chiếm giữ địa bàn mấy tỉnh.

Cũng có loại như La Đại Soái, tay nắm không quá mấy ngàn khẩu súng.

Loại tiểu quân phiệt này trong loạn thế là nguy hiểm nhất, sơ sẩy một chút là diệt vong, địa bàn vợ con cuối cùng đều bị quân phiệt khác đoạt mất.

Lần này có Tô Thần giúp đỡ, hắn mới không bị Mã Đại Soái giết chết.

Lần sau thì sao?

Hắn không thể mãi mãi vận khí tốt như vậy.

Giống như hắn, một tiểu quân phiệt hôm nay còn đang trong huy hoàng, ngày mai có khi đã bị thủ hạ phản bội, cuối cùng thi thể nơi đất khách quê người.

Nghe Tô Thần nói vậy, La Lão Oai cũng không hề tức giận, hắn là người đã kiến thức qua bản lĩnh của Tô Thần.

La Lão Oai cười nói: "Tô tiên sinh, cuộc sống này tôi quen rồi, nếu bảo tôi không làm nữa về ở ẩn, còn khó chịu hơn giết tôi." "Tùy ông, đường là do ông tự chọn." Tô Thần gật đầu.

Quen cảnh chúng tinh phùng nguyệt, bảo hắn đột nhiên biến thành người thường, e rằng hắn cũng không nguyện ý.

Ngay sau đó Tô Thần lại nhìn về phía Hồng Cô Nương, nổi lên tâm tư chiêu mộ. "Hồng Cô Nương, có nguyện ý cùng chúng tôi đến

Trường Sa không?" Tô Thần hỏi.

Năng lực của Hồng Cô Nương, Tô Thần đều nhìn trong mắt.

Trần Tổng Bả Đầu uy vọng cao, nhưng cả Tả Lĩnh nhất mạch đều là do Hồng Cô Nương quản lý.

Nghe vậy, Hồng Cô Nương do dự.

Cô hiểu ý của Tô Thần.

Đi Trường Sa là có thể gặp Chá Cô Tiếu, đồng hành cùng Chá Cô Tiếu.

Nhưng cô ở cùng Trần Ngọc Lâu và đám huynh đệ Tả Lĩnh đã lâu, đột nhiên rời đi lại có chút không nỡ. "Đi đi, người ta ai cũng phải sống cho mình mà." Trần Ngọc Lâu cười vỗ vai Hồng Cô Nương. "Tôi đi Trường Sa vài ngày thôi, đến lúc đó nếu tôi ở không quen, Tổng Bả Đầu ngài vẫn phải thu lưu tôi đấy." Hồng Cô Nương trong lòng vẫn hy vọng cùng Chá Cô Tiếu rời đi. "Yên tâm đi, Thường Thắng Sơn chúng ta vĩnh viễn là nhà của cô.

Vị trí nhị bả thủ Tả Lĩnh, tôi vĩnh viễn giữ lại cho cô." Trần Ngọc Lâu tiễn biệt Hồng Cô Nương.

Ở không được thì quay về chỉ là một câu khách sáo, Trần Tổng Bả Đầu cảm thấy Hồng Cô Nương nếu thật sự tìm được người mình thích, chưa biết chừng lại là một chuyện tốt.

Con người ai cũng phải sống cho bản thân, chẳng lẽ cả đời đều ở lại Thường Thắng Sơn sao. 【Chúc mừng túc chủ, thành công chiêu lãm gia tộc biên ngoại thành viên Hồng Cô Nương!

Gia tộc đẳng cấp tiến độ điều +16%!】 Gia tộc tiến độ lại tăng trưởng rồi.

Tô Thần không khỏi hân hoan. …… Sau khi phân chia bảo vật

xong, đoàn người cũng chia tay tại đây.

Tô Thần bỏ công sức nhiều nhất nên được phần lớn.

Số bảo vật còn lại Trần Ngọc Lâu, La Đại Soái và Chá Cô Tiếu ba bên chia đều.

Chuyện ở đây đã xong, Tô Thần cũng bước lên đường về. "Hệ thống, mở rương bảo vật Bạch Ngân." Tô Thần ngồi trên lưng ngựa, lẩm bẩm. "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Hắc Kim Cổ Đao." Hắc Kim Cổ Đao là binh khí Tiểu Ca từng dùng, nặng tới 160 cân (khoảng 80kg), do thiên thạch rèn thành, lưỡi đao đúc hoàn hảo.

Luận về độ sắc bén thì ngang ngửa với Tiểu Thần Phong của Trần Tổng Bả Đầu.

Quan trọng nhất là thanh đao này có tầm tấn công dài hơn Tiểu Thần Phong rất nhiều, thích hợp chém giết.

Hắc Kim Cổ Đao vốn được cất giữ trong Trương Gia Cổ Lâu, bị Hắc Hạt Tử mang ra, sau đó bán cho Ngô Tam Tỉnh, rồi lại bị Tiểu Ca mua về dùng suốt.

Thanh đao này sau đó từng bị thất lạc ở Xà Chiểu Quỷ Vực, rồi lại được Hắc Nhãn Kính mang về từ Tháp Mộc Đà.

Thanh cổ đao này khắc chế tà ma dâm uế, có thể coi là vũ khí vừa tay nhất hiện tại.

Đồng thời, Tô Thần mở bảng hệ thống ra. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: 18 (18/700)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 2, tiến độ 48%】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương】 【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 750 mẫu, đại dương 8700 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】 【Trạng

thái gia tộc: Chưng chưng nhật thượng (Ngày càng phát đạt)!】【Kiến trúc gia tộc: Không】【Huyết mạch trấn tộc: Phượng Hoàng huyết mạch (đang hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận 30% tăng ích), Kỳ Lân huyết mạch (đang hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (đang hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quỷ Tỷ (đang hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ thu được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/biên ngoại, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi!

Tỷ lệ mở rương bảo vật ra phần thưởng phẩm cấp cao tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!

Tăng ích ruộng tộc thêm 100%); Pháp Gia Đồng Kính (đang hiệu lực, thu nhập ruộng tộc +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong tộc +1 lần)】【Nhiệm vụ Bạch Ngân: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Vân Nam Trùng Cốc, hoàn thành sẽ thưởng một rương bảo vật Bạch Ngân.】 Tuổi thọ của Tô Thần lại tăng thêm, chắc là do hấp thu nội đan của Lục Sí Ngô Công.

Thể chất hắn cũng tăng lên gấp nhiều lần.

Sau khi thu nhận Hồng Cô Nương, thành viên biên ngoại của gia tộc đã đạt đến năm người.

Tiến độ gia tộc lên cấp 2 và 48%, chẳng bao lâu nữa sẽ đạt cấp 3, đến lúc đó còn có thể nhận thêm một rương bảo vật gia tộc.

Nếu mở ra được kiến trúc gia tộc thì tốt quá.

Hiện tại ô đó vẫn còn trống.

Về phần đại dương, lần trước Tô Thần từ mộ Liêu Thái Tổ về đã

mang theo không ít bảo vật.

Số đó đã bán hết, nhưng cũng tiêu tốn không ít để mua thêm nhiều nhà cửa.

Chương 104

Lượng tồn kho hiện tại là 8700 đồng đại dương, lần này lại mang về thêm một số bảo vật, chắc là có thể phá vỡ mốc một vạn đại dương.

Trên đường đi, Tô Nghĩa Thiên và Chá Cô Tiếu khiêng cáng thương.

Lão Dương Nhân đã tỉnh lại, tuy chưa thể xuống đất nhưng đã có thể mở miệng nói chuyện.

Công hiệu của Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo quá mạnh, ngạnh sinh kéo hắn từ bờ vực cái chết trở về.

Hồng Cô Nương như hình với bóng đi theo bên cạnh Chá Cô Tiếu.

Hai người tình trong như đã mặt ngoài còn e.

Tô Thần cũng coi như cứu Hồng Cô Nương một mạng, nếu cô ta còn ở bên Tả Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu, chẳng bao lâu nữa sẽ nhiễm ôn dịch mà chết.

Về việc này, Tô Thần cũng không có cách nào hay hơn.

Khoa học kỹ thuật hiện tại chưa đủ để tiêu diệt ôn dịch, nhóm Trần Tổng Bả Đầu chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Chuyển sang đi xe ngựa, sau đó lại ngồi tàu hỏa.

Mấy ngày sau mọi người cuối cùng cũng về đến Tô Gia Thôn.

Lão Tộc trưởng dẫn người ra đầu thôn nghênh đón.

Mỗi lần Tô Thần trở về đều mang theo lượng lớn bảo vật, thôn xóm hiện tại ngày càng phát đạt, một mảnh tường hòa.

Có được thành tựu như ngày nay, công lao của Tô Thần là lớn

nhất.

Lần đi mộ cổ Bình Sơn này tốn khoảng nửa tháng.

Thôn xóm rực rỡ hẳn lên, có mấy hộ dân đều đang xây nhà mới, ủi bỏ nhà tranh vách đất cũ, xây lên nhà ngói gạch xanh. "Tộc trưởng, cháu cuối cùng cũng về rồi." Thấy Tô Thần bình an vô sự, trái tim treo ngược của Lão Tộc trưởng cuối cùng cũng hạ xuống. "Cháu về rồi, trong thôn dạo này không xảy ra chuyện gì chứ?" Tô Thần hỏi. "Không có, mọi việc đều tốt cả." Lão Tộc trưởng dẫn người giúp mọi người dỡ hành lý. "Tiểu Thiên, em đi thả con gà Nộ Tình Phượng Chủng ra đi." Tô Thần dặn dò Tô Nghĩa Thiên.

Liên tục gấp rút lên đường, Nộ Tình Phượng Chủng Kê cũng có chút không chịu nổi.

Đây chính là Trấn Thôn Thần Thú, ngàn vạn lần không thể để xảy ra sai sót.

Sau khi thả gà ra, nó quả thực có chút ủ rũ, nhưng khi Tô Nghĩa Thiên cho ăn vài cây thảo dược, Nộ Tình Phượng Chủng Kê lại trở nên sinh long hoạt hổ.

Cho dù là hoàn cảnh xa lạ, nó cũng không có chút nào không thích ứng.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Sau một đêm "giao lưu sâu sắc", Doãn Tân Nguyệt bị giày vò không nhẹ, vẫn đang ngủ say.

Tô Thần mặc quần áo chỉnh tề bước ra khỏi cửa.

Chá Cô Tiếu đang luyện công trong sân, Hắc Bối Lão Lục đứng trên mái nhà nhìn về phương xa.

Hoa Linh xách một thùng nước, định đi xem mấy cây Lộc Hoạt

Thảo nuôi trồng trước đó.

Cây Cực phẩm đã dùng rồi, mấy cây phổ thông còn lại vẫn đang sinh trưởng.

Ruộng tộc của Tô Gia Thôn có xác suất trồng ra thiên tài địa bảo nhất định, nếu vận khí tốt, biết đâu còn có thể bồi dục ra một cây Cực phẩm khác.

Hồng Cô Nương bê một cái ghế nhỏ, ngồi trước cửa, lẳng lặng nhìn Chá Cô Tiếu luyện công.

Tô Thần đi đến bên cạnh Hồng Cô Nương.

Chỉ thấy Hồng Cô Nương lẩm bẩm một mình: "Tên Chá Cô Tiếu này lợi hại thật đấy!" "Tôi giúp cô xe tơ hồng nhé, thấy sao?" Tô Thần cười nói. "Tô tiên sinh, chuyện này thì không cần đâu." Hồng Cô Nương vội vàng lắc đầu: "Dưa hái xanh không ngọt, tôi một chút cũng không thích hắn." "Dưa hái xanh không ngọt nhưng giải khát nha." Tô Thần trêu chọc: "Hơn nữa, cô chắc chắn mình thật sự không thích Chá Cô Tiếu?" "Tôi..." Hồng Cô Nương do dự một lát, vẫn lắc đầu: "Không thích!" Cô rõ ràng là mạnh miệng. "Vậy cô nếu không cần, quay về tôi gặp ai thích hợp, sẽ giới thiệu lại cho Chá Cô Tiếu." Tô Thần cố ý kích tướng Hồng Cô Nương. "Tùy tiện, đó là chuyện của hắn đâu phải chuyện của tôi." Hồng Cô Nương trên mặt đã tức đến đỏ bừng, nhưng miệng vẫn cứng cỏi. "Ha ha ha, trêu cô thôi." Tô Thần cười cười, đi ra khỏi sân.

Lão Tộc trưởng đã dậy, đang định đi trường học xem một chút.

Tô Gia Thôn gần đây đang trù bị xây trường học kiểu mới, đã bắt đầu khởi công rồi. "Tộc trưởng!" Thấy Tô Thần từ trong viện đi ra, Lão Tộc trưởng vội vàng chắp tay.

Tuy ông tư cách từng trải, nhưng hiện tại cả Tô Gia Thôn vẫn lấy

Tô Thần làm chủ. "Lão Tộc trưởng, ông khách sáo rồi." Tô Thần chắp tay đáp lễ: "Cháu cũng đang định đi tìm ông một chuyến đây." Tô Thần lấy ra viên nội đan Bạch Viên, giao cho Lão Tộc trưởng. "Viên nội đan này ông cất kỹ, sau đó mỗi tối ông ngâm viên nội đan này vào trong nước, rồi sáng sớm hôm sau lấy đan dược ra, lại chia nước cho người trong thôn, mỗi người uống một bát." Tô Thần dặn dò. "Được!" Lão Tộc trưởng không hỏi nhiều, chỉ cần là việc Tô Thần dặn, ông cứ theo đó mà làm là được. "Trường học bên kia trù bị thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Đã mời hai vị tiên sinh từ thành Trường Sa về, lát nữa ta dọn dẹp mấy gian nhà trống, để bọn họ dạy bọn trẻ đọc sách biết chữ ở đó trước.

Đợi trường học xây xong thì lại để bọn họ chuyển qua." Lão Tộc trưởng đã chuẩn bị đâu vào đấy.

Còn về trường học kiểu mới, e rằng phải đợi đến cuối năm mới xây xong. "Không vội, cứ từng bước một." Tô Thần nói.

Tạm biệt Lão Tộc trưởng, không lâu sau Tô Thần lại gặp Lục Thúc.

Ông đang dẫn đội hộ vệ trong thôn ra ngoài huấn luyện.

Gặp Tô Thần, Lục Thúc sấn lại: "Tộc trưởng à, gần đây quả thật có chút không thái bình, Tô Gia Thôn ta sống ngày càng tốt, lưu dân xung quanh cũng ngày càng nhiều.

Ngay cách thôn không xa, bên kia có một cái ổ lưu dân.

Hiện tại thì chưa có gì, nhưng cứ đến giờ cơm trưa và chiều, đám lưu dân này lại vào trong thôn, đi từng nhà ăn xin.

Nói câu khó nghe, nếu không phải chúng ta trong tay còn có mười mấy khẩu súng, e rằng đám lưu dân kia đã sớm xông vào thôn cướp bóc một mẻ rồi." Năm đại tai đại họa, những ví dụ lưu dân tấn công

nhà địa chủ, nhà giàu có nhiều vô kể.

Cho nên một số địa chủ sẽ thuê thêm tá điền, trông nhà hộ viện.

Còn một số địa chủ nhiều tiền, sẽ tổ chức đội bảo an, đội hộ vệ để bảo vệ an toàn cho bản thân.

Mua mấy khẩu súng, canh giữ nhà cửa.

Đội hộ vệ của Tô Gia Thôn cũng là từ đó mà ra.

Nhưng đám lưu dân cứ cắm trại mãi quanh thôn cũng không phải là cách. "Ruộng tộc trong thôn ta còn thiếu tá điền, người làm thuê ngắn hạn không?" Tô Thần hỏi. "Đã tuyển một đợt, nhưng thiếu hụt vẫn còn khá lớn." Lục Thúc nói: "Ý của cháu là chiêu mộ tá điền, người làm từ trong đám lưu dân đó?" "Không sai!" Tô Thần gật đầu: "Cho họ một miếng cơm ăn.

Để họ cứ ở bên đó đi, cách thôn không xa, sang năm mua thêm ít đất, cho họ thuê trồng, trở thành điền hộ của Tô Gia Thôn." Con người sợ nhất là không có hy vọng, một khi trắng tay thì sẽ trở thành kẻ liều mạng "chân đất không sợ đi giày".

Nhưng phàm là có chút hy vọng sống sót, thì sẽ giống như nắm được cọng rơm cứu mạng.

Chương 105

"Được thì được, nhưng đám lưu dân e rằng không dễ quản lý." Lục Thúc có chút đau đầu. "Chỉ cần chúng ta súng nhiều, người đông, thì không cần lo lắng mấy chuyện này." Tô Thần nói.

Hiện tại xung quanh thôn đã bắt đầu tu sửa tường cao, lô cốt, sau này Tô Gia Thôn xung quanh vững như thành đồng vách sắt, đừng nói là lưu dân, ngay cả quân phiệt trong thời gian ngắn cũng không đánh vào được.

Cho nên Tô Thần ngược lại không lo đám lưu dân dám làm loạn.

Súng đạn đâu có mắt. "Thúc quan sát đám lưu dân đó nhiều vào, nếu trong đó có người thật thà, đáng tin, cũng có thể biên chế vào đội hộ vệ." Tô Thần phân phó: "Phải tìm những người có điểm yếu, ví dụ như thanh niên trai tráng có con cái và cha mẹ già." Con cái chính là mệnh mạch của họ, cũng là thủ đoạn khiến họ không dám làm loạn.

Không phải Tô Thần máu lạnh, mà là hắn muốn ràng buộc những người này.

Trong loạn thế, muốn bảo vệ người Tô gia, thì phải dùng chút thủ đoạn.

Người quá tốt bụng thì không sống thọ được.

Tô Thần không đi áp bức họ đã là thiện tâm lắm rồi. …… Bên trong Tô Gia Thôn, Tô Thần tuần tra các nơi.

Hiện tại thôn vẫn thiếu một kiến trúc trấn tộc, không biết rương bảo vật gia tộc lần sau có mở ra được không.

Có kiến trúc trấn tộc, lại có thể nâng cao sự phát triển của cả gia tộc.

Ngoài ra qua một thời gian nữa còn phải đi mộ Vân Nam Trùng Cốc một chuyến.

Vân Nam Trùng Cốc nằm ở nơi biên thùy Tây Nam, thủ lĩnh Hiến Vương dẫn tộc nhân di cư từ nước Cổ Điền ra.

Hiến Vương tinh thông phong thủy lại tàn bạo đa nghi, lại giỏi sử dụng "Hàng thuật" (tà thuật), cho nên khi kiến tạo lăng mộ, hắn đem lượng lớn cổ trùng rót vào cơ thể bách tính, chế tạo ra "Bì dũng" (người da).

Mộ Vân Nam Trùng Cốc nguy hiểm trùng trùng, vẫn phải chuẩn bị trước một phen.

Cho nên trước khi đi Vân Nam Trùng Cốc hạ mộ, nhất định phải an bài ổn thỏa chuyện của Tô Gia Thôn.

Về đến phòng đã là buổi trưa.

Doãn Tân Nguyệt đang dọn dẹp giường chiếu, thấy Tô Thần bước vào, nàng dừng động tác trong tay. "Hai ngày nữa em muốn đi thành Trường Sa dạo một chút." Doãn Tân Nguyệt nói.

Từ khi theo Tô Thần về Tô Gia Thôn, nàng phần lớn thời gian đều ở trong thôn hoặc cùng Tô Thần ra ngoài hạ mộ.

Đến nỗi về đây đã lâu, cũng chưa đi thành Trường Sa xem thử.

Lần trước cũng chỉ đến ga tàu hỏa, rồi lại vội vàng rời đi. "Anh đi cùng em nhé." Tô Thần ôm Doãn Tân Nguyệt vào lòng.

Quả thực cũng nên đi thành Trường Sa xem một chút, Tô Thần định bán bớt số bảo vật trong tay, đồng thời mua sắm thêm một số thứ.

Giờ Ngọ, Tô Thần ngồi xe ngựa, đưa Doãn Tân Nguyệt và những người khác đến thành Trường Sa.

Sau khi vào cửa thành, xe ngựa chạy thẳng đến cửa hàng đồ cổ. "Tô tiên sinh, đã lâu không gặp ngài." Hiện tại Tô Thần chính là quý khách của cửa hàng đồ cổ bọn họ, chưởng quỹ đâu dám chậm trễ, nhiệt tình nghênh đón Tô Thần vào trong tiệm. "Tiểu Thiên!" Tô Thần nhìn về phía Tô Nghĩa Thiên ở sau lưng, "Mang đồ đạc qua cho chưởng quỹ xem qua." "Được rồi, Thần ca." Tô Nghĩa Thiên đi về phía xe ngựa ngoài cửa, từ trong thùng xe khiêng ra mấy cái rương lớn.

Chỉ cần nhìn thoáng qua là biết bên trong chứa không ít bảo bối. "Cái này..." Chưởng quỹ sửng sốt.

Xem ra thời gian qua Tô tiên sinh kiếm được không ít hàng tốt nha.

Bây giờ đều là tính theo rương mà đưa tới. "Phạn Nhĩ Kim Bôi?" Chưởng quỹ lấy ra một món bảo vật, cẩn thận đánh giá, trong miệng lẩm bẩm, "Khí kinh chùy thiệt hàn tiếp nhi thành, miệng loe, bụng bầu, đáy bằng, vành miệng bên ngoài gắn tai hình trăng lưỡi liềm, vừa nhìn đã biết là đồ cổ.

Ít nhất trị giá 200 đại dương!" "Lưu Kim Ngân Thác Trản, vành miệng bên ngoài bằng phẳng quấn cành hoa văn cỏ, cấp độ phong phú như vậy, trên đời cũng không thấy nhiều, ít nhất trị giá 300 đại dương." "Thanh Hoa Triền Chi Mẫu Đan Văn Quán?

Cư nhiên còn có thứ này?

Năm tầng hoa văn cấu thành, hoa văn rải đầy toàn bộ vật chứa, hoa văn chính và hoa văn phụ kết hợp mật thiết, cũng chỉ có quan diêu mới có trình độ này, hẳn là Cảnh Đức Trấn tạo ra." "Tô tiên sinh, lần này ngài thật sự kiếm được bảo bối tốt rồi, món đồ sứ này ít nhất giá trị 1000 đồng đại dương hiện hành!" "..." Chưởng quỹ túc tắc kiểm kê gần nửa canh giờ, cuối cùng mới kiểm xong đống bảo vật trong mấy cái rương. "Tổng giá trị một vạn sáu đại dương!" Chưởng quỹ báo

một cái giá. "Một vạn tám đại dương!" "Thành giao!" Chưởng quỹ đích thân đi lấy bốn mươi lăm thỏi hoàng ngư.

Hoàng ngư là tên gọi khác của thỏi vàng, chia làm 'đại hoàng ngư' và 'tiểu hoàng ngư', đại hoàng ngư nặng 10 lượng (một cân mười sáu lượng cũ), tương đương 312.5 gam; tiểu hoàng ngư nặng một lượng, tương đương 31.25 gam.

Dựa theo tỉ lệ đổi chác lúc này, một thỏi đại hoàng ngư tương đương với mười thỏi tiểu hoàng ngư, đồng thời bằng bốn trăm đồng đại dương.

Một vạn tám đồng đại dương hiện hành quá nặng, chiếm diện tích cũng lớn, thỏi vàng thì tiện hơn nhiều.

Thừa dịp không ai chú ý, Tô Thần cất số vàng này vào trong không gian hệ thống.

So với đại dương, vàng mới là loại tiền tệ mạnh chân chính, hơn nữa cũng giữ giá hơn đại dương.

Thêm vài năm nữa, một thỏi tiểu hoàng ngư có thể đổi sáu mươi đồng đại dương, thậm chí tám mươi đồng đại dương.

Theo sự sụp đổ của kinh tế, giá trị của tiểu hoàng ngư càng tăng vọt, lúc cao nhất một thỏi tiểu hoàng ngư có thể đổi gần một trăm ba mươi đồng đại dương hiện hành.

Sau khi bán hết số minh khí trong tay, Tô Thần liền rời khỏi cửa hàng đồ cổ.

Đợi Tô Thần đi khỏi, chưởng quỹ cũng nhanh chóng rời đi, tìm đến Hoắc Tam Cô. "Tiểu thư, vị Tô tiên sinh kia lại tới." Chưởng quỹ nói, "Lần này số minh khí cậu ta bán ra không ít, hơn nữa so với trước kia cũng trầm ổn hơn rất nhiều." Mới qua bao lâu đâu chứ, đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Chưởng quỹ đều cảm thấy có chút kinh hãi.

Hoắc Tam Cô khẽ gật đầu, tỏ vẻ mình đã biết.

Nhớ lại lần đầu tiên Tô Thần tới cửa hàng đồ cổ giao dịch, trên người còn lộ ra chút non nớt.

Khi đó Tô Thần cái gì cũng không hiểu, mang đến huyết ngọc thiền chỉ có thể bán hai trăm đại dương, vẫn là bà ta mở miệng để chưởng quỹ trả thêm gấp đôi giá, bốn trăm đại dương thu vào.

Lúc đó bà ta còn nhắc nhở Tô Thần, minh khí mang về phải rửa sạch thổ tinh khí trên người, miễn cho rước lấy phiền toái.

Mà Tô Thần hiện nay đã đủ để độc đương một phía rồi. "Người này không thể khinh thường a, e rằng sắp kiếm chỉ Cửu Môn rồi." Hoắc Tam Cô thở dài một hơi.

Điều này đảo cũng bình thường, người tài giỏi thì lên, kẻ bất tài thì xuống, nếu không địch lại Tô Thần, bị Cửu Môn gạch tên sau đó Tô gia thay thế trở thành thành viên Cửu Môn mới cũng không phải là không có khả năng xảy ra. "Sau này Tô tiên sinh tới, lúc chiêu đãi thì nhiệt tình một chút, đừng chọc cho Tô tiên sinh không vui." Hoắc Tam Cô nhắc nhở, "Nếu có rắc rối gì không giải quyết được, lập tức thông báo ta đi xử lý." Tạm không bàn đến việc Tô Thần rốt cuộc có thể trở thành thành viên Cửu Môn mới hay không, giao hảo dù sao cũng không sai.

Hơn nữa Hoắc Tam Cô còn nợ Tô Thần ân tình. "Đã rõ, thưa tiểu thư." Chưởng quỹ gật đầu. ...

Một bên khác, Tô Thần dẫn theo Doãn Tân Nguyệt cùng những người khác lần thứ hai đi tới nha hành của Giải gia.

Thấy là người quen, chưởng quỹ nha hành lập tức đứng dậy nghênh đón Tô Thần.

Ông ta vẫn mặc bộ trường bào mã quái gặp lần trước, đeo kính mắt, chắp tay về phía Tô Thần: "Tô tiên sinh!" "Mua đất!" Tô Thần không khách sáo, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Chương 106

"Được rồi, ngài chờ một chút." Chưởng quỹ nha hành lấy bản đồ tới, trải lên bàn, "Tô tiên sinh, ngài vừa ý mảnh đất nào?" Tô Thần chỉ vào vị trí Tô Gia Thôn trên bản đồ, dùng đầu ngón tay vẽ một vòng tròn: "Những mảnh đất này đều mua hết." Trong vô hình, Tô Thần cũng đang không ngừng mở rộng phạm vi thế lực của Tô gia. "Số đất này cũng không ít đâu." Chưởng quỹ nha hành sửng sốt.

Lần trước mua gần ngàn mẫu đất, lần này nhìn tư thế kia, lại muốn mua thêm cả ngàn mẫu.

Chưởng quỹ nha hành tính toán sơ bộ: "Chỗ này có ruộng nước hai trăm mẫu, ruộng cạn ba trăm mẫu, ruộng cát hai trăm mẫu, núi rừng năm trăm mẫu, tổng cộng một ngàn hai trăm mẫu." Ruộng nước ba mươi đại dương một mẫu, ruộng cạn mười đồng đại dương một mẫu, ruộng cát năm đồng đại dương một mẫu, núi rừng ba đồng đại dương một mẫu.

Dựa theo cái giá này tính toán, cần một vạn một ngàn năm trăm hơn đồng đại dương. "Bớt cho ngài số lẻ, một vạn một ngàn đại dương, thế nào?" Chưởng quỹ nha hành nói. "Vậy thì ký hợp đồng đi." Tô Thần gật đầu.

Việc buôn bán lớn như vậy, một mình chưởng quỹ nha hành không làm chủ được.

Sau khi bàn xong giá cả, chưởng quỹ nha hành mời lão gia Giải gia là Giải Nguyên Long tới, ông ta mặc áo dài gấm vóc màu đen, toàn thân tràn đầy uy nghiêm.

Đã là lần thứ hai gặp mặt.

Lão gia Giải gia sảng khoái ký tên, cũng ấn dấu tay lên đó.

Ruộng đất phụ cận thành Trường Sa, Giải gia khống chế một phần năm.

Còn có một phần năm là bọn họ được ủy thác bán dùm.

Đây mới thực sự là đại địa chủ.

Tô Thần trả tiền xong, chắp tay thi lễ với lão gia Giải gia. "Tô tiểu huynh đệ có thể thường xuyên tới Giải gia ngồi chơi, trò chuyện nhiều hơn với thằng con trai bất thành khí kia của ta, coi như là kết bạn bè mà." Lão gia Giải gia mời Tô Thần tới làm khách. "Lần sau nhất định sẽ tới!" Tô Thần lần này tới thành Trường Sa chủ yếu là bồi Doãn Tân Nguyệt, thuận tiện bán minh khí, mua ruộng đất.

Làm xong những việc này, là có thể an tâm bồi phu nhân rồi. "Tiểu Thiên, các em cũng đi dạo xung quanh một chút, nhìn thấy đồ gì thích thì mua, không cần cứ đi theo sau lưng anh." Tô Thần dặn dò. "Được, Thần ca." Tô Nghĩa Thiên ngượng ngùng gãi đầu.

Đi theo bên cạnh Tô Thần làm kỳ đà cản mũi, cậu ta cũng có chút ngại ngùng.

Dứt khoát, Tô Nghĩa Thiên tự mình đi dạo.

Tiếp theo chính là thế giới hai người của Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt, hắn dẫn phu nhân cùng nhau đi tới rạp hát của Nhị Nguyệt Hồng, muốn nghe một vở kịch của Nhị Gia.

Trong Cửu Môn lợi hại nhất không ai khác ngoài Trương gia và Hồng gia của Nhị Nguyệt Hồng, đều có truyền thừa và kỹ nghệ bất phàm.

Nhị Nguyệt Hồng ngoại hiệu là Nhị Gia, có hai đồ đệ lần lượt là Trần Bì A Tứ và Giải Vũ Hoa.

Xếp hạng thứ hai trong Cửu Môn, người thuộc Thượng Tam Môn.

Nhị Gia ngoài mặt là ban chủ gánh hát, dẫn theo gánh hát đi nam về bắc, kỳ thực sau lưng ban ngày hát kịch, ban đêm trộm mộ.

Đồ nghề trộm mộ của bọn họ đều để trong rương quần áo, thành viên gánh hát người nào cũng có căn bản võ công, có người khen bọn họ trộm mộ hành vân lưu thủy, phi thiềm tẩu bích. "Tô tiên sinh!" Hai người trước đó đã gặp mặt, hơn nữa bảo sâm của Tô Thần còn cứu mạng Nhị Nguyệt Hồng.

Cho nên Nhị Nguyệt Hồng đối đãi với Tô Thần đặc biệt khách khí. "Lần này tới đây, chẳng lẽ là có việc?" Nhị Nguyệt Hồng dò hỏi. "Chỉ là tới nghe Nhị Gia hát một vở kịch mà thôi." Tô Thần chắp tay nói. "Tô tiên sinh nể mặt, là phúc khí của tôi." Nhị Nguyệt Hồng cười cười, lại nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt bên cạnh Tô Thần, "Không biết vị này là?" "Vị này là phu nhân của tôi, họ Doãn, tên Tân Nguyệt." Tô Thần giới thiệu, "Tân Nguyệt, vị này là Nhị Gia." "Nhị Gia hảo!" "Tô phu nhân hảo!" Hai người chào hỏi nhau. "Tô tiên sinh, chuyện ngài đại hôn, không thông báo cho tôi thì có chút không thể nào nói nổi, tốt xấu gì cũng là bạn bè, cùng ở mảnh đất Trường Sa này, lý ra nên thường xuyên lui tới mới phải." Nhị Nguyệt Hồng nói. "Sự việc vội vàng, hơn nữa cũng không mời bạn bè, đều là người trong gia tộc tụ lại một chỗ náo nhiệt chút thôi." Tô Thần giải thích.

Nhị Nguyệt Hồng nhìn về phía nha hoàn bên người, dặn dò: "Lấy cây trâm lưu ly tử kim của ta tới đây." Một lát sau, nha hoàn bưng tới một cái hộp màu đen.

Nhị Nguyệt Hồng đưa cái hộp này cho Doãn Tân Nguyệt: "Coi như là quà mừng tân hôn tôi tặng cho hai vị." Cây trâm lưu ly tử kim này không phải là minh khí.

Mà là bảo vật gia truyền Nhị Nguyệt Hồng mua được từ một nơi, thấy vui mừng, định tặng cho Nha Đầu.

Chỉ là còn chưa kịp tặng, đã bị Tô Thần 'tiệt hồ'. "Vậy thì cảm ơn Nhị Gia!" Tô Thần cười nói.

Cũng coi như không uổng công tới đây, cây trâm lưu ly tử kim này ít nhất cũng trị giá tám chín trăm đại dương.

Không bao lâu, kịch mở màn.

Nhị Gia lên đài biểu diễn.

Hắn hát danh khúc Hoa Cổ hí "Lô Lâm Ký".

Giọng hát uyển chuyển du dương, tự nhiên lưu loát, giữa những lúc khởi thừa chuyển hợp cương nhu cùng tồn tại.

Không hổ là danh giác, Doãn Tân Nguyệt nghe đến say sưa ngon lành.

Khách khứa dưới đài cũng đều nhao nhao khen ngợi. ...

Nghe kịch của Nhị Gia, nếm thức ăn đặc sắc của thành Trường Sa.

Mãi cho đến chập tối, Tô Thần mới cùng Doãn Tân Nguyệt trở về Tô gia.

Màn đêm dần buông xuống, tại vị trí cách Tô Gia Thôn vài trăm mét bên ngoài, Tô Thần dừng bước.

Lúc này Tô gia đèn đuốc sáng trưng.

Đội hộ vệ đã bắt đầu tổ chức tuần đêm.

Tại lối vào Tô Gia Thôn, tường cao đã xây được một nửa.

Hai tòa điêu bảo lớn sừng sững ở cửa thôn, có vẻ uy nghiêm túc mục.

Trong thành thì là một mảnh yên tĩnh tường hòa, dưới cây hòe già, mấy vị trưởng bối lớn tuổi ngồi cùng một chỗ hút tẩu thuốc, tán gẫu.

Đám trẻ con thì đang nô đùa ầm ĩ. "Tiểu Thần!" Lục thúc dẫn theo đội ngũ tuần tra đi đến trước mặt Tô Thần.

Sau lưng ông là sáu tráng đinh trẻ tuổi lực lưỡng, vác súng, bước đi chỉnh tề. "Lục thúc, có nhân tuyển thích hợp không?" Tô Thần hỏi. "Đã chọn được hai người thích hợp, không phát súng cho bọn họ, chỉ phát hai thanh nhạn linh đao." Lục thúc nói, "Hai người này ngày mai bắt đầu luyện tập đao pháp." "Trước cứ để bọn họ làm việc, lại xâm nhập tìm hiểu một phen." "Chờ đến khi xác nhận không sai sót, mới có thể phối súng cho bọn họ." Tính sát thương của súng quá lớn, Lục thúc cẩn thận từng li từng tí là đúng. "Lão tộc trưởng đâu?" Tô Thần hỏi. "Chắc là đang ở bên từ đường đấy." Lục thúc chỉ rõ phương hướng.

Tô Thần để Doãn Tân Nguyệt về phòng trước, hắn đi thẳng tới từ đường.

Lão tộc trưởng lúc này đang dâng hương cho liệt tổ liệt tông.

Chương 107

Thắp sáng trường minh đăng, quỳ phục trước bài vị của liệt tổ liệt tông. "Lão tộc trưởng!" Tô Thần đi vào, đưa khế ước mua đất cho Lão tộc trưởng. "Cái này...

đây là?" Lão tộc trưởng mượn ánh đèn dầu hỏa, cẩn thận nhìn thoáng qua khế ước, "Lại mua đất?

Nhiều như vậy?" "Tích trữ nhiều đất chút dù sao cũng không sai!" Tô Thần cười nói.

Có đất thì có lương thực, có lương thực liền có tất cả.

Thời đại tai hoang, lương thực mới là căn bản của tất cả. "Là không sai, nhưng mà thiếu nhân thủ a." Lão tộc trưởng thở dài một hơi, "Đã chọn một ít tá điền dài hạn và ngắn hạn từ trong đám lưu dân, nhưng vẫn thiếu người." "Nhiều tai dân như vậy, rồi cũng sẽ chọn đủ thôi, thật sự không được thì ông bớt chút thời gian đi vào thành Trường Sa tìm xem." Tô Thần cười nói.

Hiện tại Tô gia đã có hơn hai ngàn mẫu tộc điền.

Hơn nữa thu hoạch của tộc điền cao tới 600%, có xác suất cực lớn có thể trồng ra thiên tài địa bảo cùng với dược liệu thêm vào.

Những cây Phổ Thông Lộc Hoạt Thảo mà Hoa Linh bồi dưỡng sinh trưởng rất tốt, cảm giác đã sắp lột xác rồi. "Cháu nha, cũng không cần liều mạng như vậy, sớm sinh con mới là chính." Lão tộc trưởng vỗ vỗ bờ vai Tô Thần, một lần nữa dặn dò, "Liệt tổ liệt tông đều đang ở đây nhìn đấy, ba mẹ cháu cũng đang nhìn cháu!" Hàng trăm bài vị sừng sững trên đài cao của từ đường.

Trong cõi u minh, một làn khói xanh lượn lờ quanh từ đường.

"Cháu sẽ cố gắng nhanh chóng!" Tô Thần ngoài miệng đáp ứng. ...

Buổi tối, Tô Thần trở lại phòng.

Doãn Tân Nguyệt thay một bộ đồ ngủ tơ lụa, dẫn người vô hạn hà tưởng. "Đương gia, mau nghỉ ngơi đi!" Doãn Tân Nguyệt không kìm được thúc giục.

Tân hôn yến nhĩ, đúng là thời kỳ mật luyến.

Tô Thần trực tiếp nhào tới, đè Doãn Tân Nguyệt dưới thân.

Trăng đen gió lớn, giường chiếu kẽo kẹt vang lên.

Cứ như thế, vang vọng mãi cho đến nửa đêm về sáng, mới rốt cục ngừng nghỉ.

Ngày hôm sau, Tô Thần ngủ thẳng đến giữa trưa mới tỉnh lại.

Mặt trời đã lên cao ba sào!

Doãn Tân Nguyệt bị giày vò đủ thảm, nhéo một cái lên cánh tay Tô Thần: "Về sau nhẹ một chút." "Hahaha, yên tâm đi, anh là người biết thương vợ nhất mà." Tô Thần cười cười, bò dậy từ trên giường.

Doãn Tân Nguyệt cũng bắt đầu rửa mặt chải đầu, thay xong quần áo.

Ở nhà rảnh rỗi đã mấy ngày, Tô Thần định ngày mai sẽ khởi hành đi Vân Nam Trùng Cốc. "Tô tiên sinh, hôm nay không dậy sớm, ngủ nướng rồi nha!" Tô Thần vừa ra khỏi phòng, Hồng Cô Nương liền trêu chọc.

Đều là người lớn rồi, tự nhiên hiểu hàm nghĩa của việc dậy muộn. "Đi đi đi, có bản lĩnh cô cũng dậy trễ chút xem." Tô Thần xua xua tay.

Chá Cô Tiếu vừa luyện võ xong, mồ hôi đầm đìa.

Loại khí tức hormone cương mãnh này truyền vào mũi Hồng Cô

Nương.

Gương mặt Hồng Cô Nương đỏ lên, gần đây không ít lần nằm mộng xuân. "Chá Cô Tiếu tiên sinh, thu dọn hành lý một chút, ngày mai chúng ta khởi hành." Tô Thần nói. "Đi đâu?" Chá Cô Tiếu dò hỏi. "Vân Nam Trùng Cốc!" Tô Thần nói, "Hồng Cô Nương cũng đi cùng mọi người đi." Lão Dương Nhân khẳng định là đi không được, hiện tại tuy rằng thương thế khỏi hẳn, nhưng vẫn còn đang trong tình trạng suy yếu.

Hoa Linh phải chăm sóc cậu ấy, tạm thời cũng không cần đi.

Lại tính thêm Hắc Bối Lão Lục, Doãn Tân Nguyệt còn có hai ba văn bối trong tộc cùng nhau xuất phát, đi đến đất Điền (Vân Nam) thôi.

Những người này đều thân thủ bất phàm, gom lại một chỗ cũng đủ dùng.

Nghỉ ngơi tại Tô Gia Thôn khoảng nửa tháng, Tô Thần cùng Chá Cô Tiếu và những người khác lại lần nữa khởi hành.

Mục đích lần này là Già Long Sơn ở đất Điền.

Từ Trường Sa ngồi xe lửa đi tới Côn Thị, sau đó lại tinh dạ kiêm trình, ngồi xe ngựa đi tới Đẳng Thị (Tengchong).

Cả đường xe cộ mệt nhọc.

Tô Thần định tu chỉnh nửa ngày tại Đẳng Thị, sau đó mới khởi hành đi Hiến Vương mộ.

Trong khách sạn, Doãn Tân Nguyệt đứng bên cửa sổ. "Binh hoang mã loạn, ngay cả Đẳng Thị loại địa phương hẻo lánh này cũng không an ninh." Cô cảm khái một tiếng.

Trên đường phố bốn phía đều là lính tráng (binh du tử), thương

buôn qua lại bước chân vội vã.

Mười cửa hiệu buôn bán thì có bốn nhà đều đang trong tình trạng đóng cửa. "Chờ vật tư bổ sung xong, sáng sớm mai chúng ta liền xuất phát, không trễ nải nhiều ở nơi này." Tô Thần đã để Tô Nghĩa Thiên và một tiểu bối khác của Tô Gia Thôn đi mua sắm thức ăn các loại.

Tuy rằng Tô Thần có không gian hệ thống, nhưng hắn không muốn để người ngoài biết được.

Trong không gian hệ thống cũng dự trữ không ít thức ăn, chưa đến quan đầu khẩn yếu, Tô Thần cũng không định lấy ra. "Thần ca, không xong rồi, Tiểu Hổ bị đám binh du tử kia bắt đi rồi." Tô Nghĩa Thiên gấp gáp hoảng hốt xông vào phòng Tô Thần, thượng khí bất tiếp hạ khí nói. "Đừng vội, rốt cuộc là tình huống gì, em nói rõ ngọn ngành xem." Tô Thần đưa cho cậu ta một chén nước trà, để cậu ta hoàn hồn. "Ừng ực..." Tô Nghĩa Thiên một hơi uống cạn nước trà, thở hổn hển mấy hơi mới nói, "Thần ca, anh giao cho em và Tiểu Hổ hai mươi đồng đại dương, bảo bọn em đi mua sắm một ít nguyên liệu nấu ăn tươi mới còn có thức ăn dễ dự trữ." "Bọn em cũng làm theo lời anh nói, ai ngờ đến hàng gạo, ông chủ mở giá cao, một cân gạo liền đòi bọn em hai đồng đại dương!" "Bọn em muốn đi, ông chủ kia không cho bọn em đi, bắt buộc phải để bọn em mua, Tiểu Hổ giận quá đấm ông chủ kia hai quyền." "Sau đó bọn em vừa ra khỏi cửa, liền có năm sáu cây súng chĩa vào trán!

Mấy tên lính nói Tiểu Hổ gây sự, liền giải nó đi rồi." Bên thành Trường Sa một đồng đại dương có thể mua hai mươi cân gạo, cho dù bên Đẳng Thị này đắt hơn một chút, kịch kim cũng có thể mua mười lăm cân tả hữu.

Kết quả hiện tại một đồng đại dương chỉ có thể mua một cân, chẳng khác nào lật lên ít nhất mười lăm đến hai mươi lần.

Tô Thần theo bản năng nghĩ đến khẳng định là bị người ta gài bẫy.

Nếu không đối phương sao có thể trùng hợp như vậy, vừa ra khỏi cửa hàng gạo liền bị người bắt.

Thả Tô Nghĩa Thiên trở về chính là để cậu ta thông phong báo tín, để Tô Thần cầm tiền đi chuộc người.

Nhưng Tô Thần cẩn thận hồi ức lại một phen, từ lúc vào thành tới nay, hình như cũng không làm hành động đặc thù gì a. "Trên đường các em đi hàng gạo có phải lộ của hay không?" Tô Thần dò hỏi. "Cũng không tính là lộ của, Tiểu Hổ nhìn thấy một món đồ chơi nhỏ trên đường cảm thấy không tệ, định mua mang về cho em trai nó." Tô Nghĩa Thiên bỗng nhiên hiểu ra, "Sẽ không phải lúc bọn em lấy đại dương từ túi tiền ra thì đã bị bọn họ để mắt tới rồi chứ?" "Rất bình thường!" Tô Thần đại khái đã hiểu.

Lúc đó túi tiền trên người Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ quá phồng, lúc mua đồ bị kẻ có tâm nhìn thấy, sau đó đối phương vẫn luôn đi theo Tô Nghĩa Thiên bọn họ.

Sau khi biết bọn họ muốn mua gạo, liền ra hiệu cho ông chủ hàng gạo.

Đằng Thị không lớn, trong này lại đa số là dân tộc thiểu số cư trú, phần lớn đều là người địa phương, hơn nữa giao thông bế tắc, rất ít người bên ngoài tiến vào.

Chương 108

Bị nhắm vào chém đẹp một đao loại chuyện này cũng không hiếm lạ. "Em ở trong phòng nghỉ ngơi, anh và Chá Cô Tiếu đi một chuyến.

Lão Đao, huynh cũng ở lại trong phòng, bảo vệ phu nhân." Tô Thần phân phó.

Bất luận thế nào, Tô Thần đều phải nghĩ cách đưa Tô Hổ về.

Hắn là tộc trưởng, không thể nhìn thấy tộc nhân gặp nguy hiểm mà không đoái hoài.

Ra khỏi cửa lớn khách sạn, Tô Thần dẫn theo Chá Cô Tiếu đi tới doanh trại quân đội địa phương. "Người tới dừng bước!" Thủ vệ nhìn thấy gương mặt lạ lẫm, lập tức giơ súng nhắm ngay Tô Thần và Chá Cô Tiếu. "Làm phiền thông báo một chút, tôi có vị bạn bè chọc tới binh gia, nửa canh giờ trước bị bắt lại, tôi tới thay mặt vị bạn bè kia xin lỗi các vị binh gia!" Tô Thần móc từ trong ngực ra bốn đồng đại dương, chia cho hai tên lính gác. "Vào đi, tìm Lưu gia là được." Loại chuyện này lính gác đều rõ ràng trong lòng.

Bắt nạt chính là đám người xứ khác này, phải hung hăng chém một đao.

Không bao lâu, Tô Thần đi tới một cái lều trại.

Chỉ thấy tên lính được gọi là Lưu gia đang ngồi trên ghế, bắt chéo chân hút thuốc lá.

Gã ngồi ở chỗ này chính là đang chờ Tô Thần tới cửa. "Lưu gia, tiểu huynh đệ kia của tôi có mắt không thấy Thái Sơn, lại dám làm loạn trên địa bàn của ngài, tôi xin thay mặt nó nhận lỗi với ngài trước." Tô Thần chắp tay nói, "Còn mong Lưu gia đại nhân có đại

lượng, không chấp nhặt với chúng tôi!" Giơ tay không đánh người mặt cười, trên địa bàn của người ta khách sáo chút chuẩn không sai. "Muộn rồi, thằng ranh con kia vừa nãy xuất ngôn bất tốn, còn dám mắng ông đây, bây giờ ông đây định lấy mạng nó." Tên lính du côn được gọi là Lưu gia từ từ nhả ra một ngụm khói, "Chọc ai không chọc?

Lại dám động thổ trên đầu thái tuế, không biết hàng gạo kia là do ông đây bảo kê sao?" Vốn dĩ Tô Thần còn định chờ gã mở miệng đòi đại dương, không nghĩ tới người này cũng là lão hồ ly, mãi không chịu mở miệng.

Nhìn như muốn giết Tô Hổ, thực chất là muốn Tô Thần ra giá. "Tôi ra mười đồng đại dương, thay nó bồi thường cho ngài." Tô Thần lấy ra mười đồng đại dương, đặt lên bàn. "Có chút thế này?

Đuổi ăn mày à?" "Lão tử tối nay sẽ chém đầu nó!" Lưu gia có chút không hài lòng với mười đồng đại dương. "Phải phải phải, là tôi cân nhắc không chu toàn, ba mươi đồng đại dương." Tô Thần lại lấy ra hai mươi đồng đại dương, đặt lên bàn. "Chút tiền ấy mà muốn chuộc người?

Năm trăm đại dương hiện hành, nếu không thì miễn bàn." Lưu gia trực tiếp báo một cái giá.

Nghe thấy giá chèn ép nhiều như vậy, Chá Cô Tiếu đều có chút kinh hãi.

Còn thật dám mở miệng nha!

Năm trăm đại dương cũng không phải số tiền nhỏ.

Một thỏi đại hoàng ngư cũng mới bốn trăm đồng đại dương.

Nhiều tiền như vậy, ruộng nước thượng hạng đều có thể mua mười sáu mười bảy mẫu.

Mạn thiên yếu giới, tọa địa hoàn tiền. "Binh gia, chúng tôi tới Đằng Thị cũng là tới làm ăn, trên người chỉ mang theo mấy chục đồng đại dương, nhiều hơn nữa thì không có." Tô Thần nói, "Một giá thôi, năm mươi đồng đại dương!" Đây đã là ranh giới cuối cùng của Tô Thần, nếu như đối phương không đồng ý, chỉ có thể chọn biện pháp khác.

Nơi này đại khái đóng quân bốn trăm người tả hữu.

Nói là một đoàn, thực tế biên chế khả năng cũng chỉ một doanh.

Muốn cứu Tô Hổ từ trong tay đám binh lính lười biếng này, độ khó tịnh không lớn.

Thật sự không được thì để Doãn Tân Nguyệt và những người khác ra khỏi thành trước, sau đó Tô Thần chĩa súng vào đầu lão đại bọn chúng, bức bách bọn chúng thả Tô Hổ cũng được. "Hai trăm đại dương!" Lưu gia nói, "Nếu không đồng ý, thì chờ nhặt xác đi.

Không phải nhặt xác thay huynh đệ mày, mà là tìm người nhặt xác thay cho bọn mày." "Vào lều trại của tao còn muốn đi?

Đùa cái gì thế?" Lưu gia vỗ vỗ tay, phát ra một cái ám hiệu, trong nháy mắt hơn mười tên lính đầu to xách súng xông vào lều trại, họng súng chỉ vào ba người Tô Thần, Chá Cô Tiếu, Tô Nghĩa Thiên. "Bài trưởng, có muốn bắt ba người này lại không?" Tên lính đứng ở cửa hỏi. "Để lại một người về lấy đại dương, những người còn lại đều giữ ở chỗ này." "Lúc nào nhận được đại dương, lúc đó thả người!" Lưu gia ra lệnh. "Tôi đi lấy cho!" Chá Cô Tiếu chủ động nói. "Được, hạn cho mày nửa canh giờ, nếu trong nửa canh giờ không quay lại, chờ bị xử lý đi." Lưu gia thả Chá Cô Tiếu rời đi.

Thấy Chá Cô Tiếu đi ra khỏi lều trại, Lưu gia đánh giá Tô Thần và Tô Nghĩa Thiên trước mắt. "Bọn mày đừng trách tao, muốn trách thì trách cái thế đạo này, anh em đều không có tiền, ngay cả cơm cũng ăn

không nổi, chỉ có thể kiếm chút tiền từ trên người bọn mày tiêu xài." Lưu gia nhìn mấy người Tô Thần trước mắt, "Người xứ khác như bọn mày ở cái mảnh đất Đằng Thị này, cũng không có bối cảnh nhân mạch, chỉ có thể tiêu tiền giải tai thôi." Lời gã vừa dứt, Chá Cô Tiếu vốn đã ra khỏi lều trại bỗng nhiên vén rèm lại đi vào.

Lưu gia có chút không hiểu ra sao.

Ngay tại lúc gã chuẩn bị mở miệng dò hỏi, Chá Cô Tiếu bỗng dưng giơ tay.

Y thương pháp tinh diệu, giỏi dùng súng đôi.

Trước đó trong cổ mộ Bình Sơn, Tô Thần đã từng lĩnh giáo thương pháp của y. "Đoàng...

Đoàng..." Hai tiếng súng vang lên, trong nháy mắt có hai tên lính ngã xuống đất.

Vừa rồi Chá Cô Tiếu đi ra khỏi lều trại chỉ là vì mê hoặc Lưu bài trưởng, hiện tại đột nhiên sát một cái hồi mã thương, đánh cho tất cả mọi người trở tay không kịp.

Tô Thần cũng vội vàng ra tay, hắn thương pháp đã sớm đại thành.

Hai người hợp lực, chẳng qua là khoảnh khắc thời gian, liền giải quyết đám lính du côn kia.

Súng lục của Tô Thần càng là đỉnh tại trên đầu Lưu gia: "Người đâu?" "Ở lều trại bên cạnh, bên cạnh." Lưu gia hoảng hồn.

Gã đâu nghĩ đến hai người này cư nhiên hung mãnh như vậy, trong chớp mắt đã giết sạch thuộc hạ trong lều trại. "Rầm rập rập..." Bên ngoài vang lên một trận tiếng bước chân hỗn loạn.

Tiếng súng vừa rồi đã kinh động những người khác trong doanh địa.

Hàng trăm người vây quanh bên ngoài.

Tô Thần chĩa súng vào Lưu gia đi ra khỏi lều trại. "Đừng động thủ, ngàn vạn lần đừng động thủ." Lưu gia sợ vỡ mật, "Đều tránh ra, mau mẹ nó tránh ra hết cho tao!" Đám lính đầu to kia nhao nhao nhường ra một con đường.

Biểu ca của Lưu gia chính là lão đại của đám người này, nếu Lưu gia xảy ra chuyện gì, đám người bọn họ khẳng định phải chịu phạt. "Đưa người bạn kia của ta ra đây!" Tô Thần ra lệnh. "Mau mời Tiểu Hổ huynh đệ ra đây." Lưu gia vội vàng hô to.

Sợ chậm một giây, cái mạng nhỏ của mình khó giữ.

Không bao lâu, Tiểu Hổ bị trói hai tay được đưa ra. "Thần ca!" Tiểu Hổ biết ngay Tô Thần nhất định sẽ tới cứu mình.

Chương 109

"Chúng ta đi!" Tô Thần hiệp trì Lưu gia, dẫn người ra khỏi doanh trại binh lính. "Uỳnh uỳnh uỳnh..." Ngay khi mấy người đang đi ra ngoài, một trận tiếng nổ động cơ ô tô vang lên.

Chỉ thấy một chiếc xe hơi cổ lỗ sĩ dừng lại trước mặt mọi người.

Một người đàn ông trên mặt có vết sẹo đao dẫn đầu bước xuống, trên người tràn đầy uy nghiêm. "To gan, dám gây sự trên địa bàn của ta!" Người đàn ông mặt sẹo lạnh lùng nhìn chằm chằm nhóm người Tô Thần.

Không bao lâu, trong xe lại bước xuống một người đàn ông trung niên, gã hai tay chống nạnh, đột nhiên ngạc nhiên mừng rỡ hô một tiếng: "Tô đại sư?" Người đàn ông trung niên này cư nhiên là La Lão Oai! "Đều chĩa súng vào huynh đệ của ta làm cái gì?

Đều mẹ nó bỏ xuống cho ông." La Lão Oai ra lệnh cho đám đông bỏ súng xuống. "Nghe Đại soái!" Người đàn ông mặt sẹo chính là biểu ca của Lưu gia, cũng là đoàn trưởng nơi này.

Chẳng qua gã đoàn trưởng này hữu danh vô thực, đếm hết cũng chỉ có binh lực một doanh.

Hơn trăm tên lính du côn đuổi theo ra ngoài kia nhao nhao bỏ súng xuống.

Lưu gia sau khi được Tô Thần thả ra, mồ hôi lạnh toát đầy người, gã không nghĩ tới hôm nay cư nhiên đắc tội bạn của La đại soái.

E rằng sắp gặp tai ương rồi, biểu ca gã lần này cũng cứu không được gã.

Trong lúc nhất thời, Lưu gia tối sầm mắt mũi, ngã gục xuống đất.

...

Vài phút sau, nhóm người Tô Thần lại lần nữa được mời về lều trại. "Đúng là đại thủy xung long vương miếu, người một nhà không nhận ra người một nhà." Người đàn ông mặt sẹo cười gượng hòa hoãn bầu không khí, "Biểu đệ kia của tôi lỗ mãng, đắc tội Tô đại sư, tôi thay mặt biểu đệ xin lỗi Tô đại sư." "Tối nay tôi làm chủ, nhất định phải uống mấy ly cho đã." "Cậu ra ngoài trước đi!" La Lão Oai đuổi người đàn ông mặt sẹo đi, vui vẻ trò chuyện với đám người Tô Thần, "Không nghĩ tới cư nhiên đụng phải chư vị ở chỗ này, Tô đại sư, Chá Cô Tiếu tiên sinh, thật sự là duyên phận a." "Sao La đại soái lại ở nơi này?" Tô Thần kinh ngạc nói. "Lần trước đánh phục kích, thủ hạ của tên hỗn đản Mã Long Thành chết và bị thương quá nửa, địa bàn của hắn tôi thuận tay tiếp quản, sau đó tôi lại mở rộng thêm một chút ra phạm vi xung quanh." La Lão Oai giải thích, "Hôm nay tôi đang chuẩn bị tới Đằng Thị thị sát một phen đây, không ngờ liền đụng phải chư vị." Hóa ra là như vậy.

Vốn dĩ La Lão Oai phải chết ở cổ mộ Bình Sơn, sau khi được Tô Thần cứu, gã ngược lại là nhân họa đắc phúc, hiện tại lớn mạnh lợi hại.

Không chỉ địa bàn mở rộng gấp hai ba lần, hơn nữa minh khí trộm từ trong cổ mộ Bình Sơn ra cũng không ít, bán được giá tốt.

Sau đó, La đại soái chiêu binh mãi mã, hiện tại binh nhiều tướng mạnh! "Tha hương ngộ cố tri!" Tô Thần cười cười.

La đại soái này làm người coi như không tệ.

Ít nhất tốt hơn nhiều so với tên đàn ông mặt sẹo kia. "Tối nay nhất định phải uống cho đã." La đại soái rõ ràng thân phận của đám người Tô Thần, lập tức đoán được mục đích bọn họ tới Đằng Thị.

Tối nay lung lạc Tô Thần, đến lúc đó nói không chừng có thể cùng

Tô Thần bọn họ xuống mộ. ...

Chập tối.

Người đàn ông mặt sẹo thiết yến khoản đãi mọi người.

La Lão Oai uống nhiều mấy ly rượu, tay phải đặt lên vai Tô Thần, nhỏ giọng nói: "Tô đại sư, chuyến đi này tính cho tôi một phần nhé!" "Có thể!" Tô Thần gật đầu.

Có được sự ủng hộ của La đại soái, có thể bớt đi rất nhiều phiền toái không nói, rất nhiều việc rườm rà cũng có người làm. "Vậy quyết định thế đi, ngày mai tôi điều một nhóm người cùng các cậu đi." La đại soái hiện tại không dám xuống mộ nữa.

Cổ mộ Bình Sơn lần trước tạo thành bóng ma tâm lý cho gã.

Gã thà rằng ở bên trên hưởng thanh phúc, giao việc xuống mộ cho thủ hạ. "Cứ để Bạch doanh trưởng đi đi." La đại soái nhìn về phía người đàn ông mặt sẹo, "Hắn hiện tại là cấp dưới của tôi, nếu làm không xong việc, sau khi trở về tôi chém đầu hắn!" La đại soái hiện tại trong tay có hơn vạn binh mã, đã trở thành một phương hào cường. "Tô đại sư, vụ tất phải mang theo tôi." Bạch doanh trưởng có chút chột dạ nói.

Gã đắc tội Tô Thần, chuyến đi này chính là dùng để lấy công chuộc tội.

Nếu hầu hạ Tô Thần tốt, trở về được nói giúp vài câu với La đại soái, địa vị của Bạch doanh trưởng có khi còn có thể nước lên thì thuyền lên. "Không cần mang quá nhiều người, cứ một trăm người tả hữu là được." Tô Thần suy tư rồi nói.

Những người này có thể dùng làm công binh, gặp núi mở đường gặp nước bắc cầu. "Được, cứ theo lời Tô đại sư." La Lão Oai lại bưng lên một ly rượu uống một hơi cạn sạch.

Việc này cứ thế quyết định.

Yến hội kéo dài mãi cho đến đêm khuya, Tô Thần mới trở về khách sạn.

Tuy rằng trên người dính đầy mùi rượu, nhưng Tô Thần lại không hề có chút men say nào, cực kỳ tỉnh táo.

Sự nguy hiểm trong Vân Nam Trùng Cốc không hề kém hơn so với cổ mộ Bình Sơn.

Chuyến này đi cũng phải cẩn thận một chút, nếu không dễ dàng xuất hiện biến cố.

Hôm sau, trời vừa hửng sáng.

Mọi người chỉnh đốn đội ngũ, lên đường đi tới Già Long Sơn.

Đường đi gập ghềnh, mọi người chỉ có thể đi bộ, dùng hơn mười con ngựa để thồ vật tư.

Tô Thần đi ở vị trí đầu tiên, Chá Cô Tiếu đi đoạn hậu.

Đi mãi cho đến chập tối, rốt cuộc cũng nhìn thấy một ngọn núi cao mây mù lượn lờ.

Đỉnh núi dường như bị tuyết đọng bao phủ.

Dưới ánh tà dương chiếu rọi, phản chiếu ra hào quang vàng rực rỡ.

Tô Thần dừng bước, nhìn xa về phía thế núi. "Lập Tốn hướng kiêm Tị tam phân." "Lập Tị hướng kiêm Tốn tam phân." "Hữu thủy đảo tả, thu hữu hậu kiên Canh Dậu Tân vượng thủy, Khôn Thân lâm quan thủy, Đinh Mùi quan đái thủy, Bính Ngọ thiên lộc quý nhân thủy, tịnh bản vị trường sinh thủy, đồng quy Quý Sửu chính khố nhi khứ, vi chính sinh hướng!" "Thủy tinh nhu nhược, bất năng tự kết, hoặc ai kim nhi kết huyệt, thị bàng mẫu dã.

Hoặc ỷ mộc nhi kết huyệt, thị ỷ tử dã, dĩ cư tây bắc phương vi đắc địa." Tô Thần lẩm bẩm trong miệng.

Chiếu theo phong thủy mà nói, nơi này ắt có đại mộ. "Tô đại sư!" Lưu doanh trưởng mặt sẹo đi tới, "Đường xá xa xôi đã lâu như vậy, tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát đi." Thể chất của đám người Lưu doanh trưởng không tốt bằng bọn Tô Thần.

Trèo đèo lội suối đường dài, trên mặt ai nấy đều mang theo vẻ mệt mỏi. "Đi thêm một đoạn nữa, phía trước có chỗ nghỉ ngơi." Tô Thần nói.

Nếu nhớ không lầm, dưới chân núi Già Long Sơn có một cái Già Long Trại, bên trong cơ bản đều là di dân của nước Cổ Điền.

Muốn đi vào Trùng Cốc, đầu tiên phải lấy Già Long Trại làm điểm dừng chân.

Tuy rằng người Già Long Trại phản đối người ngoài đặt chân vào Trùng Cốc, thậm chí còn sẽ phái người ngăn trở, nhưng bên phía Tô Thần có hơn một trăm cây súng.

So ra người trong trại cũng không dám làm bậy.

Lại đi thêm gần hai canh giờ, đuổi kịp trước khi trời tối, mọi người rốt cuộc cũng tới một thôn lạc cổ xưa.

Chương 110

Thôn lạc này không lớn, tổng cộng khoảng chừng một trăm người.

Dùng đá xếp thành tường, trên mái nhà lợp cỏ tranh.

Già Long Trại ngàn năm qua, rất ít có người ngoài đặt chân đến.

Thôn làng bế tắc, tuy có giao lưu với bên ngoài nhưng cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đội ngũ cả trăm người tiến vào Già Long Trại, dù là Lão tộc trưởng cũng giật nảy mình.

Nhất là nhìn thấy đám người này đều vác súng, Lão tộc trưởng càng không dám vọng động. "Xin... xin hỏi chư vị đại nhân, tới Già Long Trại có chuyện quan trọng gì a?" Lão tộc trưởng run rẩy hỏi. "Ở nơi này tu chỉnh vài ngày, những chuyện khác ông không cần quản, chuẩn bị cho chúng tôi ba bốn gian phòng nghỉ ngơi là được." Lưu doanh trưởng xua xua tay, ra hiệu cho Lão tộc trưởng đi sắp xếp.

Không bao lâu, phòng ốc đã thu dọn xong.

Tô Thần cùng Doãn Tân Nguyệt và đám người Chá Cô Tiếu vào ở, còn thuộc hạ của Lưu doanh trưởng thì an doanh trát trại ngay trong thôn. "Buổi tối phái thêm người tuần tra." Tô Thần nhắc nhở Lưu doanh trưởng. "Yên tâm đi Tô đại sư, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu." Lưu doanh trưởng vỗ vỗ ngực, "Có tôi ở đây, nhất định có thể bảo đảm an toàn cho ngài." ...

Một bên khác.

Lão tộc trưởng sau khi rời đi liền nhíu mày.

Ông ta đi thẳng tới trước một gian nhà tranh, cung kính nói: "Trương tiên sinh!" "Vào đi!" Trong nhà vang lên một giọng nói.

Sau khi Lão tộc trưởng đi vào, đứng ở đối diện ông ta là một người đàn ông trung niên quần áo xộc xệch, đầu tóc bù xù.

Cả người lôi thôi lếch thếch nằm ở trên giường.

Dưới gầm giường còn có mấy vò rượu rỗng. "Trương tiên sinh, hôm nay có không ít người ngoài tới." Lão tộc trưởng lo lắng nói, "Tôi sợ trong thôn xảy ra chuyện." "Bọn họ lần này tới là nhắm vào cấm địa." Người đàn ông trung niên tóc tai bù xù đã biết mục đích của bọn Tô Thần. "Nhưng... chuyện này..." Lão tộc trưởng hoảng thần.

Đó chính là nơi thần bí nhất của một mạch Già Long Trại, cấm người ngoài đặt chân. "Không cản được đâu, để cho bọn họ đi đi." Trương tiên sinh phất phất tay.

Cả trăm cây súng trên tay, tuy nói đều là binh du côn, nhưng cũng không phải thứ dân thôn Già Long Trại có thể ngăn được. "Chẳng lẽ thật sự không còn cách nào khác sao?" Lão tộc trưởng có chút không cam lòng. "Ngày mai tôi sẽ nói chuyện với bọn họ một chút, đêm nay ngủ sớm đi." Trương tiên sinh lại xách lên một vò rượu, mãnh liệt uống mấy ngụm, sau đó mơ màng ngủ thiếp đi.

Ông ta tên là Trương Hồ Lô, cha ông ta chính là Trương Tam Liên Tử đại danh đỉnh đỉnh.

Trong giới trộm mộ có quy củ, làm một đời nghỉ ba đời, hơn nữa Mạc Kim Phù không thể truyền cho hậu nhân nhà mình.

Trương Hồ Lô ngược lại học được không ít bản lĩnh từ trong tay Trương Tam Liên Tử, nhưng ông ta chưa bao giờ xuống mộ, chỉ mở mấy cửa hàng trong thành.

Cũng may buôn bán không tệ, ngày tháng trôi qua cũng có tư có vị.

Chỉ tiếc ngày lành không kéo dài được bao lâu, có người nhìn trúng việc buôn bán của nhà ông ta, nghĩ trăm phương ngàn kế chèn ép

đuổi ông ta đi.

Thế là Trương Hồ Lô cô thân một mình diệt hơn mười kẻ thù.

Sự tình làm quá lớn, Trương Hồ Lô chỉ có thể chạy trốn khắp nơi.

Ông ta ẩn cư ở trong Già Long Trại, vài năm sau lại đi ra Quan Ngoại, ở Quan Ngoại đầu quân lục lâm, làm lại nghề tổ, sau này lúc tiễu phỉ Trương Hồ Lô được thu biên, lập được một số công lao.

Sau đó ông ta vẫn luôn định cư ở Quan Ngoại, cưới vợ sinh con, có đứa con tên Tư Mã Hôi (theo họ mẹ).

Sau này Trương Hồ Lô lại đưa con trai Tư Mã Hôi đến kinh thành, học nghệ dưới trướng Túy Quỷ Trương Cửu Y, không chỉ học được thuật Tương vật của Lão Trương gia, Hạt Tử Đảo tám thành, thậm chí ngay cả phong thủy toán học cũng cực kỳ tinh thông, cũng có ngoại hiệu Hôi Bát Gia.

Ở thế hệ trẻ, hắn tuyệt đối là một trong những người mạnh nhất.

Đương nhiên, đây đều là nói sau.

Lúc này Trương Hồ Lô vẫn đang thất cơ lỡ vận.

Tay nghề của ông ta rất cao, bản lĩnh của Trương Tam Liên Tử học được bảy tám phần.

Đáng tiếc là Trương Tam Liên Tử chưa bao giờ cho ông ta xuống mộ.

Rất nhiều thứ đều là Trương Hồ Lô nghe được từ chỗ Thiên Hốt Nghê, Kim Toán Bàn, Thiết Ma Đầu.

Còn về Âm Dương Nhãn Tôn Quốc Phụ, chỉ có thể tính là nửa cái đồ đệ.

Rượu tỉnh, bên ngoài trời đã sáng rõ.

Mặt trời mới mọc, ráng chiều ngàn dặm.

Trương Hồ Lô vươn vai bò dậy từ trên giường, cũng không rửa mặt, đỉnh đầu tóc rối bù đi tới trước phòng đám người Tô Thần.

Tuy rằng chưa từng xuống mộ, Mạc Kim Phù cũng không truyền cho ông ta.

Nhưng ông ta cũng coi như là hậu nhân của một mạch Mạc Kim.

Tiếng lóng trong nghề ông ta đều hiểu. "Báo cái tên đi (Súy cá mạn ba), chư vị đều là từ đâu tới?" Trương Hồ Lô cũng không sợ đám người trước mắt, đi thẳng vào vấn đề hỏi. "Bái sơn yếu bái Long Lâu sơn, Long Lâu sơn thượng kim quang thiểm.

Mạc Kim phù thượng Phát Khâu ấn, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện." (Bái núi phải bái núi Long Lâu, trên núi Long Lâu ánh vàng lòe.

Trên bùa Mạc Kim có ấn Phát Khâu, chiếu ra gió vàng thổi đầy mặt.) Tô Thần cũng không ngờ tới, người đàn ông trung niên bẩn thỉu trước mắt này cư nhiên cũng là người trong nghề trộm mộ.

Thế là báo ra thân phận của mình. "Nói bậy, tôi chưa từng thấy qua nhân vật như cậu.

Sư phụ cậu là ai?" Trương Hồ Lô giật mình, cũng không lo được cái khác, trực tiếp chất vấn, "Là Kim Toán Bàn hay là Thiết Ma Đầu?" "Đều không phải!" Tô Thần lắc đầu, "May mắn đạt được truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, nhưng chỉ là nửa cái Mạc Kim Giáo Úy mà thôi." `【Đinh!

Chúc mừng túc chủ tiếp xúc với nhân vật cốt truyện Trương Hồ Lô, tiến độ gia tộc +16%.】` Trong đầu Tô Thần vang lên âm thanh của hệ thống.

Cư nhiên là hậu nhân của Trương Tam Gia, Tô Thần cũng kinh

hãi.

Ở trước mặt người ta đúng thật có chút múa rìu qua mắt thợ rồi. "Trích tinh nhu thỉnh khôi tinh thủ, Bàn Sơn bất bàn Thường Thắng sơn, thiêu đích thị long phượng như ý hương, ẩm đích thị ngũ hồ tứ hải thủy." (Hái sao cần thỉnh tay Khôi Tinh, Bàn Sơn không dời núi Thường Thắng, đốt chính là hương long phượng như ý, uống chính là nước ngũ hồ tứ hải.) Chá Cô Tiếu tự báo gia môn. "Hóa ra là Bàn Sơn Khôi Thủ!" Trương Hồ Lô chấn kinh.

Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim.

Luận về thân phận, Chá Cô Tiếu còn cao hơn ông ta một bậc.

Lại là Bàn Sơn, lại là Mạc Kim, còn có cả trăm tên lính mang súng.

Chương 111

Xem ra mưu đồ của bọn họ rất lớn.

Muốn ngăn cản đám người này tiến vào Trùng Cốc, gần như là chuyện không thể nào. "Làm phiền chư vị đừng quấy rầy dân làng nơi này." Trương Hồ Lô chắp tay, "Còn về Hiến Vương Mộ ở Trùng Cốc, chư vị cứ tự nhiên!" "Yên tâm, chúng tôi chỉ xuống mộ, không thương tổn người." Tô Thần nói. "Nhiều tay nghề giỏi cùng xuất động như vậy.

Chỉ còn thiếu Phát Khâu và Tả Lĩnh thôi." Trương Hồ Lô cảm khái một tiếng.

Ông ta không biết là, Hồng Cô Nương trong đám người chính là một mạch Tả Lĩnh.

Nếu như Phát Khâu lại đến nữa, coi như là tứ môn tề tụ.

Bao nhiêu năm rồi đều không có thịnh sự như vậy. ...

Sau khi trở về phòng, Trương Hồ Lô nằm ở trên giường, xách bầu rượu lên uống. "Trương tiên sinh, sự tình làm xong chưa?" Lão tộc trưởng đẩy cửa đi vào, hỏi.

Trương Hồ Lô cười khan hai tiếng: "Lão tộc trưởng, ông thật đề cao tôi quá.

Tôi làm gì có bản lĩnh ngăn được bọn họ!

Bất quá đã ước pháp tam chương, bọn họ sẽ không vô cớ ra tay với người trong thôn.

Còn về việc bọn họ rốt cuộc muốn làm gì, trong lòng Lão tộc trưởng ngài hẳn là rõ ràng, cũng không cần quản nữa!" "Nhưng..." Lão tộc trưởng thở dài một hơi, "Dù sao cũng là cấm địa a!" Suy tư

hồi lâu, Lão tộc trưởng lại nhìn về phía Trương Hồ Lô: "Trương tiên sinh, làm phiền ngài đi vào cùng một chuyến đi!

Cũng coi như là giúp chúng tôi trông chừng một chút!" Để đám người ngoài này đi vào, trong lòng Lão tộc trưởng bất an, nhưng cũng không thể làm gì. "Được rồi!" Trương Hồ Lô nhận lời.

Chín giờ sáng, mặt trời lên cao. "Nhổ trại!" Tô Thần quát to một tiếng, tất cả mọi người bắt đầu hành động, tiến về phía Vân Nam Trùng Cốc.

Trương Hồ Lô đi theo sau lưng Tô Thần.

Một lát sau, mọi người đi tới bờ sông.

Nơi này chính là lối vào Hiến Vương Mộ. "Kết bè!" Tô Thần lần nữa ra lệnh.

Hồng Cô Nương là tay thiện nghệ trong việc này, do cô ra mặt dạy bảo mọi người.

Nhìn động tác quen thuộc kia của Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô chắp tay về phía cô: "Xin hỏi có phải là một mạch Tả Lĩnh?" "Trường Thắng sơn thượng hữu cao lâu, tứ phương anh hùng đáo thử lai.

Long phượng như ý kết cố giao, ngũ hồ tứ hải thủy thao thao." (Trên núi Thường Thắng có lầu cao, anh hùng bốn phương đến nơi này.

Long phượng như ý kết bạn cũ, nước ngũ hồ tứ hải cuồn cuộn chảy.) Hồng Cô Nương báo ra gia môn của mình. "Quả nhiên!" Trương Hồ Lô đã tê liệt cảm xúc rồi. "Hồng cô nương là Nhị đương gia của Thường Thắng Sơn!" Tô Thần giới thiệu. "Thất kính thất kính!" Trương Hồ Lô lại chắp tay. "Trương tiên sinh là hậu duệ của Trương Tam Gia." Tô Thần giới thiệu Trương Hồ Lô với mọi người.

Ông ta tuy rằng tập được chân truyền của Trương Tam Gia,

nhưng trên ý nghĩa nghiêm khắc thì không tính là người trong nghề này.

Cho nên cũng không thể dùng danh xưng Mạc Kim Giáo Úy để giới thiệu bản thân. "Cư nhiên là hậu nhân của Trương Tam Gia." Mọi người chấn kinh.

Đại danh Trương Tam Liên Tử uy chấn giới đạo mộ. "Chư vị chê cười rồi, tôi không làm nghề này, lần này tới cũng không phải xuống mộ.

Chư vị xuống dưới mộ thì cứ tùy ý, chỉ cần không phá hoại quy mô lớn là được." Trong lúc nói chuyện, bè trúc đã kết xong.

Mọi người ngồi lên bè trúc xuôi dòng mà xuống.

Ước chừng sau một canh giờ, bè trúc tiến vào trong một hang động.

Dòng nước nơi này đã biến thành mạch ngầm.

Trong động tối đen như mực.

Sau khi đốt đuốc dự phòng lên mới có thể nhìn rõ vách đá hai bên bờ. "Các cậu nhìn xem, kia là cái gì?" Trong đội ngũ có người kinh hô.

Mọi người đồng loạt nhìn lên đỉnh đầu.

Chỉ thấy giữa không trung treo từng vật thể hình dài, bị lớp vải đã sớm thối rữa bao bọc lấy.

Những vật thể kia càng ngày càng thấp, nếu không chú ý sẽ đụng phải.

Có người hiếu kỳ, chạm vào vật thể này. "Đừng động vào!" Tô Thần vội vàng quát.

Nhưng lúc này đã quá muộn.

Những vật thể kia nhanh chóng rơi vào trong sông. "Mau đi!" Tô Thần vội nói, "Đây là Bì Dũng (hình nộm da người), năm đó Hiến Vương đem cổ trùng rót vào trong cơ thể những người này." Những cổ trùng kia tịnh chưa chết, chỉ cần đụng phải nước là có thể sống lại.

Tốc độ chèo bè trúc tăng nhanh, nhưng lúc này mặt nước lại sôi trào lên.

Giống như nước đun sôi vậy. "Nhanh hơn chút nữa, đừng để tiếp xúc với nước sông!" Tô Thần quát.

Không bao lâu, từng con từng con ong trùng từ trong nước bay ra, lao về phía mọi người.

Mấy vị thuộc hạ của Lưu doanh trưởng trong lúc hoảng loạn rơi vào trong nước, trong nháy mắt bị những độc trùng này nuốt chửng.

Chỉ trong chớp mắt liền biến thành bộ xương trắng hếu.

Tốc độ chèo bè trúc tuy càng ngày càng nhanh, nhưng những ong dũng kia cũng càng ngày càng nhiều.

Bọn chúng hình thành một đoàn bóng đen dưới nước, kéo bè trúc muốn lôi vào trong nước.

Lúc này dòng sông hình thành một cái xoáy nước, bè trúc không thể động đậy.

Ngay lúc mọi người lo lắng không thôi, động tĩnh trong nước đột nhiên biến mất. "Tình huống gì vậy?" Có người cúi người quan sát dưới nước.

Giây tiếp theo, một con cá lớn từ trong nước lao ra, cắn vào mặt hắn, ngạnh sinh sinh lôi người nọ vào trong nước. "Là Thực nhân ngư (cá ăn thịt người)!" Tô Thần lạnh lùng nói.

Vừa rồi những độc trùng kia chính là bị đám Thực nhân ngư này

đuổi đi, trở thành thức ăn của chúng.

Chương 112

Hiện tại độc trùng không còn, đám Thực nhân ngư này muốn bắt đầu ra tay với mọi người.

Bè trúc phát ra từng trận tiếng cọt kẹt.

Những con Thực nhân ngư kia đang cắn xé dây thừng của bè trúc. "Rào rào!" Một cái bè trúc dẫn đầu không chống đỡ được mà tan rã, mười mấy tên lính đứng bên trên rơi vào trong nước, trong nháy mắt bị Thực nhân ngư cắn đến máu thịt be bét.

Bè trúc của những người khác rốt cuộc cũng có thể di chuyển, tốc độ chèo lại lần nữa tăng nhanh.

Ước chừng qua khoảng một chén trà, Tô Thần nhìn thấy một bờ sông bằng phẳng, vội vàng ra lệnh cho mọi người lên bờ.

Nếu không thì bè trúc cũng không chống đỡ được bao lâu.

Hơn một trăm người tiến vào Trùng Cốc, cái này còn chưa được bao lâu đã tổn thất hơn hai mươi người.

Trong lòng Lưu doanh trưởng đã nảy sinh ý muốn rút lui.

Sớm biết vậy đã không tới cái địa phương quỷ quái này rồi, quá mẹ nó nguy hiểm. "Tô đại sư, chúng ta rút đi!" Lưu doanh trưởng nói. "Rút?

Hiện tại còn có thể trở về sao?" Tô Thần nhìn về phía mặt sông, bè trúc toàn bộ đều tan rồi, thành từng cây từng cây trúc lẻ loi.

Muốn rút về chỉ có thể bơi trong nước.

Nhiều Thực nhân ngư như vậy, cũng chẳng khác gì tìm chết.

Lưu doanh trưởng nhìn về phía mặt sông, lòng còn sợ hãi. "Tiếp

tục đi về phía trước, còn có một đường sinh cơ!" Tô Thần dẫn theo mọi người lần nữa đi về phía trước.

Trong động u ám, đi ước chừng mười mấy dặm đường rốt cuộc cũng đi ra khỏi sơn động, trước mắt không có cảm giác rộng mở trong sáng, ngược lại càng thêm áp lực.

Từng cây cổ thụ che trời che khuất ánh mặt trời, bước đi trên cành khô lá mục. "Hiến Vương sinh tính tàn bạo, trong mộ của hắn nguy hiểm trùng trùng, tà khí ngút trời.

Hơn nữa nhiều năm như vậy trôi qua, những tà khí này không biết đã nuôi dưỡng ra bao nhiêu tinh quái!" Trương Hồ Lô thở dài một hơi, dù là cha ông ta Trương Tam Liên Tử cũng không dám một mình đặt chân đến nơi này. "Sự tại nhân vi!" Chá Cô Tiếu hai mắt đỏ ngầu, vằn vện tơ máu.

Anh tới nơi này chính là vì tìm kiếm manh mối của Mộc Trần Châu, dù cho rút về không có nguy hiểm gì, anh cũng sẽ tiếp tục đi.

Lần nữa tiến lên, mọi người hành tẩu trong rừng rậm.

Đúng lúc này, một trận âm thanh kỳ quái vang lên.

Tô Thần dừng bước, nhìn về nơi không xa, chỉ thấy trong bóng đêm có hai đoàn lửa xanh lè, giống như đang nhìn chằm chằm mọi người.

Là con quái điểu trong Trùng Cốc.

Tô Thần ra hiệu cho người phía sau ra tay.

Sau một trận súng vang lên dày đặc, con quái điểu kia biến mất không còn tăm hơi.

Ngay sau đó, mọi người đi tới chỗ con quái điểu vừa đứng.

Một cây cổ thụ thô to sừng sững ở đây, nhờ vào ánh đuốc, Chá Cô

Tiếu rất nhanh liền phát hiện cây cổ thụ này có một tia không đúng. "Tô tiên sinh!" Ánh mắt Chá Cô Tiếu rơi vào trên thân cây cổ thụ, chỉ thấy nơi đó giống như đang đặt một cỗ quan tài màu đỏ. "Động thủ!" Tô Thần phân phó.

Ngay lập tức, đám lính dưới tay Lưu doanh trưởng đem quan tài hạ xuống.

Cỗ quan tài to lớn xuất hiện trước mắt mọi người, quan tài này không biết được chế tạo từ loại dược liệu gì, toàn thân đỏ như máu. "Từ xưa đến nay, nơi hạ táng quan tài đều là đất có phong thủy tuyệt giai, sao lại đem quan tài đặt ở trên cây chứ?" Hồng Cô Nương khó hiểu. "Nơi này phong thủy cực tốt, là 'Thủy Long Vựng' độc nhất vô nhị." Tô Thần chậm rãi nói, "Cho nên không thể giải thích theo phong thủy học bình thường.

Cỗ quan tài này cực có khả năng là một trong những người bồi táng, cũng là tinh vị phụ cận chủ mộ huyệt." Chá Cô Tiếu gật gật đầu, hiểu được suy nghĩ của Tô Thần: "Cỗ quan tài này là bồi lăng, cây đại thụ kia chính là quan quách.

Xem ra Hiến Vương Mộ ở ngay chỗ này, chúng ta không đi sai hướng." Nghe vậy, mọi người đều gật đầu. "Vậy thì mở quan tài đi, xem thử bên trong rốt cuộc có cái gì." Lưu doanh trưởng thấy hứng thú.

Vừa rồi gặp nguy hiểm gã muốn quay lại, hiện tại bảo bối ngay trước mắt, Lưu doanh trưởng đã không nhấc nổi chân, nhìn chằm chằm vào quan tài.

Bảo vật trong mộ tùy tiện lấy ra một món, đều giá trị liên thành. "Chi nha!" Nắp quan tài dày nặng bị xốc lên, chỉ thấy bên trong tràn ngập chất lỏng màu đỏ, giống như máu tươi vậy. "Đây là một loại chất bảo quản được nghiên cứu từ thảo dược." Tô Thần nói, "Không

cần lo lắng!" Tô Thần vừa dứt lời, chất lỏng trong huyết quan lần nữa phát sinh biến động.

Giống như có thứ gì đó muốn từ trong đó chui ra.

Mọi người hoảng thần, nhao nhao lui về phía sau.

Ngược lại Tô Thần không hoảng hốt đứng ở bên cạnh quan tài, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, lạnh lùng nhìn một màn trước mắt.

Một lát sau, một thi thể đeo mặt nạ vàng ròng từ trong chất lỏng màu đỏ nổi lên.

Trừ cái đó ra, trong tay thi thể còn nắm một cây thủ trượng, nhìn qua giống như làm bằng ngọc. "Hẳn là tế tư hoặc là vu sư." Tô Thần phân tích thân phận của nữ thi.

Còn ánh mắt của Chá Cô Tiếu thì nhìn chằm chằm vào mặt nạ trên mặt nữ thi, đồ án của mặt nạ vàng ròng chính là Mộc Trần Châu.

Chẳng lẽ Mộc Trần Châu thật sự ở trong Trùng Cốc này? "Lão Đao (Old Six), mang hai món đồ bồi táng này đi." Tô Thần lần nữa phân phó.

Mặt nạ vàng và Long Hổ đoản trượng tiếp theo có thể có tác dụng lớn.

Hắc Bối Lão Lục tiến lên, từ trong quan tài lấy ra mặt nạ vàng cùng với đoản trượng, sau đó cẩn thận lau chùi.

Ngay sau đó, ánh mắt Chá Cô Tiếu cùng Tô Thần lại rơi vào trên những hình vẽ chạm khắc trên thân quan tài.

Chỉ thấy một tòa cung điện xây trên những đám mây, thần bí khó lường. "A!" Đột nhiên, trong đám người truyền ra một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy một người phảng phất bị thứ gì đó quấn lấy, bay nhanh

về phía quan tài.

Những người khác vội vàng kéo thân thể hắn lại.

Lúc này, mọi người mới nhìn rõ là một sợi tuyến thịt màu đỏ quấn lấy cổ chân người nọ.

Ngay sau đó, bên trong quan tài tuôn ra từng sợi từng sợi tuyến thịt màu đỏ, không ngừng công kích về phía mọi người.

Đều là cái quan tài này giở trò quỷ, Tô Thần chém một đao vào thi thể trong quan tài, chém xuống đầu của nó.

Theo thi thể bị phá hư, những tuyến thịt màu đỏ kia giống như mất đi sinh cơ, nhanh chóng héo rút khô quắt. "Cái...

Chương 113

cái này rốt cuộc là thứ đồ chơi gì a?" Lưu doanh trưởng kinh hãi.

Tô Thần không để ý đến gã, mà là phân phó mọi người tiếp tục tiến lên.

Trong đội ngũ, người Già Long Trại nhìn mặt nạ vàng và Long Hổ đoản trượng lấy ra từ trong quan tài, trong lòng đều không phải mùi vị.

Bọn họ là di dân nước Cổ Điền, thật muốn nói thì, những đồ bồi táng này cũng đều là của bọn họ.

Muốn xuống mộ cũng phải là người của bọn họ xuống.

Đồ bồi táng cũng đều là của bọn họ.

Nhưng hiện tại những bảo bối này đều bị người trước mắt lấy đi, bọn họ trong lòng không cam tâm.

Nhưng vừa nghĩ tới đối phương nhiều súng như vậy, cũng chỉ đành thôi.

Không bao lâu, mọi người rốt cuộc cũng từ trong rừng u ám đi ra.

Đập vào mắt là một vùng đất trống trải, mặt trời gay gắt trên trời chiếu đến mức người ta có chút không mở mắt nổi. "Đều đã giữa trưa rồi, sao lại nhiều sương mù như vậy?" Hắc Bối Lão Lục tò mò nói. "Đó là độc chướng khí, muốn sống mạng thì đều đeo mặt nạ lên, đừng để da thịt bại lộ trong không khí." Có Tô Thần nhắc nhở, mọi người mới bịt mình kín mít.

Xuyên qua độc chướng khí, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Rốt cuộc cũng tới phương vị đại khái của Hiến Vương Mộ rồi.

Chá Cô Tiếu thành thạo ngồi xổm trên mặt đất, gạt lá khô ra nhìn thoáng qua bùn đất phía dưới. "Hiến Vương tinh thông phong thủy kỳ thuật, có thể thay đổi bố cục phong thủy." Chá Cô Tiếu nói, "Nếu đoán không sai, nơi này hẳn chính là nơi thứ chín 'Huyết Nhãn', chúng ta phải tìm được chỗ để đi xuống." Nói xong, Chá Cô Tiếu nhìn về phía Tô Thần.

Trong những người ở đây, trừ Tô Thần ra, Chá Cô Tiếu căn bản không nghĩ tới còn người nào khác có thủ đoạn phong thủy bực này.

Cũng chỉ có Tô Thần mới có thể tìm được Hiến Vương Mộ. "Liêm Trinh phát tổ, từ lâu hạ điện, khai trướng khởi phục, hốt đại hốt tiểu, xuyên trướng quá hạp, trung tâm xuất mạch." Tô Thần bắt đầu thôi diễn, "Canh long Quý khố Tốn triêu tông, Khôn vị cao phong Tể Tướng công.

Long Tốn phong Khôn Canh hướng vị, Quý phương phóng thủy phúc vô cùng.

Đinh long Cấn khố tòng Canh đáo, Quý hướng lập Oanh vị lục khanh.

Canh long Ất hướng Khôn xuất thủy, quy Cấn do lai phúc thọ tăng..." Theo Tô Thần không ngừng thôi diễn, hắn đã nhìn ra bố cục phong thủy nơi này. "Gần đây hẳn là có một tòa miếu Sơn Thần, đất đỏ trên mặt đất vừa rồi chính là 'đoạn trùng đạo' (đường ngăn côn trùng), mục đích chính là để bảo vệ miếu Sơn Thần, sẽ không bị kiến trùng phá hoại." Tô Thần lần nữa nói, "Chỉ cần tìm được miếu Sơn Thần, là có thể tìm được phạm vi di chỉ chân chính.

Đến lúc đó có thể nghĩ cách đi vào." Nghe lời Tô Thần, Lưu doanh trưởng lập tức phân phó thủ hạ tản ra bắt đầu tìm kiếm miếu Sơn Thần.

Không bao lâu, có người phát hiện ra một lối vào chật hẹp.

Xuyên qua lối vào này, mọi người liền đi tới trước một ngôi miếu Sơn Thần cỏ dại rậm rạp, tường đổ vách xiêu.

Sau khi tiến vào miếu Sơn Thần, ánh mắt mọi người bị hai bức tượng đá cao lớn hấp dẫn.

Sơn Thần bên trái trong tay bưng một cái hồ lô rượu, Sơn Thần bên phải trong tay nâng một con cóc (thiềm thừ).

Tràng diện quỷ dị đến cực điểm. "Lối vào hẳn là ở chỗ này." Tô Thần từ từ nói, "Tản ra tìm lối vào, tranh thủ sớm chút đi vào." Trong lúc mọi người tản ra tìm kiếm, Tô Thần đi tới sau lưng tượng thần.

Gạt cỏ dại ra, Tô Thần nhìn thấy trên mặt đất có một cái ngăn ngầm.

Sau khi ấn xuống, trong miếu Sơn Thần dị biến đột nhiên xuất hiện, chỉ thấy trong miếu xuất hiện tám cái điêu khắc đá. "Những tượng đá này được bố trí theo Cửu Môn Bát Quái, chỉ có ba lần cơ hội, một khi ba lần đều thất bại sẽ bị khóa chết." Tô Thần bảo những người khác chớ vọng động, hắn cô thân một mình đi tới bên cạnh tượng đá.

Theo Tô Thần không ngừng ra tay, trên mặt đất xuất hiện một lối vào.

Từ nơi này đi vào liền có thể tiến vào Hiến Vương Mộ.

Bất quá trong mộ quá mức nguy hiểm, Tô Thần lần nữa dặn dò mọi người cẩn thận một chút, sau đó mới bắt đầu xuống mộ.

Không bao lâu, mọi người đi tới bên một dòng sông ngầm.

Có Tô Thần nhắc nhở, mọi người toàn bộ đều cẩn thận từng li từng tí.

Trong dòng sông này có một con 'Vực Lang Trường Trùng', hay

còn gọi là Hoắc thị bất tử trùng, toàn thân cứng rắn, thủy hỏa bất xâm.

Được Hiến Vương dùng đẳng thuật đặc thù nuôi dưỡng, hung hãn dị thường.

Tô Thần tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, nhìn chằm chằm vào mặt nước.

Quả nhiên, một lát sau mặt nước bắt đầu dao động, một con quái vật khổng lồ trong nháy mắt lao ra khỏi mặt nước, công kích về phía mọi người.

Khá lắm!

Đối mặt với Vực Lang Trường Trùng khủng bố như vậy, tất cả mọi người đều có chút kinh hoảng thất thố. "Điểm yếu của nó ở trên lưỡi." Tô Thần nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu, "Hai người các anh từ bên cạnh dương công (tấn công nghi binh), hấp dẫn sự chú ý của nó, tôi tấn công từ chính diện." Sau đó, Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu nhanh chóng xông lên.

Hắc Bối Lão Lục cầm Quan Sơn Đao chém xuống một đao, chỉ phá vỡ lớp da của Vực Lang Trường Trùng, tịnh không tạo thành tổn thương thực tế.

Cũng may Vực Lang Trường Trùng đã bị kéo cừu hận thành công, không ngừng công kích về phía Hắc Bối Lão Lục.

Tô Thần vài cái nhảy vọt đi tới đỉnh đầu Vực Lang Trường Trùng, một đao bổ xuống.

Nơi này cũng là chỗ yếu ớt của nó.

Hắc Kim Cổ Đao quá sắc bén, cho dù là lân giáp trên người Vực Lang Trường Trùng cũng không thể ngăn cản động tác của Tô Thần.

Theo Tô Thần một đao lại một đao chém xuống, không bao lâu, Vực Lang Trường Trùng triệt để ngã trên mặt đất, mất đi sinh cơ. "Tô đại sư, ngài... ngài thật lợi hại." Lưu doanh trưởng kinh rớt cả cằm.

Quái vật lợi hại như vậy cư nhiên bị Tô Thần nhẹ nhõm giải quyết. "Tiếp tục lên đường đi, còn không ít phiền toái đâu." Tô Thần dẫn theo mọi người lần nữa khởi hành.

Ước chừng nửa canh giờ sau, Tô Thần lần nữa dừng bước, nhìn về phương xa.

Chỉ thấy trên đỉnh núi xuất hiện một tòa cung điện.

Tòa cung điện này quá cao, mây mù cũng chỉ có thể trôi nổi ở sườn núi.

Tòa cung điện kia chính là Hiến Vương Mộ!

Nhất thời, trong lòng mọi người kích động, men theo sạn đạo (đường sàn gỗ ven núi) leo về phía đỉnh núi.

Lại qua một canh giờ, mọi người rốt cuộc cũng leo lên đỉnh núi.

Chỉ thấy một tòa cung điện vô cùng hùng vĩ xuất hiện trước mặt mọi người, một con đường lớn thẳng tắp nối liền cung điện và lối ra sạn đạo.

Bộ dáng cung điện kia làm chấn kinh mọi người.

Mà đây chỉ là Minh Lăng của Hiến Vương. "Thật không ngờ một tiểu vương biên thùy cư nhiên cũng có thể kiến tạo cung điện khôi hoằng như thế." Đi lại trên mây, Hồng Cô Nương không khỏi cảm khái.

Chương 114

Tòa cung điện này bảo tồn quá tốt, hơn nữa bố cục phong thủy cũng thuộc về thượng thừa.

Trên hai trụ đá trước cung điện, phân biệt khắc mười sáu chữ: "Huyền Chi Hựu Huyền, Chúng Diệu Chi Môn, Lăng Vân Thiên Cung, Hội Tiên Bảo Điện".

Cửa đá dày nặng của cung điện chặn lại đường đi của mọi người. "Đưa Long Hổ đoản trượng cho tôi." Tô Thần phân phó.

Hắc Bối Lão Lục đưa thủ trượng cho Tô Thần.

Chỉ thấy Tô Thần tách thủ trượng thành hai phần, phân biệt cắm vào chỗ khuyết trên cửa.

Giây tiếp theo, thủ trượng khảm hợp biến mất trên cửa đá.

Mà cửa đá dày nặng cũng có thể mở ra.

Men theo cửa đá đi vào, trong đại điện trống trải hai bên đầy rẫy những tượng đá kỳ dị.

Những tượng đá này hình thù kỳ quái, biến nơi này thành nơi ở của tiên gia thần linh vậy.

Lúc đầu Hiến Vương Mộ kiến tạo tòa cung điện này, mục đích chính là hấp dẫn tiên gia trên trời lâm trần, sau đó đưa hắn đi.

Nhưng đáng tiếc, lần này đi vào không phải thần tiên, mà là đám phàm nhân Tô Thần.

Trên bức tranh khắc trên tường chính là Hiến Vương, trên vương miện hắn đội có khảm Mộc Trần Châu.

Bên dưới còn có văn tự, đủ để chứng thực Mộc Trần Châu đang ở

trong Hiến Vương Mộ này.

Cuối thời nhà Tần, viên Mộc Trần Châu này rơi vào trong tay Hiến Vương.

Thời nhà Hán, thiên tử phái sứ giả đòi Mộc Trần Châu, nhưng Hiến Vương không nỡ dâng Mộc Trần Châu lên, cho nên dẫn theo thủ hạ tách khỏi nước Cổ Điền, đi tới Trùng Cốc này.

Hao phí mấy chục vạn người, rốt cuộc cũng tu kiến ra Hiến Vương Mộ.

Công trình hạo hãn như thế, Hiến Vương năm đó thật là thủ bút lớn.

Đúng lúc này, trong đại điện đột nhiên truyền ra từng trận âm thanh quỷ dị, phảng phất như có người phụ nữ đang cười.

Động phủ thần tiên vốn dĩ tiên khí phiêu phiêu đột nhiên có thêm một tia quỷ dị.

Tô Nghĩa Thiên tìm kiếm tứ phía trong đại điện, đột nhiên, cậu bị một thứ làm cho giật mình.

Phảng phất như có một người phụ nữ ngồi ở trên xà nhà đại điện. "Thần ca, kia là cái gì?" Tiếng kêu của Tô Nghĩa Thiên thu hút sự chú ý của những người khác.

Chỉ thấy trên xà nhà giống như có một cỗ nữ thi không đầu. "Cho nó hai phát súng." Lưu doanh trưởng bưng súng lên định bóp cò. "Đừng động!" Tô Thần ngăn cản hành động của Lưu doanh trưởng, "Chỉ là một con rối gỗ (mộc ngẫu), ngàn vạn lần đừng động vào nó, chúng ta làm việc của chúng ta là được." Con rối gỗ này là nghi thức Hiến Vương làm để đắc đạo thành tiên.

Chỉ cần không động vào rối gỗ sẽ không kích hoạt nguy hiểm.

Đây là cạm bẫy Hiến Vương lưu lại. "Ngoài ra..." Tô Thần chuyển lời, "Lưu doanh trưởng, ông dẫn người ra cửa đại điện canh chừng, dự phòng nguy hiểm." Trong Hiến Vương Mộ này còn có một loại nguy hiểm khác —— Đằng nhân (người dây leo).

Năm đó Hiến Vương cho tử dân của hắn uống thuốc sâu đằng thuật, những tử dân kia đều phát sinh biến dị, biến thành quái vật khát máu.

Tô Thần nhìn về phía ngoài cung điện.

Những đằng nhân kia hẳn là sắp xuất hiện.

Không giải quyết những đằng nhân này căn bản không có cách nào đi ám lăng.

Sau khi để Lưu doanh trưởng dẫn người ra cửa, Tô Thần cũng đi tới cửa cung điện.

Không bao lâu, quái vật bốn chân lít nha lít nhít bò ra.

Bọn chúng chỉ cần ăn thịt người, sẽ lần nữa tiến hóa. "Nổ súng!" Lưu doanh trưởng nhìn thấy những đằng nhân này, bị bộ dáng của chúng làm cho hoảng sợ.

Cũng may những đằng nhân này tịnh không phải vô kiên bất tồi, hơn nữa chúng không có thị lực, chỉ có thể dựa vào thính giác.

Có hỏa lực cường đại duy trì, Tô Thần bớt đi rất nhiều áp lực.

Chỉ tiếc những đằng nhân kia càng ngày càng nhiều, hơn nữa đã bò lên cung điện.

Cũng có không ít binh lính do không chú ý, bị đằng nhân cắn xé, ngạnh sinh sinh nuốt xuống.

Cũng may bên phía Tô Thần hỏa lực hung mãnh.

Sau một trận súng dày đặc, đằng nhân bò lên bị tử thương hầu

như không còn.

Mọi người rốt cuộc cũng có thể an tâm nghỉ ngơi một lát. "Mấy cái đằng nhân này rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Doãn Tân Nguyệt tò mò nói. "Có liên quan đến con Vực Lang Trường Trùng chúng ta vừa giết chết, những đằng nhân này vốn dĩ ở dưới nước, sau khi sống lại không có bất kỳ ý thức gì, chỉ có bản tính khát máu." Tô Thần nói, "Lúc chúng ta trở về nhất định phải chú ý, nếu có thể tìm được đường ra khác, tốt nhất đừng quay lại đường cũ." Những đằng nhân này quá mức nguy hiểm.

Vô số người dây leo không ngừng ùn ùn kéo tới.

Bản tính khát máu bộc lộ không sót chút gì, chúng không có cảm giác đau đớn, dù có bị đứt tay chân vẫn hung hãn dị thường.

May mà hỏa lực bên phía Tô Thần đủ mạnh, mới có thể liên tục áp chế đám người dây leo này.

Phải mất gần một canh giờ, đám quái vật này mới dần tản đi.

Doanh trưởng Lưu xoa xoa cánh tay, nói: "Tô đại sư, nếu đám quỷ này mà tới thêm đợt nữa là đạn dược không đủ đâu." "Xuống mộ trước!" Tô Thần phân phó.

Đám người dây leo này trong thời gian ngắn chắc sẽ không tấn công mọi người nữa.

Đã đến trước cửa lớn lăng mộ Hiến Vương rồi, không xuống mộ thì sao được?

Mọi người quay trở lại Thiên Cung, lục soát khắp mọi ngóc ngách nhưng vẫn không tìm thấy lối đi từ Minh lăng sang Ám lăng. "Xem ra mộ Hiến Vương thật sự vẫn nằm ở bên dưới!" Tô Thần nhìn về phía đáy vực.

Ngay sau đó, Tô Thần dẫn đầu mọi người xuống núi lần nữa, đi

tới đáy vực.

Dòng nước ngầm cuộn trào cuối cùng tụ lại tại một đầm nước.

Lối vào mộ Hiến Vương nằm ngay trong đầm nước này.

Tô Thần là người đầu tiên xuống nước, không lâu sau liền tìm thấy một lối đi ngầm dưới nước.

Xuyên qua lối đi, Tô Thần đến một con sông ngầm khác, thế nước nơi này khá nông.

Trên bờ phía xa là một quần thể kiến trúc cổ kính và tử khí trầm trầm.

Những người còn lại đều men theo lối đi dưới nước mà tới đây. "Lưu...

Doanh trưởng Lưu đâu rồi!" Trong đội ngũ có người hô lên một tiếng.

Tô Thần quay đầu nhìn lại, quả nhiên không thấy bóng dáng Doanh trưởng Lưu đâu.

Chương 115

"Tôi đi xem thử!" Chá Cô Tiếu định quay lại tìm Doanh trưởng Lưu.

Ngay khi hắn vừa dứt lời, mặt nước bỗng nổi lên một người.

Kẻ đó không phải Doanh trưởng Lưu thì còn ai?

Mấy gã lính công binh hợp sức kéo Doanh trưởng Lưu từ dưới nước lên, đang định gọi hắn tỉnh dậy thì thấy Doanh trưởng Lưu đột nhiên mở bừng mắt, há miệng cắn về phía một người lính.

Người lính kia tránh không kịp, phát ra tiếng thảm thiết thê lương. "Chuyện gì vậy?" Trương Hồ Lô cũng là lần đầu gặp phải chuyện này.

Theo lý mà nói vừa rồi mọi người đều hành động cùng nhau, sao tất cả đều không sao, chỉ mình Doanh trưởng Lưu xảy ra chuyện?

Hắc Bối Lão Lục lao lên, dùng sống đao đánh ngã Doanh trưởng Lưu.

Ai ngờ Doanh trưởng Lưu ngã xuống đất xong, đôi mắt đỏ ngầu, lực đạo tăng lên gấp mấy lần, lại lao thẳng về phía Tô Thần. "Rầm!" Tô Thần tung một quyền, đánh bay Doanh trưởng Lưu ra xa.

Cho dù sức mạnh của hắn có tăng lên gấp bội cũng không phải đối thủ của Tô Thần.

Trong lúc Doanh trưởng Lưu bị đánh bay, một khối ngọc thạch từ trên người hắn rơi ra.

Chá Cô Tiếu tiến lên khống chế Doanh trưởng Lưu, tránh để hắn tiếp tục hại người.

Trương Hồ Lô thì nhặt khối ngọc thạch kia lên: "Kỳ lạ, khối ngọc này từ đâu ra?" "Hẳn là hắn tìm được từ trong Thiên Cung trên đỉnh núi." Tô Thần nhận lấy miếng ngọc.

Miếng ngọc này vốn giấu trong cơ thể con rối gỗ ở Thiên Cung, lúc nãy mọi người đang bận ngăn cản người dây leo bên ngoài, vị Doanh trưởng Lưu này lại lén vào trong cuỗm lấy miếng ngọc, định tư túi.

Ai ngờ miếng ngọc này cũng bị yểm Đằng thuật, bên trên phủ một lớp phấn mạt nhàn nhạt.

Doanh trưởng Lưu không chú ý nên trúng chiêu, hiện tại đang rơi vào ảo cảnh. "Đánh ngất hắn đi!" Tô Thần ra lệnh.

Chá Cô Tiếu dùng một đòn chặt tay khiến Doanh trưởng Lưu ngất lịm. "Ai còn là trai tân, cho hắn bãi nước tiểu đi?" Tô Thần hỏi.

Nước tiểu đồng tử có công năng tịch tà, lại có tính kích thích nhất định, vừa khéo có thể khắc chế Đằng thuật trên ngọc thạch.

Mọi người trong đội nhìn nhau.

Ngay cả đám lính dưới trướng Doanh trưởng Lưu cũng đều lắc đầu.

Cuối cùng Chá Cô Tiếu bước lên, tiểu lên mặt Doanh trưởng Lưu.

Không bao lâu sau, Doanh trưởng Lưu lờ đờ tỉnh lại, nhìn cảnh tượng trước mắt, lại nhìn miếng ngọc trong tay Tô Thần, hắn im lặng không dám nói câu nào. "Tiếp tục lên đường thôi." Tô Thần dẫn mọi người đi về phía trước.

Một lát sau, họ đến một bãi đất trống, nơi này bày đầy thi thể.

Hơn nữa những thi thể này đều bốc mùi hôi thối.

Trên mặt đất còn có rất nhiều rãnh câu, bên trong chứa đầy thứ

chất lỏng không rõ tên.

Tô Thần lấy đá lửa ra, châm lửa đốt chất lỏng này, trong nháy mắt một ngọn lửa men theo rãnh câu cháy lan ra xa.

Cả tòa đại điện bừng sáng.

Dưới ánh lửa bập bùng, đại điện chất đống thi hài, ít nhất cũng phải có hơn vạn cái xác.

Dù Doanh trưởng Lưu thân là tiểu đầu mục quân đội cũng chưa từng thấy qua nhiều xác chết đến thế.

Mọi người đều có chút rùng mình. "Thi thể sau khi hủ lạn sẽ chảy ra thi du (mỡ người), trong rãnh câu vừa rồi chính là thi du chảy ra từ đống xác này, rất dễ cháy." Tô Thần chậm rãi nói, "Nhiều xác chết như vậy, đủ thấy địa vị của chủ nhân ngôi mộ cực cao." "Nơi này hẳn chính là Ám lăng của Hiến Vương rồi!" Vừa xây Thiên Cung, lại xây Địa Cung, Tô Thần lại hiểu thêm một tầng về sự tàn bạo của Hiến Vương. ...

Trong đại điện, Trương Hồ Lô tìm thấy một lối đi.

Mọi người men theo bậc thang đi xuống, sau đó đến trước một cánh cửa đá cổ xưa.

Phía trên cửa đá khắc hai chữ "Thiên Môn".

Trên cửa còn có rất nhiều đồ án kỳ diệu, dường như đây chính là con đường thành tiên mà Hiến Vương năm xưa tự tạo cho mình. "Đây là Hiến Vương dùng để Thi giải đăng tiên!" Trương Hồ Lô giải thích, "Đây là một môn thuật pháp, người đắc đạo vứt bỏ thi thể lại thế gian mà bản thân giải hóa thành tiên.

Nhìn bề ngoài thì người đã chết, để lại xác, nhưng cái xác này thực ra chỉ là vật tín vật của hắn.

Cũng giống như ve sầu lột xác, cực tận thăng hoa." Đối với cách làm Thi giải đăng tiên này, Tô Thần không tán thành lắm.

Nhưng với kẻ chấp niệm trường sinh cực lớn như Hiến Vương, có lẽ hắn cũng muốn thử một lần.

Mở cửa đá ra, bên trong tạm thời không có nguy hiểm gì.

Mọi người lần lượt đi qua cửa đá, đến trước một cây cầu gỗ cổ.

Truyền thuyết kể rằng cây cầu này là biểu tượng cho ba kiếp luân hồi của Hiến Vương, mỗi bước đi trên cầu đều tượng trưng cho hồi ức tiền trần vãng sự.

Cây cầu gỗ này cũng không có gì nguy hiểm.

Bước qua cầu gỗ, đập vào mắt là ba cỗ quan tài.

Phía trước nhất là quan tài gỗ Ấm Tử (Ấm Tử Mộc).

Cái gọi là gỗ Ấn Tử hay còn gọi là gỗ Ấm Tử, sinh trưởng trong khe núi rừng già thâm sâu, quanh năm không thấy ánh mặt trời, thân cây màu than đen.

Cây thường một năm mới mọc một vòng niên luân, còn gỗ Ấm Tử thì vài chục đến cả trăm năm mới mọc một vòng.

Giá trị loại cây này còn đắt hơn vàng gấp mười lần.

Cỗ quan tài trước mắt này tối thiểu cũng được làm từ gỗ Ấm Tử vạn năm.

Chỉ riêng cỗ quan tài này thôi đã là trọng bảo rồi. "Đây mới là thiên tài địa bảo chân chính." Trương Hồ Lô cảm thán, "Ngay cả Lão Phật Gia e rằng cũng không dùng được bảo vật cỡ này.

Nghe nói gỗ Ấm Tử đã biến mất tăm từ thời Hán, chỉ cần vận chuyển được cỗ quan tài này ra ngoài, muốn bán vài chục vạn đại dương cũng không thành vấn đề." Tất nhiên, muốn vận chuyển cỗ

quan tài lớn thế này ra ngoài không hề đơn giản.

Chưa nói đến việc quan tài quá lớn khó qua được mật đạo nhỏ hẹp, chỉ riêng đám người dây leo còn sống sót kia cũng không dễ đối phó.

Mang theo một cỗ quan tài lớn thế này ra ngoài thì khác gì tìm chết.

Phía sau quan tài gỗ Ấm Tử là một cỗ quan tài thanh đồng.

Cỗ quan tài thanh đồng khổng lồ bị mấy sợi xích sắt thô to khóa chặt, như thể bên trong có thứ gì đáng sợ. "Đùng đùng đùng..." Đột nhiên, quan tài thanh đồng rung lên bần bật.

Như thể có thứ gì bên trong muốn thoát ra.

Tô Thần nhìn về phía tấm gương trên nắp quan tài, tấm gương đồng này có công hiệu tịch tà, dùng để trấn áp cỗ quan tài thanh đồng này.

Bên trong khả năng cao là một con Tống tử (cương thi).

Chương 116

"Đừng động vào quan tài thanh đồng." Tô Thần cảnh cáo mọi người không được manh động.

Ngay sau đó ánh mắt hắn nhìn lên phía trên, nơi đó hẳn là lối đi thông đến mộ Hiến Vương, chỉ là bên trong đầy rẫy nguy hiểm.

Còn phía dưới quan tài thanh đồng lại tồn tại một ngôi cổ mộ khác.

Quan tài thanh đồng phát ra động tĩnh kịch liệt.

Tô Thần lấy xẻng công binh ra, dùng sức đập mạnh vào tấm gương cổ phía trước quan tài.

Giây tiếp theo, trong động phủ bỗng sáng bừng lên, phía trên mấy cỗ quan tài xuất hiện mười cái xác dữ tợn. "Nến Nhân Ngư!" Chá Cô Tiếu nhận ra thân phận của đám quái vật dữ tợn này, "Tương truyền được chế tạo từ mỡ của người cá phương Đông, sau khi thắp lên thì vạn năm không tắt." "Nơi này tổng cộng có mười cây nến Nhân Ngư, lẽ ra phải ứng với mười cỗ quan tài mới đúng, sao ở đây chỉ có ba cỗ?" Chá Cô Tiếu trăm mối vẫn không có cách giải. "Bên dưới có một cỗ!" Ánh mắt Tô Thần nhìn xuống dưới quan tài thanh đồng.

Dưới sự chấn động kịch liệt, quan tài thanh đồng thế mà làm đứt mấy sợi xích sắt, rơi xuống đất, đập thủng nắp đá vốn phong kín mặt đất, lộ ra một lối đi.

Men theo lối đi xuống dưới, mọi người đến một gian mộ thất mới tinh.

Nơi này vẫn bày biện một cỗ quan tài!

Hiện tại đã xuất hiện bốn cỗ quan tài rồi, hơn nữa xung quanh cỗ

quan tài này bày đầy minh khí. "Thu gom mấy thứ này lại, Lão Đao, huynh canh chừng mấy người này." Tô Thần bảo Hắc Bối Lão Lục trông chừng đám lính công binh, tránh để bọn họ tư túi.

Sau đó dưới sự chỉ đạo của Tô Thần, mọi người bắt đầu mở quan tài.

Thi thể bên trong đeo một chiếc mặt nạ vàng, nhưng khi không khí lùa vào, mặt nạ trên mặt hắn nhanh chóng biến mất, cuối cùng biến thành một khối đen sì. "Cỗ thi thể này được chắp vá từ nhiều chi thể, mà nguồn gốc chắp vá..." Tô Thần nhìn lên tầng mộ thất phía trên, "Hắn là lấy từ thi thể trong ba cỗ quan tài kia." "Cỗ quan tài này là Quỷ Quan, nghe đồn kẻ đại ác sau khi xuống địa ngục sẽ bị trừng phạt, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Nơi này hẳn là đại diện cho Minh giới (âm phủ), phía trên đại diện cho Nhân gian, còn trên nữa, tức là đỉnh chóp mộ thất mới là lăng mộ thật sự của Hiến Vương." Tô Thần biết rõ phía trên đại diện cho cái gì.

Sau khi thu thập hết minh khí trên mặt đất, Tô Thần mới quay lại tầng không gian đặt quan tài gỗ Ấm Tử.

Đến lối đi tầng trên cùng, hai bên vách đá dựng đứng mấy chục pho tượng đá dữ tợn, những tượng đá này trợn mắt nhìn trừng trừng, sát ý sôi sục.

Chá Cô Tiếu biết trong mộ này có manh mối về Mộc Trần Châu, mắt thấy đã qua lâu như vậy mà vẫn chưa có thu hoạch gì, bèn cùng Hồng Cô Nương đi rất nhanh, luôn dẫn trước mọi người.

Không lâu sau, Chá Cô Tiếu đứng trước một vách đá.

Hắn giơ đuốc lên, muốn nhìn rõ chân dung bức bích họa này.

Giây tiếp theo, Chá Cô Tiếu như rơi vào ảo cảnh, tượng thần trên

vách đá đột nhiên vươn một bàn tay ra, bóp chặt lấy cổ hắn.

Tình huống của Hồng Cô Nương cũng giống Chá Cô Tiếu, cũng rơi vào ảo cảnh.

Tượng thần kia sức mạnh vô cùng, Chá Cô Tiếu dùng hết sức bình sinh cũng không thể thoát ra.

Mắt thấy hắn sắp ngạt thở mà chết, Tô Thần cuối cùng cũng ra tay, một đao chém nát tượng đá.

Tượng đá vỡ nát, trước mặt xuất hiện một xác nữ khô đét.

Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương thở hồng hộc: "Đa tạ Tô tiên sinh, vừa rồi tôi không cẩn thận trúng chiêu." Đã xuống biết bao nhiêu cái mộ, nếu không phải Tô Thần ra tay cứu giúp, có lẽ hôm nay hắn thực sự phải bỏ mạng tại đây. "Khách sáo rồi." Tô Thần thản nhiên đáp một câu, ánh mắt đặt lên xác nữ trước mặt.

Xác nữ dung mạo tinh mỹ, trên người đeo rất nhiều vàng bạc châu báu. "Đây chắc là Vương phi của Hiến Vương, chỉ là sao bà ta không nằm trong quan quách mà lại ở đây?" Trương Hồ Lô có chút khó hiểu. "Vào xem sẽ biết." Tô Thần tuy trong lòng biết rõ nhưng không nói toạc ra.

Ngay giây tiếp theo khi Trương Hồ Lô chạm vào xác nữ, da dẻ trên người xác nữ bắt đầu nứt vỡ, hàng vạn con bướm đêm từ trong xác bay ra, lao về phía mọi người.

Chá Cô Tiếu nhanh tay lẹ mắt, bung dù Kim Cương, chắn mọi người ra sau.

Lũ bướm đêm bay ra khỏi lối đi rồi lượn vòng bay trở lại. "Vào lối đi!" Sau khi xác nữ biến mất, phía sau bà ta xuất hiện một lối đi cỡ một mét.

Tô Thần bảo Doãn Tân Nguyệt chui vào trước, mình thì ở lại phía

sau đối phó lũ bướm đêm.

Đợi mọi người vào gần hết, Chá Cô Tiếu ở lại đoạn hậu, Tô Thần cũng chui vào mộ đạo.

Khoảng vài phút sau, nhóm Tô Thần lại đến một nơi trống trải.

Nơi này chỉ đặt một cỗ quan tài.

Cùng lúc đó Chá Cô Tiếu cũng vào tới nơi, dùng dù Kim Cương bịt kín miệng hang.

Khác với những quan tài mọi người thấy trước đó, sau khi mở nắp, bên trong lại trống không. "Đây chắc là quan quách của Hiến Vương phi." Chá Cô Tiếu phỏng đoán, "Quan tài thật sự của Hiến Vương không ở đây." "Nhưng tại sao quan tài Hiến Vương phi ở đây, người lại nằm ở cửa lối đi?" Trương Hồ Lô khó hiểu.

Dù hắn kế thừa gia đa (tài sản/di sản) của cha mình là Trương Tam Liên Tử, cũng không phân tích ra được đại khái. "Thi thể ở cửa lối đi tự nhiên là để chắn thứ gì đó." Tô Thần nhìn quanh mộ thất, "Cái mộ thất này có cổ quái." Ngay khi Tô Thần vừa dứt lời, vách mộ bốn phía xảy ra biến đổi kỳ lạ.

Chỉ thấy vách mộ vốn đen kịt bỗng biến thành màu đỏ như máu, hơn nữa còn mấp máy theo quy luật.

Vô số cục thịt như thú dữ lao về phía mọi người.

Cả mộ thất đều biến thành màu đỏ, vô số chất lỏng từ bốn phía chảy xuống.

Cùng lúc đó, nhiệt độ trong mộ thất cũng bắt đầu tăng vọt.

Cứ như thể mộ thất này là vật sống vậy.

Không gian bên trong ngày càng nhỏ lại.

Giẫm lên mặt đất, giống như giẫm lên đất mềm, chân cũng lún

xuống.

Đây chính là nguy cơ lớn nhất của mộ Hiến Vương! "Nơi này không phải mộ thất, mà là một cây Nhục Linh Chi vạn năm đang ở trạng thái giả chết." Tô Thần nói nhanh, "Vợ của Hiến Vương được dùng để bịt mắt của Nhục Linh Chi, đồng thời cũng chặn không khí lại.

Hiện tại Nhục Linh Chi tiếp xúc với không khí, đã sống lại rồi." Nhóm Tô Thần lúc này đang ở trong cơ thể Nhục Linh Chi.

Khi Nhục Linh Chi liên tục sinh trưởng, không gian nhất định sẽ ngày càng hẹp, đến lúc đó mấy người đều sẽ bị Nhục Linh Chi nuốt chửng.

May mà đám người doanh trại công binh đều đang ở tầng dưới cùng thu gom minh khí, không đi lên.

Nếu không nhiều người cùng vào thế này, e rằng vấn đề sẽ càng nghiêm trọng hơn.

Tô Thần dùng sức đẩy nắp quan tài ra, dùng để ngăn cản Nhục Linh Chi thu hẹp không gian.

Ngay khoảnh khắc hắn đẩy quan tài, trên mặt đất xuất hiện một cái lỗ hình hoa cúc.

Đây là "cửa sau" của Nhục Linh Chi.

Nhìn qua khe hở, Tô Thần thấy bên trong ẩn chứa một thi thể. "Hiến Vương!" Tô Thần suy đoán ra thân phận của hắn. "Chá Cô Tiếu, Trương Hồ Lô, giúp tôi một tay." Tô Thần nhìn hai người. "Cứ yên tâm đi, Tô tiên sinh!" Trương Hồ Lô và Chá Cô Tiếu hợp sức, cố gắng ngăn cản Nhục Linh Chi thu hẹp.

Chương 117

Tô Thần thì nhoài người vào trong cái lỗ, lấy từ trong miệng cổ thi Hiến Vương một viên châu, cùng với những minh khí khác đều lấy hết xuống.

Mà lúc này, không gian trong động ngày càng nhỏ, đã cản trở nghiêm trọng việc mọi người tiếp tục đào tẩu.

Chẳng lẽ không còn cách nào sao?

Trương Hồ Lô có chút lo lắng. "Bên trong Nhục Linh Chi này ẩn chứa phong thủy, rất khó phá vỡ từ bên trong." Trương Hồ Lô nói.

Hắn đã nhìn ra, thực ra Nhục Linh Chi vạn năm này đã chết từ lâu, chẳng qua năm xưa Cổ Hiến Vương đem một bộ phận người bức tượng cùng Đẳng thuật dung hợp với Nhục Linh Chi này, đồng thời để bảo tồn nó, Cổ Hiến Vương còn bôi lên bề mặt một lớp sáp trắng.

Sau này những người bức tượng kia dần dần hòa làm một với Nhục Linh Chi, khiến nó tràn ngập tà niệm.

Những cục thịt mọc ra từ người nó điên cuồng muốn nuốt chửng mấy người. "Tránh ra hết!" Tô Thần bảo mọi người nhường ra một lối đi, sau đó hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch lòng bàn tay mình.

Máu tươi lập tức tuôn ra.

Sau đó, Tô Thần vẩy máu về bốn phía. "Xèo xèo..." Ngay khoảnh khắc máu Tô Thần tiếp xúc với Nhục Linh Chi, bốn phía bốc lên từng trận khói trắng.

Những cục thịt kia như gặp phải thứ gì khủng khiếp, kinh hoàng lùi lại xung quanh.

Không gian vốn chật hẹp bỗng rộng ra không ít.

Đám Nhục Linh Chi này sợ máu của Tô Thần!

Chỉ vì máu của Tô Thần dung hợp máu Phượng Hoàng, máu Kỳ Lân, có tác dụng khắc chế tà sùng. "Đi!" Bảo vật trên người Hiến Vương đều đã bị Tô Thần lấy được, nơi này cũng không cần thiết ở lại nữa.

Ra khỏi cung điện, Tô Thần đưa viên châu đang nắm chặt trong tay cho Chá Cô Tiếu.

Nhìn Mộc Trần Châu trước mắt, Chá Cô Tiếu ngẩn người thất thần. "Đây...

đây là Mộc Trần Châu?" Chỉ thấy hoa văn trên viên châu giống hệt miêu tả trong truyền thuyết về Mộc Trần Châu. "Đa tạ Tô tiên sinh!" Trong lòng Chá Cô Tiếu cảm động không thôi.

Theo ghi chép của bộ tộc bọn họ, cái gọi là Mộc Trần Châu thực ra chính là Phượng Hoàng Đảm (Mật Phượng Hoàng), có một loài sinh vật tên là "Xà Thần" (Thần Rắn), trên đầu có một con mắt khổng lồ, "Xà Thần" chết đi để lại hai bảo vật, một là xương rắn, hai là con mắt này.

Phượng Hoàng Đảm sở hữu sức mạnh thần bí, có thể khiến linh hồn Xà Thần trường sinh bất diệt, còn có thể mở ra lối đi đến không gian hư số.

Nghĩ đến đây, Chá Cô Tiếu cởi áo, dùng tay cảm nhận lời nguyền sau lưng thật kỹ.

Một lát sau, Chá Cô Tiếu có chút thất vọng.

Lời nguyền vẫn chưa biến mất! "Có khả năng cần nghi thức đặc thù cùng địa điểm đặc thù mới có thể mở ra Mộc Trần Châu." Tô Thần an ủi, "Bất luận thế nào, chúng ta đã bước ra bước đầu tiên." "Mộc Trần Châu quan trọng nhất đã tìm được, những thứ còn lại chắc

sẽ không khó hơn việc tìm nó đâu." Tô Thần hiểu suy nghĩ trong lòng Chá Cô Tiếu.

Tốn bao công sức ngàn dặm xa xôi, ngàn năm nay vô số Đạo nhân Bàn Sơn đều đang tìm kiếm viên châu này.

Ai ngờ tìm được Mộc Trần Châu rồi vẫn không có tác dụng gì. "Hy vọng là vậy!" Chá Cô Tiếu chỉ đành nói thế.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, hội họp cùng Hắc Bối Lão Lục và đám Doanh trưởng Lưu, sau đó lại hướng ra thế giới bên ngoài.

Không lâu sau, mọi người quay lại đường cũ.

Khi đi qua động Hồ Lô, Tô Thần đột nhiên dừng bước.

Chỉ thấy trong động Hồ Lô lớn nhỏ có hàng trăm thậm chí hàng ngàn con người dây leo, nhưng may là đám này đều đang ngủ, chưa phát hiện ra nhóm Tô Thần. "Cẩn thận rón rén đi qua thôi." Trương Hồ Lô nói.

Đạn dược của họ không còn nhiều.

Muốn tiêu diệt đám người dây leo này là không thể. "Nhiều người như vậy, muốn đi qua mà không phát ra chút tiếng động nào là không thể." Tô Thần nhìn về phía sau, tuy trên đường xuống mộ đã chết không ít người, nhưng đám lính trơn dưới tay Doanh trưởng Lưu vẫn còn năm sáu mươi người.

Trương Hồ Lô cũng không phải đi một mình, còn dẫn theo năm sáu thanh niên trại Già Long.

Bên Tô Thần tính cả Doãn Tân Nguyệt, Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương, hai hậu bối Tô Nghĩa Thiên, cũng có khoảng bảy tám người.

Tổng cộng hơn bảy mươi mạng người, không phát ra chút động tĩnh nào mà băng qua đám người dây leo này quả là nói mộng. "Lão Đao, Chá Cô Tiếu, lát nữa ba người chúng ta mở đường." Tô Thần phân phó, "Những người khác tìm cơ hội băng qua." "Tính thêm tôi nữa đi." Trương Hồ Lô chậm rãi nói.

Có vinh cùng hưởng, có họa cùng chịu.

Nếu nhóm Tô Thần xảy ra chuyện, bọn họ cũng không thoát được. "Tôi qua trước, đến lúc đó sẽ nổ súng chi viện các vị." Doanh trưởng Lưu cười khan hai tiếng.

Hắn chẳng muốn chém giết với đám quái vật này, vẫn là trốn càng xa càng tốt. "Vậy quyết định thế đi." Tô Thần ra lệnh. "Tôi cũng có thể cùng các anh." Hồng Cô Nương nói, "Đừng coi thường tôi, đối phó mấy con người dây leo chắc không thành vấn đề." "Hồng Cô Nương, vẫn là làm phiền cô chăm sóc phu nhân của tôi đi." Tô Thần nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt.

Hắn không thể để Doãn Tân Nguyệt xảy ra chuyện.

Sắp xếp xong, nhóm Tô Thần bắt đầu thu hút đám người dây leo.

Canh chuẩn cơ hội, Doanh trưởng Lưu dẫn theo thủ hạ và người trại Già Long nhanh chóng chạy về phía cửa hang.

Dưới sự giúp đỡ của Hồng Cô Nương, Doãn Tân Nguyệt cũng nhanh chóng chạy sang phía đối diện.

Chá Cô Tiếu phấn thân lao vào giữa đám người dây leo, thủ khởi đao lạc liền có một con mất mạng.

Chiến lực của Hắc Bối Lão Lục cũng không tầm thường.

Lấy một địch ba.

Trương Hồ Lô thi triển tuyệt học gia truyền, một thân công phu

ngạnh khí công, đối phó với đám này không hề rơi xuống thế hạ phong.

Tô Thần càng thêm dũng mãnh, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao như mãnh hổ lao vào bầy cừu.

Bốn người dốc hết khả năng thu hút lũ người dây leo đến vây công bọn họ.

Chỉ tiếc là đám người dây leo vẫn phát hiện ra nhóm Doanh trưởng Lưu, phân ra một tốp lao về phía Doãn Tân Nguyệt giết tới.

Sau khi tổn thất mười mấy huynh đệ, Doanh trưởng Lưu cuối cùng cũng đến đầu bên kia lối đi.

Hắn lập tức ra lệnh cho thủ hạ nổ súng, ngăn cản đám người dây leo.

Tô Thần, Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục cùng Trương Hồ Lô áp lực giảm đi rất nhiều.

Sau khi chém giết hàng chục con, họ thở hồng hộc chạy đến sau lưng Doanh trưởng Lưu. "Tô đại sư, đạn dược của chúng tôi tối đa chỉ cầm cự thêm vài phút nữa thôi." Doanh trưởng Lưu vội nhìn Tô Thần, tìm đối sách.

Chương 118

"Đặt thuốc nổ đi!" Bình thường, Tô Thần không muốn đặt thuốc nổ quy mô lớn trong mộ, sợ gây sập núi.

Đến lúc đó dù có bản lĩnh bằng trời cũng khó mà thoát chết dưới núi đá sập.

Nhưng giờ đạn sắp hết, chỉ còn cách hạ sách này.

Balo công binh của thủ hạ Doanh trưởng Lưu có chứa thuốc nổ, nhanh chóng bố trí xung quanh lối đi.

Đợi mọi người rút lui đến khoảng cách đủ xa, Doanh trưởng Lưu kích nổ. "Rầm!" Tiếng nổ lớn vang lên trong hang động.

Cả ngọn núi Già Long trở nên rung chuyển, như thể xảy ra động đất.

Mọi người nhanh chóng lao ra ngoài.

Cuối cùng, một phút trước khi hang động sập xuống, họ đã an toàn rời đi. ...

Trại Già Long.

Vào mộ Hiến Vương mấy ngày không thấy ánh mặt trời.

Lúc từ trong mộ ra, tắm mình dưới ánh nắng, cảm giác ấm áp dễ chịu.

Về đến trại, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi ngắn hạn.

Minh khí cũng được chia ngay tại chỗ, lần này phe Tô Thần chiếm phần lớn.

Chá Cô Tiếu lấy được Mộc Trần Châu xong thì không cần bảo vật nào khác.

Với hắn mà nói, lấy được Mộc Trần Châu chính là bảo vật quý giá nhất rồi.

Hồng Cô Nương và Hắc Bối Lão Lục được chia mấy món.

Số còn lại bị tên tiểu đầu mục Doanh trưởng Lưu lấy đi.

Ngoài ra, Tô Thần còn tượng trưng chia cho Trương Hồ Lô vài món, nhưng Trương Hồ Lô lắc đầu từ chối.

Hắn lần này không tính là xuống mộ, chỉ là giúp người trại Già Long vào xem thử mà thôi.

Hơn nữa hắn thừa kế di huấn của cha, suốt đời không được bước chân vào nghề Mạc Kim. "Không biết Trương tiên sinh có hứng thú gia nhập Tô gia chúng tôi không?" Tô Thần đưa ra lời mời.

Thực lực của Trương Hồ Lô quả thực rất mạnh, không xuống mộ thì phí quá.

Nhưng có thể để Trương Hồ Lô dạy dỗ đám con cháu trẻ tuổi của Tô gia.

Đặc biệt là đám Tô Nghĩa Thiên, năng lực đều có, gan cũng to, chỉ là thiếu kinh nghiệm xuống mộ và kiến thức về các loại cổ mộ niên đại khác nhau. "Tô tiên sinh, tôi ở tại trại Già Long này thực ra cũng rất tốt." Trương Hồ Lô lắc đầu, nơi này bế tắc, cũng coi như an toàn.

Quan trọng nhất là mỗi ngày đều thanh nhàn. "Ở Tô gia càng an toàn hơn." Tô Thần cười nói, "Nếu anh tự nguyện vào trại Già Long lánh đời, tôi sẽ không khuyên anh, nhưng chẳng lẽ Trương tiên sinh quên mất mình vì nguyên nhân gì mới bất đắc dĩ phải đến đây sao?

Chẳng lẽ anh không muốn đòi lại món nợ năm xưa?" Tô Thần nhìn Trương Hồ Lô.

Năm xưa có kẻ cưỡng đoạt gia sản của hắn, hắn giận dữ diệt

sạch cả nhà đối phương.

Sau đó thế lực sau lưng kẻ kia cứ mãi truy lùng tung tích hắn.

Để giữ mạng, Trương Hồ Lô mới phải trốn chui trốn lủi. "Cậu có thể giúp tôi?" Trương Hồ Lô hỏi. "Một mình tôi thế đơn lực bạc, nhưng gia tộc sau lưng tôi có lẽ có thể giúp anh một tay." Tô Thần nói. "Được, tôi đi cùng cậu." Trương Hồ Lô nhận lời. `【Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiêu mộ thành viên ngoại biên gia tộc Trương Hồ Lô, tiến độ đẳng cấp gia tộc +16%.】` Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Lần này hoàn thành Vân Nam Trùng Cốc, hệ thống còn thưởng một cái rương bảo vật Bạch Ngân, không biết có thể mở ra bảo bối tốt gì đây.

Tô Thần mở bảng hệ thống. `【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】` `【Tuổi: 18 (18/700)】` `【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 2, tiến độ 80%】` `【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô】` `【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 1950 mẫu, đại dương 15700 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】` `【Trạng thái gia tộc: Chưng chưng nhật thượng!】` `【Kiến trúc gia tộc: Không】` `【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận 30% tăng ích)】` `【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang hiệu lực)】` `【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo cao cấp); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoại biên, nhận tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Các loại rương bảo vật mở ra phần thưởng cao cấp, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!

Tăng ích ruộng tộc thêm 100%); Gương đồng Pháp Gia (đang hiệu lực, thu nhập ruộng tộc +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần)】` `【Nhiệm vụ Bạch Ngân: Dẫn dắt thành viên gia tộc khai quật mộ Côn Luân Thiên Cung, hoàn thành thưởng một rương bảo vật Bạch Ngân.】` Còn thiếu 20% tiến độ nữa là đạt tiêu chuẩn gia tộc cấp 3 rồi.

Đến lúc đó hệ thống còn thưởng một rương bảo vật gia tộc, nếu mở ra được kiến trúc trấn tộc thì tốt quá.

Thành viên ngoại biên lại tăng thêm một vị, chỉ là thành viên gia tộc trong thời gian ngắn hơi khó tăng trưởng.

Về phần tài sản gia tộc, lần trước Tô Thần mua 1200 mẫu đất, phạm vi ruộng tộc lại mở rộng.

Đại dương còn dư lại từ việc bán minh khí cũng đều cất giữ, đã có gần một vạn sáu ngàn đồng đại dương.

Nếu bán số minh khí mang về lần này, e rằng tài sản gia tộc sẽ đột phá bốn vạn đồng đại dương.

Vận khí tốt thì còn có thể đột phá mốc năm vạn.

Quả thực đồ tốt trong mộ Hiến Vương không ít.

Đúng rồi, còn một rương bảo vật Bạch Ngân. "Mở rương!" Tô Thần lẩm bẩm. `【Đang mở...】` `【Đinh!

Rương bảo vật đã mở, chúc mừng túc chủ nhận được Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp.】` Cư nhiên thưởng bảo vật này?

Hình như chỉ có thủ lĩnh Tả Lĩnh là Trần Ngọc Lâu trong tay có một bộ giáp khóa vàng thế này, bảo vệ Trần Ngọc Lâu vô số lần.

Phần thưởng hệ thống tự động nhập vào kho của Tô Thần.

Có bộ giáp này, xuống mộ càng thêm nắm chắc.

Có điều Tô Thần lại không định dùng cho mình, mà là cho Doãn Tân Nguyệt dùng.

Doãn Tân Nguyệt thích cùng Tô Thần xuống mộ.

Tô Thần có năng lực tự vệ, mà Doãn Tân Nguyệt lại không có quá nhiều sức tự vệ.

Vợ mình khẳng định phải bảo vệ cho tốt.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại nhìn nhiệm vụ mới hệ thống ban bố —— thám hiểm Côn Luân Thiên Cung.

Lấy được Mộc Trần Châu từ mộ Hiến Vương xong, căn bản không thể sử dụng, lời nguyền trên người Chá Cô Tiếu vẫn còn.

Chương 119

Muốn triệt để giải quyết lời nguyền của Chá Cô Tiếu, chỉ có cách đi Côn Luân Thiên Cung một chuyến.

Có điều việc này phải để sau hãy nói, việc cấp bách là về thôn Tô gia ở Thường Sa tu chỉnh vài ngày trước đã.

Liên tục bôn ba, mọi người đều có chút mệt mỏi.

Sau khi tu chỉnh một đêm tại trại Già Long, ngày hôm sau nhóm Tô Thần bước lên đường về.

Men theo đường núi gập ghềnh về đến Đẳng Thị.

La Lão Oai đã rời khỏi nơi này.

Doanh trưởng Lưu dẫn một đội nhân mã hộ tống minh khí đến Tương Địa, đưa số minh khí được chia lần này đến phủ của La đại soái. "Doanh trưởng Lưu, làm phiền chuyển lời hỏi thăm giúp tôi đến Trần Tổng bả đầu." Hồng Cô Nương cười nói.

Ở Thường Thắng Sơn bao nhiêu năm, đây là lần đầu tiên xa cách lâu như vậy, trong lòng Hồng Cô Nương cũng có chút nhớ đám huynh đệ Tả Lĩnh. "Được thôi, Hồng Cô Nương, tôi bảo đảm chuyển lời." Doanh trưởng Lưu gật đầu.

Hắn cũng rất muốn đi gặp vị Tổng bả đầu của Tả Lĩnh, tiếc là không có cơ hội.

Vừa hay Hồng Cô Nương mở lời, hắn cũng có thể đến Thường Thắng Sơn bái bái mã đầu (chào hỏi xã giao).

Nói xong, Tô Thần lại chia tay với Doanh trưởng Lưu.

Sau đó nhóm Tô Thần đến Côn Thị, ngồi tàu hỏa quay về thành

Thường Sa.

Thôn Tô gia.

Rời đi khoảng nửa tháng, đợi lúc Tô Thần trở về, tường cao bên ngoài thôn đã bắt đầu động thổ.

Tường cao hơn mười mét, toàn bộ dùng gạch đá xanh dày nặng để xây.

Gần cổng thôn còn bố trí mấy cái lô cốt, cả bên trong lẫn bên ngoài lô cốt đều được đổ bê tông, cực kỳ kiên cố.

Bên trong lô cốt dễ thủ khó công, hơn nữa còn dự trữ vật tư đủ dùng trong một tuần.

Mỗi lô cốt lại được phân hai khẩu súng máy Oai Bả Tử, trang bị mấy ngàn viên đạn.

Một khi Tô gia gặp phải lượng lớn kẻ địch, mấy cái lô cốt này sẽ trong nháy mắt hóa thân thành cỗ máy gặt mạng trên chiến trường, súng máy quét ra những lưỡi lửa hệt như lưỡi hái tử thần, không ngừng thu gặt tính mạng kẻ địch.

Bên ngoài tường thành, ruộng đồng khắp núi đồi lúc này đều đã quy về địa bàn của Tô gia.

Những tá điền dài hạn và ngắn hạn thuê từ trong đám nạn dân đều đang bận rộn ngoài đồng.

Cho dù là dưới ánh mặt trời gay gắt, những người này cũng không có chút oán thán nào.

Nếu không phải Tô gia cho bọn họ một bát cơm, lại cung cấp cho bọn họ một công việc, e rằng bọn họ đã sớm chết đói rồi.

Tiền công Tô gia đưa ra không chỉ nhiều, mà còn coi bọn họ là con người.

Cơm cung cấp cho tá điền là bữa cơm ngon nhất bọn họ được ăn trong đời này.

Bọn họ đã tâm mãn ý túc lắm rồi, ngược lại có mấy kẻ bạch nhãn lang nuôi mãi không quen, cư nhiên còn muốn lẻn vào thôn trộm cắp.

Về sau bị đội hộ vệ trong thôn bắt được, đánh gãy hai chân.

Theo lời vị Lão tộc trưởng kia, phàm chuyện gì cũng phải giảng một cái quy củ, chỉ cần làm việc trong khuôn khổ quy tắc của Tô gia thì nhất định sẽ không để mọi người chịu thiệt.

Nhưng nếu dám làm bậy, vậy thì đội hộ vệ Tô gia cũng không phải ăn chay. "Mau nhìn bên kia!" Mấy người làm công tụ tập lại tán gẫu, nghe vậy đều đồng loạt nhìn về phía cách đó không xa.

Chỉ thấy một nam tử trẻ tuổi dẫn theo sáu bảy người đang đi về phía thôn Tô gia. "Vị đó hình như chính là Tộc trưởng Tô gia hiện nay!" Có người nhận ra thân phận Tô Thần, vội vàng nói. "Thật trẻ tuổi a!" Những người khác tắc lưỡi khen ngợi. "Đừng nhìn người ta trẻ, nghe nói cực kỳ có phách lực." Có người từng nghe qua sự tích của Tô Thần, mở miệng nói, "Khi đó Tô gia nghèo đến mức chỉ còn lại mấy đồng đại dương." "Lão tộc trưởng để ngài ấy mang mấy đồng đại dương đi mua lương thực." "Kết quả lúc trở về bị một đám tai dân chặn đường, vị Tộc trưởng Tô Thần này xách một cây đao, ngạnh sinh sinh đứng chắn trước mặt tất cả mọi người." "Cuối cùng đám tai dân kia bị dọa chạy." Nhắc tới chuyện của Tô Thần, đám tá điền này đều hứng thú bừng bừng. "Suỵt, đừng nói nữa, giám công tới rồi, mau làm việc." Nhận được nhắc nhở, đám tá điền lại tiếp tục bắt đầu lao động trong ruộng đồng. ...

Tô gia thôn đã tu sửa bài phường ở cổng thôn rực rỡ hẳn lên.

Xuyên qua cửa thành, rốt cuộc cũng tiến vào phạm vi thế lực của Tô gia.

Nhìn thấy tường thành cao vút và điêu bảo (lô cốt), Trương Hồ Lô đã bị thuyết phục, lại thêm cảnh tượng phồn vinh bên trong, Trương Hồ Lô càng thêm tin tưởng Tô Thần có thể giúp được mình. "Tộc trưởng!" "Thần ca!" "Tiểu Thần!" "..." Suốt dọc đường, tộc dân gặp được đều nhao nhao chào hỏi Tô Thần.

Uy vọng của Tô Thần tại thôn Tô gia đã đạt đến đỉnh phong.

Cho dù là Lão tộc trưởng cũng không thể so sánh với Tô Thần. "Lục thúc!" Tô Thần gọi giật Tô Nhân Tu đang đi tuần, "Ngày mai thúc dẫn người đi thành Trường Sa một chuyến, đem toàn bộ bảo hàng cháu mang về lần này bán đi." "Vẫn là chỗ cũ, giá cả Hoắc gia đưa ra cũng coi như công bằng." "Bán xong, thúc xem lại xem có vật tư gì trong thôn chúng ta đang thiếu thì mua thêm một ít mang về." "Đến lúc đó mang thêm mấy người, mang theo súng cũng an toàn hơn một chút." Tai dân trên đường vẫn không ít, có súng trong tay ngược lại không sợ, có thể chấn nhiếp tai dân.

Hơn nữa Lục thúc Tô Nhân Tu thường xuyên đi thành Trường Sa mua sắm hàng hóa, đối với con đường này đã quen thuộc đến mức không thể quen hơn. "Được rồi, Tiểu Thần!" Lục thúc gật gật đầu.

Giao đại xong với Lục thúc, Tô Thần trở về phòng.

Viện lạc hai tiến hai xuất, phòng trống còn nhiều, Tô Thần cho người sắp xếp cho Trương Hồ Lô một gian, ngay tại vách tường cách vách Hắc Bối Lão Lục. "Tô tiên sinh, sư huynh!" Hoa Linh phấn khích chạy ra.

Bình thường cô nương này đều cùng Chá Cô Tiếu xuống mộ, lần này vì chăm sóc Lão Dương Nhân cho nên ở lại.

Lúc ở nhà, Hoa Linh luôn nhớ mong vị đại sư huynh này của mình, sợ hắn gặp nguy hiểm. "Sư huynh!" Lão Dương Nhân chống một cây nạng, cũng phấn khích đi tới. "Thương thế khôi phục thế nào rồi?"

Chá Cô Tiếu lo lắng nói. "Đã khôi phục gần xong rồi." Lão Dương Nhân nói, "Chỉ là gần đây khí huyết vẫn có chút không đủ, chỉ có thể chống nạng mới đi được." "Qua một thời gian nữa chắc là sẽ không sao." Đó chính là một cây cực phẩm Lộc Hoạt Thảo.

Ngạnh sinh sinh kéo Lão Dương Nhân từ quỷ môn quan trở về.

Thời gian hai mươi mấy ngày có thể khôi phục thành như vậy đã coi như không tệ. "Đi, trở về rồi nói." Chá Cô Tiếu dìu sư đệ mình, cùng Hoa Linh đi vào phòng.

Hồng Cô Nương có tâm muốn đi theo cùng, nhưng nhìn thấy bộ dạng thân mật vô gian của ba người bọn họ, lại cảm thấy có chút không ổn. "Hồng Cô Nương, cơ hội là dựa vào chính mình nắm chắc." "Nam truy nữ cách tầng sơn, nữ truy nam cách tầng sa (lụa mỏng), tôi tin tưởng cô không thành vấn đề." Tô Thần trêu chọc một câu. "Xùy, bà đây mới không thèm theo đuổi hắn, muốn theo đuổi thì để hắn tới theo đuổi tôi." Hồng Cô Nương hậm hực trở về phòng.

Hắc Bối Lão Lục vẫn luôn ít lời, lẳng lặng trở về phòng.

Ngược lại Trương Hồ Lô toàn thân có chút không được tự nhiên.

Hắn ở Trại Già Long vẫn luôn sống một mình, hiện tại nhiều người ở chung như vậy, đột nhiên có chút không quen. "Trương tiên sinh, đi đường mệt nhọc, ngài cũng nghỉ ngơi nhiều chút." Tô Thần dặn dò một tiếng, sau đó dẫn Doãn Tân Nguyệt về phòng.

Chương 120

Đợi sau khi đóng cửa phòng, Tô Thần lấy ra Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp, giao cho Doãn Tân Nguyệt. "Sau này chiếc nội giáp này nàng cứ mặc sát người." Tô Thần dặn dò, "Lúc nguy hiểm có thể bảo mệnh." Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp có lực phòng ngự còn mạnh hơn áo chống đạn rất nhiều.

Đạn bình thường căn bản bắn không xuyên.

Có chiếc nội giáp này, cho dù Doãn Tân Nguyệt lúc xuống mộ gặp phải mấy thứ quái vật kia, trong thời gian ngắn cũng sẽ bình an vô sự. "Chàng xuống mộ quá nguy hiểm, vẫn là chàng mặc đi." Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, "Phu quân, thiếp tin tưởng chàng nhất định sẽ bảo vệ tốt cho thiếp." "Nghe lời!" Tô Thần xoa xoa đầu Doãn Tân Nguyệt, thân mật ôm nàng vào trong lòng mình, "Chỉ cần nàng an toàn, ta liền yên tâm." Thể chất Tô Thần gấp mười mấy lần người thường, lại có Phượng Hoàng huyết và Kỳ Lân huyết gia trì.

Hắc Kim Cổ Đao càng là lợi khí công phòng.

Trong tình huống bình thường, Tô Thần cho dù gặp phải nguy hiểm cũng có thể toàn thân trở ra, nhiều lần xuống mộ như vậy, thực lực Tô Thần càng ngày càng mạnh.

Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Tô Thần, Doãn Tân Nguyệt mới đáp ứng.

Chiếc Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp này là trọng bảo của dòng Tả Lĩnh, đặt ở bên ngoài ít nhất cũng phải giá trị một vạn đại dương khởi điểm.

Nhưng Tô Thần một chút cũng không cảm thấy thiệt thòi.

Có người vợ tốt như Doãn Tân Nguyệt ở đây, đương nhiên phải yêu thương thật tốt rồi.

Kéo rèm cửa sổ lên, Tô Thần nhào về phía Doãn Tân Nguyệt, hai người giao lưu sâu sắc đến thiên hôn địa ám.

Trong một căn phòng khác.

Chá Cô Tiếu lấy ra Mộc Trần Châu.

Lão Dương Nhân, Hoa Linh đều xúm lại.

Trên người bọn họ đều mang theo lời nguyền, vốn tưởng rằng tìm được Mộc Trần Châu thì có thể giải trừ lời nguyền của bản thân.

Ai ngờ đi một chuyến Hiến Vương mộ, mang Mộc Trần Châu về, lời nguyền trên người không chỉ không tiêu trừ, mà còn càng phát ra nghiêm trọng.

Đường vân hình con mắt đỏ như máu trên cánh tay bọn họ càng đậm hơn.

Khoảng cách đến lúc lời nguyền phát tác có khả năng không còn bao lâu. "Sư huynh, hiện tại phải làm sao bây giờ?" Hoa Linh có chút lo âu nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Ngàn vạn năm qua, vô số đạo nhân Bàn Sơn đều đang tìm kiếm Mộc Trần Châu, đáng tiếc cuối cùng không có chút manh mối nào.

Hiện tại thật vất vả mới tìm được, nếu còn bỏ mạng, vậy thì quá đáng tiếc. "Huynh cũng không rõ lắm, nhưng Tô tiên sinh đã nói, muốn giải trừ lời nguyền, nhất định phải phối hợp nghi thức đặc thù cùng địa điểm đặc thù." Chá Cô Tiếu nhíu nhíu mày, "Nhưng hiện tại không có chút đầu mối nào." "Ngày mai hỏi Tô tiên sinh, xem ngài ấy có đối sách gì không." Hiện tại cũng chỉ có thể như vậy. ...

Tô gia thôn gần như mỗi ngày đều đang tốt lên.

Ngày đầu tiên sau khi trở về, Tô Thần liền đi tuần tra khắp nơi trong thôn.

Lục thúc Tô Nhân Tu dẫn theo mấy đội viên trong đội hộ vệ đi thành Trường Sa, cho nên hôm nay phòng thủ trong thôn khá trống trải.

Tô Thần nhìn ngó xung quanh, cũng coi như là kiểm tra chỗ hổng để bổ sung. "Tiểu Thần!" Lão tộc trưởng cũng đã dậy, "Học đường đã bắt đầu dạy học rồi, cùng đi xem thử không?" Lần trước lúc trở về, Lão tộc trưởng đã thuê thầy giáo.

Chỉ là học đường vẫn luôn chưa xây xong, cho nên trước mắt tiến hành dạy học ở dưới mái hiên từ đường. "Đi xem một chút." Tô Thần gật gật đầu.

Dưới sự dẫn dắt của Lão tộc trưởng, Tô Thần đi tới từ đường.

Tô gia thôn tổng cộng có bốn đứa nhỏ, tuổi chừng từ ba đến bảy tuổi.

Thầy giáo phụ trách giảng dạy là một người đàn ông trung niên chừng ba mươi tuổi, trông có chút hàn toan, mặc một bộ trường bào đã giặt đến bạc màu, để đầu đinh.

Tô Thần đứng ở xa nhìn mấy lần.

Vị thầy giáo này đang dạy toán học.

Phương pháp áp dụng tự nhiên cũng là dạy học kiểu mới, cái này là Tô Thần trước đó đã yêu cầu. "Vị thầy giáo này họ Trần, tốt nghiệp Tỉnh Nhất Sư." Lão tộc trưởng giới thiệu.

Tỉnh Nhất Sư là gọi tắt của Sư phạm Đệ nhất Tỉnh lập, coi như là trường đại học sư phạm tốt nhất trong tỉnh rồi.

Bên trong có không ít lão tiên sinh học vấn cực cao.

Tô Thần hài lòng gật gật đầu. "Mau chóng xây xong học đường, không cần phải chịu thiệt ở dưới mái hiên từ đường nữa." Tô Thần nói. "Trước cuối năm chắc là có thể xây xong." Lão tộc trưởng nói.

Hai người vừa đi vừa nói chuyện đi ra phía ngoài.

Tô gia thôn hiện nay so với trước kia đã có biến dạng lớn, vui vẻ phồn vinh, hân hân hướng vinh.

Ruộng đồng càng ngày càng nhiều khiến cho các thôn dân có được nguồn thu nhập.

Tính bình quân ra, gần như mỗi người đều có thể chia sáu mươi mẫu đất.

Sau này Tô Thần có tiền, còn sẽ mua thêm một ít ruộng đất, đến lúc đó cả Tô gia thôn sẽ càng phồn hoa. "Lão tộc trưởng, chuyện trước đó nhờ ông tìm kiếm người Tô gia thôn lưu lạc bên ngoài, tìm thế nào rồi?" Tô Thần hỏi.

Tìm được thôn dân, thanh tiến độ gia tộc còn có thể tăng lên lần nữa.

Khoảng cách đến Gia tộc cấp 3 chỉ còn lại 20 điểm tiến độ. "Mấy năm nay, lưu ly thất sở, có chút khó tìm.

Lần trước tìm được ba người đã coi như vận khí tốt rồi." Lão tộc trưởng thở dài một hơi, "Bất quá gần đây ta lại có chút manh mối, hẳn là còn có thể tìm được thêm vài vị." Niên đại này giao thông bế tắc, thông tin không phát triển.

Rất nhiều người Tô gia thôn đi ra ngoài mưu sinh, đi tới thiên nam hải bắc.

Muốn tìm được tung tích của bọn họ quá khó khăn. "Từ từ thôi ạ, không vội." Tô Thần nói.

Loại chuyện này cũng không thể một bước mà thành.

Tìm được thì tốt, nếu không tìm được thì chỉ có thể không ngừng phát triển thành viên biên ngoại. ...

Từ từ đường đi ra, Tô Thần lại đi lên tường thành kiểm tra.

Tường thành đã xây lên được một nửa, nếu muốn hoàn công thì khả năng còn cần khoảng nửa năm.

Những cái điêu bảo kia vẫn đang không ngừng xây dựng.

Ruộng đồng ngoài thôn Tô gia càng ngày càng nhiều, hàng ngàn tá điền đang bận rộn dưới đất.

Tá điền dài hạn mỗi ngày mười văn tiền, ngắn hạn mỗi ngày bảy văn tiền.

Một đồng đại dương ước chừng bằng một ngàn văn tiền.

Chương 121

Sức mua của một văn tiền cũng coi như có thể, mua được một cái bánh nướng, đủ chi tiêu thường ngày cho một gia đình, còn hơi dư dả.

Nhiều công nhân như vậy, mỗi ngày cần chi tiêu khoảng mười đồng đại dương.

Đối với Tô gia thôn hiện nay mà nói, mỗi ngày chi mười đồng đại dương cũng không tệ lắm.

Tô Thần nhìn thoáng qua bảng hệ thống, hiện nay đã có năm vạn một ngàn sáu trăm đồng đại dương rồi.

Hẳn là Lục thúc Tô Nhân Tu đã bán hết toàn bộ minh khí.

Bảo hàng trong Hiến Vương mộ không ít.

Tính cả chi tiêu mỗi ngày của người Tô gia thôn, tổng cộng hai mươi đồng đại dương.

Nhiều tiền như vậy đủ tiêu mấy năm rồi.

Đương nhiên, đây chỉ là chi tiêu cơ sở mỗi ngày, Tô gia thôn thời gian này đang đại hưng thổ mộc, vừa xây điêu bảo vừa xây tường thành, chi phí cũng không ít.

Vẫn là phải tiếp tục kiếm tiền a.

Nghỉ ngơi vài ngày sẽ đi Côn Luân Thiên Cung.

Đến giờ cơm trưa, Tô Thần trở về trạch viện.

Lúc ăn cơm cùng đám người Hắc Bối Lão Lục, trên bàn cơm Hoa Linh dẫn đầu mở miệng: "Tô tiên sinh, mấy cây Lộc Hoạt Thảo ngài giao cho tôi trước đó, dưới sự tinh tâm bồi dục của tôi, cư nhiên lại có một cây Lộc Hoạt Thảo phát sinh thuế biến, biến thành Cực phẩm

Lộc Hoạt Thảo." "Mấy cây Lộc Hoạt Thảo bình thường khác cảm giác trạng thái cũng không tệ, có xu thế thuế biến." Hoa Linh có chút kinh ngạc, vì sao ruộng tộc Tô gia phì nhiêu tốt như vậy? "Thời gian qua làm phiền cô rồi." Tô Thần cảm tạ một tiếng.

Thuế biến thành Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo, công lao của Hoa Linh không thể bỏ qua.

Đương nhiên, cái này cũng không thoát khỏi liên quan đến ruộng tộc của Tô gia thôn.

Quỷ Tỷ đem lại cho ruộng tộc 300% thu hoạch, Nhị Hưởng Hoàn cũng đem lại 100%, Pháp Gia Đồng Kính đem lại 200%.

Ruộng tộc hiện nay suất thu hoạch cao tới 600%, có tỷ lệ cực lớn sản xuất ra thiên tài địa bảo.

Lương thực trồng ở trên đó cũng hạt nào hạt nấy mẩy tròn, năm nay nhất định sẽ là một năm được mùa! "Cây Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo này giúp tôi thu lại, quay đầu giao cho tôi." Tô Thần dặn dò một câu.

Công hiệu của Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo quá mạnh, người chết sống lại, mọc thịt từ xương trắng.

Từ việc cứu sống Lão Dương Nhân là có thể nhìn ra sự bất phàm của loại cỏ này.

Đây chính là đồ dùng để bảo mệnh.

Tô Thần định đợi Hoa Linh thu xong, sẽ đem Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo bỏ vào trong kho hàng hệ thống.

Nếu lần nào xuống mộ bị trọng thương, có thể tùy thời phục hạ. "Được rồi, Tô tiên sinh!" Hoa Linh gật gật đầu, sau đó cô nhìn về phía Chá Cô Tiếu, lại nhìn về phía Lão Dương Nhân.

Trầm mặc một lát, Hoa Linh tráng gan tiếp tục mở miệng, "Tô tiên sinh, tôi muốn hỏi chuyện về Mộc Trần Châu." "Hi vọng ngài giúp chúng tôi chỉ rõ phương hướng." Chá Cô Tiếu cũng mở miệng, "Tô tộc trưởng, thực không dám giấu giếm, từ sau khi lấy được Mộc Trần Châu, lời nguyền của chúng tôi không chỉ không có xu thế giảm nhẹ, ngược lại còn càng thêm nghiêm trọng." "Nếu không mau chóng tìm được phương pháp giải quyết, e rằng tôi chống đỡ không được bao lâu." Chá Cô Tiếu thở dài một hơi.

Tô Thần đã giúp hắn nhiều lần, hiện tại lại cần Tô Thần giúp đỡ, Chá Cô Tiếu đều có chút băn khoăn.

Vốn dĩ vừa rồi hắn có chút ngại mở miệng, nhưng ai ngờ Hoa Linh lại nói ra trước.

Vì thế Chá Cô Tiếu cũng thuận nước đẩy thuyền, hỏi thăm Tô Thần tiếp theo nên làm thế nào. "Tô tộc trưởng, xin ngài nhất định phải giúp đỡ chúng tôi." Hốc mắt Lão Dương Nhân chảy xuống một hàng lệ nóng.

Đây là chuyện mà vô số người Bàn Sơn nhất mạch bọn họ đều muốn làm được.

Hiện tại chỉ còn thiếu một bước cuối cùng. "Nơi phá cục không phải ở chỗ này, mà là ở đằng kia." Tô Thần nhìn về phương tây. "Đằng kia là nơi nào?" Chá Cô Tiếu hỏi. "Tạng địa, núi Côn Luân!" Côn Luân nguy nga, tuyên cổ vĩnh tồn.

Có người gọi nó là tổ mạch của long mạch thiên hạ, từ núi Côn Luân kéo dài ra vô số long mạch, hoặc lớn hoặc nhỏ phân bố trên mảnh đại địa này.

Thần bí là phù hiệu vĩnh hằng của núi Côn Luân.

Ngàn vạn năm qua, cũng không có bao nhiêu người từng đặt chân

lên mảnh đất kia.

Khu không người rộng lớn, nguy hiểm không biết trước.

Sơ ý một chút liền có khả năng vĩnh viễn lưu lại tại mảnh đất kia.

Ở nơi đó, có khả năng một dấu chân bạn giẫm xuống chính là dấu chân đầu tiên từ khi hành tinh này sinh ra. "Khi nào chúng ta khởi hành?" Hoa Linh lo lắng nói. "Tu chỉnh thêm một ngày, chuẩn bị vật tư, ngày kia chúng ta khởi hành." Tô Thần nói.

Đường đi Tạng địa xa xôi, xe lửa chỉ thông đến Cổ Đô thị.

Muốn tiến vào núi Côn Luân, còn một đoạn đường rất dài phải đi.

Cho nên vật tư nhất định phải chuẩn bị đầy đủ. ...

Cơm nước xong xuôi, mọi người liền bắt đầu chuẩn bị.

Một ngày rưỡi tiếp theo, không có một ai nhàn rỗi.

Vật tư bao lớn bao nhỏ toàn bộ bỏ vào trong rương.

Lúc tụ tập ở cổng thôn, Tô Thần phát hiện bất luận là Chá Cô Tiếu hay là Hoa Linh, Lão Dương Nhân, sắc mặt đều không tốt lắm.

Đêm qua ba người bọn họ không hẹn mà cùng mơ thấy cùng một giấc mộng.

Thân ở trong một căn phòng xa lạ, thân thể dùng mắt thường có thể thấy được khô quắt đi, cuối cùng toàn bộ đều ngã trên mặt đất, giống như bị ma cà rồng hút khô máu huyết toàn thân vậy.

Ác mộng này khiến ba người buổi tối vẫn luôn ngủ không ngon.

Cho nên buổi sáng mới tinh thần không phấn chấn. "Khởi hành đi!" Tô Thần dẫn đầu mọi người xuất phát.

Địa điểm mục tiêu lần này là Côn Luân Thần Cung, nằm ở Tây Bắc.

Ngoài ba người Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh ra, Doãn Tân Nguyệt, Hắc Bối Lão Lục, Hồng Cô Nương cũng ở trong đội ngũ.

Trương Hồ Lô không có đi theo mọi người.

Hắn không quá muốn xuống mộ, cho nên được Tô Thần sắp xếp ở lại thôn Tô gia, dạy bảo các thôn dân thường thức xuống mộ.

Trừ cái đó ra, Tô Thần còn mang theo bọn Tô Nghĩa Thiên bốn năm tên tiểu bối.

Lần này đi Côn Luân Thần Cung, trừ vật tư sinh hoạt cần dùng, nhiều nhất vẫn là những thứ như súng ống đạn dược.

Tô Thần trang bị cho mỗi người một khẩu súng tiểu liên, cộng thêm hai khẩu súng lục.

Đạn dược chuẩn bị chừng gần một vạn viên.

Chương 122

Vì cái này, Tô Thần còn nhờ người tìm quan hệ làm mấy tấm giấy chứng nhận, chứng minh bọn họ là người của bộ môn đặc thù, cần đến Tây Bắc một chuyến chấp hành nhiệm vụ.

Nếu không thì dọc đường mang theo nhiều quân hỏa như vậy rất dễ xảy ra chuyện.

Ước chừng hai ngày sau, mọi người ngồi xe lửa đi tới Cổ Đô thị.

Đi tiếp về phía tây thì không có xe lửa nữa, thành phố lớn cũng đặc biệt ít.

Ngược lại có thể ngồi xe tải đến Lan Thị (Lan Châu).

Nhưng từ Lan Thị về sau còn lộ trình hàng trăm hàng ngàn cây số.

Chỉ có thể trèo đèo lội suối.

Nghỉ ngơi một đêm tại Cổ Đô, mọi người tiếp tục xuất phát, ngồi xe tải một ngày một đêm mới dừng lại.

Về sau nữa, chính là ngồi xe ngựa.

Chuyến đi này cần băng qua một nửa bản đồ.

Lan Thị, nhân lúc tu chỉnh lần nữa, Tô Thần dặn dò Tô Nghĩa Thiên đi chợ rau mua một ít gừng tươi (sinh khương).

Côn Luân Thần Cung nằm giữa băng xuyên (sông băng).

Muốn leo lên độ khó cực lớn, cần công cụ khai phá.

Nhưng băng xuyên quá cứng rắn, công cụ đục băng bình thường rất khó lưu lại dấu vết trên những tảng băng này.

Duy chỉ có bôi đầy nước gừng lên công cụ đục băng, lúc đục băng

mới có thể nhẹ nhàng hơn không ít. "Thần ca!" Lúc Tô Thần đang nghỉ ngơi tại khách sạn, Tô Nghĩa Thiên vội vội vàng vàng tìm tới, "Gừng tươi trên thị trường đều bị mua hết rồi." "Tình huống gì?" Tô Thần kinh ngạc.

Gừng tươi là dược liệu phụ trợ dùng nấu ăn.

Trong tình huống bình thường đều chỉ có thừa, rất ít khi hết, sao lại bị mua hết chứ? "Em nghe ngóng một chút, gừng tươi trên chợ rau Lan Thị đều bị cùng một người mua đi." Tô Nghĩa Thiên nói, "Kỳ lạ quái gở, người kia mua nhiều gừng tươi như vậy làm gì?" "Không vội, em tung tin ra ngoài, nói là chúng ta cũng cần lượng lớn gừng tươi, bọn họ sẽ chủ động tìm tới cửa." Tô Thần phân phó nói.

Đối phương ở trong tối, đám người Tô Thần ở ngoài sáng.

Chỉ có thể hi vọng bọn họ chủ động tìm tới cửa, cuối cùng hiệp thương.

Tô Nghĩa Thiên vì thế ra khỏi cửa, đi tới chợ rau tung tin, còn báo địa chỉ mình ở.

Ước chừng đến khoảng tám giờ tối, khi sắc trời khá đen, một người đàn ông trung niên đi tới khách sạn.

Người đàn ông trung niên này đội một cái mũ, lưng còng xuống, trong tình huống không chú ý, rất khó phân biệt chân dung của hắn. "Làm phiền thông báo một tiếng, tôi muốn gặp khách nhân tầng 4." Người đàn ông trung niên này chống một cây nạng, ngồi xuống ghế ở dưới lầu.

Không bao lâu, Tô Thần dẫn Hắc Bối Lão Lục đi xuống lầu. "Dám hỏi có phải là khách nhân mua gừng tươi trên thị trường?" Người đàn ông trung niên còng lưng chậm rãi hỏi. "Không biết các hạ là?" Tô Thần bắt đầu tò mò đối với người trước mắt này. "Hai vị đi theo tôi

một chuyến là biết." Người đàn ông trung niên còng lưng dẫn đường phía trước.

Hắc Bối Lão Lục thì lắc đầu với Tô Thần, trước mắt còn chưa rõ ràng thân phận người này, vẫn là đừng nên mạo muội đi thì hơn. "Không sao, đi xem một chút." Tô Thần nghệ cao nhân đảm đại, lại thêm Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh.

Người bình thường căn bản không cách nào cận thân.

Cho dù là mười mấy người vây công, Tô Thần cũng nắm chắc sát xuất trùng vây.

Dưới sự thúc đẩy của lòng hiếu kỳ, Tô Thần cùng Hắc Bối Lão Lục đi theo vị trung niên còng lưng này tới một chỗ trạch viện tại Lan Thị.

Sau khi tiến vào trạch viện, bên trong cổ kính, có rất nhiều đồ vật cũ, trông không khác gì cửa hàng đồ cổ.

Sự chú ý của Hắc Bối Lão Lục bị những món đồ cổ kia hấp dẫn, mà ánh mắt Tô Thần lại đặt trên một con mèo có bộ lông màu vàng trên bàn thờ.

Con mèo này có chút kỳ quái, râu cũng không phải đối xứng, mà là mười ba cái. "Bối thi nhân?" Tô Thần đoán ra thân phận của đối phương.

Con mèo này là Thập tam tu ly hoa miêu (mèo mướp mười ba râu) mà Bối thi nhân thờ phụng.

Bối thi nhân cũng là một phái trong nghề đạo mộ, phái này trước khi xuống mộ đều phải dâng hương cho Thập tam tu ly hoa miêu được thờ phụng, sau đó tam bái cửu khấu, một khi giữa đường râu mèo gãy hoặc là rơi rụng, bọn họ tuyệt đối sẽ không thể ra cửa.

Trừ cái đó ra, lúc bọn họ xuống mộ đào cái hố dỡ tấm ván chắn

đầu quan tài ra, thì xoay người bò vào trong quan tài, chứ không dám mặt hướng xuống dưới, làm đều là "việc trái tay".

Sờ được cái gì thì là cái đó, tuyệt không xoay người đối mặt thi cốt.

Về phần cụ thể vì sao lại như vậy, Tô Thần cũng không rõ lắm.

Mỗi một nghề đều có sự cầu kỳ của mỗi nghề, đây là bí mật thuộc về Bối thi nhân bọn họ. `【Đinh, chúc mừng túc chủ tiếp xúc với nhân vật cốt truyện Mã Tự, tiến độ đẳng cấp gia tộc +16%.】` Âm thanh hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Đạo mộ nhất mạch, nổi danh nhất chính là Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim bốn môn này, trừ cái đó ra khá lợi hại còn có Quan Sơn Thái Bảo, người của mạch này cũng người người mang trong mình kỳ thuật.

Còn có Đào Sa Quan, là cơ quan chuyên môn xuống mộ đảo đấu do Ngụy Tề hoàng đế Lưu Dự thiết lập.

Bái Thập tam tu hoa từ miêu là Tương Tây Bối thi nhân cũng là một môn phái khá lợi hại trong đó, hậu nhân của Mã Tự chính là Minh Thúc, hắn cùng Hồ Bát Nhất, Shirley Dương, Vương Bàn Tử cùng nhau tiến vào trong Côn Luân Thần Cung.

Mã Tự trong một lần đảo đấu đụng phải Tương Tây Thi Vương, đoạn tống tính mạng, cũng đoạn tống luôn mạch Bối thi nhân này.

Hậu nhân Minh Thúc của hắn nghiêm khắc mà nói không tính là Bối thi nhân, căn bản không có kế thừa tay nghề tổ tiên.

Bất quá chịu ảnh hưởng của tổ tông, Minh Thúc vẫn làm buôn bán người chết, đi khắp nơi buôn đi bán lại xác khô cho nước ngoài.

Mã Tự là trưởng bối của Minh Thúc, vẫn là có chút tay nghề trong người.

Chỉ có điều Bối thi nhân nhất mạch hiện nay cũng ngày càng điêu linh, còn lại Lão Mã là cây độc đinh rồi.

Mục tiêu chuyến đi này của hắn chính là Côn Luân Thiên Cung, mục tiêu nhất trí với đám người Tô Thần. "Không biết các hạ xuất thân từ môn phái nào?" Thấy Tô Thần nhận ra thân phận của mình, Lão Mã tò mò nói. "Bái sơn yếu bái Long Lâu sơn, Long Lâu sơn thượng kim quang thiểm.

Mạc Kim phù thượng Phát Khâu ấn, chiếu xuất kim phong xuy mãn diện (Bái núi phải bái núi Long Lâu, trên núi Long Lâu ánh vàng lòe.

Bùa Mạc Kim trên ấn Phát Khâu, chiếu ra gió vàng thổi đầy mặt)." Tô Thần đối lại tiếng lóng. "Hóa ra là Mạc Kim nhất mạch, thất kính thất kính." Lão Mã chắp tay.

Bối thi nhân nhất mạch tuy rằng cũng có chút danh tiếng, nhưng so sánh với Mạc Kim nhất mạch thì còn kém xa. "Trong đội ngũ chúng tôi còn có Bàn Sơn nhất mạch, Tả Lĩnh nhất mạch." Tô Thần chậm rãi nói. "Trận trượng lớn như vậy?" Lão Mã có chút kinh ngạc.

Còn tưởng là mấy tên nhóc con chứ, không ngờ cư nhiên hội tụ nhiều hảo thủ như vậy. "Nguy hiểm trong Côn Luân Thần Cung khó có thể tưởng tượng, muốn xuống mộ nhất định phải tập hợp sức mạnh nhiều nhà." Tô Thần nói, "Chuyến đi này, tôi đã làm chuẩn bị vẹn toàn." "Không biết có thể cho tôi cũng gia nhập vào đội ngũ các cậu hay không." Lão Mã cung kính nói, "Yên tâm, không gia nhập không công." Lão Mã cho người mang đến một bức tranh cổ cùng một khối ngọc cổ. "Bức tranh này là «Lạc Hà Tê Ngưu Đồ», giá trị trong đó cũng không cần tôi nói nhiều nữa." "Về phần khối ngọc này thì là ngọc Dương Quý Phi từng sử dụng, nghe đồn ngậm trong miệng có thể giải khát." Lão Mã giới thiệu hai kiện bảo vật này.

Chương 123

Bức «Lạc Hà Tê Ngưu Đồ» này tương truyền là năm đó Nam Đường Hậu Chủ vì cứu Tiểu Chu Hậu tránh khỏi bị lăng nhục, cho nên tặng cho Tống Thái Tổ.

Phàm là đồ cổ tranh chữ loại này, chỉ cần dính dáng đến danh nhân, giá cả phải tăng gấp mấy lần.

Bức tranh này ít nhất giá trị năm ngàn đại dương!

Về phần khối cổ ngọc Dương Quý Phi sử dụng kia, cũng phải giá trị ba bốn ngàn đại dương.

Nếu gặp được người biết xem hàng, ít nhất có thể bán khoảng một vạn đồng đại dương.

Thủ bút lớn như thế, thế gian hiếm thấy.

Tô Thần nhìn về phía Lão Mã: "Mã tiên sinh hào phóng như vậy, tôi ngược lại có chút không quen a." "Thực không dám giấu giếm, lần này tiến vào Côn Luân Thần Cung, tôi cũng có thứ nhất định phải lấy được." Lão Mã nói, "Chỉ cần Tô tiên sinh có thể để tôi gia nhập đội ngũ, xong việc Bối thi nhân nhất mạch chúng tôi nhất định sẽ cảm ân đái đức." "Ha ha ha, Lão Mã, khách khí như vậy làm gì?" Tô Thần cười cười, "Có chút đói bụng, chúng ta ăn chút gì trước đi." Tô Thần lảng sang chuyện khác.

Lão Mã lại không hề bị lay động, tiếp tục kéo dài đề tài vừa rồi: "Không biết Tô tiên sinh từng nghe nói qua Cổ Lạp La Ngân Nhãn chưa?" Nghe được câu này, Tô Thần ngẩn ra.

Bức đồ này không phải con trai Lão Mã đấu giá được từ một chỗ đấu giá sao?

Sau khi Lão Mã chết, con trai hắn phiêu bạt khắp nơi, cô khổ không nơi nương tựa.

Cuối cùng còn đi Hồng Kông, lăn lộn ở bên Hồng Kông nhiều năm, về sau lại tới nội lục giao thiệp với tử thi.

Về sau nữa, gã tích lũy được thân gia không nhỏ.

Về phần cuốn «Cổ Lạp La Ngân Nhãn» này thì là gã tham gia một hoạt động đấu giá mua lại, lúc đó vì để Hồ Bát Nhất và Vương Bàn Tử dẫn gã xuống mộ, cho nên tặng cuốn sách này cho Hồ Bát Nhất.

Hiện tại xem ra cũng không phải như thế, cuốn sách này là Bối thi nhân bọn họ lấy được từ trong một ngôi mộ nào đó.

Sau đó vẫn luôn bảo tồn cuốn sách này. "Trong cuốn sách này ghi chép tấm bản đồ kho báu mộ Ma Quốc Quỷ Mẫu đời đầu!" Lão Mã chậm rãi nói, "Trong này đánh dấu bản đồ Cửu Tầng Yêu Tháp, chẳng lẽ Tô tiên sinh không hứng thú sao?" Nghe vậy, Tô Thần dừng bước.

Hắn đích xác có hứng thú đối với cái gọi là «Cổ Lạp La Ngân Nhãn» này. "Được, chuyến đi lần này có một phần của ông.

Chia cho chúng tôi một phần gừng tươi của ông, ngày mai cùng nhau khởi hành." Lời đã nói đến nước này rồi, Tô Thần cũng liền đáp ứng.

Đến đây, đội ngũ xem như đã tập kết đầy đủ.

Tô Thần đem «Lạc Hà Tê Ngưu Đồ» và cổ ngọc tồn phóng vào trong không gian hệ thống.

Sau khi trở về trong phòng, liền tán gẫu với Doãn Tân Nguyệt.

Nghe được là Bối thi nhân nhất mạch, Doãn Tân Nguyệt cũng có chút kinh ngạc. "Bối thi nhân nhất mạch không phải ở Tương địa sao?

Sao lại xuất hiện ở Lan Thị rồi?" Doãn Tân Nguyệt tò mò nói.

"Rất bình thường, bao năm qua, Bối thi nhân nhất mạch đã sớm không còn vinh quang ngày xưa, hiện tại nhân viên điêu linh." Tô Thần giải thích nói, "Hơn nữa Tương địa có Tả Lĩnh nhất mạch, người đông thế mạnh." "Bối thi nhân rất khó lăn lộn nổi danh ở Tương địa!" "Hơn nữa bọn họ chằm chằm vào Côn Luân Thần Cung e rằng đã mấy năm rồi, đem gia tộc chuyển đến bên Lan Thị này, vẫn luôn trù bị.

Chỉ tiếc bọn họ vẫn luôn không có thực lực xuống mộ, phỏng chừng thời gian này thật vất vả mới lấy hết dũng khí, vừa khéo chúng ta lại tới, cho nên định gia nhập đội ngũ của chúng ta." Tô Thần phân tích nói.

Bối thi nhân mạch này từ sau Lão Mã thì đứt đoạn truyền thừa.

Bọn họ muốn tiến vào trong Côn Luân Thần Cung, một phương diện nào đó cũng là đang dương danh thay cho bọn họ. "Tối nay nghỉ ngơi sớm một chút đi, ngày mai còn phải đi đường." Tô Thần nói.

Lan Thị coi như là thành phố lớn cuối cùng rồi, tuy rằng dọc đường có đường thẳng nối liền Cương địa (Tây Tạng).

Nhưng đoạn đường cuối cùng chỉ có thể đi bộ. ...

Ngày hôm sau.

Sáng sớm.

Sương sớm làm ướt đẫm cỏ xanh góc tường, mọi người tụ tập trước cửa khách sạn.

Minh Thúc dẫn theo một đội nhân mã cũng chạy tới. "Tô tiên sinh, tôi đã chuẩn bị hai chiếc xe tải." Minh Thúc nói, "Lộ trình cụ thể tôi đã tính toán qua rồi, ngồi xe tải ba ngày đến trấn Môn Nguyên, về sau thì phải đi bộ rồi." "Ngược lại có thể mua mấy con ngựa ở bên Môn Nguyên, giúp đỡ thồ vận hàng hóa." "Bất quá đến lúc cuối cùng xuống mộ, vẫn phải là người của chúng ta tự lưng mang vật tư." Lần này

xuống mộ, gian hiểm trong đó thắng xa ngày xưa.

Khu vực hải bạt cao, lại thêm băng xuyên tích tuyết, ngựa căn bản không qua được.

Chỉ dùng động dụng nhân lực, mới miễn cưỡng có thể thử một lần. "Xuất phát!" Dưới mệnh lệnh của Tô Thần, một đoàn người bắt đầu chạy về hướng Côn Luân Thần Cung.

Toàn là đường đất, gập ghềnh lồi lõm, ngồi trong thùng xe phía sau xe tải, lắc lư trái phải, có người thậm chí nôn hết cả cơm ăn đêm qua ra.

Không có cách nào, ngồi xe tải nhanh hơn xe ngựa nhiều.

Vốn dĩ Tô Thần dự tính từ Lan Thị xuất phát, ước chừng một tuần tả hữu chạy tới Côn Luân Thần Cung, có xe tải ít nhất có thể tiết kiệm một nửa thời gian.

Ba ngày sau, đoàn người cuối cùng cũng đến được dãy núi Côn Luân.

Nhìn dãy núi cao lớn nguy nga sừng sững trước mắt, Tô Thần lẩm bẩm tự nói: "Liêm Trinh đa sinh Cố Long Vương, Long Vương viễn viễn thị Triêu Phong.

Canh khán Quỷ Cước hồi chuyển xử, hộ thác tu sinh thập số trọng." "Tống Long chi sơn đoản tại hậu, thác sơn bất bão tả hữu thủ.

Triền Long triền quá Long Hổ tiền, tam trọng ngũ trọng phúc miên diên." "Nơi này chung linh dục tú, Côn Luân Thần Cung hẳn là nằm trong phiến sơn mạch này." Những ngọn núi như đao gọt búa bổ nằm ngang trên mặt đất.

Đỉnh núi quanh năm tuyết phủ, hiếm thấy dấu chân người. "Tô tiên sinh, chúng ta bước tiếp theo nên làm thế nào?" Chá Cô Tiếu lên tiếng hỏi.

Hạ mộ thì hắn rành, nhưng thuật Tầm Long Phân Kim định huyệt bát quái thì Chá Cô Tiếu cũng không hiểu rõ lắm. "Trước tiên phải tìm một người dẫn đường đã." Tô Thần từ từ nói. "Ma Quốc có liên hệ mật thiết với Mộc Trần Châu, nhưng sử liệu ghi chép về Ma Quốc lại cực kỳ ít ỏi." Tô Thần nhìn sang Lão Mã, ra hiệu cho hắn.

Lão Mã lập tức lấy ra cuốn "Cổ Lạp La Ngân Nhãn" đưa cho Tô Thần.

Trên đó tuy có đánh dấu phương vị của Cửu Tầng Yêu Tháp, nhưng muốn vào được vẫn cực khó. "Chỉ có trong những bài thơ của Thiên Thụ Xướng Thi Nhân ở vùng Tàng địa mới nhắc đến nhiều thông tin về Ma Quốc." Tô Thần nói. "Thiên Thụ Xướng Thi Nhân?

Đó là người thế nào?" Lão Mã có chút không hiểu, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy từ này. "Truyền thuyết ở Tàng địa kể rằng, có người sau một trận ốm thập tử nhất sinh, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều ký ức không thuộc về mình, hơn nữa đột nhiên thông hiểu nhiều cổ thi, thư tịch.

Cho dù là cổ tịch hàng ngàn vạn chữ, bọn họ cũng có thể ngâm tụng hoàn chỉnh như thể vô sư tự thông." Tô Thần giải thích: "Phảng phất như tất cả những thứ đó đều do ông trời ban tặng, cho nên loại người này được gọi là Thiên Thụ Xướng Thi Nhân." Thần kỳ như vậy sao?

Mọi người nghe xong đều chợt hiểu ra.

Lần này sở dĩ bọn họ phải đến Côn Luân Thần Cung chính là để giải trừ lời nguyền hồng ban.

Tương truyền vào thời viễn cổ, trong không gian hư số ở bờ bên kia thế giới, có một loại sinh vật trên đầu mọc ra con mắt khổng lồ, gọi là Xà Thần.

Sức mạnh của thế giới đó ký sinh trong thân thể Xà Thần, vĩnh hằng bất diệt.

Sau này Xà Thần chết đi, giáng lâm xuống thánh sơn Trát Cách Lạp Mã.

Chương 124

Ở phía Bắc núi Côn Luân, có một hang động giấu năm cái bảo hạp, dùng để đặt thân xác Xà Thần.

Lại qua rất nhiều năm, động huyệt nơi Xà Thần mai cốt có một nhóm người tìm đến.

Nhóm người này không biết dùng thủ đoạn gì đã đi vào vực sâu, lấy đi bảo hạp.

Đó chính là tổ tiên của Ma Quốc.

Bọn họ mang đi con mắt khổng lồ của Xà Thần, kiến lập một quốc gia tôn giáo trong núi Côn Luân, thành chủ chính là Ác La Hải Thành.

Người Ma Quốc không có quốc vương, sùng bái vực sâu và hang động, tế tự tà thần.

Sau khi Ma Quốc suy tàn, Bảo Châu Đại Vương của Tàng địa đã phái dũng sĩ trộm đi Mộc Trần Châu, sau đó gây ra nội loạn ở Tàng địa.

Mộc Trần Châu nhờ đó lưu lạc đến Thăng Long, rồi đến cuối thời Tần lại rơi vào tay một vị quý tộc của Cổ Điền Quốc.

Hán Vũ Đế từng phái người đòi Mộc Trần Châu, quốc vương Cổ Điền Quốc không dám phản đối, đành phải đòi vị quý tộc kia.

Nhưng vị quý tộc đó không những không đưa mà còn dẫn theo một nhóm người rời khỏi Điền Quốc, tự lập làm vương, xưng là Hiến Vương.

Sau khi Hiến Vương chết, Mộc Trần Châu cũng được tùy táng theo hắn.

Cho nên muốn giải trừ lời nguyền, nhất định phải đi Côn Luân Thần Cung một chuyến, tìm ngôi cổ mộ của Ma Quốc.

Mà Mộc Trần Châu của Ma Quốc đã lưu chuyển ở Tàng địa từ rất lâu về trước, nên ghi chép ở đây về nó và Ma Quốc cũng nhiều hơn một chút.

Muốn tìm được Côn Luân Thiên Cung, chỉ có thể nhờ Thiên Thụ Xướng Thi Nhân giúp đỡ. "Các ngươi nghỉ ngơi ở đây, tôi đi tìm người." Tô Thần phân phó.

Trước đây Tô Thần chưa từng đến Tàng địa.

Sau khi rời khỏi đội ngũ, hắn đội gió tuyết tìm đến một khu cư trú của dân bản địa.

Nơi này trâu dê thành đàn, cư dân đều sống trong lều vải nỉ.

Trong thôn cực kỳ hiếm người biết tiếng Hán, Tô Thần nghe họ nói chuyện mà chẳng hiểu gì, sau đó phải tìm được một thương nhân đi ngang qua mới có kênh giao tiếp.

Khi biết Tô Thần muốn tìm Thiên Thụ Xướng Thi Nhân, dân bản địa đều tỏ ra khó khăn.

Thiên Thụ Xướng Thi Nhân ngày nay cực kỳ hiếm gặp.

Dứt lời, bên ngoài thôn bỗng vang lên một khúc ca đặc thù.

Mới nghe qua, Tô Thần đã cảm giác như mình đang nghe một khúc sử thi cổ xưa vĩ đại.

Không ngờ lại khéo như vậy, có một vị thi nhân du mục vừa vặn đi tới nơi này.

Tô Thần lập tức mời vị thi nhân kia vào ngồi.

Sau khi bỏ ra ba mươi cân muối, vị thi nhân này cuối cùng cũng quyết định giúp Tô Thần một tay.

Tô Thần cũng biết được thông tin về người này.

Hắn tên là Trát Ba, người của một tụ lạc cách đây hai trăm cây số.

Đó là một tụ lạc lớn, chỉ tiếc trời lạnh giá, nhiều người lưu ly thất sở, phải đi tứ xứ tìm chỗ dừng chân và cái ăn.

Trát Ba biết chút ít tiếng Hán, chỉ là nói không được lưu loát lắm.

Ngay lập tức, Tô Thần dẫn Trát Ba trở về doanh trại.

Cả đội ngũ tổng cộng khoảng hai mươi người, tính cả Trát Ba là hai mươi mốt người.

Đội ngũ cuối cùng cũng tập kết xong xuôi.

Buổi tối, trong lều, Tô Nghĩa Thiên thắp một cây nến sáp, lại đốt thêm mấy chậu than.

Mọi người quây quần bên đống lửa trò chuyện.

Tô Thần đưa cuốn "Cổ Lạp La Ngân Nhãn" cho Trát Ba.

Hắn nhìn lướt qua một cái, sau đó nói: "Căn cứ theo cổ thư ghi chép, nơi này được giấu tại một chỗ gọi là Luân Hồi Miếu." "Hắn là Luân Hồi Miếu của Luân Hồi Tông, ngôi miếu này do dư nghiệt Ma Quốc sáng lập." "Vương triều Cổ Lạp La có một khoảng thời gian xác thực là tín phụng Luân Hồi Tông, manh mối trên này chắc không có vấn đề gì." Nói xong, Trát Ba muốn nói lại thôi. "Trát Ba, có gì cứ nói thẳng." Tô Thần mở lời. "Vậy tôi nói thẳng, trong thơ ca có nhắc, tại Luân Hồi Miếu có một con đường thông tới địa ngục, bên trong còn nhốt ác quỷ ăn thịt người.

Bao nhiêu năm nay không ai dám tới gần đó.

Tôi khuyên mọi người tốt nhất đừng đi." Trát Ba lo lắng nói. "Sự thành, tôi sẽ thêm cho anh mười cân muối nữa.

Anh yên tâm, chúng tôi nếu không có nắm chắc thì cũng sẽ không

mạo muội đi vào." Tô Thần vỗ vỗ vai Trát Ba, "Chúng tôi đã chuẩn bị kỹ càng từ sớm rồi, chỉ đợi anh chỉ rõ phương hướng." Muối là vật tư quý giá nhất ở Tàng địa.

Được thêm mười cân, lại thấy bọn Tô Thần đều mang theo súng ống, nên Trát Ba gật đầu đồng ý. "Hôm nay không còn sớm nữa, chúng ta nghỉ ngơi sớm, ngày mai khởi hành." Tô Thần phân phó. …… Đêm ở Tàng địa có chút lạnh lẽo.

Tuy nơi này độ cao so với mặt biển khá thấp, nhưng cứ đến tối là gió lạnh gào thét.

Cuồng phong trong hẻm núi phát ra những tiếng hú như quỷ khóc.

Nếu là người nhát gan đến đây e là đã sớm sợ vỡ mật.

Buổi tối an bài bốn ca trực đêm, cứ hai tiếng đổi ca một lần.

Trực đêm có hai người, bên Lão Mã cử một người, bên Tô Thần cử một người, coi như để đề phòng lẫn nhau.

Tô Thần vốn định gác đêm, lại bị Tô Nghĩa Thiên ngăn cản.

Bên bọn họ người đông, muốn để Tô Thần nghỉ ngơi cho tốt.

Bên phe Tô Thần sắp xếp Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hắc Bối Lão Lục và Tô Nghĩa Thiên thay phiên trực.

Bên Lão Mã sắp xếp một mỹ nhân, hình như là tình nhân của Lão Mã, nhưng Tô Thần lại cảm nhận được trên người cô ta có một luồng khí tức không tầm thường, hẳn không phải người thường.

Ngoài ra còn có ba gã to con lực lưỡng.

Nhiệt độ bên ngoài càng lúc càng thấp.

Tô Thần ôm chặt Doãn Tân Nguyệt, hai người ngủ cùng một chỗ nên ấm áp hơn không ít.

Giấc này ngủ thẳng một mạch đến sáng sớm hôm sau.

Mặt trời mới mọc, khi bước ra khỏi lều gió lạnh vẫn thổi không ngừng.

Áng chừng phải đợi đến gần trưa mới ấm lên được.

Chá Cô Tiếu đã dậy từ sớm, bỏ ra nhiều nỗ lực như vậy, sắp đến Côn Luân Thần Cung khiến hắn càng thêm kích động, tối qua gác đêm xong hắn thức trắng luôn không ngủ được. "Tô tiên sinh!" Từ xa vang lên tiếng gọi của Lão Mã. "Chuẩn bị nhổ trại đi!" Tô Thần phân phó.

Đoàn người lập tức thu lều, sau đó cưỡi ngựa chạy về phía [Luân Hồi Miếu].

Chương 125

Dọc đường càng lúc càng hoang lương, hiếm khi nhìn thấy thảm thực vật.

Đến xế chiều, nhìn về phương xa, một ngôi miếu cổ xưa lọt vào tầm mắt mọi người.

Ngôi miếu tàn phá đó nằm trên đỉnh núi.

Mọi người tăng tốc độ, rốt cuộc cũng đến được ngôi miếu trước khi mặt trời lặn.

Đẩy cửa lớn ngôi miếu, mọi người lần lượt tiến vào.

Dưới ánh tịch dương, bóng người bị kéo dài thượt.

Ngôi miếu đổ nát hoang phế đã lâu, hai bên lối đi vẽ đầy các loại bích họa mang màu sắc thần thoại nồng đậm. "Đây là bản đồ địa ngục khốc hình của Luân Hồi Tông." Trát Ba nói, "Quái thú trong hình gọi là Thực Tội Ba Lỗ, chuyên môn trừng phạt những kẻ ác đã chết." Mọi người nhìn chằm chằm vào bích họa, không khỏi tấm tắc lấy làm kỳ lạ.

Ngôi miếu này tồn tại đã bao nhiêu năm, không ngờ bích họa vẫn bảo tồn hoàn chỉnh như thế. "Chung quy cũng chỉ là trong thần thoại, không thể coi là thật." Lão Mã cười nói, "Tô tiên sinh, chúng ta đừng xem nữa, tranh thủ thời gian đi tiếp thôi." Mọi người đi dọc theo hành lang khoảng hơn mười phút, cuối cùng đến một đại điện đầy những tường đổ vách xiêu.

Ngay phía trên đại điện có khắc một bức đồ đằng.

Cổ Lạp La Ngân Nhãn được khắc ngay trên trần nhà. "Thần kỳ quá!" Lão Mã dừng bước, tỉ mỉ quan sát "Cổ Lạp La Ngân Nhãn".

Đang lúc hắn dồn hết tâm trí vào đó, vô tình đụng phải một cây cột.

Cây cột này trải qua bao năm tháng đã sớm mục nát, chỉ khẽ chạm một cái đã đổ ập xuống.

Hướng cột đổ chính là bức tường. "Rầm!" Tiếng động lớn vang lên.

Chỉ thấy cây cột khi tiếp xúc với bức tường đã đập thủng một lỗ hổng.

Nhìn qua lỗ hổng, bên trong lại là một khoảng trời riêng, một không gian rộng vài chục mét vuông, cuối không gian là một cánh cửa đá dày nặng nề.

Trước cửa đá còn bày một pho tượng Phật.

Pho tượng Phật đó toát lên vẻ quỷ dị khó tả. "Làm bằng vàng sao?" Một tên thuộc hạ Lão Mã mang theo nhìn pho tượng đá, ánh mắt lộ vẻ tham lam nóng bỏng.

Hắn lao nhanh đến bên tượng đá, ngắm nghía pho tượng Phật. "Phát tài rồi!" Tên này nước miếng sắp chảy ròng ròng.

Những người khác dưới trướng Lão Mã cũng lộ vẻ kích động.

Còn ánh mắt của Tô Thần, Chá Cô Tiếu và Lão Mã lại bị cánh cửa đá sau tượng thần thu hút, chỉ thấy trên cửa đá dán đầy bùa chú. "Sau cánh cửa này là địa ngục của Luân Hồi Tông." Trát Ba nói, "Tô tiên sinh, chúng ta tốt nhất đừng mạo muội đi vào." Kẻ đại ác đều bị nhốt trong địa ngục, một khi cánh cửa này mở ra, không biết bên trong sẽ xuất hiện bao nhiêu yêu ma quỷ quái. "Vậy lui ra ngoài trước." Chá Cô Tiếu mở miệng nói.

Hắn không muốn sinh thêm rắc rối, đã chỉ còn thiếu một bước chân nữa thôi, vẫn nên tranh thủ phá giải lời nguyền trên người trước.

Mọi người quay lại đại điện, dùng gạch đá bịt kín lỗ hổng vừa bị đập ra.

Tô Thần tỉ mỉ quan sát quyển kinh cổ.

Bỗng nhiên, Tô Thần giơ quyển kinh lên, chăm chú nhìn kỹ. "Tô tiên sinh, nếu nhìn không rõ thì tôi có cái này." Lão Mã lập tức móc từ trong túi ra một cây đèn pin. "Cái này lấy từ đâu ra vậy?" Tô Thần kinh ngạc. "Bên Việt Địa làm ra đấy, mấy năm trước có công ty sản xuất món này." Lão Mã giải thích, "Nghe nói món đồ chơi này gọi là đèn pin, thân vỏ làm bằng đồng thau, dùng bóng đèn dây tóc vonfram.

Chỉ tiếc là dùng không được bao lâu." Tô Thần nhớ lại một chút, đèn pin hẳn là được du nhập từ rất sớm.

Chỉ là hắn không tra cứu kỹ mà thôi.

Đèn pin thời này hiệu suất phát sáng thấp, tuổi thọ ngắn.

Nhưng dù vậy cũng tiện dụng hơn đuốc nhiều.

Dưới ánh đèn pin chiếu rọi, một chùm sáng xuyên qua sáu quang nhãn của quyển kinh cổ, chiếu lên phía trên, hội hợp cùng Cổ Lạp La Ngân Nhãn trên xà nhà đại điện. "Hóa ra hai bức đồ hình này hợp lại mới là tấm bản đồ hoàn chỉnh." Tô Thần lẩm bẩm, "Sáu điểm này hẳn là mộ huyệt của sáu vị giáo chủ Luân Hồi Tông.

Sáu ngôi mộ hình thành đồ án lục mang tinh, Cửu Tầng Yêu Tháp chắc chắn nằm ở khu vực trung tâm bức đồ này." Trên bản đồ còn có mấy ngọn núi tuyết, nhưng Tô Thần ít đến vùng này nên không phân biệt được. "Đây là Khách Lạp Mễ Nhĩ." Thi nhân Trát Ba rất nhanh nhận ra vị trí trên bản đồ, "Nơi này là khu không người, rất ít ai đặt chân đến, nhưng cách ngọn núi này không xa có một bộ lạc tên là Ca Tắc Bộ Thanh.

Trong bộ lạc đó có không ít thợ săn giỏi, đến lúc đó có thể sang

bên ấy thuê một thợ săn làm hướng đạo, hành trình tiếp theo của chúng ta sẽ nhẹ nhàng hơn nhiều." Khu không người mênh mông bát ngát, từ xưa đến nay hiếm dấu chân người.

Muốn đi vào mà không thuê thợ săn địa phương thì chắc chắn không được. "Trát Ba, cứ làm theo lời anh nói." Tô Thần gật đầu đồng ý.

Lần này đến Tàng địa, hắn chuẩn bị không ít muối chính là để thuê người dẫn đường và đả thông quan hệ.

Ở nơi hẻo lánh này, thịt khô và muối là tiền tệ cứng, còn dễ dùng hơn cả đồng đại dương. "Hôm nay chúng ta nghỉ ngơi dưới chân núi." Tô Thần nói, "Để tránh sinh thêm sự cố, tất cả mọi người không được bước vào Luân Hồi Miếu nữa.

Lão Mã, quản lý tốt người của ông." Tô Thần dặn dò một câu. "Yên tâm đi, Tô tiên sinh." Lão Mã đáp ứng.

Sau khi xuống núi, mọi người bắt đầu dựng lều.

Vẫn quy củ cũ, tối nay hai bên mỗi bên cử bốn người gác đêm.

Vì đang ở giữa hoang dã nên ai nấy đều cực kỳ cẩn thận, buổi tối đi ngủ cũng không cởi quần áo.

Đường xa bôn ba, mọi người đều mệt mỏi, gần như đặt lưng xuống là ngủ ngay.

Mãi đến nửa đêm, Tô Thần bị buồn tiểu làm tỉnh giấc.

Hắn ra khỏi lều định giải quyết nỗi buồn, đang lúc cởi quần thì phát hiện đống lửa cách đó không xa đã tắt ngóm.

Lúc này người gác đêm đáng lẽ là Tô Nghĩa Thiên.

Hắn đâu rồi?

Tô Thần đi về phía đống lửa, phát hiện Tô Nghĩa Thiên đang nằm

bên tảng đá gần đó.

Cậu ta hình như bị người ta đánh thuốc mê, tạm thời không có gì nguy hiểm tính mạng.

Còn người gác đêm kia, cũng là thuộc hạ của Lão Mã, lại biến mất không thấy tăm hơi. "Đoàng!" Tô Thần rút súng lục, bắn một phát lên trời.

Tiếng súng nổ vang kinh động tất cả mọi người.

Mọi người đều ở tư thế sẵn sàng chiến đấu, xách súng lao ra khỏi lều.

Chương 126

Thấy không có nguy hiểm gì, chỉ có Tô Thần đứng đó, Lão Mã có chút bất mãn: "Tô tiên sinh, có chuyện gì vậy?

Đang yên đang lành nổ súng làm gì?" Bị phá giấc mộng đẹp, Lão Mã có chút khó chịu. "Người gác đêm của chúng tôi bị đánh thuốc mê, còn Mã tiên sinh, thuộc hạ gác đêm của ông biến mất rồi." Tô Thần tiến lên lay tỉnh Tô Nghĩa Thiên, hỏi han sự tình: "Tiểu Thiên, sao em lại lăn ra ngủ thế này?" "Thần...

Thần ca, em cũng không biết chuyện gì xảy ra nữa." Tô Nghĩa Thiên gãi đầu, "Vốn dĩ em đang gác đêm rất tỉnh táo, không biết sao lại mất ý thức...

Khoan đã, em nhớ ra rồi." Tô Nghĩa Thiên vội vàng nói: "Thần ca, tối nay người đi tuần tra cùng em tên là A Hổ, em nhận chai nước hắn đưa, uống một ngụm xong liền cảm thấy mi mắt nặng trĩu, rồi lăn ra ngủ.

Tuyệt đối là tên A Hổ giở trò quỷ!" Tô Nghĩa Thiên phẫn nộ nhìn quanh, lại không thấy tung tích A Hổ đâu.

Sắc mặt Lão Mã trầm xuống: "Tô tiên sinh, hay là đợi A Hổ về rồi hỏi cho rõ ràng." "Hắn còn về được sao?" Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía Luân Hồi Tông trên đỉnh núi.

Tên A Hổ kia, lúc trước ở trong đại điện Luân Hồi Tông đã thèm nhỏ dãi pho tượng Phật đó rồi.

Đêm nay chắc chắn là đi trộm tượng Phật.

Những người có mặt ở đây chỉ có Tô Thần biết rõ, dưới pho tượng Phật đó có một sợi dây xích sắt.

Khi di chuyển tượng Phật sẽ mở ra cánh cửa đá.

Sau cửa đá cất giấu chính là Thực Tội Ba Lỗ, vô cùng khó chơi. "Lên Luân Hồi Tông đi, cứu người của ông về." Tô Thần lại nhìn sang Hắc Bối Lão Lục, "Huynh đi giúp Lão Mã một tay." …… Ước chừng một canh giờ sau, Lão Mã mới mang theo tên thuộc hạ A Hổ trở về.

Lúc này A Hổ nghiễm nhiên đã trọng thương, mất nửa cái mạng nhỏ.

Hơn nữa hắn đã hôn mê bất tỉnh, người đang sốt cao. "Tô tiên sinh, là do tôi dạy dỗ thuộc hạ không nghiêm, xin ngài xử trí hắn." Lão Mã chắp tay.

Nhắc đến chuyện này, Lão Mã ôm một bụng lửa giận.

Trước khi đi ngủ tối qua, hắn đã nghiêm lệnh cho thuộc hạ phải ở yên trong doanh trại, ngàn vạn lần không được tùy tiện đi lại.

Không ngờ A Hổ lại dám mơ tưởng đến pho tượng Phật trong Luân Hồi Tông.

Cuối cùng dẫn dụ ra con quái thú Thực Tội Ba Lỗ, suýt nữa thì chết.

Lão Mã dẫn người triền đấu với con quái thú kia, nếu không nhờ Hắc Bối Lão Lục ra tay, có khả năng lại phải bỏ mạng thêm mấy người. "Bây giờ nói chuyện này chẳng có ý nghĩa gì." Tô Thần nói, "Hắn bị Thực Tội Ba Lỗ cắn bị thương, con quái thú đó quanh năm ăn xác thối, vi khuẩn quá nhiều, thuộc hạ của ông chắc chắn đã bị nhiễm trùng rồi.

Sáng mai đưa hắn đi sớm, tìm nơi cứu chữa đi.

Nếu cứu không sống thì cuối cùng vẫn khó thoát cái chết.

Tôi ngày mai sẽ cùng Trát Ba đi Ca Tắc Bộ Thanh tìm hai người dẫn đường.

Đợi xong việc, chúng ta sẽ hội hợp sau." Tô Thần đâu ra đấy phân phó mọi việc.

Lão Mã đuối lý nên cũng không phản bác đề nghị của Tô Thần.

Không bao lâu, bầu trời phương Đông lộ ra màu trắng bạc, đoàn người tạm thời chia tay.

Tô Thần đi đến bộ lạc Ca Tắc Bộ Thanh, bỏ ra ba mươi cân muối thuê một người dẫn đường.

Người dẫn đường này tên là Tỳ Nhân, theo lời gã nói, vài năm trước gã từng vào trong núi Khách Lạp Mễ Nhĩ săn bắn nhưng không thu hoạch được gì.

Tô Thần lại mua thêm ít thịt trâu bò khô trong bộ lạc để làm lương thực bổ sung.

Ngày hôm đó trôi qua rất nhanh, đến tối, Lão Mã cuối cùng cũng dẫn người quay lại.

Theo lời Lão Mã thì tên thuộc hạ kia đã được đưa đi cứu chữa.

Còn chuyện này rốt cuộc là thật hay giả thì khó mà nói được.

Lại nghỉ ngơi một đêm giữa hoang dã.

Đêm nay vô sự, mọi người coi như được dưỡng tinh súc duệ.

Hôm sau, đoàn người lại lên đường, hướng về phía núi tuyết Khách Lạp Mễ Nhĩ.

Độ cao so với mặt biển ngày càng tăng, nơi này toàn bộ bị băng tuyết bao phủ.

Cuồng phong cuốn theo băng tuyết thổi thốc vào mặt, mọi người

đành phải quấn chặt quần áo, từng bước từng bước đi sâu vào trong núi.

Thời gian thoáng cái đã đến tối.

Mọi người đến một thung lũng băng xuyên, nơi này độ cao thấp hơn, có thể dùng làm nơi nghỉ qua đêm.

Chỉ là trong thung lũng rải rác xác động vật.

Có cái chưa thối rữa, có cái đã hóa thành xương trắng âm u.

Cảnh tượng khủng khiếp khiến người ta không rét mà run. "Nơi này tên là Tàng Cốt Câu (Hẻm Núi Giấu Cốt), cứ đến đêm trăng tròn là sẽ có dã thú nhảy từ trên kia xuống tự sát để bình ổn cơn giận của sơn thần." Thợ săn Tỳ Nhân giải thích, "Đống xương trắng này đều là do lũ động vật chết đi lưu lại." "Kỳ lạ thật, chẳng lẽ lũ động vật này bị ma nhập?

Lại còn tâm cam tình nguyện nhảy từ trên vách đá xuống, sao có thể chứ?" Lão Mã ngẩng đầu nhìn lên phía trên thung lũng, vẻ mặt không tin.

Tô Thần cúi người kiểm tra đống xương trắng.

Bỗng nhiên, hắn nhìn thấy một hình vẽ kỳ quái trong khe hở giữa các bộ xương.

Gạt xương ra, Tô Thần mới phát hiện trên mặt đất lại có một hình khắc mô phỏng con mắt. "Xem ra đúng là ma nhập, tẩu hỏa nhập ma rồi." Lão Mã chép miệng. "Không phải như vậy!" Tô Thần nhìn lên phía trên thung lũng.

Thể chất hắn gấp mười mấy lần người thường, thính lực cũng tốt hơn nhiều.

Tô Thần có thể cảm nhận rõ ràng tiếng động vật chạy trong thung

lũng, hình như là một đàn thú đang truy đuổi một đàn thú khác.

Chắc chắn là lũ sói kia!

Lũ sói này là người bảo vệ của Ma Quốc, cứ đến đêm trăng tròn sẽ truy đuổi các loài động vật khác khiến chúng rơi xuống vách đá.

Cho nên đây không phải là ma nhập, chỉ là lũ sói đang săn mồi mà thôi. "Tránh ra!" Tô Thần vội quát mọi người, bảo họ nép sát vào vách đá. "Bộp bộp bộp..." Không lâu sau, mấy con dã thú từ phía trên thung lũng rơi xuống.

Ngay sau đó, hơn mười con sói từ đoạn vách đá chui ra, đôi mắt xanh lục ẩn hiện trong màn đêm khiến người ta phát hoảng. "Truyền thuyết kể rằng dưới trướng Quỷ Mẫu của Ma Quốc có một đám yêu nô thề chết trung thành, bọn họ hóa thân thành bầy sói, đời đời kiếp kiếp bảo vệ Cửu Tầng Yêu Tháp, cũng bảo vệ bí mật của Ma Quốc." Thi nhân Trát Ba ở bên cạnh nói. "Tôi cũng từng nghe qua lời đồn này." Thợ săn Tỳ Nhân vội vàng phụ họa, "Thủ lĩnh của bầy sói này là một con sói trắng (Bạch Lang), thể hình đặc biệt lớn, to như một con trâu vậy.

Quan trọng nhất là con Bạch Lang này rất thông minh, âm hiểm xảo trá, nghe nói trí lực không thua kém con người." Lời Tỳ Nhân vừa dứt, mọi người lại nhìn lên phía trên thung lũng, chỉ thấy bầy sói đã biến mất tăm.

Tô Thần suy đoán, có lẽ sự xuất hiện của nhóm người bọn họ đã khiến bầy sói rút lui.

Nhưng loài sói này đặc biệt thù dai, mọi người coi như đã ảnh hưởng đến việc săn mồi của chúng.

Mấy ngày tiếp theo, e là Bạch Lang sẽ giở trò ngáng chân, động một chút là tập kích ban đêm.

Chương 127

Gió lạnh gào thét.

Thung lũng tuy thấp nhưng gió vẫn xuyên qua khe cốc mà tới. "Tiếp tục đi thôi." Tô Thần nói, "Đừng nán lại đây lâu." Đánh nhau với lũ dã thú này trong bóng đêm không phải hành động sáng suốt.

Tô Thần thì không sao, thể chất hắn hơn người, lại có Hắc Kim Cổ Đao trong tay, dù là Bạch Lang Vương cũng không phải đối thủ của hắn.

Nhưng nhiều yêu lang như vậy, những người khác nói không chừng sẽ bị thương.

Thừa dịp bóng đêm, mọi người đốt đuốc tiếp tục đi về phía trước.

Mãi đến sáng sớm, khi phương Đông hửng sáng, Tô Thần dẫn mọi người cuối cùng cũng đến nơi được bốn ngọn núi tuyết bao quanh.

Nơi này quanh năm băng tuyết bao phủ, không có chút màu xanh nào.

Lại thêm độ cao lớn, tốc độ di chuyển của mọi người đều chậm lại. "Nghỉ ngơi nửa tiếng!" Ban ngày lũ dã thú sẽ không xuất hiện, coi như tạm thời an toàn.

Tô Thần ngồi xuống đất, mọi người bắt đầu nhóm lửa nấu cơm. "Khách Lạp Mễ Nhĩ, trong tiếng Tàng có nghĩa là Biển Tai Nạn, nơi này chính là khu vực trung tâm của Biển Tai Nạn." Tỳ Nhân nói, "Trong truyền thuyết, nơi này đầy rẫy yêu ma, đặc biệt nguy hiểm.

Hơn nữa mùa này băng tuyết bắt đầu dần tan chảy, có thể tồn tại hiện tượng băng lậu (sạt lở băng/hố băng), cho nên mọi người nhất định phải cẩn thận, đặc biệt là dưới chân.

Lơ là một chút sẽ rơi xuống dưới tầng băng, đến lúc đó thần tiên cũng khó cứu." Lời thợ săn Tỳ Nhân vừa dứt, Hàn Lệ ở phía xa bỗng không giữ được bình tĩnh.

Cô ta dường như cảm nhận được lớp băng dưới chân đang nứt ra, phát ra tiếng vỡ vụn khe khẽ. "Á!" Tiếng thét thảm thiết vang lên.

Dưới chân Hàn Lệ xuất hiện một cái lỗ lớn, cô ta rơi tọt xuống dưới.

Hàn Lệ là vợ lẽ của Lão Mã.

Cô ta gặp chuyện, kẻ chuyên cõng xác như Lão Mã lập tức cuống lên, vội vàng lao đến mép hố, nằm rạp xuống đất thò đầu nhìn xuống.

Trong đường hầm tối om chẳng thấy gì cả.

Ngay cả Hàn Lệ rốt cuộc rơi xuống chỗ nào cũng không quan sát được. "Tô tiên sinh, Chá Cô Tiếu tiên sinh, hai vị là cao thủ trong nghề, phiền hai vị xuống dưới cứu cô ấy, bất luận thế nào, sống phải thấy người chết phải thấy xác." Lão Mã khẩn cầu. "Cùng xuống xem sao." Tô Thần ra lệnh cho người tìm chỗ cố định dây thừng, sau đó hắn đu dây trượt xuống dưới sông băng.

Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục, Hồng Cô Nương và người của Lão Mã cũng đều xuống theo.

Nơi này lại là một không gian riêng biệt, bốn phía vách băng đóng băng những xác cổ đại ngàn năm.

Dưới chân mọi người, trong những tảng băng lớn cũng đông cứng không ít người.

Những cổ thi này vây thành một vòng, vô cùng quái dị. "Dựng trại ở đây đi!" Tô Thần phân phó, "Mấy cái băng thi này có chút kỳ quái, chúng ta kiểm tra kỹ một chút." Từ trên sông băng xuống đây cũng tốn không ít công sức, mọi người đều mệt bở hơi tai.

Để mọi người nghỉ ngơi bên dưới, Tô Thần thì tỉ mỉ quan sát đám băng thi.

Sau khi rắc nước gừng lên lớp băng, băng tầng rất nhanh tan chảy, cái xác khô lộ ra trước mắt mọi người. "Đây là Tuyết Sơn Kim Thân." Lão Mã nhận ra thân phận cái xác khô này, "Đây là một loại xác chết được xử lý bằng phương pháp đặc biệt, trước tiên đặt di thể thành một tư thế đặc thù, sau đó dùng muối phủ kín toàn bộ thi thể.

Đợi muối được thi thể hấp thu hết, lại bôi hương liệu và dược vật lên trên.

Đợi hương liệu và dược vật ngưng cố, lại phết lên thi thể một lớp sơn vàng nấu chảy." Như vậy sẽ hình thành Tuyết Sơn Kim Thân. "Đây hẳn là một trong sáu vị tông chủ của Luân Hồi Tông!" Thi nhân Trát Ba ở bên cạnh nãy giờ im lặng bỗng lên tiếng, "Ở Tàng địa, muối luôn là vật tư quý trọng, vàng cũng vậy." Có thể dùng nhiều muối và vàng như thế, vừa nhìn đã biết thân phận không tầm thường. "Dùng nhiều muối thế này, đã sớm thành thịt muối xông khói (lão tịch nhục) rồi." Tô Nghĩa Thiên thình lình buông một câu.

Mọi người bật cười, gọi là thịt muối quả không sai.

Nhiều nơi làm thịt muối đều ướp muối trước, sau đó dùng lá bách hun khói, thịt muối làm kiểu này rất khó bị hỏng. "Cũng không biết trên người vị tông chủ này có bảo vật gì không!" Thuộc hạ của Lão Mã có chút tò mò.

Dù sao cũng là tông chủ, trên người nếu không có chút đồ tùy táng ra hồn thì cũng quá bần hàn rồi. "Lão Mã, ý ông thế nào?" Tô Thần nhìn sang. "Tô tiên sinh, tôi cũng cảm thấy nếu có bảo vật thì chúng ta có thể lấy một ít." Lão Mã nói, "Thực không dám giấu, lần này tôi đến núi Côn Luân cũng là muốn rèn luyện cho đám văn bối một chút." "Vậy ông cứ tự nhiên, chúng tôi ra ngoài trước." Tô Thần nắm lấy

dây thừng, leo lên phía trên tầng băng.

Đợi đám người Tô Thần rời đi, Hàn Lệ và đám thuộc hạ nhìn về phía Lão Mã. "Lão đại, rốt cuộc chúng ta làm hay không làm?" "Động thủ!" Lão Mã đắn đo một lát, cuối cùng vẫn quyết định lấy bảo vật.

Hàn Lệ và một thuộc hạ định khiêng cái xác sang một bên.

Nhưng ngay khi bọn họ chạm vào thi thể, cơ quan bên dưới xác khô khởi động.

Giây tiếp theo, một luồng lửa xanh lam phun trào ra.

Hàn Lệ sơ ý, trong nháy mắt bị ngọn lửa nuốt chửng.

Ngọn lửa khổng lồ bốc lên tận trời, thậm chí xông lên cả phía trên tầng băng.

Đám người Tô Thần vừa trở lại doanh trại trên sông băng thì nhìn thấy ngọn lửa xanh lam yêu dị này. "Đây là Vô Lượng Nghiệp Hỏa!" Thi nhân Trát Ba nói, "Trong cổ thi ghi lại, loại lửa này có thể khiến linh hồn con người biến thành tro bụi." Nhiệt độ ngọn lửa cực cao.

Đám người Tô Thần cũng không dám tới gần.

Đợi lửa tan đi, ước chừng qua vài chục phút, nhóm người Lão Mã mới tro đầu đất mặt leo lên.

Hàn Lệ đã bị thiêu thành một cái xác than đen thui.

Lão Mã ngồi bệt xuống đất, có chút hối hận vì hành động vừa rồi.

Nếu nghe lời Tô Thần sớm hơn thì cũng không đến nỗi để vợ lẽ của mình mất mạng.

Hắn cẩn thận đặt thi thể Hàn Lệ lên sông băng, còn đắp cho cô ta một tấm vải.

Có thể thấy rõ ràng trên mặt Lão Mã đã giàn giụa nước mắt. "Mọi

người hôm nay nghỉ ngơi ở đây trước, đợi mai trời sáng hãy hành động." Tô Thần phân phó, "Tỳ Nhân, anh dẫn người bố trí một ít cạm bẫy xung quanh, tôi nghi ngờ lũ dã thú kia tối nay còn muốn quay lại.

Đồng thời, ca trực đêm nay điều chỉnh từ hai người lên bốn người, chia ra canh giữ bốn hướng.

Mọi người tối nay đừng ngủ quá say, hễ nghe động tĩnh phải lập tức dậy chi viện.

Đúng rồi, trước khi ngủ nạp thêm mấy băng đạn vào, đề phòng bất trắc." Lần này đến Côn Luân Thần Cung, Tô Thần bố trí rất đầy đủ.

Tất cả mọi người đều được trang bị súng tiểu liên, loại súng này tên là MP18 (Bá Cách Mạn), là bản cải tiến của MP18, được nước ngoài sản xuất sáu bảy năm trước.

Khẩu MP18 cải tiến này mang theo băng đạn trống, mỗi băng 32 viên.

Cả súng kèm băng đạn nặng 5.33kg, tốc độ bắn 400 viên/phút, tầm bắn hiệu quả tối đa 200-300 mét.

Bắn hoàn toàn tự động, coi như là trang bị tốt nhất hiện tại của Tô Thần, mấy khẩu tiểu liên này nếu đứng ở chỗ hiểm yếu thì đúng là một người giữ ải muôn người khó mở.

Chương 128

Ngoài súng trường, Tô Thần còn trang bị cho mỗi người một khẩu súng lục Browning để tiện cận chiến.

Trong lúc thay đạn, nếu bầy sói kia lao lên thì cũng có thể dùng súng lục để tạm thời chống đỡ.

Chuẩn bị xong xuôi, mọi người mới tạm thời nghỉ ngơi.

Do nhân sự không đủ, buổi tối Tô Thần cũng phải tham gia tuần đêm.

Ước chừng đến giờ Tý, Tô Thần từ trong lều đứng dậy, ra ngoài tuần tra.

Cùng gác đêm với hắn còn có Hắc Bối Lão Lục và hai gã thủ hạ của Lão Mã.

Gió lạnh gào thét, dù ngồi bên đống lửa vẫn cảm nhận được từng luồng hàn ý tập kích. "Xoạt xoạt..." Đúng lúc này, một âm thanh khe khẽ vang lên.

Ngay sau đó, bẫy rập mà Tỳ Nhân chuẩn bị trước đó đã bị kích hoạt.

Từng tiếng sói hú vang lên đánh thức tất cả mọi người.

Mọi người nhanh chóng lao ra khỏi lều, giương súng nghiêm trận chờ đợi.

Ngay cả Doãn Tân Nguyệt trong tay cũng nắm chặt một khẩu súng tiểu liên.

Từng con sói hoang điên cuồng lao về phía lều trại. "Đoàng đoàng đoàng..." Tiếng súng dày đặc khoảnh khắc vang lên.

Trận chiến kéo dài mười mấy phút, dưới hỏa lực mạnh mẽ áp chế, đám yêu lang đều bị tiêu diệt.

Tô Thần kiểm tra xác sói trên mặt đất, nhưng không phát hiện tung tích của Bạch Lang Vương. "Đám sói này chỉ là thăm dò sơ bộ, con Bạch Lang Vương kia mang theo đại bộ đội có khả năng đang ở cách đây không xa." Tô Thần nhìn quanh bốn phía, gió lạnh lẫm liệt thổi qua khiến người ta khó phân biệt phương hướng.

Cũng may mọi người đạn dược sung túc, hỏa lực mạnh mẽ nên không sợ đám yêu thú này. "Tô tiên sinh, ngài có trang bị tốt như vậy, chi bằng chia cho chúng tôi mấy khẩu súng thì thế nào?" Lão Mã có chút thèm thuồng.

Hỏa lực của đám súng tiểu liên này mạnh hơn súng trường của bọn họ nhiều. "Được thôi, một khẩu tiểu liên ba trăm đồng đại dương, một viên đạn hai đồng đại dương." Tô Thần mở miệng nói. "Tô tiên sinh, ngài đây là cướp tiền à!" Lão Mã bất mãn.

Một khẩu súng cộng thêm một trăm viên đạn là năm trăm đồng đại dương.

Hắn làm sao mua nổi. "Vậy thì cứ tự nhiên." Trong kho hệ thống của Tô Thần tuy có không ít súng, nhưng hắn cũng không thể để lộ kho hệ thống ra ngoài.

Chỉ có thể lấy súng từ tay mọi người để giao dịch.

Lúc này, thiếu đi một khẩu súng nói không chừng đều sẽ có nguy hiểm. "Không thể cứ đợi như vậy mãi được, một đêm không nghỉ ngơi, ngày mai xuống mộ sẽ không có đủ tinh lực." Chá Cô Tiếu có chút sốt ruột, "Chúng ta chủ động xuất kích, đi tìm Bạch Lang Vương." "Cứ làm theo lời huynh nói." Tô Thần cũng ý thức được cứ bị sói hoang tiêu hao thế này có chút không tính toán.

Hỏa lực mạnh mẽ áp chế, tính nguy hiểm cực thấp, chi bằng giải quyết đám sói kia trước. "Có thể bôi máu sói lên người để che giấu mùi cơ thể." Tỳ Nhân nói.

Dưới sự giúp đỡ của Tỳ Nhân, tất cả mọi người đều bôi máu sói lên người.

Sau đó, đoàn người xuất phát đi tìm tung tích Bạch Lang Vương.

Mất gần một giờ đồng hồ, cuối cùng cũng tìm thấy bầy sói.

Chỉ có điều sói hoang ở nơi này đều đã chết, trên mặt đất xác chết nằm ngang dọc.

Hình như là bị Bạch Lang Vương cắn chết. "Trong truyền thuyết của Ma Quốc, Bạch Lang Vương là yêu nô, mà Cửu Tầng Yêu Tháp nằm ngay gần đây, con Bạch Lang Vương kia cắn chết bọn chúng hẳn là để tế tự." "Xem ra đêm nay bầy sói sẽ không tới nữa đâu." Trát Ba giải thích.

Nghe vậy, mọi người coi như thở phào nhẹ nhõm. "Vậy quay về doanh trại nghỉ ngơi trước đi, nhưng đêm nay vẫn không thể lơ là." Tô Thần nói.

Biết Bạch Lang Vương đêm nay sẽ không quấy rối nữa, mọi người lục tục quay về quanh doanh trại.

Lão Mã thì đi đến bên cạnh thi thể cô vợ bé.

Không ngờ lần này đi ra tổn thất thảm trọng, người hắn thích nhất đều đã bỏ mạng.

Lão Mã không khỏi có chút thương cảm, hắn vạch tấm vải trắng ra định nhìn Hàn Lệ lần cuối.

Ai ngờ vải trắng vừa mở ra, lại không thấy tung tích của Hàn Lệ đâu!

Dưới tấm vải trắng xuất hiện một vết nứt. "Tô tiên sinh!" Lão Mã vội vàng gọi Tô Thần.

Những người khác cũng xúm lại.

Tô Thần bật đèn pin soi xuống, chỉ thấy trong khe nứt dưới lớp băng, Hàn Lệ dường như đã sống lại.

Động tác của ả cứng ngắc, các khớp xương trên cơ thể lại có thể chuyển động một cách quỷ dị.

Đầu của ả vậy mà có thể xoay 180 độ.

Điều này ở người bình thường tuyệt đối không thể xảy ra.

Ánh đèn pin chiếu lên người Hàn Lệ.

Tô Thần phát hiện sắc mặt Hàn Lệ trắng bệch, đã biến thành màu máu.

Đây căn bản không phải là mặt của ả! "Tuyết Di Lặc!

Đây là Tuyết Di Lặc!" Nhà thơ lang thang Trát Ba nhận ra thân phận của Hàn Lệ, "Trong 《Chí Tôn Tông Khách Ba Đại Sư Truyện》 có ghi chép, chúng sẽ chui vào quần áo của thi thể, bề mặt thi thể sẽ biến thành màu trắng, bên ngoài giống như bao phủ một lớp da thịt màu trắng." "Nó sẽ tiếp tục vồ cắn người sống và gia súc, nếu trong hai ba ngày không ăn được người sống, sẽ từ từ khô héo teo tóp, lại tản ra, chui xuống sông băng dưới lòng đất ẩn nấp." "Mà một khi chúng hấp thu máu tươi, thi thể, sẽ trở nên béo tốt, giống như từng tảng mỡ, từng lớp từng lớp dính trên người chết, từ xa nhìn lại giống như một người tuyết rất béo." Không ngờ loại quái vật này lại xuất hiện lần nữa.

Thợ săn Tỳ Nhân sắc mặt trắng bệch.

Hắn trước đây từng đến Khách Lạp Mễ Nhĩ một chuyến, cũng

chưa từng thấy nhiều chuyện lạ lùng thế này.

Sao lần này yêu ma quỷ quái gì cũng xuất hiện vậy? "Tô tiên sinh, nơi này không phải chỗ chúng ta có thể đặt chân, tôi kiến nghị chúng ta vẫn nên mau chóng rút lui thôi." Tỳ Nhân lo lắng nói. "Không được, Hàn Lệ vẫn còn ở bên dưới!" Lão Mã sốt ruột. "Ả ta bây giờ đã không còn là người nữa rồi." Tô Thần nhìn về phía Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu, "Hai người các huynh ở lại đây trấn thủ, mỗi một tiếng đổi ca một lần.

Một khi nó định từ lối này chui lên, lập tức nổ súng." "Những người khác về lều nghỉ ngơi trước, dưỡng tinh súc duệ." Tô Thần đâu ra đấy sắp xếp.

Lúc này Tuyết Di Lặc còn chưa cấu thành uy hiếp.

Một khi để nó không ngừng thôn phệ máu tươi và thi thể, về sau sẽ thành đại phiền toái. ...

Chương 129

Đêm nay, Tuyết Di Lặc và bầy sói đều không xuất hiện nữa.

Khi trời sáng, mọi người thu dọn hành lý, tiếp tục xuất phát.

Tô Thần mở bản đồ, xem xét phương vị.

Không lâu sau, Tô Thần tính toán ra vị trí đại khái của Cửu Tầng Yêu Tháp. "Viên vô y tà tứ diện đồng, bình nhược ngọa tàm a cao lĩnh.

Trực như hạp tích dẫn thằng lai, tiểu tự bút đầu sáp cao đỉnh.

Ngũ giả phương vi tham chính hình, cát hung họa phúc yếu tường minh.

Hỏa tinh yếu khởi liêm trinh vị, sinh xuất tham lang do thử thế." Tô Thần nhìn về phía xa: "Chỗ đó hẳn là vị trí của Cửu Tầng Yêu Tháp!" Đoàn người lại bắt đầu lên đường.

Lần này biết được vị trí cụ thể, ai nấy đều có chút phấn chấn, tốc độ di chuyển cũng nhanh hơn.

Trên tuyết nguyên mênh mông, mọi người đi đến một ngọn đồi nhỏ.

Nhìn qua ngọn đồi xuống mặt đất, địa hình gồ ghề nhấp nhô, tựa như từng con rồng lớn uốn lượn về phía trước.

Non sông trên mặt đất và ký hiệu trên bản đồ đã hòa làm một. "Căn cứ hiển thị trên kinh quyển, hẳn là ở chỗ kia!" Tô Thần chỉ vào một vị trí hướng Tây Bắc nói, "Dùng nước gừng khai quật, mau chóng đào ra lối vào để xuống mộ!" Trải qua bao trắc trở, cuối cùng cũng tìm được vị trí Cửu Tầng Yêu Tháp.

Mọi người nhanh chóng đào bới.

Không lâu sau, lớp băng được đào ra, bên dưới xuất hiện một lối đi. "Xuống mộ!" Tô Thần ra lệnh cố định dây thừng, sau đó dẫn đầu trượt xuống đáy mộ.

Tiếp đó, những người khác cũng lục tục xuống theo.

Tô Thần quan sát mặt đất, chính giữa tầng này có một cái đĩa pha lê, ngoài ra không có vật gì khác. "Đập tan nó!" Tô Thần lại phân phó mọi người động thủ.

Dưới đĩa pha lê này mới là Cửu Tầng Yêu Tháp thực sự.

Lời Tô Thần vừa dứt, Lão Mã giơ cuốc băng lên, định đập vào đĩa pha lê. "Tô tiên sinh!" Trát Ba ngăn Tô Thần lại, "Cổ thi có ghi chép, ngân sắc yêu nô Bạch Lang Vương, tên là Thủy Tinh Tự Tại Sơn, là kẻ hầu hạ bên cạnh tà thần trong Yêu Lâu.

Nếu có người tiếp cận, con Bạch Lang Vương kia sẽ hô hoán bầu trời giáng xuống một loại sức mạnh màu trắng thần bí, thôn phệ tất cả mọi người.

Tôi thấy chúng ta vẫn nên tìm lối đi khác, ngàn vạn lần đừng phá hoại cái đĩa pha lê này." Trát Ba nói xong, Lão Mã cũng dừng động tác, nhìn về phía Tô Thần. "Tiếp tục đập!" Tô Thần nhìn quanh, nơi này chỉ có con đường này mới xuống mộ được. "Cái gọi là sức mạnh màu trắng thần bí, kỳ thực chính là tuyết lở!

Từ trên trời giáng xuống thực ra là tuyết tích tụ trên đỉnh núi, sức mạnh tuyết lở rất lớn, người thường rất khó tránh thoát.

Nhưng nếu chúng ta bỏ cuộc bây giờ, không chỉ phải đối mặt với sự tấn công của Tuyết Di Lặc, mà còn có cả con Bạch Lang Vương kia." "Chư vị dám qua đêm ở bên trên sao?

Trời đã tối rồi!" Nếu chỉ có Bạch Lang Vương thì đúng là không cần lo lắng quá nhiều.

Nhưng uy lực của Tuyết Di Lặc thì mọi người đều rõ.

Đao thương bất nhập, hơn nữa tốc độ cực nhanh, rất khó giết chết. "Vẫn nên nghỉ ngơi một đêm ở bên trên đi, dưới mộ không biết có bao nhiêu nguy hiểm." Chá Cô Tiếu mở miệng, "Chúng ta tu chỉnh một đêm, dưỡng tinh hội thần, ngày mai hãy xuống mộ!" Người nôn nóng muốn có phương pháp phá giải lời nguyền như Chá Cô Tiếu mà cũng muốn đợi thêm, Tô Thần cũng đành phải đồng ý trước.

Kỳ thực trong lòng Tô Thần còn có một suy nghĩ khác.

Con Bạch Lang Vương kia thể hình to lớn, ước chừng đã có mấy trăm năm tu vi.

Nếu có thể giết chết nó, lấy ra nội đan, cũng coi như là một món bảo vật. ...

Một lát sau, mọi người quay lại trên sông băng, an doanh trát trại tại chỗ, tích súc sức mạnh.

Tỳ Nhân dẫn theo Tô Nghĩa Thiên và mấy tên thủ hạ của Lão Mã bố trí bẫy rập xung quanh doanh trại.

Lo lắng đám sói hoang kia sẽ tấn công lần nữa, hắn dứt khoát bố trí một bức tường lửa bao quanh.

Mọi người đều nghiêm trận chờ đợi, không hề lơ là.

Bất tri bất giác, màn đêm buông xuống.

Mây đen che trăng.

Trời đất tối đen như mực, giơ tay không thấy ngón.

Chỉ có đống lửa quanh doanh trại hắt ra chút ánh sáng.

Không lâu sau, trên bầu trời lả tả bay xuống những bông tuyết.

Một con sói trắng đứng trên ngọn đồi, sau lưng nó còn có hàng

trăm con sói hoang đi theo.

Sói trắng nhìn chằm chằm vào doanh trại, ánh mắt hung ác. "Gào ú..." Một tiếng hú dài.

Tất cả yêu lang từ trên đồi lao xuống, vồ về phía doanh trại.

Dưới sự áp chế của súng tiểu liên, đám sói hoang này vẫn không thể tới gần.

Tô Thần nhìn chằm chằm bầy sói, vẫn chưa phát hiện tung tích Bạch Lang Vương.

Con Bạch Lang Vương kia thật sự quá cẩn thận.

Nó định để đám sói hoang này tiêu hao thể lực của mọi người, đợi đến khi mọi người kiệt sức mới phát động tấn công. "Yểm hộ tôi!" Tô Thần xách Hắc Kim Cổ Đao, dưới sự yểm hộ hỏa lực của mọi người, lao thẳng về phía ngọn đồi.

Con Bạch Lang Vương nhe răng, hung thần ác sát nhìn chằm chằm Tô Thần.

Giây tiếp theo, Bạch Lang Vương phát động tấn công.

Tô Thần vung Hắc Kim Cổ Đao, không cho Bạch Lang Vương cơ hội, chỉ một đao đã chém nó bị thương.

Con sói trắng bị trọng thương có chút do dự.

Nó đi lại tại chỗ, tiếp tục nhìn chằm chằm Tô Thần. "Súc sinh thì vẫn là súc sinh!" Tô Thần cười lạnh một tiếng, cố ý để lộ sơ hở.

Con Bạch Lang Vương thấy có cơ hội, lại lao về phía Tô Thần. "Chết!" Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tô Thần trong nháy mắt đâm vào bụng Bạch Lang Vương.

Khoảnh khắc đó, máu chảy như suối.

Tô Thần lực đại như ngưu, đè cả con sói trắng xuống đất, nắm đấm to như bao cát nện vào nó.

Ước chừng một khắc sau, Bạch Lang Vương đã chết không thể chết thêm được nữa.

Chương 130

Tô Thần thành thạo dùng Hắc Kim Cổ Đao lấy ra một viên nội đan từ trong cơ thể nó.

Ở vùng đất Tạng nghiêm hàn này, khi nâng viên nội đan trong lòng bàn tay, vậy mà vẫn có thể cảm nhận được một tia ấm áp.

Con yêu lang này có mấy trăm năm tu vi, nội đan chính là vật đại bổ.

Tô Thần bỏ nội đan vào không gian hệ thống, sau đó kéo xác Bạch Lang Vương về doanh trại.

Đám sói hoang vừa tấn công đã bị súng tiểu liên giải quyết hết.

Mọi người nhìn Tô Thần với ánh mắt kính ngưỡng.

Một con sói to lớn như vậy, thế mà bị Tô Thần nhẹ nhàng giải quyết?

Điều này cũng quá khủng bố rồi!

Tỳ Nhân càng không nhịn được quỳ một chân xuống, bày tỏ lòng kính ý sùng cao với Tô Thần.

Đây là truyền thống của bộ lạc bọn họ.

Nếu Tô Thần sinh ra ở bộ lạc của họ, tuyệt đối là thợ săn mạnh nhất trong vòng trăm dặm. "Tô...

Tô tiên sinh, ngài..." Lão Mã vừa định mở miệng, lại bị Tô Thần ngắt lời, "Kéo xác đám sói hoang này lại một chỗ, dùng lửa thiêu đi." Lão Mã ngượng ngùng ngậm miệng, làm theo mệnh lệnh của Tô Thần.

Hắn vốn tưởng rằng thực lực của mình so với tứ mạch Bàn Sơn,

Tả Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim, dù có không bằng cũng chẳng kém bao nhiêu.

Không ngờ hôm nay Tô Thần đã dạy cho hắn một bài học!

Nhất mạch Bối Thi Nhân bọn họ so với Tô Thần còn kém xa lắm! ...

Hiện tại Bạch Lang Vương đã bị giải quyết, chỉ còn lại mối đe dọa từ Tuyết Di Lặc.

Nhiều xác sói như vậy, nếu để Tuyết Di Lặc thôn phệ, chắc chắn thực lực sẽ tăng mạnh.

Cho nên Tô Thần mới ra lệnh thiêu xác sói.

Ngọn lửa hừng hực bốc lên, mùi thịt nướng chín tỏa ra tứ phía.

Ngay sau đó là mùi khét lẹt, có chút khó ngửi.

Tô Thần cầm Hắc Kim Cổ Đao, ngồi ngay ngắn bên cạnh. "Á!" Đột nhiên, trong đám người phía sau truyền đến một tiếng thảm thiết.

Chỉ thấy hai bóng người nhanh chóng lao về phía xa. "Là Tuyết Di Lặc, nó đến rồi!" Lão Mã kinh hãi nói, "Nó quắp theo một người, chạy trốn về phía xa rồi." Tốc độ của Tuyết Di Lặc thực sự quá nhanh.

Chỉ trong nháy mắt đã biến mất không thấy tăm hơi. "Đừng loạn, nó sẽ còn quay lại." Tô Thần có chút không yên tâm, bèn quay lại bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, bảo vệ phu nhân của mình.

Mọi người quan sát kỹ xung quanh, tìm kiếm tung tích Tuyết Di Lặc.

Khoảng chừng một canh giờ sau, lại một bóng đen lao tới.

Tô Thần lần này phản ứng cực nhanh, rút súng tiểu liên bắt đầu xả đạn.

Con Tuyết Di Lặc kia tốc độ càng nhanh hơn, vậy mà lại quắp đi thêm một người.

Chỉ là lần này có chút không khéo, Tô Thần đã bố trí sẵn bẫy rập.

Tuyết Di Lặc tránh không thoát, quắp theo một người lao thẳng xuống lối vào mộ, rồi nhảy xuống.

Ngay khi mọi người đuổi theo xuống dưới, đĩa tinh thể thế mà lại nứt ra.

Tuyết Di Lặc vẫn chưa chết, mà sau khi xuống dưới đã phi tốc độn tẩu.

Mọi người theo lối đi xuống tầng tiếp theo. "Vậy thì tiếp tục đào đi!" Tô Thần phân phó.

Đã tiến vào Cửu Tầng Yêu Tháp, hơn nữa lúc này tinh thần mọi người đang hưng phấn.

Dứt khoát đào tiếp xuống dưới, tìm mộ táng thực sự.

Thế là mọi người đào thẳng đến tầng thứ chín, nơi này đặt một chiếc quan tài pha lê.

So với cái đĩa pha lê trên đỉnh, chiếc quan tài này càng tinh mỹ hơn.

Bên trong quan tài pha lê có rất nhiều gợn sóng, giống như có chất lỏng đang lưu động.

Mọi người nhìn vào trong quan tài, chỉ thấy bên trong có một thi thể nữ giới toàn thân trong suốt. "Tôi đoán sai rồi, đây mới thực sự là Thủy Tinh Tự Tại Sơn." Trát Ba bỗng nhiên phản ứng lại, "Lời nguyền trong cổ thi nằm ở đây, ngàn vạn lần đừng động vào nó.

Một khi chạm vào, sẽ dẫn đến thần phạt từ trên trời giáng xuống!" Tô Thần lắc đầu, phân phó: "Mở quan tài!" Đã đi đến bước này rồi, dù có trừng phạt lớn đến đâu cũng phải tiếp tục mở quan tài.

Nắp quan tài pha lê vừa mở ra, giây tiếp theo, phảng phất có từng đạo gợn sóng khuếch tán ra xung quanh.

Nữ thi trong quan tài tinh oánh dịch thấu, vẫn giữ nguyên dáng vẻ khi còn sống. "Cẩn thận một chút!" Tô Thần dặn dò một câu. "Tô tiên sinh, tôi vẫn phải khuyên ngài một câu." Trát Ba nói, "Tương truyền Quỷ Mẫu có hai loại sức mạnh, một loại là Vô Lượng Nghiệp Hỏa, thứ thiêu chết Hàn Lệ hẳn là loại sức mạnh đó.

Loại còn lại là Nãi Cùng Thần Băng màu trắng, người tiếp xúc sẽ lập tức bị đông thành băng khối.

Tôi nghi ngờ loại sức mạnh còn lại nằm trong chiếc quan tài này!" Tô Thần ngẩn ra.

Hắn nhớ lại một chút, cái gọi là sức mạnh Nãi Cùng Thần Băng thực ra là một loại trùng.

Loại trùng này chui vào cơ thể người, nhanh chóng làm thân nhiệt giảm xuống, cuối cùng biến người thành tượng băng.

Không phải vấn đề gì lớn.

Tô Thần nhìn sang bên cạnh.

Ở đó xuất hiện một cái đạo động (lỗ trộm).

Lên trên chắc chắn là không lên được rồi, luồng sức mạnh kỳ diệu vừa nãy đã gây ra tuyết lở.

Hiện tại chỉ có thể rời đi từ đạo động bên cạnh.

Nhìn nữ thi trước mắt, Tô Thần phân tích: "Mọi người có phát hiện nữ thi này thiếu thứ gì không?" "Mắt, mắt của ả không thấy đâu." Chá Cô Tiếu nhìn chằm chằm nữ thi nói, "Trong truyền thuyết, đôi mắt của Quỷ Mẫu rất kỳ lạ, người bị mắt ả nhìn thấy đều sẽ biến mất tại chỗ.

Trong tình huống bình thường, đôi mắt đối với Ma Quốc hẳn phải vô cùng quan trọng mới đúng, nhưng tại sao mắt ả lại không thấy đâu?" Chá Cô Tiếu có chút hiếu kỳ.

Ngay lúc mọi người đang tò mò, chỉ thấy từ trong thi thể Quỷ Mẫu chui ra một con trùng nhỏ màu xanh lam.

Con trùng đó bay lên không trung, rồi lao nhanh về phía những người xung quanh.

Một thuộc hạ của Lão Mã không cẩn thận đã trúng chiêu.

Con trùng chui vào cơ thể hắn.

Chương 131

Ngay sau đó, con trùng nhỏ lóe lên lam quang rồi biến mất.

Khoảng chừng thời gian cạn tuần trà, tên thuộc hạ kia động tác cứng ngắc, toàn thân bị băng sương bao phủ.

Hắn đứng không vững, ngã xuống đất, giống như tảng băng vỡ vụn, tứ phân ngũ liệt.

Đây chính là sức mạnh của Nãi Cùng Thần Băng!

Con trùng màu xanh lam kia bay ra từ đống băng vụn, lại lao về phía mọi người tấn công.

Tô Thần một đao chém chết con trùng.

Trong quan tài lại chui ra thêm những con trùng màu xanh lam, hơn nữa ngày càng nhiều. "Rút về phía kia!" Tô Thần chỉ huy mọi người rút lui về hướng đạo động.

Cùng lúc đó, tuyết lở xuất hiện, biển tuyết mênh mông lao xuống chân núi, địa động sơn dao!

Đây mới là vĩ lực thực sự của đại tự nhiên!

Ngay cả Tô Thần cũng phải mau chóng đào mệnh. "Rút!" Tô Thần lại quát lớn một tiếng.

Ngay khi những con trùng màu xanh lam kia sắp đuổi kịp, Tô Thần hắt một bát nước gừng về phía sau.

Những con trùng nhỏ kia trong nháy mắt rơi xuống đất, mất đi sinh cơ.

Cứ như vậy, mọi người đã đào thoát khỏi Cửu Tầng Yêu Tháp trước khi tuyết lở ập đến.

Thoát ra ngoài xong, nơi này là một lối đi có dấu vết đục đẽo nhân tạo. "Chẳng lẽ đã có người từng tới đây sao?

Bảo vật ở nơi này có phải đã sớm bị lấy đi rồi không?" Lão Mã có chút nghi hoặc. "Tiếp tục đi về phía trước, bất kể có người tới hay chưa, chúng ta đã không còn đường lui nữa rồi." Tô Thần dẫn mọi người đi về phía trước.

Không lâu sau, mọi người đến một không gian khổng lồ.

Bốn phía không gian này bố trí đầy những bức tượng kỳ quái.

Xem tình hình, chỗ này có vẻ là một nơi tế tự.

Dưới ánh đèn pin, Chá Cô Tiếu phát hiện những bức tượng này ghi lại hình ảnh một bàn tay nâng hạt bụi (Mộc Trần Châu), tay kia nâng một con mắt.

Con mắt là ký hiệu tiêu biểu của Ma Quốc.

Ánh mắt Tô Thần lại nhìn lên đỉnh đầu.

Những bức bích họa tinh mỹ bên trên hiển thị một thành phố cùng dáng vẻ của Quỷ Mẫu, cũng như các loại yêu ma. "Thành phố chính của Ma Quốc là Ác La Hải Thành, thành phố trên bích họa hẳn là nơi đó." Trát Ba nói, "Nơi đó nguy hiểm trùng trùng, chúng ta tốt nhất đừng qua đó." Trát Ba cũng không ngờ đi một chuyến Ma Quốc lại gặp nhiều nguy hiểm thế này.

Về xong nhất định phải bắt Tô Thần thêm chút tiền công.

Nếu không chuyến này quá lỗ vốn. "Lăn lộn lâu như vậy rồi, nghỉ ngơi ở đây một lát đi." Tô Thần nói.

Đêm nay, mọi người gần như chưa được nghỉ ngơi.

Nghe vậy, ai nấy đều dựa vào vách đá bên cạnh.

Có người rất nhanh đã ngủ thiếp đi, ngáy o o.

Mà Tô Thần thì tìm đến Hắc Bối Lão Lục, thì thầm dặn dò vài câu bên tai hắn.

Uy hiếp từ Tuyết Di Lặc vẫn còn đó, Tô Thần bảo Hắc Bối Lão Lục lát nữa tìm cơ hội để bị Tuyết Di Lặc bắt đi, sau đó nghĩ cách cung cấp tin tức cho mọi người, tìm cách giải quyết con Tuyết Di Lặc kia.

Không lâu sau, đại bộ phận mọi người đều đã ngủ say.

Chỉ có Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục vẫn giữ tỉnh táo.

Ngay trong lúc mọi người ngủ say, Tuyết Di Lặc cuối cùng cũng xuất hiện.

Những xác sói yêu bên trên chưa bị thiêu hết, Tuyết Di Lặc nuốt chửng rất nhiều sói hoang, hiện tại thể hình càng lớn hơn, kích thước mười mấy trượng, hơn nữa bộ dạng cực kỳ xấu xí.

Xúc tu của nó lặng lẽ tập kích mọi người.

Tô Thần mạnh mẽ mở mắt, chém vài đao giải quyết xúc tu của Tuyết Di Lặc.

Mấy cái xúc tu còn lại cuốn lấy Hắc Bối Lão Lục và hai thuộc hạ của Lão Mã, quay trở lại bên cạnh Tuyết Di Lặc.

Con Tuyết Di Lặc kia còn muốn tấn công nhóm Tô Thần, lại thấy Tô Thần ném ngọn đuốc trong tay ra.

Trong nháy mắt, Tuyết Di Lặc đau đớn không thôi.

Nó sợ nhất là lửa.

Tuyết Di Lặc bị thương nghiêm trọng, vội vàng chạy trốn khỏi nơi này.

Có Hắc Bối Lão Lục ở đó, Tô Thần cũng không quá lo lắng.

Tuy Hắc Bối Lão Lục không phải đối thủ của Tuyết Di Lặc, nhưng với thực lực của hắn cũng sẽ không bị Tuyết Di Lặc nuốt chửng.

Lần theo âm thanh Hắc Bối Lão Lục truyền lại, nhóm Tô Thần nhanh chóng đuổi theo.

Cuộc truy đuổi kéo dài hơn nửa giờ.

Khi phát hiện tung tích lần nữa, nhóm Tô Thần chỉ nhìn thấy đèn pin rơi trên mặt đất, mà Hắc Bối Lão Lục và Tuyết Di Lặc đã không thấy đâu.

Hắc Bối Lão Lục tiếp theo sẽ đụng phải một bức tượng đá, mà trong bức tượng đá đó có thứ Tô Thần cần.

Bên kia, Hắc Bối Lão Lục bị Tuyết Di Lặc bắt đi, hắn dùng hết toàn lực mới thoát khỏi xúc tu của nó.

Chỉ có điều con Tuyết Di Lặc kia vẫn luôn bám riết ngay sau lưng hắn.

Không lâu sau, Hắc Bối Lão Lục chạy đến bên một vách đá dựng đứng.

Trên vách núi đối diện có một bức tượng mặt người khổng lồ.

Ánh mắt Hắc Bối Lão Lục rơi vào tượng mặt người, chỉ thấy phía trên mặt người có một con mắt rất lớn.

Tuy Hắc Bối Lão Lục không hiểu biết lắm về chuyện xuống mộ, nhưng đi theo nhóm Tô Thần suốt dọc đường, hắn cũng biết con mắt có địa vị đặc thù trong Ma Quốc.

Thế là Hắc Bối Lão Lục sử dụng Toản Thiên Soa, đu dây sang bức tượng mặt người.

Hắc Bối Lão Lục luôn cảm thấy bức tượng này có chút quỷ dị, khi

nhảy đến vị trí con mắt của tượng, hắn mới phát hiện ra đây dường như là một cánh cửa đá nhỏ hẹp.

Hắc Bối Lão Lục dùng sức mở cửa đá, một lối đi trong nháy mắt mở ra.

Con Tuyết Di Lặc kia sức lực quá lớn, hơn nữa thể hình ngày càng cao, Hắc Bối Lão Lục không phải đối thủ, bèn đi thẳng vào trong lối đi để trốn.

Đây là một mật thất đặc thù, chính giữa ngoại trừ một con rắn lớn ra thì không có vật gì khác.

Hắc Bối Lão Lục đến gần con rắn tỉ mỉ quan sát.

Hắn bao năm chạy nam sấm bắc, cũng coi như từng thấy không ít thứ lạ, nhưng con rắn này bộ dạng quái dị, trên đầu lại có một vật thể màu đỏ nhô lên, thực sự vượt quá tưởng tượng của hắn.

Chương 132

Thân rắn cuộn trên một cái khay, mà ở vị trí chính giữa khay đặt hai hạt châu màu trắng.

Hắc Bối Lão Lục không rõ tác dụng của hạt châu này, nhưng đã đặt trong mật thất thì chắc chắn có tác dụng lớn.

Phải đi tìm Tô Thần, để Tô Thần xem thử.

Nghĩ đến đây, Hắc Bối Lão Lục rời khỏi mật thất, dùng Toản Thiên Soa quay lại vị trí cũ.

Mà ngay khi Hắc Bối Lão Lục đang đu giữa không trung, con Tuyết Di Lặc kia thế mà lại tấn công lần nữa.

Hắc Bối Lão Lục sơ sẩy, rơi từ trên không xuống.

Động tĩnh ở đây rất nhanh thu hút nhóm Tô Thần, bọn họ phi tốc lao tới.

Tuyết Di Lặc vẫn chưa rời đi, không ngừng chém giết với mọi người.

Tô Thần thực sự không đợi được nữa, ném ra ngọn đuốc trong tay.

Trong khoảnh khắc Tuyết Di Lặc toàn thân bốc cháy hừng hực liệt hỏa, cũng theo đó rơi xuống phía dưới.

Qua ánh lửa trên người Tuyết Di Lặc, mọi người nhìn rõ bên dưới là một dòng sông ngầm. "Nhảy xuống, Ma Quốc hẳn là ở ngay bên dưới." Tô Thần dẫn đầu nhảy từ vách đá xuống, rơi vào trong nước.

Dòng nước ngầm cuộn trào, không biết qua bao lâu, Tô Thần cuối cùng cũng nhìn thấy bờ.

Hắn ra sức bơi vào.

Những người khác theo sau Tô Thần, cùng nhau bơi lên bờ.

Đuốc đã sớm tắt ngấm, đèn pin phát ra ánh sáng yếu ớt.

Trên mặt đất vương vãi đầy vỏ trứng.

Những vỏ trứng này rất lớn, hầu như to gấp đôi trứng đà điểu, giống như có thứ gì đó vừa phá vỏ chui ra. "Tô tiên sinh, trên mặt đất có vết máu!" Chá Cô Tiếu phát hiện vết máu trên đất vẫn chưa đông lại, hẳn là vừa bị tấn công. "Chắc là do Lão Đao để lại, chúng ta đi." Tô Thần tìm thấy một lối đi, dẫn mọi người tiến vào.

Lối đi này cũng không dài, không lâu sau mọi người ra khỏi lối đi, trước mắt là một tòa thành trì hùng vĩ.

Chỉ có điều trong thành tử khí trầm trầm, hào vô sinh cơ. "Nơi này hẳn là Ác La Hải Thành trong truyền thuyết của Ma Quốc." Trát Ba suy đoán, "Tô tiên sinh, chúng ta đến đích cuối cùng của chuyến đi rồi!" "Thần tích a!" Nhìn tòa thành trì này, thợ săn Tỳ Nhân không nhịn được cảm thán.

Mang theo tâm trạng hiếu kỳ, mọi người đi vào trong thành.

Dưới màn đêm đen kịt, có một loại quỷ dị không nói nên lời.

Đột nhiên, một màn ánh sáng chắn trước mặt mọi người.

Qua màn sáng, nhóm Tô Thần lờ mờ nhìn thấy bên trong sáng như ban ngày, phảng phất có ánh mặt trời chiếu thẳng vào.

Màn sáng giống như phân chia ra hai thế giới.

Kỳ thực đây là một tòa thành thị được hiện thực hóa dựa vào thần lực, gọi là thần tích cũng không quá đáng.

Mọi người xuyên qua màn sáng, phảng phất đi đến một thế giới khác.

Tòa cổ thành ngàn năm này không hề tàn phá, giống như vẫn có người sinh sống.

Ánh nắng chan hòa rơi trên người mọi người.

Đồ dùng trong nhà đều mới tinh không nói, ngay cả nến trên đường phố cũng sáng tối chập chờn, chạm vào còn có cảm giác nóng bỏng.

Từng mùi thơm truyền vào mũi mọi người.

Chỉ thấy trong một căn nhà đang hầm thịt bò, nồi thịt bò bốc hơi nghi ngút.

Điểm đáng ngờ quá nhiều.

Thành phố to lớn tràn ngập khói lửa nhân gian lại không một bóng người, rõ ràng là dưới lòng đất lại có ánh dương rực rỡ. "Thơm quá!" Lão Mã lao đến bên nồi, dùng đũa gắp một miếng thịt bò bỏ vào miệng. "Khi chưa hiểu rõ tình hình cụ thể, tôi khuyên mọi người tốt nhất đừng ăn." Tô Thần khuyên. "Tô tiên sinh, thời gian qua cơm nước ăn uống khổ sở quá, động một tí là thịt khô, ngài không ăn ngán sao?" Lão Mã cười nói, "Đây chính là thịt bò hầm đấy, tôi ăn rồi, không có độc!" Lão Mã vừa dứt lời, mấy vị hạ thù của hắn cũng xúm lại bên nồi, nếm thử món thịt bò hầm.

Nhìn bộ dạng lang thôn hổ yết của bọn họ, Tô Nghĩa Thiên nuốt nước miếng.

Thời gian qua quả thực ăn uống không ra làm sao. "Tiểu Thiên huynh đệ, chú có muốn nếm thử không?" Lão Mã cười mời mọc. "Thôi khỏi, em không ăn thịt bò." Tô Nghĩa Thiên cẩn tuân phân phó của Tô Thần, nhưng thịt bò quá hấp dẫn, cậu ta dứt khoát quay lưng lại không nhìn. "Muuu!" Đột nhiên, một tiếng bò rống vang lên.

Chẳng lẽ trong thành này còn có vật sống?

Âm thanh kia dường như truyền đến từ gian bên cạnh, Tô Thần đẩy cửa, dẫn theo Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương đi vào.

Căn phòng này có vẻ là một lò mổ.

Bên trong bày biện thịt bò tươi máu chảy đầm đìa, phía trên đống thịt bò còn đặt một cái đầu bò.

Tiếng bò rống chính là truyền ra từ cái đầu bò đó.

Cảnh tượng này lập tức làm mọi người kinh hãi.

Con bò đã chết còn có thể phát ra âm thanh, thực sự có chút ly phổ. "Ngưu quỷ xà thần mà thôi!" Tô Thần một đao chém xuống, đầu bò tách làm đôi, không còn phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa.

Mọi người lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Giải thích theo phương diện khoa học thì là sau khi bò chết, có một số dây thần kinh chưa chết hẳn, cho nên mới có thể phát ra âm thanh.

Rất nhiều hiện tượng thi biến người thường gặp cũng là như vậy.

Chẳng qua mọi người quen thói thêu dệt thêm chút màu sắc thần bí cho những sự kiện này mà thôi. "Con bò này chết chưa được bao lâu." Chá Cô Tiếu nói, "Hơn nữa trong nồi hầm thịt, khí nóng bốc lên ngùn ngụt.

Đường phố chỉnh tề, tràn ngập khói lửa nhân gian.

Nhưng tại sao đi vào lâu như vậy, một người dân bản địa cũng không thấy đâu?" Chá Cô Tiếu nghi hoặc không giải thích được.

Từ khi tiến vào Côn Luân Thần Cung này, xuất hiện quá nhiều chuyện ly kỳ.

Ngay cả kẻ thường xuyên xuống mộ như hắn cũng phải trăm mối vẫn không có cách giải. "Xoạt..." Ngay khi Chá Cô Tiếu vừa dứt lời, một âm thanh khe khẽ vang lên.

Một bóng đen lướt nhanh qua người bọn họ.

Động tác của nó quá nhanh, đến mức mọi người căn bản không nhìn rõ hình dáng ra sao.

Chương 133

"Tất cả cảnh giới, lên đạn!" Tô Thần lập tức phân phó.

Đạn đã lên nòng.

Mọi người bắt đầu lục soát trong nhà, chỉ thấy một con quái vật có hình dáng giống cá sấu xuất hiện trước mặt mọi người.

Thể hình tuy không lớn, nhưng động tác lại cực kỳ linh hoạt, hơn nữa sức tấn công vô cùng hung hãn.

Nó chạy loạn xạ khắp nơi trong phòng, đạn dược rất khó quét trúng. "Tránh ra hết!" Tô Thần xách Hắc Kim Cổ Đao lên.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn cả con cá sấu kia, chỉ thấy Tô Thần dự đoán trước hướng di chuyển của nó, chém xuống một đao đón đầu.

Trong khoảnh khắc, đầu và thân con cá sấu lìa nhau, máu chảy như suối. "Đây là Ban Văn Giao!" Ngâm du thi nhân Trát Ba nhận ra thân phận của con quái vật, "Trong cổ văn có ghi chép, loài giao dài hơn trượng, giống rắn mà có bốn chân, hình rộng như cái khiên, đầu nhỏ cổ thon." "Tôi hiểu rồi, đám Ban Văn Giao này chính là nở ra từ những vỏ trứng mà chúng ta nhìn thấy bên bờ hồ!" Nhớ lại những vỏ trứng dày đặc bên bờ, Trát Ba trong lòng hiểu rõ, khẳng định không chỉ có một con này.

Ngay lập tức, bên ngoài vang lên những tiếng sột soạt dày đặc.

Từng con, từng con Ban Văn Giao xuất hiện trước mắt mọi người.

Quá nhiều!

Cho dù là súng tiểu liên cũng không thể ngăn cản chúng. "Giữ lấy

cửa!" Tô Thần lập tức phân phó.

Chỉ cần giữ vững cửa chính, quét sạch khu vực trước mắt này, thì đám Ban Văn Giao kia dù có hung mãnh đến đâu cũng không thể xông vào được.

Nhận được lệnh của Tô Thần, mọi người trấn thủ ngay cửa lớn.

Đám Ban Văn Giao kia dù tốc độ có nhanh đến đâu, chung quy cũng là muốn xông vào trong nhà.

Mà chỉ cần chúng xuất hiện trước làn đạn dày đặc của súng tiểu liên, thì chắc chắn sẽ bị giết chết.

Không bao lâu sau, trước cửa phòng liền xuất hiện một ngọn núi nhỏ chất chồng từ xác chết.

Không biết qua bao lâu, đám Ban Văn Giao kia mới tản đi như thủy triều rút.

Tô Thần nhìn lướt qua, trên đường phố tối thiểu cũng phải có hai ba trăm xác Ban Văn Giao, chi chít khắp nơi. "Rút rồi sao?

Vậy chúng ta hiện tại hẳn là an toàn rồi!" Hồng Cô Nương thở phào một hơi lạnh.

Cô xuống nhiều mộ như vậy, đồ vật kỳ quái gặp cũng không ít, nhưng loại sinh vật kỳ lạ này thì đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

Thế tấn công hãn không sợ chết vừa rồi, khiến lưng áo Hồng Cô Nương cũng bị mồ hôi lạnh thấm ướt, suýt chút nữa tưởng rằng mình phải bỏ mạng tại đây. "Không có gì to tát cả, chỗ chúng ta có nhiều súng tiểu liên như vậy, đám Ban Văn Giao đó không đáng lo." Lão Mã cười lớn.

Lần này lão đã khắc sâu kiến thức về uy lực của súng tiểu liên.

Mấy trận chiến trước đó, bất kể là đối phó dã lang hay Tuyết Di

Lặc, hỏa lực của những khẩu súng này quá mạnh.

Sau khi trở về, lão nhất định cũng phải kiếm vài khẩu. "Đi thôi, chúng ta tiếp tục vào trong thám thính, sớm tìm được chủ mộ thất." Lão Mã vui vẻ đi ra hướng cửa.

Thấy mọi người không đi theo, Lão Mã quay đầu nhìn về phía đám người Tô Thần, "Tô tiên sinh, cậu còn đứng trong nhà làm gì?

Đi thôi?" Tô Thần không trả lời, chỉ nháy mắt ra hiệu với Lão Mã. "Cái này..." Biết có gì đó không ổn, Lão Mã từ từ quay đầu lại.

Giây tiếp theo, lão nhìn thấy một con Ban Văn Giao khổng lồ thân dài hai ba mươi trượng!

Mấy con Ban Văn Giao vừa rồi dài nhất cũng chỉ khoảng ba thước.

Con này dài gấp mấy trăm lần đám trước đó!

Nước dãi của nó đã nhỏ xuống mặt đất. "Đương gia, đi mau!" Ngay khi con Ban Văn Giao kia sắp cúi người lao xuống, một thuộc hạ của Lão Mã bay người tới, đẩy Lão Mã ra.

Ngay sau đó, người thuộc hạ kia bị Ban Văn Giao cắn xé thành hai đoạn.

Tiếp theo, con Ban Văn Giao khổng lồ lại lần nữa lao về phía Lão Mã. "Tô tiên sinh, cứu tôi!" Lão Mã nhảy nhót né tránh, mặc dù tốc độ rất nhanh, nhưng khi đối mặt với con Ban Văn Giao này, vẫn không có quá nhiều phần thắng. "Ra tay đi!" Tô Thần nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Hai người đã ước định xong, cùng nhau lao về phía con Ban Văn Giao khổng lồ.

Chỉ có điều lực đạo của con này thực sự quá lớn, hơn nữa da dày thịt béo.

Cho dù là đạn súng tiểu liên bắn vào, cũng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho nó.

May mà Hắc Kim Cổ Đao trong tay Tô Thần sắc bén vô cùng, tạo ra rất nhiều vết thương trên người Ban Văn Giao.

Trong màn sáng, rất nhanh lại có thêm một người gia nhập chiến đoàn!

Hắc Bối Lão Lục đã tới! "Tô tiên sinh!" Hắc Bối Lão Lục tay cầm Quan Sơn Đao.

Ba người hợp lực ép con Ban Văn Giao vào sát tường, phong tỏa đường lui của nó.

Tròn vài phút sau, Tô Thần mới chém chết được con quái vật này.

Trận chiến cuối cùng cũng bình ổn!

Nhìn một màn trước mắt, Lão Mã đau khổ quỳ rạp xuống đất.

Lần này, tất cả người lão mang theo đều đã bỏ mạng ở trong này.

Đây chính là toàn bộ gia sản của Bối Thi Nhân, đều bị lão phá sạch rồi. "Tôi có tội!

Có tội a!

Có lỗi với liệt tổ liệt tông, có lỗi với Bối Thi Nhân!" Lão Mã ngửa mặt lên trời khóc lớn.

Lần này ra ngoài, lão còn mang theo vài hậu bối trong gia tộc.

Những hậu bối đó chính là hy vọng của Lão Mã!

Ai ngờ cũng chết sạch cả rồi.

Lão Mã hiện giờ đã có thể coi là cô thân một mình. "Đi thôi, muốn sám hối cũng phải ra ngoài rồi hãy sám hối." Tô Thần nói.

Khó khăn lắm mới đi đến bước này, sắp tiếp cận được bí mật

cuối cùng của Ma Quốc rồi.

Cứ nán lại ở đây, có khả năng sẽ xuất hiện nguy hiểm khác.

Chương 134

Thấy Lão Mã vẫn vô động tại chỗ, Tô Thần bảo Tô Nghĩa Thiên và một tiểu bối khác xốc nách Lão Mã, đi về phía tế đàn cuối cùng.

Ngay khi mấy người đi ra chưa được một dặm đường, xung quanh xảy ra một trận dao động.

Ánh sáng ban đầu biến mất không thấy đâu, những căn phòng sạch sẽ chỉnh tề kia cũng không còn tồn tại, thay vào đó là một vùng phế tích tối tăm.

Xung quanh là tường đổ vách xiêu, giống như đã trải qua hàng ngàn năm.

Đây mới là chân dung thực sự của Ác La Hải Thành. "Vừa rồi cái chúng ta nhìn thấy là một đoạn ảnh ngược phản chiếu, không phải chân thực sinh ra." Trát Ba phản ứng lại, sau đó nói, "Cho nên về chuyện vừa rồi, mọi người cứ coi như là nằm một giấc mơ đi." Nghe vậy, Tô Nghĩa Thiên có chút tò mò: "Trát Ba, vừa rồi Lão Mã còn ăn không ít thịt bò hầm ở trong đó, rốt cuộc là thịt bò thật hay là giả?" Nếu là ảo cảnh, ảnh ngược, vậy thứ Lão Mã ăn xuống lại là cái gì? "Có khả năng là thật, cũng có khả năng là giả, Tô huynh đệ, cậu đừng làm khó tôi." Trát Ba cười khổ nói, "Cảnh tượng đó có thể là khoảnh khắc người Ma Quốc biến mất năm xưa, cho nên đường phố vẫn còn, thịt bò hầm vẫn còn, đang bốc hơi nóng.

Nhưng đó cũng chỉ là phỏng đoán của tôi mà thôi." Trong chuyện này vòng vo tam quốc, Trát Ba nhất thời cũng rất khó giải thích rõ ràng.

Dù sao Ác La Hải Thành có thể thông tới không gian vị tri, vừa rồi mọi người có phải thực sự ở nơi này hay không, đều vẫn là ẩn số. "Đi

thôi, chư vị, đừng làm lỡ thời gian ở đây nữa." Trát Ba biết mình giải thích không thông, nên thúc giục mọi người tiếp tục lên đường. "Đến trung tâm tòa thành này đi, chỗ đó có chút dị thường." Hắc Bối Lão Lục nói.

Vừa rồi gã đã thám thính hơn nửa tòa thành, đều là một đống phế vật, không có giá trị tìm kiếm gì.

Ngược lại trung tâm tòa thành có chút kỳ quái.

Hắc Bối Lão Lục nhìn không hiểu, cho nên để Tô Thần đi xem thử, dù sao Tô Thần cũng kiến thức rộng rãi. "Tô tiên sinh, tôi tìm thấy hai thứ này!" Hắc Bối Lão Lục từ trong túi lấy ra hai hạt châu tròn vo trong suốt sáng long lanh, đưa cho Tô Thần. "Nhãn cầu?" Tô Thần tỉ mỉ đánh giá. "Hẳn là cặp mắt bị thiếu của cái xác Thủy Tinh Thi trước đó." Chá Cô Tiếu phân tích nói, "Chỉ là vì sao không ở trên người cái xác, mà lại ở chỗ khác?" Về vấn đề này, không ai có thể đưa ra đáp án.

Ánh mắt Tô Thần rơi vào cây cột giữa quảng trường.

Trát Ba tới gần cột đá, quan sát đồ án bên trên, gã chậm rãi nói: "Đồ án trên này kể về lai lịch của Mục Trần Châu!" "Tương truyền vào thời thượng cổ, một khối xương rắn khổng lồ từ trên trời rơi xuống, mọi người đều gọi nó là Xà Cốt Chi Thần, nghe nói mắt của nó vạn năm không thối rữa, đồng thời có thể mở ra thông đạo hư số không gian..." Ngâm du thi nhân Trát Ba kể cho mọi người nghe về lai lịch của Mục Trần Châu.

Nghe xong, Tô Thần đã hiểu đại khái: "Bọn họ lợi dụng Mục Trần Châu để tế tự, mở ra thông đạo hư số không gian, liên kết lời nguyền của Quỷ Động.

Cho nên, hư số không gian mới là nguồn gốc lời nguyền của Bàn Sơn nhất mạch.

Chỉ cần đóng hư số không gian lại, là có thể cắt đứt liên hệ, lời nguyền trên người các anh hẳn là có thể giải quyết được rồi." Tô Thần nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Trát Cách Lạp Mã tộc hàng ngàn năm nay, dưới lời tiên tri của tiên tri, vẫn luôn tìm kiếm phương pháp phá giải lời nguyền.

Vì thế, đã hy sinh không biết bao nhiêu người. "Phải thông qua tế đàn để đóng lại sao?

Nhưng tế đàn lại ở đâu?" Chá Cô Tiếu nhìn quanh bốn phía, không kiềm chế được có chút kích động.

Tuy rằng bình thường anh luôn tỏ ra ổn trọng, nhưng khi đối mặt với tình cảnh sắp giải trừ được lời nguyền, cũng có chút không bình tĩnh nổi.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh càng thực tế, bắt đầu tìm kiếm xung quanh. "Sư huynh, chỗ này hình như có cái công tắc!" Lão Dương Nhân phát hiện manh mối trên một cột đá, cậu ấn xuống, trung tâm quảng trường xuất hiện một lối đi.

Thế là mọi người liền tiến vào lối đi vừa phát hiện.

Đây là một cây cầu treo trên vực sâu, hai bên sâu không thấy đáy.

Tận cùng cây cầu là một tòa tế đàn tràn ngập phong vị cổ xưa.

Tô Thần dẫn theo ba người Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đi lên trên tế đàn, dặn dò những người khác ở lại bên ngoài, không được tùy tiện đi lại. "Tô tiên sinh, nơi này có hai cái khay chứa màu trắng, một cái đựng chất lỏng màu vàng, cái kia đựng chất lỏng màu máu." Chá Cô Tiếu phát hiện ra chỗ kỳ quái, nói với Tô Thần.

Lời anh vừa dứt, một khối đĩa tròn lớn vài trượng phía trên tế đàn đột nhiên sáng lên.

Khối đĩa tròn đó giống hệt như mặt trời.

Phía dưới đĩa tròn xuất hiện một cái đồng hồ cát.

Đây là một thiết bị tính giờ, dùng để xác định thân phận người tới.

Nếu trước khi thời gian kết thúc mà nghi thức tế tự không hoàn thành, khả năng sẽ xúc động cơ quan, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải ở lại đây.

Cả tòa Ác La Hải Thành sẽ vĩnh viễn chìm vào lòng đất, không còn ngày xuất hiện. "Đã là tế tự, khẳng định cần vật tế." Tô Thần nói. "Một trong các khay nà chắc là để đặt Mục Trần Châu, còn cái khay màu máu kia..." Chá Cô Tiếu nhìn sang, "Chẳng lẽ cần chính là máu tươi sao?" Cái khay lớn như vậy, muốn đựng đầy thì tối thiểu cũng cần toàn bộ máu của một người.

Nói xong, Chá Cô Tiếu lấy ra một con dao găm.

Gặp chuyện này, anh tự nhiên phải chắn trước mặt sư đệ và sư muội. "Sư huynh, vẫn là để em đi." Hoa Linh ngăn Chá Cô Tiếu lại, "Chỉ cần anh và Lão Dương Nhân có thể sống tốt, em làm gì cũng cam tâm tình nguyện.

Trong ba người chúng ta, chỉ có em là vô dụng nhất." "Để em, sư huynh, anh và Hoa Linh nhất định phải sống tốt." Lão Dương Nhân tranh giành nói.

Ba sư huynh muội bọn họ tình cảm thâm hậu, đều muốn hy sinh bản thân để hai người còn lại được sống. "Đừng có tranh giành cái chuyện đi bán muối này nữa." Tô Thần đi về phía cái khay màu đỏ như máu, "Cho dù muốn phá vỡ thông đạo, khẳng định phải làm ngược lại, Mục Trần Châu đặt ở khay này." Theo Mục Trần Châu được đặt xuống, cái khay rõ ràng rung động trong giây lát.

Ngay sau đó Tô Thần đi về phía cái khay còn lại, đặt cặp mắt hắn

cầm trong tay vào trong khay. "Cặp mắt này còn trân quý hơn cả máu." Tô Thần nói.

Trong Ma Quốc, con mắt có địa vị đặc thù.

Bọn họ cho rằng linh hồn con người ẩn giấu trong đôi mắt.

Giây tiếp theo, cả tế đàn bắt đầu rung chuyển, bùng phát ra những sắc thái kỳ lạ.

Ngay khi mọi người đang nghi hoặc, rung động đột nhiên dừng lại, xung quanh lần nữa tối đen như mực. "Thành công chưa?" Chá Cô Tiếu khẩn trương nhìn về phía Lão Dương Nhân và Hoa Linh.

Ngay khi anh vừa dứt lời, tế đàn lần nữa phát sinh biến động.

Tiếng nổ lớn bắt đầu từ trung tâm tế đàn, dao động lan ra xung quanh.

Bốn người Tô Thần, Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân trong nháy mắt bị tiếng nổ lớn này hất văng ra ngoài.

Khi bọn họ còn đang ở trên không trung, thời gian xung quanh phảng phất như đều ngưng đọng lại.

Không biết qua bao lâu, đám người Tô Thần cuối cùng cũng tiếp đất.

Mà Chá Cô Tiếu nằm trên mặt đất, trước mắt anh phảng phất xuất hiện ảo giác.

Từng bóng người xuất hiện trước mặt anh.

Những người đó đều là hậu duệ của Trát Cách Lạp Mã tộc, vô số năm qua đều vì tìm kiếm Mục Trần Châu mà chuẩn bị.

Mà hôm nay, lời nguyền rốt cuộc đã được giải trừ!

Hai hàng lệ nóng xuất hiện trong hốc mắt Chá Cô Tiếu.

Chương 135

Anh cười như không cười, khóc như không khóc. "Sư huynh!" Lão Dương Nhân và Hoa Linh mang theo nước mắt kích động, đỡ Chá Cô Tiếu dậy.

Lời nguyền khốn nhiễu Bàn Sơn nhất mạch bọn họ hàng ngàn năm nay, tại giờ khắc này đã tan thành mây khói.

Túc nguyện đã hoàn thành!

Linh hồn những tổ tông kia cuối cùng cũng có thể được an nghỉ!

Thời không đình trệ lại khôi phục bình thường, cả không gian rung chuyển không dứt.

Đá tảng từ trên không rơi xuống, nện mạnh trên mặt đất, đập mặt đất tế đàn đến tứ phân ngũ liệt. "Chỗ này sắp sập rồi, mau đi thôi!" Hắc Bối Lão Lục hét lên để mọi người mau chóng rời khỏi. ...

Nửa ngày sau.

Cao nguyên Tạng địa.

Mọi người cuối cùng cũng từ trong cổ mộ Ma Quốc ra ngoài.

Ai nấy đều bụi bặm, nhưng trên mặt mọi người lại có niềm vui sướng không nói nên lời.

Cũng coi như là kiếp sau còn sống sót. "Đa tạ Tô tiên sinh!" Ba người Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, cúi người chào Tô Thần một cái thật sâu.

Nếu không có Tô Thần, bọn họ e rằng cũng không thể lấy được Mục Trần Châu, càng không thể tiến vào trong Côn Luân Thần Mộ.

Nhiều nguy hiểm như vậy, ba người bọn họ căn bản không giải

quyết được. "Khách khí rồi, mọi người đều là người của Tô Gia Thôn chúng ta." Tô Thần cười vỗ vỗ vai Chá Cô Tiếu.

Chá Cô Tiếu, Hoa Linh và Lão Dương Nhân đều là thành viên biên ngoại của Tô Gia Thôn.

Lời nguyền của họ biến mất rồi, sau này có thể càng tốt hơn giúp đỡ Tô Thần xuống mộ.

Lần này ở Côn Luân Thần Cung không lấy được quá nhiều bảo vật, nhưng Tô Thần lại cho rằng chuyến này vẫn rất hời. "Tô tiên sinh, Tô Gia Thôn của cậu còn thiếu người không?" Trên mặt Lão Mã thoáng hiện vẻ bi thương, nhìn về phía Tô Thần.

Chuyến hạ mộ này, lão đem toàn bộ vốn liếng của Bối Thi Nhân một mạch phá sạch sành sanh, lão của hiện giờ chính là một kẻ cô đơn triệt để.

Có sao nói vậy, thực lực của Lão Mã vẫn khá tốt.

Tuy rằng không so được với chiến lực cỡ Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục, nhưng khi xuống mộ cũng có thể cung cấp không ít trợ giúp.

Luận thực lực, lão chắc cũng xấp xỉ Lão Dương Nhân. "Được chứ, sau này ông chính là người của Tô Gia Thôn chúng tôi." Tô Thần gật đầu. `【Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ thành viên biên ngoại Mã Tự, tiến độ đẳng cấp gia tộc +16.】``【Đinh!

Chúc mừng gia tộc của túc chủ đột phá cấp 3, thưởng Bảo Rương Gia Tộc.】` Tiếng của hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Trước đó tiến độ gia tộc đã là cấp 2 và 80% rồi.

Tiếp xúc Mã Tự tăng 16%, hiện tại chiêu mộ Lão Mã lại thêm 16%.

Cho nên đẳng cấp gia tộc hiện tại hẳn là cấp 3 và 12%.

Chỉ là không biết Bảo Rương Gia Tộc có thể mở ra thứ gì. "Mở Bảo Rương Gia Tộc!" Tô Thần chậm rãi nói. `【Đinh!

Bảo Rương Gia Tộc mở thành công.】` `【Chúc mừng túc chủ nhận được "Trấn Tộc Thạch Tượng" (Sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh hưng thịnh, xui xẻo lui tán!)】` Nhìn qua thì `【Trấn Tộc Thạch Tượng】` không có tác dụng gì mấy.

Nhưng thực tế, nó mang lại khí vận cho người Tô gia.

Tô Thần sau này khi xuống mộ, có xác suất cực lớn hóa nguy thành an.

Hơn nữa tử đệ Tô gia ra ngoài làm ăn, mưu sinh, đều sẽ khí vận hưng thịnh.

Có khả năng đi trên đường cũng nhặt được tiền, xác suất gặp nguy hiểm giảm xuống rất nhiều.

Quan trọng nhất là chiêu mộ một thành viên biên ngoại, tiến độ đẳng cấp lại được nhân đôi.

Cũng có nghĩa là sau này chiêu mộ một thành viên biên ngoại, sẽ nhận được 20% phần thưởng tiến độ gia tộc.

Nhìn chung, Tô Thần vẫn là lời to. "Thêm `【Trấn Tộc Thạch Tượng】` vào kiến trúc gia tộc." Tô Thần nói tiếp. `【Đinh!

Thêm thành công, nhưng muốn hiệu quả có hiệu lực, túc chủ cần lấy tượng đá từ kho hệ thống ra, đặt trong phạm vi Tô Gia Thôn.】` Hệ thống nhắc nhở.

Cái này chỉ có thể đợi quay về rồi tính.

Trước đó kiến trúc trấn tộc vẫn luôn trống không, hiện tại rốt cuộc có một món đồ trấn thủ, cũng coi như là cầu được ước thấy.

Tô Thần mở bảng hệ thống ra. `【Túc chủ: Tô Thần (Tô gia Tộc trưởng)】` `【Tuổi: 18 tuổi (18/700)】` `【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 3, tiến độ 12%】` `【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự】` `【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 1950 mẫu, đại dương 48600 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】` `【Trạng thái gia tộc: Phồn vinh hưng thịnh!】` `【Kiến trúc gia tộc: Trấn Tộc Thạch Tượng (Chờ hiệu lực)】` `【Huyết mạch trấn tộc: Phượng Hoàng huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Kỳ Lân huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】` `【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (Đang hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (Đang hiệu lực)】` `【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỷ (Đang hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Các loại bảo rương mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!

Tăng ích ruộng tộc thêm 100%), Pháp Gia Đồng Kính (Đang hiệu lực, thu nhập ruộng tộc +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong tộc +1 lần)】` `【Nhiệm vụ Hoàng Kim: Dẫn dắt thành viên gia

tộc thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang, hoàn thành thưởng một Bảo Rương Hoàng Kim.】` Nhiệm vụ của hệ thống lại được cập nhật.

Cần thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang, đây là địa bàn của Tam Giang Thủy Tiêu.

Lần trước từ biệt ở mộ Liêu Thái Tổ, Tô Thần cũng đã một thời gian chưa gặp người của Tam Giang Thủy Tiêu rồi.

Lần này trở về có thể thử liên hệ một chút.

Dù sao Tổ Nguyên Kim Thang là địa bàn của Tam Giang Thủy Tiêu, làm việc trên địa bàn của người ta, cũng phải để họ tạo chút thuận lợi.

Tuy rằng Tô Thần đã có được Tứ Hải Tổ Bài, nhưng hai nhà kia vẫn có chút không công nhận Tô Thần.

Lần này đi cũng phải khiến thế lực hai nhà kia thần phục.

Đúng rồi, còn quên mất một chuyện.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Côn Luân Thần Cung, hệ thống còn thưởng một cái Bảo Rương Bạch Ngân.

Không biết Bảo Rương Bạch Ngân lần này có thể mở ra đồ tốt gì. "Mở Bảo Rương Bạch Ngân!" Tô Thần tiếp tục nói.

Chương 136

`【Đinh!

Bảo Rương Bạch Ngân đang mở...】` `【Chúc mừng túc chủ nhận được "Bát Trọng Bảo Hàm".】` Không ngờ lại mở ra được món bảo vật này?

Tô Thần có chút chấn động!

Đây chính là bộ hộp dùng để cúng dường xá lợi chân thân của Phật Tổ Thích Ca Mâu Ni, Bát Trọng Bảo Hàm từ trong ra ngoài tổng cộng có tám lớp, bao gồm tháp vàng ròng Bảo Châu Đỉnh Đan Diêm Tứ Môn, bảo hàm đá Phu Thạch dát vàng đính ngọc trai, bảo hàm vàng ròng đính ngọc trai, bảo hàm Lục Tí Quan Âm vàng ròng Lộc Đỉnh, bảo hàm bạc mạ vàng Như Lai Thuyết Pháp Lộc Đỉnh, bảo hàm bạc Tố Diện Lộc Đỉnh, bảo hàm bạc mạ vàng Tứ Thiên Vương Lộc Đỉnh và bảo hàm gỗ đàn hương Ngân Lăng Lộc Đỉnh.

Ngay sau đó, Tô Thần liếc nhìn công năng của `【Bát Trọng Bảo Hàm】`: Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại bảo rương mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!

Tô Thần vội vàng đưa `【Bát Trọng Bảo Hàm】` vào trong Bảo vật trấn tộc của hệ thống.

Vừa khéo lần này gia tộc thăng cấp 3, lại dư ra một ô trống.

Tuổi thọ của Tô Thần lại tăng thêm, đạt tới 760 năm.

Tuổi thọ của các thành viên khác trong gia tộc cũng được nâng cao biên độ lớn.

Lợi ích quá nhiều! "Tô tiên sinh!" Tiếng gọi của Lão Mã cắt ngang

dòng suy nghĩ của Tô Thần.

Chỉ thấy lão lén la lén lút sáp lại gần, "Tô tiên sinh, tôi gia nhập Tô gia rồi, trang bị của các cậu có chia cho tôi một ít không?" Lão đã sớm thèm thuồng mấy khẩu súng tiểu liên kia rồi.

Muốn thử uy lực của nó một chút. "Đợi ông tới Tô Gia Thôn rồi tính sau." Tô Thần nói.

Hiện tại vẫn còn hơi sớm.

Có điều chuyến này trở về, nhất định phải dặn dò lão thôn trưởng một câu, phải xây thêm một ít nhà cửa, để cho đám thành viên biên ngoại này ở.

Biệt viện của Tô Thần đã không chứa nổi nhiều người như vậy nữa rồi.

Sau này nếu lại chiêu mộ thành viên biên ngoại, lại phải ở bên ngoài, hoặc là hai người một phòng.

Trừ chuyện đó ra, muốn nâng cao tiến độ gia tộc, chỉ dựa vào việc Tô Thần chiêu mộ thành viên biên ngoại cũng không được, còn phải để người bản tộc mình phát triển lớn mạnh.

Sau khi về cũng phải để lão tộc trưởng thúc giục một chút, hiện tại người trong thôn đều có thể ăn no cơm, cuộc sống tốt hơn trước kia gấp mấy trăm lần, phải tranh thủ thời gian tạo người, làm lớn mạnh Tô gia.

Cao nguyên Tạng địa.

Tô Thần từ biệt Ngâm du thi nhân Trát Ba và thợ săn Tỳ Nhân.

Lúc chia tay, Tô Thần đem toàn bộ muối ăn trên tay mình tặng cho hai người.

Chỗ muối này có thể đổi lấy thức ăn trong bộ lạc, cũng có thể đổi

lấy vật tư khan hiếm.

Cáo biệt xong, Tô Thần mới dẫn người một mạch rời khỏi núi Côn Luân.

Lúc rời đi, tâm trạng mọi người nhẹ nhõm, cho nên trên đường đi cũng coi như là du sơn ngoạn thủy.

Kiến thức Côn Luân sơn mênh mông bát ngát, khu không người nhìn không thấy điểm cuối, sa mạc Gobi.

Đến thành phố Lan, Lão Mã đem toàn bộ sản nghiệp của mình đóng gói bán đi, mang theo tiền đại dương cùng mọi người đi tới Cổ Đô thị.

Cuối cùng ngồi xe lửa, từ Cổ Đô thị đi tới thành Trường Sa.

Dọc đường đi này trễ nải không ít thời gian, đi đi về về tốn gần hơn một tháng.

Mọi người phong trần mệt mỏi, chạy về tới Tô Gia Thôn.

Tô Gia Thôn hôm nay lại có sự thay đổi lớn, lô cốt bên ngoài thôn đã toàn bộ hoàn công, tường thành xây được hơn một nửa, còn lại một phần tư nữa là có thể xong.

Người trong Tô Gia Thôn hiện giờ cuộc sống trôi qua hồng hồng hỏa hỏa.

Nhà nhà mặc áo mới, bữa nào cũng có thịt.

So với đám dân chạy nạn bên ngoài, cuộc sống của họ không biết thư thái bao nhiêu.

Việc đầu tiên khi về tới Tô Gia Thôn, Tô Thần liền đem `【Trấn Tộc Thạch Tượng】` đặt ở trước từ đường tổ tiên.

Hai con sư tử oai vệ này sau khi được đặt ở đây, thoạt nhìn qua, còn mang theo cảm giác áp bách nhàn nhạt.

Có hai con sư tử đá này tọa trấn, từ đường tổ tiên càng trở nên trang trọng hơn.

Trong hệ thống, cột kiến trúc trấn tộc kia cũng đồng bộ bắt đầu có hiệu lực.

Tô Thần nhìn thoáng qua bảng hệ thống. `【Túc chủ: Tô Thần (Tô gia Tộc trưởng)】``【Tuổi: 18 tuổi (18/760)】``【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 3, tiến độ 12%】``【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự】``【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 1950 mẫu, đại dương 48600 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】``【Trạng thái gia tộc: Phồn vinh hưng thịnh!】``【Kiến trúc gia tộc: Trấn Tộc Thạch Tượng (Đang hiệu lực, chú: Sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh hưng thịnh, xui xẻo lui tán!)】``【Huyết mạch trấn tộc: Phượng Hoàng huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Kỳ Lân huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】``【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (Đang hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (Đang hiệu lực)】``【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỷ (Đang hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Các loại bảo rương mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!

Tăng ích ruộng tộc thêm 100%); Pháp Gia Đồng Kính (Đang hiệu lực, thu nhập ruộng tộc +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong tộc +1 lần); Bát Trọng Bảo Hàm (Đang hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại bảo rương mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!)】` `【Nhiệm vụ Hoàng Kim: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang, hoàn thành thưởng một Bảo Rương Hoàng Kim.】` Thu nhập ruộng tộc đã cao tới 700% rồi, cũng có nghĩa là ruộng đất của Tô Gia Thôn tương đương với gấp bảy lần thu nhập ruộng đất bình thường.

Gần hai ngàn mẫu ruộng tộc này tương đương với một vạn bốn ngàn mẫu đất.

Tính theo một mẫu ruộng nước đại khái có thể sản xuất chưa tới 400 cân gạo, một mẫu đất khô sản xuất 200 cân lúa mì, cộng thêm thu nhập ruộng tộc tăng gấp bảy lần.

Số ruộng đất này đủ cho một vạn người ăn uống hàng năm.

Tô Gia Thôn trên trên dưới dưới, cho dù tính cả thành viên biên ngoại, cũng chẳng qua hơn bốn mươi người mà thôi.

Dư dả quá nhiều! "Tiểu Thần à!" Lão tộc trưởng lê bước chân già nua, đi tới trước mặt Tô Thần, "Còn hơn một tháng nữa, hoa màu trong ruộng là có thể thu hoạch rồi." "Tô Gia Thôn chúng ta nhân đinh thưa thớt, cháu phải mau chóng thêm đinh cho Tô gia chúng ta thôi!" Tô Thần thường xuyên đi ra ngoài xuống mộ, thời gian ở trong thôn không nhiều.

Lão tộc trưởng nhìn ở trong mắt, gấp ở trong lòng.

Hiện tại có tiền rồi, không cần phải giống như trước kia, ăn bữa hôm lo bữa mai.

Người trong thôn đều phải mau chóng sinh con, sinh nhiều mấy đứa.

Một gia tộc muốn truyền thừa tiếp, thì phải có người nối dõi liên tục không ngừng. "Lão tộc trưởng, chuyện này không vội." Tô Thần cười gượng nói.

Hắn vẫn luôn tương đối tùy duyên.

Dù sao hiện tại còn trẻ, có con là chuyện tốt, không có cũng không vội. "Không vội sao được?

Hiện tại người trong thôn đều đang nhìn cháu đấy." Lão tộc trưởng nện cây gậy xuống đất, "Cháu phải làm tốt tấm gương, đi đầu cho người trong thôn!" "Không nói cái này nữa, Lão tộc trưởng." Tô Thần vội vàng lảng sang chuyện khác, "Vừa khéo bác qua đây, cháu còn có chuyện muốn nhờ bác giúp cháu.

Cháu có không ít bạn bè hiện tại đều định cư ở Tô Gia Thôn rồi.

Chỗ ở trong nhà cháu có hạn!

Bác xây thêm mấy căn nhà trong thôn, cho những người bạn đó của cháu ở.

Chương 137

Trực tiếp lấy tiền từ trong kho của thôn ra, lúc xây nhà nhất định phải xây cho đẹp, xinh xắn, thoáng gió, khí phái!" Tô Thần dặn dò. "Cái này là chuyện nhỏ, chỉ cần đủ tiền, không quá một tháng là có thể xây xong toàn bộ.

Hiện tại trong thôn không thiếu nhân thủ, đám lưu dân bên ngoài kia đều muốn tới thôn chúng ta kiếm kế sinh nhai." Lão tộc trưởng gật đầu.

Thời gian gần đây, không ít thôn dân Tô Gia Thôn đều đang xây nhà mới.

Công cụ cái gì cũng đủ cả.

Đám lưu dân kia cũng có kinh nghiệm xây nhà.

Chỉ cần tụ tập người lại, ngày mai là có thể khởi công. "Còn có một việc nữa, cháu định mở một cửa hàng đồ cổ." Tô Thần nói, "Vị trí ấy à, cứ đặt ở trong thành Trường Sa đi.

Nơi đó là tuyến đường giao thông quan trọng, khách thương qua lại không ít, lại gần Tô Gia Thôn chúng ta, cho dù xảy ra chuyện gì, cũng có thể rất nhanh chi viện." Trong thành Trường Sa có Lão Cửu Môn tọa trấn, hành động này của Tô Thần, chính là vì để thay thế một môn trong đó, trở thành một trong những thành viên Lão Cửu Môn mới.

Đồ vật lấy ra từ trong mộ, đều là bán giá thấp cho người khác, quá lỗ!

Trước kia Tô Gia Thôn không có vốn liếng gì, cho nên Tô Thần mới làm như vậy.

Hiện tại Tô gia càng ngày càng lớn mạnh, thì không cần phải nhìn sắc mặt người khác nữa.

Mở cửa hàng đồ cổ trong thành Trường Sa, đồng thời nghĩ cách bán những bảo vật mình lấy được từ trong mộ với giá cao, cũng có thể kiếm được nhiều hơn. "Cái này thì..." Lão tộc trưởng không quyết định được chủ ý, "Cháu là Tộc trưởng, cháu đã quyết định mở, vậy chúng ta cứ mở thôi." "Chỉ là cửa hàng đồ cổ thì phải có người trong nghề tọa trấn, bên chúng ta lại không có người trong nghề." Mấy người đi theo bên cạnh Tô Thần, luận về xuống mộ là hảo thủ, lấy minh khí đơn giản như ăn cơm uống nước.

Nhưng bọn họ đối với đồ cổ đều không hiểu rõ lắm.

Đã muốn mở cửa hàng đồ cổ, khẳng định không phải chỉ bán minh khí đơn giản như vậy, có đôi khi còn phải thu mua đồ cổ từ bên ngoài.

Sở dĩ nhất định phải có một người trong nghề tọa trấn, là bởi Trương Hồ Lô tuy có bản lĩnh trộm mộ nhưng lại không rành chuyện thu mua cổ đổng.

Lão Mã cũng chỉ bán cân bát lạng.

Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương lại càng không thể.

Bàn về đồ cổ, họ biết nhiều hơn người thường chút đỉnh, nhưng nếu so với chuyên gia thực thụ thì còn kém xa. "Trước mắt cứ mở cửa tiệm ở thành Trường Sa đã, chuyện nhân sự tính sau." Tô Thần hiện tại cũng chỉ đành đi bước nào hay bước ấy.

Sau khi dặn dò lão tộc trưởng vài câu, Tô Thần trở về biệt viện.

Thời gian đã không còn sớm.

Doãn Tân Nguyệt đã sớm nằm trên giường đợi hắn về.

Tắt đèn dầu, kéo rèm cửa.

Đêm ấy, hai người triền miên tâm sự đến tận nửa đêm mới chìm vào giấc ngủ.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Thần vừa định rời giường thì liếc nhìn Doãn Tân Nguyệt nằm bên cạnh.

Hắn cẩn thận rút cánh tay đang bị nàng gối đầu ra.

Đúng lúc này, Doãn Tân Nguyệt tỉnh giấc.

Nàng vòng tay ôm lấy Tô Thần, rúc sâu vào lòng hắn. "Cái đó...

Phu quân, hình như em có thai rồi." Doãn Tân Nguyệt thỏ thẻ, giọng đầy e thẹn, "Theo lẽ thường, đáng ra em phải tới tháng từ một tuần trước." Chậm kinh là dấu hiệu của việc mang thai.

Hôm qua Tô Thần còn bàn chuyện này với lão tộc trưởng, không ngờ hôm nay đã nhận được tin vui. "Em đúng là công thần của Tô gia chúng ta!" Tô Thần lập tức vui mừng khôn xiết.

Việc Doãn Tân Nguyệt mang thai đối với cả thôn Tô gia mà nói là một đại hỷ sự.

Chỉ có điều sau này hạ mộ, Doãn Tân Nguyệt không thể đi theo Tô Thần được nữa, phải lấy việc dưỡng thai làm trọng.

Ba tháng đầu thai kỳ rất dễ sảy thai.

Hạ mộ lại nguy hiểm trùng trùng, Tô Thần cũng không muốn để nàng chịu khổ. "Xem ra thời gian này anh phải suy nghĩ kỹ xem sau này con ra đời sẽ đặt tên là gì." Tô Thần phấn khích nói. "Còn sớm mà, cho dù là thực sự mang thai, cũng phải đến năm sau mới sinh." Doãn Tân Nguyệt cười nói, "Không cần vội, cứ từ từ mà nghĩ, nhất định phải đặt một cái tên thật hay." Một sinh mệnh nhỏ bé đang được thai nghén, chỉ chờ ngày chào đời. "Em cứ nằm nghỉ thêm một lát, anh đi

chuẩn bị bữa sáng cho em." Tô Thần rời giường mặc y phục, đích thân xuống bếp.

Phu nhân mang thai, hắn định tự tay chăm sóc.

Ngay khi Tô Thần đang ngồi bên bếp lò nhóm lửa, Hoa Linh và Hồng Cô Nương bước vào. "Lạ nhỉ!" Hồng Cô Nương trêu chọc, "Đây là lần đầu tôi thấy Tô tiên sinh vào bếp nấu cơm đấy." Bình thường cơm nước của họ đều do người của lão tộc trưởng mang tới.

Thỉnh thoảng Hồng Cô Nương và Hoa Linh cũng xuống bếp.

Tô Thần hầu như chưa bao giờ đụng tay vào. "Lần này không giống, chị dâu cô chắc là có tin vui rồi." Tô Thần nói, "Tôi tự mình xuống bếp." "Đúng rồi, Hoa Linh, cô đi lấy ít dược liệu tới đây, tôi muốn hầm chút dược thiện." Hoa Linh cười nói: "Để tôi làm cho, Tô tiên sinh." "Chúc mừng nhé!" Hồng Cô Nương có chút ngưỡng mộ.

Nàng quay đầu nhìn về phía phòng của Chá Cô Tiếu.

Qua khung cửa sổ, thấy Chá Cô Tiếu cũng vừa dậy, đang luyện công trong sân.

Trước đây Chá Cô Tiếu một lòng muốn tìm Mộc Trần Châu, hiện tại châu đã tìm được, lời nguyền cũng đã giải, không biết bao giờ hắn mới tính đến chuyện chung thân đại sự. "Ha ha ha, Hồng Cô Nương, tôi làm mối cho cô, thay mặt cô sang bên đó dạm ngõ, thấy sao?" Tô Thần trêu. "Đừng, dạm ngõ cái gì chứ?

Tôi một mình độc lai độc vãng quen rồi." Hồng Cô Nương vẫn cứng miệng, lắc đầu quầy quậy. "Bịch bịch bịch..." Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên.

Hóa ra là Lục thúc. "Tiểu Thần à!" Lục thúc Tô Nhân Tu thở hồng hộc, "Có người tìm cháu." "Tìm cháu?

Là ai?" Tô Thần nghi hoặc.

Chẳng lẽ là người của Lão Cửu Môn?

Hắn còn chưa mở cửa hiệu ở thành Trường Sa, sao họ đã tìm tới rồi? "Là người của Tam Giang Thủy Tiêu, cô nương nhà họ Dịch ấy." Lục thúc Tô Nhân Tu nói.

Trước đó khi thám hiểm mộ Thái Tổ, Lục thúc Tô Nhân Tu đã đi cùng Tô Thần.

Ông từng gặp Dịch Tiêu, cũng biết sơ qua về Tam Giang Thủy Tiêu. "Đi, đi xem sao." Tô Thần quay người nhìn Hoa Linh, "Vậy làm phiền Hoa cô nương nhé." Nhờ Hoa Linh nấu bữa sáng cho Doãn Tân Nguyệt xong, Tô Thần liền ra khỏi viện.

Lúc này, trong phòng khách nhà lão tộc trưởng.

Chương 138

Dịch Tiêu cùng hai vị trưởng bối đang ngồi chờ. "Lão tộc trưởng, tôi lần này tới là đại diện cho Tam Giang Thủy Tiêu đến cầu thân." Dịch Tiêu chỉ tay vào đống quà cáp lớn nhỏ bên cạnh, nói, "Đây là sính lễ của Dịch gia Tam Giang Thủy Tiêu chúng tôi." "Với Tô Thần?" Lão tộc trưởng kinh ngạc. "Không sai!" Dịch Tiêu gật đầu, "Tô Thần tiên sinh đã lấy được Tứ Hải Tổ Bài, chính là khôi thủ của Tam Giang Thủy Tiêu chúng tôi." "Theo quy củ, nếu nữ nhân lấy được tổ bài, cần phải gả vào Tam Giang Thủy Tiêu." "Còn nếu nam nhân lấy được tổ bài, tôi cần phải gả cho Tô Thần tiên sinh." "Đây là quy củ tổ tông định ra." Lão tộc trưởng nhất thời phạm nan, đành nói: "Chuyện này ta không rõ lắm, các người cứ đợi Tiểu Thần đến rồi hãy nói." Đột nhiên lòi ra mấy người đòi gả cho Tô Thần, lại còn muốn bắt Tô Thần về địa bàn Tam Giang Thủy Tiêu ở rể.

Lão tộc trưởng chắc chắn không đời nào đồng ý, dù sao Tô Thần cũng là tộc trưởng đương nhiệm của Tô gia thôn.

Làm gì có đạo lý tộc trưởng lại đi ở rể nhà người ta?

Chỉ có điều sự tình cụ thể ông không rõ, tốt nhất không nên mạo muội mở miệng.

Không lâu sau, Tô Thần cùng Lục thúc Tô Nhân Tu đến nhà lão tộc trưởng.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Thần, Dịch Tiêu hưng phấn thấy rõ. "Tô tiên sinh, đã lâu không gặp!" Thời gian qua, trời mới biết Dịch Tiêu nhớ mong Tô Thần thế nào.

Cho nên lúc sắm sửa sính lễ, Dịch Tiêu đã chuẩn bị không ít đồ tốt. "Dịch cô nương!" Tô Thần cười khổ hai tiếng, "Không ngờ cô tới

thật." "Sao?

Không muốn tôi tới à?" Dịch Tiêu cười tinh nghịch, "Mặc kệ anh có muốn hay không, quy củ của Tứ Hải Tổ Bài không thể bỏ." Tam Giang Thủy Tiêu hiện giờ đang nguy ngập, chính là thiếu một người đứng ra ngưng tụ sức mạnh của cả ba nhà.

Mà Tô Thần không nghi ngờ gì là ứng cử viên tốt nhất.

Hắn kế thừa truyền thừa của tổ bài, nhận được sự tẩy kinh phạt tủy từ nó.

Hiện giờ thực lực của Tô Thần đặt trong Tam Giang Thủy Tiêu tuyệt đối thuộc hàng đỉnh tiêm. "Nhưng tôi đã cưới vợ rồi." Tô Thần dù sao cũng là người xuyên việt, trong lòng vẫn giữ một số nguyên tắc. "A?

Cái này..." Dịch Tiêu hiển nhiên không ngờ Tô Thần lại kết hôn nhanh như vậy.

Vậy tiếp theo phải làm sao? "Không sao, chỉ cần Tô tiên sinh chịu gật đầu, Tiểu Tiêu làm trắc thất cũng được." Một vị trưởng giả bên cạnh Dịch Tiêu lên tiếng. "Tam cô nãi nãi, người nói cái gì vậy?" Dịch Tiêu giãy nảy.

Cô sao có thể nguyện ý làm lẽ người ta. "Tiểu Tiêu, nghe lời!" Tam cô nãi nãi vỗ vỗ vai Dịch Tiêu, ra hiệu cô đừng nói thêm. "Tô tiên sinh, chúng tôi đã nhượng bộ lớn như vậy rồi, ngài chẳng lẽ vẫn không chịu đồng ý sao?" Dịch gia bọn họ đường đường là Tam Giang Thủy Tiêu, thanh danh lừng lẫy bên ngoài.

Những năm qua, không biết bao nhiêu người muốn đến Dịch gia học nghệ đều bị từ chối.

Không ngờ lần này Dịch gia chủ động mở lời lại bị Tô Thần cự tuyệt. "Tô tiên sinh, chuyện này chắc chắn vẫn còn đường thương

lượng." Tam cô nãi nãi nói, "Thế này đi, chúng ta tạm thời gác lại chuyện này, chi bằng ngài cùng chúng tôi đến Dịch gia xem thử thế nào?" "Một mặt, ngài có thể tìm hiểu về Dịch gia chúng tôi." "Mặt khác, cũng có thể mượn cơ hội này, gõ đầu hai nhà kia một chút." Tam Giang Thủy Tiêu mạnh ai nấy làm, nhìn thì mạnh mẽ nhưng thực chất đã phân băng ly tích.

Nay tổ bài tái hiện, chính là thời cơ tốt nhất để chỉnh hợp sức mạnh ba nhà.

Đương nhiên, người Dịch gia cũng có chút tư tâm.

Trong Tam Giang Thủy Tiêu, thực lực Dịch gia bọn họ là yếu nhất.

Chỉ có hợp tác với Tô Thần mới có thể chống lại sức mạnh hai nhà kia, cuối cùng nghĩ cách trấn áp họ.

Như vậy, Dịch gia sẽ chiếm được ưu thế trong lần phân chia quyền lực này. "Để qua một thời gian nữa hãy nói." Tô Thần suy tư một lát rồi đáp, "Tôi mới từ Côn Luân Sơn về không lâu, cần nghỉ ngơi vài ngày." Tô Thần không từ chối, cũng không đồng ý.

Dù sao tình hình vùng sông Lan Thương hắn cũng không hiểu rõ lắm.

Tốt nhất không nên mạo muội đi ngay, ít nhất phải chuẩn bị đầy đủ đã.

Huống hồ lần này Tô Thần còn định mở cửa hiệu cổ đổng ở thành Trường Sa, chắc chắn sẽ va chạm với vài nhà trong Lão Cửu Môn.

Giải quyết xong xuôi chuyện này, Tô Thần mới có tâm trí đi hạ mộ.

Vốn dĩ cửa hiệu đang thiếu chuyên gia tọa trấn khiến Tô Thần đau đầu.

Giờ Doãn Tân Nguyệt mang thai, vừa hay ở lại Tô gia thôn, thuận tiện giúp giám định cổ vật.

Tô Thần cũng không muốn để Doãn Tân Nguyệt bôn ba cùng mình nữa.

Dù có chuẩn bị kỹ đến đâu, dưới mộ vẫn luôn tiềm ẩn nguy hiểm.

Doãn Tân Nguyệt giờ không phải một mình, trong bụng còn đang mang sinh linh bé bỏng, liên quan đến tâm tư của mấy chục nhân khẩu trên dưới Tô gia thôn.

Tốt nhất cứ để nàng an tâm sinh con xong hãy tính.

Thêm nữa, Doãn Tân Nguyệt là thiếu đông gia của Khách sạn Tân Nguyệt.

Khách sạn Tân Nguyệt là sàn đấu giá cổ vật lớn nhất kinh thành, qua tay toàn kỳ trân dị bảo.

Mưa dầm thấm lâu, Doãn Tân Nguyệt sớm đã thành hành gia trong nghề. ...

Những ngày tiếp theo, người Dịch gia ở lại Tô gia thôn.

Họ bày ra thái độ: Chỉ cần Tô Thần một ngày không đi cùng họ thì họ sẽ không đi.

Tô Thần cũng chẳng sao cả, dù gì Tô gia thôn cũng rộng, chỗ ở không thiếu.

Họ muốn ở bao lâu thì ở.

Doãn Tân Nguyệt sau khi được Hoa Linh bắt mạch, đã chính thức xác nhận mang thai.

Hoa Linh còn kê mười mấy thang thuốc dưỡng thai, bảo Tô Thần mỗi ngày sắc thuốc cho Doãn Tân Nguyệt uống. "Tô tiên sinh!" Tô Thần đang định đi đổ bã thuốc thì Hồng Cô Nương vội vã đi tới. "Có

chuyện gì sao Hồng Cô Nương?" Tô Thần dừng bước hỏi. "Tô tiên sinh, tôi muốn về Thường Thắng Sơn một chuyến." Hồng Cô Nương thở dài, "Tôi nhận được tin báo, Thường Thắng Sơn xảy ra chuyện, gần đây ôn dịch hoành hành, rất nhiều huynh đệ đều bệnh ngã xuống." "Cho nên tôi muốn về xem sao." Thời gian qua Hồng Cô Nương cứ ở mãi Tô gia thôn, trong lòng cũng rất nhớ đám huynh đệ Thường Thắng Sơn, đặc biệt là khôi thủ Trần Ngọc Lâu.

Họ cộng sự đã lâu, tình nghĩa thâm hậu. "Đi đi, tôi để Chá Cô Tiếu đi cùng cô." Tô Thần suy nghĩ một lát rồi nói, "Mọi người đưa cả Lão Dương Nhân và Hoa Linh theo nữa." "Đúng rồi, lấy thêm một cây Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo mang đi." Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo có thể cải tử hoàn sinh, tái tạo xương thịt.

Đối phó với chút ôn dịch cỏn con này càng không thành vấn đề.

Chỉ có điều số lượng quá ít, dù được Hoa Linh dốc lòng bồi dưỡng, thời gian qua cũng chỉ mọc thêm được một cây.

Cây thuốc này cứu được số người thực sự hữu hạn.

Gọi Hoa Linh đi cùng là vì y thuật của cô cao siêu.

Còn về phần Chá Cô Tiếu, Tô Thần muốn tạo điều kiện cho họ bồi đắp tình cảm dọc đường.

Hai người rõ ràng có ý với nhau nhưng cứ ngại ngùng không dám nói, chỉ cách nhau một lớp giấy mỏng.

Cũng không biết bao giờ lớp giấy này mới chọc thủng được.

Chương 139

Còn Lão Dương Nhân thì đi làm chân chạy vặt, xách hành lý thay Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương, tạo cơ hội riêng tư cho hai người.

Tô Thần đã tính toán chu toàn cả rồi! "Đa tạ Tô tiên sinh!" Hồng Cô Nương chắp tay.

Nàng là nhi nữ giang hồ, xưa nay vẫn hào sảng, tính tình thẳng thắn.

Trưa hôm đó, Hồng Cô Nương dẫn theo Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh xuất phát.

Tô Thần tiễn họ ra tận ga tàu hỏa thành Trường Sa.

Tiễn biệt xong, Tô Thần đi chọn địa điểm mở tiệm trong thành.

Vị trí gần cửa hiệu cổ đổng của Hoắc gia cũng không tệ, nhưng quan hệ giữa Tô Thần và Hoắc gia khá tốt, mở ngay trên con phố đó e là có hiềm nghi tranh giành mối làm ăn.

Hơn nữa Hoắc Tam Cô từng giúp Tô Thần, làm vậy chẳng khác nào kẻ vô ơn bạc nghĩa.

Vì thế Tô Thần đi qua cửa hiệu Hoắc gia khoảng năm con phố, chọn một vị trí khác.

Chỗ này khá hẻo lánh.

Hết cách, chỗ tốt đều bị người ta chiếm hết rồi.

Cửa tiệm Tô Thần chọn có hai tầng, tổng diện tích khoảng hai trăm mét vuông, tiền thuê mỗi tháng là bảy đồng đại dương.

Tô Thần lười dây dưa, trực tiếp bỏ ra một ngàn đại dương mua đứt luôn cửa tiệm này.

Con phố này toàn là tiệm may, tiệm tạp hóa.

Người qua lại không ít nhưng đa phần là dân thường, không có khả năng chi tiêu lớn.

Nhưng rượu thơm không sợ ngõ sâu.

Chỉ cần hàng của Tô gia đủ tốt, tin rằng sẽ thu hút được nhiều người đến mua.

Cái lợi lớn nhất ở đây là tránh tranh giành với Hoắc gia, Tô Thần làm vậy đã là quá có lương tâm rồi.

Tiếp đó, Tô Thần vẽ một bản thiết kế, bảo Tứ thúc dẫn người đến sửa sang lại cửa tiệm.

Đại sảnh tầng một phụ trách trưng bày và bán hàng.

Tầng hai chia thành năm sáu gian phòng nhỏ, khi có giao dịch lớn thì vào đó thương lượng.

Ngoài ra, Tô Thần còn định thiết kế hai đường hầm bí mật trong tiệm.

Khi gặp nguy hiểm, người làm có thể theo đường hầm tẩu thoát. "Tiểu Thần à, thiết kế phức tạp thế này sao cháu nghĩ ra được vậy?" Tứ thúc nhìn bản vẽ, kinh ngạc hỏi.

Bố cục trên giấy vượt quá nhận thức của ông.

Cả thành Trường Sa này chưa ai mở tiệm kiểu đó, nhất là việc đặt những tủ kính khổng lồ ngay đại sảnh để trưng bày đồ cổ.

Kỳ lạ nhất là còn gắn cả đèn điện bên trong tủ kính.

Thế này có quá xa xỉ không?

Phải biết rằng dân Tô gia thôn hiện tại còn chẳng dám dùng điện, buổi tối toàn thắp đèn dầu.

Cả thành Trường Sa chỉ có mấy nhà phú thương mới dám xài sang như vậy.

Dùng điện cho cả tiệm đã đành, đằng này chỉ để chiếu sáng cho mấy món đồ cổ. "Cứ làm theo cháu nói đi Tứ thúc." Tô Thần dặn dò, "Nhất định phải kín kẽ, tuyệt đối không được để xảy ra sai sót, càng không được làm ẩu." Phần lớn các cửa hiệu cổ đổng đều na ná nhau, muốn nổi tiếng thì phải làm ra thứ gì đó khác biệt.

Ngoài ra, còn phải đi bái bến ở thành Trường Sa.

Lúc này thế lực lớn nhất ở đây không ai khác ngoài Trương Đại Phật Gia, hắn không chỉ là người Trương gia trong Lão Cửu Môn mà còn là người đứng đầu Cửu Môn.

Ngoài ra, Trương Đại Phật Gia còn một thân phận quan trọng khác: Bố phòng quan thành Trường Sa!

Có thể nói, Trương Đại Phật Gia là một trong những người quyền lực nhất thành Trường Sa lúc bấy giờ, nói hô mưa gọi gió cũng không ngoa.

Tuy nhiên Trương Đại Phật Gia công vụ bộn bề, số lần người trong Cửu Môn gặp được hắn không nhiều.

Nhị Nguyệt Hồng và Hoắc Tam Nương có quan hệ khá tốt với hắn.

Sau này khi Trương Đại Phật Gia thanh tẩy thế lực Lão Cửu Môn, Hoắc Tam Nương cũng nhận được sự bảo hộ và ủng hộ của hắn.

Tề Thiết Chủy, Giải Cửu Gia và Ngô Lão Cẩu quan hệ với hắn cũng tạm được.

Tuy lúc này Trương Đại Phật Gia chưa chính thức trở thành người đứng đầu Cửu Môn, nhưng thế lực của hắn trong Cửu Môn xác thực là lớn nhất, đã ẩn ẩn có tư cách của một khôi thủ.

Tô Thần trước đó đã quen biết Trương Đại Phật Gia, chỉ là hai người mới dừng lại ở mức gật đầu chào hỏi xã giao.

Nghĩ đến đây, Tô Thần dẫn Doãn Tân Nguyệt đi thẳng đến quan đệ của Trương Đại Phật Gia.

Không lâu sau, Phó quan Trương Nhật Sơn bước ra, mời Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt vào trong.

Dưới sự dẫn đường của Trương Nhật Sơn, Tô Thần đến thư phòng của Phật Gia.

Lúc này Trương Khải Sơn đang vùi đầu bên bàn xử lý công văn.

Ý thức được có người bước vào, hắn đặt bút xuống.

Phải nói rằng, trong tất cả mọi người ở Cửu Môn, chỉ có Trương Đại Phật Gia mới có khí thế này.

Hắn mày kiếm mắt sáng, trên người toát ra khí tức của bậc bề trên. "Tô tiên sinh, lại gặp mặt rồi!" Trương Khải Sơn đứng dậy khỏi ghế, chắp tay với Tô Thần.

Thời gian qua Trương Đại Phật Gia cũng nghe Hoắc Tam Nương kể chuyện Tô Thần đã hạ mấy cái đại mộ.

Hơn nữa thành Trường Sa xuất hiện rất nhiều đồ cổ lai lịch bất minh.

Những món đồ này đều là bảo vật thượng hạng.

Người Hoắc gia có thể nói là kiếm được bồn mãn bát mãn. "Trương đại soái chê cười rồi." Tô Thần cười khan hai tiếng. "Vị này là?" Trương Đại Phật Gia nhìn sang Doãn Tân Nguyệt bên cạnh Tô Thần.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy hình như mình từng gặp Doãn Tân Nguyệt ở đâu đó, có một cảm giác quen thuộc mạc danh.

"Đây là phát thê của tôi — Doãn Tân Nguyệt." Tô Thần giới thiệu. "Phát thê?" Trong lòng Trương Đại Phật Gia nhói lên một cái, giống như vừa đánh mất thứ gì đó vô cùng trân quý.

Hắn nén cảm giác khó chịu xuống, chậm rãi nói: "Tô tiên sinh và Doãn tiểu thư thật là trai tài gái sắc, thiên tác chi hợp." "Chúng ta cũng coi như quen biết, trước đó đại hôn mà không mời tôi, thực sự là có chút không phải phép nha." Trương Đại Phật Gia cố gắng giữ bình tĩnh. "Chỉ là tiệc gia đình, không mời quá nhiều bạn bè." Tô Thần giải thích một câu.

Bầu không khí có chút gượng gạo, Tô Thần bèn nói trước: "Trương Đại Phật Gia, tôi định mở một cửa hiệu cổ đổng ở thành Trường Sa." "Chuyện tốt mà!" Trương Đại Phật Gia cười nói, "Thành Trường Sa trăm phế đợi hưng, đang thiếu lượng lớn thương hộ." "Tôi tin rằng bách tính trong thành cũng sẽ vui mừng đón nhận." Trương Đại Phật Gia khách sáo vài câu. "Lần này đến đây, thực ra là muốn nhờ Trương Đại Phật Gia cho chúng tôi chút ý kiến." Tô Thần nói, "Nghề cổ đổng này thực ra chúng tôi cũng không rành lắm." "Đương nhiên, chúng tôi chắc chắn sẽ không để ngài cho ý kiến không công, xin nguyện ý bỏ ra ba thành cổ phần khô của cửa hiệu coi như phí tư vấn." Ba thành cổ phần khô đã là không ít.

Nhưng có bỏ mới có được.

Chương 140

Phí tư vấn là giả, kéo Trương Đại Phật Gia xuống nước mới là thật.

Có cổ phần của Trương Đại Phật Gia ở đó, cái thành Trường Sa to lớn này ai dám động vào tiệm của Tô Thần?

Ba thành cổ phần này nói trắng ra chính là phí bảo kê. "Còn mong Trương Đại Phật Gia có thể chỉ ra những chỗ thiếu sót của cổ đổng hành Tô gia chúng tôi." Doãn Tân Nguyệt mở miệng thỉnh cầu. "Cái này...

Được!" Trương Đại Phật Gia ma xui quỷ khiến thế nào lại đồng ý.

Hắn cũng không rõ tại sao mình lại dính dáng vào.

Nhưng khoảnh khắc đó, hắn có chút không tự chủ được. "Tô tiên sinh, đợi khi cửa hiệu làm xong tôi sẽ đến góp ý sau." Trương Đại Phật Gia nói, "Không vội, cứ từ từ." Trương Đại Phật Gia làm người coi trọng nhất lời hứa, chuyện hắn đã nhận lời thì chưa bao giờ thay đổi, càng sẽ không thoái thác.

Có câu này của hắn, Tô Thần yên tâm rồi.

Lại cùng Trương Đại Phật Gia hàn huyên vài câu, Tô Thần cùng Doãn Tân Nguyệt đi đến Hoắc gia, cầu kiến Hoắc Tam Nương.

Lão Cửu Môn chia thành Thượng, Bình, Hạ.

Thượng tam môn là quan gia, hý tử, quải trượng tiên.

Bình tam môn là trộm cướp: Diêm La, lãng tử, tiếu diện phật.

Hạ tam môn là thương nhân: mỹ nhân, toán tử, kỳ thông thiên.

Hoắc gia, Tề gia, Giải gia là ba gia tộc thuộc Hạ tam môn.

Tuy nhiên năng lực của Hoắc Tam Nương rất mạnh, Hoắc gia hiện giờ cũng xứng danh là chưng chưng nhật thượng.

Hoắc gia lão trạch.

Tô Thần dẫn Doãn Tân Nguyệt đến bái phỏng Hoắc Tam Nương.

Dù sao món minh khí đầu tiên hắn bán ra cũng là do Hoắc Tam Nương thu mua, sự hợp tác sau đó cũng khá tốt.

Hoắc Tam Nương chưa từng vì đồ không sạch sẽ mà ép giá. "Tô tiên sinh!" Nhìn thấy Tô Thần, Hoắc Tam Nương khách khí mời vào nhà.

Tô Thần bây giờ đã không còn là gã trai trẻ mới ra đời năm nào.

Thời gian qua cửa hiệu của Hoắc gia nuốt vào không ít bảo vật, đều là do Tô Thần tự mình hoặc phái người mang tới.

Số bảo vật đó còn chưa bán hết!

Tiền mặt trong tiệm Hoắc gia đã bị đổi đi gần hết rồi.

Nếu mang thêm minh khí tới, e là Hoắc tiên cô sắp không thu nổi nữa.

Mua vào còn nhanh hơn bán ra, bảo vật chất đống trong kho kia kìa. "Khách quý nha!" Hoắc Tam Nương mời hai người ngồi.

Nàng không khỏi cảm thán, gã trai trẻ năm xưa giờ đã thành đại nhân vật khiến nàng cũng phải nể trọng vài phần.

Chỉ dựa vào mấy cái mộ Tô Thần đã xuống, bất kỳ môn nào trong Cửu Môn cũng không dám đi một mình.

Mà Tô Thần không chỉ xuống được, còn nguyên vẹn mang minh khí trở về, đủ chứng minh thực lực. "Vị này là phu nhân của tôi." Tô

Thần theo lệ giới thiệu Doãn Tân Nguyệt, sau đó mới mở lời, "Hoắc gia chủ, chuyện là thế này, Tô gia chúng tôi định mở một cửa hiệu cổ đổng ở thành Trường Sa." "Cô yên tâm, chúng tôi tuyệt đối không có ý giành giật mối làm ăn của cô, chỉ muốn kiếm miếng cơm thôi." "Vị trí cửa hiệu nằm ở Đại Nhai phía tây bắc, địa thế hẻo lánh, tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến việc buôn bán của cô." Tô Thần từ tốn nói. "Tô tiên sinh nói đùa, tôi đâu có hẹp hòi thế?

Cho dù ngài mở ngay đối diện cửa hiệu nhà tôi, tôi cũng sẽ không nói gì đâu." Hoắc Tam Nương có chút không vui, nhưng Tô Thần đã làm đến bước này, nàng cũng không tiện nói thêm gì nữa.

Huống hồ lần này đến chơi, Tô Thần cũng mang theo ít quà cáp.

Giơ tay không đánh người mặt cười, quy củ này Hoắc Tam Nương vẫn hiểu.

Thế lực Tô gia hiện tại rất lớn, Hoắc Tam Nương sớm đã nghe phong thanh.

Gây mâu thuẫn với Tô gia không phải hành động khôn ngoan.

Nhất là vị tộc trưởng tên Tô Thần trước mắt này, thực sự là kẻ có bản lĩnh.

Ngày hôm sau, cửa hiệu cổ đổng bắt đầu thi công rầm rộ.

Tô Thần dồn không ít tâm huyết, tự mình vẽ bản thiết kế.

Cửa hiệu này sau này sẽ là kênh tiêu thụ minh khí sau khi Tô Thần hạ mộ.

Tứ thúc phụ trách việc xây sửa cụ thể, ông triệu tập vài người từ Tô gia thôn, lại tuyển thêm mấy thợ mộc, thợ nề trong đám trường công, tổng cộng khoảng hơn chục người, kéo đến thành Trường Sa, quyết tâm sửa xong trong vòng một tháng.

Tô Thần hoặc là ở thành Trường Sa giám công, hoặc là về Tô gia thôn bầu bạn với Doãn Tân Nguyệt.

Những ngày tháng trôi qua cũng coi là thư thái.

Cho đến một tuần sau, Dịch Tiêu triệt để không chịu nổi nữa.

Ở Tô gia thôn cô căn bản không thấy bóng dáng Tô Thần đâu.

Hôm nay, khi Tô Thần vừa định ra ngoài thì Dịch Tiêu vội vàng chạy tới, chặn trước mặt hắn: "Tô tiên sinh, thực sự không thể nói chuyện thêm sao?" "Còn cần thiết phải nói chuyện sao?" Tô Thần hỏi ngược lại.

Hắn là tộc trưởng Tô gia thôn, bây giờ bảo bỏ thân phận tộc trưởng để về Tam Giang Thủy Tiêu, sao có thể? "Tôi muốn mời ngài đến Dịch gia xem thử." Dịch Tiêu nói, "Còn về chuyện kết hôn, tôi không cưỡng cầu!" Ánh mắt Dịch Tiêu nhìn Tô Thần đầy khẩn cầu.

Trước đó cô còn nghĩ dựa vào danh tiếng Tam Giang Thủy Tiêu, Tô Thần hẳn sẽ đồng ý.

Gần đây sống ở Tô gia thôn, cô mới phát hiện suy nghĩ trước kia của mình sai lầm thế nào.

Tô gia thôn bất luận là phát triển hay nội lực đều lợi hại hơn Dịch gia nhiều.

Cho dù cộng cả sức mạnh ba nhà Tam Giang Thủy Tiêu lại cũng không bằng Tô gia thôn.

Tường thành cao vút, hàng chục lô cốt, hàng ngàn mẫu tộc điền.

Quan trọng nhất là đám dân binh Tô gia thôn thực lực rất mạnh.

Dịch Tiêu tận mắt chứng kiến người Tô gia thôn dù là cận chiến hay dùng súng đều cao hơn người thường rất nhiều lần, thể chất bọn họ cũng phi thường.

Mấu chốt là khả năng dưới nước của đám người này cũng rất giỏi.

Dịch Tiêu lần đầu tiên thấy người không phải dân Thủy Tiêu mà lại linh hoạt dưới nước đến thế!

Có thể nói, người Tô gia thôn còn thích hợp làm Thủy Tiêu hơn cả Dịch gia!

Từ đó, Dịch Tiêu coi như bỏ ý định ép cưới.

Cô gả cho Tô Thần thì đúng hơn là cô trèo cao.

Đương nhiên, điều Dịch Tiêu không biết là, sở dĩ dân Tô gia thôn lợi hại như vậy toàn nhờ công lao của Tô Thần.

Dưới sự gia trì của Trấn tộc kỹ nghệ, Trấn tộc huyết mạch, Trấn tộc bảo vật, dân Tô gia thôn đều nhận được sự tăng ích cực lớn.

Chương 141

Hiện tại ngay cả thôn dân bình thường nhất, tuổi thọ cũng khoảng hai trăm năm, thể chất gấp mấy lần người thường. "Lưu vực sông Lan Thương à?" Tô Thần hỏi. "Đúng, đi sông Lan Thương một chuyến, tôi cần sự giúp đỡ của ngài!" Dịch Tiêu gật đầu, "Lần này muốn đi thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang, ngài chắc cũng hiểu ý nghĩa của nó." Có hoàng thất và phú hào cảm thấy sau khi chết chôn mộ và của cải dưới đất không an toàn, nên sinh ra "Kim Thang" dưới nước, hiểu đơn giản là cổ mộ dưới nước.

Đinh gia Hoàng Hà, Khương gia Trường Giang, Dịch gia sông Lan Thương cai quản Kim Thang trên thủy mạch của mình, hợp xưng là Tam Giang Thủy Tiêu gia tộc.

Mỗi nhà đều có tín vật tổ truyền và những Thủy Tiêu mạnh nhất.

Muốn tiến vào Tổ Nguyên Kim Thang bắt buộc phải tập hợp đủ Thủy Tiêu ba họ và tổ bài của ba họ.

Mà Tô Thần đã có được Tứ Hải Tổ Bài, chỉ có Tô Thần mới có thể hiệu lệnh người của ba nhà.

Quan trọng nhất là sức mạnh của Tứ Hải Tổ Bài còn mạnh hơn tổ bài ba họ.

Để Tô Thần dẫn đội vào là thích hợp nhất. "Ngày mai khởi hành!" Tô Thần suy tư một lát rồi nói, "Các người cũng thu dọn đi, chuẩn bị cho tốt vào." Lần này hạ mộ Tổ Nguyên Kim Thang, Tô Thần cũng có toan tính riêng.

Cửa hiệu cổ đổng sắp khai trương rồi, Tô Thần cần kiếm vài món bảo vật trấn tiệm.

Minh khí lấy được trước đó cơ bản đã bán hết, lần trước đi Côn Luân Thần Cung cũng không lấy được món nào ra hồn.

Lần này đến Dịch gia, nói không chừng sẽ có thu hoạch khác. ...

Trong ngày hôm đó, Tô Thần chuẩn bị một số vật tư.

Lần này đến lưu vực sông Lan Thương, chỉ có Hắc Bối Lão Lục đi theo hắn.

Hồng Cô Nương, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân và Hoa Linh đều đã đi Thường Thắng Sơn, hiện chưa có tin tức truyền về.

Thôi không đợi họ nữa.

Ngoài Hắc Bối Lão Lục, Tô Thần còn mang theo hai vãn bối là Tô Nghĩa Thiên và Tô Nghĩa Hổ để chúng mở mang tầm mắt.

Sáng sớm.

Nhóm người Tô Thần đã chỉnh trang đợi lệnh.

Doãn Tân Nguyệt tiễn Tô Thần ra đến cổng thôn, dặn dò hắn sớm ngày trở về.

Trước khi đi, Doãn Tân Nguyệt còn tháo Tỏa Tử Hoàng Kim Giáp xuống, bắt Tô Thần mặc sát người.

Dù Tô Thần từ chối mấy lần nhưng không lay chuyển được nàng.

Làm xong những việc này, nhóm Tô Thần mới đến ga tàu hỏa Trường Sa, bắt tàu đi tới nơi đóng quân của Dịch gia.

Dịch gia quả thực quá xa xôi, tốn mất mấy ngày đường, đám người Tô Thần mới tới nơi.

Nơi này thuộc vùng biên thùy tây nam, núi non trùng điệp.

Dịch gia nằm trong một thôn lạc cổ kính được ba ngọn núi lớn bao quanh.

Thôn lạc không lớn, cộng lại chưa đến một trăm người.

Tuy nhiên nghi thức chào đón lại rất long trọng.

Tô Thần vừa bước vào thôn, hai bên đường đã chật kín người đang quan sát hắn.

Tiếng pháo nổ vang trời, phảng phất như đang chào đón vị khách tôn quý nhất. "Tô tiên sinh, chào mừng đến Dịch gia!" Dịch Tiêu cười mời Tô Thần đến một tòa nhà sàn trong trại.

Đây là nơi cô thường ở. "Tô tiên sinh, lát nữa ngài ở chỗ kia!" Dịch Tiêu chỉ tay về phía căn nhà bên cạnh, "Căn đó đã dọn dẹp xong rồi, cứ vào ở là được." "Thế còn cô?" Tô Thần hỏi ngược lại. "Tôi cũng ở phòng đó." Dịch Tiêu cười tinh quái. "Thế có chút không hợp lý lắm nhỉ?" Tô Thần có chút khó xử. "Ha ha ha, trêu ngài thôi, Tô tiên sinh, tôi ở nhà Tam cô nãi nãi." Dịch Tiêu cười nói, "Ngài và Đao tiên sinh cứ ở bên này, giờ vẫn còn sớm, ngài nghỉ ngơi một lát, lát nữa tôi sang gọi ngài đi ăn cơm." "Được!" Tô Thần gật đầu.

Trèo đèo lội suối, quả thực có chút mệt mỏi.

Tô Thần nằm xuống giường tre đánh một giấc. ...

Khi tỉnh lại, trời bên ngoài đã tối đen.

Tô Thần bị tiếng gõ cửa đánh thức.

Chưa đợi Tô Thần mở miệng, đã thấy Dịch Tiêu bước vào: "Cơm tối đã chuẩn bị xong, Tô tiên sinh." "Tới ngay!" Tô Thần bò dậy khỏi giường.

Giấc ngủ này thật thoải mái, rũ sạch mọi mệt nhọc.

Gọi Hắc Bối Lão Lục và hai đứa cháu Tô Nghĩa Thiên đi cùng, Tô Thần đến dự tiệc.

Các trưởng bối Dịch gia đều tề tựu đông đủ, năm sáu vị tộc lão

nhiệt tình chiêu đãi Tô Thần, hận không thể chuốc cho hắn gục tại chỗ.

May mà thể chất Tô Thần tốt, gắng gượng chống đỡ được.

Uống rượu xong là đến lửa trại dạ hội, mọi người quây quần nhảy múa.

Đây là phong tục riêng của Dịch gia.

Tô Thần say khướt cũng nhảy theo họ.

Đến cuối cùng, Tô Thần thực sự không đỡ nổi nữa, triệt để "đứt phim".

Hắc Bối Lão Lục, Tô Nghĩa Thiên và Tô Nghĩa Hổ tình trạng cũng chẳng khá hơn là bao.

Cả hai cũng bị chuốc say bí tỉ, được người ta cõng về phòng.

Đêm ấy, trong cơn mơ màng, Tô Thần cảm giác có người đẩy cửa bước vào phòng mình.

Sau đó, hắn hoàn toàn mất đi ý thức, chìm vào giấc ngủ.

Khi tia nắng ban mai đầu tiên chiếu vào phòng, Tô Thần mở đôi mắt nhập nhèm buồn ngủ.

Hắn nhìn thấy một người đang nằm sấp trên người mình.

Người này không phải Dịch Tiêu thì còn có thể là ai?

Tô Thần có chút ngẩn ngơ.

Hắn khẽ cử động thân thể, Dịch Tiêu cũng từ trong mộng tỉnh lại.

Bốn mắt nhìn nhau, Dịch Tiêu có chút xấu hổ tránh đi ánh mắt của Tô Thần, dùng chăn che kín người. "Chuyện tối hôm qua..." Tô Thần chậm rãi mở miệng. "Tối qua uống nhiều quá, đều không còn ý thức nữa." Dịch Tiêu ngượng ngùng đáp. "Sao tôi có cảm giác hình như

nửa đêm có người lẻn vào phòng mình nhỉ?" Tô Thần trầm ngâm.

Chương 142

"Anh nhớ nhầm rồi!" Dịch Tiêu nhấn mạnh, "Tôi cũng uống say, cái gì cũng không nhớ rõ." Đây rõ ràng là 'bá vương ngạnh thượng cung' mà!

Không ngờ vừa tới Dịch gia, Dịch Tiêu đã gài bẫy Tô Thần. "Vậy thì để sau hãy nói." Tô Thần day day trán, có chút đau đầu.

Dịch Tiêu gạt tay Tô Thần ra, đích thân giúp hắn xoa bóp. "Chuyện này không thể cứ thế mà tính xong được!" Dịch Tiêu nói, "Người Dịch gia chúng tôi rất coi trọng sự trong sạch!" "Cái này..." "Yên tâm đi, tôi đã bàn bạc với mấy vị túc lão trong tộc rồi, sẽ không bắt anh ở rể Dịch gia đâu." Dịch Tiêu biết suy nghĩ của Tô Thần, bèn nói, "Tôi có thể cùng anh về Tô gia!" Tô Thần không muốn tiếp tục dây dưa ở cái đề tài này, đành phải lảng sang chuyện khác: "Tam Giang Thủy Tiêu rốt cuộc là tình huống gì?" "Tam Giang đồng nguyên, đều bắt nguồn từ Tàng địa." Dịch Tiêu giải thích, "Tại Tàng địa, nơi khởi nguồn của ba con sông lớn đều phi thường gần nhau, chẳng qua hướng chảy cuối cùng lại khác biệt." Cái này Tô Thần cũng biết, ở Tàng địa còn có nơi gọi là Tam Giang Nguyên.

Nguồn của ba con sông lớn này thực chất đều là nước băng tuyết tan ra. "Thời kỳ sớm nhất, thực ra Đinh gia, Khương gia và Dịch gia đều giúp đỡ một số vương công quý tộc xây dựng mộ huyệt dưới đáy nước.

Sau này thời gian trôi qua, những vương công quý tộc kia qua đời, tài bảo họ để lại liền trở thành thứ mà ba nhà dòm ngó.

Cộng thêm triều đại thay đổi, ba nhà lựa chọn từ dưới nước lấy bảo vật để duy trì sinh kế.

Hải nạp bách xuyên, thủy tàng thiên kim.

Kim Thang Huyệt dưới nước là không gian thích hợp giấu bảo vật ở lưu vực Tam Giang, chỉ có Thủy Tiêu cầm Tổ Bài dẫn đường mới có thể tiến vào..." Dịch Tiêu giảng giải cho Tô Thần một số tình huống cụ thể về Tam Giang Thủy Tiêu.

Cũng là gia tộc tồn tại cả ngàn năm, danh tiếng của Tam Giang Thủy Tiêu chút nào cũng không kém cạnh Mạc Kim Giáo Úy, Bàn Sơn hay Tả Lĩnh.

Chẳng qua mấy chục năm gần đây, thực lực Tam Giang Thủy Tiêu ngày càng yếu, Thủy Tiêu ngày càng ít, dần dần thanh danh không còn hiển hách. "Hôm nay người của Đinh gia và Khương gia hẳn là sẽ đến." Dịch Tiêu nói, "Hai nhà bọn họ cũng là chạy tới vì Tổ Nguyên Kim Thang." Về tình huống hai nhà này, Tô Thần cũng chỉ biết đại khái.

Hoàng Hà Đinh gia, Trường Giang Khương gia.

Người của hai nhà này Tô Thần từng gặp một lần ở Đông Bắc sau khi kết thúc chuyến thám hiểm mộ Liêu Thái Tổ.

Chẳng qua cũng không thân thiện gì cho cam.

Hai nhà bọn họ dường như không quá thừa nhận việc Tô Thần đoạt được Tứ Hải Tổ Bài. "Cái đó... cô có thể từ trên người tôi đứng dậy được không?" Tô Thần hỏi. "A?

Được!" Dịch Tiêu bò dậy, mặc lại y phục.

Còn chưa nói, thân hình Dịch Tiêu vẫn là rất nóng bỏng.

Dùng khoa học để giải thích thì chính là thường xuyên bơi lội có thể giúp định hình cơ thể, người hay bơi lội đa số dáng người đều không tệ.

Mặc xong quần áo, Dịch Tiêu ngồi ở mép giường, hầu hạ Tô Thần thay đồ.

Sau đó, hai người mới cùng nhau ra khỏi cửa.

Hắc Bối Lão Lục cũng đã ngủ dậy, ngồi trước cửa phơi nắng uống trà.

Nhìn thấy Tô Thần và Dịch Tiêu cùng nhau đi ra, Lão Lục có chút kinh ngạc, sau đó lại quay đầu tiếp tục nhìn về phương xa ngắm phong cảnh.

Xem ra, Hắc Bối Lão Lục đối với loại tình huống này cũng chẳng lấy làm lạ. "Thần ca!

Tối qua ngủ thế nào?" Tô Nghĩa Thiên vươn vai một cái.

Hôm qua uống nhiều rượu như vậy, cậu ta cũng có chút đỡ không nổi.

Hôm nay dậy tinh thần có chút uể oải. "Cũng tàm tạm." Tô Thần ứng phó hai câu, rồi cùng Dịch Tiêu đi tới từ đường Dịch gia.

Cùng lúc đó, mấy vị túc lão Dịch gia đều tề tụ tại đây. "Tam tỷ à, tỷ cảm thấy Tiểu Tiêu tối qua thành công chưa?" "Tam muội, chuyện này có phải hơi thất đức không, dù sao dưa hái xanh không ngọt." "Mặc kệ nói thế nào, đã cùng Tiểu Tiêu có phu thê chi thực, hắn sau này chính là người Dịch gia chúng ta rồi." Mấy vị túc lão nghị luận ầm ĩ.

Tam cô nãi nãi nghe mà phiền lòng, dùng gậy chống gõ gõ xuống đất: "Chuyện này chớ có nhắc lại nữa.

Tô gia xác thực thực lực hùng hậu, Tô Thần tiểu oa nhi kia lại có được Tứ Hải Tổ Bài, về tình về lý đều nên là gia chủ Dịch gia chúng ta." "Vọng nghị gia chủ là trọng tội, phải trượng phạt hai mươi!

Đừng tưởng các người lớn tuổi thì dám nói lung tung!" Tam cô nãi nãi trừng mắt nhìn mấy vị túc lão, "Tô gia thâm bất khả trắc, muốn để Tô Thần sau này ở lại Dịch gia e là không thể nào." "Thế sao được?

Hắn đều cùng Tiểu Tiêu có phu thê chi thực rồi, hơn nữa, Tứ Hải Tổ Bài cũng không phải dễ cầm như vậy." "Đúng, nếu không muốn ở lại Dịch gia, bắt hắn giao Tổ Bài ra." Nghe vậy, đám túc lão đều không bình tĩnh nổi. "Trật tự!" Tam cô nãi nãi nộ quát, "Thực lực Tô gia mạnh hơn Dịch gia chúng ta quá nhiều.

Tứ Hải Tổ Bài cũng đã cùng Tô Thần dung hội quán thông, làm sao có thể dễ dàng giao ra?

Chuyện này không cần bàn nữa!

Sau này phụng Tô Thần làm chủ, đây là kết quả sau khi ta và Tiểu Tiêu thương lượng." Dịch Tiêu là gia chủ Dịch gia, Tô Thần là người sở hữu Tứ Hải Tổ Bài.

Dịch Tiêu đã đồng ý, Tô Thần bên kia nếu không có vấn đề gì, thì mau chóng thành hôn, định ra chuyện này.

Sau đó để Tô Thần đưa Dịch Tiêu về Tô Gia Thôn đi.

Tô gia dù sao cũng tốt hơn cái thôn nhỏ hẻo lánh này nhiều.

Đương nhiên, trước đó phải chỉnh hợp lực lượng hai nhà còn lại. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Ý thức được Tô Thần và Dịch Tiêu sắp tới, đám túc lão nhao nhao ngậm miệng.

Đẩy cửa lớn từ đường, Dịch Tiêu dẫn Tô Thần đi vào.

Đám túc lão nhìn Tô Thần và Dịch Tiêu với ánh mắt có chút quái dị.

Dịch Tiêu đương nhiên hiểu ý bọn họ, không khỏi có chút xấu hổ,

trên mặt nóng bừng. "Tô tiên sinh, mời thượng tọa!" Tam cô nãi nãi chỉ vào chiếc ghế thái sư ở vị trí cao nhất, ra ý mời Tô Thần ngồi lên.

Như hôm nay Dịch gia đã đạt thành thống nhất nội bộ, phụng Tô Thần làm chủ.

Người của Đinh gia và Khương gia hẳn là sắp đến, đến lúc đó lại xem ý kiến hai nhà bọn họ thế nào. "Tam cô nãi nãi, gia chủ, người Đinh gia đến rồi!" Tô Thần vừa ngồi xuống ghế thái sư, một vị tiểu bối Dịch gia vội vàng chạy vào từ đường, cao giọng báo cáo.

Người Đinh gia rốt cuộc đã tới.

Dịch Tiêu thở phào một hơi, lập tức lại khẩn trương lên.

Hai năm nay, Đinh gia thế lớn, luôn tìm mọi cách bức bách Dịch gia từ bỏ lưu vực Lan Thương Giang.

Bọn họ muốn nhân thế cướp địa bàn của Dịch gia.

Còn về Khương gia, tuy rằng cũng có tâm tư cướp địa bàn, nhưng vẫn luôn không biểu lộ ra.

Bọn họ chỉ sẽ ngấm ngầm giở trò. "Tôi đi mời bọn họ." Dịch Tiêu đứng dậy, dẫn theo hai vị tộc lão đi ra ngoài.

Không bao lâu, Dịch Tiêu dẫn theo mấy chục người tiến vào trong từ đường.

Chương 143

Đi đầu là một lão giả tinh thần quắc thước, ông ta chống một cây gậy làm từ gỗ nam mộc tơ vàng, tóc hoa râm nhưng sắc mặt hồng hào, tinh khí thần mười phần. "Dịch Tam muội!

Đã mấy năm không gặp." Gia chủ Đinh gia chào hỏi Tam cô nãi nãi. "Ta cũng đang thắc mắc đây, lão bất tử ông năm nay cũng hơn tám mươi rồi nhỉ?

Sao còn chưa xuống lỗ?" Tam cô nãi nãi đối với Đinh Tam Tư chẳng có hảo cảm gì.

Mấy năm nay hai gia tộc xảy ra mấy lần ma sát, tuy nói đều là chuyện không vui giữa đám tiểu bối, nhưng đủ để chứng minh người Đinh gia tâm tư bất thuần.

Bọn họ cứ một mực thăm dò phản ứng của Dịch gia.

Cho nên, lời Tam cô nãi nãi có chút chói tai. "Bà còn chưa chết, ta chết sớm thế làm chi?" Đinh Tam Tư cười ha hả ngồi xuống ghế thái sư, ánh mắt nhìn về phía Tô Thần đang ngồi chính giữa bên trên.

Lần trước gặp mặt là mấy tháng trước.

Khi đó Đinh Tam Tư đã có chút không phục Tô Thần, muốn bức bách Tô Thần giao ra Tứ Hải Tổ Bài.

Chẳng qua khi đó dù sao cũng không phải trên địa bàn của mình, nên Đinh Tam Tư không mở miệng.

Không ngờ Tô Thần cư nhiên chủ động tới lưu vực Tam Giang, đúng lúc nghĩ biện pháp đoạt lấy Tứ Hải Tổ Bài, thuận tiện gõ đầu Dịch gia một phen.

Tôn một tên tiểu bối làm thủ lĩnh, còn để hắn ngồi ở chủ vị.

Xương cốt người Dịch gia quả nhiên là mềm yếu. "Đinh lão bất tử, vị này là Tô tiên sinh, hiện tại là Khôi thủ của Tam Giang Thủy Tiêu, còn không mau hành lễ với Tô tiên sinh." Tam cô nãi nãi trừng mắt Đinh Tam Tư, quát lớn. "A a, Khôi thủ?

Ta cũng không thừa nhận." Gia chủ Đinh gia lắc đầu, "Tứ Hải Tổ Bài đều thất tung bao nhiêu năm rồi, ai biết là thật hay giả.

Hơn nữa mấy trăm năm nay, ba nhà chúng ta đều là các tự vi chính, đột nhiên toát ra một người muốn cưỡi lên đầu Đinh gia chúng ta, đừng nói là ta, trước tiên hỏi đám tiểu bối Đinh gia này có đồng ý hay không đã." Theo tiếng nói của Đinh Tam Tư vừa dứt, mấy chục tiểu bối Đinh gia niên phú lực cường đứng sau lưng ông ta nhao nhao nộ thị Tô Thần, cao giọng quát: "Không đồng ý!" Bầu không khí cương trệ hẳn.

Đinh Tam Tư đã biểu rõ thái độ của mình —— không tôn tổ huấn.

Ông ta ngược lại muốn xem xem, Tô Thần nghe xong có cảm tưởng gì. "Đinh Tam Tư, quy củ của Tam Giang Thủy Tiêu ông quên rồi sao?" Tô Thần còn chưa mở miệng, Dịch Tiêu đã nộ quát gia chủ Đinh gia. "Hỗn xược, tên huý của lão phu cũng là để cô gọi sao?" Đinh Tam Tư đập mạnh xuống bàn trà bên cạnh, "Dịch gia hết người rồi à?

Một tên tiểu bối ra mặt làm càn." "Tôi là gia chủ Dịch gia, tuy là tiểu bối, nhưng về địa vị thì không thua kém ông.

Xưng hô ông là Đinh Tam Tư có gì không thể?" Dịch Tiêu trừng mắt nhìn Đinh Tam Tư.

Thật là thế phong nhật hạ, nhân tâm bất cổ.

Không ngờ Đinh Tam Tư lại dám giáp mặt đỉnh đụng người sở hữu Tứ Hải Tổ Bài. "Tiểu Tiêu!" Tam cô nãi nãi ngăn Dịch Tiêu lại, ra ý cô đừng mở miệng nữa.

Dưới cục diện kiếm bạt nỗ trương này, thật sự đánh nhau thì đối với cả hai bên đều có chút bất lợi. "Không biết các hạ muốn thế nào mới có thể thừa nhận địa vị của Tứ Hải Tổ Bài?" Tô Thần nhìn về phía Đinh Tam Tư. "Hừ, đã sở hữu Tứ Hải Tổ Bài, khẳng định phải triển hiện thực lực của ngươi." Đinh Tam Tư nói, "Chi bằng thế này, Tô tiên sinh biểu diễn cho chúng ta một chút, rốt cuộc cậu đạt được sức mạnh gì?" "Mày cũng xứng?" Hắc Bối Lão Lục xách Quan Sơn Đao, mũi đao chỉ thẳng vào người Đinh gia.

Tô Thần chính là Tộc trưởng Tô Gia Thôn, Tô gia hiện nay thực lực mạnh hơn Đinh gia gấp mấy lần.

Cư nhiên còn dám bảo Tô Thần lộ hai chiêu. "Lão tử ở đây, kẻ nào dám lên thử xem?" Hắc Bối Lão Lục xách đao đi tới khoảng đất trống trước từ đường, mùi thuốc súng khiêu khích nồng nặc. "Gia chủ, để tôi đi thử xem người này có bản lĩnh gì." "Thúc công, để cháu đi, phải cho hắn một bài học." "Tộc trưởng, kẻ này bất kính với Đinh gia, đáng chết mười lần mới có thể bình ổn lửa giận của Đinh gia chúng ta." Đứng sau lưng Đinh Tam Tư, mấy chục tên tiểu bối đều nóng lòng muốn thử, muốn đánh bại Hắc Bối Lão Lục để cho Tô Thần một đòn phủ đầu. "Đinh Đào, cháu đi thử một chút." Đinh Tam Tư không dám khinh suất, để Đinh Đào - kẻ nổi bật trong lớp trẻ Đinh gia đi thăm dò Hắc Bối Lão Lục. "Tộc trưởng yên tâm, cháu nhất định không làm nhục sứ mệnh." Một nam tử chừng ba mươi tuổi, khuôn mặt lãnh tuấn cầm một thanh bảo kiếm đi tới trước từ đường, đứng đối diện Hắc Bối Lão Lục.

Không biết vì sao, vừa rồi còn chưa cảm giác gì, hiện tại đứng đối diện Hắc Bối Lão Lục, Đinh Đào lại cảm nhận được từng trận áp bách.

Đối phương nhất định là cao thủ!

Nhưng hắn nào không phải là kẻ nổi bật trong đám đồng lứa.

Nếu có thể đánh bại đối phương, nhất định sẽ được gia chủ khen ngợi, ngày sau nói không chừng còn có thể tiếp quản Đinh gia, trở thành tân gia chủ.

Cho nên trận chiến này nhất định phải đánh cho đẹp, hiển lộ uy danh Đinh gia!

Đinh Đào cầm kiếm đứng thẳng: "Đến đi, ta nhường ngươi ba chiêu!" Dứt lời, Đinh Đào nhìn về phía gia chủ và đám con cháu cùng lứa.

Phát hiện những người đó đều hưng phấn nhìn mình.

Trận chiến này, hắn sẽ dương danh Tam Giang Thủy Tiêu, trở thành đệ nhất nhân của thế hệ trẻ. "Soạt!" Hắc Bối Lão Lục rút trường đao, tốc độ cực nhanh, giây sau đã xuất hiện trước mặt Đinh Đào.

Lập tức, Lão Lục bổ xuống một đao.

Đao này nặng tựa ngàn cân.

Đinh Đào giơ kiếm đỡ, nhưng không ngờ khí lực của đối phương thực sự quá lớn.

Đinh Đào không khỏi quỳ một gối xuống đất, ngạnh sinh sinh chịu đựng uy lực một đao này mang lại.

Hắc Bối Lão Lục khinh miệt cười một tiếng, còn tưởng lợi hại thế nào, trước mặt mọi người ra vẻ thánh nhân nhường mình ba chiêu.

Không ngờ lão tử mới ra đao thứ nhất, hắn đã đỡ không nổi rồi.

Hắc Bối Lão Lục lại lần nữa xuất đao, đao này trực tiếp đánh bay kiếm trong tay Đinh Đào, ngay sau đó Lão Lục tung một cước đá Đinh Đào văng ra xa năm sáu mét.

Đợi đến khi Đinh Đào phản ứng lại, đao của Hắc Bối Lão Lục đã kề ngay cổ hắn.

Nhìn thấy cảnh này, người Đinh gia đều có chút xấu hổ.

Vừa rồi bọn họ hò hét hưng phấn bao nhiêu, bây giờ khí thế trầm xuống bấy nhiêu.

Không ngờ ngay cả ba chiêu cũng không chịu nổi đã bị đánh bại.

Mất mặt quá thể.

Nếu là ở trước mặt người nhà mình mất mặt thì không nói, hiện tại lại mất mặt ngay trước người Dịch gia.

Đinh Tam Tư tức đến đỏ mặt tía tai. "Không tính, chúng ta là gia tộc thuộc Tam Giang Thủy Tiêu, tỷ thí trên mặt đất không hợp quy củ." Đinh Tam Tư mặt dày mày dạn đổi ý, "Chỉ có lúc ở trong nước mới có thể thể hiện ra thực lực của chúng ta.

Ngoài ra, vị này hình như cũng không phải người Tô gia nhỉ?" Đinh Tam Tư cảm thấy chiêu thức của Hắc Bối Lão Lục có chút quen mắt.

Kết hợp với đại đao Hắc Bối Lão Lục sử dụng, Đinh Tam Tư đoán được đại khái.

Đinh gia vốn hoạt động ở lưu vực Hoàng Hà.

Mà Hắc Bối Lão Lục là Quan Sơn Đao Khách, cũng ở lưu vực Hoàng Hà.

Chương 144

"Hóa ra là Quan Sơn Đao Khách, người trên bình nguyên Vị Bắc." Đinh Tam Tư chép miệng, không ngờ lại gặp được Đao khách ở biên thùy Tây Nam xa xôi này, khiến ông ta có chút kinh ngạc. "Người ngoài ra tay không hợp quy củ.

Tô tiên sinh, vẫn là để người của cậu ra tay đi." Gia chủ Đinh gia sớm đã biết sự lợi hại của Quan Sơn Đao Khách.

Đừng nói Đinh Đào, chính là sáu bảy, bảy tám tiểu bối cùng ra tay, e rằng cũng không phải đối thủ của Quan Sơn Đao Khách.

Vị này ước chừng cũng là kẻ xuất sắc trong giới Đao khách, vẫn là đừng tự chuốc lấy nhục thì hơn. "Lão Đao đã là người của Tô Gia Thôn chúng tôi." Tô Thần cười nhìn đối phương giở quẻ, hắn cũng không giận, "Điểm này tôi phải đính chính lại cho ông.

Nhưng đã ông muốn tỷ thí công phu dưới nước, vậy thì tỷ thí đi!" Tô Thần định để Tô Nghĩa Thiên ra tay, thử một chút với vãn bối Đinh gia.

Từ khi Tô Thần đưa Thủy Tiêu Lục Nghệ vào trấn tộc kỹ nghệ, thôn dân Tô gia đều đạt được sức mạnh của Thủy Tiêu.

Thủy Tiêu chia làm ba đẳng cấp: Thủy bồ đào, Thủy đẩu tử, Thủy bát thối, cuối cùng đạt tới đẳng cấp mạnh nhất là Thủy Tiêu.

Tô Nghĩa Thiên đã sớm là đẳng cấp Thủy bát thối, có xu thế trở thành Thủy Tiêu chân chính.

Thế hệ trẻ Đinh gia không thể đạt tới trình độ này, kịch kim cũng chỉ là Thủy đẩu tử mà thôi.

Huống hồ sau khi có Thủy Tiêu Lục Nghệ, ở các phương diện

Thủy Phật Tọa, Thính Lan Âm, Vọng Ngọc Sắc, Thủy Quỷ Chiêu, Phiên Giang Thủ, Phi Ngư Quán, Tô Nghĩa Thiên cũng đã sớm lô hỏa thuần thanh. "Vậy thì thử xem." Gia chủ Đinh gia Đinh Tam Tư cười lạnh.

Đinh gia bọn họ tung hoành ở lưu vực Tam Giang bao nhiêu năm nay, thời gian ở dưới nước còn nhiều hơn trên lục địa.

Muốn ở dưới nước đánh bại người Đinh gia, khó hơn lên trời.

Đinh Tam Tư có tự tin này, không quá mười chiêu, liền có thể đánh bại Tô Nghĩa Thiên. "Đinh Vũ, lần này cháu ra mặt, thử xem người của Tô tiên sinh thế nào." Đinh Tam Tư phân phó.

Vị văn bối tên Đinh Vũ này mười năm trước đã bước vào cảnh giới Thủy đẩu tử, ở dưới nước như cá gặp nước.

Xem tình hình, không bao lâu nữa hắn sẽ trở thành Thủy bát thối.

Đời này có khi còn có thể chạm tới ngưỡng cửa Thủy Tiêu.

Gần Dịch Gia Thôn có một con sông lớn, cuối cùng chảy về Lan Thương Giang.

Hai bên quyết định tỷ thí ngay tại con sông lớn này.

Nhất thời, bất kể là người Dịch gia hay người Đinh gia đều chạy ra bờ sông xem náo nhiệt.

Để giành được vị trí tốt, đám người này chạy còn nhanh hơn thỏ. "Tô tiên sinh, ngài không đi xem sao?" Dịch Tiêu có chút tò mò.

Loại tỷ thí này bình thường cũng không hay gặp, không ngờ Tô Thần lại một chút cũng không để tâm, vẫn ngồi trên ghế trong từ đường. "Chẳng có gì thú vị, tôi về ngủ tiếp đây." Tô Thần lắc đầu.

Tô Nghĩa Thiên thắng người Đinh gia là tất nhiên.

Dù sao đã biết kết quả cuối cùng, Tô Thần cũng lười đi xem náo

nhiệt. "Vậy... vậy được rồi, tôi đưa ngài đi nghỉ ngơi." Dịch Tiêu bồi tiếp Tô Thần về giường trong trúc lâu, đích thân cởi áo cho Tô Thần, để hắn đi ngủ. "Tô tiên sinh, tôi ra bờ sông xem một chút, có kết quả tôi sẽ lập tức tới thông báo cho ngài." Dịch Tiêu nói. "Tùy cô." Tô Thần nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Còn Dịch Tiêu thì vội vội vàng vàng chạy ra bờ sông. ...

Lúc này bên bờ sông lớn đã chật ních người.

Tất cả đều nhìn chằm chằm Tô Nghĩa Thiên và Đinh Vũ ở chính giữa. "Tiểu tử, bây giờ nhận thua còn chưa muộn." Đinh Vũ giễu cợt, "Nếu không đến lúc xuống nước, ngươi nếu có chết cũng đừng đổ tại lên đầu ta." "Nói hay lắm, đã là tỷ thí, vậy tránh không được thương vong!" Gia chủ Đinh gia Đinh Tam Tư tán đồng, "Nếu người Đinh gia chúng ta xảy ra chuyện, ta cũng tuyệt không tìm Dịch gia các người hay Tô gia gây phiền phức." Đinh Tam Tư có sự nắm chắc mười phần, có thể cho Tô Thần nếm chút khổ sở.

Người được Tô Thần phái ra, khẳng định là tinh anh Tô gia.

Giết chết tên tiểu bối tên Tô Nghĩa Thiên này, cũng có thể gõ chuông cảnh báo cho Tô Thần, chứng minh Đinh gia bọn họ cũng không phải hạng người vô dụng! "Xuống nước rồi!" "Không hổ là người Đinh gia, ở dưới nước như cá gặp nước!" "Đúng vậy, tên tiểu bối Tô gia kia xuống nước cái là không thấy bóng dáng đâu, chắc thực lực bình thường thôi." Người trên bờ nghị luận ầm ĩ, ngay cả người Dịch gia cũng không quá coi trọng Tô Nghĩa Thiên.

Ngay sau đó, dưới nước liền không còn động tĩnh.

Đinh Tam Tư trong lòng có chút sốt ruột, nhìn dáo dác xung quanh. "Chắc là bị người Đinh gia đuổi chạy tứ tán dưới nước rồi!" "Tên Đinh Vũ này của Đinh gia ta từng nghe nói, hai năm trước mở 'kim đường', xuống một cái đại mộ, trong đám trẻ chỉ đứng sau Đinh Đào."

"Vậy thì xong rồi, người Tô gia khẳng định không phải đối thủ.

Lục địa có trâu bò đến đâu cũng là lục địa, dưới nước chính là địa bàn của Tam Giang Thủy Tiêu chúng ta!" Nghe mọi người bàn tán, Đinh Tam Tư dần yên lòng.

Tô Thần có Tứ Hải Tổ Bài trong tay, lúc dưới nước bọn họ còn phải kiêng kị đôi chút.

Ông ta không tin người Tô gia ai nấy đều lợi hại như vậy!

Cho dù Tô Thần truyền thụ bọn họ lục nghệ dưới nước, thời gian ngắn ngủi mấy tháng cũng không thể nào thông thạo như thế được.

Lát sau, trên mặt sông nổi lên một thi thể, chẳng qua là đưa lưng về phía mọi người, không nhìn rõ mặt mũi.

Hơn nữa khoảng cách rất xa, chỉ có thể xa xa nhìn thấy bóng người, căn bản không cách nào phân rõ. "Hẳn là người Tô gia rồi!" Đinh Tam Tư suy đoán, "Đinh Đào à, sau này học tập đệ đệ cháu nhiều vào!

Thời đại này, chỉ có thực lực mới là cơ sở của tất cả!" Đinh Đào căm hận gật đầu: "Đã biết, tộc trưởng!" "Ra rồi, Đinh Vũ ra rồi!" Mặt nước gợn lên từng trận sóng.

Giây tiếp theo, một bóng người từ trong nước nhảy vọt lên, rơi xuống mặt đất. "Cư nhiên là người Tô gia?

Sao có thể?" "Vậy vừa rồi kẻ chết chẳng phải là Đinh Vũ sao?" "Khủng bố như vậy, không ngờ Tô gia ai nấy đều là tài tuấn!" Nhìn thấy cảnh này, mọi người đều cảm thấy khó tin.

Sắc mặt Đinh Tam Tư âm trầm.

Luận võ so không lại, bản lĩnh dưới nước cư nhiên còn so không bằng.

Chẳng lẽ hôm nay thật sự phải thần phục Tô Thần sao?

Đinh Vũ đứng bên cạnh có chút hả hê, nếu chỉ có mình hắn thua, vậy sau này về Đinh gia chẳng phải thành trò cười?

Nhưng hiện tại Đinh Đào cũng thua rồi, chứng tỏ Đinh gia xác thực không bằng Tô gia.

Hơn nữa Đinh Vũ còn mất mạng rồi.

Đinh Đào thầm thấy may mắn.

Vậy thì không có vấn đề gì rồi! "Đinh gia chủ, còn muốn tỷ thí nữa không?" Dịch Tiêu hứng thú hỏi. "Hừ, tuổi còn trẻ mà thủ đoạn đã độc ác như vậy, há không biết được tha người hãy tha người?

Chương 145

Người Tô gia không ngờ đều là loại hàng sắc này!" Đinh Tam Tư giận tím mặt, vẫy tay về phía sau.

Nhất thời, tất cả con cháu Đinh gia đều vây lại, muốn động thủ với Tô Nghĩa Thiên.

Đinh Tam Tư đã suy nghĩ kỹ rồi, đã tỷ thí thắng không nổi Tô Thần, vậy thì cướp công khai, cướp Tứ Hải Tổ Bài về.

Ông ta cũng không tin, mấy chục hảo thủ Đinh gia còn đánh không lại mấy người Tô gia! "Gia chủ, người Khương gia tới!" Đúng lúc này, một thôn dân vội vã chạy đến bên cạnh Dịch Tiêu, nói với cô.

Người Khương gia khoan thai đến muộn!

Thấy thế, Đinh Tam Tư tạm thời từ bỏ ý định cướp công khai.

Ông ta cũng không muốn lưỡng bại câu thương, cuối cùng để người Khương gia chiếm tiện nghi, mình chịu thiệt.

Lần này Khương gia dẫn đội là gia chủ Khương Vân Bà, bà ta và Đinh Tam Tư coi như cùng thế hệ, tuổi tác kém không được mấy tuổi. "Lão bất tử, sớm không tới muộn không tới, cứ nhè lúc này mà tới!" Đinh Tam Tư oán trách một câu.

Nếu không phải người Khương gia đến, ông ta e rằng đã đắc thủ rồi. "Chuyện Khương gia do Khương gia tự làm chủ, Đinh gia các ông còn quản sang cả chuyện Khương gia chúng tôi à?" Khương Vân Bà đầu tóc bạc trắng, lưng còng xuống, đối với lời của Đinh Tam Tư có chút bất mãn, đốp chát lại.

Bà ta làm vậy cũng là phát đi một tín hiệu ra ngoài: Khương gia do bà ta làm chủ.

Người khác không quản được lên đầu Khương gia, cho dù là người sở hữu Tứ Hải Tổ Bài cũng không được.

Câu này là nói cho Dịch gia và Tô Thần nghe. "Lão bà tử, nói chuyện không cần xung như vậy." Đinh Tam Tư mở miệng, "Hiện tại người cũng đông đủ rồi, mọi người đều tới từ đường bên kia nói chuyện đi." Tam cô nãi nãi dẫn mọi người đi tới từ đường Dịch gia.

Bất luận thế nào, lần này khai mở Tổ Nguyên Kim Thang, bắt buộc phải ba nhà hợp lực mới có thể hoàn thành.

Người Đinh gia và Khương gia e rằng đều đang muốn làm người chủ đạo lần mở 'kim thang' này.

Như vậy, lợi ích của Dịch gia sẽ bị tổn hại.

Cho nên lần này Dịch gia bọn họ lôi kéo Tô Thần, muốn dựa vào Tô Thần để chủ đạo lần này.

Tới từ đường, chiếc ghế thái sư chính giữa vẫn để trống.

Người Đinh gia và Khương gia chia nhau ngồi hai bên. "Vị trí để trống này, là để lại cho Khương gia chúng ta phải không?" Khương Vân Bà nhìn thoáng qua ghế thái sư chính giữa.

Chỉ có ngồi vững ở ghế này mới có thể trở thành Khôi thủ ba nhà. "A a, vị trí này là của Tô tiên sinh." Đinh Tam Tư ngồi không được, tự nhiên cũng sẽ không để người Khương gia ngồi lên, đè đầu bọn họ. "Tô tiên sinh?

Tô tiên sinh nào?" Khương Vân Bà tò mò. "Là Tô Thần tiên sinh, cậu ấy trước đó đã lấy được Tứ Hải Tổ Bài." Dịch Tiêu giải thích một câu. "Ta còn tưởng là ai?

Hóa ra là một tên vắt mũi chưa sạch." Khương Vân Bà cười lạnh hai tiếng, "Lông còn chưa mọc đủ, còn muốn thống lĩnh ba nhà chúng ta, quả thực là người si nói mộng!" Khương Vân Bà bất mãn với việc

này, thái độ của bà ta đại biểu cho cả Khương gia.

Đứng sau lưng Khương Vân Bà, mấy chục tài tuấn thế hệ trẻ Khương gia cũng nhao nhao lộ vẻ giận dữ. "Hắc hắc, lão thái bà, bà đừng có xem thường Tô tiên sinh." Tam cô nãi nãi mở miệng, "Vừa rồi người Đinh gia tỷ thí với Tô tiên sinh, bất kể là trên cạn hay dưới nước, đều thua dưới tay người của Tô tiên sinh." "Cái gì?" Khương Vân Bà có chút không bình tĩnh nổi.

Không ngờ ngay cả Đinh Tam Tư cái lão bất tử này cũng bại trong tay Tô Thần.

Xem ra bà ta tính toán sai lầm rồi.

Thực lực Khương gia so với Đinh gia cũng sàn sàn như nhau.

Đối phương có thể đánh bại Đinh gia, liền chứng minh Khương gia bọn họ cũng khẳng định không phải đối thủ.

Người sở hữu Tứ Hải Tổ Bài cư nhiên mạnh như vậy?

Khương Vân Bà kinh ngạc nói: "Hai nhà các người không phải hợp lại lừa gạt lão bà tử ta đấy chứ?" Bà ta mắt sáng như đuốc, đánh giá người Đinh gia và Dịch gia. "Hừ!" Đinh Tam Tư hất tay áo, sắc mặt đen sì.

Chuyện bị Tô Thần đánh bại quá mất mặt.

Uổng công bọn họ còn xưng là Tam Giang Thủy Tiêu, không ngờ nhanh như vậy đã bị thủ hạ của Tô Thần đánh bại.

Hơn nữa là nghiền ép toàn diện.

Làm cho Đinh gia bọn họ giống như là lũ ăn hại vậy. "Lão thân ta đã từng này tuổi rồi, không cần thiết phải lừa gạt bà ở cái chuyện nhỏ nhặt này." Tam cô nãi nãi nói, "Tiểu Tiêu, đi mời Tô tiên sinh tới chủ trì đại cục đi." Nói xong, Dịch Tiêu liền đi ra ngoài.

Tràng diện trong nháy mắt lúng túng hẳn.

Đinh Tam Tư không ngừng nháy mắt ra hiệu với Khương Vân Bà.

Tứ Hải Tổ Bài dù sao cũng là tổ huấn, cưỡng ép phản kháng người sở hữu Tứ Hải Tổ Bài truyền ra ngoài danh tiếng không êm tai cho lắm.

Cho nên ý của Đinh Tam Tư là hợp tác với người Khương gia, nghĩ cách cho Tô Thần một đòn phủ đầu, tốt nhất là bắt hắn giao ra Tứ Hải Tổ Bài. ...

Không bao lâu.

Dưới sự dẫn dắt của Dịch Tiêu, Tô Thần lại lần nữa tới từ đường thương nghị.

Vừa vào cửa, Tô Thần liền đi thẳng tới chiếc ghế thái sư thuộc về mình.

Thấy thế, Khương Vân Bà rõ ràng có chút không vui, bà ta ghét nhất một tên tiểu bối cưỡi lên đầu mình.

Muốn bà ta thần phục tiểu bối, nằm mơ! "Tô tiên sinh, lão thân xin chào!" Khương Vân Bà khẽ gật đầu với Tô Thần, coi như là chào hỏi.

Thái độ bà ta kiêu ngạo, rõ ràng là nói cho mọi người biết, bà ta sẽ không cho Tô Thần quá nhiều mặt mũi. "Đã người đều đến đông đủ, vậy thì thương lượng ngày giờ đi." Tô Thần ngồi chễm chệ trên ghế thái sư, nói với mọi người. "Không vội, Tô tiên sinh." Khương Vân Bà cười nói, "Việc này là chuyện của ba nhà chúng tôi, ngài tuy rằng có Tứ Hải Tổ Bài, nhưng muốn điều động sức mạnh ba nhà chúng tôi, há lại dễ dàng như vậy?

Chi bằng thế này, Tô tiên sinh đã sở hữu Tổ Bài, chắc hẳn đối với bản thân phải có tự tin mới đúng.

Ba nhà chúng ta mỗi nhà cử ra vài người khai 'kim thang', ai ra nhanh nhất, lấy được nhiều bảo vật nhất, mới có tư cách trở thành Khôi thủ ba nhà.

Đừng nói lão thân lấy lớn hiếp nhỏ, Tô tiên sinh đã quan hệ tốt với người Dịch gia, cậu và Dịch gia gộp chung lại là được." Khương Vân Bà trong lòng rõ ràng, nếu còn tỷ thí với Tô Thần thì Khương gia bọn họ cũng chẳng qua là tự chuốc lấy nhục.

Chi bằng so tài bản lĩnh khai mở 'kim thang' dưới nước.

Khai mở Tổ Nguyên Kim Thang có chút độ khó, nhưng là 'kim thang' bình thường đối với ba nhà mà nói, trên cơ bản cũng coi như dễ như trở bàn tay. "Lão bất tử Đinh gia, ông cảm thấy chủ ý này thế nào?" Khương Vân Bà nhìn về phía Đinh Tam Tư. "Không tệ, có thể thử một chút." Đinh Tam Tư gật đầu, "Nhà nào dùng thời gian ngắn nhất, lấy được nhiều bảo vật nhất, liền có thể được định là Khôi thủ ba nhà.

Chương 146

Đồng thời chủ đạo lần khai mở Tổ Nguyên Kim Thang này." Đinh Tam Tư hiểu ý của Khương Vân Bà.

Ông ta cũng muốn tranh một lần, gỡ lại danh dự.

Bản lĩnh đánh nhau của Tô Thần không tệ, ông ta không tin bản lĩnh xuống mộ cũng mạnh như vậy!

Màn khai 'kim thang' dưới nước này mới là nơi chân chính khảo nghiệm thực lực. "Vậy thì quyết định như thế đi." Tô Thần gật đầu.

Bất luận là Đinh gia hay Khương gia, trong mắt Tô Thần đều không có bất cứ uy hiếp gì.

Tô gia vốn là một thôn làng hẻo lánh, suýt chút nữa đứt bữa.

Nếu không nhờ trộm mộ, các thôn dân sớm đã chết đói rồi.

Tuy nói thời gian xuống mộ ngắn, không so được với những gia tộc trộm mộ động một chút là mấy trăm năm này.

Nhưng Tô gia thời gian qua xuống đều là đại mộ, mộ huyệt nhất đẳng.

Gia tộc trộm mộ tầm thường cả đời có thể gặp được một cái đã là không tệ rồi.

Tô gia thì là chuyên chọn những khúc xương khó gặm, kinh nghiệm tích lũy được tuyệt đối là bọn họ không cách nào tưởng tượng nổi.

Kinh nghiệm xuống mộ của người Tô gia không hề kém cạnh Đinh gia và Khương gia, hơn nữa còn mạnh hơn hai nhà này.

Đây chính là nơi bắt nguồn sự tự tin của Tô Thần.

Chẳng bao lâu sau, Dịch Tiêu lấy ra bản đồ, bên trên có đánh dấu vị trí đại khái của ba tòa Kim Thang. "Vị trí ước chừng của ba tòa Kim Thang nằm ở đây, rút thăm quyết định đi." Dịch Tiêu lấy ra một ống thẻ.

Ba chiếc thẻ tre được đặt vào trong, sau khi xáo trộn sẽ do gia chủ ba nhà tiến hành rút.

Dịch Tiêu rút được thẻ Ất.

Người nhà họ Đinh rút được thẻ Giáp.

Nhà họ Khương là thẻ Bính.

Trên bản đồ chỉ đánh dấu phương vị đại khái, muốn mở Kim Thang còn phải dựa vào năng lực phong thủy kham dư.

Người nhà họ Đinh và họ Khương đều rất tự tin.

Có điều bọn họ không biết rằng, Tô Thần đã đoạt được truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, về phương diện phong thủy kham dư sớm đã lô hỏa thuần thanh.

Rút thăm kết thúc, ba nhà chia nhau bắt đầu hành động.

Tô Thần dẫn theo Dịch Tiêu, Hắc Bối Lão Lục cùng hai tên đàn em là Tô Nghĩa Thiên, tiến về vị trí của thẻ chữ Ất.

Nơi này cách thôn trại Dịch gia khoảng một trăm hai mươi cây số, dọc đường núi non hiểm trở.

Sau hai ngày hai đêm gấp rút lên đường, cuối cùng cũng đến được đích.

Tô Thần đứng trên núi, nhìn ra sông Lan Thương bên dưới. "Tô tiên sinh chờ một chút, để tôi thôi toán thử xem." Dịch Tiêu muốn tìm ra vị trí cụ thể của Kim Thang. "Vẫn là để tôi đi." Tô Thần quan sát hướng đi của mạch núi và thế nước.

Cái gọi là long mạch có sơn mạch và thủy mạch phân chia, núi vô thường thế, thủy vô thường hình. "Ngoại vi Bính hỏa sinh ở Dần, thuận hành luận thủy chi trường sinh.

Nội quyển Ất mộc sinh ở Ngọ, nghịch hành luận long chi trường sinh." "Dương tòng tả biên chuyển, âm tòng hữu lộ sinh!" "……" Tô Thần lẩm bẩm trong miệng, đã xác định được phương hướng. "Ở bên kia!" Tô Thần chỉ tay về một vị trí giữa sông Lan Thương. "Cái này..." Dịch Tiêu không ngờ thực lực của Tô Thần lại mạnh như vậy, thế mà dễ dàng suy tính ra vị trí Kim Thang. "Đóng bè, xuống sông!" Dịch Tiêu lập tức ra lệnh.

Quanh năm sinh sống trên mặt nước, Dịch Tiêu quá am hiểu về sông nước.

Sau khi bè trúc đóng xong, mọi người ngồi lên bè đi ra giữa lòng sông lớn.

Đầu tiên cần phải tế tự, làm xong xuôi, Dịch Tiêu sờ sờ bài vị tổ tiên đại biểu cho Dịch gia ở trước ngực, cầu khấn chuyến này được thuận lợi.

Cô lấy ra một cây cung tên, mũi tên được bọc lửa.

Theo mũi tên bắn ra, xung quanh bè trúc hình thành một vòng tường lửa cảnh giới.

Hóa ra ở bốn phía bè trúc, Dịch Tiêu đã bố trí trước một ít vật liệu dễ cháy, cho dù gặp nước cũng rất khó dập tắt.

Sau đó lại đốt pháo để trừ tà.

Bước cuối cùng là ném đầu trâu, dê, lợn xuống nước để mở đường.

Cuối cùng, dùng bài vị tổ tiên khai đạo.

Đây là thần khí chỉ dẫn phương hướng cho Thủy Tiêu, cũng là chìa khóa. "Khai Kim Thang!" Dịch Tiêu quát lớn.

Dứt lời, ngoại trừ Hắc Bối Lão Lục ở trên mặt nước tiếp ứng, tất cả mọi người đều nhảy xuống nước.

Không lâu sau, mọi người tìm thấy một cánh cổng đá khổng lồ dưới đáy sông.

Cổng đá cao vài trượng, cực kỳ dày nặng.

Muốn đẩy mở cánh cổng này phải tốn không ít sức lực.

May mà Tô Thần đã có được Thủy Tiêu Lục Nghệ, hắn nhanh chóng bơi về phía sau.

Ngay lập tức, Tô Thần mượn sức mạnh của dòng sông, tạo thành một xoáy nước xung quanh.

Đây chính là thực lực của Thủy Tiêu, ở trong nước còn mạnh hơn trên lục địa gấp mấy lần.

Cuốn theo sức mạnh vô cùng vô tận, Tô Thần lao về phía cổng đá. "Rầm!" Cổng đá phát ra âm thanh trầm trọng, vậy mà lại mở ra một khe hở.

Ngay sau đó, nước sông ồ ạt tràn vào.

Tô Thần dùng sức đẩy toang cổng đá.

Nhìn thấy cảnh này, Dịch Tiêu kinh ngạc đến mức không khép được miệng, đây chính là sức mạnh của Thủy Tiêu Lục Nghệ sao?

Quả thực quá mạnh mẽ.

Người Dịch gia cũng chỉ biết đến loại sức mạnh này trong truyền thuyết.

Trong những câu chuyện mà các tộc lão đời trước truyền lại,

người tập được Thủy Tiêu Lục Nghệ thì ở dưới nước gần như không gì không làm được.

Dịch Tiêu còn tưởng mấy lão già kia nói quá, không ngờ hôm nay được chứng kiến tận mắt, sức mạnh của Thủy Tiêu Lục Nghệ quả nhiên bất phàm.

Cũng không biết Dịch gia ủng hộ Tô tiên sinh trở thành chủ nhân Tam Giang Thủy Tiêu, sau khi sự thành liệu có được truyền thụ Thủy Tiêu Lục Nghệ hay không.

Hy vọng Tô tiên sinh nể tình Dịch gia nỗ lực như vậy, không nói truyền thụ toàn bộ, chỉ cần truyền hai ba nghệ trong đó là cũng đủ dùng cho Dịch gia rồi.

Chương 147

"Vào đi!" Tô Thần dẫn đầu bơi vào trong lối đi.

Nước sông tràn ngập thông đạo.

Ở hai bên lối đi, Dịch Tiêu nhìn thấy rất nhiều tượng đá cao vài trượng, diện mạo dữ tợn tay cầm đinh ba, đầu người mình cá, có loại quái dị không nói nên lời.

Ước chừng mười mấy phút sau, xuyên qua lối đi, cuối cùng cũng đến một hang động ngầm.

Nơi này có không gian trống, hơn nữa còn có dưỡng khí.

Trước khi trở thành Thủy Tiêu chân chính thì không thể hô hấp dưới nước, mọi người vội vàng hít lấy hít để mấy ngụm không khí. "Chỗ này chắc là có lỗ hổng thông với bên ngoài." Tô Thần nói, "Tạm thời nghỉ ngơi một lát đi." Tô Thần thấy mấy người bọn họ đều có chút đuối sức.

Dù sao thực lực của họ vẫn chưa đạt đến cảnh giới Thủy Tiêu, muốn dưới nước như cá gặp nước vẫn còn hơi quá sức.

Người thường nín thở ba năm phút đã là không tệ, hạng người quanh năm giao du dưới nước như Dịch Tiêu cũng chỉ mới nín thở được khoảng hai mươi phút.

Đáng tiếc là thời này mấy thứ như bình dưỡng khí quá khó kiếm, nếu không thì đã tiện hơn nhiều. "Cũng không biết tiến độ hai nhà kia thế nào rồi." Dịch Tiêu chậm rãi nói. "Tiến độ hai nhà đó dù có nhanh nữa, chắc chắn cũng không nhanh bằng chúng ta." Tô Nghĩa Thiên cười nói, "Dịch tiểu thư, thực không dám giấu giếm, chúng tôi đã xuống quá nhiều đại mộ rồi, cái mộ ngày hôm nay đối với chúng tôi

mà nói, chỉ là chuyện vặt vãnh." Trước đó từng thám hiểm mộ Trùng Cốc, mộ Côn Luân Thần Cung, cái nào chẳng phải nguy hiểm trùng trùng?

Loại mộ nhỏ này Tô Nghĩa Thiên thật sự không để vào mắt. "Vẫn nên cẩn thận là chính." Dịch Tiêu mở miệng nói, "Thứ chưa biết dưới nước thực sự quá nhiều." Dịch gia kinh doanh dưới nước bao nhiêu năm nay, đã gặp quá nhiều chuyện ly kỳ, phức tạp hơn đại mộ trên bờ nhiều. "Tiếp tục xuất phát thôi." Tô Thần thấy hai người còn có sức đấu võ mồm, bèn lên tiếng.

Xuyên qua hang động, phía sau lại xuất hiện một cánh cổng đá.

Trên cổng đá này còn có rất nhiều hình vẽ đặc thù, thoạt nhìn qua, thứ trên hình vẽ nửa giống người nửa giống thú. "Là Thủy Si." Dịch Tiêu giải thích, "Rất nhiều người thích đánh đồng Thủy Si và Thủy Hầu Tử (khỉ nước) với nhau, kỳ thực không phải như vậy." "Thủy Si là tinh quái trong nước, nghe đồn có năng lực mê hoặc con người.

Khi gặp tuyệt đối không được nhìn vào mắt nó, nếu không sẽ rơi vào ảo cảnh." Dịch Tiêu sờ lên hình vẽ trên cổng đá, "Năm xưa khi xây dựng mộ huyệt cho đám đạt quan quý tộc, vương hầu tướng lĩnh, người ta đều sẽ thả mấy con Thủy Si vào để phòng ngừa có kẻ trộm mộ.

Bao nhiêu năm trôi qua, đám Thủy Si kia hoặc là chết rồi, hoặc là đã biến thành quái vật khó mà chống đỡ." "Có điều chúng ta mở Kim Thang nhiều lần như vậy, phần lớn Thủy Si trong mộ đều đã mất tích, cho nên cũng không có gì đáng lo." Tô Thần gật đầu, hắn tuy có được truyền thừa của Tứ Hải Tổ Bài, nhưng chuyện dưới nước có rất nhiều cái vẫn không hiểu rõ.

Dịch Tiêu mới là người trong nghề.

Tô Thần lần nữa vận chuyển sức mạnh toàn thân, ngạnh kháng

đẩy cổng đá ra.

Hắn sở hữu sức mạnh gấp gần hai mươi lần người thường.

Dưới sự gia trì của lực lượng kinh khủng, cổng đá dày nặng phát ra tiếng kẽo kẹt từng trận.

Cuối cùng Tô Thần đẩy ra được một khe hở đủ cho hai người đi qua. "Hộc hộc hộc..." Tô Thần thở hồng hộc. "Tô tiên sinh, ngài..." Dịch Tiêu trừng lớn mắt.

Giản trực không còn thiên lý nữa.

Tô Thần không những thực lực dưới nước cường hãn, không ngờ trên lục địa sức mạnh cũng kinh khủng như vậy. "Không có gì to tát đâu." Tô Thần cười cười, "Chỗ này chắc là thông đến chủ mộ thất rồi, chúng ta vào thôi." Dứt lời, mọi người đi vào bên trong.

Trong lối đi dài dằng dặc, ngoại trừ tiếng bước chân của mọi người, dường như còn có âm thanh kỳ quái vang lên.

Đã đi vào được khoảng một nén nhang, Tô Thần dừng bước, ánh mắt nhìn về phía chính diện, chỉ thấy trong lối đi tối đen như mực lại xuất hiện hai ngọn đèn lồng đỏ.

Khoảng cách quá xa, căn bản không nhìn rõ chân thân của nó. "Thứ gì vậy?" Tô Nghĩa Thiên kinh ngạc nói. "Tôi cũng không rõ lắm." Dịch Tiêu lắc đầu, "Năm xưa xây dựng lăng mộ vương hầu tướng lĩnh, tổ tông cũng để lại không ít tư liệu, nhưng khoảng một trăm năm trước, số tư liệu đó toàn bộ biến mất.

Cho nên chúng tôi chỉ biết đại khái vị trí mộ huyệt, còn trong mộ rốt cuộc có gì thì tôi không rõ lắm." "Còn về người nhà họ Đinh và họ Khương, tư liệu tổ tông bọn họ để lại ít nhiều cũng bị thất lạc rất nhiều nội dung.

Có điều bọn họ còn giữ được chút ít tư liệu mộ huyệt hoàn thiện,

cho nên sự phát triển của Đinh gia và Khương gia tốt hơn Dịch gia chúng tôi nhiều." Tư liệu dưới mộ càng phong phú thì khi xuống mộ càng an toàn, đồng thời còn có thể rèn luyện vãn bối trong gia tộc.

Người Dịch gia không có cơ hội như vậy, mỗi lần xuống mộ đều phải tổn thất mấy tay hảo thủ.

Dần dần hình thành tình trạng nhân tài gia tộc đứt đoạn, tre già măng mọc không kịp.

Dịch Tiêu hiện nay thực lực ở Dịch gia đã là nhất nhì, nhưng đặt trong Đinh gia và Khương gia, e rằng ngay cả top năm cũng không lọt vào.

Nếu không phải Tô Thần có được Tứ Hải Tổ Bài, e rằng không qua bao nhiêu năm nữa, Dịch gia sẽ bị hai nhà kia tàm thực sạch sẽ.

Cho nên từ khi biết Tô Thần có được truyền thừa của Tổ Bài, Dịch Tiêu hay thậm chí cả Dịch gia đều tích cực dựa vào Tô Thần, tranh thủ mượn sức mạnh của hắn để chấn hưng gia tộc. "Thứ hi kỳ cổ quái trong nước thực sự quá nhiều, cho dù Dịch gia chúng tôi quanh năm giao du dưới nước, nhưng hiểu biết về đáy nước vẫn không đủ." Dịch Tiêu bổ sung một câu.

Tam Giang Thủy Tiêu biết chuyện trong nước phỏng chừng chỉ chiếm một phần mười, chín phần mười còn lại toàn bộ là bí ẩn.

Huống hồ cho dù có tư liệu trong mộ, bao nhiêu năm trôi qua như vậy, chuyện phát sinh trong mộ huyệt cũng có thể nằm ngoài dự liệu. "Không sao, đi tiếp đi." Đã đến đây rồi, cũng không thể quay đầu trở về.

Nhóm Tô Thần đã xuống bao nhiêu cái mộ, càng không thể vì chút tình huống quỷ dị này mà lùi bước.

Khi bước chân của mấy người càng lúc càng gần, chẳng bao lâu

đã đi tới bên cạnh hai ngọn "đèn lồng đỏ".

Chỉ thấy đó là hai tảng đá lớn nhô ra, bên trên bò đầy những con côn trùng màu đỏ chi chít.

Trên người đám côn trùng đỏ này tỏa ra ánh sáng đỏ yếu ớt, sau khi tụ lại một chỗ thì hiện ra bộ dạng quái dị, giống như con mắt vậy. "Đây...

đây là..." Dịch Tiêu phảng phất nhận ra thân phận đám côn trùng, "Lưng đeo lân giáp, hình như trâu trời, đây là Xích Giáp Trùng." Trên gương mặt Dịch Tiêu lộ ra thần sắc kinh khủng. "Ở đây sao lại có dấu vết của Xích Giáp Trùng chứ?" Cô có chút không hiểu, "Thông thường, chỉ có trong mộ huyệt trên ngàn năm mới có Xích Giáp Trùng xuất hiện.

Tòa Kim Thang này theo hiểu biết của tôi, cũng chỉ mới năm sáu trăm năm mà thôi." Dịch Tiêu kiên trì nhìn về phía mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút, ngàn vạn lần đừng đánh thức đám Xích Giáp Trùng này." Nghe vậy, nhóm Tô Thần thả chậm bước chân, rón rén đi qua bên cạnh. "Bong...!" Đúng lúc này, dị trạng đột ngột xuất hiện.

Một âm thanh trầm đục vang lên. "Bong!" Ngay sau đó lại là một âm thanh kỳ lạ.

Trên tảng đá lớn, đám Xích Giáp Trùng vốn đang ngủ say dần dần thức tỉnh trong tiếng động lớn đó. "Chạy mau!" Dịch Tiêu có chút hoảng loạn thúc giục mọi người. "Ong ong..." Từng con Xích Giáp Trùng rung cánh, bay chi chít về phía mọi người.

Nhóm Tô Thần chỉ có thể tăng tốc độ.

Lại qua khoảng một nén nhang, mọi người cuối cùng cũng xông ra khỏi lối đi.

Nơi này là một đại điện trống trải.

Chính giữa đại điện đặt một cái chuông lớn màu đen.

Tiếng vang vừa rồi dường như truyền ra từ chính cái chuông lớn này.

Chương 148

Chuông lớn úp trên mặt đất, thân chuông phủ đầy bụi bặm. "Bong!" Lại có một âm thanh từ trong chuông lớn truyền ra.

Lần này mọi người nghe càng chân thực hơn.

Bên trong chuông dường như có thứ gì đó đang va đập.

Tô Thần liếc mắt ra hiệu cho Tô Nghĩa Thiên.

Lập tức, Tô Nghĩa Thiên và một người vãn bối khác đi đến bên cạnh chuông đen, hai người họ dùng sức khiêng chuông lên.

Tô Thần tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, đứng ngay trước mặt.

Theo chiếc chuông đen bị lật tung, một con quái vật toàn thân đầy lông lá trong nháy mắt lao ra.

Trong sát na, Tô Thần thủ khởi đao lạc. "Xoẹt" một tiếng.

Một đạo hàn mang lóe lên rồi biến mất.

Ngay sau đó, con quái vật đầy lông lá kia ngã gục xuống đất.

Mà dưới cái chuông lớn xuất hiện một lối đi chỉ vừa một người chui lọt.

Mọi người theo lối đi lần nữa đi xuống.

Càng đến gần chỗ sâu, nhiệt độ càng cao, nhóm Tô Thần mồ hôi đầm đìa. "Con quái vừa rồi chính là Thủy Si." Dịch Tiêu nói, "Chúng thích sinh trưởng ở những nơi âm hối.

Chỗ này chắc là lối đi thông tới mộ quách." Người thường đối phó với Thủy Si cực kỳ khó khăn, nhưng ở trước mặt Tô Thần lại bị giải quyết dễ như trở bàn tay. ...

Đi dọc theo lối đi này thẳng xuống dưới, sau thời gian một chén trà, mọi người lại đến một không gian khác.

Không gian này không lớn, chính giữa đặt một cỗ quan tài.

Chỉ có điều quan tài đã sớm mục nát không chịu nổi, bên trên cũng đầy vết móng vuốt.

Chắc là do con Thủy Si kia làm.

Thi thể trong quan tài chỉ còn lại một đống cặn vụn.

Các loại bảo vật bên trong cũng vương vãi đầy đất.

Sau khi thu thập toàn bộ bảo vật ở đây, mọi người mới đi ra ngoài.

Trên đường trở về, đám Xích Giáp Trùng kia lại chìm vào giấc ngủ.

Mọi người cẩn thận từng li từng tí, xuyên qua lối đi, mang theo bảo vật nổi lên mặt nước.

Lúc này trời bên ngoài đã tối.

Hắc Bối Lão Lục lái bè trúc ngồi đợi bên bờ.

Ý thức được nhóm Tô Thần đã ra, gã vội vàng chèo bè qua tiếp ứng.

Chuyến khai mở Kim Thang này thu hoạch không nhỏ, đống bảo vật này mang ra ngoài bán ít nhất cũng được tám chín ngàn đồng đại dương.

Đối với Tô Thần thì không tính là gì.

Nhưng đối với Dịch Tiêu, Dịch gia bọn họ đã rất nhiều năm không xuống cái đại mộ nào như thế này rồi.

Mộ Liêu Thái Tổ lần trước tuy khá lớn, nhưng Dịch Tiêu không đóng góp được bao nhiêu sức lực.

Dịch Gia Trại.

Khi nhóm Tô Thần trở về, đã là sáng sớm ngày thứ năm.

Mặt trời mới mọc chiếu rọi xuống khe núi, rải lên tùng lâm xanh biếc.

Mà Dịch Gia Trại lại ẩn nấp giữa rừng tùng.

Ánh nắng vàng loang lổ chiếu lên người mấy người, đống bảo vật được đặt trên nền đất tổ từ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, Tô Thần và Dịch Tiêu là người đầu tiên hoàn thành nhiệm vụ.

Đến giữa trưa, người Đinh gia trở về, bọn họ đi mười người, chỉ về được khoảng tám người.

Còn hai người kia vĩnh viễn nằm lại trong mộ.

Người Khương gia chập tối mới về, tổn thất càng nghiêm trọng.

Đi mười một người, về chỉ có sáu, gần như hao tổn một nửa.

Gia chủ Khương gia là Khương Vân Bà sắc mặt âm trầm, không ngờ Khương gia ngược lại thành kẻ tệ nhất. "Khương Thành, rốt cuộc là tình huống gì?" Khương Vân Bà mặt đen lại, quát mắng vãn bối.

Lần hành động này của Khương gia do Khương Thành phụ trách.

Tên vãn bối này coi như là đứa cháu bà ta thưởng thức nhất, tương lai có thể bồi dưỡng làm tộc trưởng.

Không ngờ hôm nay lại làm bà ta mất mặt. "Tộc trưởng, trong mộ đó quá đáng sợ." Khương Thành quỳ trên mặt đất, giọng mang theo tiếng khóc nức nở, "Chúng cháu vào trong thì bị Thủy Si tấn công.

Con Thủy Si đó thủy hỏa bất xâm, chỉ mới chạm mặt đã có mấy

người bị nó giết chết.

Cuối cùng bọn cháu chỉ có thể rút lui." Không chỉ lật thuyền, còn tổn thất nhiều người như vậy.

Chính bản thân Khương Thành trong lòng cũng có chút khó chịu. "Bà già, người của chúng tôi cũng gặp phải Thủy Si." Đinh Tam Tư mặt mày âm trầm, nhìn về phía Tô Thần, "Có điều Tô tiên sinh dường như không gặp phải bất kỳ nguy hiểm nào.

Tôi đề nghị, lần tỷ thí này hủy bỏ.

Tô tiên sinh thắng có chút không quang minh chính đại, e rằng ngay cả chính cậu ta cũng cảm thấy có chút không thuyết phục đâu nhỉ." Đinh Tam Tư định chủ ý lật lọng.

Khương Vân Bà cũng nghĩ như vậy.

Một là bà ta không nguyện thần phục, hai là bà ta cũng cảm thấy Tô Thần lần này mở Kim Thang không gặp phải nguy hiểm gì, căn bản không thể hiện được thực lực. "Ai nói chúng tôi không gặp phải Thủy Si?" Dịch Tiêu lạnh giọng nói, "Chẳng qua Thủy Si bị Tô tiên sinh dễ dàng giải quyết mà thôi." Nếu không phải Tô Thần ra tay, e rằng bọn họ phải ngày mai mới về được.

Ngược lại là Đinh Tam Tư và Khương Vân Bà, hai cái lão bất tử này lại không chịu thừa nhận.

Dịch Tiêu có chút nóng máu: "Dù sao cũng là chủ một gia tộc, nhổ nước bọt cũng là cái đinh, không ngờ đến lúc quan trọng lại lật lọng.

Dịch gia chúng tôi xấu hổ khi làm bạn với các người." "Hỗn xược, con nhóc ranh như ngươi thì hiểu cái gì?" Khương Vân Bà mắng, "Muốn trở thành chủ nhân ba nhà, há có thể đơn giản như vậy?

Chúng ta cũng không thể cái gì cũng không hiểu rõ, liền để một thằng nhãi ranh cưỡi lên đầu lên cổ." Đinh Tam Tư cũng hùa theo:

"Người Dịch gia các người là đồ sương mềm (nhát gan), người Đinh gia chúng tôi thì không.

Muốn trở thành chủ nhân ba nhà, nhất định phải qua được cửa ải của tôi." Hai người bọn họ đã định chủ ý không muốn để Tô Thần trở thành Tam Gia Cộng Chủ.

Nhìn thấy gương mặt dữ tợn của bọn họ, Tô Thần cũng lười mở miệng, "Lão Đao, Tiểu Thiên, hai người xử lý đi." Dứt lời, Hắc Bối Lão Lục tay cầm Quan Sơn Đao, Tô Nghĩa Thiên xách một khẩu súng tiểu liên đứng ra.

Chương 149

"Ha ha, thằng nhãi ranh còn định ra tay với hai nhà chúng ta?

Gan to đấy!" Đinh Tam Tư cười lạnh hai tiếng.

Vốn dĩ lão còn đang lo không có cơ hội ra tay, không ngờ Tô Thần lại chủ động khiêu chiến.

Lần này thì sư xuất hữu danh rồi.

Cho dù có truyền ra ngoài, Đinh Tam Tư cũng không sợ.

Rõ ràng là Tô Thần nhìn bọn họ không thuận mắt, ra tay trước, bọn họ chẳng qua là bị động phòng vệ mà thôi. "Bà già này sống từng này tuổi rồi, đã kiến thức qua đủ loại người.

Thằng nhãi ranh gan to bằng trời như thế này thì lần đầu tiên thấy, ta ngược lại muốn xem xem ngươi có bản lĩnh gì." Khương Vân Bà ra lệnh cho người sau lưng xuất thủ.

Nhất thời, bảy tám chục người vây quanh Hắc Bối Lão Lục và Tô Nghĩa Thiên.

Đợi giải quyết xong hai người trước mắt này, sẽ cướp Tứ Hải Tổ Bài từ tay Tô Thần.

Đợi Tổ Bài tới tay, lại thương lượng xem nhà ai đoạt được truyền thừa. "Đoàng đoàng đoàng!" Tiếng súng dày đặc như một con rắn lửa phun ra từ trong tay Tô Nghĩa Thiên.

Đây chính là súng tiểu liên!

Trên người Tô Nghĩa Thiên còn đeo năm sáu băng đạn nữa!

Trong khoảnh khắc, đã có sáu bảy người ngã xuống đất.

Mà Hắc Bối Lão Lục tung người nhảy lên, lao đến trước mặt

Đinh Tam Tư, gã một tay ấn lên vai lão, tay kia kề đao vào cổ lão.

Bắt giặc trước bắt vua!

Đinh Tam Tư trong nháy mắt hoảng hồn.

Lão đâu ngờ đến cái này.

Vốn dĩ còn đang tính cướp Tổ Bài, không ngờ người ta muốn chính là cái mạng của lão. "Dừng tay, mau dừng tay!" Đinh Tam Tư vội sai bảo thủ hạ đừng manh động, "Đao tiên sinh, ngài ngàn vạn lần đừng làm bừa, dễ xảy ra án mạng lắm." Đinh Tam Tư kiêu ngạo hơn nửa đời người, khi gặp nguy hiểm tính mạng, cũng không tránh khỏi suýt chút nữa sợ vãi ra quần.

Mà khẩu tiểu liên đen ngòm trong tay Tô Nghĩa Thiên đang nhắm thẳng vào Khương Vân Bà. "Đây lại là vũ khí gì?" Khương Vân Bà kinh ngạc nói.

Bà ta chưa từng thấy qua.

Trong ấn tượng của bà ta, uy lực của súng ống tuy lớn, nhưng đều là bắn từng phát một.

Cho dù có lợi hại, cũng không thể trong nháy mắt giết chết nhiều người như vậy.

Súng máy thì lại càng không giống. "Cái này gọi là súng tiểu liên, mới ra đời chưa được mấy năm, nhập về trong nước đại khái cũng mới năm nay thôi." Tô Thần giải thích, "Giá cả cũng không rẻ, tôi cũng phải tốn giá lớn mới mua được." Tô Thần càng nhìn khẩu tiểu liên càng thấy thích.

Trang bị loại súng này rất dễ hình thành hỏa lực áp chế. "Tô tiên sinh, mọi chuyện đều có thể thương lượng." Đinh Tam Tư vội nói, "Đinh gia chúng tôi nguyện ý thần phục ngài, tôn ngài làm chủ nhân ba nhà.

Chuyện trước đó là tôi không đúng, tôi mắt mờ chân chậm phạm sai lầm, ngài đại nhân không chấp tiểu nhân, ngàn vạn lần đừng so đo với tôi." Đối mặt với sự nhận sai của Đinh Tam Tư, Tô Thần cười nói: "Ông không phải biết sai rồi, ông là biết mình sắp chết rồi." Đối với loại người này, không có gì để nói nhiều.

Tô Thần liếc mắt ra hiệu cho Lão Đao.

Lập tức, Hắc Bối Lão Lục thủ khởi đao lạc, đầu người Đinh Tam Tư rơi xuống đất.

Những người Đinh gia còn lại nhìn nhau, không biết nên làm thế nào.

Bọn họ muốn báo thù cho Đinh Tam Tư, nhưng nhìn thấy họng súng đen ngòm kia lại có chút sợ hãi.

Khương Vân Bà sắc mặt xanh mét.

Không ngờ tên tiểu tử này thật sự dám xuống tay độc ác. "Tô tiên sinh yên tâm, Khương gia chúng tôi sau này tuyệt đối không dám đối đầu với ngài nữa." Khương Vân Bà vội vàng nhận sai, "Sau này bảo vật Khương gia chúng tôi lấy được, một nửa trong đó sẽ biếu ngài, dùng để biểu thị sự xin lỗi của Khương gia." Về thực lực, Khương gia bọn họ trực tiếp bị nghiền ép.

Lúc này nếu còn nói mát, e rằng bà ta cũng không sống nổi. "Đinh Vũ của Đinh gia, sau này do ngươi tiếp nhận vị trí gia chủ." Tô Thần phân phó, "Còn về Khương gia sao, bà già, bà cũng chẳng sống được mấy năm nữa, ta tạm tha cho bà một mạng.

Hôm nào ta sẽ dẫn người đến Khương gia thăm hỏi." Tô Thần định dẫn theo mười mấy người, cùng mười mấy khẩu tiểu liên, đến Khương gia uy hiếp một phen.

Giết Đinh Tam Tư chẳng qua là để giết gà dọa khỉ.

Nếu giết nốt cả Khương Vân Bà, rất dễ gây ra sự phản kháng liều chết của Khương gia.

Cho nên Tô Thần vẫn giữ lại một đường lui.

Sau màn giết gà dọa khỉ, người Đinh gia và Khương gia đều dưới sự áp bách của Tô Thần, tôn hắn làm Tam Gia Cộng Chủ.

Còn về Dịch gia, sớm đã thành người phe Tô Thần rồi.

Thấy Tô Thần dùng sức mạnh sấm sét trấn áp hai nhà, Dịch Tiêu không nhịn được hưng phấn.

Dịch gia cuối cùng cũng sắp phát dương quang đại trong tay cô rồi.

Trong từ đường tổ tiên, Tô Thần ngồi cao trên chủ vị.

Ba nhà khác ngồi ở vị trí phía dưới hắn. "Hôm nay nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai khai mở Tổ Nguyên Kim Thang!" Tô Thần ra lệnh.

Lần này đến Dịch gia, mục đích cuối cùng chính là Tổ Nguyên Kim Thang này.

Sau một hồi trắc trở, cuối cùng cũng thành công. ...

Màn đêm buông xuống.

Tô Thần nằm trên giường. "Kẽo kẹt!" Lúc này, cửa trúc mở ra.

Dịch Tiêu rón rén đi vào, nằm xuống bên cạnh Tô Thần.

Sau đó liền là một hồi mây mưa.

Ngày hôm sau.

Khi Dịch Tiêu tỉnh lại, Tô Thần đã không còn ở đó.

Cô muốn bò dậy khỏi giường, lại phát hiện trên người có chút đau nhức.

Tối hôm qua kích tình quá lâu, hiện tại cuối cùng cũng nếm mùi đau khổ.

Cố nén sự khó chịu của cơ thể, sau khi mặc xong quần áo, Dịch Tiêu liền thấy Tô Thần bưng một phần bữa sáng vào phòng. "Vừa rồi thấy em ngủ say quá, không quấy rầy em." Tô Thần đưa bữa sáng trong tay cho Dịch Tiêu, "Ăn chút gì trước đi." Dịch Tiêu có chút xấu hổ.

Chương 150

Nói chung, tối hôm qua hai người mới coi như là thẳng thắn gặp nhau.

Nhưng thấy Tô Thần đi lấy cơm sáng cho mình, Dịch Tiêu lại có chút cảm động.

Đã rất lâu không có ai quan tâm cô như vậy.

Tuy nói trưởng bối trong tộc đối xử với cô cũng không tệ, nhưng loại quan tâm của trưởng bối làm sao so sánh được với sự quan tâm giữa phu thê như Tô Thần chứ?

Uống cháo loãng, trong lòng Dịch Tiêu ấm áp. "Cảm ơn!" Dịch Tiêu chậm rãi nói. "Giữa hai chúng ta mà nói cảm ơn thì hơi khách sáo rồi." Tô Thần sờ sờ gò má có chút ửng hồng của Dịch Tiêu.

Lúc tối qua, Dịch Tiêu đâu có xấu hổ như bây giờ, còn khá chủ động nữa là đằng khác. "Anh đã nói với hai nhà kia rồi, đợi đến giữa trưa mới xuất phát, lát nữa em nghỉ ngơi cho khỏe đi." Tô Thần vì Dịch Tiêu, đặc biệt lùi thời gian đến trưa. ...

Thời gian loáng cái đã đến giữa trưa.

Mặt trời chói chang trên cao.

Ba nhà đều như được tiêm máu gà, không hề cảm nhận được cái nóng do liệt nhật mang lại.

Tổ Nguyên Kim Thang chính là tài phú lớn nhất của ba nhà!

Nghe đồn tài bảo ẩn giấu bên trong đủ cho ba nhà tiêu dao khoái hoạt mấy đời.

Cứ như vậy, hai ngày sau, cuối cùng cũng đến được hạ lưu con

sông.

Lúc này trời đã tối.

Tất cả mọi người của ba nhà đều tụ tập lại một chỗ, chừng bốn năm mươi người.

Mọi người ngồi trên một con thuyền lớn.

Tại bong thuyền, đã bày biện đủ các loại nghi thức tế tự cần thiết.

Với tư cách là Tam Gia Cộng Chủ, Tô Thần tự nhiên là chủ tế.

Trên thuyền khua chiêng gõ trống, còn có trâu, dê, lợn làm vật tế.

Theo một mũi tên bắn xuống mặt nước, ngọn lửa trên mũi tên trong nháy mắt bùng cháy trên mặt sông, hình thành một vòng cảnh giới, bao vây cả con thuyền lớn.

Đồng thời đốt pháo để tịch tà, ném vật tế xuống nước mở đường.

Tô Thần lấy ra Tứ Hải Tổ Bài, quệt một tia máu tươi của mình bôi lên trên bài vị.

Trong nháy mắt, trên Tổ Bài lóe lên một tia sáng. "Khai Kim Thang!" Tô Thần hét lớn một tiếng.

Trên thuyền chỉ có mười mấy người ở lại canh giữ, những người còn lại đồng loạt lao xuống nước, uyển chuyển như những con cá linh hoạt, xuyên qua dưới nước.

Ngay từ khi còn trên bờ, Tô Thần đã thông qua phong thủy xác định được phương vị mộ huyệt.

Hiện tại tất cả mọi người đều đi theo sau lưng Tô Thần, đến vị trí sâu vài trăm mét dưới nước.

Ở đây có một cái đầu Phật khổng lồ, ngay khi Tô Thần định dùng Tứ Hải Tổ Bài mở mộ huyệt, xung quanh mọi người xuất hiện vô số

dây leo kỳ quái đang quấn tới.

Những dây leo này phảng phất như có sinh mệnh.

Ngay sau đó, trước mặt mọi người lóe lên bạch quang, rồi mất đi thần trí.

Chỉ có Tô Thần là giữ được tỉnh táo.

Đám dây leo trương nanh múa vuốt vừa rồi chẳng qua chỉ là ảo giác mà thôi.

Tất cả mọi người theo dòng nước ùa về phía đầu Phật.

Tô Thần lập tức dùng Tứ Hải Tổ Bài mở cơ quan đầu Phật.

Bên trong là một vùng chân không.

Nước biển tràn vào, những người đang hôn mê của ba nhà cũng theo nước biển trôi vào.

Tô Thần đến một không gian đặc thù, nơi này dường như có thứ gì đó cách ly nước sông, vậy mà lại có không khí tồn tại.

Những người hôn mê sau đó cũng đều trôi đến đây. "Đã đến dưới mộ rồi sao?" Có người tò mò hỏi một câu.

Dần dần, ngày càng nhiều người tỉnh lại.

Nhìn tình huống bên trong Kim Thang, bọn họ đều có chút kinh ngạc. "Tô tiên sinh, đằng kia có một lối đi." Đinh Vũ vội vàng báo cáo.

Hắn hiện tại muốn biểu hiện tốt trước mặt Tô Thần, lấy đó để ngồi vững vị trí gia chủ của mình. "Đi!" Nhóm Tô Thần men theo lối đi đó, đi thẳng đến một không gian độc đáo.

Trong không gian tối đen như mực, Tô Thần ném ra một cây đuốc.

Chỉ thấy đuốc rơi vào một rãnh mương, trong nháy mắt bên trong rãnh bùng lên vô số ngọn lửa, lửa men theo rãnh mương trên tường

thắp sáng cả tòa không gian.

Lúc này, mọi người mới phát hiện ở ngay phía trước bọn họ là một bức tượng thần Cửu Đầu Na Già được điêu khắc bằng vàng ròng. "Na Già trong Phật giáo là một loại sinh vật tinh quái thuộc tính thủy, có nhiều đầu, hình dáng đầu giống rắn hổ mang, thân dài không chân, không sừng, hơn nữa có kịch độc." Dịch Tiêu giải thích tình huống về bức tượng thần này, "Na Già đại biểu cho hoàng thất, chúng ta chắc là đến đúng chỗ rồi." "Thật sự là làm bằng vàng ròng sao?" Trong đám người, có kẻ lộ ra thần sắc tham lam.

Tượng thần Cửu Đầu Na Già này mỗi cái đầu đều cao đến vài chục trượng.

Mà ở đây có tới chín cái đầu.

Nếu thật sự mang đi hết, chỉ riêng bức tượng này cũng bán được con số thiên văn. "Không hoàn toàn là vậy!" Tô Thần đi đến gần, dùng Hắc Kim Cổ Đao chém một nhát, quan sát dược liệu của Cửu Đầu Na Già. "Là do một số dược liệu đặc thù chế thành." Tô Thần nói, "Nếu không thì cho dù là hoàng thất cũng không thu thập được nhiều vàng như vậy." Nghe vậy, mọi người đều có chút thất vọng.

Ngược lại Dịch Tiêu đi đến trước một cỗ quan quách nằm dưới chân Cửu Đầu Na Già. "Nơi này mai táng hẳn là phi tử hoặc là công thần hoàng thất." Dịch Tiêu cẩn thận đánh giá quan quách, phát hiện bên trên có một cái cơ quan, bèn gọi Tô Thần lại.

Chỉ thấy Tô Thần lấy ra Tứ Hải Tổ Bài đeo trên cổ, cắm Tổ Bài vào trong cơ quan.

Chỉ trong nháy mắt, chỗ cơ quan xuất hiện một tầng băng lạnh lẽo.

Ngay sau đó, toàn bộ quan quách đều xuất hiện băng hàn.

Những lớp băng kia sau khi đông kết quan tài, còn lao về phía Tô Thần.

Từng đạo gai băng muốn đâm xuyên qua người hắn.

Cùng lúc đó, cơ quan trong mộ cũng bắn ra vô số mũi tên, muốn xạ sát những kẻ xâm nhập mộ huyệt.

Tô Thần mắt nhanh tay lẹ, một đao chém về phía gai băng, đồng thời nhanh chóng lùi lại vài bước, tránh thoát được cơ quan.

Chương 151

Không ngờ còn chưa đi đến chủ mộ thất, đã suýt chút nữa ngã ngựa rồi.

Đợi sau khi cơ quan dừng lại, Tô Thần lại bước đến bên cạnh quan tài.

Hắn vận sức toàn thân, đẩy nắp quan tài ra.

Trong quan tài thình lình nằm một cái xác khô, bên cạnh còn bày biện không ít đồ tùy táng.

Những thứ bên trong này tùy tiện lấy ra một món cũng có thể bán được vài trăm, thậm chí cả ngàn đồng đại dương.

Dưới thân xác khô còn giấu một mảnh mai rùa.

Trên mảnh mai rùa này ghi chép lại nguồn gốc của ba nhà.

Tô Thần lấy mai rùa ra, giao cho Dịch Tiêu, dặn dò ông ta sau khi ra ngoài thì nghĩ cách phá giải nội dung bên trên.

Đối với việc này, Khương Vân Bà tự nhiên không dám có ý kiến.

Bà ta cũng không muốn đi vào vết xe đổ của Đinh Tam Tư. "Rầm!" Đúng lúc này, một tảng đá từ trên đỉnh rơi xuống.

Ngay sau đó, mộ huyệt bắt đầu lung lay sắp đổ.

Xem ra lối đi này sắp sập rồi.

Bốn phía căn bản không có lối thoát.

Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía quan quách làm bằng đá.

Hắn lại dùng sức, đẩy cỗ quan quách khổng lồ ra, liền thấy bên dưới quan quách thình lình xuất hiện một đường hầm. "Đi!" Tô Thần

dẫn mọi người theo đường hầm đi đến một không gian khác.

Nơi này xuất hiện một chiếc thuyền lớn, gỗ trên thuyền đã sớm mục nát.

Mọi người theo lối đi xuống không gian thấp nhất của thuyền gỗ, chỉ thấy nơi này bày biện chi chít hàng trăm thi thể.

Chỉ có điều những thi thể này có chút kỳ quái.

Chúng dường như bị đóng băng một nửa, trên người bao phủ một lớp vật chất màu trắng.

Những thi thể này thuộc các triều đại khác nhau, thực sự là quá kỳ lạ.

Ngay khi Tô Thần và mọi người đang quan sát những thứ này, một người nhà họ Đinh nhìn trúng đôi bông tai của một cỗ nữ thi.

Đôi bông tai này không phải vật phàm, lấy ra ngoài ít nhất cũng bán được vài chục đồng đại dương.

Ngay khoảnh khắc tay hắn vừa chạm vào bông tai, vật chất màu trắng trên người nữ thi liền lan sang người hắn.

Ngay sau đó, gã đệ tử trẻ tuổi nhà họ Đinh như bị hóa đá, biến thành một bức tượng điêu khắc mới. "Đừng chạm vào những thứ này!" Tô Thần lập tức cảnh cáo.

Người của ba nhà đều có chút kinh hãi, mặc dù bọn họ xuống mộ rất nhiều lần, nhưng có bao giờ thấy qua loại thi thể kỳ quái này?

Lại có thể khiến người ta hóa đá trong nháy mắt!

Lời Tô Thần vừa dứt, cỗ nữ thi bị chạm vào kia lại sống lại.

Vật chất màu trắng trên người ả dần biến mất, khôi phục hành động.

Nhìn qua thì không khác gì người bình thường, nhưng đôi mắt vô thần đã bộc lộ bản tính khát máu.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người loạn thành một đoàn.

Không ngừng có người chạm vào những cương thi này.

Cương thi bị chạm vào lập tức sống lại, lao về phía mọi người chém giết.

Tô Thần tay cầm Hắc kim cổ đao, cùng Hắc Bối Lão Lục một trái một phải bảo vệ người nhà họ Dịch lùi về phía mép lối đi.

Chỉ có chiến đấu ở đây mới không bị ảnh hưởng.

Nếu không trong quá trình đánh nhau sơ ý một chút sẽ kích hoạt thêm nhiều cương thi hơn.

Thấy những người còn sống sót đều lùi ra sau lưng mình, Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục xông lên chém giết với đám cương thi này.

Ước chừng qua thời gian nửa nén hương, cuối cùng cũng giết sạch toàn bộ cương thi. "Bọn... bọn chúng tới rồi!" Ngay lúc này, bên tai mọi người dường như vang lên một âm thanh. "Bọn chúng" rốt cuộc là ai?

Tô Thần nhìn quanh bốn phía, cũng không thấy bóng người.

Mặc kệ, vẫn là tiếp tục tiến lên mới quan trọng.

Lần này, những người còn sống sót không dám chạm vào đám cương thi nữa, bọn họ cẩn thận từng li từng tí đi xuyên qua bầy cương thi, đi đến bên cạnh Luân Hồi Chung.

Chỉ thấy trước Luân Hồi Chung xuất hiện một cái thạch bàn (bàn đá).

Trên thạch bàn có bốn cái lỗ.

Ba cái lỗ phân bố xung quanh, trong đó một cái lỗ nằm ở chính giữa thạch bàn.

Ba cái lỗ kia là dành cho người của Đinh gia, Khương gia, Dịch gia.

Chỉ cần ba nhà bọn họ bỏ tổ bài vào trong đó thì cũng có thể mở ra lối đi.

Còn cái lỗ ở chính giữa là dành cho người sở hữu tổ bài Tứ Hải.

Tô Thần lấy tổ bài ra, đặt lên thạch bàn.

Ngay sau đó, trên thạch bàn xuất hiện ánh sáng bảy màu, không ngừng phun ra chất lỏng màu đen ra ngoài.

Trong những chất lỏng màu đen đó, lại xuất hiện một vật phẩm kỳ lạ —— Thủy Tinh Đảm.

Nuốt Thủy Tinh Đảm không chỉ có thể chữa khỏi bệnh ngoan cố mà còn có thể trở thành thủy tiêu (người lặn giỏi) mạnh nhất, đồng thời có thể mở ra kho tàng Kim Thang vô tận ở lưu vực Tam Giang.

Đáng sợ nhất là, Thủy Tinh Đảm có thể hấp thu tinh khí trong nước, hỗ trợ thực lực con người trở nên mạnh hơn.

Còn về chất lỏng màu đen trên thạch bàn kia chính là Thủy Tinh, có thể bù đắp thương thế trên người.

Chỉ là những Thủy Tinh này rất khó lấy được.

Tô Thần nhân lúc mọi người không chú ý, thu lấy một phần Thủy Tinh bỏ vào trong kho chứa của Hệ thống.

Số Thủy Tinh đen này về sau nói không chừng sẽ có tác dụng lớn.

Còn về Thủy Tinh Đảm, Tô Thần vẫn chưa nghĩ ra nên sử dụng thế nào.

Tuy nói sau khi có Thủy Tinh Đảm có thể tăng cường thực lực bản thân, nhưng Thủy Tinh Đảm cũng có tác dụng phụ rất mạnh, không chỉ cưỡng ép xâm nhiễu thần thức của túc chủ, mà còn gây ra một số ảnh hưởng tiêu cực không thể vãn hồi.

Khoan đã, Tô Thần chợt nghĩ đến trong cơ thể mình có máu Phượng Hoàng và máu Kỳ Lân.

Hai loại huyết mạch này đều có thể khắc chế tà vật.

Chương 152

Dường như cũng không sợ hãi Thủy Tinh Đảm này.

Tô Thần trực tiếp nuốt Thủy Tinh Đảm xuống.

Giây tiếp theo, một luồng sức mạnh cường đại tràn ngập cơ thể Tô Thần, chạy khắp tứ chi bách hài của hắn.

Ngay khi Tô Thần cảm thấy có chút khó chịu, máu Phượng Hoàng và máu Kỳ Lân trong nháy mắt bắt đầu phát lực.

Hai loại huyết mạch cường đại này không phải thứ Thủy Tinh Đảm có thể chống lại.

Sau đó sức mạnh của Thủy Tinh Đảm lui về một góc trong cơ thể Tô Thần.

Về sau ngược lại có thể từ từ luyện hóa sức mạnh của Thủy Tinh Đảm, biến nó hoàn toàn thành sức mạnh của chính mình. "Tô tiên sinh, ngài nhìn kìa!" Dịch Tiêu bỗng nhiên nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy một trận dao động kỳ lạ xuất hiện phía trên không gian.

Tiếng động kỳ quái truyền đến: "Chúng ta tới rồi!" Giọng nói già nua này không ngừng vang vọng bên tai mọi người. "Giả thần giả quỷ!" Tô Thần cười lạnh hai tiếng.

Chỉ cần là thứ dưới mộ, bất kể đáng sợ thế nào, đều sẽ bị tiêu diệt. "Tô tiên sinh, hay là chúng ta rút lui đi?" Khương Vân Bà kinh hãi nhìn bốn phía, trong lòng nảy sinh ý định rút lui.

Nguy hiểm gặp phải hôm nay còn nhiều hơn những gì bà ta gặp trong mấy chục năm qua cộng lại.

Con cháu Đinh gia và Khương gia đều đã chết không ít.

Cứ tiếp tục như vậy, e rằng cuối cùng người của Đinh gia và Khương gia đều sẽ toàn quân bị diệt.

Lần này đến Dịch gia, người mà Đinh Tam Tư và Khương Vân Bà mang theo đều là tinh nhuệ trong gia tộc, đám người này nếu chết hết, vậy thì Đinh gia và Khương gia e rằng thực sự xong đời.

Thủy tiêu Tam Giang đến cuối cùng, e rằng chỉ có Dịch gia độc đại.

Trong lòng Khương Vân Bà hối hận ngày càng tăng.

Sớm biết vậy đã không đi theo, lúc đó nghe lời Đinh Tam Tư, muốn bức bách Dịch gia và Tô Thần giao ra tổ bài Tứ Hải, sau đó mở ra Tổ Nguyên Kim Thang, lấy bảo tàng bên trong.

Không ngờ cuối cùng Đinh Tam Tư còn chưa xuống mộ đã chết.

Mà tình cảnh của bà già này hiện tại cũng chẳng lạc quan gì. "Đã vào rồi, muốn ra ngoài e rằng không dễ dàng như vậy." Tô Thần chậm rãi nói, "Lối đi bên trên đã bị chặn chết rồi, chúng ta chỉ có thể tiếp tục thăm dò xuống dưới, tôi đoán bên trong còn có lối ra." "Xoẹt xoẹt..." Giống như tiếng cơ quan chuyển động vang lên bên tai mọi người.

Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía thạch bàn.

Bên trên vẫn có vô số Thủy Tinh đen như mực trào ra.

Bước ngoặt cuối cùng e rằng vẫn nằm trên thạch bàn này.

Tô Thần nhìn về phía Tô Nghĩa Thiên: "Lấy thuốc nổ!" "Vâng, Thần ca!" Tô Nghĩa Thiên lập tức buộc thuốc nổ đã chuẩn bị sẵn lên thạch bàn.

Mọi người nhanh chóng lùi về phía sau, đợi đến khi lùi đến khoảng cách an toàn, Tô Nghĩa Thiên châm ngòi dây dẫn.

Từng đốm lửa theo dây dẫn cuối cùng cháy đến thuốc nổ. "Rầm!"

Tiếng nổ lớn vang lên.

Cả con thuyền gỗ chao đảo dữ dội.

Sau một trận tro bụi, bên dưới thạch bàn xuất hiện một cái lỗ lớn.

Cái lỗ lớn đó thông thẳng xuống lòng đất.

Tô Thần đi đầu đến gần thạch bàn kiểm tra, bên dưới dường như lại là một không gian độc lập.

Sau khi ném một chiếc đèn pin xuống, nhờ ánh sáng yếu ớt của đèn pin mới thấy được chút tình hình bên dưới, dường như là một bức tượng điêu khắc khổng lồ, tương tự như Nộ Mục Kim Cương của nhà Phật. "Xuống mộ!" Tô Thần ra lệnh cho người bố trí Toản Thiên Toa trên thuyền, sau đó theo Toản Thiên Toa xuống dưới.

Lợi dụng ánh sáng đèn pin quét một vòng, Tô Thần mới phát hiện nơi này tổng cộng có tám bức tượng điêu khắc.

Những người khác cũng đều theo dây thừng xuống, quan sát không gian kỳ lạ này. "Bồ Tát đê mi (cúi mắt), Kim Cương nộ mục (trừng mắt), Tham Sân Si được gọi là 'Tam độc tâm', chúng là căn nguyên tạo tác ác nghiệp của chúng sinh." "Cái gọi là Kim Cương nộ mục, là để hàng phục tứ ma; Bồ Tát đê mi, là để từ bi với sáu nẻo luân hồi." Tô Thần chậm rãi nói, "Tám bức tượng Nộ Mục Kim Cương này chiếm giữ tám phương vị Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài, hẳn là đang trấn áp thứ gì đó." Khi người xuống ngày càng đông, đuốc và đèn pin đã chiếu sáng toàn bộ không gian.

Ở chính giữa không gian đặc thù này, có một cái đĩa lớn giống như nắp giếng úp ngược trên mặt đất.

Nắp giếng dài vài trượng, bên trên dùng xích sắt khóa chặt.

Còn có không ít bùa chú dán bên trên.

Dưới nắp giếng này rốt cuộc có thứ gì, ngay cả người của ba nhà cũng không rõ lắm.

Dịch Tiêu, người nhà họ Đinh và người nhà họ Khương nhìn nhau. "Khương gia có ghi chép về Tổ Nguyên Kim Thang, nhưng cũng chỉ giới hạn ở chiếc thuyền gỗ bên trên." Khương Vân Bà nói.

Còn về Đinh Vũ, gã là gia chủ Đinh gia mới được đẩy lên, bản thân không hiểu rõ lắm về chuyện Tổ Nguyên Kim Thang.

Đinh Tam Tư chắc có biết đôi chút, nhưng hắn đã bị giết từ sớm. "Dịch gia cũng không có quá nhiều ghi chép." Dịch Tiêu lắc đầu.

Vấn đề có tiếp tục đi xuống hay không bày ra trước mặt mọi người. "Tôi thấy hay là ra ngoài tìm lối đi khác đi." Khương Vân Bà từ sau khi vào đây đã biết Tổ Nguyên Kim Thang này không dễ khai quật như vậy.

Đừng để đến cuối cùng tất cả mọi người đều bỏ mạng ở trong này.

Dịch Tiêu nhìn về phía Tô Thần, phát hiện ánh mắt Tô Thần kiên định. "Người Dịch gia chúng tôi quyết định tiếp tục đi xuống!" Dịch Tiêu chậm rãi nói.

Còn về người nhà họ Đinh, hiện nay đã thành cỏ đầu tường.

Nội tâm bọn họ vẫn nghiêng về phía Khương Vân Bà, muốn tìm lối thoát khác.

Nhưng uy thế của Tô Thần quá lớn, bọn họ lại không dám xúc phạm quyết định của hắn. "Đinh gia chúng tôi...

Đinh gia..." Đinh Vũ lắp bắp nói, "Chỉ cần Tô tiên sinh có yêu cầu, Đinh gia nhất định sẽ tuân theo quyết định của Tô tiên sinh." Vậy thì không còn gì để nói nữa.

Nghe vậy, Tô Thần xách Hắc kim cổ đao, chém vào dây xích.

Một trận tia lửa lóe lên, sợi xích thô nặng bị chém làm đôi.

Sau đó, Tô Thần cùng Hắc Bối Lão Lục hợp lực, mở nắp giếng ra.

Từng bậc thang xuất hiện trước mắt mọi người. "Tôi xuống trước dò đường." Hắc Bối Lão Lục tay trái cầm đuốc, tay phải nắm chặt Quan Sơn Đao, đi đầu bước xuống.

Đợi ước chừng mười mấy phút, cũng không thấy Hắc Bối Lão Lục truyền ra bất kỳ động tĩnh nào.

Bên trong lối đi cũng không có bất kỳ âm thanh đánh nhau nào truyền ra.

Chương 153

Nhưng một người sống sờ sờ như vậy, sao lại đột nhiên biến mất không thấy? "Đi thôi, xuống xem sao." Tô Thần dẫn mọi người đi về phía dưới lối đi.

Bậc thang không phải thẳng tắp, mà tương tự như cầu thang xoắn ốc, cứ quanh co hướng xuống dưới.

Đi một mạch hơn nửa giờ, mọi người vẫn không đi đến đáy.

Dịch Tiêu dùng dao găm trong tay khắc một ký hiệu lên cầu thang.

Mọi người lại tiếp tục đi xuống dưới, ước chừng vài phút sau, lại quay về vị trí có ký hiệu. "Quỷ đả tường?" Dịch Tiêu nhìn về phía Tô Thần, "Trong mộ này hẳn là có thứ gì đó mê hoặc chúng ta." "Nhìn thì như chúng ta cứ đi xuống mãi, thực tế lại là đang đi lòng vòng." Nếu cứ đi tiếp như vậy, dù có kiệt sức cũng không đi ra được.

Càng là lúc này, càng không thể tin vào mắt mình.

Tô Thần lẳng lặng cầm lấy Hắc kim cổ đao, cắt rách ngón tay mình, hắn bôi máu rỉ ra từ ngón tay lên Hắc kim cổ đao.

Trong nháy mắt, trên Hắc kim cổ đao xuất hiện một luồng ánh sáng vàng.

Kim quang lóe lên rồi tắt.

Tô Thần nhắm hai mắt, đi về phía trước.

Tại một khúc cua, Tô Thần dừng bước.

Hắn dùng sức vung Hắc kim cổ đao trong tay chém về phía trước. "Rắc..." Giống như tiếng gương vỡ, một âm thanh khẽ vang lên bên tai mọi người. "Chi chi chi..." Lại có một tiếng kêu thê thảm vang lên.

Chỉ thấy một thứ lông lá xù xì bay nhanh qua đầu mọi người bỏ chạy.

Tô Thần hạ đao, một tay cầm súng. "Đoàng!" Một viên đạn bắn ra, trong không khí tràn ngập mùi thuốc súng nhàn nhạt.

Con tinh quái lông lá màu đen kia rơi xuống đất.

Dịch Tiêu vội vàng tiến lên, định nhặt con tinh quái đó lên, chẳng qua ông ta vừa mới lại gần, liền cảm thấy đầu váng mắt hoa, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Tô Thần lại tiến lên, máu trên ngón tay hắn còn chưa đông lại.

Tô Thần chấm một giọt máu tươi của mình lên trán Dịch Tiêu.

Lúc này Dịch Tiêu mới tỉnh táo lại. "Vừa rồi tôi hình như rơi vào mộng cảnh." Dịch Tiêu sợ hãi một trận.

Không ngờ chỉ một con vật nhỏ xíu như vậy cũng suýt nữa khiến ông ta mất mạng. "Không sao, có tôi ở đây." Tô Thần khẽ nói. "Vâng!" Dịch Tiêu gật đầu, trong lòng lại dấy lên một tia ấm áp.

Có Tô Thần ở đây, ông ta liền có cảm giác an toàn.

Tô Thần lại nhỏ ra một giọt máu, con quái vật kia dính phải máu của Tô Thần, trong nháy mắt bốc cháy, khoảnh khắc sau liền biến thành một đống tro tàn.

Trong cơ thể Tô Thần có sức mạnh huyết mạch Phượng Hoàng, huyết mạch Kỳ Lân, khắc chế những tà vật này.

Cho nên vừa rồi Hắc kim cổ đao dính máu, mới có thể phá trừ mê chướng của tinh quái này.

Còn về con tinh quái này rốt cuộc là gì, người của ba nhà đều không biết.

Những thứ thần bí dưới nước quá nhiều, thủy tiêu Tam Giang

cũng chẳng qua là quen thuộc dưới nước hơn người thường, còn chưa làm được đến mức bách sự thông.

Xem ra, Hắc Bối Lão Lục vừa rồi cũng gặp phải con tinh quái có thể mê hoặc người này.

Nhưng Tô Thần đã phá trừ quỷ đả tường, Hắc Bối Lão Lục cũng nên xuất hiện, hội họp với mọi người mới đúng.

Sao lại không thấy người đâu?

Hay là gã đã thành công ra ngoài rồi?

Tận cùng của bậc thang là một cánh cửa đá, trên cửa đá cũng dán đầy bùa chú.

Hơn nữa trên cửa đá còn có mấy khối đá lồi ra.

Những khối đá này ghép lại với nhau, tạo thành một chữ Vạn.

Đây là phù hiệu đặc hữu của nhà Phật, là một trong ba mươi hai tướng tốt của Đại Nhân (Phật).

Cửa đá đã mở, xuất hiện một khe hở chỉ đủ một người đi qua.

Chẳng lẽ là Hắc Bối Lão Lục mở ra?

Gã đã vào trong rồi sao?

Thực lực Hắc Bối Lão Lục rất cao, nhưng gã chung quy vẫn là người thường.

Thể chất Tô Thần gấp gần hai mươi lần người thường, đều cần không ngừng sức lực mới có thể đẩy ra cánh cửa đá dày nặng như vậy.

Hắc Bối Lão Lục đâu có lợi hại như Tô Thần, gã có thể mở cánh cửa đá này sao?

Tô Thần có chút nghi ngờ.

Vận sức toàn thân, Tô Thần lại đẩy cửa đá ra, khe hở ngày càng lớn, có thể để hai ba người đi song song.

Sau lưng cửa đá lại là một hành lang dài, có điều bên trong trống rỗng.

Hai bên vách đá còn có hai rãnh câu.

Trong rãnh câu phủ đầy vật chất dạng dầu màu đen.

Tô Thần dùng đuốc châm lửa rãnh câu, trong nháy mắt lưỡi lửa bốc lên thắp sáng tất cả rãnh câu, cả lối đi trở nên sáng rực.

Mọi người lại cất bước đi về phía trước.

Không lâu sau lại đến một đại điện.

Chỉ thấy đại điện này bày biện ba cỗ quan tài, trong đó nắp của một cỗ quan tài còn có dấu vết bị đẩy ra.

Tô Thần ra hiệu cho Tô Nghĩa Thiên.

Tô Nghĩa Thiên và Dịch Tiêu cùng vài thanh niên trai tráng Dịch gia đi đến bên cạnh quan tài.

Bọn họ nửa ngồi xổm, dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng lật nắp quan tài ra.

Ngoài dự liệu là Hắc Bối Lão Lục thế mà lại nằm trong quan tài, cả người gã dường như mất đi ý thức, nhắm mắt, nằm yên tường ở đó.

Khóe miệng còn lộ ra một nụ cười kỳ quái, lại giống như đang khóc.

Biểu cảm của gã có chút rợn người. "Đao ca?" Tô Nghĩa Thiên định lay Hắc Bối Lão Lục tỉnh dậy. "Đừng chạm vào huynh ấy!" Tô Thần cắt ngang động tác của Tô Nghĩa Thiên.

Chương 154

Nhưng Hắc Bối Lão Lục nằm trong quan tài sau khi tiếp xúc với không khí, cơ thể đã xảy ra dị biến.

Từng túm lông đen từ trong cơ thể gã mọc ra.

Tốc độ sinh trưởng của đám lông đen kia cực nhanh, mới đầu chỉ là dạng lông tơ màu đen, dần dần biến thành dài như tóc, sau đó lông tóc bao bọc lấy cả người Hắc Bối Lão Lục.

Dưới lớp lông tóc đó, một đôi mắt đỏ ngầu bỗng nhiên mở ra.

Cả người Hắc Bối Lão Lục đều trở nên cuồng bạo.

Gã nhảy vọt từ trong quan tài ra, lao về phía Tô Nghĩa Thiên.

Lúc này, Hắc Bối Lão Lục như thể đã tiến hóa, sức mạnh vô cùng, chỉ một cú đấm nhẹ nhàng đã đánh bay Tô Nghĩa Thiên xa vài mét.

Tô Thần một tay tóm lấy vai Hắc Bối Lão Lục, muốn kéo gã về.

Nhưng Hắc Bối Lão Lục cứ như một con lừa bướng bỉnh, vẫn điên cuồng lao về phía trước.

Tô Thần dùng sức mạnh toàn thân mới ấn được gã xuống đất.

Sao lại như thế này?

Tô Thần cố định hai tay và tứ chi của Hắc Bối Lão Lục, sau đó người Dịch gia xông ra, dùng dây thừng trói gô Hắc Bối Lão Lục lại.

Mặc dù gã vẫn đang giãy giụa, nhưng đối mặt với dây thừng do mười mấy người hợp lực kéo, Hắc Bối Lão Lục dù có dùng sức thế nào cũng không thoát ra được.

Nguyên nhân sự việc có khả năng còn phải tìm trong hai cỗ quan tài còn lại. "Mở quan tài!" Tô Thần quát.

Đinh gia và Khương gia mỗi bên cử ra hai người, khiêng nắp của một cỗ quan tài khác lên.

Tô Thần giơ cao Hắc kim cổ đao.

Một khi có thứ gì đặc thù chui ra, hắn nhất định sẽ một đao kết liễu nó.

Chỉ có điều ngoài dự liệu của Tô Thần là cỗ quan tài này trống rỗng.

Duy nhất... duy nhất có một con trùng nhỏ màu xanh lục đang bò trong quan tài. "Phù, không có nguy hiểm gì!" Người nhà họ Đinh thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng trong quan tài này lại xuất hiện thứ gì khủng bố lắm chứ.

Hắn lau mồ hôi lạnh trên trán. "Cẩn thận!" Ánh mắt Tô Thần rơi vào con trùng nhỏ màu xanh lục.

Con trùng kia rung cánh một cái, bay cực nhanh từ trong quan tài ra, chui vào trong da thịt của vị văn bối nhà họ Đinh kia. "Đây là cái gì?" Văn bối nhà họ Đinh lập tức hoảng thần.

Hắn dùng sức đập vào con trùng, ai ngờ con trùng lại theo cánh tay chui tọt vào trong cơ thể hắn.

Trong nháy mắt, văn bối Đinh gia lộ ra biểu cảm đau đớn.

Ngay sau đó, trên người hắn cũng xuất hiện lông tơ màu đen.

Lớp lông tơ ngày càng nhiều, sắp sửa dài ra như tóc. "Phập!" Tô Thần một đao chém xuống, giết chết tên văn bối nhà họ Đinh.

Máu tươi như suối, cả người hắn ngã xuống đất.

Nhưng ngay cả khi người đã chết, lông tóc trên người hắn vẫn đang sinh trưởng.

Chỉ tiêu tốn một lát, đám lông tóc đen sì liền bao bọc lấy cả người

hắn, giống hệt tình trạng của Hắc Bối Lão Lục vừa rồi.

Thi thể nằm trên mặt đất động đậy, sau đó cứng ngắc đứng lên.

Hắn như đang cảm nhận tình hình xung quanh, đợi chuẩn bị đủ rồi, liền mạnh mẽ vồ về phía người nhà họ Đinh.

Tô Thần lại lao lên, mấy đao phân thây tứ chi hắn.

Chỉ còn lại phần thân thể vẫn lưu lại trên mặt đất.

Mặc dù vậy, thân thể đó cũng đang lắc lư trên mặt đất, giãy giụa không ngừng. "Mổ xác đi!" Tô Thần ra lệnh.

Sắc mặt mọi người đều có chút khó coi.

Vẫn là Khương Vân Bà vẫy tay, để một vị văn bối Khương gia ra mặt.

Tiểu bối Khương gia kia cầm một con dao găm, mổ bụng cái xác ra.

Không bao lâu, Tô Thần liền thấy con trùng nhỏ màu xanh lục kia đang bám vào tim của thi thể, tham lam hút máu tim, dường như còn đang gặm nhấm huyết nhục của thi thể.

Nếu thật là như vậy, thì Hắc Bối Lão Lục chẳng lẽ cũng thế này?

Cứ tiếp tục như vậy, Hắc Bối Lão Lục thực sự sẽ chết.

Xem ra chỉ có thể dùng thủ đoạn khác.

Tô Thần lại cắt ngón tay, lấy ra máu tươi của mình.

Dùng dao găm rạch da bên ngoài tim Hắc Bối Lão Lục, nhỏ một giọt máu tươi vào.

Giọt máu vàng này sau khi tiếp xúc với cơ thể Hắc Bối Lão Lục, nhanh chóng khuếch tán ra bốn phía.

Chỉ trong khoảnh khắc, tim Hắc Bối Lão Lục bốc lên nhiệt khí.

Luồng nhiệt khí màu trắng này lại biến thành hắc khí.

Sau đó, một con trùng màu xanh lục thoi thóp chui ra từ tim Hắc Bối Lão Lục.

So với con trùng xanh vừa thấy, con trùng trên người Hắc Bối Lão Lục đã lớn hơn gấp ba bốn lần.

Tội nghiệp Lão Đao à!

Không ngờ lần này xuống mộ suýt chút nữa bỏ mạng tại đây!

Tô Thần lấy từ không gian hệ thống ra Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo, giao vào tay Dịch Tiêu. "Ông đi sắc thuốc, để Lão Đao uống hết chỗ thuốc này." Tô Thần dặn dò. "Được, tôi đi làm ngay." Dịch Tiêu gật đầu.

Khi xuống mộ, trên người phải tùy thân mang theo một ít dụng cụ nấu nướng, một khi mộ thất sập, cần phải cầm cự dưới mộ thêm một thời gian, đợi người bên ngoài giải cứu.

Rất nhanh, Dịch Tiêu đã sắc thuốc xong.

Ông ta để một người phụ nữ Dịch gia mớm thuốc cho Hắc Bối Lão Lục uống.

Cùng lúc đó, lớp lông tóc đen trên người Hắc Bối Lão Lục dần dần rụng xuống, cuối cùng rụng hết xuống đất.

Sau khi phục dụng Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo, tình trạng của Hắc Bối Lão Lục rõ ràng tốt hơn không ít.

Tuy vẫn chưa tỉnh lại, nhưng sắc mặt đã hồng hào hơn đôi chút.

Chương 155

Tô Thần sai người khiêng Hắc Bối Lão Lục lên, sau đó lại nhìn về phía cỗ quan tài cuối cùng.

Không ngoài dự liệu, trong cỗ quan tài này cũng có một con trùng.

Sau khi mở quan tài, Tô Thần nhanh tay lẹ mắt, giết chết con trùng này triệt để, để tuyệt hậu hoạn.

Sau đó, ánh mắt Tô Thần nhìn về phía vách đá sau ba cỗ quan tài.

Mò mẫm một lát, Tô Thần tìm được một chỗ khuyết trên vách đá, hắn cắm tổ bài Tứ Hải đeo trên cổ vào.

Vách đá trước mắt lập tức bắt đầu rung chuyển.

Chưa đến một lát, trước mặt mọi người xuất hiện một lối đi.

Lối đi này chính là thông đến chủ mộ thất cuối cùng.

Dịch Tiêu và Tô Thần nhìn nhau, trải qua bao trắc trở, cuối cùng cũng đến cửa ải cuối cùng rồi.

Hít sâu một hơi, Dịch Tiêu đi theo sau lưng Tô Thần tiến về phía chủ mộ thất.

Nơi này là một đại điện đã mục nát không chịu nổi, đứng ở gần mới có thể cảm nhận được sự huy hoàng của đại điện này.

Trên đại điện đặt một cái vương vị (ngai vàng).

Một người đàn ông đã chết từ lâu, nhục thân sớm đã khô quắt ngồi ngay ngắn bên trên.

Hắn nhắm mắt, ngồi trên ngai vàng, dường như vẫn đang tuần tra lãnh thổ của mình.

Một văn bối nhà họ Đinh tiến lên, lấy từ trong miệng nam tử ra một hạt châu màu đen.

Trong nháy mắt, cỗ thi thể này liền biến thành tro bụi.

Trong thiên điện của đại điện này bày biện rất nhiều đồ tùy táng. "Lấy bảo vật!" Tô Thần dặn dò. "Vâng, Thần ca!" Tô Nghĩa Thiên lập tức tiến lên, bắt đầu thu lấy minh khí trong đại điện.

Tô Thần nhìn quanh bốn phía, bắt đầu tìm đường ra.

Ở đây hẳn là không có cơ hội ra ngoài, muốn ra ngoài thì chắc chỉ có thể quay lại chiếc thuyền gỗ mục nát kia, nơi đó là một không gian cực lớn, có lẽ có cơ hội thoát thân. "Rút lui!" Tô Thần dẫn mọi người đi ra ngoài.

Mà ngay khi nhóm Tô Thần rời đi không lâu, một bóng đen từ trên xà nhà rơi xuống.

Nó toàn thân phủ đầy lông lá, giống hệt tình trạng của Hắc Bối Lão Lục trước đó.

Chỉ có điều thể hình của nó so với Hắc Bối Lão Lục thì kém quá xa.

Bóng đen bám sát theo sau nhóm Tô Thần, lặng lẽ bò lên người một kẻ, không đợi kẻ đó phản ứng lại, nó cắn mạnh xuống.

Trong răng nó tiết ra một loại vật chất đặc thù, làm tê liệt người đó.

Sau đó nó tha thi thể biến mất.

Một lát sau, nó lại đi theo sau mọi người, lặng lẽ mang đi một người nữa.

Cứ như vậy, mãi đến khi ra khỏi đường hầm, đến chỗ thuyền gỗ, Tô Thần mới phát hiện ra manh mối.

Trong đám người cư nhiên thiếu mất vài người, đều là người của Đinh gia và Khương gia, trong đó còn có một tráng hán Dịch gia. "Các nhà kiểm lại quân số!" Tô Thần lập tức phân phó. "Đinh gia thiếu hai người, vừa rồi lúc vào chủ mộ thất vẫn còn sống mà." Đinh Vũ vội nói. "Khương gia thiếu ba người, cũng giống tình hình Đinh gia." Khương Vân Bà thất kinh.

Vừa rồi vào chủ mộ thất, ngoài ba cỗ quan tài kia ra, rõ ràng không có bất kỳ nguy hiểm nào mới đúng.

Sao lúc ra lại không thấy người đâu rồi?

Chẳng lẽ đi lạc?

Khương Vân Bà lắc đầu, cảm thấy khả năng này không lớn.

Đều là người hai ba mươi tuổi rồi, cũng là hảo thủ các nhà, sao có thể xảy ra sai sót trong chuyện này?

Đi theo đại bộ đội mà cũng lạc được sao? "Dịch gia chúng tôi cũng thiếu một người." Dịch Tiêu nhìn lại đường hầm vừa đi xuống, cảm giác đường hầm tối om như một con quái vật, đang há cái miệng đầy máu, nuốt chửng người của các nhà. "Vấn đề vẫn nằm ở chỗ này!" Tô Thần vẫy gọi Đinh Vũ. "Tô tiên sinh, có gì cần tôi làm ạ?" Đinh Vũ vội nói. "Đưa tay phải ra!" Tô Thần ra lệnh.

Đinh Vũ vội đưa bàn tay mình ra, giây tiếp theo, liền thấy Tô Thần dùng Hắc kim cổ đao rạch rách lòng bàn tay Đinh Vũ.

Tiếng kêu đau thấu tim gan lập tức vang lên. "Nhịn đi!" Tô Thần nắm lấy tay Đinh Vũ, kéo hắn đến phía trên đường hầm.

Khi máu tươi không ngừng nhỏ xuống đường hầm, Đinh Vũ cũng hiểu ra, Tô Thần định dùng máu tươi của hắn để dụ con quái vật kia lên.

Con quái vật đó có khả năng vẫn luôn tồn tại trong chủ mộ thất.

Trước đó vì đông người nên con quái vật không dám xuất hiện, cứ đi theo sau lưng mọi người.

Cố nhịn đau đớn, Đinh Vũ toàn thân run rẩy.

Sợ sơ ý một cái là bị quái vật lôi xuống. "Tô tiên sinh, ngài nhất định phải bảo đảm an toàn cho tôi đấy." Đinh Vũ run rẩy nhìn xuống đường hầm, đồng thời cầu khẩn Tô Thần ra tay vào thời khắc mấu chốt. "Câm miệng!" Tô Thần nạt Đinh Vũ không được mở miệng.

Thể chất hắn gấp gần hai mươi lần người thường, thính lực cũng như vậy.

Người khác không nghe thấy âm thanh trong đường hầm, Tô Thần lại nghe rõ mồn một.

Vừa rồi lúc đi ra do người đông mắt tạp, rất nhiều người nói chuyện nhỏ, cộng thêm tiếng bước chân, nên Tô Thần không phát giác.

Hiện tại toàn trường im lặng, Tô Thần mới nghe được tình hình trong đường hầm.

Giống như có thứ gì đó đang ma sát nhẹ, tốc độ con quái vật kia cực nhanh.

Cảm giác được đối phương sắp lao ra khỏi đường hầm, Tô Thần trực tiếp giơ Hắc kim cổ đao, chém xuống phía dưới. "Vù!" Một trận đao phong lướt qua, nhát dao này của Tô Thần thế mà lại chém vào không khí.

Những người khác chăm chú nhìn phản ứng của Tô Thần. "Thất thủ rồi, thứ bên dưới còn xảo quyệt hơn tôi dự đoán." Tô Thần trầm giọng nói, "Vừa rồi trong khoảnh khắc đó, nó vốn định lao ra, nhưng vào thời khắc mấu chốt vẫn rụt trở về." "Rút tay về, băng bó kỹ lại đi." Tô Thần dặn dò Đinh Vũ một câu, sau đó đứng bên mép đường

hầm nhìn chằm chằm xuống dưới.

Vừa rồi một kích không thành, con quái vật kia hẳn đã phản ứng lại.

Muốn câu dẫn nó nữa e rằng khó hơn lên trời.

Chương 156

"Các người ở trên này đợi!" Tô Thần dặn dò, "Tôi đích thân xuống dưới một chuyến." Kế sách hiện nay, chỉ có giải quyết triệt để con quái vật kia, nếu không nó cứ đi theo sau lưng nhóm Tô Thần, dễ xảy ra chuyện.

Dặn dò mọi người vây quanh miệng hang, đừng để con quái vật kia thoát ra, Tô Thần lại lần nữa đi vào trong đường hầm. "Tí tách!" Một giọt nước từ trên không rơi xuống, nhỏ lên cánh tay Tô Thần.

Tô Thần ngửi thấy một mùi máu tanh nồng nặc.

Đây không phải nước, là máu!

Đèn pin trong tay Tô Thần vội chiếu lên đỉnh đường hầm, lại thấy một bóng đen lóe lên rồi biến mất.

Hướng bóng đen kia bỏ chạy chính là phương vị chủ mộ thất.

Không nghi ngờ gì nữa, Tô Thần đuổi theo lao qua đó. .....

Bên kia.

Ngoài đường hầm, ba nhà lúc vào có mấy chục người, chết có, bị thương có, hiện tại người còn đứng được đã không đủ hai mươi người.

Bàn tay Đinh Vũ đã được băng bó xong, hắn lẳng lặng quan sát đám người trước mắt.

Đinh gia và Khương gia mang theo đông người, cho dù tổn thất một phần, hiện tại vẫn còn khoảng mười ba mười bốn người.

Ngược lại Dịch gia quân số ít nhất.

Ánh mắt Đinh Vũ nhìn về phía gia chủ Khương gia là Khương

Vân Bà.

Bà lão này dường như cũng không an phận, tuy nói sắc mặt bình tĩnh, nhưng cũng đang quan sát bốn phía.

Khương Vân Bà và Đinh Vũ có cùng một suy nghĩ, vẫn đang quan sát quân số các phe trong tràng.

Dịch gia không đáng lo.

Tô Thần hiện tại đã rời đi, tay đấm Hắc Bối Lão Lục của hắn thì bị trọng thương, hôn mê chưa tỉnh.

Chỉ có khẩu tiểu liên trong tay Tô Nghĩa Thiên là mối đe dọa với bọn họ.

Khương Vân Bà âm thầm tính toán trong lòng.

Nếu có thể tránh được hỏa lực của khẩu tiểu liên, hoặc là ra tay giải quyết tên nhóc Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ trước, thì phần thắng của bọn họ sẽ tăng lên rất nhiều.

Đến lúc đó dùng thuốc nổ phá hủy lối ra, dù Tô Thần có lợi hại đến đâu cũng không thể sống sót đi ra được, chỉ có nước chết đói dưới hầm mộ này.

Làm như vậy, không chỉ báo được thù mà còn giải quyết được đại họa tâm phúc là Tô Thần.

Đợi sau khi ra ngoài sẽ xử lý nốt người của Dịch gia.

Quay về gia tộc đợi chừng hai ba năm, khi xác định Tô Thần đã chết hẳn, sẽ dẫn theo toàn bộ tinh nhuệ trong tộc quay lại khai quật Tổ Nguyên Kim Thang, tìm thi thể Tô Thần, lấy ra Tứ Hải Tổ Bài.

Khi Khương Vân Bà liếc về phía tây bắc, phát hiện Đinh Vũ cũng đang nhìn mình chằm chằm.

Xem ra tên nhóc này cũng có cùng tính toán.

Khương Vân Bà cười lạnh hai tiếng, ra hiệu bằng mắt với Đinh Vũ.

Ngay lập tức, hai người im hơi lặng tiếng đi về phía Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ. "Tô Nghĩa Thiên tiên sinh, tôi thấy là cậu nên cầm súng trấn thủ ở cửa lối đi thì tốt hơn." Khương Vân Bà vừa đi vừa hạ thấp sự cảnh giác của Tô Nghĩa Thiên, "Thứ đồ chơi trên tay cậu hỏa lực mạnh, con quái vật kia tốc độ rất nhanh, chúng tôi đều không phải đối thủ.

Chỉ có thứ đó mới cản được nó." "Huống hồ lão bà tử tôi tuổi tác đã cao, người Khương gia chúng tôi tổn thất thảm trọng, cũng không còn năng lực này nữa." Khương Vân Bà bước đi tập tễnh, tỏ ra yếu thế trước Tô Nghĩa Thiên. "Đúng vậy, Tô Nghĩa Thiên tiên sinh, cậu là thân tín của Tô Thần tiên sinh, chắc hẳn đã học được chân truyền của ngài ấy." Đinh Vũ cũng tiến lại gần Tô Hổ, "Hai vị trấn thủ ở cửa lối đi mới có thể bảo vệ an toàn cho mọi người." Đinh Vũ đứng ở bên sườn Tô Hổ, quan sát phản ứng của mọi người.

Không đợi Tô Nghĩa Thiên mở miệng, Khương Vân Bà và Đinh Vũ cùng lúc động thủ.

Đừng nhìn Khương Vân Bà tuổi già sức yếu, bà ta rút ra một con dao găm, đâm thẳng về phía Tô Nghĩa Thiên.

Nhát dao nhắm thẳng vào vị trí tim, lực cầu một kích tất sát.

Chỉ tiếc phản ứng của Tô Nghĩa Thiên thực sự quá nhanh, cậu hơi nghiêng người tránh được chỗ hiểm.

Con dao găm đâm thẳng vào bụng Tô Nghĩa Thiên.

Bên kia, Đinh Vũ cũng không thể một đòn giết chết Tô Hổ, sau khi phản ứng lại hắn nhanh chóng giữ chặt lấy Tô Hổ. "Ra tay!" Đinh Vũ quát lớn.

Tình huống thay đổi quá nhanh, vừa rồi rõ ràng còn là quan hệ hợp tác, chỉ trong chớp mắt đã bắt đầu động võ.

Người của Đinh gia và Khương gia lao về phía Dịch gia cùng Tô Nghĩa Thiên, Tô Hổ. "Các ngươi đừng trách lão bà tử này, muốn trách thì trách tên nhãi ranh Tô Thần kia, hắn còn muốn cưỡi lên đầu Khương gia chúng ta, lão bà tử tôi dù chết cũng không đáp ứng!" Khương Vân Bà ác độc nói.

Đinh Vũ cũng nộ hống với Tô Hổ: "Các ngươi giết Đinh Tam Tư, giết hay lắm, nhưng Đinh gia chúng ta nãi là gia tộc hưởng đương đương, tuyệt đối không thể để mặc người ta chém giết.

Còn cả Dịch gia, các ngươi trợ Trụ vi ngược, thu thập xong người Tô gia, tiếp theo sẽ đến lượt các ngươi." Người Đinh gia và Khương gia lao vào ẩu đả với người Dịch gia.

Người Dịch gia thực sự quá ít, cục diện rất nhanh đã nghiêng về một phía.

Sau đó, Đinh Vũ sai người trói gô Tô Nghĩa Thiên, Tô Hổ và Dịch Tiêu lại.

Còn những người khác thì giết sạch sẽ.

Hắc Bối Lão Lục đã hôn mê, bị vứt sang một bên. "Thuốc nổ bố trí xong chưa, nhóc con Đinh gia?" Khương Vân Bà nhìn về phía cửa lối đi, hỏi. "Bố trí xong rồi, nhiều thuốc nổ thế này, dư sức đánh sập một cái lối đi." Đinh Vũ đáp, "Lúc nãy ở dưới chúng ta cũng thấy rồi, bên trong căn bản không có bất kỳ lối thoát nào khác." "Hahaha, vậy thì tốt!" Khương Vân Bà cười lớn.

Lối đi bị bịt kín, không khí không lưu thông cũng không có thức ăn, nước uống.

Nhiều nhất là vài ngày, Tô Thần sẽ chết đói. "Khương gia chủ,

ngày sau hai nhà chúng ta cùng quay lại khai quật nơi này, ai tìm được Tứ Hải Tổ Bài, người đó sẽ là chủ nhân chung của Tam Giang Thủy Tiêu." Đinh Vũ vẫn còn đang mơ giấc mộng xuân thu. "Không thành vấn đề, mau ra tay đi." Khương Vân Bà thúc giục, "Lỡ như Tô Thần giải quyết xong con quái vật kia rồi đi ra thì làm sao?" Lời Khương Vân Bà vừa dứt, từ trong lối đi bỗng ném ra một thứ máu thịt be bét.

Khương Vân Bà theo bản năng ý thức được cái miệng quạ đen của mình vừa linh nghiệm.

Tô Thần hình như sắp ra thật rồi! "Nổ mau!" Khương Vân Bà hét lớn.

Nhưng phản ứng của bà ta vẫn quá chậm.

Thứ máu thịt be bét vừa rồi chính là đầu lâu của con quái vật.

Tô Thần từ trong lối đi nhảy vọt ra.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Tô Thần lập tức hiểu rõ.

Người của Đinh gia và Khương gia muốn làm phản. "Rút, mau rút!" Khương Vân Bà nháy mắt hoảng loạn.

Bà ta xách khẩu tiểu liên vừa cướp được từ tay Tô Nghĩa Thiên lên, định nổ súng giải quyết Tô Thần.

Chương 157

Nhưng thể chất Tô Thần quá mạnh, tốc độ cực nhanh.

Chỉ trong nháy mắt đã xuất hiện trước mặt Khương Vân Bà.

Một đao chém đứt bàn tay đang cầm súng của bà ta, ngay sau đó Tô Thần lại xuất hiện trước mặt Đinh Vũ, chém đứt tay hắn.

Như quỷ mị, thân ảnh Tô Thần quá nhanh, tựa như tạo thành tàn ảnh.

Chưa đến một phút, trong lối đi tiếng kêu ai oán vang lên khắp nơi.

Trừ Tô Thần ra, đã không còn kẻ nào có thể đứng dậy nổi.

Sau đó, Tô Thần đi đến trước mặt Tô Nghĩa Thiên, Tô Hổ và Dịch Tiêu, cởi trói cho họ.

Hắn lấy từ không gian hệ thống ra một cây Lộc Hoạt Thảo bình thường để cầm máu cho Tô Nghĩa Thiên, sau đó Tô Thần cõng Hắc Bối Lão Lục lên.

Dịch Tiêu đi trước mở đường.

Tô Hổ dìu Tô Nghĩa Thiên.

Mấy người cùng nhau tìm đường ra.

Phía dưới chiếc thuyền gỗ có một con sông ngầm, thông qua con sông ngầm này hẳn là có thể ra thế giới bên ngoài. ...

Ở một bên khác, sau khi nhóm Tô Thần rời đi.

Khương Vân Bà nén cơn đau từ đôi tay bị chặt đứt, lồm cồm bò dậy từ dưới đất.

Khả hận a!

Không ngờ thời khắc mấu chốt lại thất bại.

Tô Thần không giết bà ta, đó là sự sỉ nhục đối với bà ta.

Đợi bà ta về được Khương gia, nhất định sẽ nghĩ trăm phương ngàn kế để báo thù.

Nghĩ đến đây, Khương Vân Bà định lập tức trốn ra ngoài.

Nhưng khi bà ta vừa bước về phía trước, dưới chân bị thứ gì đó ngáng một cái, loạng choạng ngã xuống đất.

Bà ta vội vàng nhìn xuống, liền thấy cái đầu lâu quái vật kia lại sống lại, đang gặm nhấm chân của bà ta.

Quái vật tiết ra một chất như thuốc tê, khiến hai chân bà ta không còn nghe theo sai khiến.

Mà sau khi nhanh chóng thôn phệ huyết nhục của Khương Vân Bà, tứ chi của quái vật lại mọc ra với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nó lại lao về phía những người khác.

Những kẻ còn sống sót không một ai thoát khỏi lòng bàn tay của quái vật.

Gần như ngay trước mặt bọn họ, quái vật nuốt chửng tất cả sạch sẽ.

Đinh Vũ là một trong những kẻ cuối cùng bị nuốt chửng, còn chưa đợi quái vật đến gần đã bị hù chết. ...

Trên mặt nước, từng gợn sóng lan tỏa.

Ngay sau đó, nhóm Tô Thần lần lượt trồi lên.

Minh khí nặng nề suýt chút nữa khiến mấy người không nổi lên được, phải vứt bỏ phần lớn minh khí lại đáy nước, mọi người mới

thành công lên thuyền.

Trên thuyền còn hơn mười người ở lại để tiếp ứng. "Tô tiên sinh, sao không thấy huynh đệ Đinh gia chúng tôi lên?" "Tô tiên sinh, gia chủ chúng tôi đâu?" Người của Đinh gia và Khương gia nhao nhao vây lại.

Bọn họ muốn từ chỗ Tô Thần nhận được một câu trả lời, nhưng lại không dám nói quá to, sợ Tô Thần cảm thấy bọn họ đang bức bách. "Ở bên dưới ấy, đang đợi các người xuống tiếp ứng bọn họ!" Tô Thần vừa nói vừa đặt Hắc Bối Lão Lục trên lưng xuống. "Khụ khụ!" Động tác mạnh khiến Hắc Bối Lão Lục ho khan hai tiếng.

Gã đã tỉnh từ sớm, nhưng thấy Tô Thần đang cõng mình nên im hơi lặng tiếng, giả vờ tiếp tục hôn mê. "Cái lão già chết tiệt này, tỉnh từ sớm rồi mà còn nằm ườn trên lưng ta." Tô Thần trừng mắt nhìn Hắc Bối Lão Lục. "Đau toàn thân, đi không nổi." Hắc Bối Lão Lục thở hắt ra một hơi dài. "Nghỉ ngơi cho tốt đi, hạ mộ kết thúc rồi, xử lý chút chuyện là chúng ta có thể rời khỏi đây." Tô Thần dặn dò một câu, sau đó ra hiệu cho Dịch Tiêu.

Ngay sau đó, Dịch Tiêu dẫn người Dịch gia đi về phía đám người Đinh gia và Khương gia.

Thừa lúc đối phương không chú ý, dùng súng tiểu liên giết sạch đám người này.

Sau đó, Tô Thần lại cho người Dịch gia còn ở trên bờ xuống nước lần nữa, vớt toàn bộ số minh khí dưới đáy lên.

Chuyện ở đây đã xong, cuối cùng cũng có thể rời đi. ...

Vài ngày sau, mọi người xuất hiện tại Dịch Gia Trại.

Lần này Dịch Gia Trại cũng tổn thất không ít người, có gần hai mươi thanh niên trai tráng vĩnh viễn nằm lại trong Tổ Nguyên Kim

Thang.

Một phần chết khi đối mặt với cương thi, một phần bị người của Đinh gia và Khương gia giết.

Còn người mà Đinh gia và Khương gia mang đến thì gần như toàn quân bị diệt. "Tu chỉnh một thời gian, cô dẫn người Dịch gia đi tiếp quản Đinh gia và Khương gia." Tô Thần phân phó.

Đinh gia và Khương gia hiện tại không đáng để lo ngại. "Đuổi hết bọn họ đi sao?" Dịch Tiêu suy tư. "Giết sạch!" Tô Thần ra lệnh, "Trừ ác vụ tận!" Đã náo đến nước này, không giết sạch người Đinh gia và Khương gia, chẳng lẽ còn đợi bọn họ tìm đến cửa báo thù sao?

Tô Thần thì không sợ, nhưng Tô Gia Thôn còn rất nhiều người.

Đó đều là những thân nhân có quan hệ huyết thống, máu mủ tình thâm với Tô Thần.

Tô Thần không muốn để họ phải chịu sự báo thù của Đinh gia và Khương gia. "Được!" Dịch Tiêu gật đầu, "Vậy..." Cô vốn định hỏi gì đó, nhưng lại dục ngôn lại chỉ. "Sao thế?" Tô Thần hỏi. "Không có gì!" Dịch Tiêu lắc đầu.

Trong lòng cô biết rõ, sau khi chuyện Tổ Nguyên Kim Thang kết thúc, Tô Thần sẽ rời đi.

Dịch Tiêu rất muốn cùng Tô Thần rời đi, nhưng cô lại là gia chủ Dịch gia, hơn nữa chuyện tiếp theo còn rất nhiều, đặc biệt là việc san bằng dư nghiệt hai nhà Đinh, Khương.

Khi nhìn về phía Tô Thần, ánh mắt Dịch Tiêu tràn đầy tình ý.

Nếu Tô Thần có thể ở lại Dịch gia thêm một thời gian thì tốt biết bao. "Đến lúc đó cô tới Tô gia một chuyến, tôi phái ít người giúp cô san bằng Đinh gia và Khương gia." Tô Thần dặn dò một câu.

Chương 158

Đợi sau khi Đinh gia và Khương gia bị diệt, Tam Giang Thủy Tiêu chỉ còn lại Dịch gia.

Bọn họ có thể chưởng quản ba con sông lớn, có tài bảo lấy mãi không hết. ...

Màn đêm buông xuống, trăng sáng treo cao.

Gió đêm thổi nhẹ, rừng trúc bên cạnh nhà sàn lay động dưới ánh trăng.

Tô Thần nằm trên giường, ngắm nhìn vầng trăng tròn. "Két!" Cửa phòng bị đẩy ra, Dịch Tiêu quang minh chính đại đi vào, không còn lén lút như trước nữa.

Cô thành thạo cởi bỏ y phục, nằm xuống bên cạnh Tô Thần.

Cứ như vậy, một giờ sau, Tô Thần mồ hôi đầm đìa.

Dịch Tiêu thân mật nằm trên ngực Tô Thần, miệng nhỏ nhẹ nói: "Cưới em được không?

Em không cầu xin gì khác, chỉ muốn một cái danh phận." "Yên tâm đi, tôi sẽ không để cô chịu ủy khuất." Tô Thần ôm chặt lấy Dịch Tiêu.

Mộc đã đóng thuyền, gạo nấu thành cơm.

Tô Thần khẳng định sẽ không vứt bỏ Dịch Tiêu.

Huống hồ tư sắc của Dịch Tiêu cũng không tệ, dáng người lại càng là thượng hạng.

Tiếp theo, Tô Thần ở lại Dịch gia thêm khoảng một tuần.

Trong một tuần này, Tô Thần và Dịch Tiêu hoàn hôn.

Tuy nhiên hệ thống không hề nhắc nhở, xem ra cho dù thành thân rồi, Dịch Tiêu vẫn là người của Dịch gia.

Đợi đến khi nào cô giao ra vị trí tộc trưởng, triệt để trở thành người tự do, thì mới có thể đi tìm Tô Thần.

Dịch Tiêu tin rằng ngày đó sẽ không quá xa.

Đợi giải quyết xong Đinh gia và Khương gia, rồi ổn định lại Dịch gia, cô liền có thể làm chưởng quầy rảnh rỗi. ...

Một tuần tu chỉnh, thương thế của Hắc Bối Lão Lục đã khôi phục kha khá, mặc dù sắc mặt còn hơi tái nhợt nhưng đã có thể xuống giường đi lại.

Vào một buổi sáng đẹp trời, Tô Thần dẫn theo Hắc Bối Lão Lục, Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ cùng khởi hành trở về Tô Gia Thôn.

Suốt dọc đường phong trần mệt mỏi, đợi khi về đến thành Trường Sa đã là chuyện của mấy ngày sau.

Việc đầu tiên sau khi ra khỏi ga tàu hỏa, Tô Thần liền đi thẳng đến cửa hàng đồ cổ nhà mình.

Cửa tiệm đã trang hoàng gần xong.

Bà chủ nhỏ Doãn Tân Nguyệt ngồi trên quầy, tay nhẹ nhàng day trán, nhìn ngắm đồ đạc trong tiệm.

Về cơ bản không có vấn đề gì lớn, chỉ là thiếu một số bảo vật trấn tiệm. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến. "Tệ điếm vẫn chưa bắt đầu buôn bán đâu, chư vị nếu muốn mua đồ, e rằng phải thất vọng rồi." Doãn Tân Nguyệt đầu cũng không ngẩng lên nói. "Không phải mua đồ, là đến tìm bà chủ, có được không?" Tô Thần cười đáp lại.

Bên tai Doãn Tân Nguyệt truyền đến âm thanh quen thuộc, cô lập

tức mày hớn hở, trong nháy mắt đứng bật dậy từ trên ghế, kích động lao vào lòng Tô Thần: "Chàng rốt cuộc cũng về rồi." Thời gian qua Doãn Tân Nguyệt độc thủ không phòng, nỗi nhớ nhung da diết khôn nguôi. "Mọi việc xử lý xong xuôi rồi, bọn ta cũng vội vã chạy về nhà, nhưng lộ trình xa quá." Tô Thần nhẹ nhàng vuốt ve Doãn Tân Nguyệt, "Đi thôi, về nhà trước đã." "Tiểu Thần!" Tứ Thúc nghe thấy tiếng động, từ trên lầu đi xuống, "Chuyến này đi cũng lâu đấy nhỉ." Thấy trưởng bối xuống, Doãn Tân Nguyệt có chút xấu hổ thoát khỏi vòng tay Tô Thần, đứng bên cạnh hắn.

Cô dù sao cũng là Tộc trưởng phu nhân, nhất định phải thời thời khắc khắc chú trọng ngôn hành cử chỉ của mình. "Đường xá xa xôi, đi lại bất tiện, không còn cách nào khác." Tô Thần cười nói, "Tứ Thúc, cửa tiệm trang hoàng thế nào rồi?" "Cơ bản hoàn công rồi, chỉ đợi nghi thức khai trương thôi." Tứ Thúc nói, "Chẳng phải đang đợi cháu về cầm trịch sao." "Trước tiên chọn ngày lành tháng tốt, sau đó còn phải mời một số danh gia vọng tộc qua làm nóng không khí." Đặt tiệc rượu khách sạn, mời biểu diễn tạp kỹ... lặt vặt cũng cả đống chuyện lớn nhỏ.

Tứ Thúc thời gian này mệt đến mức suýt chút nữa không thẳng lưng lên nổi. "Không tệ!" Tô Thần lên lầu, lại ra hậu viện tham quan một lượt, cảm thấy tiền bỏ ra không uổng.

Cơ bản đều trang hoàng theo ý của hắn. "Vẫn là cháu thiết kế tốt!" Tứ Thúc khen ngợi, "Thời gian qua chú dạo quanh thành Trường Sa cũng xem qua không dưới một trăm cửa tiệm lớn nhỏ, vẫn là lần đầu tiên thấy kiểu trang hoàng như chúng ta." "Quả thực mới lạ, chắc chắn sẽ thu hút không ít người." "Đúng rồi, chú còn định mời lão Tộc trưởng qua xem thử, ai ngờ ông ấy sống chết không chịu đi." "Cháu hôm nào khuyên ông ấy thử xem, dù sao cũng là sản nghiệp của nhà mình, không đến xem sao được?" Tứ Thúc lầm bầm vài câu. "Đợi đến

ngày khai trương, lão Tộc trưởng sẽ tới thôi." Tô Thần trong lòng biết rõ, sở dĩ lão Tộc trưởng không đến là muốn triệt để buông quyền.

Hiện tại ông ấy chủ yếu lo việc giáo dục con cháu trong Tô Gia Thôn.

Một khi can thiệp vào các phương diện khác sẽ làm tổn hại đến uy nghiêm của Tô Thần.

Ông ấy giờ đây chỉ coi mình là một ông già nhỏ trong thôn, chuyện lớn chuyện nhỏ do Tô Thần quyết định là được.

Nếu có việc cần dùng đến ông già này, chỉ cần Tô Thần nói một câu, ông ấy lên núi đao xuống biển lửa đều được. "Được rồi, vậy đợi khai trương rồi mời lão Tộc trưởng qua." Tứ Thúc gật đầu. "Vậy Tứ Thúc cứ lo việc ở tiệm, cháu về thôn một chuyến." Tô Thần nói. "Đi đi, về sớm nghỉ ngơi, chuyến này chắc chắn bị giày vò đủ mệt rồi." Tứ Thúc phất phất tay. ...

Mỗi lần hạ mộ, khó khăn nhất không phải là các loại cơ quan, tinh quái trong mộ, mà là lộ trình đi về.

Thời đại này, tàu hỏa chỉ thông đến một số thành phố lớn.

Những thành phố nhỏ chỉ có đường đất, có những nơi ngay cả đường lớn cũng không có, chỉ có vài con đường mòn quanh co trên núi, chỉ có thể trèo đèo lội suối, dựa vào hai cái chân.

Đi trên phố, Doãn Tân Nguyệt khoác tay Tô Thần.

Một chiếc ô tô màu đen chạy lướt qua hai người. "Mua xe đi!" Tô Thần bỗng nhiên nói.

Nhớ lúc mới xuyên việt tới, lần đầu Tô Thần đến thành Trường Sa đã muốn mua ô tô.

Tiếc là Tô Gia Thôn khi đó thực sự quá nghèo.

Nhưng Tô Gia Thôn ngày nay đừng nói mua một chiếc, cho dù mua ba chiếc cũng dư dả. "Như vậy sau này chàng về Tô Gia Thôn cũng tiện." Tô Thần suy tính, "Còn có một số đồ đạc, cũng có thể vận chuyển từ Tô Gia Thôn đến thành Trường Sa." "Vậy thì mua!" Doãn Tân Nguyệt vung tay, cô hiện tại là đại quản gia của cả Tô Gia Thôn, chủ yếu quản lý tài chính.

Người trong tộc từ lớn đến nhỏ muốn dùng tiền đều phải chi từ chỗ cô.

Doãn Tân Nguyệt cũng không phải người keo kiệt, chỉ cần trong thôn thực sự có nhu cầu, nhất định sẽ cấp.

Đương nhiên, cô cũng không dễ bị lừa gạt.

Muốn lừa tiền từ chỗ cô, cơ bản là người si nói mộng.

Tô Gia Thôn hiện nay đang trong thời kỳ phát triển tốc độ cao.

Nhất định phải nắm bắt tốt mỗi một cơ hội.

Chương 159

Tuy nói cổ đổng hành của Tô gia hiện tại không sánh bằng Tân Nguyệt Phạn Điếm ở Kinh thành, nhưng Doãn Tân Nguyệt tin rằng sẽ có một ngày, cổ đổng hành của bọn họ cũng sẽ vang danh, không kém gì Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Đến lúc đó để cha cô nhìn xem, người đàn ông của cô ưu tú đến nhường nào. ...

Đường xá mệt nhọc, hôm nay chắc chắn không mua được xe.

Mọi người về Tô Gia Thôn trước.

Lúc này đã vào thu, đang là mùa thu hoạch.

Đây là thời kỳ gặt lúa muộn, trong ruộng lúa bên đường, những tá điền dài hạn và ngắn hạn đang mồ hôi như mưa dưới ánh mặt trời.

Trên đất núi thì trồng ngô và lúa mì.

Ngô đã qua kỳ thu hoạch, hiện tại đang trồng lúa mì.

Đợi đến sang năm, đất núi sẽ xuất hiện một mảng lớn ruộng lúa mì vàng óng.

Gần hai nghìn mẫu tộc điền, hơn nữa mỗi mẫu tộc điền thu hoạch cao đạt 700%, độ phì nhiêu của đất đai kinh người.

Theo tính toán của Tô Thần, đợi đến năm sau có thể thử trồng lúa nước một năm hai vụ.

Thành Trường Sa nằm ở phía nam, lượng mưa dồi dào.

Theo lý mà nói trồng một năm hai vụ là khả thi, chỉ là vì vấn đề độ phì nhiêu của đất, cần một khoảng thời gian để đất nghỉ.

Hiện tại tộc điền có hệ thống gia trì, ngược lại không cần lo lắng

nhiều như vậy.

Một năm hai vụ, lương thực thu hoạch từ ruộng nước mỗi năm sẽ tăng gấp đôi.

Sau khi gặt lúa xong, sẽ còn sót lại một ít bông lúa rơi rụng dưới ruộng.

Lục thúc Tô Nhân Tu đứng bên bờ ruộng giám sát, còn dẫn theo vài thanh niên Tô gia.

Rất nhiều lưu dân đứng bên bờ ruộng, trân trân nhìn vào. "Tiểu Thiên, em đi nói với Lục thúc một tiếng, lúa gặt xong rồi thì không cần quản nữa.

Những bông lúa rơi rụng dưới ruộng cứ để cho các lưu dân nhặt đi." Tô Thần dặn dò một câu. "Được rồi, Thần ca." Tô Nghĩa Thiên tách khỏi đội ngũ, đi về phía Lục thúc Tô Nhân Tu.

Tô Thần làm như vậy cũng là nhượng lợi cho dân, những lưu dân này cũng không dễ dàng gì.

Trước đó ngày nào cũng chịu đói, suýt chút nữa không sống nổi.

Nếu không phải Tô Gia Thôn tuyển không ít tá điền từ trong đám lưu dân này, trả tiền công cho họ, mới giúp họ miễn cưỡng có cơm ăn.

Nếu nhà đông người, vẫn khó tránh khỏi phải chịu đói.

Có thể mót lúa, cũng có thể ăn thêm vài miếng cơm no.

Đối đãi với những người này, Tô Thần vẫn rất tốt.

Chỉ cần họ thành thật nghe lời không làm loạn, Tô Thần chắc chắn sẽ giúp đỡ.

Nhưng nếu giống như Đinh gia và Khương gia không biết điều, tùy thời muốn phản cắn một miếng, thì chờ đợi bọn họ sẽ là đòn sấm sét. "Lưu dân quanh đây càng ngày càng nhiều, đều biết có thể kiếm

miếng cơm ăn ở Tô Gia Thôn." Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng nói, "Nhưng công nhân mà Tô Gia Thôn chúng ta cần cũng có hạn.

Em thấy hay là nghĩ cách chế tài một chút đi.

Nếu không cứ tiếp tục thế này, sớm muộn gì cũng xảy ra vấn đề." Tô Gia Thôn chẳng qua chỉ có vài chục nhân khẩu, nhưng bên ngoài Tô Gia Thôn tụ tập ít nhất vài vạn lưu dân. "Yên tâm đi, qua một thời gian nữa anh còn muốn mua đất." Tô Thần cười nói, "Đến lúc đó còn thiếu nhân thủ, cứ để họ ở bên ngoài đi." Tô Gia Thôn hiện nay nói kim bích huy hoàng thì hơi khoa trương, nhưng tuyệt đối được coi là phồn vinh.

Trong thôn đã xuất hiện mấy cửa tiệm, còn có rất nhiều tiểu thương buôn bán nhỏ.

Mà ở ngoại vi Tô Gia Thôn, có nơi dựng nhà tranh vách đất, lều gỗ đơn sơ, còn có người không có chỗ ở trực tiếp ngủ trên đất.

Hoàn cảnh bẩn thỉu hỗn loạn.

Không còn cách nào, thời thế chính là như vậy.

Bị bức đến đường cùng, đói đến phát điên thì chuyện gì cũng dám làm.

Còn có rất nhiều lưu dân muốn vào Tô Gia Thôn xin ăn.

Nhưng nhìn thấy những nòng súng đen ngòm, những người này không dám vào, chỉ có thể trơ mắt đứng nhìn.

Tô Thần còn phân phó lão Tộc trưởng tranh thủ thời gian dẫn người đi phát cháo.

Cũng phải cho họ một cơ hội sống sót chứ.

Chỉ có để họ sống, có cái để trông chờ, mới có thể khiến đám lưu dân này ổn định.

Nếu không thì kẻ đi chân đất không sợ người đi giày, đằng nào cũng chết, chi bằng đại náo một phen.

Tô Thần vừa thiết lập lô cốt, tăng cường phòng ngự cho Tô Gia Thôn, đồng thời cũng đang ổn định đám lưu dân này.

Không còn cách nào khác, trừ phi giết sạch bọn họ.

Nếu không, đám lưu dân này chắc chắn sẽ ở lì ngoài Tô Gia Thôn không đi.

Chuyện này có mặt tốt mặt xấu, mặt tốt là nguồn lao động dồi dào.

Tô Gia Thôn ít người, chỉ có thể tuyển công nhân từ lưu dân, giải quyết được rất nhiều phiền toái.

Sau này Tô Thần còn định xây nhà miễn phí giúp những người này, nhưng nhà chắc chắn không phải xây không, mỗi tháng sẽ khấu trừ một phần từ tiền công của họ.

Đêm đó.

Tô Thần nằm trên giường, Doãn Tân Nguyệt gối đầu lên tay hắn.

Sau một hồi mây mưa, Doãn Tân Nguyệt mồ hôi đầm đìa toàn thân.

Cô ôm chặt lấy Tô Thần, từ khi kết hôn đến nay, hai người luôn như hình với bóng.

Mãi đến lần này cô mang thai, Tô Thần đi Dịch Gia Trại mới không đi cùng.

Lúc mới đầu, Doãn Tân Nguyệt còn có chút không quen, nhưng trong lòng cô cũng hiểu, mình đi theo Tô Thần xuống mộ, có đôi khi cũng sẽ trở thành gánh nặng cho hắn.

Đồng thời, Tô Thần cũng chậm rãi mở miệng nói: "Lần này đi

Dịch Gia Trại, tôi đã cưới cô nương Dịch Tiêu." "Chuyện này..." Doãn Tân Nguyệt trầm mặc một lát, "Chàng yên tâm, thiếp sẽ không giận đâu." Người đàn ông ưu tú, bên cạnh sao có thể chỉ có một người phụ nữ?

Những vương hầu tướng lĩnh, đạt quan quý nhân kia có ai không phải tam thê tứ thiếp?

Doãn Tân Nguyệt thực ra đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Trước đó Dịch Tiêu đến Tô Gia Thôn, với tư cách là Tộc trưởng phu nhân, mặc dù Doãn Tân Nguyệt không giao lưu trực diện với Dịch Tiêu, nhưng cũng qua loa biết được mục đích bọn họ đến.

Khi đó Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn giữ im lặng.

Hiện tại, Doãn Tân Nguyệt không nói là ủng hộ quyết định của Tô Thần bao nhiêu, nhưng tuyệt đối sẽ không phản đối.

Cô là người vào cửa trước, luận gia thế, bối cảnh, nhất định sẽ là chính thất đại phòng.

Những người khác muốn vào, chỉ có thể làm lẽ.

Chương 160

Con của cô cũng là đích tử, có quyền thừa kế tất cả tài sản của Tô gia.

Thấy Doãn Tân Nguyệt hiểu chuyện như vậy, Tô Thần cũng có chút cảm động. ...

Sáng hôm sau.

Tô Thần đưa Doãn Tân Nguyệt đến một hãng buôn nước ngoài (Dương hành) nằm ở thành Trường Sa.

Ông chủ của hãng buôn này là người Mỹ (Mỹ Lệ Quốc), mái tóc dài vàng óng, mặc âu phục thắt nơ, cả người trông rất lịch sự.

Thời đại này muốn mua ô tô, chỉ có thể thông qua các hãng buôn và lãnh sự quán, nhờ họ nhập khẩu.

Nếu thân phận và địa vị cao đến một mức độ nhất định, các lãnh sự quán cũng sẽ tặng ô tô cho một số đạt quan quý nhân để lôi kéo, thu lợi cho mình.

Nếu không có lợi ích qua lại, trả cho họ một khoản phí lao vụ, họ cũng sẽ đi lo lót quan hệ, nhập khẩu ô tô về.

Quy căn kết để, nền tảng công nghiệp lúc này quá yếu, vẫn chưa thể chế tạo xe.

Tô Thần là nhờ vào quan hệ của Bố phòng quan Trường Sa Trương Đại Phật Gia mới gặp được ông chủ Henry của hãng buôn.

Không nể mặt tăng cũng nể mặt phật, Henry nhiệt tình mời Tô Thần vào phòng bao phía sau.

Một cô gái dáng người cao ráo, da trắng, khí chất xuất chúng bước

vào pha trà cho Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt.

Thừa dịp này, Henry trực tiếp mở miệng: "Tô Thần tiên sinh, nghe nói ngài muốn mua ô tô.

Chọn hãng buôn của chúng tôi là sự lựa chọn chính xác nhất.

Chỉ không biết Tô tiên sinh muốn mua mẫu xe nào?" Lúc này trên thị trường loại xe hot nhất là xe Ford, thương hiệu cao cấp thì có Buick và Studebaker.

Trong đó rẻ nhất là Ford Model T, cũng cần đến ba nghìn đại dương. "Cứ mua Ford đi!" Tô Thần suy tính một lát.

Xe Studebaker cần bốn năm nghìn đại dương, giá cả đắt đỏ.

Hơn nữa lúc này tiền xăng dầu và phí bảo dưỡng ô tô cũng không phải con số nhỏ. "Tô tiên sinh, xe Ford do quốc gia chúng tôi sản xuất, tôi xin gọi đó là chiếc xe tốt nhất thế giới!" Henry lập tức tâng bốc một hồi.

Tô Thần trả trước một nửa tiền cọc, số tiền còn lại đợi xe về rồi thanh toán nốt.

Đương nhiên, Tô Thần cũng không sợ đối phương chạy làng.

Người phương Tây lúc này tuy thế lực lớn, nhưng vẫn chưa đạt đến trình độ vô pháp vô thiên.

Hơn nữa hãng buôn của hắn còn nằm ở đây!

Người Tô Gia Thôn cũng không phải dễ đối phó. "Tô tiên sinh, tôi nghe nói ngài định mở một cửa hàng đồ cổ, nếu khai trương, xin hãy thông báo cho tôi một tiếng." Henry nói, "Đến lúc đó tôi nhất định sẽ tới ủng hộ!" "Nhất định!" Tô Thần gật đầu.

Lúc khai trương quả thực có người nước ngoài đến ủng hộ cũng tăng thêm thể diện.

Giao tiền cọc xong, Tô Thần liền rời đi.

Ô tô đi đường biển về còn phải mất hai ba tháng, vẫn còn sớm. ...

Sau khi rời khỏi hãng buôn, Tô Thần đến cửa hàng đồ cổ.

Vị trí địa lý nơi này đích xác có hơi hẻo lánh, nhưng được cái yên tĩnh.

Tứ Thúc ngồi trên ghế, thương lượng chi tiết với Tô Thần. "Tiểu Thần à, ngày khai trương cháu phải định cho rõ!

Bên chú cũng tiện phát thiệp mời." Tứ Thúc giao quyền quyết định ngày giờ cho Tô Thần. "Vậy thì ba ngày sau đi!" Tô Thần nghĩ ngợi rồi quyết định, "Ba ngày sau nghi khai trương, động thổ, xuất hành, ngày giờ cũng coi như không tệ.

Định vào mười giờ sáng ba ngày sau đi!

Về danh sách khách mời, chú gửi cho Bố phòng quan Trương tiên sinh một bản, còn có Hoắc gia, Ngô gia..." Tô Thần lên một danh sách đại khái khoảng mười mấy người.

Tuy người không nhiều nhưng đều là quyền quý địa phương.

Thể diện chắc chắn sẽ không kém cạnh ai. "Còn các chi tiết khác, chú tự mình châm chước đi!" Tô Thần phân phó.

Đã là khai trương thì nhất định phải náo nhiệt.

Múa lân, tạp kỹ, hát kịch... nhất định phải hồng hỏa!

Pháo hoa pháo trúc các loại cũng không thể thiếu.

Còn cách bài trí trong cửa hàng đồ cổ cũng nhất định phải hỉ khánh một chút.

Những việc vặt vãnh này đều cần người đi làm.

Tô Thần làm ông chủ chỉ tay năm ngón, mọi việc đành dồn lên

người Doãn Tân Nguyệt và Tứ Thúc.

Dựa vào lượng lớn minh khí Tô Thần mang về từ Tổ Nguyên Kim Thang, cửa hàng đồ cổ lúc này cũng đã có mấy chục món trấn quán chi bảo.

Theo ý tưởng của Doãn Tân Nguyệt, sau này còn có thể tổ chức đấu giá hội, mời rộng rãi các đại gia tộc và thế lực nam bắc đến tham gia đấu giá.

Tiến thêm một bước tạo dựng danh tiếng! ...

Tô Gia Thôn.

Đang là mùa thu hoạch, Tô Thần đội một chiếc nón lá che nắng, đi trên bờ ruộng của tộc điền.

Tá điền ngắn hạn mà Tô gia thuê càng lúc càng nhiều.

Dưới ruộng lúa, đám lưu dân đội nắng gặt lúa.

Bên bờ ruộng còn có không ít người già và trẻ em, đợi đến khi thửa ruộng này gặt xong, bọn họ sẽ ùa xuống mót lúa. "Là Tô tộc trưởng đến rồi!" Trong đám đông, đột nhiên có người hô lên một tiếng.

Ngay sau đó, tất cả mọi người đều nhìn về phía Tô Thần, bọn họ kích động ùa về phía hắn. "Tô tộc trưởng, đại ân đại đức của ngài, già trẻ nhà chúng tôi một đời không quên!" Người nói câu này là một bà lão, năm tai hoang, cả nhà bọn họ suýt chút nữa thì chết đói.

May mà Tô gia tuyển con trai bà làm tá điền dài hạn, mỗi tháng phát tiền công, mới giúp cả nhà già trẻ bọn họ được ăn no. "Tô tộc trưởng, Tô gia còn thiếu lao động không?

Con trai tôi sức khỏe rất tốt, làm ruộng lại càng là một tay hảo thủ..." Cũng có người muốn Tô Thần mở miệng vàng, cho con cái họ

vào Tô gia làm tá điền dài hạn.

Thực sự không được thì làm ngắn hạn cũng được.

Chương 161

"Tô lão gia, tôi không biết làm việc khác, nhưng làm mộc mấy chục năm rồi, Tô gia còn thiếu thợ mộc không?" "..." Những người này mồm năm miệng mười vây quanh Tô Thần.

Đối với bọn họ mà nói, chỉ có ôm chặt lấy cái cây lớn Tô Gia Thôn này mới có thể sống sót. "Chuyện tuyển người này có người chuyên trách phụ trách, mọi người có thể đi tìm Tứ Thúc của tôi!" Tô Thần nói, "Mọi người yên tâm, Tô Gia Thôn chúng tôi nhất định sẽ không bạc đãi mọi người!" Lúc này đang là cuối thu, ánh mặt trời chói chang chiếu xuống nên cũng không thấy lạnh.

Tô Thần nhìn đám lưu dân trước mắt, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Hắn cũng không còn cách nào khác, tộc điền của Tô gia có hạn, trước mắt không thể chiêu mộ được nhiều người như vậy.

Hơn nữa, xung quanh Tô Gia Thôn hầu như mỗi ngày đều tăng thêm vài trăm lưu dân, mắt thấy sắp vào đông rồi, số lượng lưu dân kéo đến sẽ ngày càng nhiều.

Tô Gia Thôn tuy rằng vẫn luôn phát cháo, nhưng cũng không gánh nổi lượng người quá lớn.

Chiếu theo số lượng lưu dân hiện tại, mỗi ngày hầu như phải bỏ ra gần năm ngàn cân gạo.

Ruộng đất bình thường một mẫu năng sản ba bốn trăm cân gạo, tộc điền Tô Gia Thôn nhờ hiệu suất tăng 700% nên có thể sản xuất hai ba ngàn cân.

Một ngày hầu như ăn hết thu nhập của hai mẫu đất.

Tô Thần có thể làm việc thiện, nhưng sẽ không đem toàn bộ tài

sản của mình ra làm từ thiện.

Hắn không phải là lạn người tốt, chỉ làm những việc trong phạm vi năng lực của mình.

Mỗi ngày phát cháo hai lần, ấn định ở mức năm ngàn cân, sẽ không mở rộng thêm.

Người nhiều cháo ít, cháo hết thì thôi.

Nếu ai không kịp thì đành đợi ngày hôm sau vậy. "Tô lão gia!" Các lưu dân đồng loạt quỳ xuống, dập đầu về phía Tô Thần. "Tô lão gia, sắp đến mùa đông rồi, chúng tôi đừng nói là củi lửa qua đông, ngay cả lương thực cũng không đủ ăn, ngài hãy phát phát thiện tâm, thu nhận chúng tôi vào đi." Đám lưu dân nước mũi nước mắt giàn giụa khóc lóc với Tô Thần, muốn để Tô Thần đại phát thiện tâm, giúp bọn họ một tay vượt qua mùa đông lạnh giá này. "Các ngươi đây là đang ép ta?" Tô Thần sầm mặt lại.

Xem ra bản thân mình vẫn còn quá dễ nói chuyện.

Thân là Tộc trưởng, nhất định phải ân uy tịnh thi.

Không chỉ đối với người Tô gia, mà đối với đám lưu dân này cũng vậy.

Một bát cơm dưỡng ân, một đấu gạo dưỡng thù.

Câu nói xưa không hề sai.

Đối đãi với đám lưu dân này quá tốt, ngày nào cũng phát cháo, nếu ngày nào đó không phát nữa, e rằng bọn họ còn sẽ ghi hận Tô Thần trong lòng, cảm thấy Tô Thần vi phú bất nhân.

Theo tiếng nói của Tô Thần rơi xuống, đám lưu dân đều ngẩn ra.

Trong ấn tượng của bọn họ, Tô Thần vẫn luôn là một người tốt bụng, các lưu dân truyền miệng nhau, nói tân Tộc trưởng Tô gia thích

nhất là làm việc thiện.

Cho nên những người này mới nghĩ đến chuyện cầu xin Tô Thần ngay trước mặt, muốn để Tô Thần giúp bọn họ một tay.

Ai ngờ Tô Thần hôm nay lại sa sầm mặt mày.

Đám lưu dân đều cúi đầu, không dám mở miệng nữa. "Ruộng đất của Tô Gia Thôn hiện tại tổng cộng hai ngàn mẫu, người cần dùng chỉ có bấy nhiêu." Tô Thần chậm rãi mở miệng nói, "Trong số các người có không ít người nhà có tráng lao lực đang làm việc tại Tô gia.

Nếu các người còn muốn vào, ta có thể đuổi hết đám trường công đã tuyển trước đó đi, rồi tuyển lại từ trong đám các người." Những người trong nhà không có ai làm trường công, đoản công cho Tô gia nghe được tin tức này thì cao hứng đến mức mày phi sắc vũ.

Tuyển lại có nghĩa là bọn họ cũng có cơ hội.

Nhưng những người có người nhà đang làm trường công cho Tô gia nghe xong thì hối hận xanh ruột.

Thế là mâu thuẫn giữa Tô gia và lưu dân, trong nháy mắt biến thành mâu thuẫn giữa chính các lưu dân.

Chính xác mà nói, chuyển biến thành mâu thuẫn giữa lưu dân có cuộc sống ổn định và lưu dân ăn không đủ no.

Bọn họ sẽ không còn thù địch Tô gia, mà chỉ thù địch những kẻ mỗi tháng đều lãnh được tiền công kia.

Sau đó, Tô Thần bước qua đám đông.

Lục thúc Tô Nhân Tu vẫn luôn giám công, dẫn theo hai người đi tới đi lui giữa bờ ruộng. "Tiểu Thần!

Phía Cổ Đổng Hành thế nào rồi?" Lục thúc đi tới dò hỏi. "Định là ba ngày sau khai trương." Tô Thần nói, "Gần đây bắt đầu bố trí khẩn

trương lên một chút, việc cần làm vẫn còn rất nhiều." "Vẫn là thiếu nhân thủ a!" Lục thúc thở dài một hơi, "Người Tô Gia Thôn chúng ta vẫn là quá ít." Cả Tô Gia Thôn tính cả thành viên biên ngoại cũng chỉ hơn bốn mươi người.

Mà sự tình trong trong ngoài ngoài gia tộc thực sự là quá nhiều.

Căn bản làm không xuể.

Còn đám lưu dân kia, làm trường công thì được, chứ nhiều việc quan trọng vẫn là chỉ có thể giao cho người trong nội bộ gia tộc làm mới có thể yên tâm. "Lão Tộc trưởng thời gian qua vẫn luôn tìm kiếm tộc nhân thất lạc bên ngoài, hình như đã có tin tức rồi." Lục thúc Tô Nhân Tu nói, "Bọn họ hình như đang trên đường trở về." Nghe vậy, Tô Thần gật gật đầu.

Những tộc nhân này đa số là người đi làm ăn xa trong hai năm nay, không còn cách nào khác, Tô Gia Thôn khi đó nghèo rớt mùng tơi, đến lúc Tô Thần xuyên việt qua, cả Tô Gia Thôn gom góp lại chỉ có ba đồng đại dương.

Chút tiền ấy cần nuôi sống hơn ba mươi miệng ăn!

Nếu không phải Tô Thần dẫn người trong tộc xuống mộ, e rằng hơn ba mươi người này đều phải chết đói.

Thời cục động loạn, biết bao nhiêu người không có đường sống.

Giống như đám lưu dân trước mắt, đại đa số đều là tình huống này. "Lục thúc, còn một chuyện nữa, đám lưu dân này phải tăng cường quản lý!" Tô Thần dặn dò, "Lưu dân quá nhiều, chung quy sẽ có chút tai họa!

Hộ vệ đội hiện nay có bao nhiêu người rồi?" "Người Tô gia chúng ta có 12 người, lại chiêu mộ thêm năm mươi người từ trong đám lưu dân." "Bất quá chúng ta không phát súng cho đám lưu dân đó, cứ một

người Tô gia dẫn theo bốn lưu dân!

Đám lưu dân cầm đao, cũng có chút uy hiếp lực." Có thể làm cũng chỉ có bấy nhiêu. "Được, cứ làm như vậy trước đi!" Tô Thần gật đầu.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chỉ thấy một chàng trai trẻ cùng lứa với Tô Thần hớt ha hớt hải chạy tới. "Thần ca, Chá Cô Tiếu còn có Hồng Cô Nương bọn họ đến rồi, còn dẫn theo mấy người lạ mặt!" Cậu ta vội nói, "Nhìn dáng vẻ mấy người đó, cảm giác không giống người thường!

Thần ca, anh mau về xem thử!" Người lạ mặt?

Chẳng lẽ...

Trong lòng Tô Thần đã có suy đoán.

Thế là Tô Thần ba bước thành hai, vội vã trở về biệt viện của mình.

Đến nơi, Tô Thần rốt cuộc cũng nhìn thấy một gương mặt quen thuộc — Tả Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu! "Trần Tổng Bả Đầu, nhiều ngày không gặp, vẫn khỏe chứ!" Tô Thần chắp tay. "Tô tiên sinh chê cười, tôi của hiện tại, thực sự không đảm đương nổi danh xưng Khôi thủ này!" Trần Ngọc Lâu cười khổ.

Thời gian qua, trên Thường Thắng Sơn đã xảy ra biến cố cực lớn, một trận ôn dịch quét qua địa phương bán kính vài trăm dặm.

Chương 162

Tả Lĩnh nhất mạch ngày ngày treo vải trắng, không ngừng có huynh đệ bỏ mạng xuống hoàng tuyền.

Xuống mộ bao nhiêu lần cũng chưa từng tổn thất nhiều huynh đệ như vậy!

Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng suýt chút nữa không gượng dậy nổi, sắp phải đi gặp Diêm Vương!

Vẫn là thời khắc mấu chốt, Hồng Cô Nương và Chá Cô Tiếu bọn họ tới, mang theo một cây Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo.

Dựa vào cây Cực Phẩm Lộc Hoạt Thảo này ngâm nước, cuối cùng cũng cứu được tính mạng mấy chục người.

Nhưng Tả Lĩnh nhất mạch đã triệt để tổn thương nguyên khí!

Tâm hôi ý lãnh, Trần Ngọc Lâu giải tán những anh em Tả Lĩnh còn sống.

Hắn cũng không muốn ở lại Thường Thắng Sơn nữa, dự định đến đầu quân cho Tô Thần.

Trần Ngọc Lâu từng ôn nhuận như ngọc, dáng vẻ phiên phiên công tử, nay râu ria xồm xoàm, cả người cũng không còn tự tin như trước.

Trên người toát ra vẻ suy đồi, tinh thần sa sút.

Nếu không phải Hồng Cô Nương ngăn cản, e rằng hắn đã tự sát xuống địa phủ báo danh, bồi táng cùng đám huynh đệ mất mạng kia!

Nửa đời trước ở vùng Tương Tây, Trần Ngọc Lâu cũng coi như hô phong hoán vũ, dẫn dắt hàng ngàn hàng vạn anh em Tả Lĩnh, nhất

hô bách ứng!

Thậm chí còn nâng đỡ quân phiệt như La Lão Oai!

Một trận ôn dịch qua đi, Tả Lĩnh nhất mạch xuống dốc không phanh, Trần Ngọc Lâu cũng đón nhận bước ngoặt cuộc đời mình.

Vốn dĩ Hồng Cô Nương cũng sẽ chết trong trận ôn dịch này, nhưng Tô Thần vô hình trung đã cứu Hồng Cô Nương một mạng, đưa cô về Tô Gia Thôn.

Đồng thời cũng gián tiếp giúp Trần Ngọc Lâu một tay.

Trận ôn dịch này kết thúc, Trần Ngọc Lâu vì để bù đắp lỗ hổng, sau khi xuống mộ đã bị mù mắt.

Mà số ít anh em Tả Lĩnh còn lại càng là thương vong thảm trọng.

Sau này Trần Ngọc Lâu liền thành Trần Hạt Tử đại danh đỉnh đỉnh, dựa vào sờ cốt xem bói để duy trì sinh kế! "Tô tiên sinh, tôi cũng định gia nhập Tô Gia Thôn!" Trần Ngọc Lâu lần nữa cười khổ nói.

Trong lúc gian nan nhất, là Hồng Cô Nương vẫn luôn khuyên bảo Trần Ngọc Lâu đến Tô Gia Thôn.

Bất luận thế nào, ở chỗ Tô Thần, tuyệt đối sẽ không bạc đãi hắn. `【Đinh!

Chúc mừng túc chủ thành công chiêu mộ biên ngoại nhân viên Trần Ngọc Lâu, gia tộc đẳng cấp tiến độ gia tăng 20%!】` Thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần! "Đó thật là đại hạnh sự của Tô gia ta!" Tô Thần cao hứng nói.

Hắn thật không ngờ, Hồng Cô Nương về một chuyến, cư nhiên lại có thu hoạch lớn như vậy.

Thực lực của Trần Ngọc Lâu tự nhiên không cần nói nhiều!

Bàn Sơn Tả Lĩnh, Phát Khâu Mạc Kim!

Bàn Sơn Khôi Thủ Chá Cô Tiếu, sau khi giải trừ nguyền rủa, đã không còn quá nhiều cố kỵ, lúc xuống mộ hung hãn dị thường!

Tả Lĩnh Khôi Thủ Trần Ngọc Lâu, nay tuy cô thân một mình, nhưng hắn cầm trong tay Tiểu Thần Phong, cũng có tạo nghệ bất phàm, hơn nữa đối với phong thủy nhất đạo cũng có kiến giải rất sâu.

Tô Thần tính là nửa cái Mạc Kim Giáo Úy, Trương Hồ Lô cũng tính nửa cái.

Trừ cái đó ra còn có Hắc Bối Lão Lục, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, có thể nói là nhân tài đông đúc!

Cả tòa biệt viện đã có vẻ hơi chật chội.

Trước đó Tô Thần bảo Lão Tộc trưởng xây thêm mấy tòa biệt viện để cung cấp cho những thành viên biên ngoại này ở.

Trước đó Tô Thần còn đặc biệt đi xem qua, tiến độ thi công đã đến giai đoạn cuối, chắc cũng sắp xong.

Nhà cửa thời đại này không có chuyện formaldehyde, chỉ cần nhà xây xong, để khô ráo vài ngày là có thể dọn vào.

Mà đồ nội thất thì lúc làm móng nhà đã bắt đầu làm rồi, dùng sơn mài.

Trải qua thời gian âm can, đã gần xong.

Chỉ đợi biệt viện xây xong, bọn họ sẽ dọn vào ở. "Đường xá bôn ba đã lâu, Trần Tổng Bả Đầu, huynh nghỉ ngơi một lát trước đi, buổi tối tôi tổ chức tiệc tẩy trần cho huynh!" Tô Thần phân phó.

Từ đất Tương đến thành Trường Sa khoảng cách không gần, cộng thêm lúc này giao thông lạc hậu, bọn họ gom góp cũng mất gần hai ngày mới tới nơi.

Tô Thần cho người sắp xếp một gian phòng cho Trần Tổng Bả

Đầu ở trước.

Chính lúc hắn chuẩn bị ra cửa, Lão Dương Nhân và Hoa Linh vội vã đi tới. "Tô Tộc trưởng, có chuyện này tôi muốn nói với anh một chút." Lão Dương Nhân ấp a ấp úng nói. "Đến thư phòng ta nói chuyện đi." Tô Thần thấy hắn ngó nghiêng xung quanh, sợ bị người ta nhìn thấy, biết tiểu tử này sợ người khác nghe được, thế là dẫn Lão Dương Nhân và Hoa Linh đến thư phòng của mình. "Bây giờ có thể nói rồi chứ?" Tô Thần hỏi. "Thật ra thì..." Lão Dương Nhân vẫn cứ lắp ba lắp bắp, dường như có chút khó mở miệng. "Vẫn là để tôi nói cho!" Hoa Linh cắt ngang lời Lão Dương Nhân, nói thẳng, "Tô Tộc trưởng, tình hình là thế này, tôi cảm thấy sư huynh và Hồng Cô Nương có hảo cảm với nhau, muốn nhờ ngài vun vào một chút, để hai người đến với nhau.

Mau chóng làm đám cưới đi!

Hơn nữa Trần Tổng Bả Đầu gần đây không phải tâm trạng không tốt sao?

Vừa hay có thể mượn chuyện này, để Trần Tổng Bả Đầu có thể vui vẻ hơn một chút." Hoa Linh tuôn một tràng đem suy nghĩ trong lòng nói hết ra.

Ngay từ lúc ở cổ mộ Bình Sơn, ánh mắt Hồng Cô Nương nhìn Chá Cô Tiếu đã có chút không đúng rồi.

Đừng nhìn Hồng Cô Nương bình thường đại đại liệt liệt, thực tế đụng phải chuyện này cũng có chút ngại ngùng.

Còn Chá Cô Tiếu, bình thường chính là một cái hũ nút.

Trừ lúc xuống mộ nói được nhiều hơn chút, bình thường cũng chẳng nói năng gì.

Bất quá trong lòng, Chá Cô Tiếu đối với Hồng Cô Nương cũng rất

có hảo cảm.

Việc này chỉ thiếu một người chọc thủng lớp giấy cửa sổ thôi. "Được, việc này ta sẽ mau chóng lo liệu!" Tô Thần gật gật đầu, "Thêm hai ba ngày nữa, Cổ Đổng Hành khai trương.

Đợi bận xong việc này, ta sẽ bắt đầu làm mối, tranh thủ để bọn họ mau chóng tổ chức hôn sự." Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương hiện tại đều là người Tô Gia Thôn, cũng có thể vì Tô Gia Thôn mà thêm đinh nhập khẩu.

Lập tức, Tô Thần lại nhìn về phía Lão Dương Nhân: "Hay là ta làm mối cho cậu và Hoa Linh luôn?" "Không không không..." Mặt Lão Dương Nhân trong nháy mắt đỏ bừng, lắp bắp nói, "Cái này... cái này không thích hợp lắm." Hoa Linh ở bên cạnh cũng đỏ mặt tía tai, cúi gằm đầu xuống.

Bọn họ bình thường đều là quan hệ sư huynh muội, thời gian ở cùng nhau cũng rất dài.

Chuyện ở bên nhau, cả hai đều chưa từng nghĩ tới.

Tô Thần đột nhiên nhắc tới chuyện này, bất luận là Lão Dương Nhân hay là Hoa Linh, đều có chút cục súc. "Có gì mà không thích hợp?

Chương 163

Quen biết bao nhiêu năm, tri căn tri để, hơn nữa hai người các ngươi đều quen thuộc." Tô Thần cười nói, "Ta làm người mai mối cho hai người, không tính là làm nhục các người chứ?" "Không có!

Tô tiên sinh làm người mai mối, đã khiến trên mặt tôi rất có mũi mặt rồi!" Mặt Lão Dương Nhân càng đỏ hơn.

Trước đây trong nhận thức của hắn, sư huynh Chá Cô Tiếu chính là mạnh nhất.

Hiện tại đã thấy nhiều sự đời.

Thực lực Tô Tộc trưởng còn mạnh hơn sư huynh hắn rất nhiều, hơn nữa Tô Gia Thôn cũng sống tốt hơn Bàn Sơn nhất mạch bọn họ.

Tô Thần có thể làm người mai mối, đối với Lão Dương Nhân mà nói, khẳng định là hỉ thượng gia hỉ.

Chỉ là đột nhiên muốn kết hôn với Hoa Linh, hắn có chút không thích ứng.

Chưa bao giờ nghĩ như vậy. "Đều lớn cả rồi, hơn nữa nguyền rủa cũng đã giải trừ, nên suy nghĩ nhiều hơn cho cuộc đời của chính mình.

Huống hồ tộc Trát Cách Lạp Mã cũng chỉ còn ba người các ngươi, phải mau chóng khai chi tán diệp!

Nếu không thì, Bàn Sơn nhất mạch sẽ triệt để biến mất!" Ở đời sau, Tuyết Lỵ Dương (Shirley Yang) nhận được cũng là truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy.

Còn Bàn Sơn nhất mạch, truyền thừa đoạn tuyệt. "Việc này cứ quyết định như vậy đi, đến lúc đó cậu và Hoa Linh, Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương, hai đôi cùng nhau kết hôn." Tô Thần chốt lại chuyện

này.

Hai đôi tân nhân đại hỉ, đối với Tô Gia Thôn mà nói cũng là một chuyện vui lớn, đến lúc đó có thể hảo hảo náo nhiệt một phen.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh bên này dễ giải quyết, tiếp theo phải xem Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương.

Hai người có hảo cảm với nhau, nhưng lại không bỏ được sĩ diện.

Tô Thần phải thêm một mồi lửa.

Hôm sau.

Buổi sáng.

Sáng sớm tinh mơ, Chá Cô Tiếu đã ở trong sân luyện võ.

Đây là thói quen hắn dưỡng thành đã lâu.

Một bộ đao pháp luyện xong, Chá Cô Tiếu toàn thân mồ hôi đầm đìa.

Còn Hồng Cô Nương thì ngồi trên ghế trước sương phòng, lẳng lặng nhìn Chá Cô Tiếu rèn luyện.

Đây cũng là thói quen từ trước tới nay của Hồng Cô Nương.

Nhìn thấy Tô Thần đi tới, Hồng Cô Nương hơi nghiêng người nhìn sang chỗ khác.

Quả nhiên, bình thường đại đại liệt liệt, gặp phải chuyện tình cảm này, cô vẫn cố ý né tránh.

Tô Thần đi thẳng tới chỗ Chá Cô Tiếu, thì thầm vào tai hắn vài câu.

Sau đó, Chá Cô Tiếu gật đầu rồi rời đi.

Cả ngày hôm đó, Chá Cô Tiếu không còn xuất hiện nữa.

Hồng Cô Nương sốt ruột, chạy đi hỏi Lão Dương Nhân và Hoa

Linh, kết quả hai người cũng không rõ Chá Cô Tiếu rốt cuộc đi đâu.

Do dự mãi, đến sáng sớm hôm sau, Hồng Cô Nương vội vội vàng vàng tìm đến Tô Thần. "Tô Tộc trưởng, tôi muốn hỏi Chá Cô Tiếu rốt cuộc đi đâu rồi?" Hồng Cô Nương lo lắng hỏi.

Hôm qua vẫn luôn không gặp Chá Cô Tiếu, sáng nay hắn càng không ra luyện võ. "À, cô nói cái này à." Tô Thần cười cười, "Ta bảo huynh ấy ra ngoài làm chút việc." "Làm việc gì?" "Xuống mộ!" "Tô Tộc trưởng, trong mộ nguy hiểm như vậy, Chá Cô Tiếu một mình đi xuống mộ, liệu có hơi quá thảo suất hay không?

Đương nhiên, tôi không có ý nghi ngờ ngài, tôi là cảm thấy nên phái thêm mấy người đi." Hồng Cô Nương vội giải thích. "Không sao, cái mộ này Chá Cô Tiếu một mình là có thể hoàn thành." Tô Thần nói. "Vậy cũng không nên để hắn đi một mình, tôi cảm thấy có thể phái mấy người hỗ trợ hắn." Hồng Cô Nương tiếp tục cứng miệng. "Hồng Cô Nương, cô quan tâm Chá Cô Tiếu như vậy sao?" Tô Thần trực tiếp nói toạc ra. "Có sao?

Tô Tộc trưởng, ngài nghĩ nhiều rồi." Hồng Cô Nương cứng miệng nói, "Tôi không phải quan tâm hắn, chỉ là cảm thấy cách làm như vậy của ngài có chút không thỏa đáng.

Tôi mới không thèm quan tâm hắn đâu!

Hắn có gì đáng để tôi quan tâm?" Đến lúc này rồi, Hồng Cô Nương vẫn còn mạnh miệng cãi cố.

Tô Thần bất đắc dĩ lắc đầu: "Vậy ta phái cô đi tìm huynh ấy nhé?

Cùng nhau xuống mộ?" "Được!" Hồng Cô Nương gật đầu, lại còn nhấn mạnh, "Nói trước nhé, tôi không phải vì con người hắn mà đi, mà là vì xuống mộ!" "Vậy cô đi đi." Tô Thần xua tay. "Đi đâu?

Mộ nào?

Hắn xuất phát một ngày rồi, tôi còn có thể đuổi kịp không?

Trần Tổng Bả Đầu bên kia, ngài giúp tôi nói một tiếng, cứ nói tôi gần đây không có mặt." Hồng Cô Nương một hơi hỏi mấy vấn đề. "Đến thành Trường Sa đi, huynh ấy hẳn là đang ở Cổ Đổng Hành ở thành Trường Sa." Tô Thần nói. "Cổ Đổng Hành?" Hồng Cô Nương lập tức phản ứng lại, biết Tô Thần đang lừa mình, "Tô Tộc trưởng, tôi vẫn luôn cảm thấy ngài là người tốt, không ngờ ngài cũng sẽ lấy tôi ra làm trò đùa." Hồng Cô Nương vừa bực vừa giận, nhiều hơn vẫn là xấu hổ. "Khụ khụ...

Hồng Cô Nương, đây không phải ta lấy cô ra làm trò cười." Tô Thần cười nói, "Thật ra ta là thay Chá Cô Tiếu làm mối.

Chá Cô Tiếu ngại mở miệng, ta cũng không biết thái độ của cô, thế là chỉ đành thăm dò một chút!" Đã đến nước này rồi, Hồng Cô Nương không thể nào còn từ chối chứ? "Lời này là thật?" Hồng Cô Nương nghiêm túc nhìn Tô Thần. "Đương nhiên rồi, ta dù sao cũng là Tộc trưởng, sao lại lấy chuyện này ra đùa giỡn?" Tô Thần lúc nói dối, mặt không đỏ tim không đập.

Hồng Cô Nương tin là thật, có chút thẹn thùng cúi đầu.

Đồng thời, tim cô đập thình thịch. ...

Bên kia.

Thành Trường Sa, Cổ Đổng Hành.

Gần đây có rất nhiều việc phải làm.

Hôm qua, Tô Thần thì thầm vào tai Chá Cô Tiếu, bảo hắn đến Cổ Đổng Hành giúp đỡ.

Thế là Chá Cô Tiếu lập tức tới thành Trường Sa bên này.

Việc cần giúp không nhiều, trước mắt chủ yếu là phát thiệp mời,

đặt khách sạn, thương lượng món ăn, bố trí Cổ Đổng Hành...

Doãn Tân Nguyệt còn từ trong đám lưu dân tuyển ra mấy chục người có vóc dáng dung mạo không tệ, cho bọn họ thay xường xám tu thân, huấn luyện lễ nghi, để tiện cho lúc đó chiêu đãi khách khứa.

Chương 164

Sau này Cổ Đổng Hành nếu khai trương, cũng cần một số người châm trà rót nước cho khách hàng lớn.

Mấy việc này chẳng có việc nào Chá Cô Tiếu làm được.

Hắn mỗi lần đi tìm Doãn Tân Nguyệt, muốn Doãn Tân Nguyệt sắp xếp chút việc cho hắn làm, nhưng Doãn Tân Nguyệt vẫn luôn từ chối.

Chá Cô Tiếu thực sự là nhịn không được.

Hắn ở đây cứ như là một kẻ nhàn rỗi.

Người khác đều đang bận rộn, chỉ một mình hắn đặc biệt thanh nhàn. "Tô phu nhân, nếu thực sự không có việc gì cần tôi giúp, tôi về thôn trước đây." Chá Cô Tiếu tìm được Doãn Tân Nguyệt, do dự nói.

Không chỉ không giúp được gì, có lúc còn cản đường.

Chá Cô Tiếu càng cảm thấy ở lại đây có chút vô vị.

Nhìn thấy Chá Cô Tiếu đã sốt ruột, Doãn Tân Nguyệt cười cười: "Cùng tôi vào bao sương một chút." Doãn Tân Nguyệt dẫn Chá Cô Tiếu vào sương phòng.

Sau đó, cô không nhanh không chậm nói: "Suýt chút nữa quên mất chuyện này.

Tôi nhận ủy thác của Hồng Cô Nương, đến làm mối cho cô ấy." Cái này...

Chá Cô Tiếu theo bản năng cảm thấy, theo tính cách của Hồng Cô Nương, hẳn là sẽ không làm như thế mới đúng.

Không đợi hắn mở miệng, chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt tiếp tục nói: "Việc này tôi và Tô Thần đã thương lượng qua, vốn dĩ hai người các

anh chị đều có hảo cảm với nhau, sấn tảo bất sấn vãn, mau chóng tổ chức hôn sự đi.

Trần Tổng Bả Đầu gần đây tâm trạng sa sút, náo nhiệt một chút cũng có thể làm cho ngài ấy vui vẻ hơn.

Anh hiện tại đã giải trừ nguyền rủa, cũng không có nỗi lo về sau gì nữa, đúng không." Doãn Tân Nguyệt bày ra thái độ của đương gia chủ mẫu. "Việc này còn phải trưng cầu ý kiến của Hồng Cô Nương chứ?" Chá Cô Tiếu ngược lại cảm thấy không có gì.

Nếu có thể ở bên Hồng Cô Nương, đối với hắn mà nói quả thực là chuyện may mắn tày đình.

Nhưng lỡ như Hồng Cô Nương không đồng ý thì làm sao? "Cái này anh yên tâm, phía Hồng Cô Nương thì Tô Thần đã nói xong rồi." Doãn Tân Nguyệt cười nói, "Nếu phía anh cũng đồng ý, vậy thì chỉ đợi ngày lành tháng tốt thôi.

Dù sao ý của tôi là, càng nhanh càng tốt." Nghe vậy, Chá Cô Tiếu lắp bắp: "Vậy... vậy được thôi!" "Thế mới đúng chứ!" Doãn Tân Nguyệt vui vẻ nói, "Kết hôn là chuyện đại hỉ, đến lúc đó khẳng định phải giúp các người làm một trận thật to." Sự tình đã đàm phán xong, Doãn Tân Nguyệt cũng để Chá Cô Tiếu rời đi.

Dù sao Chá Cô Tiếu ở lại đây cũng chẳng có việc gì làm. ...

Chá Cô Tiếu mơ mơ hồ hồ rời khỏi Cổ Đổng Hành.

Hắn cứ cảm giác mình hình như bị người ta gài bẫy, sao tự nhiên lại sắp thành thân rồi?

Hắn đích xác có hảo cảm với Hồng Cô Nương.

Chỉ có điều hắn thực sự không biết nên mở miệng thế nào.

Hiện tại đã có Tô Tộc trưởng và Tô phu nhân chọc thủng lớp giấy

cửa sổ này, kỳ thực cũng là chuyện tốt.

Chỉ là Chá Cô Tiếu còn có chút không quen.

Bao nhiêu năm nay đều cô thân một mình, đột nhiên có phu nhân, cứ cảm thấy có chút không chân thực.

Về đến Tô Gia Thôn, Chá Cô Tiếu cũng không dám đi tìm Hồng Cô Nương, mà là trốn trong phòng, sợ đụng phải Hồng Cô Nương trong sân, quả thực quá xấu hổ.

Cùng lúc đó, Hồng Cô Nương cũng gần như là tình trạng này.

Cô cũng muốn ra ngoài gặp Chá Cô Tiếu, nhưng gặp rồi lại nên nói gì đây?

Quá xấu hổ!

Dứt khoát ở lỳ trong phòng, đại môn bất xuất nhị môn bất mại, không biết nói gì thì khoan hãy gặp mặt vậy.

Tô Thần bước ra khỏi phòng, nhìn thấy cửa phòng hai người đóng chặt, không khỏi bất đắc dĩ thở dài một hơi.

Hắn đều làm đến nước này rồi, không ngờ hai người này lại còn ngại ngùng.

Rõ ràng lúc xuống mộ thì dũng mãnh thế kia, đụng phải chuyện tình cảm chỉ biết lùi bước. "Thần ca!" Tô Nghĩa Thiên đi tới, "Người Dịch gia đến rồi!" Dịch gia?

Dịch Tiêu?

Tô Thần nhớ là Cổ Đổng Hành khai trương không định thông báo cho bọn họ.

Dù sao khoảng cách quá xa.

Đi đi về về lãng phí thời gian.

Không ngờ bọn họ lại chủ động tới.

Chẳng lẽ là vì tảo thanh dư nghiệt của Đinh gia và Khương gia? ...

Bên kia.

Nghị sự sảnh Tô gia, Dịch Tiêu ngồi trên ghế.

Sau lưng còn có mấy thanh niên Dịch gia đi theo.

Lần này tới tìm Tô Thần, đích xác là vì để tảo thanh dư nghiệt Đinh gia và Khương gia.

Dịch Tiêu không muốn trì hoãn quá nhiều ở chuyện này, vẫn là mau chóng giải quyết thì tốt hơn.

Mặt khác, một ngày không gặp như cách ba thu, Dịch Tiêu đã lâu không gặp Tô Thần, trong lòng càng thêm nhớ nhung, dứt khoát đến Tô gia, muốn gặp mặt Tô Thần một lần.

Tiếng bước chân vang lên.

Dịch Tiêu liếc mắt liền nhìn thấy Tô Thần đang đi về phía mình.

Thế là Dịch Tiêu vội vàng cúi đầu nhìn y phục của mình một chút, may mà trên y phục không có bẩn, sạch sẽ tinh tươm. "Lớp trang điểm hôm nay của tôi không bị loạn chứ?" Dịch Tiêu quay đầu hỏi tộc nhân. "Không loạn đâu, Tiêu tỷ, chị chính là người đẹp nhất Tam Giang Thủy Tiêu chúng ta." Tộc nhân phía sau vội nói. "Vậy thì tốt!" Dịch Tiêu vội đứng dậy, cười Doanh Doanh đi về phía Tô Thần, thân mật khoác lấy cánh tay Tô Thần, có người ngoài ở đây, cô cũng ngại bày ra tư thế quá thân mật. "Phu quân, lần này tới thiếp nghe nói Cổ Đổng Hành của chàng sắp khai trương rồi?" Dịch Tiêu mở miệng nói.

Cô cũng là vừa mới biết được từ miệng Tô Nghĩa Thiên. "Ngày mai khai trương!" Tô Thần nói. "Chuyện lớn như vậy, lẽ ra nên nói trước với thiếp một tiếng." Dịch Tiêu nói, "Thiếp lần này tới vội vàng,

cũng không chuẩn bị đồ gì." "Đều là người một nhà, có gì đâu mà chuẩn bị?" Tô Thần lắc đầu.

Cổ Đổng Hành này là của Tô Thần, Dịch Tiêu là vợ của Tô Thần, tuy nói không phải chính thất, nhưng cũng là người một nhà.

Giữa người một nhà với nhau, khẳng định không cần khách khí như vậy.

Chương 165

"Đợi việc bên này xong xuôi, ta sẽ từ Tô Gia Thôn sắp xếp mấy chục người đi giúp nàng." Tô Thần phân phó.

Có thể từ bên chỗ lưu dân chiêu mộ thêm một ít người, do Lục thúc dẫn đội, qua đó tiếp nhận tài sản của Đinh gia và Khương gia.

Tiên xử lý việc trong tay trước đã, dù sao cho dù có gấp, cũng không gấp gáp một hai ngày này. ...

Buổi tối Doãn Tân Nguyệt cũng từ Cổ Đổng Hành trở về.

Dịch Tiêu và Doãn Tân Nguyệt cũng coi như chính thức gặp mặt một lần. "Dịch muội muội, lúc đó muội và phu quân đại hôn, ta chưa đến dự, thực sự là đáng tiếc." Doãn Tân Nguyệt tháo một chiếc vòng tay từ cổ tay xuống, "Chiếc vòng tay này tặng cho muội." Chỉ cần liếc mắt nhìn qua, Dịch Tiêu liền biết vòng tay giá trị không nhỏ.

Cô lần này tới cũng là muốn chính thức nhận được sự công nhận của Doãn Tân Nguyệt, trước khi gặp mặt, Dịch Tiêu còn có chút lo lắng.

Không ngờ sau khi thực sự gặp mặt, mới phát hiện Doãn Tân Nguyệt cư nhiên lại dễ nói chuyện như vậy. "Cảm ơn Doãn tỷ tỷ." Dịch Tiêu cũng lấy ra món quà của mình, là một miếng ngọc bội, tặng cho Doãn Tân Nguyệt.

Giá cả ngọc bội cũng không rẻ.

Bất luận là vòng tay hay ngọc bội, đều không phải minh khí, mà là bảo vật tổ tông trong nhà bọn họ truyền xuống.

Tùy tiện mang ra ngoài bán đều trị giá mấy ngàn đại dương.

Sau đó, Doãn Tân Nguyệt kéo tay Dịch Tiêu ngồi xuống bên

giường: "Sau này đều là người một nhà rồi, không cần phải câu nệ.

Ta một mình còn sợ hầu hạ phu quân không tốt, muội tới đúng lúc lắm!" Thể chất của Tô Thần gấp gần hai mươi lần người thường.

Cho nên ở một số phương diện cũng lợi hại hơn người bình thường rất nhiều.

Doãn Tân Nguyệt từ khi gia nhập Tô gia, cũng nhận được nhiều sự tăng phúc của hệ thống, nhưng so với thể chất của Tô Thần vẫn không thể bì được.

Có Dịch Tiêu thì dễ xử lý rồi!

Đêm nay, Tô Thần hảo bất khoái hoạt.

Tiêu sái thì tiêu sái, nhưng mệt cũng là thật mệt.

Luôn luôn xâm nhập giao lưu đến nửa đêm về sáng, cân nhắc đến việc sáng hôm sau còn có nghi thức khai trương, cho nên đành ngủ qua loa một chút. ...

Ngày hôm sau, buổi sáng!

Ước chừng chín giờ sáng, trước cửa Cổ Đổng Hành xuất hiện đội múa lân, biểu diễn tạp kỹ.

Nhộn nhịp tưng bừng, cả con phố đều trở nên đông đúc.

Không bao lâu sau, một chiếc ô tô con màu đen chậm rãi chạy tới, phía sau chiếc ô tô còn có mười mấy vệ binh đi theo.

Những vệ binh này vác súng trường, trông cực kỳ uy nghiêm.

Xem ra là Trương Đại Phật Gia đã đến.

Hắn là cổ đông của Cổ Đổng Hành, sở hữu ba thành cổ phần.

Có Trương Đại Phật Gia ở đây, cả thành Trường Sa không có một ai dám hạ độc thủ với Cổ Đổng Hành.

Dù sao cũng là sản nghiệp của người ta, kẻ nào không có mắt dám chơi cứng với Bố phòng quan? "Trương Đại Soái đến!" Người nghênh đón ở cửa là Tứ thúc, lập tức cao giọng hô.

Tô Thần rảo bước đi tới trước Cổ Đổng Hành, nghênh đón Trương Khải Sơn. "Trương Đại Soái!" Tô Thần đưa tay phải ra, bắt tay với Trương Khải Sơn. "Tô lão đệ, gọi tôi Trương Đại Soái thì có chút khách sáo quá rồi, tôi lớn hơn cậu vài tuổi, gọi tôi Trương đại ca là được." Trương Khải Sơn bắt tay với Tô Thần, sau đó dưới sự nghênh đón của Tô Thần, đi đến phòng bao nghỉ ngơi.

Không lâu sau, Hoắc Tam Cô, Ngô Lão Cẩu của Ngô gia... người của Lão Cửu Môn cũng đến một bộ phận.

Vốn dĩ Tô Thần còn tưởng rằng người đến đều là người trong nghề, không ngờ rất nhiều danh gia vọng tộc ở thành Trường Sa cũng đều tới.

Bọn họ hoặc là đích thân tới, hoặc là phái người đưa hạ lễ đến.

Tô gia là một thế lực mới nổi gần thành Trường Sa, tự nhiên là không có cái mặt mũi này.

Những người này chủ yếu nể mặt Trương Khải Sơn.

Trước cửa Cổ Đổng Hành, tiếng pháo nổ không dứt bên tai.

Đạt quan hiển quý nườm nượp không dứt, tiến vào trong Cổ Đổng Hành.

Hôm nay có thể nói là cấp đủ mặt mũi cho Cổ Đổng Hành, cũng khiến cho Cổ Đổng Hành trực tiếp nổi danh trong thành Trường Sa.

Những người dân thường vây quanh cửa Cổ Đổng Hành, xem múa sư tử, biểu diễn tạp kỹ.

Để thêm phần náo nhiệt, Tứ thúc còn chuẩn bị rất nhiều tiền đồng,

thỉnh thoảng lại tung ra.

Đám dân chúng càng thêm cao hứng. "Lão Tộc trưởng đến rồi!" Tứ thúc ghé vào tai Tô Thần, khẽ nói. "Tân Nguyệt, nàng ra chiêu đãi Trương đại ca và những người bạn khác, ta đi đón Lão Tộc trưởng." Tô Thần dặn dò.

Bỏ lại câu này, Tô Thần liền rời khỏi bao sương.

Không bao lâu sau, Tô Thần đã nhìn thấy Lão Tộc trưởng ở cửa Cổ Đổng Hành.

Ông chống một cây gậy, đứng ở cửa Cổ Đổng Hành, dừng chân quan sát.

Trong lòng Lão Tộc trưởng càng thêm cao hứng.

Mới chưa đến một năm, Tô Gia Thôn đã phát triển đến bước này ngày hôm nay.

Xem ra lúc đó chọn Tô Thần làm Tộc trưởng không chọn sai!

Nhất thời, Lão Tộc trưởng lại có chút già nua lệ nóng quanh tròng. "Lão Tộc trưởng!" Tô Thần rảo bước tiến lên, đỡ lấy Lão Tộc trưởng, "Mau vào đi, xem cửa hiệu của Tô gia chúng ta." Tuy rằng vị trí địa lý của Cổ Đổng Hành không tốt lắm, nhưng hôm nay có nhiều đạt quan hiển quý đến dự như vậy, có thể nói là thu hút đủ ánh nhìn, khiến cho Cổ Đổng Hành trực tiếp nổi danh trong thành Trường Sa.

Dưới sự đích thân dẫn dắt của Tô Thần, lão tộc trưởng đã tham quan toàn bộ Cổ Đổng Hành.

Đầu tiên là khu vực trưng bày đủ các loại đồ cổ ở phía trước, sau đó lại ra phía sau gặp gỡ trò chuyện với một số đạt quan quý nhân.

Lão tộc trưởng trong lòng hiểu rõ, những người này có thể vui vẻ chào hỏi ông, toàn bộ đều là nể mặt Tô Thần.

Tô gia dưới sự dẫn dắt của Tô Thần mới có thể đạt được thành tựu như ngày hôm nay, thực sự là công lao không thể bỏ qua.

Cuối cùng, khi được Tô Thần sắp xếp vào bao sương nghỉ ngơi, lão tộc trưởng không kìm được nước mắt tuôn rơi: "Tiểu Thần à, thời gian qua khổ cho cháu rồi." Đánh đổi để có được cơ nghiệp lớn như vậy, Tô Thần khẳng định đã phải bỏ ra quá nhiều.

Tô Gia Thôn hiện giờ, người người đều được ăn no, bữa nào cũng có thịt.

Đặt ở trước đây, lão tộc trưởng căn bản không dám nghĩ tới. "Lão tộc trưởng, ông nói gì vậy?" Tô Thần đáp, "Cháu cũng là một phần tử của Tô gia, ông để cháu làm tộc trưởng, chính là chứng minh ông tín nhiệm cháu, cả Tô Gia Thôn đều tín nhiệm cháu." "Có sự tín nhiệm của mọi người, mới có Tô Gia Thôn ngày hôm nay." "Cháu tin rằng, Tô Gia Thôn chúng ta sau này nhất định sẽ ngày càng tốt hơn!" Hiện tại Tô Gia Thôn đã không còn là cái thôn nhỏ rách nát trước kia nữa.

Chương 166

"Mau đi làm việc đi, ta ở đây một mình là được rồi, cháu còn rất nhiều khách khứa phải chiêu đãi đấy." Lão tộc trưởng vỗ vỗ vai Tô Thần.

Tô Thần hiện giờ đã triệt để gánh vác trọng trách của Tô Gia Thôn, mấy lão già bọn ông cũng có thể an hưởng tuổi già rồi. "Được, lão tộc trưởng, ông nghỉ ngơi trước, nếu có nhu cầu gì cứ gọi lễ nghi đến giải quyết." Tô Thần dặn dò. "Được, lễ nghi mà, ta biết rồi." Lão tộc trưởng gật gật đầu.

Thật ra trong suy nghĩ cố hữu của lão tộc trưởng, gọi những người này là nha hoàn thì thích hợp hơn.

Sau này có người nói lễ nghi là cách gọi của người phương Tây.

Thôi thì cứ gọi là lễ nghi đi.

Ai bảo đám quỷ Tây kia mạnh mẽ chứ. .....

Trong một bao sương khác, người của Lão Cửu Môn đang ngồi trên ghế.

Trong số những người này, Trương Đại Phật Gia là chủ, những người khác củng vệ hai bên.

Doãn Tân Nguyệt với tư cách là đương gia chủ mẫu của Tô gia, trong tình huống Tô Thần vắng mặt, cô phải tiếp đãi chu đáo các vị khách nhân. "Két!" Cửa phòng bị đẩy ra, Tô Thần bước vào.

Doãn Tân Nguyệt vội đứng dậy, nhường chỗ lại cho Tô Thần. "Phu quân, mình nói chuyện với mọi người nhé, em ra ngoài còn có chút việc phải làm." Doãn Tân Nguyệt chủ động rời khỏi phòng, đi sang một bao sương khác.

Bao sương bên kia toàn là những nhân vật quyền quý, Dịch Tiêu đang chiêu đãi bọn họ.

Thân là nhân vật quan trọng thứ ba của Tô gia, cũng là Nhị phu nhân của Tô Thần, Dịch Tiêu ra mặt chiêu đãi cũng là hợp lý.

Doãn Tân Nguyệt sau khi vào bao gian, lần lượt chào hỏi các vị đạt quan quý nhân.

Khách hàng chủ yếu của Cổ Đổng Hành sau này khả năng chính là những người trước mắt đây.

Cũng chỉ có bọn họ nắm trong tay từng nắm tiền lớn, mới có thể mua nổi những món đồ cổ kia. "Sớm đã nghe nói Tô tiên sinh có hai vị ái thê, hôm nay gặp mặt quả nhiên bất đồng phàm hưởng." Một vị quý nhân mở miệng nói, "Thật là khiến người ta ghen tị a." Bất luận là thân hình, nhan sắc hay năng lực, Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu đều là sự lựa chọn thượng thừa.

Người thường có được một vị đã là tổ tiên phù hộ bốc khói xanh rồi, Tô Thần cư nhiên lại sở hữu cả hai.

Đám người này gọi là ghen tị nổ mắt!

Tất nhiên, đám người này cũng chẳng phải loại tốt đẹp gì.

Trong lòng kẻ nào cũng không an phận, nhưng thân phận của Tô Thần hiện giờ không thấp, lại là bạn của Trương Khải Sơn.

Do đó, đám người này dù trong lòng có quỷ kế, cũng chỉ có thể đóng vai người thành thật.

Bọn họ không muốn ăn đạn đâu! "Chu tiên sinh nói đùa rồi!" Doãn Tân Nguyệt cười nhạt, "Việc làm ăn của Cổ Đổng Hành chúng tôi còn phải trông cậy vào sự giúp đỡ của Chu tiên sinh và các vị ở đây." "Ha ha ha, câu này tôi thích nghe, lát nữa tôi sẽ đi chọn hai món vừa ý." Chu tiên sinh cười nói. .....

Tại bao gian cách vách.

Tô Thần cùng Trương Khải Sơn và những người khác trò chuyện vui vẻ.

Mọi người đều là người trong nghề, lại thêm đang ở trong phòng kín, hiệu quả cách âm tốt, nên nội dung trò chuyện không cần kiêng kị.

Vì Hắc Bối Lão Lục đã là người của Tô Thần, nên trong phòng vẫn chỉ có Cửu Môn.

Trước đây mọi người đều mạnh ai nấy làm, mà Trương Khải Sơn muốn để người của Cửu Môn liên hợp lại, bện thành một sợi dây thừng.

Những người có mặt ở đây đều có ảnh hưởng rất sâu rộng tại Trường Sa thành, chỉ có đoàn kết những người này lại, Trường Sa thành mới có thể yên ổn. "Nhân dịp hôm nay, tôi có một thỉnh cầu!" Trương Khải Sơn chậm rãi nói, "Tôi muốn dung hợp sức mạnh của mấy nhà lại với nhau, hình thành một tổ chức tương tự như thương hội nhưng lại có chút khác biệt với thương hội!" "Tôi nghĩ kỹ rồi, đã trong nghề có chín nhà, vậy thì gọi là Lão Cửu Môn đi!" Nói xong, Trương Khải Sơn nhìn về phía mọi người trước mắt.

Nhị Nguyệt Hồng, danh giác hát Hoa Cổ hí ở Trường Sa, có chân công phu, dùng thủ đoạn trên sân khấu để trộm mộ quả thực hành vân lưu thủy.

Bán Tiệt Lý, âm ngoan xảo trá nhưng lại thiết huyết nhu tình, cũng là một nhân vật không thể khinh thường.

Trần Bì A Tứ, tàn nhẫn vô tình, từng vì muốn đổ một cái đấu mà giết sạch người cả một thôn.

Ngô Lão Cẩu, chưởng môn nhân đời thứ nhất của Ngô gia, tính tình hào sảng hòa thiện, lại thích kết giao bạn bè, nhân duyên cực tốt.

Tô Thần, tộc trưởng Tô Gia Thôn, thời gian quật khởi rất ngắn, nhưng kinh nghiệm xuống mộ cực kỳ phong phú, hơn nữa đều là những ngôi mộ lớn, thế lực hiện giờ không thể khinh thường.

Trương Khải Sơn từng đến ngoại vi Tô Gia Thôn nhìn từ xa một lần, Tô Gia Thôn hiện giờ có thể gọi là một tòa pháo đài kiên cố, người ngoài rất khó đánh vào.

Dễ thủ khó công, trang bị ưu lương.

E rằng một hai doanh binh lực trong thời gian ngắn cũng không hạ được Tô Gia Thôn.

Trương Khải Sơn còn điều tra qua tình hình Tô Gia Thôn, nơi này hơn nửa năm trước suýt chút nữa thì lụn bại, người trong tộc đa số lưu lạc khắp nơi, đi nơi khác làm lưu dân.

Đến khi Tô Thần bắt đầu tiếp nhận chức tộc trưởng, Tô Gia Thôn đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất.

So với những người khác, nền tảng của Tô Gia Thôn mỏng hơn, nhưng không ngăn được tốc độ phát triển quá nhanh.

Tiếp theo là Hoắc Tiên Cô, chưởng môn nhân của Hoắc gia, dung mạo thân thủ đều là thượng thừa, thế lực Hoắc gia tại Trường Sa thành cũng không nhỏ.

Tề Thiết Chủy, quan hệ giữa gã và Trương Khải Sơn vẫn luôn rất tốt, tên này giỏi về bói toán, hơn nữa cực chuẩn, cửa hàng đồ cổ mở ra làm ăn cũng không tệ.

Cuối cùng là Giải Cửu Gia, từng du học nước ngoài, giỏi về tâm kế.

Người Giải gia cũng không thể khinh thường.

Những người có mặt ở đây liên hợp lại, khống chế Trường Sa

thành từ trên xuống dưới.

Bất luận là kinh tế hay là giao thông, ruộng đất..... "Tề Thiết Chủy tôi ủng hộ quyết định của Trương đại ca." Tề Thiết Chủy là người đầu tiên đứng ra ủng hộ Trương Khải Sơn.

Ngay sau đó Ngô Lão Cẩu, Nhị Nguyệt Hồng và những người khác cũng lần lượt bắt đầu biểu thái.

Cuối cùng là Hoắc Tiên Cô.

Tô Thần cũng tán đồng quyết định của Trương Khải Sơn. "Vậy được, Lão Cửu Môn chính thức thành lập." Trương Khải Sơn khẽ gật đầu.

Cái gọi là Thượng Tam Môn, Bình Tam Môn, Hạ Tam Môn đều là cách gọi lưu truyền bên ngoài, cuối cùng được người của Lão Cửu Môn dần dần tiếp nhận mà thôi.

Lúc này còn chưa phân chia những thứ đó, mọi người thống nhất xưng hô là người Cửu Môn.

Sau đó, mọi người lại suy cử Trương Khải Sơn làm lão đại của Cửu Môn.

Nguyên nhân không có gì khác, Trương Khải Sơn nắm trong tay nhiều súng ống nhất.

Bố phòng quan có thể nói là một trong những người có quyền hành nhất Trường Sa thành.

Đồng thời Trương gia cũng là gia tộc có thế lực bàng đại nhất Trường Sa.

Trương Khải Sơn đảm nhiệm lão đại Lão Cửu Môn, mọi người cũng tâm phục khẩu phục.

Chương 167

"Sau này nơi nghị sự của Cửu Môn sẽ đặt tại đây!" Trương Khải Sơn chậm rãi mở miệng nói, "Bao gian này đủ lớn, cũng đủ an toàn." Một mặt, Cổ Đổng Hành có cổ phần của hắn.

Mặt khác, mỗi lần nghị sự đến nhà hắn cũng không tiện.

Dứt khoát đặt tại Cổ Đổng Hành của Tô Thần, như vậy đối với Trương Khải Sơn là có lợi nhất. "Tán thành!" Những người khác lần lượt gật đầu. "Cốc cốc cốc....." Đúng lúc này, một trận tiếng gõ cửa vang lên.

Mọi người lập tức im lặng.

Một lát sau, ngoài cửa truyền đến một giọng nói: "Thần ca, ngài Henry của hãng buôn Tây đến rồi.

Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu, Hồng Cô Nương bọn họ cũng đã tới." Ngài Henry?

Trước đó Tô Thần ủy thác hắn giúp mình nhập khẩu một chiếc ô tô Ford.

Lúc đó Henry đã nói sẽ tham gia nghi thức khai trương Cổ Đổng Hành. "Chư vị ngồi trước, tôi đi nghênh đón một chút." Tô Thần đứng dậy, đi về phía cửa. "Chúng ta cũng ra ngoài đi dạo, tham quan một chút đi." Trương Khải Sơn cũng đứng dậy theo.

Sự tình đã bàn xong, hôm nay hai thành viên chủ chốt nhất là Tô Thần và Trương Đại Phật Gia đều đi rồi, bọn họ ở lại đây cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Chi bằng ra ngoài đi dạo. "Ngô Lão Cẩu!" Nhìn thấy đương đại gia chủ Ngô gia sắp bước ra khỏi cửa bao gian, Hoắc Tiên Cô vội

vàng gọi một tiếng, sau đó rảo bước đuổi theo Ngô Lão Cẩu.

Những người khác nhìn nhau cười.

Cả cái Trường Sa thành to lớn này, ai mà không biết Hoắc Tiên Cô có ý với Ngô Lão Cẩu.

Ngay lập tức, mọi người cũng chỉ cười trừ. .....

Bên ngoài Cổ Đổng Hành.

Henry đã đến, Doãn Tân Nguyệt đang bồi tiếp nói chuyện với hắn. "Tô tiên sinh!" Nhìn thấy Tô Thần đi tới, Henry chào hỏi trước, "Tô tiên sinh, tôi đã gửi một bức điện báo đi rồi, người bạn của tôi ở bên kia đại dương đã mua được chiếc ô tô mà ngài cần.

Tiếp theo chính là thông qua đường biển đến cảng duyên hải, rồi đi đường bộ vận chuyển đến Trường Sa thành.

Ngài yên tâm, tôi đang thúc giục tiến độ, nói không chừng không cần đến hai tháng, ngài đã có thể nhận được xe của mình rồi." Henry nói câu này trước mặt mọi người, mục đích vô phi là để quảng cáo cho chính mình.

Lợi nhuận từ việc nhập khẩu xe hơi quá lớn.

Hắn bán cho Tô Thần một chiếc xe giá ba ngàn tư đại dương, mà mua ở bên kia đại dương chỉ cần một ngàn đại dương, chi phí vận chuyển đường biển khoảng bảy trăm đại dương, từ cảng về Trường Sa thành mất một trăm đại dương.

Tính ra, chuyến này hắn ít nhất kiếm được một ngàn sáu trăm đại dương.

Dọc đường hầu như không cần hắn bận tâm nhiều, tàu biển là của nước Mỹ, an toàn đáng tin cậy.

Chỉ là từ cảng vận chuyển về Trường Sa thành thì tốn chút sức,

nhưng Henry đã sớm đả thông các cửa ải.

Cộng thêm thân phận người Mỹ của hắn, những quân phiệt lớn nhỏ dọc đường ít nhiều đều sẽ nể mặt.

Người phương Tây trên mảnh đất này hưởng rất nhiều đặc quyền.

Tiền này không kiếm thì phí, Henry muốn thông qua Tô Thần để quảng cáo, hôm nay những người có tiếng tăm ở Trường Sa thành đều đến, nếu tất cả đều tìm hắn mua xe thì kiếm to! "Đa tạ Henry tiên sinh đã quan tâm!" Tô Thần chắp tay. "Tô tiên sinh, Cổ Đổng Hành của ngài khai trương, đây là quà mừng của tôi." Henry vỗ tay, người đi theo bên cạnh lập tức đưa ra một chiếc hộp màu đen.

Sau đó, Henry tặng chiếc hộp đen này cho Tô Thần. "Tô tiên sinh, đây là đồng hồ hiệu La Vật Lai sản xuất tại Thụy Sĩ." Henry nói.

Đồng hồ vào thời kỳ đầu Dân Quốc tuyệt đối được coi là hàng hiếm, chủ yếu là vì nhiều linh kiện bên trong rất nhỏ, cần gia công tinh mật.

Các công xưởng trong nước chỉ có thể gia công thô, loại linh kiện tinh xảo này đòi hỏi rất cao về máy tiện và kỹ thuật của công nhân.

Chiếc đồng hồ này ít nhất cũng trị giá ba bốn trăm đại dương. "Đa tạ Henry tiên sinh!" Tô Thần lần nữa chắp tay cảm tạ. "Tân Nguyệt, em đưa Henry tiên sinh ra bao sương phía sau nghỉ ngơi một lát." Tô Thần dặn dò.

Henry được coi là quý khách, phải chiêu đãi chu đáo.

Không bao lâu sau, Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu và những người khác cũng đến ủng hộ. "Tô tộc trưởng, khai trương đại cát!" Trần Tổng Bả Đầu hiến tặng một món bảo vật.

Món bảo vật này giá trị không nhỏ, có thể dùng làm trấn điếm chi bảo.

Chá Cô Tiếu cũng lấy ra một món bảo hóa để chúc mừng.

Trương Hồ Lô tượng trưng chắp tay, trên người gã không có đồ gì đáng giá, hơn nữa gã đã là người của Tô Gia Thôn, cũng không cần khách sáo như vậy.

Bên kia, Trương Khải Sơn cùng Hoắc Tiên Cô và những người khác nhìn thấy Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu đến, trong lòng thầm kinh ngạc.

Mấy người này tuyệt đối là người trong nghề, hơn nữa thân thủ bất phàm. "Trương đại ca, anh có biết thân phận mấy người này không?" Ngô Lão Cẩu ghé vào bên cạnh Trương Khải Sơn hỏi. "Chưa từng nghe nói qua, không ngờ Tô Gia Thôn quả nhiên không thể khinh thường." Trương Khải Sơn nhíu mày, xem ra hắn vẫn còn đánh giá thấp Tô Thần rồi.

Bất tri bất giác lại chiêu mộ được nhiều cao thủ như vậy. "Đi nghe ngóng thử chẳng phải sẽ rõ sao." Tề Thiết Chủy cười cười, đi về phía Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu. "Bất tài, tại hạ Tề Thiết Chủy, dám hỏi hai vị là?" Tề Thiết Chủy thẳng thắn, cũng không vòng vo tam quốc. "Trích tinh nhu thỉnh Khôi Tinh thủ, Bàn Sơn bất bàn Thường Thắng Sơn, thiêu đích thị Long Phượng Như Ý hương, ẩm đích thị ngũ hồ tứ hải thủy." Chá Cô Tiếu chậm rãi đọc mật khẩu. "Thường Thắng Sơn thượng hữu cao lâu, tứ phương anh hùng đáo thử lai, Long Phượng Như Ý kết cố giao, ngũ hồ tứ hải thủy thao thao." Trần Tổng Bả Đầu tiếp lời. "Hai... hai vị là người của Bàn Sơn, Tả Lĩnh?" Tề Thiết Chủy chấn kinh.

Bàn Sơn, Tả Lĩnh, Phát Khâu, Mạc Kim, danh tiếng bốn mạch này có thể nói là vang danh khắp đại giang nam bắc.

Bàn Sơn nhất mạch, đến vô ảnh đi vô tung, rất ít người có thể phát hiện tung tích của họ.

Tả Lĩnh nhất mạch vẫn luôn cư trú tại Tương Tây, sao cũng tới Trường Sa thành rồi? "Còn vị này, là truyền nhân Mạc Kim." Trần Tổng Bả Đầu kéo Trương Hồ Lô qua, giới thiệu thân phận của gã. "Chuyện này..." Tề Thiết Chủy không bình tĩnh nổi nữa.

Nếu luận thực lực, trong Cửu Môn Trương Khải Sơn mạnh nhất.

Nhưng nếu luận năng lực trộm mộ, e rằng trong Cửu Môn Tô gia là mạnh nhất, mấy nhà khác thúc ngựa cũng không đuổi kịp.

Chương 168

Sau khi nghe ngóng xong tin tức, Tề Thiết Chủy vội vã quay lại bên cạnh Trương Khải Sơn, ghé tai hắn kể lại toàn bộ những gì vừa nghe được.

Nhất thời, Trương Khải Sơn cũng không tĩnh tâm được nữa. "Không ngờ vị Tô lão đệ này thực sự nằm ngoài dự liệu của tôi." Trương Khải Sơn cười cười, không nói thêm gì.

Những môn khác sau khi biết được tình huống này, cũng nhao nhao kinh ngạc đến không khép được miệng.

Làm sao mà ngay dưới mí mắt bọn họ, lại phát triển thành quái vật khổng lồ thế này?

Luận tổng hợp thực lực, Tô gia e rằng hiện tại đã là gia tộc xếp hạng thứ hai trong Cửu Môn.

Ngay cả Nhị Nguyệt Hồng cũng phải lùi lại phía sau.

Hoắc gia, Ngô gia so với Tô gia thì càng kém xa.

Đúng là dựng đài hát kịch, có nhân vật chính tự nhiên cũng sẽ có vai phụ.

Không nghi ngờ gì nữa, Trương gia và Tô gia chính là nhân vật chính, còn các gia tộc khác trở thành vai phụ, chuyên dùng để làm nền cho sự tồn tại của nhân vật chính. .....

Thời gian loáng cái đã đến mười một giờ trưa.

Thời điểm này là Tô Thần chọn trước, là giờ đẹp nhất để khai trương.

Một đám người đứng trước cổng lớn, Tô Thần làm ông chủ, tự

nhiên đứng ở vị trí trung tâm nhất.

Trương Đại Phật Gia tuy cũng là cổ đông, nhưng hắn lại ngồi dưới đài.

Các thành viên khác của Cửu Môn cũng lần lượt ngồi ở vị trí phía dưới.

Tô Thần cũng lười bày vẽ mấy trò vòng vo, trực tiếp ngắn gọn súc tích nói: "Chư vị, hôm nay Tô thị Cổ Đổng Hành chúng tôi coi như chính thức khai trương.

Tiếp theo, còn phải nhờ chư vị chiếu cố nhiều!" Sau đó, Tô Thần đi đến dưới tấm biển, kéo sợi dây trong tay.

Tấm vải đỏ che trên biển rơi xuống.

Mấy chữ lớn mạ vàng "Tô Thị Cổ Đổng Hành" lấp lánh tỏa sáng.

Ngay sau đó, Phó quan của Trương Khải Sơn lên đài, phát biểu ngôn luận ủng hộ Tô thị Cổ Đổng Hành, đây là đang đứng ra bảo đảm cho cửa hiệu.

Mấy vị danh lưu vọng tộc cũng lên đài, bày tỏ sự ủng hộ.

Tiếp đó, chiêng trống vang trời, pháo nổ tưng bừng, vô cùng náo nhiệt.

Tứ thúc đứng ở vị trí tầng hai, không ngừng rải xuống những đồng tiền được gói trong vải đỏ, coi như là phát lì xì.

Hỉ nạp tứ phương khách, quảng nghênh bát phương tài!

Con phố này trong nháy mắt trở thành nơi náo nhiệt nhất Trường Sa thành.

Tân khách nườm nượp kéo đến, quà tặng chất đầy cả căn phòng.

Sau đó, Tô Thần làm chủ, đưa mọi người đến tửu lâu gần nhất

dùng bữa.

Buổi chiều còn phải chiêu đãi một số tân khách.

Buổi tối mới là yến tiệc long trọng nhất, danh lưu Trường Sa thành nhao nhao tham gia, đèn đỏ rượu xanh.

Chỉ riêng ngày khai trương hôm nay, Tô Thần đã tiêu tốn hơn hai ngàn đại dương.

Thật sự là khách đến quá đông, hơn nữa đều là người có thân phận địa vị.

Cho nên về phương diện chiêu đãi, tự nhiên phải quy cách cao, chỗ tiêu tiền cũng nhiều.

Bận rộn một hồi, đã là đêm khuya.

Tô Thần uống không ít rượu, say khướt.

Tô Gia Thôn tự nhiên là không về được, bèn thuê phòng tại khách sạn gần đó, ngủ lại gần Cổ Đổng Hành. .....

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Tô Thần đã tỉnh dậy.

Đêm qua uống quá nhiều rượu, hiện tại miệng đắng lưỡi khô.

Nhìn thấy trên bàn có một ly nước, Tô Thần vội vàng bò dậy, bưng ly nước ừng ực uống cạn.

Tuy nhiên khiến Tô Thần bất ngờ là, ly nước này lại ấm!

Cảm nhận thử ấm trà, nước bên trong cũng nóng.

Nước trong ấm này lẽ ra là từ tối qua chứ?

Qua lâu như vậy cư nhiên vẫn còn nóng?

Có chút ly kỳ. "Két....." Đúng lúc này, cửa phòng bị đẩy ra.

Chỉ thấy Dịch Tiêu bước vào, trên tay cô còn xách theo một ấm trà. "Anh dậy rồi à!" Dịch Tiêu cười nhẹ.

Lúc này Tô Thần mới hiểu, ấm trà đâu có ma lực gì?

Thuần túy là Dịch Tiêu cả đêm không ngủ, lo Tô Thần tỉnh dậy muốn uống nước, nên cứ luôn giữ nước nóng.

Có được người vợ hiền như thế, phu quân còn cầu gì hơn? "Vất vả cho em rồi." Tô Thần đón lấy ấm trà, ôm Dịch Tiêu vào lòng. "Tân Nguyệt tỷ nói tối qua anh uống nhiều, tỉnh dậy chắc chắn sẽ khát, nên dặn em chuẩn bị nước cho anh." Dịch Tiêu nói. "Đúng rồi, Tân Nguyệt đâu?" Tô Thần nhìn quanh bốn phía, hỏi. "Dưỡng thai a!

Em bảo chị ấy về nghỉ ngơi sớm rồi." Dịch Tiêu nói, "Mang thai ba tháng đầu, tối kỵ lao lực, dễ sảy thai." Nói xong, Dịch Tiêu lại rót thêm nước nóng vào ly cho Tô Thần.

Hương trà tỏa ra bốn phía. "Vậy thì nghỉ ngơi thêm một lát đi." Lúc này thời gian còn sớm.

Tán gẫu vài câu, Tô Thần đợi trà nguội bớt, liền ôm Dịch Tiêu nằm xuống giường.

Mãi đến khoảng tám giờ sáng, Tô Thần mới dậy.

Vừa rồi vận động một lúc, cộng thêm Dịch Tiêu tối qua hầu như không nghỉ ngơi, lúc này đã ngủ say sưa.

Tô Thần mặc quần áo, rửa mặt qua loa một chút, liền tạm thời rời khỏi phòng, đi đến Cổ Đổng Hành.

Hôm nay là ngày thứ hai khai trương.

Tô Thần đến cửa hàng từ sớm.

Chương 169

Một cô gái tư sắc không tệ, mặc xám sườn xám, đứng trước cửa.

Cô là người được Doãn Tân Nguyệt tinh tuyển, là con gái của một hộ lưu dân.

Sau khi được Doãn Tân Nguyệt huấn luyện, cũng coi như chính thức đi làm.

Tất nhiên, Doãn Tân Nguyệt huấn luyện không chỉ về phương diện lễ nghi, mà còn huấn luyện một số kiến thức về ngành đồ cổ. "Tô tiên sinh!" Cô gái vội hành lễ với Tô Thần. "Không cần khách sáo như vậy." Tô Thần đi thẳng vào cửa hàng, cô gái đi theo sau lưng Tô Thần, đợi Tô Thần ngồi xuống, cô lập tức đi pha trà cho hắn.

Về phương diện này, nha đầu này làm tương đối tốt. "Cô tên là gì?" Tô Thần bưng trà, hỏi. "Tô tiên sinh cứ gọi tôi là Tiểu Nguyệt là được." Cô gái chậm rãi đáp. "Trong nhà còn có người nào không?" Tô Thần rảnh rỗi, liền trò chuyện với cô. "Nhà tôi còn có một mẹ già cùng một người anh trai, anh trai tôi đang làm việc trong đội hộ vệ của Tô Gia Thôn." Tiểu Nguyệt nói, "Phu nhân thấy tôi lanh lợi, nên cho tôi đến cửa hàng đồ cổ làm việc." Khi nhắc đến chuyện này, trong mắt Tiểu Nguyệt còn lấp lánh ánh sao.

Cô thực sự quá kích động.

Mỗi tháng đều có thể lĩnh bốn đồng đại dương tiền lương từ cửa hàng đồ cổ.

Mà anh trai cô mỗi tháng cũng có khoảng bảy đồng đại dương.

Cộng lại, một tháng có mười một đồng đại dương thu nhập.

Vốn dĩ gia đình họ là từ nơi khác chạy nạn tới, suýt chút nữa thì

chết đói giữa đường, nếu không phải may mắn chạy đến Tô Gia Thôn, uống cháo Tô Gia Thôn phát, e rằng bên đường chỉ có thêm mấy cái xác chết đói.

Tiểu Nguyệt còn đang tính, qua một thời gian nữa gom góp chút tiền, trước tiên làm mối cho anh trai một đám.

Tô Gia Thôn cũng có hai cô nương trạc tuổi anh trai cô, lại đang chờ gả.

Có điều Tiểu Nguyệt không dám xa vọng có thể trèo cao thân thích Tô gia.

Giúp anh trai chọn một người biết làm việc, hơn nữa ôn lương hiền thục một chút là tốt nhất rồi.

Đúng rồi, còn phải trước khi anh trai đại hôn, xây một căn nhà khang trang, như vậy cả nhà đều có chỗ ở. "Làm việc cho tốt, trong tiệm sẽ không bạc đãi mọi người." Tô Thần cười nói. "Cộp cộp cộp....." Lúc này, một tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy Doãn Tân Nguyệt từ bên ngoài đi vào.

Tiểu Nguyệt biết ý lui xuống. "Thấy mình nói cười vui vẻ thế, sao nào?

Cảm thấy cô nương này không tồi à?

Hay là để em đi nói một tiếng, cho làm tiểu thiếp của mình nhé?" Doãn Tân Nguyệt mở miệng trêu chọc. "Đừng nháo, anh không có ý nghĩ đó." Tô Thần lắc đầu. "Là thật sự không có ý nghĩ đó hay là có sắc tâm mà không có sắc đảm?" Doãn Tân Nguyệt lại hỏi. "Đương nhiên là không có ý nghĩ đó rồi, anh đã có bà xã xinh đẹp thế này, làm sao mà không thỏa mãn chứ?" Tô Thần nói.

Tư sắc của Tiểu Nguyệt quả thực không tệ, nhưng cũng chỉ là mức khá trong đám người bình thường.

So với Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu thì vẫn kém một chút.

Hơn nữa, năng lực của Tiểu Nguyệt cũng không cách nào so với Doãn Tân Nguyệt.

Tuy nói thời Dân Quốc, năm thê bảy thiếp là bình thường, nhưng Tô Thần vẫn cảm thấy thà thiếu chứ không ẩu.

Xinh đẹp là sở trường, nhưng Tô Thần sẽ không muốn một bình hoa di động để trong nhà. "Coi như mình biết điều!" Bốn bề vắng lặng, Doãn Tân Nguyệt trực tiếp ngồi lên đùi Tô Thần, "Hôm qua thu nhập cũng coi như không tệ, bán ra được khoảng hơn sáu ngàn đại dương bảo hóa.

Rất nhiều người đều là nể mặt mua ủng hộ, ước chừng việc làm ăn hôm nay sẽ không bằng hôm qua." Nghe vậy, Tô Thần cũng không quá bất ngờ.

Ngành đồ cổ này xưa nay có câu nói, ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm.

Thực tế thì không khoa trương đến thế, nhưng chỉ cần bán được một món đồ cổ, là có thể kiếm không ít.

Một tháng bán được ba năm món đồ cổ ra dáng một chút, cũng không cần nói đến trấn điếm chi bảo, chỉ cần bán món lớn, niên đại lâu đời một chút, việc làm ăn của cửa hiệu sẽ không tệ, ít nhất cũng kiếm được vài ngàn đại dương.

Vận khí tốt, gặp được nhà sưu tầm yêu thích, kiếm hàng vạn đại dương cũng là có thể. "Không vội, thà thiếu chứ không ẩu, trước mắt cứ quảng kết thiện duyên, kết giao thêm nhiều mối quan hệ." Tô Thần gật đầu, "Đợi sang năm, chúng ta cũng tổ chức một buổi đấu giá, mời phú thương các nơi qua đây đấu giá." Vẫn là đấu giá hội kiếm được nhiều tiền hơn.

Một món tàng phẩm bị nhiều người nhắm trúng, có thể sẽ bán được giá vượt mức.

Đấu giá hội càng có thể thể hiện ra thực lực của Tô gia. "Cứ làm theo lời mình nói đi!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu. ..... "Cộp cộp cộp!" Đúng lúc này, cửa ra vào truyền đến một trận tiếng bước chân.

Chỉ thấy một người da dẻ ngăm đen, mặc quần áo vải thô rách rưới, thò đầu nhìn vào trong Cổ Đổng Hành.

Thần thái của lão có chút câu nệ, nhìn dáng vẻ không giống như đến mua đồ cổ, mà càng giống như muốn tẩu tán một loại minh khí không thấy được ánh sáng nào đó. "Lão tiên sinh, có việc gì không?" Tô Thần đứng dậy chiêu đãi. "Không... không có việc gì!" Lão nông vội lắc đầu.

Lão thần tình khẩn trương còn lùi lại phía sau vài bước. "Vào uống chén trà đi!" Mối làm ăn dâng tới tận cửa, không làm thì phí.

Tô Thần mời lão vào, lập tức lại dặn Tiểu Nguyệt pha trà.

Đợi lão tiên sinh ngồi xuống, Tô Thần cũng không vội mở miệng, mà cùng lão nông câu được câu chăng trò chuyện.

Lão nông này nhìn thì thật thà, thực ra không có một câu nói thật, tìm mọi cách che giấu bản thân.

Mắt thấy thời gian sắp đến giờ cơm, Tô Thần thấy đối phương vẫn không chịu nói thật, chỉ đành hạ lệnh tiễn khách. "Lão bá, thời gian không còn sớm nữa, ông xem....." Tô Thần uyển chuyển nói. "Không... không sao đâu, tôi có mang theo lương khô." Chỉ thấy lão nông từ trong ngực móc ra một cái bánh ngô đen sì, cắn một miếng to.

Cái bánh ngô này chắc để quá lâu rồi, nên đặc biệt khô và cứng, Tô Thần đều lo lắng làm gãy răng của lão. "Tiểu Nguyệt, pha thêm cho lão bá một ly trà." Tô Thần dặn dò một tiếng.

Sau đó, Tô Thần đi ra hậu viện, cơm nước đã nấu xong.

Chương 170

Tô Thần ngồi trên ghế, nhìn mâm cơm phong phú trước mắt, chung quy vẫn có chút không đành lòng. "Tân Nguyệt, em gắp ít thức ăn, xới thêm một bát cơm, đưa qua cho lão bá phía trước đi." Tô Thần nói, "Thôi bỏ đi, để ông ấy vào đây ăn." Một lát sau, lão nông câu nệ bước vào bao sương.

Nhìn thấy căn phòng bài trí xa hoa thế này, khăn trải bàn sạch sẽ chỉnh tề, lão nông sợ làm bẩn.

Lão bưng cái bát, dứt khoát đứng sang một bên. "Không sao, không cần khách sáo như vậy, ngồi đi." Tô Thần chỉ vào chiếc ghế bên cạnh nói. "Tô lão bản, người tôi bẩn, đừng làm bẩn ghế của ngài, tôi đứng ăn là được." Lão nông cười gượng hai tiếng.

Tô Thần đành phải gắp cho lão một đĩa thức ăn nhỏ, đặt bên cạnh lão.

Lão nông ngồi xổm trên đất, gắp thức ăn và cơm.

Từ lúc sinh ra đến giờ, lão chưa từng được ăn món nào ngon như vậy, những miếng thịt kia trong ký ức càng là đếm trên đầu ngón tay.

Thời buổi này có thể sống sót đã không dễ dàng rồi, mỗi bữa cá lớn thịt lớn chỉ có thể nằm mơ mà tưởng tượng.

Lão nông lang thôn hổ yết, rất nhanh đã ăn xong bát cơm.

Tô Thần lại xới thêm cho lão một bát.

Kết quả chưa đến vài phút, bát thứ hai lại ăn xong.

Mãi đến khi ăn xong bát thứ ba, lão nông mới xoa xoa cái bụng căng tròn, rốt cuộc cũng ăn no.

Lão ợ một cái ợ no nê hạnh phúc.

Nhìn thấy thức ăn trên bàn hầu như đều bị mình ăn sạch, lão nông có chút xấu hổ cười cười: "Tô lão bản, ngại quá, tôi hơi đói." "Không sao, chút cơm nước này còn chưa ăn nghèo tôi được." Tô Thần cười nói. "Tô tiên sinh, tôi không ăn chùa của ngài!" Lão nông phảng phất như hạ quyết tâm nào đó, từ trong ngực móc ra một món đồ.

Đó là một chuỗi hạt.

Triều châu?

Tô Thần nhận lấy chuỗi hạt, tỉ mỉ quan sát một lát.

Sau đó, Tô Thần phát hiện ra manh mối.

Đây cũng không phải bản Triều châu hoàn chỉnh, sợi dây bên trong hẳn là đã đứt, hạt châu tán loạn đầy đất.

Sau đó lại dùng dây mới xâu lại với nhau. "Đây là tổ tiên tôi truyền lại." Lão nông giải thích, "Thời gian trước tìm ra được, dây bên trên bị đứt, nên tôi mới xâu lại!" "Đáng tiếc!" Tô Thần lắc đầu, thứ này vẫn là nguyên đai nguyên kiện thì tốt hơn, dây tìm lại làm sao tốt bằng dây xâu chuỗi trúc trước kia? "Chuỗi Triều châu này niên đại không xa, lại thêm bị hư hại, tôi có thể trả ông năm mươi đồng đại dương thu mua!" Tô Thần chậm rãi nói.

Nếu không bị hư hại, bán một trăm năm mươi đồng đại dương không thành vấn đề.

Triều châu của quan Nhị phẩm trị giá cái giá này. "Cái này....." Lão nông do dự. "Chẳng lẽ là chê giá thấp?

Vậy lão bá, ông có thể đi các cửa hiệu khác hỏi thử, ra khỏi cửa hiệu này tuyệt đối không có cái giá này đâu!" Tô Thần nói.

Chuỗi Triều châu này cửa hiệu khác có thể trả ba bốn mươi đại

dương đã coi là có lương tâm rồi, có những cửa hiệu đen tối tối đa chỉ trả một hai mươi đồng đại dương. "Không có không có, cái giá này đã vượt quá dự liệu của tôi rồi, chỉ là....." Lão nông lại do dự.

Tô Thần sinh nghi, nhìn chằm chằm chuỗi Triều châu, đặt lên mũi ngửi ngửi.

Chuỗi Triều châu này dường như đã dùng loại thuốc đặc thù nào đó ngâm qua, tuy rằng đã khử trừ một số mùi, nhưng Tô Thần vẫn có thể từ trong đó ngửi thấy một mùi thi xú nhàn nhạt.

Chuỗi Triều châu này tuyệt đối không phải đồ đàng hoàng mà có.

Tô Thần sắc mặt trầm xuống: "Lão bá, e rằng không thể trả ông năm mươi đồng đại dương được, chuỗi Triều châu này tối đa trị giá hai mươi lăm đồng, thôi bỏ đi, tôi chịu thiệt chút, trả ông ba mươi đồng đại dương!" Chuỗi Triều châu này là minh khí, có sự khác biệt với Triều châu gia truyền chân chính.

Tô Thần tự nhiên không có khả năng đưa ra cái giá cao như vậy. "Chuyện này... chuyện này...

Tô lão bản, ngài trước đó không phải nói năm mươi đồng đại dương sao?

Sao đột nhiên đổi ý rồi." Lão nông cuống lên. "Ông nói thật trước đi, nếu không tôi còn có thể ép giá thấp hơn, bảo đảm cả cái Trường Sa thành này không ai thu món đồ này của ông!" Tô Thần cũng không phải dễ bị lừa gạt.

Lão nông này nói dối liên thiên, nếu không nói thật, Tô Thần có thể khiến lão không bước ra khỏi cái Trường Sa thành này.

Thấy hắn đáng thương, Tô Thần mới phát chút thiện tâm.

Nếu còn không biết điều, Tô Thần sẽ không cho hắn sắc mặt tốt đâu. "Tô lão bản, tôi... tôi..." Lão nông do dự mãi, cuối cùng cũng

quyết định mở miệng: "Sự tình là như thế này..." Khoảng một năm trước, thôn của lão bị mất mùa, người trong thôn lục tục kéo nhau đi ăn xin.

Đúng lúc này, có một người trong thôn đột nhiên phát tài.

Thỉnh thoảng người này còn đại phát thiện tâm, tiếp tế cho người trong thôn.

Dân làng tò mò, ai nấy đều thiếu ăn thiếu mặc, sao nhà ngươi lại đột nhiên có tiền?

Thế là mọi người lén lút quan sát, phát hiện hắn thường xuyên đi ra sau núi.

Sau núi vốn là cấm khu của thôn, tương truyền có quái vật tồn tại.

Nhưng cái nghèo cái đói ép người ta đến đường cùng, sắp chết đói rồi thì còn quản gì quái vật hay không quái vật.

Gặp quái vật mà chết thì cũng chẳng khác gì chết đói.

Người trong thôn đánh cược một phen, đi theo ra sau núi.

Những người từ sau núi trở về, ít nhiều trên người đều có thêm vài món châu báu, nhưng tuyệt nhiên không ai dám hé răng nửa lời về việc họ đã gặp thứ gì ở đó, cứ như bị câm cả lũ.

Mãi cho đến khi xảy ra một biến cố, có mấy người đi ra sau núi rồi không thấy về, cả người mất tích biệt tăm.

Lúc này người trong thôn mới nơm nớp lo sợ một thời gian.

Về sau, lại có người không chịu nổi, lại chạy ra sau núi.

Có người về, có người mất tích.

Tình trạng này cứ đứt quãng kéo dài gần nửa năm.

Cho đến ba tháng trước, gà vịt chó trong thôn bắt đầu mất tích một

cách khó hiểu, khi được phát hiện thì xác của chúng nằm rải rác trong rừng cây sau núi.

Lúc này mọi người mới bắt đầu kinh hãi.

Lão nông cũng từng đi ra sau núi nhưng không thu hoạch được gì.

Mãi đến một tháng trước, lão không cam lòng, lại mò ra đó lần nữa, kết quả nhặt được hạt triều châu này, nghĩ bụng vận khí không tồi, liền muốn mang đi bán lấy tiền.

Chương 171

Lão nông có chút kích động, lời nói ra không được trôi chảy lắm, Tô Thần chỉ có thể chắt lọc được một vài manh mối hữu hạn.

Theo lời lão nói, sau núi của thôn bọn họ hẳn là có một ngôi cổ mộ.

Hơn nữa trong cổ mộ kia khả năng tồn tại tà vật.

Chuyện này không phải đùa, một khi tà vật hấp thụ lượng lớn máu tươi, e rằng cả cái thôn này của bọn họ đều sẽ tiêu tùng.

Nhưng điều khiến Tô Thần hiếu kỳ là, trong hang động đã có không ít người chết, theo lý mà nói thực lực của tà vật kia đã phải rất mạnh rồi mới đúng, tại sao chỉ biết hút máu gia súc?

Trên người con người có ba ngọn lửa, đại biểu cho tinh khí thần.

Những tà vật kia khi mới phục sinh thường không có năng lực gì đặc biệt lớn, được gọi là Mao Cương.

Mao Cương sợ nhất là hơi người, tiếng chó sủa các loại.

Nếu để nó hấp thu đủ máu tươi, tinh hoa trăng sáng, thì sẽ lột xác thành Hắc Cương.

Đến bước Hắc Cương này thì đã rất khó giải quyết rồi, nó sẽ chủ động tấn công con người, thủy hỏa bất xâm.

Tô Thần cũng không thể phán đoán con tà vật kia hiện tại rốt cuộc đang ở cấp bậc nào. "Lão bá, chuyện này còn phải đến thôn của ông xem qua một chút." Tô Thần trầm ngâm nói: "Nếu xác định là thật, e rằng người trong thôn các ông sắp gặp tai ương rồi." "Lại để mặc kệ nữa, sinh linh trong vòng mấy chục dặm quanh đây đều sẽ đồ thán." Tô Thần có chút lo lắng.

Thời loạn lạc, tà vật hoành hành, cần phải xử lý kịp thời. "Tô lão bản, tôi..." Lão nông có chút lo lắng, nhỡ Tô lão bản đi rồi, vơ vét hết bảo vật trong thôn bọn họ thì phải làm sao?

Nhưng nghe lời Tô lão bản nói, thôn bọn họ sắp gặp nạn lớn, lão lại có chút sợ hãi.

Vợ con già trẻ đều đang ở trong thôn. "Chẳng lẽ ông thực sự muốn đợi đến lúc cửa nát nhà tan rồi mới dẫn tôi đi sao?" Tô Thần quát lên. "Được, tôi dẫn ngài đi ngay bây giờ." Lão nông cắn răng, đưa ra quyết định.

Tô Thần xoay người nhìn về phía Doãn Tân Nguyệt: "Để Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục đi cùng tôi một chuyến.

Mang theo thêm một ít hỏa khí, trang bị." Tô Thần định đi thăm dò một phen.

Nếu không đoán sai thì nơi đó hẳn phải có một ngôi cổ mộ.

Đại tống tử trong cổ mộ mà chạy ra ngoài thì không phải chuyện đùa đâu. ...

Ước chừng hai canh giờ sau, Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục đã tới, Trần Tổng Bả Đầu cũng đi theo, định đi xem náo nhiệt.

Sau khi mọi người tụ tập đông đủ, Tô Thần liền cùng lão nông xuất phát.

Thôn của bọn họ cách thành Trường Sa một quãng đường, cho dù đi xe ngựa cũng mất khoảng hai ngày.

Sở dĩ lão nông đến thành Trường Sa là vì nghĩ đây là thành phố lớn, bán hạt triều châu sẽ được giá hơn một chút.

Trên xe, Tô Thần kể lại sơ lược sự tình cho mọi người, họ nghe cũng mơ hồ.

Ngặt nỗi lão nông cũng không nắm rõ, nói năng câu được câu chăng, nên họ đành phải đến tận nơi xem sao.

Cứ như thế, mãi đến trưa hai ngày sau mới tới được thôn của lão nông.

Nơi này địa hình chủ yếu là đồi núi, phần lớn đất đai đều thuộc về một địa chủ họ Nghê.

Người trong thôn chỉ có thể thuê đất của Nghê lão gia để trồng trọt, mỗi năm phần lớn thu hoạch phải nộp cho Nghê lão gia, phần nhỏ nộp thuế.

Lương thực giữ lại được cho nhà mình chẳng còn là bao.

Nếu năm nào được mùa thì còn miễn cưỡng sống qua ngày.

Nhưng mấy năm nay quân phiệt hỗn chiến, thuế càng thu càng nhiều, cộng thêm thiên tai hạn hán, vốn đã chẳng có bao nhiêu lương thực.

Nếu tiếp tục thuê đất trồng, ngược lại còn nợ Nghê lão gia không ít tiền.

Dần dà chẳng ai thuê đất nữa, Nghê lão gia bèn chiêu mộ người làm ngắn hạn tự trồng, nhưng tiền công trả quá bèo bọt, lại còn hận không thể bắt người làm ở luôn ngoài ruộng, mở mắt ra là làm việc.

Cứ đà này, người trong thôn thực sự không gượng dậy nổi.

Kẻ đi ăn xin, kẻ ở lại đào rau dại ăn cho đỡ đói, hoặc ăn cả đất quan âm.

Thế đạo gian truân, những nhân vật lớn còn thân bất do kỷ, chịu đủ đường kìm kẹp, huống chi là đám dân đen thấp cổ bé họng này.

Điểm khác biệt duy nhất là những nhân vật lớn còn có cơm no mà ăn, còn đám dân đen này ngay cả một bữa no cũng không có.

Nhà lão nông là một túp lều tranh, hạ không mát đông không ấm, gặp ngày mưa to thì trong nhà mưa nhỏ, phải dùng thùng gỗ, chậu gỗ hứng nước, nếu không nền đất sẽ ướt sũng ngay.

Lần này trở về, Tô Thần đã đưa cho lão năm mươi đồng đại dương.

Ý định của lão nông là mua vài mẫu đất, thuận tiện sửa sang lại căn nhà.

Buổi tối, để chiêu đãi Tô Thần, lão nông còn đặc biệt mời Tộc trưởng tới.

Khi biết nhóm Tô Thần từ thành Trường Sa tới, Tộc trưởng đối đãi với mấy người cực kỳ nhiệt tình. "Tô lão bản, cái thôn núi nhỏ bé nghèo nàn này của chúng tôi chẳng có gì, nhưng rau dưa ở đây thì là nhất tuyệt, đặc biệt là rượu chúng tôi tự ủ, uống ngon hết sảy." Lão Tộc trưởng ngồi cạnh Tô Thần mời rượu.

Tuy nhiên Tô Thần không để ý lắm đến chuyện rượu chè, hắn tò mò về chuyện gần đây của cái thôn này hơn. "Tộc trưởng, không biết gần đây trong thôn có xảy ra chuyện lạ gì không?" Tô Thần dò hỏi. "Chuyện lạ?

Cái này thì..." Tộc trưởng khựng lại.

Lão năm nay hơn bốn mươi tuổi, có vài mẫu ruộng, tốt xấu gì cũng có cơm no.

Nhưng những người khác thì không được như vậy.

Muốn nói chuyện lạ, chuyện lạ lớn nhất chính là mấy ngày nay trong thôn liên tục có người mất tích.

Thời loạn lạc, mạng người như cỏ rác.

Mất tích vài người cũng chẳng ai để ý. "Khụ khụ...

Tô tiên sinh à, thôn chúng tôi vẫn ổn lắm." Tộc trưởng cười nói: "Ngài đừng nghe Lão Triệu đầu nói hươu nói vượn, thôn chúng tôi nghèo thì có nghèo, nhưng dân làng vẫn luôn an cư lạc nghiệp." Tộc trưởng rõ ràng không muốn nói thẳng, Tô Thần cũng hết cách, tiếp theo chỉ có thể tự mình đi xem xét. "Nào, nếm thử rượu của thôn chúng tôi đi!" Tộc trưởng bưng chén rượu lên, muốn cụng ly với Tô Thần.

Lão nông cũng mang miếng thịt hun khói để dành mấy năm trong nhà ra, bình thường tết nhất cũng không nỡ ăn, lần này xào hẳn một đĩa lớn.

Lão tìm mọi cách làm được năm sáu món ăn, phối với chút rượu quê để chiêu đãi nhóm Tô Thần.

Rượu vào ngà ngà, Tô Thần đi ra ngoài đi vệ sinh.

Thấp thoáng, Tô Thần dường như nghe thấy từng trận tiếng thảm thiết truyền đến từ xa.

Hắn định thần lắng nghe kỹ thì tiếng kêu thảm thiết kia lại biến mất.

Trở lại phòng, Tô Thần thì thầm vài câu vào tai Chá Cô Tiếu.

Chương 172

Một lát sau, Chá Cô Tiếu kiếm cớ ra ngoài đi vệ sinh, rời khỏi bàn rượu.

Tô Thần lại tiếp tục uống với lão Tộc trưởng.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua, Tô Thần liếc nhìn đồng hồ, đã hơn một tiếng đồng hồ rồi mà Chá Cô Tiếu vẫn chưa quay lại. "Tô tiên sinh, sao không thấy vị bằng hữu cao gầy kia của ngài đâu nữa?" Tộc trưởng nghi hoặc nói: "Không phải là uống say quá, xỉu ngoài đất rồi chứ?" Tộc trưởng tỏ vẻ sốt ruột: "Mau mau mau, khiêng cậu ta vào đây!" Lão Tộc trưởng đã có chút say. "Thế này đi, thời gian không còn sớm nữa, Tộc trưởng, ông về nhà nghỉ ngơi trước đi, hôm khác chúng ta lại uống." Tô Thần đứng dậy.

Chá Cô Tiếu đến giờ vẫn chưa về, khả năng đã xảy ra biến cố.

Với thân pháp của anh ta, hẳn không đến mức bị say ngất như vậy. "Chuyện này... không vội, đêm nay tôi ngủ lại đây luôn!" Tộc trưởng nào dám về nhà.

Gần đây trong thôn xảy ra nhiều chuyện tà môn lắm.

Tốt nhất đừng đi đêm!

Vốn dĩ Tộc trưởng không muốn ra khỏi cửa, nhưng vì nhận quà của lão nông nên mới miễn cưỡng đến bồi rượu, lại được lão nông đồng ý cho ngủ lại nếu say nên mới nhận lời. "Vậy ông ngủ trước đi, tôi ra ngoài xem sao!" Tô Thần ra hiệu cho Hắc Bối Lão Lục và Trần Tổng Bả Đầu, sau đó ba người cùng đi ra ngoài. "Tộc trưởng, sao ông không khuyên can bọn họ mấy câu?" Lão nông có chút lo lắng. "Lời hay khó khuyên quỷ đáng chết!

Lão Triệu đầu, đừng tưởng tôi không biết ông đang tính toán cái gì!" "Bọn họ chắc chắn là nhắm đến sau núi của chúng ta chứ gì?" "Sau núi bất kể có thứ gì, đó đều là của thôn ta!" "Người ngoài muốn nhúng tay vào, chết thì chết thôi!

Chết thêm vài người càng tốt, đỡ để bọn họ nhớ thương!" Nói xong, Tộc trưởng híp mắt, đánh giá lão nông từ trên xuống dưới: "Nói đi, lần này đi thành Trường Sa kiếm được bao nhiêu tiền?" Lão nông chất phác, nghĩ bụng Tộc trưởng cũng là người trong thôn, lại có họ hàng, đều là người mình, bèn nói thật: "Năm mươi đồng đại dương." "Tô tiên sinh nói rồi, chỉ tiếc là không còn nguyên vẹn, nếu không thì bán một trăm năm mươi đồng đại dương cũng không thành vấn đề!" Nghe vậy, lão Tộc trưởng giận tím mặt: "Ngu!

Đám người này tinh như khỉ ấy, nó nói năm mươi đồng đại dương mà ông cũng tin à?" "Theo tôi thấy, ít nhất cũng phải đáng giá một trăm đồng đại dương!

Bọn họ chuyên lừa những người không hiểu nghề như các ông!" "Chuyển tay bán lại, kiếm vài trăm đồng đại dương là chuyện dễ như trở bàn tay!" "Lúc đó tôi khuyên ông thế nào?

Bảo ông đừng tự tác chủ trương, có chuyện gì thì thương lượng với tôi, ông cứ không nghe, còn dẫn sói vào nhà." "Ông bảo tôi nói ông thế nào cho phải?" "Luận quan hệ, tôi còn phải gọi ông một tiếng biểu ca, tôi còn hại ông được chắc?" "Tổng so với người ngoài vẫn tốt hơn chứ!" Nhân lúc nhóm Tô Thần không có mặt, Tộc trưởng bắt đầu xỉa xói lão nông. "Phải phải phải, ông nói có lý!" Lão nông gật đầu lia lịa.

Tộc trưởng là biểu đệ của lão, chắc sẽ không hại lão đâu. "Vậy biểu đệ, giờ tôi phải làm sao?" Lão nông vội hỏi. "Mai bọn họ mà về, ông cứ nói không muốn lấy năm mươi đồng đại dương này nữa!" "Bắt bọn họ trả lại hạt châu, sau đó tôi tìm mối cho ông, bán hạt châu

đi!" "Bọn họ mà không chịu trả, thì chứng tỏ lời tôi nói là đúng, ông bắt bọn họ phải thêm năm mươi đồng đại dương nữa!" "Nếu bọn họ không đồng ý, người Triệu gia thôn chúng ta cũng không phải ăn chay, trên dưới còn mấy chục miệng ăn, mỗi người một bãi nước bọt cũng đủ dìm chết bọn họ!" Lão Tộc trưởng thề thốt nói. "Được!

Biểu đệ, tôi sẽ làm như vậy!" Lão nông gật đầu.

Vốn dĩ năm mươi đồng đại dương đối với lão đã là quá nhiều rồi, nhưng một trăm đồng đại dương còn hấp dẫn hơn.

Đến lúc đó không những mua thêm được mấy mẫu ruộng, còn có thể xây ba gian nhà ngói lớn.

Thời buổi này lưu dân nhiều, vài bữa cơm có khi kiếm được một cô vợ bé.

Nghĩ đến đây, khuôn mặt vốn đã đỏ vì rượu của lão nông lại càng thêm đỏ. ...

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Chân trời lộ ra màu bụng cá trắng!

Nhóm Tô Thần trở lại nhà Lão Triệu đầu.

Đêm qua tìm đến nửa đêm mới thấy tung tích Chá Cô Tiếu.

Anh ta bị hôn mê, nằm trên mặt đất.

Ngoài dấu chân của anh ta, trên mặt đất còn có dấu chân của người khác.

Chỉ có điều lần theo dấu chân đuổi tới thì bên kia là một vách núi dựng đứng.

Mọi người đành tay không trở về. "Tô tiên sinh!" Tộc trưởng vươn vai, từ trong lều tranh bước ra, có thể thấy được đêm qua lão ngủ không thoải mái chút nào, vừa xoa tay vừa nắn eo. "Về rồi à?

Trưa nay qua nhà tôi uống chút chứ?" Tộc trưởng cười ha hả mời mọc. "Không cần đâu!" Tô Thần xua tay, bước vào trong lều tranh.

Sau khi mấy người đều vào trong, căn lều tranh trở nên chật chội.

Ánh sáng lờ mờ, lão nông từ trên giường bò dậy, đun nước nóng, lại lấy ra một ít lá trà, làm trọn bổn phận chủ nhà.

Một ngụm trà đặc xuống bụng, Tô Thần tỉnh táo hơn không ít, thuận tiện hỏi thăm: "Gần đây có khách sạn nào không?

Chúng tôi muốn qua nghỉ ngơi một lát." "Có, đi về phía đông khoảng sáu bảy cây số là tới, chỉ là điều kiện hơi đơn sơ, không biết mấy vị quý khách có ở quen không." Lão nông cười gượng nói. "Không sao, có chỗ ở là được!" Tô Thần yêu cầu đối với chỗ ở không cao, có lúc đi trộm mộ còn phải ngủ ngoài hoang dã.

Nếu không phải chỗ lão nông này chật chội, không có phòng dư, Tô Thần đã định ngủ lại đây cho xong.

Tô Thần đứng dậy, định cùng Chá Cô Tiếu và mọi người qua đó nghỉ ngơi trước. "Tô lão bản!" Lão nông gọi giật Tô Thần đang định rời đi lại. "Cái đó..." "Có gì cứ nói!" Tô Thần thấy lão ấp a ấp úng bèn nói. "Cái đó, tôi không muốn bán mấy hạt châu kia nữa, tôi trả lại tiền đại dương cho ngài, ngài trả lại hạt châu cho tôi được không?" Lão nông do dự một lát, vẫn hạ quyết tâm đòi lại hạt châu.

Vật giá trị một trăm đại dương mà bán có năm mươi thì lỗ quá.

Hoặc là hắn đưa thêm cho mình năm mươi đại dương, hoặc là phải trả lại hạt châu, lão nhờ Tộc trưởng bán giúp qua kênh của ông ấy.

Sắc mặt Tô Thần trầm xuống.

Hạt triều châu kia đã để ở cửa hàng đồ cổ rồi.

Giờ bảo hắn đi đâu mà trả? "Cái này ông phải theo tôi về thành Trường Sa mới có thể trả lại được." Tô Thần chậm rãi nói.

Nghe vậy, trong lòng lão nông đã hiểu ra vài phần.

Quả nhiên, vị Tô lão bản này không muốn trả.

Về thành Trường Sa, đó là địa bàn của hắn, phải trái trắng đen chẳng phải do một mình hắn quyết định sao?

Hiện tại đang ở thôn của họ, có mấy chục dân làng ở đây, mấy người bọn hắn cũng không lật được trời. "Tô lão bản, xem ra hạt châu không trả được rồi, nhưng tôi nghe nói hạt châu kia không chỉ đáng giá năm mươi đồng đại dương, ít nhất cũng phải trị giá một trăm đồng đại dương." "Hay là thế này, ngài đưa thêm cho tôi năm mươi đồng đại dương nữa, chuyện hạt châu tôi tuyệt đối sẽ không day dưa với ngài nữa." "Ngài là đại lão bản, kiếm tiền dễ dàng, đám dân đen chúng tôi mới khổ sở!" Lão nông nói.

Đây là cái đạo lý chó má gì vậy?

Chương 173

Tô Thần là đại lão bản thì chịu thiệt một chút cũng không sao?

Lão là dân đen thì đáng được chiếm hời à? "Không có gì để bàn cả, ông nếu đồng ý thì cùng tôi về thành Trường Sa, tôi trả lại hạt châu cho ông." "Nếu ông còn muốn mấy thứ khác, thì xin lỗi, chỉ có thể nói là ông đang nằm mơ giữa ban ngày thôi!" Tô Thần cũng chẳng buồn nói chuyện tử tế nữa. "Bốp bốp bốp!" Lão nông đập bàn.

Tức thì, từ ngoài cửa xông vào mấy gã đàn ông, tay lăm lăm dao rựa, cuốc xẻng, trừng mắt nhìn nhóm Tô Thần.

Kẻ cầm đầu tự nhiên là Tộc trưởng trong thôn.

Lão cười hì hì nhìn Tô Thần: "Tô lão bản, tôi khuyên ngài vẫn nên giải quyết chuyện này một cách thể diện thì hơn!" "Nếu ngài không muốn thể diện, tôi sẽ giúp ngài thể diện!" Trong lời nói không thiếu mùi vị đe dọa.

Tô Thần nhìn về phía Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu: "Giao cho các huynh giải quyết." Sau đó, Tô Thần tìm một cái ghế ngồi xuống.

Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu bước ra ngoài lều, chốc lát sau bên ngoài vang lên tiếng đánh nhau, tiếp đó là tiếng kêu ai oán vang trời.

Chá Cô Tiếu áp giải Tộc trưởng đi vào.

Lúc này mặt mũi Tộc trưởng bầm dập xanh tím, đám trai tráng bên ngoài lều tranh đã ngã gục không dậy nổi.

Tộc trưởng trong lòng hối hận, sớm biết thế đã mang nhiều người hơn.

Lão không ngờ người của Tô Thần lại giỏi đánh nhau như vậy. "Tô lão bản, đánh người của chúng tôi xong ngài nghĩ mình có thể toàn thân rút lui sao?

Thôn chúng tôi còn có mấy chục miệng ăn đấy." Tộc trưởng tiếp tục cứng miệng: "Bây giờ giá cả đổi rồi, muốn bước ra khỏi cái thôn này, ít nhất phải tốn một trăm năm mươi đồng đại dương." "Năm mươi đồng đại dương dư ra kia là tiền thuốc men!" Tộc trưởng hung tợn nói. "Phải không?" Tô Thần trực tiếp rút từ thắt lưng ra một khẩu súng lục, đặt lên bàn.

Uy hiếp của súng đạn không nghi ngờ gì là rất lớn.

Bên phía Tô Thần đâu chỉ có súng lục, còn có súng tiểu liên.

Món đồ chơi này chính là thứ vũ khí khiến chúng sinh bình đẳng, bất luận kẻ nào lợi hại đến đâu, dính một viên đạn cũng phải xong đời.

Đừng nói người của một cái thôn, chỉ cần đạn dược sung túc, Tô Thần cùng Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục, Trần Tổng Bả Đầu cầm súng tiểu liên sấy, có mấy trăm kẻ tay không tấc sắt xông lên cũng phải chết. "Cái này..." Tộc trưởng cứng họng.

Khoảnh khắc nhìn thấy súng, lão mới biết mình đang tự tìm đường chết.

Lão nông càng hoảng sợ quỳ rạp xuống, lấy ra năm mươi đồng đại dương đã giao dịch trước đó. "Tô lão bản!

Đây là năm mươi đồng đại dương, tôi hoàn trả nguyên vẹn cho ngài." "Ngài đại nhân có đại lượng, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tôi." Lão nông sợ bị ăn kẹo đồng.

Tô Thần thu lại toàn bộ số đại dương này, đồng thời dặn dò: "Xong chuyện ở đây, theo tôi về thành Trường Sa, hạt triều châu kia

tôi không lấy nữa." "Ông tự mình giữ lại đi." Dứt lời, nhóm Tô Thần mang theo đại dương rời đi, tìm một khách sạn cách đó năm sáu cây số tạm thời nghỉ ngơi.

Nơi này là tuyến đường giao thông huyết mạch, thương buôn qua lại không ít.

Khách sạn chủ yếu cung cấp chỗ ở và cơm nước cho thương buôn.

Một giấc ngủ đến bốn năm giờ chiều, mọi người ăn cơm xong mới không nhanh không chậm quay lại thôn.

Tô Thần đến đây, mục đích chính là thăm dò cổ mộ, thuận đường giải quyết con cương thi kia.

Tuy nói người trong thôn này quá thất tín bội nghĩa, nhưng Tô Thần không thể để mặc cương thi tiếp tục hút máu, nếu không thì ảnh hưởng không chỉ là thôn của họ mà là bách tính trong vòng mấy chục cây số.

Đợi đến khi hấp thu đủ máu huyết, con đại tống tử này lột xác thành Hạn Bạt thì sẽ càng phiền phức hơn.

Lần này trở lại thôn, Tô Thần không chạm mặt bất kỳ ai trong thôn.

Hắn dẫn mấy người đi thẳng ra sau núi.

Đêm qua Chá Cô Tiếu chính là mất tích ở chỗ này.

Đêm qua mây đen dày đặc, Tô Thần không thể xem thiên tượng, càng không có cách nào xem phong thủy, khó mà tìm được vị trí mộ huyệt.

Thời tiết hôm nay không tệ, chắc hẳn đến tối sẽ tra ra được chút manh mối.

Tô Thần đứng trên cao, nhìn xuống thôn làng và mạch núi xung quanh. "Quý sơn đinh hướng, sửu sơn vị hướng, tả thủy đảo hữu, xuất khôn phương, vi mộc cục mộ hướng." "Thủy xuất bính ngọ phương, trùng phá thượng lộc vị." "Thủy tinh bỉnh đông phương sinh khí chi tinh, nhất danh thiên huyệt, nhất danh thiên chá chúc huyệt, lai mạch thanh thần, tứ phương hoàn bão trung phương chân." Tô Thần lẩm bẩm trong miệng, tính toán ra một phương vị đại khái. "Hẳn là ở ngay chỗ đó!" Tô Thần chỉ tay về một hướng: "Đợi đến tối, tôi sẽ kết hợp tinh tượng suy tính lại một chút, vừa hay con đại tống tử kia cũng ra ngoài." Tiết trời cuối thu, trời tối sớm.

Khoảng sáu giờ mười phút, màn đêm đã dần buông xuống.

Thôn nhỏ dưới núi thắp lên từng ngọn đèn dầu, không bao lâu sau, những ngọn đèn dầu kia cũng dần tắt ngấm.

Ánh trăng sáng vằng vặc, rải khắp mặt đất.

Dưới ánh trăng sáng thế này, thậm chí mắt thường cũng có thể nhìn thấy vật.

Những ngôi sao trên trời cũng lục tục rải rác trên màn đêm.

Mượn thế sao, Tô Thần lại suy diễn lần nữa.

Kết quả không có quá nhiều khác biệt so với ban ngày. "Đi thôi!" Tô Thần dẫn mấy người đi về phía một sườn núi.

Theo lời lão nông lúc trước, chỗ này hẳn phải có một hang động mới đúng.

Tuy nhiên mọi người đi hồi lâu cũng không thấy tung tích hang động đâu. "Chẳng lẽ lão già chết tiệt kia lừa người?" Hắc Bối Lão Lục nói: "Tô tộc trưởng, hay là tôi xuống núi bắt hai tên lên dẫn đường?" "Không cần!" Tô Thần nhìn chằm chằm phía trước: "Nếu tôi không đoán sai, chúng ta hẳn là đã bước vào mê trận rồi." "Những

thôn dân kia có người xông vào được, tiến vào hang động lấy được tài bảo.

Có người lại cứ đi lòng vòng trong mê trận, cuối cùng chẳng thu hoạch được gì." Mê trận cấp bậc này đối với Tô Thần mà nói cũng không khó.

Hắn kích hoạt huyết mạch Phượng Hoàng trong cơ thể, trong nháy mắt mắt hắn vằn lên tia máu, một luồng ánh sáng từ trong mắt hắn dâng lên.

Xuyên qua lớp ánh sáng này, Tô Thần nhìn thấu sương mù. "Ở hướng kia!" Tô Thần chỉ tay về phía đông, xuyên qua đám bụi rậm, cây to.

Mất một nén nhang thời gian, cuối cùng cũng đi ra khỏi sương mù, trước mắt thình lình xuất hiện một hang động.

Hang động này ẩn nấp rất kỹ, cho dù là ban ngày cũng không dễ phát hiện.

Chỉ có xuyên qua mê trận mới có thể nhìn thấy. "Cộp cộp cộp..." Một trận tiếng bước chân từ trong hang động truyền ra.

Tiếng bước chân này cực kỳ có quy luật, mỗi bước như đạp vào tim mọi người.

Tô Thần nín thở, cùng mọi người nấp bên ngoài hang động.

Tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao, Tô Thần nghiêm trận chờ đợi.

Từng luồng khí tức âm u từ trong hang động phả ra, đại tống tử bên trong có vẻ hung dữ đây! "Cộp cộp cộp..." Tiếng bước chân ngày càng gần.

Ngay khoảnh khắc nó sắp lao ra khỏi hang động, Tô Thần lập tức ra tay.

Chương 174

Hắc Kim Cổ Đao trong tay bất ngờ chém xuống. "Keng keng keng..." Cứ như chém vào đá cứng, phát ra từng trận tia lửa.

Tô Thần sở hữu sức mạnh gấp gần hai mươi lần người thường, Hắc Kim Cổ Đao lại càng sắc bén vô cùng, vậy mà không gây thương tổn cho con đại tống tử kia?

Trong lòng Tô Thần kinh nghi bất định.

Mà con đại tống tử kia đã triệt để điên cuồng, lao ra khỏi hang động.

Dưới ánh trăng, một cỗ đại tống tử dung mạo xấu xí, toàn thân bao trùm hắc khí, thân khoác ngân giáp, mặt đầy răng nanh xuất hiện trước mặt mọi người.

Vừa rồi hẳn là lớp ngân giáp đã đỡ đòn cho con tống tử kia một đao của Tô Thần.

Chỉ thấy trên ngân giáp xuất hiện một vệt đao hằn sâu, giáp trụ xuất hiện vết nứt.

Bộ giáp này có thể kháng lại Hắc Kim Cổ Đao, chắc chắn cũng không phải vật phàm.

Hắc Bối Lão Lục cùng Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu lập tức vây công con đại tống tử, động tác bọn họ nhanh nhẹn, nhưng khí lực của con tống tử này thực sự quá lớn.

Tô Thần nhìn Hắc Kim Cổ Đao, trực tiếp cứa rách ngón tay mình.

Trong máu của Tô Thần có chứa máu Phượng Hoàng và máu Kỳ Lân, khắc chế yêu tà.

Hắc Kim Cổ Đao dính máu lập tức tỏa sáng rực rỡ.

Tô Thần nhân lúc sơ hở, dùng sức chém xuống lần nữa, nhát đao này không chỉ chém vỡ giáp trụ mà thế đao còn không ngừng đi xuống, cuối cùng chém một phát vào đùi đại tống tử.

Hắc Kim Cổ Đao sắc bén trực tiếp chém đứt một chân của nó.

Những người khác hợp lực dồn con đại tống tử vào góc, Tô Thần thủ khởi đao lạc, trực tiếp phanh thây con tống tử.

Đại công cáo thành!

Con đại tống tử này sắp sửa đột phá lần nữa, đến lúc đó e rằng sẽ càng phiền phức.

Nếu đơn độc đối đầu, bất luận là Hắc Bối Lão Lục hay Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu e rằng đều rất khó giải quyết.

Nhưng may mà Tô Thần lần này đi cùng bọn họ, kịp thời diệt trừ con tống tử trước khi nó thành tinh. "Thiêu xác đi!" Tô Thần dặn dò. "Lão già chết tiệt kia quả nhiên không có mấy câu nói thật, con đại tống tử này làm sao có thể chỉ hút máu vài người, ít nhất cũng phải hút máu mấy chục người, tiếp cận trăm người rồi." Hắc Bối Lão Lục chửi một câu.

Ngay cả gã cũng cảm thấy có chút khó nhằn. "Cũng may chúng ta đến kịp!" Trần Tổng Bả Đầu phụ họa: "Nếu không hậu quả khôn lường." ...

Kiếm một ít cành cây khô, trực tiếp chất lên người đại tống tử.

Sau khi châm lửa, trên người đại tống tử cũng bùng lên liệt hỏa.

Nhóm Tô Thần làm mấy cái đuốc đơn giản, châm lửa từ ngọn lửa trên xác tống tử.

Đợi lửa ở đây tắt hẳn, mấy người mới đi vào trong hang động.

Hang động này rõ ràng là do nhân tạo khai quật, bên trong u ám, trên đường đi còn có những xác chết bốc mùi hôi thối nồng nặc, hẳn là dân làng địa phương.

Đi sâu vào trong, Tô Thần phát hiện một cánh cửa đá.

Cửa đá đã mở, trên đó có không ít vết cào cấu.

Sau cửa đá là chủ mộ thất, chính giữa đặt một cỗ quan tài, xung quanh quan tài còn có rất nhiều tài bảo.

Hẳn là có người phát hiện ra nơi này, mở cửa đá, lấy đi tài bảo.

Nhưng có người lòng tham không đáy, tưởng trong quan tài còn đồ tốt nên mở nắp quan tài ra.

Đại tống tử hấp thu hơi người, từ đó biến thành cương thi.

Độ khó của ngôi mộ này khá nhỏ, phần lớn tài bảo đều đã bị lấy đi, ngược lại trong quan tài còn sót lại vài món.

Xuống mộ không đi tay không!

Tô Thần lấy nốt số tài bảo còn lại. ...

Sáng hôm sau.

Tô Thần đến nhà lão nông, bảo lão đi cùng mình về thành Trường Sa một chuyến.

Nhưng lão nông lắc đầu quầy quậy, sống chết không chịu.

Lão sợ mình đi thành Trường Sa rồi sẽ không về được nữa.

Thế là Tô Thần đành thôi.

Sau khi trở về thành Trường Sa, Tô Thần sai Tô Nghĩa Thiên đi một chuyến, đem hạt triều châu trả lại cho lão nông.

Mặc dù lão làm việc không tử tế, nhưng Tô Thần là người làm ăn, vẫn phải lấy chữ tín làm đầu.

Lão nông nhận được hạt triều châu, đợi sau khi Tô Nghĩa Thiên rời đi, trong lòng mừng như điên.

Lão hớn hở cầm hạt triều châu chạy đến nhà Tộc trưởng. "Biểu đệ, tôi nhận được hạt triều châu rồi, kỳ thực vị Tô lão bản kia cũng không xấu xa đến thế." Lão nông cười, đặt hạt triều châu lên bàn.

Tộc trưởng có mối lái, lão định nhờ Tộc trưởng bán lại hạt châu này. "Cái này...

Biểu ca à, chuyện này..." Tộc trưởng lại tỏ ra do dự. "Biểu đệ, lúc trước là chú khuyên tôi, bảo tôi đòi lại hạt châu, chẳng lẽ chú lại không muốn giúp tôi bán sao?" Lão nông tức giận nói. "Đừng vội, tôi giúp ông nghĩ cách mà." Tộc trưởng dẫn lão nông đến nhà một đại hộ trên trấn, muốn bán hạt châu đi.

Nhưng vị đại hộ kia chỉ chịu trả năm đồng đại dương.

Muốn nhiều hơn thì miễn bàn.

Trong lòng lão nông đang rỉ máu, bất đắc dĩ chỉ có thể bán hạt châu với giá năm đồng đại dương.

Vốn dĩ có thể đút túi năm mươi đồng đại dương, cuối cùng chỉ còn lại chút tiền còm này, trong lòng lão nông mất cân bằng cực độ.

Trên đường về, lão càng nghĩ càng không nuốt trôi cục tức này.

Nhân lúc Tộc trưởng không chú ý, lão cầm hòn đá đập thẳng vào đầu Tộc trưởng, máu tươi bắn tung tóe.

Lão vẫn cảm thấy chưa hả giận, đập thêm nhát nữa rồi lại nhát nữa, đến khi não tương cũng sắp văng ra ngoài, lão nông mới thở hổn hển, lảo đảo ngồi bệt xuống đất.

Mãi đến lúc này, lão mới ý thức được mình đã giết người.

Lão nông sợ hãi, trong lòng lạnh toát.

Nếu giết người ngoài thì còn đỡ, đằng này lại giết Tộc trưởng của bản thôn, phiền phức lớn rồi.

Về nhà, lão thu dọn tay nải, dắt theo vợ con chuẩn bị bỏ trốn.

Chương 175

Năm đồng đại dương, biết đi đâu về đâu đây? ...

Thành Trường Sa.

Tô Nghĩa Thiên trở về phục mệnh, báo cáo đã đưa tận tay hạt triều châu cho lão nông.

Tô Thần gật đầu.

Ác giả ác báo, Tô Thần chung quy vẫn là người làm ăn.

Nếu không thì trong tình huống đó, không những hắn sẽ không trả lại hạt châu, mà còn lấy lại toàn bộ số đại dương, để cho lão không xơ múi được chút gì. "Thần ca, hôn lễ của Chá Cô Tiếu và Hồng cô nương bao giờ thì bắt đầu ạ?" Tô Nghĩa Thiên hỏi.

Hiện tại người Tô gia thôn đều rất quan tâm chuyện này.

Đây chính là đại sự náo nhiệt nhất trong mấy năm gần đây, chỉ sau đại hôn của Tô Thần. "Trong khoảng thời gian này thôi, ngày giờ tôi đã chọn xong rồi." Tô Thần cười nói: "Đến lúc đó người trong tộc góp sức nhiều chút, Chá Cô Tiếu hiện tại cũng là một phần tử của Tô gia thôn chúng ta, không thể vì người ta là họ khác mà bài xích." "Yên tâm đi Thần ca, sẽ không đâu, chúng em đều đã kiến thức qua bản lĩnh của Chá Cô Tiếu tiên sinh rồi." Tô Nghĩa Thiên gật đầu.

Người Tô gia thôn thượng võ, kẻ lợi hại hơn mình, bọn họ chắc chắn sẽ phục.

Sớm đã coi Chá Cô Tiếu là người của Tô gia thôn rồi.

Khoảng thời gian này, Tô Gia thôn hỉ sự liên miên.

Đầu tiên là Cổ Đổng Hành khai trương, tiếp đó khoảng nửa tháng

sau, Chá Cô Tiếu đại hôn.

Đồng thời, sư đệ của hắn là Lão Dương Nhân cùng Hoa Linh cũng thành thân.

Là Tộc trưởng Tô Gia thôn, Tô Thần ngồi ở chủ vị, nhận lễ bái cao đường của bọn họ.

Đám cưới lần này vô cùng long trọng, Tô Thần không tiếc chi ra gần hai ngàn đại dương, không chỉ trang hoàng hôn lễ hào hoa mà còn mở tiệc chiêu đãi tân khách.

Đám lưu dân ai nấy đều nhận được không ít hồng bao, hỉ khí ngập tràn.

Lúc làm lễ, Chá Cô Tiếu còn có chút khẩn trương.

Tửu lượng của hắn rất kém, nhưng hôm nay vẫn uống không ít, đến cuối cùng gần như là được dìu vào động phòng, báo hại Hồng Cô Nương tức giận mắng ầm lên.

Đều chuốc người ta say thành thế này rồi, còn động phòng hoa chúc thế nào được?

Mọi người cười ha hả, Trần Tổng Bả Đầu là người cầm đầu đi náo động phòng.

Khoảng thời gian này, tâm trạng của hắn quả thực ngày càng tốt lên, cứ ở mãi trên Thường Thắng sơn, khó tránh khỏi có chút tức cảnh sinh tình.

Nhiều huynh đệ mất đi như vậy, trong lòng Trần Tổng Bả Đầu rất khó chịu.

Sau khi đến Tô Gia thôn, cảm nhận được sự nhiệt tình cùng loại sức sống bừng bừng ở nơi đây, tâm thái của Trần Ngọc Lâu cũng vô hình trung thay đổi. …… Ngày thứ hai sau đại hôn, cả Tô Gia thôn

vẫn náo nhiệt như cũ.

Chữ Hỷ và vải đỏ treo khắp thôn vẫn chưa gỡ xuống, xác pháo đỏ trên đường cái trải dài như một tấm thảm đỏ.

Dịch Tiêu đi vào, hỏi: "Việc ở đây đã xong, có phải nên sớm giải quyết người của Đinh gia và Khương gia không?" "Đúng là nên giải quyết!

Nếu không sẽ hậu hoạn vô cùng!" Tô Thần gật đầu, "Lần này tôi để Lục thúc dẫn đội, mang theo năm sáu huynh đệ trong tộc, cộng thêm hơn hai mươi người của đội hộ vệ!

Toàn viên trang bị súng tiểu liên!" Thời gian qua, Tô Thần cũng đang khảo hạch những người trong đội hộ vệ.

Bọn họ đối với Tô Gia thôn trung thành tận tâm, quan trọng nhất là bọn họ đều có người nhà ở gần đây.

Cũng coi như là có tác dụng con tin!

Không phải Tô Thần không tin tưởng bọn họ, mà là Tô Thần muốn có thêm một tầng bảo hiểm!

Chủ lực của Đinh gia và Khương gia đều đã tổn thất ở lưu vực sông Lan Thương, chỉ còn lại một đám già yếu bệnh tật.

Giải quyết đám người này cũng không khó, cho nên Tô Thần không trực tiếp ra tay.

Nhận được sự đồng ý của Tô Thần, Dịch Tiêu thở phào nhẹ nhõm.

Thôn tính địa bàn của Đinh gia và Khương gia, Dịch gia bọn họ khẳng định sẽ có bước tiến dài!

Tiếp theo, Dịch gia sẽ quật khởi trong tay cô!

Đương nhiên, tất cả những điều này đều không thể tách rời sự

giúp đỡ của Tô Thần.

Đêm nay, lại là một đêm kịch chiến đến tận nửa đêm!

Cũng may nhờ thể chất Tô Thần bất phàm mới có thể du nhận hữu dư!

Nếu hắn vẫn là thể chất người thường, e là thật sự không chịu nổi sự giày vò này, sợ là sớm đã tinh tẫn nhân vong rồi!

Bên kia.

Phòng của Chá Cô Tiếu.

Trong phòng vẫn giữ nguyên cách bài trí lúc tân hôn!

Đêm qua tuy là tân hôn, nhưng Chá Cô Tiếu uống quá nhiều, chẳng làm ăn được gì.

Hôm nay náo nhiệt qua đi, coi như cũng có thể bù đắp lại.

Hồng Cô Nương đã sớm nằm trên giường, Chá Cô Tiếu ngược lại có chút ngại ngùng, hắn ngồi trên ghế, nương theo ánh nến đỏ, đang xem một cuốn cổ tịch.

Hết cách rồi, đây là lần đầu tiên hắn trải qua chuyện này, chân tay luống cuống.

Cuối cùng vẫn là Hồng Cô Nương không nhịn được trước, cô đứng phắt dậy, đi đến bên cạnh Chá Cô Tiếu, thổi tắt nến đỏ, kéo tuột Chá Cô Tiếu lên giường.

Lần đầu tiên mà, chung quy vẫn có chút không thạo việc, phu thê phối hợp nhiều là được.

Còn về sau này, càng lúc càng thạo rồi thì không cần phiền phức như vậy nữa.

Phòng của Lão Dương Nhân và Hoa Linh, hôm qua Lão Dương

Nhân cũng uống say, đêm nay mới tính là động phòng hoa chúc.

Lão Dương Nhân lại không giống như Chá Cô Tiếu, trong lòng táo động nhưng vẫn ngồi lì bên bàn đọc sách.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh sớm đã nằm trên giường, dục hỏa khó nhịn, sốt ruột không biết làm thế nào, gây ra không ít chuyện tếu táo.

Có điều mấy chuyện tếu này cũng coi như là bí mật nhỏ giữa vợ chồng! …… Mặt trời mới mọc.

Hiếm thấy thay, sáng nay Chá Cô Tiếu không dậy sớm luyện võ.

Lúc Tô Thần dậy, cửa phòng Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân vẫn đóng chặt.

Tô Thần cười cười, xem ra là phu nhân của bọn họ quá mãnh liệt rồi!

Vẫn phải tiết chế thôi! "Két!" Lúc này, một cánh cửa phòng mở ra.

Trần Tổng Bả Đầu và Trương Hồ Lô cùng đi ra.

Nhìn thấy Chá Cô Tiếu và Lão Dương Nhân vẫn đang ngủ, hai người nhìn nhau cười.

Chương 176

"Tô tiên sinh, xem ra sáng nay chỉ có ba người chúng ta dậy sớm thôi!" Trần Ngọc Lâu cười nói, "Anh hùng khó qua ải mỹ nhân a!" "Chính cái gọi là: Nhị bát giai nhân thể tự tô, yêu gian trượng kiếm trảm phàm phu.

Tuy nhiên bất kiến nhân đầu lạc, ám lý giáo quân cốt tủy khô!" (Gái xinh mười sáu tựa nê cô, Lưng đeo trượng kiếm chém phàm phu.

Tuy rằng chẳng thấy đầu rơi xuống, Ngấm ngầm tủy cốt cạn sạch khô!) Nghe vậy, Trương Hồ Lô cũng cười lớn, hình dung quá thiết thực rồi. "Trần Tổng Bả Đầu, qua một thời gian nữa tôi giúp huynh chọn một vị phu nhân nhé, bảo đảm khiến huynh hài lòng!" Tô Thần hiện giờ tay nghề làm mối ngày càng thành thục. "Đừng!

Tôi đối với mấy chuyện này không có hứng thú!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu, phảng phất lại biến thành dáng vẻ phiên phiên công tử ngày trước.

Với diện mạo của hắn, không thiếu phu nhân, không biết bao nhiêu người chen nhau muốn gả cho hắn.

Tô Gia thôn cũng có mấy cô nương rất ưng ý Trần Ngọc Lâu, còn tìm đến Lão tộc trưởng, muốn nhờ Lão tộc trưởng sang bên Tô Thần thăm dò khẩu phong.

Nhưng chuyện này, Tô Thần cũng hết cách.

Trần Ngọc Lâu trước kia từng là Khôi thủ Tả Lĩnh, dưới trướng có mấy vạn huynh đệ.

Nữ tử bình thường tự nhiên không lọt vào mắt xanh của người ta!

Việc này chỉ có thể từ từ chọn, hoặc là tự hắn ưng ý. "Trương Hồ

Lô, còn anh thì sao?" Tô Thần hỏi. "Chưa báo gia cừu, không dám thành hôn a!" Trương Hồ Lô thở dài một hơi, "Đợi tôi báo thù xong, tế bái vợ con xong, có lẽ sẽ suy nghĩ." Hiện giờ hắn cũng coi như là gắn bó chặt chẽ với Tô gia, Trương Hồ Lô được xem là Tổng giáo quan của Tô gia, không chỉ dạy thôn dân luyện võ, trộm mộ, mà còn dạy bọn họ nhân sinh duyệt lịch, quy củ!

Đại bộ phận người Tô Gia thôn cả đời đều ru rú trong thôn, nơi đi xa nhất cũng chỉ là thành Trường Sa.

Còn về thế giới rộng lớn bên ngoài, chỉ giới hạn ở nghe hơi nồi chõ.

Trương Hồ Lô đi nam về bắc, trốn tránh khắp nơi, sự tình và nhân vật từng kiến thức qua nhiều không kể xiết.

Hắn đúng là một người thầy tốt!

Lại thêm có tổ huấn, hắn không thể xuống mộ.

Vẫn là ở lại Tô Gia thôn thoải mái hơn.

Tương lai mượn thực lực Tô Gia thôn để báo thù!

Hai người này, trước mắt đều không có dự định thành hôn, Tô Thần thầm than một tiếng đáng tiếc, còn trông cậy bọn họ phát triển lớn mạnh Tô Gia thôn đây! …… Trong từ đường.

Lục thúc đã dẫn người đến.

Năm vị văn bối của Tô Gia thôn, tính ra là cùng một thế hệ với Tô Thần.

Bọn họ được biên chế vào đội hộ vệ, bình thường tuần tra, rảnh rỗi thì luyện thương pháp, luyện võ!

Hiện giờ ai nấy đều như rồng như hổ, tinh khí thần mười phần!

Còn có hơn hai mươi thành viên đội hộ vệ, bởi vì bọn họ được

chiêu mộ từ trong đám lưu dân, vẫn chưa phải là người Tô Gia thôn, cho nên không thể vào từ đường, đều đang đợi ở bên ngoài.

Dịch Tiêu đi theo sau lưng Tô Thần, cũng đã tới từ đường. "Lục thúc, việc lần này cứ giao cho Dịch Tiêu làm, thúc cứ hỗ trợ Dịch Tiêu thật tốt là được!" Tô Thần dặn dò, "Dịch gia bên kia còn có hơn hai mươi hảo thủ, sẽ đi cùng các người!" Dịch gia bên kia cũng có một số hảo thủ, lúc thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang, người Dịch gia tổn thất ít nhất.

Không giống hai nhà kia thương gân động cốt, nguyên khí đại thương.

Người Dịch Tiêu trưng dụng từ Dịch gia đã chạy tới vùng ngoại vi của Đinh gia và Khương gia, mai phục bốn phía, chỉ đợi Dịch Tiêu tới triệu tập. "Yên tâm đi Tiểu Thần, thúc nhất định sẽ giúp Tiểu Tiêu xử lý tốt người của hai nhà đó." Lục thúc gật đầu.

Tuy ông là trưởng bối, nhưng Dịch Tiêu lại là phu nhân của Tô Thần.

Tô Thần hiện tại lại là Tộc trưởng, là thủ lĩnh của cả Tô Gia thôn.

Cho nên ai lớn ai nhỏ Lục thúc vẫn phân biệt rõ ràng.

Hiện nay uy vọng của Tô Thần tại Tô Gia thôn đang lúc cực thịnh, trên dưới đều tâm phục khẩu phục.

Lục thúc đối với văn bối Tô Thần này cũng yêu quý vô cùng, chỉ cần là mệnh lệnh của Tô Thần, Lục thúc dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng sẽ tuân theo. "Hôm nay xuất phát luôn đi, sớm chạy tới đó." Tô Thần nói.

Sáng hôm đó, Dịch Tiêu và đám người Tô gia lập tức lên đường đến Đinh gia. …… Bên kia.

Tô Thần mở ra bảng hệ thống. `【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng

Tô gia)】` `【Tuổi: 18 tuổi (18/860)】` `【Đẳng cấp gia tộc: Cấp 3, tiến độ 32%】` `【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên biên chế ngoài: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu】` `【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 1950 mẫu, Đại dương 41400 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】` `【Trạng thái gia tộc: Phồn vinh xương thịnh!】` `【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (Đang hiệu lực, chú: Sản xuất ruộng tộc +200%, có xác suất cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/ thành viên biên chế ngoài, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi, gia tộc khí vận hanh thông, phồn vinh xương thịnh, vận đen lui tán!)】` `【Huyết mạch trấn tộc: Phượng Hoàng huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Kỳ Lân huyết mạch (Đang hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】` `【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (Đang hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (Đang hiệu lực)】` `【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỷ (Đang hiệu lực, sản xuất ruộng tộc tăng 300%, có xác suất nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên biên chế ngoài, nhận được tiến độ đẳng cấp gấp đôi!

Các loại bảo rương mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Huyết mạch tăng ích thêm 10%!

Ruộng tộc tăng ích thêm 100%), Pháp Gia Đồng Kính (Đang hiệu lực, thu nhập ruộng tộc +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (Đang hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại bảo rương mở ra phần thưởng phẩm

cấp cao, xác suất tăng 10%!

Huyết mạch tăng ích thêm 10%!)】` `【Nhiệm vụ hoàng kim: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Long Lĩnh Mê Quật, sau khi hoàn thành thưởng một Bảo rương Hoàng kim.】` Sau khi thu nạp Trần Ngọc Lâu, tiến độ đẳng cấp gia tộc lại tăng thêm 20%.

Đồng thời thời gian qua chi tiêu không ít đại dương, trong kho tài sản gia tộc chỉ còn lại hơn bốn vạn đại dương.

Chút đại dương này sao mà đủ?

Vẫn phải nhanh chóng phát triển.

Lần trước thám hiểm Tổ Nguyên Kim Thang, Tô Thần có được Thủy Tinh Đảm, còn có một Bảo rương Hoàng kim chưa mở.

Thủy Tinh Đảm đã được Tô Thần uống rồi, tuổi thọ của hắn lại tăng thêm một trăm năm.

Tiếp theo phải xem cái Bảo rương Hoàng kim này. "Mở bảo rương!" Tô Thần mặc niệm nói.`【Đinh!

Bảo rương đang mở.】` `【Chúc mừng túc chủ nhận được Tứ Phương Thanh Đồng Đỉnh (Tương truyền là vật dùng để tế tự của Nhân Hoàng, phúc trạch thương sinh, sau khi sử dụng thu nhập ruộng tộc +200%, khắc chế yêu tà, tất cả thành viên gia tộc tuổi thọ tăng ba mươi năm, thể chất tăng ba lần.)】` Cư nhiên là món đồ chơi này?

Tứ Phương Thanh Đồng Đỉnh nãi là vật trấn tộc.

Tô Thần định đặt Tứ Phương Thanh Đồng Đỉnh vào trong kiến trúc trấn tộc.

Sau này cái đỉnh đồng này sẽ đặt ở trong từ đường tổ tiên, dùng để tế tự tiên tổ.

Khoảng nửa giờ sau, Tứ Phương Thanh Đồng Đỉnh chính thức bắt

đầu có hiệu lực.

Cùng lúc đó, thể chất của Tô Thần cũng chính thức bước qua ngưỡng cửa gấp hai mươi lần người thường, tuổi thọ của hắn lên tới 890 năm.

Trong cơ thể Tô Thần, Phượng Hoàng huyết mạch cùng Kỳ Lân huyết mạch đồng thời sôi trào.

Đây chính là bảo vật trong truyền thuyết, có sự tăng ích to lớn đối với gia tộc.

Đồng thời, tại cột kiến trúc gia tộc, ngoài tượng đá trấn tộc ra, lại có thêm một cái Thanh Đồng Đỉnh trấn tộc.

Chương 177

Dưới sự gia trì của hai kiện bảo vật này, bầu trời cả Tô Gia thôn phảng phất xuất hiện một làn khói xanh.

Bất giác, Tô Thần nhớ tới một câu nói đùa —— tổ phần mạo thanh yên (mộ tổ bốc khói xanh), dùng để hình dung một người vận khí nghịch thiên.

Trên thực tế, Tô Gia thôn hiện nay quả thực có thể gánh được câu nói này.

Tô Gia thôn bây giờ phồn vinh xương thịnh, thay da đổi thịt trở thành đại gia tộc ở thành Trường Sa.

Tiếp theo còn phải xuống mộ Long Lĩnh Mê Quật, phải sớm chuẩn bị thôi.

Nguy hiểm trong Long Lĩnh Mê Quật cũng không ít, lần này đi không cần mang quá nhiều người, nhưng người đi nhất định phải võ nghệ cao siêu.

Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu khẳng định phải có mặt.

Thêm vào Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ hai người làm chân chạy vặt.

Hồng Cô Nương cũng phải mang theo, người ta vừa đại hôn, cũng không thể để người ta chia cách.

Lão Dương Nhân và Hoa Linh tạm thời bỏ qua.

Còn về người cõng xác Mã Tự và Trương Hồ Lô, hai người cứ ở lại Tô Gia thôn đi.

Thời gian này trong thôn đã điều đi quá nhiều người.

Lục thúc dẫn một bộ phận hảo thủ đi Đinh gia, Tô Thần lại dẫn người rời đi, phòng thủ Tô Gia thôn trống rỗng.

Nguy hiểm bên ngoài Trương Khải Sơn có thể giải quyết, nhưng nếu nội bộ xuất hiện nguy hiểm, vẫn phải dựa vào mấy người này.

Nghĩ tới đây, Tô Thần lập tức an bài xuống dưới, đồng thời bắt đầu "chi oa" (lên kèo/lập đội). …… Kể từ lần trước từ Tổ Nguyên Kim Thang trở về, Hắc Bối Lão Lục nghỉ ngơi ở nhà cũng gần một tháng.

Bình thường bận rộn tối mặt tối mũi, bôn ba khắp nơi.

Đột nhiên rảnh rỗi, hắn còn có chút không thích ứng.

Đặc biệt là cứ nằm lì ở nhà, càng chẳng có ý nghĩa gì, cả người đều rảnh đến phát bệnh rồi.

Chá Cô Tiếu hiện tại có vợ rồi, có thể sống những ngày tháng nhỏ êm đềm của mình, nhưng Hắc Bối Lão Lục hắn cô thân một mình, thực sự là vô vị, vẫn là đi theo cùng xuống mộ có ý nghĩa hơn nhiều!

Cho nên khi biết tin Tô Thần muốn lập đội, Hắc Bối Lão Lục là người đầu tiên hưởng ứng, nhanh chóng thu dọn trang bị, đợi Tô Thần hạ lệnh xuất phát.

Sau đó, chính là Chá Cô Tiếu và Hồng Cô Nương.

Tô Thần không chỉ là ân nhân, mà còn là người làm mối cho bọn họ.

Chỉ cần Tô Thần có mệnh lệnh, hai người bọn họ dù có lên núi đao xuống biển lửa cũng phải đáp ứng.

Tân hôn vừa qua, cũng đến lúc ra ngoài làm việc rồi, hai người bọn họ cũng không thích ngồi không ở nhà.

Trần Ngọc Lâu hiện tại trên người không có đồ vật gì đáng giá, đi

đâu cũng là đi.

Nghe nói Tô Thần bắt đầu lập đội, cũng miệng đầy đồng ý.

Thế là đội ngũ thuận lợi thành hình, mọi người bắt đầu thu dọn trang bị, vật tư.

Lần này đi Long Lĩnh Mê Quật ở phía Bắc Tần địa (Thiểm Tây), nơi đó nằm trên cao nguyên hoàng thổ, hoàn cảnh ác liệt, thực vật khan hiếm.

Lại thêm đã vào cuối thu, khí hậu khá lạnh, gió lạnh trên cao nguyên gào thét, việc chuẩn bị vật tư càng phải nhiều gấp đôi bình thường.

Như vậy mới an toàn.

Mọi thứ chuẩn bị sung túc, ba ngày sau, mọi người chính thức nhổ trại lên đường.

Cổ Lan huyện.

Năm đại tai, đất chết ngàn dặm.

Lưu dân khắp nơi, người chết đói đầy đồng.

Tại một thôn lạc nọ, đại bộ phận người đều đói đến mặt vàng da bọc xương, gần một năm nay trời không mưa, người trong thôn bỏ đi gần hết, còn lại chưa đến một trăm người.

Bọn họ cũng muốn ra ngoài, nhưng năm tháng này ra ngoài làm lưu dân cũng chưa chắc có đường sống.

Suy đi tính lại, đám người này nhắm vào một ngôi cổ mộ sau thôn, nghe nói trong cổ mộ đó có không ít bảo vật, một số người tâm tư linh hoạt, định trộm mộ lấy tài bảo.

Đa phần những người trộm mộ đều là vì không sống nổi nữa mới bắt đầu xuống mộ.

Chỉ có điều bọn họ chưa từng học qua kỹ nghệ trộm mộ, cũng không hiểu cách bảo quản cổ đổng trong mộ.

Gọi đám người này là "tán binh du dũng" cũng không hề quá đáng.

Vùng đất Tam Tần, vương hầu tướng tướng, trên lớp hoàng thổ không biết đã mai táng bao nhiêu đạt quan hiển quý.

Do đó, đạo mộ tặc trong lịch sử ở đây khá hoành hành, đại bộ phận ban ngày làm nông dân, ban đêm đi khắp nơi lưu manh trộm cắp.

Bọn họ không có sư thừa bài bản, cũng không có người dẫn đường, thuần túy dựa vào gan to.

Lúc xuống mộ càng không có cái gọi là quy củ, toàn dựa vào sở thích của bản thân, mạng người ngược lại thành thứ không quan trọng.

Đám người Tô Thần ngồi xe lửa, chạy tới Long Thành (Thái Nguyên) của Tấn tỉnh (Sơn Tây), kế hoạch là sau khi đến Long Thành sẽ bổ sung vật tư một phen, sau đó vượt sông Hoàng Hà đi về phía Bắc Tần địa.

Như vậy có thể rút ngắn hành trình.

Nếu không từ tỉnh hội của Tần địa đi qua, không chỉ đường xá xa xôi mà đường đi còn không thuận lợi.

Ngồi xe lửa hai ngày hai đêm, mọi người đều có chút mệt mỏi rã rời.

Nơi này bị một quân phiệt họ Diêm thống trị, người khác đều gọi hắn là Diêm Lão Tây.

Đây chính là đại quân phiệt hàng thật giá thật, dưới trướng có tinh binh cường tướng một hai mươi vạn, khống chế chặt chẽ đất Tấn.

Lại thêm đất Tấn vốn dĩ giàu có, danh hiệu Tấn thương trong gần

ba trăm năm nay vang danh khắp cửu châu.

Diêm Lão Tây vì củng cố địa vị của mình, hắn đã đưa ra rất nhiều biện pháp tại đất Tấn, ví dụ như đường ray xe lửa ở đất Tấn có độ rộng khác với các thành phố khác, đường ray xe lửa đất Tấn hẹp hơn một chút.

Cho nên trên đường đến đất Tấn, mọi người còn phải đổi sang một chuyến tàu khác.

Cứ như thế, tốn chút trắc trở, Tô Thần cuối cùng cũng đến được tỉnh hội Long Thành của đất Tấn.

Nơi này so với thành Trường Sa còn náo nhiệt hơn vài phần, số lượng ô tô nhỏ trên đường phố càng gấp mấy lần thành Trường Sa, được coi là thành phố lớn số một số hai phương Bắc.

Nghe đồn cách Long Thành không xa, nơi đó tụ tập các phú hào đất Tấn, cả con phố sạch sẽ sáng sủa, ngay cả nhà ở cũng chiếm diện tích mấy ngàn thậm chí hàng vạn mét vuông.

Nô bộc, nha hoàn thuê mướn ít nhất cũng phải có hàng trăm người.

Lúc này huy hoàng của Tấn thương đã hạ màn đôi chút, nhưng những người đó vẫn tài lực thông thiên.

Chỉ tiếc, Tô Thần vô duyên chiêm ngưỡng, còn phải gấp rút lên đường đi Bắc Tần địa.

Khẩu âm nói chuyện ở Bắc Tần địa tương tự với đất Tấn, cả khu vực này được coi là phạm vi của hệ ngôn ngữ Tấn, chỉ có người địa phương mới phân tích được sự khác biệt khẩu âm, còn trong mắt đám người Tô Thần, kỳ thực giọng nói đều sàn sàn như nhau, âm mũi sau rất nặng. "Tác thậm?

Nhĩ cá nãi cầu hóa!" (Làm cái gì?

Cái đồ đầu đất này!) "Nãi cá lãng đức, bất tri chính mình hữu cầu bản sự ni?" (Cái thứ lăng nhăng, không biết bản thân có cái bản lĩnh chó gì?) "Một chiếc giày thêu rách nát cũng muốn bán mười khối đại dương?

Một khối tao còn chê nhiều." Trên đường phố, truyền đến một trận chửi bới.

Chương 178

Tô Thần định thần nhìn sang, chỉ thấy một người dáng vẻ lão nông, nách kẹp một cái bọc.

Hắn cẩn thận từng li từng tí đi đến bên cạnh một sạp cổ đổng, cho ông chủ sạp cổ đổng xem món đồ trong bọc, sau đó hỏi giá.

Vị ông chủ sạp cổ đổng này rõ ràng là kẻ ngoại đạo, loại giao dịch này sao có thể hét toáng lên được?

Cho dù không đồng ý giá của đối phương, cũng nên nói nhỏ hoặc là giao dịch trong tay áo.

Còn về vị lão nông da dẻ đen nhẻm kia, còn chưa tới gần, Tô Thần đã ngửi thấy mùi đất nồng nặc trên người hắn.

Chắc chắn là đám "tán binh du dũng" trong ấn tượng của Tô Thần, bọn họ phá hoại cổ mộ cũng là lớn nhất, đồng thời cũng không rõ giá trị của những tài bảo trong mộ. "Lão bá, để tôi xem nào!" Tô Thần đi tới, nhận lấy chiếc giày thêu kia.

Hắn thầm tính toán trong lòng, món đồ chơi này là minh khí không sai rồi, theo giá trị, nếu là hoàn chỉnh thì có thể bán được ba mươi đại dương.

Nếu gặp được tàng chủ thích sưu tập mấy món này, bán được năm mươi đại dương cũng không thành vấn đề.

Nếu Tô Thần thu vào, giày hoàn chỉnh tối đa chỉ bỏ hai mươi đại dương ra thu, vì Cổ Đổng Hành cũng phải kiếm lời.

Chiếc lẻ không đáng tiền, tối đa có thể trả đến năm khối đại dương.

Người bày sạp kia kỳ thực cũng không nói sai, chiếc giày thêu này

tịnh không đáng tiền, lại là minh khí, giá cả càng bị giảm mạnh.

Nhưng cái Tô Thần nhìn trúng lại không phải chiếc giày thêu này, mà là những bảo vật khác đằng sau chiếc giày thêu. "Năm khối đại dương, tôi lấy!" Tô Thần đứng trước mặt vị lão nông, thản nhiên nói. "Chẳng hiểu cái mẹ gì, một chiếc giày thêu rách mà tốn năm khối đại dương." Ông chủ sạp cổ đổng ngoại đạo lẩm bẩm một câu.

Ngược lại vị lão nông này rất hưng phấn: "Cứ năm khối, bán luôn!" Hắn vui vẻ đưa giày thêu cho Tô Thần, sau đó tròng mắt xoay chuyển, "Chỗ tôi còn có chút đồ, không biết ông chủ có thể xem qua không." Hắn dẫn Tô Thần đến một khách sạn ở Long Thành.

Trên đường đi, Tô Thần và lão nông trò chuyện.

Hỏi kỹ mới biết, vị lão nông này là người Bắc Tần địa, họ Lý, tên Phú Quý.

Hóa ra hắn chính là người huyện Cổ Lan!

Đúng là sơn trùng thủy phục ngờ hết lối, liễu ám hoa minh lại gặp làng.

Không ngờ cư nhiên đụng phải ở đây.

Theo lời Lý Phú Quý, bản ý của hắn là muốn tìm mấy người trong nghề hiểu biết.

Nếu Long Thành không có người trong nghề, hắn sẽ mang giày thêu đi kinh thành, người trong nghề ở kinh thành nhiều, còn có không ít "Dương mao tử" (người nước ngoài/Tây lông).

Nghe nói bọn Tây lông đó trả tiền rất hào phóng.

Lão nông nói không sai, bọn người nước ngoài đó có tiền, sau khi đến đất Cửu Châu thì rất thích sưu tập những món đồ mang cảm giác niên đại.

Điều này cũng khiến cho một lượng lớn trân bảo của Cửu Châu bị lưu lạc ra nước ngoài.

Hết cách, ai bảo bọn Tây đó có tiền chứ!

Nhưng lượng lớn trân bảo bị lưu lạc, kỳ thực cũng khiến người ta đau lòng.

Cho nên Cổ Đổng Hành của Tô Thần gần như không giao dịch với người nước ngoài, ở một mức độ nào đó cũng là đang tránh chuyện này.

Trong khách sạn, còn có năm sáu gã hán tử hung thần ác sát.

Người cầm đầu họ Mã, người xung quanh đều gọi gã là Mã lão đại.

Vị Mã lão đại này cũng không phải loại lương thiện, Tô Thần ước chừng trên tay gã còn dính mấy mạng người.

Trước mặt Mã lão đại, hắn mở ra một cái rương gỗ.

Bên trong là một đống lớn bảo vật, giá trị không nhỏ.

Chiếc giày thêu còn lại cũng ở trong rương.

Theo dự tính của Tô Thần, thu một rương cổ đổng này ít nhất phải tốn ba ngàn đại dương, chuyển tay bán đi, đại khái có thể bán được khoảng năm ngàn đại dương.

Một đi một lại có thể kiếm được hai ngàn khối đại dương.

Mối làm ăn này vẫn đáng để làm.

Có điều Tô Thần liếc nhìn lão Mã và Lý Phú Quý một cái, liền biết đám người này e là không có ý tốt.

Trong lòng bọn họ ước chừng còn có tính toán nhỏ nhặt khác. "Năm ngàn đại dương, sáng mai giao hàng dưới gốc cây hòe lớn ở

ngoại ô phía tây Long Thành!" Tô Thần nói. "Không thành vấn đề, vậy thì sáng mai giao dịch." Mã lão đại cười cười, đồng thời ra hiệu bằng mắt cho thủ hạ.

Đợi đám người Tô Thần rời đi, một người lén lút bám theo. "Lão Mã, làm như vậy có chút không ổn đâu!" Lý Phú Quý và Mã lão đại cùng một thôn, biết rõ tính nết của Mã lão đại.

Hắn đoán Mã lão đại hẳn là đã động sát tâm.

Gan của Lý Phú Quý lại không lớn như vậy.

Hắn chỉ là một nông dân thật thà an phận, chỉ vì Mã "đại đảm" muốn tìm một người thật thà để bán hàng, sợ bị người ta nhắm vào.

Lại thêm em gái hắn là vợ lẽ của Mã lão đại, có chút dây mơ rễ má.

Cho nên mỗi lần trộm mộ đều mang hắn theo, thuận tiện để hắn giúp bán hàng, thu hút người đến mua.

Chuyện như vậy, nếu là người khác, trải qua mấy lần cũng đã quen rồi.

Nhưng Lý Phú Quý không những không quen, ngược lại còn thường xuyên gặp ác mộng, trong mơ những người đó biến thành quỷ đòi mạng hắn. "Sợ cái gì?

Nhìn cái dạng tham sống sợ chết của mày kìa!

Năm tháng này, chết no kẻ gan lớn, chết đói kẻ gan bé." Mã lão đại mắng, "Lão tử không kiếm tiền, em gái mày uống gió Tây Bắc mà sống à?

Cả nhà mày uống gió Tây Bắc chắc?

Mẹ kiếp, ăn của lão tử uống của lão tử, chuyện của mày còn lắm thế!" Mã lão đại chửi bới om sòm mấy câu.

Lý Phú Quý á khẩu không trả lời được. …… Trong khách sạn.

Lúc Tô Thần trở về, sớm đã phát hiện sau lưng có cái đuôi bám theo.

Điều này càng chứng thực suy đoán của hắn.

Loại người này nói là bán cổ đổng, chi bằng nói là cướp bóc thì thích hợp hơn.

Chỉ có điều vì hắn không dám động thủ trong thành, người đông mắt tạp, càng không dám tùy tiện lộ của, cho nên mới ở gần mấy sạp cổ ngoạn thu hút một số người trong nghề.

Ra tay độc ác xong thì nhanh chóng rút lui, sau đó lại đổi một địa điểm khác.

Có người đỏ mắt với số cổ đổng trong tay bọn họ, muốn mua giá thấp rồi bán giá cao.

Mà cái bọn họ đỏ mắt chính là tất cả số đại dương trên người ngươi.

Chương 179

"Sáng mai giết sạch bọn chúng, chỉ giữ lại một người dẫn đường là được." Tô Thần dặn dò trước. "Không thành vấn đề!" Hắc Bối Lão Lục lau chùi thanh đao trong tay.

Đã đối phương không trượng nghĩa, vậy thì bọn họ chắc chắn cũng sẽ dùng một số thủ đoạn phi thường quy.

Đám người này cộng tất cả lại cũng không phải đối thủ của một mình Hắc Bối Lão Lục.

Lại nói, súng tiểu liên cũng không phải để ăn chay.

Sáng sớm hôm sau.

Đám người Tô Thần liền chạy tới địa điểm đã hẹn trước.

Đó là một cây hòe thô to phải ba bốn người ôm mới xuể, đã đến tiết đầu đông, cho nên lá trên cây hòe sớm đã rụng hết, cả cái cây trơ trọi sừng sững ở đó.

Dưới gốc cây hòe, Tô Thần và Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương còn có đám người Trần Ngọc Lâu lẳng lặng ngồi chờ Mã lão đại tới. "Cộp cộp cộp……" Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Mấy bóng người từ xa đến gần, kẻ cầm đầu quả nhiên là Mã lão đại, bên cạnh hắn còn có Lý Phú Quý đi theo. "Ông chủ cũng thật giữ chữ tín!" Mã lão đại cười ha hả chào hỏi đám người Tô Thần.

Thủ hạ sau lưng hắn khiêng cái rương nặng nề.

Trong rương này đựng cũng chẳng phải cổ đổng, mà là mấy tảng đá lớn.

Nhìn thì rất nặng, thực tế lại chẳng có chút giá trị nào. "Đúng vậy, con người tôi trước nay luôn giữ chữ tín, chỉ là có người tâm tư quá linh hoạt, không muốn làm ăn đàng hoàng." Tô Thần cười cười. "Ông chủ nói lời này, sao tôi nghe có chút không hiểu nhỉ?" Mã lão đại cười gượng hai tiếng. "Không sao, lát nữa là ngươi hiểu thôi." Tô Thần ra hiệu cho Hắc Bối Lão Lục.

Vị đao khách Quan Trung này rút ra thanh Quan Sơn Đao, đi về phía Mã lão đại. "Mày…… Mày đây là muốn hắc cật……" Lời của Mã lão đại còn chưa nói hết, đầu lâu của hắn đã lăn lông lốc trên mặt đất, trong khoảnh khắc máu chảy như suối.

Về phần mấy người sau lưng Mã lão đại, trong nháy mắt đã vỡ mật, có kẻ vứt rương lại, vội vàng bỏ chạy về phía sau.

Cũng có kẻ trực tiếp sợ đến ngây người, đứng ngốc tại chỗ hai chân như đổ chì, muốn động cũng không động được.

Hắc Bối Lão Lục trong nháy mắt đuổi kịp mấy người kia, thủ khởi đao lạc (tay vung đao xuống), lấy mạng bọn chúng.

Đám người này đêm qua còn nằm mộng đẹp, nghĩ đến hôm nay có thể kiếm một món hời lớn.

Không ngờ hôm nay đón chào bọn chúng là lưỡi đại đao sắc bén.

Mở rương ra, bên trong quả nhiên không có một món cổ đổng nào, đều là đá và tạp vật vô dụng.

Nhìn thấy cảnh này, Lý Phú Quý sớm đã sợ vỡ mật, ban đầu không dám động đậy, khó khăn lắm mới cử động được, lập tức quỳ rạp xuống đất khóc lóc cầu xin tha mạng: "Các vị hảo hán, chuyện này không liên quan đến tôi." "Đều là tên Mã lão đại kia sai khiến, hắn bức ép tôi, tôi từ nhỏ đã là người thật thà an phận." "Tôi trên có già dưới có trẻ, ngài ngàn vạn lần đừng giết tôi." Lý Phú Quý dập đầu lia lịa

mấy cái, mong đợi đám người Tô Thần có thể tha cho mình. "Số cổ đổng kia giấu ở đâu?" Tô Thần hỏi. "Vẫn còn ở trong khách sạn, có để lại một người canh giữ." Lý Phú Quý vội vàng nói. "Trần Tổng Bả Đầu, huynh và cái tên Lý Phú Quý này đi một chuyến, Tiểu Thiên, Tiểu Hổ hai đứa phụ trách mang cổ đổng ra đây." Tô Thần phân phó.

Số minh khí này cộng lại cũng trị giá năm ngàn đại dương, Tô Thần không đời nào dễ dàng chắp tay dâng cho người khác.

Sau đó, Tô Thần tiếp tục nói với Lý Phú Quý: "Dẫn bọn ta đi một chuyến đến Cổ Lan huyện, nếu dẫn đường tốt, ta sẽ cho người ba trăm khối đại dương, đủ cho ngươi tiêu xài rất lâu rồi." "Đa tạ hảo hán!" Biết mình nhặt lại được một cái mạng, Lý Phú Quý lại dập đầu mấy cái thật kêu.

Sau đó, hắn liền cùng Trần Tổng Bả Đầu và Tô Nghĩa Thiên, Tô Nghĩa Hổ rời đi.

Khoảng một canh giờ sau, mấy người mới quay lại.

Cả rương minh khí đó đều đã ở trên xe.

Lý Phú Quý cũng nhận rõ hiện thực.

Thường đi bên bờ sông nào có không ướt giày, Mã lão đại làm nhiều chuyện thương thiên hại lý như vậy, chết là đáng đời.

Bản thân có thể may mắn giữ lại được một mạng, đã thực sự là không dễ dàng rồi.

Nếu mấy vị hảo hán này nói được làm được, đợi làm xong việc, lại cho mình ba trăm khối đại dương, hắn nhất định sẽ tậu mười mấy mẫu ruộng tốt, là có thể nuôi sống cả nhà rồi.

Dừng lại ngắn ngủi ở đất Tấn để tiếp tế, không ngờ còn thuận tay thu hoạch được một rương minh khí, cũng coi như là niềm vui ngoài ý muốn.

Mang theo số minh khí này, đám người Tô Thần ngồi xe ngựa một đường đi về phía tây.

Vượt qua dãy Lữ Lương là đến biên giới đất Tấn, nơi này được tính là phạm vi cao nguyên hoàng thổ.

Núi ở đây khác với núi trong nhận thức của đại đa số mọi người, toàn bộ đều do hoàng thổ tích tụ mà thành.

Hoàng thổ cằn cỗi, cho nên trên núi đất cũng không có bao nhiêu cây cối.

Bên bờ sông Hoàng Hà, dòng nước cuồn cuộn không ngừng chảy về phía nam, sau đó tại nơi giao nhau của ba tỉnh Tần, Dự và Tấn chuyển hướng về phía đông, một đường chảy ra biển lớn.

Nơi này được tính là trung thượng du sông Hoàng Hà.

Muốn vượt qua sông Hoàng Hà, chỉ có thể ngồi bè da cừu (dương bì phiệt tử).

Nguyên nhân không gì khác, đoạn sông Hoàng Hà này chảy qua cao nguyên hoàng thổ, hàm lượng bùn cát trong sông quá cao, dẫn đến lực nổi của nước sông quá nhỏ.

Bè da cừu rất nhẹ, bên trong chủ yếu là không khí.

Không giống như thuyền ăn nước rất sâu.

Thuê hai chiếc bè da cừu, mọi người bắt đầu vượt sông Hoàng Hà.

Dòng nước trên sông chảy xiết, sóng nước cuồn cuộn dâng lên từng đợt bọt sóng, đánh cho bè da cừu chòng chành qua lại. "Mấy vị khách quan không cần vội, lão đầu tử tôi đã chống bè da dê mấy chục năm rồi." Sao công cười nói, "Trông bè da dê có vẻ nguy hiểm, nhưng thực tế lại rất an toàn." "Thời gian này là mùa nước cạn, dòng chảy vẫn còn khá chậm." Theo khí hậu dần chuyển lạnh, thêm một thời

gian nữa mặt sông sẽ đóng băng.

Nếu gan lớn một chút, có thể đi bộ trực tiếp trên mặt băng để sang đất Tần ở bờ bên kia. "Mẹ cha ơi, mùa nước cạn mà đã đáng sợ thế này, nếu là mùa nước lũ thì còn đến mức nào nữa?" Trần Tổng Bả Đầu thầm nghĩ.

Mùa nước lớn mà muốn vượt Hoàng Hà, cho dù là ngồi bè da dê thì hệ số nguy hiểm cũng rất cao.

Sao công vì để giữ mối làm ăn, tự nhiên không thể nói toạc ra như vậy: "Vị khách quan này, mùa lũ thì cứ mùa lũ, tôi đây là lão thủ rồi, tổ tiên bao đời đều dựa vào nghề chống bè da dê mà sống qua ngày.

Cho dù có thủy quái, tôi cũng có thể đưa các vị sang bờ bên kia an toàn." Lời của sao công thu hút sự chú ý của mấy người. "Thủy quái?" Tô Thần kinh ngạc hỏi, "Thuyền gia, chuyện này ông kể kỹ hơn chút đi, chúng tôi thích nghe." Tô Thần cùng Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu đều là những người thích nghe mấy câu chuyện kỳ quái ly kỳ thế này nhất. "Chuyện này ấy à, phải kể từ ba năm trước." Sao công bắt đầu hứng thú, "Ba năm trước, nửa đầu năm thì đại hạn, đến nửa cuối năm nước mưa đột nhiên nhiều lên.

Hoàng Hà phát đại thủy, xung kích làm lộ ra một pho tượng trâu sắt (Thiết Ngưu)." "Con trâu sắt này thể hình to lắm, lớn gấp đôi trâu thật.

Người dân xung quanh vội vàng vận chuyển trâu sắt đến ngôi miếu gần đó, nhưng có một lão đạo sĩ ngăn cản mọi người, nói rằng trâu sắt này dùng để trấn áp tinh quái trong sông, không thể tùy tiện vọng động.

Tốt nhất là thả trâu sắt về lại lòng sông.

Hơn nữa còn phải thỉnh cao nhân khắc lại phù chú trên mình trâu

sắt, bố trí phong thủy đại trận." "Lời của ông ta, mọi người cũng chỉ nghe cho vui, căn bản chẳng ai để trong lòng.

Mãi cho đến một ngày, có một vị sao công chống bè da dê qua sông, phát hiện dưới nước dường như có một bóng đen, bóng đen đó dài đến mấy chục trượng, bơi qua ngay dưới bè da dê." "Rồi sau đó à, cũng chẳng còn câu chuyện gì lưu truyền nữa.

Chương 180

Theo tôi thấy ấy mà, đây đều là tam sao thất bản, dĩ ngoa truyền ngoa thôi.

Tổ tiên tôi chèo bè da dê trên Hoàng Hà, cái gì mà chưa từng gặp qua?

Chứ còn tinh quái trong nước thì tôi chưa thấy bao giờ." Sao công trấn an mọi người, ý bảo mấy chuyện này đều là hư cấu.

Nghe vậy, trong lòng mọi người đều đã có tính toán.

Chỉ có điều lúc này sóng nước càng lúc càng lớn. "Chư vị bám cho chắc nhé, tuyệt đối đừng để rơi xuống.

Hoàng Hà không giống những con sông khác, bên trong toàn là bùn cát, cho dù biết bơi mà rớt xuống thì cũng cửu tử nhất sinh." Sao công nhắc nhở mọi người lần nữa.

Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía mặt nước xa xa, chỉ thấy một đoàn bóng đen đang bơi ngược dòng về phía thượng du.

Tốc độ của bóng đen cực nhanh.

Nơi nó đi qua, mặt nước cuộn trào không dứt, sóng nước bị hất tung lên càng lúc càng nhiều. "Chèo nhanh lên!" Tô Thần nhắc nhở. "Vị khách quan này chẳng lẽ bị câu chuyện vừa rồi dọa sợ rồi sao?" Sao công không cho là đúng, "Chống bè da dê tối kỵ nhất là chèo nhanh, càng nhanh càng dễ xảy ra sai sót.

Chúng ta không vội, cứ từ từ mà đi." Sao công cười ha hả nói.

Câu chuyện này ông ta không biết đã kể bao nhiêu lần, người tin không ít, nhưng người không tin cũng nhiều.

Dù sao thì trong lúc chống bè nhàm chán, kể chuyện giải sầu cũng không phải chuyện gì to tát.

Nhưng sắc mặt Tô Thần càng lúc càng nghiêm nghị, Trần Tổng Bả Đầu là người đầu tiên phát hiện ra manh mối. "Tô tộc trưởng, sao vậy?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Nhìn bên kia!" Tô Thần nói.

Thuận theo ánh mắt Tô Thần nhìn sang, chỉ thấy ở vị trí cách mọi người khoảng vài ngàn mét, một con sóng cao gần một trượng đang dựng lên.

Con sóng đó cuộn trào lao thẳng về phía mọi người.

Nước sông sôi sục càng lúc càng dữ dội, khiến chiếc bè da dê chao đảo kịch liệt. "Thứ gì vậy?" Trần Ngọc Lâu trong nháy mắt không còn giữ được bình tĩnh. "E rằng là...

Tẩu giao!" Tô Thần nói ra suy đoán trong lòng.

Ngay khi lời Tô Thần vừa dứt, sắc trời trong nháy mắt âm trầm hẳn xuống.

Chỉ thấy bầu trời vốn đang quang đãng vạn dặm không mây lúc này đã bị mây đen bao phủ.

Trong mây đen sấm chớp rền vang, ngay sau đó mưa như trút nước đổ xuống.

Thời tiết đầu đông mà có trận mưa lớn thế này quả thực hiếm thấy.

Sao công hoảng hồn: "Kỳ lạ thật, sao tự nhiên lại mưa to thế này?" Điều này hoàn toàn không phù hợp với tiết trời trong ấn tượng của ông ta.

Cho dù có mưa thì cũng nên là tuyết rơi mới đúng.

Hơn nữa bình thường cao nguyên hoàng thổ khô hạn, có thể bay

chút bông tuyết đã là khá lắm rồi.

Mưa lớn thế này đúng là hiếm gặp. "Nhanh lên!" Tô Thần lại lần nữa giục. "Được, được!" Lão sao công gia tăng tốc độ chèo bè.

Nhưng không biết vì sao, chiếc bè da dê giống như bị hút chặt vào giữa dòng sông, không cách nào nhúc nhích.

Sóng nước xung quanh vỗ mạnh vào bè, liên tục đẩy nó về phía trung tâm dòng chảy.

Đoàn bóng đen phía xa càng lúc càng gần mọi người.

Lúc này khoảng cách đã không còn đến vài trăm mét.

Mây đen dày đặc, ánh sáng ảm đạm, liền thấy một con quái vật khổng lồ từ trong nước phóng lên, nhảy vọt lên mặt nước mấy chục mét, sau đó lại rơi xuống.

Con quái vật đó ít nhất cũng phải dài mười mấy trượng. "Cái này... cái này..." Sao công cuống lên, chẳng lẽ trong Hoàng Hà này thật sự có thủy quái hay sao?

Con quái vật khổng lồ đó xuôi dòng lao xuống, áp lực mười phần. "Nếu là Tẩu giao thì lần này khó rồi." Trần Tổng Bả Đầu thầm nghĩ.

Hắn cũng chỉ mới nghe nói qua chuyện này, đây là lần đầu tiên tận mắt chứng kiến. "Tẩu giao rốt cuộc là cái gì?" Sao công tuy trong lòng gấp gáp nhưng miệng vẫn hỏi. "Là tìm kiếm thời cơ hóa rồng." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Truyền thuyết kể rằng tinh quái trong nước tu luyện đến một độ tuổi nhất định sẽ xuyên sông vượt biển, chạy thẳng về hạ lưu, tiến vào biển lớn.

Khi tẩu giao thường sẽ gây ra lũ lụt, giao long không thể đi dưới gầm cầu, chỉ có thể dâng nước lũ ngập qua cầu lớn, sau đó chúng mới bơi qua trên cầu." Tẩu giao cũng đồng nghĩa với nguy hiểm.

Huống hồ mọi người hiện tại đang ở ngay khu vực trung tâm dòng sông.

Mắt thấy con Giao xà kia càng lúc càng gần, Tô Thần rút ra Hắc Kim Cổ Đao. "Các người bám chặt lấy bè!" Dặn dò mọi người một câu xong, hắn trực tiếp nhảy tùm xuống dòng nước sông băng giá đang chảy xiết. "Mẹ kiếp, vị huynh đệ này chán sống rồi à?

Sao các người không khuyên can cậu ta?" Sao công vội vàng nói, "Hoàng Hà không giống sông khác, trong dòng nước toàn là bùn cát.

Múc một bát nước Hoàng Hà thì nửa bát là cát, người có thủy tính tốt đến đâu nhảy xuống cũng không biết chừng mất mạng như chơi.

Gan này cũng to quá rồi, các người..." Lời của sao công còn chưa nói hết, liền cảm nhận được một luồng cự lực từ trong nước sông dội tới.

Luồng sức mạnh đó đẩy chiếc bè da dê lao vút về phía bờ.

Chiếc bè trong nháy mắt thoát khỏi lực hút của khu vực trung tâm dòng sông, cuối cùng cũng có thể di chuyển.

Sao công lập tức ngậm miệng, nhanh chóng chèo bè chạy về phía bờ.

Vẫn là mau chóng giữ mạng thôi, tuy rằng ông ta không biết tại sao lại xảy ra chuyện này, nhưng đã có cơ hội thì phải nắm bắt ngay.

Chiếc bè da dê còn lại cũng gặp tình huống tương tự, bị một luồng cự lực đẩy dạt vào bờ.

Đây toàn bộ đều là công lao của Tô Thần, hắn ở dưới nước sử dụng Phi Ngư Quán, khuấy động nước sông Hoàng Hà, cuối cùng lợi dụng dòng chảy đẩy bè da dê đi, giúp mọi người có thể an toàn rời khỏi.

Nước sông Hoàng Hà quả thực khác biệt với Trường Giang, Lan Thương Giang.

Dưới nước quá đục ngầu, cho dù Tô Thần đã có được sức mạnh của Thủy Tiêu, nhưng tầm nhìn dưới nước cũng không xa.

Đoàn bóng đen càng lúc càng gần, Tô Thần tay cầm Hắc Kim Cổ Đao nghiêm trận chờ đợi.

Giây tiếp theo, bóng đen kia xuất hiện ngay bên cạnh Tô Thần.

Chương 181

Những lớp vảy to lớn, cái đầu dữ tợn của nó lướt qua người hắn.

Nơi này vẫn là khu vực trung thượng du Hoàng Hà, con Giao xà này đã thể hiện ra sức phá hoại cường đại như vậy, nếu đến hạ du thì còn kinh khủng thế nào?

Sau khi trở thành Thủy Tiêu, thực lực của Tô Thần dưới nước so với trên cạn còn cường hãn hơn vài phần.

Hắc Kim Cổ Đao trong tay hắn tấn mãnh cắm phập vào cơ thể Giao xà.

Giao xà đau đớn không thôi, cũng chú ý tới cái tên tí hon bên cạnh mình.

Nó nhanh chóng quay đầu, há miệng cắn xé về phía Tô Thần. ...

Mặt nước đã bị máu tươi nhuộm đỏ.

Nhìn từ xa, trên mặt nước vàng đục dường như nở rộ một đóa hoa màu đỏ.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đã lên đến bờ, bọn họ đứng trên một gò đất, quan sát động tĩnh dưới sông. "Trời đất ơi, đây còn là người sao?" Sao công nhìn thấy máu loang trên mặt sông thì chấn kinh nói.

Nhiều máu thế này không thể là do người chảy ra được, chứng tỏ con Giao xà kia hẳn là đã bị thương rất nặng.

Tình huống dưới nước, những người này không sao biết được.

Chỉ thấy bóng đen kia chốc chốc lại xuất hiện, cứ thế lao về phía hạ lưu.

Về sau nữa, mọi người chẳng còn nhìn thấy gì. "Chắc là đã chết rồi, chư vị cũng đừng đợi nữa, tôi có cô em gái lấy chồng ở ngay gần đây, chúng ta qua nhà cô ấy nghỉ ngơi một lát đi." Sao công đề nghị.

Hai bên bờ Hoàng Hà từ xưa đã có câu "Tần Tấn chi hảo", người dân hai bờ thường thông gia với nhau.

Trần Ngọc Lâu gật gật đầu: "Vậy chúng ta đi trước đi!" Lúc này mưa to như trút, đứng ở đây khổ sở đợi Tô Thần cũng không phải cách.

Sau đó, Trần Ngọc Lâu để lại một ký hiệu bên cạnh chiếc bè da dê, nhắc nhở Tô Thần hướng đi tiếp theo của bọn họ.

Em gái của sao công sống ở nơi cách bờ Hoàng Hà không xa.

Đó là một gian hầm lò (yaodong), mấy người bước vào liền có chút chật chội.

Em gái sao công ngược lại rất nhiệt tình, bưng lên một đĩa táo lớn chiêu đãi mọi người, còn đun nước nóng cho mọi người uống.

Đại táo là đặc sản nơi này, vì khí hậu khô hạn nên độ ngọt của táo cao đến lạ thường.

Bên cạnh hầm lò của mỗi hộ dân thường đều trồng vài cây táo.

Mỗi khi táo chín bọn họ lại không hái ngay, mà để táo tự hong khô trên cây.

Đợi đến đầu đông mới đập xuống.

Ngoài ra, em gái sao công còn nuôi một con chó mực, đang nằm rạp trên đất thở hổn hển. "Cũng không biết làm sao nữa, con chó chết tiệt này vừa rồi cứ tru lên mãi, chạy nhảy lung tung khắp nơi!

Mãi đến lúc các vị tới mới chịu ngừng sủa!" Em gái sao công là một phụ nữ nông thôn điển hình, thật thà chất phác, quần áo ăn mặc

cũng rất cũ nát.

Mặt mũi đen nhẻm, còn quấn một chiếc khăn trùm đầu nhìn như miếng giẻ lau. "Chó mực thông linh, con chó này nên nuôi cho tốt!" Trần Ngọc Lâu xoa xoa đầu con chó mực.

Trước đó hắn tham gia lễ khánh thành cửa hàng đồ cổ Tô gia, có quen biết một người tên là Cẩu Ngũ Gia.

Người đó yêu chó như mạng, nếu biết ở đây có con chó tốt, e rằng cách xa ngàn dặm cũng sẽ chạy tới.

Con chó mực này vừa rồi sủa điên cuồng không dứt, e rằng cũng đã cảm nhận được Tẩu giao, cho nên muốn giục chủ nhân rời đi.

Nhưng ngặt nỗi người không hiểu tiếng chó, không hiểu được ý tứ của nó.

Cái này thì chịu chết!

Có điều con chó mực này quả thực có thể nuôi tốt, có khả năng trừ tà thông linh, nói không chừng có thể tránh được tai họa. "Chỉ là một con chó cỏ thôi mà, chúng tôi có miếng ăn thì nó cũng có miếng ăn." Em gái sao công cười cười, quả nhiên không để ý đến lời Trần Ngọc Lâu.

Tình cảnh nhà họ cũng coi như không tệ, bên cạnh hầm lò này còn thuê thêm một miệng hầm nữa. "Tối nay mấy vị cứ ở lại đây đi!" Em gái sao công nói, "Chen chúc một chút là ngủ được!" Sau khi con Giao xà kia rời đi, bầu trời lại lần nữa quang đãng.

Vạn dặm không mây, ánh dương chiếu rọi!

Không khí trên cao nguyên hoàng thổ sau khi được nước mưa gột rửa cũng trong lành hơn không ít.

Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Vậy thì làm phiền rồi!" Nói xong, hắn từ

trong túi lấy ra hai đồng đại dương, đưa cho em gái sao công. "Cái này... cái này sao mà tiện?" Em gái sao công lau lau tay.

Hai đồng đại dương là quá nhiều. "Cứ nhận lấy đi, chúng tôi cũng không thể ăn chực ở chờ, cơm tối nay nhất định phải sắp xếp cho tốt!" Trần Ngọc Lâu dặn dò. "Ngài yên tâm, tôi tuyệt đối sẽ làm ngài hài lòng!" Em gái sao công vui vẻ nhận lấy đại dương, sau đó rời khỏi phòng.

Tô Nghĩa Thiên thỉnh thoảng lại nhìn vọng ra ngoài cửa sổ, thấy người ngoài đi rồi mới nhịn không được nói: "Trần Tổng Bả Đầu, hay là em men theo sông đi tìm Thần ca một chút?" Đã lâu thế rồi mà Tô Thần còn chưa về.

Trong số những người có mặt, Trần Ngọc Lâu trở thành trụ cột của cả nhóm. "Yên tâm đi, Tô tộc trưởng nhất định sẽ bình an vô sự!" Trần Ngọc Lâu cười nói, "Chẳng lẽ cậu còn không tin bản lĩnh của tộc trưởng nhà mình?" "Tin thì tin, nhưng con Giao xà kia trước đây chúng ta chưa từng gặp, cộng thêm Thần ca cô thân một mình, cũng không có người giúp đỡ, em cứ sợ..." Tô Nghĩa Thiên vẫn có chút lo lắng. "Không có gì phải sợ cả, cứ tịnh tâm đợi Tô tiên sinh tìm tới đây đi!" Trần Ngọc Lâu cười nói, "Đừng để đến lúc Tô tiên sinh về rồi, cậu lại biến mất tăm, chúng tôi lại phải đi đợi cậu!" Tô Nghĩa Thiên nghĩ nghĩ, cũng thấy đúng là đạo lý này, liền không nói gì thêm.

Một hồi lăn lộn, mãi mới đợi được trời tối, mọi người sớm đã nằm lên giường nghỉ ngơi.

Ước chừng đến nửa đêm, trong sân đột nhiên vang lên một trận chó sủa.

Con chó sủa quá lớn, làm mọi người ồn ào đến mức không ngủ được.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đều bò dậy

khỏi giường, đi ra ngoài nhà.

Chủ nhà sống ở hầm lò bên cạnh cũng khoác áo đi ra xem tình hình.

Thấy sau lưng có chủ nhân, con chó mực không những không cậy thế sủa hăng hơn, mà ngược lại còn không ngừng trốn ra sau lưng chủ. "Đều xốc lại tinh thần!" Trần Ngọc Lâu nhanh chóng nhắc nhở mọi người, bên ngoài nhà e rằng có tà vật gì đi qua.

Tiếng chó sủa lớn thế này chứng tỏ tà vật kia e rằng rất mạnh.

Trần Ngọc Lâu rút ra Tiểu Thần Phong, nghiêm trận chờ đợi. "Két!" Một bóng người xuất hiện trước mặt mọi người.

Người này quay lưng về phía ánh trăng, ngược lại nhìn không rõ khuôn mặt, chỉ là mùi máu tanh nồng nặc trên người hắn không ngừng kích thích mũi mọi người.

Mùi máu tanh nồng thế này, đây là đại hung chi vật a! "Thần ca!" Trong đám người, vẫn là Tô Nghĩa Thiên nhận ra thân phận của bóng đen đầu tiên.

Chương 182

Sau đó Tô Nghĩa Thiên rảo bước lao lên phía trước.

Giây tiếp theo, Tô Thần ngã thẳng về phía sau. "Tô tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hồng Cô Nương, Hắc Bối Lão Lục vội vàng vây lại, kiểm tra tình hình Tô Thần.

Lúc này y phục toàn thân Tô Thần đã bị máu nhuộm đỏ.

Hồng Cô Nương kiểm tra tình trạng Tô Thần một chút, thở phào một hơi: "Không có vấn đề gì lớn, trên người không có vết thương.

Khả năng cao là lực kiệt rồi!" Hồng Cô Nương nhìn quanh bốn phía, sau đó từ trong ngực móc ra một đồng đại dương, đưa cho em gái sao công: "Làm phiền cô sáng mai đi mua mấy con gà, mua thêm ít thịt bò, thịt heo nữa." Hồng Cô Nương định sáng mai tẩm bổ cho Tô Thần thật tốt. ...

Đêm đó, Tô Nghĩa Thiên và Tô Nghĩa Hổ lẳng lặng canh giữ bên cạnh Tô Thần.

Bọn Chá Cô Tiếu thì đi ngủ trước.

Ở hầm lò bên kia, sao công tụ tinh hội thần kể lại chuyện xảy ra lúc đó cho gia đình em gái nghe. "Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, ngay lúc con quái vật kia chỉ còn cách chúng tôi vài trăm mét, Tô tiên sinh nhảy xuống khỏi bè da dê!

Ngay sau đó, một luồng cự lực đẩy chiếc bè từ giữa sông vào bờ.

Rồi vị Tô tiên sinh kia liền biến mất!

Chúng tôi trèo lên sườn núi, nhìn thấy rõ ràng dưới sông máu tươi tuôn trào, cả nửa dòng sông đều nổi lềnh bềnh toàn là máu!

Tôi còn loáng thoáng nhìn thấy một bóng người, giữa sấm chớp rền vang, đang chém giết với quái vật trong dòng nước xiết! ..." Sao công nửa thật nửa giả kể lại sự tình cho em gái và người nhà nghe.

Chồng của em gái ngẩn người, vẫn có chút không muốn tin: "Chuyện này cũng quá huyền hoặc rồi!

Theo lời anh vợ nói, con quái vật đó thực ra là Giao xà, lần này đang đi Tẩu giao, lao ra đến biển là sẽ hóa thành rồng.

Người làm sao có thể là đối thủ của rồng được?" Sao công cười khan hai tiếng: "Tôi cũng không rõ, nhưng tôi xác xác thực thực là nhìn thấy Tô tiên sinh xuống nước!

Sau đó mãi đến nửa đêm, Tô tiên sinh mới trở về!

Thà tin là có còn hơn không, những người này đều là người có năng lực, chúng ta chớ có tùy tiện đắc tội là được!" Về điểm này, cả nhà em gái sao công đều nhao nhao gật đầu đồng ý.

Không quan tâm cái khác, chỉ riêng số đại dương người ta đưa, thì đã không thể bạc đãi người ta rồi.

Sáng sớm hôm sau, khi trời còn tờ mờ sáng, em gái sao công đã dậy, đi đến chợ phiên gần đó mua gà trống lớn.

Tiện thể còn phải mua mấy cân thịt bò, thịt heo.

Nếu có trứng gà thì thuận tay mua thêm mấy cân.

Có điều lần này đi chợ, điều khiến em gái sao công bất ngờ là trên chợ lại xuất hiện một số tên "dương mao tử" (người Tây dương) tóc vàng mắt xanh.

Số lượng dương mao tử cũng không ít.

Trước kia em gái sao công cũng từng nghe nói, ngoài những người như chúng ta ra, trên thế giới còn có loại người nước ngoài tóc vàng

kim.

Thậm chí trong lời đồn, bọn dương mao tử này uống máu người, ăn thịt người, chuyện ác nào cũng làm.

Nhưng lần đầu tiên nhìn thấy bọn họ, em gái sao công cảm thấy mấy lời đồn kia vẫn có chút sai sai.

Cũng chẳng có gì đặc biệt, giống mọi người cả thôi, đều là hai con mắt một cái mũi một cái mồm.

Em gái sao công không dám nhìn chằm chằm mãi, tùy tiện liếc vài cái, mua xong gà trống già, thịt heo thịt bò xong liền rời đi.

Một đồng đại dương còn chưa tiêu hết, số tiền thừa được cô gói ghém vào vải, sau đó cất giữ sát người, sợ bị rơi mất.

Về đến nhà, em gái sao công liền hưng phấn nói với mọi người: "Gần đây lạ thật, trên chợ tự nhiên xuất hiện rất nhiều dương mao tử!

Các vị đừng nói chứ, bọn dương mao tử này trông có chút khác với chúng ta ha!

Cũng không biết bọn họ đến cái nơi khỉ ho cò gáy này của chúng ta làm gì!" Người Tây dương ở những thành phố lớn như Kinh thành thì đã rất phổ biến rồi.

Nhưng ở cái thôn núi nhỏ vùng cao nguyên hoàng thổ này thì vẫn rất hiếm thấy.

Lời của người phụ nữ thu hút sự cảnh giác của Trần Ngọc Lâu: "Tổng cộng bao nhiêu người?" "Nhìn dáng vẻ thì mười mấy hai mươi người gì đó." Người phụ nữ nói, "Tôi cũng không đếm kỹ, nhưng người tuyệt đối không ít." "Được, tôi biết rồi, cô đi hầm canh gà trước đi." Trần Ngọc Lâu gật đầu, sau đó nhanh chóng trở về phòng.

...

Lúc này, Tô Thần đã ngủ dậy.

Trận chiến với Giao xà hôm qua đã tiêu hao của Tô Thần lượng lớn thể lực.

Cuối cùng kịch chiến trong lòng Hoàng Hà cả trăm cây số, Tô Thần mới triệt để chém giết được con Giao xà đó.

Mà Tô Thần sức cùng lực kiệt, còn phải từ dưới nước trở về.

Tuy nói Tô Thần đã là Thủy Tiêu Chi Thần, nhưng bơi trong nước lâu như vậy, thân thể càng chịu không nổi.

Cuối cùng lảo đảo lên được bờ, đi theo ký hiệu tìm đến nơi này.

Một giấc ngủ dậy, coi như cũng khôi phục được chút nguyên khí.

Nhưng hiện tại hắn lại không hề có chút cảm giác đói bụng nào, ngược lại cảm thấy bụng rất no. "Rất lâu không ăn cơm thực ra chính là tình trạng này, mất đi cảm giác đói." Hồng Cô Nương giải thích, "Thậm chí lúc mới bắt đầu còn chẳng muốn ăn, nhưng đợi đến khi cơm xuống bụng rồi, ăn vài miếng xong, cảm giác đói khát sẽ càng lúc càng mãnh liệt." Hồng Cô Nương chuẩn bị một bát cháo kê, để Tô Thần uống trước.

Một bát cháo xuống bụng, Tô Thần quả thực càng uống càng đói, nhưng Hồng Cô Nương lại bảo Tô Thần đợi thêm chút nữa, lát nữa uống thêm ít canh gà. "Tô tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu rảo bước đi vào, "Có tình huống!

Có người phát hiện tung tích người phương Tây ở chợ phiên gần đây, hơn nữa số lượng còn không ít." Cái thời điểm mấu chốt này, đám người phương Tây lại xuất hiện ở đây, Trần Ngọc Lâu cảm thấy có chút không ổn. "Chẳng lẽ là vì con Giao xà ngày hôm qua mà đến?" Tô Thần suy tư, "Trần Tổng Bả Đầu, làm phiền ông đi một chuyến, đến chợ dò la một chút, xem đám người Tây đó rốt cuộc có mục đích

gì." "Được, tôi đi ngay!" Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Chuyện này giao cho hắn làm, Tô Thần cũng yên tâm.

Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ hai người này làm việc không chu toàn bằng Trần Ngọc Lâu. "Để Chá Cô Tiếu và Tổng Bả Đầu cùng đi đi, Tô tộc trưởng." Hồng Cô Nương nói, "Hai người đồng hành, cũng có sự chiếu ứng." Đám người Tây dương kia đại bộ phận đều lòng mang quỷ thai.

Hồng Cô Nương không muốn Trần Ngọc Lâu lấy thân mạo hiểm. "Chá Cô Tiếu, huynh và Tổng Bả Đầu đi một chuyến." Tô Thần phân phó. "Được, chúng tôi đi ngay đây." Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng nhau rời khỏi sân viện. ...

Không bao lâu sau, canh gà đã hầm xong.

Tô Thần ngồi trên giường, uống liền ba bát canh gà lớn, ăn thêm một ít thịt gà, thân thể cuối cùng cũng khôi phục được không ít nguyên khí.

Coi như là đã có sức lực!

Nhân lúc không ai chú ý, Tô Thần từ không gian hệ thống lấy ra một viên nội đan.

Viên nội đan này chính là của con Giao xà kia, cảm giác ít nhất cũng phải có năm sáu trăm năm công lực.

Viên nội đan này Tô Thần chưa vội uống, mà cất đi trước.

Chương 183

Trận kịch chiến hôm qua với Giao xà có thể nói là hung hiểm dị thường, cho dù là Tô Thần cũng không dám lơ là chút nào.

May mà dưới nước thích hợp cho Tô Thần chiến đấu, Thủy Tiêu Lục Nghệ có gia trì, thực lực Tô Thần càng lên một tầng thang.

Nếu không phải vậy, nếu là ở trên cạn, Tô Thần đã không có nhiều thủ đoạn như thế.

Giao xà cuối cùng bị chém thành bảy tám khúc, một phần thân thể hẳn là bị nước sông Hoàng Hà cuốn trôi dạt vào bờ, thu hút sự chú ý của đám người nước ngoài kia.

Thêm vào đó động tĩnh trên Hoàng Hà hôm qua không nhỏ, trước là mưa như trút nước, sấm chớp rền vang, lại thêm máu tươi trên mặt nước chảy mãi không dứt, trôi thẳng về hạ lưu, hình thành một đạo kỳ quan.

Đám người nước ngoài hẳn là đang tìm kiếm thi thể Giao xà, đồng thời bắt đầu truy xuất nguồn gốc.

Tại chợ phiên, bên trong một túp lều vải.

Một tên quỷ Tây dương đang nhận điện báo, một lát sau gã dịch nội dung bức điện ra. "Ngài Philip!

Lại có người phát hiện manh mối của sinh vật kỳ quái đó rồi." Nhân viên điện báo vội vã đi tìm đội trưởng của đội ngũ lần này, "Vị trí phát hiện lần này là ở địa phận tỉnh Dự, sắp tiếp cận đất Lỗ rồi." "Lần trước phát hiện là ở chỗ giao giới giữa tỉnh Dự và tỉnh Tần đúng không?" Philip gật gật đầu, "Xem ra sinh vật thần bí đó đã bị một loại sức mạnh thần bí nào đó chém giết rồi.

Phương hướng thăm dò của chúng ta không sai, con sinh vật thần bí đó hẳn là đã gặp nguy hiểm ở đây." "Justin, trên mảnh đất này, Rồng vẫn luôn là sinh vật trong truyền thuyết, mà chúng ta lại chân chân thiết thiết phát hiện ra Rồng, điều này có ích cho việc chúng ta phân tích lịch sử của mảnh đất cổ xưa đầy bí ẩn này." Rất nhiều năm trước, bọn họ đã biết đến quốc độ thần bí này.

Chỉ có điều khi đó bọn họ quá lạc hậu, hơn nữa thủ lĩnh trên mảnh đất này cực kỳ cường đại.

Mãi đến cận đại, sự phát triển của bọn họ vượt qua quốc độ này, mới bắt đầu xâm lược, bắt đầu thám hiểm mảnh đất này.

Những điều liên quan đến quốc độ thần bí này cũng dần dần được vén lên bức màn bí ẩn.

Đối với đại bộ phận mà nói, quốc độ thần bí này có thể xưng là thiên đường, quốc độ quá lạc hậu, mà nơi đây lại rải đầy kho báu. "Ngài nói không sai, đội trưởng Philip, chúng ta nếu như tìm được luồng sức mạnh thần bí này, thậm chí là chuyển hóa nó thành thực lực của chính mình, đến lúc đó chúng ta có thể sướng thông vô trở trên mảnh đất này rồi.

Tôi nghe nói trên mảnh đất này tồn tại vài cấm khu, ví dụ như núi Côn Luân, vùng đất Cương thần bí... chúng ta có thể đi lại tự do." ...

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đến chợ, liền bắt đầu nghĩ cách nghe ngóng mục đích của đám dương mao tử này mà không bứt dây động rừng.

Chỉ có điều đám dương mao tử kia không hiểu biết về nơi này lắm, tuy có thuê phiên dịch, nhưng tên phiên dịch kia cũng không rành tiếng thổ ngữ địa phương, giao lưu rất phiền phức.

Trần Ngọc Lâu dứt khoát kiếm một miếng vải rách đặt dưới đất,

trên miếng vải viết một dòng chữ — Hạt Nhãn Thần Toán (Thần toán mù).

Sau đó, Trần Ngọc Lâu đeo lên một chiếc kính râm, giả làm thầy bói.

Chá Cô Tiếu ngồi cách đó không xa, tĩnh hậu kết quả của Trần Ngọc Lâu.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, một lát sau Philip và đám người mang theo phiên dịch lại đi đến chợ.

Tên phiên dịch này là người đất Dự, biết đám quỷ Tây này thích nhất là mấy thứ thần thần đạo đạo, thế là dẫn đám quỷ Tây đến bên quầy bói của Trần Ngọc Lâu.

Hắn lầm bầm nói với đám quỷ Tây một tràng tiếng xì xồ.

Trần Ngọc Lâu cũng không hiểu, chỉ biết đám quỷ Tây dương này rất hào phóng, tùy tay ném xuống một tờ giấy bạc.

Sau đó, tên quỷ Tây ghé vào bên cạnh phiên dịch, lải nhải mấy câu.

Phiên dịch thời buổi này đại bộ phận đều có bối cảnh du học hải ngoại, biết chút tiếng Tây. "Tiên sinh, ngài Philip của chúng tôi muốn nhờ ngài xem một quẻ.

Cứ xem vận thế đi." Phiên dịch nói. "Che lại đi, ngài tùy tiện nói một chữ." Trần Ngọc Lâu chuyện này xe nhẹ đường quen. "Vậy chữ 'Đại'?" Phiên dịch nói. "Ừm, Đại là chữ Nhân thêm một nét ngang, đầu tiên là bộ vị này, ở phần trung thượng bộ của con người, chứng tỏ mấy vị tiên sinh không giống người thường a.

Không nói là đại nhân vật đỉnh tiêm, tối thiểu cũng có quyền có thế.

Còn về vận thế mà nói, chữ Đại có ý so sánh, vật này lớn hơn vật

kia, vận thế của chư vị khẳng định cũng tốt hơn người thường không ít.

Lần này đến đây làm việc, khẳng định sẽ suôn sẻ, thuận thuận lợi lợi." Trần Ngọc Lâu từ từ nói. "Vậy ngài Philip của chúng tôi còn muốn hỏi ông, ngài ấy muốn truy tìm tung tích của một món đồ, liệu có thể tìm thấy không, hoặc là muốn tìm thấy món đồ này thì nên đi đâu tìm?" Phiên dịch tiếp tục nói. "Ừm, đã là thứ chư vị tiên sinh muốn truy cầu, vậy tất nhiên là có thể tìm thấy.

Về phương hướng tìm kiếm, ở phía Đông!" Trần Ngọc Lâu tùy miệng phán một hướng.

Sau đó, hắn lại bổ sung thêm mấy câu sáo rỗng.

Mấy lời này nghe thì có vẻ hữu dụng, thực tế lại chẳng có chút manh mối nào.

Nghe xong, phiên dịch lại thuật lại cho đám quỷ Tây.

Đám quỷ Tây dương gật gật đầu, xì xồ xì xào nói một tràng dài.

Cuối cùng, cả nhóm người rời đi.

Trần Ngọc Lâu vốn định dọn hàng, lại liếc thấy tên phiên dịch kia đang đi về phía mình.

Trần Ngọc Lâu lại tiếp tục giả làm thần toán mù. "Vừa rồi mấy tên quỷ Tây đưa cho ông tờ giấy kia cũng khá có giá trị đấy." Tên phiên dịch nói, "Tôi dùng hai đồng đại dương đổi tờ giấy trên tay ông, được chứ?

Tuyệt đối không để ông chịu thiệt!" Trần Ngọc Lâu không biết đối phương đang thăm dò mình, hay là thực sự muốn đổi. "Ít nhất năm đồng đại dương!" Trần Ngọc Lâu nói. "Không thành vấn đề!" Tên phiên dịch nhận lời ngay tắp lự. "Tôi giờ đổi quẻ rồi, cần mười đồng đại dương." "Ông cái tên mù này, chui vào lỗ tiền rồi hả?

Cứ mười đồng đại dương, ông mà tăng giá nữa là tôi không lấy đâu đấy." Tên phiên dịch hung hăng nói.

Sau khi thành công trao đổi tiền giấy và đại dương, tên phiên dịch mới hậm hực bỏ đi.

Trần Ngọc Lâu thở phào một hơi.

Xem ra tờ giấy bạc kia cũng khá đáng giá.

Thấy tên phiên dịch đi xa rồi, Trần Ngọc Lâu bắt đầu dọn hàng. ... "Trần Tổng Bả Đầu diễn vai thần toán mù, cũng hình tượng phết." Chá Cô Tiếu cười cười. "Cũng đừng nói nữa, vừa rồi tôi quả thực có cảm giác, dường như bản thân tôi vốn dĩ nên làm nghề này." Trần Ngọc Lâu nói, "Đám quỷ Tây này vì con Giao xà kia mà đến, phỏng chừng sẽ còn dây dưa mãi chuyện này.

Tôi thấy chúng ta vẫn nên mau chóng rời khỏi nơi này thì tốt hơn." "Trước tiên đi thám thính trang bị của đám quỷ Tây này đã." Chá Cô Tiếu suy tính, "Xem xem rốt cuộc bọn chúng mang theo bao nhiêu 'hàng nóng'." Hai người ăn nhịp với nhau, liền đi dò la lều trại nơi đám quỷ Tây đóng quân.

Đồi núi hoàng thổ, bên bờ Hoàng Hà, một thôn nhỏ nằm nơi chỗ trũng.

Đầu mùa đông, Tô Thần bê một cái ghế, ngồi ở chỗ hướng dương phơi nắng.

Tinh lực của hắn đã khôi phục hơn một nửa.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu sau khi thu hoạch được tin tức về đám quỷ Tây, cũng đã trở lại nơi này.

Chương 184

"Tô tộc trưởng, đám quỷ Tây kia e rằng chính là nhắm vào chúng ta mà đến.

Bọn chúng trang bị đầy đủ, ngay cả súng máy, lựu đạn cũng có!

Tổng cộng mười tám người, kẻ dẫn đầu tên là Philip, ngoài ra còn thuê mấy lão nông dân địa phương giúp bọn chúng gánh vật tư!" "Đám quỷ Tây này giàu thật đấy!" Ngay cả Trần Ngọc Lâu cũng cảm thấy có chút khoa trương.

Lúc này đại môn Cửu Châu mở toang, người ngoại quốc tùy ý ra vào.

Hơn nữa thân phận bọn họ cũng không bình thường, cao hơn người khác một bậc.

Các quân phiệt địa phương đều đang tìm kiếm sự ủng hộ của thế lực sau lưng đám quỷ Tây này, cho nên bọn họ đi lại khắp nơi trên Cửu Châu mà không gặp trở ngại gì. "Nghĩ cách giải quyết bọn chúng đi, nhưng phải làm cho kín kẽ, đừng để người ta nghĩ là do chúng ta ra tay!" Tô Thần phân phó.

Nếu chỉ là một hai tên quỷ Tây mất tích thì còn chưa là gì, nhưng nhiều quỷ Tây cùng mất tích như vậy, e rằng sẽ lập tức lên trang nhất các báo lớn ngay.

Đến lúc đó, thế lực sau lưng bọn họ cũng sẽ gây sức ép lên quân phiệt, ép những quân phiệt đó giao ra hung thủ.

Tô Thần và mọi người tuy lợi hại, nhưng so với những đại quân phiệt kia thì vẫn còn kém quá xa.

Cho nên khi đối phó với lũ quỷ Tây này, nếu không đến mức vạn

bất đắc dĩ, tuyệt đối không thể để lộ thân phận của mình.

Tô Thần trong lòng đã có tính toán. "Trần Tổng Bả Đầu, anh và Chá Cô Tiếu huynh đệ phải ra mặt một chút, nghĩ cách để lại manh mối, dẫn dụ bọn chúng đến bên phía Long Lĩnh Mê Quật!" Tô Thần muốn mượn tay Long Lĩnh Mê Quật để giải quyết triệt để đám quỷ Tây này. "Đây là một chủ ý hay!" Trần Ngọc Lâu gật đầu, "Chết trong Long Lĩnh Mê Quật, còn có thể đổ lỗi cho cơ quan trong mộ." Như vậy bọn họ cũng không thể tìm Tô Thần gây phiền phức được nữa.

Hơn nữa mọi người đã trễ nải thời gian dài như vậy, cũng không thể tiếp tục hao tổn ở đây. "Tôi đã lộ diện rồi, không thích hợp lắm.

Chá Cô Tiếu huynh đệ không giỏi ăn nói, chúng ta để lại manh mối thì được, nhưng việc chu toàn với đám quỷ Tây kia, e rằng vẫn phải nhờ anh." Trần Ngọc Lâu suy tính. "Được, để Tô Nghĩa Thiên đi cùng tôi." Tô Thần gật đầu. ...

Đêm đó, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu bắt đầu bố trí.

Đối với bọn họ mà nói, làm chút chuyện này quá đơn giản.

Đầu tiên cần máu lươn, nghĩ cách bôi máu lươn lên lều vải màu đỏ.

Bởi vì máu lươn rất tanh, có thể thu hút chó hoang và dơi xung quanh.

Tiếp đó, Trần Ngọc Lâu lại tìm đến hai con nhím.

Nhím không thể uống nước đường, sau khi uống nước đường sẽ phát ra tiếng ho giống như người.

Làm xong những việc này, Trần Ngọc Lâu nấp ở sườn núi bên cạnh, nương theo bóng đêm tĩnh quan kỳ biến.

Ánh trăng sáng tỏ rọi xuống lều vải, đám quỷ Tây này ngược lại

rất tự tại, còn đang nướng thịt, uống rượu Tây trong doanh trại.

Vật tư bọn họ chuẩn bị rất phong phú, mùi thơm bay xa mấy trăm mét.

Trần Ngọc Lâu ngửi thấy cũng không khỏi cảm thán: "Lũ quỷ Tây này thật biết hưởng thụ!" "Nghe nói quốc gia của đám quỷ Tây đó rất phát triển, có rất nhiều thứ chúng ta chưa từng thấy qua, ô tô ở bên đó đã rất phổ biến rồi." Chá Cô Tiếu phụ họa. "Nếu có sinh chi niên có thể đi xem thử, cũng không tệ." Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Sự hiểu biết của họ về nước ngoài cũng chỉ giới hạn ở việc nghe đồn.

Ngay khi hai người đang nói chuyện phiếm, đám quỷ Tây kia uống rượu mạnh nồng độ cao, đã có chút men say.

Còn có hai tên tửu lượng quá kém, nằm lăn ra đất ngủ say như chết.

Mà đúng lúc này, trên bầu trời bay tới mấy con chim, không ngừng lượn vòng phía trên đám quỷ Tây.

Có khả năng vì đống lửa bên dưới, lũ dơi vẫn chưa dám đến quá gần.

Đợi đến khi đám người này ăn uống no say, đều đi ngủ cả, lũ dơi mới không ngừng tiếp cận mấy cái lều đỏ kia.

Lũ dơi liên tục va vào lều, cùng lúc đó không biết từ đâu chạy tới mấy con chó hoang, cũng không ngừng sủa inh ỏi về phía lều trại.

Hai con nhím bị thả vào gần lều, phát ra tiếng kêu kỳ quái.

Đủ loại hiện tượng lạ lùng khiến đám quỷ Tây hoảng hồn.

Tên "Nhị quỷ tử" (tay sai) phiên dịch càng sợ đến mức trốn trong lều run lẩy bẩy.

Dị tượng này kéo dài mãi đến nửa đêm về sáng mới tiêu đình. ...

Sáng sớm hôm sau.

Đám quỷ Tây lục tục bước ra khỏi lều, tên nào tên nấy ủ rũ, rõ ràng tối qua ngủ không ngon.

Đội trưởng Phỉ Lợi Phổ nhìn về phía tên phiên dịch: "Hách tiên sinh, ở quý quốc xảy ra loại chuyện này, bình thường sẽ xử lý thế nào?" Tên phiên dịch Nhị quỷ tử này sùng bái nước ngoài, thường xuyên học tập tự do, dân chủ, khoa học gì đó.

Nhưng chuyện tối qua cũng làm hắn hoảng sợ. "Đương nhiên là phải mời đạo sĩ tiên sinh tới làm pháp!" Nhị quỷ tử phiên dịch nói, "Tôi vẫn luôn cho rằng những người này là bọn lừa đảo, nhưng nếu ngài Phỉ Lợi Phổ muốn nhận được sự giúp đỡ, tôi nguyện ý đi mời một vị về cho ngài." Nói xong, tên Nhị quỷ tử theo phản xạ nhìn chằm chằm vào túi áo của tên Tây.

Tiền của bọn Tây dương này khá có giá trị.

Lúc này một đô la Mỹ đại khái trị giá ba đồng đại dương.

Một Franc Pháp bằng năm đồng đại dương.

Một bảng Anh (Pound) đổi được khoảng mười đồng đại dương.

Hôm qua tên Phỉ Lợi Phổ kia đã cho Trần Ngọc Lâu hai mươi bảng Anh tiền bo, tên phiên dịch có chút động lòng, cuối cùng dùng mấy đồng đại dương đổi lấy hai mươi bảng Anh từ chỗ Trần Ngọc Lâu.

Đương nhiên, Trần Ngọc Lâu cũng là vì không muốn lộ sơ hở, muốn mau chóng đuổi tên phiên dịch đi.

Nếu không thì Trần Ngọc Lâu đời nào chịu thiệt.

Đội trưởng Phỉ Lợi Phổ móc từ trong túi ra tờ tiền giấy năm mươi

bảng, đưa cho tên phiên dịch Hách Bình Xuyên. "Được rồi!

Ngài Phỉ Lợi Phổ, tôi lập tức đi mời vị đạo sĩ tiên sinh giỏi nhất vùng này cho ngài." Cầm tiền, Hách Bình Xuyên vui vẻ rời đi.

Tùy tiện tìm một tên đạo sĩ, cho hắn bốn năm đồng đại dương là có thể dễ dàng mời tới.

Hắn có thể bỏ túi riêng số tiền trị giá hàng trăm đại dương.

Nghĩ đến đây, Hách Bình Xuyên cảm thấy vụ này rất có hời.

Hắn lập tức chạy đến khu chợ gần đó, không bao lâu thì liếc thấy một người mặc đạo bào màu xám.

Người này nhìn qua khá trẻ, chắc là rất dễ lừa.

Ngay sau đó, Hách Bình Xuyên suy nghĩ một chút, cuối cùng đưa ra cái giá cao là một đồng đại dương, rốt cuộc cũng thuyết phục được người thanh niên này đi theo hắn về xem thử.

Dù sao cũng là lừa gạt đám quỷ Tây kia thôi mà.

Tiết kiệm được đồng nào hay đồng nấy.

Chương 185

Nghĩ đến đây, Hách Bình Xuyên ghé vào tai người thanh niên mặc đạo bào nói lải nhải mấy câu: "Lát nữa cậu không cần nói gì cả, phối hợp với tôi là được." "Đừng quản mấy câu tiếng Tây kia, tôi bảo cậu làm thế nào thì cậu làm thế ấy!" "Nếu cậu biểu hiện tốt, lát nữa tôi tặng thêm cho cậu một đồng đại dương!" Thanh niên mặc đạo bào gật đầu.

Ngay sau đó, Hách Bình Xuyên dẫn người này đến nơi cắm trại của đám quỷ Tây.

Đám người này sống quả thực sung sướng.

Loại lều vải này trong nước rất khó mua, còn có nhiều thiết bị độ chính xác cao.

Mấy thứ này nếu cuối cùng đều lọt vào tay mình thì cũng không lỗ. "Khụ khụ..." Hách Bình Xuyên ho nhẹ hai tiếng, bắt đầu giao lưu với đội trưởng Phỉ Lợi Phổ.

Người thanh niên mặc đạo bào màu xám này tự nhiên chính là Tô Thần, hắn là người xuyên việt, đối với loại tiếng Tây này tự nhiên quen thuộc.

Trình độ tiếng Anh của Hách Bình Xuyên còn chưa bằng một nửa của hắn.

Tô Thần lẳng lặng nghe.

Chỉ thấy Hách Bình Xuyên dùng ngữ khí cực kỳ khoa trương giới thiệu thân phận của Tô Thần. "Kính thưa ngài Phỉ Lợi Phổ tôn kính, vị này là Thiên Sư của Long Hổ Sơn, đừng nhìn cậu ta trẻ tuổi, nhưng tư lịch bối phận rất cao." "Hiểu thế nào nhỉ?

Cậu ta tuy nhìn trẻ, nhưng thiên phú dị bẩm, năng lực giống như mấy lão sư phụ làm việc mấy chục năm vậy." "Cậu ta vừa khéo du lịch qua đây, tôi đã mời cậu ta tới." "Bởi vì thân phận của cậu ta rất cao, cho nên tôi đã tốn cái giá một trăm bảng Anh." Hách Bình Xuyên còn báo khống thêm năm mươi bảng.

Đội trưởng Phỉ Lợi Phổ gật đầu, cũng không so đo chuyện tiền bạc. "Hách tiên sinh, tôi muốn nói chuyện với vị Tô Thần tiên sinh này." Phỉ Lợi Phổ nói.

Hách Bình Xuyên làm phiên dịch, lẳng lặng đứng một bên, đợi Phỉ Lợi Phổ mở miệng. "Thưa Thiên Sư tôn kính, xin hỏi ngài tu đạo bao nhiêu năm rồi?" Phỉ Lợi Phổ tùy tiện hỏi một câu.

Hách Bình Xuyên không có dịch sát nghĩa, mà đổi một cách nói khác. "Tô đại sư, nhà cậu có mấy miệng ăn?" Hách Bình Xuyên hỏi.

Thế này mà cũng bịa được?

Tô Thần nghĩ nghĩ, tính cả mình, Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu, ba người đi. "Ba người!" Tô Thần giơ ba ngón tay.

Hách Bình Xuyên lập tức phiên dịch: "Ngài Phỉ Lợi Phổ, vị Thiên Sư này đã hơn ba mươi tuổi rồi, cậu ta nhìn trẻ là do cậu ta vẫn luôn tu hành, hơn nữa cậu ta đã đắc đạo rồi." "Về chuyện xác rồng xuất hiện hai ngày trước, ngài nhìn nhận thế nào?" Phỉ Lợi Phổ hỏi.

Hách Bình Xuyên tiếp tục dịch: "Nhà có ruộng không?

Thu hoạch thế nào?" Câu hỏi ông nói gà bà nói vịt.

Tên Hách Bình Xuyên này thật đúng là thánh lừa đảo.

Tô Thần tùy tiện trả lời: "Có mấy mẫu ruộng mỏng, thu hoạch tạm được." Hách Bình Xuyên tỏ vẻ khó xử, quay sang nói với Phỉ Lợi Phổ: "Vị Thiên Sư này nói, cậu ta đối với chuyện xác rồng có biết một chút, lần này cũng là vì chuyện đó mà đến." "Nhưng mà, vì chuyện này

quá quan trọng, cho nên Thiên Sư cảm thấy cần chúng ta trả thêm năm mươi bảng tiền thù lao." "Cậu ta sẽ giúp chúng ta giải quyết sự kiện xác rồng." Cuộc đối thoại của mấy người có chút gượng gạo, Tô Thần suýt nữa thì bật cười thành tiếng.

May mà hắn nhịn được.

Tên Nhị quỷ tử tên Hách Bình Xuyên này đúng là nhân tài, bất cứ lúc nào cũng không quên đòi thêm tiền.

Đội trưởng Phỉ Lợi Phổ lại móc từ trong túi ra hai tờ mệnh giá năm mươi bảng, đưa cho Tô Thần, miệng nói: "Chỉ cần ngài có thể giúp tôi, tôi có thể trả cho ngài một trăm bảng." Hách Bình Xuyên ở bên cạnh sợ Tô Thần hiểu ra, bèn giải thích: "Ngài Phỉ Lợi Phổ cảm thấy cậu cũng không tệ, cho nên tặng cậu một phần lễ phẩm đến từ Đế quốc Anh Cát Lợi." "Đương nhiên rồi, cậu đừng thấy thứ này quý trọng gì, cái này ở nước ngoài tương đương với giấy chùi đít của họ thôi." "Lát nữa cậu đưa giấy cho tôi, tôi sẽ cho cậu thêm một đồng đại dương!" Hách Bình Xuyên lừa người mà mặt không đỏ tim không đập.

Tô Thần tiếp tục giả bộ không hiểu, chuyển sang hỏi: "Hách lão bản, thứ này tôi thấy cũng lạ mắt, nhưng đã là giấy chùi đít thì thôi bỏ đi, tôi không lấy đâu." Tô Thần trực tiếp làm bộ trả lại tiền giấy cho Phỉ Lợi Phổ.

Lúc này Phỉ Lợi Phổ đã có chút không vui.

Hắn dùng tiếng Tây nói: "Thiên Sư có ý gì?

Chẳng lẽ không hài lòng?

Cảm thấy tôi đưa ít sao?" Hách Bình Xuyên vội vàng đánh yểm trợ: "Đúng vậy, ngài Phỉ Lợi Phổ, cậu ta muốn ba trăm bảng." "Hách tiên sinh, phiền ông nói với vị Thiên Sư này, tôi có thể đưa cho cậu ta

ba trăm bảng, nhưng cậu ta phải thể hiện ra giá trị của mình.

Tôi đến hiện tại vẫn chưa thu hoạch được manh mối giá trị nào." "Nếu cậu ta cung cấp giá trị khiến tôi hài lòng, đừng nói ba trăm bảng, tôi có thể trả cho cậu ta năm trăm bảng!" Năm trăm bảng, một ngàn năm trăm đồng đại dương, phát tài rồi, phát tài rồi!

Hách Bình Xuyên trong lòng vui như mở cờ, nhưng ngoài mặt vẫn làm ra vẻ nghiêm túc, phê bình Tô Thần: "Tô Thiên Sư, đây là quà Dương đại nhân tặng, cậu nếu không muốn thì có thể đưa cho tôi!" "Nhưng cậu ngàn vạn lần đừng bác bỏ mặt mũi của Dương đại nhân!" "Tin rằng cậu cũng biết, trên mảnh đất này ai mới là nhân vật lớn thực sự.

Dương đại nhân trong tay có súng, cho dù bắn chết cậu cũng không sao cả, có thể toàn thân mà lui." Thời buổi này, quả thực là như vậy.

Đặc quyền của đám Dương đại nhân này quá nhiều.

Tô Thần gật đầu: "Yên tâm đi, Dương đại nhân bảo tôi làm thế nào, tôi sẽ làm thế ấy!" "Tô lão đệ, câu này cậu nói không đúng rồi?

Chuyện làm ăn dễ kiếm tiền thế này là tôi bảo cậu tới chứ?

Con người cậu có chút vong bản đấy!" Hách Bình Xuyên trừng mắt nhìn Tô Thần. "Được được được, là tôi sai, nên là Hách lão ca bảo tôi làm thế nào, tôi sẽ làm thế ấy." Tô Thần cười nói.

Tên Hách Bình Xuyên này cũng thú vị thật.

Loại nhân vật trộm gian dùng mánh lới này, về sau hoặc là sống rất thảm, hoặc là sống như cá gặp nước. "Lát nữa ấy à, tôi sẽ bảo cậu bày nghi thức, 'khởi quái', mấy thứ này cậu đều biết làm chứ?" Hách Bình Xuyên phân phó, "Đợi bày tế đàn, khởi quái kết thúc, cậu nói với đám quỷ Tây này, chuyện này rất phiền phức, rất khó giải quyết."

"Cậu làm bộ muốn đi, tôi sẽ giữ cậu lại." "Chỉ cần cậu diễn cho tốt, lát nữa xong việc, tôi trả cho cậu thù lao mười đồng đại dương!" Hách Bình Xuyên ở giữa kiếm ít nhất gần hai ngàn đại dương, chỉ đưa cho Tô Thần mười đồng.

Tên này cũng keo kiệt đến cực hạn rồi. "Vậy sau đó thì sao?" Tô Thần muốn xem sự sắp xếp của Hách Bình Xuyên. "Sau đó cậu cứ chỉ bừa một hướng, dẫn đám quỷ Tây này chạy qua đó." Hách Bình Xuyên nói, "Cậu là đạo sĩ, chắc biết xem phong thủy chứ?

Tìm một nơi phong thủy bảo địa, bảo bọn họ đào xuống." "Tốt nhất là một ngôi cổ mộ, sau khi đưa đám người này vào, cậu lại giả thần giả quỷ, dọa đám quỷ Tây này chạy mất." "Đến lúc đó cậu có thể an nhiên rút lui rồi." Hách Bình Xuyên tính toán đâu ra đấy.

Nào biết Tô Thần cũng nghĩ như vậy.

Đám quỷ Tây này suốt ngày lảng vảng ở đây cũng rất phiền phức.

...

Chiều hôm đó, Tô Thần bắt đầu lập đàn làm phép.

Theo phương pháp đã định trước, Tô Thần triển hiện diễn xuất của mình, cộng thêm sự giúp đỡ của Hách Bình Xuyên, cuối cùng Tô Thần định ra một hướng —— Tây Bắc.

Tô Thần định dẫn đám quỷ Tây này đến huyện Cổ Lan, mở ra Long Lĩnh Mê Quật.

Cuối cùng đội trưởng Phỉ Lợi Phổ bán tín bán nghi gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, một đoàn người bắt đầu xuất phát, đi về phía huyện Cổ Lan.

Ở một bên khác, nhóm người Chá Cô Tiếu cũng đã khởi hành, dưới sự dẫn đường của Lý Phú Quý, đi đến huyện Cổ Lan.

Hai nhóm người một trước một sau.

Thể chất của đám quỷ Tây này tốt hơn người trong nước lúc bấy giờ rất nhiều.

Người dân lúc này cơm còn không đủ ăn, mặt vàng da sạm, còn bọn họ vốn là thành viên đội thám hiểm, cộng thêm vật tư dồi dào, tên nào cũng cao lớn vạm vỡ.

Đám quỷ Tây này còn thuê mấy người địa phương, dùng năm sáu con ngựa thồ vận chuyển vật tư.

Từ đây đi đến huyện Cổ Lan, toàn bộ đều là đường núi.

Đường xá gập ghềnh, ít nhất cũng phải mất một ngày.

Đám quỷ Tây này tuy đi rất nhanh, nhưng đồ đạc quá chậm, có lúc không thể không dừng lại chờ đồ đạc cùng đi.

Chương 186

Cứ như vậy, mãi cho đến giữa trưa ngày thứ hai, rốt cuộc mới đến được một nơi tên là thôn Phục Ngưu ở huyện Cổ Lan.

Đây chính là địa phận của Long Lĩnh Mê Quật.

Đại khái nằm ở hướng Tây Nam của thôn.

Liên tục đi đường lâu như vậy, dù là đám người nước ngoài này cũng không chịu nổi, cả người hết sức lực.

Nhất là bọn họ cảm giác khoảng cách càng ngày càng lệch, rốt cuộc có liên quan gì đến sự kiện xác rồng không?

Tô Thần đành phải tìm cớ lừa gạt tiếp.

Dù sao có tên Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên hỗ trợ đánh yểm trợ, Tô Thần cũng không kiêng nể gì, kể cho đám quỷ Tây này nghe một vài truyền thuyết.

Ngày đi ngàn dặm, ý thức thần du.

Đối với những sinh vật thần kỳ kia, đi đến bờ sông Hoàng Hà có lẽ chỉ mất vài giờ.

Vì bọn họ là người trần mắt thịt, nên đi đường rất chậm.

Cộng thêm sự thêu dệt của Hách Bình Xuyên, đám quỷ Tây này lại lần nữa bán tín bán nghi.

May mà nơi này có một hộ nông dân, cho nên mọi người định tạm thời nghỉ chân.

Nông hộ kia đâu đã từng thấy nhiều quỷ Tây như vậy, sợ đến mức run cầm cập.

Tô Thần bảo Hách Bình Xuyên đưa cho nông hộ một đồng đại

dương để ông ta yên tâm.

Mọi người thế là đóng trại xung quanh nhà nông hộ.

Địa hình cao nguyên hoàng thổ đại khái chia làm bốn phần: hoàng thổ nguyên, hoàng thổ lương, hoàng thổ mão và khe rãnh.

Hoàng thổ nguyên hay còn gọi là đài đất vàng hoặc cao nguyên bàn, mặt đỉnh khá bằng phẳng, dùng để đóng trại là thích hợp nhất.

Ở chỗ giao nhau giữa một khối hoàng thổ nguyên với một khối hoàng thổ nguyên khác, thì lại bố trí đầy khe rãnh.

Nhìn thì thấy hai khối hoàng thổ nguyên cách nhau rất gần, nhưng thực tế muốn đi qua, nhất định phải xuống tận đáy khe rãnh, rồi lại từ đáy khe leo lên, tốn rất nhiều thời gian và sức lực. "Tô đại sư, chỗ cậu chọn rốt cuộc có đáng tin không vậy?

Chúng ta đi lâu như thế rồi, đi tiếp nữa là bọn quỷ Tây sẽ có ý kiến đấy." Hách Bình Xuyên có chút sốt ruột hỏi.

Bản ý của hắn là nghĩ cách đưa bọn quỷ Tây đến một ngôi cổ mộ, dọa bọn chúng một trận để bọn chúng biết khó mà lui.

Nhưng đi đường lâu như vậy rồi, Tô Thần cứ thế mà chẳng tìm thấy chỗ nào. "Yên tâm đi, chính là ở chỗ này!" Tô Thần cười cười.

Theo thời gian suy tính, bọn Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu chắc cũng đã tới rồi.

Bọn họ xác suất lớn là đã đến khu vực này vào buổi sáng, đang đợi động thái tiếp theo của Tô Thần. "Philippe, Philippe!" Đúng lúc này, một âm thanh vang lên.

Chỉ thấy một tên quỷ Tây vốn định đi vệ sinh, kết quả hố xí ở nông thôn quá thối, bọn họ một chút cũng không quen.

Ngay lúc tên quỷ Tây kia bị thối quá định lùi ra, lại bị một vật

ngáng chân.

Tên đó quay đầu nhìn lại, phát hiện thứ ngáng chân hắn cư nhiên là một tấm bia đá.

Tấm bia đá này nhìn qua đã có chút niên đại.

Đội ngũ của Phỉ Lợi Phổ đối với những đồ vật có niên đại trên mảnh đất Cửu Châu đều rất hứng thú.

Hơn nữa bọn họ ánh mắt độc đáo, ý thức được tấm bia đá này tuyệt đối không phải vật phẩm bình thường.

Nghe vậy, đám người Phỉ Lợi Phổ lập tức xông vào trong nhà xí, cố nén mùi hôi thối.

Tô Thần thật sự nhịn không nổi, móc từ trong túi ra một điếu thuốc.

Mùi thuốc lá dù sao cũng dễ ngửi hơn mùi hố xí.

Còn đám người Phỉ Lợi Phổ thì toàn bộ đắm chìm bên tấm bia đá, mùi hôi thối kia dường như không ngửi thấy vậy. "Tấm bia này ít nhất cũng phải một hai ngàn năm rồi!" Phỉ Lợi Phổ sai người đào tấm bia lên.

Chỉ tiếc bia đá đã bị gãy, văn tự bên trên không hoàn chỉnh.

Mặc dù vậy, Phỉ Lợi Phổ vẫn cẩn thận từng li từng tí cho người thu giữ tấm bia. ...

Đám quỷ Tây này ở đây một hai tiếng đồng hồ, cũng không có cử động gì kỳ quái, còn cho lão nông một đồng đại dương.

Lão nông trong lòng vui vẻ, thấy đám quỷ Tây này hình như cũng không nguy hiểm như trong truyền thuyết, dứt khoát sáp lại gần nói chuyện phiếm với mọi người.

Khi biết được Tô Thần tiếp theo muốn đi về hướng Tây Nam,

thần sắc lão nông đột nhiên căng thẳng: "Hướng Tây Nam không phải nơi tốt lành gì đâu!" "Gần đó có tòa Ngư Cốt Miếu (Miếu Xương Cá), vùng núi non quanh đó nhìn thì không có gì kỳ quái, nhưng khắp nơi đều là vỏ đất rỗng ruột." "Sơ ý một chút là các người sẽ bị sụt xuống đấy!" "Đừng bảo lão hán ta không nhắc nhở các người, ngay cả dân bản địa chúng ta cũng rất ít khi qua bên đó, là nơi chết người đấy." Tô Thần nháy mắt với Hách Bình Xuyên.

Liền thấy Hách Bình Xuyên đau lòng móc túi ra thêm một đồng đại dương: "Lão bá, cái Ngư Cốt Miếu đó rốt cuộc là tình huống gì?" Thấy có đại dương, lão nông vui vẻ nhận lấy, miệng lại nói: "Cái này ấy à, tôi cũng không rõ lắm, ngược lại nghe nói chỗ đó hình như có rất nhiều thứ kỳ quái." "Mấy năm trước, một đám người mang theo một đống đồ nghề đi qua đó, cuối cùng chẳng còn tin tức gì." Nghe lão nông nói, Tô Thần liền hiểu rõ, đây là gặp được tiền bối rồi!

Đám thổ phu tử kia mang theo nhiều đồ như vậy, hẳn không phải loại tàn binh du dũng, kết quả cuối cùng toàn bộ bỏ mạng tại Long Lĩnh Mê Quật.

Từ chỗ lão nông nghe ngóng tin tức xong, tên Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên lập tức báo cáo cho đội trưởng Phỉ Lợi Phổ.

Khi biết Ngư Cốt Miếu có thể có manh mối, đám người Phỉ Lợi Phổ cũng không bình tĩnh được nữa, nhanh chóng đứng dậy, muốn mau chóng đến đó.

Thế là mọi người lại lên đường, tiến về hướng Ngư Cốt Miếu.

Khoảng hai canh giờ sau, mọi người cuối cùng cũng đến được khu vực quanh một ngôi miếu thổ địa.

Hách Bình Xuyên có chút nghi hoặc: "Tô lão đệ, ngôi miếu này có chút kỳ quái nhỉ?" "Kỳ quái chỗ nào?" Tô Thần hỏi ngược lại. "Miếu khác hoặc là xây bên sông, hoặc là xây trên đỉnh núi hay sườn núi,

ngôi miếu này sao lại xây trong khe núi?" Hách Bình Xuyên hỏi. "Cái này anh hỏi tôi cũng vô dụng, chi bằng đi hỏi người xây ngôi miếu này lúc đầu ấy." Tô Thần mặc dù biết đáp án, nhưng cũng không nói rõ.

Hách Bình Xuyên đành phải thôi.

Đám quỷ Tây này sau khi đến miếu, liền đi dò xét tứ phía.

Mà Tô Thần đi đến điểm cao gần đó, từ trên nhìn xuống đánh giá phong thủy bốn phía.

Cách nói của Hách Bình Xuyên rất đúng, chỗ này xây miếu xác thực không thích hợp.

Nhưng nếu dùng làm lăng mộ, thì tuyệt đối không thành vấn đề.

Ngay khi Tô Thần quan sát phong thủy, cách đó không xa bỗng nhiên vang lên tiếng kêu của một tên quỷ Tây. "Help!" "Help!" "..." Tên quỷ Tây lớn tiếng kêu cứu.

Chỉ thấy nửa người hắn đã lún vào trong đất vàng.

Cái này mà rơi xuống, khẳng định chết chắc.

Đội trưởng Phỉ Lợi Phổ dẫn theo mấy tên quỷ Tây vội vàng chạy tới, Tô Thần lại đứng tại chỗ xem náo nhiệt. "Tô lão đệ, hay là qua giúp một tay đi, thân phận đám quỷ Tây này cũng quan trọng đấy." Hách Bình Xuyên suy tính.

Suy nghĩ của hắn rất đơn giản, nếu cứu được quỷ Tây, nói không chừng thù lao sau khi trở về sẽ phong phú hơn.

Chương 187

"Muốn đi thì anh đi, đừng kéo tôi vào." Tô Thần lạnh lùng nói, "Chỗ này đất rỗng rất nhiều, sơ ý một chút là có thể đạp phải chỗ rỗng, đến lúc đó anh rơi xuống, e rằng chẳng ai cứu anh đâu." Nghe vậy, Hách Bình Xuyên ngượng ngùng ngậm miệng lại.

Thù lao có phong phú đến mấy cũng không quan trọng bằng cái mạng nhỏ. "Vậy tôi vẫn là đứng ở đây thôi." Hách Bình Xuyên đứng yên tại chỗ, lẳng lặng nhìn đám người Phỉ Lợi Phổ thi cứu.

Cứ như là 'Hồ Lô Biến cứu ông nội' vậy, không bao lâu sau, lại có mấy người đạp phải vỏ đất rỗng, sau đó rơi xuống.

Phỉ Lợi Phổ nhất thời hoảng loạn, không biết nên làm thế nào.

Chỉ thấy hắn rút từ trong túi ra một khẩu súng, chỉ vào hai người Hách Bình Xuyên và Tô Thần. "Hách tiên sinh, Tô Thiên Sư, tôi ra lệnh cho các người qua đây cứu viện, nếu không các người bây giờ sẽ phải chết." Đội trưởng Phỉ Lợi Phổ hung tợn nhìn Tô Thần và Hách Bình Xuyên.

Tuy nói hắn bình thường luôn thích tỏ ra một bộ dáng bình dị gần gũi, nhưng trong lòng, hắn lại cho rằng Tô Thần và Hách Bình Xuyên là hạng người hạ đẳng.

Chỉ có đồng đội của hắn mới được coi là thượng đẳng.

Gặp nguy hiểm, thì nên để lũ hạ đẳng này xung phong đi đầu, bảo tồn tính mạng cho những người thượng đẳng như bọn họ.

Cảnh tượng này khiến Hách Bình Xuyên nóng mặt.

Trong tâm khảm hắn, nước ngoài luôn đề cao tự do, bình đẳng, hắn vốn tưởng rằng mình đã giành được sự tín nhiệm của đội trưởng

Phỉ Lợi Phổ, cộng thêm việc bản thân từng du học nước ngoài, hẳn phải được coi là đồng bạn của Phỉ Lợi Phổ.

Sau khi bị họng súng nhắm vào, Hách Bình Xuyên mới thực sự phát hiện, bản thân chưa bao giờ được bọn Phỉ Lợi Phổ đặt ở địa vị ngang hàng, cũng chưa từng được Phỉ Lợi Phổ công nhận. "Đi thôi, qua đó xem sao!" Tô Thần dẫn Hách Bình Xuyên đi về phía Phỉ Lợi Phổ.

Còn chưa đi được một nửa, đột nhiên mặt đất sụp xuống, Hách Bình Xuyên là người đầu tiên rơi xuống, ngay sau đó là Tô Thần.

Theo ý nghĩa nghiêm khắc mà nói, tình huống này coi là hang động bị xâm thực, dẫn đến toàn bộ lòng núi bị rỗng.

Thuận theo hố động, Hách Bình Xuyên và Tô Thần rơi thẳng xuống dưới.

Một bộ phận quỷ Tây cũng rơi xuống, trong sơn động vang lên tiếng la hét chói tai, âm thanh của bọn họ thu hút sự chú ý của Tô Thần và tên Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên. "Lũ quỷ Tây này, thật mẹ kiếp đáng chết!" Hách Bình Xuyên vốn dĩ có thiện cảm không tệ với đám quỷ Tây này.

Bây giờ thì chán ghét sâu sắc. "Trước tiên nghĩ cách hội hợp với mọi người đã." Tô Thần nói.

Trong lòng đất hang động ngang dọc phức tạp, như một mê cung.

Muốn tìm được những người khác độ khó vẫn có chút lớn.

Hách Bình Xuyên lấy từ trong ba lô ra hai cái đèn pin, một cái đưa cho Tô Thần, cái còn lại hắn cầm trong tay.

Hai cái đèn pin này là do đám quỷ Tây mang tới.

Chất lượng đèn pin của bọn họ tốt hơn, chiếu xa hơn và ánh sáng

mạnh hơn so với đèn pin sản xuất trong nước.

Có đèn pin, đường phía trước cũng có thể nhìn thấy đại khái.

Hai người mò mẫm đi về phía phát ra âm thanh.

Tuy nhiên đi được một đoạn, Hách Bình Xuyên liền phát hiện không đúng, một vật thể màu đen rơi trúng người hắn.

Hách Bình Xuyên có chút kinh ngạc. "Tô đại sư, đây là cái gì vậy?" Hách Bình Xuyên tò mò nhặt vật thể màu đen kia lên, đưa lên mũi ngửi ngửi, có một mùi chua lòm không nói nên lời, thối quá thể đáng. "Anh nhìn lên trên chẳng phải sẽ biết sao?" Đèn pin của Tô Thần chiếu lên phía trên, chỉ thấy trên đỉnh thông đạo, bám đầy không biết bao nhiêu là dơi.

Lũ dơi này lít nha lít nhít, giờ phút này đang chìm trong giấc ngủ. "Tôi...

Mẹ kiếp!" Hách Bình Xuyên hét to một tiếng.

Nghe vậy, Tô Thần cũng muốn chửi thề.

Lũ dơi này đang ngủ say, chỉ cần rón rén đi qua, không kinh động chúng thì có thể bớt được rất nhiều phiền toái.

Theo tiếng hét của Hách Bình Xuyên, đám dơi này lục tục thức tỉnh. "Chi chi chi..." Tiếng kêu hỗn loạn của loài dơi vang lên.

Bọn chúng rất nhanh dò được nguồn nhiệt, lao về phía Tô Thần và Hách Bình Xuyên. "Chạy!" Tô Thần rảo bước nhanh hơn, chạy trốn về phía trước.

Hách Bình Xuyên bám chặt sau lưng Tô Thần.

Nhưng ngặt nỗi tốc độ của lũ dơi ngày càng nhanh, hơn nữa không ngừng thử tấn công mấy người.

May mà hai người phát hiện một chỗ lõm vào trong vách núi, Tô

Thần và Hách Bình Xuyên lập tức trốn vào trong, đồng thời dùng quần áo che chắn phía trước.

Không biết qua bao lâu, tiếng táo động của lũ dơi dần biến mất.

Tô Thần và Hách Bình Xuyên bỏ quần áo xuống, thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hai người tiếp tục đi về phía trước, ước chừng đi được vài trăm mét.

Hách Bình Xuyên lại phát ra một tiếng hét chói tai, chỉ thấy ánh đèn pin của hắn vừa vặn chiếu lên một bộ xương khô.

Tô Thần nhanh chóng tiến lên, phát hiện từ trong bộ xương truyền ra từng trận mùi vị quái dị.

Ở chỗ cổ của bộ xương còn đeo một món trang sức kỳ quái. "Mạc Kim Phù?" Tô Thần nhận ra thân phận của món đồ trang sức.

Hắn sở dĩ được coi là một nửa Mạc Kim Giáo Úy, chính là vì không có Mạc Kim Phù.

Nghĩ lại, vị tiền bối này với Tô Thần cũng coi như là người cùng một mạch.

Tô Thần cẩn thận tháo Mạc Kim Phù từ cổ người chết xuống, tương truyền Mạc Kim Phù được làm từ móng vuốt sắc bén nhất của loài tê tê, trải qua rất nhiều công đoạn đặc thù mới có thể hoàn thành.

Còn cần phải ngâm dưỡng tám trăm ngày ở nơi long mạch, mượn linh khí địa mạch.

Chiếc Mạc Kim Phù này dài hơn một tấc, đen nhánh sáng bóng, cứng rắn vô cùng, thân phù khắc hai chữ cổ triện.

Hách Bình Xuyên tự nhiên là không biết.

Nhưng Tô Thần liếc mắt liền nhận ra hai chữ này là "Mạc Kim".

Mạc Kim Phù trong nghề trộm mộ này có tác dụng hộ thân, còn có thể trừ tà.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bỏ Mạc Kim Phù vào trong túi của mình. "Chôn cất ông ấy đi!" Dù sao cũng coi như tiền bối của mình, hiện tại lại phơi thây nơi hoang dã. "Cậu muốn chôn thì chôn, đừng kéo tôi vào." Hách Bình Xuyên không muốn làm loại chuyện này.

Tô Thần cũng không nói nhiều, mượn Hách Bình Xuyên một cái xẻng sắt, bắt đầu đào đất.

Loại đất vàng này đào rất nhẹ nhàng, bất quá khi Tô Thần di chuyển thi cốt vị Mạc Kim Giáo Úy này, dưới thân ông ta lại phát hiện một miếng ngọc bội.

Cái mùi vị kỳ quái kia chính là từ miếng ngọc bội này truyền ra.

Chương 188

Ngọc bội hình rồng.

Loại ngọc bội này hẳn là do Văn Hương Ngọc đúc thành, bình thường sẽ có một đôi.

Hách Bình Xuyên hai mắt sáng rực.

Hắn tuy không hiểu trộm mộ, nhưng cũng biết trong mộ thường có không ít đồ tốt.

Miếng ngọc bội này nếu mang ra ngoài, khẳng định bán được giá hời.

Chỉ có điều ngọc bội đã bị tên nhóc Tô Thần cầm mất rồi. "Tô lão đệ, vừa rồi cái dây chuyền kỳ kỳ quái quái kia bị cậu lấy đi rồi, miếng ngọc bội này tính ra nên thuộc về tôi chứ nhỉ." Hách Bình Xuyên cười gian nói, "Đồ đạc ở trong này mỗi người một món." "Muốn à?

Anh đi đào cái hố trước, chôn cất thi cốt vị tiền bối này đi đã." Tô Thần nói, "Nếu không anh lấy đồ của người ta, cũng không sợ tối đến người ta tìm anh sao?" "Được, tôi đào hố ngay đây!" Hách Bình Xuyên nhận lấy xẻng sắt từ tay Tô Thần, trực tiếp đào.

Không bao lâu, trên mặt đất xuất hiện một cái hố.

Tô Thần cẩn thận ôm thi cốt lên, đặt vào trong hố, sau đó dùng đất lấp đầy.

Cũng coi như để vị tiền bối này nhập thổ vi an.

Sau đó Tô Thần quỳ trên mặt đất dập đầu ba cái thật kêu.

Lấy vật quân tử, tạ ơn quân tử.

Hách Bình Xuyên cũng bắt chước làm theo, dập đầu ba cái.

Xong xuôi mọi việc, Hách Bình Xuyên lại nhìn về phía Tô Thần, đang định mở miệng đòi ngọc bội thì phương xa lại truyền đến tiếng cầu cứu. "Đi thôi, qua đó xem trước đã!" Tô Thần nhanh chóng đi về phía xa.

Hách Bình Xuyên kế hoạch thất bại, nhưng hắn cũng không giận.

Dù sao trong nhận thức của hắn, Tô Thần chính là một tên nhà quê, lừa vài câu sẽ giao đồ ra thôi.

Miếng ngọc bội này cứ tạm thời gửi trên người Tô Thần, do hắn bảo quản Hách Bình Xuyên cũng yên tâm hơn chút.

Đợi ra khỏi nơi này rồi tính.

Tiếng hét thảm ngày càng dồn dập, những gã Tây quỷ rơi xuống chắc cũng phải bốn năm người.

Bọn họ hẳn là đã bị bầy dơi kia tấn công.

Không lâu sau, một gã Tây quỷ sợ đến mức chạy thục mạng ngay trước mặt hai người.

Xem ra gã Tây quỷ này bị dọa cho không nhẹ.

Ngay sau đó, một đàn dơi liền lao về phía Tô Thần và những người khác.

Tốt cho mày thật!

Hóa ra sau lưng gã lại mang theo nhiều phiền phức như vậy.

Tô Thần và Hách Bình Xuyên cũng vội vàng bỏ chạy.

Trong động núi, mọi người luồn lách qua lại, chẳng mấy chốc lại thấy thêm hai ba cái xác.

Những cái xác này chính là của bọn Tây quỷ.

Bọn họ chắc vừa mới chết không lâu, lũ dơi kia vẫn đang tham

lam hút máu trên người họ. "Đi!" Tô Thần và Hách Bình Xuyên vòng qua mấy cái xác, tiếp tục chạy trốn.

Chẳng biết là vô tình hay cố ý, hay vì lý do nào khác, Tô Thần và Hách Bình Xuyên phát hiện ra một lối đi.

Men theo lối đi này chạy thẳng lên trên, hai người bất ngờ lại đến được Miếu Xương Cá.

Dù Hách Bình Xuyên không hiểu biết nhiều, nhưng cũng phân tích ra được đại khái. "Tô lão đệ, lối đi vừa rồi hẳn là đường hầm của bọn trộm mộ nhỉ!" Hách Bình Xuyên nói, "Vậy nên cái người chúng ta thấy lúc trước thực ra là một tên trộm mộ?" "Hắn xây cái Miếu Xương Cá này chính là để trộm mộ!" Phân tích như vậy, Hách Bình Xuyên coi như đã hiểu ra. "Không sai!" Tô Thần gật đầu.

Ngay lúc hai người đang trao đổi, cửa lớn của Miếu Xương Cá bị mở ra từ bên ngoài.

Đội trưởng Philip dẫn người đi vào. "Lát nữa cậu đừng nói gì cả, cứ nghe tôi!" Hách Bình Xuyên đi thẳng đến chỗ đội trưởng Philip, dùng thứ tiếng loằng ngoằng giải thích một hồi.

Rằng những gã Tây quỷ rơi xuống đều đã chết cả rồi.

Hơn nữa trong mê quật này còn có không ít quái vật hút máu.

Hai người họ may mắn tìm được một lối đi mới thoát ra được.

Đội trưởng Philip nghe vậy, sắc mặt trầm xuống.

Không vì lý do gì khác, ở các nước phương Tây cũng có truyền thuyết về quái vật hút máu, nổi tiếng nhất chắc là ma cà rồng.

Hắn sững người một lúc.

Vốn dĩ còn định để Tô Thần và Hách Bình Xuyên xuống dưới mang xác những người mất tích lên, giờ xem ra đành thôi vậy.

Xuống dưới mà gặp phải đám quái vật hút máu kia thì cũng chỉ có một con đường chết. "Về nghỉ ngơi trước đã." Đội trưởng Philip đi ra ngoài miếu.

Hách Bình Xuyên quay đầu lại nháy mắt với Tô Thần.

Mấy lão Tây này dễ lừa thật. …… Tổng cộng mười tám lão Tây, lần này chắc chết khoảng năm người, còn lại mười ba.

Ra quân chưa thắng đã tổn thất, gần một phần ba quân số đã đi tong.

Đội trưởng Philip có chút lo lắng, về đến nhà lão nông dân, hắn bắt đầu viết nhật ký, ghi lại nguyên nhân lần này.

Năm người đồng bạn qua đời không phải chuyện nhỏ.

Nhưng biết làm sao được, bọn họ chết vì thám hiểm, coi như chết đúng chỗ.

Lão nông dân thấy đám Tây quỷ ai nấy mặt mày xám xịt, lập tức hiểu ra bọn họ đã chịu tổn thất không nhỏ.

Lão nông dân mang thức ăn ra cho mọi người.

Chỉ tiếc là bọn Tây quỷ lại chẳng có hứng thú, đứa nào đứa nấy ăn đồ hộp mang theo.

Tô Thần thì chẳng sao cả, cùng Hách Bình Xuyên ngồi bên bàn, vừa ăn vừa nói chuyện. "Tô lão đệ, giờ cũng ra ngoài rồi, miếng ngọc bội nên trả lại cho tôi rồi chứ?" Hách Bình Xuyên vẫn quan tâm đến cái này nhất. "Ngọc bội?

Ngọc bội nào?" Tô Thần hỏi ngược lại. "Được, được thôi, Tô lão đệ, cậu chơi trò vô lại với tôi phải không?" Hách Bình Xuyên lạnh lùng nhìn Tô Thần, "Tin hay không lát nữa tôi đi mách lẻo, xem bọn Tây quỷ kia rốt cuộc tin cậu hay tin tôi?" "Vậy tôi cũng có thể đi tìm

bọn Tây quỷ kia, nói với chúng chính vì cậu mà người của chúng mới chết.

Vừa rồi cũng là cậu vội vàng gọi tôi đi, không cứu đồng bạn của chúng, chạy thoát thân là quan trọng nhất." Tô Thần cười nói.

Chương 189

"Tô lão đệ, cậu đừng đánh giá mình cao quá, cậu nói chuyện với bọn Tây quỷ đó, xem chúng có hiểu được không?" Hách Bình Xuyên vẫn rất tự tin về bản thân. "Cái này có gì khó?" Tô Thần mở miệng nói một tràng tiếng Tây.

Thứ tiếng loằng ngoằng này còn lưu loát hơn Hách Bình Xuyên nhiều.

Nhất thời Hách Bình Xuyên kinh ngạc há hốc mồm.

Hắn không ngờ tên nhà quê Tô Thần này lại cũng biết tiếng Tây, mà còn nói hay hơn hắn. "Tô lão đệ, cậu…" Hách Bình Xuyên chỉ vào Tô Thần, nửa ngày không nói nên lời. "Cho nên, đừng nghĩ đến chuyện lừa tôi, từ lúc tôi gia nhập đội ngũ này, mọi lời nói hành động của các người, thực ra tôi đều biết rõ, chỉ là không vạch trần mà thôi." Tô Thần cười cười.

Hách Bình Xuyên hít sâu một hơi, "Nếu cậu cũng hiểu, vậy thì dễ làm việc rồi.

Đồ đạc thuộc về cậu, tiếp theo cậu phụ trách phối hợp với tôi, tiếp tục moi tiền từ đám Tây quỷ này." "Không vấn đề!" Tô Thần gật đầu.

Đám Tây quỷ này đã chết gần một phần ba, sau khi đưa chúng vào trong ngôi mộ thật, e là sẽ lại chết không ít.

Cuối cùng để lại hai đứa sợ chết khiếp sắp phát điên, cho chúng về báo tin là được.

Cứ như vậy, Tô Thần có thể đứng ngoài cuộc.

Lúc đó những thứ bẩn thỉu và tà vật trong mộ giết người, thì có liên quan gì đến hắn chứ?

Nơi này là mộ của Lý Thuần Phong, bên trong cực kỳ hung hiểm.

Đám Tây quỷ này không hiểu phong tục của đất Cửu Châu, coi thường nơi đây, tất sẽ phải chịu báo ứng. …… Ở một nơi khác.

Đội trưởng Philip dùng điện đài gửi đi một bức điện báo.

Không biết bao lâu sau, hắn nhận được một bức điện văn, là do cấp trên của hắn gửi tới.

Cảnh cáo hắn nhất định phải tìm lại được thi thể của các đội viên.

Trong đó có một đội viên thân phận không tầm thường, nhất định phải hộ tống họ về nước an toàn.

Nghĩ đến đây, trong lòng đội trưởng Philip lạnh đi.

Xem ra vẫn phải đi xuống, vốn dĩ hắn đã manh nha ý định rút lui.

Bây giờ vì mệnh lệnh của cấp trên, hắn đành phải tìm đến Tô Thần và Hách Bình Xuyên, dùng súng chỉ vào đầu hai người, bắt hai người cùng tất cả thành viên đội thám hiểm một lần nữa tiến vào Mê Quật Long Lĩnh.

Đêm đó, cả đoàn nghỉ ngơi trong những chiếc lều dựng bên cạnh nhà của nông dân.

Sáng sớm hôm sau, cả đoàn hùng hổ kéo đến Miếu Xương Cá, chui vào từ lối đi mà lần trước Tô Thần và Hách Bình Xuyên đã thoát ra.

Đi chưa được bao lâu, liền thấy trong mê quật có mấy cỗ thi thể, chính là của đội viên của họ.

Gã Tây quỷ Philip ra lệnh cho thuộc hạ thu dọn thi thể đồng đội.

Chỉ có điều sau khi thu dọn thi thể xong, mọi người không tìm thấy thêm thi thể nào khác, ngược lại đi đến một không gian kỳ lạ.

Chỉ thấy hai bên lối đi có rất nhiều bức bích họa mặt người.

Sau khi phát hiện những bức bích họa này, đội trưởng Philip lập tức tỏ ra hứng thú chưa từng có.

Chỉ thấy hắn tập trung tinh thần đứng trước một khuôn mặt, quan sát khuôn mặt trên đó.

Khuôn mặt này lại có chút khác biệt so với những nơi khác, dường như đang biến đổi, lúc thì khóc lúc thì cười.

Tất cả thành viên đội thám hiểm đều tụ tập trước bức bích họa mặt người này.

Tô Thần nhặt một hòn đá từ dưới đất lên, ném về phía khuôn mặt đó. "Bốp!" Hòn đá trúng ngay vào khuôn mặt, liền thấy khuôn mặt đó như sống lại, bắt đầu cử động cơ thể.

Nó dường như là một loại quái vật nào đó, chui vào trong vách núi này vậy.

Lưng của chúng có một hình mặt người.

Loại nhện này cực kỳ hung hãn, lại còn ăn thịt người.

Và điều quan trọng nhất là… Trong đầu Tô Thần vừa nghĩ đến đây, liền thấy những gã Tây quỷ đang chạy trốn lại giẫm phải vùng đất rỗng, từng người một rơi xuống.

Phía trước Tô Thần, tên tay sai Hách Bình Xuyên đứng không vững, cũng rơi xuống.

Nhưng tên này tham sống sợ chết, trước khi rơi xuống lại tóm được mắt cá chân của Tô Thần.

Nhất thời, Tô Thần cũng bị kéo theo rơi xuống.

Mẹ kiếp nhà Hách Bình Xuyên.

Tô Thần thầm chửi trong lòng.

Vài giây sau, Tô Thần và những người khác rơi vào một không gian khác.

Nơi này chi chít vô số hang động lớn nhỏ.

Miệng hang có lớn có nhỏ, hang lớn nhất đường kính cũng phải bằng nửa người.

Những hang động dày đặc khiến người mắc chứng sợ lỗ nhìn thấy chắc sẽ bị dọa chết.

Một âm thanh kỳ quái vang lên từ trong hang động.

Ngay sau đó, từng con nhện mặt người lớn nhỏ bò ra từ trong hang.

Những con nhện này cực độc! "Đoàng đoàng đoàng!" Đội trưởng Philip nhanh chóng nổ súng.

Chỉ tiếc là số lượng nhện mặt người chui ra quá nhiều, cộng thêm tốc độ của chúng rất nhanh.

Thường thì vừa mới ngắm bắn, nhện mặt người đã biến mất trước mắt.

Chỉ trong nháy mắt, đã có ba bốn người ngã xuống đất, phát ra tiếng kêu la đau đớn.

Độc tính trên người nhện mặt người quá mạnh!

Gặp phải nguy hiểm đến tính mạng thế này, tên tay sai Hách Bình Xuyên phản ứng nhanh nhất, lập tức trốn sau lưng đội trưởng Philip. "Tô lão đệ, còn chờ gì nữa?

Cậu cũng qua đây đi!" Hách Bình Xuyên sau khi tạm thời an toàn, vội vàng gọi Tô Thần qua trốn.

Đừng tưởng hắn tốt bụng!

Chủ yếu là Tô Thần có thể giúp hắn lừa tiền của bọn Tây quỷ này.

Tiền của bọn Tây quỷ dễ kiếm lắm!

Tô Thần sống thêm hai ngày là có thể kiếm thêm được một ít bạc trắng.

Tô Thần nghe vậy, chạy đến bên cạnh Hách Bình Xuyên.

Mọi người vừa đánh vừa lùi.

Chương 190

"Bên kia có một lối đi!" Không biết ai hét lên một tiếng, thế là tất cả mọi người đều lao về phía lối đi đó.

Ngay khi tất cả mọi người đều lao vào lối đi, một người trong số họ lấy ra một bó thuốc nổ, trực tiếp cho nổ tung lối đi.

Nhưng dù vậy, vẫn có mấy con nhện đuổi theo.

Những con nhện mặt người này không chỉ toàn thân kịch độc, mà còn hút khô não tủy của người.

Trong chốc lát lại có hai người bỏ mạng.

May mà hỏa lực bên phía đội trưởng Philip rất mạnh, cuối cùng cũng giết được những con nhện mặt người đuổi theo.

Đội của Philip dẫn đầu tổng cộng mười tám người, nay chỉ còn lại bảy.

Nếu tính cả Tô Thần và Hách Bình Xuyên, đội chỉ còn lại chín người.

Sau khi giải quyết xong đám nhện mặt người đó, đội trưởng Philip nhìn về phía Tô Thần, đặc biệt hỏi, "Tô tiên sinh, chúng ta đến đây rốt cuộc có đúng không?" Đội trưởng Philip đã có chút hối hận.

Để tìm kiếm sức mạnh thần bí đã giải quyết con giao long kia, hắn đã đi sâu vào cao nguyên hoàng thổ, bây giờ trong đội chỉ còn lại vài người.

Hơn một nửa số người đã mãi mãi ở lại nơi này.

Nếu đi tiếp, không biết còn bao nhiêu người sẽ phải bỏ mạng.

Câu nói này được tên tay sai Hách Bình Xuyên dịch lại toàn bộ.

"Đội trưởng Philip, nơi này nguy hiểm như vậy, chứng tỏ điều gì?

Chứng tỏ nơi này chắc chắn tồn tại một sức mạnh vượt xa trí tưởng tượng của người thường!" Tô Thần lừa bịp, "Chúng ta đã vào đến đây, chẳng lẽ lại bỏ cuộc giữa chừng sao?" "Nếu thật sự như vậy, thì những người đã chết chẳng phải là chết vô ích sao!" Tô Thần dừng lại một chút, tiếp tục nói, "Tôi biết nơi này nguy hiểm, tôi cũng từng có ý định rút lui, chỉ dựa vào số tiền ông trả, muốn tôi phải trả giá bằng mạng sống, thì tuyệt đối không đáng." "Tiền có nhiều đến đâu, tôi chết rồi cũng chẳng có ích gì." "Nhưng tôi vẫn muốn tiếp tục khám phá, lý do rất đơn giản, tôi cũng muốn dòm ngó bí mật cuối cùng!" Theo lời Tô Thần nói xong, tên tay sai Hách Bình Xuyên đã dịch lại toàn bộ.

Đội trưởng Philip nghe xong, nội tâm chấn động không thôi, đồng thời cũng có chút áy náy.

Đúng vậy, hắn trả bao nhiêu tiền đi nữa, đối phương chết rồi thì số tiền đó còn có ích gì?

Ngay cả người ở vùng đất hoang vu cũng cảm thấy phải tiếp tục khám phá, còn bọn họ, những người được giáo dục tốt lại nghĩ đến việc rút lui.

Đội trưởng Philip nhất thời mặt đỏ tai hồng.

Đi tiếp!

Khám phá đến cùng, cho dù có chết cũng không sao!

Hắn phải cho những người đã khuất một lời giải thích.

Nghĩ đến đây, đội trưởng Philip trịnh trọng nói, "Thiên sư yên tâm, tôi sẽ trả thêm cho ngài năm trăm bảng Anh tiền thù lao, để tỏ lòng cảm tạ!" "Cảm ơn ngài đã cho tôi hiểu rằng, sinh mệnh rồi sẽ qua đi, chỉ có tinh thần khám phá cầu tri này mới tồn tại vĩnh viễn!" Nói xong,

đội trưởng Philip lấy ra một ít tiền giấy, đưa cho Tô Thần. "Thứ lỗi cho tôi, trên người tôi chỉ có những đồng tiền bẩn thỉu này, nếu tôi có thể sống sót trở về, nhất định sẽ công bố luận văn, và ngài Tô tiên sinh, một người cao thượng như ngài, sẽ cùng tôi là tác giả đầu tiên, xuất hiện trước mặt thế nhân." "Đến lúc đó sẽ có hàng ngàn vạn người biết đến sự tích của ngài, biết rằng trên mảnh đất hoang vu này, có một người trẻ tuổi, tuy cậu ta không biết gì cả, nhưng lòng ham học hỏi của cậu ta khiến chúng ta, những người đến từ thế giới văn minh cũng phải cảm thấy xấu hổ, hổ thẹn!" Đội trưởng Philip như được tiêm máu gà, tinh thần lại lần nữa dâng cao.

Tô Thần vốn định để hắn đến đây nộp mạng, không ngờ lại kích thích được khí phách của hắn!

Lại lên tinh thần rồi à?

Vậy thì chết sớm một chút đi! …… Ở một nơi khác.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu cũng đã đến Mê Quật Long Lĩnh.

Bọn họ tiến vào Miếu Xương Cá, tìm được lối đi xuống dưới.

Bọn họ đều mang theo trang bị, võ nghệ lại cao siêu.

Vừa xuống chưa được bao lâu, đã gặp phải đám nhện mặt người kia.

Tốn một phen công sức, cuối cùng cũng chém giết hết tất cả lũ nhện.

Sau đó, mọi người ngồi lại nghỉ ngơi. "Không biết Tô tộc trưởng bên kia thế nào rồi?" Hồng cô nương có chút lo lắng. "Yên tâm đi, người tốt không sống lâu, tai họa sống ngàn năm!" Trần Ngọc Lâu cười nói, "Người như Tô tộc trưởng, chắc chắn sẽ không vấp ngã vì chuyện nhỏ này đâu." Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ đứng bên cạnh nghe câu này, không biết nên hùa theo hay nên phản bác.

Hùa theo, chẳng phải là chứng minh Thần ca là tai họa sao?

Nhưng phản bác, chẳng lẽ là trù ẻo Thần ca chết?

Thôi thì cứ im miệng là tốt nhất, không nói gì cả.

Mấy người này đều là bạn của Thần ca, quan hệ thân thiết, nói móc vài câu cũng không sao.

Chá Cô Tiếu cẩn thận quan sát nơi này, "Thực ra trước đây ta cũng từng có manh mối, nghe nói nơi này có tung tích của Mộc Trần Châu, chỉ tiếc là vẫn luôn không có thời gian đến khám phá." "Thêm vào đó, lần trước đi Côn Luân thần cung, đã giải quyết được lời nguyền trên người ta." "Ngôi mộ này vô cùng hung hiểm, tương truyền là mộ của Lý Thuần Phong, trên Long Cốt Thiên Thư cũng từng có ghi chép." Lý Thuần Phong là một đại sư phong thủy hơn một ngàn năm trước, cùng Viên Thiên Cang ngang danh.

Mộ của ông ta không dễ bị trộm.

Hơn nữa bên cạnh Tô Thần còn có nhiều kẻ nghiệp dư, đám Tây quỷ đó không có nhiều kinh nghiệm, có thể sẽ liên lụy đến Tô Thần. "Chúng ta vẫn nên nhanh chóng đuổi theo Tô tộc trưởng thôi!" Ở một nơi khác, những người thoát ra từ hang nhện mặt người, sau khi đi qua mấy lối đi, cuối cùng cũng đến một nơi rộng rãi.

Bích họa hai bên vách mang đậm phong cách thời Tây Chu, giai đoạn đó chính là thời kỳ tập trung nhất của thần thoại An Lạc.

Đội trưởng Philip nghiên cứu rất sâu về thần thoại Trung Hoa, liếc mắt một cái đã nhận ra thời kỳ của những bức bích họa này. "Đây đều là quốc bảo!" Trên mặt đội trưởng Philip lộ ra vẻ tham lam, chỉ riêng những bức bích họa này cũng đủ để viết một bài luận văn. "Thiên sư!

Lần này chúng ta đến đúng chỗ rồi!" Ánh mắt Philip nhìn về phía địa cung phía sau, đây cũng là phong cách thời Tây Chu!

Đây là văn minh của hơn hai ngàn năm trước!

Chuyến đi này thật sự đáng giá!

Bước vào địa cung, Philip chấn động không nói nên lời.

Phong cách ở đây lại khác với bên ngoài.

Trời tròn đất vuông, ở khu vực trung tâm địa cung còn đặt một Hồn Thiên Nghi. "Thiên sư, sao ở đây có chút kỳ lạ?" Đội trưởng Philip tò mò hỏi, "Theo nghiên cứu của tôi về vùng đất Cửu Châu, nơi đây đáng lẽ phải là phong cách của hơn hai ngàn năm trước!" "Bây giờ đột nhiên thay đổi, lại thành một ngàn năm trước!" Sự chênh lệch này khiến đội trưởng Philip có chút không quen.

Niên đại càng gần, giá trị nghiên cứu cũng sẽ càng thấp.

Nhưng đội trưởng Philip vẫn khá hứng thú với nơi này, chủ yếu là vì nó được bảo tồn rất hoàn chỉnh.

Ánh mắt của Tô Thần bị nội dung trên tường thu hút.

Đó là một bức bích họa!

Trên đó khắc họa Thôi Bối Đồ đã thất truyền từ lâu.

Tương truyền Thôi Bối Đồ là do Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cang sáng tác, dựa trên nền tảng của Dịch Kinh, thông qua sáu mươi bốn đồ hình để suy diễn cổ kim!

Thôi Bối Đồ trên đây là hàng thật giá thật!

Tô Thần chìm đắm trong Thôi Bối Đồ.

Tình huống này rất nhanh đã bị đội trưởng Philip phát hiện.

Hắn bước đến bên cạnh Tô Thần, chăm chú nhìn vào bức bích họa.

Chương 191

Chỉ tiếc là, đội trưởng Philip chung quy vẫn là kẻ tay mơ, hoàn toàn không hiểu nội dung trên đó.

Chỉ cảm thấy bức bích họa này rất thần kỳ, cảm giác giá trị nghiên cứu rất lớn.

Mà tên tay sai Hách Bình Xuyên nhìn thấy cảnh này, trong lòng suýt nữa thì bật cười.

Một lão Tây như ngươi thì biết cái gì?

Ghé vào xem có hiểu được không?

Những thứ này đều cần có nội hàm văn hóa sâu sắc mới có thể hiểu được.

Mấy gã Tây quỷ này đều là tay mơ! "Tô lão đệ, trên bức bích họa này rốt cuộc viết cái gì?" Hách Bình Xuyên ghé qua hỏi. "Số tới cực hạn, có thể biết mà cũng không thể biết!" Tô Thần đáp. "Vòng vo tam quốc, tôi nghe không hiểu!

Cậu nói cái gì mà chúng tôi nghe hiểu được đi!" Hách Bình Xuyên không vui. "Thôi Bối Đồ!" Tô Thần nói.

Hách Bình Xuyên biết cũng không sao, dù sao hắn cũng sắp chết rồi! "Vãi!" Hách Bình Xuyên không còn bình tĩnh được nữa, "Lại là cái thứ này!

Đây là bảo vật vô giá đấy!" Phát tài rồi, phát tài rồi!

Thứ này mang ra ngoài, bán mấy chục vạn bạc trắng, tuyệt đối không thành vấn đề!

Đây là Thôi Bối Đồ đấy! "Bọn Tây quỷ này có mang theo máy ảnh

không?" Tô Thần hỏi, "Giúp tôi chụp lại nội dung trên đó là được!" "Yên tâm, tôi sẽ phối hợp với cậu, để cậu lấy đi Thôi Bối Đồ này!" Hách Bình Xuyên nói.

Gã tay sai Hách Bình Xuyên trong lòng hiểu rõ, Tô Thần biết tiếng Tây.

Lỡ như Tô Thần giở trò, thứ này khả năng cao vẫn sẽ rơi vào tay bọn Tây quỷ. "Thứ này là quốc bảo của đất Cửu Châu chúng ta, tôi có cần hay không không quan trọng, nhưng tuyệt đối không thể để bọn Tây quỷ này lấy đi được!" "Nếu cậu đã nói vậy, vậy tôi đành miễn cưỡng đồng ý vậy!" Gã tay sai Hách Bình Xuyên miễn cưỡng đáp ứng!

Tô Thần cười cười, không nói nhiều.

Bây giờ cứ giả vờ hợp tác, đến lúc đó Hách Bình Xuyên cũng phải có mạng mà lấy đi mới được.

Đội trưởng Philip phát hiện sự khác thường của hai người, dùng tiếng Tây hỏi hai người đang nói gì.

Hách Bình Xuyên trả lời rằng Tô Thần cảm thấy mấy bức bích họa này rất đẹp, xem có thể mượn máy ảnh chụp một chút được không.

Máy ảnh thời đó là một cục to, mang theo khá phiền phức.

Nhưng đội trưởng Philip và đám lão Tây của hắn, vì là đội thám hiểm, vẫn mang theo những công cụ này.

Sau khi chụp ảnh xong, còn phải rửa ảnh ra.

Về đến thành Trường Sa rồi làm, không vội!

Chụp ảnh xong, mọi người đi loanh quanh trong không gian, tìm cách mở ra lối đi tiếp theo. "Tô lão đệ, bức phù điêu này có chút kỳ

lạ!" Hách Bình Xuyên là người đầu tiên phát hiện ra bức phù điêu đó, trên thân phù điêu còn có một cây bút kỳ quái!

Điều kỳ lạ nhất là, bức phù điêu này lại có thể dễ dàng lấy xuống. "Thứ này chắc là đồ cổ nhỉ!

Bán được bao nhiêu tiền?" Gã tay sai Hách Bình Xuyên có chút tò mò.

Theo lời hắn vừa dứt, không gian bắt đầu rung chuyển.

Chỉ thấy ở cửa ra vào mà mọi người vừa vào, một cánh cửa đá rơi xuống, hoàn toàn chặn đứng đường đi của mọi người! "Khốn kiếp!" Đội trưởng Philip tiến lên tát cho tên tay sai Hách Bình Xuyên một cái.

Nơi này có cơ quan!

Cánh cửa đá đó nặng đến mấy ngàn cân, bây giờ lối đi bị bịt kín, bọn họ làm sao ra ngoài được nữa? "Két!" Giây tiếp theo, một cánh cửa đá khác phát ra tiếng động, chỉ thấy một cánh cửa đá khác từ từ nâng lên.

Xe đến trước núi ắt có đường, thuyền đến đầu cầu tự nhiên thẳng!

Không ngờ lại có đường rồi! "Không tệ lắm, ngài Hách, không ngờ ngài lại vô tình tìm ra được một con đường!" Đội trưởng Philip vui mừng vỗ vỗ vai Hách Bình Xuyên!

Hách Bình Xuyên mặt ngơ ngác, hóa ra cái tát vừa rồi hắn ăn là oan uổng à!

Thiệt quá rồi! "Vào trong xem!" Đội trưởng Philip dẫn người tiến vào không gian này.

Nơi này trống không, chỉ có một cỗ quan quách đặt ở chính giữa!

Toàn bộ cỗ quan quách được đúc bằng đá, trông khá hùng vĩ! "Tô

lão đệ, nếu cậu nói vừa rồi là Thôi Bối Đồ, vậy thì nơi này hẳn là quan quách của Lý Thuần Phong rồi nhỉ?" "Đây là Lý Thuần Phong đấy!" Gã tay sai Hách Bình Xuyên cứ nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách, nước miếng sắp chảy ra rồi!

Nhân vật của một ngàn ba bốn trăm năm trước!

Đồ cổ bên trong chắc chắn không tầm thường!

Chẳng lẽ lần này sắp phát tài thật rồi?

Bây giờ xem ra, số tiền kiếm được từ bọn Tây quỷ này chỉ là chuyện nhỏ.

Món hời thực sự vẫn phải là từ trong cổ mộ lấy ra! "Tô lão đệ, trong lòng cậu và tôi đều hiểu rõ, không giải quyết đám Tây quỷ này, nhiều bảo vật như vậy, chúng ta căn bản không thể nào lấy được!" "Hai chúng ta là cùng một phe!" Gã tay sai Hách Bình Xuyên trong lòng bắt đầu tính toán.

Đợi khi lấy được tất cả đồ cổ, giải quyết xong đám Tây quỷ này, sẽ tìm cách dụ Tô Thần đến một nơi đã định sẵn.

Nơi đó là địa bàn của hắn!

Giết Tô Thần dễ như trở bàn tay!

Đến lúc đó tất cả đồ cổ sẽ là của hắn!

Những người có mặt ở đây, ai cũng lòng mang dạ quỷ!

Gã Tây quỷ Philip khi nhìn thấy cỗ quan tài đá này, trên mặt cũng lộ ra vẻ tham lam!

Hắn quá rõ.

Đồ của đất Cửu Châu một khi mang ra ngoài, đều là trân phẩm.

Hai mươi mấy năm trước, đã có người của mấy quốc gia liên hợp,

cướp bóc đất Cửu Châu, lấy đi không ít đồ tốt!

Ý định ban đầu của đội trưởng Philip là thám hiểm, nhưng gặp được những món đồ tốt này, dĩ nhiên không có lý do gì để từ chối.

Chương 192

Ánh mắt hắn nhìn về phía Tô Thần và gã tay sai Hách Bình Xuyên.

Trong số những người có mặt, chỉ có hai người ngoài, hai người này là dân bản xứ!

Nếu bảo vật được mang ra ngoài, người dễ dàng tiết lộ thông tin nhất chính là hai người trước mắt này!

Phải giết cả hai bọn họ!

Gã Tây quỷ sờ sờ khẩu súng trong túi, đây là chỗ dựa của hắn.

Bây giờ vẫn chưa thể giết hai người này, vẫn còn tác dụng lớn! "Mở cỗ quan tài này ra đi!" Gã Tây quỷ Philip không để Tô Thần và gã tay sai Hách Bình Xuyên động thủ, mà sai người của mình.

Lấy lý do là những bảo vật này phải cẩn thận, nếu để Tô Thần và Hách Bình Xuyên ra tay, phá hủy văn vật sẽ là tội lớn.

Tô Thần lặng lẽ lùi về sau mấy bước, hắn quá rõ trong cỗ quan quách này giấu thứ gì! "Tô lão đệ, cậu…" Gã tay sai Hách Bình Xuyên thấy sự bất thường của Tô Thần.

Tên này lại lùi về sau, không có lý do gì cả!

Hách Bình Xuyên còn chưa nghĩ thông, nắp quan tài đã được mở ra!

Giây tiếp theo, vô số thủy ngân từ trong quan tài phun trào ra!

Chỗ thủy ngân này nhanh chóng tràn về phía mọi người, có hai ba người không kịp né, trực tiếp bị thủy ngân nhấn chìm!

Trong thủy ngân có chứa kịch độc!

Khí thể bốc hơi cũng khiến người ta có chút không chịu nổi.

Gã tay sai Hách Bình Xuyên lén liếc nhìn Tô Thần một cái.

Tên này chẳng lẽ biết điều gì, lại sớm lui về sau cùng. "Tô lão đệ, chúng ta vẫn nên đứng cùng nhau đi!" Gã tay sai Hách Bình Xuyên đứng sát vào Tô Thần.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được mở ra, cửa đá của lối đi vào cũng đóng sầm lại!

Mọi người bị nhốt ở đây! "Phải dùng thuốc nổ!" Tô Thần lạnh lùng nói.

Gã tay sai Hách Bình Xuyên nhanh chóng thuật lại cho gã Tây quỷ Philip.

Một lát sau, tiếng nổ lớn vang lên.

Lối đi bị nổ tung, mọi người thành công thoát ra ngoài.

Nhưng ở không gian bên ngoài mộ huyệt, chỗ thủy ngân này vẫn đang không ngừng cuộn trào!

Xem ra không bao lâu nữa, nơi này cũng sẽ bị thủy ngân nhấn chìm, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải chết ở đây!

Ánh mắt của Tô Thần dừng lại ở Hồn Thiên Nghi ở vị trí trung tâm.

Muốn ra ngoài, vẫn phải dựa vào Hồn Thiên Nghi!

Tô Thần nhảy lên trên Hồn Thiên Nghi! "Bộ Hồn Thiên Nghi này giống như một hệ thống mật mã hơn!" Tô Thần giải thích, "Lúc chúng ta vào đây là vô tình xông vào, đã kích hoạt cơ chế phòng ngự!" "Muốn ra ngoài, chỉ có cách phá giải mật mã!" Trinh Quán năm thứ hai mươi mốt!

Chính là năm này, Lý Thuần Phong thực sự thành danh!

Cho nên mật mã hẳn là cái này!

Tô Thần đẩy Hồn Thiên Nghi, để nó nhắm thẳng vào các vì sao trên trời.

Cùng với tiếng chuyển động kèn kẹt của Hồn Thiên Nghi, chỗ thủy ngân cuối cùng cũng ngừng cuộn trào.

Thủy ngân từng uy hiếp tính mạng mọi người, đã chảy xuống từ các khe hở, phần thủy ngân còn lại men theo các khe hở của các bức điêu khắc, phủ kín cả gian mật thất.

Chỗ thủy ngân đó men theo các cột đá đi lên, hình thành những bức đồ án trên vòm mái, trông khá thần bí.

Gã Tây quỷ Philip đã kinh ngạc đến mức không thốt nên lời!

Không ngờ trong mộ huyệt lại có những thiết kế thần bí như vậy!

Vùng đất Cửu Châu của hơn một ngàn năm trước quả thật rất mạnh! "Đây là Nhị Thập Bát Tú Đồ!" Tô Thần lại lên tiếng, "Hai mươi tám chọn một!" "Vậy nếu chọn cái khác thì sao?" Gã tay sai Hách Bình Xuyên hỏi. "Chết!" Tô Thần nói ngắn gọn. "Tô lão đệ, không, Tô đại ca, anh nhất định phải cẩn thận đấy nhé!

Mạng của bao nhiêu người đều nằm trong tay anh cả đấy!" Hách Bình Xuyên hai chân run rẩy!

Quá là nguy hiểm!

Hiện trường chỉ còn lại sáu người.

Mười tám gã Tây quỷ vào đây, bây giờ chỉ còn lại bốn!

Sắp đạt được yêu cầu của Tô Thần!

Phía sau còn có màn kịch hay nữa! "Nam Đẩu chủ sinh, Bắc Đẩu chủ tử!" Tô Thần lẩm bẩm trong miệng. "Tô lão ca, ý gì vậy?

Đã đến nước này rồi, anh đừng úp mở nữa được không?" "Em đã gọi anh là lão ca rồi!

Nếu anh không vui, em gọi anh là đại gia được không?" Hách Bình Xuyên sốt ruột. "Ta không thiếu cháu!" Tô Thần cười cười, tiếp tục bắt đầu giải mã.

Nam sinh bắc tử là thuật ngữ của Đạo gia.

Lý Thuần Phong chính là người của Đạo gia!

Nam Đẩu tương ứng với Đẩu Tú!

Tô Thần lại xoay Hồn Thiên Nghi, để nó nhắm vào đồ án phía trên! "Cạch cạch cạch…" Một âm thanh kỳ lạ lại vang lên!

Lối đi cuối cùng cũng mở ra! "Trời ơi!

Tô thiên sư, ngài lợi hại quá!" Đội trưởng Philip dẫn người nhanh chóng rời khỏi lối đi.

Hắn không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này nữa!

Quá nguy hiểm! …… Dưới chân mọi người là một bậc thang.

Chương 193

Men theo bậc thang đi xuống, chắc là có thể ra ngoài được rồi nhỉ?

Đội trưởng Philip đi ở phía trước.

Chỉ là bậc thang này dường như có chút bất thường, hai bên bậc thang là khoảng không, dường như sâu không thấy đáy.

Ánh sáng yếu ớt của đèn pin dường như bị bậc thang hấp thụ.

Ánh sáng chỉ có thể chiếu đến vị trí cách bốn năm bậc, xa hơn nữa là một màu đen kịt, không nhìn thấy gì. "Phù phù phù!" Mọi người đi liên tục gần một giờ đồng hồ, cũng không đi ra ngoài được. "Tà ma rồi!" Gã tay sai Hách Bình Xuyên thở hổn hển, "Tô đại gia, ngài xem lại đi, đây rốt cuộc là tình huống gì!" Đây là đường xuống dốc, theo tốc độ của họ, một giờ ít nhất cũng đi được năm sáu cây số, sao vẫn chưa đi đến cuối?

Chẳng lẽ ngôi mộ này rất lớn? "Ngươi có nhìn thấy dấu ấn trên đất không?

Chính là cái mặt trăng đó!" Tô Thần nhắc nhở. "Cái này?" Hách Bình Xuyên cúi đầu nhìn mặt trăng dưới chân, "Cái này thì có liên quan gì đến việc chúng ta không đi ra ngoài được?" "Thực tế là một giờ qua chúng ta đều đi vòng tại chỗ, cho dù đi bao lâu cũng sẽ quay về điểm xuất phát!" Tô Thần nói. "Không thể nào?

Chúng ta từ cung điện vào, cho dù là quay về điểm xuất phát cũng nên quay về chỗ lối vào chứ?

Sao lại quay về đây?" Hách Bình Xuyên hôm nay có thể nói là đã mở mang tầm mắt, được chứng kiến quá nhiều chuyện thần bí.

Cuộc trò chuyện của hai người đã thu hút sự chú ý của đội trưởng

Philip.

Sau khi nghe Hách Bình Xuyên giải thích, đội trưởng Philip hiển nhiên là không tin.

Bọn họ vẫn luôn đi xuống, độ cao ngày càng thấp, làm sao có thể quay lại phía trên được?

Điều này căn bản là không thể! "Thử một chút là biết ngay thôi!" Tô Thần lấy ra dây thừng.

Là đội thám hiểm, trong ba lô của đội trưởng Philip và những người khác đều có những vật phẩm này.

Kéo dài sợi dây, mỗi người giữ một đầu.

Tô Thần đi ở phía trước, gã tay sai Hách Bình Xuyên ở lại tại chỗ.

Cùng với việc mọi người dần dần biến mất trước mắt, Hách Bình Xuyên một mình ở lại tại chỗ.

Xung quanh đen kịt một màu, trong lòng gã tay sai Hách Bình Xuyên ngày càng sợ hãi.

Chẳng lẽ… có ma?

Vậy thì… Hách Bình Xuyên càng nghĩ càng thấy sợ hãi, hắn toàn thân run rẩy, một dòng nước ấm chảy dọc theo chân xuống đất.

Thực sự là không gian tối tăm đen kịt này quá đáng sợ! "Bốp!" Một bàn tay vỗ vào vai Hách Bình Xuyên.

Lúc này Hách Bình Xuyên cả người đều mềm nhũn!

Chất lỏng màu vàng lại chảy ra!

Hắn lại bị dọa tè ra quần! "Gan nhỏ thế!" Giọng của Tô Thần vang lên bên tai hắn. "Mẹ kiếp, cậu dọa chết tôi rồi!" Hách Bình Xuyên nhìn vũng chất lỏng màu vàng nồng nặc mùi khai trên đất, có

chút ngượng ngùng.

Nhưng đồng thời lại có chút may mắn!

Vừa rồi suýt chút nữa đã dọa chết hắn!

Hắn đứng tại chỗ không dám động đậy. "Anh Tô!

Tô đại gia, cuối cùng anh cũng về rồi! " "Ấy, không đúng, sao anh lại đứng sau lưng tôi?" Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên cuối cùng cũng phản ứng lại. "Chỗ này thông được!" Tô Thần nói, "Bảo bọn tây dương quỷ tử kia quay lại đi!" Hách Bình Xuyên hét lớn mấy tiếng.

Người này gọi người kia, chẳng mấy chốc tất cả mọi người đều quay lại.

Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên biết đã đến lúc mình thể hiện, "Đội trưởng Philip, ở đất Cửu Châu chúng tôi gọi tình huống này là quỷ đả tường!" "Tình huống quỷ đả tường này vô cùng, vô cùng nguy hiểm, nếu chúng ta cứ tiếp tục đi như vậy, ăn hết thức ăn và nước uống, tất cả chúng ta sẽ chết đói ở đây!" "Cuối cùng lưu lại nơi này..." Lời của Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên còn chưa nói xong, đã bị Philip ngắt lời, "Tôi biết, Hách tiên sinh, ngài không cần lặp lại!" "Nếu anh không có biện pháp giải quyết, xin đừng tùy tiện mở miệng được không?" Ánh mắt đội trưởng Philip rơi trên người Tô Thần.

Hắn cảm thấy trong số những người có mặt, chỉ có Tô Thần mới có thể giải quyết được chuyện này!

Nghĩ đến đây, đội trưởng Philip có chút may mắn, may mà lúc đó không giết Tô Thần.

Nếu không, e rằng mọi người không thể ra khỏi đây. "Thật ra chuyện này tôi cũng làm được!" Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên tự đề cử mình, "Nếu đã đi không thông, chúng ta từ đây đi xuống là được rồi!" Ánh mắt Hách Bình Xuyên nhìn về phía vực sâu hai bên bậc

thang, "Sau khi xuống dưới vòng qua chỗ này, chúng ta tuyệt đối có thể an toàn!" "Chẳng phải chúng ta có dây thừng sao?

Buộc những sợi dây đó lại với nhau!" Hách Bình Xuyên bắt đầu sắp xếp.

Dưới sự điều khiển của hắn, một tên tây dương quỷ tử xuống dưới dò đường.

Mấy người nắm chặt dây thừng, từ từ thả xuống.

Mấy sợi dây này nối lại với nhau, ít nhất cũng dài cả trăm mét.

Theo một tên tây dương quỷ tử không ngừng hạ xuống, cho đến khoảng cách chừng một trăm mét, vẫn chưa chạm đáy. "Kéo lên đi!" Đội trưởng Philip ý thức được phương pháp này vô dụng.

Mọi người hợp sức kéo tên tây dương quỷ tử đã xuống dưới lên. "Phụt!" Đột nhiên, tay mọi người nhẹ bẫng.

Có mấy người dùng sức quá mạnh, ngã sõng soài trên bậc thang.

Tin tốt là, không cần kéo nữa.

Tin tốt hơn là, tên tây dương quỷ tử kia chắc đã ngã chết rồi!

Dây thừng được kéo lên hết, phát hiện đã bị đứt ở giữa.

Đội trưởng Philip có cả lòng muốn giết Hách Bình Xuyên!

Người của hắn vốn đã ngày càng ít, bây giờ lại càng ít hơn.

Bao gồm cả hắn, còn lại ba người.

Không thể manh động, chỉ còn lại từng này người, còn phải trông cậy vào Hách Bình Xuyên làm việc.

Đợi ra ngoài rồi giết Hách Bình Xuyên cũng không muộn! "Thiên sư, ngài ra tay đi!" Đội trưởng Philip rút súng lục ra, nắm trong tay.

Hành động này không thiếu ý đe dọa.

Chương 194

"Ở đây có ba trăm tám mươi bốn bậc thang, trong Dịch Kinh có sáu mươi bốn quẻ, mỗi quẻ có sáu hào, cho nên cần tìm được vị trí thoát ra sinh thiên, rồi từ hai bên nhảy xuống!" Tô Thần đi ở phía trước nhất.

Ba trăm sáu mươi tư bậc thang tương ứng với ba trăm sáu mươi tư hào.

Rất nhanh, Tô Thần đã tìm được một vị trí. "Từ đây xuống dưới!" Tô Thần nói.

Đội trưởng Philip và đồng đội của hắn nhìn nhau, rõ ràng không ai muốn đi tiên phong. "Hách tiên sinh, do anh đi đi!" Khẩu súng trong tay đội trưởng Philip dí vào đầu Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên. "Không cần thiết đâu, đội trưởng Philip!" "Tôi chắc chắn sẽ cam tâm tình nguyện đi xuống, cho dù ngài không dùng súng, tôi cũng sẽ lên núi đao xuống biển lửa!" "Chỉ cần ngài một câu, bảo tôi làm gì tôi cũng bằng lòng!" Hách Bình Xuyên cười nịnh nọt nói.

Hắn tự mình buộc dây thừng vào người, đồng thời xem xét chỗ nối rất cẩn thận.

Sợ xảy ra vấn đề. "Tô đại gia, ngài nhất định phải tính cho chuẩn đấy!" Đến lúc quan trọng, Hách Bình Xuyên càng lúc càng căng thẳng. "Yên tâm xuống đi!" Tô Thần thẳng tay đẩy Hách Bình Xuyên một cái, đồng thời nắm chặt dây thừng.

Một lát sau, tay Tô Thần nhẹ bẫng.

Hách Bình Xuyên hắn đã an toàn đáp xuống đất. "Ha ha ha!" "Xuống đi, tôi vẫn còn sống!" Giọng Hách Bình Xuyên vang lên.

Nghe vậy, đội trưởng Philip cuối cùng cũng thở phào một hơi.

Mọi người lần lượt đi xuống.

Phía dưới vách đá cheo leo lại là những bậc thang dài, chỉ là bậc thang ở đây không còn huyền bí như trước nữa.

Ngay cả khoảng cách chiếu sáng của đèn pin cũng dài hơn không ít. "Cuối cùng cũng ra được rồi!" Trên mặt đội trưởng Philip cũng lộ ra vẻ may mắn.

Mọi người men theo con đường bậc thang này tiếp tục đi xuống.

Không lâu sau, trước mắt mọi người xuất hiện một không gian trống trải.

Ở đó sừng sững một cánh cửa đá.

Nhưng trước cửa đá, còn có vô số nhện mặt người đang đứng.

Những con nhện này giống như chuyên đợi họ vậy, con nào con nấy hung thần ác sát lao về phía mọi người. "Vẫn còn nhiều quái vật như vậy?" Đội trưởng Philip vừa mới có chút may mắn, bây giờ tâm trạng đã rơi xuống đáy vực.

Trước đó nhiều người như vậy còn không phải đối thủ của nhện mặt người, bây giờ bọn họ chỉ có từng này người, chắc chắn sẽ bị đám nhện mặt người này tiêu diệt.

Nhưng không còn cách nào khác, không thể bó tay chờ chết!

Khẩu súng trong tay đội trưởng Philip điên cuồng bắn về phía những con nhện mặt người.

Chỉ tiếc là tốc độ của chúng quá nhanh.

Trong nháy mắt đã có hai tên tây dương quỷ tử bị nhện mặt người quật ngã.

Trong sân chỉ còn lại một mình đội trưởng Philip, nhưng tình hình của hắn cũng chẳng khá hơn bao nhiêu.

Giây tiếp theo, một con nhện mặt người bổ nhào lên người đội trưởng Philip, nó cắn vào vị trí xương sọ của hắn, muốn hút khô não tủy của hắn.

Ngay khoảnh khắc miệng nó chạm vào xương sọ của đội trưởng Philip, Hắc kim cổ đao trong tay Tô Thần đột ngột chém xuống.

Con nhện mặt người kia bị chém thành hai nửa.

Đội trưởng Philip trực tiếp bị dọa ngất đi.

Nhện mặt người ngày càng nhiều.

Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên bỏ mặc Tô Thần, vội vã chạy về phía sau, vừa chạy chưa đến một trăm mét, đã phát hiện một nguồn sáng.

Ngay sau đó, có mấy người xuất hiện trước mặt Hách Bình Xuyên.

Ở nơi này mà thấy người sống thật không dễ dàng.

Hách Bình Xuyên suýt nữa tưởng mình đang nằm mơ. "Cứu... cứu tôi!" Hách Bình Xuyên quỳ trên đất, nước mắt nước mũi giàn giụa, "Nhà tôi có tiền, rất có tiền, chỉ cần các người cứu tôi, tôi nguyện trả một nghìn khối đại dương." "Không không không, ba nghìn khối đại dương!" Những người này không thèm để ý đến Hách Bình Xuyên, lại tiếp tục đi về phía trước.

Hách Bình Xuyên có chút nghi ngờ, nhìn những người này vậy mà đi đến bên cạnh Tô Thần, cùng Tô Thần chiến đấu.

Hỏa lực của họ quá mạnh, súng trong tay không ngừng lóe lửa.

Tiếp đó, Tô Thần và hai gã đàn ông khác vậy mà nhảy vào giữa

bầy nhện mặt người, đại khai sát giới.

Lẽ... lẽ nào họ quen nhau?

Hách Bình Xuyên từ từ lùi lại, nhìn chằm chằm ba người trong bầy nhện mặt người.

Trong đó có người hắn lại thấy rất quen mặt!

Hình như... hình như là thầy bói mù mà hắn thấy ở chợ phiên lúc đó!

Chẳng phải ông ta là người mù sao?

Đến lúc này, Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên mới hiểu ra, hắn đã bị Tô Thần chơi một vố.

Tô Thần là nội gián trà trộn vào! "Mẹ kiếp!" Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên muốn chửi một câu tục tĩu.

Hóa ra hắn mới là thằng ngốc nhất?

Bị lừa rồi?

Đám tây dương quỷ tử này còn thảm hơn, không chỉ bị lừa, mạng cũng mất luôn!

Vị Tô đại gia này e rằng không phải người thường a!

Tròng mắt Hách Bình Xuyên đảo một vòng, suy nghĩ cách chạy trốn lát nữa.

Bây giờ mà chạy, hắn lo sẽ lại đụng phải nhện mặt người.

Thôi bỏ đi, vẫn là nên đi theo sau Tô Thần.

Trước tiên đảm bảo an toàn trước mắt đã, còn tình hình sau này thì sau này hãy tính.

Nghĩ đến đây, Hách Bình Xuyên chạy đến sau lưng Tô Thần và mọi người.

Liền thấy giữa bầy nhện mặt người, Tô Thần đang đại khai sát giới!

Chương 195

Mạnh như vậy sao?

Hách Bình Xuyên đến thở mạnh cũng không dám!

Một lát sau, nhện mặt người trên sân ngày càng ít.

Đột nhiên, tất cả nhện mặt người như thủy triều rút đi.

An toàn rồi?

Hách Bình Xuyên đi theo sau mọi người, tiến về phía trước.

Ngay khi sắp đến gần cửa đá, Hách Bình Xuyên cảm nhận được một luồng gió lạnh.

Chỉ thấy một con nhện mặt người khổng lồ xuất hiện trước mắt mọi người.

Con nhện này thực sự quá lớn!

Cao đến hai ba mét! "Tô tộc trưởng, tôi dụ nó!

Anh từ bên cạnh cho nó một đòn!" Hắc Bối Lão Lục vội nói.

Hai người họ đã cùng nhau xuống rất nhiều mộ, nên phối hợp cực kỳ ăn ý.

Hắc Bối Lão Lục không ngừng chọc giận con nhện lớn.

Mà Tô Thần nhảy vọt lên, Hắc kim cổ đao trong tay đâm thẳng vào đầu lâu của con nhện mặt người.

Trong khoảnh khắc, con nhện mặt người mất hết toàn bộ sức lực, giãy giụa hai cái rồi ngã xuống đất.

Thật kinh khủng!

Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên kinh ngạc không nói nên lời!

Tô Thần không có thời gian để ý đến hắn.

Đẩy cửa đá ra, mọi người cuối cùng cũng bước vào chủ mộ thất cuối cùng.

Phong cách xung quanh mộ thất này là thời Tây Chu!

Nhưng quan tài ở giữa lại là thời nhà Đường.

Phía trước quan tài có một rãnh lõm, Tô Thần lấy ra cây bút lấy được trước đó, đặt vào trong rãnh.

Sau khi nhẹ nhàng xoay chuyển, quan tài nhả ra một tấm ngọc bài.

Trên ngọc bài ghi lại một đoạn thông tin — có một người tên là Khương Bá, bị nhốt ở một nơi nào đó.

Ông ta đã thành công suy diễn ra Lục Thập Tứ Đồ, và tìm Lý Thuần Phong cải tạo mộ huyệt của ông ta!

Tự chôn mình ở nơi này.

Tô Thần lấy ngọc bài ra, giây tiếp theo cửa đá đóng lại, trên mặt đất xuất hiện một bàn cờ vây tàn cuộc.

Hai bên bàn cờ mỗi bên có một quân cờ trắng và một quân cờ đen.

Xem ra chỉ có một cơ hội!

Tô Thần không hiểu nhiều về cờ vây, nhưng Trần Ngọc Lâu lại khá am hiểu. "Nếu đặt ở đây, chúng ta sẽ thắng!" Trần Ngọc Lâu chỉ vào một vị trí trên bàn cờ nói. "Nếu đơn giản như vậy, e rằng đã không để lại tàn cuộc này." Tô Thần suy tư nói, "Vẫn là nên nghĩ đến việc hòa cờ." "Vậy thì đặt ở đó!" Trần Ngọc Lâu lại chỉ vào một chỗ khác, "Quân đen đặt ở đây, chắc chắn sẽ hòa." Sau đó, Tô Thần đặt quân đen vào vị trí Trần Ngọc Lâu chỉ.

Giây tiếp theo, xung quanh vang lên tiếng cơ quan chuyển động, tám bức tường đá đồng loạt bắt đầu lật chuyển, để lộ ra lượng lớn

minh khí cất giấu phía sau.

Những món minh khí này toàn là bảo vật quý giá, tùy tiện lấy ra một món, e rằng đều bán được cả ngàn đại dương!

Đây đều là hàng cực phẩm!

Nhưng bây giờ tường đá đã đóng lại, mọi người cũng không thể ra ngoài. "Tám bức tường đá tương ứng với tám phương vị, có ý của Bát quái." "Càn nam khôn bắc, ly đông khảm tây, chấn đông bắc đoài đông nam, tốn tây nam cấn tây bắc!" "Đây là nơi tương ứng của Hậu thiên Bát quái!" "Chỉ cần tìm được minh khí tương ứng trên mỗi bức tường, là có thể phá được cơ quan!" Tô Thần nhìn quanh bốn phía, ánh mắt đặt trên một bức tường.

Rất nhanh, Tô Thần đã tìm thấy một món minh khí, theo hắn từ từ xoay chuyển, dưới chân truyền đến từng trận rung động, liền thấy sàn nhà dưới chân chia thành tám phần, và bắt đầu co rút vào trong tường. "Nhanh lên, làm cho minh khí của tám bức tường này đều chuyển động!" Theo Tô Thần bắt đầu phân phó, những người khác lập tức hành động.

Những người có mặt đều là cao thủ trong nghề, tốc độ của họ cực nhanh.

Cuối cùng, họ đã kịp xoay chuyển tất cả minh khí trước khi sàn nhà co lại hết.

Lúc này, sàn nhà lại vươn ra và bắt đầu khép lại, mọi người mới từ từ đi về phía quan tài cuối cùng. "Đây là mộ huyệt của Lý Thuần Phong, Lý Thuần Phong cũng được coi là tiền bối trong ngành, nửa cái Mạc Kim Giáo Úy rồi." "Ý của tôi là, tốt nhất vẫn là đừng động đến quan quách của ông ấy, chỉ lấy minh khí!" "Đợi chúng ta đi rồi, lại cho nổ tung nơi này đi!" Sau khi cho nổ tung, những người khác dù muốn vào lại, e rằng khó như lên trời. "Cứ làm theo lời Tô tộc trưởng đi!"

Trần Ngọc Lâu cũng gật đầu.

Đều là người trong nghề, lấy minh khí không động đến quan quách cuối cùng của người ta, cũng là giữ lại chút thể diện cuối cùng.

Dù sao cũng là nửa cái tổ sư rồi!

Hơn nữa Tô Thần cũng đã có được Thôi Bối Đồ. ...

Lấy đi minh khí trên tường xong, mọi người lục tục bắt đầu rời đi, khi đi qua khoảng đất trống trước chủ mộ thất, Tô Thần nhìn thấy đội trưởng tây dương quỷ tử Philip.

Hắn đang nằm trên đất, bây giờ vẫn chưa tỉnh lại.

Tô Thần đi tới vỗ vỗ Philip.

Giây tiếp theo, đội trưởng Philip mở to mắt, nhìn chằm chằm Tô Thần.

Ngay sau đó, hắn như không nhận ra Tô Thần, cả người múa may quay cuồng, miệng nói những lời điên khùng.

Xem ra đội trưởng Philip đã bị dọa đến hóa điên rồi.

Trải qua nhiều cái chết như vậy, bản thân suýt nữa cũng toi mạng, dù là người có tinh thần kiên cố đến đâu, e rằng cũng có chút không chịu nổi.

Tô Thần dẫn theo Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên và đội trưởng tây dương quỷ tử Philip cùng ra khỏi mộ huyệt.

Khi sắp ra khỏi mộ, Tô Thần nhìn Hách Bình Xuyên. "Tô đại sư, tôi vẫn còn hữu dụng, ngài tuyệt đối đừng giết tôi!" Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên cầu xin. "Ta quả thực không muốn giết ngươi, nhưng ngươi biết quá nhiều bí mật." Tô Thần từ từ chém xuống một đao.

Nhị quỷ tử Hách Bình Xuyên triệt để đi đời nhà ma.

Thả hắn ra ngoài, nếu hắn tùy tiện nói bậy, ảnh hưởng không phải là Tô Thần, mà là tính mạng của mấy chục người ở Tô Gia Thôn.

Sau đó, Tô Thần cho kích nổ thuốc nổ.

Toàn bộ hang Long Lĩnh sụp xuống một thước.

Nơi này vốn là các loại hang động karst, cộng thêm đất hoàng thổ tơi xốp.

Chương 196

Một phát toàn bộ hang động đều bị hủy, không còn đường vào nữa.

Lý Thuần Phong cũng có thể yên nghỉ ở dưới đó.

Lần này thu hoạch được không ít minh khí, khoảng năm sáu mươi món, tính theo mỗi món một ngàn khối đại dương, cũng được khoảng năm sáu vạn đại dương.

Những món đồ này đủ cho tiệm đồ cổ kinh doanh một thời gian dài! ...

Mấy ngày sau.

Tại một khu chợ phiên bên bờ Hoàng Hà, xuất hiện một lão tây dương điên điên khùng khùng.

Lão ta nói toàn tiếng chim, nói năng cũng không lưu loát.

Thấy người là lại gần bắt chuyện, thấy gái lớn gái nhỏ còn muốn sờ mó một cái.

Người dân địa phương có chút sợ hãi, nhanh chóng báo cáo.

Sau đó, một đội ngũ đến, lịch sự đưa vị tây dương quỷ tử này đi.

Về chuyện sau đó, không ai rõ nữa.

Lớp đất vàng của vùng Tần che phủ lớp đất vàng, dưới mảnh đất này, chôn giấu rất nhiều lăng mộ lớn.

Có những ngôi mộ có lẽ cả đời cũng không thể tìm lại được. "Mở rương báu hoàng kim!" Trên một chiếc xe ngựa, Tô Thần từ từ nói. 【Đinh, đang mở!】 【Chúc mừng Túc chủ nhận được Táng Kinh truyền thừa!】 Táng Kinh?

Trong đầu Tô Thần lập tức tìm kiếm manh mối liên quan đến Táng Kinh.

Táng Kinh là do một vị đại sư viết cách đây hơn một nghìn bảy trăm năm.

Không chỉ luận thuật về phong thủy và tầm quan trọng của nó, mà còn giới thiệu phương pháp xem đất cụ thể.

Cuốn sách Táng Kinh này càng là cội nguồn của văn hóa phong thủy đất Cửu Châu.

Thời Tam Quốc xuất hiện Mạc Kim Giáo Úy, vị đại sư này sinh vào thời Đông Tấn, lại có hiểu biết sâu sắc về xem đất như vậy.

Rất có khả năng cũng là người thừa kế của Mạc Kim Giáo Úy.

Hơn nữa ông ta đã đi ra một con đường khác!

Kỹ nghệ phong thủy Táng Kinh này, trên đời khó tìm.

Người biết xuống mộ thì nhiều, người biết xem phong thủy thì lác đác vài người.

Ngay cả người mạnh như Chá Cô Tiếu đối với mạch phong thủy cũng không hiểu rõ lắm, để tìm Mộc Trần Châu, còn từng định tìm người giúp xem sao đoán phong thủy.

Chỉ là Tô Thần vẫn luôn giúp đỡ ông ta, nên đã giúp ông ta tiết kiệm rất nhiều phiền phức.

Bản lĩnh xem phong thủy của Trần Ngọc Lâu cũng chỉ là nửa vời, không thể nói là mạnh.

Nghĩ đến đây, Tô Thần đặt Táng Kinh truyền thừa vào trong Kỹ nghệ trấn tộc của hệ thống, dự định để tất cả người Tô Gia Thôn đều có thể học được.

Ngay sau đó, Tô Thần mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần

(Tộc trưởng Tô gia)】【Tuổi: Mười tám tuổi (18/860)】【Cấp bậc gia tộc: Cấp 3, tiến độ 72%】【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 36 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu】【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 1950 mẫu, đại dương 41400 khối, ấn Phát Khâu một chiếc】【Trạng thái gia tộc: Phồn vinh thịnh vượng!】【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy Tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc tăng gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích ruộng tộc +100%), Pháp gia đồng kính (đang có hiệu lực, thu ích ruộng tộc +200%, chiếu rọi trời đất lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 bội), Bát Trọng Bảo Hàm (đang có hiệu lực, phật quang phổ chiếu,

khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ hoàng kim: Dẫn dắt thành viên gia tộc thăm dò Nam Hải Quy Khư, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một rương báu hoàng kim.】 Tô Thần chú ý thấy, tiến độ gia tộc lại tăng thêm 40%.

Hẳn là do lão tộc trưởng đã tìm được những tộc nhân thất lạc bên ngoài.

Đồng thời nhiệm vụ của hệ thống cũng bắt đầu cập nhật, cần phải thăm dò một ngôi mộ mới.

Trong ngôi mộ này có một món bảo vật tuyệt thế — Tần Vương Chiếu Cốt Kính.

Để một thời gian nữa hãy đi, khoảng thời gian này trước tiên hãy nghỉ ngơi chỉnh đốn cho tốt.

Tô Thần cùng mọi người dự định quay về Tô Gia Thôn trước, trên đường về Tô Gia Thôn, còn phải đến Đinh gia ở Hoàng Hà một chuyến. ...

Một tuần sau, bóng dáng của Tô Thần và mọi người xuất hiện tại một thị trấn nhỏ.

Thị trấn nhỏ này ban đầu đều là người của Đinh gia, hoặc là mạch chính hoặc là người của chi mạch.

Thị trấn từng cực kỳ phồn hoa, nhưng bây giờ đã bắt đầu suy tàn, giữa trưa ban ngày, trên trấn không một bóng người.

Đi đến trước phủ Đinh, Tô Thần liếc nhìn thị trấn yên tĩnh.

Thân ở thời loạn, thân bất do kỷ.

Người của Đinh gia đã không chọn phe thành công, nên mới có kết

cục như vậy.

Đổi lại là Tô Thần cũng sẽ như thế, nếu Tô Thần chết đi, e rằng người của Tô Gia Thôn cũng sẽ tan đàn xẻ nghé, bị thế lực bên ngoài ăn mòn. "Phu quân!" Dịch Tiêu cười tươi rói từ trong phủ Đinh đi ra. "Chúng ta đã thành công thu phục Đinh gia và Khương gia." "Hôm nay đang kiểm kê kho báu của Đinh gia!" Dịch Tiêu cười tươi khoác tay Tô Thần, dẫn hắn đến nơi cất giữ tài bảo của Đinh gia. "Nhưng mà phải nói, Đinh gia này cũng nghèo thật." Dịch Tiêu suy nghĩ nói, "Sau khi kiểm kê kho, chúng tôi phát hiện tài bảo trên dưới của Đinh gia cộng lại, e rằng chỉ đáng giá một vạn rưỡi khối đại dương." "Không tồi rồi, dù sao cũng phải duy trì vận hành của gia tộc, còn có thể để lại được từng này, đã là tiết kiệm lắm rồi." Tô Thần cười cười, "Đem hết những tài bảo này đóng gói mang đi đi." Tô Thần tính toán như vậy, người của Tô gia dù sao cũng đã tham gia vào hành động lần này.

Không thể đi tay không.

Cho nên người của Tô gia nhận được năm nghìn khối đại dương, một vạn đại dương còn lại giao cho người của Dịch gia.

Để Dịch gia phát triển nhanh chóng, cũng có thể nhanh chóng nắm giữ lưu vực Hoàng Hà và Trường Giang.

Sau một hồi bận rộn, sáng ngày hôm sau.

Dịch Tiêu dẫn người của Dịch gia, cùng với Lục thúc và các văn bối của Tô gia, một đám người rầm rộ tiến về thành Trường Sa.

Tại Dự Địa mua vé tàu hỏa, đi thẳng đến thành Trường Sa.

Trên tàu hỏa, Dịch Tiêu kể cho Tô Thần nghe một số tình hình về Khương gia và Đinh gia. "Lúc chúng tôi đến, Đinh gia và Khương gia chỉ còn lại một số già yếu phụ nữ trẻ em." Dịch Tiêu nói, "Những người này rất dễ giải quyết, nhưng tôi vẫn có chút không yên tâm."

"Không có gì phải không yên tâm cả, nếu lúc đó cô xảy ra chuyện, người của Đinh gia và Khương gia đối với Dịch gia cũng sẽ không nương tay đâu!" Tô Thần khuyên nhủ, "Sống trong thời loạn, phải sát phạt quyết đoán." "Trừ ác phải trừ tận gốc, chặt cỏ phải nhổ tận rễ, nếu không đợi người của Đinh gia và Khương gia lớn lên, e rằng việc đầu tiên là tìm chúng ta báo thù." "Họ sẽ nghĩ mọi cách để mưu hại chúng ta." "Nhưng lúc đó rõ ràng là người của Đinh gia và Khương gia ra tay trước, nếu không phải họ chủ động ra tay, sao đến nông nỗi này?" Tô Thần lại nhìn rất thoáng.

Thời buổi này tâm không đủ ác thì đứng không vững.

Nhân từ không cầm quân, nghĩa khí không giữ của, người quá thật thà trong thời đại này nhất định không sống nổi.

Được Tô Thần an ủi, tâm trạng của Dịch Tiêu tốt hơn không ít.

Trên đường buồn chán, cô kể cho Tô Thần nghe quá trình tiêu diệt người của Đinh gia và Khương gia.

Nhìn chung, gần như không gặp phải nguy hiểm gì nhiều.

Chương 197

Sự phản kháng của Đinh gia và Khương gia tuy mãnh liệt, nhưng không chịu nổi hỏa lực mạnh mẽ bên phía Tô Thần.

Đặc biệt là những khẩu súng tiểu liên đó, gần như tóe ra lửa.

Dễ dàng giải quyết được tàn dư của hai nhà.

Nghe thấy đôi mắt lấp lánh của Dịch Tiêu, Tô Thần cười cười, "Nếu cô thích, đến lúc đó tôi cũng sẽ đưa cho Dịch gia các cô mấy khẩu súng tiểu liên, nhưng có một chuyện phải nói trước." "Những khẩu súng tiểu liên này nhất định phải giao cho người đáng tin cậy bảo quản!

Uy lực rất lớn, vượt ra ngoài phạm trù súng ống thông thường." "Nếu quản lý không tốt, dễ xảy ra chuyện!" Thành Trường Sa.

Lần này Tô Thần đi ra ngoài hơn nửa tháng.

Ở vùng Tần phải chịu đựng cái lạnh buốt giá, sau khi trở về thành Trường Sa, cảm thấy thời tiết ấm áp hơn không ít.

Cửa hàng đồ cổ của Tô gia bây giờ mỗi ngày làm ăn cũng không tồi.

Bụng của Doãn Tân Nguyệt đã to lên rõ rệt. "Vất vả cho em rồi!" Tô Thần tiến lên, ôm Doãn Tân Nguyệt vào lòng. "Đều là chuyện nhà mình, có gì mà vất vả hay không, nói vất vả, anh ở bên ngoài màn trời chiếu đất mới vất vả!" Doãn Tân Nguyệt cười nói.

Tô gia bây giờ gần như dựa vào một mình Tô Thần chống đỡ!

Tô Thần là trụ cột của Tô Gia Thôn! "Lần này trở về, anh mang theo không ít đồ!

Trước tiên cứ để ở cửa hàng đồ cổ ký gửi đi!" "Đúng rồi, cửa hàng đồ cổ bây giờ làm ăn thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Mỗi tháng chắc có thể bán được ba bốn vạn đại dương!" Doãn Tân Nguyệt từ từ nói, "Không chỉ thành Trường Sa, mà cả vùng Tương Địa cho đến các tỉnh lân cận, cũng sẽ đến đây mua đồ cổ!" "Danh tiếng của chúng ta đã dần dần được tạo dựng rồi!" "Cũng có không ít người đem đồ cổ đặt ở cửa hàng chúng ta bán!" Nói đến chuyện này, Doãn Tân Nguyệt nói không ngớt.

Cửa hàng đồ cổ này gần như cũng là do một mình cô chống đỡ.

Nhưng cô đã bắt đầu đào tạo nhân lực rồi.

Mỗi lần giám định đồ cổ, đều dẫn theo mấy cô gái.

Mấy cô gái đó tuy là dân tị nạn, nhưng tâm tư tinh tế, dung mạo cũng thuộc hàng thượng thừa.

Bây giờ đã là bộ mặt của cửa hàng đồ cổ rồi!

Rất nhiều khách hàng đến cửa hàng đồ cổ không phải để xem đồ cổ, mà là để xem những cô gái lễ tân này.

Nhưng trong lòng họ biết rõ, đây là địa bàn của Trương tiên sinh, nên cũng không dám làm càn.

Từ khi cửa hàng đồ cổ khai trương đến nay, chưa một ai dám đến đây gây sự.

Con phố này cũng dần dần trở nên phồn hoa. "Đối diện chéo cửa hàng đồ cổ của chúng ta, gần đây đang trang trí, chắc là định mở một khách sạn!" Doãn Tân Nguyệt nói, "Người trên cả con phố này, đều được hưởng lợi từ cửa hàng đồ cổ của chúng ta đấy!" Lượng người qua lại trên con phố này ngày càng đông!

Việc kinh doanh của các cửa hàng khác cũng ngày càng tốt hơn.

Con phố này ngấm ngầm có xu hướng trở thành con phố phồn hoa nhất thành Trường Sa. "Không tồi!" Tô Thần gật gật đầu, tỏ vẻ khẳng định. "Không nói nhiều nữa, anh vừa mới về, chúng ta về thôn trước đi!" Doãn Tân Nguyệt báo với Tứ thúc một tiếng, bảo ông trông coi cửa hàng.

Sau đó, hai người cùng rời đi.

Về phần Dịch Tiêu, lúc ở ga tàu, cô đã bảo người nhà mình về đại bản doanh trước.

Bản thân cô cũng ở lại Tô Gia Thôn, dự định ở lại với Tô Thần thêm một thời gian.

Tô Thần tiếp theo định thăm dò Nam Hải Quy Khư, cũng cần sự giúp đỡ của Dịch Tiêu. ...

Tô Gia Thôn.

Mùa thu hoạch đã kết thúc.

Trên sườn núi, những mầm lúa xanh mơn mởn là màu xanh hiếm thấy của mùa đông.

Lá cây cũng đã rụng gần hết.

Cả mùa đông có vẻ hơi đơn điệu.

Mấy hôm trước còn có một trận tuyết mỏng, chỉ là chưa kịp rơi xuống đất, tuyết đã tan rồi.

Thời gian trở về là giữa trưa.

Người của Tô Gia Thôn đang phát cháo cho những người dân tị nạn.

Theo quy củ của Tô Thần, số lượng cháo phát mỗi ngày là có định mức.

Đến sớm còn có cháo, đến muộn thì đừng mơ tưởng gì cả.

Trước lều phát cháo, người ta xếp thành hàng dài.

Những người dân tị nạn mặt vàng mày xám, bưng một cái bát vỡ, ngoan ngoãn nhìn chằm chằm vào nồi!

Có thể khiến họ ngoan ngoãn như vậy, tự nhiên là súng rồi.

Xung quanh còn có mấy thành viên đội hộ vệ vác súng đứng gác.

Súng chính là sự uy hiếp lớn nhất.

Nếu không, những người này e rằng đã sớm ùa lên, cướp đoạt cơm trong nồi. "Tô tộc trưởng!" Trong đám dân tị nạn, có người nhận ra thân phận của Tô Thần.

Ngay sau đó, tất cả dân tị nạn đều đồng loạt quỳ xuống dập đầu với Tô Thần, cảm ơn hắn. "Cảm ơn thì được, quỳ thì miễn đi!" Tô Thần xua xua tay.

Hắn không có thói quen này.

Đi đến trước lều cháo, Tô Thần liếc nhìn một cái.

Cháo không đặc không loãng.

Ăn một bát chắc chắn không đủ.

Đây là quyết định của lão tộc trưởng.

Một là không thể cứu tế hết nhiều người dân gặp nạn như vậy, hai là ăn no rồi dễ sinh sự.

Vẫn là để họ không chết đói, nhưng cũng cả ngày đói đến không chịu nổi. "Lão tộc trưởng đâu?" Tô Thần hỏi. "Ở nhà ạ, anh Thần!" Một văn bối của Tô gia nói. "Được!" Tô Thần gật đầu, lát nữa còn phải tìm lão tộc trưởng nói chuyện.

Rời khỏi lều cháo, Tô Thần rất nhanh lại nhìn thấy một khu lều

lớn.

Chương 198

Những căn lều đó chính là nơi ở của dân tị nạn.

Trước một số căn lều, còn có một người phụ nữ đứng, ăn mặc rách rưới, nhưng sắc mặt lại hồng hào.

Không lâu sau, một người đàn ông khoảng bốn mươi tuổi bước vào lều.

Người phụ nữ kia cũng theo sát vào.

Sau đó, lại có một người phụ nữ khác đi ra.

Tình huống như thế này ở khu lều của dân tị nạn có khá nhiều.

Sắc mặt Tô Thần lạnh đi. ...

Cổng vào Tô Gia Thôn.

Pháo đài và tường thành đều đã được tu sửa hoàn công.

Tiếp theo là bố trí cạm bẫy.

Sau khi vào trong cổng thành, Tô Thần liền tạm thời chia tay với Doãn Tân Nguyệt. "Em về nhà trước đi, anh đi tìm lão tộc trưởng một chuyến!" Tô Thần nói. "Được, vậy anh về sớm nhé!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu. "Lát nữa Dịch Tiêu chắc cũng sẽ qua, hai chị em em nói chuyện trước đi." Tô Thần cười nói. "Nói chuyện gì?

Nói chuyện tối nay ai hầu anh à?" Doãn Tân Nguyệt cười rộ lên, "Em thì không được rồi, anh vẫn là để em Dịch Tiêu hầu anh nhiều hơn đi." "Sợ gì chứ?

Hai người cùng hầu!" Tô Thần cười xấu xa.

Đùa giỡn vài câu xong, Doãn Tân Nguyệt liền rời đi.

Mà Tô Thần đi thẳng đến nhà lão tộc trưởng.

Cả Tô Gia Thôn, bây giờ e rằng chỉ có nhà của lão tộc trưởng là cũ nát nhất.

Tứ thúc từng đề nghị, do tộc bỏ tiền ra, sửa nhà cho lão tộc trưởng, nếu không được thì xây mới mấy gian.

Nhưng đề nghị này lại bị lão tộc trưởng từ chối.

Lời của lão tộc trưởng là ông đã già rồi, không đáng phải tốn công tốn sức như vậy.

Bây giờ Tô Gia Thôn cần phát triển, có nhiều nơi cần dùng đến tiền.

Nhà của ông không dột gió, cũng không dột mưa, ở cũng rất tốt. "Tiểu Thần à!" Thấy Tô Thần đi vào, lão tộc trưởng vội vàng tiến lên đón. "Lão tộc trưởng!" Tô Thần đỡ lão tộc trưởng vào nhà. "Bà nó ơi, pha trà cho tộc trưởng!" Lão tộc trưởng phân phó.

Sau đó, hai người bắt đầu nói chuyện.

Người hiểu rõ nhất tình hình lớn nhỏ của Tô Gia Thôn vẫn là lão tộc trưởng, tuy ông đã không còn quản lý công việc, nhưng vẫn quan tâm đến sự phát triển của thôn. "Trường học xây xong rồi!" Lão tộc trưởng nói, "Bọn trẻ con đều đi học rồi." "Nhìn chúng nó đứa nào đứa nấy khỏe mạnh lanh lợi, lão già tôi đây cũng có thể yên tâm rồi!" "Bên cửa hàng đồ cổ phát triển cũng không tồi, Tân Nguyệt nói với cháu rồi chứ!" "Cửa hàng đồ cổ của Tô gia chúng ta có cháu chống đỡ, ta cũng yên tâm rồi." "Điều duy nhất lo lắng là những người dân tị nạn bên ngoài thôn, chung quy vẫn là yếu tố không ổn định." Tô Thần gật đầu, lần này hắn đến tìm lão tộc trưởng, cũng là vì chuyện này. "Lão tộc trưởng, có một chuyện có lẽ ngài không rõ, trong những căn lều của dân tị nạn, vậy mà lại xuất hiện ổ điếm!" Giọng Tô Thần gay gắt,

"Cháu cảm thấy chúng ta không thể làm ngơ được nữa, phải chỉnh đốn lại đội ngũ dân tị nạn!" "Nếu cứ tiếp tục như vậy, e rằng ảnh hưởng sẽ là Tô Gia Thôn của chúng ta!" Ý của Tô Thần là, dân lưu vong có thể dựa vào Tô gia thôn, nhưng không được gây rối, làm ảnh hưởng đến danh tiếng của làng.

Hỗn loạn như vậy, còn ra thể thống gì nữa.

Câu trả lời của Tô Thần không nhận được sự đồng tình của lão tộc trưởng. "Vào đông rồi!" Lão tộc trưởng chậm rãi nói. "Lão tộc trưởng, ngài…" Tô Thần không hiểu ý của lão tộc trưởng. "Vào đông rồi, đám dân lưu vong kia hết kế sinh nhai rồi." Lão tộc trưởng lặp lại một câu. "Ý ngài là…" Tô Thần lập tức hiểu ra ý của lão tộc trưởng.

Đã vào đông, không còn đường kiếm tiền.

Đám dân lưu vong đó rất dễ gây chuyện.

Mà những nhà thổ này thực ra cũng là để tiêu hao tinh thần của bọn họ, ổn định đám dân lưu vong này!

Lão tộc trưởng nhìn rất xa.

Tô Thần dù sao vẫn còn trẻ. "Đây đúng là một phương pháp!" Tô Thần nói, "Nhưng cháu thấy, tầm mắt của chúng ta không thể chỉ đặt ở trên đó!" "Nhà thổ vẫn phải dẹp!" "Phải rồi, lão tộc trưởng, người của Tô gia thôn chúng ta không có ai đến những nơi đó chứ?" Lão tộc trưởng lần này không lên tiếng, mà đưa cho Tô Thần một mảnh giấy.

Trên mảnh giấy ghi tên bốn người.

Người lớn tuổi nhất, năm nay đã gần năm mươi.

Người nhỏ nhất, năm nay vừa tròn mười tám, còn được biên chế vào đội hộ vệ.

Tô Thần im lặng cất mảnh giấy đi.

Sau đó, hắn bắt đầu nói về phương pháp của mình, "Mài dao không chậm việc đốn củi!" "Cuối năm tuy ngoài đồng không có việc gì nhiều, nhưng rất nhiều công việc cũng cần chuẩn bị trước!" "Ví dụ như tu sửa bờ sông, còn có xây cầu làm đường!" "Cuối năm mưa ít, nước sông cũng cạn đi nhiều, chính là thời cơ tốt để tu sửa bờ sông!" "Bờ sông sửa xong, sang năm việc tưới tiêu của Tô gia chúng ta cũng sẽ đỡ tốn sức hơn nhiều!" "Xây cầu làm đường thì khỏi phải nói nhiều, Tô gia thôn chúng ta sắp đón chiếc ô tô đầu tiên, con đường đi lại chắc chắn phải sửa cho tốt." "Cây cầu gỗ trước thôn đã trải qua bao nhiêu năm, sớm đã mục nát không chịu nổi, phải xây một cây cầu mới bên cạnh." "…" Tô Thần nói một hơi rất nhiều.

Lão tộc trưởng cũng vì muốn tốt cho Tô gia thôn, cũng thấu hiểu đạo lý cân bằng.

Từ cách ông đối xử với dân lưu vong là có thể thấy được thái độ của ông.

Nhưng người thế hệ trước có lẽ đã quen với cảnh nghèo khó!

Sợ tiêu tiền!

Xây dựng kênh mương là công trình lớn, vụ thu hoạch sang năm sẽ tốt hơn, ở một mức độ nào đó cũng có thể phòng chống vỡ đê, đề phòng lũ lụt.

Xây cầu làm đường lại càng là chuyện lớn!

Tuy tốn tiền, nhưng sẽ có lợi ích lâu dài! "Từ kho của tộc chi một vạn đại dương, thuê những người dân bị nạn đó đến làm việc này đi!" "Nhà của lão tộc trưởng cũng cần sửa sang lại rồi!" "Phải sửa xong trước cuối năm!" "Đừng sợ tiêu tiền, tiền kiếm được chẳng phải là để tiêu sao?

Nếu không thì ý nghĩa của việc phấn đấu là gì?" Tô Thần cười nói.

Chỉ cần đám dân lưu vong đó có việc làm, có thể kiếm được tiền, bọn họ sẽ càng thêm nỗ lực, cũng sẽ không gây rối nữa.

Tô gia thôn và đám dân lưu vong này đôi bên cùng có lợi.

Không có những người dân lưu vong này, Tô gia thôn rất khó phát triển trên quy mô lớn.

Vừa phải tiếp nhận họ, vừa phải đề phòng họ.

Tư duy của Tô Thần và lão tộc trưởng vẫn có sự khác biệt rất lớn. "Cháu nói đúng!" Trong lòng lão tộc trưởng vẫn cảm thấy có chút kỳ quặc, nhưng Tô Thần đã nói như vậy, ông vẫn chọn tuân theo mệnh lệnh của Tô Thần.

Chương 199

Dù sao Tô Thần mới là tộc trưởng của Tô gia thôn, cũng là người có quyền lực lớn nhất trong làng.

Suy nghĩ của người trẻ tuổi chung quy vẫn khác với những người lớn tuổi như bọn họ. "Việc này để ta lo liệu." Lão tộc trưởng lên tiếng.

Công trình lớn như vậy, cần phải điều phối rất nhiều việc.

Những người khác trong Tô gia thôn đều không có năng lực này. "Vậy phiền lão tộc trưởng rồi, nhớ kỹ, tuyệt đối đừng sợ tốn tiền." Tô Thần dặn dò, "Còn về mấy nhà thổ ở khu lều của dân lưu vong, cứ trực tiếp bắt bọn họ đóng cửa." "Mở ở nơi khác ta không quản được, nhưng không được mở gần Tô gia thôn chúng ta." "Sáng mai, triệu tập tất cả dân làng, chúng ta mở đại hội gia tộc." Tô Thần ra lệnh. …… Tô gia thôn dưới màn đêm, yên tĩnh và hài hòa.

Nhà nhà đều thắp lên đèn dầu hỏa.

Tô Thần còn định đợi sang năm sẽ kéo điện về cho Tô gia thôn.

Mười năm trước, trong nước đã du nhập máy phát điện, chủ yếu là thủy điện và nhiệt điện.

Nhưng điện ở đây chỉ cung cấp cho một số quan chức quan trọng.

Người bình thường tự nhiên là không có cơ hội.

Nhưng điện lực là nền tảng của mọi thứ, không có điện thì rất nhiều việc không làm được.

Trong năm nay chắc chắn không có thời gian rồi, đành đợi đến sang năm vậy.

Trong phòng.

Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu đang nằm trên giường trò chuyện.

Thấy Tô Thần bước vào, cả hai bất giác im bặt. "Phu quân, chúng ta bàn bạc xong rồi, sau này một, ba, năm chàng đến chỗ em, hai, tư, sáu đến chỗ muội Dịch Tiêu." Doãn Tân Nguyệt cười nói. "Vậy còn ngày còn lại thì sao?" Tô Thần hỏi lại. "Ngày còn lại cho chàng nghỉ phép, chàng nghỉ ngơi cho khỏe!" Dịch Tiêu nói. "Xem thường ai thế?

Ta cần nghỉ ngơi sao?" Nói xong Tô Thần từ từ bước tới. (Lược bớt mười vạn chữ.....) …… Sáng sớm.

Mặt đất một màu trắng xóa.

Tô gia thôn sau một đêm sương giăng mang một vẻ đẹp khác lạ!

Đêm qua Tô Thần đại phát hùng uy, cho hai nàng biết thế nào mới là đàn ông thực thụ!

Nhưng Doãn Tân Nguyệt dù sao vẫn đang trong thai kỳ, người chủ yếu chịu đựng hỏa lực vẫn là Dịch Tiêu.

Dẫn đến ban ngày Dịch Tiêu đi đường cũng không vững nữa.

Còn Tô Thần thì đã sớm đến từ đường.

Đàn ông lớn nhỏ trong Tô gia thôn đều tụ tập ở đây, khoảng chừng hai mươi người.

Tô Thần đưa mảnh giấy cho Lục thúc, bảo ông đọc tên. "Tô Nhân Trí, Tô Nhân Toàn, Tô Nghĩa Bắc, Tô Nghĩa Tài, quỳ xuống!" Bọn họ quỳ trước bài vị của liệt tổ liệt tông. "Biết mình đã phạm tội gì chưa?" Lục thúc lạnh lùng nói. "Lục đệ, ta luôn thành thật, sao có thể phạm tội được chứ?" Tô Nhân Trí vội nói, "Chắc chắn là nhầm lẫn rồi!" "Đúng vậy, Lục ca, ta cũng không phạm tội đâu, huynh hiểu rõ con người ta nhất mà!" Tô Nhân Toàn nói theo.

Hai người còn lại là Tô Nghĩa Bắc và Tô Nghĩa Tài đều tranh nhau nói mình bị oan. "Danh sách này là ta đưa, chẳng lẽ lão già này vu oan cho các ngươi?" Lão tộc trưởng tức giận dùng gậy chống xuống đất.

Ông trợn mắt nhìn mấy người, "Các ngươi đúng là đồ khốn nạn!

Vô pháp vô thiên rồi!" "Phạm tội không thừa nhận, còn dám kêu mình vô tội!" Lão tộc trưởng tức giận trừng mắt nhìn mấy người.

Đã đến nước này rồi mà vẫn không chịu nhận. "Tô Nhân Toàn, ta hỏi ngươi, tối một tuần trước ngươi đã đi đâu?

Tại sao cả đêm không về?" Lão tộc trưởng quát. "Một tuần trước?

Một tuần…" Tô Nhân Toàn dường như nhớ ra điều gì đó, có chút chột dạ, nhưng vẫn chối cãi, "Đêm đó ta uống rượu ở nhà một người bạn, uống say quá nên ngủ lại nhà hắn luôn." Vẫn còn chối cãi!

Lão tộc trưởng có chút mệt mỏi, quay sang nói với Tô Thần, "Tiểu Thần, cháu xử lý đi." Nói xong, lão tộc trưởng xoay người rời đi, chẳng buồn ở lại đây chịu tức.

Tô Thần nhìn về phía Tô Nhân Toàn, xét về vai vế, vị này vẫn là trưởng bối của hắn.

Nhưng bây giờ Tô Thần mới là tộc trưởng!

Phạm lỗi thì phải chịu phạt! "Tộc quy quy định, là con cháu Tô gia, không được chơi bời, cờ bạc." "Kẻ vi phạm chịu hai mươi đại bản!" "Các vị là trưởng bối, biết luật phạm luật, tội thêm một bậc, ba mươi đại bản!" Tô Thần quát. "Lên gia pháp!" Tô Thần ra lệnh một tiếng, Lục thúc dẫn người của đội hộ vệ tiến lên đè Tô Nhân Toàn xuống.

Đây là ba mươi đại bản thật sự!

Nếu là người bình thường, chịu nhiều gậy như vậy, cơ bản phải nằm trên giường mấy tháng mới hồi phục được.

Tô Nhân Toàn là tộc nhân của Tô gia thôn, thể chất gấp mấy lần người thường.

Khả năng hồi phục cũng tốt hơn nhiều.

Nhưng Tô Thần ra lệnh cho Lục thúc phải dùng toàn lực.

Thể chất của Lục thúc và những người khác cũng gấp mấy lần người thường, sức lực của ông cực lớn.

Gần như cây gậy đầu tiên hạ xuống, mông của Tô Nhân Toàn đã rướm máu.

Tiếng la hét như heo bị chọc tiết vang vọng khắp từ đường.

Ba người còn lại nhìn nhau, đều có chút kinh hãi.

Hành động này của Tô Thần cũng là để lập uy!

Suốt thời gian qua, Tô Thần luôn tận tâm tận lực vì chuyện của Tô gia thôn, khiến những người này luôn cảm thấy Tô Thần dễ nói chuyện.

Vì vậy càng ngày càng trở nên ngang ngược.

Cứ để họ vô pháp vô thiên như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ rước họa vào cho Tô gia thôn.

Tô gia thôn hiện đang trong thời kỳ phát triển, Tô Thần tự nhiên không thể trơ mắt nhìn những người này gây rối.

Đồng thời cũng là giết gà dọa khỉ, để những người khác biết được hậu quả của việc vi phạm tộc quy.

Tiếng la hét kéo dài hơn một giờ.

Chương 200

Tô Nhân Toàn đã sớm ngất đi.

Những người khác cũng bị đánh đến chỉ còn lại ba phần mạng. "Đây chỉ là lần đầu tiên!" Tô Thần lạnh lùng nhìn các tộc nhân khác, "Nếu còn có lần sau, không chỉ đơn giản là chịu mấy chục đại bản, ta còn sẽ tước đoạt tộc điền trong tay các người!" "Nếu còn tái phạm tộc quy, thì sẽ bị trục xuất khỏi Tô gia thôn!" Loạn thế phải dùng luật nặng!

Chỉ có để những người này cảm thấy sợ hãi, bọn họ mới có thể tuân thủ quy củ.

Theo lời Tô Thần vừa dứt, những người Tô gia ở phía dưới trong từ đường đều cúi đầu.

Bị thu hồi tộc điền, trục xuất khỏi Tô gia thôn, vậy thì bọn họ cũng coi như xong, trở lại thời kỳ cơm không đủ ăn như trước kia. …… Sau khi ra khỏi từ đường, Tô Thần đến nhà lão tộc trưởng một chuyến.

Lúc này lão tộc trưởng vẫn chưa hết giận, ngồi trên chiếc ghế thái sư trong nhà với vẻ mặt nghiêm nghị.

Thấy Tô Thần bước vào, lão tộc trưởng mới miễn cưỡng nở được ba phần nụ cười. "Lão tộc trưởng, chuyện đã xử lý xong rồi, hình phạt cần thiết cũng đã đưa ra, ngài đừng giận nữa!" Tô Thần an ủi. "Ngày tháng tốt đẹp chưa được bao lâu, đã bắt đầu gây rối rồi!" Lão tộc trưởng vẫn còn chút tức giận, "Đúng là quên mất bản phận của mình!" "Thiếu vợ thì đi cưới, vì Tô gia mà khai chi tán diệp, đi nhà thổ thì ra cái thể thống gì!" Lão tộc trưởng chỉ hận không thể tự mình ra tay, đánh cho mấy tên đó một trận.

Hành vi của chúng đã vi phạm tộc quy, không cầu tiến!

Một mặt khác cũng có nguyên nhân sâu xa hơn, lão tộc trưởng cảm thấy những nơi như nhà thổ sẽ ảnh hưởng đến khí vận của con người!

Bọn họ đến nhà thổ một chuyến, sau khi trở về cũng sẽ ảnh hưởng đến khí vận của Tô gia thôn!

Tô gia thôn hiện đang ngày càng thịnh vượng, không cho phép xảy ra chuyện ảnh hưởng đến khí vận của gia tộc! "Trường học của tộc thế nào rồi?" Tô Thần chuyển chủ đề, hỏi. "Cũng gần xong rồi, chỉ là trẻ con quá ít, vẫn phải nhanh chóng khai chi tán diệp!" Lão tộc trưởng nhìn về phía Tô Thần, "Hay là cháu cưới thêm một phòng nữa?" Tô gia thôn khuyến khích các thôn dân cưới nhiều vợ, khai chi tán diệp.

Hơn nữa thời đại này cũng không có quy định một vợ một chồng.

Có những quân phiệt có thể có đến mấy chục bà vợ lẽ.

Nhưng Tô Thần vẫn cảm thấy thôi bỏ đi, hắn lắc đầu, "Lão tộc trưởng, ngài đừng trêu chọc cháu nữa!" "Cháu có hai người là đủ mãn nguyện rồi!" Tô Thần cười nói.

Vợ cốt ở tinh chứ không ở nhiều.

Tô Thần không coi trọng những bình hoa di động, bất kể là Doãn Tân Nguyệt hay Dịch Tiêu, đều là những người cực kỳ có năng lực.

Dù có cưới thêm, chắc chắn cũng không thể kém hơn Doãn Tân Nguyệt hay Dịch Tiêu. …… Một nơi khác.

Bên ngoài Tô gia thôn.

Lục thúc dẫn người của đội hộ vệ đến khu lều của dân lưu vong.

Mấy nhà thổ đó đều bị Lục thúc niêm phong. "Kể từ hôm nay, trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn, không cho phép tồn tại nhà

thổ!" "Kẻ vi phạm, trục xuất khỏi phạm vi thế lực của Tô gia thôn!" Lục thúc dẫn người của đội hộ vệ, đứng trước một nhà thổ đã bị niêm phong, lạnh giọng nói. "Lão gia, ngài làm vậy có phải quá bá đạo rồi không!" "Trên đời này nơi nào mà không có nhà thổ?

Đừng nói là Tô gia thôn các người, ngay cả thành Trường Sa, kinh thành!

Nơi nào cũng đầy rẫy nhà thổ!" "Những nhân vật lớn ở thành Trường Sa, kinh thành kia còn chưa dẹp nhà thổ nữa là!" Có người trong đám đông tỏ ra bất mãn.

Làm việc ở Tô gia thôn xong rồi lại đến nhà thổ vui vẻ, là thói quen của rất nhiều người làm công.

Sao lại nói cấm là cấm! "Đây không phải thành Trường Sa, cũng không phải kinh thành, đây là Tô gia thôn!" Lục thúc quát, "Chuyện ở nơi khác Tô gia thôn chúng ta không quản được, nhưng trên địa bàn của Tô gia thôn chúng ta, thì phải tuân thủ quy củ của Tô gia thôn chúng ta!" "Sau này, bất cứ ai là người của Tô gia thôn, dám đến nhà thổ trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn!" "Sẽ không được Tô gia thuê nữa!" "Các người có thể giám sát lẫn nhau, nếu phát hiện người làm công nào đến nhà thổ trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn, thì có thể tố giác với đội hộ vệ!" "Thành công, các người sẽ thay thế vị trí của hắn, trở thành người làm công mới của Tô gia thôn!" Lục thúc cũng không phải là người không biết điều!

Chỉ cần không đến nhà thổ trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn là được.

Nếu ngươi không nhịn được, thì cứ đến thành Trường Sa!

Ở đó chơi bời đến trời đất tối sầm cũng không sao!

Đồng thời, Lục thúc để những người khác tố giác, một lần nữa

chuyển dời mâu thuẫn ra ngoài.

Nếu những người này bị tố giác, không làm người làm công được nữa, người họ hận nhất sẽ không phải là Tô gia, mà là người đã tố giác họ.

Người tố giác đa phần không có thân phận người làm công, không có nguồn thu nhập.

Chỉ mong mau chóng tố giác, rồi mình thay thế trở thành người làm công, mỗi tháng kiếm thêm chút tiền công để nuôi sống bản thân.

Sau khi Lục thúc dẫn đội hộ vệ rời đi, đám dân lưu vong này nhìn nhau.

Toàn bộ đội ngũ dân lưu vong có sáu bảy vạn người, có thể vào Tô gia thôn làm việc khoảng một nghìn người.

Số còn lại đều dựa dẫm vào Tô gia thôn.

Mà mỗi ngày hai lần phát cháo từ thiện, nhiều nhất cũng chỉ giúp họ không chết đói.

Muốn ăn no, ăn ngon hơn một chút, vẫn phải có một công việc ổn định, xung quanh thành Trường Sa hiện nay, cũng chỉ có Tô gia thôn mới có thể cung cấp.

Hơn nữa Tô gia thôn chưa bao giờ ăn bớt tiền công, bao nhiêu là bấy nhiêu.

Lúc phát tiền công cũng rất sòng phẳng!

Ngay lúc mọi người đang bàn tán xôn xao, Tứ thúc lại dẫn người đến khu dân lưu vong. "Các vị!

Tô gia thôn chúng ta đang định tu sửa đê sông, kênh mương!" "Đang thiếu nhân lực!" "Nếu có ai muốn, sáng mai hãy đến báo danh!" Nói xong, Tứ thúc dán một tờ cáo thị lên bức tường gần nơi dân lưu

vong tụ tập!

Mùa đông năm nay, Tô gia thôn sẽ đẩy mạnh thủy lợi!

Nhất thời, sự chú ý của mọi người lại đổ dồn vào việc báo danh.

Chuyện liên quan đến nhà thổ, rất nhanh đã bị họ ném ra sau đầu. …… Trên có chính sách, dưới có đối sách.

Tô gia thôn cấm mở nhà thổ trong phạm vi thế lực của mình, thế là các lão bảo đó đều lần lượt dời trận địa của mình ra ngoại vi thế lực của Tô gia thôn, cách khoảng một hai trăm mét, lại xây dựng nhà thổ.

Chỉ là suy nghĩ của họ vẫn còn quá đơn giản.

Sau khi giải quyết xong chuyện của Tô gia thôn, Tô Thần liền cùng Doãn Tân Nguyệt trở về tiệm đồ cổ ở thành Trường Sa.

Sau đó, Tô Thần đi thẳng đến nha hành một chuyến.

Còn chưa vào trong, Tô Thần đã thấy một người quen, người thừa kế gia chủ Giải gia, Giải Cửu! "Tô tộc trưởng!" Giải Cửu chắp tay chào Tô Thần, "Tôi còn đang định đến tiệm đồ cổ của ngài một chuyến đây, không ngờ hôm nay ngài lại đến." "Giải thiếu gia không cần khách sáo như vậy." Tô Thần cười cười, "Nếu đã để ý món bảo vật nào trong tiệm đồ cổ, chỉ cần báo với tiệm một tiếng, để người ta mang đến là được." Tô Thần khách sáo một câu.

Nhưng Giải Cửu không thể không biết lễ nghĩa.

Tô Thần cũng là thành viên của Lão Cửu Môn, xét về vai vế cũng ngang hàng với lão gia tử nhà anh ta.

Giải Cửu chỉ là vãn bối mà thôi, anh ta không dám tỏ ra kiêu ngạo trước mặt Tô Thần. "Phải nói là Tô tộc trưởng ngài quá khách sáo mới đúng, vẫn là để tôi tự mình đến một chuyến vậy.

Chương 201

Lần này là Lục lão gia tử trong thành mừng thọ, nên lão gia tử nhà tôi lệnh cho tôi chuẩn bị quà mừng, tôi suy đi nghĩ lại, Lục lão gia tử thích nhất chính là đồ cổ, nên muốn mua một món làm quà mừng thọ." Giải Cửu chậm rãi nói.

Lục lão gia tử tuy không phải người của Lão Cửu Môn, nhưng ở thành Trường Sa cũng có thế lực không nhỏ.

Ông mừng thọ, một số nhân vật có máu mặt ở thành Trường Sa đều sẽ đến chúc mừng.

Tiệm đồ cổ của Tô Thần không chỉ có minh khí, mà còn có rất nhiều đồ cổ thu mua được.

Giải Cửu định đến tiệm đồ cổ của Tô gia chứ không phải của Hoắc gia, chủ yếu là muốn kết giao với Tô Thần.

Là một thế lực mới nổi ở thành Trường Sa, sự phát triển của Tô gia hiện nay có thể nói là như mặt trời ban trưa.

Không chỉ nhận được sự ủng hộ của Trương Khải Sơn, mà thực lực trộm mộ của chính họ cũng quá mạnh.

Giải Cửu đã xem qua đồ cổ bán trong tiệm của Tô gia, tuyệt đại đa số đều là bảo vật quý giá, rất nhiều món có thể dùng làm vật gia truyền. "Được, vậy lát nữa cậu đi cùng tôi." Tô Thần gật đầu.

Lục lão gia tử mừng thọ, chuyện này Tô Thần còn chưa rõ.

Lần trước tiệm đồ cổ khai trương, Lục lão gia tử tuy không tự mình đến, nhưng cũng đã cho người mang quà mừng đến.

Đáp lại một món quà có giá trị tương đương là được! "Được!" Giải Cửu gật đầu, rồi hỏi, "Tô tộc trưởng lần này đến là để mua đất

phải không!" Nha hành của Giải gia nắm giữ một lượng lớn đất đai xung quanh thành Trường Sa.

Tô Thần đã đến lần thứ ba rồi, hai lần trước đã mua không ít đất.

Trong Cửu Môn cũng là Giải gia của họ đầu tiên nhận ra sự trỗi dậy của Tô Thần.

Có thể mua nhiều đất như vậy, đủ để chứng minh Tô gia hiện nay giàu nứt đố đổ vách. "Không sai!" Tô Thần gật đầu.

Giải Cửu vội bảo chưởng quỹ của nha hành lấy ra bản đồ xung quanh thành Trường Sa, đặt trước mặt Tô Thần. "Cứ mua khu vực này đi!" Tô Thần lấy phạm vi thế lực hiện tại của Tô gia thôn làm trung tâm.

Lại khoanh một vùng lớn ở ngoại vi.

Khoảng hai nghìn năm trăm mẫu đất. "Tô tộc trưởng, tôi phải nhắc nhở ngài một câu, gần đây giá đất đã tăng lên rồi!" Giải Cửu cũng không khỏi có chút kinh ngạc.

Trong mảnh đất lớn này, ruộng nước đã chiếm năm trăm mẫu.

Ruộng khô tám trăm mẫu, đất núi bốn trăm mẫu, đất cát ba trăm mẫu.

Ruộng nước ba mươi đại dương một mẫu, ruộng khô cần mười đại dương!

Đất núi thì cần ba đại dương, đất cát cần năm đại dương!

Đây là giá trước kia.

Bây giờ ruộng nước mỗi mẫu tăng ba đồng, ruộng khô tăng hai đồng, đất cát tăng một đồng.

Giá đất núi thì không tăng mấy.

Thời buổi này người có tiền ngày càng có tiền, không ngừng thâu tóm đất đai.

Người nghèo ngày càng nhiều! "Tổng cộng là hai vạn chín nghìn một trăm đại dương!" Chưởng quỹ của nha hành báo một con số.

Gần ba vạn đại dương, người có thể lấy ra không nhiều. "Tô tộc trưởng là khách quen rồi, lại còn đích thân đến, cứ tính hai vạn tám nghìn đại dương đi." Giải Cửu cười nói.

Anh ta nói một câu, đã bớt đi một nghìn một trăm đại dương, đã là một khoản chiết khấu lớn rồi. "Vậy thì đa tạ Giải thiếu gia rồi!" Tô Thần khách sáo một câu.

Sau đó, hai người ký kết giao dịch, khế đất cũng đến tay Tô Thần.

Hai vạn tám nghìn đại dương không phải là con số nhỏ, may mà trước đó Tô Thần đã kiếm được một ít tiểu hoàng ngư.

Nên toàn bộ dùng tiểu hoàng ngư để thanh toán!

Vàng là tiền tệ cứng!

Giao dịch hoàn tất, Tô Thần cùng Giải Cửu rời đi.

Trên đường đi, Giải Cửu chậm rãi nói, "Tô tộc trưởng, qua một thời gian nữa Trương Đại Phật Gia muốn tổ chức một bữa tiệc!" "Mời những người trong Cửu Môn, còn có các danh gia vọng tộc trong thành Trường Sa!" "Tô tiên sinh có đi dự không?" Trương Khải Sơn tổ chức tiệc?

Chuyện này Tô Thần lại không rõ.

Ghi nhớ chuyện này trong lòng, Tô Thần cùng Giải Cửu đến tiệm đồ cổ. "Tô tộc trưởng!" Trong tiệm đồ cổ còn có một người đang đứng.

Người này là phó quan của Trương Khải Sơn, Trương Nhật Sơn!

"Tiên sinh đặc biệt bảo tôi qua đây một chuyến, mời ngài tham gia bữa tiệc ba ngày sau!" "Vốn dĩ trước đó đã có ý định đến tìm ngài, nhưng ngài không ở Trường Sa!" "Nghe nói ngài hôm qua đã về, nên tôi liền ngựa không dừng vó mà qua đây." Thái độ của Trương Nhật Sơn đối với Tô Thần khá cung kính.

Hắn lúc đó đã cùng Trương Khải Sơn đến ngoại vi Tô gia thôn, biết được sự lớn mạnh của nơi này.

Đặc biệt là bức tường thành cao sừng sững, các loại lô cốt, hỏa lực cực kỳ mạnh mẽ.

Tô gia thôn hiện nay, có thể gọi là một khối sắt thép. "Được, đến lúc đó nhất định sẽ đến dự tiệc!" Tô Thần gật đầu. "Vậy Trương phủ chúng tôi hoan nghênh đại giá của Tô tộc trưởng!" Trương Nhật Sơn chắp tay, rời khỏi tiệm đồ cổ.

Về phần Giải Cửu, Trương Nhật Sơn không liếc mắt nhìn lấy một cái.

Không phải Trương Nhật Sơn tự cao tự đại, mà là hắn nhận được mệnh lệnh, đến mời Tô Thần tham gia yến tiệc.

Những chuyện không liên quan khác, hắn sẽ không can thiệp.

Mặt khác, Giải gia dù có lợi hại đến đâu, cũng chỉ là một gia tộc trộm mộ mà thôi.

Trong tay có chút tiền, có thể gọi là thổ tài chủ.

Trương gia thì khác, trong tay có tiền có súng có người.

Huống hồ lần này đến đây cũng không phải là lão gia tử của Giải gia, Giải Cửu chỉ là một vãn bối mà thôi. "Vị Trương phó quan này cũng không thể xem thường a!" Nhìn bóng lưng của Trương Nhật Sơn, Giải Cửu chậm rãi nói, "Hắn tinh thông võ học, có người từng thấy hắn ra tay!" "Một chọi mười, không hề rơi vào thế hạ phong!" Tô

Thần gật đầu, Trương Nhật Sơn quả thực rất mạnh.

Hắn là người Trương gia chính thống, chứ không phải chi thứ như Trương Khải Sơn.

Đến thế hệ của Ngô Tà, sức chiến đấu của Trương Nhật Sơn tuyệt đối có thể xếp vào top ba.

Hắn mang trong mình máu Kỳ Lân, sống lâu như vậy, kinh nghiệm chiến đấu và kiến thức không phải người thường có thể so sánh.

Quay lại chủ đề chính.

Giải Cửu đã chọn một món bảo vật trong tiệm đồ cổ.

Chương 202

Món bảo vật này là một cây ngọc như ý!

Không phải minh khí, mà là do Doãn Tân Nguyệt thu mua được.

Cây ngọc như ý này bán ba nghìn đại dương.

Tô Thần bớt cho một nghìn, bán cho anh ta hai nghìn đại dương.

Giải Cửu vui vẻ mua nó.

Nhìn bóng lưng của Giải Cửu, Tô Thần chậm rãi nói, "Vị Giải tiểu thiếu gia này cũng không thể xem thường a!" "Nhưng điều khiến ta tò mò là, bỏ ra nhiều đại dương như vậy để tặng cho vị Lục lão gia tử kia, rốt cuộc có đáng không?" Tô Thần không hiểu.

Lúc mua đất, đã bớt cho Tô Thần một nghìn một trăm đại dương.

Anh ta đến mua đồ cổ, Tô Thần cũng cho chiết khấu.

Tương đương với việc anh ta vẫn bỏ ra ba nghìn đại dương để mua.

Số tiền này đã có thể mua một chiếc xe Ford rồi.

Chỉ là một lần mừng thọ mà đã ra tay hào phóng như vậy.

Xem ra anh ta có mục đích khác! "Để lát nữa em cho người đi dò la!" Doãn Tân Nguyệt khoác tay Tô Thần, "Chuyện quan trọng nhất của chàng bây giờ là nghỉ ngơi!" "Bận rộn lâu như vậy rồi.

Vừa về lại bắt đầu bận!" Doãn Tân Nguyệt nói, "Phía sau tiệm có phòng nghỉ, chàng vào ngủ một lát đi!" …… Tô gia thôn.

Bên ngoài phạm vi thế lực của Tô gia, chỉ trong một ngày một đêm, đã dựng lên ba bốn mươi gian lều tranh.

Lão bảo năm nay ba mươi mấy tuổi, phong vận vẫn còn.

Đặc biệt là cách ăn mặc, còn lẳng lơ hơn cả những cô nương trẻ tuổi.

Rất nhiều người đến đây đều là vì lão bảo.

Nhưng khổ nỗi lão bảo không tiếp khách nữa.

Đối với việc Tô gia xua đuổi bọn họ, trong lòng lão bảo có một cỗ oán khí.

Bọn họ đang ở trong đám dân lưu vong yên ổn, lại bị đuổi ra ngoài. "Người Tô gia các người cao thượng!

Nhưng các người cao thượng không thể bắt người khác cũng cao thượng a!" "Đám dân lưu vong này trêu chọc gì các người, đều là những đấng mày râu, cả ngày làm việc cho người Tô gia các người!" "Người ta vất vả như vậy, đến nhà thổ thư giãn một chút, quản rộng như vậy làm gì?" Lão bảo lẩm bẩm mấy câu.

Dù trong lòng không vui, nhưng cũng không có cách nào.

Bây giờ dọn đến đây rồi, không còn trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn nữa.

Lượng sức người của Tô gia thôn cũng không dám quản. "Đúng vậy!

Bây giờ xa như vậy, đi đi về về cũng khó!" một gã đàn ông phụ họa, "Ta ban ngày làm trâu làm ngựa, buổi tối còn phải đi bộ mấy cây số!" Cứ đi đi về về như vậy, thật không chịu nổi. "Ngươi không biết đâu, Tô gia hai ngày nay sửa đê đập mệt muốn chết!" "Nếu không phải vì chút tiền công đó, ta đã sớm không làm nữa rồi!" một người làm công bắt đầu than thở.

Hắn không sợ có người đi mách lẻo, ở giữa đám dân lưu vong này,

hắn là một bá chủ.

Dưới tay có mấy chục huynh đệ.

Dám tố giác hắn, hắn sẽ cho người đó không yên.

Hơn nữa, nơi này đã không còn trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn nữa, người của Tô gia cũng sẽ không lấy cớ này để gây sự với hắn. "Đúng vậy, Triệu gia, việc sửa đê đập đó, ngài đi làm chẳng phải là uổng phí tài năng sao?" lão bảo cười nói, "Ta nghe nói Tô gia thôn có ba cô nương chưa gả, ngài hoàn toàn có thể ở rể Tô gia thôn mà?" "Ở rể?

Ha ha, Triệu gia ta chỉ có một mống duy nhất, sao có thể đi ở rể?

Nếu cô ta gả cho ta, ta còn có thể miễn cưỡng xem xét." Kẻ ác bá được gọi là Triệu gia khinh thường nói, "Nhớ năm đó, Triệu gia ta cũng từng huy hoàng." "Trong nhà có hơn trăm mẫu ruộng, nếu không phải bị người ta hãm hại, ta bây giờ ít nhất cũng là một phú thiếu." Lão bảo liên tục gật đầu, "Đúng vậy, khí chất của Triệu gia ngài đúng là những kẻ ẻo lả kia không thể so sánh được." Một nơi khác, Tô Thần đang dẫn đội hộ vệ đến nhà thổ.

Hắn mở hệ thống trong đầu. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (18/860)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 3, tiến độ 72%】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 38 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 3950 mẫu, 71800 đại dương, một ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Phồn vinh thịnh vượng!】 【Công trình gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn

vinh thịnh vượng, vận rủi tan biến!)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (đang hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy tỳ (đang hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị hưởng hoàn (mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/ thành viên ngoại biên, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích tộc điền +100%), Pháp gia đồng kính (đang hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, soi chiếu tứ duy thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất tộc nhân +1 lần), Bát trọng bảo hàm (đang hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ hoàng kim: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Nam Hải Quy Khư, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương báu Hoàng kim.】 Trong hệ thống, hai nghìn mẫu tộc điền kia đã được thêm vào phạm vi thế lực của Tô gia thôn.

Tô gia thôn hiện nay sở hữu gần bốn nghìn mẫu tộc điền.

Mà thu hoạch từ tộc điền cao tới 700%.

Cũng có nghĩa là những mảnh ruộng này tương đương với hai vạn tám nghìn mẫu đất.

Quan trọng nhất là còn có thể trồng ra rất nhiều thiên tài địa bảo.

Trong tay Tô Thần có mấy cây Lộc hoạt thảo, được trồng ở những nơi phong thủy tốt nhất trong tộc điền, do Hoa Linh chăm sóc.

Những cây Lộc hoạt thảo đó đã nhân giống ra một mảng lớn, ít nhất cũng phải trên trăm cây.

Trong trăm cây Lộc hoạt thảo này, lại sinh ra năm sáu cây Lộc hoạt thảo cực phẩm.

Tô gia thôn ngày càng thịnh vượng, tử khí bốc lên. "Chính là nơi này, Thần ca!" Tô Nghĩa Thiên nói, "Bọn họ tưởng mình dọn ra khỏi Tô gia thôn là xong chuyện." "Ai ngờ nơi này vẫn là phạm vi thế lực của Tô gia thôn chúng ta." Ngày hôm qua, lão bảo đã bỏ ra một khoản tiền lớn, nhờ người xây lều tranh ở đây.

Ai ngờ chưa đầy một ngày, nơi này đã thuộc về Tô gia thôn. "Đi thôi, ta đây muốn xem thử, cái lão báu này rốt cuộc có bản lĩnh lớn đến đâu!" Tô Thần dẫn đội tiến vào nhà thổ.

“Tô gia này trước kia chẳng phải là một cái thôn nghèo rớt mồng tơi sao?” “Nửa năm trước, cũng chẳng phải giống như chúng ta, khắp nơi kiếm miếng ăn qua ngày à.” “Bây giờ đột nhiên có tiền, lại còn ra vẻ ta đây.” “Tao nghe nói rồi, tiền của bọn chúng nguồn gốc bất chính.” Triệu gia tự mình nói tiếp: “Thời buổi này, ai có tiền thì là cha, nhưng mà phong thủy luân chuyển, Tô gia này cũng chỉ có thể ngông cuồng được hai năm thôi, qua hai năm nữa chẳng phải cũng như chó sao!” “Đến lúc đó có xách giày cho tao cũng không xứng!” Lời của Triệu gia tự nhiên cũng khiến một số người hùa theo.

Trong số những người này có một phần là đàn em của Triệu gia, còn một phần cũng ngứa mắt Tô gia.

Hoặc là đố kỵ, hoặc là từng có xung đột với ai đó trong Tô gia.

Tô gia thôn có nhiều người làm công như vậy, không thể nào làm hài lòng tất cả, thế nào cũng sẽ đắc tội với một vài người.

Sau khi Triệu gia mở lời, những người khác cũng nhao nhao bắt đầu chỉ trích người của Tô gia.

"Không nói người khác, chỉ riêng tộc trưởng Tô gia thôn là Tô Thần, râu ria còn chưa mọc đủ đúng không?

Hắn biết cái quái gì chứ?" "Để hắn làm tộc trưởng, hắn làm nổi không?" "Không nói đâu xa, chỉ riêng chuyện cái kỹ viện này, hắn đã làm không đúng rồi." "Hắn có hai bà vợ đẹp, bản thân thì ung dung tự tại, quan tâm gì đến sống chết của chúng ta?" một người làm công trong đó lên tiếng chỉ trích.

"Đúng vậy, còn Lục thúc nữa, người ngoài đều tôn xưng ông ta là bậc chú bác, nhưng thực tế thì sao?

Chẳng phải chỉ là một kẻ chạy vặt cho Tô gia thôi sao?

Suốt ngày ở trước mặt chúng ta lên mặt cái gì?" "Tao sớm đã ngứa mắt ông ta rồi!" Những người khác nhao nhao hùa theo.

Chương 203

Lúc chỉ trích Tô gia thôn, đám người này không hề nương tay.

“Những kẻ ngứa mắt Tô gia chúng ta, có thể rời khỏi Tô gia!” Bỗng nhiên, một giọng nói lạc lõng vang lên từ phía cửa.

Chỉ thấy Tô Thần bước vào kỹ viện.

Phía sau anh còn có người của đội hộ vệ.

Kẻ trông coi ở cửa vốn định cảnh cáo mọi người đừng nói nữa, nhưng họng súng đã dí thẳng vào đầu hắn.

Kẻ trông coi không dám mở miệng, chỉ có thể mặc cho đám người này tìm chết.

“Tô tộc trưởng đến rồi!” Đám người này cũng chỉ dám nói xấu sau lưng.

Trước mặt Tô Thần, bọn họ như một lũ chó con vẫy đuôi mừng chủ, chạy đến trước mặt Tô Thần cầu xin tha thứ.

“Tô tộc trưởng, chúng tôi đều uống say cả rồi, nói năng hồ đồ, ngài vạn lần đừng chấp nhặt với chúng tôi.” “Đúng vậy, Tô tộc trưởng, ngài đại nhân đại lượng, cứ coi chúng tôi như cái rắm mà tha cho đi!” “Tô tộc trưởng, tôi trên có già dưới có trẻ, sau này không dám nữa đâu.” “…” Đám người này nhao nhao quỳ xuống đất, cầu xin Tô Thần tha thứ.

Gã họ Triệu cầm đầu vẫn ngồi trên ghế.

Trong lòng hắn cũng sợ hãi, nhưng vừa rồi kẻ nói xấu Tô gia ác nhất chính là hắn.

Mối thù chắc chắn đã kết, bây giờ quỳ xuống cầu xin tha thứ e

rằng cũng vô dụng.

Hắn cứng cổ, giọng nói nhỏ đi vài phần: "Tô tộc trưởng, chúng tôi đi kỹ viện ở ngoài phạm vi thế lực của Tô gia, điều này không vi phạm quy định chứ?" "Đúng là không vi phạm!" Tô Thần gật đầu.

"Ngài là đại nhân vật, cũng không đến mức chấp nhặt với đám tiểu nhân vật chúng tôi." Triệu gia nói tiếp: "Dù sao tôi cũng không định ở lại Tô gia nữa, nơi này không giữ ta, tự có nơi giữ ta." Thay vì bị Tô gia sỉ nhục một phen rồi đuổi đi, chi bằng bây giờ dứt khoát rời đi.

Chỉ có điều rời khỏi Tô gia thôn, những nơi khác làm gì có công việc tốt và tiền công cao như vậy.

Triệu gia mơ hồ có chút hối hận.

Nhưng sự đã đến nước này, hối hận cũng vô ích.

"Đi kỹ viện ngoài phạm vi thế lực của Tô gia thôn, ta đúng là không quản được.

Nhưng nơi này là địa bàn của Tô gia thôn chúng ta!" Tô Thần lấy ra khế đất.

"Vào chiều hôm nay, mảnh đất này đã thuộc về Tô gia chúng ta rồi!" Tô Thần chậm rãi nói: "Gần hai nghìn mẫu đất xung quanh đây, tất cả đều là của Tô gia chúng ta!" "Cho nên các ngươi đã vi phạm quy định, vẫn sẽ bị trục xuất khỏi đội làm công." "Còn ngươi!" Tô Thần nhìn về phía Triệu gia, "Cũng là kẻ có cốt khí, nhưng thời buổi này thứ không thiếu nhất chính là kẻ có cốt khí." Tô Thần cười cười, đánh giá kỹ viện một lượt.

Vì thời gian và công trình gấp rút nên những kỹ viện này đều được dựng bằng gỗ, bên trong vô cùng cũ nát.

Nhưng dù vậy, vẫn có không ít khách quen.

Tô Thần nhìn sang Tô Nghĩa Thiên: "Giao cho chú xử lý đi." Nói xong, Tô Thần quay người rời đi.

Sau đó, Tô Nghĩa Thiên cho niêm phong các kỹ viện gần đó.

Còn về gã họ Triệu kia, ngay tối hôm đó đã rời khỏi khu dân tị nạn.

Chỉ có điều hắn đi chưa được bao xa thì bị Tô Nghĩa Thiên dẫn người giết chết.

Loại người này oán niệm cực nặng, thả ra ngoài chắc chắn sẽ tìm cách báo thù.

Thay vì vậy, chi bằng giải quyết phiền phức ngay tại đây.

Sống trong thời loạn thế, tuyệt đối không thể mềm lòng.

Những chuyện cản trở sự phát triển của gia tộc, nhất định phải bóp chết từ trong trứng nước. … Địa bàn của Tô gia lại được mở rộng, gần như lớn gấp đôi so với trước.

Sáng sớm.

Những người dân tị nạn lục tục rời khỏi khu của mình, đi về phía con đê.

Tô Thần ngồi bên cạnh đê, nhìn những người này thi công.

Cùng lúc đó, lão tộc trưởng cũng đến.

Phải thừa nhận rằng, rất nhiều lúc suy nghĩ của Tô Thần chu đáo hơn ông rất nhiều.

"Lão tộc trưởng, trước đây cháu có một kế hoạch, chuẩn bị xây một số căn nhà ở phía tây của thôn." Tô Thần nói: "Những người dân tị nạn này tuy không có tiền, nhưng họ làm công cho Tô gia thôn chúng ta, tháng nào cũng có tiền công." "Cháu à, định dùng đất của chúng ta xây nhà cho họ, để họ trả tiền hàng tháng." "Ý của cháu là thế này,

chia ra mười năm để trả hết." "Trong mười năm này, quyền sở hữu căn nhà vẫn là của Tô gia thôn chúng ta, đợi đến mười năm sau khi họ trả hết tiền, căn nhà sẽ hoàn toàn thuộc về họ." Ý tưởng của Tô Thần rất hay, trực tiếp áp dụng hình thức trả góp vào thời đại này.

Khu lều lán của dân tị nạn quá lộn xộn, bây giờ là mùa đông còn đỡ, một khi bước vào mùa xuân, mùa hè, e rằng sẽ cực kỳ dễ sinh sôi bệnh dịch, dịch tả.

Đến lúc đó người của Tô gia thôn cũng sẽ gặp xui xẻo.

Vì vậy phải giải quyết xong việc này ngay trong mùa đông năm nay.

"Tô gia chúng ta bỏ tiền bỏ đất!" Tô Thần nói: "Sau đó mỗi tháng trừ hai phần mười từ tiền công của họ." "Cháu đã tính rồi, vụ làm ăn này chúng ta chắc chắn có lời không lỗ!" "Nhìn thì có vẻ ban đầu bỏ ra không ít tiền, nhưng sau này số bạc trắng đó cũng sẽ chảy về tay Tô gia chúng ta." "Đồng thời, một lượng lớn dân tị nạn có chỗ ở, tiền công hàng ngày có dư, họ sẽ còn mua sắm." "Chúng ta có thể mở chợ ở khu dân cư của họ, trên chợ xây một vài cửa hàng." "Đất là của chúng ta, cửa hàng cũng là của chúng ta, ai muốn kinh doanh thì chỉ có thể thuê cửa hàng của chúng ta, lại có thể kiếm thêm một khoản tiền." Ý tưởng này Tô Thần đã có từ trước, chỉ là vẫn chưa thực hiện.

Muốn để những người dân tị nạn này ổn định, không gây rối.

Cách tốt nhất là đeo cho họ một chiếc vòng kim cô.

Gánh trên lưng khoản nợ nhà, lại cưới vợ, có con rồi, họ sẽ ngoan ngoãn làm việc.

"Được!" Lão tộc trưởng gật đầu: "Cháu là tộc trưởng, việc này cháu cứ đi làm đi." "Cần đến lão già này ở đâu, cháu cứ nói một tiếng là được." Lão tộc trưởng chỉ cảm thấy cách kiếm tiền này hơi chậm.

Có nên thêm chút lãi suất không nhỉ?

Dù sao cũng là họ ứng tiền trước cho đám người làm công này.

Nhưng Tô Thần rõ ràng không nghĩ vậy, hoàn cảnh gia đình của những người làm công này đa số không tốt lắm.

Hơn nữa Tô gia thôn cũng không thiếu ba đồng hai cắc này.

Bây giờ lại có thêm hai nghìn mẫu đất, số lượng người làm công ít nhất phải tăng gấp đôi.

Sang năm lại phải bận rộn rồi. … Trưa hôm đó.

Tin tức này đã lan truyền trong giới làm công.

Đa số người làm công đều cảm thấy phương pháp này không tồi.

Họ thật sự không thể ở trong lều lán được nữa, trong số dân tị nạn còn có không ít người già.

Mùa đông năm nay có thể qua được, sang năm có qua được không còn chưa biết.

Mỗi mùa đông đều có một số người chết cóng, đặc biệt là lúc rét nàng Bân.

Nếu có nhà để ở ngay thì thật tốt.

Dù sao mỗi tháng đều trừ vào tiền công, cũng tương đương với việc trả tiền thuê, mười năm sau nhà lại là của mình.

Quan trọng nhất là có nhà rồi, cũng dễ cưới vợ hơn.

Nhất thời, đám người làm công này hăng hái làm việc.

Mà Tô gia cũng bắt đầu xử lý việc này, Tô Thần hiển nhiên không có thời gian, đa phần đều là lão tộc trưởng bận rộn.

Còn Tô Thần, sau khi trở về hiếm khi được rảnh rỗi, làm một ông chủ vung tay mặc kệ.

Buổi tối, Tô Thần trở về phòng.

Doãn Tân Nguyệt hôm nay ở tiệm đồ cổ không về, trong nhà chỉ có Dịch Tiêu.

Chương 204

Một thời gian nữa phải đi thám hiểm Nam Hải Quy Khư, nên Dịch Tiêu vẫn luôn ở lại Tô gia thôn.

Đợi sau khi thám hiểm Nam Hải Quy Khư kết thúc, cô sẽ về Dịch gia một chuyến, cũng có không ít việc cần xử lý.

Tối nay Doãn Tân Nguyệt không có ở đây, Dịch Tiêu có thể độc chiếm Tô Thần.

Chỉ tiếc là, hỏa lực quá mạnh, Dịch Tiêu thật sự không dám đảm bảo mình có thể chống đỡ được không.

Cô cũng muốn mau chóng mang thai, sinh cho Tô Thần một trai nửa gái.

Trong tư duy truyền thống của những người này, có con trai hoặc con gái, địa vị của mình mới càng vững chắc.

"Tối nay chị Doãn không về, vậy anh phải nhẹ nhàng với em đó." Dịch Tiêu nói trước.

"Yên tâm đi, anh có phải là sói đâu, còn có thể ăn thịt em à?" Tô Thần cười nói.

Tắt đèn, Tô Thần liền ôm Dịch Tiêu vào lòng.

Kéo dài đến tận nửa đêm.

Dịch Tiêu đã mệt lả.

Quả nhiên, không có Doãn Tân Nguyệt, cô không phải là đối thủ của Tô Thần.

Áp lực quá lớn!

Cả người có chút không chịu nổi.

“Ngày mai, em cũng đến tiệm đồ cổ, giúp chị Doãn.” Dịch Tiêu nói.

“Vậy cũng phải xem em có đi nổi không đã.” Tô Thần cười nói.

Phần lớn thời gian sau khi trở về, Dịch Tiêu đều nằm trên giường.

Không phải cô không muốn xuống đi dạo, mà là thật sự không đi nổi, hai chân mềm nhũn.

“Yên tâm, chỉ cần tối nay em nghỉ ngơi sớm, ngày mai nhất định có thể đi.” Dịch Tiêu cười nói: “Hơn nữa, em cảm thấy thể chất của em cũng rất mạnh, không đến mức liệt giường đâu.” Thời gian thoáng chốc đã đến sáng hôm sau.

Lúc Tô Thần dậy, Dịch Tiêu vẫn đang ngủ trên giường.

Những lời hùng hồn tối qua đã quên sạch sành sanh.

Suy cho cùng, cô vẫn là không được. … Yến tiệc của Trương Đại Phật Gia chính là hôm nay.

Tô Thần đợi đến trưa mới đến thành Trường Sa, sau khi gặp Doãn Tân Nguyệt một lát thì đi thẳng đến phủ quan của Trương Khải Sơn.

Là một trong những người có quyền lực nhất toàn thành Trường Sa, phủ quan của Trương Khải Sơn rất lớn, hơn nữa bố cục của phủ đệ cũng rất đặc sắc, vừa nhìn đã biết là do cao nhân chỉ điểm.

Việc vận dụng phong thủy đã đạt đến cực hạn.

Tô Thần xem như là lần thứ ba đến đây.

Mỗi lần đến đều bị bố cục của phủ quan làm cho kinh ngạc.

“Tô lão đệ!” Trương Khải Sơn đi đến tiền viện, đón Tô Thần vào trong.

“Trương lão ca, tôi luôn cảm thấy trong phủ quan của anh thiếu

thiếu thứ gì đó.” Tô Thần chậm rãi nói.

“Ồ?

Thiếu cái gì?” Trương Khải Sơn hỏi lại.

“Không dễ nói, nhưng luôn cảm thấy có chút không ổn.” Tô Thần không chỉ rõ.

Nếu thật sự phải nói thiếu thứ gì, thì không nghi ngờ gì chính là pho tượng Phật lớn kia.

Danh hiệu Phật Gia chính là từ đó mà ra.

“Tô lão đệ quả là đã đạt đến trình độ lô hỏa thuần thanh trong thuật phong thủy.” Trương Khải Sơn gật đầu: “Lão tiên sinh trước đây giúp tôi bố trí phủ quan cũng nói như vậy, cần một món đồ vật để trấn giữ toàn bộ phong thủy của phủ.” “Chỉ có điều món đồ đó lão tiên sinh cũng không tìm được, cuối cùng đành tạm thời để vậy.” Trương Khải Sơn không ngờ Tô Thần cũng phát hiện ra khuyết điểm này.

“Duyên phận đến, tự nhiên sẽ có được.” Tô Thần cười cười.

Hiện giờ Trương Khải Sơn tuy là đứng đầu Cửu Môn, nhưng trong Cửu Môn vẫn có một bộ phận không phục.

Tuy địa vị của Trương Khải Sơn rất cao, nhưng đó chỉ là vì nể nang thân phận Bố phòng quan thành Trường Sa của ông ta.

Mà nghề chính của Lão Cửu Môn là gì?

Đương nhiên là trộm mộ!

Trong ngành này, Trương Khải Sơn chưa thể hiện được uy quyền của mình.

Trương Khải Sơn cũng hiểu rõ vấn đề này, vì vậy mục đích chính của yến tiệc lần này vẫn là muốn chấn nhiếp các thành viên của tám

môn còn lại.

Muốn thành Trường Sa đoàn kết như một khối, vẫn phải để người của tám môn khác tâm phục khẩu phục.

Nếu dùng quyền lực của mình để áp chế, những người này bề ngoài phục tùng, nhưng trong lòng vẫn sẽ có khúc mắc.

Chỉ khi khiến tất cả mọi người đều tâm phục khẩu phục, ông ta mới có thể ngồi vững trên chiếc ghế đứng đầu Cửu Môn.

Trương Khải Sơn dẫn Tô Thần đến một đình đá.

Không lâu sau, người của tám môn khác lục tục đến.

Mọi người tụ lại hàn huyên.

Ngô Lão Cẩu ghé sát vào Tô Thần: "Tô lão đệ, nghe nói tiệm đồ cổ của cậu dạo này làm ăn không tệ, có hứng thú nhận một đơn hàng lớn không?" "E là phải qua một thời gian nữa." Tô Thần nói.

Dạo này anh không có thời gian.

Ngay sau đó, lão gia tử nhà họ Giải cũng qua chào hỏi Tô Thần.

Người đứng đầu Hoắc gia, Hoắc Tiên Cô, cũng khoan thai đi về phía Tô Thần, cô liếc Ngô Lão Cẩu một cái.

Chỉ thấy Ngô Lão Cẩu lầm bầm rồi quay đầu bỏ đi, Hoắc Tiên Cô thầm mắng Ngô Lão Cẩu mặt dày, sau đó cô đứng cạnh Tô Thần trò chuyện vui vẻ.

Trong Cửu Môn, người có quan hệ tốt nhất với Trương Khải Sơn không ai khác ngoài Nhị Nguyệt Hồng và người của Giải gia.

Tiếp theo mới đến Ngô Lão Cẩu.

Điều này cũng là nhờ bản thân Ngô Lão Cẩu có mối quan hệ tốt, tính tình hào phóng giỏi kết giao bạn bè.

Còn những người còn lại, giao thiệp với Trương Khải Sơn thực ra không nhiều lắm.

Sau này Trương Khải Sơn còn từng huyết tẩy người của Cửu Môn, Ngô Lão Cẩu thoát được một kiếp, và theo lời khuyên của Trương Khải Sơn đã đến Hàng Châu, cuối cùng định cư ở đó một thời gian dài.

"Chư vị, hay là cùng tôi ra ngoại thành dạo một vòng thì sao?" Trương Khải Sơn lên tiếng mời.

"Được!" Mọi người nhao nhao gật đầu.

Tuy không hiểu ý của Trương Khải Sơn là gì, nhưng ông ta đã mở lời, mọi người đều không nỡ từ chối.

Hơn nữa thời tiết hôm nay không tệ, nắng vàng rực rỡ.

Mùa đông được phơi nắng thực ra cũng rất ấm áp.

Người trong Cửu Môn qua lại tương đối không nhiều, đa số mọi người đều có công việc kinh doanh riêng của mình.

Chương 205

Đặc biệt là người như Tô Thần, thường xuyên đi ra ngoài lập nghiệp.

Cách ngoại thành Trường Sa vài cây số, mọi người du ngoạn đến đây.

Nơi này non xanh nước biếc, là một mảnh đất phong thủy bảo địa.

Cách đó không xa còn có một ngôi chùa cổ đã hoang phế.

Theo tầm mắt của mọi người nhìn sang.

Trong ngôi chùa cổ hoang phế đó, lại có một pho tượng Phật cao hơn mười trượng.

Pho tượng Phật này được điêu khắc vô cùng tinh xảo, dù là Tô Thần mới nhìn thoáng qua cũng phải tấm tắc khen ngợi.

"Ngôi chùa ở đây đã có lịch sử hàng nghìn năm, năm năm trước vì thiên tai, tăng nhân ở đây đều đã rời đi." Trương Khải Sơn chậm rãi nói: "Thật đáng tiếc, ngôi chùa nghìn năm tuổi nay lại bị hủy hoại trong chốc lát." "Độ tinh xảo của pho tượng Phật này, dù đặt ở khắp Cửu Châu, cũng thuộc hàng đầu." Trương Khải Sơn nói vậy.

Những người khác cũng không để tâm.

Chỉ nghĩ là Trương Khải Sơn thích pho tượng Phật này.

Chỉ có Tô Thần trong lòng biết rõ, Trương Khải Sơn đang tìm cách chứng minh thực lực của mình.

E rằng đêm nay ông ta sẽ cho người chuyển pho tượng Phật này về phủ quan, từ đó về sau, danh hiệu Phật Gia cũng sẽ được lưu truyền.

Liên quan đến việc Trương Khải Sơn làm thế nào trong một đêm đã chuyển được tượng Phật về phủ quan, có rất nhiều lời đồn đoán.

Đa số mọi người đều không rõ Trương Khải Sơn rốt cuộc đã dùng sức mạnh gì, nhưng từ đó về sau không ai dám nghi ngờ thân phận của ông ta nữa, càng không dám nghi ngờ địa vị đứng đầu Cửu Môn của ông ta.

Mọi người lại dạo chơi ở ngoại ô một lúc lâu, cuối cùng gần đến chạng vạng mới lục tục rời đi.

Lúc Tô Thần cũng định rời đi, Trương Khải Sơn lại tìm đến.

"Tô tiên sinh, pho tượng đá ngoài thành kia tôi thật sự rất thích, không biết có thể làm phiền Tô lão đệ giúp tôi chuyển về không." Trương Khải Sơn chậm rãi nói: "Chuyện này tuyệt đối đừng nói cho bất kỳ ai." Người Trương gia thực lực rất mạnh, nhưng Trương Khải Sơn chung quy không phải là người Trương gia chính thống.

Lực lượng ông ta có thể điều động cực kỳ có hạn.

Bên cạnh chỉ có Trương Nhật Sơn vị phó quan này, được xem là người Trương gia chính gốc, trên người chảy dòng máu Kỳ Lân, còn có hình xăm.

Hóa ra là muốn tìm mình giúp đỡ!

Nhưng một pho tượng Phật lớn như vậy, muốn trong một đêm chuyển về phủ quan của Trương Khải Sơn, lại còn phải âm thầm không tiếng động, đối với Tô Thần mà nói độ khó cũng cực lớn.

"Tôi sẽ cố hết sức!" Tô Thần nói.

Chuyện này chỉ có thể dựa vào người của Tô gia thôn.

"Tôi phải về thôn một chuyến, làm phiền Trương lão ca giúp tôi điều thêm vài chiếc xe." Tô Thần nói.

“Không vấn đề, chỉ cần là Tô lão đệ cần, tôi nhất định sẽ đáp ứng.” Trương Khải Sơn cười lớn.

Khi màn đêm vừa buông xuống, Tô Thần trở về thôn.

Anh đầu tiên tìm đến Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục và Trần Ngọc Lâu để bàn bạc chuyện này.

“Nếu là trước kia, đối với tôi không có gì khó.” Trần Ngọc Lâu chậm rãi nói: “Tả Lĩnh có mấy vạn huynh đệ, còn có rất nhiều lực sĩ sức mạnh vô cùng, muốn trong một đêm chuyển pho tượng Phật đến nơi khác, dễ như trở bàn tay.” “Nhưng bây giờ thì…” Trần Ngọc Lâu tỏ ra khó xử.

Bây giờ bên cạnh ông ta làm gì có nhiều lực sĩ như vậy.

“Đệ tử Tô gia thôn, người nào người nấy sức mạnh vô cùng, có lẽ có thể giúp Trần tổng bả đầu một tay.” Tô Thần nói.

Nghe vậy, mắt Trần Ngọc Lâu sáng lên: “Có thể thử!” “Bàn Sơn Tả Lĩnh, Tả Lĩnh chúng ta chú trọng nhất là kỹ xảo.” “Người ngoài đồn rằng chúng ta ai nấy đều có tuyệt kỹ, đặc biệt là Đại pháp Ngũ Quỷ Bàn Vận, thực tế không phải vậy, chẳng qua là lợi dụng một số công cụ và dùng sức khéo léo mà thôi.” Trong đầu Trần Ngọc Lâu đã có phương pháp.

“Còn cần sự giúp đỡ của Chá Cô Tiếu, Lão Đao, Lão Dương Nhân, Hồng cô nương và những người khác.” Trần Ngọc Lâu nói tiếp.

“Không sao, tôi cũng có thể giúp các vị một tay.” Tô Thần nói.

“Ha ha ha, Tô tộc trưởng không cần ra tay đâu, cứ yên tâm chờ kết quả là được.” Trần Ngọc Lâu cười cười: “Dưới gầm trời này, e rằng cũng chỉ có người Tả Lĩnh chúng ta mới có bản lĩnh như vậy.” “Nếu chúng tôi mà không hoàn thành được, những người khác cũng bó tay

thôi.” “Tô tộc trưởng, sáng sớm ngày mai, nhất định sẽ có tin tốt truyền đến.” Nói xong, Trần Ngọc Lâu liền dẫn theo những thanh niên trai tráng của Tô gia thôn cùng Chá Cô Tiếu và những người khác lên xe ô tô rời đi. … Đêm đó.

Tô gia thôn điều động một lượng lớn người đi vận chuyển tượng Phật, lúc này lực lượng phòng thủ trong thôn trống rỗng.

Vì vậy cả đêm đó Tô Thần cũng không ngủ mấy, luôn giữ tỉnh táo.

May mắn là cả đêm không có chuyện gì xảy ra.

Khoảng năm sáu giờ sáng, trong thôn đột nhiên ồn ào.

Tô Thần lập tức bật dậy khỏi giường, chạy ra thôn.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu và mọi người đã trở về, trước đó họ mồ hôi đầm đìa, bây giờ mồ hôi đã khô, tạo thành những tinh thể màu trắng.

“Cuối cùng cũng hoàn thành, không phụ sự ủy thác.” Trần Ngọc Lâu thở ra một hơi nặng nề.

“Thức cả đêm, để chúng tôi nghỉ ngơi một lát.” Trần Ngọc Lâu sau khi làm xong mọi việc đã kiệt sức.

Vẫn là nhờ ngồi trên ô tô trở về, mới hồi phục được một chút tinh lực.

“Được, các vị mau nghỉ ngơi đi.” Tô Thần dặn dò.

Nghe thấy mọi chuyện cuối cùng đã xong, Tô Thần cũng thở phào nhẹ nhõm.

Mãi đến khoảng ba giờ chiều, một nhóm người lục tục thức dậy.

Sau khi dậy, mỗi người đều ăn liền mấy bát mì lớn.

Sau khi ăn no nê một bữa, Trần Ngọc Lâu cuối cùng mới chịu mở

miệng nói chuyện: “Pho tượng Phật kia đã được vận chuyển đến phủ quan của Trương đại soái, chúng tôi còn mạ một lớp vàng lên tượng nữa!” “Trương đại soái vốn định cho mỗi người chúng tôi một trăm đồng bạc trắng tiền thù lao, nhưng chúng tôi đều không nhận.” Trần Ngọc Lâu nói: “Nói thật, tôi còn chẳng thèm để mắt đến chút bạc này.” “Mấy anh em chúng tôi giúp ông ta, hoàn toàn là nể mặt Tô Thần cậu, chúng tôi đâu phải là người làm công!” Điều này rõ ràng là đãi ngộ dành cho người làm công.

Tự nhiên cho rằng mình hơn người một bậc.

“Ha ha ha, Trần tổng bả đầu đừng để chuyện này trong lòng.” Tô Thần cười nói: “Lúc khác tôi sẽ nói chuyện với Trương tiên sinh.” … Phía bên kia.

Trong thành Trường Sa.

Chuyện trong phủ đệ của Trương Khải Sơn xuất hiện một pho tượng Phật, nhanh chóng lan truyền khắp các con đường, ngõ hẻm của thành Trường Sa.

Đặc biệt là pho tượng Phật này cao hơn mười trượng.

Rốt cuộc làm thế nào để đưa vào phủ quan của Trương Khải Sơn, vẫn còn là một bí ẩn chưa có lời giải.

Các thành viên khác của Lão Cửu Môn sau khi biết chuyện này, đều vô cùng kinh ngạc.

Hôm qua Trương Khải Sơn mới chỉ nhắc qua một câu, hôm nay đã được toại nguyện.

Từ đó có thể thấy thực lực của Trương gia thực sự quá khủng bố.

Dù sao bảy nhà còn lại chắc chắn không có năng lực vĩ đại như vậy.

Bất luận là Hoắc gia, Ngô Lão Cẩu hay Giải gia, đều đối với Trương Khải Sơn bội phục năm vóc sát đất.

Lúc này, danh hiệu Trương Đại Phật Gia dần dần lan truyền trong thành Trường Sa.

Người trong Lão Cửu Môn đều tôn xưng Trương Khải Sơn là Phật Gia, ông ta nhất thời danh tiếng vô song.

Uy tín của Trương Khải Sơn trong thành Trường Sa cũng đạt đến đỉnh cao.

Về chuyện này, Tô Thần không hề khoe khoang, mà nghiêm khắc cảnh cáo đệ tử Tô gia thôn, nhất định phải quên chuyện này đi, cứ coi như chưa từng xảy ra.

Còn Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu và những người khác, tâm tư tinh tế, cũng sẽ không chủ động tuyên truyền chuyện này.

Chương 206

Mượn sức của Tô gia, đã hoàn toàn thành tựu cho Trương Khải Sơn!

Năm ngày sau.

Bóng dáng Tô Thần xuất hiện trong phủ quan của Trương Đại Phật Gia.

Nhìn pho tượng Phật mạ vàng, Tô Thần không khỏi khen ngợi: "Pho tượng Phật này quả nhiên phi phàm." "Vẫn là nhờ có Tô lão đệ, nếu không phải cậu ra tay giúp đỡ, muốn hoàn thành việc này e rằng khó hơn lên trời." Trương Khải Sơn cười nói.

"Phật Gia nhớ nhầm rồi sao?

Tôi không nhớ đã xảy ra chuyện này." Tô Thần cũng cười nói.

"Đúng, không sai, là tôi nhớ nhầm." Trương Đại Phật Gia không nhắc lại chuyện này nữa.

"Lần này gọi Tô lão đệ qua đây, không chỉ là để thưởng thức tượng đá, mà còn có một chuyện khác muốn nói cho cậu biết." Trương Khải Sơn nói: "Lục lão gia tử trong thành Trường Sa, cậu hẳn là có chút ấn tượng." "Ông ấy sắp mừng đại thọ!" "Lục lão gia tử tuổi đã cao, lần mừng thọ này bề ngoài là để chúc mừng sinh nhật, thực ra là muốn chọn một gia tộc trong Lão Cửu Môn để xây dựng mộ huyệt cho mình." "Đều là người trong thành Trường Sa, Lục lão gia tử tuy chưa từng làm nghề hạ mộ, nhưng cũng hiểu biết rất nhiều." "Lục lão gia tử lo lắng sau khi mình trăm tuổi, mộ huyệt bị trộm, nên muốn chọn một gia tộc trong thế lực Cửu Môn để xây dựng ngôi mộ sau khi chết cho mình." "Vì việc này, Lục lão gia tử không tiếc bỏ ra khoản tiền khổng lồ mười vạn đồng bạc." "Yêu cầu của ông ấy chỉ

có một, không để cho hậu thế trộm mộ của ông, để ông có thể yên giấc ngàn thu dưới lòng đất không bị quấy rầy.” Chẳng trách!

Hôm đó lúc Giải Cửu chọn quà thọ cho Lục lão gia tử, lại chọn một món quà trị giá ba nghìn bạc trắng.

Lúc đó Tô Thần còn có chút tò mò.

Cảm thấy chỉ là một buổi mừng thọ thôi, tại sao lại tặng một món quà quý giá như vậy.

Hóa ra là muốn thầu cái vụ mộ của Lục lão gia tử.

Nếu vận hành tốt, kiếm được năm sáu vạn bạc trắng vẫn không thành vấn đề.

Số tiền này không phải là con số nhỏ.

Lần trước Tô Thần mua gần hai nghìn mẫu đất, mới tốn chưa đến ba vạn bạc trắng.

Nếu thầu được việc này, ít nhất cũng kiếm được gần bốn nghìn mẫu đất.

Tô gia thôn phát triển đến ngày nay, tính toán kỹ lưỡng cũng chỉ có bốn nghìn mẫu đất mà thôi.

“Tôi có thể giúp cậu một tay.” Trương Đại Phật Gia nói: “Nhưng có một điều kiện, cậu phải suy nghĩ chu toàn, phương pháp đề xuất nhất định phải làm Lục lão gia tử hài lòng.” Mười vạn bạc trắng muốn xây lăng tẩm như của đế vương thì có chút không khả thi.

Nhưng xây một ngôi mộ bình thường thì dư sức.

Nhưng ngay cả những lăng tẩm đế vương kia còn có khả năng bị trộm, huống hồ là mộ địa bình thường.

Muốn mộ không bị trộm, điều duy nhất cần làm là, trong mộ tốt nhất không nên đặt bất kỳ vật phẩm tùy táng nào.

Nhưng điều này rõ ràng không phù hợp với yêu cầu của Lục lão gia tử, ông ta lúc sinh thời đã sưu tầm không ít bảo vật, những bảo vật này đều muốn mang xuống lòng đất đi cùng ông ta.

Chuyện này độ khó hơi cao đây!

Theo suy nghĩ của Tô Thần, trên thế giới này căn bản không tồn tại ngôi mộ lớn nào không thể bị trộm.

Dù cho giai đoạn hiện tại không ai trộm, đợi đến một trăm năm sau, thành Trường Sa không ngừng phát triển, mở rộng đến ngoại ô thậm chí là gần Tô gia thôn.

Những máy móc cơ giới hóa cỡ lớn ra trận, dù mộ có khó đào đến đâu, một gầu máy xúc xuống, cũng bị phá hủy gần hết.

Nhưng lúc này cách thời đại đó còn quá xa.

Chỉ cần giải quyết được nhu cầu của Lục lão gia tử trước mắt là được.

"Tôi về sẽ suy nghĩ kỹ!" Tô Thần nói.

Chuyện lần này nếu làm tốt, không khác gì hạ một ngôi mộ lớn, mà lại không có bất kỳ nguy hiểm nào. … Tiếp theo, Tô Thần triệu tập tất cả mọi người đến từ đường để cùng nhau suy nghĩ.

"Em nghĩ có thể thủy táng!" Dịch Tiêu nói: "Hiện tại trong tam giang thủy tiêu, chỉ có người Dịch gia chúng ta có năng lực như vậy." "Chôn cất dưới nước đủ sâu, như vậy ngoài người Dịch gia chúng ta, những người khác căn bản không có năng lực mở kim thang." "Em chỉ cần dùng thân phận gia chủ ban bố mệnh lệnh, không cho phép người Dịch gia động đến phần mộ của Lục lão gia tử, ông ấy có thể yên tâm." Phương pháp của Dịch Tiêu quả thực rất hay.

Nhưng còn một nghi vấn, Tô Thần nói: "Làm sao Lục lão gia tử có thể tin được?" Dịch Tiêu là người của Tô Thần, Tô Thần có thể tin

Dịch Tiêu.

Nhưng Lục lão gia tử không biết con người Dịch Tiêu, nên đề xuất này, Lục lão gia tử chắc chắn sẽ không đồng ý.

"Theo tôi thấy, trên đời này không có ngôi mộ nào tuyệt đối an toàn!" "Đại đạo năm mươi, trời diễn bốn mươi chín, cái một ẩn đi." "Ngay cả tử cục tất yếu, cũng có một tia hy vọng sống, huống hồ là mộ huyệt." "Nên tôi nghĩ vẫn là nên thiết kế thêm nhiều cơ quan." Trần Ngọc Lâu nói: "Chỉ cần những cơ quan này có thể làm Lục lão gia tử hài lòng, thì khả năng cao là không có vấn đề gì." Tô Thần vẫn lắc đầu: "E rằng không đơn giản như vậy.

Mấy nhà khác cũng đều nghĩ như thế, nên chúng ta đề xuất ý kiến này, không có bất kỳ ưu thế nào." Rất lâu sau, Chá Cô Tiếu vẫn chưa mở miệng lên tiếng: "Không nhất thiết phải như vậy, muốn mộ huyệt không bị trộm, thì phải chọn nơi phong thủy bảo địa, bảo hộ cho hậu đại của Lục gia, đời đời xuất hiện người có địa vị." "Chỉ cần người có địa vị này nắm giữ quyền lực, thì không ai dám trộm mộ của Lục lão gia tử." "Nên tôi nghĩ điểm mấu chốt vẫn là ở phong thủy của mộ huyệt, chứ không phải ở việc có bao nhiêu cơ quan." Ý tưởng của Chá Cô Tiếu cũng không tồi.

Chỉ cần Lục gia liên tục hai ba đời đều có thể xuất hiện người làm quan lớn, không cần nổi danh khắp Cửu Châu.

Chỉ cần ở thành Trường Sa có quyền hành nhất định, thì không ai dám trộm mộ của Lục lão gia tử.

Huống hồ phong thủy cũng không phải là chôn xuống là thấy hiệu quả ngay.

Ít nhất cũng phải mất mấy chục năm để nghiệm chứng.

Nên chuyện này không vội.

Hơn nữa về việc xem phong thủy, cả thành Trường Sa này người vượt qua Tô Thần e rằng vẫn chưa có. … Mấy ngày tiếp theo, Tô Thần liên tục đi xem phong thủy ở khu vực gần thành Trường Sa.

Anh đã sớm nhờ người lấy được sinh thần bát tự của Lục lão gia tử.

Cuối cùng, ánh mắt của Tô Thần dừng lại ở một vị trí trong ruộng của Tô gia, phong thủy ở đây cực tốt.

Dùng làm mộ huyệt là thích hợp nhất.

Tô Thần khoanh một khu vực gần năm mươi mẫu trên đất.

Năm mươi mẫu đất này còn phải kiếm thêm một khoản từ Lục lão gia tử.

Không nói gì khác, ruộng đất ở đây có lợi nhuận 700%.

Đất núi bình thường một mẫu ba đồng bạc trắng, đất núi của Tô gia thôn ít nhất cũng trị giá hai mươi mốt đồng bạc trắng.

Mà đây vẫn là giá thị trường!

Đã là Lục lão gia tử muốn mua, ít nhất không phải là năm mươi đồng bạc trắng một mẫu sao?

Bán cho ông ta năm mươi mẫu đất, cũng có thể kiếm được mấy nghìn bạc trắng.

Đối với Lục lão gia tử mà nói, số bạc trắng này không nhiều.

Nhưng đối với Tô gia thôn mà nói, mấy nghìn bạc trắng không phải là con số nhỏ, đủ cho tất cả mọi người trong Tô gia thôn tiêu xài trong hai tháng.

Cùng với việc chuẩn bị của Tô Thần kết thúc.

Đại thọ của Lục lão gia tử cũng bắt đầu như dự kiến.

Buổi chiều.

Tất cả khách khứa lục tục đến trước cửa Lục phủ.

Giới danh lưu vương tộc của thành Trường Sa đều tụ hội ở đây, còn náo nhiệt hơn cả lần tiệm đồ cổ của Tô Thần khai trương.

Tô Thần đến không sớm không muộn, vừa đến cửa Lục phủ, liền gặp Trương Khải Sơn cũng vừa tới.

Không ngờ lại trùng hợp như vậy.

“Phật Gia!” Tô Thần là người đầu tiên tiến lên chào hỏi.

“Đã nghĩ ra cách hay chưa?” Trương Khải Sơn hỏi.

“Cũng có chút manh mối rồi, chỉ chờ Lục lão gia tử quyết định cuối cùng thôi!” Tô Thần đáp.

Chương 207

"Tốt, vậy cùng vào đi." Tô Thần đi bên cạnh Trương Khải Sơn, cùng nhau tiến vào Lục phủ.

Vừa vào không bao lâu thì thấy Lục lão gia tử sải bước nhanh ra đón.

"Phật Gia đại giá quang lâm, thật khiến tệ phủ rồng đến nhà tôm!" Lục lão gia tử năm nay đã ngoài tám mươi, nhưng vẫn hồng hào, khỏe mạnh.

Lời nói và cử chỉ của ông đều rất lanh lẹn.

Ở thời đại này, sống được đến tám mươi tuổi đã được xem là đại thọ.

Có lời đồn rằng Lục lão gia tử năm nay mừng thọ tám mươi ba tuổi.

Dân gian có câu ngạn ngữ: "Bảy ba, tám tư, Diêm Vương không gọi cũng tự đi." Điều này có nghĩa là bảy mươi ba và tám mươi tư tuổi là hai ngưỡng cửa mà người già rất khó vượt qua.

Trong đó cũng có một vài điển cố.

Khổng Tử qua đời năm bảy mươi ba tuổi (tuổi mụ bảy mươi ba, tuổi thật bảy mươi hai, người xưa chủ yếu tính tuổi mụ).

Mạnh Tử thì qua đời năm tám mươi bốn tuổi.

Độ tuổi qua đời của hai vị thánh nhân này được cho là những cửa ải không thể vượt qua.

Mặc dù câu nói này không có bất kỳ cơ sở khoa học nào, nhưng rất nhiều người già đều không qua được hai cái ngưỡng này.

Ở một số nơi, nếu người già vượt qua được hai mốc này thì cần phải tổ chức ăn mừng thật lớn.

Lần này Lục lão gia tử là đang chuẩn bị trước hậu sự cho mình.

Đến tuổi của ông, việc quan trọng nhất không gì hơn là tìm cho mình một nơi yên nghỉ sau khi chết.

"Chúc Lục lão gia tử phúc như Đông Hải, thọ tỷ Nam Sơn!" Trương Đại Phật Gia vừa chúc thọ, vừa ra hiệu cho phó quan đi phía sau mang quà mừng đã chuẩn bị trước đó tới, tự tay trao cho Lục lão gia tử.

"Chúc Lục lão gia phúc thọ miên trường, tùng hạc trường xuân!" Tô Thần cũng mang đến một phần lễ vật.

Món quà này đến từ một cửa hàng Tây Dương, thuộc loại đồ vật tinh xảo của phương Tây, đương nhiên giá trị cũng không hề rẻ.

"Tô lão bản khách sáo quá, mời vào trong!" Lục lão gia mời hai người cùng vào.

Trong sân người đông như mắc cửi, các quan lớn quyền quý, danh gia vọng tộc trong thành Trường Sa đều tụ tập ở hoa viên, túm năm tụm ba trò chuyện.

Trương Đại Phật Gia gần đây danh tiếng quá lớn, vô số người đều muốn đến kết giao.

Vì thế, chẳng mấy chốc bên cạnh Trương Khải Sơn đã có một vòng người vây quanh.

Tô Thần tự giác không chen vào náo nhiệt, nên tìm đến một nơi yên tĩnh, lặng lẽ ngắm cảnh.

Ngô Lão Cẩu ôm một con chó đen, bước vào phủ đệ của Lục lão gia.

Thấy Tô Thần ở phía sau, Ngô Lão Cẩu bèn đi tới, bắt chuyện với anh.

"Tô lão đệ, lần này Lục lão gia đại thọ, đã chuẩn bị tốt chưa?" Ngô Lão Cẩu hỏi.

Tô Thần trong lòng hiểu rõ, hắn hỏi là chuyện giúp Lục lão gia xây mộ.

"Cứ xem rồi tính!" Tô Thần cười đáp, "Kết quả cuối cùng chưa có, mọi người đều có cơ hội cạnh tranh, không phải sao?" "Theo tôi được biết, Giải gia, Trần gia, Nhị gia bọn họ đều muốn chia một chén canh." Ngô Lão Cẩu nói, "Ngược lại Hoắc gia và Ngô gia chúng tôi thì không có ý định này." Hoắc gia chủ yếu kinh doanh đồ cổ, không mấy quan tâm đến chuyện trộm mộ.

Còn Ngô gia thì tự thấy thực lực kém hơn các nhà khác một chút, nên cũng lười tham gia.

Hành động này của Ngô Lão Cẩu cũng là để tỏ thiện chí.

Chẳng trách quan hệ của hắn không tệ, e rằng hắn cũng nói như vậy với mấy nhà khác.

Không có lợi ích tranh chấp, mọi người vẫn là bạn bè.

Ngô Lão Cẩu vừa dứt lời, người của Hoắc gia, Giải gia, Trần gia… cũng lần lượt đến chúc thọ.

Quà của Giải gia chính là món đồ cổ lần trước mua từ chỗ Tô Thần.

Trong số tất cả các vị khách, món quà của hắn cũng là quý giá nhất.

Giải Cửu và Tô Thần chào hỏi nhau, nói vài câu rồi rời đi.

Nhị Nguyệt Hồng cũng được Lục lão gia tử bao trọn.

Trong sân đã dựng một sân khấu cao, Nhị Nguyệt Hồng mặc hí trang đang hát trên đài.

Là một đào hát nổi tiếng ở Trường Sa, việc mời được Nhị Nguyệt Hồng đến cũng đủ chứng tỏ thực lực của Lục lão gia.

Yến tiệc kéo dài đến tối.

Sau tiệc tối, khách khứa lục tục ra về.

Chỉ có mấy nhà trong Lão Cửu Môn ở lại.

Tâm tư của mọi người đều giống nhau, đều vì mộ huyệt của Lục lão gia.

Sau đó, Lục lão gia mời mấy người vào phòng trong để bàn bạc chi tiết.

Tô Thần không đi qua, mà viết một tờ giấy, nhờ quản gia đưa cho Lục lão gia.

Sau đó, Tô Thần liền rời đi. … Trong phòng.

Người của Giải gia, Nhị Nguyệt Hồng, Trần gia, Lý gia đều tụ tập ở đây.

“Giải thiếu gia, Giải gia các người bây giờ gần như đã rút khỏi ngành này rồi, tôi thấy chi bằng giống như Hoắc gia, sớm rút lui thì hơn.” Trần Bì A Tứ nói, “Dù sao nhà các người cũng không có thực lực đó.” “Nếu nói theo kiểu của Trần Bì A Tứ, vậy Lý gia chúng ta dứt khoát rút lui luôn cho rồi.” Bán Tiệt Lý không hề sợ Trần Bì A Tứ, ông ta chính là lão làng trong nghề.

Nếu bàn về thực lực, Bán Tiệt Lý đã vượt qua phạm trù của thổ phu tử.

Trong phòng chỉ có Nhị Nguyệt Hồng mới có thể tranh tài cao thấp với ông ta.

“Mỗi người tự dựa vào bản lĩnh của mình đi!” Nhị Nguyệt Hồng nói, “Mọi người đều là người trong Cửu Môn, bất kể ai giành được cơ hội lần này, các nhà khác cũng không nên ném đá xuống giếng, càng không nên ngáng đường.” “Tôi nghe nói người của Tô gia cũng có ý tranh giành cơ hội lần này mà?” Trần Bì A Tứ nói, “Sao không thấy vị tộc trưởng của Tô gia đâu rồi?” “Chắc là rút lui rồi.” Bán Tiệt Lý suy đoán, “Thế phát triển của Tô gia rất mạnh, nhưng dù sao cũng là một thế lực mới nổi.

Nền tảng của họ quá nông, tự biết khó khăn nên chủ động rút lui cũng không phải là không có khả năng.” Trần Bì A Tứ gật đầu, đồng tình với cách nói của Bán Tiệt Lý: “Vị Tô tộc trưởng kia gần đây kiêu ngạo lắm!

Cũng đến lúc để hắn nếm mùi thiệt thòi, nếu không thì thật sự có chút không coi ai ra gì.” Nhị Nguyệt Hồng và Tô Thần có quan hệ tốt, đặc biệt là Tô Thần còn cứu mạng ông.

Nhị Nguyệt Hồng lườm đồ đệ Trần Bì A Tứ một cái: “Tô tộc trưởng há lại là người để ngươi bàn tán sau lưng?” Trần Bì A Tứ vốn là đồ đệ của Nhị Nguyệt Hồng, sau này hai người trở mặt thành thù.

Mâu thuẫn giữa hai người rất lớn.

Không khí nhất thời trở nên gượng gạo, không ai lên tiếng nữa.

Hồi lâu sau, Giải Cửu, người từ nãy đến giờ chưa nói gì, lên tiếng: “Kỳ lạ thật, sao không thấy Lục lão gia tử qua đây?

Ông ấy mới là nhân vật chính!” Lục lão gia không đến, bọn họ cũng không thể bàn bạc chi tiết với ông ấy được.

Ngay khi Giải Cửu vừa dứt lời, một người vội vã bước vào từ ngoài cửa.

Người đến là quản gia của Lục lão gia.

“Thưa các vị, Lục lão gia đã chấp nhận đề nghị của Tô tộc trưởng, mời các vị về cho.” Quản gia nói.

“Tô tộc trưởng?

Tô Thần?

Sao có thể?

Chương 208

Hắn còn chẳng có mặt!" Trần Bì A Tứ là người đầu tiên nổi nóng, có chút không tin.

"Đúng vậy, quản gia, Tô tiên sinh còn không tới, sao đề nghị của anh ta có thể được Lục lão gia chấp nhận?" Giải Cửu cũng có chút không tin.

Giải gia bọn họ đã bỏ ra công sức lớn như vậy, còn tặng một món đồ cổ trị giá ba nghìn đại dương, chẳng phải là để nhận được nhiệm vụ của Lục lão gia tử sao?

Đó là mười vạn đại dương đấy!

"Chuyện này thì tôi không rõ, nhưng lát nữa lão gia nhà chúng tôi sẽ qua, nếu các vị có gì không hiểu, có thể hỏi lão gia nhà chúng tôi." Quản gia nói xong câu đó liền rời đi.

Chỉ còn lại đám người trong phòng ngơ ngác nhìn nhau.

"Vị Tô tộc trưởng này cũng có mấy phần bản lĩnh đấy!" Nhị Nguyệt Hồng chép miệng.

Người không có mặt mà đã giải quyết xong việc.

Ấn tượng của Nhị Nguyệt Hồng về Tô Thần ngày càng tốt hơn.

Ngược lại, Bán Tiệt Lý có chút không phục, ông ta tư lịch rất cao, Tô Thần một tên nhóc ranh, làm sao thuyết phục được Lục lão gia?

"Chuyện này e là có uẩn khúc!" Bán Tiệt Lý nói, "Chẳng lẽ là Trương Đại Phật Gia ra tay?

Nhị gia, ông và Phật Gia quan hệ không tệ, lẽ nào Phật Gia không giúp ông, mà lại đi giúp Tô Thần?" "Tình quân tử nhạt như nước!

Phật Gia muốn giúp ai là ý của Phật Gia, tôi không đi cầu xin Phật Gia giúp đỡ, cũng sẽ không đi bôi nhọ Tô tộc trưởng.” Nhị Nguyệt Hồng bình thản nói.

Đúng như ông nói, bất kể ai giành được cơ hội lần này, Nhị Nguyệt Hồng cũng sẽ không ghi hận, càng không ném đá xuống giếng.

“Cộp cộp cộp…” Đúng lúc này, tiếng bước chân của Lục lão gia truyền đến.

Ông đi tới trước mặt mọi người.

“Thưa các vị đương gia, thực sự là điều kiện Tô tiên sinh đưa ra tôi không thể từ chối, nên mới đồng ý đề nghị của Tô tiên sinh.” Lục lão gia chắp tay, “Làm phiền các vị đương gia đi một chuyến vô ích rồi.” Lục lão gia vừa nói xong, Trần Bì A Tứ liền phản bác: “Lục lão gia không nghe đề nghị của chúng tôi, mà trực tiếp chọn Tô gia, có phải là hơi qua loa rồi không?” “Phương pháp mà Trần gia chúng tôi đưa ra là thêm các loại cơ quan vào trong mộ huyệt, cho dù có người trộm mộ cũng sẽ có vào không có ra.” Bán Tiệt Lý gật đầu, ông ta cũng nghĩ như vậy.

“Bàn về trộm mộ, không ai rành nghề hơn những người có mặt ở đây, nên khi thiết kế cơ quan, chúng tôi cũng sẽ đề phòng đám thổ phu tử đó.” Bán Tiệt Lý nói, “Mộ huyệt chúng tôi xây dựng nhất định sẽ làm Lục lão gia hài lòng.” Giải Cửu định mở miệng, nhưng chưa kịp lên tiếng thì Lục lão gia tử đã nói: “Lý gia chủ, mộ huyệt ngài thiết kế, thật sự không ai có thể trộm được sao?” “Chuyện này thì…” Bán Tiệt Lý cũng không dám cam đoan.

“Tô tiên sinh thì lại cho tôi một cách mà người khác không thể trộm mộ được.” Lục lão gia tử thấy Bán Tiệt Lý lúng túng, cười nói, “Theo cách nói của Tô tiên sinh, ít nhất trong vòng trăm năm tới, sẽ không ai dám động vào!” “Xin lắng tai nghe!” Giải Cửu lại có chút tò

mò.

Tô Thần rốt cuộc đã dùng cách gì mà có thể khiến Lục lão gia tử cam tâm tình nguyện như vậy.

Đó là mười vạn đại dương đấy!

"Tô tiên sinh đã chọn cho tôi một mảnh đất phong thủy bảo địa!" Lục lão gia chậm rãi nói, "Dùng lời của Tô tiên sinh mà nói, chỉ cần tôi có thể chôn ở đây, có thể bảo hộ Lục gia ba đời hưng vượng!" "Chỉ cần con cháu đời sau có thể hưng thịnh phát đạt, tự nhiên cũng không ai dám trộm mộ của tôi." Ba đời hưng vượng, đời nào cũng có người làm quan to hiển quý.

Ai dám làm càn?

Còn với loại quân phiệt lớn, thực lực mạnh hơn nhiều, e rằng cũng không hứng thú với mộ của ông.

Nói đơn giản là, những kẻ có hứng thú thì không có thực lực đó.

Những kẻ có thực lực đó thì lại thấy trộm mộ của Lục lão gia quá phiền phức.

"Toàn bộ thành Trường Sa, không ai có trình độ phong thủy cao hơn Tô tiên sinh!" Lục lão gia nói, "Đây chính là lý do tôi chọn Tô tiên sinh!" Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều im lặng.

Bọn họ quả thực nghĩ không đủ xa.

Cả đầu chỉ nghĩ làm thế nào để gia cố mộ huyệt, đặt thêm vài cái cơ quan, để đảm bảo Lục lão gia tử sau khi chết có thể yên nghỉ.

Không ngờ Tô Thần lại đi một lối riêng!

Chỉ cần trong triều có người làm quan, sẽ không ai dám dễ dàng động vào.

"Xem ra tôi quả thực nên rút lui rồi." Bán Tiệt Lý tâm phục khẩu

phục.

Giải gia và Nhị Nguyệt Hồng cũng không có ý kiến gì.

Chỉ có Trần Bì A Tứ mặt mày căm tức. … Sáng hôm sau.

Lục lão gia ngồi xe hơi đến Tô gia thôn.

Đây là lần đầu tiên ông đến đây.

Nhìn xa xa pháo đài và tường thành kiên cố của Tô gia thôn, Lục lão gia cảm khái hồi lâu.

Tô gia có thể trỗi dậy không phải là không có lý do!

Mặc dù không phát triển trong thành Trường Sa, nhưng thực lực của họ đã vượt qua nhiều gia tộc trong thành rồi.

Ban đầu, Lục lão gia cũng có chút không tin.

Nhưng Trương Đại Phật Gia lại đứng ra bảo đảm.

Lục lão gia mới bằng lòng cho Tô gia một cơ hội, không ngờ Tô gia lại thật sự cho ông một bất ngờ.

Bây giờ đích thân đến Tô gia thôn, Lục lão gia tử càng hiểu rõ sự lợi hại của Tô gia.

"Không tham gia vào chuyện trong thành Trường Sa, an phận một góc, vừa giảm bớt cạnh tranh, đồng thời lại tránh được nội hao." Lục lão gia lại một lần nữa khen ngợi, "E rằng không bao lâu nữa, Tô gia sẽ là thế lực đứng đầu ở Trường Sa." Khi Lục lão gia bước vào thành, liền thấy cảnh tượng an cư lạc nghiệp của người dân Tô gia thôn.

Tô gia thượng võ.

Ngay cả những thiếu niên trẻ tuổi, thực lực cũng rất mạnh.

Nhìn những đứa trẻ đứa nào đứa nấy khỏe mạnh, càng chứng

thực thêm suy đoán của Lục lão gia. … "Lục lão gia!" Tô Thần đích thân đến đây nghênh đón.

"Tô tộc trưởng, lần này đến Tô gia thôn, quả thực đã khiến tôi mở rộng tầm mắt." Lục lão gia nhớ lại mấy nghìn mẫu ruộng tốt trên đường đi, còn có nhiều tộc nhân, tá điền như vậy.

Sự phồn thịnh của Tô gia đã để lại ấn tượng sâu sắc cho ông.

Các gia tộc khác trong thành Trường Sa không khỏi có cảm giác chết chóc, trì trệ.

Ngược lại, Tô gia thôn lại mang đến cho người ta một cảm giác tràn đầy sức sống, khiến người ta sáng mắt.

"Tô gia còn yếu, nên không thể không dốc sức phát triển." Tô Thần cười nói.

Anh dẫn Lục lão gia tham quan toàn bộ Tô gia thôn.

Đội hộ vệ trên đường ai nấy đều cầm trường thương.

Lục lão gia cảm thấy, chỉ cần Tô Thần phất tay hiệu triệu, e rằng sẽ ngay lập tức trở thành một tiểu quân phiệt gần đây.

Trong tay có mấy nghìn đến cả vạn người, lại thêm mấy nghìn cây trường thương, lập tức sẽ trở thành một bá chủ.

Nhưng Tô Thần lại không nghĩ như vậy.

Hiện tại vẫn đang trong giai đoạn thu phục lòng người, muốn biến những lưu dân kia thành người của mình.

Xây nhà cho những lưu dân đó chính là một trong những cách của Tô Thần để quy tụ lòng người.

Gặp nguy hiểm, những lưu dân này sẽ là người đầu tiên xông lên.

Ở một mức độ nào đó, cũng bù đắp được khuyết điểm quá ít

người của Tô gia.

Còn việc trở thành quân phiệt, trong thời loạn thế lực càng lớn, thực ra lại càng nguy hiểm.

Chỉ có thể huy hoàng tạm thời vài năm, sau đó sẽ lại lụi tàn.

Chương 209

Sau khi trò chuyện vài câu, Tô Thần dẫn Lục lão gia đến mảnh đất phong thủy bảo địa mà anh đã tìm trước đó.

"Lập hướng Quý kiêm Tý tam phân là nghênh Lộc, lập hướng Sửu kiêm Quý tam phân là tá Lộc." "Có thủy đảo tả, trong cục có hậu kiên Bính Đế Vượng thủy, Tốn Tị Lâm Quan thủy, Ất Thần Quan Đới thủy." "Cấn Dần Trường Sinh thủy, tịnh bản vị Đới thủy, quy Càn Hợi tuyệt vị nhi xuất, chính dưỡng hướng!" "Càn thượng có quý nhân, Khôn thượng có thiên mã, là thiên địa tương hợp, quý nhân lộc mã tương sinh.

Càn là kim, Khôn là thổ, là thiên mã thôi quý địa, chủ tốc phát phú quý." Tô Thần lẩm bẩm trong miệng.

Nơi này tuy không phải là long huyệt, nhưng cũng tuyệt đối được coi là quý địa.

Có thể nói là mộ huyệt tốt nhất trong phạm vi mấy trăm dặm.

"Tô tiên sinh, tôi nghe nói trên đời có long huyệt, không biết có thể tìm một cái không?" Lục lão gia tò mò.

"Ha ha ha, ba năm tầm long, mười năm điểm huyệt!

Long huyệt đâu có dễ tìm như vậy?" Tô Thần cười nói, "Hơn nữa đại bộ phận long huyệt đều đã có chủ rồi, nếu chôn xuống nữa, e rằng không có lợi cho hậu nhân!" "Hơn nữa đại phú đại quý chưa chắc đã có mệnh tốt!" Từ xưa đến nay, bao nhiêu hào kiệt cuối cùng đều chết thảm!

"Nơi này ít nhất có thể bảo hộ Lục gia ba bốn đời người hưng vượng, ba bốn đời sau có thể tìm huyệt tốt khác." Tô Thần nói.

“Phong thủy bảo huyệt không phải là bất biến!” “Có khả năng bây giờ là bảo địa, qua mấy chục năm nữa vì nhiều nguyên nhân, mạch nước đổi dòng, sơn mạch sụp lở… hoặc là lũ bùn đá, sạt lở!” “Địa mạch bị ảnh hưởng, phong thủy bảo địa từng có biến thành hung huyệt cũng chưa biết chừng!” “Nhưng trong vòng một trăm năm này, tôi có thể đảm bảo Lục gia đời đời hưng vượng!” “Trăm năm sau, lại tìm một vị đại sư khác.

Có thể lại dời mộ!” Đây là lời hứa của Tô Thần!

“Vậy làm phiền Tô tiên sinh rồi!” Lục lão gia nhìn mảnh đất quý này, trong lòng càng nhìn càng vui.

“Năm mươi mẫu đất xung quanh đây là sản nghiệp của Tô gia chúng tôi, Lục lão gia có thể mua lại toàn bộ, sau đó người của Tô gia thôn chúng tôi sẽ bắt tay vào xây dựng lăng mộ!” Tô Thần nói.

“Không biết giá cả thế nào?” Lục lão gia hỏi.

“Một mẫu đất năm mươi đại dương!” Tô Thần nói.

“Đắt vậy?” Lục lão gia kinh ngạc!

Ruộng nước tốt nhất ở Trường Sa cũng chỉ hơn ba mươi đồng đại dương một mẫu.

Ở đây chỉ là đất núi, vậy mà còn đắt hơn ruộng nước!

“Ha ha ha, Lục lão gia, ngài yên tâm, tôi sẽ không hét giá bừa bãi đâu!” Tô Thần cười nói, “Ruộng của Tô gia thôn tốt hơn ruộng thường rất nhiều, trồng lúa bội thu!” Nơi này địa linh nhân kiệt, bán năm mươi đồng đại dương đã là rất rẻ rồi!

“Vậy cứ làm như thế đi!” Lục lão gia không cò kè chuyện này.

Mười vạn đồng đại dương đã chi ra rồi, cũng không thiếu chút này. … Chiều hôm đó, Tô Thần để Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu bắt

đầu thiết kế cơ quan trong mộ huyệt.

Hai người này một là thủ lĩnh Tả Lĩnh, một là thủ lĩnh Bàn Sơn, đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ.

Chỉ mất một buổi chiều, bản vẽ thiết kế đã ra lò.

Cơ quan trong mộ rất phức tạp!

Muốn xây dựng được, không thể thiếu ba vạn đại dương.

Dù sao Lục lão gia cũng bỏ ra mười vạn đại dương để làm việc này, cũng phải để người ta có cảm giác tiền tiêu đúng chỗ.

"Tôi tính rồi, Tô tộc trưởng, chỉ cần bốn vạn đại dương là có thể xây xong lăng mộ!" Trần Ngọc Lâu nói, "Quy cách của lăng mộ cho dù đặt ở thời cổ đại cũng thuộc tầng lớp vương hầu tướng tương!" Tô Thần gật đầu: "Tiền đặt cọc của Lục lão gia đã đến ba vạn đại dương, ngày mai khởi công!

Cố gắng xây xong lăng mộ càng sớm càng tốt." Việc này có thể kiếm được sáu vạn đại dương, lại không có nguy hiểm gì!

Đối với Tô Thần mà nói, đây là lần nhẹ nhàng nhất. … Trên một khu đất trống cách Tô gia thôn khoảng vài cây số, công việc làm móng đã bắt đầu.

Mấy trăm công nhân ngắn hạn được thuê đang hì hục đào đất.

Sau khi đào xong móng cần phải lấp đá xuống dưới.

Đợi móng đào xong là có thể bắt đầu đắp đất.

Nhà cửa thời này đa số là kết cấu gỗ đất.

Nhà gạch xanh đá quá đắt, không phải là thứ mà những tá điền này có thể gánh vác.

Từ khi Tô Thần đề xuất ý tưởng này, lão tộc trưởng lập tức bắt

đầu thực thi.

Trong hơn một nghìn ba trăm tá điền của Tô gia thôn, có hơn một nghìn một trăm người đều nhận lời.

Những lưu dân này trước đây nghĩ nhiều nhất là được ăn no, bây giờ chuyện ăn uống đối với họ đã không còn là vấn đề gì.

Làm việc ở Tô gia, mỗi ngày đều được bao ăn còn có tiền công.

Ăn no rồi thì cần phải lo đến chỗ ở và cưới vợ.

Trong số lưu dân không thiếu con gái, năm đại hạn có lẽ chỉ cần mấy cân gạo là có thể đổi về một cô gái còn trong trắng.

Có vợ rồi, tự nhiên không thể ở trong cái lều rách nát dột nát đó nữa.

Nhưng nếu xây nhà thì họ lại không có tiền.

May thay, người của Tô gia thôn chủ động giúp họ xây nhà, mỗi tháng chỉ khấu trừ hai thành tiền công, thật sự quá lương tâm!

Nhất thời, tất cả mọi người đều phấn chấn.

Trong đám lưu dân cũng bắt đầu ca tụng công đức của Tô Thần.

Còn nhân vật chính của chúng ta là Tô Thần, tự nhiên không nghe được những lời này.

Sáng sớm hôm nay, Tô Thần đã dẫn một nhóm người rời khỏi thôn, thẳng tiến Trường Sa, lên tàu hỏa rời đi.

Điểm đến lần này chính là Nam Hải Quy Khư.

Những người đi cùng có Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Hắc Bối Lão Lục, Hồng cô nương, Dịch Tiêu, Lão Dương Nhân, còn có Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ.

Đây đã trở thành đội hình cố định của Tô Thần.

Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục, Trần Ngọc Lâu sức chiến đấu rất mạnh, hỗ trợ bên cạnh.

Tô Thần chủ công!

Còn Hồng cô nương, Dịch Tiêu và Lão Dương Nhân thì lo hậu cần.

Tô Nghĩa Thiên và Tô Nghĩa Hổ thì làm việc lặt vặt!

Sau hai ngày hai đêm đi tàu hỏa, cả nhóm đã đến Quế địa.

Thế núi thấp, khắp nơi đều là đồi núi.

Dù là mùa đông, ở đây cũng không cảm thấy lạnh.

Nắng vàng rực rỡ, mọi người đều thay quần áo mỏng.

Hồng cô nương lấy khăn tay ra, lau mồ hôi cho Chá Cô Tiếu đang chống bè tre!

“Hồng cô nương, cô và Chá Cô Tiếu tình cảm tiến triển nhanh vậy sao?” Tô Thần trêu chọc, “Lúc đó không phải nói không lấy chồng sao?” “Ha ha ha, Tô tiên sinh, anh ghen tị đấy à!” Hồng cô nương có chút e thẹn.

Lúc đó cô quả thực đã hết lần này đến lần khác ngăn cản Tô Thần làm mai.

Trong lòng cô vẫn muốn, chỉ là miệng cứng thôi.

Cuối cùng vẫn kết hôn với Chá Cô Tiếu.

Chương 210

Cuộc sống sau hôn nhân, hai người càng ngày càng thân thiết, đặc biệt gần gũi.

“Anh bảo Dịch Tiêu cô nương lau mồ hôi cho anh đi!” Hồng cô nương nói.

“Không cần, tôi lại không hư, không có nhiều mồ hôi!” Tô Thần không mắc bẫy.

Chá Cô Tiếu gần đây quả thực có chút hư!

Vợ chồng son, đang lúc ngọt ngào, có lẽ không mấy tiết chế.

Bè tre lướt đi trên sông, cây cối hai bên bờ xanh um tươi tốt.

Phong cảnh tuyệt đẹp làm vơi đi sự mệt mỏi của mọi người sau chuyến đi dài.

Theo ý của Tô Thần, mục tiêu của chuyến đi này là đến thành phố Ninh Nam, thủ phủ của Quế địa trước.

Sau đó từ ga tàu hỏa Ninh Nam đến bờ biển, đi tàu thủy đến Quỳnh tỉnh.

Đến Quỳnh tỉnh rồi đi thuyền cá đến nơi có Nam Hải Quy Khư.

Lúc này mọi người đã rời khỏi thành phố Ninh Nam, vừa ngắm cảnh vừa tiến về phía cảng.

Thành phố Ninh Nam là thành phố nội địa, không có cửa biển.

Vì vậy Tô Thần và mọi người đang đi đến trấn cảng Phòng Thành.

Nơi đây có một bến tàu lớn.

Người Quế địa nói chuyện giọng rất nặng, nghe thì không hiểu,

bắt chước cũng không được, cũng khá thú vị.

So với Quỳnh tỉnh, vật tư ở Quế địa dồi dào hơn một chút.

Vì vậy ở Quế địa, Tô Thần và mọi người còn bổ sung rất nhiều đồ tiếp tế.

Quế địa phong thủy giáp thiên hạ!

Hoàn thành nhiệm vụ Nam Hải Quy Khư, có thể ở lại Quế địa chơi vài ngày.

"Sau này già rồi, đến đây ở đi!" Hồng cô nương cảm khái, "Mỗi ngày ngắm cảnh, sống bên sông, đánh cá mưu sinh, lại trồng thêm ít rau!" "Tổng bả đầu, lúc đó ông mà chưa kết hôn thì ở cạnh nhà chúng tôi nhé!" Đây là suy nghĩ ăn sâu vào xương tủy của nhiều người an phận, luôn nghĩ sau khi già sẽ tìm một nơi yên tĩnh để dưỡng già!

Suy nghĩ thường rất tốt đẹp, thực tế thì dù già rồi cũng phải lao lực cả đời!

Đều là số bận rộn!

Muốn thực sự thanh nhàn còn khó hơn lên trời!

Vừa đi vừa nói chuyện, đùa giỡn, thời gian trôi qua rất nhanh.

Sau khi đi tàu thủy đến Quỳnh tỉnh.

Quỳnh tỉnh nghèo hơn nội địa rất nhiều, địa hình ở đây rất xấu, trung tâm là vùng núi.

Chỉ có ven biển có một số nơi tương đối bằng phẳng thích hợp trồng trọt.

Nhưng thời tiết ven biển rất khắc nghiệt, dù trồng được cũng rất khó có một vụ mùa bội thu.

Mọi người tăng tốc độ đi đường.

Từ Quỳnh tỉnh tìm một chiếc thuyền cá đi đến đảo San Hô Miếu.

Nơi này là nơi phải đi qua để đến vùng biển Xoắn Ốc San Hô.

Cư dân trên đảo không ít.

Nơi này đã trở thành một nơi phồn hoa.

Nổi tiếng nhất ở gần đây là dạ minh châu, thu hút không ít du khách ngoại địa, muốn đến đây tìm kiếm tung tích của dạ minh châu.

Đến nơi này, Tô Thần dặn mọi người có thể tạm thời nghỉ ngơi.

Ở đây nghỉ ngơi một ngày, đợi đến ngày mai lại xuất phát.

Dịch Tiêu kéo Hồng cô nương đi dạo phố.

Tô Thần thì cùng Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đi dạo.

Cách đó không xa, Dịch Tiêu nhìn thấy một bà thầy bói mù.

Bà ta ngồi xổm trên đất, Dịch Tiêu bắt đầu nói chuyện với bà thầy bói.

Nói chuyện khá vui vẻ, đối phương nói nhân duyên của cô không tệ.

Đối với mối nhân duyên với Tô Thần, Dịch Tiêu cũng vô cùng trân trọng.

Sau khi trả tiền, Dịch Tiêu định rời đi, ai ngờ bà thầy bói mù lại níu tay Dịch Tiêu, chậm rãi nói: "Mỗi con thuyền đều sẽ bị tử thần nuốt chửng." "Cô nương, ta biết các người định đi đâu, nhưng ta vẫn khuyên các người đừng manh động!" Bà thầy bói mù dường như đã đoán được điểm đến tiếp theo của Dịch Tiêu.

Cùng lúc đó, Tô Thần cũng đến trước một quầy hàng.

Chủ quầy hàng này cũng là một người mù, thân phận dường như là một vị đạo sĩ.

“Trần tổng bả đầu, sao tôi có cảm giác vị lão đạo sĩ mù này có chút giống ông nhỉ?” Tô Thần nói.

“Tôi cũng có một cảm giác kỳ lạ.” Trần Ngọc Lâu nhìn về phía lão đạo sĩ mù.

Cảm giác này không nói rõ được, chỉ cảm thấy rất quen thuộc.

“Lão tiên sinh, tôi muốn bói một quẻ xem con đường sắp tới của tôi có thuận lợi không.” Tô Thần chậm rãi nói.

Chỉ thấy lão đạo sĩ mù tay cầm hai đồng tiền bắt đầu tính toán.

“Đây là quẻ Ly Hỏa!” Lão đạo sĩ chậm rãi nói.

Ly là hỏa, đại diện cho mặt trời, mặt trời chiếu rọi khắp nơi, vạn vật tắm trong ánh sáng, là quẻ Tấn.

Người được quẻ này vận khí thịnh vượng, mưu sự có thể thành, vạn sự đại cát.

“Quẻ tốt!” Lão Dương Nhân đứng bên cạnh hưng phấn nói.

“Dám hỏi tiên sinh tôn tính đại danh?” Lão đạo sĩ mù tiếp tục hỏi.

“Miễn tôn, tôi họ Tô tên Thần.” Tô Thần nói.

“Thần là âm dương giao hội, có ý nghĩa đảo ngược.” Lão đạo sĩ mù nói, “Sự thuận lợi trên quẻ chưa chắc đã là thuận lợi thực sự, ngược lại có thể sẽ có phiền phức!” “Nhưng Tô tiên sinh cũng không cần quá lo lắng, cái gọi là phúc họa tương y, sinh tức là tử, tử tức là sinh.” “Thành sự tại thiên, mưu sự tại nhân.” Nghe quân một lời, như nghe một lời.

Nói cũng như không nói, không có gì khác biệt. … Muốn đi đến vùng biển Xoắn Ốc San Hô, còn cần một con thuyền.

Kế hoạch ban đầu của Tô Thần là đi cùng thuyền của ngư dân ra khơi, nhưng những ngư dân đó sau khi nghe Tô Thần định đi đến vùng

biển Xoắn Ốc San Hô, đều lắc đầu nguầy nguậy, kiêng kỵ như rắn rết.

Vùng biển Xoắn Ốc San Hô được gọi là nghĩa địa của tàu thuyền chìm, từ ngàn năm nay rất ít thuyền dám đặt chân đến đó.

Vì vậy cuối cùng chỉ có thể tự mình mua một con thuyền, rồi chiêu mộ vài người lái thuyền.

Sau khi hỏi han khắp nơi, Tô Thần cuối cùng cũng tìm được một con thuyền phù hợp.

Con thuyền này tên là Thuyền Quỷ, toàn thân làm bằng gỗ liễu, cả con thuyền dài hơn hai mươi mét, cao khoảng năm sáu mét.

Thuyền Quỷ còn cần phải cầu phúc mới có thể hạ thủy!

Chương 211

Tô Thần lại mời bà thầy bói mù kia đến.

Chỉ thấy bà thầy bói bắt đầu cầu phúc cho con thuyền.

"Thuyền này là vật đại hung a!" Bà thầy bói mù lẩm bẩm, "Trên thuyền âm hồn không tan, chúng không chịu xuống." Nói khoa trương vậy sao?

Tô Thần lên Thuyền Quỷ, quan sát đại khái cả con thuyền.

Không có vấn đề gì lớn, trang bị đều rất đầy đủ.

Giá của con Thuyền Quỷ này là một nghìn đồng đại dương.

Sau khi Tô Thần trả tiền, chủ nhân của con Thuyền Quỷ này đã biến thành Tô Thần.

Tiếp theo là chiêu mộ người lái thuyền.

Sau khi nghe tin phải đi đến vùng biển Xoắn Ốc San Hô, những người lái thuyền, thủy thủ đều lắc đầu, không muốn đặt chân đến vùng đất cấm.

Nhất thời, Tô Thần gặp khó khăn.

May thay lúc này, Tô Nghĩa Thiên đi dạo một vòng, mang về một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, da bị nắng cháy đen.

Người đàn ông này không sợ nguy hiểm, bằng lòng đi cùng Tô Thần và mọi người một chuyến.

"Chào Tô lão bản, tôi tên Nguyễn Sơn." Người đàn ông tự xưng là Nguyễn Sơn nhìn Tô Thần từ trên xuống dưới, "Lý do tôi đồng ý yêu cầu của các vị, hoàn toàn là vì con Thuyền Quỷ kia từng do tôi phụ trách chế tạo." "Chỉ tiếc là hơn mười năm trước, Thuyền Quỷ xảy ra

án mạng, cuối cùng chìm bên bờ.” Suy nghĩ của Nguyễn Sơn rất đơn giản.

Ông ta muốn dùng tính mạng của mình để chứng minh con thuyền này không phải là thuyền quỷ.

Năm đó khi chế tạo con thuyền gỗ liễu này, đã tiêu tốn rất nhiều tâm huyết của Nguyễn Sơn.

Thuyền Quỷ giống như đứa con của ông ta.

Ông ta không thể để con thuyền gỗ liễu này mang tiếng xấu.

“Mỗi ngày trả cho ông năm đồng đại dương!” Tô Thần nói, “Chúng ta ngày mai khởi hành, bắt đầu tính tiền công từ ngày mai.” “Được, nhưng tôi còn muốn mang theo hai người nữa.” Nguyễn Sơn nói, “Anh yên tâm, hai người này là đồ đệ của tôi, một nam một nữ.” “Nam tên Cổ Trần, nữ tên Linh Ngọc, đều là người biết rõ gốc gác.” Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Chuyến đi biển này, người càng đông càng tốt.

Chỉ một mình Nguyễn Sơn thì chân tay luống cuống, rất khó nắm vững phương hướng.

“Tôi trả cho hai người họ mỗi người mỗi ngày hai đồng đại dương tiền công.” Tô Thần nói.

Không thể để người ta đi một chuyến vô ích.

“Cổ Trần, Linh Ngọc, qua đây gặp Tô lão bản.” Nguyễn Sơn gọi về phía xa.

Không lâu sau, một người đàn ông đang vá lưới cá đi về phía Tô Thần.

Da anh ta màu đồng vàng, cả người trông cực kỳ cường tráng, là một người lao động tốt.

Còn Linh Ngọc thì da màu lúa mì, còn có vài phần xinh đẹp.

Cô đội một chiếc nón lá, mỗi nụ cười mỗi cử chỉ đều rất có phong tình.

"Tô lão bản!" Người đàn ông da màu đồng vàng Cổ Trần chắp tay với Tô Thần.

Linh Ngọc cũng cười chào hỏi Tô Thần.

"Người đã đến đủ rồi, sáng sớm mai sẽ khởi hành, Nguyễn tiên sinh, ông và hai vị đồ đệ của ông chuẩn bị thêm đi." Tô Thần nói.

"Vậy ngày mai tập hợp!" Nguyễn Sơn gật đầu.

Nói xong chuyện này, Tô Thần và mọi người liền rời đi.

Trên đường đi, Trần Ngọc Lâu chậm rãi nói: "Tô tiên sinh, tôi luôn cảm thấy người tên Nguyễn Sơn kia có chút không ổn." "Có một cảm giác kỳ quái không nói nên lời!

Chúng ta vẫn nên đề phòng một chút." Ráng chiều nhuộm đỏ cả bầu trời.

Sáng sớm ở đảo Miếu San Hô, người qua lại ở bến cảng tấp nập không ngớt.

Sau khi Quỷ thuyền ra khơi, mọi người ngồi trên thuyền gỗ, hướng về phía nam.

Lúc đầu còn có chút cảm giác mới lạ, nhưng khi đi sâu vào đại dương, biển trời một màu, mọi người cũng dần mất đi hứng thú.

Thân thuyền nhấp nhô theo sóng biển, buổi tối ngủ cũng lắc lư, ảnh hưởng đến giấc ngủ.

Tuy nhiên, ban đêm cũng nảy sinh những thú vị khác.

Ví dụ như Dịch Tiêu rất thích!

Buổi tối hai người trao đổi sâu sắc, càng thêm thuận tiện! …… Những ngày tiếp theo đều là trời quang mây tạnh.

Cảnh sắc đã nhìn đến phát ngán, mọi người ngồi trong khoang thuyền tán gẫu câu được câu chăng. "Cộp cộp cộp…" Một tràng tiếng bước chân dồn dập vọng tới. "Tô lão bản!" Đệ tử của Nguyễn Sơn là Cổ Trần vội vã chạy vào khoang thuyền, thở không ra hơi nói với Tô Thần, "Có biến rồi!" "Đi, ra xem!" Tô Thần đứng dậy, cùng Cổ Trần đi đến buồng lái.

Chỉ thấy bầu trời vốn quang đãng vạn dặm không mây, đột nhiên nổi sương mù dày đặc.

Sương mù lan tỏa, cản trở nghiêm trọng tầm nhìn của mọi người!

Quỷ thuyền cứ thế đi thẳng vào trong sương mù, tầm nhìn chưa tới trăm mét!

Sương mù bao trùm mặt biển, một bầu không khí quỷ dị lan ra tứ phía.

Trong làn sương mù dày đặc đó, một chiếc thuyền cổ đang tiến đến đối diện. "Mau tránh ra!" Tô Thần hét lên.

Tốc độ của chiếc thuyền cổ đó rất nhanh, gần như lướt sát qua Quỷ thuyền. "Trên thuyền đó có đủ loại người!" Chá Cô Tiếu đi theo sau nhìn thấy cảnh này, có chút kinh ngạc. "Không chỉ vậy, đồ đạc trên thuyền cũng không giống có người sử dụng.

Hơn nữa kiểu dáng của chiếc thuyền này cũng không phải của thời đại này, ít nhất cũng phải có lịch sử vài trăm năm!" Trần Ngọc Lâu phụ họa.

Một chiếc thuyền cổ như vậy đột nhiên xuất hiện khiến trong lòng mọi người đều có chút bất an.

Có lẽ gọi nó là thuyền ma thì đúng hơn.

Tô Thần chậm rãi nói, "Ở các nước phương Tây có rất nhiều truyền thuyết về thuyền ma, nghe đồn những con thuyền đó không biết xuất phát từ đâu, cũng không biết trôi về đâu!" "Trên thuyền đầy rẫy sự quỷ dị, chỉ cần lên đó là sẽ có chuyện không may xảy ra!" Người phương Tây rất kiêng kỵ thuyền ma!

Gặp phải loại thuyền này thường sẽ tránh đi từ xa.

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện, phía trước lại xuất hiện một chiếc thuyền ma nữa.

Con thuyền ma đó trông y hệt như con thuyền mọi người vừa thấy! "Kỳ lạ, lẽ nào là quỷ đả tường?" Hồng cô nương tò mò nói.

Ngoài quỷ đả tường ra, cô thật sự không nghĩ ra được khả năng nào khác. "Chắc là không thể!" Tô Thần lắc đầu.

Cái gọi là quỷ đả tường phần lớn là dùng một số thứ che mắt người ta.

Chương 212

Cho nên trông thì có vẻ mình đang đi, thực chất là cứ đi vòng quanh tại chỗ.

Trên mặt biển không có vật tham chiếu để che mắt người, lẽ ra không thể xuất hiện quỷ đả tường được! "Nguyễn sư phụ, chú ý tránh né!" Tô Thần nhắc nhở.

Sương mù dày đặc che khuất mặt trời, càng đi sâu vào trong sương mù, tầm nhìn càng thấp.

Lúc này tầm nhìn trên biển chỉ còn khoảng năm, sáu mươi mét.

Nguyễn Sơn vội vàng chuyển hướng, nhưng tốc độ của ông vẫn hơi chậm.

Chiếc thuyền ma kia đã áp sát, những thứ trên thuyền móc vào lưới và thuyền cứu sinh trên Quỷ thuyền của nhóm Tô Thần.

Thời tiết trên biển đột ngột thay đổi, sấm chớp đùng đoàng, mưa như trút nước!

Sóng cả hung dữ, từng đợt sóng lớn liên tiếp ập vào thuyền gỗ.

Bất kể là Quỷ thuyền hay thuyền ma, đều giống như một chiếc lá trên mặt nước, trôi dạt theo con sóng.

Trong dòng nước xiết, chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể bị lật! "Phải cắt lưới cá ra!" Nguyễn Sơn sốt ruột, "Nếu không, một khi hai con thuyền này lật, tất cả chúng ta đều không thể trở về!" Nước biển có độ mặn quá cao, không thích hợp để ở lâu trong đó.

Quan trọng nhất là xung quanh đây không có vật tham chiếu, cũng không có thứ gì để bám vào.

Rơi xuống biển rất có thể sẽ kiệt sức mà chết.

Nếu thu hút một số loài cá ăn thịt, tỷ lệ sống sót sẽ càng nhỏ hơn! "Tôi đi!" Tô Thần xách Hắc kim cổ đao, vài cú nhảy đã xuất hiện trên thuyền ma. "Hồ đồ!

Sao cậu ấy có thể đi một mình chứ?" Nguyễn Sơn cuống lên, "Cho dù cậu ấy cắt được lưới cá, cậu ấy làm sao trở về?" "Sóng lớn thế này, sau khi hai con thuyền thoát khỏi nhau, sẽ ngày càng xa hơn!" "Cứ cho là nhảy xuống biển, sóng lớn thế này cũng rất dễ đánh người ta ngất đi, thậm chí là khiến người ta kiệt sức!" Những người sống ở ven biển quanh năm đều hiểu rõ.

Nơi nguy hiểm nhất thực ra không phải là biển sâu, mà là thủy triều trên bờ.

Một khi bị cuốn vào sóng triều, cho dù bơi giỏi đến đâu, cũng sẽ bị sóng lúc thì đẩy vào bờ, chưa kịp phản ứng, sóng rút đi lại cuốn người ra biển.

Cứ lặp đi lặp lại như vậy, chỉ cần vài phút là có thể khiến một người nhanh chóng mất sức và cuối cùng là mất mạng.

Sóng lớn trên biển cũng tương tự như vậy! "Tôi đi cứu anh ấy!" Dịch Tiêu đến bên mạn Quỷ thuyền, muốn cứu Tô Thần. "Dịch cô nương, cô đừng đi gây thêm phiền phức nữa!

Thực lực của Tô Thần chúng tôi không rõ, chẳng lẽ cô cũng không rõ sao?" "Chút rắc rối này đối với Tô tiên sinh mà nói, có thể giải quyết dễ dàng!" Tô Thần là ai?

Đó chính là Thủy Tiêu!

Bị sóng lớn cuốn làm mất sức là chuyện đối với người thường.

Còn đối với người như Tô Thần, chẳng qua chỉ là tăng thêm chút thú vị mà thôi!

Khi đó trên Hoàng Hà, Tô Thần còn đấu với con giao xà kia cả trăm cây số, cuối cùng vẫn an toàn trở về!

Nguy hiểm như vậy mà Tô Thần còn không sao, huống hồ trong biển này tạm thời chưa có gì nguy hiểm.

Chỉ thấy Tô Thần cắt đứt lưới cá, sau đó hai con thuyền tách ra.

Tô Thần không vội quay về, mà đi về phía khoang thuyền của thuyền ma.

Chỉ thấy khoang thuyền của con thuyền ma này bị bịt kín, chỉ có một thứ chất lỏng màu đỏ chảy ra từ trong khoang.

Chất lỏng màu đỏ này mang theo mùi máu tanh nồng nặc!

Đây là một con thuyền chở người bệnh dịch, trong khoang thuyền toàn là những người chết vì nhiễm bệnh!

Tô Thần một cú nhảy xuống nước.

Cho dù là gió to sóng lớn, đối với Tô Thần cũng như đi trên đất bằng!

Sức mạnh của Thủy Tiêu vào lúc này đã lộ rõ!

Sau đó Tô Thần bám lấy thân thuyền, trèo lên. "Cái này…" Nguyễn Sơn không còn bình tĩnh được nữa, "Thứ cho tôi nói thẳng, lão già tôi sống ở ven biển lâu như vậy, không phải chưa từng thấy người bơi giỏi!" "Nhưng người như Tô lão bản, vẫn có thể dễ dàng đối phó trong gió to sóng lớn, đến nay vẫn chưa từng thấy!" Nguyễn Sơn có chút khâm phục Tô Thần. "Ha ha ha!

Chỉ là chút phiền phức nhỏ thôi, không đáng nhắc tới!" Tô Thần cười cười.

Nếu chút phiền phức này mà cũng không giải quyết được, thì hắn đã uổng công nhận được tổ bài Tứ Hải rồi.

Đây chính là sức mạnh của Thủy Tiêu đỉnh cấp!

Hơn nữa, cho dù Tô Thần không biết dùng sức mạnh của Thủy Tiêu, hắn cũng không sợ.

Bởi vì Dịch Tiêu đang ở đây!

Chỉ cần Tô Thần gặp nguy hiểm, Dịch Tiêu nhất định sẽ lao ra bảo vệ hắn ngay lập tức!

Thực lực của Dịch Tiêu dưới nước cũng rất mạnh, tương đương với hai lớp bảo hiểm.

Hơn nữa, Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ cũng đã học một số chiêu thức trong Lục nghệ Thủy Tiêu, công phu dưới nước cũng cực kỳ mạnh mẽ.

Đây chính là sự tự tin của Tô Thần khi thám hiểm Nam Hải Quy Khư!

Ngay khi mọi người thở phào nhẹ nhõm, lại có một con thuyền ma khác tiến tới!

Không có hồi kết! "Trên thuyền có đại pháo!

Chúng ta không thể kéo dài thêm nữa!" Nguyễn Sơn lớn tiếng hét lên.

Khi Tô Thần lên Quỷ thuyền, đã nhận ra khẩu đại pháo đó.

Vốn tưởng có chút thừa thãi, không ngờ lại có lúc dùng đến ở đây. "Trần tổng bả đầu, ông và Chá Cô Tiếu đi lo đi!" Tô Thần phân phó.

Nửa phút sau, theo một tiếng nổ vang.

Con thuyền ma kia hóa thành hư vô.

Trên mặt biển xuất hiện vô số mảnh gỗ mục!

Còn Quỷ thuyền của nhóm Tô Thần xuyên qua đám gỗ mục, lại

tiếp tục đi sâu vào trong. "Đây là đả tiêu huyết thuyền!" Nguyễn Sơn giới thiệu lai lịch của con thuyền này, "Trên biển có một loại sinh vật thường xuyên đâm vào các tàu lớn, tên là đại ủng sa!" "Một số ngư dân sau khi bắt được những sinh vật này sẽ lấy máu của chúng, sau đó dùng lưới cá giấu dưới đáy thuyền để cúng tế!

Loại thuyền này được gọi là đả tiêu huyết thuyền!" Nói cách khác, mấy chiếc thuyền ma mà mọi người vừa gặp thực chất chỉ có một chiếc! "Thật đáng sợ!" Trần Ngọc Lâu hít sâu một hơi, "Xem ra đáy biển còn nguy hiểm hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" …… Một trận rắc rối dưới sự xử lý của Tô Thần đã nhanh chóng kết thúc.

Sấm chớp tan đi, mưa cũng nhỏ đi không ít.

Chương 213

Mặt biển cuối cùng cũng yên ổn, không còn sóng to gió lớn.

Nguy cơ dường như đã qua, chỉ là sương mù vẫn còn đó.

Mọi người trở về khoang thuyền nghỉ ngơi.

Lái tàu Nguyễn Sơn và hai đệ tử ở chung một phòng.

Nguyễn Sơn dự định nửa đêm đầu ông sẽ lái, nửa đêm sau để đệ tử Cổ Trần lái, Linh Ngọc phụ trợ.

Cổ Trần cùng Linh Ngọc trở về phòng.

Vừa rồi tinh thần căng thẳng tột độ, bây giờ cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. "Tiểu Mễ!" "Sư huynh, Tiểu Mễ không thấy đâu rồi!" Vừa về đến phòng, Linh Ngọc bỗng phát hiện con chuột mình nuôi đã mất tích. "Đừng vội, anh giúp em tìm thử!" Cổ Trần đứng dậy.

Hắn đoán là do trận gió to sóng lớn vừa rồi khiến con chuột kia có chút sợ hãi, nên đã thoát khỏi lồng.

Chắc vẫn còn trong khoang thuyền!

Thế là Cổ Trần cùng Linh Ngọc bắt đầu tìm kiếm.

Đúng lúc này, Linh Ngọc bỗng phát hiện ra tung tích của con chuột cưng.

Chỉ thấy con chuột đó cứ chạy về phía dưới khoang thuyền, cuối cùng chui qua một cái lỗ thủng vào trong một cánh cửa sắt.

Linh Ngọc cúi đầu, nhìn vào trong qua cái lỗ thủng.

Liền thấy dường như có một bàn tay kỳ quái đã tóm lấy con chuột của cô.

Linh Ngọc cuống lên, vớ lấy một cây búa, định đập gãy khóa sắt.

Dưới cú vung mạnh của cô, ổ khóa nhanh chóng bị đập gãy.

Hành động này của cô cũng thu hút sự chú ý của Tô Thần và Chá Cô Tiếu!

Ngay cả Nguyễn Sơn đang lái tàu trong buồng lái trên boong cũng vội vã chạy xuống!

Thấy Linh Ngọc định xông vào, Nguyễn Sơn lập tức nắm lấy cánh tay Linh Ngọc, kéo cô lại. "Hồ đồ!" Nguyễn Sơn mắng mỏ đệ tử của mình.

Ông nhanh chóng cầm lấy dây xích sắt, khóa cửa lại.

Vừa rồi lúc cửa sắt mở ra, mọi người lờ mờ thấy có một lối đi dẫn xuống tận đáy của Quỷ thuyền.

Sau khi chặn Linh Ngọc lại, Nguyễn Sơn nhìn về phía Tô Thần và những người khác, biết rằng phải cho họ một lời giải thích.

Nguyễn Sơn suy nghĩ một lát rồi chậm rãi nói, "Con thuyền này tuy do tôi đóng, nhưng chủ nhân đầu tiên không phải tôi, mà là người của đế quốc Nhật Bất Lạc!" "Bảy tên quỷ Tây dương đó cuối cùng đều chết trong khoang thuyền dưới cùng!" "Sau này chủ nhân thứ hai cũng chết một cách kỳ lạ!" Nói đến đây, Nguyễn Sơn cảm xúc kích động! "Nếu các vị nhất định phải vào, một mình tôi chắc chắn không cản được các vị, nhưng tôi không muốn chết." "Tôi chỉ có thể lái thuyền quay về!" "Có mở khoang thuyền hay không, các vị tự xem mà liệu!" Vừa rồi Nguyễn Sơn ra vẻ liều mạng, cũng coi như khiến mọi người tạm thời bỏ ý định mở cửa sắt.

Nếu thật sự đối đầu với Nguyễn Sơn, e là ông ta sẽ liều mạng với nhóm Tô Thần.

Theo lời đồn, ở vùng Nam Hải có một loại tà thuật.

Người dân địa phương để cầu cho chuyến đi biển được bình an, nên sẽ nuôi một con hải quỷ ở đáy khoang thuyền.

Có sự bảo hộ của hải quỷ, dù đến nơi nguy hiểm đến đâu cũng có thể hóa nguy thành an. "Mọi người về nghỉ ngơi trước đi, ngày mai hẵng nói." Tô Thần đi đầu xoay người rời đi.

Thấy vậy, Nguyễn Sơn thở phào một hơi. …… Trong phòng ở khoang thuyền.

Dịch Tiêu hỏi, "Tô ca ca, anh thật sự tin dưới khoang thuyền đó nuôi một con hải quỷ sao?" "Đừng quan tâm chuyện này nữa, dù sao đi nữa, việc cấp bách bây giờ là không nên xung đột với Nguyễn Sơn thì tốt hơn." Tô Thần nói, "Huống hồ cho dù thật sự là hải quỷ thì đã sao?" Tô Thần không hề sợ hãi mối đe dọa từ một con hải quỷ.

Lần này mời Nguyễn Sơn, chủ yếu là muốn ông ta dẫn đường cho mọi người.

Nếu không, trên biển cả mênh mông muốn tìm được vùng biển Xoắn Ốc San Hô khó như lên trời.

Tô Thần chỉ có thể mượn sức mạnh của thuật dạ quan thiên tượng.

Nhưng không thể đêm nào cũng nhìn thấy được bầu trời đầy sao.

Ví dụ như đêm nay, sương mù dày đặc, cho dù là Tô Thần trong thời gian ngắn cũng không có cách nào tốt. …… Một đêm trôi qua.

Mọi người cuối cùng cũng đã ra khỏi khu vực sương mù.

Bầu trời rực rỡ sắc màu.

Đây là lần đầu tiên mọi người thấy cảnh tượng như vậy kể từ khi ra khơi. "Có một tin xấu và một tin tốt, không biết Tô lão bản muốn nghe tin nào?" Linh Ngọc đi đến bên cạnh Tô Thần, hỏi. "Ngọc tiểu

thư đừng úp mở nữa, tôi thích thẳng thắn, cô cứ nói thẳng đi." Tô Thần cười nói. "Vậy tôi nói tin xấu trước, tất cả các thiết bị trên thuyền đều hỏng, bao gồm cả la bàn." Linh Ngọc vừa nói vừa lấy ra chiếc la bàn nhỏ trong tay, chỉ thấy kim trên đó quay cuồng. "Tin tốt là, chúng ta có lẽ đã đến vùng ngoại vi của vùng biển Xoắn Ốc San Hô rồi!" "Từ trường ở nơi này có chút khác biệt, muốn phân biệt phương hướng khó như lên trời." "Nếu chúng ta không có phương hướng, vào trong đó cũng là một con đường chết." Linh Ngọc nhìn về phía Tô Thần, muốn anh đưa ra quyết định. "Sư phụ cô nói sao?" Tô Thần hỏi.

Tô Thần muốn nghe ý kiến của Nguyễn Sơn. "Sư phụ tôi nói mọi việc đều nghe theo lời Tô lão bản." Linh Ngọc trả lời.

Sư phụ cô là Nguyễn Sơn đã vào khoang thuyền nghỉ ngơi rồi. "Vậy thì tiếp tục tiến lên!" Tô Thần nói, "Bất luận thế nào, cũng phải vào xem thử." Mọi người tiếp tục đi theo hải trình.

Cảnh tượng kỳ lạ vừa rồi lại biến mất, bầu trời quang đãng lại một lần nữa biến thành bão tố.

Không có hải trình và phương hướng hoàn chỉnh, lại đang ở trên vùng có đá ngầm.

Một khi Quỷ thuyền chạm phải đá ngầm thì phiền phức, lúc đó mọi người đều sẽ bị kẹt lại đây.

Nguyễn Sơn nghỉ ngơi được một nửa, theo sự lắc lư của Quỷ thuyền, ông cũng không ngủ được, bèn ra buồng lái, giúp điều khiển, tránh đá ngầm.

Gió mưa ngày càng lớn.

Sóng biển cuồn cuộn còn dữ dội hơn cả đêm qua!

Sau khi đi được nửa ngày, mọi người lại một lần nữa xuyên qua vùng giao nhau giữa sấm sét và mưa, thực sự tiến vào vùng biển Xoắn

Ốc San Hô.

Nơi đây phong cảnh hữu tình, mặt trời lặn về phía tây.

Ráng chiều cùng mặt trời tạo thành một khung cảnh tuyệt đẹp.

Trên mặt biển mênh mông, sóng yên biển lặng. "Nơi này chắc hẳn là khu vực trung tâm của vùng biển Xoắn Ốc San Hô!" Tô Thần nói. "Không sai, nơi này hàng ngàn năm không có ai đến, tài sản lớn nhất là minh châu dưới nước." Nguyễn Sơn gật đầu.

Chương 214

Ông đến đây cũng là để tìm trai lấy ngọc, từ đó cải thiện cuộc sống của mình.

Trai ngọc bình thường không đáng tiền, nhưng trai ngọc ở đây không ai khai thác, đặc biệt lớn.

Mỗi viên khai thác được đều là trân bảo. "Xuống xem thử trước đã!" Tô Thần đứng ở mạn thuyền. "Tôi đi cùng anh." Nguyễn Sơn vội nói. "Tùy ông!" Tô Thần nhảy thẳng xuống nước biển, không lâu sau đã xuống đến dưới nước.

Còn Nguyễn Sơn thì khác, ông buộc một sợi dây thừng vào mắt cá chân.

Gặp nguy hiểm, người trên boong có thể nhanh chóng kéo ông lên bằng dây thừng.

Những người mò trai lấy ngọc thường làm như vậy.

Một sợi dây thừng buộc vào họ, đến thời gian quy định, bất kể có mò được hay không, người trên thuyền đều sẽ ra sức kéo dây, kéo họ lên, tránh cho họ vì tham lam, tiếp tục mò rồi cuối cùng chết vì thiếu dưỡng khí.

Tô Thần sở hữu sức mạnh của Tam Giang Thủy Tiêu, hiển nhiên không có nỗi lo này.

Cho dù ở trong đại dương, Tô Thần cũng như cá gặp nước.

Hắn lặn xuống đáy biển, thấy được những cảnh tượng kỳ lạ.

Từng mảng lớn rạn san hô dưới biển, màu sắc rực rỡ.

Cảnh sắc như vậy bên ngoài không thường thấy.

Tô Thần đang định tiếp tục lặn xuống thì Nguyễn Sơn phát hiện ra điều bất thường.

Chỉ thấy một con cá khổng lồ đang lao về phía Tô Thần.

Nguyễn Sơn vội vàng muốn nhắc nhở, nhưng Tô Thần đã sớm phát hiện ra!

Hắn rút Hắc kim cổ đao ra.

Ngay khoảnh khắc con cá lớn có miệng đầy răng nhọn lao tới cắn Tô Thần, Hắc kim cổ đao đã chém vào thân nó.

Trong nháy mắt, máu tươi từ thân con cá tuôn ra.

Trong vùng biển, lấy nước biển làm môi giới.

Chỉ cần xuất hiện mùi máu tanh, ngay lập tức sẽ thu hút vô số động vật ăn thịt.

Ngửi thấy mùi tanh, bên cạnh Tô Thần xuất hiện rất nhiều cá mập. "Lên trước đi!" Tô Thần vận dụng Phiên Giang Thủ.

Một luồng sức mạnh khổng lồ nâng Nguyễn Sơn lên, thậm chí đẩy ông văng khỏi mặt nước, rơi xuống boong thuyền. "Mau xuống đi, Tô lão bản vẫn còn ở dưới biển!" Nguyễn Sơn cuống lên. "Tôi đi xem!" Cổ Trần cởi áo, nhảy thẳng xuống biển.

Tiếp theo là Dịch Tiêu và hai người Tô Nghĩa Thiên, Tô Hổ, cũng lặn xuống biển. …… Vừa rồi Tô Thần sử dụng Phiên Giang Chưởng là tuyệt kỹ trong Lục nghệ Thủy Tiêu.

Ở dưới nước, do bị dòng nước cản trở, nên lực đạo giảm đi rất nhiều.

Phiên Giang Chưởng trong Lục nghệ Thủy Tiêu ở dưới nước không những không bị hạn chế, mà uy lực còn tăng lên rất nhiều.

Mượn lực đánh lực!

Bộc phát ra sức mạnh còn lớn hơn ở dưới nước.

Số lượng cá mập vây quanh Tô Thần ngày càng nhiều, Tô Thần thấy phiền phức, trực tiếp lấy ra nội đan của con giao long kia.

Nội đan này là lúc trước Tô Thần đi Long Lĩnh Mê Quật, chém giết con rắn lớn kia mà có được.

Nó đang trong quá trình hóa giao, sắp hóa rồng.

Nội đan vừa xuất hiện, những con cá mập đang vây quanh liền chạy trốn hết.

Lúc này Cổ Trần mới từ trên mặt biển lặn xuống.

Thấy Tô Thần bình an vô sự, Cổ Trần còn có chút kinh ngạc.

Mà Tô Thần cũng nhìn về phía Cổ Trần, chỉ thấy trên lưng Cổ Trần có một hình vẽ đặc biệt.

Hơn nữa tốc độ của Cổ Trần trong nước lại tương đương với Thủy Tiêu bình thường!

Xem ra anh ta là hậu duệ của Hận Thiên nhất tộc!

Tiếp theo, Dịch Tiêu, Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ cũng xuống!

Thấy Tô Thần không sao, họ bắt đầu hái dạ minh châu dưới đáy biển!

Đây chính là bảo vật!

Đặt ở cửa hàng đồ cổ, đảm bảo rất đắt hàng.

Hơn nữa, vùng biển Xoắn Ốc San Hô do rất ít người vào, nên chất lượng dạ minh châu ở đây đều không tệ!

Mấy người đều đang lấy dạ minh châu, chỉ có Tô Thần đến phía dưới.

Chỉ thấy ở đây có một con tàu đắm, xem niên đại ít nhất cũng phải

mấy trăm năm lịch sử!

Đột nhiên, con tàu đắm bắt đầu rung chuyển!

Tô Thần nhìn sang, liền thấy đáy nước vốn trong vắt, trở nên vẩn đục.

Trong lớp bùn cát vẩn đục đó, dường như xuất hiện một con quái vật khổng lồ!

Tô Thần nhanh chóng lùi lại, giây tiếp theo, sinh vật quỷ dị trong vũng bùn mở to cái miệng máu, lao về phía Tô Thần.

Kia… kia lại là một con giao long!

Dịch Tiêu ở bên cạnh khí huyết toàn thân sôi trào.

Cô từng nghe nói, Tô Thần đi Long Lĩnh Mê Quật, khi vượt qua Hoàng Hà, đã chém giết một con giao long.

Lúc đó nghe không cảm thấy gì, bây giờ khi con giao long này xuất hiện trước mắt, Dịch Tiêu mới biết thế nào là khủng bố!

Thân thể dài hàng trăm mét, toàn thân phủ đầy vảy cứng.

Đầu lâu to lớn dữ tợn, nhìn chằm chằm vào Tô Thần.

Trong ánh mắt của Tô Thần, ánh mắt của con giao long này lộ ra vẻ tham lam!

Nó đã nhắm vào nội đan giao long trên người Tô Thần.

Trước đó Tô Thần từng dùng nội đan giao long để xua đuổi đám cá mập kia.

Trên người dính phải mùi của nội đan.

Con giao long trước mắt này còn thiếu một chút tu vi, nếu không cũng có thể hóa rồng tái sinh!

Chương 215

Nếu nuốt được nội đan trong tay Tô Thần, e là có thể đột phá ngay tại chỗ!

Lần trước ở Hoàng Hà gặp phải con giao long còn mạnh hơn nó, Tô Thần còn không sợ!

Huống hồ là nó!

Tô Thần tay cầm Hắc kim cổ đao, nhìn chằm chằm con giao long trước mắt!

Sau đó, tốc độ của Tô Thần cực nhanh, bơi về phía giao long, dưới nước để lại một tàn ảnh!

Tốc độ phản ứng của con giao long kia cũng rất nhanh, mở to miệng máu muốn nuốt chửng Tô Thần.

Chỉ tiếc là Hắc kim cổ đao trong tay Tô Thần sắc bén vô cùng!

Trong khoảnh khắc, trên thân giao long xuất hiện thêm hai vết thương.

Giao long đau đớn không thôi, điên cuồng tấn công Tô Thần.

Nhưng sau đó, vết thương trên người nó cũng ngày càng nhiều, thân thể giao long chi chít vết sẹo, nó dè chừng nhìn Tô Thần một cái, rồi quay người bơi về phía xa.

Dường như nó không còn ý định tấn công Tô Thần nữa.

Nhưng Tô Thần trong lòng rõ ràng, loại sinh vật này thiên tính hung ác, sau khi sinh ra linh trí, e là sẽ rất thù dai.

Lần này không địch lại Tô Thần, nó sẽ tìm cơ hội khác.

Thấy giao long đã đi xa, Tô Thần bơi về phía Dịch Tiêu.

Lúc này ánh mắt Dịch Tiêu đang nhìn về phía xa.

Chỉ thấy dưới đáy biển, từng luồng lửa xanh lam đang cuộn trào về phía mọi người.

Minh hỏa?

Tô Thần lập tức ra hiệu cho Dịch Tiêu mau chóng lên trên.

Đồng thời, Tô Thần lại tìm đến Tô Hổ, Cổ Trần và những người khác, bảo họ đừng lãng phí thời gian.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều trở lại boong thuyền, ngọn lửa xanh lam kia đã ở rất gần mọi người!

Tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn ngọn lửa xanh lam trên mặt biển, không hiểu tại sao. "Chắc là núi lửa dưới đáy biển phun trào, không thể ở lại đây nữa, mau đi!" Tô Thần thúc giục Nguyễn Sơn lái thuyền rời đi.

Khi những ngọn lửa xanh lam kia sắp nuốt chửng Quỷ thuyền, mọi người cuối cùng cũng rời khỏi vùng biển quỷ dị này.

Trên boong thuyền, Cổ Trần cùng Tô Thiên, Tô Hổ ba người lấy ra những viên dạ minh châu mà họ vừa hái được dưới biển.

Cổ Trần hái được nhiều nhất, có hai mươi sáu viên.

Tô Thiên hái được mười chín viên, Tô Hổ thì hái được mười tám viên.

Cổ Trần có kinh nghiệm hái dạ minh châu phong phú.

Còn Tô Hổ và Tô Thiên vẫn là lần đầu tiên, không bằng Cổ Trần cũng là chuyện bình thường.

Tổng cộng hái được sáu mươi ba viên dạ minh châu!

Thu hoạch không nhỏ! "Tôi xuống xem thử nữa!" Cổ Trần nếm

được vị ngọt, muốn xuống thử vận may một lần nữa. "Tiểu Thiên, Tiểu Hổ, hai đứa đi cùng nó, anh cảnh giới!" Tô Thần nhìn xuống dưới.

Con giao long kia có thể sẽ quay lại!

Nên Tô Thần không thể lơ là!

Được Tô Thần đồng ý, họ lại xuống biển.

Lần này ba người rất nhanh đã trở về.

Chỉ có điều lần này ba người về tay không. "Có thứ lớn, cần dây thừng!" Tô Nghĩa Thiên kích động nói với mọi người.

Thấy bộ dạng nói năng lộn xộn của anh ta, Cổ Trần bổ sung một câu, "Dưới đó có một con trai ngọc mấy ngàn năm!" "Vừa rồi khi tôi đến gần, phát hiện trong con trai ngọc lờ mờ có một bóng người!" Thứ đó thể tích quá lớn, cũng rất nặng, nên không thể đưa lên được, chỉ có thể nhờ sự trợ giúp của dây thừng và những thứ khác.

Theo lời Cổ Trần vừa dứt, sắc mặt của tất cả mọi người đều trở nên kích động.

Lần này xuống, Cổ Trần mang theo một sợi dây thừng rất dài.

Dưới sự kéo của sợi dây này, khoảng mấy chục phút sau, Cổ Trần lại lên bờ.

Cùng lên với anh ta, còn có một con sò trai khổng lồ.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người lại một lần nữa cảm thấy có chút chấn động!

Nguyễn Sơn cầm lấy dao cong, sau khi khấn vái một lượt, bắt đầu ra tay!

Không lâu sau, con trai bị cạy ra, thứ bên trong cũng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Kia… kia lại là một viên châu màu xanh lục hình hài nhi! "Con trai già này sắp thành tinh rồi sao?" Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói. "Thứ này còn được gọi là thực nhân bạng, vì niên đại lâu đời, nên không ngừng thu hút người vào lấy châu báu!" "Nhưng nó quá lớn, lực cắn kinh người, rất nhiều người vào rồi chết!" Nguyễn Sơn nói.

Thứ này cũng coi như là bảo vật hiếm có! "Thứ này tôi tạm thời giữ, đợi sau khi ra ngoài sẽ phân chia thống nhất!" Tô Thần nói.

Những người khác nhìn nhau, đặc biệt là Cổ Trần và Linh Ngọc có chút không muốn!

Nhưng sau khi Tô Thần lên tiếng, hai người cũng không phản đối.

Cứ như vậy, con thuyền tiếp tục đi về phía trước.

Một đêm qua đi, những ngọn minh hỏa kia vẫn không biến mất, ngược lại dường như đang đuổi theo mọi người. "Tô lão bản!" Ngay khi Tô Thần đang quan sát tình hình ở phía sau khoang thuyền, Nguyễn Sơn đang lái thuyền gọi một tiếng.

Mọi người vội vã đến buồng lái.

Chỉ thấy mặt biển trước mắt xuất hiện một xoáy nước khổng lồ!

Xoáy nước đó nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Nguyễn Sơn nhìn thấy cảnh này, suýt chút nữa sợ chết khiếp. "Mau đi, đi ngược hướng." Nguyễn Sơn gọi Cổ Trần đến, giúp ông ta cùng lái.

Trên trời lại xuất hiện bão tố, bầu trời vốn quang đãng mây đen dày đặc, tầm nhìn lập tức giảm xuống.

Còn trên mặt biển, một sinh vật khổng lồ từ trong biển nhảy lên, tấn công về phía Quỷ thuyền. "Là con giao long kia!" Có người chỉ vào con rắn lớn dài hàng trăm mét kia, kinh hãi hét lên.

Trước đó Tô Thần làm nó bị thương nhẹ, nên giao long rút lui.

Chương 216

Bây giờ thấy mọi người gặp nguy hiểm, nó nhận ra đây là cơ hội tốt, muốn ở đây báo thù mọi người!

Giao long lao về phía Quỷ thuyền.

Nguyễn Sơn vội vàng bẻ lái, hiểm hóc tránh được cú đòn này.

Ai ngờ con hải xà kia sau khi xuống biển, lại bắt đầu tấn công Quỷ thuyền từ dưới nước.

Lực va chạm khổng lồ khiến Quỷ thuyền chao đảo muốn đổ.

Mọi người không chịu nổi lực đạo này, ngã mạnh xuống boong thuyền. "Nguyễn Sơn, ông lái thuyền cho tốt, con giao long kia giao cho tôi!" Tô Thần xách Hắc kim cổ đao, nhảy thẳng xuống biển.

Sớm biết lần trước đã giải quyết luôn con giao long này, nếu không cũng không đến nỗi bây giờ gặp nhiều phiền phức như vậy. "Tô lão bản!

Anh có được không?" Nguyễn Sơn có chút lo lắng. "Yên tâm đi, Tô lão bản tuyệt đối không đánh trận không chuẩn bị." Trần Ngọc Lâu nói, "Ông cứ thành thật lái thuyền là được rồi!" Những người khác cho dù có xuống, cũng chỉ trở thành gánh nặng cho Tô Thần. …… Dưới mặt biển, tốc độ của Tô Thần cực nhanh.

Con giao long kia tuy thân hình to lớn, nhưng không linh hoạt bằng Tô Thần.

Để tránh mình bị kiệt sức, Tô Thần trực tiếp nuốt nội đan giao long.

Lần trước ở Hoàng Hà chém giết con giao long kia, Tô Thần giữ lại nội đan của nó vẫn luôn chưa sử dụng.

Vốn định để lại cho người trong Tô gia thôn.

Nhưng bây giờ tình thế thay đổi quá nhanh.

Sau khi Tô Thần nuốt nội đan, một luồng sức mạnh khổng lồ từ bụng hắn bắt đầu, chảy vào tứ chi bách hài.

Sức mạnh của Tô Thần tăng vọt!

Giống như nuốt phải một vật đại bổ.

Tốc độ của hắn còn nhanh hơn!

Có Hắc kim cổ đao trong tay, lớp vảy cứng rắn của giao long dần dần bong ra, lộ ra từng vết thương.

Máu tươi tuôn ra, biến cả một vùng biển xung quanh thành màu máu.

Trên bờ, Nguyễn Sơn vẫn không ngừng điều chỉnh hướng của Quỷ thuyền, nhưng sức mạnh của xoáy nước thực sự quá mạnh, vẫn kéo Quỷ thuyền không ngừng di chuyển về phía trung tâm xoáy nước. "Không còn cách nào khác, mọi người bám chắc vào!" Nguyễn Sơn hét lớn một tiếng.

Sau đó, con thuyền lao thẳng vào trung tâm xoáy nước.

Lực ly tâm khổng lồ khiến tất cả mọi người bắt đầu chao đảo, họ chỉ có thể liều mạng bám vào tất cả những gì có thể bám được.

Đúng lúc này.

Cuộc chiến của Tô Thần và giao long cũng đã đến hồi kết.

Họ cũng bị lực hút của xoáy nước không ngừng kéo đi.

Cuối cùng, sau khi Tô Thần chém đầu giao long, cùng với thân thể của giao long rơi vào trong xoáy nước.

Tô Thần không có gì để bám, chỉ có thể bị xoáy nước khổng lồ

không ngừng cuốn xuống. …… Không biết qua bao lâu, Tô Thần cuối cùng cũng hồi phục ý thức.

Lúc này hắn đang đứng trong một không gian cực kỳ đặc biệt.

Nơi này phẳng phất như một ngọn núi lửa, còn ở miệng núi lửa trên đỉnh, có thứ gì đó đã ngăn nước biển tràn vào.

Do đó nơi này là một vùng chân không.

Không đúng, cũng không thể nói là hoàn toàn chân không, nơi này lại có không khí để thở.

Tô Thần đứng dậy, nhìn xung quanh.

Thân thể của con giao long kia đang ở cách hắn không xa.

Tô Thần đi đến bên cạnh thân thể giao long, từ trong đầu nó lấy ra nội đan.

Sức mạnh ẩn chứa trong nội đan này tương đương với nội đan của con giao long mà Tô Thần chém giết trên Hoàng Hà lần trước.

Một thứ khác quan trọng hơn chính là thân thể của con giao long này.

Tu luyện nhiều năm như vậy, máu thịt của nó đều là thượng phẩm bổ dưỡng.

Tô Thần dùng không gian hệ thống, cất thân thể giao long vào.

Sau đó, Tô Thần mới bắt đầu tìm kiếm tung tích của Dịch Tiêu và những người khác.

Hướng Quỷ thuyền rơi xuống cách Tô Thần khoảng một ngàn mét, khi Tô Thần chạy tới, Dịch Tiêu và những người khác vẫn còn đang hôn mê.

Tô Thần lần lượt đánh thức họ dậy. "Hù hù hù…" Dịch Tiêu thở

hổn hển, "Chúng ta còn sống?" Cô nhìn lên đỉnh đầu.

Cảnh tượng thần kỳ này, Dịch Tiêu từng thấy trong Tổ Nguyên Kim Thang.

Rõ ràng là ở dưới nước, lại phảng phất như ở trên đất liền.

Nước biển không thể tràn vào, họ có thể tự do hành động thậm chí là tự do thở ở đây. "Chúng ta có lẽ đã thật sự tiến vào bên trong Nam Hải Quy Khư rồi!" Chá Cô Tiếu phỏng đoán.

Theo lời đồn, đây là lối vào Minh giới, nhưng nơi này lại chẳng có gì bất thường.

Con thuyền quỷ đã hoàn toàn vỡ nát.

Ngược lại, chiếc thuyền cứu sinh kia vẫn còn nguyên vẹn.

Mọi người chuẩn bị lên thuyền cứu sinh rời đi.

Linh Ngọc từ từ tỉnh lại, đi về phía mọi người.

Đột nhiên, nàng bước hụt chân, giẫm phải tấm ván mục rồi rơi xuống dưới.

Hóa ra đáy khoang thuyền vẫn còn một khu vực nguyên vẹn. "Linh Ngọc!" Cổ Trần và Nguyễn Sơn vội vàng chạy tới.

Không lâu sau, một tiếng hét thảm thiết vang lên từ dưới khoang thuyền.

Chuyện gì vậy?

Tô Thần, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu nhanh chóng đi tới, tiến vào khoang đáy.

Giây lát sau, một bóng người kỳ dị xuất hiện trước mắt Tô Thần.

Bóng người đó không ai khác chính là Nguyễn Sơn, tư thế của ông vô cùng kỳ quái, vẻ mặt lộ ra sự đau đớn.

Chương 217

"Nguyễn sư phụ!" Trần Ngọc Lâu nhanh chóng tiến lên, chuẩn bị cứu giúp.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Trần Ngọc Lâu cảm thấy trên người mình như có thêm một sợi tơ.

Sợi tơ này giống như mạng nhện, vậy mà lại khống chế được ông ta.

Độ dính của mạng nhện đối với con người vốn không đáng kể, thế nhưng sợi tơ kỳ quái này lại trói chặt ông ta. "Cẩn thận!" Trần Ngọc Lâu hét lên với Chá Cô Tiếu và Tô Thần ở phía sau, rồi bị sợi tơ kéo vào trong.

Chá Cô Tiếu còn chưa kịp nhìn rõ chuyện gì, Trần Ngọc Lâu đã biến mất. "Tô tộc trưởng, tôi vào trước xem sao, lát nữa nếu không có nguy hiểm gì thì ngài hãy vào, nếu có nguy hiểm thì ngài cứ lui ra ngoài trước đi," Chá Cô Tiếu nói.

Hắn cảm nhận được sự nguy hiểm nồng đậm từ thứ kỳ quái này. "Cùng vào đi!" Tô Thần cắt ngón tay mình, bôi máu tươi lên Hắc kim cổ đao. "Ném dao găm của anh qua đây!" Tô Thần nói.

Chá Cô Tiếu làm theo lời Tô Thần, đưa dao găm cho hắn.

Chỉ thấy Tô Thần cũng bôi máu tươi của mình lên con dao găm.

Cơ thể Tô Thần ẩn chứa sức mạnh của Phượng huyết và Kỳ Lân huyết, có thể khắc chế nhiều thứ quỷ dị.

Làm xong những việc này, Tô Thần mới cùng Chá Cô Tiếu đi vào.

Ngay giây tiếp theo, những sợi tơ kỳ quái đó liền quấn về phía Tô Thần và Chá Cô Tiếu.

Loại tơ trong suốt này rất khó phát hiện.

Ngay cả Tô Thần cũng suýt nữa không nhận ra.

May mà Hắc kim cổ đao trong tay hắn chỉ khẽ vung một cái, sợi tơ trong suốt liền đứt.

Sau đó Tô Thần lại lập tức chém đứt những sợi tơ đang quấn quanh người Chá Cô Tiếu. "Đây rốt cuộc là thứ gì?" Chá Cô Tiếu kinh ngạc nói.

Hắn đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ, trải qua không biết bao nhiêu nguy hiểm lớn nhỏ.

Nhưng những nguy hiểm đó đa phần đều có điềm báo trước.

Bị tấn công mà không có bất kỳ manh mối nào như hôm nay, đây là lần đầu tiên hắn gặp phải. "Cẩn thận một chút!" Tô Thần nhắc nhở, sau đó cùng Chá Cô Tiếu cẩn thận bước vào vị trí cuối cùng của khoang thuyền.

Chỉ thấy trong khoang đáy có mấy bộ xương khô.

Bên cạnh những bộ xương khô đó còn có một bức tượng gỗ điêu khắc kỳ dị.

Xem ra nguồn gốc tai họa chính là ở đây!

Linh Ngọc, Cổ Trần, Nguyễn Sơn và Trần Ngọc Lâu bị những sợi tơ trong suốt khống chế, bắt đầu tấn công hai người.

Cùng lúc đó, những sợi tơ tỏa ra từ bức tượng gỗ cũng đang tìm cơ hội khống chế Tô Thần và Chá Cô Tiếu. "Tôi dụ bọn họ, Tô tộc trưởng, ngài đi diệt bức tượng kia đi." Chá Cô Tiếu một mình đối mặt với bốn người.

Còn Tô Thần thì vài bước nhảy đã xuất hiện ngay trước mặt bức tượng gỗ.

Bức tượng gỗ kia dường như cũng cảm nhận được nguy hiểm, điều khiển vô số sợi tơ trong suốt cuốn về phía Tô Thần.

Chá Cô Tiếu thì lại nhẹ nhõm đi không ít.

Nhưng đối mặt với những người quen thuộc này, hắn cũng không thể xuống tay độc ác, chỉ có thể vừa đánh vừa lui. "Chém!" Tô Thần không hề kiêng dè nhiều như vậy, trực tiếp chém xuống một đao.

Sức mạnh khổng lồ chém nát bức tượng gỗ.

Kèm theo đó, một khối vật thể kỳ lạ bên dưới bức tượng cũng bị Tô Thần chém thành hai nửa.

Sau khi vật thể kỳ quái này chết đi, những sợi tơ trong suốt khống chế Trần Ngọc Lâu, Nguyễn Sơn và những người khác cũng hoàn toàn biến mất. "Cái quái gì vậy?" Trần Ngọc Lâu mắng một tiếng.

Vừa rồi ông ta bị hạ gục mà không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Trần Ngọc Lâu giơ đèn pin lên, rọi vào thứ trước mắt.

Đó là một thứ trông như khúc gỗ mục.

Lúc này nó vẫn đang nhảy lên, nhưng xem ra sinh mệnh của nó đã cực kỳ yếu ớt, chỉ còn thoi thóp. "Đây là Hải thực hoa!" Nguyễn Sơn giải thích, "Thứ này chuyên ăn thịt thối rữa." "Thông qua việc điều khiển xương cốt của động vật để kiếm ăn." "Phải tiêu diệt nó càng nhanh càng tốt, nếu không nhát chém vừa rồi của Tô lão bản chém nó thành hai nửa, sau đó hai nửa này lại sẽ biến thành hai cá thể sống độc lập!" "Sinh sản phân liệt sao?

Thứ này cũng khó đối phó quá rồi," Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi.

Hầu hết các sinh vật, dù hung hiểm đến đâu, cũng đều sợ lửa.

Trần Ngọc Lâu trực tiếp đốt lửa dưới đáy khoang thuyền, dùng

lửa lớn thiêu chết Hải thực hoa. ...

Một cơn nguy hiểm nữa lại qua đi.

Mọi người quay trở lại boong tàu, dùng thuyền cứu sinh rời khỏi vùng phế tích này.

Phía sau họ là ngọn lửa hừng hực.

Cứ như vậy, mọi người lại đi thêm vài canh giờ, đến một nơi khác.

Trước mắt là một con tàu đắm khổng lồ.

Con tàu này có lẽ đã chìm được vài năm, thân tàu trông còn khá mới. "Trên thuyền này có lẽ có chút vật tư, mọi người lên xem thử đi," Tô Thần nói.

Con thuyền quỷ vừa rồi bị phá hủy, phần lớn vật tư trên người họ đều rơi mất.

Tô Thần tuy có không gian hệ thống, nhưng hắn rất ít khi để lộ trước mặt người ngoài. "Tôi đi cùng anh!" "Còn có tôi!" Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Cổ Trần đều muốn đi theo. "Vậy bốn người chúng ta lên, Tô Hổ, Tiểu Thiên, mấy đứa bảo vệ những người còn lại." Nói xong, Tô Thần cùng những người khác leo lên con tàu đắm.

Con tàu đắm này rất lớn, đủ sức chứa vài trăm thậm chí cả ngàn người.

Chỉ không biết vì sao, người trên thuyền đều biến mất không thấy tăm hơi. "Con tàu đắm này xem ra là của quốc gia bên kia đại dương," Trần Ngọc Lâu phân tích, "Quốc gia này rất hùng mạnh, tuy không bằng quốc gia mặt trời không lặn, nhưng mấy năm nay thế phát triển rất mạnh mẽ!" "Cho nên trên thuyền chắc chắn có không ít đồ tốt, mọi người chú ý một chút." Thế là mọi người men theo con tàu, chia thành từng cặp hai người bắt đầu tìm kiếm.

Không lâu sau, Tô Thần và Cổ Trần cùng nhau đến một kho hàng.

Nơi này phủ đầy bụi bặm.

Lau sạch lớp bụi, mới thấy trên những kệ hàng này lại là đủ loại đồ hộp.

Chương 218

"Lần này thì có đồ ăn rồi!" Tô Thần cười nói.

Những đồ hộp này có ngô, thịt bò, còn có cả thịt cá.

Đồ hộp về cơ bản đều đã qua khử trùng ở nhiệt độ cao, hơn nữa độ kín rất tốt, cực kỳ khó hỏng.

Phần lớn đồ hộp đều ở trong môi trường vô trùng, cho dù qua mấy chục năm vẫn có thể ăn được.

Đương nhiên, đó chỉ là trên lý thuyết.

Trong tình huống thực tế mà bảo bạn ăn đồ hộp mấy chục năm trước, e là bạn cũng ghê tởm không chịu ăn.

Đồ hộp ở đây thời gian bảo quản chắc không quá hai năm, vẫn có thể ăn được.

Đúng lúc này, ánh mắt của Cổ Trần bị một cái bình đặc biệt thu hút.

Anh ta từ từ nhặt cái bình lên.

Giây tiếp theo, một vật thể kỳ quái lao về phía Cổ Trần.

Tô Thần sớm đã chú ý đến cảnh này.

Hắn vung đao lên rồi hạ xuống, nhanh chóng chém vật thể kỳ quái kia thành hai nửa.

Đợi vật thể đó rơi xuống đất, Tô Thần mới thấy đó lại là một con bạch tuộc.

Cổ Trần vỗ vỗ ngực, "Suýt nữa dọa chết tôi!" Động tĩnh vừa rồi quá nhanh, ngay cả anh ta cũng không kịp phản ứng.

Lúc này, trong khoang thuyền, vô số con bạch tuộc chen chúc tràn vào.

Những con bạch tuộc đó có kích thước lớn nhỏ không đều, nhưng sức tấn công lại vô cùng mạnh mẽ.

Ngay cả Tô Thần cũng cảm thấy có chút tê dại da đầu. "Đi!" Hai người tìm đường bỏ chạy.

Không lâu sau, Tô Thần và Cổ Trần gặp Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu trong một hành lang.

Rõ ràng, hai người họ cũng bị lũ bạch tuộc truy đuổi khắp nơi.

Sau khi hội họp, họ đổi sang một hành lang khác.

Cuối hành lang này là một cánh cửa sắt đã khóa.

Tô Thần chém một đao, ổ khóa lập tức gãy đôi.

Sau đó, Tô Thần và Chá Cô Tiếu cùng những người khác xông vào trong phòng, tiện tay đóng cửa lại. "Phù!" Trần Ngọc Lâu thở phào một hơi, "Lũ bạch tuộc này cũng tà môn quá rồi, cảm giác như phát điên vậy." "Trong biển sâu, chuyện kỳ lạ quá nhiều rồi, chúng ta thường xuyên tiếp xúc với những thứ trong biển, nhưng vẫn có rất nhiều điều thuộc về bí ẩn chưa được giải đáp," Cổ Trần nói. "Không sai, chúng ta vẫn phải cẩn thận.

Nhất là ở đây!" Tô Thần nói.

Nơi họ đang ở là vị trí trung tâm của vùng biển san hô xoắn ốc.

Hàng ngàn năm qua, nơi này hiếm có người đặt chân đến.

Không biết đã xuất hiện bao nhiêu thứ đáng sợ.

Tô Thần quan sát xung quanh, không ngờ đây lại là một kho quân hỏa.

Trang bị của Tô Gia Thôn hiện nay còn lợi hại hơn ở đây rất nhiều.

Nhưng lần này đến Nam Hải Quy Khư, họ không mang theo quá nhiều trang bị. "Súng đều còn nguyên vẹn, có thể sử dụng trực tiếp, đạn dược dự trữ cũng không ít," Chá Cô Tiếu kiểm tra qua một lượt giá súng rồi từ từ nói. "Mang thêm một ít súng và đạn ra ngoài đi." Tô Thần suy nghĩ.

Nếu lũ bạch tuộc bên ngoài lại phát điên, có những khẩu súng này cũng có thể ngăn cản được một lúc.

Mọi người lập tức bắt đầu sắp xếp lại những trang bị trên giá súng. "Tô lão bản!" Cổ Trần gọi Tô Thần lại, chỉ vào một cái tủ.

Chỉ thấy trong tủ lại có một viên bảo thạch màu xanh lam! "Phía sau tủ này chắc chắn có một lớp ngăn!" Tô Thần lập tức tháo dỡ cái tủ.

Giây lát sau, Tô Thần liền thấy lớp ngăn đó dường như cất giấu một bộ quần áo lấp lánh ánh vàng! "Phỉ thúy bảo y?" Tô Thần nhận ra lai lịch của món bảo vật này.

Theo truyền thuyết, đây là y phục dùng để cúng dường Kim Phật trong chùa miếu.

Chỉ có cao tăng đắc đạo mới có tư cách mặc cho Kim Phật.

Đây chính là một trong những bảo vật hàng đầu!

Trên Phỉ thúy bảo y có nạm hàng trăm viên châu báu.

Mỗi viên châu báu này nếu lấy ra riêng lẻ đều là bảo vật.

Ngoài ra, bên cạnh Phỉ thúy bảo y còn có một chiếc hộp gỗ.

Mở ra bên trong có một chiếc gương. "Tần Vương Chiếu Cốt Kính!" Tô Thần lại nhận ra chiếc gương.

Tương truyền chiếc gương này có thể soi thấy kinh mạch xương cốt trong cơ thể người.

Thời Tần Hán, phần lớn người đời cho rằng gương đồng có thể trấn áp cương thi.

Gương đồng là đại diện cho "chính".

Hơn nữa gương đồng đại diện cho dương, có thể khắc chế âm tà.

Chiếc gương đồng này trong lịch sử bỗng nhiên xuất hiện, rồi lại bỗng nhiên biến mất không tăm tích. "Không ngờ món bảo vật này lại ở đây!" Trần Ngọc Lâu nói, "Tôi từng nghe nói về chiếc gương báu này.

Con tàu này là của bọn Tây dương, xem ra chúng đã tìm được bảo vật từ đất Cửu Châu, sau đó muốn mang về nước của chúng!" Một lượng lớn bảo vật của đất Cửu Châu đã bị thất lạc ra nước ngoài.

Không có cách nào, mấy chục năm nay luôn là thời kỳ hỗn loạn.

Quân phiệt hỗn chiến, bách tính ly tán.

Nhiều lúc những quân phiệt đó còn phải dựa vào thế lực nước ngoài, thậm chí tự mình thu gom bảo vật dâng cho bọn Tây dương.

Mọi người gom sạch toàn bộ bảo vật ở đây. "Ầm!" Đúng lúc này, một tiếng va chạm trầm đục vang lên bên tai mọi người.

Chỉ thấy vách thuyền vốn cứng rắn lại bị lõm vào một cái hố khổng lồ!

Chỉ nhìn cái hố này cũng biết con quái vật bên ngoài tuyệt đối là một kẻ to xác!

Không gian ở đây quá nhỏ!

Chương 219

Mọi người nhanh chóng rút lui qua một hành lang khác.

Và ngay khi mọi người chạy đến một không gian tương đối an toàn, con quái vật kia lại đuổi theo!

Nó đâm thủng vách thuyền, xuất hiện trước mặt mọi người.

Đó lại là một con bạch tuộc khổng lồ cao mấy chục mét, có tám xúc tu thô kệch!

Thật là quá mức vô lý!

Ngay sau đó, con bạch tuộc liền lao vào tấn công mọi người.

Thân hình nó tuy lớn, nhưng xúc tu lại cực kỳ linh hoạt.

Chỉ cần một xúc tu quất tới, Cổ Trần và Trần Ngọc Lâu đã bị hất văng ra ngoài. "Quy tắc cũ!" Tô Thần và Chá Cô Tiếu liếc nhìn nhau.

Chá Cô Tiếu thu hút sự chú ý của con bạch tuộc khổng lồ, còn Tô Thần thì đến phía sau nó.

Ai ngờ con bạch tuộc kia lại cực kỳ nhanh nhẹn, một xúc tu dài lập tức quấn quanh eo Tô Thần!

Lực siết khổng lồ khiến Tô Thần có chút không thở nổi!

Tô Thần vung đao lên rồi hạ xuống, Hắc kim cổ đao lập tức chặt đứt xúc tu của con bạch tuộc.

Sau đó, Tô Thần đáp xuống mặt đất.

Con bạch tuộc khổng lồ đau đớn không thôi, vậy mà lại bỏ qua Chá Cô Tiếu, tất cả xúc tu đều tấn công về phía Tô Thần.

Chỉ có điều tốc độ của Tô Thần còn nhanh hơn!

Hắc kim cổ đao trong tay hắn chém tới chém lui.

Ước chừng vài phút sau, tất cả xúc tu của con bạch tuộc khổng lồ đều bị chặt đứt!

Tô Thần đứng trước mặt con bạch tuộc đã cụt hết xúc tu.

Hắn lại chém xuống một đao nữa.

Con bạch tuộc khổng lồ cuối cùng cũng bỏ mạng! "Mạnh quá!" Trần Ngọc Lâu ho ra hai ngụm máu.

Vừa rồi bị xúc tu bạch tuộc va phải một cái, ông ta đã bị nội thương.

Sau khi con bạch tuộc khổng lồ chết, những con bạch tuộc nhỏ lại một lần nữa tràn về phía mọi người. "Đi thôi, đừng ở lại đây nữa!" Tô Thần dặn dò.

Tuy những con bạch tuộc nhỏ này không có uy hiếp lớn, nhưng không chịu nổi số lượng của chúng quá đông.

Giết từng con một, không biết phải giết đến bao giờ.

Tô Thần sớm muộn gì cũng sẽ kiệt sức!

Hơn nữa lần này Tô Thần đã lấy được Tần Vương Chiếu Cốt Kính, cũng xem như đã đạt được mục tiêu!

Mọi người nhanh chóng rút lui, quay trở lại thuyền cứu sinh. "Mau đi thôi!" Lũ bạch tuộc lại xông tới.

Tô Thần bảo mọi người mau chóng rời đi. ...

Trên mặt biển, hai chiếc thuyền cứu sinh nhanh chóng chèo về phía xa. "Bộp!" Đúng lúc này, một con bạch tuộc có tốc độ cực nhanh, vậy mà lại từ dưới nước lao lên, vồ lấy Nguyễn Sơn.

Giây tiếp theo, Nguyễn Sơn đứng không vững, ngã xuống nước.

"Sư phụ!" Cổ Trần nhanh chóng nhảy xuống nước.

Chỉ tiếc là, ngay khoảnh khắc Nguyễn Sơn rơi xuống nước, ông đã bị vô số con bạch tuộc bao vây.

Cho dù Tô Thần theo sát ngay sau đó nhảy xuống, cũng đã có phần muộn.

Vô số con bạch tuộc bao vây Nguyễn Sơn.

Cổ Trần đâm về phía lũ bạch tuộc hơn mười nhát dao, nhưng đều không có tác dụng.

Nguyễn Sơn e là sắp chết rồi!

Tô Thần thấy vậy, vội vàng lấy ra nội đan giao long.

Con giao long bị chém giết ở Hoàng Hà lần trước, nội đan đã bị Tô Thần hấp thụ.

Viên nội đan này là viên mới lấy ra sau khi chém giết con giao long ở vùng biển san hô xoắn ốc.

Cảm giác áp bức đến từ sinh mệnh cao cấp khiến lũ bạch tuộc lũ lượt bỏ chạy.

Mà Nguyễn Sơn đang ở trong vòng vây của bạch tuộc đã thoi thóp.

Dưới sự giúp đỡ của Tô Thần, Nguyễn Sơn được đưa trở lại thuyền cứu sinh.

Nguyễn Sơn nhìn chằm chằm vào Cổ Trần và Linh Ngọc, sau đó lại nhìn về phía Tô Thần.

Trước khi chết, ông nắm lấy tay Cổ Trần, nói với Tô Thần: "Tô lão bản, hai đứa đệ tử này của tôi... tôi... tôi muốn giao cho anh, phiền anh chăm sóc chúng nó!" Nguyễn Sơn muốn nói rất nhiều điều.

Hai đứa đệ tử này của ông tuy đã hai ba mươi tuổi, nhưng vẫn

luôn lớn lên dưới sự che chở của Nguyễn Sơn.

Đối với sự đời hiểu biết quá ít.

Nay ông chết rồi, không còn cách nào che chở cho Cổ Trần và Linh Ngọc nữa!

Tiếc là những lời này đều không còn thời gian để nói!

Nguyễn Sơn ngã xuống thuyền cứu sinh, hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc này trên thuyền cứu sinh bao trùm một bầu không khí bi thương, nói thật, chung sống lâu như vậy, Nguyễn Sơn con người này cũng không tệ.

Nhưng ông ấy ra đi quá đột ngột!

Tô Thần nhìn về phía Cổ Trần và Linh Ngọc, "Lời sư phụ các cậu nói, tin rằng hai người cũng đã nghe thấy!" "Tuổi tác các cậu cũng không còn nhỏ, lời sư phụ các cậu nói chưa chắc đã phải tuân theo!" "Tôi cho các cậu hai lựa chọn, một là sau khi ra khỏi đây, đi theo tôi!" "Hai là sau khi ra ngoài, bảo vật sẽ chia cho các cậu một phần, hoặc tôi cho các cậu một khoản tiền, các cậu có thể tự mình lựa chọn sống cuộc sống của riêng mình!" Theo tiếng nói của Tô Thần hạ xuống, Cổ Trần và Linh Ngọc liếc nhìn nhau.

Ngay sau đó Cổ Trần nói: "Tô lão bản, chúng tôi nghe lời sư phụ!

Nhưng tôi có một điều kiện, có thể để sư phụ tôi được mồ yên mả đẹp không!" "Mang ra ngoài để mồ yên mả đẹp sao?

Không thể được!" Tô Thần lắc đầu, "Tiếp theo sẽ phải đối mặt với rất nhiều nguy hiểm, mang theo một thi thể không chỉ làm liên lụy các cậu, mà còn làm liên lụy chúng tôi!" "Vậy thì chôn cất ở đây đi!" Cổ Trần nhìn quanh bốn phía, phát hiện nơi này toàn là nước.

Muốn chôn cất, e là chuyện viển vông.

Ngay lúc anh ta đang trầm tư, mặt nước lại một lần nữa có dị động.

Chương 220

Nơi này xuất hiện một xoáy nước, chỉ là không lớn bằng xoáy nước trên mặt biển lúc trước mà thôi.

Lực kéo khổng lồ lập tức khiến hai chiếc thuyền cứu sinh rơi xuống.

Không lâu sau, mọi người mới phát hiện họ đã đến đáy biển thật sự.

Chỉ là muốn chôn cất ở đây, vẫn có chút khó khăn. "Thật ra cũng không cần phải câu nệ chuyện chôn cất!" Tô Thần nhìn quanh bốn phía, "Nơi này chính là một huyệt phong thủy tốt!" Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía một vỏ trai.

Con trai đó đã chết từ rất lâu, nhưng thân hình nó rất lớn.

Đặt Nguyễn Sơn vào trong đó thừa sức! "Cứ chôn ở đây đi!" Tô Thần đề nghị. "Mọi việc đều nghe theo ngài!" Cổ Trần gật đầu.

Anh ta tin rằng Tô Thần sẽ không lừa mình trong chuyện này. "Nơi này là thần tiên huyệt, không biết là nơi bao nhiêu đại sư phong thủy hằng ao ước!" Tô Thần nói, "Sư phụ cậu được chôn ở đây, tuyệt đối là lời to rồi!" Tô Thần không hề khoác lác.

Phong thủy nơi này, thế gian khó tìm!

Sau khi mở vỏ trai ra, Cổ Trần và Linh Ngọc đặt thi thể của Nguyễn Sơn vào trong.

Sau đó lại đậy vỏ trai lại!

Lúc này, Cổ Trần và Linh Ngọc cũng đã trở thành người của Tô Gia Thôn. "【Đinh!

Chúc mừng túc chủ chiêu mộ thành công thành viên ngoài biên chế Cổ Trần, Linh Ngọc!】" "【Tiến độ cấp bậc gia tộc +40%!】" "【Đinh, chúc mừng gia tộc của túc chủ bước vào cấp 4, thưởng cho túc chủ một rương báu gia tộc, mời túc chủ chú ý kiểm tra!】" Cấp bậc gia tộc cuối cùng cũng đạt đến cấp 4.

Tô Thần không nhịn được mở bảng hệ thống ra. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (18/860)】 【Cấp bậc gia tộc: Cấp 4, tiến độ 12/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 38 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】 【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 3900 mẫu, Đại dương 67809 khối, Phát Khâu Ấn một chiếc】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi xua tan!)】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (đang có hiệu lực)】 【Bảo vật trấn tộc: Quy tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị hưởng hoàn (mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất

tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích ruộng tộc +100%), Pháp gia đồng kính (đang có hiệu lực, thu ích ruộng tộc +200%, soi chiếu thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát trọng bảo hàm (đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ hoàng kim: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Nam Hải Quy Khư, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một rương báu hoàng kim】.

Bảng hệ thống lại một lần nữa thay đổi.

Đầu tiên là thăng lên gia tộc cấp bốn, tử khí đông lai, quý không thể tả!

Tô gia hiện nay đã là đại gia tộc hàng đầu ở thành Trường Sa, trong nước những thành phố lớn như Trường Sa không quá hai mươi.

Các đại gia tộc ở Kinh thành và Ma thành thì nhiều hơn một chút, nhưng dù vậy, Tô gia cũng tuyệt đối có thể xếp vào top một trăm!

Đương nhiên, Tô Gia Thôn trước giờ không thích phô trương.

Vì vậy đa số mọi người vẫn không rõ thực lực của Tô Gia Thôn.

Ngoài ra, tiến độ gia tộc của hệ thống đã có thay đổi, tiến độ gia tộc vốn là một trăm điểm có thể thăng một cấp, bây giờ biến thành hai trăm điểm mới có thể thăng cấp.

E là khi thăng lên cấp năm, độ khó sẽ lại tăng thêm nữa.

Nhưng may là Tô Gia Thôn hiện nay nhân khẩu ngày càng đông, chắc hẳn đạt được gia tộc cấp năm cũng không khó.

Nghĩ đến đây, Tô Thần yên tâm hơn một chút.

Còn về rương báu gia tộc, vẫn là đợi lúc ra ngoài rồi hãy mở.

Hoàn thành nhiệm vụ Nam Hải Quy Khư, còn có một rương báu hoàng kim.

Đến lúc đó hai cái rương mở cùng lúc! "Nơi này lại là tình huống gì?" Dịch Tiêu có chút không hiểu.

Anh ta quanh năm hoạt động ở lưu vực Tam Giang, hiếm khi tiếp xúc với biển lớn.

Chuyến đi này cũng xem như đã mở mang tầm mắt.

Chỉ thấy trước mắt có một cây gỗ đen khổng lồ thẳng tắp lên trời.

Trên cây gỗ đen còn buộc hàng trăm sợi xích sắt!

Đây rõ ràng là di tích nhân tạo.

Phải biết rằng nơi này là đáy biển, rốt cuộc thế lực nào có sức mạnh to lớn như vậy, lại có thể xây dựng nên một công trình khổng lồ như thế ở đáy biển!

Quả thực có chút không thể tưởng tượng nổi!

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác cũng kinh ngạc đến mức không ngậm được miệng.

Lần này đến Nam Hải Quy Khư, quá nhiều thứ đã lật đổ trí tưởng tượng của họ. "Đây là di chỉ của Hận Thiên nhất tộc!" Tô Thần nói, "Nhưng các vị đoán sai rồi, di chỉ này không phải được xây dựng dưới đáy biển, mà là bị chìm xuống đáy biển!" Tô Thần nhìn về phía những bức tường xung quanh.

Những thứ đó không gì không chứng minh, nơi này hàng ngàn năm trước vốn là đất liền, sau đó bị nước biển xâm thực!

Sau đó, Tô Thần nhìn về phía Cổ Trần, "Nếu tôi không đoán sai, cậu chính là hậu duệ của Hận Thiên nhất tộc!" "Có lẽ chính cậu cũng không chú ý, lúc ở dưới nước, cậu lợi hại hơn những người khác rất nhiều." "Hơn nữa khi ở trong nước, phần xương sống lưng của cậu sẽ đột nhiên xuất hiện thứ giống như vây cá, hỗ trợ cậu hành động trong nước!" "Ở đất Cửu Châu, có bản lĩnh như cậu, chỉ có Tam Giang Thủy Tiêu!" Sự khác biệt duy nhất là, Tam Giang Thủy Tiêu dựa vào thủy trung lục nghệ.

Họ giỏi sử dụng kỹ xảo hơn.

Mượn lực đánh lực, biến sức mạnh của nước thành sức mạnh của mình.

Còn Hận Thiên nhất tộc, ví dụ như Cổ Trần, phần nhiều vẫn là bản lĩnh bẩm sinh.

Họ giống như cá tự do bơi lội trong nước.

Tam Giang Thủy Tiêu thì mô phỏng các sinh vật trong nước.

Sự khác biệt giữa hai bên là rất lớn.

Chỉ có điều sau khi Hận Thiên nhất tộc bị diệt vong, truyền thừa của họ gần như đã bị cắt đứt.

Còn truyền thừa của Tam Giang Thủy Tiêu vẫn còn.

Cho nên trong tình huống hiện tại, Tam Giang Thủy Tiêu, đặc biệt là những Thủy Tiêu mạnh mẽ như Tô Thần và Dịch Tiêu, thực lực trong nước là vượt qua Cổ Trần.

Nhưng nếu Cổ Trần có được toàn bộ truyền thừa của Hận Thiên nhất tộc, ở trong nước ai mạnh ai yếu còn thật sự khó nói.

Đương nhiên, anh ta dù có mạnh đến đâu, cũng không có nhiều khả năng so sánh với Tô Thần.

Truyền thừa trên người Tô Thần không chỉ có của Thủy Tiêu nhất tộc, mà còn có sức mạnh gần gấp hai mươi lần người thường.

Thêm vào đó là thần binh lợi khí Hắc kim cổ đao.

E là thành viên của Hận Thiên nhất tộc thời kỳ đỉnh cao cũng không phải là đối thủ của Tô Thần. "Cậu vén áo sau lưng lên đi!" Tô Thần nói.

Chương 221

Cổ Trần ngẩn ra, sau đó làm theo lời Tô Thần.

Trong lòng anh ta biết rõ, sau lưng mình có một hình vẽ cổ xưa.

Nhưng hình vẽ này rốt cuộc có ý nghĩa gì, Cổ Trần vẫn chưa rõ.

Mọi người vây lại, cẩn thận quan sát lưng của Cổ Trần. "Trên lưng của Cổ Trần tiểu huynh đệ cũng có một cây cột, chẳng lẽ tương ứng với cây cột này sao?" Ánh mắt Trần Ngọc Lâu không ngừng chuyển đổi giữa lưng của Cổ Trần và cây gỗ khổng lồ trước mắt. "Không sai!

Đây chính là Kiến Mộc trong truyền thuyết!" Tô Thần nói.

Chỉ thấy trên Kiến Mộc này có đầy những mũi tên đá, có thể là đồ đằng mà Hận Thiên nhất tộc dùng để bắn mặt trời. "Di chỉ của Hận Thiên nhất tộc có lẽ chính là ở đây." Ánh mắt Tô Thần rơi vào một cái lỗ hổng trên Kiến Mộc. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, anh lên đó xem thử đi," Tô Thần dặn dò.

Chá Cô Tiếu lợi dụng Toản Thiên Toa, vài bước nhảy đã xuất hiện trên cái lỗ hổng đó.

Hắn từ trên cao hét xuống: "Tô tộc trưởng, ở đây có một cánh cửa, tôi vào trong xem thử." "Chú ý an toàn!" Tô Thần dặn một câu.

Sau đó Chá Cô Tiếu đẩy cửa đi vào.

Giây lát sau, hắn phát hiện bên trong Kiến Mộc lại là rỗng, hơn nữa trên vách gỗ bên trong Kiến Mộc lại được xây dựng một con đường dốc xoắn ốc đi lên.

Sau đó, Chá Cô Tiếu đến đáy của Kiến Mộc, hắn phát hiện ở đây có một vật phẩm bằng đồng xanh kỳ quái, trên đó khắc rất nhiều hoa

văn kỳ lạ.

Sau khi ghi nhớ những hoa văn này, Chá Cô Tiếu từ trong Kiến Mộc đi ra.

Hắn đem mọi chuyện bên trong kể hết cho Tô Thần. "Đó là hệ thống lên mặt trăng của Hận Thiên nhất tộc," Tô Thần nói, "Chỉ cần mở cơ quan đặc biệt, là có thể khởi động Kiến Mộc bay lên trời, có lẽ chúng ta cũng sẽ có cách rời khỏi đây." Con thuyền quỷ mà mọi người đi vào đã bị phá hủy.

Thuyền cứu sinh cũng đã hỏng.

Muốn ra ngoài e là cũng chỉ có thể dựa vào Kiến Mộc. "Mọi người đừng vội, hãy nghỉ ngơi chỉnh đốn một phen," Tô Thần nói, "Đợi sau khi nghỉ ngơi xong chúng ta hãy bắt đầu hành động." Tô Thần dặn dò.

Trong khoảng thời gian này, thần kinh của mọi người luôn căng thẳng cao độ.

Những chuyện đã trải qua thực sự quá nhiều.

Tô Thần còn lấy đồ hộp từ trong khoang thuyền ra, phát cho mọi người.

Mọi người ngồi trên mặt đất từng nhóm hai, ba người, ăn đồ hộp, nói chuyện phiếm với nhau.

Đúng lúc này, đột nhiên một tiếng hét chói tai thu hút sự chú ý của mọi người.

Chỉ thấy Linh Ngọc từ cách đó không xa hét lên rồi chạy tới.

Nàng vốn là đi đến chỗ không xa, tìm một nơi khuất người để đi vệ sinh.

Không ngờ trên đường đi vệ sinh, lại đột nhiên nhìn thấy một cảnh tượng khiến nàng kinh hãi. "Chuyện gì vậy?" Chá Cô Tiếu và Trần

Ngọc Lâu là người đầu tiên xông qua.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào gốc một cây đại thụ đã hóa đá.

Chỉ thấy ở đó lại ẩn giấu một bộ xương khô.

Xem ra là của một người phụ nữ, đang nằm ở đó.

Bụng của bà ta dường như đã bị mổ ra. "Tô lão bản, đây lại là tình huống gì?" Linh Ngọc cẩn thận hỏi. "Thuốc dẫn trường sinh!" Tô Thần từ từ nói, "Hàng ngàn năm trước, có người cho phụ nữ mang thai uống thuốc, đợi đến khi thai nhi dị dạng chết đi, sẽ lấy nó ra từ trong bụng của người mẹ." "Đợi đến khi thai nhi khô lại, có thể dùng nó làm thuốc dẫn cho thuốc trường sinh bất lão." "Tình huống này ở thời kỳ đó rất phổ biến, những phương pháp còn tàn nhẫn hơn thế này cũng không thiếu." "Xét cho cùng, đều là vì trường sinh, nhưng cách làm của họ quá đáng sợ." Loại thai nhi dị dạng này còn có tên là Thực thiên, toàn thân đều toát ra một luồng tà khí chết chóc. "Hay là đốt đi, tôi thấy đứa trẻ này thật đáng thương," Linh Ngọc nói. "Khoan đã, nếu những Thực thiên này xuất hiện gần Kiến Mộc, nói không chừng còn có tác dụng," Tô Thần nói, "Đợi chúng ta ra ngoài rồi hãy thiêu hủy hỏa táng chúng." Nghe lời Tô Thần, mọi người đều gật đầu đồng ý.

Số lượng Thực thiên ở đây ít nhất cũng có mấy chục bộ, đều đã trở thành xương khô.

Tô Thần cẩn thận quan sát những Thực thiên này, phát hiện cách bố trí của chúng rất đặc biệt.

Giống như là để bảo vệ Kiến Mộc ở trung tâm nhất. "Đây chỉ là một phần của Kiến Mộc, muốn khởi động chúng, e là còn phải xuống nước," Tô Thần nói, "Lát nữa Cổ Trần, Dịch Tiêu, còn có Tô Hổ và tôi sẽ đi một chuyến." "Những người còn lại ở trên bờ cảnh giới." Tô Thần nhắc nhở một câu.

Sau khi ăn xong đồ hộp, hắn liền bắt đầu xuống nước.

Tô Hổ hiện nay đã lờ mờ đạt đến tiêu chuẩn của một Thủy Tiêu, thực lực trong nước không hề thua kém.

Còn Dịch Tiêu và Cổ Trần thì càng không cần phải nói nhiều.

Bốn người cùng nhau xuống nước, thẳng đến đáy của Kiến Mộc.

Cũng chính lúc này, mấy người mới thấy dưới nước có mấy trăm đến cả ngàn cây cột đá.

Trong những cây cột đá đó có rất nhiều lỗ hổng.

Mỗi lỗ hổng đều rất lớn, có thể cho một người chui vào.

Tô Hổ có chút tò mò, ghé sát vào một lỗ hổng nhìn vào.

Vừa nhìn một cái, Tô Hổ lập tức bị dọa cho giật nảy mình.

Trong những lỗ hổng này lại đang ngủ say một loại sinh vật kỳ quái, hình dáng của những sinh vật này gần giống như con người.

Mỹ nhân ngư?

Tô Hổ có chút kinh ngạc.

Hắn vẫn luôn cho rằng đây là sinh vật chỉ có trong truyền thuyết.

Ngay lúc Tô Hổ dừng lại quan sát, Tô Thần kéo tay hắn, ra hiệu mau đi.

Loại sinh vật này tên là Giao nhân, khác biệt rất lớn với mỹ nhân ngư.

Trong «Sưu Thần Ký» có ghi chép: "Ngoài biển Nam có Giao nhân, sống dưới nước như cá, không bỏ nghề dệt cửi.

Mắt chúng khóc ra châu ngọc." Chúng có thân người đuôi cá, trên người phủ đầy lớp vảy cứng rắn.

Loại sinh vật này cũng cực kỳ tàn bạo.

Mọi người nhanh chóng bơi về phía xa, mà con Giao nhân kia vậy mà đã tỉnh lại.

Nó đột ngột mở mắt, phát hiện ra mấy người trước mặt.

Một tiếng hét chói tai vang vọng khắp đáy nước.

Giây lát sau, vô số Giao nhân sống lại.

Hóa ra trong những cái hốc lớn nhỏ dưới đáy nước này ẩn giấu cả ngàn con Giao nhân lớn nhỏ.

Chương 222

Trong chốc lát, đám Giao nhân không sợ chết mà lao về phía Tô Thần và những người khác.

Cổ Trần hai tay cầm loan đao nghênh chiến, Tô Thần cũng rút ra Hắc kim cổ đao.

Tốc độ của đám Giao nhân này cực nhanh, bất kể là về số lượng hay chất lượng, chúng đều chiếm ưu thế rất lớn.

Đám Giao nhân này quá khó đối phó!

Tô Thần tung một chưởng, Phiên Giang Chưởng là loại chưởng pháp uy lực cực lớn, cuộn theo dòng nước, nháy mắt đánh bay mấy chục con Giao nhân.

Mà trên lưng Cổ Trần cũng mọc ra vây cá.

Tốc độ và sức mạnh của hắn đồng thời tăng mạnh.

Dịch Tiêu cũng đã học Thủy Tiêu Lục Nghệ, tuy không bằng Tô Thần, nhưng thực lực của hắn vẫn cường hãn.

Quấn đấu liên tục hơn mười phút, không thể kéo dài thêm được nữa!

Đúng lúc này, trong quá trình Tô Hổ chiến đấu với Giao nhân, Thực thiên trong ba lô của hắn đột nhiên rơi ra.

Trong nháy mắt, khí tức âm tà trên người Thực thiên quét ra bốn phía.

Ngay cả nước biển xung quanh cũng trở nên lạnh lẽo thấu xương.

Đám tiện nhân kia sau khi cảm nhận được khí tức âm tà này, liền lùi lại rồi rời khỏi nơi đây. "Thực thiên này vẫn luôn ở ngoại vi Kiến

Mộc, hẳn là dùng để ngăn chặn đám Giao nhân này!" Tô Hổ thầm nghĩ. … Thoát khỏi đám Giao nhân, Tô Thần và những người khác đi về phía đáy Kiến Mộc.

Nơi này là một không gian rộng lớn, bên trong dường như bị vật phẩm đặc thù ảnh hưởng nên đã sinh ra ảo ảnh!

Ở vị trí trung tâm của phòng cơ quan, lại có một bàn cờ Lục Nhâm chiêm bốc!

Xung quanh bàn cờ là mười hai pho tượng thần mặt mày dữ tợn!

Bố cục trên bàn cờ còn có liên quan nhất định đến Bắc Đẩu Thất Tinh.

Phương pháp phá giải vẫn còn ở trên đó.

Tô Thần dẫn mọi người nhanh chóng rời đi, quay lại gần Kiến Mộc. "Thế nào rồi?

Tô tộc trưởng?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Vừa rồi ở dưới gặp phải Giao nhân, làm lỡ thời gian!" Tô Thần nói, "Nhưng tình hình bên dưới chúng tôi đã thăm dò rõ ràng rồi!" "Lúc nãy tôi tìm thấy cái này ở bên trong!" Chá Cô Tiếu lấy ra một bàn cờ Thiên Địa khác.

Trên bàn cờ có bảy lỗ nhỏ, tương ứng với sự sắp xếp của Bắc Đẩu Thất Tinh. "Lấy Dạ minh châu ra!" Tô Thần nói.

Tô Thiên bên cạnh lập tức lấy Dạ minh châu ra, đặt vào tay Tô Thần.

Theo sau khi Dạ minh châu được đặt vào bàn cờ, cả bàn cờ lập tức sáng lên một luồng ánh sáng xanh lam u ám.

Cùng lúc đó, từ trong bàn cờ còn bật ra một miếng đĩa bằng đồng xanh.

Sau đó, Tô Thần và những người khác lại lần nữa xuống nước,

đặt Dạ minh châu vào miệng mười hai bức tượng.

Rồi đặt bàn cờ Thiên Địa vào giữa bàn cờ Lục Nhâm chiêm bốc.

Chỉ trong nháy mắt!

Cả phòng cơ quan rung chuyển liên hồi.

Những bức tượng kia lần lượt xoay người, mặt hướng về phía bàn cờ!

Kiến Mộc đã khởi động! "Quay lại bờ, vào trong Kiến Mộc!" Tô Thần hét lên, thúc giục mọi người mau rời đi.

Nơi này sau khi khởi động đã bắt đầu sụp đổ.

Rung động cực lớn đã kinh động đám Giao nhân trong phạm vi hơn mười dặm, chúng phẫn nộ lao về phía Tô Thần và những người khác.

Dù có Thực thiên, cũng chỉ có thể tạm thời ngăn cản.

May mà mấy người vừa đánh vừa lui, cuối cùng cũng lên được bờ.

Đám Giao nhân bám sát phía sau, cũng theo lên bờ, bản tính khát máu của chúng hoàn toàn bộc lộ ra. "Đoàng đoàng đoàng!" Giây tiếp theo, tiếng súng dày đặc vang lên.

Trước đó trong những con tàu bỏ hoang, mọi người đã lấy được không ít súng đạn.

Có hỏa lực áp chế, tốc độ tấn công của đám Giao nhân giảm đi đáng kể!

Vừa đánh vừa lui, mọi người quay trở lại bên trong Kiến Mộc.

Dự định đi theo đường sạn đạo bên trong để lên phía trên.

Chỉ tiếc là đám Giao nhân quá khó đối phó!

Chúng không sợ chết, lại còn tông sập cả cửa lớn, lao vào chém giết mọi người. "Mọi người ở trong đó, tôi ra ngoài cầm chân chúng!" Tô Thần dặn dò một tiếng, rồi lao ra ngoài.

Giây phút này, Tô Thần phô diễn toàn bộ sức mạnh của mình.

Giống như chém dưa thái rau, đám Giao nhân dưới lưỡi đao của hắn, ngay cả ngăn cản cũng không làm được, cả người bị chém thành hai nửa, máu tươi văng tung tóe!

Dưới chấn động cực lớn, Kiến Mộc bắt đầu từ từ bay lên, Tô Thần càng đánh càng hăng!

Chưa đầy vài phút, ít nhất đã có hơn một trăm con Giao nhân chết dưới tay hắn.

Cùng lúc đó, Tô Thần cũng từ bên ngoài trèo lên đỉnh Kiến Mộc.

Sức mạnh khổng lồ phá vỡ vòm trời, Tô Thần bám chặt vào những chỗ nhô ra trên Kiến Mộc.

Quá trình này kéo dài khoảng một phút, đến khi trước mắt mọi người sáng lên lần nữa, mới phát hiện bọn họ cuối cùng đã lên tới mặt biển. "Cuối cùng cũng ra được rồi!" Tô Thần thở phào một hơi, vừa rồi ở dưới nước quá ngột ngạt. "Tô tộc trưởng, không sao chứ!" Xa xa vang lên tiếng của Trần Ngọc Lâu. "Yên tâm đi!

Mấy con Giao nhân thôi mà!" Tô Thần ngồi trên Kiến Mộc, hội hợp với những người khác.

Họ buộc những mảnh vỡ của Kiến Mộc lại với nhau, tạo thành một chiếc bè gỗ, rồi đi trên bè rời đi.

Chỉ là tốc độ của chiếc bè này rất chậm, muốn rời khỏi vùng biển này không biết phải mất bao lâu. … Bị mặt trời chiếu liên tục.

Mọi người đều có chút mất nước, thức ăn thì không thiếu, nhưng

ngày nào cũng ăn đồ hộp khiến mọi người có chút ngán.

Xuống đáy nước bắt vài con cá thì không thành vấn đề, nhưng ai mà ăn được cá sống chứ?

Chương 223

Thôi thì cứ ăn đồ hộp vậy!

Cứ lênh đênh trên biển mười ngày, mọi người cuối cùng cũng nhìn thấy một vùng đất từ xa!

Chính xác là một hòn đảo.

Họ đã quay lại đảo San Hô Miếu!

Vừa lên bờ, mấy người đã uống nước ngọt ừng ực.

Tối nay sẽ nghỉ ngơi ở đây.

Hôm sau, họ đi thuyền đến Quỳnh tỉnh, rồi từ Quỳnh tỉnh đi tàu thủy đến Quế tỉnh.

Men theo đường cũ quay về, đi tàu hỏa.

Chuyến đi Nam Hải Quy Khư lần này tốn nhiều thời gian nhất, ít nhất cũng mất hơn bốn mươi ngày.

Trên tàu hỏa, thấy sắp vào phạm vi thế lực của thành Trường Sa, Tô Thần cuối cùng cũng có thể thư giãn một lát. "Mở rương báu gia tộc!" Tô Thần thầm niệm trong miệng. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Nhân Hoàng Đỉnh! (Tương truyền là vật do Thủy tổ Nhân Hoàng dùng để tế tự, khắc chế mọi tà ma, tăng cường khí vận.)】 【Sau khi có hiệu lực trong kiến trúc gia tộc, thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi chiêu mộ một thành viên gia tộc hoặc thành viên biên ngoại, tiến độ tăng gấp đôi!】 【Tất cả thành viên gia tộc tuổi thọ +30 năm, khí vận hanh thông!】 Tiếng hệ thống vang lên bên tai Tô Thần.

Lại là Nhân Hoàng Đỉnh?

Quả thực quá chấn động!

Sau đó Tô Thần nhìn vào một vật phẩm, toàn thân làm bằng chất liệu đồng xanh, hơn nữa cái đỉnh đồng bốn chân này dường như còn tỏa ra khí huyền hoàng nhàn nhạt.

Cái đỉnh đồng xanh này e là còn có công dụng tuyệt diệu khác.

Đúng rồi, còn một cái rương vàng. "Mở rương báu hoàng kim!" Tô Thần lại thầm niệm. 【Đinh, rương báu đang được mở.】 【Chúc mừng túc chủ nhận được Nội gia chưởng pháp Tâm Ý Lục Hợp Quyền (Thường xuyên tu tập quyền pháp này có thể kéo dài tuổi thọ).】 Mở rương báu hoàng kim xong, Tô Thần nhận được một bộ quyền pháp.

Bộ quyền pháp này có sự tương đồng kỳ diệu với Phiên Giang Chưởng trong Thủy Tiêu Lục Nghệ.

Tuy bên ngoài cũng lưu truyền bộ quyền pháp này, nhưng những quyền pháp đó đa phần chỉ là hoa hòe hoa sói.

Nội gia quyền pháp chân chính tuy không khoa trương như trong tiểu thuyết, nhưng nếu tu luyện thường xuyên, không chỉ có thể khỏe mạnh trường thọ, mà trong chém giết cũng có thể chiếm thế thượng phong.

Tu luyện loại nội gia quyền pháp này cần phải phối hợp với tâm pháp.

Lúc hệ thống thưởng, bộ quyền pháp này đã xuất hiện cùng với tâm pháp.

Tô Thần trầm tư một lát.

Nhân Hoàng Đỉnh có thể đặt trong kiến trúc trấn tộc, còn Tâm Ý Lục Hợp Quyền thì đặt trong mục kỹ nghệ trấn tộc trên bảng hệ thống.

Đây là quyền pháp thượng thừa thực sự.

Sau này Tô Gia Thôn e là người người thượng võ. … Lần này trở về, Tô Thần không đến cửa hàng đồ cổ trong thành Trường Sa mà cùng mọi người về Tô Gia Thôn trước.

Thời gian đã không còn sớm.

Đường dài mệt mỏi, thân thể rã rời.

Nhưng may mà thể chất của mọi người đều có tiến bộ vượt bậc, nên sau khi ngủ một giấc là đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Cái biệt viện mà Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu ở đã chật kín người.

Vì vậy Tô Thần sắp xếp cho Cổ Trần và Linh Ngọc ở trong biệt viện của mình.

Sáng sớm, lúc Tô Thần thức dậy, Cổ Trần đã đang bổ củi trong sân.

Còn Linh Ngọc thì đang nấu cháo làm bữa sáng. "Không cần khách sáo như vậy, những việc này đều có người làm!" Tô Thần khuyên.

Tô Gia Thôn thuê nhiều người làm công dài hạn như vậy, không phải để không.

Thậm chí lão thôn trưởng còn định từ trong đám lưu dân chọn ra mấy nha đầu lanh lợi xinh xắn, đưa đến biệt viện của Tô Thần để những nha đầu đó chăm sóc hắn.

Chỉ là đề nghị này nhanh chóng bị Tô Thần từ chối.

Cần nhiều người hầu hạ như vậy làm gì?

Tô Thần có chút không quen.

Bình thường chỉ cần có người đến dọn dẹp vệ sinh sân vườn, tiện

thể mang ít rau củ, thịt thà là được rồi.

Về phần nấu ăn, có lúc Tô Thần tự mình xuống bếp, có lúc Hồng cô nương bọn họ làm, Tô Thần qua ăn chực.

Cũng có lúc, bên lão tộc trưởng làm cơm xong, nhờ người mang qua.

Ăn mặc ở đi lại, những thứ này đều không cần Tô Thần lo lắng. "Hai người mới đến, cùng tôi đi dạo một vòng trong thôn, coi như là làm quen!" Tô Thần nói. "Vâng, Tô lão bản!" Cổ Trần và Linh Ngọc có chút câu nệ gật đầu.

Mới đến Tô Gia Thôn, hai người này vẫn còn hơi không quen.

Còn những người như Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục, Trần Ngọc Lâu thì đã quen từ lâu.

Hắc Bối Lão Lục quen một mình một ngựa, dù là trên đường làng cũng thường đi một mình.

Chá Cô Tiếu cởi mở hơn Hắc Bối Lão Lục một chút, nhưng cũng có giới hạn.

Hắn thích ở trong nhà.

Trần Ngọc Lâu tính cách hướng ngoại, thường xuyên đi dạo trong thôn, có lúc còn ăn cơm ở nhà dân.

Hắn không chịu được yên tĩnh, đã làm quen với người trong thôn.

Còn Trương Hồ Lô, bây giờ là tổng giáo quan của người trong thôn, đi đâu cũng được mọi người kính trọng. … Nói tóm lại, những người mà Tô Thần mang về đều có tính cách khác nhau.

Nhưng địa vị của họ trong thôn rất cao, mọi người đều biết họ là bạn của Tô Thần.

Bình thường không ai làm khó họ, mỗi lần gặp đều nhiệt tình chào

hỏi.

Tô Thần dẫn Cổ Trần và Linh Ngọc đi trên đường, đối diện gặp ngay Trần Ngọc Lâu. "Tô tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu chào một tiếng, "Tôi vào thành Trường Sa dạo chơi!" Hắn đã quen thuộc trong thôn, nên vào thành chơi vài ngày. "Lúc anh đi, nhớ hỏi ông chủ hãng xe, xe của tôi đến chưa!" Tô Thần dặn dò.

Chiếc ô tô Ford đặt trước đó tính ngày cũng sắp đến thành Trường Sa rồi.

Chương 224

"Được thôi, mua về cũng cho tôi thử lái xem, nếu không tệ tôi cũng mua một chiếc!" Trần Ngọc Lâu cười ha ha rồi rời khỏi thôn. "Vị Trần tiên sinh này trước đây là Khôi thủ Tả Lĩnh, dưới trướng có cả vạn huynh đệ!" Tô Thần giới thiệu thân phận của Trần Ngọc Lâu.

Cổ Trần và Linh Ngọc phần lớn thời gian đều ở khu vực Nam Hải, không hiểu rõ về những thứ như Bàn Sơn Tả Lĩnh.

Nhưng câu nói "cả vạn huynh đệ" đã gây chấn động lớn cho họ.

Đó là cả vạn người đấy!

Nơi họ sống là đảo San Hô Miếu cộng lại cũng chỉ có vài nghìn người. "Tô lão bản, người lợi hại như vậy sao lại cam tâm tình nguyện đến Tô Gia Thôn?" Cổ Trần có chút không hiểu. "Ha ha ha, ai mà không có quá khứ chứ?" Tô Thần cười cười, "Trước đây là trước đây, bây giờ là bây giờ!

Hơn nữa Tô Gia Thôn của chúng ta là nơi tốt mà!" Tô Thần dẫn hai người đi về phía đầu thôn.

Trên đường gặp không ít người.

Cổ Trần càng nhìn càng kinh ngạc.

Mấy đứa trẻ con của Tô Gia Thôn trông không khác gì những đứa trẻ khác, nhưng chúng tùy tiện nhảy một cái đã cao hơn một mét.

Đây còn là người thường sao?

Hơn nữa sức mạnh của những đứa trẻ đó cũng vượt xa sức tưởng tượng của hắn.

Dọc đường mọi người đều chào Tô lão bản, có thể thấy Tô lão

bản rất được tôn kính trong thôn.

Liên hệ đến việc những người khác gọi Tô Thần là Tô tộc trưởng, xem ra vị Tô lão bản này còn bí ẩn hơn họ tưởng tượng rất nhiều. "Tiểu Thần à!" Lúc này, một vị lão giả chống gậy đi tới từ phía đối diện.

Vị lão giả mặt mày hồng hào, bước đi nhẹ nhàng.

Nhìn thoáng qua, Cổ Trần cảm thấy cây gậy dường như không phải dùng để hỗ trợ ông đi lại, mà giống như dùng để thể hiện thân phận. "Lão tộc trưởng!" Tô Thần cười nói. "Hôm qua đã nghe nói cháu về rồi, lần này ra ngoài làm việc có thuận lợi không?" Lão tộc trưởng hỏi. "Cũng được, cơ bản không gặp phải phiền phức gì lớn, chỉ là đường đi hơi xa!" Tô Thần nói.

Lần này đi Nam Hải Quy Khư, trên đường ít nhất cũng mất hai ba mươi ngày. "Đúng rồi, hai vị này là Cổ Trần và Linh Ngọc, sau này cũng là người của Tô Gia Thôn chúng ta!" Tô Thần nói, "Chỗ ở lại sắp đầy rồi, Lão tộc trưởng ông nghĩ cách xây thêm một cái sân nữa đi, ngay cạnh biệt viện tôi ở là được!" "Được, tôi sẽ sắp xếp nhanh nhất có thể!" Lão tộc trưởng gật đầu.

Hai người vừa trò chuyện vừa đi về phía ngoài thôn.

Mạ non xanh mơn mởn phủ kín sườn đồi.

Con đê xa xa đã sửa xong gần hết. "Đoạn sông hiện tại đã sửa được khoảng hai cây số, ước tính đến tháng ba năm sau mới hoàn thành!" Đoạn sông này chảy qua Tô Gia Thôn dài khoảng sáu bảy cây số.

Muốn sửa xong cả hai bên bờ sông, độ khó không hề nhỏ.

Phải tốn rất nhiều nhân lực vật lực.

Không còn cách nào khác, thời đại này không có nhiều công cụ.

Vận chuyển đá, xây đê đều rất tốn công.

Đứng trên con đường được xây bằng đá, trước mắt là dòng sông chảy xiết về phía đông.

Con sông lớn này cuối cùng hợp vào Trường Giang, một mạch ra biển lớn. "Nhà cửa xây cho đám lưu dân thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Đã bắt đầu khởi công, xây xong được mấy chục căn!" Lão tộc trưởng nói. "Tin tốt là, chúng ta đang xây dựng lớn, đám lưu dân gây chuyện cũng ít đi!" "Tin xấu là, lưu dân xung quanh ngày càng nhiều!" "Bốn mươi ngày, ít nhất đã có khoảng bốn vạn lưu dân đổ về!" Hiện tại số lưu dân gần Tô Gia Thôn đã lên tới mười vạn!

Quy mô lớn như vậy, lão tộc trưởng luôn lo lắng sẽ xảy ra vấn đề.

Dân số của Tô Gia Thôn quá ít! "Đội hộ vệ tiếp tục mở rộng đi!" Tô Thần phân phó.

Đội hộ vệ ban đầu có khoảng năm mươi người, muốn dựa vào năm mươi người này quản lý mười vạn người gần như là không thể. "Nói chung, vẫn là phải để người nhà họ Tô chúng ta ngày càng đông!" Lão tộc trưởng nhìn về phía Tô Thần. "Chuyện này ông đừng thúc giục cháu nữa!" Tô Thần cười khổ, "Cháu không muốn cưới nhiều vợ như vậy đâu!" "Vậy thì để bạn bè của cháu đều cưới con gái nhà họ Tô chúng ta đi!" Lão tộc trưởng cười nói, "Con gái nhà Lão Thất để ý người bạn họ Trần của cháu rồi!" "Lão Thất đã đến tìm ta mấy lần, muốn ta đến cửa làm mai!" "Chẳng phải là do cháu không ở trong thôn sao!

Hôm nay khó khăn lắm mới gặp được, ta tính tìm cháu nói một chút, tiện thể cháu tìm cơ hội thăm dò ý tứ của vị bạn họ Trần kia!" "Nếu cậu ta đồng ý, chúng ta nhanh chóng tổ chức hôn lễ!" Người bạn họ Trần tự nhiên là chỉ Trần Ngọc Lâu rồi!

Đừng nói, ngoại hình của Trần Ngọc Lâu quả thực rất tuấn tú.

Nhưng con gái nhà Thất thúc thì… ai!

Chuyện này xác suất thành công không lớn. "Để cháu hỏi thử xem!" Tô Thần nói.

Không phải nói con gái nhà Thất thúc không xinh đẹp, mà là tính tình cô ấy quá tệ!

Nói chuyện giọng rất lớn, tính tình cũng có chút nóng nảy.

Trần Ngọc Lâu là ai chứ?

Người ta từng là Khôi thủ Tả Lĩnh, cô nương nào mà chưa từng gặp?

Cô nương bình thường thật sự không lọt vào mắt Trần Ngọc Lâu đâu!

Tô Thần đoán chắc là không có hy vọng. "Đi xem khu nhà ở của đám lưu dân đi!" Tô Thần đổi chủ đề. … Cách Tô Gia Thôn năm sáu cây số, lúc này đã có mấy trăm nền nhà được dựng lên.

Móng nhà đã được đào!

Mấy chục căn nhà mới được xây xong.

Một số lưu dân đã dọn vào ở!

Tô Gia Thôn hiện giờ xây dựng rầm rộ, nên rất nhiều lưu dân đã kiếm được tiền.

Tuy đã khấu trừ một phần tiền công để trả tiền nhà, nhưng cuộc sống của họ vẫn rất dư dả.

Lão tộc trưởng vừa đi vừa nói, "Những người làm công dài hạn của Tô Gia Thôn gần đây làm việc rất chăm chỉ!" "Nhà sắp xây xong rồi!" Lão tộc trưởng nhìn về phía xa, "Có một số người làm công không có vợ con, vốn không định mua những căn nhà này!" "Nhưng trong đám lưu dân gần đây lại rộ lên một quy tắc, muốn cưới vợ, ít

nhất phải có một căn nhà!" "Không lẽ người ta gả con gái qua để chịu khổ à?" Nghe câu này, Tô Thần sững người.

Tên thông minh nào nghĩ ra vậy?

Lại có thể nhanh như vậy đã gắn liền hôn nhân với nhà cửa rồi?

Không có nhà thì không cưới được vợ?

Chương 225

"Thực ra cũng rất bình thường, dù có trọng nam khinh nữ thế nào đi nữa, cũng không thể để con gái chịu khổ được!" Tô Thần suy nghĩ, "Hơn nữa, có nhà ở Tô Gia Thôn chứng tỏ đang làm công dài hạn ở Tô Gia Thôn, có nguồn thu nhập ổn định!" "Con gái gả cho người như vậy, cha mẹ một là có thể yên tâm, hai là sau này nhà mẹ đẻ gặp vấn đề, con rể còn có thể giúp đỡ!" Đây cũng coi như là một dạng môn đăng hộ đối khác.

Người làm công dài hạn xem thường người làm công ngắn hạn, người làm công ngắn hạn xem thường lưu dân không có việc làm.

Chỉ cần có người tồn tại, tất nhiên sẽ có giai cấp ra đời.

Chỉ là tốc độ này rõ ràng có chút quá nhanh. "Thêm vào đó, chúng ta không phải lại khai khẩn thêm hai nghìn mẫu đất sao, Tô Gia Thôn chúng ta có gần bốn nghìn mẫu đất, cần người làm công dài hạn cũng nhiều hơn!" Lão tộc trưởng nói, "Hiện tại, tổng cộng có hơn hai nghìn ba trăm người làm công dài hạn, hơn năm nghìn người làm công ngắn hạn!" "Trong số người làm công dài hạn, có gần hai nghìn người muốn mua nhà của Tô Gia Thôn chúng ta!" Mỗi người khấu trừ hai phần tiền lương, gần hai nghìn người, tương đương với việc sau này mỗi tháng sẽ bớt phát tiền lương cho bốn trăm người!

Tính kỹ lại, còn tiết kiệm được tiền! "Sau này còn phải mua đất, nên số lượng người làm công dài hạn này sẽ ngày càng nhiều, nhà cần xây cũng nhiều hơn!" Tô Thần gật đầu.

Cuối cùng cũng dùng những căn nhà này để trói chân những người làm công dài hạn.

Họ không dám gây chuyện, cũng không dám đối đầu với người Tô

Gia Thôn!

Chỉ cần còn chưa trả hết nợ tiền nhà, họ phải ngoan ngoãn làm việc.

Hơn nữa còn phải làm việc chăm chỉ hơn, một khi bị phát hiện lười biếng, căn nhà đó chắc chắn sẽ bị thu hồi.

Mười năm sau trả hết tiền, nhà sẽ thuộc về họ.

Con cái họ cũng gần lớn, vài năm nữa lại phải kết hôn, đến lúc đó lại có thể dùng nhà cửa để trói chân chúng.

Thời này đa số người ta sinh con không chỉ sinh một, ít thì hai ba đứa, nhiều thì năm sáu đứa.

Những đứa trẻ này muốn ra ở riêng không thể cứ ở chung mãi được, lại phải nghĩ cách xây nhà cho con trai!

Dù sao đi nữa, phương pháp này đã giải quyết được một phần nhân tố bất ổn.

Người làm công dài hạn sẽ không gây chuyện nữa, còn người làm công ngắn hạn thì cố gắng để trở thành người làm công dài hạn.

Cùng với sự phát triển không ngừng của Tô Gia Thôn, xác suất họ trở thành người làm công dài hạn cũng ngày càng lớn.

Ý nghĩ gánh nợ tiền nhà cũng ngày càng mãnh liệt!

Không cần Tô Thần cố ý dẫn dắt, việc đầu tiên sau khi họ trở thành người làm công dài hạn chắc chắn là đi xin nhà! "Sắp đến cuối năm rồi, trước Tết cháu đừng ra ngoài nữa, năm nay là một cái Tết long trọng nhất của Tô Gia Thôn chúng ta!" Lão tộc trưởng đột nhiên nhắc nhở.

Đúng vậy!

Sắp đến cuối năm rồi!

Tô Thần ngẩng đầu, trên trời lác đác rơi vài bông tuyết.

Tháng Chạp mùa đông giá rét!

Năm mới sắp đến!

Xa xa vang lên tiếng hò, là những người xây đê đang khiêng những tảng đá lớn, lúc dùng sức thì hô khẩu hiệu đều răm rắp.

Ở khu vực tập trung đông lưu dân, những người bán hàng rong rõ ràng đã nhiều lên, đều bán một số đồ thủ công.

Còn có người bán câu đối, đèn lồng!

Khu lưu dân này lúc này còn chưa thể gọi là phồn hoa, nhưng đã có hình thái ban đầu của thương nghiệp.

Ý tưởng của Tô Thần là, sau khi nhà cửa của lưu dân được xây xong, sẽ làm một con phố ở đây, chuyên cho những người làm ăn buôn bán thuê.

Mỗi tháng nằm không thu tiền thuê, Tô Gia Thôn cũng có thể kiếm được cả đống đại dương.

Trên đường phố toàn là người qua lại tấp nập, họ tự nhiên nhận ra thân phận của Tô Thần.

Nhưng họ không dám tiến lên chào hỏi hắn, đều là đi ngang qua người hắn, cẩn thận liếc trộm vài cái, muốn xem vị tộc trưởng của Tô Gia Thôn này trông như thế nào.

Không biết có bao nhiêu con gái nhà lưu dân đã sớm đem lòng yêu mến Tô Thần, đêm đêm mơ thấy vị Tô lang của Tô Gia Thôn! ...

Tô Gia Thôn.

Từ đường.

Khi đặt Nhân Hoàng Đỉnh trước bài vị của liệt tổ liệt tông, Tô

Thần có thể cảm nhận rõ ràng khí huyền hoàng bao quanh Nhân Hoàng Đỉnh đang từ từ bao phủ lên từ đường của Tô Gia Thôn.

Tô Thần nhìn về phía cái đỉnh đồng xanh, không hổ là vật mà Nhân Hoàng từng sử dụng.

Hắn cung kính tiến lên, lấy ba nén hương, ba quỳ chín lạy, rồi cắm ba nén hương vào trong đỉnh đồng xanh.

Nhân Hoàng Đỉnh bây giờ là lư hương của Tô Gia Thôn! "Tô Thần, bối phận chữ Nghĩa, hiện là tộc trưởng của Tô Gia Thôn, đặc biệt đến bái kiến các vị liệt tổ liệt tông, nguyện tổ tông phù hộ, Tô gia sang năm mưa thuận gió hòa, khí vận hanh thông!" Sau đó, Tô Thần lại lần nữa hành lễ. "Ầm ầm!" Bầu trời vang lên một tiếng sấm, sấm đông dồn dập.

Phảng phất như liệt tổ liệt tông của nhà họ Tô đã nghe thấy lời cầu nguyện của Tô Thần.

Ngay sau đó, Tô Thần đặt Tâm Ý Lục Hợp Quyền vào mục kỹ nghệ trấn tộc.

Hắn lại lần nữa mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (18/950)】 【Cấp gia tộc: Cấp 4, tiến độ 12/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 38 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 3900 mẫu, đại dương 64909 đồng, Phát Khâu Ấn một chiếc】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (Đang có hiệu lực, chú thích: Sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi,

khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi xua tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (Đang có hiệu lực, chú thích: Thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/biên ngoại, tiến độ cấp gia tộc gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài bất tận!)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (Đang có hiệu lực, chú thích: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (Đang có hiệu lực, chú thích: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (Đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (Đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (Đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (Đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (Đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích tộc điền +100%), Pháp gia đồng kính (Đang có hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, chiếu rọi trời đất lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (Đang có hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Vu Hạp Quan Sơn, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một rương báu kim cương】.

Tô Thần tính toán sơ qua, thu hoạch tộc điền đã đạt đến 1000%,

tức là một mẫu đất của Tô Gia Thôn thu hoạch tương đương với mười mẫu đất.

Ba nghìn chín trăm mẫu đất này tương đương với ba mươi chín nghìn mẫu.

Kinh khủng đến mức này!

Tâm Ý Lục Hợp Quyền cũng đã được thêm vào kỹ nghệ trấn tộc, thuật nội gia mạnh mẽ này có thể tăng cường tuổi thọ của người Tô Gia Thôn một cách đáng kể.

Đúng rồi, về phần tuổi thọ, Tô Thần đã cộng thêm chín mươi năm.

Một mặt là nhận được Nhân Hoàng Đỉnh, tuổi thọ của tất cả người nhà họ Tô đều tăng thêm ba mươi năm.

Mặt khác là Tô Thần đã hấp thu nội đan giao long, tuổi thọ tăng thêm sáu mươi năm!

Đồng thời, nội đan giao long khiến sức mạnh của Tô Thần lại lần nữa tăng vọt, hiện giờ thể chất của hắn đã vượt qua người thường khoảng hai mươi ba lần! "Tô tộc trưởng!" Việc của Tô Thần vừa xong, bên ngoài đã truyền đến tiếng của Trần Ngọc Lâu.

Tô Thần còn đang định tìm Trần Ngọc Lâu một chuyến, không ngờ đạp phá giày sắt tìm không thấy, có được lại chẳng tốn công.

Tô Thần bước ra khỏi từ đường, liền thấy sau lưng Trần Ngọc Lâu có khoảng trăm người. "Đây là…" Tô Thần ngạc nhiên nói.

Chương 226

"Đều là huynh đệ trên Thường Thắng Sơn, từ sau khi tôi giải tán phái Tả Lĩnh, những huynh đệ này đi khắp nơi kiếm sống!" "Nhưng thời buổi này muốn ăn một miếng cơm no còn khó hơn lên trời!" "Họ chỉ có thể tiếp tục làm cướp, nhưng chưa kịp lên núi thì đã gặp phải quân phiệt hỗn chiến." "Cuối cùng họ suy đi nghĩ lại, vẫn quyết định đến đầu quân cho tôi!" "Lần này tôi đến, chính là để xem thái độ của ngài, Tô tộc trưởng!" Dù sao Tô Gia Thôn cũng do Tô Thần làm chủ, Trần Ngọc Lâu cũng không quản chuyện.

Nhưng huynh đệ gặp khó khăn, Trần Ngọc Lâu không thể nhìn họ chết đói.

Nghĩ đi nghĩ lại, Trần Ngọc Lâu cảm thấy vẫn nên tìm Tô Thần nói chuyện này. "Được chứ!" Tô Thần cười nói.

Đúng là buồn ngủ gặp chiếu manh.

Tô Thần còn đang đau đầu không biết làm thế nào để tăng nhân số đội hộ vệ, không ngờ người của Trần Ngọc Lâu đã đến.

Những người này đều là tinh anh của phái Tả Lĩnh.

Mà hiện giờ Đại đương gia và Nhị đương gia của phái Tả Lĩnh đều đã đến đầu quân cho Tô Gia Thôn. "Tôi sẽ biên chế họ vào đội hộ vệ, có những huynh đệ này, tôi có thể tuyển thêm ba bốn trăm người từ đám lưu dân." "Như vậy, vấn đề thiếu nhân lực của đội hộ vệ sẽ được giải quyết!" Tô Thần trước đây đã đặt ra quy tắc, chỉ có người của Tô Gia Thôn mới được cầm súng.

Còn những lưu dân khi tuần tra chỉ có thể cầm đao.

Một người của Tô Gia Thôn quản lý bốn lưu dân cầm đao.

Những huynh đệ của Thường Thắng Sơn này, biết rõ gốc gác.

Tô Thần định cấp cho mỗi người họ một khẩu súng, và quản lý thêm bốn lưu dân cầm đao.

Đương nhiên, súng đạn mà những huynh đệ Thường Thắng Sơn này bình thường sử dụng chắc chắn sẽ kém hơn trang bị của người Tô Gia Thôn.

Vũ khí mà người Tô Gia Thôn trong đội hộ vệ sử dụng đều là súng tiểu liên.

Những huynh đệ Thường Thắng Sơn này thì dùng súng trường thông thường thôi.

Mỗi người được trang bị bốn thành viên đội hộ vệ cầm đao, tính ra là năm trăm người.

Cộng thêm năm mươi người ban đầu, tổng cộng là năm trăm năm mươi người!

Nếu ở bên ngoài, gần như tương đương với binh lực của một tiểu đoàn!

Có nhiều người như vậy, quản lý đám lưu dân kia hẳn là không có vấn đề gì. "Sau này tôi sẽ sắp xếp chỗ ở cho các huynh đệ, còn định xây nhà mới cho họ nữa!" Tô Thần nói, "Huynh đệ của Thường Thắng Sơn chính là huynh đệ của Tô Thần tôi, mọi người đều là người một nhà!" Những người của Thường Thắng Sơn này không phải là nhân vật trong cốt truyện, cũng không phải là thành viên biên ngoại.

Nên việc họ gia nhập Tô Gia Thôn sẽ không làm tăng tiến độ cấp gia tộc.

Hiện tại mỗi khi gia nhập một thành viên, nhận được tiến độ gia tộc khoảng bốn mươi, muốn gom đủ một nghìn, ít nhất cũng phải cần

hai mươi lăm người.

Vẫn phải không ngừng xuống mộ, tăng thành viên biên ngoại, hoặc là tăng người của Tô Gia Thôn! "Vậy tôi thay mặt các vị huynh đệ tạ ơn Tô tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu cảm kích nói. "Anh dẫn các huynh đệ đi ăn cơm trước, lát nữa tôi sẽ bảo Lão tộc trưởng sắp xếp chỗ ở cho họ!" Tô Thần nói.

Sau khi cảm ơn lần nữa, Trần Ngọc Lâu dẫn người rời khỏi khu vực từ đường.

Cuối cùng cũng có thể lo cho các huynh đệ một chỗ nương thân, cũng đã làm tròn bổn phận Khôi thủ của hắn.

Sau khi rời khỏi từ đường một đoạn, Trần Ngọc Lâu quay người nhìn về phía hơn trăm huynh đệ sau lưng. "Nhờ ơn các vị huynh đệ coi trọng, giờ vẫn đến đầu quân cho Trần mỗ này!" Trần Ngọc Lâu chắp tay hành lễ với mọi người, "Nhưng bây giờ địa giới này là của Tô Thần tiên sinh, các vị đừng gọi ta là Tổng bả đầu nữa." "Ăn lộc của vua, lo việc của vua, các vị nay ăn cơm của Tô gia thôn, thì nên phụng sự Tô tiên sinh làm lão đại." "Sau này gọi ta là Trần huynh hoặc gọi thẳng tên ta cũng không sao." Trần Ngọc Lâu cảm thấy bây giờ mình phải giảng giải rõ đạo lý này cho bọn họ.

Trong lòng hắn hiểu rõ, Tô Thần không phải là người nhỏ nhen.

Đây đều là huynh đệ của Thường Thắng Sơn, gọi hắn một tiếng Tổng bả đầu cũng không sao.

Nhưng Tô Thần rộng lượng không có nghĩa là người khác cũng rộng lượng.

Nếu người khác trong Tô gia nhìn thấy, khó tránh khỏi có chút không vui.

Để tránh xung đột, tốt nhất là không nên nói những lời nhạy cảm

này nữa.

Bây giờ bọn họ đang nhận tiền công của Tô gia, càng nên giúp người Tô gia làm việc.

Hơn nữa, làm đội hộ vệ ở Tô gia thôn, tiền công nhận được cũng không ít.

Mỗi thành viên chính thức của đội hộ vệ, mỗi tháng được nghỉ ba ngày, lương ba đồng đại dương.

Một đồng đại dương đã đủ cho sinh hoạt thường ngày của họ, thậm chí còn dư dả.

Hai đồng đại dương còn lại tiết kiệm cưới vợ cũng không tệ.

Trong đám lưu dân có không ít cô nương tốt, cưới một người hợp ý để sống qua ngày, sau này cứ cắm rễ ở Tô gia thôn này thôi.

Thường Thắng Sơn chắc chắn không thể quay về được nữa, bây giờ có kế sinh nhai, có cuộc sống ổn định, đã là rất tốt rồi. "Hiểu rồi!" Mọi người đều cúi đầu.

Những ngày tháng ở Thường Thắng Sơn uống rượu cạn bát ăn thịt đầy mồm đã vĩnh viễn không còn nữa. "Sau khi vào đội hộ vệ, phải làm việc cho tốt!" Trần Ngọc Lâu vỗ vai một người huynh đệ, "Các cậu theo ta lâu như vậy, ta biết các cậu đều là người tốt." "Nhưng Tô tiên sinh tiếp xúc với các cậu khá ít, không hiểu rõ bản lĩnh của các cậu." "Cho nên các cậu phải thể hiện ra giá trị của mình, phải xứng đáng với phần tiền công này!" Những tên tuần cảnh trong thành Trường Sa, một tháng lương chỉ có một đồng đại dương, năm nào tốt hơn một chút thì được một đồng rưỡi.

Tiền công mà Tô gia thôn đưa ra đã gấp hai ba lần của đám tuần cảnh đó rồi.

Sau khi dặn dò xong, Trần Ngọc Lâu dẫn họ ra ngoài ăn một bữa

cơm.

Bây giờ trong Tô gia thôn không thiếu khách sạn.

Hơn nữa việc làm ăn của những khách sạn này đều rất tốt.

Trần Ngọc Lâu chiêu đãi đám huynh đệ này một bữa thịnh soạn. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, ngoài cửa khách sạn vang lên tiếng bước chân.

Chỉ thấy Hồng cô nương hiên ngang bước vào. "Nhị đương gia!" Mọi người vui vẻ chào hỏi Hồng cô nương.

Phải nói rằng, cảm giác này thực sự rất tuyệt, giống như đã quay về Thường Thắng Sơn vậy.

Đại đương gia, Nhị đương gia đều ở đây, có người che gió chắn mưa cho họ. "Sau này các vị huynh đệ cứ gọi tôi là Hồng cô nương là được, nếu thật sự cảm thấy áy náy thì cứ gọi tôi là Nhị tỷ." Hồng cô nương vung tay, bảo chủ khách sạn mang lên hơn mười vò rượu, cùng các huynh đệ uống thỏa thích. ...

Trong từ đường.

Sau khi bố trí xong Nhân Hoàng Đỉnh, đặt nội gia quyền pháp Tâm Ý Lục Hợp Quyền vào mục võ nghệ trấn tộc trên bảng hệ thống, Tô Thần cẩn thận xem xét lại bảng hệ thống một lượt.

Lợi ích ruộng tộc tăng gấp mười, lại thêm cả năm nay không ngừng tu sửa đê sông, làm lại kênh mương.

Tin rằng sang năm nhất định sẽ được mùa!

Bây giờ Tô gia thôn không chỉ có thể tự cung tự cấp, mà còn giữ lại một phần lương thực thu hoạch hàng năm làm khẩu phần, phần còn lại đều đem bán đi.

Hệ thống nhắc nhở tiếp theo phải đi thăm dò Vu Hạp Quan Sơn.

Nhưng xem ra trước Tết không có thời gian rồi, phải đợi sau Tết mới đi được.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bước ra khỏi từ đường, đến nơi đám huynh đệ Thường Thắng Sơn đang ăn cơm.

Chương 227

Tô Thần chào hỏi Trần Ngọc Lâu và Hồng cô nương xong, bưng một bát rượu đi đến trước mặt mọi người, "Nhờ ơn các vị huynh đệ coi trọng, đến đầu quân cho Tô gia thôn chúng tôi." "Tôi, Tô Thần, không dám đảm bảo điều gì khác, chỉ cần Tô Thần này còn một miếng cơm ăn, thì tuyệt đối sẽ không để các vị huynh đệ phải chịu đói." "Nhưng nói thẳng ra trước, làm việc ở Tô gia thôn chúng ta, nhất định phải tuân thủ quy củ!" "Người xưa nói hay lắm, không có quy củ thì không thành vuông tròn." "Chỉ cần mọi người tuân thủ quy củ, cả Tô gia thôn này không ai có thể làm khó các người." Nói xong, Tô Thần uống cạn bát rượu. "Đa tạ Tô lão đại!" "Tô lão đại uy vũ!" "Sau này mạng của tôi là của Tô lão đại!" "..." Đám huynh đệ Thường Thắng Sơn cũng uống cạn rượu trong bát.

Thời buổi này người có thể cho họ một bữa cơm no không nhiều. "Bát thẩm!

Làm thêm cho các vị huynh đệ mười con cừu nướng nguyên con, một trăm cân thịt bò, rồi mang thêm ba mươi vò rượu nữa." Tô Thần nói với bà chủ khách sạn, "Nếu không đủ người thì bà cứ ra trong thôn tìm người qua giúp." "Tiền ăn bữa hôm nay, toàn bộ tính vào sổ của Tô Thần tôi!" "Ngày mai, bà cứ đến tìm Tân Nguyệt lấy tiền." Tô Thần quyết định chiêu đãi thật tốt những người huynh đệ từ xa đến này.

Coi như đã giải quyết được việc cấp bách của hắn.

Theo ý tưởng trước đó, chiêu mộ thêm một số lưu dân nữa, đây chính là đội hộ vệ gần một doanh!

Hơn một trăm khẩu súng, mấy trăm thanh đao.

Dùng để trấn áp đám lưu dân kia thì tuyệt đối đủ rồi!

Nếu vào thời điểm khó khăn, cũng có thể trang bị súng cho đám lưu dân đó.

Như vậy sẽ có hỏa lực của hơn năm trăm khẩu súng.

Nếu chiếm cứ lô cốt, tường thành của Tô gia thôn, một trung đoàn binh lực cũng không hạ được.

Lúc này Tô gia thôn, thực sự đã vươn mình trở thành một trong những gia tộc có thế lực hùng mạnh nhất thành Trường Sa. "Phải rồi, vừa rồi bận việc của đám huynh đệ này, ta suýt nữa thì quên nói." Sau khi Tô Thần đi xuống, Trần Ngọc Lâu kéo hắn sang một bên, "Ông chủ bên hãng buôn nói, chiếc ô tô của cậu chắc ngày mai sẽ tới." "Ta tính rồi, ngày mai chính là ngày tốt để nhận xe." Trần Ngọc Lâu cười nói.

Không ngờ gần đây toàn chuyện tốt!

Chiếc ô tô hiệu Ford mà Tô Thần đặt trước đó, mất hơn hai tháng, cuối cùng cũng được chuyển từ quốc gia bên kia đại dương bằng tàu thủy đến. "Ngày mai cùng đi xem nhé!" Tô Thần nói. "Được, ngày mai cùng đi trải nghiệm thử." Trần Ngọc Lâu gật đầu. ...

Đêm hôm đó, đội hộ vệ bắt đầu biên chế lại.

Đội trưởng đội hộ vệ là Lục thúc Tô Nhân Tu, ông là một trong những người Tô Thần tin tưởng nhất.

Để ông đảm nhiệm chức đội trưởng đội hộ vệ, cũng coi như là danh xứng với thực.

Tiếp theo là phó đội trưởng đội hộ vệ, tổng cộng có hai người.

Một người là Tô Nghĩa Thiên, cậu ta thường theo bên cạnh Tô Thần, không chỉ rèn luyện võ nghệ, mà còn tăng thêm kiến thức.

Nhưng vì thường xuyên cùng Tô Thần xuống mộ, nên lại bổ nhiệm thêm một phó đội trưởng nữa —— Tô Nghĩa Phong.

Cậu ta cùng thế hệ với Tô Thần, biểu hiện của cậu ta trong thời gian này Tô Thần cũng đã thấy, là một người có thể đào tạo.

Bình thường làm việc rất lanh lợi, hơn nữa cha cậu ta là Tứ thúc của Tô Thần, Tô Nhân Chiêu.

Tô Nhân Chiêu cũng là một trong những người Tô Thần tin tưởng nhất, nhưng ông ấy phần lớn thời gian đều ở tiệm đồ cổ bên thành Trường Sa.

Bên tiệm đồ cổ mặc dù Doãn Tân Nguyệt là người có quyền lực cao nhất, nhưng nhiều công việc thực tế đều do Tứ thúc Tô Nhân Chiêu xử lý.

Dù sao thì Doãn Tân Nguyệt bây giờ đang mang thai, không thể làm việc với cường độ cao.

Việc chính của cô bây giờ là giám định đồ cổ.

Qua một thời gian nữa có thể gọi Trương Hồ Lô qua phụ giúp.

Trương Hồ Lô hiện là giáo quan của đội hộ vệ, chuyên phụ trách truyền thụ võ nghệ cho những người trong đội.

Nhưng về phương diện giám định đồ cổ, Trương Hồ Lô cũng rất giỏi. ...

Sáng hôm sau.

Tô Thần cùng Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu đến hãng buôn.

Đi cùng còn có Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Ông chủ hãng buôn Henry vui vẻ chiêu đãi đoàn người Tô Thần.

Ông ta rất kích động, Tô Thần bây giờ ở thành Trường Sa cũng được xem là người nổi tiếng, ai mà không biết Tô lão gia của Tô gia thôn.

Tô Thần lái ô tô ra đường, cũng là đang quảng cáo miễn phí cho ông ta.

Càng nhiều người đặt mua ô tô của ông ta, Henry càng kiếm được nhiều tiền.

Trước cửa hãng buôn, chiếc ô tô Ford màu đen đã được vận chuyển đến, trên xe còn phủ một tấm vải đỏ.

Đây là nghi thức mà Henry sắp xếp theo phong tục của vùng đất Cửu Châu.

Vải đỏ phủ trên xe có ý nghĩa là may mắn, phát đạt. "Tô tiên sinh, ngài có thể xem xe của mình rồi!" Henry cười nói.

Tô Thần đi đến trước xe, vén tấm vải đỏ lên.

Trong chốc lát, tiếng pháo nổ vang, vô cùng náo nhiệt.

Tô Thần bây giờ, cũng được xem là người có xe rồi. "Tô lão bản, nếu cần đổ xăng, cứ trực tiếp đến hãng buôn của chúng tôi là được." Henry nói thêm một câu.

Lúc này muốn đổ xăng cho ô tô, chỉ có thể đến hãng buôn này, bọn họ có trữ xăng trong kho.

Còn về các trạm xăng, chúng đặc biệt hiếm, dù có cũng chỉ ở một số thành phố rất lớn ven biển, và ông chủ đều là người nước ngoài.

Thành Trường Sa hiện tại vẫn chưa có trạm xăng, chỉ có thể dùng cách này.

Lúc đổ xăng, Henry còn có thể kiếm thêm một khoản, tương đương với việc có thu nhập bền vững.

Cho nên khi Tô Thần mua ô tô, Henry vui mừng khôn xiết.

Sau khi tiễn Tô Thần đi, Henry lẩm bẩm một câu, "Nếu có thêm nhiều khách hàng như Tô lão bản thì tốt rồi." ...

Trên đường về Tô gia thôn, Tô Thần lái chiếc ô tô nhỏ mới mua.

Trên xe có Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu, cộng thêm Hoa Linh và Linh Ngọc.

Sau khi đưa mấy người này về Tô gia thôn, Tô Thần lại lái xe đi đón Chá Cô Tiếu và những người khác về.

Cả Tô gia thôn chìm trong không khí cuồng nhiệt, dân làng vây quanh chiếc ô tô nhỏ không rời.

Tô Thần tin rằng, không bao lâu nữa, nhà nhà các thôn dân trong Tô gia thôn đều có thể lái được ô tô nhỏ.

Những ngày tiếp theo, Tô Thần đều lái xe đi dạo.

Thời gian thoáng một cái đã đến cuối năm.

Cận Tết, dù là khu lưu dân hay Tô gia thôn, đều có thể thấy rõ sự náo nhiệt.

Vô số thương nhân gánh hàng hóa đến Tô gia thôn buôn bán.

Chương 228

Điều khiến Tô Thần kinh ngạc là, lại có bốn tộc nhân quay về.

Bốn tộc nhân này vẫn luôn đi kiếm ăn ở nơi khác, tiếc là thời buổi này, ở nơi khác kiếm sống còn khó khăn hơn.

Bốn người này nghĩ đi nghĩ lại, thay vì chết đói ở nơi khác, chẳng thà về trong thôn chết đói cho xong.

Lá rụng về cội mà!

Chỉ là họ không ngờ rằng, trên đường về càng đi càng kinh ngạc, cứ như đi nhầm chỗ.

Đây đâu còn là bộ dạng của Tô gia thôn ngày trước?

Ngay khi họ đang do dự, đi khắp nơi hỏi thăm, mới biết họ thật sự không đi nhầm, trước mắt chính là Tô gia thôn.

Nhìn bộ dạng Tô gia thôn bây giờ, họ còn tưởng là thế giới Tây phương cực lạc.

Đi vào trong thành bảo nhìn lướt qua mấy cái, mới phát hiện ra những gương mặt quen thuộc.

Sau đó mấy người này ngã quỵ xuống đất khóc như mưa!

Sớm biết vậy thì còn ra ngoài làm gì?

Ở trong thôn chịu đựng một chút, sớm đã được sống những ngày hạnh phúc rồi!

Lão tộc trưởng nhận được tin tức nhanh chóng đến, lần lượt sắp xếp cho các tộc nhân.

Chỉ tiếc là, còn rất nhiều tộc nhân lưu lạc bên ngoài.

Tin tức không thông suốt, họ vẫn chưa biết Tô gia thôn bây giờ đã thay đổi hoàn toàn.

Cũng có lẽ một bộ phận lớn tộc nhân đã chết trên đường đi rồi.

Suy cho cùng đều là do nghèo đói!

Bây giờ Tô gia thôn sẽ không còn ai phải chịu đói nữa. ...

Khu lưu dân.

Đã có gần một trăm ngôi nhà được xây lên, một bộ phận lưu dân đã chuyển vào ở.

Một số gã trai tân thậm chí đã chuẩn bị cưới vợ.

Cưới vào dịp cuối năm, đến Tết trong nhà lại thêm một miệng ăn.

Cho nên bên khu lưu dân ngày nào cũng có tiếng pháo, các loại tiếng kèn xô-na vui mừng.

Bây giờ các hộ nông dân trong vòng trăm dặm, đều lấy việc gả con gái cho người làm thuê lâu năm ở Tô gia thôn làm vinh dự.

Qua đó có nghĩa là ăn uống, chỗ ở đều không thành vấn đề, mà tiền sính lễ cũng không ít.

Nhưng cũng chính vì sắp đến Tết, nên hệ số nguy hiểm rất cao, cho nên thời gian này người của đội hộ vệ đã tăng cường tuần tra.

Ngày hai mươi chín tháng Chạp.

Tô Thần lái xe đưa Dịch Tiêu và Doãn Tân Nguyệt đi một chuyến đến thành Trường Sa.

Trên đường về, liền thấy một chiếc xe ngựa bị lật.

Trên xe ngựa treo vải đỏ, chắc là vợ của một người làm thuê lâu năm nào đó. "Tình hình gì vậy?" Tô Thần dừng xe lại, xuống xe hỏi.

Thấy là Tô lão gia hỏi, những người này ấp a ấp úng, không dám

ngẩng đầu nhìn Tô Thần.

Họ tự biết thân phận thấp kém, không dám nhìn thẳng vào mắt Tô Thần.

Một lát sau, vẫn là chú rể cứng rắn trả lời. "Tô lão gia, trên đường đón tân nương tử về, không biết vì sao, con ngựa bị kinh hãi, lao xuống ruộng." Chú rể ngập ngừng trả lời, "Thấy sắp lỡ giờ lành rồi, chúng tôi thật không biết phải làm sao." "Là tôi không phải, chặn đường của lão gia, lão gia ngài ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tôi." Chú rể vội vàng tự tát mình mấy cái.

Nếu đắc tội với Tô lão gia, chết mười lần e rằng cũng không đủ. "Ha ha ha, ta cũng không nhỏ nhen đến thế!" Tô Thần cười nói, "Đi thôi, lên xe." "A?" Chú rể có chút ngơ ngác. "Ngẩn ra đó làm gì?

Dẫn vợ sắp cưới của cậu lên xe!" Tô Thần cười nói, "Sắp lỡ giờ lành rồi, ta đưa cậu qua đó." "Cái này... cái này..." Chú rể nhất thời kích động đến không nói nên lời.

Nhưng trong tiềm thức cậu ta vẫn cảm thấy hành vi của mình có chút không ổn, "Tô lão gia, chúng tôi những người tay chân thô kệch này, nếu làm bẩn xe của ngài thì không hay." "Lắm lời làm gì!" Tô Thần vỗ vai cậu ta, "Ta lại không bắt cậu đền, đến lúc đó mời ta ăn rượu mừng là được." Sau đó, Tô Thần bắt buộc chú rể bế cô dâu lên xe.

Hắn lái xe đưa Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu cùng với chú rể và cô dâu, cùng nhau đi đến khu vực lưu dân.

Trên đường đi, Tô Thần trò chuyện với chú rể.

Chú rể này tên là Bạch Quế Sơn, vốn là tá điền, sau này không nộp nổi tô, bị địa chủ lão tài đuổi đi, ngay cả nhà của họ cũng bị địa chủ lão tài thu lại.

Sau đó cả gia đình cậu ta trở thành lưu dân, đi khắp nơi lang thang.

Lúc đó nói là đi khắp nơi lang thang cũng không quá.

Dù sao thời đại này, dù là một cái cây một tảng đá lớn đều có chủ, huống chi là đất.

Chỉ cần là thứ mắt bạn nhìn thấy, đều không thể tùy tiện lấy đi.

Nơi đặt chân ít đến đáng thương.

Cuối cùng nghe nói bên Tô gia thôn này tuyển người làm thuê lâu năm mà không đuổi người, họ liền đến.

Sau khi đặt chân ở Tô gia thôn, trở thành người làm thuê lâu năm, có nguồn thu nhập, cả gia đình miễn cưỡng có thể sống qua ngày.

Cậu ta tìm một ít vải rách, lại bỏ tiền mua một ít gỗ mục, cả gia đình cuối cùng cũng có một nơi đặt chân.

Không ngờ làm việc được hơn nửa năm, Tô gia thôn lại muốn xây nhà cho họ.

Mỗi tháng chỉ khấu trừ hai phần tiền công!

Bạch Quế Sơn kích động khôn xiết.

Cậu ta đến Tô gia thôn khá sớm, nên nhà xây cũng có một căn của cậu ta.

Nửa tháng trước, Bạch Quế Sơn đã thuận lợi dọn vào ở.

Người vợ lần này cưới là con gái của một hộ nông dân cách đây mấy chục cây số, hộ nông dân đó coi như là họ hàng xa của cậu ta.

Biết cậu ta bây giờ sống tốt, nhận ba đồng đại dương tiền sính lễ, để con gái theo cậu ta đi. "Tô lão bản, ngài thật sự là đại ân nhân của chúng tôi!" Nếu không phải vì đang ở trên xe, Bạch Quế Sơn thật sự muốn dập đầu lạy Tô Thần một cái. "Ha ha ha, cái này thì không cần."

Tô Thần cười cười, "Các cậu làm việc cho tôi, tôi trả công cho các cậu cũng là lẽ đương nhiên." "Không cần phải ân nhân này ân nhân nọ!" Tư tưởng của Tô Thần và người thời đại này vẫn có chút khác biệt.

Nói thẳng ra, Tô gia thôn là doanh nghiệp của hắn, những người làm thuê này đều là người làm công.

Người ta vất vả làm việc, Tô Thần mỗi tháng trả lương cho người ta là điều nên làm.

Cô dâu trong ô tô vì đội khăn che mặt, ban đầu không biết gì cả.

Chương 229

Sau khi nghe cuộc trò chuyện của mấy người, đặc biệt là nghe người lái xe lại chính là Tô lão gia trong truyền thuyết, cô suýt nữa thì kinh ngạc đến rớt cằm.

Trong thôn cô ở có một đại địa chủ, trong nhà có mấy trăm mẫu đất.

Nhưng vị địa chủ lão tài đó bình thường không gặp được, mà lại đặc biệt keo kiệt.

Không ngờ Tô lão gia ở đây lại hòa ái đến vậy!

Còn cho họ ngồi ô tô nhỏ!

Nhất thời, cô dâu suýt nữa thì muốn tự mình vén khăn che mặt lên, để gặp vị Tô lão gia trong truyền thuyết này. "Làm việc cho tốt, Tô gia sẽ không bạc đãi các cậu đâu!" Tô Thần khích lệ.

Hiện nay những người làm thuê lâu năm ở Tô gia thôn làm việc lâu một chút, một tháng có thể lĩnh một đồng đại dương tiền công, cộng thêm mười cân gạo, mười cân tiểu mạch.

Về phúc lợi đãi ngộ, là tốt nhất vùng lân cận thành Trường Sa!

Trong lúc mấy người nói chuyện, xe đã chạy đến khu vực những ngôi nhà mới xây.

Nơi đây đã xây xong gần một trăm ngôi nhà.

Đường phố được xây rất rộng rãi.

Ban đầu lúc thiết kế, Tô Thần đã tính toán sau này sẽ phát triển thương mại ở đây, cho nên xe lái vào rất thuận tiện.

Khi xe chạy đến trước cửa nhà Bạch Quế Sơn, một đám đông

người đã vây lại.

Họ đứng nhìn từ xa, không dám lại gần.

Chuyện Tô Thần lão gia của Tô gia thôn mua một chiếc ô tô nhỏ, đã sớm lan truyền khắp khu lưu dân.

Thấy chiếc ô tô nhỏ này chạy tới, không cần đoán cũng biết người bên trong là ai. "Nghe nói Tô lão gia và Trương đại Phật gia của thành Trường Sa quan hệ rất tốt." "Trời đất ơi, đó là Trương đại Phật gia đấy, dưới trướng có đến cả vạn khẩu súng rồi chứ?" "Hơn thế nữa ấy chứ!

Nhưng thằng nhóc Bạch Quế Sơn này hình như không có bối cảnh gì, tại sao xe của Tô lão gia lại dừng ở đây?" "Lẽ nào Tô lão gia coi trọng thằng nhóc tên Bạch Quế Sơn này rồi?

Sau này muốn bồi dưỡng nó?" "Cái này khó nói lắm, nếu thật sự như vậy, nhà họ Bạch thật sự sắp phất rồi, chúng ta nên sớm kết thân thì hơn." "Còn không phải sao, vừa rồi đi tiền mừng ít quá, tôi mới đi hai mươi đồng, sớm biết đi nhiều hơn, đi hẳn hai trăm đồng cho xong!" "..." Một đám người bàn tán xôn xao.

Cùng lúc đó, Tô Thần từ trên xe bước xuống.

Từng người lưu dân đều nhìn Tô Thần, không dám nói lời nào.

Không phải là khí thế của Tô Thần quá mạnh, mà là những người này tự biết khoảng cách quá lớn.

Trước đó cũng có kẻ không có mắt, còn muốn nhờ Tô lão gia giúp một tay.

Nghe nói sau đó những người đó đều bị Tô lão gia đuổi đi. "Đều ngẩn ra đó làm gì?

Mau đốt pháo đi!

Chú rể và cô dâu về rồi." Tô Thần cười nói.

Đối đãi với những người lưu dân này, phải ân uy song hành.

Một mặt phải để họ biết mình không dễ chọc, cần có chế độ nghiêm ngặt và một số biện pháp cứng rắn.

Mặt khác, cũng cần phải dùng nhân tâm.

Để họ nhớ đến cái tốt của mình.

Trước đây vừa đuổi bọn lang băm, vừa thành lập đội hộ vệ, chính là để tạo dựng uy tín cho Tô Thần.

Bây giờ hòa mình vào đám lưu dân này, chính là để họ thấy được mặt hòa ái dễ gần của Tô Thần.

Đây là đạo trị dân.

Đối đãi với lưu dân quá tốt, họ sẽ càng ngày càng được đằng chân lân đằng đầu.

Đối đãi với họ quá tệ, ngược lại sẽ kích động ý thức phản kháng của họ.

Chỉ có ân uy song hành, mới khiến họ biết cảm ơn.

Theo lời Tô Thần vừa dứt, trước một ngôi nhà mới xây bằng đất và gỗ, từng tràng pháo nổ vang lên.

Chú rể Bạch Quế Sơn bế cô dâu của mình xuống xe, sau đó lại cõng cô dâu về nhà mới.

Cảnh này càng khiến mọi người kinh ngạc.

Không ngờ Bạch Quế Sơn lại ngồi xe của Tô lão gia về.

Họ càng không dám coi thường Tô Thần.

Thời Dân quốc kết hôn đa phần vào lúc chiều tối hoặc hoàng hôn.

Có câu nói "Thần nghênh hôn hành", buổi sáng nhà trai đến nhà gái

đón dâu, đến chiều tối thì đón cô dâu về cử hành nghi thức.

Một lạy trời đất, hai lạy cao đường, vợ chồng đối lạy, đưa vào động phòng.

Bộ nghi thức này coi như là cố định.

Tô Thần nhìn sang Doãn Tân Nguyệt bên cạnh, "Cũng không thể ăn rượu mừng không được, em đi mừng mười đồng đại dương đi." Tô Thần dặn dò một tiếng. "Được!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Mười đồng đại dương đối với Tô Thần không nhiều, nhưng đối với gia đình này mà nói, đã là một khoản thu nhập không nhỏ rồi.

Không phải Tô Thần keo kiệt, mà là mười đồng đại dương đã rất nhiều rồi.

Hôn lễ chính thức bắt đầu, Tô Thần ngồi ở ghế chủ tọa, thậm chí suýt nữa đã lấn át cả phong thái của cô dâu và chú rể.

Trong tiệc, Bạch Quế Sơn không ngừng mời rượu Tô Thần, bày tỏ sự cảm tạ.

Hôn lễ này cũng rất náo nhiệt.

Tiệc rượu thịnh soạn, tuy không có nhiều cá to thịt lớn, nhưng ăn chính là cái không khí dân dã.

Không khí vẫn rất tốt.

Mãi đến khi trời tối, Tô Thần mới cùng Dịch Tiêu và Doãn Tân Nguyệt về nhà. "Phải nói là, khá thú vị." Doãn Tân Nguyệt cảm thán. "Đúng vậy, Doãn tỷ tỷ, tuy không có nhiều khách, cũng không có nhiều rượu và món ăn, nhưng lúc ăn rượu mừng chính là khiến người ta thoải mái." Dịch Tiêu phụ họa.

Nhìn dáng vẻ cảm thán của hai người, Tô Thần không khỏi bật cười. "Hoạt động như thế này, thỉnh thoảng tham gia một lần cũng

không tệ." Tham gia hôn lễ của Bạch Quế Sơn chỉ là tiện tay mà thôi.

Sau hai lần nói chuyện, Tô Thần phát hiện thằng nhóc Bạch Quế Sơn này cũng khá thật thà.

Tô Thần định qua Tết, sẽ để Bạch Quế Sơn và vợ cậu ta đến sân nhà Tô Thần làm chút việc.

Ngày ba mươi tháng Chạp.

Cả vùng đất Cửu Châu đều đón năm mới, đây là ngày lễ lớn nhất trong năm.

Chương 230

Đúng như câu nói "tống cựu nghênh tân", buổi sáng nhà nhà đều dọn dẹp vệ sinh, sau đó dán câu đối xuân, đốt pháo.

Trong tiểu viện mà Tô Thần ở, cũng bắt đầu náo nhiệt lên.

Doãn Tân Nguyệt bụng đã nhô lên, cô đã bắt đầu lộ bụng bầu.

Ngồi dưới ánh mặt trời, sưởi ấm dưới ánh nắng ấm áp.

Tô Thần đứng trước cổng tiểu viện, dán câu đối xuân lên cổng, sau đó lại dán câu đối lên các cửa nhỏ khác.

Dịch Tiêu đứng cách Tô Thần mấy mét, miệng há to hét lớn, "Bên phải hơi lệch rồi, chưa dán thẳng!" "Bên trái thấp rồi, cao lên chút nữa!" "Đúng đúng đúng, chính là như vậy, dán đi!" Dán câu đối dùng hồ dán, nói đơn giản là dùng nước nóng đổ vào bột mì trong chậu rồi pha loãng.

Như vậy, bột mì sẽ có độ dính.

Cũng treo đèn lồng, đốt pháo.

Buổi tối, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Lão Dương Nhân... một đám người đều tụ tập ở tiểu viện của Tô Thần, đón năm mới.

Năm cũ ngàn điều đều như ý, năm mới vạn sự ắt vừa lòng!

Mùng một Tết, vẫn là một ngày lễ lớn.

Bên cạnh Tô Thần không thiếu bạn bè vây quanh, mọi người cùng nhau náo nhiệt.

Tiếng pháo trong cả Tô gia thôn chưa từng ngớt. ...

Phong tục ở nhiều nơi, đi thăm họ hàng đều bắt đầu từ mùng ba Tết.

Mùng hai phải đến nhà bố vợ chúc Tết, thể hiện sự coi trọng đối với bố vợ.

Tô Thần cũng muốn cùng Doãn Tân Nguyệt đi một chuyến đến kinh thành, chỉ tiếc là đường xa.

Còn về phía Dịch Tiêu, cha mẹ cô đã qua đời.

Thôi thì cứ ở nhà cho xong.

Mùng ba Tết, lần lượt có người đến nhà Tô Thần chúc Tết.

Tô Thần còn lái xe đến thành Trường Sa, chúc Tết Trương đại Phật gia, sau đó lại đến Ngô gia, Hoắc gia và mấy gia tộc có giao hảo, gặp mặt các đương gia của những gia tộc này, tặng quà năm mới.

Cứ như vậy, kéo dài đến mùng bảy Tết, Bạch Quế Sơn dẫn vợ đến sân nhà Tô Thần. "Tô lão gia!" Thấy Tô Thần, Bạch Quế Sơn liền cúi đầu lạy.

Vợ cậu ta cũng vội vàng quỳ xuống dập đầu. "Khách sáo vậy làm gì?" Tô Thần kéo họ dậy, "Sau này cũng không cần gọi ta là lão gia, gọi ta là Tô đại ca là được." "Sau này sân viện này giao cho hai người các cậu!" "Dọn dẹp sân viện, nấu cơm, bổ củi, gánh nước đều cần các cậu làm." "Hai người các cậu cộng lại, ta trả cho các cậu ba đồng đại dương tiền công, cộng thêm mỗi tháng hai mươi cân gạo, hai mươi cân tiểu mạch!" Phần tiền công này hiển nhiên đã không ít rồi.

Bạch Quế Sơn cảm động đến mức lại muốn quỳ xuống dập đầu. "Đã nói rồi, không cần khách sáo như vậy." Tô Thần dặn dò, "Việc trong sân viện không nhiều, nhưng cần phải cẩn thận." "Đặc biệt là chị dâu của cậu bây giờ đang mang thai, mọi nơi đều phải cẩn thận." Doãn Tân Nguyệt nghe thấy, bật cười, "Tôi cũng không quý giá đến thế, các người dọn dẹp tiểu viện sạch sẽ, nấu cơm ngon là được." "Phải rồi, có thể đi luyện thêm tay nghề nấu ăn!" Dù sao cũng là tiểu

thư, Doãn Tân Nguyệt đối với món ăn vẫn có chút kén chọn. "Ngài yên tâm, Tô đại ca, tôi đảm bảo sẽ làm tốt!" Bạch Quế Sơn kích động nói.

Trong sân viện có thêm hai người, cũng có thêm chút sinh khí. ...

Cứ như vậy, thời gian thoáng một cái đã đến rằm tháng Giêng.

Tô Thần lại chuẩn bị lên đường.

Nơi lần này đi chính là Vu Hạp Quan Sơn.

Theo lệ cũ, Tô Thần bắt đầu lập nhóm.

Lần này tham gia có Tả Lĩnh khôi thủ Trần Ngọc Lâu, Bàn Sơn khôi thủ Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hắc Bối Lão Lục, ngay cả người cõng xác Lão Mã cũng đến góp vui.

Tô Nghĩa Thiên và Tô Hổ hai người này theo bên cạnh mọi người làm việc vặt.

Hồng cô nương bất ngờ không tham gia.

Sau khi hỏi kỹ Tô Thần mới biết Hồng cô nương cũng có thai rồi. "Chúc mừng nhé!" Tô Thần chắp tay với Chá Cô Tiếu. "Tạ Tô tộc trưởng!" Chá Cô Tiếu có chút ngượng ngùng cười. "Tôi có một ý này, nếu hai đứa trẻ một trai một gái, chúng ta sẽ kết thông gia, nếu cùng giới tính, con trai thì kết làm huynh đệ, con gái thì nghĩa kết kim lan!" Tô Thần cười nói.

Đứa trẻ trong bụng Doãn Tân Nguyệt chỉ lớn hơn đứa trẻ nhà Chá Cô Tiếu mấy tháng thôi.

Cùng năm sinh!

Nhân phẩm của Chá Cô Tiếu Tô Thần tin được, đứa trẻ mà ông sinh ra chắc chắn sẽ thừa hưởng phẩm đức của ông và Hồng cô nương.

Lời nói và việc làm làm gương, đứa trẻ khả năng cao sẽ không quá tệ.

Con của Tô Thần thì càng không cần phải nói nhiều. "Được!" Chá Cô Tiếu gật đầu đồng ý.

Nếu là trước đây có lẽ ông còn có chút e ngại, dù sao gia tộc họ có lời nguyền di truyền, tuổi thọ đều rất ngắn.

Bây giờ đã giải trừ lời nguyền hồng ban, giống như người bình thường rồi, cũng không có gì phải lo lắng. "Vậy quyết định vậy nhé!" Tô Thần cười cười, "Tối nay tôi sẽ nói chuyện với Tân Nguyệt." Nói xong, Tô Thần nhìn sang Trần Ngọc Lâu, "Trần Tổng bả đầu không nghĩ đến chuyện thành hôn sao?" "Phải rồi, suýt quên một chuyện lớn.

Trong thôn chúng ta có một cô nương rất để ý đến ngài, ngài có muốn nghĩ thử không?" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu lắc đầu, "Tô tộc trưởng, tôi là người quen phóng khoáng rồi, chuyện thành hôn này hoàn toàn xem duyên phận." Trần Ngọc Lâu uyển chuyển từ chối. "Tùy ngài!" Tô Thần gật đầu.

Hắn chuyển lời là được rồi.

Giống như hắn đã nói với lão tộc trưởng trước đó, Trần Ngọc Lâu quen đi nam về bắc.

Người phụ nữ như thế nào mà chưa từng gặp?

Phụ nữ trong Tô gia thôn, phần lớn đều không có kiến thức gì, dù có xinh đẹp đến mấy, e rằng cũng không lọt vào mắt Trần Ngọc Lâu.

Chỉ là ngại vì đều là tộc nhân, nên Tô Thần hỏi một tiếng mà thôi.

Cổ Trần lần này cũng đi theo Tô Thần.

Trong số những thành viên ngoài biên chế của Tô gia, cậu ta là người nghèo nhất.

Lần này đi theo Tô Thần, cuối cùng nếu có thể chia được chút đồ cổ, cũng có thể cải thiện cuộc sống của cậu ta và em gái Linh Ngọc. ...

Nhóm người đã đủ, tính cả Tô Thần tổng cộng chín người.

Ngay hôm đó mọi người bắt đầu thu dọn hành lý, sắp xếp trang bị, định sáng sớm hôm sau xuất phát.

Trở về phòng.

Chương 231

Doãn Tân Nguyệt hai tay vòng qua cổ Tô Thần. "Hồng cô nương có thai rồi!" Tô Thần nói. "Em sớm đã biết rồi, cũng chỉ có đám đàn ông các anh là vô tâm, không mấy quan tâm." Doãn Tân Nguyệt cười nói, "Anh không phát hiện ra Hồng cô nương bình thường tính tình phóng khoáng, thời gian này đột nhiên trở nên dịu dàng rồi sao?" "Đó là đang dưỡng thai đấy!" Ba tháng đầu thai kỳ dễ bị sảy thai, tốt nhất là không nên hoạt động nhiều.

Đợi đến sau ba tháng ổn định rồi, thì có thể đi lại nhiều hơn. "Anh và Chá Cô Tiếu đã định rồi, nếu sinh ra một trai một gái, sẽ định hôn ước từ trong bụng mẹ." Tô Thần nói. "Chá Cô Tiếu tiên sinh và Hồng cô nương hai người này, em tin được." Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Mọi người đều là bạn cũ, biết rõ về nhau.

Sau này sinh con ra, thanh mai trúc mã ở bên nhau cũng rất tốt.

Đối với chuyện này, Doãn Tân Nguyệt hai tay tán thành.

Sau đó lại nói đến chuyện đi Vu Hạp Quan Sơn lần này, Doãn Tân Nguyệt dặn dò một câu, "Nhất định phải chú ý an toàn, em và con ở nhà chờ anh về!" Sáng sớm hôm sau, ngày mười sáu tháng giêng.

Theo hoàng lịch, hôm nay thích hợp chuyển nhà, khai trương, xuất hành, nhập trạch; kỵ động thổ, sửa mộ, cưới hỏi.

Coi như cũng là một ngày hoàng đạo!

Lần này đến thần thụ Tần Lĩnh, mọi người không cần đi tàu hỏa nữa mà dự định ngồi thuyền đi về hướng tây bắc, cuối cùng từ lưu vực sông Trường Giang tiến vào khu vực sông Hán, sau đó từ phía nam đất Tần tiến sâu vào trong Tần Lĩnh.

Cùng lúc Tô Thần rời đi, Dịch Tiêu cũng rời Tô gia thôn, ông phải trở về Dịch gia.

Ở Tô gia thôn lâu như vậy, lại cùng Tô Thần xuống mộ, ông vẫn là tộc trưởng Dịch gia, cần xử lý rất nhiều chuyện, không thể ở lại đây mãi.

Nhưng Dịch Tiêu đã hẹn với Tô Thần, sau khi trở về lần này, ông sẽ bắt đầu bồi dưỡng gia chủ mới.

Đợi khi bồi dưỡng gần xong, ông sẽ quay lại Tô gia thôn bầu bạn cùng Tô Thần.

Nói cách khác, trong khoảng thời gian này, Tô Thần và Dịch Tiêu e rằng sẽ không gặp nhau.

Nhưng cũng đành chịu, ai cũng có việc riêng cần giải quyết. … Tại bến cảng thành Trường Sa, cả nhóm lên thuyền, xuôi theo sông Tương đi về phía bắc rồi nhập vào Trường Giang.

Sau đó lại ngược dòng đi lên, đến hẻm quan tài Vu Sơn.

Toàn bộ hành trình đi đường thủy, quả thật đã bớt đi không ít phiền phức.

Dọc đường, ngoài việc tạm thời xuống thuyền nghỉ ngơi ở một vùng đất lạ, mua sắm thêm một ít đồ tiếp tế, những người còn lại đều ở trên thuyền.

Cứ như vậy, con thuyền ngược dòng đi lên, cuối cùng đến lưu vực sông Hán, tới thành phố Khang An ở phía nam đất Tần.

Nơi này tuy thuộc phạm vi đất Tần nhưng phong tục sinh hoạt lại gần với đất Xuyên hoặc tỉnh Ngạc hơn.

Hơn nữa, phong cách nói chuyện và tập quán của người dân nơi đây cũng rất khác so với người ở vùng Quan Trung đất Tần.

Theo tiêu chuẩn phân chia địa lý, nói một cách nghiêm túc, nơi đây được coi là phương nam của Cửu Châu chi địa.

Thành phố Khang An có hệ thống sông ngòi phát triển, khí hậu cũng tương đối ôn hòa.

Sau khi bổ sung lần cuối ở Khang An, Tô Thần dẫn cả nhóm đâm đầu vào dãy núi Tần Lĩnh mênh mông rậm rạp.

Dãy núi này còn được người đời tôn xưng là long mạch của Cửu Châu chi địa, bên trong ẩn giấu quá nhiều điều bí ẩn.

Thêm vào đó, phía bắc dãy núi này lại là cố đô nổi tiếng của Cửu Châu chi địa, từng có nhiều vương triều kiến lập tại đây, vô số quan lại quyền quý, hoàng thất vương tộc đều được chôn cất trên mảnh đất này.

Tô Thần nhớ ở kiếp trước, thành phố này chỉ cần tùy tiện đào một tuyến tàu điện ngầm cũng có thể đào ra hàng ngàn ngôi mộ cổ.

Bởi vì có quá nhiều triều đại, thổ chất đã hình thành phân tầng.

Vị trí sâu năm mét dưới lòng đất thường là thời Minh Thanh.

Từ năm mét đến mười mét là thời Tống Nguyên.

Trên mười mét là thời Đường, đi lên nữa còn có thời Hán, thời Tần, thời Chu… Dãy núi Tần Lĩnh nằm ở phía nam cố đô, ngăn cách thành phố cố đô và thành phố Khang An.

Từ xưa đến nay, trong dãy núi này thường xuyên xảy ra những chuyện kỳ quái.

Sau năm ngày ròng rã đi đường, Tô Thần ban đêm quan sát tinh tượng, xác định được vị trí đại khái. "Ngày mai chắc là đến nơi!" Tô Thần nói. "Cuối cùng cũng sắp đến rồi!" Lão Dương thở dài một hơi, có chút khó hiểu: "Tô lão bản, tại sao chúng ta không đi từ cố đô qua?

Tôi thấy vị trí này đáng lẽ gần cố đô hơn, như vậy chúng ta cũng có thể rút ngắn thời gian." "Bên cố đô có không ít người làm nghề này, dễ xảy ra xung đột.

Rồng mạnh không đè được rắn đất, hơn nữa nơi đó cũng không phải địa bàn của chúng ta, nếu gây phải phiền phức, chỉ riêng thời gian giải quyết phiền phức e rằng còn nhiều hơn thời gian chúng ta đi đường." Tô Thần giải thích.

Cố đô và đất Dự, hai nơi này vì có nhiều mộ cổ nên đã sinh ra không ít thổ phu tử.

Những thổ phu tử này có một số là có hệ thống, một số khác hoàn toàn là lính đánh thuê.

Làm nghề đạo mộ này, đôi khi tuyệt đối không thể coi thường những kẻ lính đánh thuê đó, bọn họ toàn là những kẻ liều mạng, làm việc bằng dao thật súng thật.

Tô Thần không muốn lãng phí thời gian vào những chuyện như vậy.

Vì thế sau khi suy đi tính lại, Tô Thần quyết định đi vào từ thành phố Khang An, phía bên kia của cố đô. "Ngủ sớm đi, không còn sớm nữa." Tô Thần dặn dò.

Đêm đó, trong rừng núi thỉnh thoảng lại có những âm thanh kỳ quái truyền đến.

Lúc này, người gác đêm là hai anh em Tô Nghĩa Hổ và Tô Thiên.

Ở giữa lều trại, họ đốt một đống lửa, sau đó hai người sưởi ấm, thỉnh thoảng lại ném vào hai khúc củi để đống lửa không bị tắt.

Cùng lúc đó, hai người cũng nhỏ giọng trò chuyện. "Thiên ca!" Tô Hổ mở lời trước, "Lão gia nhà anh gần đây có giục anh không?" "Giục tôi cái gì?" Tô Nghĩa Thiên hỏi lại. "Thành hôn chứ gì!" Tô Hổ nói,

"Năm nay qua năm mới, ba tôi đã bắt đầu giục rồi." "Chắc chắn lần này về là bắt tôi thành hôn." "Theo lời ba tôi, tuy là đi theo Thần ca nhưng vẫn có nguy hiểm!" "Là con cháu Tô gia, không thể lùi bước, Thần ca đều xông pha phía trước, nếu tôi lùi bước thì làm mất mặt anh ấy." "Nhưng nhà chúng ta cũng không thể không có người nối dõi phải không?

Lỡ như có chuyện gì, nhà chúng ta sẽ bị đoạn tuyệt!" "Cho nên ý của ba tôi là, lần này về sẽ nói cho tôi một mối, nhanh chóng kết hôn, cưới xong thì mau chóng sinh con, rồi muốn làm gì thì làm!" Tô Hổ có chút buồn rầu!

Qua năm mới cậu mới mười bảy tuổi.

Nhưng ở thời đại này, mười sáu, mười bảy tuổi kết hôn là chuyện thường thấy.

Thậm chí có người kết hôn còn nhỏ tuổi hơn! "Nếu nhà cậu như vậy, chắc nhà tôi cũng sắp rồi." Tô Thiên phụ họa, "Lần này về, e là không được yên thân rồi!" Tô Thiên và Tô Hổ có cùng suy nghĩ, cả hai đều không muốn thành hôn.

Họ còn muốn đi theo Tô Thần rèn luyện thêm vài năm.

Hơn nữa, họ đã thấy quá nhiều thứ, phụ nữ bình thường họ đã không còn để vào mắt.

Nhưng theo suy nghĩ của người nhà, chắc chắn họ sẽ tìm cho họ những cô gái nhà nông, có thể giúp làm việc đồng áng hoặc phụ giúp gia đình.

Vì Tô gia thôn bây giờ có tiền có địa vị, cũng có khả năng tìm được những cô gái biết chữ hiểu lễ nghĩa, hoặc là con gái của một số chủ tiệm.

Nhưng cả hai loại phụ nữ này đều không phải là người họ muốn.

"Dù sao tôi chắc chắn sẽ không đồng ý!" Tô Hổ nói, "Tôi muốn giống như Thần ca, chuyện hôn nhân đại sự tôi tự mình quyết…" Tô Hổ chưa nói xong, đã thấy Tô Thiên ra hiệu im lặng.

Chương 232

Dường như có chuyện gì đó bất thường, Tô Hổ lập tức im bặt.

Còn Tô Thiên thì nghiêng tai lắng nghe.

Một lát sau, Tô Thiên mới trở lại vẻ mặt như thường. "Thiên ca, sao vậy?" Tô Hổ hỏi. "Vừa rồi tôi hình như nghe thấy tiếng bước chân rất nhỏ?" Tô Thiên nghiêm túc nói. "Tiếng bước chân?

Thiên ca, anh đừng dọa tôi.

Giữa đêm hôm khuya khoắt, núi hoang rừng vắng thế này, lấy đâu ra tiếng bước chân?" Tô Hổ có chút không tin.

Dưới màn đêm bao phủ của dãy núi Tần Lĩnh, trong phạm vi mấy chục dặm này, e rằng chỉ có mấy người sống là bọn họ.

Ánh lửa trước mắt chính là những tia sáng le lói trong đêm đen.

Dựa vào ánh trăng mờ ảo nhìn ra xa, những cái cây đã rụng hết lá trông có chút nanh vuốt, xa hơn nữa là những dãy núi cao trập trùng.

Những dãy núi cao đó trong đêm tối tạo cho người ta cảm giác áp bức rất mạnh, giống như một con mãnh thú khổng lồ đang nằm rạp trên mặt đất.

Tô Hổ cảnh giác nhìn xung quanh, không thấy có gì bất thường. "Chẳng lẽ là nghe nhầm?" Tô Hổ thầm nghĩ. "Chắc vậy!" Tô Thiên cũng chỉ có thể gật đầu.

Dưới màn đêm, gió lạnh gào thét.

Đống lửa ở giữa lều trại, được bao quanh, nên ngọn lửa không bị thổi nghiêng ngả, mang lại sự ấm áp cho mọi người. "Cộp cộp cộp…" Ngay lúc này, tiếng bước chân nhỏ bé đó lại vang lên lần nữa.

Lần này hai người không nói chuyện nên tiếng bước chân lại lọt vào tai họ.

Tô Hổ lập tức bật đèn pin, chiếu về phía phát ra âm thanh. "Ai!" Tô Hổ hét lên.

Ánh sáng của đèn pin có chút yếu, cậu chỉ thấy một bóng đen nhanh chóng biến mất.

Giữa đêm hôm lại là núi hoang rừng vắng, cảnh tượng có chút rợn người.

Tiếng hét của Tô Hổ cũng đánh thức Tô Thần, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác trong lều.

Trong khu rừng núi sâu hẻo lánh này, tuyệt đối không thể ngủ quá say.

Hễ có gió thổi cỏ lay là phải lập tức cảnh giác. "Tình hình thế nào?" Tô Thần từ trong lều đi ra, hỏi. "Thần ca, vừa rồi hình như có người ở gần lều trại của chúng ta!" Tô Hổ vội nói, "Lúc em dùng đèn pin chiếu qua, chỉ thấy một bóng đen." Trần Ngọc Lâu và những người khác khi chui ra khỏi lều cũng nghe thấy lời của Tô Hổ. "Có khả năng là khỉ hoặc động vật gì đó không?" Trần Ngọc Lâu phân tích.

Rốt cuộc họ vượt núi băng rừng đến đây, không hề phát hiện dấu vết hoạt động của con người ở gần đây. "Trông không giống lắm!" Tô Hổ lắc đầu. "Thế này đi, Lão Đao, anh và Chá Cô Tiếu đi cùng Tô Hổ và Tô Thiên qua đó xem sao." Tô Thần phân phó, "Nếu là người, trên mặt đất chắc chắn sẽ có dấu vết." "Những người còn lại chúng ta ở lại đây, đề phòng có kẻ giương đông kích tây!" Nhận được lệnh của Tô Thần, Hắc Bối Lão Lục cùng Chá Cô Tiếu, Tô Hổ, Tô Thiên đi về phía khu rừng đó.

Không lâu sau, tiếng gọi của Tô Thiên vang lên: "Thần ca, có dấu

chân người!" Tô Thần lập tức chạy qua xem tình hình.

Đúng như lời nói, trên mặt đất quả thực có dấu chân người, và dấu chân này kéo dài về phía trước.

Mấy người men theo dấu chân đuổi theo, đi được khoảng vài trăm mét, những dấu chân đó lại biến mất một cách kỳ lạ.

Tình huống này khiến mọi người có chút không hiểu. "Về lều nghỉ ngơi trước đi, đợi trời sáng rồi tính." Tô Thần nói, "Thêm một người gác đêm nữa, ba người một ca." "Chúng ta có tổng cộng chín người, mỗi người gác hơn ba tiếng, cũng gần đến lúc trời sáng rồi." Tô Thần nhanh chóng sắp xếp.

Tô Thần gác đêm cùng Tô Thiên và Tô Hổ trước.

Mùa đông đêm dài, ở khu vực dãy núi Tần Lĩnh, khoảng bảy giờ tối trời đã tối hẳn.

Sáng sớm hôm sau, sáu giờ trời mới sáng.

Lúc này khoảng mười giờ tối, cách trời sáng còn tám tiếng.

Tô Thần cùng Tô Thiên, Tô Hổ gác đến một giờ sáng, sau đó đánh thức Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và lão Dương gác đêm, đợi ba người vào vị trí, Tô Thần mới đi nghỉ. … Khi phía đông trời hửng sáng, mọi người lục tục từ trong lều đi ra.

Lúc này mặt trời chưa mọc, nhiệt độ có chút thấp.

Chen chúc bên đống lửa sưởi ấm một lúc, lại dùng lửa nấu cơm ăn, mọi người cuối cùng cũng lấy lại tinh thần.

Trần Ngọc Lâu vừa rồi cùng Chá Cô Tiếu đi kiểm tra lại dấu chân.

Sau khi trở về, ông ta lắc đầu với Tô Thần: "Có chút kỳ lạ, dấu chân tối qua đã biến mất, trên mặt đất chỉ còn dấu chân của chúng ta." Biến mất rồi sao?

Tô Thần không hiểu.

Chỉ tiếc là Trần Ngọc Lâu cũng không có câu trả lời. "Thôi kệ, các anh cũng ăn chút gì đi, rồi chúng ta tiếp tục lên đường." Tô Thần nói, "Bất kể là yêu ma quỷ quái gì, nếu tối qua nó không dám dễ dàng tấn công chúng ta, điều đó chứng tỏ nó chắc chắn đang ở thế yếu." "Chúng ta không cần lãng phí thời gian nữa." Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Nói có lý, việc chính vẫn quan trọng hơn!" Bên họ trang bị đầy đủ, thật sự không sợ những yêu ma quỷ quái đó. … Dọn lều, dập tắt đống lửa trên mặt đất.

Đợi đến khi ánh nắng ban mai chiếu vào người, cả nhóm cuối cùng cũng lên đường.

Tô Thần đầu tiên leo lên một ngọn núi cao, bắt đầu quan sát hướng đi của phong thủy long mạch. "Long Thần nhị tự tầm sơn quyết, Thần là tinh thần, Long là vật chất.

Chớ nói núi cao mới có long, mà đến đất bằng mất dấu chân.

Long đất bằng từ mạch cao mà ra, cao nổi tinh phong, thấp là huyệt.

Núi cao nhận tinh phong mà nổi, đất bằng hai bên tìm thế nước." Tô Thần lẩm bẩm trong miệng.

Không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy mọi người đã đến đúng chỗ, nhưng lối vào của thần thụ Tần Lĩnh lại mãi không tìm thấy. "Tìm thêm chút nữa xem!" Tô Thần nói, "Chắc là ở gần đây thôi." Mọi người lại một lần nữa tìm kiếm quanh khu vực này. "Làm gì đấy?" Đột nhiên, trong rừng vang lên một giọng nói, chỉ thấy một người thợ săn tay cầm cây chĩa sắt, từ trong rừng đi ra.

Người thợ săn này trông khoảng bốn mươi tuổi. "Du sơn ngoạn thủy, lỡ bị lạc trong núi." Tô Thần thuận miệng nói. "Lạc đường?

Tôi thấy không giống?" Người thợ săn đánh giá Tô Thần một lượt, "Giống đi trộm mộ hơn!" "Trong khu rừng núi sâu này mấy năm nay đã có mấy nhóm người đến, chẳng phải đều muốn lấy chút gì đó từ đây sao?" Người thợ săn đối với chuyện này cũng không phản cảm.

Dù sao cũng không phải đào mộ tổ nhà ông ta.

Chương 233

Tô Thần bị vạch trần cũng không nói gì nhiều, mà từ trong túi lấy ra mấy đồng đại dương, đưa cho người thợ săn: "Làm phiền đại ca đưa chúng tôi đi ăn chút gì đi, lạc đường lâu quá, chúng tôi đã hơi đói rồi." "Được thôi, theo tôi!" Nể mặt mấy đồng đại dương, người thợ săn dẫn Tô Thần về nhà mình.

Tô Thần liếc mắt ra hiệu cho Trần Ngọc Lâu, muốn Trần Ngọc Lâu xem dấu chân tối qua có khớp với dấu chân của người thợ săn này không.

Một lát sau, Trần Ngọc Lâu lắc đầu.

Dấu chân của người tối qua nhỏ hơn chân của người thợ săn này một chút.

Xem ra không phải vị thợ săn này.

Tô Thần vừa đi vừa trò chuyện với người thợ săn. "Đại ca sao lại sống trong rừng núi sâu này vậy?" Tô Thần tò mò hỏi. "Đành chịu thôi, quê tôi ở tỉnh Ngạc, có một năm bị lụt lớn, ruộng đất bị ngập hết…" Người thợ săn kể về lai lịch của họ.

Trận lụt đó đã cuốn trôi toàn bộ gia sản của họ.

Hoa màu trong ruộng cũng mất hết.

Trong tộc còn có không ít người bị nước lũ cuốn đi, những người sống sót bắt đầu di cư, muốn tìm một nơi khác khó xảy ra lụt lội.

Dãy núi Tần Lĩnh, trong khu rừng sâu này, chính là nơi tốt trong mắt họ.

Một mặt, nơi này hiếm có người đặt chân đến, rất nhiều nơi là đất vô chủ.

Họ chỉ cần đủ siêng năng, khai hoang ra một mảnh đất, mảnh đất đó sẽ thuộc về họ.

Hơn nữa nơi này quá hẻo lánh, người ngoài rất khó làm phiền đến đây.

Ngay cả những tên quan lại thu tô thuế khắc nghiệt cũng không vì chút tô thuế mà vất vả đuổi đến tận đây.

Một nhóm người tị nạn của họ có tổng cộng hơn hai mươi người, đã đến đây từ mười mấy năm trước.

Sau đó họ bén rễ ở đây.

Trong thôn có hai người buôn hàng rong, mỗi năm gùi hàng hóa trong núi, như một số sản vật núi rừng, dược liệu, đến cố đô đổi lấy muối, vải và các vật tư khan hiếm khác.

Đồng thời mang về một số thông tin thời sự mới nhất.

Mấy năm trước thì không có gì, mấy năm gần đây, gần thôn thường xuyên có một số người lạ mặt đến.

Sau này họ mới biết, những người này đến để trộm mộ.

Rốt cuộc ai lại rảnh rỗi không có việc gì làm mà chạy vào rừng núi sâu. … Không lâu sau, Tô Thần theo người thợ săn về đến nhà ông ta.

Đây là những ngôi nhà được xây bằng tường đất, trên mái nhà cũng không có ngói, toàn bộ dùng những phiến đá để che mưa che gió.

Ba gian nhà đất, ở cũng khá thoải mái.

Sau khi biết những vị khách này đã cho họ mấy đồng đại dương, vợ người thợ săn nhiệt tình tiếp đãi mọi người.

Thịt lợn rừng hun khói được lấy ra, xào thịt cho mọi người ăn.

Còn làm một con gà, một cái đùi cừu.

Cuối cùng cũng được một bữa no nê.

Người thợ săn còn lấy ra rượu quý, cùng Tô Thần và mọi người uống cạn.

Nơi này nói là thôn nhưng người dân lại không sống tập trung thành cụm.

Nhà này cách nhà kia, gần thì ba bốn trăm mét, xa thì có thể là hai ba cây số.

Họ sống rất phân tán.

Xung quanh nhà khai hoang đất hoang, đúng giờ làm lụng.

Màn đêm lại buông xuống, Tô Thần và những người khác ngủ trong một căn phòng do người thợ săn sắp xếp, còn những người khác thì cắm lều bên ngoài.

Nơi này được coi là lưng chừng núi, độ dốc khá thoải.

Qua cửa sổ còn có thể nhìn thấy trăng sáng và sao trời bên ngoài. "Cốc cốc cốc…" Ngay lúc này, tiếng gõ cửa vang lên. "Vào đi!" Tô Thần nói.

Cửa phòng bị đẩy ra, chỉ thấy người thợ săn cầm một cây liềm đi vào. "Tô lão bản, tôi lấy chút đồ!" Người thợ săn cầm dao cắt một miếng thịt hun khói từ trên xà nhà xuống, nặng khoảng hai ba cân, sau đó ông ta mới rời đi. "Nửa đêm cắt thịt hun khói làm gì?" Trần Ngọc Lâu lại nảy sinh nghi ngờ.

Nhất là sau khi lấy thịt, người thợ săn kia lại đi ra ngoài. "Đi, chúng ta đi xem thử!" Tô Thần và Trần Ngọc Lâu đứng dậy, đi theo sau người thợ săn.

Chỉ thấy người thợ săn kia cầm thịt đi thẳng đến sườn núi phía sau, đi được khoảng nửa cây số thì vào một khu rừng.

Tô Thần và Trần Ngọc Lâu liên tục che giấu thân hình, cũng đi theo vào khu rừng đó. "Người đâu mất rồi?" Trần Ngọc Lâu nhìn quanh, đâu còn bóng dáng người thợ săn? "Ở đây có một sơn động, không đúng, chắc là hầm đất!" Tô Thần phát hiện một hang động.

Lối vào hang động bị cành khô lá mục che khuất, không nhìn rõ bên trong có gì.

Xung quanh tối đen như mực!

Tô Thần lúc ra ngoài không mang đèn pin, sợ bị người thợ săn phát hiện, chỉ có thể dựa vào ánh trăng le lói để xem xét tình hình.

Thấy vậy, Tô Thần và Trần Ngọc Lâu cẩn thận gạt cành khô lá mục ra, rồi đi xuống.

Hai người đều mang theo mồi lửa, nhặt một nắm cành cây khô, làm thành một cây đuốc đơn giản.

Hai người dựa vào ánh sáng yếu ớt của cây đuốc, đi vào trong hầm đất.

Bên trong không lớn lắm, nhưng bày biện rất nhiều đồ lặt vặt.

Loại hầm đất này chuyên dùng để chứa lương thực, nhiệt độ bên trong khá thấp.

Ở một góc đồ lặt vặt, trải một tấm vải rách làm bằng gai.

Ánh sáng trong hầm đất mờ tối, dường như không có gì bất thường. "Sột soạt!" Đột nhiên, tấm vải rách động đậy.

Tô Thần và Trần Ngọc Lâu nhìn nhau, sau đó một người ở phía sau yểm trợ, một người tiến lên.

Chỉ là không đợi Trần Ngọc Lâu đến gần, tấm vải rách đột nhiên bị hất lên, trùm lên người Trần Ngọc Lâu.

Ngay sau đó, một bóng người lao về phía Trần Ngọc Lâu.

Không cẩn thận, Trần Ngọc Lâu bị đè xuống đất, cây đuốc cũng rơi xuống.

Tô Thần bước lớn về phía trước, chỉ nhẹ nhàng đẩy một cái, bóng người đó liền như bị làm bằng giấy.

Chương 234

Tô Thần hiện tại có sức mạnh gấp hơn hai mươi lần người thường.

Nếu hắn ra tay toàn lực, e rằng một quyền qua đi, người vừa tấn công Trần Ngọc Lâu sẽ ngã gục.

Người đó bị Tô Thần đẩy một cái, lập tức bay ra, đập mạnh vào tường rồi rơi xuống đất.

Sau đó người đó còn muốn lao lên, Tô Thần chỉ dùng một tay đã khống chế được, không thể cử động. "Cái quái gì thế này?" Trần Ngọc Lâu đánh giá người trước mặt.

Vừa rồi chính là tên nhóc này đã đánh lén ông.

Trông tình hình thì không khác gì người bình thường.

Chỉ có điều chân hắn bị buộc một sợi dây thừng. "Bị khống chế rồi!" Tô Thần nói. "Một người bình thường sao lại bị khống chế làm gì?" Trần Ngọc Lâu thử giao tiếp với hắn.

Ai ngờ người trước mắt hoàn toàn không hiểu lời nói, còn cố gắng tấn công. "Ai ở trong đó?" Ngay lúc này, bên ngoài hầm đất vang lên một giọng nói.

Chính là người thợ săn, ông ta đi vào.

Nhìn thấy Tô Thần và Trần Ngọc Lâu ở đây, người thợ săn sững sờ một lúc: "Hai vị ở đây làm gì vậy?" "Lão ca, chúng tôi vừa dậy đi vệ sinh, thấy một bóng đen đi về phía này!" "Thế là chúng tôi tò mò, đuổi theo đến đây, phát hiện ra cái hầm đất này." Người thợ săn gật đầu, cũng không nói gì nhiều.

Ông ta ném miếng thịt hun khói trong tay xuống đất, sau đó cùng

Tô Thần và Trần Ngọc Lâu ra khỏi hầm đất.

Sau đó, người thợ săn châm điếu tẩu, vẻ mặt sầu muộn nói: "Người bị nhốt bên trong là con trai tôi!" "Chuyện này, nói ra thì dài dòng!" Khoảng một năm trước, con trai của người thợ săn cùng người trong thôn lên núi săn bắn.

Theo thói quen thông thường, nhiều nhất là ở trong rừng già một hai ngày là phải về.

Khi đi không mang nhiều lương khô là một lý do, mặt khác trong rừng già có nhiều chuyện kỳ quái, có thể có yêu quái tồn tại.

Cho nên tuyệt đối không thể đi xa.

Nhưng con trai của người thợ săn lần này đi mấy ngày không về, cùng với một thợ săn khỏe mạnh trong thôn cũng mất tin tức.

Lần này, người trong thôn hoảng sợ, bèn lên núi tìm kiếm.

Nhưng tìm mấy ngày vẫn không có tung tích gì.

Lần này mọi người đều nghĩ rằng hai người đó chắc đã gặp chuyện không may!

Rốt cuộc là mùa đông lạnh giá, rừng sâu núi thẳm, đồ ăn quá ít.

Nếu là mùa hè, trên núi có quả dại, còn có thể cầm cự được một thời gian.

Nhưng khi họ trở về nhà, con trai ông ta lại trở về!

Điều này khiến người thợ săn mừng rỡ khôn xiết.

Chỉ là từ khi trở về, con trai ông ta luôn trong trạng thái tinh thần không minh mẫn, miệng thường nói những lời kỳ quái.

Hơn nữa tính tình cả người cũng trở nên nóng nảy, động một chút là tấn công người khác.

Ngay cả cha mẹ cũng không ngoại lệ!

Cứ như vậy, người thợ săn đã khóa con trai mình vào hầm đất, sợ nó làm người khác bị thương.

Sau đó cứ cách một khoảng thời gian lại mang thức ăn vào cho nó. "Lúc nó mới về, nó đã nói những gì?" Tô Thần hỏi, "Có mang về thứ gì không?" "Cụ thể thì tôi quên rồi, đại khái là nó sắp trường sinh rồi, nó phát tài rồi…" Người thợ săn nhớ lại một lúc, "Còn về thứ mang về thì, để tôi nghĩ xem…" "Hình như là một đoạn cành cây!" Người thợ săn nói, "Nhưng đoạn cành cây đó hình như là bằng đồng!" Cành cây thanh đồng, thần thụ Tần Lĩnh!

Tô Thần đã biết lai lịch của cành cây! "Con trai ông còn có hành động kỳ quái nào nữa không?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Cái này…" Người thợ săn có chút khó xử.

Trần Ngọc Lâu vỗ vai ông ta: "Cứ nói đi, biết đâu chúng tôi có cách giải quyết!" "Vậy tôi nói thẳng nhé!

Nó điên rồi, nó tưởng tôi và mẹ nó đều đã chết, còn muốn cầm dao chém chúng tôi!" Người thợ săn buồn rầu nói, "Nó thậm chí còn nói cả thôn đều đã chết, chúng tôi đều là do quái vật biến thành!" Nghe vậy, Tô Thần đã hiểu.

Khả năng cao là bị trúng tà, hoặc là bị thứ gì đó kích động.

Có thể là ảo cảnh hoặc ác mộng!

Thứ này thật sự rất khó giải quyết. … Sáng sớm hôm sau.

Trong dãy núi Tần Lĩnh, mặt đất phủ một lớp sương trắng bạc.

Đây là vùng núi, có lẽ do độ cao nên khí hậu lạnh hơn.

Người thợ săn cũng đã dậy sớm.

Mùa đông không có nhiều việc đồng áng, có thể vào núi săn bắn,

hái thuốc.

Con trai bị điên, nhưng cuộc sống của họ vẫn phải tiếp tục! "Lão ca, không biết có hứng thú đi cùng chúng tôi một chuyến không?" Tô Thần cười hỏi. "Tôi?

Đừng đùa nữa!

Trong núi nhiều yêu quái, nhất là vào mùa đông lạnh giá, trên núi không có gì ăn, những yêu quái đó đều ra ngoài!" Người thợ săn lắc đầu, ông ta không muốn đi. "Nhưng mà…" Người thợ săn chuyển lời, "Tôi có thể chỉ cho các anh một hướng!" "Men theo thung lũng núi phía đông đi thẳng về phía trước, leo qua ba ngọn núi lớn nữa là đến!" Dãy núi Tần Lĩnh hiểm trở, núi non cao vút.

Nhiều ngọn núi có độ cao trên hai nghìn, thậm chí ba nghìn mét.

Một ngày leo qua một ngọn núi đã là không tồi!

Nói cách khác, còn phải mất ba ngày nữa. "Cảm ơn!" Tô Thần cảm ơn một tiếng, rồi cùng Chá Cô Tiếu và những người khác lại lên đường.

Trên đường đi, Trần Ngọc Lâu mở lời: "Tô tộc trưởng, tôi luôn cảm thấy người thợ săn đó hình như không nói thật!" "Chúng ta phải cẩn thận một chút, còn sinh vật đã tấn công chúng ta vào đêm hôm kia cũng rất đáng nghi!" Tô Thần gật đầu, rồi dặn dò mọi người: "Mọi người cẩn thận một chút, lúc nào cũng cảnh giác!" "Tất cả lên đạn, có nguy hiểm thì dùng đạn chào hỏi ngay!" Lần này ra ngoài, cả nhóm đều được trang bị súng trường tấn công, hỏa lực mạnh mẽ!

Không chỉ vậy, mỗi người còn được trang bị sáu băng đạn và mười quả lựu đạn.

Trước hỏa lực mạnh, tất cả yêu ma quỷ quái đều là giấy!

Tô Thần không lo lắng gì khác, chỉ là đoạn đường này quả thực có

chút khó đi, ngay cả một con đường cơ bản nhất cũng không có.

Tô Thiên đi phía trước, cầm một con dao rựa phát đường.

Đợi cậu mệt, thì đổi Chá Cô Tiếu, sau đó lại đổi Trần Ngọc Lâu… Rừng rậm ở đây dày đặc, trong rừng toàn là những bụi cây rậm rạp.

Cỏ dại um tùm không nói, còn có không ít dây leo mọc đầy gai.

Điều này cản trở rất lớn tốc độ tiến lên của mọi người.

May mà thể lực của mọi người đều hơn người thường, đi nhanh đi chậm một hồi, mất ba ngày cuối cùng cũng đến được một sơn động.

Chương 235

Nếu là người khác, e rằng phải mất bảy tám ngày! "Đây là cái gì?" Ngay khi mọi người đang nghỉ ngơi, Tô Thiên đột nhiên phát hiện một cái vò đá kỳ lạ.

Trên đầu cái vò đá đó lại cắm một cái đầu lâu.

Mọi người lại gần, nhìn thấy cảnh này đều có chút kỳ lạ. "Có thể là vò đầu người!" Tô Thần phân tích, "Thời nhà Tần xuất hiện chế độ quân công, mỗi khi chém giết được một kẻ địch không mặc giáp, sẽ được phong tước một cấp, đồng thời nhận được phần thưởng đất đai và nhà cửa tương ứng." "Vậy vấn đề là, làm sao để chứng minh người này là do anh giết?" "Trên chiến trường hỗn loạn như vậy, đâu đâu cũng là người, anh dốc hết sức giết được một kẻ địch, cuối cùng lại bị người khác nhận công, vậy chẳng phải là anh giết vô ích sao?" "Để ngăn chặn hiện tượng này, Tần vương đã yêu cầu các binh sĩ mỗi khi giết một kẻ địch, thì chặt đầu của hắn, treo bên hông mình, đợi chiến tranh kết thúc, dựa vào đầu người để lĩnh thưởng!" "Sau này rất nhiều nơi cũng áp dụng cách làm này, cũng có người thấy mang theo đầu lâu phiền phức, không tiện chiến đấu, nên đã dùng cách cắt tai của kẻ địch." Tô Thần giới thiệu đơn giản.

Việc Đại Việt trỗi dậy không thể tách rời khỏi chế độ quân công tước vị.

Trước đó, nô lệ vẫn là nô lệ, bình dân vẫn là bình dân, mãi mãi không có cơ hội trở thành quý tộc.

Nhưng sau khi có quân công tước vị, tình hình đã khác hẳn, những bình dân tầng lớp dưới thậm chí cả nô lệ đều dũng mãnh giết địch trên chiến trường!

Phấn thổ đương niên vạn hộ hầu, không gì hơn thế! "Cái đầu người này bị cắm trên vò đá, tôi đoán là dùng để tuẫn táng." Tô Thần nói, "Loại vò đá này có niên đại lâu đời, không phải sản vật của thời đại này, xem ra chúng ta không còn xa đích đến nữa." Nghe vậy, mọi người đều phấn chấn.

Ở trong núi hoang rừng vắng này lâu như vậy, cuối cùng cũng đã đến!

Họ bây giờ râu ria xồm xoàm, sắp thành người rừng rồi.

Không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, mọi người đến một sơn động.

Ánh sáng trong sơn động này mờ tối.

Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu vội vàng làm mấy cây đuốc đơn giản, đồng thời kết hợp với đèn pin, cùng nhau đi vào trong sơn động.

Gạt đám dây leo xung quanh ra, mọi người đến trước một hồ nước đọng.

Muốn qua được, e rằng phải đi qua hồ nước này.

Trong động có chút âm u, nhiệt độ rất thấp. "Mọi người cẩn thận, nơi này dễ xuất hiện đồ bẩn thỉu nhất!" Sau khi nhắc nhở một câu, Tô Thần xuống nước trước.

May mà hắn có công phu Thủy Tiêu Lục Nghệ, dưới nước như cá gặp nước.

Ngay sau đó, Chá Cô Tiếu và những người khác cũng xuống nước theo.

Tô Thiên và Tô Hổ đi sau cùng, cả nhóm bơi về phía bờ bên kia hồ. … Đột nhiên, Tô Thần cảm nhận được dưới nước dường như có thứ gì đó đang di chuyển.

Hắn nhanh chóng rút Hắc kim cổ đao, lặn xuống nước.

Liền thấy một đám bóng đen xuất hiện cách mọi người khoảng mười mấy mét.

Đám bóng đen đó có hình thể lớn hơn một người trưởng thành rất nhiều, nó như cá mà không phải cá, nhanh chóng bơi về phía Tô Thần.

Tô Thần chỉ một nhát dao đã lấy mạng bóng đen này.

Sau đó, mọi người cuối cùng cũng lên bờ.

Tô Thần kéo theo bóng đen đó cũng bò lên bờ.

Chỉ thấy miệng con quái vật này đầy những chiếc răng nhọn hoắt.

Nếu bị cắn một miếng, e rằng bắp chân cũng bị cắn đứt. "Đây là biến chủng của Triết la khuê!" Tô Thần nhận ra thân phận của con cá quái, "Nó có biệt danh là hổ Mãn Châu dưới nước, trên lưng và hai bên có những đốm đen tròn, lưng màu nâu sẫm, hai bên màu nâu tím." "Loài cá này là động vật ăn thịt, và đặc biệt hung dữ." Trong điều kiện bình thường, Triết la khuê dài nhất cũng chỉ một mét.

Nhưng con Triết la khuê trước mắt này chắc chắn dài hơn hai mét, nặng gần ba trăm cân.

Người thường ở dưới nước thật sự không phải là đối thủ của con cá quái này. "Ối trời ơi, cái thứ này rốt cuộc từ đâu chui ra vậy?" Mọi người có chút tò mò.

Đây là sơn động.

Theo lẽ thường mà nói, loại nước này là vũng nước tù.

Lẽ nào con cá lạ kia vẫn luôn sinh sống trong đó? "Chắc là nó bơi vào từ một con sông ngầm nào đó." Tô Thần suy đoán, "Có khả năng nơi này không chỉ có một con, nên sau này mọi người hãy cẩn thận một chút." Dặn dò mọi người xong, Tô Thần dẫn họ tiếp tục tiến về

phía trước.

Không lâu sau, cả đoàn người đến một hành lang.

Cuối hành lang này lại là một pho tượng đá, chỉ có điều kỳ lạ là, tròng mắt của pho tượng này lại biết cử động!

Mọi người căng thẳng nhìn chằm chằm vào pho tượng đá.

Đột nhiên, từ trong con ngươi của pho tượng lại có một con bọ nhỏ bay ra!

Tô Thần nhấc thanh Hắc kim cổ đao lên, chém thẳng xuống.

Con bọ lập tức rơi xuống đất.

Sau đó Tô Thần dùng chân giẫm chết nó. "Ở đây chắc hẳn còn có lối đi khác, mọi người tản ra tìm xem." Tô Thần phân phó.

Nghe lời Tô Thần, mọi người bắt đầu tìm kiếm lối vào cơ quan mới ở gần đó. "Ca!" Tô Thiên vô tình chạm vào một cơ quan, bức tường đá bên cạnh đột nhiên xuất hiện một lối đi.

Men theo lối đi này vào trong, một lát sau trước mắt mọi người xuất hiện một cỗ quan tài.

Trên cỗ quan tài này chi chít những hoa văn kỳ quái.

Sau khi mở quan tài ra, bên trong trống rỗng, không có gì cả.

Nhưng Tô Thần lại phát hiện manh mối dưới đáy quan tài, nơi này lại là một mật đạo.

Khi tấm đá phía trên mật đạo được mở ra, một mùi hôi thối lập tức ập vào mặt. "Đi thôi!" Đã có đường mới, vậy thì tiếp tục tiến lên thăm dò. .....

Phía dưới mật đạo là một con sông ngầm, chỉ có điều nơi này khác với vũng nước ở trên.

Nhiệt độ ở đây đột nhiên tăng cao, dù mặc áo bông dày, mọi người vẫn cảm thấy hơi nóng.

Đặc biệt là nước của con sông ngầm này, nhiệt độ bên trong không dưới bốn năm mươi độ. "Phụt!" Đột nhiên, một cột nước xuất hiện trong sông, vọt thẳng lên trời.

Nhiệt độ của cột nước cực cao, bốc hơi nóng hừng hực. "Dưới nước này chắc có rất nhiều suối nước nóng gián đoạn!" Tô Thần suy tư, "Không thể qua sông trực tiếp được, Trần Tổng Bả Đầu, ông và Tô Thiên cùng Tô Hổ lên trên kia một chuyến, tìm cách kiếm vài khúc gỗ, chúng ta sẽ làm một cái bè gỗ." Chỉ có thể dùng cách này để đi vào thôi.

Nhận được mệnh lệnh của Tô Thần, Trần Ngọc Lâu lập tức quay lại theo lối cũ.

Khoảng một canh giờ sau, ông ta mang về rất nhiều khúc gỗ, tại chỗ đóng thành hai chiếc bè.

Mọi người ngồi trên bè gỗ đi về phía hạ lưu con sông, trên đường đi cũng không xảy ra chuyện gì.

Chương 236

Cuối con sông là một thác nước.

Chỉ tiếc là không còn lối đi nào khác.

Ánh mắt Tô Thần rơi vào thác nước, hắn dẫn đoàn người đi xuyên qua thác, quả nhiên bên trong có một thế giới khác.

Nhưng sau thác nước này, bên trong lại xuất hiện một thác nước khác.

Sau khi liên tục đi qua mấy con thác, mọi người lại quay về điểm xuất phát. "Ở đây cũng có thể xuất hiện quỷ đả tường sao?" Chá Cô Tiếu hiếu kỳ hỏi.

Có thể bố trí được cơ quan hùng vĩ như vậy, hẳn người xây dựng lăng mộ này có thực lực rất mạnh. "Không giống quỷ đả tường lắm!" Tô Thần lắc đầu, "Chắc chỉ là ảo thuật che mắt thôi." Không gian ở đây cực lớn, người có thể tạo ra quỷ đả tường với phạm vi lớn như vậy, e là còn chưa ra đời.

Đã là ảo thuật che mắt thì chắc chắn có cách phá giải.

Ánh mắt Tô Thần nhìn xuống dưới nước. "Mọi người ở đây đợi!" Nói xong, Tô Thần trực tiếp lặn xuống vũng nước.

Ở dưới đáy vũng nước, có hàng chục bánh răng bằng đồng đang chuyển động.

Tiếng thác nước đã che lấp tiếng chuyển động của bánh răng.

Tô Thần tiến đến bên cạnh bánh răng, ở đó có một công tắc khổng lồ.

Hắn dùng hết sức bình sinh, cuối cùng cũng tắt được công tắc.

Cùng lúc đó, dòng nước thác ở trên ngày càng nhỏ lại, cuối cùng thì cạn hẳn.

Sau khi thác nước cạn, một con đường ván treo hiện ra trước mắt mọi người.

Xem ra đây chính là con đường dẫn đến mộ thất.

Đoàn người lại một lần nữa bước lên đường ván, đi lên phía trên.

Khoảng mười mấy phút sau, mọi người đã đi trên vách đá cheo leo.

Chỉ là trên dưới vách đá này chi chít không biết bao nhiêu quan tài.

Những cỗ quan tài này đều treo trên vách đá, cũng có người gọi là huyền quan!

Sau đó con đường ván uốn lượn xuống dưới, mọi người đến một không gian dưới đáy vách đá. "Soạt soạt soạt..." Đột nhiên, một âm thanh kỳ lạ vang lên.

Nhìn theo tiếng động, Tô Thần thấy một bóng đen vụt qua.

Mấy người nhanh chóng đuổi theo, đè bóng đen đó xuống. "Thì ra là chuột, làm tôi hết cả hồn!" Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ ngực. "Mọi người không thấy con chuột này có gì đó khác thường sao?

Thân hình quá lớn." Tô Thần nói, "Chuột bình thường chỉ dài hơn chục centimet, còn con chuột này lại to bằng con mèo!" Điều này có chút đáng sợ. "Chít chít chít!" Trong cỗ quan tài bên cạnh cũng vang lên tiếng động.

Qua ánh đèn pin và khe hở của quan tài, Tô Thần thấy bên trong lại có đến hàng trăm con chuột biến dị.

Nhìn quanh những cỗ quan tài còn lại, e là nơi này có không dưới mấy nghìn con chuột. "Tất cả cẩn thận, đừng kinh động lũ chuột này!"

Tô Thần nhắc nhở mọi người.

Nếu kinh động lũ chuột biến dị này, rất dễ gây ra thủy triều chuột.

Thế là đoàn người cẩn thận đi qua lối đi này, đến một không gian rộng rãi.

Không khí ở đây dường như được lưu thông, không còn ngột ngạt nữa. "Hít... hà..." Chá Cô Tiếu hít một hơi thật sâu, cảm thấy thoải mái hơn nhiều.

Trong mộ huyệt vẫn quá ngột ngạt. "Vậy nghỉ ngơi một lát đi, mọi người ăn chút gì đó, bổ sung thể lực!" Tô Thần dặn dò.

Ngay khi Tô Thần vừa dứt lời, một luồng gió lạnh thổi qua, gáy ai nấy đều lạnh buốt.

Mọi người đều nhìn về phía gió lạnh thổi tới.

Chỉ thấy hàng trăm bóng ma từ trong vách đá đi ra, bóng ma đi đầu cưỡi một con ngựa cao to, tay cầm một thanh đao dài.

Âm binh quá cảnh?

Mọi người nín thở, căng thẳng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Một đám âm binh đi về phía Tô Thần và những người khác.

Thủ lĩnh âm binh đi đầu còn nhìn chằm chằm vào Tô Thần, như thể cảm nhận được mối đe dọa.

Hắn giơ thanh đao dài trong tay lên, chém về phía Tô Thần.

Một kẻ đã chết mà cũng dám kiêu ngạo!

Tô Thần giơ thanh Hắc kim cổ đao trong tay, bôi máu của mình lên trên, rồi chém một nhát về phía vị tướng quân kia.

Chỉ trong nháy mắt, thân ảnh của tướng quân dẫn đội đã tan vỡ và biến mất.

Những âm binh đi theo sau hắn dường như không nhận ra bất kỳ điều gì bất thường, chúng tiếp tục đi về phía trước.

Không lâu sau, vị tướng quân âm binh dẫn đội lại xuất hiện, dẫn theo hàng trăm âm binh.

Chỉ có điều vị tướng quân đó còn quay đầu lại nhìn Tô Thần một cái. "Thần ca, thứ này rốt cuộc là gì vậy?

Sao mãi mà không giết được?" Tô Thiên hỏi.

Nếu là âm hồn, máu của Tô Thần có tác dụng khắc chế tà ma.

Vừa rồi Tô Thần chém một nhát, cho dù là lệ quỷ, e là cũng phải hồn bay phách tán.

Nhưng âm hồn kia không những còn sống, vừa rồi dường như còn đang uy hiếp Tô Thần! "Là hình ảnh ký ức." Tô Thần nói, "Tình huống này rất khó hình dung, nhưng nếu trong một hoàn cảnh đặc thù, từ trường xảy ra hỗn loạn, khi một vài người cổ đại đi qua nơi này, hình ảnh của họ sẽ bị ghi lại." "Sau đó những hình ảnh này sẽ thỉnh thoảng xuất hiện!" "Không cần lo lắng gì cả, đều là người đã chết, dù có còn sống, ta cũng không ngại để họ chết thêm lần nữa." Trần Ngọc Lâu gật đầu, cũng công nhận cách nói này, "Những tàn ảnh này không có khả năng tấn công, nhưng ta quan sát trang phục của họ, có vẻ giống Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy." Truyền thừa của Mạc Kim Giáo Úy, phần lớn đều rõ ràng.

Mà Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy là một tổ chức tương tự Mạc Kim Giáo Úy, hoàng đế Bắc Ngụy thành lập đội quân này là để khai quật kho báu sung vào quân lương, ông ta lo những người này tiết lộ bí mật nên đã biến tất cả thành người câm. "Tiếp tục nghỉ ngơi đi, không phải chuyện gì to tát đâu!" Tô Thần dặn dò.

Mọi người tiếp tục nghỉ ngơi, những người khác vừa uống nước

vừa ăn.

Trên mặt đất rải rác xương cốt và bộ xương, chứng tỏ hàng trăm năm trước, nơi này chắc chắn đã xảy ra một trận đại chiến thảm khốc.

Nửa giờ sau, mọi người lại tiếp tục tiến lên.

Chương 237

Cuối cùng đến một khu vực hẻm núi.

Ánh sáng mờ ảo, dù có sự trợ giúp của đèn pin cũng không nhìn thấy được nhiều mặt đất.

Nơi này quá rộng lớn.

Một cái cây khổng lồ hiện ra trước mắt mọi người.

Chỉ có điều cái cây này lại hoàn toàn được làm bằng đồng! "Đây..." Mọi người đều kinh ngạc đến rớt cằm.

Quá đáng sợ và cũng quá hùng vĩ!

Phía dưới cây thần, lại còn sót lại một lối đi.

Men theo lối đi này vào trong, có một bức tượng điêu khắc kỳ lạ, giống như một con rắn hai thân.

Tô Hổ đi cuối cùng, đột nhiên cảm thấy vai mình như bị ai đó vỗ một cái.

Hắn đột ngột quay đầu lại, thì thấy sau lưng mình là một khuôn mặt quỷ. "Mẹ kiếp!" Tô Hổ giật mình.

Con vượn mặt quỷ kia cũng bắt chước tư thế của hắn.

Xung quanh xuất hiện ngày càng nhiều vượn mặt quỷ.

Lực tấn công của thứ này vẫn rất mạnh mẽ, Tô Thần không nói nhiều, "Chúng ta lát nữa còn phải leo lên cây thần đồng này, đừng lãng phí thời gian." Nghe Tô Thần dặn, mọi người lần lượt lấy súng tiểu liên ra.

Dưới sự áp chế hỏa lực của súng tiểu liên, những sinh vật gốc carbon này gần như không có sức chống trả.

Cuối cùng, lũ vượn mặt quỷ đều bị dọa chạy mất.

Còn mọi người thì bắt đầu trèo lên cây thần.

Trèo được một lúc, Trần Ngọc Lâu cảm thấy có gì đó không ổn, mắt ông ta khá tốt, lại phát hiện trên cây thần đồng xuất hiện vô số con bọ chi chít.

Tô Thần lại cắt cổ tay, dùng máu Kỳ Lân trong cơ thể để đuổi những con bọ kỳ lạ đó đi.

Mọi người thuận lợi đến được bên trong cây thần Tần Lĩnh, vừa vào đã phát hiện một vật thể phát sáng.

Vật thể này có kích thước cực lớn, đường kính lên đến mấy mét. "Là hổ phách sao?" Có người đoán.

Thật sự là hình dáng của thứ này quá giống hổ phách. "Là thi kiển!" Tô Thần giải thích, "Ngâm một số thai phụ trong nước thuốc, sau khi thai phụ chết đi lại dùng vật phẩm đặc thù chôn xuống đất." "Qua mười mấy năm sau, lại đào thai phụ lên, đứa bé trong bụng bà ấy sẽ biến thành thi kiển." "Bên ngoài cái thi kiển này, thực ra tương đương với bụng của thai phụ." Nghe thì hiểu rồi, nhưng vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn.

Ví dụ như lấy đâu ra nhau thai lớn như vậy?

Đây có phải là nhau thai của con người không?

Mọi người lại nhìn vào thi kiển, chỉ thấy vật thể kỳ quái này toàn thân phát ra ánh sáng vàng. "Thứ này không cần biết bên trong là gì, chắc chắn bán được không ít tiền." Lão Mã cũng xác cười nói, "Tô lão bản, hay là chúng ta vận chuyển nó ra ngoài?" "Rắc rắc rắc..." Lão Mã vừa dứt lời, trong cây thần đồng phát ra chấn động dữ dội, như thể có sinh vật kỳ lạ nào đó đang bò trên cây.

Hơn nữa động tĩnh trên cây thần còn không nhỏ. "Đi!" Tô Thần

dẫn mọi người nhanh chóng rời khỏi cây thần đồng.

Giây tiếp theo, một sinh vật dài hàng trăm mét xuất hiện trước mặt mọi người.

Sinh vật này giống rắn mà không phải rắn, trên người bao trùm tử khí. "Là Chúc Cửu Âm!" Chá Cô Tiếu liếc mắt đã nhận ra sinh vật thần bí này. 《Sơn Hải Kinh》 ghi lại: "Thần núi Chung, tên là Chúc Âm, nhìn là ngày, nhắm mắt là đêm..." Đương nhiên, đây chỉ là ghi chép trong truyền thuyết, Chúc Cửu Âm thật sự tuyệt đối không có thực lực đáng sợ như vậy.

Tô Thần vận hết sức lực toàn thân, họ đối phó với loại sinh vật này đã rất có kinh nghiệm.

Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu chờ thời cơ hành động.

Hai người họ tấn công nghi binh, Tô Thần chủ công!

Khi Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu đồng thời hành động, Tô Thần tay cầm Hắc kim cổ đao, vòng ra sau lưng Chúc Cửu Âm.

Sự phối hợp của ba người đã vô cùng ăn ý.

Trong lúc Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu thu hút sự chú ý của Chúc Cửu Âm, Tô Thần trực tiếp nhảy lên đầu nó, Hắc kim cổ đao trong tay cắm thẳng vào sọ của Chúc Cửu Âm.

Sau đó, Tô Thần dùng sức lay động Hắc kim cổ đao.

Chúc Cửu Âm lập tức cảm thấy một cơn đau dữ dội, không ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Giãy giụa suốt mấy chục hơi thở, Chúc Cửu Âm cuối cùng không chịu nổi nữa, ngã xuống đất. "Ba chúng ta phối hợp cũng khá ăn ý đấy chứ." Tô Thần vỗ vai Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu.

Mọi người đối với màn thao tác này của họ đã quen như thường.

Trước đây gặp phải mối đe dọa như vậy, đều là ba người họ xử lý, mọi người không hề lo lắng.

Giải quyết xong những phiền phức này, Tô Thần và những người khác men theo cây thần đồng leo lên, cuối cùng đến được đỉnh cây thần.

Đây là một cái đài rộng khoảng mấy chục mét vuông.

Trên đài còn có rất nhiều cành cây, chỉ là trên những cành cây này treo ngược vô số xác ướp.

Hơn nữa trên cây còn có rất nhiều chuông đồng. "Đây hẳn là nơi tế tự của người Khố tộc!" Tô Thần nói, "Mọi người cẩn thận một chút, chắc vẫn còn cơ quan." Vị trí trung tâm là thi thể của người tế tự.

Ông ta đã chết nhiều năm, chỉ có điều trong tay vẫn ôm một cái hộp. "Đây là gì?" Lão Mã cũng xác tiến lên cầm lấy cái hộp trong tay người tế tự, rồi từ từ mở ra.

Giây tiếp theo, toàn bộ chuông trên cây thần đồng đều rung lên.

Trừ Tô Thần ra, tất cả mọi người dường như đều rơi vào ảo cảnh.

Tô Thần bất đắc dĩ, lại một lần nữa rạch lòng bàn tay, vẩy ra những giọt máu.

Khi những giọt máu đó tiếp xúc với cơ thể họ, cuối cùng cũng đã đánh thức họ. "Tình hình gì vậy?" Trần Ngọc Lâu vừa rồi rơi vào ảo cảnh, bên cạnh xuất hiện không ít anh em Thường Thắng Sơn.

Những người anh em đó cùng ông ta uống rượu ăn thịt, cùng nhau xuống mộ.

Cuộc sống như vậy thật quá tiêu dao. "Cái hộp mà Lão Mã mở có vấn đề, bên trong chắc là có một loại bột gây ảo giác." Tô Thần nói,

"Nhưng loại bột này không ảnh hưởng nhiều đến ta." "Lão Mã, sau này gặp phải thứ gì thì đừng có tùy tiện động vào!" Tô Thần trừng mắt nhìn hắn.

Lại tìm một con đường khác, cả đoàn người đến bên một cánh cửa đá!

Cánh cửa đá này cực kỳ vững chắc.

Tô Thần tạm thời cũng không nghĩ ra cách phá giải.

Chương 238

Vậy thì theo lệ cũ, cho nổ tung luôn!

Mọi người trang bị đầy đủ, lùi lại một khoảng cách an toàn. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên.

Cửa đá bị nổ tung!

Đi tiếp vào trong, mọi người phát hiện một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này được điêu khắc từ đá, dường như không có cơ quan gì để mở.

Tô Thần đi đến phía trước quan tài, nhìn thẳng vào cái đĩa tròn ở phía trước.

Sau đó, Tô Thần bắt đầu xoay vòng tròn, rồi ấn vào vị trí trung tâm của vòng tròn.

Giây tiếp theo, vòng tròn ở giữa bắt đầu chuyển động, ngay sau đó nắp quan tài cũng mở ra.

Trong quan tài lại có một cái quan tài nữa!

Đây là quan quách!

Bên ngoài là quách, bên trong mới là quan tài thực sự.

Chỉ khác với quách đá bên ngoài, quan tài bên trong được làm bằng một loại gỗ đặc biệt.

Tô Thần mở thẳng quan tài.

Chỉ thấy trong cỗ quan tài này, người nằm bên trong lại là một cỗ thi thể! "Đây..." Mọi người mở to mắt, có chút kinh ngạc.

Trong cỗ quan tài này lại là một cỗ thi thể hoàn chỉnh.

Hơn nữa người đó mặc quần áo của người cổ đại, khoác áo giáp, tay cầm một thanh đao dài.

Đây là tình huống gì vậy? "Thi thể của hắn được bảo quản rất tốt, hơn nữa trạng thái chết rất kỳ lạ, trông như vừa mới chết không lâu." Trần Ngọc Lâu nói, "Kỳ lạ, sao lại như vậy được nhỉ?" Trần Tổng Bả Đầu nghĩ mãi không ra.

Ông ta đã xuống mộ rất nhiều lần, cũng từng thấy một vài xác khô.

Nhưng những xác khô đó đa phần đều khô quắt, sao có thể tươi tắn như thật giống như hôm nay? "Người này có chút quen mặt!" Chá Cô Tiếu lên tiếng, "Mọi người còn nhớ những âm binh chúng ta thấy lúc nãy không?" "Âm binh?

Vị tướng quân kia?" Tô Thiên lập tức nhớ ra, "Những người đó là Bất Ngôn Kỵ của Bắc Ngụy, Bắc Ngụy cách đây đã hơn một nghìn năm trăm năm rồi chứ?

Thi thể sao có thể bảo quản hoàn chỉnh như vậy?" Trước đó mọi người còn chạm mặt với những âm binh kia, thậm chí Tô Thần còn một đao chém chết âm hồn của hắn.

Chỉ có điều sau đó âm hồn của hắn lại xuất hiện!

Ngay khi mọi người đến gần để quan sát, người trong quan tài đột nhiên cử động.

Giây tiếp theo, hắn rút thanh trường kiếm trong tay ra, tấn công về phía mọi người.

Hắn tấn công hung mãnh, may mà Tô Thần đã có chuẩn bị, cũng rút Hắc kim cổ đao ra.

Ngay sau đó, tướng quân trong quan tài xông ra, giao đấu với Tô Thần! "Sao người này còn sống?" Mọi người căng thẳng nhìn chằm

chằm người đó, không khỏi lo lắng cho Tô Thần!

Thực lực của hắn quả thật rất mạnh, dù đã mất một tay, vẫn đấu với Tô Thần ngang tài ngang sức.

Không hổ là đại tướng quân thời cổ đại!

Chỉ tiếc là thực lực của hắn so với Tô Thần vẫn còn quá yếu. "Chém!" Tô Thần vận hết sức lực toàn thân, chém một nhát xuống.

Hắc kim cổ đao mang theo toàn bộ sức mạnh của Tô Thần, nặng tựa ngàn cân!

Vị tướng quân giơ trường kiếm lên đỡ, chỉ là sức mạnh của hắn thực sự quá yếu.

Giây tiếp theo, hắn đã bị đánh bay xa mấy mét.

Ngay sau đó, tướng quân phun ra máu tươi, toàn thân run rẩy không ngừng, ngã xuống đất chết. "Má ơi, mọi người xem, trong quan tài còn một thi thể nữa!" Tô Hổ phát hiện ra điều bất thường.

Mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện trong quan tài có một người nằm giống hệt vị tướng quân kia.

Mà cách quan tài không xa, cũng có một người đang nằm! "Chắc là ảo giác!" Tô Thần giải thích, "Hiện tại chúng ta đều đang trải qua một trận ảo giác, trừ phi ảo giác biến mất!" "Không sao, cái này tôi giỏi!" Lão Mã cũng xác cười hì hì tiến lên, hắn dùng dây thừng cũng thi thể của tướng quân lên.

Lão Mã vòng tay ra sau mò mẫm bảo bối trên người tướng quân. "Giữ lại thanh cổ kiếm đó cho ta!" Trong quá trình giao đấu vừa rồi, Tô Thần đã phát hiện sự bất phàm của thanh cổ kiếm.

Thanh cổ kiếm này khi va chạm với Hắc kim cổ đao lại không hề lép vế, cũng được coi là một loại vũ khí sắc bén thượng hạng! "Được

thôi, Tô lão bản!" Lão Mã vui vẻ đồng ý. "Chỉ đơn giản là ảo giác thôi sao?" Trần Ngọc Lâu đi đến bên cạnh Tô Thần, vẫn cảm thấy không thể tin được.

Ông ta vừa rồi đi kiểm tra thi thể của vị tướng quân kia, lại hoàn toàn là thực thể.

Ảo giác sao có thể chân thực đến vậy? "Nói chính xác thì, đó là vật sao chép!" Tô Thần chậm rãi nói, "Cây thần đồng lúc nãy chắc mọi người đều thấy rồi!

Cây cổ thụ đó có năng lực sao chép!" "Người mà nó sao chép ra không có bất kỳ khác biệt nào so với người ban đầu, nhưng cuối cùng cũng chỉ là vật sao chép mà thôi!" "Con trai của người thợ săn kia cũng là trường hợp này!" "Bởi vì trên người anh ta mang theo một đoạn cành cây đồng, nên có thể tạm thời rời khỏi đây!" "Nhưng sức mạnh của cành cây đồng có hạn, hơn nữa thần lực không ngừng mất đi, chút sức mạnh ít ỏi không thể duy trì cơ thể anh ta!

Cho nên con trai ông ta đã phát điên!" "Đợi đến khi toàn bộ sức mạnh của cành cây mất hết, anh ta cũng sẽ chết!" "Không đúng, nói chính xác thì, anh ta đã chết rồi.

Sau khi sức mạnh của cành cây biến mất, cơ thể anh ta cũng không còn nữa!" Vật sao chép vĩnh viễn là vật sao chép! "Vậy ta đoán người thợ săn và vợ ông ta đều không sống nổi rồi!" Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi. "Lúc về, mang cho ông ta thêm một đoạn cành cây đồng đi, chắc có thể duy trì thêm một thời gian, xem hai vợ chồng già có nghĩ thông được không!" .....

Di chỉ của người Khố tộc đã sớm biến mất!

Những bảo vật có thể tìm thấy ở nơi này có hạn, nhưng cây thần đồng đối với Tô Thần lại có một tác dụng lớn khác.

Sau khi hoàn tất việc thăm dò cổ mộ, Tô Thần dẫn mọi người rời đi.

Nhưng trước khi đi, Tô Thần đã cho nổ tung lối vào.

Như vậy có thể tránh cho người khác đi lạc vào trong.

Nếu Tô Thần muốn vào lại, dựa vào sức mạnh của người nhà họ Tô, vẫn có thể mở được ngôi mộ cổ này.

Ngay khi Tô Thần và những người khác vừa rời đi không lâu, một bóng người xuất hiện trước lối đi đã bị nổ tung, trong tay người đó cầm một đoạn cành cây đồng. "Thú vị thật, không ngờ ở thành Trường Sa lại xuất hiện nhân vật như vậy!" "Xem ra lại có phiền phức rồi, chỉ một nhà họ Trương đã đủ đau đầu!" Người bí ẩn thở dài một hơi.

Mặt khác, sau khi vượt núi băng rừng, Tô Thần cầm một đoạn cành cây đồng đến nhà người thợ săn.

Chương 239

Thấy mấy người bình an vô sự trở về, người thợ săn còn tưởng họ đi nhầm đường, đi lòng vòng trong núi mấy vòng rồi tay không trở về.

Nhưng khi thấy đoạn cành cây đồng trong tay Tô Thần, người thợ săn không còn bình tĩnh được nữa, căng thẳng nhìn Tô Thần, "Mấy vị lão bản đã đến nơi đó rồi sao?" Khi con trai ông ta trở về, trong tay cũng mang theo một đoạn cành cây như vậy, không lâu sau, con trai ông ta phát điên. "Ông mang đoạn cành cây này đến bên cạnh con trai ông, chắc có thể khiến nó tỉnh táo được khoảng một tháng!" "Một tháng sau, con trai ông vẫn sẽ phát điên!" "Đến lúc đó, sẽ không ai có thể giúp các người nữa!" "Hoặc là để nó chết, hoặc là nó sẽ biến thành quái vật!

Tình hình cụ thể, các người tự thương lượng đi!" "Quái vật?

Đây...

đây rốt cuộc là chuyện gì?" Người thợ săn sốt ruột, vội vàng hỏi.

Tình hình cụ thể Tô Thần không giải thích, cây thần Tần Lĩnh dù sao cũng có chút thần bí. "Nó đã dính phải thứ kỳ lạ, định sẵn là không sống được!" Tô Thần giải thích.

Nghe vậy, người thợ săn quay vào phòng, ông ta lấy ra số bạc trắng mà Tô Thần đã cho trước đó, lại lấy hết tất cả những thứ có giá trị trong nhà ra. "Tô lão bản, tôi biết ngài lợi hại, cầu xin ngài cứu con trai tôi!

Ngài muốn gì tôi cũng cho ngài!" Người thợ săn quỳ trên mặt đất, nhỏ bé cầu xin Tô Thần ra tay giúp đỡ. "Vẫn chưa hiểu sao?

Đây đã là tất cả những gì ta có thể làm rồi!" Tô Thần nói. "Vậy còn loại cành cây này không?

Dù khó khăn thế nào, tôi cũng đi tìm!" Người thợ săn lại cầu xin. "Vô dụng thôi!" Tô Thần lắc đầu, "Chuyện này không phải là thứ ông có thể thay đổi được!" Trong cây thần Tần Lĩnh còn có vô số con si trùng, còn có vượn mặt người.

Ông ta đi vào chắc chắn sẽ chết!

Hơn nữa lối đi đã bị Tô Thần cho nổ tung rồi. "Chẳng lẽ ông cũng muốn trở nên giống như con trai mình?" Tô Thần hỏi lại, "Đến lúc đó ai sẽ giúp ông?" "Chẳng lẽ cả cái thôn này cũng phải bị ông kéo vào sao?" Dưới tiếng quát nghiêm khắc của Tô Thần, người thợ săn cuối cùng cũng bình tĩnh lại. "Tháng cuối cùng này, hãy ở bên con trai ông cho tốt!" Tô Thần đưa đoạn cành cây đồng trong tay cho người thợ săn.

Khi đoạn cành cây được đưa đến trước mặt con trai ông ta, con trai của người thợ săn cuối cùng cũng tỉnh lại.

Ánh mắt anh ta không còn đờ đẫn, nhìn về phía người thợ săn với chút mơ hồ, "Bố, sao con lại ở đây?" "Không... không sao rồi, con trai, chúng ta về nhà." Người thợ săn nước mắt lưng tròng. .....

Đêm đó, gia đình họ hiếm khi ăn được một bữa cơm tất niên.

Trong bữa ăn, người thợ săn đã kính Tô Thần mấy ly rượu.

Sáng sớm hôm sau, đoàn người của Tô Thần mới rời đi.

Lần này đến khu vực Tần Lĩnh, thời gian không tốn nhiều.

Ngồi thuyền trở về thành Trường Sa.

Khi ở trên thuyền, Tô Thần không nhịn được mở rương báu kim cương. "【Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Thiên quái!】" Tiếng

hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Lại là Thiên quái?

Điều này có chút ngoài dự liệu của Tô Thần.

Tô Thần vốn tưởng rằng bảo vật này thuộc về truyền thuyết, không ngờ trong hiện thực lại thật sự tồn tại.

Bảo vật này tuyệt đối có thể ngang hàng với Mộc Trần Châu, thậm chí còn hơn cả Mộc Trần Châu, nó đại diện cho chân lý của vận mệnh.

Tương truyền bảo vật này bị Trương Tam gia trộm ra từ cổ mộ, sau đó biên soạn nên Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, vì quá nghịch thiên, nên sau này Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cuối cùng chỉ còn lại một nửa.

Nói cách khác, sự thần kỳ của Thiên quái còn vượt xa Thập Lục Tự Phong Thủy Bí Thuật.

Nhưng sau khi nhận được Thiên quái, Tô Thần nhất thời cũng không nhìn ra được gì.

Loại bảo vật này cần rất nhiều thời gian và tâm huyết để nghiên cứu, trong thời gian ngắn có lẽ là không có cách nào, chỉ có thể đợi sau này có thời gian rồi tính.

Cùng lúc đó, Tô Thần mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (18/950)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 4, tiến độ 12/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 38 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】 【Tài sản gia tộc: Ruộng của tộc 3900 mẫu, bạc trắng 64909 khối, một ấn Phát Khâu】 【Trạng

thái gia tộc: Tử khí đông lai!】【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng của tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi xua tan!), Đỉnh Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: lợi tức ruộng của tộc tăng 300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp độ gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ năng trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Truyền thừa Táng Kinh (đang có hiệu lực), Tâm ý lục hợp quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng ruộng của tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị hưởng hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi! các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%! tăng ích huyết mạch tăng 10%! tăng ích ruộng của tộc tăng 100%), Kính đồng Pháp gia (đang có hiệu lực, lợi tức ruộng của tộc +200%, soi chiếu tứ duy thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát trọng bảo hàm (đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%! tăng ích huyết mạch tăng 10%!)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn thành viên gia tộc thăm dò thành cổ Tinh Tuyệt, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một rương báu kim cương】.

Cuối cùng cũng đến lượt thành cổ Tinh Tuyệt sao?

Tô Thần nhìn nhiệm vụ mà hệ thống ban hành.

Độ khó của thành cổ Tinh Tuyệt cực cao, còn phải chuẩn bị không ít. .....

Mặt khác, thành Trường Sa.

Sau khi Tô Thần và những người khác trở về, khu vực gần thôn Tô gia đã bước vào mùa gieo trồng vụ xuân.

Khi phương Bắc vẫn còn trong giá lạnh, nhiệt độ phương Nam đã bắt đầu tăng dần.

Vịt là loài biết nước sông xuân ấm đầu tiên.

Trên con sông lớn bên cạnh thôn Tô gia, vịt đang thong dong bơi lội trên mặt sông.

Công trình đê sông đã sắp hoàn thành, những người làm công tạm thời được nhàn rỗi.

Vạn vật hồi sinh, thôn Tô gia cũng sắp đón nhận những thay đổi mới.

Lão tộc trưởng đi dạo trên bờ ruộng của thôn Tô gia, vui mừng nhìn những mầm lúa, miệng không khỏi nói, "Năm nay lại là một năm được mùa rồi!" "Tiểu Thần à, con của Tân Nguyệt sắp sinh rồi, khoảng thời gian này cháu tạm thời đừng ra ngoài nữa." "Còn hai tháng nữa mà!" Tô Thần nói, "Lão tộc trưởng yên tâm đi, chuyến đi tới của cháu, chắc sẽ về rất nhanh thôi." Đi đến Cương địa, đường sá xa xôi.

Tô Thần định chuẩn bị trước, tranh thủ trước khi con của Doãn Tân Nguyệt chào đời, trở về từ thành cổ Tinh Tuyệt ở Cương địa.Thời gian hai tháng, đã đủ để đến Cương địa rồi quay về.

Khác với lần trước đến Côn Luân thần cung, đường đi gập ghềnh

hiểm trở, lần này Tô Thần định chuẩn bị trước, sắm hai chiếc xe tải để đi.

Lợi thế lớn nhất của Cương địa là địa thế bằng phẳng, bãi Gobi mênh mông vô tận, không có nhiều nơi khó đi.

Cho nên đi xe tải là thích hợp nhất, có thể đi nhanh.

Ý tưởng của Tô Thần là, trước tiên đặt mua hai chiếc xe tải ở cố đô, sau đó lái xe một mạch về phía tây, cuối cùng trực tiếp vào tỉnh Cam, men theo tỉnh Cam cuối cùng vào phạm vi của Cương địa.

Sau đó chính là sa mạc!

Thành cổ Tinh Tuyệt ẩn mình trong sa mạc, đến lúc đó lại thuê mười mấy con lạc đà để đi vào phạm vi của thành cổ Tinh Tuyệt.

Chương 240

Không còn cách nào khác, xe tải không tiện đi trong sa mạc, dễ bị lún.

Lạc đà mới là công cụ hữu dụng nhất.

Hai ngày nay, số thành viên đội hộ vệ bên cạnh Doãn Tân Nguyệt đã tăng lên đáng kể.

Theo suy nghĩ của Tô Thần, Doãn Tân Nguyệt còn mấy tháng nữa là sinh, tốt nhất nên ở lại trong thôn an tâm dưỡng thai.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lại không đồng ý, cô ở nhà không ngồi yên được, vẫn muốn ra ngoài làm chút gì đó.

Nếu chỉ bắt cô ở nhà dưỡng thai, thà giết cô còn hơn.

Thấy vậy, Tô Thần cũng không tiện nói gì thêm.

Anh biết rằng những người quen bận rộn một khi rảnh rỗi sẽ cảm thấy toàn thân khó chịu.

Tô Thần cũng vậy, một khi không đi trộm mộ, anh cũng thấy cả người không thoải mái.

Ở trong thôn, thời gian rảnh rỗi của Tô Thần không bao giờ quá một tháng, thời gian còn lại hoặc là đang trộm mộ, hoặc là đang trên đường đi trộm mộ!

Mấy ngày nay, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đã xuất phát, họ đi trước đến Cố đô, dự định mua hai chiếc xe tải ở đó.

Vì nhiều việc phức tạp nên họ đi chuẩn bị trước.

Còn Tô Thần thì ở lại trong thôn bầu bạn với Doãn Tân Nguyệt.

Bất kể là Doãn Tân Nguyệt đi đến tiệm đồ cổ hay từ tiệm đồ cổ

về Tô Gia Thôn, Tô Thần đều ở bên cạnh cô.

Ý định của Tô Thần là đợi Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu chuẩn bị xong xuôi ở Cố đô rồi anh mới khởi hành. "Tiểu Thần à!" Hôm đó, Tô Thần lái xe đưa Doãn Tân Nguyệt vừa về đến nhà thì thấy lão tộc trưởng đang ngồi trước cổng biệt viện, ông vẫy vẫy tay về phía Tô Thần.

Tô Thần từ từ dừng xe, mở cửa đỡ Doãn Tân Nguyệt xuống, sau đó đi đến bên cạnh lão tộc trưởng. "Lão tộc trưởng, có chuyện gì ông cứ căn dặn!" Tô Thần cười nói. "Nói gì đến căn dặn, cháu không sợ tổn thọ ta sao?" Lão tộc trưởng xua tay, "Bây giờ cháu là tộc trưởng, quản lý mọi việc lớn nhỏ trong tộc!" "Lần này ta đến tìm cháu, một là vì chuyện của Tô Thiên và Tô Hổ.

Bố mẹ chúng nó đặc biệt đến tìm ta một chuyến, muốn để hai đứa thành gia lập thất càng sớm càng tốt!" "Vốn định tìm cháu nói chuyện, nhưng mà cháu phần lớn thời gian đều ở tiệm đồ cổ, bọn họ cũng không tiện làm phiền cháu, thế là cầu đến lão già này!" Lão tộc trưởng nhìn về phía Tô Thần, "Tô Hổ và Tô Thiên hai thằng nhóc đó chỉ nghe lời cháu thôi, còn lại thì chẳng nghe ai cả!" "Ta vẫn hy vọng cháu khuyên nhủ hai đứa nó, để chúng nó mau chóng thành hôn, an phận một chút." Làm cha mẹ, tất nhiên hy vọng con cái có thể nối dõi tông đường, đặc biệt là Tô Gia Thôn bây giờ đã khác xưa.

Trước kia nghèo không tìm được vợ, bây giờ có tiền rồi, tìm vợ cũng không khó khăn đến thế.

Sớm kết hôn sinh con mới là đại sự!

Nhưng tính cách của Tô Thiên và Tô Hổ, Tô Thần biết rõ mồn một, hai người này đều không phải kiểu người muốn ngoan ngoãn kết hôn sinh con.

Tô Thần có thể ép buộc hai người họ mau chóng thành hôn, tin

rằng bố mẹ họ cũng có thể giới thiệu cho họ một người vợ không tồi.

Nhưng chung quy việc này vẫn trái với suy nghĩ của cả hai.

Hơn nữa, trong đầu Tô Thần vẫn là tư duy của người hiện đại, khác với người thời đại này.

Anh vẫn tương đối đề cao tự do yêu đương, hai người hợp ý nhau rồi kết hôn có lẽ sẽ tốt hơn. "Lão tộc trưởng, ông nói với hai vị lão thúc và thím một tiếng, Tô Thiên và Tô Hổ được cháu bồi dưỡng làm tộc trưởng kế nhiệm!" "Ông cứ hỏi họ xem, rốt cuộc là muốn tìm con gái nhà tiểu thương tiểu hộ làm con dâu ngay bây giờ, hay là bằng lòng đợi thêm vài năm nữa để cưới con gái nhà quan to quý tộc về làm dâu!" "Nếu họ muốn thì cứ tìm, cháu không cản!" Tô Thần nói.

Nghe vậy, lão tộc trưởng cười cười, "Cháu à cháu, trong đầu toàn là mưu mẹo!" "Suy nghĩ của người trẻ tuổi quá linh hoạt, mấy lão già chúng ta không bì kịp rồi!" Nghe câu này của Tô Thần, lão tộc trưởng liền biết anh đang có ý định gì.

Bây giờ thành hôn thì cưới một cô gái gia cảnh bình thường, mấy năm nữa thành hôn thì cưới một cô gái có gia thế tốt.

So sánh hai bên, bố mẹ của Tô Hổ và Tô Thiên chắc chắn sẽ chọn về sau.

Mà về sau thì trong thời gian ngắn lại không thấy được hiệu quả, chẳng khác nào đang treo ngược bố mẹ của Tô Thiên và Tô Hổ.

Trớ trêu thay, người bình thường lại rất dễ mắc bẫy này. "Còn một chuyện nữa là, ta chuẩn bị đi ra ngoài một chuyến!" Lão tộc trưởng nói, "Gần đây nhận được tin, có năm sáu người của Tô Gia Thôn chúng ta bị một vị đại soái ở tỉnh bên cạnh bắt giữ, đi lính rồi." "Ta đi chuyến này là để xem có thể đưa mấy người đó về không!" Lão tộc trưởng cũng vừa mới nhận được tin tức không lâu. "Chuyện này

có cần cháu báo cho Trương Đại Phật Gia một tiếng để ông ấy ra mặt giải quyết không?" Tô Thần suy nghĩ. "Không cần đâu, nợ người ta bạc trắng thì dễ trả, chứ nợ ân tình thì khó trả lắm!" "Trương Đại Phật Gia cũng không phải hạng đơn giản, nợ ân tình của ông ta lại càng khó trả!" Lão tộc trưởng lắc đầu. "Vậy cháu cử thêm mấy người đội hộ vệ đi cùng ông nhé!" Tô Thần nói, "Để bảo vệ an toàn cho ông." Lão tộc trưởng nghe vậy định từ chối, nhưng dưới sự yêu cầu tha thiết của Tô Thần, ông cuối cùng cũng đồng ý.

Sau khi rời khỏi chỗ Tô Thần, lão tộc trưởng đến nhà Tô Thiên. "Nhà Tiểu Thiên có ai không!" Lão tộc trưởng gọi vào trong nhà. "Lão thúc, ông đến rồi!" Bố mẹ Tô Thiên vội vàng ra đón, "Lão thúc mau ngồi, cháu đi rót cho ông cốc nước!" "Nước thì không cần đâu, ta đến nói một chuyện, nói xong là ta về ngay!" Lão tộc trưởng nói, "Chuyện các người nhờ ta trước đây, ta đã nói với Tiểu Thần rồi." "Ý của Tiểu Thần là, nó vẫn luôn coi Thiên nhi và Hổ tử là tộc trưởng kế nhiệm để bồi dưỡng!" "Ý của nó là, nếu các người muốn con trai thành hôn ngay bây giờ, cưới con gái nhà tiểu thương, nó không phản đối!" "Nhưng nếu nhà Hổ tử chịu nhịn không kết hôn, tương lai cưới con gái của nhân vật lớn, khả năng làm tộc trưởng kế nhiệm sẽ lớn hơn!" Lão tộc trưởng dùng một chút khéo léo, thông qua phương thức so sánh, đã trấn trụ được Tô Thiên.

Nghe những lời này, bố mẹ Tô Thiên quả nhiên không còn bình tĩnh được nữa.

Tộc trưởng của Tô Gia Thôn, thân phận đó hiển hách biết bao!

Chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng đội hộ vệ mấy trăm người này thôi cũng phải nghe theo mệnh lệnh của tộc trưởng!

Cả Tô Gia Thôn, đất đai của tộc trưởng cũng là nhiều nhất!

Con trai mình mà làm tộc trưởng, sau này sẽ là nhân vật lớn ở

thành Trường Sa!

Nghĩ đến đây, bố mẹ Tô Thiên quả thực không còn vội vã nữa. "Hôn nhân đại sự sao có thể đùa giỡn, lão thúc, dù sao bây giờ tôi không vội nữa, một chút cũng không vội!" Bố mẹ Tô Thiên lắc đầu.

Lại cùng lão tộc trưởng trò chuyện vài câu, đợi lão tộc trưởng rời đi, bố mẹ Tô Thiên vội vàng tìm Tô Thiên.

Tô Thiên còn tưởng bố mẹ vào ép mình thành hôn, đang định cãi nhau một trận với bố mẹ thì lại nghe bố mẹ nói. "Con à, đi theo Thần ca của con, nhất định phải làm việc cho tốt!" "Gặp chuyện phải nhanh nhẹn lên, có chút lanh lợi, một khi Thần ca của con cần giúp đỡ gì, con phải là người đầu tiên xông lên!" "Để lại ấn tượng tốt cho Thần ca của con nhiều vào…" Nghe những lời dặn dò của bố mẹ, Tô Thiên nhất thời không phản ứng kịp.

Chuyện gì thế này?

Sao bố mẹ lại khác trước thế này?

Cảm giác này có chút không bình thường!

Là ảo giác sao?

Hay là đang nằm mơ? "Khụ khụ… Bố mẹ, chuyện lanh lợi con chắc chắn không có vấn đề, nhưng nếu hai người muốn con mau chóng thành hôn, con có thể nói rõ cho hai vị biết, chuyện đó là không thể!" Tô Thiên trịnh trọng nói. "Con xem con kìa, chuyện lớn như thành hôn sao mẹ có thể thúc giục con được?" Mẹ Tô Thiên cười nói, "Chuyện này con cứ nghe theo Thần ca của con!" "Thần ca của con bảo con lúc nào thành hôn thì con lúc đó thành hôn!" Lại một lần nữa nghe bố mẹ nói những lời này, Tô Thiên không còn bình tĩnh được nữa.

Chẳng lẽ thật sự là ảo giác?

Không chỉ Tô Thiên có chút mơ hồ, ở bên kia, sau khi Tô Hổ nói chuyện với bố mẹ, cũng cảm thấy có chút không bình thường.

Trước đây cậu không muốn về nhà, mỗi lần về là bố mẹ lại cằn nhằn chuyện này, sợ nhà mình đoạn tử tuyệt tôn không có người nối dõi.

Bây giờ bố mẹ không những không thúc giục, mà còn thuận theo ý cậu mọi việc.

Tô Hổ và Tô Thiên mãi đến khi gặp nhau, hai người trò chuyện, đều gặp phải chuyện kỳ lạ giống nhau.

Hai người chỉ có thể lắc đầu, nghĩ không thông thì không nghĩ nữa.

Sau khi xử lý xong chuyện của hai nhà, sáng sớm hôm sau, lão tộc trưởng được bốn năm thành viên đội hộ vệ hộ tống khởi hành rời đi.

Tô Thần đứng tiễn lão tộc trưởng đi xa.

Chương 241

"Thần ca!" Lúc này, Tô Thiên vội vàng chạy tới, "Dịch Tiêu tẩu tử đến rồi!" Dịch Tiêu?

Cô ấy xử lý xong chuyện của Dịch gia rồi sao?

Thời đại này điện thoại, thông tin liên lạc đều không tiện lợi.

Chuyện Dịch Tiêu đến, Tô Thần quả thực không biết. "Người đâu?" Tô Thần hỏi. "Đã đến thành Trường Sa rồi, hiện đang ở trong tiệm đồ cổ!" Tô Thiên nói. "Được!" Tô Thần gật đầu, sau đó lái xe đưa Doãn Tân Nguyệt cùng đến tiệm đồ cổ trong thành Trường Sa.

Có Dịch Tiêu ở đây, nhiều chuyện Tô Thần cũng có thể yên tâm.

Thực lực của Dịch Tiêu rất mạnh, không chỉ dưới nước, mà năng lực chiến đấu trên cạn cũng không yếu, có Dịch Tiêu bảo vệ Doãn Tân Nguyệt, Tô Thần cũng có thể yên tâm rút lui.

Thành Trường Sa, tiệm đồ cổ.

Lần nữa gặp lại Tô Thần, Dịch Tiêu trực tiếp nhào tới.

Đã một hai tháng không gặp.

Đúng là tiểu biệt thắng tân hôn!

Trong lòng Dịch Tiêu vui mừng khôn xiết. "Tân Nguyệt tỷ!" Sau khi ôm xong, Dịch Tiêu chào hỏi Doãn Tân Nguyệt, "Chị sắp sinh rồi phải không?" Mới rời đi một hai tháng, bụng của Doãn Tân Nguyệt đã rất lớn. "Sắp rồi!" Doãn Tân Nguyệt xoa bụng mình, trên mặt lộ ra nụ cười vui vẻ. "Đúng rồi, chuyện bên Dịch gia em xử lý thế nào rồi?" Tô Thần hỏi.

Dịch gia bây giờ được coi là phụ thuộc vào Tô gia, nên đối với

Dịch gia, Tô Thần vẫn rất quan tâm. "Em đã thương lượng với các trưởng bối trong tộc, bây giờ Đinh gia và Khương gia đã bị diệt, chúng ta cố thủ ở lưu vực sông Lan Thương chắc chắn không được!" "Vì vậy ý của em là, sẽ tiến hành di dời toàn bộ gia tộc, chuyển đến lưu vực sông Trường Giang." Dịch Tiêu nói.

Lưu vực sông Trường Giang được coi là trung gian giữa lưu vực sông Hoàng Hà và lưu vực sông Lan Thương.

Như vậy, bất kể là nam hạ hay bắc thượng đều tương đối thuận tiện hơn nhiều. "Được, nếu cần giúp đỡ, đến lúc đó anh sẽ điều người từ Tô gia qua." Tô Thần gật đầu. "Không cần đâu, họ đã bắt đầu di dời rồi." Dịch Tiêu nói, "Nếu theo kế hoạch, đến trung tuần tháng sau là có thể chuyển đến lưu vực sông Trường Giang." "Nơi chúng ta chọn chính là hạ lưu Trường Giang, cách thành Trường Sa khoảng hai trăm cây số." Như vậy, có thể tạo thành thế ỷ dốc với Tô gia.

Hai gia tộc cùng hợp tác. "Suy nghĩ rất chu đáo!" Tô Thần gật đầu.

Tiếp đó, Tô Thần ở cùng Dịch Tiêu và Doãn Tân Nguyệt mấy ngày.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc trong nhà, Tô Thần mới chuẩn bị xuất phát.

Nhưng vào ngày Tô Thần xuất phát, lão tộc trưởng lại trở về, ông dẫn theo mấy người đàn ông vạm vỡ quay lại nơi ở của Tô Gia Thôn.

Mấy người đàn ông này đều là người của Tô Gia Thôn, lưu lạc bên ngoài.

Dưới sự giúp đỡ của lão tộc trưởng, họ cuối cùng cũng an toàn trở về. "Giới thiệu với các người, đây là Tiểu Thần!

Bây giờ là tộc trưởng của Tô Gia Thôn chúng ta!" Lão tộc trưởng nói. "Tiểu Thần?

Năm đó lúc tôi đi, thằng bé này trông vẫn còn là một đứa trẻ con mà?" "Đúng vậy!

Tôi nhớ lúc đó Tiểu Thần còn chưa cao thế này phải không?

Không ngờ bây giờ đã có thể một mình gánh vác rồi." "Tô Gia Thôn chúng ta may mà có Tiểu Thần!" "…" Trên đường đến đây, những người này đã nghe lão tộc trưởng kể về những thay đổi của thôn trong những năm qua.

Khi quay lại, tận mắt chứng kiến cảnh tượng này, họ mới cảm thấy chấn động!

Ba năm trước, vì kế sinh nhai họ rời khỏi Tô Gia Thôn.

Không ngờ ba năm sau, họ vẫn còn đang lo lắng cho kế sinh nhai.

Mà thôn của họ, bây giờ lại trở thành một đại tộc trong thành Trường Sa.

Mấy nghìn mẫu ruộng tốt, vô số tá điền dài hạn, nhà nhà đều ở nhà gạch xanh ngói đá, ngay cả thời kỳ huy hoàng nhất trong lịch sử gia tộc cũng không bằng hiện tại! "Mấy vị thúc bá, sau khi trở về các vị cứ nghỉ ngơi cho khỏe, sau đó lão tộc trưởng và Tân Nguyệt sẽ sắp xếp công việc cho các vị, cháu còn có việc khác phải xử lý, không thể tiếp các vị được nữa!" Tô Thần chắp tay, rồi dẫn người rời đi.

Nhìn bóng lưng Tô Thần đi xa, mấy vị tộc nhân vui mừng gật đầu, "Không ngờ trời không phụ Tô Gia Thôn chúng ta, đến lúc sắp tàn lụi rồi mà lại xuất hiện một nhân vật lớn như Tiểu Thần!" "Lão tộc trưởng, đây là phúc của Tô Gia Thôn chúng ta!" Thấy mấy người này cảm xúc sâu sắc, lão tộc trưởng cười nói, "Để ta dẫn các người đi dạo quanh thôn nữa nhé." Lão tộc trưởng dẫn mấy người đến khu ruộng xem xét, "Hiện tại Tô Gia Thôn chúng ta tổng cộng có ba nghìn chín trăm mẫu đất!" "Tá điền dài hạn tổng cộng là hai nghìn ba trăm sáu

mươi mốt người, tá điền ngắn hạn là một nghìn năm trăm bảy mươi tám người." "Số lượng tá điền dài hạn và ngắn hạn vẫn đang không ngừng tăng lên." "Thấy khu đằng xa kia không, đó là khu dân tị nạn, Tô Gia Thôn chúng ta hiện đang bỏ tiền xây nhà cho những người dân tị nạn đó, mỗi tháng sẽ trừ vào tiền công của họ!" "Các người mới về, chuyện trong thôn còn chưa hiểu rõ, các người cứ đi xử lý chuyện ruộng đất trước đi, nhiều tá điền như vậy quản lý rất khó, công việc phức tạp." "Trong thôn nhân lực quá ít, căn bản không lo xuể." "Các người về rồi, cũng có thể giảm bớt áp lực cho chúng ta." Lão tộc trưởng dẫn mọi người đi trên bờ ruộng.

Lúc này ở Tô Gia Thôn, những tá điền dài hạn đang chuẩn bị cho vụ cày bừa tiếp theo.

Sắp đến mùa cấy mạ rồi.

Ngoài ra, còn phải trồng một số loại dưa và đậu.

Một mùa xuân cày cấy một năm, lại bắt đầu bận rộn.

Những tá điền đó thấy lão tộc trưởng đi tới, lần lượt đứng dậy chào hỏi lão tộc trưởng, trong lời nói không thiếu phần kính trọng.

Tô Gia Thôn cho họ một bát cơm no, lại cho họ nhà để ở.

Những tá điền này từ tận đáy lòng cảm kích người của Tô gia.

Người đầu tiên cảm tạ đương nhiên là thôn trưởng của Tô Gia Thôn, Tô Thần, thứ hai chính là vị lão tộc trưởng này.

Nếu không, mùa đông vừa qua, không biết đã có bao nhiêu người chết đói.

Trong biệt viện.

Sau khi Tô Thần đi, không biết vì sao Doãn Tân Nguyệt luôn cảm thấy trong sân có chút lạnh lẽo.

Quản gia duy nhất trong sân, Bạch Quế Sơn, gánh một gánh củi đi vào.

Bây giờ Bạch Quế Sơn được coi là quản gia của tiểu viện này, cùng với vợ ông lo liệu các việc vặt trong sân.

Đương nhiên, đây chỉ là ở trong biệt viện.

Nếu ở khu dân tị nạn, Bạch Quế Sơn là một nhân vật có tiếng tăm.

Ai mà không biết Bạch Quế Sơn bây giờ làm việc cho tộc trưởng Tô Thần của Tô Gia Thôn?

Đặt gánh củi xuống, Bạch Quế Sơn cầm một con dao, bắt đầu khắc lên một khúc gỗ. "Quế Sơn à, thấy ông cứ loay hoay với cái này mãi, ông định làm gì vậy?" Doãn Tân Nguyệt hỏi. "Thưa bà, tôi muốn làm cho đứa bé một con ngựa gỗ trước khi nó chào đời." Bạch Quế Sơn thật thà cười.

Ông ở khu dân tị nạn quả thực danh tiếng rất lớn, địa vị cũng rất cao.

Nhưng Bạch Quế Sơn chưa bao giờ kiêu ngạo tự đại, ông biết tất cả những gì mình có đều là do Tô tộc trưởng ban cho.

Nếu không có Tô tộc trưởng, ông chẳng là gì cả.

Chương 242

"Ông có lòng rồi!" Doãn Tân Nguyệt cười cười.

Bây giờ đứa bé trong bụng cô có thể nói là mối quan tâm của mấy chục người trên dưới Tô Gia Thôn. "Bà chủ, bà nói gì vậy?

Có thể làm một món đồ chơi nhỏ cho thiếu gia, tiểu thư tương lai là phúc phận của tôi!" Bạch Quế Sơn vội nói. "Tân Nguyệt tỷ!" Dịch Tiêu đi vào, khoác tay Doãn Tân Nguyệt, "Không biết phu quân đã đến Cố đô chưa nhỉ?" "Chắc là sắp rồi!" Ánh mắt Doãn Tân Nguyệt nhìn về phương xa.

Ở một nơi khác, trên tàu hỏa.

Tiếng ồn ào tràn ngập toa xe.

Mở bảng hệ thống, Tô Thần nhìn lướt qua. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (18/950)】 【Cấp gia tộc: Cấp 4, tiến độ 112/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 42 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 3900 mẫu, 69909 đại dương, một chiếc ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (Đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp độ nhận được tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận xui tan biến!), Nhân Hoàng đỉnh (Đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/ngoại biên, tiến độ

cấp gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài bất tận!)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (Đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (Đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp Tông sư (Đang có hiệu lực), Cách đấu Tông sư (Đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (Đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (Đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (Đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (Đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp độ nhận được tăng gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích tộc điền +100%), Cổ đồng kinh Pháp gia (Đang có hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, soi chiếu tứ duy Lễ Nghĩa Liêm Sỉ của trời đất, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (Đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ Kim Cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ nhận được một Rương báu Kim Cương】.

Tiến độ hệ thống lại tăng lên, ước chừng không lâu nữa là có thể đột phá lên gia tộc cấp năm.

Lần này thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, đường đi xa xôi.

Nếu tăng tốc độ, lúc trở về chắc con cũng vừa chào đời. "U ~ ~ "

Tiếng còi tàu vang lên, có vẻ như sắp vào ga.

Sau hai ngày một đêm bôn ba, đoàn người Tô Thần cuối cùng cũng đến được Cố đô. "Cuối cùng cũng đến!" Tô Thiên vươn vai.

Họ đã đến Cố đô mấy lần, tương đối quen thuộc với mảnh đất này.

Cùng đi có Tô Hổ, Hắc Bối Lão Lục, Lão Dương Nhân, Cổ Trần, … đều thở phào nhẹ nhõm.

Đi xe đường dài là mệt nhất.

Ra khỏi ga tàu, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lái một chiếc xe tải đang đợi ở cổng ga.

Họ đến Cố đô nửa tháng trước, tốn không ít công sức mới mua được hai chiếc xe tải.

Tô Thần lên xe, Chá Cô Tiếu ra ngồi ở thùng xe phía sau.

Những người còn lại cũng lên thùng xe phía sau.

Trần Ngọc Lâu lái xe, đưa mọi người đến khách sạn đã đặt. "Tô tộc trưởng, đừng nói nữa, lái xe tải này cũng khá thoải mái." Trần Ngọc Lâu cười nói, "Chỉ là đường xá quá tệ, lắc lư không ngừng." "Tổng cộng hết bao nhiêu tiền?" Tô Thần hỏi. "Hai chiếc xe tải tổng cộng hết chín nghìn đại dương!" Trần Ngọc Lâu nói, "Mấy thằng chó đó lừa chúng ta một vố!" Một chiếc xe tải mới toanh khoảng năm nghìn đại dương, mà chiếc Trần Ngọc Lâu đang lái là xe cũ.

Xe cũ mà bán đắt như vậy, quả thật không có thiên lý. "Chi phí trong phạm vi kiểm soát, không sao!" Tô Thần lại cảm thấy không có gì.

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này tốn quá nhiều thời gian.

Thời gian rút ngắn được nhờ đi xe tải, cảm giác đủ để mọi người

sau khi giải quyết xong Tinh Tuyệt Cổ Thành lại xuống thêm một ngôi mộ nữa.

Tiền tiêu ra đều có thể kiếm lại được.

Đây không phải vấn đề lớn.

Hơn nữa, sau khi từ Tinh Tuyệt Cổ Thành trở về, hai chiếc xe tải này có lẽ vẫn sẽ bị Tô Thần bán đi.

Nguyên nhân rất đơn giản, lúc này phần lớn các nơi ở Cửu Châu đều chưa có đường.

Lần này đến Cương địa, phần lớn địa hình bằng phẳng, tương đối dễ đi.

Mà sau này xuống mộ thì không đơn giản như vậy nữa, cần phải đến những nơi rừng sâu núi thẳm, thậm chí là những nơi hoang vắng.

Xe tải căn bản không thể vào được.

Vì vậy, sau này xe tải đối với Tô Thần và mọi người có cũng được, không có cũng không sao. "Vật tư các thứ đã chuẩn bị xong cả chưa?" Tô Thần hỏi. "Vẫn còn thiếu một ít, nhưng phần lớn đã chuẩn bị xong.

Để chuẩn bị cho chuyến đi Cương địa lần này, tôi còn đặc biệt chuẩn bị mười hai thùng xăng, chắc là đủ cho chúng ta đi một chuyến khứ hồi." Mười hai thùng xăng này lại tốn thêm một nghìn đại dương.

Tổng cộng, chưa đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đã tiêu hết một vạn đại dương. "Vậy đi, ngày mai chúng ta khởi hành, đừng trì hoãn quá nhiều thời gian." Tô Thần dặn dò.

Sớm ngày nào hay ngày đó.

Trên đường đi này, dù là đi xe tải cũng có nhiều việc phải làm.

Tối hôm đó, đoàn người Tô Thần đến quán Phao mô thịt dê nổi

tiếng nhất Cố đô ăn một bữa.

Lại gọi thêm một ít thịt nướng, uống không ít rượu, sau đó mới chìm vào giấc ngủ.

Một giấc ngủ đến tận sáng hôm sau.

Kiểm tra lại vật tư, phát hiện vẫn còn thiếu một số thứ.

Chủ yếu là xe hơi cần một số linh kiện thay thế.

Chuyến đi Cương địa này, đi về khoảng năm sáu nghìn cây số, không ai có thể đảm bảo xe tải sẽ không gặp trục trặc trên đường.

Vì vậy, chuẩn bị trước một số linh kiện, phòng trường hợp xe bị hỏng giữa đường.

Trong lúc Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu đi mua linh kiện xe tải, Tô Thần dẫn Tô Hổ và Tô Thiên đi dạo Cố đô.

Thành phố Cố đô rộng lớn, nhiều nhất là gì?

Không phải những người đàn ông nói giọng Tây Bắc đủ loại, càng không phải những quán ăn có thể thấy ở khắp nơi, mà là mộ cổ!

Dưới lòng đất này, ẩn giấu hàng vạn, thậm chí hàng chục vạn ngôi mộ cổ.

Trên vùng đất ngoài tường thành, vô số vương hầu tướng tương sau khi chết đều được chôn cất ở đây.

Tô Thần còn nghe qua một câu tục ngữ – Hoàng thổ Cố đô chôn hoàng thượng!

Nơi này có quá nhiều lăng mộ, rất nhiều người thèm thuồng những bảo vật ở đây, muốn chia một chén canh.

Trên một con phố ở Cố đô, bày bán đủ loại đồ cổ.

Nhưng trên con phố này, nhiều nhất lại là một số người nước

ngoài.

Chương 243

"Lão bản, lò sứ thời Minh Thanh, qua đây xem thử?" Một người đàn ông lanh lợi nói giọng Quan Trung gọi Tô Thần qua xem, "Lò sứ thế này bán một trăm đại dương không quá đáng chứ?" "Ông tưởng chúng tôi không biết hàng à?" Tô Hổ nổi giận, cậu cũng đã thấy qua không ít, loại lò sứ này đừng nói một trăm đồng đại dương, cho dù là mười đồng đại dương cậu cũng chê đắt. "Hóa ra là người trong nghề!" Người đàn ông lanh lợi cười cười, "Ở chỗ tôi quả thực có bảo bối, mời mấy vị xem qua?" Ngay sau đó, người đàn ông cẩn thận lấy ra một cái bát sứ. "Bát sứ này tuyệt đối không tồi!" Người đàn ông đưa bát sứ cho Tô Thần, "Gốm hoa lam Nguyên Thanh biết không?

Món này bán hai trăm đại dương không quá đáng chứ?" Ngay lúc Tô Thần đưa tay nhận bát sứ, người đàn ông cố ý buông lỏng tay, bát sứ rơi xuống đất.

Chưa kịp để Tô Thần phản ứng, đối phương liền bắt đầu đổ lỗi. "Mọi người đều thấy nhé, tôi đưa bát sứ cho anh ta, tự anh ta không đỡ được!" Sau khi đổ hết mọi vấn đề lên người Tô Thần, chủ sạp bắt đầu đổ lỗi, "Bạn ơi, anh làm vậy không nghĩa khí chút nào!" "Đây là bảo bối của tôi!

Anh làm vỡ nó rồi, hai trăm đồng đại dương, thiếu một đồng cũng không được!" Ông ta sớm đã nhìn ra Tô Thần không giống người nghèo, chỉ cần nhìn quần áo họ mặc, cùng với cách ăn nói, liền biết những người này có chút tiền.

Vì vậy quyết định lừa mấy người một vố. "Vậy nếu tôi không đền thì sao?" Tô Thần hỏi lại. "He he, không đền tiền mà anh còn muốn đi ra khỏi con phố này à?" Chủ sạp cười cười.

Trong hẻm lập tức xông ra năm sáu người đàn ông vạm vỡ, vây quanh Tô Thần và mọi người, chặn đường đi của họ. "Trên con phố này, người dám vênh váo với Hồ Tam ta còn chưa sinh ra đâu!" Chủ sạp cười lạnh nói.

Cùng với tiếng nói của ông ta, mấy người đàn ông vây quanh Tô Thần từ trong túi lấy ra những con dao sáng loáng. "Vậy sao?" Tô Thần cũng không khách khí, trực tiếp từ trong túi lấy ra một khẩu súng.

Tô Hổ và Tô Thiên cũng rút súng ngắn ra.

Thấy ba người đều cầm súng, chủ sạp có chút hoảng. "Mấy vị hảo hán, vừa rồi là tôi có mắt không tròng!" Lão ta vội vàng cười làm lành, "Ba vị đại nhân không chấp kẻ tiểu nhân, xin đừng tính toán với tôi." "Chuyện này chỉ là một hiểu lầm, nếu đã là hiểu lầm thì không cần làm khó xử như vậy phải không." "Hiểu lầm?" Tô Thần cười lạnh hai tiếng, "Tôi hỏi anh một câu, trả lời đúng thì không sao nữa." "Ngoài bảy bước, súng nhanh hay dao của các người nhanh?" Nghe câu hỏi này, Hồ Tam sửng sốt, vội nói, "Đương nhiên là súng nhanh rồi!" "Vậy trong vòng bảy bước thì sao?" Tô Thần lại hỏi. "Mấy vị gia, ngài đừng trêu tôi nữa, trong vòng bảy bước cũng là súng nhanh ạ, súng vừa nhanh vừa chuẩn, được chưa?" Hồ Tam thầm kêu xui xẻo.

Không ngờ hôm nay vừa mới mở hàng đã gặp phải chuyện phiền phức thế này.

Cách làm này của ông ta, cũng chỉ có thể lừa một số người bình thường.

Người ta mang theo ba khẩu súng, ông ta thật sự không dám làm bừa.

Trừ phi là nhờ người tìm quan hệ, tìm cách tìm cảnh sát địa phương đến xử lý.

Nhưng những cảnh sát đó cũng không dễ chọc.

E rằng ít nhất cũng phải đòi ông ta một hai trăm đồng đại dương mới chịu ra mặt.

Cứ thế này, chẳng khác nào ông ta không kiếm được đồng nào, ngược lại còn phải bỏ vào không ít. "Trả lời chính xác, nhưng cũng không thể cứ thế mà bỏ qua." Tô Thần liếc nhìn sạp hàng. "Gia, ngài thích món gì, ngài cứ tùy tiện chọn, tôi biếu không ngài!" Hồ Tam hiểu ý của đối phương, liền xuống nước, chỉ muốn mau chóng tiễn mấy người này đi. "Mai rùa này không tệ!" Tô Thần một mắt liền nhìn thấy một chiếc mai rùa được đặt trên sạp.

Chỉ thấy trên mai rùa này còn khắc rất nhiều phù văn.

Người bình thường quả thực không nhận ra.

Tô Thần cũng có chút không hiểu, nhưng ánh mắt Tô Thần sắc bén, theo bản năng cảm nhận được mai rùa này ít nhất cũng là đồ vật từ ba nghìn năm trước.

Nhà Tây Chu từng định cư ở đây, xuất hiện mai rùa ở đây cũng không lạ. "Gia, ngài quả thực chọn được một bảo bối tốt!" Lòng Hồ Tam đang rỉ máu.

Đối phương vừa nhìn đã biết là người trong nghề.

Món đồ được người trong nghề chọn trúng, chắc chắn là đồ cổ quý giá nhất trên sạp này.

Nghĩ đến món đồ đáng tiền nhất của mình bị đối phương lấy đi, Hồ Tam có chút đau lòng. "Được rồi, hôm nay tha cho ngươi một mạng." Tô Thần cất súng, thu dọn mai rùa xong, tiếp tục đi dạo trên con phố này. "Thần ca, trên con phố này sao lại nhiều người nước ngoài thế?

Còn có không ít phụ nữ phương Tây." Tô Thiên kinh ngạc. "Cố đô

lịch sử lâu đời, từng có nhiều vương triều hùng mạnh xây dựng đô thành ở đây, nên bảo vật ở nơi này còn nhiều hơn cả kinh thành." Tô Thần nói.

Thực ra đạo lý này rất đơn giản, đồ cổ thường tuân theo hai nguyên tắc – thứ nhất là càng hiếm càng tốt.

Đồ cổ hiếm đại diện cho số lượng còn lại rất ít, số lượng ít thì dễ bị thổi giá lên trời.

Thứ hai là lịch sử càng lâu đời càng tốt.

Lịch sử lâu đời, đại diện cho cảm giác nặng nề của đồ cổ.

Các triều đại ở kinh thành cách đây thời gian tương đối ngắn, còn ở Cố đô thì khác.

Các triều đại ở đây ít nhất cũng cách đây mấy trăm năm.

Nếu tính cả các triều đại thống nhất lớn, thì đó là lịch sử hơn một nghìn năm trước.

Thời Minh Thanh cũng có một số bảo vật tốt, nhưng đó đều là đồ dùng của hoàng gia, hơn nữa số lượng những món đồ đó lúc này còn khá lớn.

Nếu qua mấy chục năm nữa, cùng với lượng lớn bảo vật hoàng gia trôi dạt ra nước ngoài, bảo vật còn lại trong nước ngày càng ít.

Điều này dẫn đến, giá cả các bảo vật hoàng gia thời Minh Thanh trong nước dần dần tăng lên. "Thần ca, em có một ý này!" Tô Hổ nói, "Em thấy mấy lão Tây này ra tay khá hào phóng, hay là chúng ta đem bảo vật ở tiệm đồ cổ, cũng bán hết cho bọn họ, anh thấy thế nào?" Tô Hổ suy nghĩ. "Không thể!" Tô Thần lắc đầu, "Những thứ bán trong tiệm đồ cổ của chúng ta, tuy đã qua tay nhiều lần, nhưng những bảo vật đó đều là của đất Cửu Châu chúng ta!" "Bán cho mấy lão Tây này thì ra thể thống gì?" Tô Thần chắc chắn sẽ không làm như vậy.

Kiếm tiền cũng phải có nguyên tắc của nó.

“Nhưng mà ý tưởng của cậu đúng là đã mở ra cho tôi một hướng suy nghĩ mới, những món bảo vật thật sự chắc chắn không thể để lọt ra nước ngoài, nhưng những món không quá quan trọng thì lại có thể bán đi.” Tô Thần suy tư nói: “Hơn nữa chúng ta không chỉ bán, mà còn phải bán giá cao!” “Móc tiền của đám quỷ Tây đó để phát triển và lớn mạnh Tô gia chúng ta!” Dù sao thì những món đồ cổ không quan trọng cũng chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Để đám quỷ Tây đó bỏ ra gấp mấy lần, thậm chí mấy chục lần tiền để mua về, chắc chắn có thể kiếm được một khoản kếch xù.

“Vậy chúng ta về rồi bắt đầu làm luôn hả?” Tô Hổ trở nên phấn khích.

Phải nói rằng, chuyến đi đến Cổ Đô lần này quả thực đã mở mang tầm mắt cho hắn.

Hắn không ngờ tiền của đám quỷ Tây lại dễ kiếm đến vậy.

Một món đồ cổ tùy tiện mà đám quỷ Tây sẵn sàng bỏ ra mấy chục đại dương để mua.

Có những món đồ cổ khác, bọn chúng bỏ ra mấy trăm đại dương cũng cam tâm tình nguyện.

Phải biết rằng bây giờ chi phí sinh hoạt một tháng của rất nhiều người bình thường còn chưa đến một đồng đại dương. … Mấy người đi một vòng quanh con phố đồ cổ này, quả thực thấy được vài món đồ tốt, nhưng những thứ đó nhiều nhất cũng chỉ đáng giá mấy trăm đại dương.

Chỉ là chủ quán có lẽ không sành hàng cho lắm, ước chừng chưa đến một trăm đại dương là có thể mua được.

Thời đại này việc nhặt của hời vẫn còn rất dễ dàng.

Càng về sau, đám chủ quán này càng gian xảo.

Chương 244

Hơn nữa những món bảo vật có thể nhặt hời đều đã bị người ta nhặt đi mất rồi.

Trăm năm sau nữa, đừng nói đến nhặt hời, ngươi còn chẳng thể đảm bảo trên sạp có đồ cổ thật.

Đám chủ quán đó vừa mở miệng đã là đồ Tây Chu, không có tám trăm vạn thì đừng hòng bán.

Trên thực tế, món đồ đó căng lắm cũng là hàng sản xuất tuần trước, thậm chí còn chẳng được tính là đồ thủ công mỹ nghệ.

Ngay sau khi Tô Thần và những người khác rời đi không lâu, trên phố đồ cổ, hai người lặng lẽ bám theo sau lưng Tô Thần và Tô Hổ.

Nhưng kỹ năng theo dõi của những người này quá vụng về, chẳng bao lâu đã bị Tô Thần và những người khác phát hiện.

Thấy Tô Thần bước vào một khách sạn, hai người này lập tức đi theo vào.

Chỉ có điều giây tiếp theo, Tô Hổ và Tô Thiên hai người đã xuất hiện sau lưng hai kẻ theo dõi, dí súng vào eo chúng.

Sau đó, Tô Hổ và Tô Thiên khống chế hai người này vào một căn phòng trong khách sạn.

Hai người này, một tên tai dơi má khỉ, gầy gò đặc biệt, tên còn lại trông khá tinh ranh, nhưng hơi mập.

“Tát vào mồm trước!” Không cho đối phương cơ hội mở miệng, Tô Thần ra hiệu cho Tô Hổ và Tô Thiên trói hai người lại.

Sau đó, Tô Thiên và Tô Hổ vung tay, bắt đầu tát bạt tai.

“Tôi nói… Tôi nói…” Hai tên nhóc theo dõi Tô Thần vừa định mở miệng, chào đón chúng là từng cái tát liên tiếp.

Mấy chục cái bạt tai qua đi, mặt hai tên này đều sưng vù.

“Ca à, sao nói rồi mà vẫn bị đánh?

Tôi có phải loại đánh chết không khai đâu.” Tên mập oán trách với tên gầy.

“Tao biết thế quái nào được?” Tên gầy tội nghiệp nhìn Tô Thần: “Mấy vị gia, ngài cứ hỏi đi chứ!

Ngài hỏi tôi nhất định sẽ nói, ngài đừng có vừa vào đã đánh tôi chứ!” “Vậy sao?

Thế thì hỏi vậy.” Tô Thần gật đầu, ra hiệu cho Tô Hổ bắt đầu thẩm vấn.

“Theo bọn tao bao lâu rồi?” Tô Hổ hỏi.

“Cái này tôi làm sao biết được, nhưng tôi đoán thì chắc là…” Lời của tên gầy còn chưa nói xong, chào đón hắn lại là hơn chục cái bạt tai.

“Ây da, gia của tôi ơi, ngài đừng đánh nữa.” Tên gầy vội vàng xin tha.

Thời gian cụ thể hắn thật sự không biết.

Thực ra vừa rồi Tô Thần chỉ muốn ra oai phủ đầu trước mặt hai người bọn họ, câu hỏi này dù chúng trả lời thế nào cũng sẽ bị ăn đòn.

Thấy ra oai cũng đủ rồi, Tô Thần mới mở miệng: “Ai phái các ngươi tới?” “Thưa gia, là Đường gia phái chúng tôi đến!” “Đường gia lại là vị nào?” “Đường gia chúng tôi là chủ của tiệm đồ cổ lớn nhất con phố đó, ông ấy thấy mấy vị thân thủ bất phàm, nên muốn nói chuyện với mấy vị.” Tên gầy nói: “Đường gia chúng tôi hoàn toàn có

ý tốt!" "Ý tốt?" Tô Thần cười khẩy.

Vị Đường gia này e rằng cũng là người hạ mộ.

Chắc là đã nhận ra mùi thổ phu tử trên người Tô Thần và những người khác.

Nhóm của Tô Thần cũng được xem là rồng mạnh qua sông, nên vị Đường gia đó có lẽ muốn thăm dò bọn họ.

Chỉ là ông ta đã tính sai.

Tô Thần không có thời gian để chơi đùa với ông ta ở đây.

Lần này Tô Thần còn phải vội tới Cương địa!

"Hai người các ngươi cứ ở yên trong phòng, ngày mai lúc trả phòng chủ quán sẽ đến cởi trói cho." Nói xong câu này, Tô Thần nhét hai cái khăn mặt vào miệng hai người họ.

Sau đó, Tô Thần cùng Tô Hổ và Tô Thiên nhảy ra khỏi cửa sổ. … Khi đến điểm hẹn, Trần Ngọc Lâu đã mua sắm đầy đủ các phụ kiện cần thiết.

Thời gian cũng đã đến giữa trưa.

Mọi người bàn bạc ăn cơm xong ở Cổ Đô rồi mới chính thức xuất phát.

Sau này chỉ có thể ăn lương khô hoặc tự nấu cơm.

Giữa chốn hoang vu, đều là ăn tạm cho qua bữa.

Vì vậy cứ thỏa mãn cái miệng trước rồi hành động cũng vậy, dù sao có vội đến mấy cũng không thiếu chút thời gian này.

Sau khi dùng bữa trưa xong, thời gian đã gần một giờ chiều.

Tô Thần và mọi người lên xe tải.

Chiếc xe tải phía trước do Tô Thần lái, chiếc phía sau do Trần

Ngọc Lâu lái.

Những người còn lại chia nhau ngồi trong thùng xe.

Sau đó, hai chiếc xe tải lắc lư rời khỏi thành Cổ Đô.

Lần này đi Cương địa, phải đi thẳng về phía tây, xuyên qua Cam Tỉnh dài đằng đẵng mới có thể vào địa phận Cương địa.

Tô Thần trước đó đã tính toán sơ bộ, đến Cương địa cần khoảng ba nghìn cây số.

Tàu hỏa chỉ đến được thành phố Cổ Đô, đi tiếp mà phải đi bộ thì không biết đến năm nào tháng nào mới tới nơi.

Đi xe tải ít nhất có thể rút ngắn được ba phần tư thời gian.

"Cà cà cà…" Tiếng ồn của loại xe tải kiểu cũ này cực lớn.

Sau khi xe ra khỏi Cổ Đô, liền đến Hàm thị, một thành phố vệ tinh của Cổ Đô.

Nhưng chưa kịp vào địa phận Hàm thị, họ đã phát hiện trên đường có thêm mấy cây đại thụ chặn đường.

Những cây đại thụ đó nằm ngang trên đường, như thể đang cản trở Tô Thần và mọi người đi tiếp.

Đây là gặp cướp chặn đường?

Tô Thần ra hiệu bằng mắt cho Tô Thiên đang ngồi ở ghế phụ lái.

Thế là Tô Thiên lập tức mở chốt an toàn của súng, rồi cùng mấy người trong thùng xe sau xuống xe, định di dời mấy khúc gỗ chặn đường.

Và ngay khi họ vừa xuống xe, đi đến bên cạnh những khúc gỗ, một đám người ào ào xuất hiện.

Đám người này ít nhất cũng phải hai ba mươi người, phần lớn

cầm rìu, chỉ có bảy tám người cầm súng, vây quanh hai chiếc xe tải.

Người cầm đầu là một lão tiên sinh mặc áo mã quái, vẫn còn để một bím tóc, chỉ thấy ông ta chống một cây gậy, đi đến trước xe tải.

"Xuống nói chuyện đi!" Vị lão giả mặc mã quái màu đen, lặng lẽ nhìn Tô Thần.

Tô Thần cũng không hoảng sợ, xách một khẩu súng tiểu liên xuống xe.

Trong chiếc xe tải phía sau Tô Thần, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng xách súng tiểu liên xuống xe.

Bên Tô Thần tổng cộng có chín người, đều cầm súng tiểu liên, thật sự không sợ đám cầm rìu này.

Đường gia nhất thời cũng không ngờ, hỏa lực của đối phương lại mạnh đến vậy.

"Vén áo cho người xem lưng, cho biết danh tính đi, các vị là ai?" Đường gia ngăn cản sự manh động của thuộc hạ, hỏi.

"Đừng nói mấy lời lóng đó, chúng tôi chỉ đi ngang qua Cổ Đô, nếu các người nhường đường thì mọi chuyện đều dễ nói, còn nếu không nhường, vậy thì thử sống mái một phen." Tô Thần lạnh lùng nói.

Chương 245

"Có gan đấy, là ta đường đột rồi!" Đường gia cười cười, phất tay cho thuộc hạ tản ra.

Sau đó Tô Thần ra hiệu cho Trần Ngọc Lâu.

Mấy người dời những khúc gỗ chặn đường, rồi lái xe tải rời khỏi đây.

"Đường gia, chẳng lẽ chúng ta cứ thế thả bọn họ đi sao?" Một thuộc hạ có chút không cam lòng hỏi.

"Đúng vậy, Đường gia, ngài xem bọn họ đánh tôi ra nông nỗi nào?" Tên gầy gò vừa bị ăn đòn, mặt mũi sưng vù làu bàu.

"Xem hướng đi của bọn họ chắc là đến vùng phía tây, chúng ta cứ ở Cổ Đô chờ đi, bọn họ sẽ còn quay lại." Đường gia nói.

Cổ Đô là nút giao thông quan trọng dẫn đến vùng tây bắc.

Những người này muốn quay về, đến lúc đó ắt phải trở lại.

Khi đó sẽ có chuyện để nói. … Trước khi trời tối, đoàn người cuối cùng cũng đến được Bảo thị.

Đoạn đường ở đây có chút gian nan, mất gần hai ngày để đi qua Bảo thị, phía trước là một con đường bằng phẳng.

Dần dần, cỏ trên đường ngày càng ít đi, hiện ra trước mắt mọi người là sa mạc, Gobi vô tận.

May mà mọi người đã dự trữ rất nhiều nước, nên không cần lo lắng về nước ngọt.

Hơn nữa Tô Thần còn cất một phần vật tư trong không gian hệ thống, nếu hết lương thực, hết nước, cả đoàn chắc chắn không lo ăn

uống.

Cam Tỉnh trải dài, đi xe từ đông sang tây cũng mất khoảng một tuần.

Chuyến đi này thật sự có thể gọi là dãi gió dầm sương.

Hai chiếc xe tải chạy qua, bụi bay mù mịt trên đường.

“Phía trước sắp đến Ô thị rồi!” Trần Ngọc Lâu nhìn bản đồ, chậm rãi nói.

Ô thị là một trong những thành phố lớn nhất Cương địa, bên trong cá rồng lẫn lộn, các thế lực từ mọi phương hội tụ về đây.

Quan trọng nhất là có không ít dân tộc thiểu số với dân phong hung hãn.

Nhiều thế lực quốc tế cũng nhúng một chân vào đây.

Vì nơi này quá thần bí, nên cũng xuất hiện không ít đội thám hiểm người nước ngoài.

Thành viên của những đội thám hiểm đó trang bị tối tân, cộng thêm thân phận đặc biệt của họ, nên thế lực địa phương không dám tùy tiện gây sự.

Hơn nữa, giao thương ở đây phát triển mạnh, có thể kết nối với mấy quốc gia xung quanh.

Khi hai chiếc xe tải tiến vào Ô thị, cũng không gây ra quá nhiều sự chú ý.

Trên đường phố, khắp nơi đều là những gương mặt của dân tộc thiểu số.

“Thần ca, anh đừng nói chứ, con gái Cương địa đúng là đẹp thật, mày rậm mắt to, dáng người thon thả.” Tô Hổ trợn to mắt, liếc nhìn những cô gái dân tộc thiểu số bên đường.

“Tình trạng của họ cũng tương tự như những người ở các nước phương Tây.” Tô Thần nói.

“Những chỗ nào tương tự?” “Lúc còn trẻ đúng là dáng người thon thả, nhưng khi lớn tuổi một chút, thì rất dễ phát phì, trở nên mập mạp.” Tô Thần nói: “Nói chính xác thì, chúng ta và họ không cùng một chủng tộc, chỉ là sống trên cùng một mảnh đất mà thôi.” “Hơn nữa những người này rất bài ngoại!” Tô Thần nói.

“Bài ngoại?

Sao lúc nãy em thấy có một cái lầu xanh, bất kể ai vào, họ đều rất hoan nghênh mà?” Tô Hổ suy tư.

“Cậu nói nhảm à?

Đã nói là lầu xanh rồi, còn quản nhiều thế làm gì?” Tô Thần lườm Tô Hổ một cái: “Mắt đừng có liếc lung tung, tìm một chỗ ở trước đã.” Kể từ khi mọi người xuất phát từ Cổ Đô, đã khoảng mười ngày trôi qua.

Nơi này phức tạp hơn Cổ Đô rất nhiều, Tô Thần cảm thấy tốt nhất không nên hành động thiếu suy nghĩ.

“Khách sạn phía trước kia không tệ!

Trông rất lớn, còn có không ít người nước ngoài ở!” Tô Hổ nói.

“Vậy thì ở khách sạn phía trước đi!” Xe tải dừng trước cửa khách sạn, đoàn người Tô Thần bụi bặm phong trần bước vào trong.

“Chín phòng khách, lát nữa mang thêm chút nước nóng đến, tắm rửa một cái!” Tô Thần trả chín đồng đại dương.

Giá khách sạn này khá đắt!

Nhưng đắt cũng có cái lợi của nó, ít nhất môi trường khách sạn không tệ, và quản lý cũng rất nghiêm ngặt.

Hai chiếc xe tải để ở cửa, có người chuyên trông coi.

Nhưng dù vậy, Tô Thần vẫn cử người canh giữ xe.

Lúc ăn cơm trong khách sạn, có mấy người nước ngoài thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Mấy lão Tây đó líu lo nói tiếng chim, họ tự nhận là thành viên đội thám hiểm, nhưng mùi đất nồng nặc trên người họ, vừa nhìn đã biết là thổ phu tử.

Loại quỷ Tây này không ít, mang danh thám hiểm, thực chất làm nghề trộm mộ.

Lượng lớn bảo vật quý giá đều lọt vào túi của họ, cuối cùng bị họ mang ra nước ngoài.

Có lẽ là tâm linh tương thông, một tên quỷ Tây cầm đầu đi về phía Tô Thần.

Bên cạnh hắn còn có một phiên dịch viên.

Sau đó, tên quỷ Tây líu lo nói một tràng, tên nhị quỷ tử phiên dịch sau khi gã nói xong, dịch lại cho Tô Thần: "Thưa ngài, chúng tôi là một đội thám hiểm đến từ bên kia đại dương, chúng tôi có trang bị phong phú, hiện đang thiếu nhân lực." "Không biết ngài có hứng thú trở thành một thành viên trong đội thám hiểm của chúng tôi không!" "Để đền đáp, đội thám hiểm chúng tôi sẵn sàng trả cho ngài thù lao năm đồng đại dương mỗi ngày!" Năm đồng đại dương đối với người bình thường đã không phải là ít.

"Không rảnh!" Tô Thần nhàn nhạt đáp lại một câu.

Tên nhị quỷ tử phiên dịch y nguyên thuật lại lời của Tô Thần.

Nghe vậy, tên quỷ Tây thở dài một tiếng, rồi quay về chỗ ngồi của mình, bắt đầu trò chuyện với đồng đội.

Tô Thần lúc này mới nghe được, nội dung họ nói chuyện cũng là về Tinh Tuyệt Cổ Thành!

Xem ra chuyến đi đến Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này sẽ trở nên thú vị đây.

"Trang bị của đám quỷ Tây đó, đúng là khiến người ta thèm nhỏ dãi!" Trần Ngọc Lâu cảm thán một tiếng.

Lần trước khi họ đến Mê Cung Long Lĩnh, cũng đã gặp một đám quỷ Tây.

Trang bị của đám quỷ Tây đó tinh xảo đến mức thực sự gây chấn động cho Trần Ngọc Lâu và những người khác.

Sau đó họ còn "tiếp nhận hoàn hảo" trang bị của đám quỷ Tây đó.

Mỗi lần hạ mộ dãi gió dầm sương, đều ở trong lều của đám quỷ Tây đó, dây thừng sử dụng cũng là loại dây công nghệ cao do nước họ nghiên cứu phát triển.

Những sợi dây đó mảnh hơn nhiều so với dây mà Trần Ngọc Lâu họ dùng, nhưng độ bền chắc còn vượt xa sức tưởng tượng của họ.

"Chúng có cùng mục tiêu với chúng ta, đến lúc đó tìm cách giết hết bọn chúng đi." Tô Thần nói: "Lần này có thể làm trong im lặng, giết sạch toàn bộ, không cần phải che đậy như lần trước." "Hiểu rồi!" Trần Ngọc Lâu gật đầu, khi nhìn lại đám quỷ Tây đó, trong mắt toàn là ham muốn.

Lúc đến Mê Cung Long Lĩnh, vì nhóm của Tô Thần và nhóm quỷ Tây đó cùng lúc xuất hiện tại một thị trấn xa lạ, rất dễ dàng tra ra được tung tích của họ.

Nhưng ở Ô thị này thì không cần, người đông mắt tạp, ai dám chắc là Tô Thần ra tay.

Dù những người này có chết, cũng không liên quan gì đến nhóm của Tô Thần, càng không thể dính líu đến, nên cũng chẳng sao cả.

Vì vậy lần này không cần phải nương tay với đám quỷ Tây này.

Chương 246

Nghĩ đến đây, tất cả mọi người đều hạ quyết tâm.

Đám quỷ Tây này trong mắt người ngoài là nhân vật lớn, nhưng trong mắt Tô Thần và mọi người thì là những con cừu non chờ làm thịt.

"Đường dài vất vả, hôm nay ở Ô thị nghỉ ngơi một ngày, đợi đến ngày mai chúng ta lại lên đường." Tô Thần nói.

Quãng đường từ Cổ Đô đến Ô thị gần ba nghìn cây số, nhóm Tô Thần mất khoảng mười ngày, trung bình mỗi ngày đi được khoảng ba trăm cây số.

Nếu ở đời sau, mỗi ngày lái xe ba trăm cây số quả thực chẳng thấm vào đâu.

Nhưng nhóm Tô Thần lái loại xe tải kiểu cũ này, lại còn đi trên đường hoang, bãi Gobi, tốc độ cũng chỉ hơn hai mươi chưa đến ba mươi cây số một giờ.

Mỗi ngày phần lớn thời gian đều ở trên đường.

Có người dù không say xe, cũng bị nôn mửa trên con đường lắc lư này.

Mười ngày này đối với những người ngồi ở thùng xe sau, quả thực là một sự giày vò.

Sau khi nhận được lệnh của Tô Thần, họ ăn vội một đĩa cơm rang, rồi vội vàng về phòng nghỉ ngơi.

Còn chuyện muốn ngắm nhìn phong thổ nhân tình, sớm đã bị họ vứt ra sau đầu rồi. … Hôm sau, sáng sớm.

Ô thị mang đậm phong tình dị vực, và đặc biệt náo nhiệt vào mỗi buổi sáng.

Trần Ngọc Lâu dẫn theo hai người kiểm tra xe tải.

Chuyến đi lắc lư này đến người còn chịu không nổi, mấy chiếc xe này e rằng cũng tàn tạ lắm rồi.

Còn Tô Thần và những người khác thì đi dạo trên phố.

"Thần ca, lầu xanh ở đây hình như cũng có chút khác với chỗ chúng ta." Tô Hổ cười nói.

"Cái thằng oắt con này, chỉ biết lầu xanh." Tô Thần lườm hắn một cái.

Mỹ nữ Cương địa quả thực rất nhiều, đi trên đường, Tô Thần và mọi người đã phát hiện không ít phụ nữ dân tộc thiểu số dáng người thon thả, dung mạo không tồi.

Tô Hổ và Tô Thiên hai người trợn to mắt, nhìn qua nhìn lại.

"Đặc sản ở đây không ít, đợi lúc chúng ta quay về có thể mang một ít về thành Trường Sa." Tô Thần nói: "Về cho người trong thôn nếm thử!" Ở Cương địa nổi tiếng nhất không gì khác ngoài thịt bò, cừu và thịt ngựa.

Có nơi còn có thịt lạc đà, nhưng không có nhiều người ăn, nhiều người cũng rất ác cảm với việc ăn thịt lạc đà.

Mặc dù thịt bò cừu ở đâu cũng có, nhưng thịt bò cừu ở nội địa tuyệt đối không ngon bằng ở Cương địa.

Bò cừu nội địa đa phần được nuôi nhốt, nên rất hôi.

Còn thịt bò cừu ở Cương địa, mùi hôi nhẹ hơn nhiều.

Mọi người đi dạo bên ngoài một vòng, khi quay về khách sạn Trần Ngọc Lâu đã kiểm tra gần xong, sau khi thay một số phụ kiện, mọi

người lại lên đường.

Còn đám quỷ Tây hôm qua, chúng còn dậy sớm hơn cả nhóm Tô Thần.

Chúng yêu cầu bên Ô thị điều mấy chiếc xe tải, trời còn chưa sáng đã xuất phát.

Không còn cách nào khác, ai bảo người ta là dương đại nhân!

Mấy chục năm nay, người dân Cửu Châu sớm đã lĩnh giáo được sự uy phong của các vị dương đại nhân này.

Họ ở Cửu Châu luôn là người thượng đẳng.

Lấy ví dụ toa tàu hỏa, Tô Thần dù có nhiều tiền đến mấy, cũng rất khó ngồi được khoang hạng nhất.

Chỉ có đám quỷ Tây đó cùng các quân phiệt lớn và con cháu của họ mới có tư cách ngồi khoang hạng nhất.

"Khởi hành!" Tô Thần hô lên.

Theo tiếng hô của anh, tất cả mọi người đều lên xe.

Hai chiếc xe tải một trước một sau rời khỏi Ô thị, thẳng hướng tây nam mà đi.

Mục tiêu của họ lần này chính là thôn Lạp Khách Đồ cách đó ba trăm cây số.

Đến đó rồi, họ sẽ phải bỏ xe tải, dùng lạc đà để tiến vào sa mạc.

Vùng sa mạc đó là sa mạc lớn nhất Cửu Châu, và mỗi năm đều mở rộng với tốc độ đáng kinh ngạc.

Cứ như vậy, một ngày một đêm sau, mọi người cuối cùng cũng đến được một ngôi làng.

Muốn đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, đây là nơi phải đi qua.

Thấy có người ngoài đến, dân làng không hề kinh ngạc.

Những năm gần đây, vô số đội thám hiểm đổ về ngôi làng, trong đó có cả quỷ Tây và những người ngoại lai như Tô Thần.

"Này, bạn của tôi, có cần lạc đà không?" "Adaxi, đều là bạn bè, một con lạc đà bán cho các bạn mười đồng đại dương!" "Bạn ơi, giá này tuyệt đối rất rẻ rồi…" Vừa bước vào làng, Tô Thần đã thấy một người đàn ông dân tộc thiểu số đang rao bán lạc đà, mở miệng ngậm miệng đều là bạn bè, thực chất cũng chỉ lừa những người bạn này.

Tô Thần xua tay, ra hiệu mình không cần.

Lần này đến thôn Lạp Khách Đồ, mục đích chính của Tô Thần là tìm một người dẫn đường.

Trong sa mạc mênh mông vô tận, nếu không có người dẫn đường, rất dễ bị lạc phương hướng.

Đến lúc đó cả nhóm sẽ bị kẹt lại đó mãi mãi.

Thấy trong làng có trẻ con đang nô đùa, Tô Thần đi qua, đưa cho chúng ít kẹo, hỏi thẳng: "Adaxi, người dẫn đường giỏi nhất trong làng các cháu là ai?" Lũ trẻ hiển nhiên không có nhận thức rõ ràng về người dẫn đường, thế là Tô Thần đổi một câu hỏi khác: "Trong làng các cháu ai là người rành sa mạc nhất?" "Các chú có thể tìm ông Alati!" Lũ trẻ ăn kẹo xong, vây quanh Tô Thần, tranh nhau đòi thêm kẹo.

Tô Thần lấy hết số kẹo trên người ra, rồi theo sự chỉ dẫn của lũ trẻ, đi thẳng đến nhà ông Alati.

Nhà ông ta rất cũ nát, vì nằm ở rìa sa mạc nên xung quanh nhà tích tụ một lớp bụi dày.

Đẩy cửa phòng ra, lớp bụi bên trong còn dày hơn.

Trên bàn có lớp bụi dày gần một ngón tay, đủ thấy vị Alati này có chút luộm thuộm.

Trong căn phòng đầy bụi bặm, một lão già râu dài, đầu tóc bê bết nằm trên giường, người nồng nặc mùi rượu, chắc là say từ đêm qua chưa tỉnh.

Trong phòng cũng không có thứ gì đáng giá, nên có thể yên tâm ngủ, không ai làm phiền.

Tô Thần tiến lên lay lay Alati, gọi ông ta dậy.

"Này, bạn ơi, làm phiền người khác ngủ là hành vi rất bất lịch sự đấy." Alati mở đôi mắt ngái ngủ, liếc nhìn Tô Thần một cái.

Ông ta đã đoán được ý định của nhóm Tô Thần.

"Một ngày năm mươi đồng đại dương nhé, bạn ơi, tuyệt đối không đòi thêm của bạn đâu." Alati trực tiếp báo giá.

Một ngày năm mươi đồng đại dương mà còn không đòi thêm?

Giá này quá đắt!

Chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành này, ít nhất cũng phải mất mười ngày nửa tháng, nếu còn trì hoãn, e rằng phải hai mươi mấy ngày.

Hơn nghìn đại dương cứ thế bay đi!

"Bạn ơi, đừng thấy tôi đòi nhiều, đám quỷ Tây đó trả còn nhiều hơn." Alati ngồi dậy trên giường, nhặt một chiếc giày của mình lên, dốc cát bên trong ra rồi mới xỏ giày, xuống giường.

"Nửa tháng trước có mấy tên quỷ Tây tìm tôi, trả cho tôi một ngày một trăm đại dương đấy, bạn ơi!

Chương 247

Nếu các bạn không hài lòng, có thể đi tìm người dẫn đường khác mà!" Alati dường như đã nắm chắc nhóm Tô Thần.

"Thành giao!" Tô Thần nói: "Chúng tôi trả trước cho ông một trăm đại dương, đợi đến khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ trả nốt phần còn lại." "Phương thức trả tiền à, thế nào cũng được, bạn ơi." A Lạp Đề lại không dây dưa chuyện này: "Chỉ cần đưa tiền là được." Trong sa mạc mênh mông vô tận, Alati không lo những người này không trả tiền.

Đến lúc thật sự gặp nguy hiểm, ông ta còn có thể yêu cầu họ tăng giá.

"Bạn ơi, các bạn còn cần lạc đà không?" Alati tiếp tục hỏi: "Chỗ tôi có thể mua được rất nhiều lạc đà vừa rẻ vừa tốt." Alati bắt đầu nhắm đến chuyện lạc đà.

Vẫn là câu nói đó, một câu bạn bè, hai câu bạn bè, ngoài lừa bạn bè ra, cũng chẳng lừa ai khác.

"Giá cả thế nào?" Tô Thần hỏi.

"Đều là bạn bè cả mà, một con lạc đà năm đồng đại dương." Giá này quả thực thấp hơn bên ngoài một chút, không đợi Tô Thần mở miệng, Alati tiếp tục nói: "Đây là giá một ngày, thuê mười con lạc đà, tôi còn có thể giảm giá cho bạn một chút, một ngày bốn đồng đại dương!" Đủ gian manh!

Đi một chuyến như vậy, mất nửa tháng, một con lạc đà đã tốn sáu mươi đồng đại dương!

Sáu mươi đồng đại dương đó đủ mua mười mấy con lạc đà rồi!

"Thần ca, hay là thôi đi?" Tô Hổ cảm thấy giá này quá đắt, không

có lời.

Mấy chục đồng đại dương, đủ cho một gia đình tiêu xài mấy năm.

“Không sao!” Tô Thần xua tay.

Số tiền đó cũng phải đợi Alati lấy được đến tay mới tính.

“Gần đây là mùa gió, có thể vào được không?” Tô Thần hỏi.

Lúc này là đầu mùa xuân, theo phân chia địa lý, dải áp cao từ tây bắc vẫn đang thịnh hành, nên lúc này thường là gió tây bắc và gió đông bắc.

Nơi đây vì là Cương địa, nên chủ yếu là gió tây bắc.

Gió lạnh gào thét, e rằng có chút gian nan.

“Bạn ơi, bạn có biết biệt danh của tôi là gì không?

Họ đều gọi tôi là bản đồ sống trong sa mạc!” “Mấy ngày trước, tôi còn dẫn một đội quỷ Tây vào đó đấy!” Alati vỗ ngực thề thốt.

Nghe vậy, Tô Thần gật đầu, rồi quay người nhìn mọi người: “Tối nay chỉnh đốn lần cuối, mọi người nghỉ ngơi cho tốt, ngày mai tiến vào sa mạc!” … Sa mạc mênh mông vô tận, trải dài trên mảnh đất này.

Ngôi làng nằm ở rìa sa mạc, nơi đây đã rất ít thực vật tồn tại, nhưng lại có không ít bụi cây.

Lá của những bụi cây này rất nhỏ, có thể ngăn chặn sự bốc hơi nước.

Lúc này trong sa mạc, vẫn còn tồn tại những hồ nước, ở khu vực trung tâm sa mạc, có một nơi tên là Lop Nur.

Trên hồ có thể chèo thuyền, xung quanh xanh tươi.

Nhưng theo thời gian biến đổi, hồ nước này dần dần biến mất, cuối cùng biến thành một vùng đất cằn cỗi.

Sau đó nữa, nơi đây lại trở thành khu không người, hiếm có người đặt chân đến, và tràn ngập sự bí ẩn.

Hôm sau, sáng sớm.

Trên sa mạc, mặt trời đã lên!

Ăn sáng qua loa, mọi người bắt đầu lên đường.

Trên đường đi, Tô Thần và người dẫn đường Alati đã bàn bạc, lần này sẽ đi theo di tích của con đường tơ lụa lớn.

Dọc theo con đường tơ lụa địa thế bằng phẳng, và nói không chừng sẽ có nguồn nước, có thể bổ sung tạm thời.

Sau khi đi được hai ngày, sẽ rời khỏi hướng con đường tơ lụa, tiến sâu vào sa mạc.

Mặt trời lên cao, thẳng đến đỉnh đầu.

Dù là mùa đông, dưới ánh nắng gay gắt này, mọi người vẫn có chút không chịu nổi.

Tô Thần chỉ có thể đổi quy tắc, sau này dậy sớm một chút, đi trước một đoạn, đợi đến trưa khi mặt trời gay gắt nhất, tìm một chỗ nghỉ ngơi.

Nghỉ đến khoảng ba giờ chiều, lại bắt đầu lên đường.

Cứ như vậy, mọi người đi trong sa mạc mấy ngày, nói là người mệt lạc đà mỏi cũng không quá.

“Nghỉ một chút đi!” Tô Thần nhìn thời gian, lúc này khoảng mười một giờ trưa, mặt trời đã lên cao rồi.

“Dựng lều, thuận tiện bắt đầu nấu cơm!” Tô Thần nói.

“Trưa mọi người nghỉ ngơi một lát, bổ sung thể lực!” Tô Thần nhìn lên bầu trời.

Lúc này bầu trời trong xanh không một gợn mây, nắng gắt chói chang.

Ở trong lều dù sao cũng có thể che được nắng, mà phải công nhận, chất lượng lều của đám quỷ Tây này đúng là tốt thật.

"Trưa ăn cơm khô đi, cứ ăn cháo, bánh khô mãi, có chút chịu không nổi rồi." Tô Hổ làu bàu một câu, đi về phía Cổ Trần.

Việc nấu nướng được Cổ Trần bao thầu.

Phải nói, tay nghề của anh ta quả thực không tệ.

Chỉ là để bổ sung nước, thời gian này nấu cơm đều rất thanh đạm, và chủ yếu là canh mì, cháo.

Đừng nói là Tô Hổ, ngay cả Tô Thần cũng có chút ăn không quen.

Chỉ là thời gian này Tô Thần vẫn chưa mở miệng nói.

"Được, vậy trưa làm thế đi." Cổ Trần gật đầu.

Tô Thần ngồi trong lều, lật mở một cuốn sách.

Cuốn sách này là Táng Kinh nhận được trước đó, bên trong quả thực có rất nhiều chỗ khó hiểu.

Dù Tô Thần đã có kiến giải rất sâu về phong thủy, khi đối mặt với những thứ này, vẫn cần phải suy nghĩ, lý giải.

"Đinh, tiến độ gia tộc +40%!" Trong đầu Tô Thần đột nhiên vang lên tiếng của hệ thống.

Vô duyên vô cớ, cũng không tiếp xúc với nhân vật trong cốt truyện, sao đột nhiên lại tăng tiến độ gia tộc?

Chẳng lẽ lão tộc trưởng lại tìm được thành viên gia tộc?

Tô Thần lập tức mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (18/950)】 【Cấp gia tộc:

Cấp 4, tiến độ 112/200】【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 44 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tử, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 3900 mẫu, Đại dương 69909 đồng, Phát Khâu Ấn một chiếc】【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】【Công trình gia tộc: Tượng đá trấn tộc (có hiệu lực, chú: Sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp độ nhận được nhân đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (có hiệu lực, chú: Lợi ích ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoại biên, tiến độ cấp gia tộc nhân đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (có hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (có hiệu lực, chú: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (có hiệu lực), Cách đấu tông sư (có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (có hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoại biên, tiến độ cấp độ nhận được nhân đôi!

Mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích ruộng tộc +100%), Gương đồng Pháp gia (có hiệu lực, lợi ích ruộng tộc +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong tộc

+1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (có hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Tinh Tuyệt Cổ Thành, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương Báu Kim Cương.】Quả nhiên không sai, ở mục tiến độ gia tộc, đã biến thành 44 người.

Lão tộc trưởng quả thật rất có năng lực.

Làng Tô gia ban đầu có khoảng ba trăm người, sau này vì chiến loạn, rất nhiều tộc nhân đã ra ngoài mưu sinh.

Theo dự tính của Tô Thần, trong số hơn hai trăm sáu mươi người rời đi đó, ít nhất cũng phải có hơn một trăm người còn sống.

Chương 248

Nếu hơn một trăm người này đều quay về, nhân lực của làng Tô gia sẽ lập tức dồi dào hơn rất nhiều.

Hơn nữa, hai năm nay thiên tai nhân họa, chắc hẳn cuộc sống của những tộc nhân đó ở bên ngoài cũng chẳng dễ dàng gì. "Thần ca!

Thần ca!" Đột nhiên, bên ngoài lều vang lên tiếng gọi.

Tô Thần bước ra khỏi lều, liền thấy Tô Hổ vội vã chạy tới, lớn tiếng kêu lên: "Thần ca, có chuyện rồi!" Bên ngoài lều đã nổi gió, mặt trời chói chang ban nãy cũng biến mất không dấu vết. "Nổi gió rồi, Thần ca!" Tô Hổ nói, "Anh xem bên kia!" Theo hướng tay Tô Hổ chỉ, Tô Thần nhìn sang, chỉ thấy ở phía chân trời không xa, một mảng đen kịt đang kéo đến. "A đạt tây, là bão cát đen!" Ngay cả A Lạp Đề, người được mệnh danh là bản đồ sống của sa mạc, cũng có chút hoảng sợ, "Loại bão cát đen này có thể dễ dàng thổi bay người đi!" "Cũng có thể bị cát cuốn vùi lấp, chẳng khác gì bị chôn sống!" A Lạp Đề xua lạc đà, để chúng vây thành một vòng tròn. "Tất cả vào trong vòng lạc đà!" A Lạp Đề thúc giục.

Những con lạc đà này chính là hàng rào ngoài cùng, thân hình chúng to lớn, không dễ bị thổi bay.

Trốn trong vòng vây của lạc đà, sau đó trùm quần áo lên người, có lẽ có thể chống chọi được trận bão cát đen này. "Tô tộc trưởng, có vẻ không cần phiền phức như vậy, ngài xem phía tây kìa!" Trần Ngọc Lâu từ trong lều bước ra, nhìn quanh một vòng, trên một gò đất nhỏ ở phía tây, ông ta nhìn thấy một vài công trình đổ nát. "Đến đó trú ẩn!" Tô Thần lập tức ra lệnh.

Trốn giữa bầy lạc đà chung quy vẫn có chút nguy hiểm, đến

những công trình đổ nát kia trú ẩn sẽ an toàn hơn nhiều.

Mọi người không kịp mang theo lều, chỉ mang theo một ít vật tư cần thiết, sau đó dắt lạc đà vội vã chạy về phía những công trình đó.

Cát bụi đã sớm vùi lấp những kiến trúc này, nhưng vẫn để lại một lối vào.

Men theo lối vào, mọi người đã thành công chui vào bên trong.

Lúc này, Tô Thần mới phát hiện công trình đổ nát này không chỉ có một lối vào, mà có thể tiến vào từ nhiều nơi.

Không gian bên trong rất lớn, ngoài nhóm người của họ ra, vậy mà còn có rất nhiều động vật đang ẩn náu.

Trong đó không thiếu lạc đà hoang, sói hoang… Nhưng dưới cơn bão cát dữ dội, những con vật này hiếm thấy không cắn xé nhau, mà co rúm lại ở một góc.

Dường như ý thức được có con người tiến vào, một vài con thú hoang phát ra những tiếng gầm gừ.

Chúng lùi về sau, co cụm lại với nhau.

Còn những con sói hoang thì trốn ở một góc, cúi đầu, không còn chút hoang dã nào.

Trước sự cuồng nộ của thiên nhiên, những con thú đứng đầu chuỗi thức ăn này cũng ngoan ngoãn như cừu non. … Gió ngày càng gào thét dữ dội, cát bụi theo những kẽ hở của công trình đổ nát lùa vào.

Trong phòng ngày càng lạnh.

May mà ở đây có không ít những thứ như xà ngang còn sót lại từ công trình.

Tô Thần gom chúng lại một chỗ, sau đó đổ lên một ít xăng.

Sau khi châm lửa, bên trong công trình đổ nát lập tức sáng lên không ít, cũng ấm áp hơn một chút. "Đây là cái gì?" Cổ Trần ngồi trên đất, tiện tay nhặt lên một vật.

Vật này đặc biệt trắng, có chút giống… xương! "Xương người!" Tô Thần nói, "Đừng thấy bây giờ ở đây an toàn, lát nữa, đợi bão cát đen tan đi, mới là lúc nguy hiểm nhất." Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía mười mấy con sói hoang.

Dường như có linh cảm, con sói đầu đàn vậy mà cũng ngẩng đầu nhìn về phía Tô Thần.

Nó dường như cảm nhận được uy hiếp, nhe răng về phía anh.

Tô Thần và mọi người dĩ nhiên không sợ đám sói hoang này, họ trang bị đầy đủ, hơn nữa còn không phải loại súng trường nạp đạn từng viên kiểu cũ, phải bắn một phát rồi nạp lại.

Loại súng xung kích này có tốc độ bắn cực nhanh, mười mấy giây là có thể bắn hết một băng đạn.

Súng như vậy không chỉ có một khẩu, bên phía Tô Thần mỗi người được trang bị một khẩu súng và bảy tám băng đạn. "Hồ Đại nổi giận rồi!" A Lạp Đề nhìn cơn gió lốc bên ngoài lối đi.

Tiếng gió gào nghe thật kỳ quái, giống như có sinh vật nào đó đang gầm thét. "A đạt tây, bạn của tôi, lần này tôi đã liều mạng đưa các anh vào đây." A Lạp Đề nói, "Vì chuyện này, tôi thậm chí đã chọc giận Hồ Đại, bạn ơi, một ngàn năm mươi đồng bạc trắng đã thỏa thuận ban đầu chắc chắn là không đủ rồi." "Sau này phải tăng lên mỗi ngày một trăm đồng bạc trắng!" A Lạp Đề nói dạo đầu một phen, sau đó yêu cầu Tô Thần tăng tiền. "Bạc trắng không phải vấn đề!" Tô Thần vẫn trả lời như vậy.

Đúng là không phải vấn đề, nhưng cũng phải để gã lấy được số

tiền đó đã rồi hãy nói. "A đạt tây, có câu này của anh là tôi yên tâm rồi, tôi nhất định sẽ đưa các anh đến được đích." A Lạp Đề cười cười, rồi im bặt. "Tô lão bản, Tinh Tuyệt Cổ Thành mà chúng ta lần này đến rốt cuộc là nơi nào?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Lúc này mọi người bị kẹt ở đây không ra ngoài được, chỉ có thể ngồi tán gẫu. "Tinh Tuyệt Cổ Thành và Ma Quốc mà chúng ta từng đến trước đây thực ra có điểm tương đồng." Tô Thần chậm rãi nói, "Ma Quốc là một bộ lạc trong《Sử thi Vua Gesar》, nằm ở trong dãy Côn Luân.

Sau khi Ma Quốc diệt vong, hậu duệ của họ di cư đến Tây Vực, cũng chính là mảnh đất dưới chân chúng ta, và xây dựng nên một tòa thành Tinh Tuyệt ở đây." "Có thể nói, Tinh Tuyệt Cổ Thành và Ma Quốc là cùng một dòng dõi!" "Tộc nhân của họ đều sùng bái con mắt, cho rằng con mắt mới là ngọn nguồn của sức mạnh!" "Trong《Hán Thư - Tây Vực Truyện》, cũng có ghi chép về Tinh Tuyệt Cổ Thành, nước Tinh Tuyệt cách Trường An tám ngàn tám trăm hai mươi dặm, có bốn trăm tám mươi hộ, hơn ba ngàn người." Nghe vậy, Tô Thiên có chút tò mò: "Thần ca, mới có hơn ba ngàn người mà đã dám xưng là một nước sao?

Hơn nữa nơi này hoang vu không người, toàn là sa mạc, sống ở đây chẳng phải là tự tìm khổ sao." "Bình thường nên đọc sách nhiều vào!" Tô Thần vỗ vai Tô Thiên, "Các quốc gia ở Tây Vực thời đó rất nhiều, một tòa thành trì trở thành một quốc gia là chuyện bình thường, thời kỳ đỉnh cao từng có đến hàng trăm tòa thành." "Dĩ nhiên, hàng trăm tòa thành, hàng trăm quốc gia này không hoàn toàn nằm trong cương thổ, vẫn có một bộ phận ở phía tây cương thổ." "Còn về việc nói nơi này là đất cằn sỏi đá, thực ra cũng không hoàn toàn chính xác, bởi vì địa mạo không ngừng thay đổi, nơi này từng là một vùng đất có cỏ cây tươi tốt, vật tư phong phú." Nếu muốn giải thích về vấn đề

này thì có rất nhiều điều để nói.

Trước hết chắc chắn là vấn đề khí hậu.

Trong lịch sử, vùng đất Cửu Châu đã trải qua nhiều Kỷ băng hà nhỏ.

Khi Kỷ băng hà nhỏ đến, khí hậu trở nên lạnh lẽo, lượng mưa giảm đi, từ đó dẫn đến độ che phủ thực vật ở nhiều nơi giảm dần, sa mạc ngày càng nhiều.

Sự diệt vong của nhiều triều đại, thực ra cũng không thoát khỏi liên quan đến Kỷ băng hà nhỏ.

Sản lượng lương thực trên đất sụt giảm mạnh, thu hoạch nông sản đi xuống, từ đó gây ra nạn đói, bạo loạn khắp nơi.

Các tiểu quốc ở Tây Vực cũng không ngoại lệ, các nước nhỏ vì tranh giành tài nguyên có hạn mà bắt đầu nội chiến không ngừng, cũng làm trầm trọng thêm sự diệt vong của các quốc gia này.

Còn trước Kỷ băng hà nhỏ, là một thời kỳ ấm ẩm tương đối ôn hòa.

Thời kỳ ấm ẩm lượng mưa tăng nhiều, có nguồn nước rồi, nơi đây cỏ cây um tùm, thích hợp cho cây trồng sinh trưởng.

Như vậy sẽ khiến mâu thuẫn giữa tầng lớp thượng lưu và dân chúng hạ tầng không tiếp tục mở rộng.

Có cái ăn, chiến loạn cũng sẽ tương đối ít đi.

Khi người Tinh Tuyệt Cổ Thành đến Tây Vực, nơi đây đang ở trong thời kỳ ấm ẩm, ai ngờ mấy trăm năm sau Kỷ băng hà nhỏ ập đến, họ cũng theo đó mà diệt vong.

Nhưng dù vậy, bảo vật cất giấu trong Tinh Tuyệt Cổ Thành tuyệt đối không ít.

Sau khi nghe Tô Thần giới thiệu, mọi người cũng coi như đã hiểu ra. "Trước đây tôi cũng định đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, biết được nơi này có manh mối về Mộc Trần Châu, chỉ là sau đó chúng tôi đã tìm được Mộc Trần Châu, lại hóa giải được lời nguyền trong Côn Luân Thần Cung." Chá Cô Tiếu nói.

Để tìm manh mối về Mộc Trần Châu, họ đã đi khắp tam sơn ngũ nhạc, ngũ hồ tứ hải.

Cuối cùng nhờ vào sức mạnh của Tô Thần, mới xem như thành công. "Thực ra lúc đó đến Côn Luân Thần Cung cũng là do tình cờ thôi!" Tô Thần cười cười, không tiếp tục chủ đề này nữa.

Gió bên ngoài dường như đã nhỏ đi một chút.

Chương 249

Mắt bão của trận bão cát đen xem ra đã qua rồi.

Bối Thi Nhân Lão Mã đứng dậy vận động gân cốt, ông ta đi loanh quanh một vòng, đột nhiên phát hiện một pho tượng.

Pho tượng này được làm bằng đá.

Chỉ có điều dáng vẻ của pho tượng có chút kỳ quái, đầu tiên là mắt của tượng đá đặc biệt lồi ra, khác biệt rất lớn so với mắt người bình thường. "Loại tượng đá của Ma Quốc!" Bối Thi Nhân Lão Mã lập tức nhận ra.

Trước đây khi đến Côn Luân Thần Cung, ông ta cũng đi cùng mọi người. "Xem ra chúng ta không còn xa Tinh Tuyệt Cổ Thành nữa rồi!" Tô Thần nói, "Nơi này hẳn là thuộc phạm vi thế lực của Tinh Tuyệt Cổ Thành." Nghe câu này, mọi người xua tan đi sự mệt mỏi của chuyến đi dài, cuối cùng cũng sắp đến đích rồi.

Tiếng gió bên ngoài ngày càng nhỏ.

Bão cát đen đã qua.

Bối Thi Nhân Lão Mã đá một cước vào pho tượng: "Các người đừng nói, pho tượng này nhìn thoáng qua cũng khá dọa người đấy!" Theo tiếng nói của ông ta, trong góc tối, vang lên những tiếng gầm gừ.

Đám sói hoang đang gầm nhẹ.

Sau khi mối nguy qua đi, chúng chắc chắn sẽ không bỏ lỡ bữa tiệc thịnh soạn này.

Một bộ phận sói hoang nhìn về phía lạc đà hoang, còn một bộ phận khác thì nhìn về phía Tô Thần và mọi người. "Pằng!

Pằng!" Chá Cô Tiếu rút súng lục, bắn hai phát về phía đám sói.

Lập tức hai con sói ngã xuống.

Tiếng gầm gừ ban đầu cũng không còn nữa.

Đám sói nhận ra sự lợi hại của những con người này, không dám manh động nữa, lại co rúm lại sau công trình.

Mọi người cũng không định ra tay với đám sói này.

Thiên nhiên kẻ mạnh thắng, kẻ yếu bị loại, tốt nhất là cố gắng không can thiệp vào sự sinh tồn của những con thú hoang này.

Động vật ăn thịt ít đi, những động vật ăn cỏ không còn mối đe dọa, sẽ sinh sôi nhanh hơn.

Hậu quả của việc sinh sôi nhanh hơn là thực vật vốn đã không nhiều trong sa mạc sẽ ngày càng khan hiếm, môi trường sẽ lại xấu đi.

Khi đó, tốc độ sa mạc hóa sẽ càng nhanh hơn.

Tốt nhất là cố gắng không can thiệp vào hệ sinh thái địa phương. "Tô tộc trưởng, ở đâu ra nhiều kiến vậy?" Bối Thi Nhân Lão Mã đột nhiên lên tiếng.

Ông ta nhìn chằm chằm vào pho tượng đá, chỉ thấy trong mắt pho tượng, đột nhiên bò ra vô số con kiến chi chít.

Đám kiến dường như cảm nhận được mọi người, bò về phía họ. "Mau đi, đây là kiến quân đội sa mạc!" Tô Thần lập tức thúc giục mọi người.

Những con kiến quân đội sa mạc này một khi bò lên người, sau khi cắn, sẽ tiết ra độc tính yếu.

Một hai con kiến không sao, nhưng một khi bị cắn nhiều, độc tính tụ lại, trong khoảnh khắc sẽ khiến người ta mất đi tri giác.

Sau đó, cơ thể người sẽ bị đám kiến quân đội này nuốt chửng sạch sẽ.

Không chỉ người, mà những con vật kia cũng không thoát khỏi sự cắn xé của chúng.

Đám sói hoang và lạc đà hoang lập tức hoảng loạn, giãy giụa chạy ra ngoài.

Tô Thần và mọi người theo lối đi ra ngoài.

Chỉ có điều sau khi ra ngoài tình hình vẫn không lạc quan, chỉ thấy bên ngoài công trình đổ nát cũng xuất hiện vô số kiến quân đội sa mạc, chi chít đen kịt một mảng.

Nếu có người mắc chứng sợ lỗ, sợ đám đông ở đây, e rằng chỉ nhìn một cái là ngất xỉu.

Tốc độ của đám kiến này cũng nhanh hơn nhiều so với kiến thông thường.

Mọi người nhanh chóng chạy về phía lạc đà, muốn cưỡi lạc đà rời đi.

Chỉ có điều tốc độ của họ vẫn quá chậm, rất dễ bị kiến đuổi kịp. "Các ngươi đi trước, tôi bọc hậu!" Tô Thần ra lệnh.

Đối phó với đám kiến này, súng xung kích căn bản không có tác dụng.

Thứ duy nhất có tác dụng chính là lửa!

Ngoài lửa ra, chính là máu trên người Tô Thần.

Tô Thần nhanh chóng rạch lòng bàn tay, vẩy xuống một đường ngang được tạo thành từ máu tươi.

Đám kiến quân đội sa mạc sau khi cảm nhận được khí huyết của Tô Thần, không dám tiến lên nữa. "Tôi có thuốc bột ở đây, cũng có thể

thử xem!" Trần Ngọc Lâu từ trong túi lấy ra một ít bột thuốc đuổi côn trùng.

Thứ bột này cũng có thể tạm thời ngăn cản đám kiến quân đội sa mạc.

Chỉ có điều kiến trên mặt đất thực sự quá nhiều.

May mà các đồng đội đã cưỡi lạc đà đi xa, Tô Thần dùng máu mở ra một con đường, sau đó cùng Trần Tổng Bả Đầu nhanh chóng rời đi, đuổi kịp đội ngũ lớn.

Về phía sau, đám kiến chi chít vẫn đang đuổi theo mấy người.

May mắn là bầy lạc đà cũng cảm nhận được sự sợ hãi, đã tăng tốc độ.

Trước đàn kiến quân đội sa mạc khổng lồ này, bất kỳ kẻ thù tự nhiên nào cũng trở nên không đáng kể, dù là những loài động vật ăn thịt mạnh mẽ hung hãn, cũng chẳng qua là thức ăn của chúng mà thôi.

Tô Thần cảm thấy, dùng từ nạn kiến để hình dung sẽ thích hợp hơn.

Giống như nạn châu chấu, châu chấu đi qua, cỏ không mọc nổi.

Sau khi đi thêm một đoạn đường nữa, mọi người cuối cùng cũng thoát khỏi đám kiến quân đội sa mạc.

Suốt quãng đường vừa gặp bão cát đen, lại gặp kiến quân đội sa mạc, mệt đến nỗi mọi người còn chưa kịp ăn trưa.

Chưa tiếp cận Tinh Tuyệt Cổ Thành đã gặp phải nhiều phiền phức như vậy.

A Lạp Đề, bản đồ sống của sa mạc, đảo mắt một vòng, chuẩn bị lấy cớ Hồ Đại nổi giận để lại yêu cầu Tô Thần tăng tiền, thì thấy Tô Thần rút ra một khẩu súng, bắn lên trời hai phát.

Thấy cảnh này, Hồ Đại… A Lạp Đề im bặt.

Thực ra Tô Thần cố ý làm vậy, chính là để dọa tên A Lạp Đề này.

Tần suất gã yêu cầu tăng tiền thực sự quá cao rồi.

Cứ theo tốc độ tăng tiền này của gã, chẳng mấy chốc sẽ là một ngàn một trăm năm mươi đồng bạc trắng một ngày, lại xảy ra một chuyện nữa, sẽ là một ngàn hai trăm đồng bạc trắng.

Mỗi ngày kiếm được nhiều tiền công như vậy, Tô Thần cũng muốn thử xem.

Trộm mộ cũng không kiếm được nhiều bằng gã!

Hơn nữa rủi ro của việc trộm mộ còn lớn hơn.

Chương 250

Ăn cơm, bổ sung một phần thể lực xong, mọi người lại bắt đầu lên đường.

A Lạp Đề, bản đồ sống, đi ở phía trước nhất, dẫn đường cho mọi người.

Cứ như vậy, cho đến giữa trưa ngày hôm sau.

A Lạp Đề mặt mày rầu rĩ nhìn mọi người, "A đạt tây, chúng ta đi nhầm đường rồi!" "Trước đó vì đám kiến quân đội, chúng ta đã đi sai hướng." "Bây giờ không phải hướng đi đến cổ thành, mà là một nơi khác." "Chúng ta bây giờ đang thiếu nước, nếu không có nước, chúng ta không trụ được một ngày đâu." Thấy vậy, Tô Thần từ trong túi đồ của mình lấy ra một bình nước, đưa vào tay A Lạp Đề. "Yên tâm đi, nước không phải vấn đề!" Tô Thần nói.

Nhận lấy bình nước, A Lạp Đề ừng ực uống cạn. "Bây giờ không còn nước, vấn đề lại càng lớn hơn." A Lạp Đề nói.

Gã này lại muốn nhân cơ hội ép giá, nhưng Tô Thần đâu có sợ.

Nguồn nước của họ bên này đặc biệt dồi dào.

Tô Thần lại lấy ra một bình nước nữa.

Cứ như vậy, A Lạp Đề uống liền ba bình nước, bụng đã căng tròn. "Còn muốn uống nữa không?" Tô Thần hỏi. "A đạt tây, bạn của tôi, ba lô của anh là túi thần kỳ à?

Sao lại giấu nhiều nước thế?" A Lạp Đề một tay xoa bụng, miệng có chút đắng ngắt. "Yên tâm đi, nước đủ dùng, không chỉ tôi, mà ba lô của những người phía sau tôi cũng có không ít nước." Trong sa mạc, nước là tài nguyên quan trọng nhất.

Không có nước, giống như A Lạp Đề nói, không trụ nổi một ngày.

Vì vậy họ đã mang rất nhiều nước.

Hơn nữa trong không gian hệ thống của Tô Thần cũng dự trữ rất nhiều nước.

Chỉ là trong trường hợp bất đắc dĩ, Tô Thần sẽ không dùng đến nước trong không gian hệ thống mà thôi.

Chừng này nước đừng nói là đủ cho mọi người thám hiểm đến Tinh Tuyệt Cổ Thành, mà sống trong sa mạc nửa năm cũng không có vấn đề gì. "Hay là chúng ta tìm nguồn nước khác đi, tôi nhớ cách đây không xa có nước, ở đó có một cái giếng." A Lạp Đề nói.

Tô Thần biết gã đang câu giờ, nhưng anh không phản bác.

Kéo dài thêm hai ngày, A Lạp Đề có thể kiếm thêm được hai ngày bạc trắng.

Một ngày một trăm đồng bạc trắng cơ mà!

Tuyệt đối không phải là ít! … Dưới sự dẫn dắt của A Lạp Đề, vào lúc chạng vạng, mọi người cuối cùng cũng đến được một khu di tích.

Nơi này từng có lẽ cũng rất phồn hoa, nhưng bây giờ đã sớm thành tường đổ vách xiêu, chỉ còn lại một vài pho tượng đá đổ nát bị chôn trong cát vàng, lộ ra một phần nhỏ.

Phía sau pho tượng đá có một cồn cát, chỉ có điều cồn cát đó đã bị đào rỗng.

Không đúng, chính xác mà nói nơi đó đáng lẽ là một công trình kiến trúc, cát vàng bao phủ lên, hình thành cồn cát.

Phía dưới cồn cát có một cửa động.

Sau khi đi vào từ cửa động, bên trong quả nhiên có một cái giếng nước, không ngừng tỏa ra hơi lạnh.

Bên dưới đây hẳn là có mạch nước ngầm.

Mọi người ở đây lại bổ sung thêm nước.

Thời gian đã không còn sớm, Tô Thần từ bỏ ý định tiếp tục lên đường.

Cũng không vội một hai ngày, cứ nghỉ ngơi cho tốt đã.

Rất nhanh, hoàng hôn buông xuống.

Trên đường chân trời, một vầng mặt trời như thể được mặt đất nâng đỡ.

Cảnh tượng hùng vĩ như vậy quả thật hiếm thấy, cũng chỉ có ở sa mạc thế này mới có thể chiêm ngưỡng.

Chân trời xuất hiện ráng mây đỏ rực, vô cùng lãng mạn.

Vẻ đẹp khác lạ này, những nơi khác không thể nào thấy được.

Trên bầu trời đã xuất hiện sao hôm, khi mặt trời lặn xuống dưới đường chân trời, sao đêm ngày càng nhiều, phủ kín cả bầu trời.

Tô Thần nằm trên một gò đất, ngắm nhìn những vì sao trên trời. "Thần ca!" Tô Hổ và Tô Thiên đi tới, im lặng một lúc, Tô Hổ lên tiếng trước: "Chúng em muốn học phong thủy bí thuật từ anh!" Đi theo bên cạnh Tô Thần, bản lĩnh hạ mộ của hai người họ đã rất giỏi.

Đặc biệt là sau bao nhiêu lần rèn luyện, đã có thể một mình đảm đương một phương.

Nhưng về đạo phong thủy, Tô Hổ và Tô Thiên biết rất ít. "Anh sẽ truyền thụ cho hai em một đoạn phong thủy bí thuật trước!" Tô Thần chậm rãi giảng thuật về Mười Sáu Chữ Âm Dương Bí Thuật.

Mười sáu chữ này lần lượt là — Thiên, Địa, Nhân, Quỷ, Thần, Phật, Ma, Súc, Nhiếp, Trấn, Độn, Vật, Hóa, Âm, Dương, Không.

Cái gọi là Thiên chủ yếu chỉ về tinh học, cũng có thể chỉ chung các vì sao trên trời.

Trong phong thủy học, thiên tinh chiếm một tỷ lệ rất lớn.

Xem phong thủy tìm long mạch phần lớn, thực ra chính là trên xem thiên tinh, dưới tra địa mạch.

Mà địa mạch lại chia thành sơn mạch và thủy mạch.

Trong đó có quá nhiều điều huyền bí. "Hỏa tinh nếu khởi ở vị trí Liêm Trinh, nơi đáp xuống phải tìm trăm dặm.

Trong đó có ngọn núi nhỏ Tham Lang, thỉnh thoảng quay đầu nhìn về cung Hỏa Tinh.

La tinh phải ở ngoài La thành, nó với Hỏa tinh thường đối chọi nhau.

Long mạch Hỏa tinh có La tinh, nếu La tinh không ở bên trong." Tô Thần chậm rãi đọc ra một câu khẩu quyết, lại phân tích cho hai người về nội dung của câu khẩu quyết này. "Thần ca, em vừa nghe anh phân tích, cũng thử nhìn một chút, nếu căn cứ theo vị trí các vì sao, nơi này hẳn là có đại mộ tồn tại!" Tô Thiên nói. "Không sai, nơi này tuyệt đối có đại mộ tồn tại!" Tô Thần nói, "Vị trí các vì sao ở đây rất kỳ diệu, nơi này năm đó vào thời kỳ ấm ẩm, tuyệt đối được coi là một vùng đất phong thủy bảo địa." "Chỉ có điều vật đổi sao dời, địa mạo biến đổi, huyệt bảo phong thủy năm xưa giờ đã biến thành hung địa!" Dĩ nhiên, đại hung chi địa cấp bậc này đối với Tô Thần và mọi người mà nói, chỉ là chuyện nhỏ.

Bao nhiêu sóng to gió lớn thậm chí là những nơi không có lời giải, Tô Thần đều đã xông qua, không cần phải sợ nơi này. "Hay là đi luyện tay nghề thử xem?" Tô Hổ hỏi. "Được, ngày mai hai đứa sẽ chủ đạo, những người còn lại sẽ yểm trợ cho hai đứa!" Tô Thần giao quyền

chủ động cho hai người, để họ thử sức.

Còn về Mười Sáu Chữ Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật, không phải một hai ngày là có thể học được.

Tô Thần là được truyền thừa, nên có thể thông thạo nhanh chóng.

Hai người họ không có truyền thừa, cần phải không ngừng rèn luyện.

Đây cũng là chuyện tốt, chỉ có trải qua rèn luyện mới có thể không ngừng dung hội quán thông.

Chương 251

Vị trí của đại mộ này chính là ở cái giếng cổ đó.

Tô Hổ và Tô Thiên nóng lòng, muốn xuống xem ngay bây giờ.

Nhưng Tô Thần lại cảm thấy hay là ban ngày hẵng xuống, buổi tối cứ nghỉ ngơi cho tốt.

Cứ như vậy, đêm đó Tô Hổ và Tô Thiên kích động đến mức gần như không ngủ được, họ cảm thấy mình đã tiến gần hơn một bước đến vị trí tộc trưởng.

Mà Tô Thần cũng đang không ngừng bồi dưỡng cho Tô Thiên và Tô Hổ.

Còn về cái chức tộc trưởng quái quỷ kia, Tô Thần cũng không mấy để tâm.

Chức vị tộc trưởng này phần nhiều đại diện cho trách nhiệm, đợi đến khi anh xử lý xong mọi chuyện, tộc trưởng đời sau cũng có đủ năng lực, Tô Thần chắc chắn sẽ chọn cách ẩn cư, sống cuộc sống thần tiên của riêng mình.

Trời vừa tờ mờ sáng, Tô Hổ và Tô Thiên hai người đã dậy nấu cơm.

Sau khi mọi người lần lượt tỉnh giấc, Tô Hổ và Tô Thiên đích thân mang cơm đến trước mặt mọi người.

Ân cần như vậy là để được xuống mộ sớm hơn.

Đợi mọi người dùng xong bữa sáng, Tô Hổ và Tô Thiên hai người đi đầu, dẫn mọi người đến gần giếng cổ.

Không biết vì sao, dù là ban ngày, nơi này vẫn có chút âm u.

Tô Thiên đi ở phía trước nhất không nhịn được rùng mình một cái.

Lại ghé sát miệng giếng, Tô Thần và mọi người nghe rõ tiếng nước chảy phía dưới, xem ra bên dưới cái giếng cổ này hẳn là một con sông ngầm dưới lòng đất. "Xuống xem thử!" Tô Hổ và Tô Thiên nhìn nhau, chuẩn bị xuống giếng. "Đợi đã, a đạt tây, bạn của tôi!" A Lạp Đề cản trước mặt hai người, "Các người rốt cuộc là làm nghề gì?

Có phải là trộm mộ không?" Câu nói này của A Lạp Đề trực tiếp khiến mọi người ngớ ra.

Dù sao thì cái nghề trộm mộ này cũng không vẻ vang gì.

Nhưng vào thời buổi này, nếu không trộm mộ, sống sót cũng đã thành vấn đề. "Chúng tôi gọi đây là tận dụng mọi thứ!" Tô Thiên nói. "Vậy nơi các người xuống có phải là cổ mộ không?

Có lấy đồ từ trong đó ra không?" A Lạp Đề truy hỏi. "Có!" Tô Thiên gật đầu. "Vậy các người không phải là trộm mộ sao!" A Lạp Đề nói, "A đạt tây, đây là địa bàn của Hồ Đại, các người làm vậy sẽ xúc phạm Hồ Đại đó!" "Thêm tiền!

Để Hồ Đại của ngươi nhắm mắt làm ngơ là được chứ gì?" Tô Thần nói thẳng.

Tên A Lạp Đề này nói nhiều như vậy, chẳng phải là vì bạc trắng sao? "A đạt tây, chuyện thêm tiền này không phải tôi nói đâu nhé, là tự anh đề nghị đấy!" A Lạp Đề giả vờ không quan tâm, nhưng đối với việc Tô Thiên và Tô Hổ xuống mộ, gã chọn cách làm lơ.

Bên kia, sau khi Tô Thiên và Tô Hổ chuẩn bị xong, liền bắt đầu xuống mộ.

Họ theo dây thừng leo xuống.

Ở giữa giếng cổ tìm thấy một lối đi, theo lối đi này đi thẳng vào một không gian khác.

Chỉ có điều không gian này đã bị bịt kín!

Không lâu sau, Tô Thần và mọi người cũng xuống theo, đi sau lưng Tô Thiên và Tô Hổ để yểm trợ cho họ.

Qua lớp không gian này, cuối con đường là một cánh cửa đá.

Chỉ có điều kỳ lạ là, trên cửa đá này vậy mà mọc đầy lông. "Đây là một tấm da thú, da thú trải trên cửa đá có thể cách ly không khí lưu thông tốt hơn!" Tô Thần giải thích một câu.

Sau đó, Tô Hổ và Tô Thiên cẩn thận gỡ tấm da thú này xuống, họ dùng xà beng cạy cửa đá ra.

Bên trong cửa đá lại là một không gian độc lập khác, khi mọi người bước vào, toàn bộ không gian đột nhiên sáng lên.

Đó là do trong mộ có rất nhiều lân tinh trắng, điểm bắt lửa của lân tinh trắng cực thấp.

Sau khi lân tinh trắng cháy lên, liền châm ngòi cho đèn vĩnh cửu, có ánh sáng của đèn vĩnh cửu, toàn bộ không gian lập tức sáng bừng.

Tầng thứ nhất là không gian tế tự, trên các cột trụ treo đầy xác khô.

Những thi thể này sau khi mất nước, giống như thịt khô, rất khó bị phân hủy. "Vốn dĩ nơi này đã không có nhiều người, tế tự còn giết nhiều người như vậy, khó trách lại là một nước nhỏ!" Trần Ngọc Lâu cảm thán.

Họ đã cùng nhau xuống rất nhiều mộ, phần lớn trong các ngôi mộ đều có hố tế tự.

Trong hố ít nhất cũng có vài trăm bộ xương, nhiều thì có đến hàng ngàn bộ. "Tế tự là phong tục đặc hữu của thời kỳ đó, chỉ có dùng người sống tế tự mới có thể thể hiện thân phận và địa vị của họ!" Tô

Thần nói, "Giống như trong các triều đại cổ xưa, khi người thống trị chết đi, phi tần của ông ta cũng phải bồi táng theo!" Mọi người vừa trò chuyện vừa đến tầng thứ hai.

Nơi này đáng lẽ được coi là phòng mộ chính, chỉ có điều bên trong lại vô cùng trống trải.

Xung quanh phòng mộ chính thì có đầy các loại bích họa. "Thần ca!" Tô Thiên bất giác nhìn về phía Tô Thần, muốn nhờ anh ra tay. "Tự xem tự phân tích, hôm nay hai đứa là nhân vật chính!" Tô Thần nói.

Nghe vậy, Tô Thiên gật đầu, cậu và Tô Hổ đi đến bên cạnh các bức bích họa.

Sau khi mất nửa giờ, cuối cùng họ mới ghép nối được những thông tin rời rạc trong đầu lại với nhau. "Thần ca, em đại khái đã hiểu rồi, trên bích họa này miêu tả về một tiểu quốc, tiểu quốc này là nước phụ thuộc của Tinh Tuyệt Cổ Thành." "Họ mỗi năm đều phải triều cống cho Tinh Tuyệt Cổ Thành, gửi đi lượng lớn vàng bạc châu báu!" "Sau này tiểu quốc này gặp phải nguy cơ.

Họ muốn Nữ vương Tinh Tuyệt giảm thuế, chỉ tiếc là hoàng tử của quốc gia này đã đến Tinh Tuyệt Cổ Thành mấy lần mà cũng không gặp được Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Thuế má vẫn rất cao, nhưng quốc dân của họ đã không sống nổi nữa, thế là vị hoàng tử này định ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt!" "Nhưng mà, anh ta lại nghe nói Nữ vương Tinh Tuyệt rất mạnh, đôi mắt của bà ta có một loại ma lực kỳ lạ!" "Từng có người ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, nhưng cuối cùng những thích khách đó đều biến mất không dấu vết, không bao giờ xuất hiện nữa!" Nói đến đây, Tô Thiên nghĩ đến Mộc Trần Châu mà cậu đã biết được ở Côn Luân Thần Cung trước đó.

Chẳng lẽ sức mạnh của Mộc Trần Châu đã mở ra không gian hư

ảo?

Không loại trừ khả năng này. "Phân tích tiếp đi!" Tô Thần nói. "Trên bích họa cho thấy, hoàng tử vì để thành công ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt, đã tìm được một vị thầy chiêm tinh, dưới sự giúp đỡ của vị thầy chiêm tinh đó, đã thành công ám sát Nữ vương Tinh Tuyệt." "Sau đó anh ta trở thành anh hùng của tiểu quốc này!" "Cuối cùng anh ta ở lại quốc gia này, cai trị toàn bộ đất nước một cách ngăn nắp, có trật tự." Tô Thiên phân tích: "Xem ra nơi này hẳn là mộ của vị hoàng tử đó!" Lăng mộ của quốc vương một tiểu quốc ở Tây Vực, bên trong hẳn là có không ít đồ tốt.

Chỉ là mọi người nhìn tới nhìn lui, cũng không thấy quan quách đâu. "Hẳn là vẫn còn ở phía dưới!" Tô Thần nói.

Tô Thiên và Tô Hổ hai người tìm kiếm trên mặt đất, không lâu sau quả thật tìm thấy một cơ quan.

Thông qua cơ quan, hai người họ đã thành công đến được tầng thứ ba.

Tầng thứ ba chỉ đặt một chiếc quan quách, ngoài ra không có gì khác. "Hổ tử, chuẩn bị mở nắp!" Tô Thiên nhắc nhở. "Được thôi!" Tô Hổ ở góc đông nam của mộ thất đốt một cây nến trắng.

Sau đó, hai người họ đứng trước quan quách.

Chương 252

Chiếc quan quách này được làm bằng đá, bên trong còn có một cỗ quan tài con.

Khi cạy nắp quan tài ngoài, cây nến ở góc đông nam chớp động mấy lần.

Tô Hổ và Tô Thiên hai người sững lại, rồi tiếp tục mở nắp!

Khi cỗ quan tài con bên trong được mở ra, cây nến ở góc đông nam vậy mà cháy càng vượng hơn, không những thế ngọn lửa nến còn biến thành màu xanh lục quỷ dị.

Ánh sáng xanh tràn ngập không gian kín mít, phảng phất như xuất hiện một lớp sương mù màu xanh kỳ lạ!

Nắp quan tài mở ra được một nửa, từ bên dưới truyền đến một cỗ sức mạnh khổng lồ.

Cỗ lực mạnh này lập tức hất bay nắp quan tài, sức mạnh truyền ra thậm chí còn đánh bay cả Tô Hổ và Tô Thiên! "Có Tống tử, mà còn là Tống tử lớn!" Tô Hổ gầm lên một tiếng, bình thường khi Tô Thần giải quyết những con Tống tử đó rất nhẹ nhàng.

Vì vậy Tô Hổ và Tô Thiên đều cho rằng những thứ này dễ giải quyết.

Bây giờ xem ra, con Tống tử lớn này có chút khó nhằn.

May mà thể chất của hai người cực mạnh, gấp mấy lần người thường.

Nếu không, chỉ với cỗ lực lượng vừa rồi, cũng đủ khiến hai người họ ngã xuống không dậy nổi. "Tà môn quá!" Tô Thiên lẩm bẩm một câu, "Hổ tử, hai ta một trái một phải xông lên!" "Tô lão bản, không

xuống giúp bọn họ một tay sao?" Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh hỏi. "Phải để chúng nó tự gánh vác chứ, không thể cứ núp sau lưng tôi mãi được!" Tô Thần đáp.

Cứ đi theo sau lưng hắn thì đến bao giờ mới trưởng thành được!

Tô Thần xem hai người họ như người thừa kế chức tộc trưởng để bồi dưỡng.

Bọn họ không có hệ thống bên mình, bắt buộc phải không ngừng rèn luyện mới có thể nắm quyền Tô gia thôn!

Tuy nhiên, Tô Thần dĩ nhiên cũng sẽ không trơ mắt nhìn họ bị thương.

Tay cầm trường kiếm, Tô Thần vẫn luôn chăm chú nhìn xuống dưới.

Khoảng thời gian này, Tô Hổ và Tô Thiên quả thực đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Mới đầu tuy có chút luống cuống tay chân, nhưng rất nhanh sau đó, hai người đã phối hợp ngày càng ăn ý!

Cuộc chiến giằng co với con đại tống tử cũng đã chiếm thế thượng phong.

Phải mất chừng nửa tiếng đồng hồ, hai người họ cuối cùng cũng giải quyết xong con đại tống tử này.

Lúc này, cả hai mồ hôi đầm đìa, thở không ra hơi. "Vẫn phải luyện tập nhiều hơn, anh dự tính các cậu chỉ cần hơn mười phút là có thể giải quyết con đại tống tử này, kết quả lại tốn gấp ba thời gian!" Tô Thần phê bình hai người vài câu, rồi đi đến bên quan tài.

Trong quan tài này có không ít bảo vật, Tô Thần đã là một tay lão luyện trong nghề, chỉ cần liếc mắt ước lượng cũng biết số đồ cổ bên

trong ít nhất cũng phải trị giá ba vạn đại dương!

Thu hoạch khá bội thu!

Lần xuống mộ này gần như không gặp phải khó khăn gì. "Ở đây còn có manh mối!" Trần Ngọc Lâu phát hiện trên vách trong của quan tài có khắc một vài hình vẽ, "Trên đó hình như ghi lại vị trí của thành cổ Tinh Tuyệt!" "Chắc không sai đâu!" Tô Thần xem xong hình vẽ rồi gật đầu.

Đối với vị vương tử này, chuyện đáng tự hào nhất trong đời ông ta có lẽ chính là ám sát thành công Nữ vương Tinh Tuyệt!

Vì vậy ông ta chắc chắn sẽ mang những thứ này vào trong quan tài của mình. "Có vị trí là tốt rồi!" A Lạp Đề lẩm bẩm vài câu, "A-đạt-tây, bạn của tôi, chúng ta mau xuất phát thôi!" Thường ngày lề mề chậm chạp, hôm nay người dẫn đường A Lạp Đề lại bắt đầu hối thúc mọi người lên đường. "Cất kỹ đồ cổ, chúng ta không nên lãng phí thời gian ở đây nữa!" Tô Thần dặn dò. … Lúc rời khỏi cổ mộ, bên ngoài đã là giữa trưa.

Mặc dù trời nắng gắt, nhưng Tô Thần vẫn ra lệnh lên đường, bọn họ đã trì hoãn không ít thời gian rồi.

Trên sa mạc mênh mông, một đoàn lạc đà chậm rãi đi trên những cồn cát.

Để chống lại nắng gắt, ai cũng quấn quần áo quanh đầu.

Người dẫn đường A Lạp Đề phía trước cũng có vẻ uể oải.

Theo ước tính, để đến thành cổ Tinh Tuyệt có lẽ cần thêm hai ngày nữa.

Cả đường bôn ba, mãi đến chạng vạng tối, mọi người mới dừng lại nghỉ ngơi.

Nhiệt độ sa mạc có chút đặc biệt, có câu tục ngữ nói rằng — Sáng mặc áo bông, trưa mặc áo lụa, tối quây lò lửa ăn dưa hấu.

Câu này nói về việc nhiệt dung của cát trong sa mạc rất thấp.

Khi có mặt trời thì rất ấm, cát dễ tăng nhiệt độ.

Còn sau khi mặt trời lặn, nhiệt độ của cát giảm xuống, cộng thêm gió lạnh, nhiệt độ sẽ giảm đột ngột. "Tối nay nghỉ ở đây thôi!" Tô Thần nói.

Mặc dù cả đường đều cưỡi lạc đà, nhưng sự xóc nảy cũng khiến mọi người có chút không chịu nổi.

Tìm vài vị trí ở trung tâm cồn cát, mọi người định dựng trại ở đây.

Chỉ là họ còn chưa kịp đến nơi thì đã phát hiện ra một số manh mối.

Nơi này lại có dấu tích hoạt động của con người!

Trần Ngọc Lâu tìm thấy vài vỏ hộp đồ hộp rỗng, "Mấy cái hộp này vừa nhìn là biết của lũ Tây dương quỷ tử ăn, cũng chỉ có bọn chúng mới có nguồn cung cấp hậu hĩnh như vậy." Thịt hộp quân đội màu xanh lục có thể bổ sung thể lực rất tốt, lại dễ mang theo và bảo quản. "Xem ra đám Tây dương quỷ tử chúng ta gặp trước đây đã đi trước chúng ta rồi!" Tô Thần liếc nhìn mặt đất lộn xộn.

Nơi này vì khuất gió nên dấu vết rất khó bị xóa đi.

Những dấu chân lộn xộn trên mặt đất cùng một ít rác rưởi, tất cả đều chứng minh sự tồn tại của đám Tây dương quỷ tử đó. "Thần ca, chúng ta có cần đi suốt đêm để đuổi theo không?" Tô Hổ hỏi. "Không cần, cho dù bọn chúng có đến nơi thì cũng khó mà thu hoạch được gì." Tô Thần cười nói.

Trong thành cổ Tinh Tuyệt ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm.

Không phải Tô Thần tự đại, nhưng hắn thật sự không cho rằng đám Tây dương quỷ tử đó có thể vào sâu đến khu vực cốt lõi của thành cổ. "Tối nay nghỉ ngơi cho tốt, dưỡng sức, ngày mai xuất phát sớm, cố gắng đến thành cổ Tinh Tuyệt vào lúc chạng vạng." Tô Thần lại dặn dò. … Đêm sa mạc định sẵn có chút cô tịch.

Hàng trăm cây số không một bóng người.

Mọi người đã vào sâu trong lòng sa mạc, nơi này đã không còn nguồn nước.

May mà nước mang theo người vô cùng dồi dào, nên không cần lo lắng về việc này.

A Lạp Đề ngước nhìn trời đêm, quỳ trên đất cầu nguyện, dường như là cầu phúc với thần Hồ Đại.

Còn Tô Thần thì quan sát thiên tượng, tiếp tục truyền thụ Thập Lục Tự Âm Dương Phong Thủy Bí Thuật cho Tô Hổ và Tô Thiên.

Những nội dung này tối nghĩa khó hiểu, không phải ngày một ngày hai là có thể lĩnh hội được.

Chương 253

Nửa đêm đầu là Tô Thần, Tô Hổ và Tô Thiên canh gác, nửa đêm sau đổi thành Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và Cổ Trần.

Đến lúc trời sáng, đống lửa trên mặt đất cũng đã tắt.

Cả nhóm chui ra khỏi lều, ăn tạm chút gì đó rồi tiếp tục lên đường.

Lần này phải đi một mạch đến thành cổ Tinh Tuyệt, dù là giữa trưa cũng không nghỉ.

Mãi đến khoảng bốn năm giờ chiều, mọi người từ xa đã nhìn thấy một tòa thành cổ bỏ hoang.

Tòa thành cổ đó dường như không xa, nhưng dù mọi người có tăng tốc, đi mất mấy tiếng đồng hồ vẫn chưa đến nơi.

Đúng là nhìn gần mà xa.

Trời đã dần tối.

Mọi người đi qua một cửa núi.

Nhưng không biết vì sao, A Lạp Đề đi đầu đột nhiên dừng bước.

Chính xác mà nói, là con lạc đà ông ta cưỡi dừng lại, sống chết không chịu đi tiếp. "Vút!" A Lạp Đề quất lạc đà một roi, nhưng con lạc đà dưới háng ông ta vẫn không hề nhúc nhích.

Đến khi lạc đà của Tô Thần đi đến bên cạnh A Lạp Đề, Tô Thần phát hiện con lạc đà mình đang cưỡi cũng dừng lại, sống chết không chịu bước thêm bước nào.

Lạc đà của những người khác cũng vậy. "Không thể đi tiếp được nữa, đây là lời cảnh báo của thần Hồ Đại với chúng ta!" A Lạp Đề

hoảng hốt, "Phía trước có ma quỷ, nên lũ lạc đà này chắc chắn sẽ không đi tiếp nữa." "A-đạt-tây, các bạn của tôi, chúng ta quay lại thôi!" Thành cổ Tinh Tuyệt đã ở ngay trước mắt, sao có thể lùi bước được? "Đã đến bước này rồi, quay lại không biết tốn bao nhiêu thời gian, bỏ lạc đà mà đi thôi." Cổ Trần suy nghĩ. "Cậu bé này, sao không nghe lời vậy?

Đây là ý chỉ của thần Hồ Đại, các người đi tiếp là đi nộp mạng đó, bạn của tôi, tôi không muốn chết cùng các người ở đây đâu." A Lạp Đề đã muốn rút lui. "Thật ra cũng không hẳn là ma quỷ, chắc là phía trước có thứ gì đó dọa lũ lạc đà này." Tô Thần suy nghĩ một lúc rồi phân tích. "Tô Hổ, Tô Thiên, hai cậu ra phía trước xem sao!" Tô Thần dặn dò.

Nhận lệnh của Tô Thần, hai người cẩn thận đi về phía trước.

Đi được khoảng một trăm mét, giọng của Tô Thiên đột nhiên vang lên trong bóng tối, "Thần ca, ở đây có mấy xác chết, mà cái chết rất kỳ quái!" Nghe vậy, mọi người đều chạy tới.

Chỉ thấy trên mặt đất có mấy xác chết của đám Tây dương quỷ tử.

Mấy người này Tô Thần đều đã gặp ở Ô Thị, đêm qua hắn còn phát hiện ra tung tích của bọn chúng.

Tốc độ di chuyển của bọn chúng còn nhanh hơn Tô Thần một ngày.

Chỉ là lúc này, mặt mũi bọn chúng khô quắt, như thể bị thứ gì đó hút cạn máu. "Đừng chạm vào chúng!" Tô Thần dặn dò một câu, rồi quan sát tình hình xung quanh.

Dưới đất có rất nhiều vỏ đạn, cho thấy đám Tây dương quỷ tử này được trang bị rất tốt.

Với trang bị ưu việt như vậy mà vẫn có năm sáu người chết ở

đây, xem ra bọn chúng đã gặp phải nguy hiểm rất lớn. "Rắn, có rắn!" A Lạp Đề trợn tròn mắt, chỉ thấy trong một xác chết bò ra một con rắn nhỏ màu đỏ rực.

Nó lè lưỡi, bật người lao về phía A Lạp Đề.

Tô Thần mắt lanh tay lẹ, thanh Hắc kim cổ đao trong tay nhanh chóng chém xuống.

Con rắn nhỏ màu đỏ rực bị chém thành hai mảnh.

Tuy nhiên, điều kỳ lạ là sau khi bị chặt đứt, con rắn vẫn còn sống.

Nó lại lao về phía trước. "Pằng!" Ngay lúc mấu chốt, Chá Cô Tiếu nổ súng.

Thuật bắn súng của ông rất chuẩn, trong nháy mắt đã kết liễu con rắn nhỏ bị đứt một đoạn.

Cùng lúc đó, từ trong mấy xác chết kia lại bò ra thêm vài con rắn nhỏ.

Độc tính của loài rắn này rất mạnh, chỉ cần bị cắn một nhát, e rằng thần tiên cũng khó cứu.

May mà tài bắn súng của mọi người đều rất chuẩn.

Một lúc sau, tất cả lũ rắn nhỏ màu đỏ rực đều đã chết. "Cái thứ quái quỷ gì vậy?" Cổ Trần hỏi, "Sao chặt thành hai mảnh rồi mà vẫn hung dữ thế?" "Có lẽ chỉ là hồi quang phản chiếu thôi, nhưng hồi quang phản chiếu mà vẫn có tính công kích mạnh như vậy thì quả thực hiếm thấy!" Tô Thần giải thích.

Sau khi giải quyết xong mấy con rắn nhỏ, lũ lạc đà cuối cùng cũng chịu đi.

Chúng lững thững đi về phía trước.

Mọi người lại cưỡi lạc đà, tiếp tục lên đường, muốn đến thành cổ

Tinh Tuyệt trước khi trời sáng.

Cứ như vậy, lại thêm một đêm hành quân.

Khi mặt trời mọc, mọi người cuối cùng cũng vượt qua cửa núi này.

Thành cổ Tinh Tuyệt đã rất gần, khoảng cách đường chim bay chưa đến hai cây số.

Ngước mắt nhìn lên, có thể thấy rõ một tòa thành cổ hoang phế hùng vĩ hiện ra trước mắt. "Đây chính là thành cổ Tinh Tuyệt sao?

Phải nói là, tuy chỉ là một tiểu quốc với dân số vài nghìn người, không ngờ thành trì của họ lại được xây dựng hùng vĩ đến vậy!" Trần Ngọc Lâu cảm thán. "Nơi này từng là một con đường giao thông huyết mạch, một điểm dừng chân trên Con đường Tơ lụa, kết nối giao thương giữa vùng đất Cửu Châu và phương Tây, cùng vô số quốc gia trên đường đi." Tô Thần nói, "Vì vậy sự phồn vinh cũng là điều dễ hiểu." Giao thương càng nhiều, sự phát triển của địa phương càng tốt.

Trải qua bao gian nan hiểm trở, cuối cùng cũng đến được đích cuối cùng của chuyến đi này.

Ngay khi mọi người sắp bước vào thành cổ Tinh Tuyệt, A Lạp Đề lại dừng bước, "A-đạt-tây, các bạn của tôi, nơi này tôi không vào đâu, các bạn cứ vào đi." "Tôi ở ngoài đợi các bạn!" "Nếu tôi mạo muội vào, thần Hồ Đại sẽ tức giận đó!" Thấy A Lạp Đề sống chết không chịu vào, Tô Thần cũng không ép, mà dẫn Trần Ngọc Lâu và những người khác tiến vào thành cổ Tinh Tuyệt.

Còn A Lạp Đề thì để ông ta ở ngoài tiếp ứng. … Nhìn từ xa, có thể thấy được sự phồn vinh một thời của thành cổ Tinh Tuyệt.

Nhưng khi thực sự bước vào trong, mới phát hiện nơi đây đâu đâu cũng tràn ngập vẻ mục nát, suy tàn.

Những công trình kiến trúc huy hoàng xưa kia đã không còn lại bao nhiêu, khắp nơi là tường đổ vách xiêu, nhiều tượng đá, gỗ mục đều bị chôn vùi dưới đất, chỉ còn sót lại một góc, đủ để người ta hình dung được sự huy hoàng một thời. "Chúng ta đến trung tâm thành phố, nơi đó hẳn là có thần điện, có lẽ cũng có sông ngầm, lối vào có thể cũng ở đó!" Tô Thần phân tích.

Đứng trên cao nhìn ra xa, một dãy núi đen trải dài trên mặt đất.

Dãy núi này chính là dãy Trát Cách Lạp Mã, có mối liên hệ không thể tách rời với ba người thuộc tộc Trát Cách Lạp Mã là Chá Cô Tiếu, lão Dương Nhân và Hoa Linh. "Lăng mộ của người xưa dựa theo địa thế núi sông, nếu có địa long mạch cộng thêm thủy long mạch, chắc chắn là một vùng đất phong thủy bảo địa hàng đầu!" Tô Thần nói, "Hơn nữa núi bất động, nước chảy không ngừng, hình thành một thế cục một tĩnh một động." "Cao thủy nhất thốn tức thị sơn, đê thủy nhất thốn thủy hồi hoàn.

Thủy triền tiện thị sơn triền dạng, triền đắc chân long như ngưỡng chưởng!" Tô Thần nghĩ đến một câu khẩu quyết.

Dưới này chắc chắn có đại mộ!

Nói đến đây, mọi người đều phấn chấn tinh thần.

Chương 254

Lại đi về phía trước, không lâu sau liền nhìn thấy một tòa tháp cao.

Tòa tháp đó hẳn là thần điện!

Phía dưới tháp có một lối vào, mọi người thuận theo lối vào này đi vào trong thần điện.

Đây là một không gian rộng lớn, xung quanh dựng mấy chục pho tượng đá.

Chỉ là những pho tượng ở đây có chút không ổn.

Thông thường, trong lăng mộ phần lớn là tượng quỷ thần, những pho tượng đó cực kỳ hung tợn, hoặc là nhe nanh múa vuốt.

Chủ mộ thường dùng những pho tượng quỷ thần này để trấn áp đạo mộ tặc, đồng thời cũng để thể hiện quyền uy của mình.

Nhưng những pho tượng ở đây lại phân cấp rõ ràng.

Hàng thứ nhất là gia súc, hàng thứ hai là con người, còn hàng thứ ba… Khi đèn pin chiếu qua, pho tượng ở đó lại chỉ là một con mắt! "Xem ra không sai rồi!" Tô Thần nói, "Trong thành cổ Tinh Tuyệt, con mắt chính là đồ đằng, cũng là thứ quan trọng nhất của tiểu quốc này!" Bất luận là Ma quốc trong dãy Côn Luân hay thành cổ Tinh Tuyệt ở đây, đều coi con mắt là cội nguồn sức mạnh.

Mọi người tiếp tục đi vào trong, không lâu sau liền phát hiện một bệ đá.

Mà xung quanh bệ đá lại xuất hiện ba xác chết.

Không ngoài dự đoán, vẫn là của đám Tây dương quỷ tử.

Có kinh nghiệm gặp nguy hiểm ở cửa núi lần trước, mọi người

đều đề cao cảnh giác.

Quả nhiên, cảm nhận được có người đến gần, từ trong mấy xác chết kia lại chui ra vài con rắn nhỏ màu đỏ.

Sức tấn công của những con rắn nhỏ này cực mạnh, nhưng số lượng của chúng không nhiều nên nhanh chóng bị giải quyết.

Lúc này, tầm mắt của mọi người đổ dồn vào bệ đá.

Chỉ thấy trên bệ đá có một con mắt khổng lồ.

Chính xác mà nói, con mắt này đã hóa đá, hơn nữa màu sắc tươi sáng, giống như ngọc thạch.

Chỉ là viên ngọc thạch này dường như được khảm vào bệ đá, dù mọi người có làm thế nào, con mắt cũng không hề nhúc nhích.

Trên con mắt có một rãnh lõm, hẳn là cần một vật gì đó mới có thể mở ra.

Nếu không thì sẽ khá phiền phức! "Lẽ nào cần một vật gì đó mới mở được lối đi tiếp theo?" Trần Ngọc Lâu nghi hoặc, "Nhưng bây giờ chúng ta đi đâu tìm thứ đó?" "Cộp cộp cộp…" Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân vang lên.

Mọi người ngước mắt nhìn, liền thấy A Lạp Đề xuất hiện trước mặt. "Không phải ông nói không vào sao?" Tô Thiên tò mò hỏi.

Vừa rồi người dẫn đường A Lạp Đề sống chết không chịu vào thành cổ Tinh Tuyệt.

Mọi người khuyên mãi mà ông ta vẫn không lay chuyển.

Sao bây giờ lại vào rồi? "A-đạt-tây, bạn của tôi, tôi cũng không muốn vào đâu!" A Lạp Đề cười khổ.

Dứt lời, sau lưng ông ta xuất hiện một người.

Người này chính là tên Tây dương quỷ tử mà họ đã gặp ở Ô Thị.

Trong lối đi phía sau, lại xuất hiện thêm mười mấy tên Tây dương quỷ tử và một người phiên dịch.

Tên Tây dương quỷ tử cầm đầu nói một tràng xì xồ xì xào với mọi người.

Sau đó, người phiên dịch lên tiếng, "Các vị bằng hữu, chúng tôi là đoàn thám hiểm đến từ Mỹ Lợi Kiên, lần này đến đây chủ yếu là để khám phá nơi này, tìm kiếm văn hóa ở đây!" "Người ở vùng đất Cửu Châu các vị trước giờ không coi trọng những thứ này, chỉ có dựa vào những người trong đội thám hiểm của chúng tôi mới có thể bảo tồn tốt hơn ngọn lửa văn minh của các vị!" "Vậy nên chúng ta hợp tác đi!" Bảo tồn ngọn lửa văn minh?

Nghe câu này Tô Thần suýt nữa bật cười.

Nói trắng ra, đám đội thám hiểm Tây dương quỷ tử này đều là đạo mộ tặc.

Điểm khác biệt duy nhất là, sau khi Tô Thần và họ xuống mộ lấy bảo vật, vẫn sẽ cố gắng hết sức để bảo tồn sự toàn vẹn của cổ mộ.

Hơn nữa, những món đồ cổ Tô Thần lấy được sau khi bán đi, trước tiên là dùng để phát triển Tô gia thôn, đồng thời còn chăm lo cho rất nhiều nạn dân.

Xung quanh cả Tô gia thôn, có gần mười vạn dân lưu vong đều dựa vào Tô gia thôn để sống sót.

Còn đám Tây dương quỷ tử này sau khi lấy được bảo vật, chúng đều mang về nước mình.

Hơn nữa còn phá hủy cổ mộ tan tành, ngay cả bích họa cũng mang đi, nói là đào sâu ba thước cũng không ngoa.

Vẫn là câu nói đó, đồ cổ bị Tô Thần mang đi, dù có bán lại, những báu vật này vẫn lưu chuyển trên vùng đất Cửu Châu.

Còn bị đám Tây dương quỷ tử này mang đi, báu vật sẽ lưu lạc ra nước ngoài. "Tô lão bản, ông là người làm ăn, chắc hẳn rất hiểu ý của tôi chứ?" Tên Tây dương quỷ tử lên tiếng, "Chúng tôi có chìa khóa để mở nơi này, nhưng không đủ người." "Nếu các vị có thể giúp chúng tôi, bảo vật bên dưới chúng tôi sẽ chia cho các vị ba phần!" Đám Tây dương quỷ tử này từ đầu đến chân đều toát ra vẻ thượng đẳng.

Chúng luôn tự cho mình là đại diện của văn minh, là những người thượng đẳng tiên tiến.

Còn vùng đất Cửu Châu thì tràn ngập sự dã man, không nói lý lẽ.

Nếu không phải chúng đến đây bị tổn thất quá nhiều người, lại gặp phải nhiều nguy hiểm, e rằng chúng cũng sẽ không chọn hợp tác với Tô Thần và mọi người.

Nói xong, tên đội trưởng Tây dương quỷ tử giơ súng lên, khoe trang bị của chúng với Tô Thần.

Trang bị của những người này còn tốt hơn của Tô Thần và mọi người rất nhiều.

Nếu liều mạng giao tranh, bên Tô Thần chắc chắn sẽ có thương vong.

Hơn nữa, tên đội trưởng Tây dương quỷ tử còn lấy ra một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội đó hình bảy cạnh, rất khớp với rãnh lõm trên con mắt ngọc.

Không ngờ miếng ngọc bội này lại nằm trong tay đám Tây dương quỷ tử.

Tô Thần cẩn thận nghĩ lại về miếng ngọc bội, thực ra cũng rất dễ hiểu, sau khi đám Tây dương quỷ tử này có được ngọc bội, dù có vào được lăng mộ Nữ vương cũng không tránh khỏi cái chết.

Sau khi chúng chết, ngọc bội bị thổ phỉ nhặt được.

Sau đó nữa là chú của Bàn Tử trong ba người Mạc Kim đi tiễu phỉ ở Cương Để, tiêu diệt đám thổ phỉ đó, rồi ngọc bội đến tay chú của Bàn Tử.

Đợi đến khi Bàn Tử ra đời, người chú đó lại tặng miếng ngọc bội cho Bàn Tử.

Mọi chuyện dường như đều thuận lý thành chương.

Còn việc đám Tây dương quỷ tử lấy được miếng ngọc bội này từ đâu thì không ai biết!

Thấy Tô Thần và mọi người không hề lay chuyển, tên đội trưởng Tây dương quỷ tử tiếp tục nói, "Các vị bằng hữu, nếu các vị không hài lòng, chúng ta có thể xây dựng quan hệ hợp tác, chúng tôi còn có manh mối của mấy lăng mộ khác." "Sau này khi chúng ta xuống những ngôi mộ khác, cũng có thể tìm sự giúp đỡ của các vị, vẫn sẽ chia cho các vị ba phần lợi nhuận!" Còn có manh mối?

Ba phần lợi nhuận?

Đây rõ ràng là muốn dùng Tô Thần và mọi người làm bia đỡ đạn, đi trước dò đường cho chúng.

Một lần chưa đủ còn muốn thêm mấy lần nữa sao.

Lúc này, không khí giữa hai bên đã có chút căng thẳng, thậm chí chỉ cần Tô Thần ra lệnh một tiếng, Chá Cô Tiếu và họ sẽ nổ súng.

Nhưng tầm nhìn ở đây quá thoáng, nếu hai bên bắn nhau rất dễ bị thương.

Chương 255

Tiêu diệt đám Tây dương quỷ tử này không có vấn đề gì, nhưng lỡ như Chá Cô Tiếu hay Trần Ngọc Lâu hoặc những người khác bên cạnh Tô Thần bị thương, chết đi, thì sẽ mất nhiều hơn được. "Hợp tác cũng được, nhưng chúng tôi muốn bốn phần lợi nhuận!" Tô Thần nói. "Không vấn đề!" Sau khi tên nhị quỷ tử phiên dịch, đội trưởng Tây dương quỷ tử liền đồng ý.

Hai bên thiết lập mối quan hệ hợp tác tạm thời, thực tế trong lòng Tô Thần hiểu rõ, đám Tây dương quỷ tử này căn bản không coi bọn họ ra gì.

Mà Tô Thần và mọi người cũng đang nghĩ cách để giết chết đám Tây dương quỷ tử này.

Sau đó thì ai có bản lĩnh người đó hưởng.

Vì vậy, mọi người đều nắm chặt súng trong tay, ngấm ngầm tìm kiếm cơ hội. "Tôi tên là Brian, đây là miếng ngọc bội!" Đội trưởng Tây dương quỷ tử tự giới thiệu, đồng thời đưa miếng ngọc bội cho Tô Thần.

Tô Thần nhận lấy ngọc bội, đi đến bên con mắt.

Hắn khảm miếng ngọc bội vào con mắt, vừa khít, quả thật là chìa khóa mở lăng mộ Nữ vương Tinh Tuyệt.

Hơn nữa, con mắt ngọc vốn luôn cố định trên bệ đá giờ đã có thể di chuyển được. "Thứ này không tệ!" Đội trưởng Brian tiến lên ôm lấy con mắt, hắn cũng nhận ra sự phi phàm của nó.

Và ngay khoảnh khắc hắn ôm lấy con mắt, từ trong hang đá bên dưới đột nhiên vọt ra một con rắn nhỏ màu đỏ rực.

Tốc độ của con rắn cực nhanh!

Ngay lúc mấu chốt, đội trưởng Brian nhanh chóng nép sau lưng đồng đội.

Con rắn nhỏ cắn vào cổ người đồng đội đó.

Chỉ trong nháy mắt, người đồng đội của Brian đã ngã xuống đất, không còn thở.

Độc tính của loại rắn nhỏ này quá mạnh! "Đoàng đoàng đoàng!" Tiếng súng dày đặc vang lên, con rắn nhỏ màu đỏ rực cùng với người đồng đội của Brian đều bị hỏa lực mạnh mẽ bắn thành đống thịt nát. "Ngài Brian, hay là đặt con mắt lại chỗ cũ đi, chỉ có đặt lại chỗ cũ mới có thể mở mộ đạo!" Tô Thần nhắc nhở. "Tô lão bản, là tôi sơ suất!" Brian cười cười, không nói gì thêm.

Có lẽ là áy náy, nếu không phải hắn quá vội vàng, đồng đội của hắn cũng không thể chết.

Ngay khi Brian ôm con mắt ngọc quay lại bệ đá, trong không gian rộng lớn đột nhiên xuất hiện một vệt sáng màu đỏ.

Vệt sáng đó dường như phát ra từ trên đỉnh đầu.

Mọi người vội vàng ngẩng đầu lên, liền thấy trên vách đá phía trên đầu họ xuất hiện một hình vẽ điêu khắc màu đỏ kỳ quái.

Hình vẽ đó giống như một con mắt.

Những luồng sáng đỏ hội tụ vào con ngươi trong mắt, tạo thành một giọt lệ màu đỏ.

Ngay sau đó, giọt lệ màu đỏ đó nhỏ xuống từ vách đá phía trên.

Nhìn có vẻ vách đá phía trên rất cao, nên ban đầu mọi người không cảm thấy giọt lệ đó lớn đến mức nào.

Đến khi giọt lệ nhỏ xuống, kích thước của nó dần dần lớn lên gấp

mấy chục lần.

Giọt lệ màu đỏ rực ít nhất cũng lớn bằng mấy trượng.

Ngay khoảnh khắc rơi xuống đất, giọt lệ màu đỏ máu lập tức bắn tung tóe ra, hóa ra lại là vô số con rắn nhỏ màu đỏ rực!

Trước đó mọi người đã được chứng kiến sự nguy hiểm của những con rắn nhỏ này, chúng tuy nhỏ nhưng lại cực kỳ linh hoạt.

Quan trọng nhất là độc tính của chúng đặc biệt mạnh.

Vài con rắn đã đủ khiến người ta luống cuống, huống chi giọt lệ đỏ máu này được tạo thành từ hàng ngàn con rắn nhỏ.

Nhiều rắn như vậy, e rằng sẽ có một trận ác chiến! "Đoàng đoàng đoàng…" Người của Brian ra tay trước, bọn chúng thậm chí còn trang bị cả súng máy hạng nhẹ.

Dưới làn đạn dày đặc, những con rắn nhỏ màu đỏ rực vẫn không sợ chết mà lao về phía mọi người. "Chúng sợ ánh sáng, mau dùng thuốc nổ, thuốc nổ!" Đội trưởng Brian hét lớn.

Dứt lời, một thành viên Tây dương quỷ tử ném ra một gói thuốc nổ đã châm ngòi.

Gói thuốc nổ rơi xuống đất, lập tức bùng lên ngọn lửa khổng lồ, nuốt chửng mọi thứ xung quanh.

Dùng thuốc nổ trong mộ huyệt thực sự quá nguy hiểm.

Tiếng nổ lớn vang vọng khiến mọi người ù tai hoa mắt. "Lũ Tây dương quỷ tử chó má này làm việc cũng quá lỗ mãng rồi!" Trần Ngọc Lâu bịt tai lại, tiếng nổ lớn vừa rồi khiến ông suýt nữa nôn ra.

Ai cũng cảm thấy khó chịu.

Nhưng đám Tây dương quỷ tử kia cũng không khá hơn là bao.

Sau khi khói bụi từ vụ nổ tan đi, trên mặt đất không còn gì cả.

Những con rắn nhỏ màu đỏ rực dường như đã biến mất. "Những thứ vừa rồi hẳn là ảo giác!" Tô Thần chậm rãi nói, "Nói cách khác, khi chúng ta mở cơ quan, thực ra đã trúng chiêu rồi!" Trong lòng Tô Thần dĩ nhiên hiểu rõ, nhưng trong mắt những người khác, cảnh tượng vừa rồi quả thực quá kinh hãi.

Hàng ngàn con rắn nhỏ màu đỏ rực nếu thật sự lao tới, e rằng bọn họ thật sự không thể chống cự nổi.

Đội trưởng Tây dương quỷ tử Brian cũng có chút nghi hoặc, hắn không dám tiếp xúc với con mắt ngọc nữa, đưa nó cho Tô Thần.

Khi Tô Thần đặt con mắt ngọc trở lại bệ đá, giây tiếp theo cả không gian bắt đầu rung chuyển.

Bệ đá không ngừng nâng lên, và xung quanh bệ đá xuất hiện hàng chục cây cột cao lớn.

Bệ đá cũng thay đổi, trước đó là hình vuông, bây giờ biến thành hình tròn. "Cách sắp xếp của những cột đá này trông có vẻ lộn xộn, nhưng thực tế lại ẩn chứa một quy luật nhất định!" Tô Thần tiến lên, bắt đầu xoay bệ đá.

Hắn trước tiên xoay theo chiều kim đồng hồ năm vòng, ngay sau đó xoay ngược chiều kim đồng hồ một vòng.

Sau đó, cả không gian lại rung chuyển một lần nữa.

Trên mặt đất hiện ra một lối đi xuống lòng đất.

Lăng mộ của Nữ vương Tinh Tuyệt hẳn là ở bên dưới! "Tô lão bản, không ngờ ông quả thực có bản lĩnh, tôi quyết định, sẽ cho các ông thêm một phần lợi nhuận nữa." Đội trưởng Brian cười nói.

Hắn không ngờ Tô Thần lại hiểu những thứ này.

Phải biết rằng, vùng đất Cửu Châu luôn có thuyết phong thủy, chỉ là Brian và bọn chúng không hiểu.

Trước đây cũng đã tìm vài người tự xưng là đại sư phong thủy, muốn nhờ họ giúp phá giải cơ quan cổ mộ.

Ai ngờ những đại sư phong thủy đó đều là hàng giả, lừa tiền của bọn chúng không nói, còn chẳng làm được việc gì.

Brian sớm đã tức điên, giết không dưới sáu bảy vị đại sư phong thủy.

Chương 256

Những kẻ hạ đẳng này chỉ biết lừa tiền, hại hắn tổn thất không ít người ngựa!

Mà người có thể thể hiện năng lực thực sự như Tô Thần mới chính là người mà đội trưởng Brian đang rất cần!

Tuy cũng là người hạ đẳng, nhưng có thể giúp đỡ hắn. "Tô lão bản, nếu ông đồng ý, tôi còn sẵn lòng trả cho ông hai trăm bảng Anh mỗi tháng làm thù lao!" Đội trưởng Brian nói.

Thế giới lúc này vẫn lấy Đế quốc Mặt trời không bao giờ lặn làm trung tâm, nên bảng Anh mới là đồng tiền có giá trị nhất trên thế giới.

Hơn hai trăm bảng Anh tương đương với hơn một nghìn đại dương!

Mức lương này đã không hề nhỏ!

Lương của nhiều vị giáo sư lớn còn cao hơn cả lãnh đạo, mà lương một tháng của họ nhiều lắm cũng chỉ vài chục đại dương, người đặc biệt giỏi mới có một hai trăm đại dương một tháng!

Mà cái giá Brian đưa ra còn cao hơn những vị giáo sư đó mấy lần!

Nghe có vẻ số tiền này không nhỏ, nhưng trong mắt Tô Thần, tên đội trưởng Brian này có chút tự cho là đúng!

Dù có trả lương cao đến đâu, Tô Thần cũng không thể làm Hán gian.

Trộm mộ nhiều nhất bị người đời khinh bỉ, chứ làm nhị quỷ tử thì sẽ bị người ta chỉ vào sống lưng mà chửi rủa. "Chuyện này để sau hãy nói!" Tô Thần trước tiên ổn định đội trưởng Brian, "Chúng ta xuống dưới xem sao đã!" Sau khi tên nhị quỷ tử phiên dịch, đội trưởng Brian

gật đầu, "Không sao, sau khi ra ngoài rồi nói cũng được!" Đội trưởng Brian cảm thấy, trên đời này không có chuyện gì mà tiền không giải quyết được!

Nếu vẫn không giải quyết được, thì là do tiền chưa đủ!

Hai trăm bảng Anh Tô Thần không đồng ý thì năm trăm bảng Anh!

Chỉ cần đồ cổ và những bức bích họa ở đây có thể vận chuyển ra nước ngoài, số tiền bán được sẽ là mấy trăm nghìn bảng Anh! … Đây là một lối đi hẹp và dài, mọi người đi thẳng qua, trên đường không có chuyện gì xảy ra.

Cuối lối đi xuất hiện một con sông ngầm!

Brian và đám Tây dương quỷ tử lập tức phấn khích lao tới, thỏa thích uống nước sông.

Bọn chúng đã thiếu nước nửa ngày rồi, không ngờ lại gặp được nguồn nước ở đây. "Mọi người bổ sung nước ở đây đi!" Tô Thần nhắc nhở.

Chuyến về còn cần rất nhiều nước để duy trì.

Trong lúc mọi người đang đổ nước vào bình, Tô Thần nhìn sang bờ bên kia của con sông.

Ở đó có một lối đi, hẳn là dẫn vào sâu trong mộ huyệt. "Các vị cứ bổ sung nước, tôi đi dò đường!" Tô Thần nói. "Chậm đã, Tô lão bản!" Biết được ý định của Tô Thần, đội trưởng Brian chặn hắn lại, hắn liếc nhìn đám Tây dương quỷ tử gần đó.

Trong lối đi phía trước không biết còn bao nhiêu nguy hiểm, để người của mình đi dò đường rõ ràng là không hợp lý.

Nhưng nếu để Tô Thần đi một mình, lỡ như phía trước có bảo vật thì sao?

Đội trưởng Brian suy nghĩ một lúc, rồi nhìn về phía người phiên dịch bên cạnh, "Anh Hách, anh đi cùng Tô lão bản xem sao, nếu có gì bất thường, lập tức nổ súng báo hiệu!" Đội trưởng Tây dương quỷ tử còn đưa cho tên nhị quỷ tử một khẩu súng lục.

Tên nhị quỷ tử gật đầu, cùng Tô Thần bước qua con sông nhỏ, đến bờ bên kia.

Đi vào theo lối đi đó.

Không biết vì sao, Tô Thần nhìn người nhị quỷ tử này có chút quen mắt, luôn cảm thấy dường như đã gặp ở đâu đó. "Tô lão bản, tại sao ông lại nhìn tôi kỳ quái như vậy?" Tên phiên dịch nhị quỷ tử hỏi. "Không có gì, chỉ là thấy Hách tiên sinh có chút quen mắt.

Nghe khẩu âm chắc là người tỉnh Dự?" Tô Thần vừa đi vừa bắt chuyện. "Đúng vậy, tôi đúng là người tỉnh Dự.

Tô lão bản thấy tôi quen mắt, lẽ nào đã từng gặp anh trai tôi?" Tên phiên dịch nhị quỷ tử nhìn về phía Tô Thần, ánh mắt có chút dò xét.

Anh trai hắn tên là Hách Bình Xuyên, hai người là anh em ruột.

Mấy năm trước cả hai cùng đi du học nước ngoài.

Vài tháng trước, anh trai hắn được một đám người nước ngoài tìm tới, làm phiên dịch cho bọn họ.

Chỉ là không hiểu vì sao, qua lâu như vậy mà anh trai hắn vẫn chưa thấy trở về.

Hắn không khỏi nghi ngờ anh mình đã gặp chuyện không may.

Để tìm được thi thể của anh trai, hắn cũng đi theo một đội thám hiểm nước ngoài, đi khắp nơi mạo hiểm.

Một mặt là muốn bám víu đám Tây dương quỷ tử này, mặt khác là tìm kiếm tung tích của anh trai.

Nghe người trước mắt nói thấy mình quen, tên phiên dịch nhị quỷ tử theo phản xạ cảm thấy đối phương hẳn là biết chuyện gì đó.

Rốt cuộc là đã gặp anh trai mình, hay chính gã là hung thủ hại chết anh mình? "Anh trai của anh là?" Tô Thần giả vờ hồ đồ.

Không ngờ tên phiên dịch nhị quỷ tử này lại khá cảnh giác, Tô Thần chỉ nói một câu mà đối phương đã nhận ra manh mối. "Anh trai tôi tên là Hách Bình Xuyên, tôi tên Hách Bình Sơn!" Tên phiên dịch nhị quỷ tử báo ra thân phận của mình, "Chúng tôi là anh em ruột, chỉ tiếc là mấy tháng trước anh trai tôi đã mất tích!" "Nếu Tô tiên sinh biết tung tích của anh trai tôi, xin cứ nói thẳng, tôi có thể trả thù lao cho ngài!" Lúc nói những lời này, tên phiên dịch Hách Bình Sơn cẩn thận quan sát phản ứng của Tô Thần, mong có thể nhìn ra điều gì bất thường trên mặt gã!

Chỉ tiếc là hắn đã tính sai, Tô Thần là một con cáo già, nếu để hắn dễ dàng nhìn ra sơ hở như vậy thì chẳng phải Tô Thần đã lăn lộn giang hồ vô ích sao?

Tuy nhiên trong lòng, Tô Thần đã phán cho tên phiên dịch nhị quỷ tử Hách Bình Sơn này án tử hình.

Loại kẻ thù này nên nhổ cỏ tận gốc! "Cha của Hách tiên sinh có mấy người con trai?" Tô Thần hỏi. "Hai người!

Anh em ruột, cùng du học phương Tây, tôi và anh trai luôn là tấm gương cho vô số người trong phạm vi mấy trăm dặm!" Nhắc tới chuyện này, tên nhị quỷ tử Hách Bình Sơn bỗng trở nên kiêu ngạo, "Từ những năm bốn mươi của thế kỷ trước, sự giao lưu giữa chúng ta và bọn Tây dương quỷ tử ngày càng nhiều!" "Đa số mọi người không hiểu bọn Tây dương quỷ tử đó, còn chúng tôi học tập ở phương Tây mới phát hiện ra văn minh của họ, sự tiên tiến của họ!" "Nói không khoa trương, người ở đất Cửu Châu này đầy rẫy thói hư

tật xấu, tôi thà rằng để bọn Tây dương quỷ tử đó đến thống trị đất Cửu Châu, biến nơi này thành lãnh thổ của họ!" "Đến lúc đó, tất cả chúng ta có thể đắm mình trong thế giới của văn minh và khoa học kỹ thuật, loại bỏ sự dã man, loại bỏ sự lạc hậu!" Khi nói những lời này, tên nhị quỷ tử Hách Bình Sơn gần như càng nói càng hưng phấn.

Hắn thậm chí còn yêu cầu Tô Thần: "Tô lão bản, có thể phục vụ cho ngài Bryan là vinh hạnh của ông!" "Nếu ông có thể làm việc cho ngài Bryan, tôi tin đây là việc làm đúng đắn nhất trong đời ông!" "Ông không phát hiện ra trên người ngài Bryan toát ra sức hấp dẫn mê người sao?

Khí chất lãnh đạo này không phải người thường có được!" Khốn kiếp!

Lại gặp phải một tên Hán gian chính hiệu!

Tô Thần không hề nghi ngờ, lỡ như xảy ra chiến tranh xâm lược, Hách Bình Sơn này chắc chắn là kẻ đầu tiên phản bội!

Hắn thao thao bất tuyệt, nhưng trong mắt Tô Thần lại như một lá bùa đòi mạng.

Tô Thần đã quyết định phải giết Hách Bình Sơn.

Nhìn thực sự quá chướng mắt!

Văn hóa có lúc mạnh lúc yếu, nhưng văn hóa của đất Cửu Châu tuyệt đối không tệ hại, vô dụng như lời hắn nói.

Đất Cửu Châu đã truyền thừa mấy ngàn năm, đây là điều mà các nền văn hóa khác không thể so sánh được.

Mạnh yếu nhất thời không là gì cả, đất Cửu Châu chắc chắn sẽ quật khởi lần nữa.

Chương 257

Chỉ dựa vào mấy năm học tập ở phương Tây mà đã lớn tiếng phê phán, quên mất gốc gác của mình, còn muốn phục vụ đám Tây dương quỷ tử này, làm chó cho chúng!

Đây là điều Tô Thần không thể dung thứ! "Chuyện đó để sau hãy nói, cũng phải cho tôi suy nghĩ một thời gian chứ, đúng không?" Tô Thần không đáp lời nữa.

Thực tế cũng chẳng có gì để nói với loại nhị quỷ tử này.

Không lâu sau, hai người đi đến cuối đường hầm, nơi đó có một cánh cửa đá, nhưng cửa đá đã bị cạy mở, xem ra đã có người đặt chân đến đây.

Bên dưới lối đi tối om.

Tên nhị quỷ tử Hách Bình Sơn chiếu đèn pin xuống.

Giây tiếp theo, Hách Bình Sơn kinh ngạc há hốc mồm.

Không gian bên dưới lại chứa vô số tiền vàng, còn có đủ loại đồ cổ kỳ lạ.

Hắn vẫn là lần đầu tiên nhìn thấy kho báu như vậy. "Pằng pằng pằng!" Hách Bình Sơn lập tức nổ súng báo động.

Nếu là người thường nhìn thấy những thứ này, chắc chắn sẽ động lòng, thậm chí cực kỳ tham lam.

Hắn có thể sẽ nghĩ cách liên hợp với Tô Thần, ví dụ như bảo Tô Thần giữ bí mật, giấu giếm đám Tây dương quỷ tử kia, đợi sau này sẽ chia chác kho báu.

Điều khiến Tô Thần không ngờ là Hách Bình Sơn này đúng là một

con chó trung thành, lại thông báo cho đám Tây dương quỷ tử ngay lập tức.

Một lát sau, một tràng tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Gã đội trưởng Tây dương quỷ tử Bryan dẫn theo đội viên của mình, Trần Ngọc Lâu dẫn theo người của Tô Thần cùng chạy tới đây. "Ngài Bryan tôn kính, tôi đã phát hiện ra một lượng lớn kho báu ở đây." Hách Bình Sơn kích động nói, "Lần này ngài phát tài rồi!" Nhiều tiền vàng như vậy, dù là ở thế giới phương Tây cũng là một khối tài sản kinh người. "Xuống xem!" Đội trưởng Bryan lập tức dẫn người của mình xông xuống.

Nhiều tiền vàng, châu báu như vậy, mười đời cũng sợ là tiêu không hết. "Thần ca, lẽ nào cứ để bọn chúng lấy hết số vàng này đi sao?" Tô Thiên hỏi. "Làm gì có chuyện đơn giản như vậy!" Tô Thần cười lạnh một tiếng, "Chắc không chỉ có một nhóm chúng ta đến đây, cậu đoán xem tại sao những bảo vật này vẫn còn ở đây?" "Bên dưới có cạm bẫy?" Tô Thiên kinh ngạc nói. "Cứ để bọn chúng đi trước dò đường, xem tình hình thế nào đã!" Tô Thần nói.

Trong không gian bên dưới, đám Tây dương quỷ tử đều lộ ra vẻ tham lam.

Vẻ mặt của gã đội trưởng Bryan không che giấu được sự phấn khích: "Sau khi về nước, chúng ta đều là phú ông!" Chuyến thám hiểm lần này đối với hắn mà nói thu hoạch quá lớn!

Cơn sốt đào vàng đã lan truyền mấy thế kỷ, vô số người đều đang trên con đường đào vàng.

Có những người tiên phong đi trước, trở thành thần tượng được vô số người sùng bái! "Tô lão bản, ông không xuống sao?" Đội trưởng Bryan nhìn về phía Tô Thần, có chút kiêng dè.

Trong số những người ở đây, mối nguy hiểm đối với hắn cũng chỉ có đám người của Tô Thần.

Nếu giải quyết được đám người Tô Thần, vậy thì kho báu này đều là của hắn!

Sau này còn thám hiểm làm gì nữa?

Càng không cần phải đến cái nơi hoang vu này! "Ha ha ha, tôi không tham gia náo nhiệt này đâu!" Tô Thần cười cười, không đáp lời nữa.

Đội trưởng Bryan ra hiệu cho đội viên của mình, bảo ba bốn người để mắt đến đám người Tô Thần.

Còn hắn thì tự mình sắp xếp kho báu. "Xoạt xoạt xoạt!" Từng vốc tiền vàng lớn được bỏ vào bao tải, trên mặt một gã Tây dương quỷ tử lộ ra vẻ vui mừng tham lam.

Ngay khi hắn lại vốc lên một nắm tiền vàng, dường như đã chạm phải thứ gì đó kỳ quái.

Chuyện gì vậy?

Gã Tây dương quỷ tử này cúi đầu nhìn, chỉ thấy trong đống tiền vàng lại có một búi tóc.

Hắn có chút kinh ngạc túm búi tóc lên, quan sát một lát.

Thứ này to cỡ quả dưa hấu, được tóc bao bọc kín mít. "Bryan, đây là cái gì?" Hắn lớn tiếng hỏi. "Cẩn thận!" Đội trưởng Bryan ở cách đó không xa đã phát hiện ra sự bất thường ở đây, "Mau ném nó đi!" Chỉ tiếc là Bryan nói hơi chậm.

Khi gã Tây dương quỷ tử này còn chưa kịp phản ứng, búi tóc trong tay hắn đột nhiên tỉnh lại. "Chít chít chít!" Tiếng kêu kỳ quái truyền đến.

Ngay sau đó, trong đống tiền vàng vang lên hàng chục tiếng kêu kỳ lạ.

Dường như có thứ gì đó sắp chui ra từ đống tiền vàng.

Giây tiếp theo, hàng chục bóng đen hình cục lông xuất hiện, chúng lao vào người đám Tây dương quỷ tử.

Đừng nhìn chúng nhỏ bé, nhưng tốc độ cực nhanh, sau khi bám vào người đám Tây dương quỷ tử, chúng bắt đầu hút máu của họ.

Chỉ trong chốc lát, đám Tây dương quỷ tử liền trở nên khô quắt, giống như chỉ còn một lớp da bọc lấy bộ xương.

Ngay sau đó, chúng bắt đầu nuốt chửng thân thể của những người này.

Răng của chúng cắn vào xương, phát ra những tiếng kêu giòn tan. "Đây rốt cuộc là thứ quái gì?" Chá Cô Tiếu nghi hoặc nói.

Cảnh tượng này khiến mọi người có chút tê dại da đầu.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đám Tây dương quỷ tử cùng với tên phiên dịch Hách Bình Sơn đã hoàn toàn biến mất, như thể chưa từng xuất hiện!

Những con quái vật đó lùi lại vài bước, sau đó lại chui hết vào trong đống tiền vàng.

Mọi thứ dường như chưa có gì xảy ra. "Không rõ!" Tô Thần cũng không biết tình hình cụ thể.

Hắn chỉ biết trong những kho báu này ẩn chứa rất nhiều nguy hiểm, nhưng nguy hiểm cụ thể là gì thì Tô Thần không rõ.

Trong Tinh Tuyệt Cổ Thành này còn ẩn giấu rất nhiều bí mật, cho dù mọi người cuối cùng có thể an toàn rời khỏi đây cũng chưa chắc đã khám phá ra hết. "Làm sao để tránh được đám này mà lấy kho báu

đây?" Trần Ngọc Lâu có chút đau đầu.

Còn chưa rõ điểm yếu của chúng là gì thì chúng đã biến mất.

Tốc độ thực sự quá nhanh. "Để tôi xuống xem sao!" Tô Thần trực tiếp nhảy từ trên xuống, tiến vào hố chôn đồ tùy táng.

Nhiều kho báu tiền vàng như vậy, đủ để tài sản của Tô gia thôn tăng thêm một bậc.

Hắn dùng Hắc kim cổ đao gạt những đồng tiền vàng ra, sau đó nhìn thấy một vật thể hình quả cầu lông ở bên trong.

Chương 258

Thứ quái dị này đã chìm vào giấc ngủ say.

Ngủ nhanh vậy sao?

Nhìn con quỷ vật này, Hắc kim cổ đao trong tay Tô Thần chọc chọc vào nó, ai ngờ thứ này lại tỏ ra rất thoải mái, lật người ngủ tiếp.

Tô Thần tăng thêm lực, thứ đó mới tỉnh lại.

Nó lao về phía Tô Thần, đang định hét lên thì Tô Thần chém một đao xuống.

Sau đó, thứ này bị chém làm hai, rơi xuống đất, chảy ra máu đen.

Giây tiếp theo, hai nửa cơ thể của nó lại ngọ nguậy, chưa đến mấy giây đã hợp lại với nhau, dường như không hề bị thương tổn gì.

Khó tin!

Cái này cũng được sao?

Tô Thần lại chém một đao nữa, thứ này lại bị chém làm hai.

Hắn dùng mũi đao đâm vào cơ thể con quái vật, sau đó xiên nó lên. "Khả năng hồi phục của con quái vật này cực mạnh, không thể dùng lẽ thường để đo lường!" Tô Thần nói.

Dù bị mũi đao xiên lên, con quái vật vẫn đang giãy giụa.

Nhưng khi ánh sáng đèn pin của mọi người chiếu vào những quả cầu lông này, chúng đột nhiên bất động, như thể đã chết. "Thứ này sợ ánh sáng!" Chá Cô Tiếu nói.

Vạn vật đều có điểm yếu của riêng mình, loại sinh vật này có khả năng sinh tồn cực mạnh, điểm yếu của nó cũng sẽ rõ ràng hơn.

Biết được điểm yếu của chúng thì dễ rồi!

Tất cả mọi người đều nhảy xuống, bắt đầu thu thập kho báu tiền vàng, một số người khác thì dùng đèn pin chiếu vào những sinh vật này để giữ chúng bất động. … Bảo vật trong đó thực sự quá nhiều, mọi người bận rộn mấy tiếng đồng hồ mới sắp xếp xong toàn bộ.

Những kho báu này tạm thời được cất giữ ở đây, còn phải tiếp tục thám hiểm ngôi mộ.

Nơi đây có một lối đi dẫn ra ngoài.

Men theo lối đi này đi thẳng ra ngoài, khoảng mười mấy phút sau, mọi người đến một đoạn đường cụt.

Bên dưới con đường là vực sâu vô tận.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống, kết quả là vực sâu bên dưới dường như đã nuốt chửng ánh sáng, hoàn toàn không thể nhìn rõ được nó sâu đến mức nào.

Trong lúc mọi người nhìn xuống dưới, ánh mắt của Tô Thần lại hướng lên trên.

Trên không trung cao mấy trăm mét, dường như có một cỗ quan tài khổng lồ treo lơ lửng.

Mọi người bị ánh mắt của Tô Thần thu hút, cũng nhìn theo lên trên. "Đó là cái gì?

Sao một cỗ quan tài có thể lơ lửng trên không trung được?" Trần Ngọc Lâu kinh ngạc.

Điều này có chút không hợp lẽ thường. "Lên đó xem sao!" Tô Thần nói.

Thế là dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, mọi người men theo một con đường nhỏ cheo leo, uốn lượn đi lên trên.

Khi còn cách cỗ quan tài khoảng mấy chục mét, mọi người mới phát hiện ra thứ vừa nhìn thấy không phải là quan tài, mà là một cây gỗ khổng lồ.

Cây gỗ đó vô cùng đặc biệt, trải qua ngàn năm mà vẫn giữ được sức sống nhất định.

Điều khiến mọi người bất ngờ hơn là trên đỉnh cây gỗ có đặt một cỗ quan tài.

Và trên cỗ quan tài, còn có một loài thực vật kỳ lạ tồn tại.

Lá của loài thực vật đó rất lớn, có màu tím quỷ dị, dưới sự tô điểm của mấy chiếc lá lớn, nụ hoa ở chính giữa lại có vẻ bình thường hơn một chút, không có gì đặc biệt. "Lẽ nào trong cỗ quan tài này chôn Tinh Tuyệt Nữ Vương?

Nhưng tại sao nó lại được xây dựng lơ lửng trên không?" Chá Cô Tiếu có chút không hiểu. "Thực ra nơi này không phải lơ lửng, các vị còn nhớ truyền thuyết về Ma quốc không?" Tô Thần nhìn về phía mọi người, hỏi. "Ý cậu là... nơi này thực chất là lối đi đến không gian hư ảo?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Đúng vậy!" Tô Thần gật đầu, "Các vị nhìn xung quanh lối đi này xem, đây không phải là vách núi, mà là điêu khắc!" Khi ánh sáng đèn pin chiếu lên, chỉ thấy trên đỉnh vách núi xuất hiện mấy bức tượng nhân vật khó có thể miêu tả được. "Nếu thực sự là lối đi đến một không gian khác, vậy thì thật khiến người ta không thể tưởng tượng nổi!" Trần Ngọc Lâu chép miệng, "Chỉ cần đi xuống từ đây, là có thể đến một không gian khác." "Không gian đó có thể đã không còn là thế giới mà chúng ta có thể hiểu được nữa!" "Có thể sống sót hay không cũng là một ẩn số!" Tô Thần gật đầu, "Thực ra có thể đến được một thế giới khác hay không cũng là ẩn số, bên dưới rốt cuộc tồn tại cái gì, tôi nghĩ ngay cả Tinh Tuyệt Nữ Vương cũng không rõ." Nói những chuyện này có chút hư vô mờ mịt, ánh mắt của mọi

người cuối cùng vẫn dừng lại trên cỗ quan tài này.

Đây chính là quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương. "Các vị đợi ở đây, tôi qua xem sao!" Tô Thần cất bước đi về phía cỗ quan tài.

Lối đi trên này cực kỳ chật hẹp, chỉ có thể cho phép hai ba người đứng trên đó.

Khi Tô Thần đặt chân lên Kiến Mộc, nụ hoa trên cỗ quan tài từ từ nở ra.

Nụ hoa vốn màu trắng lại biến thành màu đỏ quỷ dị, cùng với những chiếc lá của nó tỏa ra ánh sáng kỳ quái.

Tô Thần đi rất chậm, dù hắn luôn cảnh giác mọi lúc mọi nơi, vẫn bị đóa hoa quỷ dị này thu hút.

Đi đến dưới đóa hoa, Tô Thần mở nắp quan tài.

Bên trong nằm một thi thể nữ xinh đẹp.

Thi thể nữ đó lặng lẽ nằm đó, sắc mặt hồng hào, như thể vẫn còn sống.

Tô Thần dụi mắt, lại nhìn người phụ nữ trong quan tài.

Hắn... hắn đã nhìn thấy gì?

Người nằm trong quan tài lại là Doãn Tân Nguyệt!

Doãn Tân Nguyệt trong quan tài đột nhiên mở mắt, trên mặt cô lộ ra nụ cười quái dị.

Ảo giác!

Đây là ảo giác!

Do đóa hoa này gây ra!

Tô Thần lập tức cắn vào đầu lưỡi.

Cảm giác đau đớn tức thì khiến Tô Thần tỉnh táo lại, lúc này hắn

mới phát hiện mình đang đứng trước quan tài, không hề có hành động gì.

Cỗ quan tài vẫn đặt ở đó.

Cảnh tượng vừa rồi đều không phải là thật.

Chương 259

Tô Thần giơ Hắc kim cổ đao trong tay lên, phun máu đầu lưỡi từ trong miệng ra lên thân đao.

Sau đó Tô Thần chém một đao về phía đóa hoa quỷ dị.

Giây tiếp theo, cành hoa cùng với lá rơi xuống vực sâu bên dưới.

Tô Thần lại quan sát cỗ quan tài gỗ này.

Hắn cẩn thận mở nắp quan tài, bên trong là một bộ xương đã mục nát.

Xung quanh bộ xương còn đặt vương miện mà Tinh Tuyệt Nữ Vương từng đội lúc sinh thời cùng một bộ quần áo mỏng như sa, trên bộ quần áo đó đính đầy các loại đá quý.

Ngoài ra, còn có một cây quyền trượng!

Trên đỉnh quyền trượng có khắc một con mắt, tượng trưng cho quyền lực tối cao của Cảnh Giác Cổ Quốc.

Tô Thần lấy vương miện vàng đính đầy đá quý, bộ quần áo và quyền trượng, sau đó lại đậy nắp quan tài lại. "Cho nổ nó đi!" Tô Thần nói, "Đã qua đời rồi, thì hãy để nó biến mất vĩnh viễn, hoặc là đi đến một không gian khác." Cho nổ đứt Kiến Mộc, tất cả mọi thứ sẽ rơi xuống dưới. "Vâng, Thần ca!" Tô Thiên và Tô Hổ bắt đầu đặt thuốc nổ lên Kiến Mộc.

Tuy nhiên, ngay khi hai người họ đang hành động, trên Kiến Mộc đột nhiên xuất hiện từng đóa hoa kỳ dị.

Những đóa hoa này như thể xuất hiện từ hư không, dần dần lan về phía mọi người.

Cảnh tượng này dọa Tô Thần và Tô Thiên nào còn dám tiếp tục đặt thuốc nổ, nhanh chóng lùi về phía sau. "Kỳ lạ quá vậy?" Tô Thiên kinh ngạc nói.

Những đóa hoa quỷ dị đó vẫn không ngừng lan về phía mọi người. "Phá!" Trên Hắc kim cổ đao của Tô Thần vẫn còn sót lại máu của hắn.

Khi Tô Thần vạch một đường trên mặt đất, những đóa hoa quỷ dị đó mọc đến gần vết đao này thì không thể tiếp tục tiến lên được nữa. "Những thứ này vẫn là ảo giác!" Tô Thần nhắc nhở, "Đóa hoa vừa rồi nghe đồn là hoa bỉ ngạn, mọc ở bờ hoàng tuyền, có thể khiến người ta sinh ra ảo giác!" "Tưởng như tôi đã chém đứt nó, thực ra phấn hoa của nó đã lan tỏa ra xung quanh.

Mọi người hít phải phấn hoa của nó, thế là sinh ra ảo giác." Tô Thần đích thân cầm thuốc nổ đi đến Kiến Mộc.

Sau khi đặt thuốc nổ xong, Tô Thần bảo mọi người lùi lại.

Hắn châm ngòi thuốc nổ.

Lập tức, tiếng nổ dữ dội bao trùm không gian này.

Kiến Mộc gãy lìa, kéo theo cả quan tài của Tinh Tuyệt Nữ Vương rơi xuống, biến mất trong vực sâu.

Cùng với đóa hoa bỉ ngạn rơi xuống trước đó, không còn tung tích.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người thở phào nhẹ nhõm. … Vương miện, quyền trượng và quần áo mà Tinh Tuyệt Nữ Vương để lại đều là đồ cổ hàng đầu, tùy tiện một món bán đi mấy vạn đại dương cũng không thành vấn đề.

Lần này có thể nói là thu hoạch bội thu. "Đi thôi!" Tô Thần dẫn mọi người quay trở lại theo đường cũ.

Nhưng lần này trên đường trở về, giữa chừng đột nhiên xuất hiện một hang động.

Hang động này lúc mọi người đi lên không hề xuất hiện. "Vào xem sao!" Một nhóm người đi vào trong hang động.

Đây là một lối đi dài.

Đi đến cuối lại là một không gian độc lập.

Trong không gian có hai thi thể khô quắt.

Và trước mặt thi thể khô quắt còn có một cỗ quan tài đá.

Nhìn thấy cảnh này, mọi người có chút không kịp hoàn hồn.

Mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương họ vừa mới được chứng kiến, sao trong mộ của Tinh Tuyệt Nữ Vương lại xuất hiện thêm một ngôi mộ nữa? "Lẽ nào là mộ bồi táng?" Người cõng xác Lão Mã phỏng đoán. "Không thể nào!" Trần Ngọc Lâu nhìn không gian này, chậm rãi nói, "Nơi đây hẳn là một không gian độc lập." "Nếu đã là không gian độc lập thì hẳn là mộ huyệt độc lập." "Hai mộ huyệt độc lập làm thế nào liên kết với nhau?" Ngay khi Trần Ngọc Lâu vừa dứt lời, Tô Thiên phát hiện ra những hình vẽ trên quan tài, liền gọi mọi người: "Thần ca, Trần Tổng Bả Đầu, trên này có bích họa!" "Để tôi xem!" Trần Ngọc Lâu đi đến quan tài, đi vòng quanh một vòng, cẩn thận quan sát nội dung của bích họa.

Một lát sau, Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng hiểu ra, "Nội dung trên bức bích họa này đại khái là thi thể khô quắt này là nhà tiên tri của tộc Zagrama, còn thi thể khô quắt kia là người hầu của ông ta." "Nhà tiên tri dự đoán, sau khi ông ta chết sẽ không ai có thể bước vào không gian này, cho đến mấy ngàn năm sau lại có một nhóm người trở lại đây." Trần Ngọc Lâu đếm lại số người, phát hiện trên bích họa của quan tài chỉ có bốn người.

Mà ở đây họ có nhiều hơn bốn người.

Lẽ nào bích họa sai?

Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Tô Thần. "Thực ra nhà tiên tri này không phải chờ chúng ta!" Tô Thần bước lên trước, mở nắp quan tài đá.

Trong quan tài đá xuất hiện một chiếc hộp.

Mở chiếc hộp này ra, bên trong xuất hiện một cuốn sách da dê.

Tô Thần mở cuốn sách da dê ra, lướt qua một lượt, sau đó lại cất cuốn sách da dê vào, lần lượt đóng hộp lại, đậy nắp quan tài. "Đi thôi, sau này sẽ còn có người đến đây!" Tô Thần cười cười.

Sau đó, mọi người lần lượt rút lui ra ngoài.

Trở lại nơi cất giấu kho báu tiền vàng trước đó.

Nhiều kho báu như vậy muốn mang về e là rất khó.

Nhưng sức lực của đám người Tô Thần không phải tầm thường, một mình hắn đã xách được một phần ba số kho báu, những người khác cũng ra tay, mang toàn bộ kho báu ra khỏi mộ huyệt.

Bên ngoài mộ huyệt, lạc đà vẫn còn ở đây, nhưng bên ngoài đã nổi gió lớn.

Bão cát đen dường như lại đến!

Chỉ có điều lần bão cát đen này nhẹ hơn lần trước rất nhiều.

Mọi người buộc những chiếc rương lên lưng lạc đà, nhờ lạc đà vận chuyển rời khỏi đây.

Gió cát vẫn rất lớn, mãi đến khi mọi người đi vào trong thung lũng, gió cát mới dịu đi nhiều.

Mãi đến khi Tô Thần quay đầu nhìn lại, mới phát hiện cả Tinh

Tuyệt Cổ Thành đã bị cát vàng bao phủ.

Tòa cổ thành trong truyền thuyết này, có lẽ sẽ tạm thời biến mất trong dòng sông lịch sử, có thể là mấy năm sau, thậm chí mấy chục, mấy trăm năm sau, sẽ lại có một trận bão cát nữa, cuốn tòa cổ thành này từ dưới cát vàng trồi lên.

Mọi người men theo đường cũ trở về, đến thôn làng rồi chuyển sang xe tải.

Lúc chia tay, Tô Thần nhìn về phía A Lạp Đề, "Sau này tôi sẽ lại đến!" "A đạt tây, bạn của tôi, luôn chào đón cậu!" A Lạp Đề cười nói. "Tôi nói thật, lần sau sẽ lại đến!" Tô Thần nghiêm túc nói.

Dưới sa mạc này chôn giấu quá nhiều kho báu, sau này Tô Thần có thể sẽ vì nhiệm vụ Sa Hải mà đến đây một lần nữa. "A đạt tây, nếu cậu thật sự muốn đến thì thôi đi!" A Lạp Đề có chút hoảng sợ.

Chương 260

Lần này đã đủ nguy hiểm rồi, lần sau còn muốn đi nữa sao?

A Lạp Đề đã quyết định rồi, mức độ nguy hiểm như vậy, hắn không nên dính vào thì hơn.

Tốt nhất là tránh xa ra.

Xe tải chạy về phía xa, mọi người lên đường trở về.

Chuyến đi này vẫn theo lệ cũ, trước tiên trở về Cổ Đô Thị, sau đó từ Cổ Đô Thị đi tàu hỏa về Trường Sa.

Trên đường đi, Tô Thần nhìn vào bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tô gia Tộc trưởng)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (19/950)】 【Cấp bậc gia tộc: Cấp 4, tiến độ 112/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 44 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 3900 mẫu, Đại dương 71909 khối, Phát Khâu Ấn một cái】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (có hiệu lực, chú: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc nhận được tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (có hiệu lực, chú: lợi tức tộc điền +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/ngoại biên, tiến độ cấp bậc gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!)】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (có hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (có hiệu lực, chú: thành viên gia

tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp Tông sư (có hiệu lực), Cách đấu Tông sư (có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc nhận được tăng gấp đôi!

Mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích tộc điền +100%), Pháp Gia Đồng Kính (có hiệu lực, lợi tức tộc điền +200%, chiếu rọi trời đất lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (có hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ Kim Cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Xà Chiểu Quỷ Thành, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương báu Kim Cương】.

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ Tinh Tuyệt Cổ Thành lần này, lại xuất hiện nhiệm vụ hệ thống mới —— Xà Chiểu Quỷ Thành.

Nhưng lúc này Tô Thần đã không còn nhiều hứng thú đi khám phá nữa.

Tốt nhất là về nhà một chuyến rồi tính.

Theo thời gian đã định trước đó, lúc Tô Thần trở về thành Trường Sa cũng là lúc con của hắn ra đời.

Nghĩ đến đây, Tô Thần đẩy nhanh tốc độ lên đường.

Đồng thời, trong đầu Tô Thần cũng mở rương báu mà hệ thống thưởng sau khi kết thúc chuyến đi Tinh Tuyệt Cổ Thành. "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Nhân Hoàng Kỳ! (Chú: Lợi tức tộc điền +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ người trong gia tộc thành công +50%)" Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Lợi tức tộc điền lại tăng thêm, điều này Tô Thần cũng không có gì ngạc nhiên.

Dù sao Nhân Hoàng Kỳ cũng giống như Nhân Hoàng Đỉnh mà Tô Thần nhận được trước đó, đều thuộc về mục kiến trúc gia tộc.

Vì vậy những bảo vật này đều đang vô hình trung tăng cường khí vận của cả gia tộc.

Nghĩ đến đây, Tô Thần nóng lòng muốn trở về thành Trường Sa.

Nếu có thể để Nhân Hoàng Kỳ xuất hiện trước khi con hắn ra đời, vậy thì con của hắn cũng sẽ nhận được lợi ích to lớn. … Lần này tốc độ lên đường được đẩy nhanh, khoảng chín ngày sau, một nhóm người cuối cùng cũng xuất hiện trên đường phố của Cổ Đô Thị. "Tô Hổ, cậu đi mua vé xe, nhớ kỹ, tiêu thêm chút tiền, mua vé hạng nhất!" Tô Thần dặn dò một câu, "Tô Thiên, cậu đi đặt mấy phòng khách sạn hạng sang!" "Đúng rồi, lúc chọn phòng nhất định phải chú ý, tránh xa những kẻ tạp nham!" Nghe vậy, Tô Hổ và Tô Thiên đồng thanh đáp một tiếng "Vâng"!

Xong xuôi những việc này, Tô Thần mới nhìn về phía Trần Ngọc Lâu, "Phiền Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu tiên sinh cùng nhau trông coi hai chiếc xe tải này!" "Hay là thế này, bán thẳng hai chiếc xe tải đi!" Nơi cần thám hiểm tiếp theo là Xà Chiểu Quỷ Thành, nơi này ở tỉnh Thanh.

Muốn đến đó chỉ có hai con đường, một là từ Cổ Đô Thị đến tỉnh Cam, rồi từ tỉnh Cam vào tỉnh Thanh.

Con đường còn lại là từ thành Trường Sa đến tỉnh Xuyên, sau đó từ tỉnh Xuyên đi qua một phần nhỏ khu vực tỉnh Cam, rồi thẳng đến tỉnh Thanh.

Về quãng đường, chắc chắn đi từ tỉnh Xuyên sẽ gần hơn.

Nhưng đường ở phía tỉnh Xuyên quá tệ, thường xuyên phải trèo đèo lội suối, còn phải băng qua dãy Hoành Đoạn, tốc độ đi đường sẽ giảm đi rất nhiều.

Vì vậy con đường từ Cổ Đô Thị đến tỉnh Cam rồi đến tỉnh Thanh sẽ thuận tiện hơn.

Từ Cổ Đô Thị đến tỉnh Cam, có ô tô chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Nhưng vấn đề cũng ở đây, hai chiếc xe tải lớn này cứ để ở Cổ Đô Thị cũng không phải là cách.

Thời buổi binh hoang mã loạn, nói không chừng bị người ta cướp mất.

Hơn nữa Tô Thần cũng chưa quyết định khi nào sẽ đi Xà Chiểu Quỷ Thành.

Vì vậy cứ để sau này tính, trước tiên xử lý hai chiếc xe tải này đã.

Lúc mua tốn chín nghìn khối đại dương, lúc bán thì bán năm nghìn khối đại dương, chắc sẽ có không ít người muốn mua.

Dặn dò xong, Tô Thiên cũng đã liên hệ xong khách sạn.

Mấy người đậu xe tải trước cửa khách sạn, sau đó vào nghỉ ngơi.

Đi đường dài, ai nấy đều có chút mệt mỏi.

Tô Thần cũng vừa đặt lưng xuống giường là ngủ ngay.

Cứ như vậy, đến nửa đêm, phòng bên cạnh đột nhiên vang lên tiếng đánh nhau.

Tô Thần giật mình tỉnh giấc, vớ lấy khẩu súng đặt bên cạnh, đi đến phòng bên cạnh.

Sau đó Tô Thần nhìn qua cửa sổ vào trong.

Tối om, chẳng nhìn thấy gì cả.

Nhưng giây tiếp theo, một bóng người bay ra từ cửa sổ.

Chuyện gì vậy?

Nếu Tô Thần nhớ không lầm, phòng này hẳn là của Chá Cô Tiếu ở.

Nghĩ đến đây, Tô Thần mở cửa xông vào.

"Chá Cô Tiếu!" Tô Thần hét lớn.

"Ở đây!" Giọng của Chá Cô Tiếu vang lên từ góc khuất.

Nghe tiếng đoán vị trí, Tô Thần đã biết phải làm gì!

Hắn trực tiếp rút Hắc kim cổ đao bên hông, vung đao quét ngang một lượt.

Một lát sau, trong phòng sáng lên, là Trần Ngọc Lâu nghe thấy động tĩnh nên chạy tới.

Lúc này, người trong phòng gần như đều đã ngã xuống đất, máu me be bét.

"Rốt cuộc là có chuyện gì?" Trần Ngọc Lâu bước vào phòng, một chân giẫm lên ngực tên áo đen bị chặt đứt tay, dùng sức nghiền mấy cái.

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết như heo bị chọc tiết vang lên.

Cú giẫm này của Trần Ngọc Lâu không hề nhẹ.

“Không rõ lắm!” Chá Cô Tiếu lắc đầu, “Tôi đang ngủ say thì nghe có người cạy cửa, liền tỉnh giấc ngay lập tức!” Sau đó là một loạt tiếng đánh nhau, thu hút sự chú ý của Tô Thần.

“Chắc là người của Đường gia phái tới!” Tô Thần suy tư, “Lúc tôi rời đi trước đó cũng xem như đã đắc tội với gã rắn độc địa phương này.

Bây giờ chúng ta từ cấm địa trở về, hai chiếc xe tải quá bắt mắt!” “Hắn phái người đến gây sự với chúng ta, định nhân lúc đêm tối cho chúng ta một bài học!” Tô Thần nhìn về phía một tên áo đen bị đứt tay, vung đao chém xuống lần nữa, chặt đứt nốt cánh tay còn lại của hắn, “Dẫn chúng ta đi tìm Đường gia!” Tên áo đen đó nhìn Tô Thần hung thần ác sát, vội vàng gật đầu lia lịa.

Thực ra vừa rồi hắn rất muốn cứng miệng nói một câu, sống là người của Đường gia, chết là ma của Đường gia.

Nhưng khi Hắc kim cổ đao của Tô Thần chặt đứt cánh tay còn lại của hắn, hắn mới nhận ra đây là một kẻ độc ác, không dám cứng miệng nữa.

Chương 261

…… Dưới màn đêm, mấy bóng người xuất hiện giữa con phố dài.

Máu tươi không ngừng chảy ra từ cổ tay của tên áo đen dẫn đường, sắc mặt hắn trắng bệch, nhưng ham muốn sống sót buộc hắn phải tiếp tục tiến về phía trước.

Không lâu sau, hắn đi đến trước một tiểu viện, "Đây… đây là Đường gia…" Câu nói còn chưa dứt, hắn đã ngã xuống đất vì mất máu quá nhiều.

Tô Thần nhìn tòa nhà trước mặt, khá đơn sơ, không có gì xa hoa.

Đây là biệt viện của vị Đường gia kia sao?

Tô Thần ra hiệu cho Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu.

Ba người lập tức trèo tường vào trong.

Nào ngờ Đường lão gia còn nuôi chó trong sân, ba người gần như vừa vào đã nghe thấy hai tiếng chó sủa.

Chá Cô Tiếu phi một con dao găm ra, tức khắc khiến con chó sói kia đi gặp Diêm Vương.

Không cần nói nhiều, tiếng chó sủa này chắc chắn đã đánh thức Đường gia.

Quả nhiên, một căn phòng trong biệt viện sáng lên ánh đèn dầu.

Sau đó, Tô Thần và những người khác lập tức cầm súng xông vào.

Chỉ có điều, vị Đường gia kia không hề ngủ, mà đang ngồi trên ghế một cách bệ vệ, như thể đang chờ đợi Tô Thần và những người khác.

"Các ngươi cuối cùng cũng đến rồi, ta biết mấy con mèo con chó

con đó không phải là đối thủ của các ngươi!" Đường gia cười cười, "Nhưng các ngươi đến nhanh hơn ta tưởng tượng một chút." "Ông nghĩ mình nắm chắc phần thắng rồi sao?" Tô Thần cười khẩy, "Tôi đã đến được đây thì không sợ cạm bẫy của ông đâu!" Lần này là đến để báo thù.

Sau khi đến Cổ Đô, Tô Thần không hề gây sự với vị Đường gia này, ai ngờ hắn lại hết lần này đến lần khác tìm đến gây sự.

Thật sự coi Tô Thần là bùn đất dễ nắn, không có chút nóng nảy nào sao?

"Ha ha ha!

Tô lão bản, đừng tức giận như vậy chứ!" Đường gia cười cười, vỗ tay.

Xung quanh lập tức ùa ra bốn năm mươi người, bọn họ vốn đã trốn sẵn trong phòng.

Bây giờ Đường gia ra lệnh, tất cả đều xông ra bao vây Tô Thần và những người khác.

Những người này có kẻ cầm loại súng trường nòng dài cũ kỹ, có kẻ không có súng, bèn cầm một thanh mã tấu hoặc rìu.

Loại rắn độc địa phương này đối với người khác rất khó đối phó, nhưng đối với Tô Thần, chẳng qua chỉ là chém dưa thái rau mà thôi.

Có điều Tô Thần có một chuyện không hiểu, tại sao đối phương lại cố chấp muốn tìm mình gây sự như vậy.

Lẽ nào là sống quá lâu rồi?

Muốn đi gặp Diêm Vương sớm?

"Tô tiên sinh không tò mò tại sao ta lại mời ngài đến đây sao?" Đường gia cười nói.

“Đây không phải là đạo đãi khách!” Tô Thần cười lạnh.

Nhà nào mời khách mà lại phái người đi tập kích trước, sau đó đợi đối phương tự tìm đến cửa.

“Rất đơn giản, ta đang thử thực lực của các người.

Nếu thực lực các người không đạt yêu cầu của ta, vậy thì chết.” “Nếu thực lực đạt yêu cầu của ta, chúng ta mới có khả năng hợp tác!” “Ta là người rất thực tế!” Đường gia nói, “Từ trước đến nay đều làm như vậy, bây giờ xem ra, các người đã đạt yêu cầu của ta, vậy chúng ta mới có tư cách ngồi xuống nói chuyện.” “Đây chính là mục đích ta mời ngài đến – cùng nhau xuống mộ!” Nghe vậy, Tô Thần lắc đầu, “Mục đích của ông không phải để xuống mộ, mà là để sớm gặp Diêm Vương!” Chỉ là một Đường gia quèn mà cũng dám làm màu trước mặt Tô Thần.

Thực lực của hắn có lớn đến đâu, có lợi hại bằng Tô Gia Thôn không?

Một đội hộ vệ của Tô Gia Thôn đã có mấy trăm thành viên, còn có súng máy, đại pháo các loại.

Một tên côn đồ địa phương mà cũng dám gây sự với Tô Thần?

Còn muốn thử dò xét Tô Thần, hắn có xứng không?

“Ha ha ha, hậu sinh quá ngông cuồng cũng không tốt đâu!” Đường gia híp mắt lại, đánh giá lại Tô Thần, trong mắt mang theo sự tức giận nhàn nhạt.

“Văn đạo có trước sau, thuật nghiệp có chuyên môn, về tuổi tác ông quả thực lớn hơn, nhưng trong ngành đổ đấu này, ông gọi tôi là hậu sinh, ông không có tư cách đó!” Tô Thần lười nói nhảm, ra hiệu cho Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục.

Khẩu súng tiểu liên trong tay họ không phải để làm cảnh.

Những khẩu súng trường nòng dài cũ kỹ kia gần như mỗi lần bắn xong đều phải lên đạn lại.

Mà súng tiểu liên trong tay Tô Thần thì không cần như vậy, là loại bán tự động, một băng đạn có thể tiễn cả đám người đi gặp Diêm Vương.

"Đoàng đoàng đoàng!" Khi Tô Thần và Chá Cô Tiếu nổ súng, trong phòng tức khắc vang lên một tràng tiếng súng dày đặc.

Một lát sau, mấy chục người vây quanh kẻ chết người chạy, chỉ còn lại một mình Đường gia ngồi trên ghế.

Trong lòng hắn có chút hoảng loạn, nhưng vẫn giả vờ trấn tĩnh.

"Các vị, nói chuyện không hợp cũng không cần phải ra tay độc ác như vậy chứ?" Đường gia lau mồ hôi trên trán.

Cùng là súng, tại sao hỏa lực của đối phương lại hung mãnh như vậy?

Rốt cuộc là chuyện quái gì đang xảy ra?

Chỉ mấy phút trước, Đường gia còn tưởng mình chiếm ưu thế tuyệt đối, đối phương chỉ có ba người, nhất định có thể hạ gục.

Chỉ cần dựa vào uy thế cũng đủ khiến ba người này sợ vỡ mật.

Nào ngờ, đối phương lại dễ dàng giải quyết mấy chục thủ hạ của hắn.

Điều này khiến Đường gia mất hết tự tin.

"Nếu thực sự nói chuyện không hợp, Đường mỗ tôi ở Cổ Đô cũng có chút thể diện, xin mời các vị ngồi xuống nói chuyện một chút!" "Nếu các vị không hài lòng, tôi cũng có thể bồi thường một khoản đồng bạc trắng, có chuyện gì cũng dễ thương lượng!" Sắp chết đến nơi rồi mà còn cứng miệng, ra vẻ ta đây.

Tô Thần ghét nhất là loại người thích làm màu này.

"Đem hắn đi, giao cho Trần Ngọc Lâu, bảo Trần Ngọc Lâu dẫn hắn ra ngoài một chuyến." Tô Thần phân phó.

"Để hắn cảm nhận một chút thế nào gọi là thả diều!" Tô Thần nói.

Thả diều?

Đây lại là cái gì?

Đường gia có chút không hiểu.

Nhưng không sao cả, Trần Ngọc Lâu dẫn hắn đi thẳng khỏi đây, sau đó trói dây thừng lên người hắn, còn có một sợi dây nối với xe tải.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu khởi động xe, cho người ném Đường gia từ trên xe xuống.

Sau đó tốc độ xe tải càng lúc càng nhanh.

Sáng sớm, trên bình nguyên Vị Bắc, một chiếc xe tải lao vun vút trên mặt đất.

Phía sau xe có một người bị kéo lê trên đất.

Mất nửa giờ đồng hồ, chiếc xe tải mới dừng lại, Đường gia sớm đã không còn vẻ kiêu ngạo trước đó, cả người ủ rũ.

Toàn thân hắn đã không còn chỗ nào lành lặn, cả người thoi thóp.

Đây chính là cái gọi là thả diều!

Trần Ngọc Lâu ngồi xổm xuống, nhìn Đường gia, "Cảm thấy vui không?" Trần Tổng Bả Đầu không hề mềm lòng, chỉ riêng việc hắn phái thuộc hạ nhân lúc đêm tối tấn công Tô Thần và những người khác, trong lòng Trần Ngọc Lâu, Đường gia đã bị phán tử hình!

Chương 262

Chỉ là sẽ không để hắn chết một cách dễ dàng mà thôi.

“Phục rồi, tôi bây giờ hoàn toàn phục rồi!” Đường gia không còn vẻ kiêu ngạo trước đó, nằm trên đất như một con cá chết.

Hắn không ngờ mấy người trước mắt lại độc ác đến vậy!

“Chuyện trước đó là do tôi suy nghĩ không chu toàn, mong các vị đại gia tha cho tôi một mạng chó!” Đường gia cầu xin Trần Ngọc Lâu tha thứ.

“Bây giờ nói cái này thì quá muộn rồi!” Trần Ngọc Lâu cười cười, “Câu nói cường long bất áp địa đầu xà quả thực có chút đạo lý, nhưng trong mắt chúng ta, ngươi không phải là rắn độc địa phương, ngươi cùng lắm chỉ là một con sâu.” “Từ khi nào một con sâu cũng dám nghênh ngang vậy?” Dưới trướng Đường gia có bao nhiêu người?

Cùng lắm là mấy chục đến một trăm người, đối với người bình thường đã là nhân vật lớn.

Nhưng đối với Trần Ngọc Lâu, quả thực không đáng để vào mắt.

Thường Thắng Sơn của Trần Ngọc Lâu thời đỉnh cao có đến mấy vạn người.

Mà Tô Gia Thôn ở thành Trường Sa cũng có đội hộ vệ năm sáu trăm người, hơn nữa hỏa lực còn rất mạnh.

Chút người của Đường gia này quá không đáng kể.

Tô Thần và những người khác chỉ là mượn đường đi qua Cổ Đô, không ngờ hắn lại dám động thủ với họ, muốn giữ họ lại Cổ Đô vĩnh viễn.

Chỉ riêng điểm này, Trần Ngọc Lâu sẽ không để hắn yên.

“Tôi thật sự chỉ muốn nhờ các vị giúp tôi một việc, tôi có một tấm bản đồ cổ mộ ở đây, chỉ cần các vị tha cho tôi một mạng, tôi nguyện ý tặng bản đồ cho các vị!” Đường gia định dùng bản đồ để đổi lấy mạng sống của mình.

“Ngươi chết rồi, bản đồ cũng là của chúng ta!” Trần Ngọc Lâu không lãng phí thời gian nữa, hành hạ Đường gia lâu như vậy đã đủ khiến hắn cảm nhận được sự sợ hãi. …… Chiều hôm đó, Tô Thần cùng Tô Thiên, Tô Hổ và bối thi nhân Lão Mã, Cổ Trần dẫn đầu rời khỏi Cổ Đô.

Còn Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu thì ở lại.

Một mặt họ định bán xe tải, mặt khác xử lý tài sản mà Đường gia để lại.

Về phần tấm bản đồ kho báu mà Đường gia nói, không lâu sau cũng đã tìm ra.

Đó là một ngôi mộ lớn của vương hầu thời Tây Kinh.

Bên kia, thành Trường Sa.

Bụng của Doãn Tân Nguyệt ngày càng lớn.

Khoảng thời gian này đã bước vào kỳ sinh nở, nên cô vẫn luôn ở nhà.

Cho đến hai ngày gần đây, Doãn Tân Nguyệt hoàn toàn không chịu nổi nữa.

Bụng thỉnh thoảng lại đau.

“Em cảm thấy em sắp sinh rồi!” Doãn Tân Nguyệt xoa bụng, đồng thời nhìn ra ngoài cửa.

Giao thông bất tiện, cũng không biết Tô Thần có đang trên đường

trở về không.

“Không đợi nữa, chị, chúng ta chuẩn bị đỡ đẻ thôi.” Dịch Tiêu vội nói, “Em đã cho người đi tìm bà mụ rồi!

Để bà mụ túc trực bất cứ lúc nào.” “Cộc cộc cộc…” Đúng lúc này, lão tộc trưởng dẫn theo bà mụ đi vào.

“Mau chuẩn bị nước nóng, khăn nóng, còn có kéo!” Bà mụ vội vàng nói.

Khi mọi thứ đã chuẩn bị xong, bà mụ và Dịch Tiêu cùng vào trong phòng.

Đúng lúc này, sau hai ngày bôn ba, Tô Thần cuối cùng cũng trở về thành Trường Sa.

Việc đầu tiên sau khi xuống xe, anh đến cửa hàng đồ cổ một chuyến.

Mang tất cả bảo vật thu được đến đây, để Tứ thúc kiểm kê.

“Tiểu Thần, ta nghe tộc nhân nói Tân Nguyệt sắp sinh rồi, cháu vẫn nên mau chóng về một chuyến đi.” Tứ thúc nói.

“Được rồi, Tứ thúc, cháu để Tiểu Thiên và Tiểu Hổ ở lại giúp chú!” Nói xong câu đó, Tô Thần lái xe thẳng về làng.

Sau khi về đến biệt viện, lão tộc trưởng và những người khác đều đang đợi bên ngoài, ai nấy đều lộ vẻ mong chờ.

“Tiểu Thần, về rồi!” Nhìn thấy bóng dáng Tô Thần, mọi người cũng thở phào nhẹ nhõm.

Vô hình trung, Tô Thần sớm đã trở thành trụ cột tinh thần của mọi người.

“Lão tộc trưởng, bà mụ vào trong bao lâu rồi?” Tô Thần hỏi.

“Khoảng hơn nửa tiếng rồi.” Lão tộc trưởng nói, “Chắc là sắp sinh rồi!” Trong phòng vang lên tiếng kêu thảm thiết của Doãn Tân Nguyệt.

Sinh con không nghi ngờ gì sẽ rất đau khổ, đặc biệt là sinh thường.

Tô Thần nghe thấy mà cũng cảm thấy thắt lòng.

May mà không lâu sau, trong phòng đã vang lên từng tràng tiếng khóc của trẻ con.

“Sinh rồi, sinh rồi!” Trong phòng lập tức vang lên tiếng của bà mụ.

Dịch Tiêu bưng một chậu nước đi ra, “Sinh rồi, Thần ca, là một bé trai!” Dịch Tiêu kích động báo tin cho Tô Thần.

“Ha ha ha, con trai tốt quá!

Tân Nguyệt vất vả rồi, đã khai chi tán diệp cho Tô gia chúng ta!” Lão tộc trưởng trong lòng vui mừng khôn xiết, “Tối nay nhất định phải ăn mừng thật lớn!” Tảng đá đè nặng trong lòng ông cuối cùng cũng rơi xuống, ông bước nhanh ra ngoài biệt viện.

Còn Tô Thần thì vào trong phòng.

Doãn Tân Nguyệt mồ hôi đầm đìa, cả người rõ ràng suy yếu đi rất nhiều.

Tô Thần nhanh chóng đi đến bên cạnh Doãn Tân Nguyệt, nắm chặt tay cô, nhẹ nhàng nói, “Em vất vả rồi!” “Anh vẫn nên xem con trước đi!” Doãn Tân Nguyệt cười nói.

Dịch Tiêu bế đứa bé lại.

Trẻ con mới sinh đều rất khó coi, da bị nước ối ngâm đến nhăn nheo, hơn nữa toàn thân đỏ hỏn.

Nhưng vì là con của mình, nên yêu ai yêu cả đường đi lối về.

Đợi một tháng sau, những đặc điểm này trên người đứa bé mất đi, sẽ lộ ra dáng vẻ ban đầu.

"Rất đẹp!" Dịch Tiêu nói, "Lớn lên nhất định sẽ giống Thần ca, vừa cao vừa đẹp trai!" Dịch Tiêu đặt đứa bé bên cạnh Doãn Tân Nguyệt.

"Trong một tháng này không được đụng nước, không được ra gió!" Bà mụ nhắc nhở, "Tô tộc trưởng, chuyện ở cữ này nhất định phải cẩn thận!

Ngoài ra, hầm thêm canh gà, canh sườn bổ dưỡng cho bà nhà, như vậy sữa mới đủ." "Cảm ơn bà, lát nữa bà đến chỗ lão tộc trưởng lĩnh tiền thưởng nhé!" Tô Thần cảm kích nói.

Đợi bà mụ đi rồi, Tô Thần ôm Doãn Tân Nguyệt vào lòng.

Đứa bé đã chào đời!

Chuyện anh lo lắng nhất cũng có thể yên tâm phần nào. …… Tối hôm đó, cả Tô Gia Thôn chìm trong niềm vui long trọng.

Tô Thần chỉ ở lại một lúc rồi rời đi, về phòng bầu bạn với Doãn Tân Nguyệt.

Nếu không để mọi người ở ngoài náo nhiệt, ăn uống rượu chè, còn để một mình Doãn Tân Nguyệt ở trong phòng ở cữ, Tô Thần trong lòng có chút áy náy.

Sáng sớm, mặt trời vừa mọc.

Tô Thần cầm một ấm trà, ngồi trong sân.

Chương 263

Anh lấy ra Nhân Hoàng Kỳ, đặt trước mặt.

Sau đó dùng bút lông, viết lên Nhân Hoàng Kỳ một chữ "Tô", đại biểu cho Tô gia.

"Quý Sơn, anh đi tìm lão tộc trưởng một chuyến, nói ông chuẩn bị một chút, một tháng sau tổ chức đại lễ tế gia tộc!" Tô Thần nói.

Ban đầu Tô Thần định trước khi đứa bé ra đời sẽ tổ chức một đại lễ, cắm Nhân Hoàng Kỳ trước từ đường.

Không ngờ thời gian không đủ, vậy thì đợi sau khi đứa bé đầy tháng sẽ tổ chức đại lễ.

Chuyện này liên quan đến đại sự quan trọng nhất trong tộc, nhất định không thể chậm trễ.

"Vâng, Tô tộc trưởng!" Bạch Quý Sơn lập tức đi làm.

Không lâu sau, lão tộc trưởng đến biệt viện.

"Tiểu Thần à?

Sao lại đột nhiên tổ chức đại lễ?" Lão tộc trưởng có chút tò mò.

Thông thường, đại lễ cấp bậc này hoặc là tổ chức trước Tết hoặc là sau Tết vài ngày, nhưng chung quy là trong tháng Giêng.

Bây giờ đã là tháng ba, tháng tư rồi.

"Tự nhiên là có tác dụng!" Tô Thần lấy Nhân Hoàng Kỳ ra, đặt trước mặt lão tộc trưởng.

"Đây… đây là?" Lão tộc trưởng có chút kinh ngạc, ông vừa nhìn đã nhận ra lá cờ này có chút bất phàm.

“Lá cờ này tên là Nhân Hoàng Kỳ!” Tô Thần nói, “Là vật phẩm mà Nhân Hoàng từng sử dụng, bây giờ xuất hiện ở Tô Gia Thôn chúng ta, đại biểu cho việc Tô gia sắp dần dần hưng thịnh!” “Cho nên nhất định phải tổ chức một đại lễ, để nâng cao sức mạnh đoàn kết của Tô Gia Thôn!” Nghe vậy, lão tộc trưởng gật đầu, “Ta đi làm ngay bây giờ, cố gắng chuẩn bị nhanh nhất có thể!” Chuyện tế tự tông tộc thế này, một mặt phải chọn thời gian, mặt khác còn phải bố trí, quy hoạch trước, có rất nhiều nghi thức.

Một tháng thời gian cũng gần đủ.

Đợi lão tộc trưởng đi rồi, Tô Thần mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (19/950)】 【Cấp gia tộc: Cấp 4, tiến độ 112/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 44 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 3900 mẫu, đồng bạc trắng 277909 đồng, Phát Khâu Ấn một chiếc】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp độ nhận được sẽ nhân đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoài biên chế, tiến độ cấp gia tộc nhân đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!)】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư

(đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm ý lục hợp quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp độ nhân đôi!

Mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích tộc điền +100%), Pháp gia đồng kính (đang có hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, soi chiếu tứ duy thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong tộc +1 lần), Bát trọng bảo hàm (đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Xà Chiểu Quỷ Thành, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một rương báu kim cương】Ở mục tài sản gia tộc, lại có một lần tăng vọt.

Lần này đến Tinh Tuyệt cổ thành thu hoạch là lớn nhất.

Những bảo vật vàng bạc đó trị giá khoảng hơn hai mươi vạn đồng bạc trắng, còn những đồ cổ khác vì tạm thời chưa bán ra, vẫn còn cất giữ trong cửa hàng đồ cổ, nên chưa hiển thị giá trị.

Cộng thêm các loại bảo vật thu được từ những lần hạ mộ trước, tổng tài sản của Tô Gia Thôn hiện tại khoảng năm mươi vạn đồng bạc trắng.

Có thể dành thời gian đến nha hành, mua thêm một ít đất đai.

“Thần ca!” Tô Hổ đi tới, “Lục lão gia tử đến rồi!” Lục lão gia tử?

Vị ở thành Trường Sa đó sao?

Tô Thần lập tức nhớ ra, trước đây anh còn chọn mộ huyệt cho Lục lão gia tử, nằm trong phạm vi thế lực của Tô Gia Thôn, dành ra gần năm mươi mẫu đất để xây lăng mộ.

Lúc đó Tô Thần cũng coi như là khéo léo.

Trên đời này căn bản không có ngôi mộ cổ nào có thể phòng trộm một trăm phần trăm.

Cơ quan tinh vi đến đâu cuối cùng cũng sẽ bị phá giải.

Cho nên ý kiến mà Tô Thần đưa ra cho ông là chọn một nơi phong thủy bảo địa, nơi đó hậu đại có thể sinh ra nhân tài.

Nhân tài không ngừng xuất hiện, ai còn dám động đến mộ của ông?

“Tôi đi gặp ông ấy.” Tô Thần đi thẳng ra cổng làng, ở đây gặp được Lục lão gia tử.

Ông đang ngồi trên một chiếc xe hơi nhỏ màu đen.

So với lần trước, khí sắc của Lục lão gia tử không khá hơn là bao.

Chẳng trách ông lại vội vàng tìm vị trí mộ huyệt cho mình như vậy, xem tình hình, ông quả thực không sống được bao lâu nữa.

Chắc là đã mắc bệnh nặng, hiện đang trong quá trình điều trị.

“Tô tộc trưởng!” Lục lão gia tử cười cười, “Cùng nhau đến chỗ mộ địa xem thử đi.” Lục lão gia tử tỏ ra rất thản nhiên.

“Đã xây dựng gần xong rồi, hiện đang trong giai đoạn hoàn thiện.” Tô Thần nói.

Anh không ngờ Lục lão gia tử lại có thể đối mặt với cái chết một cách bình thản như vậy.

Có quá nhiều người khi sắp chết đều tràn đầy sự không cam lòng.

Quan trọng nhất là, lần này xây mộ huyệt cho Lục lão gia tử, vị Lục lão gia tử này đã bỏ ra mười vạn đồng bạc trắng làm thù lao.

Giai đoạn đầu đã trả hai vạn đồng bạc trắng tiền cọc, chỉ đợi mộ huyệt xây xong, tám vạn đồng bạc trắng còn lại cũng sẽ được giao vào tay Tô Thần.

Không lâu sau, hai người đến phạm vi mộ huyệt.

Nơi này ở lưng chừng núi, xung quanh còn có mấy ngọn đồi, đúng vào mùa xuân, vạn vật hồi sinh, nơi đây toát lên sức sống dồi dào.

Có thể nói là nơi địa linh nhân kiệt.

"Không tệ!" Lục lão gia tử càng xem càng vui.

"Ta hình như còn nhìn thấy từng luồng tử khí bay lượn trên cao!" Lục lão gia tử cảm khái một tiếng.

Hai người đứng trên miệng hố nhìn xuống dưới.

Tô Thần đã thuê một trăm người làm công dài hạn ở khu dân tị nạn, mỗi ngày xây lăng mộ cho Tô lão bản.

Mộ huyệt này chiếm diện tích năm mươi mẫu, một nửa trên mặt đất, một nửa dưới lòng đất.

Tô Thần đã quy hoạch gần xong.

Nơi đây cũng đã lộ ra hình dáng ban đầu của lăng mộ.

Chỉ cần liếc mắt nhìn qua đã thấy không tầm thường.

"Không tệ, không tệ!" Lục lão gia tử chép miệng, "Khoảng bao lâu nữa có thể xây xong?" Đây là vấn đề ông quan tâm nhất.

“Nhanh thì nửa tháng, chậm thì hai tháng!” Tô Thần cười nói.

Công việc hoàn thành linh hoạt, chủ yếu là xem bên Lục lão gia tử khi nào thanh toán tiền công.

“Ha ha ha, Tô tộc trưởng thật là một người thú vị!” Lục lão gia tử tự nhiên hiểu ý trong lời nói của Tô Thần.

Ông vỗ tay.

Người hầu phía sau lập tức khiêng đến một cái hòm.

“Trong hòm này có năm vạn đồng bạc trắng!” Lục lão gia tử nói, “Cũng coi như là một phần tiền cuối, số tiền còn lại đợi đến khi thực sự xây xong, tôi sẽ thanh toán hết!” Đối với mộ huyệt này, Lục lão gia tử vẫn rất hài lòng.

Dù sao cũng là nơi yên nghỉ sau khi chết.

Chương 264

"Vậy thì hợp tác vui vẻ!" Tô Thần cho thủ hạ nhận lấy đồng bạc trắng.

Hiện tại tài sản bằng đồng bạc trắng của Tô Gia Thôn đã vượt qua ba mươi vạn đồng. …… Sau khi tiễn Lục lão gia tử đi, Tô Thần trở lại biệt viện.

Bạch Quế Sơn đang bổ củi trong sân.

Hiện tại một số công việc lặt vặt trong biệt viện gần như đã bị Bạch Quế Sơn và vợ ông bao thầu.

Nấu cơm do vợ Bạch Quế Sơn phụ trách, bổ củi và xử lý một số việc lặt vặt thì do Bạch Quế Sơn phụ trách.

Hai người cũng coi như là phân công rõ ràng.

"Việc xây dựng nhà ở khu dân tị nạn thế nào rồi?" Tô Thần hỏi.

"Thưa lão gia, đã xây được hơn sáu trăm căn nhà, rất nhiều người đã dọn vào ở." Nói đến chuyện này, trên mặt Bạch Quế Sơn lộ ra vẻ kích động, cuộc sống hiện tại của ông so với trước kia quả thực là một trời một vực.

Không chỉ có chỗ ở, mà điều kiện sống cũng rất tốt.

Bạch Quế Sơn tính toán một chút, trừ đi chi tiêu hàng ngày, mỗi năm ông còn có thể tiết kiệm được mấy chục đồng bạc trắng.

Có tiền trong tay, trong lòng không hoang mang.

Cộng thêm ông là quản gia của Tô Thần, ở khu dân tị nạn cũng có uy tín rất lớn.

"Nghe nói trước cuối năm phải xây dựng một nghìn năm trăm căn

nhà, để nhiều người làm công dài hạn hơn có nhà mới để ở." Bạch Quế Sơn nói, "Tô lão gia, ngài đối với chúng tôi quá tốt rồi!" "Nếu không có ngài, e rằng chúng tôi đã không qua nổi cái Tết năm ngoái." Tất cả những điều này đều do Tô Thần mang lại cho họ.

Thậm chí một số người trong khu dân tị nạn còn bàn bạc muốn xây một sinh từ cho Tô Thần, ngày ngày thờ cúng.

"Đừng nói tôi cao thượng như vậy, chúng ta giúp đỡ lẫn nhau thôi, các người làm việc cho Tô gia, Tô gia chắc chắn sẽ không bạc đãi các người." "Lát nữa buổi chiều chúng ta đi dạo một vòng khu dân tị nạn." Tô Thần nói. …… Khu dân tị nạn hiện nay so với trước kia có thể nói là đã thay đổi lớn, ngày càng phồn vinh.

Trên con phố có nhà mới xây, ít nhất có hai ba mươi cửa hàng, bên trong bán cơm, bán nông cụ, tiệm may… cái gì cũng có.

Hơn nữa giá cả ở đây rất rẻ.

Thỉnh thoảng người trong làng Tô gia cũng chọn đến đây tiêu dùng.

Cả con phố cũng náo nhiệt hơn nhiều.

Khi số lượng nhà xây dựng ngày càng nhiều, cửa hàng ở đây cũng sẽ ngày càng nhiều, theo ước tính của Tô Thần, cửa hàng ở đây sau này ít nhất sẽ có khoảng mấy trăm cái.

Mỗi năm có thể cung cấp cho Tô Gia Thôn mấy vạn đồng bạc trắng tiền thuê nhà.

"Tô lão gia, tôi tin rằng không lâu nữa, nơi đây sẽ là nơi phồn hoa nhất xung quanh ngoài khu thành Trường Sa." Bạch Quý Sơn cười nói.

"Gần như vậy!" Tô Thần gật đầu.

Nơi này có gần mười vạn người tị nạn, và người tị nạn ngày càng nhiều.

Khi chiến loạn nổ ra, không bao lâu nữa, số người tị nạn gần đây e rằng sẽ vượt qua hai mươi vạn người.

Khi đó sẽ càng phồn vinh hơn.

Điều này rất gần với ý tưởng trước đây của Tô Thần.

"Đi thôi, đến chỗ nhà ở xem thử." Tô Thần dẫn Bạch Quế Sơn đi đến gần một ngôi nhà đang được xây dựng.

Ngôi nhà này tổng thể diện tích khoảng một trăm mét vuông, rộng rãi sáng sủa, đại bộ phận nhà đều là kết cấu đất gỗ.

Xây dựng liền kề nhau, nếu nhìn từ xa, khá là hùng vĩ.

Đại bộ phận người dân đều chọn trồng một ít rau ở những góc khuất gần nhà, tiện cho việc ăn uống hàng ngày.

Toàn bộ khu dân cư được quy hoạch rất tốt.

"Tô lão gia!" Thấy Tô Thần đến, những người này đều dừng tay, cúi đầu chào Tô Thần.

Trong lòng những người này, Tô Thần là đại thiện nhân lớn nhất trong phạm vi mấy trăm dặm.

Những người khác không có lương tâm tốt như Tô Thần.

Nếu không phải Tô Thần không cho phép, họ đã sớm quỳ lạy rồi.

"Mọi người cứ làm việc của mình đi, tôi chỉ xem một chút thôi." Tô Thần đi dạo xung quanh.

Cách làm này thực ra cũng có thể gọi là dương mưu, những người này không chỉ làm việc cho Tô Thần càng thêm chăm chỉ, mà còn không gây chuyện.

Gánh trên lưng món nợ nhà cửa, họ dù muốn gây rối cũng phải cân nhắc hậu quả.

Đặc biệt là có nhà rồi, lấy vợ, sinh con rồi, thì càng muốn sống ổn định hơn.

Một lòng muốn sống tốt cuộc sống của mình.

Trước đây họ có thể là kẻ chân đất không sợ mang giày, bây giờ họ cũng có giày rồi, nên chỉ có thể ngoan ngoãn làm công dài hạn ở Tô Gia Thôn.

"Năm nay Tô Gia Thôn còn phải mua thêm một ít đất nữa, ít nhất là năm nghìn mẫu!" Tô Thần nói, "Đến lúc đó sẽ cần nhiều người làm công dài hạn hơn." "Quý Sơn, đến lúc đó anh cũng ra đồng làm việc đi, phụ trách quản lý, bên biệt viện này tạm thời không quản nữa." Đất ngày càng nhiều, giám công cần cũng ngày càng nhiều.

Mà Tô Gia Thôn chỉ có bấy nhiêu người, nhân lực thực sự thiếu thốn.

Chỉ có thể sử dụng một bộ phận người mà Tô Thần có thể yên tâm.

Bạch Quế Sơn người này không tệ, bình thường trông rất thật thà, Tô Thần có ý muốn để ông tham gia quản lý ruộng đồng.

Đến lúc đó số người làm công dài hạn của Tô Gia Thôn ít nhất phải tăng gấp đôi, đạt đến bốn năm nghìn người.

Mà đất của Tô Gia Thôn cũng có gần vạn mẫu.

Người làm công dài hạn cộng thêm người làm công ngắn hạn, ước tính có khoảng tám chín nghìn người.

Không có một đội ngũ quản lý lớn mạnh và hiệu quả chắc chắn không được.

Nhiệm vụ chính của Tô Thần là thám hiểm cổ mộ, cũng không có nhiều thời gian quản lý ruộng đồng.

Lão tộc trưởng cũng có nhiều việc, ông chỉ có thể thống lĩnh đại quyền ở đây, một số việc lặt vặt vẫn phải để người dưới xử lý.

"Vâng, lão gia!" Bạch Quý Sơn vội vàng gật đầu.

Đi quản lý ruộng đồng, tiền công ông kiếm được cũng sẽ nhiều hơn. …… Tối đến, Tô Thần trở về phòng.

Doãn Tân Nguyệt đang cho con bú.

Con của họ đã có tên, là do Doãn Tân Nguyệt đặt, tên là Tô Lễ Vân.

Lễ là chữ lót trong thứ bậc.

Theo thứ tự bối phận của Tô Gia Thôn: Nhân, Nghĩa, Lễ, Trí, Tín.

Đời của Tứ bá và Lục thúc là bối chữ Nhân, đời của Tô Thần là bối chữ Nghĩa, đời tiếp theo là bối chữ Lễ.

Đời sau nữa là bối chữ Trí.

Tên thường gọi của đứa bé là Tô Vân, một cái tên giản dị, ẩn chứa kỳ vọng của Doãn Tân Nguyệt, không cầu mong con sau này có thể khuấy đảo phong vân, trở thành nhân vật nổi tiếng, chỉ mong con sau này có thể sống một đời an ổn.

"Vân nhi, cha con về rồi!" Doãn Tân Nguyệt bế con, cho đứa bé nhìn Tô Thần.

Chương 265

Đứa bé nằm trong lòng Doãn Tân Nguyệt, mỉm cười với Tô Thần.

Tình thân huyết mạch không thể xóa nhòa.

Tô Thần nhận lấy đứa bé từ tay Doãn Tân Nguyệt, chăm sóc nó.

“Em ăn thêm chút gì đi!” Tô Thần nói, “Khoảng thời gian này em vất vả quá rồi.” “Ha ha ha, ăn nữa là em béo ú mất!” Doãn Tân Nguyệt cười nói. "Khoảng thời gian này ngày nào cũng cá to thịt lớn, không phải canh gà thì cũng là canh cá, canh sườn, em cảm thấy mặt mình cũng tròn ra không ít." Doãn Tân Nguyệt xoa xoa gò má.

Cân nặng của cô gần đây tăng vọt.

Nhưng Tô Thần lại rất thích dáng vẻ này của cô.

Doãn Tân Nguyệt trước đây quá gầy, bây giờ đã trở nên đầy đặn hơn, thân hình lồi lõm có trật tự, mang một vẻ quyến rũ khác hẳn. "Ăn nhiều vào, sợ em gầy đi thôi!" Tô Thần khẽ vuốt đầu Doãn Tân Nguyệt. …… Những ngày tiếp theo, Tô Thần hiếm khi được thảnh thơi.

Theo suy nghĩ của Tô Thần, cho dù có phải ra ngoài đổ đấu, cũng phải đợi sau khi con đầy tháng rồi mới đi.

Ở một diễn biến khác, Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu sau khi giải quyết xong các vấn đề hậu cần như xe tải và tìm được bản đồ kho báu của nhà họ Đường thì đã quay trở lại thành Trường Sa.

Hồng cô nương từ sáng sớm đã đứng ở cổng ga tàu hỏa đợi, mãi đến chiều mới đón được Chá Cô Tiếu.

Trần Ngọc Lâu không khỏi trêu chọc: "Hồng cô nương, có chồng rồi quên mất đại ca rồi à?" Hắn là đại đương gia, Hồng cô nương là

nhị đương gia.

Từng có thời hai người cùng nhau đổ đấu, quan hệ cũng không tệ.

Nay nhìn Hồng cô nương và Chá Cô Tiếu thân thiết như vậy, Trần Ngọc Lâu cũng thật tâm vui mừng cho cô. "Trần Tổng bả đầu, tôi thấy ông nên mau chóng cưới một bà vợ, để vợ ông ngày đêm mong nhớ, chứ tôi chắc chắn chỉ mong nhớ Chá Cô Tiếu nhà tôi thôi!" Hồng cô nương nói.

Trên đường đi tràn ngập tiếng cười nói vui vẻ.

Hồng cô nương còn thuận tiện thúc giục Trần Ngọc Lâu một phen. "Không vội, không vội!" Trần Ngọc Lâu xua tay, đối với chuyện thành hôn, hắn thật sự không gấp gáp đến thế. "Vậy rốt cuộc ông muốn tìm người như thế nào?

Tôi giúp ông để ý cho." Hồng cô nương hỏi. "Cái này à, tôi thật sự không rõ." Trần Ngọc Lâu quả thực chưa nghĩ kỹ xem nên tìm kiểu người nào, những cô gái hắn từng gặp không ít, loại nào cũng có, nhưng hiện tại mà nói, thật sự chưa có cô nương nào khiến hắn rung động.

Mấy người vừa trò chuyện vừa đi đến biệt viện của Tô Thần.

Chuyện đầu tiên khi trở về, tự nhiên là đến thăm con của Tô Thần.

Khi Tô Thần bế đứa bé ra phòng khách, cả đám người nhanh chóng vây lại. "Hơi giống Tô tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu cười nói. "Mắt có hơi giống em Tân Nguyệt." Hồng cô nương bổ sung một câu. "Đây là quà gặp mặt cho đứa bé!" Chá Cô Tiếu từ trong túi lấy ra một cái hộp.

Mở hộp ra, bên trong là một cái khóa trường mệnh làm bằng vàng.

Cái khóa này nặng khoảng một hai cân, con trai Tô Thần là Tô Khán còn nhỏ, đeo một cái khóa nặng như vậy lên cổ, e là sẽ bị gãy cổ

mất.

Vẫn là nên cất đi trước đã.

Dù sao đây cũng là tấm lòng của chú nó. "Đây là quà ta tặng cho đứa nhỏ!" Trần Ngọc Lâu lấy ra một miếng ngọc như ý.

Miếng ngọc này không phải lấy từ trong mộ ra, mà là đồ sưu tầm riêng của Trần Ngọc Lâu.

Dù sao thì đồ trong mộ tặng cho trẻ con có chút không may mắn.

Hồng cô nương cũng tặng quà của mình. "Ha ha ha, tôi thay mặt con trai cảm ơn các vị." Tô Thần nói lời cảm tạ.

Đợi đến khi đứa bé đầy tháng, e là số quà nhận được sẽ còn nhiều hơn.

Nói là ngậm thìa vàng từ khi sinh ra cũng không quá đáng. …… Trong khoảng thời gian tiếp theo, Tô Thần đều ở bên cạnh con trai và Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu.

Cuộc sống trôi qua cũng khá thoải mái.

Mà lão tộc trưởng thì luôn bận rộn chuẩn bị những thứ dùng cho tế lễ.

Đầu tháng năm!

Tô Thần chọn một ngày lành, tất cả tộc nhân đều tụ họp lại.

Hiện tại thôn Tô gia có hơn bốn mươi tộc nhân, sau khi đứa bé ra đời, thanh tiến độ của hệ thống lại tăng lên.

Mọi người tụ tập trước từ đường, lão tộc trưởng bắt đầu đọc văn tế tổ.

Một cách vô hình, Tô Thần cảm thấy khí vận của từ đường tổ tiên càng mạnh hơn.

Dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, mọi người lần lượt dâng hương cho các vị tiên bối trong từ đường.

Trong chốc lát, cả từ đường tổ tiên đều bị khói hương bao phủ, trông vô cùng hùng vĩ.

Mà trước bài vị của liệt tổ liệt tông, bày biện rất nhiều tế phẩm.

Đợi tất cả mọi người dâng hương xong, Tô Hổ và Tô Thiên hai người dùng một cái khay bưng Nhân Hoàng Kỳ đi vào trong từ đường, rồi kéo cờ lên trên từ đường.

Khói hương lượn lờ, phía trên từ đường thậm chí còn xuất hiện tử khí.

Vì là buổi sáng sớm, nên tử khí càng thêm hùng vĩ, phảng phất như hiện ra thực chất.

Đây chính là nội tình của thôn Tô gia!

Khi Nhân Hoàng Kỳ từ từ bay lên, mọi người đều nghiêm trang chào.

Sau đó là ba quỳ chín lạy!

Lễ tế lớn ở mức độ này có trình tự vô cùng phức tạp, còn có rất nhiều quy trình khác.

Đợi đến khi mọi việc hoàn tất đã là mười hai giờ trưa.

Trong tộc còn có rất nhiều người đến quan lễ, không nói đâu xa, mấy gia tộc lớn trong thành Trường Sa đều đã đến.

Một mặt là để chúc mừng, mặt khác là vì tiệc đầy tháng của con trai Tô Thần.

Là con trai của tộc trưởng, Tô Khán từ khi sinh ra đã thu hút sự chú ý của vô số người trong thành Trường Sa.

Trong mắt những người này, đứa bé này từ khi chào đời đã tự động trở thành trung tâm quyền lực của thôn Tô gia, thậm chí có thể gọi là đã tiến vào trung tâm quyền lực của thành Trường Sa.

Tương lai của nó nhất định là người thừa kế sáng giá cho chức tộc trưởng.

Theo dự định của Tô Thần, đợi đến khi hắn về hưu, gia tộc sẽ giao lại cho Tô Hổ và Tô Thiên, đợi Tô Hổ và Tô Thiên về hưu, gia tộc vẫn sẽ quay về tay con trai hắn là Tô Khán.

Chương 266

Chỉ riêng những cống hiến mà Tô Thần đã làm cho gia tộc, mọi thứ đều tỏ ra hợp tình hợp lý.

Buổi chiều, gánh hát của Nhị Nguyệt Hồng được mời đến thôn Tô gia hát tuồng.

Đây chính là danh ca của thành Trường Sa, vô số người đều cảm thấy kinh ngạc. "Nhị gia rất ít khi ra ngoài hát tuồng, cơ bản đều ở trong rạp hát." "Còn không phải sao?

Tôi cũng là lần đầu tiên thấy Nhị gia đến vùng ngoại ô hát tuồng." "Xem ra vị Tô tộc trưởng này không tầm thường, địa vị của Tô gia ở cả thành Trường Sa đều thuộc hàng đầu." "Cái này còn cần ngươi nói sao?

Bản lĩnh của Tô gia mọi người sớm đã rõ rồi, các người còn chưa biết sao?

Tô tộc trưởng và Bố phòng quan thành Trường Sa Trương Đại Phật Gia có quan hệ cực kỳ thân thiết.

Lần tế tổ và tiệc đầy tháng của con trai Tô tộc trưởng này, Trương Đại Phật Gia cũng đến!" "Các người nghĩ xem, hoạt động có thể khiến Trương Đại Phật Gia đích thân tham dự không nhiều đâu!" "……" Người được mời đến thôn Tô gia không ít, cũng có rất nhiều người tự phát đến xem náo nhiệt.

Những người này tuy không có chỗ ngồi, nhưng đều chen chúc xung quanh, đứng thẳng người, mắt hau háu nhìn Nhị Nguyệt Hồng biểu diễn trên sân khấu.

Nghe nói một buổi hát của Nhị gia phải tốn năm đồng bạc trắng,

đây còn là mức tiêu thụ thấp nhất.

Dù có vào trong rạp hát cũng phải ngồi ở hàng cuối cùng.

Muốn ngồi gần hơn, có bàn uống trà riêng, phòng riêng các loại, ít nhất cũng phải mười lăm đồng bạc trắng trở lên.

Những người như họ làm sao nghe nổi tuồng của Nhị Nguyệt Hồng, chỉ là nghe nói Nhị gia là danh ca, muốn chiêm ngưỡng một lần, nhưng trước nay vẫn không có tiền.

Ngoài gánh hát của Nhị Nguyệt Hồng, thôn Tô gia còn mời cả múa sư tử, múa rồng, biểu diễn tạp kỹ…… một đám lớn người biểu diễn.

Hơn nữa pháo nổ vang trời, thật là náo nhiệt.

Nói một cách chính xác, buổi tế tổ và tiệc đầy tháng này, được tổ chức còn long trọng hơn cả ăn Tết rất nhiều.

Cả thôn Tô gia ít nhất cũng có hơn ngàn người ở đây hóng chuyện.

Để duy trì an toàn, phần lớn đội hộ vệ cũng ở đây duy trì trật tự.

Lúc này, trong biệt viện của Tô Thần.

Những danh lưu vọng tộc trong thành Trường Sa đều tụ tập ở đây.

Vòng tròn nhỏ này toàn là danh lưu vọng tộc, người bình thường không có tư cách tham gia.

Là tộc trưởng của thôn Tô gia, Tô Thần tự nhiên phải đích thân tiếp đãi.

Doãn Tân Nguyệt đã hết cữ, tắm rửa sạch sẽ, thay một bộ quần áo sang trọng quý phái, bế con chào hỏi các vị khách.

Dịch Tiêu thì đang tiếp chuyện một số nữ quyến.

Lão tộc trưởng cũng đang tiếp khách. "Đứa bé này không tệ, trông thông minh lanh lợi, đợi lớn lên e lại là một hảo hán." Một vị khách

trước tiên khen ngợi hai câu, sau đó đưa ra món quà của mình.

Đó là một chiếc vòng tay vàng, nặng nửa cân.

Dưới sự dẫn đầu của vị khách này, các vị khách khác cũng lần lượt tặng quà mừng.

Người cuối cùng là Trương Đại Phật Gia!

Ông mang đến một thùng đồ chơi.

Những món đồ chơi này nếu ở đời sau thì chẳng đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng vào lúc này, lại tỏ ra vô cùng quý giá.

Những món đồ chơi này đều được vận chuyển từ nước ngoài về, chỉ riêng chi phí vận chuyển trên đường đã không ít tiền.

Lúc này trong nước, không có trình độ công nghiệp thành hệ thống, những thứ xa xỉ nhất thường là hàng ngoại nhập.

Giới thượng lưu đều lấy việc sử dụng đồ ngoại quốc làm vinh.

Mà khi vận chuyển bằng đường biển, những thứ như đồ chơi thường không nằm trong danh sách.

Vị trí trên tàu hàng có hạn, trừ khi phải trả một cái giá rất lớn.

Đủ thấy sự dụng tâm của Trương Đại Phật Gia.

Ông chắc chắn đã chuẩn bị từ trước. "Đứa bé này tương lai nhất định bất phàm, ta mặt dày một chút, để nó gọi ta một tiếng cha nuôi nhé!" Trương Đại Phật Gia cười nói. "Đó là vinh hạnh của nó!" Tô Thần vội vàng cảm tạ.

Lúc này nhận con nuôi, bái cha nuôi đều phải có nghi thức.

Thân phận của Trương Đại Phật Gia tự nhiên không cần phải nói nhiều, đó là một trong những người có quyền lực lớn nhất thành

Trường Sa.

Dưới trướng ông có hàng vạn binh sĩ, mấy vạn cây súng.

Đại lão cấp bậc này đã vượt ra khỏi giới hạn gia tộc, có uy danh lừng lẫy trên toàn quốc, tuy không bằng những đại quân phiệt nắm trong tay hàng chục vạn tinh binh, nhưng trong phạm vi mấy ngàn dặm này, tuyệt đối là nhân vật số một.

Làm cha nuôi cho Tô Khán, tuyệt đối không có vấn đề gì.

Việc chọn ngày lành chắc chắn không thể thiếu, chọn một ngày lành tháng tốt, cử hành nghi thức bái cha nuôi, đầu tiên cần chuẩn bị một bộ lễ phục cho cha nuôi, mẹ nuôi.

Trên nghi thức bái thân, cha nuôi mẹ nuôi cần mặc vào, thứ hai là cha nuôi mẹ nuôi chuẩn bị quà.

Ngoài ra, còn phải bao trọn tiệc rượu, mời một số người có danh vọng ở địa phương đến tham dự.

Là cha nuôi, cũng phải chuẩn bị quà tặng hậu hĩnh cho con nuôi.

Tô Khán bây giờ còn nhỏ, tự nhiên không thể hành đại lễ quỳ lạy, do Tô Thần ra mặt, bế đứa bé cúi đầu coi như đã hành lễ.

Việc này còn có rất nhiều chi tiết, cần phải thương lượng lại.

Hôm nay hiển nhiên không có cơ hội này, chỉ là Trương Đại Phật Gia hứa miệng, đợi sau này có thời gian sẽ tổ chức.

Nhưng Trương Đại Phật Gia cũng đã phát đi một tín hiệu cho những người xung quanh – Tô Khán là người ông che chở, thôn Tô gia và ông có quan hệ không thể lay chuyển.

Muốn động đến thôn Tô gia, trước tiên hãy hỏi Trương Đại Phật Gia có đồng ý không đã!

Có lời của Trương Đại Phật Gia, thân phận của Tô Khán ở thành

Trường Sa có thể nói là quý không thể tả. …… Yến tiệc kéo dài đến tận đêm khuya.

Dịch Tiêu ước tính sơ qua, chỉ riêng quà mừng nhận được hôm nay đã trị giá ba vạn đồng bạc trắng.

Những món quà này cơ bản đều là tặng cho Tô Khán!

Đứa bé này vừa mới sinh ra đã có gia sản mấy vạn đồng bạc trắng!

Cũng khó trách những lão gia nhà giàu thích tổ chức tiệc mừng thọ các loại, chỉ riêng tiền quà mừng thu được đã không phải là con số nhỏ.

Những món quà này được niêm phong cất vào kho báu của gia tộc.

Đêm đó, Tô Thần uống không ít rượu, nằm trên giường.

Doãn Tân Nguyệt mệt mỏi cả ngày, đã ôm con ngủ say.

Tô Thần mở bảng hệ thống ra.

Chương 267

【Túc chủ: Tô Thần (Tô gia tộc trưởng)】【Tuổi: Mười tám tuổi (19/950)】【Cấp bậc gia tộc: Cấp 4, tiến độ 132/200】【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 45 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc】【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 3900 mẫu, Bạc trắng 277909 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】【Công trình kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc nhận được gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc gia tộc gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!), Nhân Hoàng Kỳ (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch ruộng tộc +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ thành viên gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa

bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc nhận được gấp đôi!

Các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích ruộng tộc +100%), Pháp gia đồng kính (đang có hiệu lực, thu hoạch ruộng tộc +200%, chiếu rọi bốn chiều lễ nghĩa liêm sỉ của trời đất, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất thành viên gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hạp (đang có hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ Kim Cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Xà Chiểu Quỷ Thành, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương báu Kim Cương】 Thành viên gia tộc lại tăng thêm một vị, đồng thời Nhân Hoàng Kỳ đang có hiệu lực.

Thu hoạch từ ruộng tộc lại tăng lên, đạt đến con số kinh người 1400%, tức là mười bốn lần.

Gần bốn ngàn mẫu đất này, tương đương với hơn sáu vạn mẫu đất thông thường.

Tô Thần đương nhiên không hài lòng với điều này, đến ngày thứ hai hắn đã đến một nha hành trong thành, chi một cái giá rất lớn, mua sáu ngàn một trăm mẫu đất.

Trong hơn sáu ngàn mẫu đất này có một ngàn năm trăm mẫu ruộng nước, hai ngàn mẫu ruộng khô, một ngàn năm trăm mẫu đất núi, và một ngàn một trăm mẫu đất cát.

Phạm vi thế lực của thôn Tô gia lại một lần nữa mở rộng, một vạn mẫu đất tuyệt đối có thể được coi là đại địa chủ.

Hiện tại thành viên của thôn Tô gia có khoảng 45 vị, tính trung bình mỗi người hơn hai trăm hai mươi mẫu đất.

Một gia đình nếu tính năm người, thì đó là hơn một ngàn mẫu đất.

Đặt một gia đình nhỏ như vậy ở bên ngoài, tuyệt đối có thể coi là hào cường địa chủ địa phương.

Đương nhiên, lúc này thôn Tô gia, nhân khẩu thưa thớt, một gia đình nhiều nhất chỉ có ba bốn người.

Đợi thêm vài năm nữa, có lẽ sẽ xuất hiện cảnh tượng thịnh vượng như vậy.

Hiện tại mà nói, vẫn còn xa mới đạt được yêu cầu này, nhưng Tô Thần có lòng tin, cả thôn Tô gia nhất định sẽ ngày càng phát triển lớn mạnh.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Khi Tô Thần tỉnh dậy, Doãn Tân Nguyệt đã ngồi trên giường cho con bú.

Tiểu Tô Khán đã tỉnh, mở to mắt, không khóc không quấy, chỉ yên lặng nhìn.

Lúc này Tô Khán trông vô cùng đáng yêu.

Được các cô chú trong thôn hết mực yêu thương, đặc biệt là Hồng cô nương, cô cũng sắp sinh, ở nhà buồn chán, thường xuyên vác bụng bầu đến sân nhà Tô Thần, trêu đùa đứa bé.

Hai nhà đã định hôn ước cho con từ trong bụng mẹ, nên đi lại rất thân thiết. "Anh dậy trước đây, ra thôn xem xét một chút, sau đó chuẩn bị một chút để đi đổ đấu." Tô Thần nói. "Nhanh vậy sao?" Doãn Tân Nguyệt ngạc nhiên hỏi. "Đã ở nhà cả tháng nay rồi!" Tô Thần cười nói.

Hắn không thể ngồi yên được!

Cứ ở nhà mãi cảm thấy cả người không thoải mái.

Hơn nữa hệ thống bên kia còn giao nhiệm vụ, tuy không yêu cầu thời gian, nhưng Tô Thần vẫn cảm thấy hoàn thành càng sớm càng tốt.

Năm nay sắp qua được một nửa rồi! "Được, vậy anh đi đi, để Dịch Tiêu đi cùng anh." Doãn Tân Nguyệt gật đầu nói.

Dịch Tiêu mấy ngày nay đều ở tiệm đồ cổ.

Doãn Tân Nguyệt cần chăm sóc con, nhưng việc kinh doanh ở tiệm đồ cổ không thể bỏ bê, nên Dịch Tiêu thỉnh thoảng sẽ nghỉ ngơi ở tiệm đồ cổ. "Được!" Tô Thần gật đầu, hắn trước tiên lái xe đến thành Trường Sa, gặp Dịch Tiêu. "Phu quân!" Dịch Tiêu cũng vừa mới dậy không lâu, đã trang điểm xong, đang ngồi trong phòng riêng uống trà.

Thấy Tô Thần bước vào, cô lập tức đứng dậy, đi đến bên cạnh Tô Thần, rồi một tay khoác lấy cánh tay Tô Thần, kéo hắn đến bên lò trà ngồi xuống.

Sáng sớm tháng năm vẫn còn hơi lạnh, ngồi quanh lò trà quả thật rất thoải mái.

Trên lò trà còn bày một ít hoa quả tươi. "Gần đây tiệm đồ cổ bên này không xảy ra chuyện gì chứ?" Tô Thần hỏi. "Cửa tiệm do Trương Đại Phật Gia che chở, lại thêm sản nghiệp của Tô gia chúng ta, chắc không ai không có mắt đâu nhỉ." Dịch Tiêu thân mật dựa vào Tô Thần, miệng lẩm bẩm một câu, "Thật ra, em cũng muốn có một đứa con!" Thấy Doãn Tân Nguyệt mỗi ngày đều ôm con, Dịch Tiêu có chút hâm mộ.

Nếu có con của mình thì tốt rồi, cô cũng có thể cả ngày quấn quýt bên con. "Ha ha ha, được thôi, mau chóng khai chi tán diệp cho Tô gia

chúng ta!" Tô Thần rất ủng hộ. "Vậy nói trước rồi nhé, tối nay nghỉ lại ở tiệm đồ cổ đi." Dịch Tiêu muốn tạo ra một thế giới hai người riêng tư.

Tô Thần vui vẻ đồng ý.

Sau khi trò chuyện thêm vài câu, Tô Thần và Dịch Tiêu cùng nhau xuống lầu.

Hiện tại tiệm đồ cổ đã tuyển mười sáu nữ nhân viên lễ tân, đều được chọn từ khu ổ chuột.

Lúc tuyển chọn, những cô gái này đều mặt vàng da bủng, nhưng sau khi vào tiệm đồ cổ, cùng với việc ăn uống trở nên đầy đủ, lại thêm vóc dáng của họ không tệ, đã trở thành biển hiệu của tiệm.

Người có danh, cây có bóng, có đại danh của Tô Thần trấn giữ ở đây, tự nhiên cũng không ai dám gây rối ở tiệm đồ cổ.

Mười sáu cô gái lễ tân này lần lượt phụ trách tiếp đãi, giám định đồ cổ…… trong đó có bốn người sớm nhất đã theo học giám định đồ cổ bên cạnh Doãn Tân Nguyệt.

Bốn người họ cũng được coi là có thiên phú, tuy chỉ học chưa đến nửa năm, nhưng giống như đã ngâm mình trong nghề này mấy năm, nền tảng rất vững chắc. "Tô tộc trưởng!" Một cô gái bước đến, rót trà cho Tô Thần.

Trong lúc rót trà, còn chào hỏi Tô Thần một tiếng.

Tô Thần có chút ấn tượng với cô, "Cô là em gái của Bạch Quý Sơn phải không?" "Vâng, Tô tộc trưởng!" Không ngờ Tô lão gia lại nhớ tên mình, cô gái lễ tân có chút kích động. "Làm việc tốt nhé!" Tô Thần khích lệ một câu.

Người nhà họ Bạch làm việc quả thực không tệ, khá nhanh nhẹn, thái độ làm người cũng được.

Dưới sự chỉ thị của Tô Thần, Bạch Quý Sơn đã có thể quản lý năm trăm người làm công dài hạn!

Tiền công mỗi tháng cũng từ ba đồng bạc trắng tăng lên mười lăm đồng bạc trắng. "Cộp cộp cộp……" Đúng lúc này, một loạt tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chỉ thấy một ông lão hơi hói đầu vội vã bước vào, ông ta ôm chặt đồ vật trong lòng, sợ thứ bên trong rơi ra.

Sau khi vào tiệm đồ cổ, ông ta nhìn quanh hai lượt, liếc thấy Tô Thần, liền nhanh chóng đi đến bên cạnh hắn, "Tiểu huynh đệ à, không biết ông chủ tiệm đồ cổ có ở đây không?" "Lão gia muốn giám định đồ cổ sao?" Tô Thần hỏi. "Đúng vậy, muốn đích thân ông chủ của các người thẩm định!" Lão gia nói. "Ha ha ha, cứ lấy ra cho tôi xem là được!" Tô Thần cười nói. "Cho ngươi xem?" Lão gia lại liếc Tô Thần hai cái, có chút không tin tưởng.

Ánh mắt đó như thể đang nói một thằng nhóc ranh như ngươi thì xem ra được cái gì. "Cho tôi xem cũng như nhau thôi!" Tô Thần bổ sung một câu.

Chương 268

"Không phải là vấn đề cho ngươi xem hay không, miệng còn hôi sữa làm việc không đáng tin, đây là bảo bối gia truyền của ta đấy!" Lão gia nói, "Nhỡ trình độ ngươi không tới, cho rằng đây là đồ giả thì làm sao?" "Vẫn là để ông chủ các người đến đi!

Ta nghe nói ông chủ tiệm đồ cổ của các người họ Tô, ở thành Trường Sa danh tiếng lẫy lừng!" "Ta chính là vì danh tiếng của ông ấy mà đến!" Hiện tại Tô Thần ở thành Trường Sa quả thực danh tiếng lẫy lừng, nhưng người từng thấy mặt hắn thì không nhiều.

Rất nhiều người chỉ nghe nói thành Trường Sa gần đây lại nổi lên một Tô gia hùng mạnh, thuộc hàng đầu trong cả thành. "Ha ha ha, lão gia, ông chủ mà ngài nói có lẽ chính là tôi rồi." Tô Thần cũng không giận, mà tiếp tục nói với vẻ hòa nhã, "Đồ vật chỉ cần lấy ra, tôi liếc mắt là biết thật giả!" "Ngươi là ông chủ?

Đùa cái gì vậy?" Lão gia vẫn có chút không tin, "Ta đã đi qua các tiệm đồ cổ khác, người đứng đầu đều năm sáu mươi tuổi, tệ lắm cũng phải ba bốn mươi, ngươi mới bao lớn?" Lão gia cảnh giác dùng áo che chặt bảo bối trong lòng, "Vẫn là để trưởng bối của ngươi ra xem đi." Tô Thần dở khóc dở cười, sao giám định đồ cổ còn phải xác minh thân phận của mình nữa?

Tô Thần nhìn về phía các cô gái lễ tân, "Các cô gọi tôi là gì?" "Tô tộc trưởng!" Các cô gái đồng thanh nói. "Ngươi…… ngươi không phải là bịa chuyện lừa ta chứ?" Lão gia ngây người, vẫn không tin. "Lão gia, nếu ngài thật sự không tin tôi, tôi cũng không còn cách nào khác." Đã đến nước này, nếu lão gia không tin, e là cuộc mua bán này cũng không cần phải nói tiếp.

Cần gì phải lãng phí thời gian ở đây? "Vậy…… vậy hay là ngài xem qua một chút?" Lão gia cẩn thận để lộ một góc đồ cổ trong lòng, còn chưa đợi Tô Thần nhìn rõ, lão gia lập tức thu đồ cổ lại.

Thấy ông ta cẩn thận như vậy, Tô Thần nhất thời không biết phải làm sao.

Còn chưa nhìn kỹ, hắn sao có thể tùy tiện phán xét? "Lão gia, ra khỏi cửa đi về phía tây ba bốn con phố, bên đó có một tiệm đồ cổ, chưởng quỹ của họ rất chuyên nghiệp, hay là ngài đến đó, để chưởng quỹ của họ giúp ngài xem?" Tô Thần đề nghị.

Thật sự là giao tiếp với vị lão gia này có chút mệt.

Tô Thần giới thiệu ông ta đến tiệm đồ cổ của nhà họ Hoắc.

Chỉ cần đồ là thật, tiệm đồ cổ nhà họ Hoắc cũng sẽ không lừa người, họ làm ăn khá có lương tâm.

Còn các tiệm đồ cổ khác, Tô Thần không dám đảm bảo.

Dù sao thì thời này phần lớn các tiệm đồ cổ đều rất thành thạo trong việc lừa người, mà ngành đồ cổ này nước rất sâu. "Vậy ta vẫn để ngài xem lại vậy!" Lão giả cẩn thận lấy món đồ cổ trong lòng ra, đặt lên bàn của Tô Thần.

Sau đó, ông ta từ từ nói, "Món đồ này là do ông cố của ta truyền lại!

Ít nhất cũng là bảo bối thời Thanh sơ thậm chí là Minh mạt." "Nghe đồn còn là từ trong cung truyền ra!" Lão giả lải nhải không ngừng.

Mà trong mắt Tô Thần, món bảo vật này lại tỏa ra mùi đất tanh nồng nặc.

Theo suy đoán của Tô Thần, đừng nói là ông cố, món đồ này từ lúc

được đào lên đến khi xuất hiện trước mặt Tô Thần, thời gian chắc không quá một tuần.

Lẽ nào thành Trường Sa gần đây lại nổi lên một băng trộm mộ? "Ngài định giá đi!" Lão giả tiếp tục hỏi. "Đồ là thật không sai, chỗ tôi có thể trả bốn mươi đồng bạc trắng!" Tô Thần đưa ra một mức giá trung thực. "Bốn mươi đồng bạc trắng?

Ít vậy sao?" Lão giả có chút không hài lòng, "Tôi thấy món đồ này ít nhất cũng phải trị giá một trăm đồng bạc trắng!

Không ai trả giá như ngươi cả!" "Ngươi còn quá trẻ, lòng dạ quá nôn nóng, thật sự coi lão già ta là đồ ngốc mà lừa gạt à?" Tô Thần còn chưa nói gì, vị lão giả này đã nổi giận, miệng không ngừng oán trách. "Vậy thì xin mời ngài tự nhiên!" Tô Thần nói, "Cho ngài thêm một lời khuyên, cả thành Trường Sa này chịu thu món đồ này, ban đầu có lẽ chỉ có nhà chúng tôi!" "Ra khỏi cánh cửa này, e là không một nhà nào chịu thu nữa đâu!" Đây không phải là Tô Thần nói quá, mà là các tiệm đồ cổ ở Trường Sa cũng có quy củ.

Trước hết là các gia tộc do Cửu Môn đứng đầu, trong đó tiệm đồ cổ do Tô gia, Hoắc gia kinh doanh được coi là uy tín nhất.

Đồ vật mà ngay cả Tô gia, Hoắc gia cũng không muốn, họ chắc chắn cũng không dám nhận.

Đó là một!

Thứ hai là mùi đất tanh trên món đồ cổ này quá nặng.

Chỉ cần ngâm mình trong nghề này lâu một chút, gần như đều có thể phân biệt được.

Loại đồ vật lai lịch không rõ này, tốt nhất là không nên động vào.

Các đại gia tộc như Cửu Môn thì không sao, nhưng các tiệm đồ cổ nhỏ của họ nếu dễ dàng dính vào, sẽ dễ rước họa vào thân. "Không

biết hàng!" Lão giả tức giận lẩm bẩm một câu, rồi quay người rời đi.

Đợi lão giả rời đi, em gái của Bạch Quý Sơn chậm rãi bước đến trước mặt Tô Thần, "Lão gia, người này trong khoảng thời gian này đã đến tiệm của chúng ta ba lần rồi!" "Trước Tết có xuất hiện không?" Tô Thần hỏi. "Không có!" Trí nhớ của em gái Bạch Quý Sơn rất tốt, "Nếu tôi nhớ không lầm, thì hẳn là sau Tết tháng hai mới xuất hiện, tính cả lần này là tổng cộng ba lần!" "Hai lần trước một lần là tôi tiếp, lần kia là một người em khác tiếp!" "Đồ cổ ông ta mang ra đều có mùi đất tanh rất nặng, tôi từng xin chỉ thị của Tân Nguyệt thái thái, nhưng Tân Nguyệt thái thái lại lặng lẽ thu nhận." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu, rồi nói, "Mang hai món đồ cổ đã thu trước đó ra đây, tôi xem kỹ lại!" "Vâng!" Em gái Bạch Quý Sơn lập tức đi làm.

Không lâu sau, trong phòng riêng.

Hai món đồ cổ được đặt trước mặt Tô Thần, tuy dấu vết trên hai món đồ này đã được xử lý, nhưng Tô Thần vẫn liếc mắt một cái là nhận ra chúng được đào từ trong mộ lên.

Nhìn kiểu dáng, một món là đời Nguyên, một món là đời Minh.

Còn món mà lão giả hôm nay mang đến, là cuối đời Minh.

Xem ra trong vòng ba tháng ngắn ngủi, họ đã xuống ít nhất ba ngôi mộ lớn!

Giỏi lắm, mạnh dữ vậy sao? "Gần đây quanh Trường Sa có thế lực mới nào nổi lên không?" Tô Thần hỏi. "Cái này thì tôi không rõ!" Em gái Bạch Quý Sơn lắc đầu.

Là một thế lực mới nổi như thôn Tô gia, nếu phải nói điểm yếu, có lẽ chính là điểm này.

Kênh thông tin còn kém xa các đại gia tộc đã bén rễ sâu ở Trường Sa.

Thế lực của họ đan xen phức tạp, quan hệ rộng khắp.

Mà thôn Tô gia chỉ là một gia tộc nhỏ, cách khu vực thành thị của Trường Sa còn có chút khoảng cách.

Mãi đến năm ngoái mới phát triển lên. "Cô đến nhà họ Hoắc một chuyến, thôi, cô đến nhà họ Giải một chuyến đi." Tô Thần dặn dò, "Mời thiếu gia nhà họ Giải đến Đức Hoan Lâu gặp mặt!" Đức Hoan Lâu là một tửu lâu trong thành Trường Sa, kinh doanh không tệ.

Được coi là một trong những tửu lâu có tiếng tăm ở Trường Sa, món ăn của họ cũng thuộc hàng thượng thừa. "Đi thôi, chúng ta đến tửu lâu trước!" Tô Thần lái xe đưa Dịch Tiêu đến Đức Hoan Lâu.

Sau khi yêu cầu ông chủ sắp xếp một phòng riêng, Tô Thần đi thẳng vào phòng, gọi món ăn trước.

Tay nghề nấu món Tương ở đây tuyệt đối được coi là đỉnh cao.

Không lâu sau, Giải thiếu gia bước vào phòng riêng. "Tô tộc trưởng!" Anh ta trước tiên chào hỏi Tô Thần. "Ngồi đi, Giải công tử!" Tô Thần không đứng dậy.

Về vai vế, hắn và cha của Giải công tử cùng một thế hệ, được coi là trưởng bối.

Nhưng về tuổi tác, Tô Thần còn nhỏ hơn Giải công tử hai tuổi.

Lại thêm Giải công tử có kinh nghiệm du học, Tô Thần giao tiếp với anh ta cũng rất thuận tiện.

Vì vậy Tô Thần mới trực tiếp tìm đến anh ta.

Chương 269

Khi Giải công tử ngồi xuống, thức ăn cũng lần lượt được dọn lên.

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện. "Giải công tử có biết gần đây quanh Trường Sa mới nổi lên một băng trộm mộ không?" Tô Thần cũng không vòng vo, mà hỏi thẳng. "Có nghe qua!" Giải Cửu nói, "Chuyện này, tôi từng nghe cha tôi nhắc qua một lần, băng đổ đấu này không phải là người của thành Trường Sa." "Phong cách làm việc của họ có lẽ thiên về vùng Dự Địa hơn!" "Đặc biệt là Lạc Thị ở Dự Địa, nơi từng được mệnh danh là Thần Đô!" Lại là từ bên đó đến?

Không có lý!

Bàn về lăng mộ, nơi có quy cách cao và tập trung dày đặc nhất cả nước chỉ có hai nơi, một là cố đô, nơi còn lại chính là Lạc Thị được mệnh danh Thần Đô!

Nơi đó chôn cất vô số vương hầu tướng tương!

Có những nơi chỉ cần đào vài nhát xẻng, bên dưới có thể đã là mộ cổ.

Cái thứ gọi là xẻng Lạc Dương, chính là do bọn trộm mộ ở vùng Thần Đô này phát minh ra.

Hiện tại rất nhiều băng nhóm đều đang sử dụng công cụ này. "Chuyện này thì tôi không rõ!" Giải Cửu lắc đầu, "Cha tôi từng phái người tiếp xúc với băng nhóm này, nhưng bọn họ không phải là kẻ dễ đối phó, vô cùng hung ác độc địa!" "Người chúng tôi phái đi sau đó không bao giờ quay lại, phỏng đoán đã bị chúng ra tay độc thủ!" "Tôi nghe nói bên nhà họ Hoắc cũng có ý định dò la thân phận của họ, nhưng cũng tương tự không công mà về!

Bọn này hành tung bất định!" Giải Cửu Gia nói: "Bọn chúng không có nơi ở cố định, trà trộn quanh thành Trường Sa, ngoài xuống mộ ra thì vẫn là xuống mộ, nhiều nhất chỉ sắp xếp một hai người vào thành Trường Sa để tẩu tán đồ." "Nhưng bọn chúng thường không chủ động lộ diện, mà sẽ cử một số người không có quan hệ mật thiết với chúng vào thành bán đồ cổ!

Bọn chúng sẽ khống chế vợ con cha mẹ của những người này để uy hiếp họ." "Bọn chúng làm việc rất cẩn thận, thủ đoạn lại độc ác, tôi đoán bọn chúng là một đám liều mạng, không dễ đối phó." Nếu đám người này vào thành, người của Cửu Môn tự nhiên không sợ.

Hơn nữa có Trương Đại Phật Gia trấn giữ, trong lòng mọi người càng có thêm dũng khí.

Nhưng nếu ở ngoài thành, đám người này hành tung vô ảnh, khó mà tìm ra được hang ổ của chúng.

Bọn chúng ở trong tối, người của Cửu Môn ở ngoài sáng.

Đối với người của Cửu Môn mà nói, vẫn là tương đối phiền phức.

Đương nhiên, người của Cửu Môn cũng chẳng phải hạng hiền lành gì, đều từng liếm máu trên lưỡi đao.

Nếu thật sự xảy ra xung đột, đám người kia cũng không dễ gì có được kết cục tốt đẹp. "Dịch Tiêu, lão già kia hẳn là đã đến Hoắc gia rồi, cô cho người theo sau ông ta, xem rốt cuộc ông ta đi đâu." Tô Thần dặn dò.

Cổ mộ nhiều như vậy, Tô Thần tự nhiên không thể nào nuốt trọn hết được, chắc chắn phải chừa cho người khác một con đường sống.

Nhưng nếu đám người này không biết điều, Tô Thần cũng không thể bỏ qua cho chúng.

Quan trọng nhất là, nơi giường ta nằm, há có thể để kẻ khác ngủ say.

Bọn chúng xuống mộ ở nơi khác Tô Thần không quản được, nhưng nếu gây rối ở gần thành Trường Sa thì xin lỗi vậy.

Thành Trường Sa tuy lớn, nhưng chắc chắn không có chỗ cho chúng đặt chân. "Đuổi chúng ra khỏi phạm vi thế lực của thành Trường Sa đi!" Tô Thần suy nghĩ rồi nói, "Cậu về nói với cha cậu một tiếng, tôi đi tìm Trương Đại Phật Gia, tập hợp người của Cửu Môn lại nói chuyện!" "Vâng, Tô tộc trưởng!" Giải Cửu Gia gật đầu.

Chuyện này xem như đã được quyết định.

Trương Đại Phật Gia thân là bố phòng quan của thành Trường Sa, chuyện đổ đấu như này ông ta gần như đã không còn quản nữa.

Trừ Trương Đại Phật Gia ra, trong Cửu Môn thế lực hùng mạnh nhất tự nhiên là Tô gia.

Cho nên Tô Thần phải ra tay.

Nhưng chuyện này, vẫn phải thông báo cho Trương Đại Phật Gia một tiếng.

Dù người ta bây giờ không làm nghề này nữa, nhưng Cửu Môn vẫn lấy Trương Đại Phật Gia làm đầu.

Mặc dù quan hệ riêng của hai người không tệ, nhưng trong chuyện thế này, thể diện cần cho thì chắc chắn phải cho Trương Khải Sơn. …… Ăn xong bữa cơm, Tô Thần liền đến phủ của Trương Đại Phật Gia.

Nhưng lúc Tô Thần đến thì Trương Đại Phật Gia không có ở nhà, mà đã đi xử lý quân vụ, chỉ có phó quan Trương Nhật Sơn ở trong phủ. "Tô tộc trưởng đợi một lát, tôi đã cho người đi tìm Phật Gia rồi, không bao lâu nữa ngài ấy sẽ về." Trương Nhật Sơn nói. "Được, tôi đi

dạo xung quanh một chút!" Tô Thần gật đầu. "Vâng, Tô tộc trưởng!" Phó quan Trương Nhật Sơn đi theo bên cạnh Tô Thần, dạo quanh biệt viện của Trương Khải Sơn.

Nơi cốt lõi Tô Thần tự nhiên sẽ không đi, chủ yếu là dạo trong hoa viên bên ngoài, ngắm phong cảnh xung quanh.

Một lát sau, hai người đi đến trước pho tượng Phật.

Trương Đại Phật Gia đã cho người tu sửa lại pho tượng, mạ lại một lớp vàng mới.

Cả pho tượng trông vô cùng hùng vĩ, tràn đầy vẻ uy nghiêm.

Cũng chính vì pho tượng Phật này, danh tiếng của Trương Khải Sơn vang dội khắp thành Trường Sa, người trong Cửu Môn đều lấy ông ta làm đầu.

Trong Cửu Môn, ngoài Tô gia ra, bảy gia tộc còn lại đều đã cắm rễ sâu ở thành Trường Sa, có nền tảng rất vững chắc.

Mà Trương Khải Sơn lại là người từ nơi khác đến!

Trong một đêm, pho tượng Phật này xuất hiện trong phủ của Trương Đại Phật Gia, bảy gia tộc kia không dám có suy nghĩ gì khác, cũng xem như đã định vị được địa vị của Phật Gia trong Cửu Môn.

Về phần pho tượng này là do Tô Thần ủy thác cho Tổng bả đầu Bàn Sơn Trần Ngọc Lâu cùng các huynh đệ Tô gia làm, người biết chuyện rất ít.

Có thể nói, chính Tô Thần đã giúp Trương Đại Phật Gia củng cố danh vọng của mình. "Cộc cộc cộc…" Lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Một người đàn ông mặc quân trang, anh tuấn, uy nghiêm bước tới. "Phật Gia!" Tô Thần lên tiếng chào trước. "Đến rồi à, Tô lão đệ, ngồi

đi!" Trương Khải Sơn đưa Tô Thần đến một đình nghỉ mát, sau đó lại dặn dò người hầu dâng trà. "Mục đích lần này cậu đến, tôi đã rõ rồi, là vì đám người ngoài thành kia đúng không?" Trương Đại Phật Gia nói thẳng không kiêng dè.

Xem ra ông ta đã biết rõ mục đích của Tô Thần.

Kênh thông tin của Trương Đại Phật Gia rất lợi hại, không khỏi khiến Tô Thần kinh ngạc. "Không có gì phải ngạc nhiên, gần đây người của Ngô gia và Giải gia đều đã tìm tôi." Trương Khải Sơn nói, "Nhưng họ đến tìm và cậu đến tìm tự nhiên là khác nhau!" Trương Đại Phật Gia cười cười, "Tôi cũng đã cho người đi tra xét tung tích của chúng, đám người này có chút giảo hoạt, sau khi tôi tìm ra được mấy nơi ẩn náu của chúng, chúng liền quả quyết trốn vào trong rừng sâu núi thẳm!" "Cậu cũng biết, tôi không thể vì chút chuyện riêng này mà điều động quân đội của thành Trường Sa đi tìm chúng được." "Điều động lực lượng phòng thủ thành phố cần có sự phê chuẩn của cấp trên!" Tô Thần gật đầu, điều này anh sớm đã đoán được, "Phật Gia xin yên tâm, chuyện của Cửu Môn chúng tôi, sẽ dùng lực lượng của chính mình để xử lý, tuyệt đối không động đến lực lượng khác!" "Ha ha ha, cậu nói vậy, tôi ngược lại có chút ngại ngùng, dù sao tôi cũng là người của Cửu Môn." Phật Gia cười cười, "Tôi điều cho các cậu hai mươi khẩu súng máy hạng nhẹ, một trăm khẩu súng trường, ngoài ra còn có năm nghìn viên đạn, năm trăm quả lựu đạn!" "Trương Nhật Sơn, khoảng thời gian này cậu theo bên cạnh Tô lão đệ, phụ trợ cậu ấy tiêu diệt đám người này!" "Tô lão đệ, chuyện này giao cho cậu xử lý!" Để Trương Nhật Sơn theo bên cạnh Tô Thần, có thể bất cứ lúc nào báo cáo hành tung của Tô Thần, Trương Đại Phật Gia cũng có thể nắm được toàn cục.

Tuy nói ông ta không tham gia vào chuyện này, nhưng vẫn luôn tỏa ra sức ảnh hưởng của mình. "Đa tạ Phật Gia!" Tô Thần chắp tay nói.

Hơn một trăm khẩu súng chi viện, đặc biệt là hai mươi khẩu súng máy hạng nhẹ, hỏa lực này hẳn là đủ để xua đuổi đám người kia.

Chuyện đã xong, Tô Thần liền cáo biệt rời đi.

Nhưng trước khi đi, Trương Đại Phật Gia nhắc nhở Tô Thần một câu, đám người kia có khoảng bảy tám mươi, đến một trăm người.

Hơn nữa bọn chúng phân công rõ ràng, gần như sắp thành hệ thống rồi.

Ý của Trương Đại Phật Gia, Tô Thần rất rõ, đó là trực tiếp giết chết đám người kia ngay trên địa phận thành Trường Sa.

Như vậy, cũng có thể cảnh cáo các thế lực khác muốn nhúng tay vào mảnh đất một mẫu ba phân này của Trường Sa.

Muốn đến Trường Sa chia một chén canh, trước hết phải xem họ có bản lĩnh đó không.

Chương 270

Đợi Tô Thần đi rồi, Trương Nhật Sơn nhìn Trương Khải Sơn, "Phật Gia, tại sao chúng ta không tự mình xử lý chuyện này?" "Chuyện trong Cửu Môn là chuyện nhỏ, nói trắng ra chẳng qua là chút lợi ích của mấy gia tộc địa phương!

Điều mà Trương gia chúng ta phải xem trọng, là cả mảnh đất Tương này!" Trương Khải Sơn cười nói, "Huống hồ, chuyện của Trương gia, e là cậu còn rõ hơn tôi nhiều phải không?" Trương Khải Sơn nhìn phó quan Trương Nhật Sơn. "Ngài nói không sai, Trương gia chúng ta quả thực không cần thiết phải tham gia vào." Trương Khải Sơn gật đầu, phụ họa một câu.

Trương gia từ trước đến nay đều siêu nhiên ngoại vật, hiếm khi dính dáng đến thế giới bên ngoài.

Mãi đến đời Trương Đại Phật Gia mới xem như phá lệ.

Nhưng Trương Đại Phật Gia theo nghĩa hẹp, không thể coi là người Trương gia thực sự, ông ta là hậu duệ của Trương gia ở Đông Bắc.

Ông nội từng là tộc trưởng Trương gia, nhưng cha của Trương Đại Phật Gia sau khi thông hôn với nữ tử ngoại tộc đã bị trục xuất khỏi Trương gia.

Cho nên huyết mạch trên người Trương Đại Phật Gia không thuần khiết, chỉ giữ lại một phần huyết thống của người Trương gia!

Phó quan của ông ta, Trương Nhật Sơn, ngược lại là người Trương gia thuần khiết, chỉ là sức hút nhân cách của Phật Gia quá mạnh!

Cho nên Trương Nhật Sơn mới vẫn luôn theo bên cạnh Phật Gia mà thôi.

Luận về bối cảnh, Trương gia mạnh hơn mấy gia tộc kia cả chục lần!

Chuyện này quả thực không cần thiết phải tham gia, để Tô Thần xử lý là được. …… Buổi tối hôm đó, Tô Thần triệu tập các thành viên trong Cửu Môn tụ tập tại tiệm đồ cổ.

Trương Nhật Sơn đại diện cho Phật Gia tham gia, anh ta ngồi ở ghế chủ tọa, mà Tô Thần cũng ngồi ở ghế thứ.

Những người khác ngồi lác đác trên những chiếc ghế bên dưới. "Các vị, mục đích hôm nay triệu tập mọi người đến, chắc hẳn mọi người đều đã rõ!

Cho nên tôi không nói nhiều lời thừa nữa!" Tô Thần chậm rãi nói, "Thành Trường Sa vẫn luôn là địa bàn của chín gia tộc chúng ta, người ngoài muốn chia một chén canh, tôi nghĩ mọi người chắc chắn đều sẽ không đồng ý." Theo sau lời của Tô Thần, người của mấy gia tộc khác lần lượt phụ họa.

Không chỉ vì Tô gia thế lớn, mà còn vì chuyện này có Phật Gia chống lưng.

Dù trong Cửu Môn có một bộ phận nhỏ người không phục Tô Thần, cũng phải nể mặt Phật Gia. "Tô gia nói đúng, đám người ngoại địa kia dám gây rối trên địa bàn Trường Sa, Giải gia chúng tôi là người đầu tiên không đồng ý." "Hoắc gia trong chuyện này chắc chắn sẽ đứng cùng chiến tuyến với Tô gia!" "Ngô gia chúng tôi ủng hộ Tô gia!" "…" Giải gia, Hoắc gia và Ngô gia đi đầu bày tỏ thái độ.

Sau đó mấy gia tộc khác cũng lần lượt tỏ ý ủng hộ. "Vậy được, mỗi nhà cử ra khoảng hai mươi người!" Tô Thần nói, "Tiếp theo sẽ

chuyên xử lý đám người này!" "Bên Phật Gia đã cung cấp vũ khí đạn dược, đủ để trang bị cho một đội ngũ!" "Các cao thủ mỗi nhà cử ra, bỏ qua thành kiến môn phái, thống nhất điều phối!" "Chuyện này giao cho tôi và Trương phó quan, mọi người cứ chờ kết quả là được." Theo sau lời của Tô Thần, người của mấy gia tộc khác lại một lần nữa bày tỏ thái độ của mình.

Chuyện xem như đã thương lượng xong.

Tô Thần tiễn các vị đương gia rời khỏi tiệm đồ cổ, sau đó anh mới về phòng.

Dịch Tiêu đã ngủ rồi.

Thấy Tô Thần bước vào, Dịch Tiêu nép vào lòng Tô Thần.

Hôm nay hiếm khi Tô Thần có thể ở một mình với cô, cho nên tâm trạng Dịch Tiêu không tệ.

Hai người nằm trên giường, sau một hồi mây mưa, Tô Thần thở ra một hơi dài, ôm Dịch Tiêu chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mà đúng lúc này, bên ngoài vang lên một tràng tiếng gõ cửa dồn dập. "Rầm rầm rầm!" Ngoài phòng, Tứ thúc gọi: "Tiểu Thần, có chuyện rồi!" Chuyện gì vậy?

Tô Thần lập tức bật dậy từ trên giường, nhìn Dịch Tiêu bên cạnh, "Em ngủ trước đi, anh ra xem sao!" Nói xong câu đó, Tô Thần mặc quần áo vào, đi ra ngoài.

Liền thấy Tứ thúc mặt mày nghiêm trọng. "Tiểu Thần, cháu theo chú!" Tứ thúc đưa Tô Thần đến phòng khách của tiệm đồ cổ.

Trên bàn trong phòng khách, đặt một con dao găm dính máu. "Vừa rồi có người đến, gõ cửa một hồi." "Người bên dưới mở cửa ra, phát hiện bên ngoài không có ai cả, nhưng trên mặt đất ở cửa lại đặt thứ này!" Tứ thúc chỉ vào con dao găm dính máu trên bàn, "Đối phương e

là đang khiêu khích chúng ta!" Con dao găm đó tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Kẻ đến không có ý tốt!

Không cần nghĩ Tô Thần cũng biết, đây là lời cảnh cáo của đám người kia đối với Tô gia.

Bọn chúng không biết từ kênh nào mà biết được Tô Thần định đối phó với chúng, muốn cảnh cáo Tô Thần đừng có hành động thiếu suy nghĩ. "Tứ thúc, chú thông báo xuống, người của Tô gia gần đây không được ra ngoài một mình, để tránh bị chúng bắt cóc!" Tô Thần nói, "Ngoài ra, chú bảo bên Tô Gia Thôn tăng cường cảnh giới, đề phòng người ngoài trà trộn vào." "Bảo đội hộ vệ bên kia rút ra năm mươi người, đi theo cháu hành động!" Tô Thần định một lần khiến đám người đó có đi không có về. "Bên tiệm đồ cổ này cũng cần tăng cường cảnh giới, cử thêm nhiều người!" Tô Thần lại dặn dò một câu. "Được, chú đi sắp xếp ngay!" Tứ thúc gật đầu. "Trang bị bên Phật Gia sáng mai là có thể đến, chú phụ trách tiếp nhận số trang bị đó, người của bảy gia tộc kia cũng sẽ đến vào ngày mai, đem số trang bị đó phân phát cho họ." "Ngày mai, ra ngoài thành tìm kiếm tung tích của đám người đó!" Tô Thần ra lệnh.

Dám ở trên mảnh đất một mẫu ba phân này của Trường Sa mà làm càn, cũng không xem thử bọn chúng rốt cuộc có thực lực đó không!

Cũng may là bọn chúng ở ngoài thành, địa phương quá lớn, cho nên khó mà tìm được tung tích.

Nếu mà lẩng vẩng trong thành, dù có đào sâu ba thước đất Tô Thần cũng có thể tìm ra chúng. "Rõ!" Tứ thúc gật đầu.

Không ngờ đám người này lại dám uy hiếp đến đầu Tô gia, nếu không xử lý tốt, e là Tô gia sẽ trở thành trò cười của thành Trường Sa.

Vì để bảo vệ uy nghiêm của Tô gia, nên đám người đó phải chết! …… Hôm sau, sáng sớm.

Hơn chục binh sĩ súng đạn lên nòng khiêng mấy cái thùng lớn đến trước cửa tiệm đồ cổ Tô gia.

Người đi đầu là Trương phó quan.

Sau khi gặp Tô Thần, Trương Nhật Sơn mở miệng nói: "Tô gia, đồ đã giao đến rồi, ngài kiểm tra một chút." "Không cần, nhân phẩm của Phật Gia tôi tự nhiên tin được." Tô Thần xua tay, "Đợi người của bảy gia tộc kia đến, đem số súng này phân phát cho họ đi." "Người của Tô gia chúng tôi cũng đang trên đường đến rồi, chắc sẽ nhanh chóng đến nơi." Theo sau lời của Tô Thần, đầu con phố bên kia truyền đến một tràng tiếng bước chân đều tăm tắp.

Chỉ thấy mấy chục hảo hán đi về phía tiệm đồ cổ.

Đám hán tử này do Tô Thiên và Tô Hổ dẫn đầu.

Tô Gia Thôn bên kia Tô Thần không lo lắng, ở đó vừa có điêu bảo vừa có tường thành.

Đám liều mạng lang thang kia nếu dám đến tấn công Tô Gia Thôn, chắc chắn là đang tìm chết.

Mà khu vực thành Trường Sa này thì cá rồng lẫn lộn, nếu bọn chúng thật sự định cá chết lưới rách, tìm một hai người lẻn vào thành Trường Sa, lỡ gây ra thiệt hại cho tiệm đồ cổ, thì có chút được không bằng mất.

Cho nên bên tiệm đồ cổ này phải tăng cường lực lượng phòng thủ.

Tô Thần phân công: "Tô Thiên, cậu dẫn hai mươi người canh giữ xung quanh tiệm đồ cổ, nếu thấy người có hành tung đáng ngờ, trước hết khống chế lại, sau đó mới thẩm tra." "Tô Hổ, cậu dẫn ba mươi

người, đi nhận súng trước, sau đó hợp với người của bảy gia tộc kia, tôi sẽ sắp xếp thống nhất." "Rõ, tộc trưởng!" Tô Hổ và Tô Thiên đồng thanh nói.

Tô Gia Thôn bên kia có Lục thúc trấn giữ, còn có hơn bốn trăm người đội hộ vệ, Tô Thần chắc chắn không lo.

Tiệm đồ cổ bên này là trọng điểm.

Hầu như mỗi tháng, tiệm đồ cổ này đều có thể mang lại cho Tô Gia Thôn gần năm sáu vạn đại dương lợi nhuận ròng.

Hơn nữa đây còn không phải là điều chính yếu.

Quan trọng nhất là tiệm đồ cổ có thể bán ra những món bảo vật mà Tô Thần mang về.

Cũng được xem là một con đường an toàn.

Chương 271

Trước kia Tô Thần vẫn luôn hợp tác với bên Hoắc gia, bảo vật có được từ việc xuống mộ đều bán cho tiệm đồ cổ của Hoắc gia.

Bọn họ dù có chiếu cố Tô Thần đến mấy, chắc chắn cũng sẽ thu một phần phí, không thể làm việc thiện được.

Tô Thần bây giờ có tiệm đồ cổ của nhà mình, hơn nữa đã tạo được danh tiếng, không cần trung gian kiếm chênh lệch giá, lợi nhuận cơ bản đều thuộc về Tô Gia Thôn.

Cho nên bên tiệm đồ cổ này chắc chắn không thể xảy ra chuyện! …… Không lâu sau, người của bảy gia tộc khác cũng đã đến.

Tính cả ba mươi người của Tô gia, tổng cộng có một trăm bảy mươi người.

Tô Thần lập tức ra lệnh, để họ bắt đầu phân tán ra ngoài thành, tìm kiếm tung tích của đám người kia. "Không được hành động một mình, năm người hoặc mười người một tổ, không được cách nhau quá xa." Tô Thần nói, "Một đội bị tấn công, người của các đội khác lập tức đến chi viện!" "Rõ, Tô gia!" Đám người này lần lượt phụ họa.

Sau đó, từng đội người ngựa rời khỏi tiệm đồ cổ, bắt đầu tìm kiếm tung tích của đám người kia ở ngoài thành.

Đám người này hành tung đáng ngờ, hẳn là rất dễ phân biệt.

Chỉ sợ chúng đã chui vào rừng sâu núi thẳm, khó mà tìm ra được.

Phó quan Trương Nhật Sơn cũng đi cùng đám người này ra ngoài thành.

Còn Tô Thần thì trấn giữ ở tiệm đồ cổ.

Thời gian đến khoảng xế chiều, lúc Tô Thần đang uống trà trong phòng riêng thì Dịch Tiêu đẩy cửa bước vào. "Phu quân, bên ngoài có người đến, nói là muốn gặp anh!" Dịch Tiêu mở miệng nói.

Lúc đầu, Dịch Tiêu còn tưởng đối phương đến bán đồ cổ.

Nhưng cô luôn cảm thấy có gì đó không ổn.

Người đó bước vào sau khi gặp cô, liền nói thẳng muốn gặp Tô lão bản một lần.

Dịch Tiêu lập tức hiểu ra thân phận của đối phương.

Hẳn chính là đám người ngoài thành kia.

Cho nên Dịch Tiêu vội vàng đi tìm Tô Thần. "Đưa hắn vào đi!" Tô Thần nói.

Xung quanh tiệm đồ cổ có nhiều người canh gác như vậy, Tô Thần không sợ đối phương giở trò.

Khoảng mấy phút sau, một người đàn ông trung niên khoảng bốn năm mươi tuổi, bước thấp bước cao đi vào phòng.

Thân hình ông ta hơi mập, đi đường như vịt.

Chỉ một đoạn đường ngắn, lên mấy bậc thang, trán đã lấm tấm mồ hôi.

Ông ta lấy ra một chiếc khăn tay, lau mồ hôi trên trán, sau đó nở một nụ cười, "Là Tô lão bản phải không!" "Đúng là danh bất hư truyền!" "Tôi nghe người ta nói ngài rất trẻ, lại rất có khí phách, hôm nay gặp mặt, quả nhiên như vậy!" Ông ta dường như là tự nhiên quen thân, ngồi thẳng xuống chiếc ghế đối diện. "Ta cho ngươi ngồi à?" Tô Thần lạnh lùng nhìn chằm chằm gã béo trung niên trước mặt. "Chuyện này…" Gã béo rõ ràng sững sờ, không hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

Tục ngữ có câu không ai đánh người mặt cười.

Thái độ của ông ta đã thể hiện tốt như vậy, ai ngờ đối phương lại không cho chút thể diện nào.

Nghĩ kỹ lại, thực ra cũng rất bình thường.

Người trẻ tuổi đắc chí đa phần đều ngông cuồng, nếu mà hòa nhã dễ chịu, ngược lại không phù hợp với tuổi của anh ta.

Cho nên người đàn ông trung niên cũng không tức giận, chỉ lặng lẽ đứng sang một bên.

Rõ ràng, Tô Thần không nghĩ nhiều như vậy.

Anh chỉ muốn cho kẻ trước mặt này một đòn phủ đầu.

Dao găm dính máu đã gửi đến tận cửa tiệm đồ cổ rồi, Tô Thần sao có thể hòa nhã nói chuyện với hắn được. "Nói đi!

Bọn ngươi có tổng cộng bao nhiêu người?" Tô Thần hỏi. "Không dưới trăm người!" Người đàn ông trung niên cười nói.

Ông ta có chút đắc ý, hơn một trăm người này chính là chỗ dựa của ông ta.

Bất kỳ thế lực nào nhìn thấy hơn một trăm người này, trong lòng e là đều sẽ run sợ?

Lực lượng này đã không thua kém một số gia tộc trong thành Trường Sa rồi.

Hơn nữa bọn họ dũng mãnh hiếu chiến, càng thêm hung tàn!

Lúc nguy cấp một trăm người có thể dùng như hai trăm người! "Chỉ có từng đó người mà dám ngông cuồng ở mảnh đất một mẫu ba phân này của Trường Sa?" Tô Thần cười lạnh nói, "Các ngươi nên tỉnh táo lại đi, nếu không phải vì các ngươi ít người trốn giỏi, e là sớm đã thân thủ hai nơi rồi!" Không phải Tô Thần khoác lác.

Đám người này tưởng rằng bọn họ dũng mãnh hiếu chiến, người khác sẽ nhường nhịn họ.

Nào biết, gia tộc có thể cắm rễ ở Trường Sa, tổ tiên nhà nào mà chưa từng dũng mãnh hiếu chiến?

Gien này sớm đã dung nhập vào cơ thể họ rồi.

Thật sự đấu lại, đám người này e là còn không phải đối thủ.

Chỉ là bọn họ chạy nhanh mà thôi!

Nếu không chỉ một Giải gia thôi cũng đủ để xử lý bọn họ rồi. "Ha ha ha, Tô lão bản cũng không cần phóng đại sự thật." Người đàn ông trung niên cười nói, "Tôi lần này đến, chính là để thương lượng với mọi người." "Chúng tôi cũng muốn vào thành Trường Sa!

Nghe nói trong thành Trường Sa có thuyết Cửu Môn Đề Đốc, chín nhà vững vàng khống chế mọi thứ ở Trường Sa!" "Sau khi chúng tôi vào Trường Sa, có thể xuất hiện môn thứ mười!

Sau này mười môn chúng ta cùng nhau quản lý cả thành Trường Sa, chẳng phải là tuyệt vời sao?" Theo sau lời ông ta, Tô Thần đang định mở miệng thì người đàn ông trung niên nói tiếp: "Tô tiên sinh đừng nóng giận!" "Tôi đã dám nói lời này, chắc chắn có lý do để nói!

Dao găm dính máu tối qua Tô tiên sinh hẳn là biết rồi!" "Đám người chúng tôi cũng chia làm hai phe, một phe muốn trực tiếp đấu, phân định thắng thua.

Phe còn lại muốn dùng phương thức hòa bình hơn, giành được sự tín nhiệm của mọi người, như vậy bớt đi tranh đấu cũng bớt đi xung đột đổ máu!" "Mọi người vui vẻ để chúng tôi vào thành Trường Sa, trở thành nhà thứ mười chẳng phải tuyệt vời sao?

Đây là cục diện đôi bên cùng có lợi!" Người đàn ông trung niên nhìn Tô Thần, muốn Tô Thần cho một câu trả lời.

Hoặc là đàm phán, hoặc là so tài, xem ai lợi hại hơn. "Ngươi quá coi trọng các ngươi rồi, cũng quá coi thường Cửu Môn chúng ta rồi." Tô Thần cười nói, "Chẳng qua là một đám lính tôm tép riu, còn thật sự tưởng mình có bản lĩnh lớn lắm sao?" "Chuyện này không có gì để bàn, ngươi cũng không cần đi nữa, cứ ở lại thành Trường Sa đi!" Theo sau lời của Tô Thần, Tứ thúc lập tức dẫn người vào, trói gô hắn lại.

Sau khi đưa hắn vào một căn phòng riêng, Tứ thúc nhét một chiếc khăn vào miệng hắn, sau đó treo hắn lên đánh.

Khoảng nửa giờ sau, Tứ thúc mới thả hắn xuống, sợ đánh chết hắn mất. "Các ngươi đừng hòng lấy được bất kỳ thông tin gì từ ta!" Người đàn ông trung niên phẫn hận nói, "Ta lần này ra ngoài, đã không định quay về!" "Các ngươi dù có thả ta đi, cho người theo sau, ta cũng sẽ không để các ngươi được như ý!" Hắn cảm thấy sự ép buộc, đánh đập của đám người trước mặt, đều là muốn moi thông tin từ hắn. "Nghĩ nhiều rồi!

Tô tộc trưởng dặn rồi, dù ngươi có nói ra thông tin, cũng không thể đảm bảo là thật, cho nên đơn thuần chỉ là muốn chúng ta đánh ngươi một trận thôi!" Tứ thúc cười nói, "Ngươi còn thật sự coi mình là củ hành à?" "Coi như ngươi không nói, chẳng lẽ chúng ta không tìm được tung tích của người của các ngươi sao?" Sao lại không giống như tình huống dự tính?

Chương 272

Người đàn ông trung niên có chút sững sờ, ông ta còn tưởng mình bị khống chế, Tô Thần sẽ tìm cách moi được nhiều manh mối từ miệng mình.

Không ngờ Tô Thần lại không thèm đếm xỉa đến mình, chỉ để đám người trước mặt này hành hạ mình. "Không sao, ngươi không cần vội nói, ta ở đây còn nhiều thủ đoạn chưa dùng đâu!" Tứ thúc cười âm hiểm. "Thủ đoạn gì?" Người đàn ông trung niên hỏi. "Ta quen mấy người từ tỉnh Xuyên đến, đám người này thích giao lưu với loại người như ngươi." Tứ thúc vỗ tay, từ ngoài cửa bước vào mấy gã hán tử.

Mấy gã này thân hình tráng kiện, nhưng hành vi cử chỉ lại có một luồng khí tức âm nhu. "Đây là?" Người đàn ông trung niên có chút kinh ngạc, không rõ người của Tô gia định đối phó với hắn thế nào. "Cũng không có gì, mấy huynh đệ này có sở thích Long Dương, họ sẽ 'tiếp đãi' ngươi chu đáo!" Tứ thúc cười vỗ vỗ vai người đàn ông trung niên. "Nói, tôi nói, tôi nguyện ý nói hết." Người đàn ông trung niên lập tức hoảng loạn, "Tôi tên Hoàng Chiêm Sơn, trong đội của chúng tôi có hơn một trăm hai mươi người." "Đội của chúng tôi ở bên Đại Sơn Ao, thực ra lúc mới đến chỉ có mười mấy người, nhưng chúng tôi xuống mấy cái mộ, kiếm được mấy chục khẩu súng, lại chiêu mộ thêm hơn trăm lưu dân." "Lão đại của chúng tôi họ Bạch, tên cụ thể tôi cũng không rõ, chúng tôi đều gọi ông ta là Bạch lão đại…" Người đàn ông trung niên tự xưng là Hoàng Chiêm Sơn hoảng sợ, đem những gì mình biết nói ra hết.

Sau đó, ông ta mong chờ nhìn Tứ thúc, hy vọng Tứ thúc có thể tha cho ông ta một mạng. "Ta có bảo ngươi nói đâu, là tự ngươi muốn nói

đấy chứ." Tứ thúc cười cười, sau đó bước ra khỏi phòng.

Về phần bốn gã hán tử kia thì cười hì hì bước vào.

Một lát sau, trong phòng truyền ra một tràng tiếng kêu la thảm thiết.

Hình như là... rách rồi thì phải?

Tứ thúc cũng không rõ, ông ta đi một mạch đến phòng của Tô Thần, báo cáo thông tin vừa có được: "Tiểu Thần, đối phương có khoảng hơn một trăm người!" "Khoảng bốn năm mươi khẩu súng." "Kẻ cầm đầu tên Bạch lão đại, sau khi chúng xuống mộ, liền đem bảo vật trộm được bán đi đổi lấy đại dương, sau đó lại dùng đại dương mua súng." "Cho nên trong thời gian ngắn đã nhanh chóng lớn mạnh!

Cứ theo đà phát triển này của hắn, e là không bao lâu nữa sẽ lên đến mấy trăm thậm chí cả ngàn người!" Có được kênh kiếm tiền, liền nhanh chóng chuyển hóa thành thực lực của mình.

Tuy nói những người chiêu mộ được đều là lính tôm tép riu, nhưng sức uy hiếp của mấy trăm, cả ngàn khẩu súng vẫn rất lớn.

Bây giờ không xử lý đối phương, cho đối phương thêm một năm thời gian phát triển, e là thật sự sẽ trở thành cái gai trong mắt. "Xem ra Bạch lão đại này cũng rất có đầu óc phát triển!" Tô Thần trầm tư nói, "Nhiều đại dương hơn nữa cũng không bằng súng!

Chỉ cần có súng là có nguồn đại dương vô tận!" Không khỏi, Tô Thần nhớ đến một câu nói — Hàng xóm tích lương thực, ta tích súng, hàng xóm chính là kho lương của ta.

Trong thời đại hỗn loạn này, cũng có thể hiểu như vậy.

Thế đạo bất ổn, những nhà hào môn đại hộ đều có đội hộ vệ của riêng mình, bình thường dùng để trông nhà giữ cửa.

Trong nhà những đại hộ này e là đều có mấy khẩu thậm chí mấy chục khẩu súng, chính là để đề phòng các lưu dân đói quá, chạy vào nhà họ cướp lương thực.

Nhưng mô hình phát triển như của bọn họ tuy trong ngắn hạn có thể nhanh chóng lớn mạnh, nhưng về lâu dài lại có hậu họa vô cùng.

Đám lưu dân kia dù có súng trong tay, cũng không có sức chiến đấu lớn.

Hơn nữa đám lưu dân này chỉ vì một miếng cơm no, mới theo sau hắn.

Một khi xảy ra vấn đề, e là sẽ có người bắt đầu phản kháng địa vị thống trị của hắn.

Bên Tô Gia Thôn, Tô Thần vẫn luôn vững bước chắc chân.

Nếu không, Tô Thần bây giờ có thể dễ dàng kéo lên một đội ngũ mấy vạn người.

Năm tháng này, thực lực quá mạnh thực ra không phải là chuyện tốt.

Kênh thông tin của Trương Đại Phật Gia rộng như vậy, chắc chắn sớm đã biết những điều này.

Sở dĩ buông tay để Tô Thần xử lý, e là ông ta không muốn dễ dàng ra tay, muốn thử xem thực lực của tám gia tộc bao gồm cả Tô Thần.

Nếu tám gia tộc xử lý không được đám thổ phỉ kia, Trương Đại Phật Gia nhất định sẽ đích thân ra tay, tiêu diệt đám người đó ở ngoài thành. "Tứ thúc, chú đi triệu tập những người khác, bảo họ tập hợp ở chỗ cách ngoài thành ba mươi dặm, chúng ta thẳng tiến đến Đại Sơn Ao." Tô Thần ra lệnh. "Được, chú đi thông báo ngay!" Tứ thúc nhanh chóng đi sắp xếp.

Còn Tô Thần thì xách một khẩu súng tiểu liên, chạy ra ngoài thành. …… Bên kia.

Trong phòng, bốn gã tráng hán đã rời đi.

Người đàn ông trung niên tự xưng là Hoàng Chiêm Sơn nằm trên đất, quần áo của ông ta đã bị xé rách tả tơi.

Bên dưới càng đau đớn không thôi.

Ông ta cảm thấy mình đã không còn trong sạch nữa.

Nhục nhã như vậy, còn sống làm gì?

Tô gia quả thực là ma quỷ!

Lại dùng phương thức hành hạ người như thế này.

Vừa rồi tiếng nói kích động của bốn gã hán tử truyền vào tai ông ta, giống như nhìn thấy một thiếu phụ ba mươi tuổi, như hổ như sói nhào tới.

Lúc đó Bạch lão đại cử ông ta đến, thực ra ông ta đã chuẩn bị sẵn tâm lý chịu hành hạ rồi.

Dù có đánh chết ông ta, ông ta cũng không thể tiết lộ thông tin.

Không ngờ bây giờ thông tin đã tiết lộ ra ngoài, mình còn bị đối xử phi nhân.

Hối hận thì đã muộn!

Càng không nên đối phó với Tô gia!

Tô gia thật không phải người lương thiện, những hành vi làm ra còn ác độc hơn cả thổ phỉ! "Có ai không?

Cho một bát nước uống cũng được mà!" Hoàng Chiêm Sơn đau đớn kêu lên.

Chỉ tiếc là bây giờ ông ta hối hận đã muộn, ông ta không còn giá trị

gì nữa.

Đợi Tô Thần tiêu diệt đám người kia, chắc chắn sẽ tiễn ông ta lên đường. …… Ba giờ sau, cách ngoài thành ba mươi dặm.

Tất cả mọi người đều đã tập hợp ở đây, có đến một trăm sáu mươi người.

Phó quan Trương Nhật Sơn đứng ở hàng đầu.

Thấy Tô Thần đến, Trương Nhật Sơn đi tới, "Đám người đó quả thực rất giảo hoạt, chúng tôi đã tìm nhiều nơi, cũng không tìm thấy tung tích của chúng." "Không sao, tôi đã biết rồi!" Tô Thần nói, "Tuy rằng bây giờ chúng có thể đã đổi vị trí mới, nhưng trên đường đi chúng chắc chắn sẽ để lại nhiều manh mối." "Chúng ta cứ theo bản đồ mà đi, dễ dàng sẽ tìm được vị trí của chúng." Điểm này Tô Thần vẫn rất tự tin. "Vẫn là Tô lão bản có thủ đoạn!" Trương Nhật Sơn cười cười, vô thức nói: "Tôi cảm thấy Tô lão bản đã có năng lực như vậy, không bằng đến phục vụ cho Phật Gia thì sao?" "Chuyện khác tôi không dám nói, để Tô lão bản đảm nhiệm chức đoàn trưởng vẫn không thành vấn đề, sau này còn có thể thăng quan tiến chức, trở thành nhân vật lớn có địa vị cao hơn." Một đoàn chính quy có khoảng hai nghìn người.

Đây là hai nghìn tinh binh đã qua huấn luyện, hai nghìn khẩu súng.

Đủ để được gọi là hào cường địa phương!

Nhưng Tô Thần lại không hứng thú với những thứ này.

Trong thời đại đại loạn, đừng nói hai nghìn khẩu súng, dù là hai mươi nghìn thậm chí hai trăm nghìn, e là cũng sẽ thân bất do kỷ.

Chương 273

Vẫn là làm một phú gia ông tự tại, thành thật giữ lấy mảnh đất một mẫu ba phân của mình, kinh doanh tốt ruộng đất sản nghiệp của Tô Gia Thôn.

Nếu là mười mấy năm sau, khi dân tộc suy yếu, ngoại tộc xâm lược, Tô Thần có thể sẽ ra tay, quyên tiền quyên lương quyên súng.

Bởi vì là kháng địch ngoại xâm, nên Tô Thần chắc chắn sẽ không tiếc công sức.

Nhưng hiện tại chẳng qua chỉ là cuộc hỗn chiến của các quân phiệt trong nước, hết thế lực này đến thế lực khác thay nhau lên đài.

Đối với những thế lực quân phiệt hỗn chiến này, Tô Thần không có chút hứng thú nào.

Thấy Tô Thần không mấy để tâm, phó quan Trương Nhật Sơn cũng không nói thêm gì. "Chúng ta đến Đại Sơn Ao trước!" Tô Thần phân phó.

Dưới sự dẫn dắt của hắn, một đoàn người nhanh chóng đi về hướng Đại Sơn Ao.

Đây là một thung lũng bốn bề là núi, địa thế ở giữa hơi trũng.

Trong thung lũng còn xây dựng rất nhiều ngôi nhà đơn sơ.

Những người này có lẽ đã đóng trại ở đây khoảng một tháng.

Lúc này trong Đại Sơn Ao đã không còn mấy người, có thể thấy đối phương đã rút lui khỏi đây một cách có trật tự.

Nhưng dù có trật tự đến đâu, họ cũng đã để lại rất nhiều manh mối.

Tô Thần lướt mắt qua, liền thấy dấu chân người giẫm đạp trên cỏ ven đường.

Nơi đây không có thứ gì giá trị, ngay cả một hạt lương thực cũng không còn. "Lương thực của chúng chắc không đủ dùng quá ba ngày," Tô Thần suy đoán, "Nếu không đã chẳng bảo vệ việc di chuyển lương thực cẩn thận như vậy." "Hơn nữa, nơi chúng di chuyển đến cũng sẽ không xa, số lương thực đó không đủ để chúng di dời một quãng đường dài." "Tất cả mọi người hành trang gọn nhẹ, truy đuổi theo hướng tây." Tô Thần nhanh chóng ra lệnh. ... "Tô tộc trưởng, bắt được một tên rồi!" Đúng lúc này, Trương Nhật Sơn dẫn một người bị trói đi đến trước mặt Tô Thần. "Người này có lẽ do tên Bạch lão đại kia để lại!" Trương Nhật Sơn nói.

Không ngờ Bạch lão đại tâm tư lại cẩn mật, còn có cả chiêu này.

Nếu Tô Thần đoán không lầm, người bị bỏ lại để canh chừng này một khi trong vòng một ngày không liên lạc được với Bạch lão đại, thì tên Bạch lão đại kia chắc chắn sẽ lại di chuyển.

Hắn không tin người ngoài, chỉ tin vào phán đoán của chính mình.

Đầu tiên là người đàn ông trung niên tên Hoàng Chiêm Sơn vào thành Trường Sa định hòa đàm với hắn.

Mặc dù người đàn ông trung niên này đã quyết tâm không tiết lộ thông tin, nhưng Bạch lão đại đã chuẩn bị sẵn sàng, tùy thời di dời.

Bây giờ xem ra, suy đoán của Bạch lão đại không sai.

Hoàng Chiêm Sơn đã tiết lộ rất nhiều manh mối.

Bạch lão đại không yên tâm nên còn để lại một hậu chiêu, chính là tên bị bắt này.

Một khi người này không liên lạc được với hắn, hắn sẽ nhận ra nơi này đã bị lộ.

Chắc chắn sẽ lại bỏ trốn. "Cạy miệng hắn ra, xem tung tích của những người này sau khi rời đi, chúng ta nhanh chóng đuổi theo, xem có thể tìm thêm manh mối không." Tô Thần nói.

Dưới sự thẩm vấn của Trương Nhật Sơn, rất nhanh đã biết được tung tích của những người đó.

Kế hoạch trước đó của chúng là trốn đến một thung lũng khác cách đây ba mươi cây số, định tạm thời ẩn náu ở đó một thời gian.

Sau đó, Tô Thần và mọi người lại lên đường, mất mấy tiếng đồng hồ mới đến được thung lũng đó.

Quả nhiên, Bạch lão đại đã rời đi.

Nơi này lộn xộn không có trật tự, chắc hẳn là đã rời đi rất vội vàng.

Mặc dù tư duy của đối phương rất cẩn mật, nhưng trăm lần cẩn thận cũng có một lần sơ hở.

Lần này hướng đi của chúng, có thể dễ dàng nhận ra. "Theo dấu vết, chúng ta nên truy đuổi về phía nam," Trương Nhật Sơn nói, "Những dấu chân để lại đa phần đều chỉ về phía nam." "Khả năng không lớn, tên Bạch lão đại đó sẽ không ngốc đến mức để chúng ta đuổi theo như vậy," Tô Thần suy nghĩ, "Tôi đoán đại bộ phận đi về phía nam, nhưng Bạch lão đại lại dẫn một nhóm nhỏ cuối cùng trốn về phía bắc." Tầm mắt của Tô Thần nhìn về phía bắc, đó chính là hướng của thành Trường Sa. "Ý ngài là hắn thừa loạn vào thành Trường Sa?" Trương Nhật Sơn hỏi. "Không loại trừ khả năng này!" Tô Thần suy đoán, "Nếu tôi là Bạch lão đại, đội ngũ quá đông, dù có cẩn thận đến đâu, chắc chắn cũng sẽ để lại rất nhiều dấu vết." "Cho nên hắn để những tên lính quèn đó đi về phía nam, gây nhiễu tầm nhìn của chúng ta, còn chính mình thì dẫn theo nòng cốt trong đội cùng đại bộ phận súng đạn trốn về phía bắc, hướng thành Trường Sa." "Dọc

đường giấu kỹ số súng đạn đó, nhóm nhỏ của chúng chia lẻ vào thành Trường Sa, ngụy trang thành dân tị nạn hoặc lưu dân." "Có câu gọi là đăng hạ hắc!

Trong thành Trường Sa nhiều người như vậy, chúng chia nhỏ ra, chúng ta muốn tìm được chúng trong biển người mênh mông không phải là chuyện dễ." "Đợi khi sóng yên biển lặng, chúng có súng còn sợ không chiêu mộ được người sao?" "Chỉ trong nháy mắt là có thể lập lại một đội ngũ." Những tên lính quèn ở phía nam chẳng qua chỉ dùng để gây nhiễu tầm nhìn của Tô Thần và mọi người.

Mục đích thực sự của chúng rất rõ ràng, đó là tiếp tục ẩn náu.

Trương Nhật Sơn gật đầu, "Vậy đi, tôi dẫn một bộ phận người đi về phía nam, đuổi theo đám người kia.

Tô tộc trưởng, ngài dẫn người đi về phía bắc, xem có thể chặn được chúng trước khi chúng vào thành Trường Sa không." "Cố gắng không động thủ trong thành Trường Sa, nếu thật sự gây náo loạn sẽ không dễ khống chế." Phó quan Trương Nhật Sơn cảm thấy đám người kia không thể nào thông minh như vậy.

Nếu thật sự như thế, thì đám người này đi làm thổ phỉ thật là đáng tiếc. ...

Đội ngũ chia thành hai bộ phận.

Tô Thần dẫn theo khoảng năm mươi người, thẳng tiến về hướng bắc, phía thành Trường Sa.

Còn phó quan Trương Nhật Sơn thì dẫn hơn một trăm người đi về phía nam.

Hai đội người ngựa phân công rõ ràng.

Tô Thần dẫn theo cơ bản là thành viên đội hộ vệ của Tô gia, trên đường đi đã tăng tốc độ.

Khoảng một canh giờ sau, liền thấy rất nhiều đội ngũ lưu dân.

Những lưu dân này đa số đều sống tạm bợ hai bên đường.

Có người dựng một túp lều tạm trú, còn có người ngay cả lều cũng lười dựng, dùng mấy mảnh vải rách đơn sơ là có thể làm chỗ ở tạm thời.

Trong khu lưu dân có rất nhiều chó hoang, con nào con nấy đều lộ ra vẻ hung thần ác sát.

Khác với đại đa số lưu dân mặt vàng da bủng, toàn thân bẩn thỉu, những con chó hoang này con nào con nấy đều ăn uống béo tốt.

Không khỏi, Tô Thần nhớ đến một câu nói — đói ăn thịt người.

Những con chó hoang này e là đã không ít lần cắn xé những người chết, dùng làm thức ăn cho chính mình.

Chính vì vậy, chúng mới ăn uống béo tốt như thế.

Lũ chó hoang ánh mắt hung dữ, nhìn chằm chằm vào đoàn người của Tô Thần.

Nếu chỉ có một người đi một mình trên đường, e là chúng thật sự dám tiến lên gầm gừ mấy tiếng.

Nhưng đoàn người của Tô Thần có đến mấy chục người.

Những con chó hoang này chỉ gầm gừ mấy tiếng trầm thấp, rồi bỏ chạy.

Những dân tị nạn dọc đường càng nhìn chằm chằm vào mọi người với ánh mắt như hổ rình mồi. "Ánh mắt của những lưu dân này nhìn khiến người ta có chút rợn người, Thần ca," một tiểu bối đi bên cạnh Tô Thần nói, "Những lưu dân gần thôn Tô gia chúng ta trông ánh mắt hiền lành hơn nhiều." "Cùng sinh gian kế, phú trưởng lương tâm!" Tô Thần chậm rãi nói, "Những người này cũng là do đói quá,

nếu họ có cái ăn, cũng sẽ không như vậy, so ra thì lưu dân gần thôn hạnh phúc hơn nhiều." Những người gần thôn Tô gia theo đúng nghĩa đã không thể gọi là lưu dân nữa, một bộ phận lớn trong số họ hiện đã an cư lạc nghiệp.

Chương 274

Chỉ cần có một người làm công dài hạn trong thôn Tô gia, là đủ nuôi sống một gia đình ba người.

Hơn nữa bây giờ thôn Tô gia còn cung cấp nhà ở cho những người này, tính đến hiện tại đã có sáu bảy trăm hộ dọn vào ở.

Đến cuối năm, một nghìn năm trăm hộ dọn vào ở không có vấn đề gì.

Tính theo mỗi hộ ba người, cũng tức là gần năm nghìn người đã có chỗ ở.

Năm nay thôn Tô gia còn đang rầm rộ tuyển công dài hạn, đến năm sau ít nhất sẽ có gần hai vạn người dọn vào ở trong những ngôi nhà do thôn Tô gia xây dựng.

Đến lúc đó, nơi đó sẽ hoàn toàn hình thành một thị trấn.

Ít nhất có gần năm trăm hộ kinh doanh, tiền thuê mỗi năm e là sẽ có đến mấy vạn đại dương.

Đây đều là lợi nhuận ròng của thôn Tô gia.

Tô Thần kế hoạch trong vòng ba năm, xây dựng một khu định cư cho gần mười vạn người.

Đến lúc đó hộ kinh doanh sẽ càng nhiều, tiền thuê mỗi năm có thể sẽ vượt quá mười mấy vạn đại dương.

Nơi đây sẽ là nơi phồn hoa nhất ngoài thành Trường Sa. ...

Mọi người men theo con đường cùng nhau vào thành.

Đáng tiếc là, suốt quãng đường đều không phát hiện ra tung tích của Bạch lão đại.

Đối phương giỏi che giấu hành tung của mình, e là còn phải tốn một phen công sức.

Nhưng nhóm người của Bạch lão đại đã vứt bỏ rất nhiều vật tư để vào thành Trường Sa, vật tư, đại dương mang theo trên người chắc hẳn không nhiều.

Chắc chắn còn sẽ nghĩ cách dùng đồ cổ đổi lấy đại dương, sau đó mua sắm vật tư sinh tồn cần thiết.

Sau khi trở về tiệm đồ cổ, Tô Thần lập tức phân phó, "Tứ thúc, chú dẫn người theo dõi các tiệm đồ cổ lớn nhỏ trong thành Trường Sa!" "Tôi không tin đối phương có thể cầm cự lâu như vậy!" "Được, Tiểu Thần, tôi lập tức sắp xếp ngay." Tứ thúc gật đầu.

Bên kia, Trương Nhật Sơn dẫn người đuổi kịp đại bộ phận của đám thổ phỉ.

Hơn trăm tên lưu dân này ngay cả một khẩu súng cũng không có, dao thì có mấy thanh.

Sau khi thẩm vấn, Trương Nhật Sơn mới biết, Bạch lão đại để lừa gạt những người này, cố ý bảo họ đi về phía nam, còn nói ba ngày sau sẽ hội hợp ở một thành phố khác.

Họ thì tin lời Bạch lão đại, chỉ đáng tiếc Bạch lão đại chỉ muốn họ đi chịu chết mà thôi.

Dựa theo lời miêu tả của những người này, Trương Nhật Sơn ra lệnh cho người vẽ chân dung của Bạch lão đại và nhị đương gia, tổng cộng năm bức.

Ý tưởng của Trương Nhật Sơn là phát lệnh truy nã trong thành, định dựa vào sức mạnh của những người bình thường trong thành Trường Sa, để tìm kiếm tung tích của Bạch lão đại và đồng bọn.

Sau đó, hắn mang bức vẽ đến chỗ Tô Thần. "Tô tộc trưởng, ý của

tôi là, thiết lập tiền thưởng, kẻ cầm đầu năm trăm khối đại dương, những người khác mỗi người một trăm khối đại dương!" "Huy động người dân thành Trường Sa đi tìm chúng!" "Tôi không tin, thành Trường Sa lớn như vậy, còn có chỗ cho chúng dung thân." Phó quan Trương Nhật Sơn suy nghĩ. "Năm trăm khối đại dương quá ít, tên Bạch lão đại đó năm nghìn đại dương, những người còn lại mỗi người một nghìn đại dương," Tô Thần nói, "Trọng thưởng tất có dũng phu!" "Ngoài ra, chúng ta trước đó đã bắt một người tên Hoàng Chiêm Sơn, cũng dán chân dung của hắn ra, sau đó thả Hoàng Chiêm Sơn đi." Tô Thần phân phó.

Ý tưởng của hắn rất đơn giản, Hoàng Chiêm Sơn đã mình đầy thương tích, thả ra ngoài chắc chắn sẽ bị người trong thành Trường Sa phát hiện.

Sau đó bắt Hoàng Chiêm Sơn lại, đưa đến đây.

Tô Thần muốn thưởng cho người đưa đến một nghìn đại dương.

Như vậy có thể tạo dựng uy tín.

Những người khác thấy có người nhẹ nhàng kiếm được một nghìn đại dương, chắc chắn sẽ càng ra sức hơn. "Viên môn lập mộc?

Tô tộc trưởng, đúng là cao tay!" Trương Nhật Sơn cười lớn.

Lúc mới bắt đầu dán chân dung, dân chúng bình thường trong thành Trường Sa đại đa số sẽ không tham gia.

Dù sao bắt được đều là những kẻ cùng hung cực ác.

Họ cũng sẽ trân trọng mạng sống của mình.

Nhưng một khi có người thật sự nhận được phần thưởng một nghìn đại dương, thì tình hình sẽ lại khác.

Một nghìn khối đại dương này đủ để một người nghịch thiên cải

mệnh!

Có vốn để sống sót trong thời loạn lạc này.

Tô Thần tính toán sơ bộ, muốn bắt được những người đó ít nhất phải tốn hai ba vạn đại dương.

Số tiền này Tô Thần chắc chắn sẽ không một mình bỏ ra.

Mấy nhà khác mỗi nhà chia nhau một ít, hai ba vạn đại dương này rất nhanh sẽ gom đủ. "Vậy thì cứ làm theo lời ngài!" Trương Nhật Sơn cười nói. ...

Trong căn hầm tối tăm ẩm ướt.

Hoàng Chiêm Sơn đã bị hành hạ đến không ra hình người.

Hắn nằm trên đất, ăn bánh nướng đã mốc.

Không lâu sau, cửa hầm được mở ra, Tứ thúc bước vào. "Ngươi có thể ra ngoài rồi!" Tứ thúc nói. "Thật... thật sự tha cho tôi rồi sao?" Hoàng Chiêm Sơn cảm thấy có chút không thể tin nổi. "Mau cút đi!

Chỉ riêng việc các người gửi con dao găm dính máu đến tiệm đồ cổ, không giết ngươi đã là may rồi." Tứ thúc thúc giục.

Hoàng Chiêm Sơn nghi hoặc rời khỏi căn hầm tối tăm ẩm ướt, lê một chân cà thọt đi trên đường lớn.

Hắn đã đói meo râu.

Khó khăn lắm mới thấy ven đường có một quán bán bánh bao.

Hoàng Chiêm Sơn lập tức ngồi vào bàn của quán, "Mười cái bánh bao thịt tươi, nhân phải nhiều một chút!" "Ăn cái con khỉ, ngươi có ăn nổi không?

Mau cút đi, đừng làm phiền ta làm ăn!" Ông chủ quán bánh bao bắt đầu đuổi người.

Nhìn thấy người này ăn mặc rách rưới, ông chủ quán bánh bao liền tức không chịu nổi.

Đây không phải là làm chậm trễ việc làm ăn của mình sao?

Ai lại muốn lúc ăn cơm bên cạnh lại có một tên ăn mày ngồi?

Đúng lúc ông chủ quán bánh bao đuổi người, một vị khách bên cạnh liếc nhìn Hoàng Chiêm Sơn.

Đây...

đây không phải là tội phạm bị truy nã sao?

Chương 275

"Tiền của hắn tôi trả!" Vị khách vội nói, "Cho huynh đệ này mười cái bánh bao thịt tươi, không, cho mười lăm cái!" "Ăn đi, hôm nay ngươi gặp được người tốt rồi." Ông chủ quán bánh bao mang đến mười mấy cái bánh bao, đặt trước mặt Hoàng Chiêm Sơn.

Sau đó Hoàng Chiêm Sơn ăn như hổ đói.

Đợi đến khi ăn no bụng, Hoàng Chiêm Sơn mới hài lòng ngồi trên ghế, xoa xoa bụng.

Cảm giác đau đớn toàn thân cũng giảm đi không ít. "Huynh đệ!" Lúc này, vị khách kia đi tới, "Một mình ở thành Trường Sa à?

Vẫn chưa có chỗ ở phải không?

Hay là tối nay ở chỗ ta?" "Thật không dám giấu, tôi vừa nhìn thấy huynh là cảm thấy như gặp lại cố nhân." "Nghe giọng của huynh, huynh là người Dự tỉnh phải không?

Đồng hương gặp đồng hương à, ra ngoài đều không dễ dàng." Nghe vậy, Hoàng Chiêm Sơn kích động đến mức nước mắt sắp chảy ra. "Đúng vậy, ra ngoài đều không dễ dàng!" Hoàng Chiêm Sơn vỗ vai vị khách, "Đừng thấy tôi lúc này sa cơ, đợi một thời gian nữa, tôi nhất định sẽ đại phú đại quý, đến lúc đó tôi sẽ báo đáp gấp mười gấp trăm lần!" "Ha ha ha, đều là đồng hương, nói những lời này làm gì?

Đi thôi, đến chỗ ở của tôi trước." Vị khách kéo Hoàng Chiêm Sơn đi về phía xa.

Chỉ là Hoàng Chiêm Sơn nhìn hướng này có chút kinh ngạc, sao lại không hiểu nhỉ?

Ước chừng mười mấy phút sau, hai bên đường phố ngày càng

quen thuộc. "Đây...

đây chẳng phải là đường đến tiệm đồ cổ Tô gia sao?" Trong phút chốc, Hoàng Chiêm Sơn chỉ cảm thấy một trận hoảng loạn, một dự cảm không lành dâng lên trong lòng. "Lão hương, chúng ta rốt cuộc là đi đâu vậy?" Giọng Hoàng Chiêm Sơn run rẩy, lắp bắp hỏi. "Ra ngoài đi dạo thôi mà, ra ngoài, chẳng phải là đồng hương giúp đồng hương sao!" Khóe miệng vị khách kia nở một nụ cười đầy ẩn ý, một tay như gọng kìm nắm chặt lấy Hoàng Chiêm Sơn, sợ hắn chạy mất. "Tôi không cần ông giúp nữa, tôi đi ngay bây giờ, được không?" Hoàng Chiêm Sơn vừa nói, vừa ra sức giãy giụa, cố gắng thoát khỏi sự kìm kẹp như gông cùm. "Ai, suy nghĩ này của huynh không đúng rồi!" Vị khách cười, nhưng trong mắt lại lộ ra sự cứng rắn không cho phép từ chối, "Đồng hương giúp đồng hương, tôi vừa mới giúp huynh, bây giờ đến lượt huynh giúp tôi rồi!" Hắn dừng lại một chút, rồi nói: "Sao có thể nói đi là đi được chứ?

Tôi còn mời huynh ăn cơm nữa mà!" Hoàng Chiêm Sơn trong lòng khổ không tả xiết, thầm oán: Ăn cơm cái quỷ gì, chẳng phải chỉ là mấy cái bánh bao thôi sao, đây quả thực là muốn bức mình vào con đường chết mà!

Hoàng Chiêm Sơn dùng hết sức giãy giụa, một lòng muốn thoát khỏi sự khống chế của vị khách, nhưng toàn thân hắn mềm nhũn, rã rời, như bị rút hết gân cốt, không dùng được chút sức lực nào.

Cuối cùng, chỉ có thể mặc cho vị khách này như kéo một bao gạo, lôi xềnh xệch hắn vào tiệm đồ cổ.

Lúc này, trong sảnh lớn của tiệm đồ cổ, Tô Thần đang đứng đó.

Cảnh tượng vị khách lôi Hoàng Chiêm Sơn vừa rồi, đã sớm như nam châm thu hút ánh mắt của không ít người, khiến mọi người xúm lại xem.

Một đám đông dân chúng thành Trường Sa vây kín cửa tiệm đồ cổ, người nào người nấy đều nghển cổ, mặt đầy tò mò, muốn xem náo nhiệt. "Tô lão bản, người tôi đã đưa đến cho ngài rồi!" Vị khách ném mạnh Hoàng Chiêm Sơn vào trong tiệm, sau đó mặt mày tươi cười, nhìn Tô Thần nói. "Dịch Tiêu, anh đi lấy một nghìn khối đại dương đến đây." Tô Thần sắc mặt bình tĩnh, không nhanh không chậm phân phó.

Dịch Tiêu nghe xong, lập tức quay người, đi về phía kho bạc.

Vị khách kia nghe thấy lời này, lập tức cười đến mắt híp lại thành một đường, miệng sắp ngoác đến tận mang tai.

Hôm nay hắn thật sự gặp may lớn, sáng sớm thức dậy, vô tình thấy một tờ lệnh truy nã, lúc đó chỉ thấy tò mò, liền nhìn thêm vài lần.

Không ngờ lúc ăn sáng, tiện mắt liếc qua, lại phát hiện ra nghi phạm trên lệnh truy nã.

Càng không ngờ, vị nghi phạm này lại bị mình bắt được một cách dễ dàng.

Một nghìn khối đại dương này, cứ thế mà tự nhiên rơi vào túi mình! "Yên tâm, tôi, Tô Thần, trước nay nói là làm!" Tô Thần bước lên trước, vỗ vai vị khách, ngữ khí kiên định, cho người ta một cảm giác tin tưởng không thể nghi ngờ.

Không lâu sau, Dịch Tiêu bưng một cái khay vội vã bước tới.

Chỉ thấy trên khay xếp ngay ngắn mười vật hình trụ, mỗi vật đều được bọc vải cẩn thận, rõ ràng, mỗi gói chính là một trăm khối đại dương.

Dịch Tiêu cung kính đưa khay cho vị khách.

Dưới sự chú mục của mọi người, vị khách thuận lợi nhận được một nghìn khối đại dương.

Tô Thần lập tức quay người, ánh mắt quét qua đám đông xung quanh, cao giọng nói: "Chỉ cần mọi người tích cực cung cấp manh mối, tiệm đồ cổ Tô gia chúng tôi tuyệt đối giữ chữ tín, tiền thưởng một phân cũng không thiếu!" Lời của Tô Thần vừa dứt, những người dân xung quanh xem náo nhiệt lập tức như ong vỡ tổ, ai nấy đều kích động không thôi.

Đây là một nghìn khối đại dương đó, nếu có thể bắt được Bạch lão đại, đó chính là năm nghìn khối đại dương!

Trong phút chốc, hiện trường quần chúng phấn khích, mọi người la hét, hò reo, như thủy triều đổ về phía xa.

Ý nghĩ trong lòng họ đơn giản mà trực tiếp, trong thời loạn lạc này, vốn dĩ sống đã khó khăn, nếu có thể bắt được Bạch lão đại và đồng bọn, vậy là có cơ hội nghịch thiên cải mệnh, nói không chừng còn có thể một bước trở thành người trên người ở thành Trường Sa.

Ý nghĩ hấp dẫn này vừa lóe lên trong đầu, tất cả mọi người đều như phát điên, đổ xô ra các con đường lớn nhỏ của thành Trường Sa, một lòng muốn tìm ra tung tích của Bạch lão đại và đồng bọn.

Tin tức này như mọc cánh, nhanh chóng lan truyền khắp thành, không lâu sau, hơn nửa thành Trường Sa đều biết chuyện này.

Trong một thời gian, đầu đường cuối ngõ đâu đâu cũng là đám đông cuồn cuộn. "Trương đại gia, hôm nay sao lại ra đường sớm vậy?" Trước một quán đậu phụ, ông chủ vừa làm xong đậu phụ, đang chuẩn bị bán ra ngoài, vừa ngẩng đầu, đã thấy đại gia nhà bên cạnh bước ra khỏi cửa.

Vị đại gia này ngày thường nổi tiếng lười, thường phải ngủ đến khi mặt trời lên cao mới chịu dậy.

Con trai ông ta làm ăn nhỏ, mỗi tháng kiếm được bốn năm khối

đại dương, nên đại gia ngày thường sống cũng thoải mái, không cần như ông chủ quán đậu phụ, mỗi ngày phải dậy sớm thức khuya xay đậu phụ.

Nhưng hôm nay thật là kỳ lạ, đại gia lười biếng như vậy, lại phá lệ dậy sớm! "Ha, ra ngoài đi dạo thôi." Đại gia cười gượng một câu, rồi chậm rãi tiếp tục đi ra ngoài.

Nhưng lời này của ông ta vừa nói ra, đã bị người xung quanh nghe thấy, trong đám đông lập tức vang lên một trận cười ồ. "Lưu đại gia, muốn ra ngoài kiếm tiền thì nói thẳng đi, còn che che giấu giấu làm gì?" Có người lớn tiếng trêu chọc. "Kiếm tiền?

Kiếm tiền gì vậy?" Ông chủ quán đậu phụ mặt đầy nghi hoặc, không nhịn được xen vào hỏi. "Ông còn chưa biết à?

Tô lão bản của tiệm đồ cổ Tô gia và mấy vị nhân vật lớn của thành Trường Sa cùng nhau phát lệnh truy nã, chỉ cần bắt được người trên lệnh truy nã, là có thể nhận được hàng nghìn khối đại dương tiền thưởng!" Người bên cạnh bảy mồm tám lưỡi giải thích. "Tôi cũng thấy lệnh truy nã đó rồi, nhưng họ thật sự cho nhiều tiền như vậy sao?

Lời của những nhân vật lớn đó, tôi thấy chẳng khác gì rắm, không thể tin được!" Ông chủ quán đậu phụ bĩu môi, mặt đầy khinh thường lắc đầu. "Chuyện này là thật một trăm phần trăm!

Đã có người bắt được một tội phạm truy nã, còn thật sự nhận được một nghìn khối đại dương rồi đấy!

Cháu trai của ông ngoại của con trai của chú tôi lúc đó đang ở hiện trường, tận mắt nhìn thấy." "Thật à?" "Còn giả được sao?" "Đi đi đi, còn bán đậu phụ gì nữa!

Đó là hàng nghìn khối đại dương, bỏ lỡ là không còn nữa đâu!"

"..." Những cảnh tượng tương tự liên tục diễn ra ở các góc khác nhau của thành Trường Sa.

Chiêu này của Tô Thần, trực tiếp huy động hàng chục vạn người của thành Trường Sa, khiến họ lần lượt tham gia vào hành động tìm kiếm Bạch lão đại và đồng bọn.

Bên kia, trong một khách sạn ở một góc không mấy nổi bật của thành Trường Sa, Bạch lão đại và đồng bọn đã ở đây được khoảng hai ngày.

Lúc đó họ chạy trốn quá vội vàng, rất nhiều thứ không kịp mang theo, bây giờ đã dần dần không cầm cự nổi nữa.

Những tin đồn ồn ào bên ngoài, cũng dần dần lọt vào tai họ.

Chương 276

"Ha ha, người của Tô gia để bắt chúng ta, thật sự là chịu chi quá nhỉ!

Tiền thưởng hàng vạn khối đại dương cũng bỏ ra!" Bạch lão đại trên mặt nở một nụ cười lạnh, "Đây rõ ràng là đang ép chúng ta lộ diện mà!" "Lão đại, theo tôi thấy, hay là chúng ta trốn ra ngoài thành đi?" Một tên thuộc hạ mặt đầy cẩn trọng, nhỏ giọng đề nghị, "Cứ ru rú trong thành Trường Sa này, chúng ta ngay cả cửa cũng không dám ra, sợ bị người ta nhận ra.

Cứ thế này, e là không cần người khác động thủ, chính chúng ta cũng phải chết đói ở đây rồi." Bạch lão đại nghe vậy mày nhíu chặt, rơi vào trầm tư.

Một lát sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu, ngữ khí dứt khoát: "Không được!

Cứ thế mà đi ra ngoài, chẳng phải là cúi đầu nhận thua với người của Tô gia sao?" Hắn dừng lại một chút, ánh mắt quét qua mặt mọi người, sau đó tiếp tục phân phó: "Ngươi, ra ngoài thành một chuyến.

Những món đồ cổ đó chắc trong thời gian ngắn không bán được rồi.

Ngươi ra ngoài thành tìm mấy gia đình giàu có mượn ít đại dương.

Chúng ta phải cầm cự qua được giai đoạn này đã." "Chỉ cần qua được cơn sóng gió này, tôi không tin những người của Lão Cửu Môn còn có thể làm gì được chúng ta!" Lúc này, thế cục của hai bên giống như dây cung căng cứng, rơi vào thế giằng co trong một cuộc đấu trí thầm lặng, đôi bên đều đang âm thầm so kè, xem ai không chịu nổi trước, bại trận trước.

Một khi họ có thể trốn thoát thành công khỏi cuộc truy sát liên hợp của Lão Cửu Môn, sau này trong phạm vi trăm dặm này, nhất định có thể đứng vững, thế lực sẽ lên một tầm cao mới. "Được rồi, vậy tôi đi thử xem." Một tên thuộc hạ bất đắc dĩ thở dài, gật đầu đồng ý.

Hắn thực sự đã chán ngấy cảnh cả ngày ru rú trong khách sạn như một con rùa rụt cổ.

Ngay lúc Bạch lão đại vừa dứt lời, một tràng tiếng gõ cửa dồn dập đột nhiên vang lên từ ngoài cửa. "Cốc cốc cốc!" "Khách quan, ngài có trong phòng không ạ?

Cơm hôm nay, tiểu nhị mang đến sớm cho ngài đây!" Ngoài cửa vang lên giọng nói có phần nịnh nọt của tiểu nhị. "Cứ để ở cửa là được, lát nữa tôi tự ra lấy!" Bạch lão đại không lộ diện, chỉ trầm giọng đáp lại từ trong phòng. "Vâng ạ!" Theo tiếng của tiểu nhị, ngay sau đó là tiếng va chạm nhẹ của khay cơm với mặt đất, có lẽ là khay cơm đã được đặt xuống đất.

Sau đó, tiếng bước chân của tiểu nhị ngày càng xa dần. "Lạ thật, hôm nay sao lại đưa cơm sớm vậy?" Một tên thuộc hạ mặt đầy nghi hoặc, không nhịn được lên tiếng hỏi.

Bạch lão đại nghe vậy, mày nhíu thành chữ "xuyên", phảng phất như đã thấu tỏ mọi chuyện.

Nhóm người của họ, ngày ngày ru rú trong khách sạn không lộ diện, người nào có chút tinh ý, đều có thể đoán ra họ hoặc là đã phạm phải chuyện lớn, hoặc là trong lòng có bí mật không thể cho ai biết.

Lần này đưa cơm sớm, tám phần là một lần thăm dò của ông chủ tiệm. "Nơi này không nên ở lâu, chúng ta phải mau chóng tìm cách thoát thân." Bạch lão đại chậm rãi nói, ngữ khí toát ra sự quả quyết không cho phép nghi ngờ. ...

Trước quầy của khách sạn.

Thấy tiểu nhị chạy đến hớt hải, chưởng quỹ vội vàng đón lấy, sốt sắng hỏi: "Thế nào?

Thấy được mặt mũi của đám người đó chưa?" "Không thấy!" Tiểu nhị vừa nói, vừa không ngừng lắc đầu, "Lúc tôi đi đưa cơm, họ chỉ bảo tôi để cơm ở cửa.

Tôi đặt xuống là vội vàng chạy về ngay." Tiểu nhị lòng còn sợ hãi, giọng nói còn có chút run rẩy.

Hắn nghe nói, những người bị truy nã đó, toàn là những kẻ giết người không chớp mắt.

Việc này quả thực là đẩy hắn vào cửa quỷ mà!

Nếu không phải chưởng quỹ hứa tháng sau tăng lương cho hắn, có đánh chết hắn cũng không dám nhận việc này. "Chưởng quỹ, vậy lương tháng sau của tôi... còn tăng không?" Tiểu nhị mong chờ hỏi. "Tăng cái con khỉ!

Người còn chưa thấy, còn muốn tăng lương?

Ngươi nằm mơ đi!" Chưởng quỹ nghe xong, lập tức nổi trận lôi đình, mở miệng mắng. "Nhưng..." Tiểu nhị còn muốn tranh cãi vài câu. "Nhưng cái gì mà nhưng?

Còn không mau cút đi làm việc!" Chưởng quỹ mắng xối xả, không chút nể nang cắt ngang lời hắn. "Không sao, tiểu huynh đệ, ông ta không tăng lương cho cậu, tôi tăng cho cậu!" Đúng lúc này, một giọng nói đột nhiên vang lên từ trên lầu.

Mọi người ngẩng mắt nhìn lên, chỉ thấy Bạch lão đại chậm rãi bước xuống từ trên lầu.

Cảnh tượng này, khiến chưởng quỹ sợ đến mặt mày tái mét, hai

chân mềm nhũn.

Trước đó, hắn cũng không nhớ rõ lắm bộ dạng của Bạch lão đại và đồng bọn, nên mới sai tiểu nhị đi thăm dò.

Vạn vạn không ngờ, đối phương lại cảnh giác như vậy.

Lần này thì hay rồi, chuyện bại lộ, bị người ta phát hiện, phải làm sao đây?

Chẳng lẽ sẽ giết mình diệt khẩu sao?

Chưởng quỹ sợ đến mức quay người muốn chạy, nhưng hai chân lại như bị đổ chì, không sao nhấc lên nổi nửa bước.

Chỉ có thể trơ mắt nhìn Bạch lão đại từng bước đi đến trước mặt, sau đó "cạch" một tiếng, một khẩu súng bị ném mạnh lên quầy.

Ngay sau đó, Bạch lão đại không nhanh không chậm nói: "Thế nào?

Ngươi xem ta, có giống người trên lệnh truy nã không?" "Giống!

Không đúng... không giống!" Chưởng quỹ sợ đến mặt tái nhợt, đầu lắc như trống bỏi. "Lão Tứ, ngươi thay đồ của tiểu nhị, ở lại trong đại sảnh khách sạn.

Nếu tên chưởng quỹ và tiểu nhị này dám đi báo quan, nói nhảm, trực tiếp xử lý chúng!" Khóe miệng Bạch lão đại nở một nụ cười lạnh, lạnh lùng phân phó.

Lão Tứ ở trong đại sảnh một mặt giám sát ông chủ tiệm, mặt khác còn có thể dò la tin tức. "Được rồi, lão đại!" Lão Tứ nhanh nhẩu đáp một tiếng, nhanh chóng hóa trang thành bộ dạng của tiểu nhị, đứng gác trong đại sảnh.

Khoảng thời gian này, khách sạn này vốn đã không có mấy khách.

Cộng thêm người trong thành Trường Sa đều đổ xô ra ngoài, khắp

các con đường tìm kiếm tung tích của Bạch lão đại và đồng bọn, khách sạn càng vắng như chùa Bà Đanh.

Mãi đến trưa, mới lác đác có vài vị khách đến, chuẩn bị ăn bữa trưa.

Thuộc hạ của Bạch lão đại, Lão Tứ, lúc này đang ngồi trong đại sảnh, giả vờ như không có chuyện gì, thực chất thì vểnh tai lên, lắng nghe kỹ cuộc trò chuyện của những vị khách này. "Các ông nói xem, tên Bạch lão đại đó có phải mọc cánh rồi không?

Sao đến bây giờ vẫn không thấy tăm hơi, chẳng lẽ đã sớm bay ra khỏi thành Trường Sa rồi sao?" "Làm gì có chuyện thần kỳ như vậy?

Tôi thấy chắc chắn vẫn đang trốn ở xó xỉnh nào đó trong thành thôi." "Nhưng chúng ta nhiều người như vậy, sắp lật tung cả thành Trường Sa lên rồi, đào sâu ba thước rồi, mà ngay cả một sợi lông cũng không thấy à!" "Thôi thôi, không nói chuyện này nữa.

Chúng ta tìm thêm một buổi chiều, nếu vẫn không tìm thấy, thì đành chịu vậy." "Đúng, cố thêm một buổi chiều, trưa nay ăn một bữa no đã!

Tiểu nhị, sao còn chưa mang món lên?

Lề mà lề mề!" "..." Các vị khách đợi đến mất kiên nhẫn, lần lượt bắt đầu thúc giục.

Chương 277

Nhất là khi thấy có một "tiểu nhị" lại ngang nhiên ngồi ở đó, như một ông lớn, những vị khách này lập tức nổi giận. "Nói ngươi đấy, ngồi đó làm gì?

Mau mang món lên!

Không thấy khách đang đợi sao?" "Ngươi một tên tiểu nhị, còn muốn làm nữa không?

Dám ra vẻ như vậy!" Các vị khách thấy Lão Tứ giả làm tiểu nhị ngồi trong đại sảnh không nhúc nhích, lập tức chửi ầm lên. "Các vị khách quan, xin bớt giận!

Cậu em tiểu nhị này gần đây bị thương, đi lại không được tiện lắm.

Tôi sẽ đích thân bưng món lên cho các vị ngay, đảm bảo có liền!" Chưởng quỹ vừa thấy tình hình này, vội vàng chạy ra giảng hòa với vẻ mặt tươi cười, sau đó vội vã xoay người, chạy nhanh vào bếp sau lo liệu. "Chưởng quỹ, ông làm thế là không được rồi.

Kinh doanh sao có thể việc gì cũng tự mình làm chứ?

Theo tôi thấy, ông quá nhân từ rồi, đối với mấy kẻ lười biếng này, không dạy dỗ một trận ra trò là không được!" "Đúng vậy, phải xử lý bọn chúng cho ra trò, để chúng nhớ đời!" Mấy vị khách này bận rộn cả buổi sáng, đến cái bóng của Bạch lão đại cũng không thấy đâu, trong bụng đã sớm tức anh ách.

Lúc này, lại thấy gã "tiểu nhị" này còn dám trừng mắt nhìn mình, lửa giận lập tức bốc cao ba trượng, cảm xúc hoàn toàn bùng nổ.

Một gã tiểu nhị quèn, ở thành Trường Sa chẳng qua chỉ là một kẻ

hạ đẳng không đáng nhắc tới, vậy mà dám dùng ánh mắt đó nhìn bọn họ?

Đúng là làm phản rồi! "Nói mày đấy!

Ngồi đó làm ông nội à?

Cha mẹ mày không dạy mày làm tiểu nhị thì phải tuân thủ quy củ gì sao!" "Mau lau bàn cho lão tử, rồi rót thêm một ấm trà nữa!

Nhanh nhẹn lên!" Một vị khách đang bừng bừng lửa giận, xông thẳng đến trước mặt "tiểu nhị", lớn tiếng quát tháo với thái độ hống hách.

Thế nhưng, điều khiến hắn không bao giờ ngờ tới là, gã "tiểu nhị" này lại như không nghe thấy gì, không nhúc nhích, hoàn toàn không để lời hắn vào tai.

Lần này, vị khách hoàn toàn bị chọc giận!

Từ bao giờ một gã tiểu nhị lại dám lên mặt làm ông lớn?

Vị khách này xông lên, một tay túm lấy cổ áo của tiểu nhị.

Nhưng ngay giây tiếp theo, mặt hắn đã ăn trọn một cú đấm.

Ngay sau đó, gã tiểu nhị kia lại chủ động tấn công, đè hắn xuống đất đánh một trận tơi bời.

Tiếng ồn ào trong sảnh lớn tự nhiên đã thu hút sự chú ý của những người trên lầu.

Không lâu sau, Bạch lão đại và đám người của hắn đi xuống.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Bạch lão đại tức thì lửa giận ngút trời.

Hắn cho thuộc hạ đến đây để dò la tin tức, không ngờ lại gây ra xung đột.

Hơn nữa, vì hai người đánh nhau, rất nhanh đã thu hút không ít người vây xem. "Hắn hình như là người trên lệnh truy nã!" "Không sai, tôi cũng phát hiện ra rồi!" "Anh em, cơ hội phát tài đến rồi!" "..." Rất nhanh đã có người nhận ra thân phận của Bạch lão đại và đồng bọn, trong mắt tràn đầy vẻ tham lam. "Đi!" Bạch lão đại lập tức rút súng ra, trấn áp đám đông rồi nhanh chóng chạy trốn về phía cổng thành.

Hành tung của bọn họ đã bị bại lộ, nếu còn ở lại e rằng sẽ khó thoát.

Những người vây xem phía sau lần lượt bám theo Bạch lão đại, họ không dám đến quá gần, chỉ có thể bám theo từ xa. ...

Không lâu sau, tại tiệm đồ cổ, có người đến báo tin, nói rằng tung tích của Bạch lão đại và đồng bọn đã bị phát hiện.

Tô Thần nhìn về phía Trương phó quan, nói: "Đến lượt ông ra tay rồi!" Đối phương không có nhiều người.

Trương phó quan gật đầu, nhanh chóng sắp xếp người đuổi theo.

Khoảng nửa giờ sau, trong thành Trường Sa, tiếng súng vang lên liên hồi.

Bạch lão đại và đồng bọn thấy không thể trốn thoát, liền bắt đầu chống cự ngoan cố.

Tiếng súng lúc đứt lúc nối, kéo dài đến tận chập tối.

Trương phó quan cuối cùng cũng bắt được người, đến phục mệnh. "Tổng cộng sáu người, tiêu diệt bốn, còn lại hai." Trương phó quan nói.

Bạch lão đại chính là một trong số những người bị tiêu diệt.

Thật ra, sức chiến đấu của đám người này khá tốt.

Trương phó quan phải dẫn theo hai ba mươi người mới khó khăn hạ được bọn chúng.

Đương nhiên, tình huống này cũng bình thường, đa số mọi người đều tham sống sợ chết, còn đám này hoàn toàn là một lũ liều mạng.

Chiến đấu với kẻ liều mạng, chắc chắn sẽ không dễ dàng.

Tô Thần gặp hai kẻ may mắn sống sót trong tầng hầm. "Nói đi, ở Dự Địa đang yên ổn, sao đột nhiên lại chạy đến Trường Sa?" Tô Thần hỏi.

Bạch lão đại đã chết, hai người này cũng không còn khí phách, lập tức mở miệng nói: "Bên Dự Địa còn nhiều kẻ liều mạng hơn!" "Thiên tai nhân họa không ngừng, dân chúng sớm đã đói đến đỏ mắt!" "Chúng tôi vốn có chút thế lực ở phía tây Dự Địa, không ngờ lại không thể trụ nổi." Hai người kể sơ qua về lai lịch của họ.

Thành Trường Sa bên này vẫn còn tốt chán, tuy hai năm nay thiên tai nhân họa không ngừng, không ít người phải ly tán, nhưng dựa vào nguồn nước nên ít nhiều vẫn có thu hoạch.

Nhưng người dân ở Dự Địa thì sống rất gian khổ, nơi đó chủ yếu là đồng bằng, mùa đại hạn cây trồng không có hạt nào.

Hơn nữa nơi đó không có địa thế hiểm trở để phòng thủ, quân phiệt hỗn chiến, dân chúng lầm than.

Quá nhiều người mất kế sinh nhai, chỉ có thể đi trộm mộ.

Cùng với việc số người trộm mộ ngày càng nhiều, các băng nhóm trộm mộ đều trở thành kẻ thù không đội trời chung.

Điều này khiến môi trường sinh tồn của họ ở đó ngày càng khắc nghiệt.

Băng nhóm trộm mộ của họ bị mấy băng khác nhắm vào, cuối

cùng không còn cách nào khác, đành phải trốn khỏi Dự Địa, đến thành Trường Sa.

Vốn tưởng rằng ở thành Trường Sa không có hổ thì khỉ có thể xưng bá vương, không ngờ người ở đây còn lợi hại hơn họ.

Lần này đúng là xui xẻo rồi!

Đối mặt với Tô Thần, hai người cúi đầu. "Tuy nói đều là dân trộm mộ, nhưng các người chung quy vẫn là ngoại đạo." Tô Thần chậm rãi nói.

Họ không qua đào tạo bài bản, cũng không có kỹ nghệ gia truyền, chỉ là một đám lính tản mạn.

Nếu thật sự bước chân vào nghề này, sẽ hiểu được sự lợi hại của Lão Cửu Môn.

Bỏ qua Trương gia và Tô gia, bất kỳ gia tộc nào trong thành Trường Sa này đều có lịch sử mấy chục năm thậm chí cả trăm năm, họ đã kinh doanh ở thành Trường Sa vững như bàn thạch.

Người ngoài muốn chen chân vào, khó hơn lên trời.

Chương 278

Trương Đại Phật Gia vì là bố phòng quan của thành Trường Sa, nên mới có thể xen vào.

Còn Tô gia trước đây cũng chỉ phát triển ở ngoại thành Trường Sa.

Tô Thần không hề nghi ngờ, nếu lúc đầu trực tiếp vào trong thành Trường Sa, e rằng cũng sẽ bị một số gia tộc trong Lão Cửu Môn nhắm vào.

Chính vì luôn phát triển ở ngoại thành, lại kết giao với Trương Đại Phật Gia, cộng thêm Tô Thần đối nhân xử thế khôn khéo, quan hệ với hầu hết các đương gia của Lão Cửu Môn đều không tệ, mới ngồi vững được vị trí Nhị Môn trong Lão Cửu Môn.

Đương nhiên, điều này cũng không thể tách rời sự phát triển vượt bậc của Tô gia thôn.

Khiến mấy gia tộc khác không thể không nhượng bộ, không dám đối đầu với Tô gia.

Tô Thần đã phải tốn bao nhiêu tâm tư, nỗ lực bao nhiêu mới có được địa vị như ngày hôm nay.

Bọn họ, một băng nhóm từ nơi khác đến, lại muốn thò tay vào thành Trường Sa chia một chén canh, đúng là nằm mơ giữa ban ngày. "Đánh dấu cho tôi nơi các người giấu đồ, ngoài ra các người còn nắm được manh mối về ngôi mộ cổ nào thì cũng viết ra hết cho tôi." Tô Thần ra lệnh một câu rồi rời khỏi tầng hầm.

Đến sáng ngày hôm sau, Tứ thúc cầm một tấm bản đồ đi ra. "Tiểu Thần, đây là vị trí do hai người kia đánh dấu, nơi này họ giấu mấy chục món đồ cổ, giá trị khoảng năm sáu nghìn đại dương!" "Ở đây

còn có mấy ngôi mộ cổ chưa được khám phá!" "Đúng rồi, họ còn giấu hơn trăm khẩu súng dưới một gốc hòe già, nhưng đều là loại súng hỏa mai cũ kỹ." Những khẩu súng hỏa mai cũ này thực sự không có giá trị lớn, so với trang bị hiện tại của Tô gia thì đúng là một trời một vực.

Tuy nhiên, nếu bán đi cũng có thể đổi được một ít tiền. "Tứ thúc, chú phái người đi tiếp quản số đồ cổ và súng đó, chọn ra một phần, gửi cho bảy gia tộc còn lại và bên Trương Đại Phật Gia." Tô Thần dặn dò, "Về phần mấy ngôi mộ cổ kia, cứ để Tô Hổ và Tiểu Thiên đi xử lý!

Bọn chúng theo anh lâu như vậy, cũng đã thấy không ít chuyện đời, lần này để chúng dẫn theo con cháu trong tộc đi rèn luyện." "Được, tôi đi xử lý ngay!" Tứ thúc gật đầu. ...

Cuối cùng cũng đã tóm gọn được đám người của Bạch lão đại, Tô Thần cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều.

Bây giờ chuyện ở đây đã kết thúc, hắn cũng có thể chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Ba ngày sau, Tô Hổ và Tô Thiên thuận lợi trở về.

Trong mấy ngôi mộ đó không có nhiều nguy hiểm, chỉ có một số cơ quan đơn giản, hai người dễ dàng phá giải.

Sau đó, họ lấy được số minh khí trị giá một vạn năm nghìn đại dương, toàn bộ đều được đưa đến tiệm đồ cổ để bán.

Thời gian trôi qua nhanh chóng, thoáng cái đã đến giữa tháng sáu.

Tô Thần chuẩn bị qua loa một chút, định đến Thanh Tỉnh.

Lần này mục tiêu của hắn tự nhiên là Xà Chiểu Quỷ Thành.

Trước khi đi, Tô Thần mở bảng hệ thống ra xem, trong mục tài sản gia tộc, lúc này Tô gia thôn đã sở hữu gần một vạn mẫu ruộng

tộc, cộng thêm hai mươi ba vạn đại dương.

Tô Thần thầm nghĩ, lần này đến Xà Chiểu Quỷ Thành, chắc chắn sẽ có không ít thu hoạch.

Theo lộ trình cũ, cần phải đến Cổ đô trước, sau đó từ Cổ đô đến Cam Tỉnh, rồi từ Cam Tỉnh đến Thanh Tỉnh.

Thực ra còn một con đường tắt, đó là đi thẳng từ Trường Sa đến Xuyên Tỉnh, rồi từ Xuyên Tỉnh đến Thanh Tỉnh.

Tuy nhiên, giữa Xuyên Tỉnh và Thanh Tỉnh có một dãy núi lớn ngăn cách, muốn vượt qua độ khó cực lớn, ít nhất cũng cần hai tháng.

Dãy núi Hoành Đoạn chắn ngang ở đó, muốn vượt qua tuyệt đối không phải chuyện dễ.

Cứ như vậy, hai ngày sau, Tô Thần cùng Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu và những người khác đã đến địa phận Cổ đô.

Lần trước khi rời đi, Tô Thần đã giải quyết tên cầm đầu giới trộm mộ ở Cổ đô.

Lần này trở lại Cổ đô, rõ ràng cảm thấy có chút khác biệt.

Cổ đô mới nổi lên hai thế lực, hai thế lực này đều có địa bàn riêng trong thành.

Tô Thần cũng không quan tâm nhiều đến họ, chỉ cần những thế lực này không can thiệp vào hành trình của mình, họ muốn làm gì cũng mặc.

Chỉ là sự việc không như ý muốn, Tô Thần và mấy người vừa mới ở lại khách sạn, không lâu sau đã có người cung kính đến cửa, đưa lên một tấm thiệp mời.

Người đến tự xưng là người của Lưu tứ gia.

Lưu tứ gia này chính là thủ lĩnh của một thế lực trộm mộ mới nổi

trong thành Cổ đô, sau lưng họ là một đại quân phiệt.

Nói cách khác, vị Lưu tứ gia này chính là đang làm việc cho vị đại quân phiệt kia.

Điều này cũng rất bình thường, những đại quân phiệt này dưới trướng có rất nhiều binh lính phải nuôi, nếu không phát quân lương, tên lính quèn nào sẽ ngốc nghếch đi theo hắn?

Mà thời buổi bây giờ tiêu điều, dân chúng ly tán, muốn dựa vào thuế má để nuôi một đội quân thì khó hơn lên trời.

Lấy Trương đại soái ở Đông Bắc làm ví dụ, nghe đồn mỗi tháng ông ta phải chi ít nhất một trăm năm mươi vạn đại dương để nuôi người dưới trướng.

Mà đó mới chỉ là duy trì sinh hoạt, nếu muốn mua vũ khí quân sự tối tân nhất, số đại dương chi ra sẽ còn nhiều hơn, có thể lên đến một hai chục triệu, thậm chí hai ba chục triệu đại dương. "Thần ca, chúng ta có đi không?" Tô Hổ ghé lại hỏi. "Rồng mạnh không ép rắn địa đầu, mặc dù trước đây chúng ta đã lập uy ở Cổ đô, nhưng chủ nhà đã mời, nên đi vẫn phải đi một chuyến!" Tô Thần nói, "Huống hồ đưa tay không đánh người mặt cười, người ta đã cung kính mời như vậy, nếu chúng ta không đi thì có vẻ quá không biết điều." Đối với việc Lưu tứ gia làm việc cho đại quân phiệt, Tô Thần không hề cảm thấy bất ngờ.

Nghề Mạc Kim Giáo Úy này, chẳng phải sớm nhất là làm việc cho Tào lão bản sao?

Tào lão bản để gây quỹ lương thảo, đã đặc biệt cử một đội quân đi đào mộ, bán đi số lượng lớn bảo vật đào được, sau đó đổi lấy lương thảo.

Trước đây Tô Thần và mọi người gặp Bất Ngôn Kỵ trong Thần Thụ Tần Lĩnh cũng là tình huống tương tự, đều là làm việc cho người

khác.

Trường hợp như Trần Tổng Bả Đầu, trực tiếp chống lưng cho một tiểu quân phiệt dù sao cũng là số ít.

Trong đa số trường hợp, đều là quân phiệt nắm giữ các thế lực lớn nhỏ.

Thế lực đứng sau Lưu tứ gia kia, ngay cả Tô Thần cũng không muốn dễ dàng đắc tội. "Mọi người dưỡng sức, nghỉ ngơi cho tốt ở khách sạn, sáng mai chúng ta lên đường!" Tô Thần dặn dò, "Tiểu Thiên, cậu đi dự tiệc cùng tôi!" "Có cần sắp xếp đường lui gì không?" Chá Cô Tiếu có chút lo lắng.

Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, mà Tô Thần và Tô Thiên chỉ có hai người. "Yên tâm đi, nếu đối phương muốn ra tay, e rằng ngay khi chúng ta vừa vào Cổ đô, họ đã ra tay rồi!" Tô Thần cười nói, "Bọn họ mời tôi lần này, chẳng qua là muốn hợp tác!

Họ sẽ không làm bậy đâu!

Mọi người cứ nghỉ ngơi cho tốt, đặc biệt là anh!" Tô Thần nhìn về phía Chá Cô Tiếu.

Con của Hồng cô nương vừa mới sinh không lâu, là một bé gái.

Vốn dĩ Tô Thần muốn để Chá Cô Tiếu ở nhà chăm sóc Hồng cô nương và con, không ngờ Chá Cô Tiếu lại chủ động đi theo.

Nguyên nhân không gì khác, thời gian dài như vậy anh ta cứ ở thành Trường Sa, có chút không thoải mái.

Ba mươi năm đầu đời này, anh ta cơ bản đều là gió sương mệt mỏi, bốn bể tìm kiếm tung tích của Trần Châu.

Bây giờ muốn ổn định lại, thực sự có chút không quen.

Hai ngày Hồng cô nương sinh con, Chá Cô Tiếu cứ kích động đến

không ngủ được.

Bây giờ đi đường dài, tinh thần đã sớm mệt mỏi rã rời, nên Tô Thần mới bảo anh ta nghỉ ngơi cho tốt. ...

Tối đó, Tô Thần và Tô Thiên hai người đón một chiếc xe kéo vàng, thẳng tiến đến tửu lầu lớn nhất Cổ đô.

Tửu lầu này nghe đồn là của người nước ngoài mở, là nơi chuyên ăn đồ Tây.

Chương 279

Thời buổi này, đồ Tây được coi là tiêu dùng cao cấp, thu hút vô số người tranh nhau bắt chước, cứ như thể chỉ cần đến nhà hàng Tây là có thể biến thành người trên người.

Ngay cả những người phục vụ trong nhà hàng Tây, đi ra ngoài cũng tự cho mình cao hơn người khác một bậc.

Khi đến trước cửa nhà hàng Tây, một thuộc hạ của Lưu tứ gia đã đặc biệt đứng chờ ở cửa, sợ rằng những tên tiểu nhị không có mắt lại va phải Tô Thần. "Có phải Tô lão bản không ạ?" Người đứng ở cửa hỏi, "Tôi là người của Lưu tứ gia, phụng mệnh chờ ngài ở đây!" "Vào đi!" Tô Thần bước vào nhà hàng Tây.

Một lát sau, hắn được đưa đến một phòng riêng.

Bên trong không nhiều người, khoảng bốn năm người, khách đến cơ bản đều là danh gia vọng tộc của Cổ đô.

Ngồi ở ghế chủ vị là một lão giả, trông khoảng năm mươi tuổi, mặc một bộ Đường trang, chống một cây gậy đầu rồng, trông khá uy nghiêm.

Chắc hẳn vị này chính là Lưu tứ gia, Tô Thần thầm nghĩ. "Tô tiên sinh!" Sau khi Tô Thần bước vào phòng riêng, Lưu tứ gia đang ngồi trên ghế lập tức đứng dậy.

Ông ta mặc một bộ Đường trang màu đen, sắc mặt hồng hào, tinh thần sung mãn, đi về phía Tô Thần, nắm chặt tay phải của hắn, "Lần trước Tô tiên sinh đã nổi bật khắp Cổ đô rồi đấy!" Lưu tứ gia cười cười, ý nói là lần trước Tô Thần ra tay ở Cổ đô, đã gây ra sóng gió rất lớn.

Nhưng cũng chính vì sự ra tay của Tô Thần, mới khiến thế lực ở Cổ đô thay đổi, Lưu tứ gia mới có thể nhân cơ hội trỗi dậy.

Nếu không, ông ta muốn ngồi vững vị trí hôm nay, e rằng còn phải tốn rất nhiều thời gian.

Vì vậy, Lưu tứ gia cũng là người được hưởng lợi từ sự việc lần này. "Đúng là có nổi bật một chút, chỉ là làm không công cả, chỗ tốt đều để người khác lấy mất rồi!" Tô Thần cười đáp lại.

Lưu tứ gia có thể nhanh chóng trỗi dậy, không thể thiếu sự trợ giúp của hắn.

Tô Thần muốn xem xem, vị Lưu tứ gia này rốt cuộc đang có âm mưu gì. "Ha ha ha!

Tô tiên sinh nói đùa rồi!" Lưu tứ gia không tiếp lời, mà nhiệt tình mời Tô Thần ngồi xuống, ngay bên cạnh mình.

Thực ra, từ khi giới trộm mộ Cổ đô không có người đứng đầu, ông ta cũng đã thử dò la về thân phận của Tô Thần và những người khác, cũng có chút thu hoạch, biết được Tô Thần có thế lực rất lớn ở Trường Sa.

Hơn nữa, ở Trường Sa còn có bố phòng quan Trương Đại Phật Gia chống lưng.

Lưu tứ gia cảm thấy mình chắc chắn không kém Tô Thần, ông ta cũng có đại quân phiệt ở Cổ đô chống lưng.

Và Cổ đô là địa bàn của ông ta.

Tô Thần và những người khác vừa xuống tàu không lâu, đã có người đến báo cáo hành tung của họ, đủ thấy hệ thống tình báo của ông ta cũng rất hoàn thiện.

Nói rằng Cổ đô được ông ta xây dựng thành một khối vững chắc

thì có hơi quá, nhưng ông ta tự nhận rằng trên mảnh đất này của Cổ đô, ông ta tuyệt đối có thực lực để đối đầu với Tô Thần và những người khác.

Đó chính là sự tự tin của ông ta. "Lần này mời Tô tiên sinh đến đây, thực ra ý của tôi rất đơn giản." Lưu tứ gia mở lời, "Tin rằng Tô tiên sinh cũng đã nghe nói, tuy tôi có Trương đại soái chống lưng, nhưng Cổ đô vẫn còn một thế lực khác." "Thế lực đó có thể ngang hàng với tôi, hơn nữa hành tung của họ bất định, khó tìm ra dấu vết." "Chỉ cần Tô tiên sinh có thể giúp tôi trừ khử đám người này, tôi có thể trả cho Tô tiên sinh ba... năm vạn đại dương!" Lưu tứ gia vốn định nói ba vạn đại dương, nhưng cảm thấy hơi ít, Tô Thần sẽ không ra tay, nên trực tiếp tăng thêm hai vạn đại dương. "Năm vạn đại dương nhiều lắm sao?" Tô Thần hỏi ngược lại. "Chuyện này..." Lưu tứ gia không ngờ nhiều đại dương như vậy cũng không thể lay động được Tô Thần.

Đây là năm vạn đại dương đấy!

Toàn bộ gia sản của ông ta cũng không nhiều như vậy, còn định tìm cách vay mượn từ quân phiệt sau lưng.

Nhưng chỉ cần độc chiếm giới trộm mộ Cổ đô, ông ta có thể liên tục cung cấp đại dương cho Trương đại soái, đồng thời mình cũng có thể kiếm một khoản lớn.

Vì vậy Lưu tứ gia mới đưa ra con số năm vạn đại dương!

Không ngờ Tô Thần lại có vẻ xem thường.

Điều này khiến Lưu tứ gia có chút tức giận, "Tô tiên sinh, hét giá trên trời là không tốt đâu." Năm vạn đại dương này, đủ để trang bị cho hai tiểu đoàn, một nghìn bốn năm trăm người. "Đây cũng coi là hét giá trên trời sao?" Tô Thần hỏi ngược lại.

Trong phút chốc, Lưu tứ gia á khẩu không nói nên lời, nhưng ông ta vẫn không muốn từ bỏ, "Không biết Tô tiên sinh muốn điều kiện gì, có thể cứ việc nói ra, chỉ cần tôi đáp ứng được, tuyệt đối không từ chối." "Tôi muốn mở chi nhánh của tiệm đồ cổ Tô gia ở Cổ đô!" Tô Thần chậm rãi nói.

Việc kinh doanh ở Cổ đô, Tô Thần cũng muốn chia một chén canh.

Kinh doanh đồ cổ có thể nói là siêu lợi nhuận.

Hai ba năm có thể kiếm lại được năm vạn đại dương, sau đó đều là lãi ròng.

Lưu tứ gia trong lòng tự nhiên có chút không muốn.

Nhưng thấy thái độ kiên quyết của Tô Thần, Lưu tứ gia chỉ có thể thở dài, "Được!" "Ha ha ha, Lưu tứ gia, đừng vội đồng ý như vậy!" Tô Thần cười cười.

Muốn mở tiệm đồ cổ ở Cổ đô, độ khó vẫn rất lớn.

Cổ đô không phải là địa bàn của Tô Thần.

Miệng đồng ý ngon lành, đợi đến khi Tô Thần mở chi nhánh tiệm đồ cổ đến đây, ông ta lại bắt đầu giở trò sau lưng, khiến cuối cùng tiệm đồ cổ phải đóng cửa.

Khi đó Tô Thần có thể sẽ chịu thiệt lớn.

Dù sao thế lực của Tô Thần đều ở Trường Sa, tay dài không với tới được. "Vậy ý của Tô tiên sinh là sao?" Lưu tứ gia hỏi lại. "Tôi nhớ Lưu tứ gia có một đứa con trai phải không, hay là để cậu ấy theo tôi đến Trường Sa một chuyến." Tô Thần chậm rãi nói, "Có thể tạm thời học nghề ở Tô gia thôn của chúng tôi!" Tô Thần định lấy con trai của Lưu tứ gia làm con tin.

Như vậy, nếu Lưu tứ gia bất nhân, đừng trách Tô Thần bất nghĩa.

Nghe vậy, Lưu tứ gia do dự, "Tô lão bản, chuyện này hay là chúng ta bàn lại sau!" Ông ta nhất thời cũng chưa nghĩ xong.

Tuổi đã cao, chỉ có một đứa con độc nhất.

Nếu đứa con này đến Trường Sa, Lưu tứ gia e rằng sẽ rất khó gặp lại. "Ha ha ha, Lưu tứ gia, người làm việc lớn thì không nên câu nệ tiểu tiết." Tô Thần cười nói, "Nếu không, tôi thực sự không biết phải làm sao để ràng buộc ông!" Người lật lọng có quá nhiều.

Chuyện này không giải quyết ổn thỏa, cho dù Tô Thần có mở được chi nhánh tiệm đồ cổ ở Cổ đô, hắn cũng sẽ không yên tâm.

Ăn xong bữa cơm này, Tô Thần đi thẳng, chỉ để lại Lưu tứ gia trong phòng riêng suy nghĩ. ...

Tối đó.

Sau khi trở về, Tô Thần dặn dò mọi người, "Sáng mai lên đường!" "Nếu Lưu tứ gia đến tìm, chúng ta tạm hoãn vài ngày." "Nếu không đến tìm, đừng để lỡ thời gian của chúng ta!" Lần này đi Xà Chiểu Quỷ Thành đường xa xôi.

Tuy đã đến Cổ đô, nhưng hành trình vẫn chưa đi được nửa.

Trong mắt Tô Thần, hợp tác với rắn địa đầu ở địa phương, không khác gì làm việc với hổ.

Vì vậy Tô Thần cũng không ôm quá nhiều hy vọng.

Sáng sớm.

Mọi người lần lượt tỉnh giấc.

Ăn qua loa chút gì đó, mọi người liền chuẩn bị sẵn sàng lên đường.

Chương 280

Lần này đến Thanh Tỉnh, vật tư đã chuẩn bị gần đủ, đủ cho mọi người ở đó khoảng một tháng.

Theo kế hoạch của Tô Thần, nếu tốc độ nhanh một chút, khoảng nửa tháng là có thể đi về.

Mang nhiều vật tư như vậy chỉ để đề phòng bất trắc.

Và ngay khi mọi người ra khỏi cổng thành Cổ đô, một đội người ngựa đột nhiên chặn đường Tô Thần và những người khác.

Không lâu sau, Lưu tứ gia lại ra khỏi thành.

Bên cạnh ông ta còn có một cậu nhóc mười lăm mười sáu tuổi.

Cậu nhóc này trông có vẻ bất cần đời. "Tô lão bản!" Lưu tứ gia chắp tay với Tô Thần, "Đây là con trai của tôi!" Lưu tứ gia biết mục đích tiếp theo của Tô Thần, mỗi lần đi qua Cổ đô, phần lớn là đi hạ mộ. "Con trai tôi theo Tô lão bản học nghề, chuyện này tôi tự nhiên là yên tâm!" Lưu tứ gia nói, "Hay là thế này, trước tiên để con trai tôi theo Tô tiên sinh thì sao?" Nói xong, Lưu tứ gia nhìn về phía một tráng hán sau lưng. "Vương Sơn, ngươi dẫn theo hai người đi theo Tô tiên sinh!" Ý đồ của Tứ gia rất đơn giản, trước tiên thử xem trình độ hạ mộ của Tô Thần thế nào, sau đó mới quyết định cũng được.

Ông ta chắc chắn tạm thời không thể rời khỏi Cổ đô, cần phải ở đây trấn giữ gia nghiệp của mình.

Nhưng con trai ông ta gần đây không có việc gì làm, theo bên cạnh Tô Thần cũng có thể học hỏi.

Để bảo vệ an toàn cho con trai, Lưu tứ gia đặc biệt cho thuộc hạ của mình là Vương Sơn dẫn theo hai người đi cùng Tô Thần, cũng có

mục đích giám sát Tô Thần.

Ông ta đúng là đã tính toán rất kỹ. "Chuyến đi này đường xa xôi, tôi đã chuẩn bị cho Tô tiên sinh hai chiếc xe tải!" Lưu tứ gia từ từ nói.

Theo lệnh của ông ta, không lâu sau, hai chiếc xe tải xuất hiện trước mặt Tô Thần.

Hai chiếc xe tải này chẳng phải là hai chiếc mà Tô Thần trước đây đã nhờ Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu bán đi sao?

Không ngờ cuối cùng lại quay về tay Tô Thần. "Ha ha ha, vậy cứ quyết định như vậy đi!" Tô Thần cười cười.

Vốn tưởng đường xa xôi, cần phải đi bộ đường dài.

Có xe tải thì có thể tăng tốc độ lên rất nhiều. ...

Con trai của Lưu tứ gia tên là Lưu Nhị Hổ, vẻ ngoài trông có vẻ kiêu ngạo, chắc hẳn chưa từng làm nghề này, vẫn còn là người mới.

Lần này đến Xà Chiểu Quỷ Thành, nguy hiểm không hề nhỏ.

Lưu tứ gia lại yên tâm để con trai mình đi theo Tô Thần hạ mộ, điều này quả thực nằm ngoài dự liệu của Tô Thần.

Đây là con trai độc nhất của ông ta mà!

Sau khi từ biệt Lưu tứ gia, Tô Thần và mọi người lên đường.

Vẫn đi theo con đường cũ, trước tiên lái xe đến Lan Thị của Cam Tỉnh, sau đó từ Lan Thị rẽ sang, đi đến Thanh Tỉnh.

Từ đây vào Thanh Tỉnh là con đường tiện lợi nhất.

Cùng với độ cao ngày càng tăng, nhiệt độ bắt đầu giảm dần.

Tối đó, mấy người định nghỉ đêm ở một thị trấn nhỏ ven bồn địa Sài Mộc.

Dưới màn đêm đen kịt, thị trấn không có một chút ánh sáng.

Khi chiếc xe tải tiến vào thị trấn, cứ như thể nó đã mang lại ánh sáng đã lâu không thấy cho thị trấn. "Rầm rầm rầm..." Tiếng động cơ xe tải dần tắt.

Mọi người đứng trước cửa một khách sạn, khách sạn ở đây có vẻ đơn sơ.

Trần Tổng Bả Đầu lấy ra một tấm bản đồ.

Tấm bản đồ này được mua ở Lan Thị trước đó, không còn cách nào khác, diện tích của Thanh Tỉnh quá lớn, hơn nữa nhiều nơi hoang vắng không người.

Nếu không có bản đồ thì không thể đi được. "Thị trấn này có khoảng ba bốn trăm dân thường trú." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Ở miền Nam, một ngôi làng còn đông hơn ở đây, nhưng không còn cách nào khác, nơi này đất rộng người thưa." "Một thị trấn có thể có nhiều người như vậy, đã là rất tốt rồi." "Vậy chúng ta hôm nay nghỉ chân ở đây đi!" Tô Thần nói, "Chỉ là cảm thấy có chút kỳ lạ, cả thị trấn có một vẻ quái dị không thể nói thành lời." Tô Thần nhìn quanh, thị trấn này toát ra một luồng tà khí, dường như không có hơi người. "Thần ca, trong khách sạn cũng không có một ai!" Tô Thiên vào khách sạn, vốn định tìm chưởng quỹ hỏi xem có phòng không.

Ai ngờ trong khách sạn không một bóng người. "Vào xem thử!" Tô Thần bước vào khách sạn.

Trên bàn có một lớp bụi mỏng, một tuần trước, nơi này chắc hẳn vẫn có người ở. "Mọi người đi xung quanh xem có dấu vết gì không!" Tô Thần ra lệnh.

Trần Tổng Bả Đầu đến phòng bếp, nơi đây hỗn loạn, thức ăn thừa vương vãi khắp nơi.

Đĩa và bát đặt lung tung.

Có thể cảm nhận rõ ràng, người ở đây rời đi có chút vội vã, ngay cả bếp sau cũng không kịp dọn dẹp.

Chá Cô Tiếu lên phòng khách trên lầu, khách ở đây rời đi cũng có chút vội vã, trên sàn nhà vương vãi rất nhiều quần áo của khách, rõ ràng là chưa chuẩn bị gì đã sơ tán. "Thần ca!" Bỗng nhiên, sân sau vang lên tiếng của Tô Hổ và Tô Thiên.

Hai người họ đã đến chuồng ngựa ở sân sau.

Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu nhanh chóng đến sảnh trước hợp với Tô Thần, sau đó cùng nhau đến sân sau.

Chỉ thấy dưới ánh đèn pin, trong chuồng ngựa ở sân sau có mấy xác ngựa.

Lúc này, xác chết đang bốc mùi hôi thối.

Tô Thần đến gần xác ngựa, rất nhanh đã phát hiện trên người ngựa có hai vết thương.

Vết thương đã bị nhiễm trùng, chuyển sang màu đen, thậm chí đã bắt đầu chảy mủ.

Hai vết thương này giống như bị rắn cắn.

Mấy con ngựa khác cũng trong tình trạng tương tự. "Giống như bị Tống tử cắn!" Tô Thần nói, "Những con ngựa này dường như đã bị hút cạn máu!" "Nơi này lấy đâu ra Tống tử?" Trần Tổng Bả Đầu có chút tò mò.

Nơi này hoang vắng không người, ngay cả khoảng cách đến Xà Chiểu Quỷ Thành mà Tô Thần và mọi người sắp đến, vẫn còn mấy trăm cây số. "Tối nay nghỉ ngơi trước, ban ngày rồi tính!" Tô Thần nhìn mọi người, "Tối nay tăng thêm một người gác đêm, ba người một ca, mỗi người hai tiếng rưỡi!" "Tôi cùng Tô Hổ, Tô Thiên gác ca đầu, sau đó đến Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu và Cổ Trần, rồi cứ

thế tiếp tục!" Lần này tổng cộng có chín người.

Ba người một nhóm, có thể cầm cự đến khoảng sáu giờ sáng mai.

Lúc đó trời đã sáng, cũng sẽ không có nguy hiểm gì lớn.

Sau đó, Tô Thần thúc giục mọi người đi nghỉ ngơi.

Còn Tô Thần, Tô Hổ và Tô Thiên thì ngồi ở hành lang khách sạn canh gác.

Chương 281

Tuy đã vào mùa hè, nhưng độ cao ở Thanh Tỉnh quá cao, buổi tối vẫn có chút se lạnh.

Tô Thần khoác một chiếc áo khoác da bò dày ngồi trên ghế, dưới ánh đèn dầu, đọc cuốn "Táng Kinh" mà hệ thống đã thưởng trước đó. "Thần ca, em cứ cảm thấy ở đây có chút tà ma, mấy trăm người đột nhiên mất tích cùng lúc, hơn nữa thời gian mất tích đều vào khoảng một tuần trước." Tô Thiên ghé lại nói, "Chẳng lẽ nơi này có ma?" "Không loại trừ khả năng này!" Tô Thần nói, "Nhưng bây giờ nói điều này còn quá sớm!" "Cứ yên phận canh gác đi, sắp đến giờ đổi ca rồi." Giờ Tý đã sắp kết thúc, thời gian đã về khuya. "Cộp cộp cộp..." Dưới màn đêm tĩnh lặng, bên ngoài khách sạn dường như vang lên tiếng bước chân nặng nề.

Tô Hổ và Tô Thiên lập tức phản ứng, cầm súng tiểu liên đến bên cạnh Tô Thần, mấy người canh giữ ở đầu cầu thang.

Một lát sau, tiếng bước chân nặng nề đó lại biến mất không dấu vết, dường như chưa từng xuất hiện. "Thần ca, em và Tiểu Hổ đi xem thử!" Tô Thiên nói. "Đi đi, cẩn thận một chút!" Tô Thần dặn dò.

Nơi này có một mình hắn canh giữ là đủ rồi.

Ngay sau đó, Tô Hổ và Tô Thiên hai người cầm súng rời khỏi khách sạn.

Chỉ là điều bất ngờ là, hai người họ đi đã lâu mà không thấy quay lại. "Két!" Cửa phòng bị đẩy ra, Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu và Cổ Trần ba người đi ra.

Đến lượt ba người họ gác đêm! "Tô tộc trưởng, hai anh em Tô Hổ và Tô Thiên đâu?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Chắc là đã xảy ra chuyện, tôi

đi xem thử." Tô Thần nói. "Tôi đi cùng anh!" Trần Ngọc Lâu lấy ra cây Tiểu Thần Phong.

Võ lực của Chá Cô Tiếu cao hơn Trần Tổng Bả Đầu không ít, lại thêm Cổ Trần, hai người họ chắc có thể giữ được nơi này. "Được!" Tô Thần gật đầu.

Hai người cầm đèn pin, cùng nhau đi tới cửa khách sạn.

Ánh sáng đèn pin chiếu xuống đất, không có gì quá bất thường.

Thị trấn không lớn, hai người bèn đi một vòng quanh trấn để tìm kiếm, chỉ là tìm cả một vòng cũng không thấy tung tích của Tô Thiên và Tô Hổ.

Kỳ lạ!

Một nơi bé tí thế này, Tô Thiên và Tô Hổ có thể xảy ra chuyện gì được chứ? "Về khách sạn xem sao!" Tô Thần nhìn về phía khách sạn. "Đi!" Trần Tổng Bả Đầu cũng nhận ra có gì đó không ổn.

Hai người họ nhanh chóng chạy như bay về lầu hai của khách sạn.

Chỉ thấy mặt đất ở đây đầy máu đỏ tươi, trên tường còn có vài vết đao.

Có thể cảm nhận rõ ràng nơi đây vừa mới trải qua một trận hỗn chiến.

Còn Chá Cô Tiếu, Cổ Trần và những người khác đã biến mất không một dấu vết.

Cả cái thị trấn rộng lớn, giờ chỉ còn lại Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu. "Chẳng lẽ có người mai phục từ trước?

Là người của Lưu Tứ gia sao?" Trần Tổng Bả Đầu lẩm bẩm một câu. "Đáng lẽ không phải, chúng ta đi xe tải đến đây, tốc độ rất nhanh." Tô Thần phân tích, "Lưu Tứ gia trừ khi mọc cánh, nếu không

chắc chắn không đuổi kịp chúng ta, càng đừng nói là đến trước chúng ta." "Hơn nữa, con trai hắn vẫn còn trong tay chúng ta!" Tô Thần nhìn quanh bốn phía, dưới ánh đèn pin, hắn còn phát hiện ra vết đạn.

Lúc nãy họ đi tìm kiếm không hề nghe thấy tiếng súng.

Mặt trăng trên bầu trời đã bị mây đen che khuất, bên ngoài tối đen như mực, lúc này ra ngoài tìm kiếm còn khó hơn mò kim đáy bể. "Đợi đến sáng mai rồi tính!" Tô Thần nói.

Bây giờ mà hấp tấp ra ngoài tìm, không chừng còn gặp phải nguy hiểm. … Đêm đó, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu ngủ chung một phòng, chỉ là cả hai đều không ngủ say.

Mãi cho đến sáng sớm hôm sau, khi trời vừa hửng sáng, hai người mới dậy rời khỏi khách sạn.

Trên khoảng đất trống trước khách sạn, có để lại vài dấu chân lộn xộn.

Đồng thời sân sau của khách sạn cũng xuất hiện một số dấu chân.

Ở Thanh tỉnh này đâu đâu cũng là cát sỏi, mặt đất tương đối mềm, dễ để lại dấu vết.

Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu men theo dấu chân, từ mặt trước khách sạn đi về phía trước tìm kiếm.

Hai người đuổi theo mấy trăm mét, dấu chân ngày càng mờ nhạt, tất cả dấu vết dường như đã bị xóa sạch.

Sau khi quay về mà không có kết quả gì, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu lại men theo dấu chân phía sau khách sạn đuổi theo, lần này đuổi một mạch hai dặm đường, dấu chân lại biến mất.

Chỉ là Tô Thần phát hiện trên mặt đất có một tượng Phật Quan Âm bằng ngọc.

Nam đeo Quan Âm, nữ đeo Phật, đây là quy củ lưu truyền từ xưa.

Nếu Tô Thần nhớ không lầm, mặt dây chuyền Quan Âm này hình như chính là của con trai Lưu Tứ gia.

Đứng trên một gò đất, Tô Thần nhìn quanh bốn phía, bãi Gobi mênh mông vô tận, vô số hạt cát nhỏ hội tụ tại đây.

Không còn dấu chân, cũng không cần thiết phải đuổi theo nữa.

Chỉ là cho đến bây giờ, Tô Thần vẫn không biết kẻ tấn công mình rốt cuộc là ai.

Tình huống này là lần đầu tiên xảy ra.

Nhất thời Tô Thần cũng không có cách nào. "Xem ra chỉ có thể đợi đối phương tìm đến chúng ta!" Tô Thần cười khổ nhìn Trần Tổng Bả Đầu, "Nếu không dựa vào hai chúng ta cứ cắm đầu tìm thế này, đến năm con khỉ tháng con ngựa cũng không tìm được!" Không còn dấu chân, cộng thêm phạm vi của Thanh tỉnh cực lớn, đi tiếp nữa cũng chỉ là đi không mục đích. … Cứ như vậy, hai người không cam tâm quay trở lại khách sạn.

May mà vẫn còn lại không ít lương khô, ăn tạm một ít xong, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu nằm trên giường nghỉ ngơi.

Cứ thế, cả một ngày trời trôi qua.

Đêm đen lại một lần nữa bao trùm cả thị trấn!

Bản đồ cho thấy, thị trấn này cách khu dân cư tiếp theo khoảng một trăm sáu mươi cây số.

Cho dù lái xe tải đi qua cũng mất gần một ngày.

Nếu đi bộ, e là phải mất hai đến ba ngày.

Đợi uổng cả một ngày, Trần Tổng Bả Đầu có chút nóng nảy, "Tô tộc trưởng, tôi thật sự không hiểu nổi, rốt cuộc là ai ra tay với chúng

ta?

Hơn nữa thực lực đối phương lại mạnh đến thế, có thể lặng lẽ không một tiếng động bắt Chá Cô Tiếu và những người khác đi!" Người có thể gây khó dễ cho Tô Thần không phải là không có.

Giống như Trương Đại Phật Gia, trong tay nắm giữ hàng vạn thậm chí hàng chục vạn tinh binh.

Chương 282

Tô Thần dù có mạnh đến đâu cũng không phải là đối thủ của họ.

Nhưng những người này đã là nhân vật lớn trong giới thế tục, bình thường sẽ không hứng thú với nghề trộm mộ này.

Hơn nữa khi họ hành động, động tĩnh rất lớn, ít nhất cũng phải có mấy trăm đến cả ngàn người bao vây Tô Thần.

Bỏ qua những quân phiệt lớn trong giới thế tục, trong nghề trộm mộ này, gia tộc nào lợi hại hơn Tô gia bây giờ gần như không có. "Chuyện gì cũng có ngoại lệ!" Tô Thần cẩn thận nhớ lại.

Nếu thật sự phải nói gia tộc có thế lực lớn hơn Tô gia, Trương gia chắc chắn là một.

Uông gia cũng là một.

Bản gia của Trương gia vẫn luôn ẩn mình ở một nơi nào đó vùng Đông Bắc.

Không ai biết rõ thực lực của họ, nhưng dù là Trương Khởi Linh hay phó quan Trương Nhật Sơn, những người có huyết mạch thuần chính của Trương gia này, sức chiến đấu đều vô cùng đáng sợ, tệ nhất cũng có thể ngang tài ngang sức với Chá Cô Tiếu.

Còn Trương gia có bao nhiêu người mạnh như vậy, Tô Thần cũng không rõ.

Còn Uông gia, họ vẫn luôn can thiệp vào giới trộm mộ, chỉ là ẩn mình sau màn.

Thực lực của Uông gia cũng không thể xem thường.

Nhất là trong thời loạn, chính là lúc họ phát triển lớn mạnh.

Lính đánh thuê dưới trướng họ cũng không ít.

Người có sức chiến đấu mạnh mẽ lại càng nhiều.

Nếu ở địa bàn của Tô Thần, tự nhiên không sợ người của Uông gia, nhưng đây là Thanh tỉnh, hơn nữa tối qua Tô Thần không có ở đó.

Chá Cô Tiếu tuy mạnh, nhưng đối mặt với những cao thủ của Uông gia, e rằng cũng lực bất tòng tâm. "Cộp cộp cộp…" Đúng lúc này, bên ngoài vang lên tiếng bước chân. "Két!" Cửa lớn khách sạn ở tầng dưới bị đẩy ra.

Nghe tiếng bước chân hình như không chỉ có một người.

Tô Thần và Trần Ngọc Lâu cầm súng tiểu liên nhanh chóng xuống lầu.

Hiện ra trước mắt là một người đàn ông gầy gò, mặc một chiếc áo dài, đội mũ, không nhìn rõ mặt thật.

Người đàn ông gầy gò này còn đang dìu một người.

Người được dìu này Tô Thần không thể quen thuộc hơn, chính là Chá Cô Tiếu.

Chỉ thấy trên người anh ta có thêm vài vết thương, sắc mặt trắng bệch, tinh thần có chút uể oải. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, tình hình thế nào?

Ai đã đả thương huynh thành ra thế này?" Trần Ngọc Lâu vội vàng đi tới, dìu Chá Cô Tiếu ngồi xuống. "Không rõ lắm, những người đó đều mặc đồ dạ hành, hành động của họ cực kỳ nhanh nhẹn, hơn nữa còn được huấn luyện bài bản, không phải người thường." Chá Cô Tiếu từ từ nói, "Quan trọng nhất là, trong đám người này còn có cả Đại tống tử, nhất thời tôi rất khó chống đỡ!" Chá Cô Tiếu đã dẫn người nhanh chóng rời khỏi khách sạn, chỉ tiếc là những người còn lại vẫn bị bắt, chỉ có một mình anh ta thoát được.

Vì mất máu quá nhiều, Chá Cô Tiếu ngã xuống đất.

Khi tỉnh lại lần nữa, thì gặp được kẻ kỳ quái trước mắt này.

Kẻ kỳ quái này dường như không biết nói chuyện, chỉ bôi thuốc cho anh ta.

Vẫn là Chá Cô Tiếu mở lời yêu cầu, đối phương mới đưa anh ta về lại khách sạn. "Đa tạ vị huynh đệ này!" Trần Tổng Bả Đầu chắp tay với người thần bí này. "Không cần khách sáo!" Đối phương chậm rãi nói.

Ngược lại, Tô Thần chú ý đến người trước mặt, hắn ta không hay cười nói, vẻ mặt lạnh lùng.

Hơn nữa cách ăn mặc này rất giống một người – Trương Khởi Linh.

Tộc trưởng các đời của Trương gia đều là Trương Khởi Linh, còn vị này có phải là Muộn Du Bình hay không thì thật khó nói.

Cái gọi là Khởi Linh, ý chỉ là dời đi linh vị của người đã khuất.

Tộc trưởng các đời của Trương gia sẽ chịu trách nhiệm đưa các tộc nhân Trương gia đã qua đời vào liệm trong Trương gia cổ lâu.

Tộc trưởng đời trước của Trương gia đã chết trong một cuộc nội đấu trong gia tộc, dẫn đến việc bí mật về cánh cửa Thanh Đồng và bí mật Tối thượng mà người Trương gia đời đời bảo vệ bị đứt đoạn, việc giao tiếp giữa các tộc trưởng cũng xảy ra vấn đề.

Cộng thêm chứng mất trí nhớ di truyền, Trương Khởi Linh sẽ mất đi ký ức theo từng giai đoạn.

Muộn Du Bình chính là tộc trưởng cuối cùng của Trương gia.

Vị trước mắt này rốt cuộc là ai, vẫn khó mà phán định.

Nhưng gọi hắn là Trương Khởi Linh cũng là bình thường. "Tôi

cảm nhận được khí tức quen thuộc trên người anh!" Trương Khởi Linh chậm rãi nói.

Hắn cảm nhận được dấu vết của máu Kỳ Lân từ trên người Tô Thần, đây là huyết mạch độc nhất của tộc nhân Trương gia.

Nhưng trên người Tô Thần dường như không chỉ có máu Kỳ Lân, mà còn có những huyết mạch cực kỳ đáng sợ khác. "Tôi không phải tộc nhân của anh, nhưng anh yên tâm, tôi chưa bao giờ làm bất cứ chuyện gì thương thiên hại lý!" Tô Thần nói.

Trương Khởi Linh chỉ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Cảnh này khiến Trần Tổng Bả Đầu có chút mông lung, thấy Trương Khởi Linh lên lầu nghỉ ngơi, Trần Tổng Bả Đầu vội hỏi, "Tô tộc trưởng, người này rốt cuộc là ai vậy?" "Người Trương gia!" Tô Thần nói. "Trương gia?

Trương gia nào?" Trần Tổng Bả Đầu ngẩn người.

Ông ta dường như chưa từng nghe nói về gia tộc thần bí này.

Người Trương gia đời đời đều ẩn giấu thân phận của mình, hơn nữa rất ít khi can thiệp vào chuyện bên ngoài, không biết là chuyện bình thường. "Trương gia ở thành Trường Sa ông hẳn là biết chứ?" Tô Thần hỏi ngược lại. "Ý cậu là Phật Gia?" Trần Tổng Bả Đầu gật đầu, "Dưới trướng Phật Gia có không ít tinh binh cường tướng, cho dù là La Lão Oai thời đỉnh cao e rằng cũng không phải là đối thủ của Phật Gia!" La Lão Oai tuy cũng là quân phiệt, nhưng thuộc hạ của hắn ta đa số là lính tản mạn, sức chiến đấu rất kém.

Còn mấy vạn binh sĩ dưới trướng Trương Đại Phật Gia đều được huấn luyện, sức chiến đấu cao hơn một bậc.

Chỉ là hai bên này có liên quan gì đến nhau sao? "Phật Gia chỉ là đệ tử ngoại môn của Trương gia, huyết mạch trên người không thuần

chính!" Tô Thần lại nói, "Người Trương gia chân chính, vẫn luôn bảo vệ bí mật về trường sinh!" "Trường sinh?" Trần Ngọc Lâu sững sờ, từ này có chút hư vô mờ mịt.

Từ xưa đến nay, vô số người đã nối gót nhau trên con đường tìm kiếm trường sinh.

Điều này cũng tạo nên ngành luyện đan cổ đại cực kỳ phát triển, nhưng những hoàng thân quốc thích đó cho đến lúc chết, cũng chưa từng bước lên con đường trường sinh này.

Không chỉ vậy, tuổi thọ của những hoàng thân quốc thích đó rất ngắn, rất ít người sống được đến tám mươi tuổi.

Ngay cả người sống trên trăm tuổi cũng gần như không có.

Chẳng lẽ người Trương gia chân chính đã nhìn thấu được trường sinh?

Chương 283

Nhất thời, Trần Ngọc Lâu có chút rùng mình.

Nếu người khác nói câu này, Trần Ngọc Lâu cứ coi như đối phương đang đánh rắm, nhưng lời này lại từ miệng Tô Thần nói ra, thì không thể không tin. "Trường sinh thật sự không tồn tại!" Tô Thần lại nói, "Nhưng thông qua một số thủ đoạn đặc biệt có thể khiến người ta kéo dài tuổi thọ, sống đến trăm năm thậm chí mấy trăm năm!" Trên đời này làm gì có sinh vật nào sống cùng trời đất?

Ngay cả Tô Thần cũng không làm được.

Nhưng nhờ tác dụng của hệ thống cũng như nhiều loại vật chất kỳ lạ như máu Phượng Hoàng, máu Kỳ Lân, tuổi thọ của Tô Thần đã gần đến ngàn năm. … Dìu Chá Cô Tiếu lên lầu nghỉ ngơi xong, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu hai người gác đêm.

Dần dần, đêm đã khuya.

Cả thị trấn nổi sương mù lớn, sương mù dày đặc bao trùm cả khách sạn, hơn nữa những lớp sương này lại còn len lỏi vào qua cửa sổ, khe hở, tràn ngập trong hành lang.

Lớp sương mù quỷ dị đó vốn là màu trắng, không biết vì sao lại dần biến thành màu xám.

Đứng ở đầu cầu thang, Tô Thần nắm chặt Hắc kim cổ đao trong tay. "Cộp cộp cộp…" Dưới lầu truyền đến từng trận tiếng bước chân.

Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu nhìn nhau. "Cậu đi đi, tôi gác ở đây!" Trần Tổng Bả Đầu vội nói.

Ông ta rất hiểu suy nghĩ trong lòng Tô Thần.

Nếu không đi xử lý chuyện dưới lầu, lát nữa sẽ càng phiền phức

hơn.

Nhưng Tô Thần lại lo lắng sau khi đi, đối phương sẽ giương đông kích tây.

Vì vậy có Trần Tổng Bả Đầu trợ giúp ở đây, Tô Thần có thể yên tâm. … Cầm Hắc kim cổ đao, Tô Thần đi xuống lầu.

Trong màn đêm tối đen không thấy năm ngón tay, sương mù quỷ dị bao bọc lấy Tô Thần.

Đột nhiên, cổ của Tô Thần cảm thấy một luồng khí lạnh, chỉ thấy một bàn tay của Đại tống tử chộp về phía cổ hắn.

Đại tống tử nhe nanh múa vuốt, xấu xí, động tác có chút cứng nhắc, nhưng sức tấn công của chúng rất cao, lại còn đao thương bất nhập. "Bốp!" Tô Thần chém một đao xuống, chém gãy xương tay của Đại tống tử.

Trong sương mù dày đặc, ngay trước mặt Tô Thần, lại có một con Đại tống tử khác lao tới.

Tô Thần cắn rách đầu lưỡi, phun máu lên Hắc kim cổ đao.

Sau khi thấm máu Phượng Hoàng và máu Kỳ Lân, Hắc kim cổ đao càng thêm sắc bén, hơn nữa có thể khắc chế những con Đại tống tử này. "Soạt!" Tô Thần lại chém một đao, Đại tống tử lập tức đầu lìa khỏi cổ.

Sau đó, Tô Thần xông vào trong sương mù dày đặc.

Ở đây lại có mấy chục con Đại tống tử, chúng vây chặt lấy Tô Thần, không ngừng ra tay với hắn.

Mà sức chiến đấu của Tô Thần cực mạnh, Hắc kim cổ đao vung lên vun vút.

Lũ Đại tống tử này trong thời gian ngắn căn bản không thể đến

gần hắn.

Ai ngờ giây tiếp theo, sau lưng Tô Thần lông tơ dựng đứng, một cảm giác nguy hiểm cực lớn bao trùm toàn thân hắn.

Có nguy hiểm!

Tô Thần nhanh chóng quay người, Hắc kim cổ đao trong tay chắn trước người.

Liền thấy một viên đạn bay nhanh tới, bắn trúng thân Hắc kim cổ đao.

Lực đạo cực lớn khiến Tô Thần lùi lại mấy bước.

Đây tuyệt đối không phải đạn thường, mà là súng bắn tỉa cỡ nòng lớn!

Nếu Tô Thần không dùng Hắc kim cổ đao cản lại, phát súng vừa rồi tuy không lấy được mạng của Tô Thần, nhưng có thể khiến sức chiến đấu của hắn giảm đi đáng kể.

Xem ra đúng là người Uông gia ra tay rồi!

Tô Thần còn chưa đi tìm chúng, không ngờ chúng lại tìm đến hắn trước.

Ngay lúc Tô Thần đang chiến đấu, một bóng người từ lầu hai của khách sạn nhảy xuống.

Người đó chính là Trương Khởi Linh!

Sức chiến đấu của hắn cũng cực kỳ đáng sợ, trong nháy mắt đã đá bay mấy con Đại tống tử lại gần. "Anh cản chúng lại, tôi đi tìm kẻ bắn lén!" Tô Thần vòng qua đám Đại tống tử, xông về phía nơi vừa nổ súng.

Đó là nóc một ngôi nhà dân, đợi đến khi Tô Thần leo lên, đối phương đã sớm rút lui, chỉ còn lại một vỏ đạn trên mặt đất.

Hắn ta chắc chắn chạy chưa xa!

Tô Thần lập tức nhảy xuống nóc nhà đuổi theo.

Bắn lén tấn công Tô Thần, còn muốn ung dung rút lui, đúng là nằm mơ!

Dưới màn đêm.

Tốc độ của Tô Thần cực nhanh, chưa đầy một phút đã tìm thấy một bóng người.

Bóng người này đã đổi vị trí, định tiếp tục bắn tỉa Tô Thần. "Bốp!" Người đó không ngờ tốc độ của Tô Thần lại nhanh đến vậy.

Giây tiếp theo, Tô Thần đấm một quyền vào mặt hắn ta, sức mạnh cực lớn khiến hắn bay ngược ra sau, ngã mạnh xuống đất.

Tô Thần một tay xách hắn lên, bóp cổ hắn, "Người của Uông gia?" Người mặc đồ đen không trả lời.

Tô Thần trực tiếp bẻ gãy cổ hắn, cũng lười ép hỏi thêm.

Những tử sĩ mà Uông gia bồi dưỡng, muốn ép họ khai ra là rất khó.

Xách thi thể của hắn, Tô Thần đi xuống lầu, giúp Trương Khởi Linh giải quyết đám Đại tống tử. "Tô tộc trưởng, sao rồi?" Trần Ngọc Lâu đi xuống lầu, hỏi. "Chắc là tám chín phần mười rồi, rất hợp với phong cách làm việc của người Uông gia!" Tô Thần nói. "Người Uông gia?" Trương Khởi Linh lẩm bẩm một câu.

Hắn không biết cũng là chuyện bình thường, ngay cả Lão Cửu Môn sau này cũng bị Uông gia không ngừng xâm nhập.

Chỉ tiếc là Uông gia đã tính thiếu biến số là Tô Thần.

Bây giờ xem ra, đối tượng mà đối phương nhắm đến e rằng không phải Tô Thần mà là Trương gia.

Họ không biết từ đâu có được tin tức Trương Khởi Linh sẽ đi qua đây, nên đã mai phục từ trước.

Chỉ là Tô Thần dẫn theo một nhóm người vô tình đi vào vòng mai phục.

Chương 284

Nếu chỉ có một mình Trương Khởi Linh ở đây, e rằng đã sớm bị bắt rồi!

Trở lại phòng, Tô Thần nhìn Trương Khởi Linh, "Anh đến đây làm gì?" "Không biết!" Trương Khởi Linh lắc đầu, rồi lại như nhớ ra điều gì đó, từ trong lòng lấy ra một bức họa.

Bức họa này vẽ chính là dáng vẻ của hắn. "Cách Nhĩ Mộc!" Miệng Trương Khởi Linh thốt ra ba chữ này. "Huynh đệ, có thể nói chi tiết hơn được không, cậu cứ nhả từng chữ từng chữ một thế này, ai mà chịu nổi?" Trần Tổng Bả Đầu nhắc nhở.

Tốc độ nói chuyện này có thể làm ông ta tức chết! "Tổng Bả Đầu, tính cách của cậu ta là vậy đó!" Tô Thần cười vỗ vai Trần Ngọc Lâu, "Ông đừng vội, tôi đã hiểu đại khái sự việc rồi!" Có người dùng bức họa này để dụ Tiểu ca đến Thanh tỉnh.

Kẻ ra tay đã nghiên cứu Trương gia rất kỹ, biết tộc trưởng các đời của Trương gia thường xuyên mất trí nhớ.

Lợi dụng lúc Tiểu ca mất trí nhớ, dẫn dụ cậu ta đến Thanh tỉnh.

Sau đó chúng định bắt Tiểu ca ở Thanh tỉnh, để phá giải bí mật sâu nhất của Trương gia. "Xem ra Uông gia không coi Tô gia chúng ta ra gì cả, ngay cả người của Tô gia cũng dám động!" Tô Thần cười lạnh nói. "Tô tộc trưởng, vậy tiếp theo phải làm sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Bọn họ có không ít người bị người của Uông gia bắt đi. "Yên tâm đi, chúng sẽ nhanh chóng quay lại thôi!" Tô Thần tự tin nói.

Trương Khởi Linh đã xuất hiện, họ chắc chắn sẽ tấn công lần nữa, tìm cách bắt Tiểu ca.

Việc Tô Thần cần làm là ôm cây đợi thỏ, chờ đợi cuộc tập kích của đối phương. "Chá Cô Tiếu bị thương rồi, hành động bất tiện, hai chúng ta cầm súng gác ở hai bên!" Tô Thần nhìn Trương Khởi Linh. "Tôi không quen dùng súng!" Trương Khởi Linh nói. "Vậy anh cứ tự nhiên!" Tô Thần cầm súng tiểu liên đến đầu cầu thang.

Nơi này lúc đó là nguy hiểm nhất, người của Uông gia rất có thể sẽ xông vào từ đây.

Đồng thời cũng phải đề phòng chúng trèo vào từ bên ngoài, rồi phá cửa sổ vào. … Sương mù đen kịt dần tan đi, Tô Thần nghiêm trận chờ đợi.

Bên ngoài không ngừng truyền ra những âm thanh kỳ lạ, tựa như tiếng sói hoang hú.

Đám người Uông gia này giống như chuột vậy, thật sự quá phiền phức.

Đột nhiên, dưới lầu truyền đến từng trận tiếng sột soạt.

Động tĩnh rất nhỏ, nếu không quan sát kỹ rất dễ lơ là.

Khi một bóng người xuất hiện trong tầm mắt của Tô Thần, hắn lập tức nổ súng. "Đoàng đoàng đoàng…" Đạn dày đặc từ súng tiểu liên bắn ra.

Không lâu sau, tiếng súng bên phía Trần Ngọc Lâu cũng vang lên.

Xem ra những người đó quả thực định vào từ bên ngoài, may mà Tô Thần đã có phòng bị từ trước.

Trương Khởi Linh thì trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ vỡ, xông xuống lầu. "Ông ở lại đây, tôi xuống xem sao!" Tô Thần theo xuống lầu.

Ở đây có khoảng hơn hai mươi người, mỗi người đều là tử sĩ của

Uông gia, đã qua huấn luyện nghiêm ngặt.

Sức chiến đấu của họ chỉ kém Tô Hổ vài phần.

Tô Thần rút Hắc kim cổ đao ra, hắn có sức mạnh gấp hơn hai mươi lần người thường, những người này căn bản không thể đến gần.

Theo từng nhát đao của Tô Thần, một lát sau những tử sĩ này lần lượt ngã xuống.

Tô Thần không để lại người sống, mà giết sạch tất cả.

Sáng sớm hôm sau.

Những tử sĩ tối qua đã để lại rất nhiều dấu vết, Tô Thần men theo dấu vết cuối cùng đến một hang núi.

Con trai của Lưu Tứ gia cùng Tô Hổ, Tô Thiên đều bị giam ở đây.

Thấy Tô Thần đến, mấy người mừng như điên. "Nếu đối mặt trực diện, tôi không sợ đám người này!" Tô Hổ tức giận nói, "Không ngờ đám người này lại chơi trò lén lút!" "Đúng vậy, Thần ca, chúng em vừa ra khỏi khách sạn không lâu thì bị đánh ngất, căn bản không biết là ai ra tay!" Tô Thiên phụ họa.

Mấy người khác cũng gặp phải tình huống tương tự, còn chưa đụng mặt kẻ địch đã bị đánh ngất. "Sau này đều chú ý một chút, núi cao còn có núi cao hơn, đừng thấy mình lợi hại mà quên hết tất cả!" "Sư tử vồ thỏ cũng dùng toàn lực, huống chi là chúng ta!" Tô Thần lần lượt cởi trói cho họ. "Đúng rồi, Thần ca, bên trong còn giam một người nữa!" Tô Hổ chỉ vào một động đá bên trong nói. "Còn là một cô gái nữa, tôi thấy Hổ tử liếc người ta không ít đâu!" Tô Thiên ở bên cạnh châm chọc. "Nói như mày không nhìn vậy!" Tô Hổ lườm Tô Thiên một cái.

Cô gái đó dung mạo cực phẩm, trên người có một vẻ anh tư hiên

ngang khó tả.

Chỉ nhìn một cái, Tô Hổ suýt chút nữa đã sa vào. "Tôi vào xem!" Tô Thần đi vào không gian bên trong động đá, chỉ thấy một cô gái bị trói ở đây.

Cô gái này trông có vẻ yếu đuối, nhưng giữa hai hàng lông mày lại có một vẻ anh khí. "Cô nương, tôi đến cứu cô đây!" Tô Hổ vội vàng cởi trói cho đối phương. "Cô nương quý danh là gì vậy?" Tô Thiên cười hỏi thăm thân phận của đối phương. "Cứ gọi tôi là A Lăng là được!" Cô gái cười cười.

Sau khi được cởi trói, cô ta hoạt động cổ tay.

Ngay sau đó, người tự xưng là A Lăng nhìn Tô Hổ, "Các anh tiếp theo đi đâu vậy?

Có thể cho tôi đi nhờ một đoạn được không?" "Tôi đã lạc với đồng bạn, họ chắc đã bị giết rồi!" "Bây giờ tôi không nơi nương tựa, muốn đi ra khỏi đây khó hơn lên trời!" "Cái này…" Tô Hổ không dám đồng ý, mà nhìn về phía Tô Thần.

Dù sao A Lăng rốt cuộc là thân phận gì cũng không ai biết.

Tùy tiện thu nạp vào đội ngũ dễ xảy ra phiền phức. "Cứ đi cùng chúng ta đi!" Tô Thần đồng ý. "Liệu có ổn không?" Trần Ngọc Lâu lo lắng nói. "Không có gì không ổn cả, đến lúc đó để cô ta ngồi cạnh Tô Hổ là được!" Tô Thần đại khái đoán được thân phận của đối phương, chắc là người của Uông gia.

Đối phương định diễn khổ nhục kế với nhóm Tô Thần!

Họ định để người phụ nữ này trà trộn vào nội bộ, cùng hành động với Tô Thần, Trương Khởi Linh.

Chương 285

Tô Thần trong lòng tuy đã rõ ý đồ của họ, nhưng không vạch trần, ngược lại định tương kế tựu kế, một lần nhổ cỏ tận gốc Uông gia.

Tô Hổ nghe vậy, khẽ gật đầu, hiểu ý nắm chặt vũ khí trong tay.

Hắn cũng không ngốc, hiểu được ý tứ ngoài lời của Tô Thần.

Đối với những người lạ này, phải cảnh giác một chút.

Người đã cứu được toàn bộ, tiếp theo cần phải đến Cách Nhĩ Mộc.

Tô Thần đưa mắt nhìn Trương Khởi Linh, nói: "Bức họa đó, cho tôi xem lại." Trương Khởi Linh lặng lẽ đưa bức họa.

Nhân vật trong tranh chính là Tiểu ca, bối cảnh là một căn phòng bừa bộn, trong tông màu tối tăm, mỗi nếp gấp và bóng tối đều như ẩn chứa vô số bí mật.

Phía dưới căn phòng có ghi một dòng chữ — Nghĩa trang Cách Nhĩ Mộc, nét chữ phảng phất như được viết bằng máu tươi, toát ra một vẻ quỷ dị khó tả.

Xem ra, tiếp theo phải đến nghĩa trang này thăm dò hư thực rồi. … Cả nhóm ngồi trên xe tải, men theo bãi Gobi mênh mông hướng về Cách Nhĩ Mộc.

Vùng Gobi này rộng lớn vô tận, dấu chân người hiếm hoi, gió cuồng phong gào thét cuốn qua, phảng phất như có vô số oan hồn đang ai oán.

Trời càng lúc càng âm u, mây đen trĩu nặng.

Cuối cùng, vào sáng sớm ngày thứ hai, họ đã đến nơi.

Cách Nhĩ Mộc được coi là một thành phố tương đối quy mô ở Thanh tỉnh, còn nghĩa trang thì nằm ở ngoại ô, là nơi để xác chết.

Xe tải dừng trước cổng nghĩa trang, cánh cửa cũ nát đó kêu kẽo kẹt trong gió.

Tô Thần dẫn mọi người bước vào, một luồng khí mục nát xộc vào mặt, khiến người ta buồn nôn.

Chỉ thấy nghĩa trang này dường như đã bị bỏ hoang từ lâu, bụi dày đến mức có thể ngập cả đế giày, mỗi bước đi đều làm tung lên một đám bụi mù mịt.

Mạng nhện giăng khắp nơi, lấp lánh ánh sáng yếu ớt trong bóng tối.

Tô Thần đi thẳng vào một căn phòng, trong phòng tràn ngập mùi ẩm mốc, hòa với mùi hôi thối nhàn nhạt.

Bố cục trong phòng không khác gì trên bức họa, mỗi món đồ vật được bày biện đều toát lên một vẻ quỷ dị không tự nhiên. "Tiểu ca, có ấn tượng gì về nơi này không?" Tô Thần hỏi. "Không có!" Trương Khởi Linh lắc đầu, vừa định mở miệng, trong đầu đột nhiên lóe lên một đoạn ký ức.

Dường như bị kích thích cực lớn, hắn nhanh chóng xông ra khỏi phòng, chạy đến một căn phòng khác.

Giữa căn phòng đó, có đặt một chiếc bình sứ đầy bụi, trên thân bình dường như lờ mờ hiện ra một số ký hiệu kỳ quái, lúc ẩn lúc hiện dưới ánh sáng yếu ớt.

Trương Khởi Linh như nhớ ra điều gì, run rẩy đưa tay xoay bình hoa, theo một tiếng động trầm đục, trong phòng lại xuất hiện một lối đi.

Trong lối đi tràn ngập một luồng khí tanh nồng nặc.

Trương Khởi Linh không nói hai lời, một mình xông vào, bóng dáng tức thì bị bóng tối nuốt chửng. "Chúng ta cũng vào xem sao!" Tô Thần gọi mọi người theo sau.

Không gian dưới lòng đất có một thế giới khác, căn phòng men theo lối đi xuống có đặt một cỗ quan tài.

Cỗ quan tài này toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, dường như có thể đóng băng cả không khí xung quanh.

Lúc này, Trương Khởi Linh đang đứng cạnh quan tài, cẩn thận quan sát. "Sao tôi cứ cảm thấy nơi này toát ra vẻ tà khí thế nhỉ?" Trần Tổng Bả Đầu không nhịn được mở miệng nói. "Quả thực có chút quỷ dị!" Tô Thần nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài trước mặt, trông có vẻ đã có lịch sử mấy trăm năm, trên nắp quan tài khắc đầy những hoa văn kỳ quái, giống như một loại chú ngữ cổ xưa nào đó. "Mở nắp!

Xem bên trong rốt cuộc có gì!" Tô Thần đứng sau quan tài, tay cầm Hắc kim cổ đao.

Hắc Bối Lão Lục thì đứng ở phía bên kia quan tài.

Hai người nghiêm trận chờ đợi, để phòng sau khi mở quan tài sẽ xuất hiện Đại tống tử.

Tô Hổ và Tô Thiên cẩn thận nhấc nắp quan tài lên, tiếng "két" đó trong không gian yên tĩnh tỏ ra đặc biệt chói tai.

Ngoài dự đoán của mọi người, trong quan tài lại là một người phụ nữ.

Tóc tai người phụ nữ này rối bù, từng lọn tóc như vật sống đang ngọ nguậy.

Quần áo rách rưới, làn da lộ ra đầy những đốm đen xanh.

Trông như điên dại, khuôn mặt méo mó thành một hình dạng cực

kỳ đáng sợ.

Tô Hổ và Tô Thiên đang định kiểm tra tình hình người phụ nữ, thì cô ta đột nhiên tỉnh lại, từ trong quan tài nhảy bật ra, động tác nhanh nhẹn.

Nói cô ta còn sống, nhưng trạng thái lại không đúng lắm; nói cô ta đã biến thành Đại tống tử, dường như cũng không giống. "Là Cấm bà!" Trương Khởi Linh chậm rãi nói.

Sau khi tiếp xúc với không khí, tóc của người phụ nữ bắt đầu mọc dài điên cuồng, như một bầy rắn đen đang tùy ý múa lượn.

Cả người cô ta quỷ dị bám trên nóc nhà, tứ chi vặn vẹo thành những góc độ mà người thường không thể tưởng tượng, khớp xương phát ra tiếng "rắc rắc". "Tiểu ca, rốt cuộc cậu còn biết cái gì?

Hay là nói hết một lần cho rõ đi!" Trần Tổng Bả Đầu nghe có chút mất kiên nhẫn.

Miệng Trương Khởi Linh thỉnh thoảng lại thốt ra những từ mà ông ta chưa từng nghe, nhưng lại không giải thích, thật sự khiến người ta không hiểu nổi. "Cô ta đã dùng thuốc trường sinh bất lão!" Tô Thần giải thích. "Loại thuốc này có tác dụng phụ cực lớn, trông có vẻ có thể khiến người ta trường thọ, nhưng thực tế sẽ khiến người ta mất đi lý trí, nói một cách nghiêm khắc, cô ta đã biến thành quái vật." Vừa dứt lời, Tô Thần trực tiếp ném Hắc kim cổ đao trong tay ra.

Con quái vật đó né không kịp, bị trường đao ghim thẳng lên xà nhà, trên xà nhà truyền đến từng trận tiếng hét thảm thiết, âm thanh đó sắc nhọn và thê lương, phảng phất như muốn đâm thủng màng nhĩ của người ta.

Sức của Tô Thần kinh người, Cấm bà đau đớn giãy giụa, nhưng không thể thoát khỏi Hắc kim cổ đao.

Vẫn là Tô Hổ và Tô Thiên hợp sức, mới bắt được Cấm bà từ trên xà nhà xuống.

Sau khi rút Hắc kim cổ đao ra, Cấm bà vẫn đau đớn gào thét.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, vết thương bị Hắc kim cổ đao xuyên qua trên người nó lại đang hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy, cơ bắp và da thịt như những con giun mềm đang nhanh chóng lành lại. "Cái thứ này cũng tà môn quá rồi nhỉ?" Tô Thiên kinh ngạc, "Thần ca, nếu không có anh ở đây, chúng em thật sự không đối phó được nó!" Tô Thần thực lực mạnh mẽ, lấy sức phá vạn pháp.

Nếu không có Tô Thần, họ muốn đối phó với Cấm bà này e rằng còn phải tốn một phen công sức. "Thực ra Cấm bà cũng có nhược điểm, đó là sợ lửa.

Chỉ cần hủy đi hài cốt của nó, là có thể khiến nó chết hoàn toàn, không cần quá lo lắng." Tô Thần nói, đi đến trước mặt Cấm bà, vén tóc của nó lên.

Đừng nói, Cấm bà này trông cũng mày thanh mắt tú, chỉ là toát ra vẻ tà khí. "Trên đời chẳng lẽ thật sự có thuốc trường sinh bất lão?" Trần Ngọc Lâu cũng bắt đầu quan sát người phụ nữ này, trang phục của cô ta không giống thời nay, chắc là thời cuối nhà Minh, cách đây đã mấy trăm năm. "Cho dù có, e rằng tác dụng phụ cũng cực lớn.

Chương 286

Thể xác tuy có thể trong thời gian ngắn không bị tiêu vong, nhưng ý thức đã sớm tan biến." Tô Thần nói, từ cổ người phụ nữ lấy xuống một miếng ngọc bội nắm trong tay, trên miếng ngọc dường như truyền đến một luồng khí lạnh âm u, theo cánh tay chạy thẳng vào tim.

Đối phương dụ Tiểu ca đến đây, rõ ràng là muốn thử Tiểu ca, chỉ là không ngờ Cấm bà này lại bị Tô Thần giải quyết dễ dàng như vậy. "Hỏa táng nó đi!" Tô Thần nói, "Mọi người nghỉ ngơi một lát rồi tiếp tục lên đường." Chuyện ở đây đã giải quyết xong, tiếp theo là phải đến Xà Chiểu Quỷ Thành thăm dò.

Theo lời Tô Thần, Tô Thiên và Tô Hổ liền lôi Cấm bà ra ngoài.

Lửa lớn bùng lên, trên người Cấm bà lại tỏa ra một mùi hương nồng đậm.

Mùi hương này có tác dụng gây ảo giác, may mà Tô Thần và mọi người đứng khá xa, tuy ý thức không bị ảnh hưởng nhưng cũng cảm thấy có chút lâng lâng như muốn bay lên.

Cách đó không xa, A Lăng liếc nhìn thi thể của Cấm bà, rồi lại nhìn về phía Tô Thần.

Cô ta siết chặt tay, móng tay đâm sâu vào da thịt.

Trong ghi chép của Uông gia, Tô gia là một thế lực mới nổi.

Tuy đã quan sát Tô gia một thời gian, nhưng làm thế nào Tô gia có thể nhanh chóng lớn mạnh trong thời gian ngắn như vậy lại trở thành một câu đố.

Hơn nữa, Tô gia thôn bây giờ vững như tường đồng vách sắt, muốn vào thôn để thăm dò hư thực khó như lên trời.

Vì vậy, Uông gia mới muốn để A Lăng trà trộn vào đội ngũ, tốt nhất là vào được bên trong Tô gia thôn để thăm dò bí mật của Tô gia.

Lúc này Uông gia đã bắt đầu từng bước thâm nhập vào Lão Cửu Môn.

Tô gia cũng không ngoại lệ!

Huống hồ Tô Thần lại hòa hợp một cách khó hiểu với Trương Khởi Linh, nên Uông gia thuận nước đẩy thuyền, muốn A Lăng tiện thể dò la tình báo liên quan đến Trương gia, quả là một mũi tên trúng hai đích.

Mà Tô Thần chỉ cần một ánh mắt đã nhìn ra thân phận của A Lăng, định dựa vào cô ta để lôi kéo người của Uông gia ra.

Coi như mỗi người một ý, chỉ xem ai bản lĩnh hơn ai. "A Lăng cô nương!" Tô Thần đi đến bên cạnh A Lăng.

Không nói những thứ khác, dung mạo của A Lăng phải thuộc hàng nhất đẳng.

Ngoài vẻ anh khí, giữa đôi mày còn có một nét quyến rũ, câu hồn đoạt phách. "Tô tộc trưởng!" A Lăng chắp tay với Tô Thần. "Ăn chút gì đi!" Tô Thần đưa một cái khuỷu heo nướng cho A Lăng. "Đa tạ!" A Lăng gật đầu, đồng thời dịch lại gần Tô Thần.

Tô Thần chính là hạt nhân của nhóm người này, có được sự tin tưởng của hắn đồng nghĩa với việc đã đứng vững trong đội ngũ. "Tiếp theo còn rất nhiều phiền phức phải xử lý, ăn no rồi mới có sức làm việc!" Tô Thần cười cười, cũng không cố ý dò hỏi, sợ làm A Lăng cảnh giác.

Vì vậy chỉ nói chuyện phiếm vài câu, Tô Thần liền rời đi, đến bên cạnh Trần Tổng Bả Đầu.

Tô Thần có thể cảm nhận được, A Lăng cô nương bản tính không

xấu, chỉ là bị người của Uông gia bồi dưỡng từ nhỏ, bị tẩy não, trở thành tử sĩ của Uông gia.

Chỉ cần chuyển biến được quan niệm suy nghĩ của cô ta, có thể sẽ là một trợ lực lớn. "Trần Tổng Bả Đầu!" Tô Thần vỗ vỗ vai Trần Ngọc Lâu, ngồi xuống bên cạnh ông. "Làm mai cho ông nhé?" Tô Thần cười nói, "Tôi thấy A Lăng cô nương không tệ, ông có thể giao lưu với cô ấy nhiều hơn." "Ha ha ha, Tô tộc trưởng, cậu đừng có gài bẫy tôi!" Trần Ngọc Lâu cũng là người thông minh, "A Lăng cô nương này lai lịch không rõ ràng, hơn nữa tôi quan sát hành vi cử chỉ của cô ta, không giống người bình thường." "Chuyện tốt thế này cậu cứ tự mình hưởng đi, đừng lôi tôi vào!" Trần Ngọc Lâu xua tay.

Ông ta trước kia dù gì cũng là thủ lĩnh Tả Lĩnh, dưới tay có mấy vạn người.

Chút chuyện này trong lòng ông ta vẫn hiểu rõ.

Người phụ nữ đó không phải thứ tốt lành gì, ánh mắt không đơn thuần, tâm cơ rất sâu.

Trần Ngọc Lâu không thích giao du với loại người này, ông ta thích những người như Hồng cô nương, Chá Cô Tiếu hơn, mọi người đều thẳng tính, có gì nói nấy.

Trọng nghĩa khí, trọng tình huynh đệ. "Vậy thôi được rồi, chuyện này đành phải để tôi ra mặt!" Tô Thần vốn còn muốn để Trần Ngọc Lâu đi moi lời của A Lăng cô nương, không ngờ lão hồ ly Trần Ngọc Lâu này lại không đồng ý.

Tô Hổ và Tô Thiên tính cách cũng có chút đơn thuần.

Chá Cô Tiếu đã có Hồng cô nương rồi, chắc sẽ không dây dưa quá nhiều với phụ nữ khác.

Cổ Trần cũng là người thẳng tính.

Hắc Bối Lão Lục và Trương Khởi Linh giống nhau, nói rất ít.

Lão Mã thì đúng là một kẻ khôn ranh, nhưng miệng lão ta cũng chẳng có mấy câu thật.

Suy đi tính lại, dường như chỉ có Tô Thần là phù hợp với điều kiện này.

Thôi, sau này hãy nói. ...

Ăn cơm xong, mọi người lại tiếp tục lên đường.

Đích đến lần này là thẳng tiến Xà Chiểu Quỷ Thành.

Trần Ngọc Lâu lái xe, Tô Thần ngồi ở ghế phụ, hắn từ trong lòng lấy ra một cuốn sổ tay. "Thứ này sao tôi chưa từng thấy bao giờ?" Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi. "Vừa lấy được từ trong nghĩa trang!" Tô Thần nói.

Lúc lấy cuốn sổ tay này, Tô Thần không nói cho bất kỳ ai.

Người hắn đề phòng tự nhiên là A Lăng.

Người ghi chép trong sổ tay là Chu Mục Vương từ mấy ngàn năm trước. "Sổ tay do Cấm bà kia để lại!" Tô Thần bổ sung một câu, "Bọn họ cũng là một nhóm trộm mộ, hình như thuộc phái Phát Khâu, đi theo dấu vết Chu Mục Vương để lại, muốn tìm kiếm một nơi thần bí." "Chu Mục Vương?

Tây Vương Mẫu?" Trần Ngọc Lâu cũng từng nghe qua chuyện này, chậm rãi nói: "Chu Mục Vương là con của Chu Chiêu Vương, vị quân chủ thứ năm của Tây Chu." "«Mục Thiên Tử Truyện» lấy ngày tháng làm thứ tự, chia làm sáu quyển, ghi lại chuyện Chu Mục Vương Cơ Mãn du ngoạn thiên hạ.

Trong đó bốn quyển đầu, ghi chép chi tiết chuyện Chu Mục Vương tuần du thiên hạ, gặp gỡ Tây Vương Mẫu!" "Chỉ có điều

những chuyện này có phần hư vô mờ mịt, đa số mọi người chỉ coi như tiểu thuyết thần thoại." Tô Thần gật đầu, "Không sai, họ muốn đi theo con đường của Chu Mục Vương ngày trước, tìm kiếm Tây Vương Mẫu, cầu trường sinh!" Chu Mục Vương cả đời thích nhất là tìm tiên hỏi đạo và chinh chiến bốn phương.

Cũng coi như là một vị minh quân.

Trong truyền thuyết dân gian, Tây Vương Mẫu là thần tiên, không giao thiệp nhiều với người phàm, nhưng thực tế không phải vậy. "Tô Thần nói, "Thời xa xưa, Nhân Hoàng có địa vị ngang với thần.

Chỉ đến sau triều Chu, các đời đế vương tự xưng là Thiên Tử, thân phận của họ mới thấp hơn thần tiên một bậc.

Vào thời nhà Chu, địa vị của Thiên Tử vẫn rất cao, các triều đại sau này địa vị ngày càng thấp mà thôi.

Đương nhiên, đây chỉ là hệ thống tiểu thuyết thần thoại.

Tây Vương Mẫu thật sự cũng không phải là thần tiên." "Ngàn trăm năm qua, biết bao người muốn tìm hiểu trường sinh, nhưng đều thất bại." Trần Ngọc Lâu cười nói, "Chuyện trường sinh, hư vô mờ mịt!" "Nếu ông trở thành con rể của Tô gia thôn, tôi lại có cách giúp ông trường thọ!" Tô Thần cười nói. "Thôi đi, người sống một đời, chỉ cần sống cho đặc sắc là được rồi, trường thọ hay không chẳng có tác dụng gì." Trần Tổng Bả Đầu lắc đầu.

Ông ta hiện tại chỉ là thành viên ngoại biên của Tô gia thôn.

Chương 287

Nếu cưới một cô nương Tô gia thôn, trở thành người của Tô gia thôn, thì ông ta cũng được hưởng đãi ngộ như tất cả tộc dân, tuổi thọ ít nhất cũng hơn hai trăm năm.

Chỉ tiếc là, Trần Tổng Bả Đầu không muốn làm con rể ở rể của Tô gia thôn. "Ha ha ha, ông nói cũng có lý!" Tô Thần gật đầu.

Có người cầu trường sinh, có người chỉ muốn đời này không sống uổng.

Mỗi người đều có mục tiêu theo đuổi của riêng mình. ...

Trong lúc nói chuyện, xe tải đã tiến vào Tạp Mộc Đà.

Sau khi liên tục đi đường, Tô Thần dặn mọi người xuống xe nghỉ ngơi, hắn còn phải dựa vào phong thủy để xác định vị trí của ngôi mộ lớn.

Việc đầu tiên A Lăng làm sau khi xuống xe là mượn cớ đi vệ sinh để đánh dấu vị trí cho người của Uông gia.

Tô Thần không ngăn cản, mà ngầm cho phép người của Uông gia theo sau.

Hắn muốn xem xem, đám người Uông gia này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Trong tiếng gió vi vu, Tô Thần đứng trên đỉnh đồi, phóng tầm mắt ra xa.

Bốn phía là một mảnh tĩnh lặng, chỉ có tiếng gió rít bên tai. "Quý long nếu đi năm sáu chặng đường, lúc xuống núi sẽ tách ra thành các phụ tinh.

Như con thoi, như ấn triện, như trăng khuyết, ba ba hai hai nối liền nhau." "Quan tinh phía trước, Hạp tinh phía sau theo sát, Hạp tinh nhiều thì long mạch càng mạnh mẽ.

Tách ra thành ba bốn tầng phụ tinh, phải cẩn thận đến đây nhận biết long tung." Tô Thần chậm rãi nói.

Giờ phút này, những ngọn núi cao thung lũng trước mắt trong tầm nhìn độc đáo của Tô Thần đã vượt qua sự ràng buộc của vật chất hiện thực, hóa thành những vùng đất linh thiêng phong thủy ẩn chứa vô số bí mật.

Ánh mắt hắn như đuốc, cẩn thận xem xét mảnh đất này.

Có nơi hào quang phóng lên trời, không nghi ngờ gì cho thấy nơi đây là một bảo địa phong thủy hiếm có trên đời, nếu có thể yên nghỉ tại đây, con cháu đời sau có lẽ sẽ phúc lộc kéo dài; mà có nơi lại bị hắc khí nồng đậm bao bọc, không nghi ngờ gì là nơi đại hung, nếu không cẩn thận chôn cất ở đây, tất sẽ gây ra một loạt tai họa. "Tô tộc trưởng, phát hiện được gì không?" Không biết từ lúc nào, Trần Ngọc Lâu đã đi đến bên cạnh Tô Thần.

Tô Thần không trả lời ngay, nhìn chằm chằm về phía tây nam một lúc lâu rồi mới chậm rãi mở miệng, "Ở phía tây nam, nếu thật sự có một ngôi mộ cổ quy mô đồ sộ tồn tại, tất nhiên chỉ có thể ở hướng đó." "Tiếp tục đi đường!" Tiếng nói vừa dứt, Tô Thần liền xoay người đi xuống khỏi ngọn đồi, đi thẳng đến bên xe tải, dứt khoát mở cửa xe, ngồi vào ghế lái, hai tay thuần thục nắm lấy vô lăng, đích thân lái xe về hướng tây nam.

Trần Ngọc Lâu thì lái chiếc xe còn lại bám sát theo sau.

Trong thùng xe, Tô Thiên và Tô Hổ đang nói chuyện nhỏ, thỉnh thoảng lại nhìn qua cửa sổ xe ra khung cảnh hoang vu bên ngoài.

Con trai của Lưu Tứ gia ngồi ở vị trí ngoài cùng, cả người gần như thò ra ngoài cửa sổ xe, không chớp mắt nhìn vào sa mạc Gobi hoang vắng.

Cậu ta từ nhỏ lớn lên trong thành phố, cảnh tượng kỳ lạ rộng lớn vô tận, tĩnh lặng hoang vu như thế này, đối với cậu ta mà nói, không nghi ngờ gì là một cú sốc thị giác cực lớn.

Sa mạc Gobi mênh mông, như một đại dương vàng, rộng lớn vô tận, trải dài ra bốn phía.

Nhìn ra xa, cả đất trời dường như bị thiên nhiên cố ý tô vẽ thành một màu vàng đơn điệu, không thấy bóng một cái cây, thậm chí một ngọn cỏ dại mảnh mai cũng khó tìm.

Nơi đây lượng mưa quanh năm khan hiếm, môi trường tự nhiên khắc nghiệt khiến nơi này hoang vắng không người, như một góc bị thế giới lãng quên.

Xe chạy trên con đường uốn lượn một lúc, tốc độ dần chậm lại, rồi từ từ dừng hẳn.

Mọi người lần lượt xuống xe.

Dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, cả nhóm men theo một con đường nhỏ mờ ảo, từ từ tiến về phía xa.

Ngay khi mọi người cảm thấy cảnh sắc trước mắt dường như sẽ không bao giờ thay đổi, một cảnh tượng đột ngột lọt vào tầm mắt họ, chỉ thấy trên sa mạc Gobi mênh mông, một con tàu cổ khổng lồ như từ trên trời rơi xuống, lặng lẽ đứng sừng sững ở đó.

Phần lớn thân tàu đã chìm sâu vào trong cát, trông vô cùng hoang tàn. "Chúng ta đã bước vào phạm vi của thành Cồn Cát." Tô Thần nhìn con tàu cổ trước mắt, vẻ mặt ngưng trọng nói.

Mọi người nghe vậy, không khỏi hơi sững sờ.

Thành Cồn Cát, còn có tên là thành Ma Quỷ.

Tương truyền nơi đây xưa kia từng vô cùng huy hoàng, dân chúng trong thành an cư lạc nghiệp, cuộc sống sung túc.

Theo thời gian, người ta dần chìm đắm trong hưởng lạc xa hoa, đối với quyền uy của kẻ thống trị cũng ngày càng bất kính.

Kẻ thống trị trong cơn thịnh nộ đã ra lệnh thiêu rụi cả tòa thành.

Kể từ đó, mỗi khi đêm về, nơi đây thường xuyên vang lên tiếng quỷ khóc sói tru. "Vào trong xem thử." Tô Thần đi đầu về phía con tàu lớn.

Mọi người thấy vậy, nhìn nhau một cái, rồi lần lượt theo sau Tô Thần, cẩn thận bước vào trong con tàu.

Vừa vào khoang tàu, một luồng khí cũ kỹ mục nát ập vào mặt.

Chỉ thấy bên trong con tàu gỗ, những đốm lửa ma trơi như những bóng ma trong bóng tối, lơ lửng giữa không trung, tạo nên một không khí rùng rợn đáng sợ.

Mấy người không khỏi lạnh sống lưng, bất giác dựa sát vào nhau. "Không cần lo lắng, lửa ma trơi này thực chất là lân trắng.

Vì điểm cháy của nó cực thấp, trong môi trường khô ráo thế này, rất dễ tự bốc cháy, mới xuất hiện cảnh tượng như vậy." Tô Thần không nhanh không chậm giải thích một câu.

Sau đó, hắn từ trong lòng lấy ra một ngọn đuốc, châm lửa rồi giơ cao, dẫn mọi người men theo boong tàu có phần cũ nát, cẩn thận đi xuống tầng dưới. "Rầm!" Ngay khi mọi người vừa bước vào một căn phòng, một tiếng động lớn trầm đục đột nhiên vang lên.

Mọi người nhìn theo tiếng động, chỉ thấy một cỗ quan quách khổng lồ đột nhiên rơi từ trên xuống, rơi thẳng trước mặt mọi người.

Trong chốc lát, bụi đất bay mù mịt, mọi người bị dọa cho lùi lại liên tục.

Đợi bụi đất dần tan đi, mọi người nhìn kỹ, phát hiện cỗ quan tài này làm bằng gỗ, bề mặt khắc những hoa văn kỳ dị và phức tạp.

Những hoa văn đó như có sinh mệnh, dưới ánh lửa chiếu rọi, dường như đang từ từ chuyển động. "Mở nắp." Tô Thần nhìn chằm chằm vào cỗ quan quách trước mắt, ra lệnh. "Trên quan tài có sơn mài đá, cần phải hơ nóng cho sơn mài tan chảy mới có thể mở được." Trần Tổng Bả Đầu tiến lên, quan sát kỹ một hồi rồi nhắc nhở.

Mọi người nghe vậy, nhanh chóng hành động, từ trong hành lý lấy ra nến sáp, châm lửa, cẩn thận tiến lại gần quan tài, dùng lửa nến liên tục hơ nóng lớp sơn mài đá đó.

Dưới sự hợp lực của mọi người, lớp sơn mài đá vốn cứng rắn dần tan chảy, từng giọt rơi xuống đất như những giọt lệ.

Cùng với việc khối sơn mài đá cuối cùng tan chảy, mọi người hít một hơi thật sâu, từ từ đẩy nắp quan tài ra.

Chỉ thấy trong quan tài có một người đàn ông đang nằm, mặc trang phục hoa lệ, tuy đã trải qua sự bào mòn của năm tháng, vẫn có thể nhìn ra sự tôn quý khi còn sống của người đó.

Tuy nhiên, khi thi thể tiếp xúc với không khí, sự thay đổi kỳ dị đã xảy ra. "Ông ta...

ông ta dường như đã trẻ lại?" Chá Cô Tiếu trợn to mắt, mặt đầy kinh ngạc, không nhịn được lên tiếng.

Mọi người nghe vậy, lần lượt tiến lại gần xem, chỉ thấy thi thể trước mắt đang biến đổi với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Chỉ trong vài chục giây, thi thể của người đàn ông vốn trông khoảng bốn mươi tuổi này, lại dần dần mất đi dấu vết của năm tháng,

da dẻ trở nên mịn màng, khuôn mặt cũng ngày càng non nớt, cuối cùng biến thành bộ dạng của một đứa trẻ vài tuổi.

Chương 288

Cùng lúc đó, Tô Thần phát hiện trên thành trong của quan tài cũng khắc rất nhiều hoa văn kỳ lạ. "Là Tam thanh điểu!" Tô Thần nhìn chằm chằm vào những hoa văn đó, chậm rãi nói.

Trong truyền thuyết, Tam thanh điểu là sứ giả của Tây Vương Mẫu, tượng trưng cho sự thần bí và tôn quý.

Hơn nữa, chỉ có vương công quý tộc mới có tư cách sử dụng hoa văn Tam thanh điểu.

Xem ra, người chết trong cỗ quan tài này, thân phận địa vị chắc chắn cực cao, nếu không sẽ không được hưởng đãi ngộ nhập liệm cao cấp như vậy. "Ở đây có một dòng chữ, ghi lại tình hình của chủ nhân ngôi mộ." Trần Ngọc Lâu cúi người sát vào quan tài, chỉ vào dòng chữ nhỏ bên cạnh, chậm rãi nói, "Chủ nhân ngôi mộ mắc bệnh lạ, Tây Vương Mẫu ban cho đan dược, nhưng sau khi ông ta uống, vẫn không thoát khỏi vận mệnh tử vong." "Tôi đoán ông ta bị đan dược đầu độc chết." A Lăng hơi nhíu mày, phân tích, "Tây Vương Mẫu mê đắm trường sinh, đam mê luyện đan, thường thử dùng các loại phương pháp để luyện chế đan dược, đan dược luyện ra chắc chắn cần người thử thuốc, tôi đoán, người này chính là kẻ đáng thương bị chọn để thử thuốc." Rõ ràng, đan dược không những không có tác dụng, mà còn khiến cơ thể chủ nhân ngôi mộ xảy ra biến hóa kỳ dị.

Nơi này không còn gì đặc biệt khác, mọi người nhìn quanh một vòng rồi liền đi đến một căn phòng khác.

Trong căn phòng này, tràn ngập một mùi hăng nồng khó chịu.

Chỉ thấy trên đất đặt rất nhiều hũ gốm, còn có một số sọ người vương vãi, khiến người ta không rét mà run. "Bốp!" Ngay khi mọi

người đang cẩn thận tìm kiếm trong phòng, A Lăng bất cẩn giẫm phải một cái hũ gốm.

Chỉ nghe một tiếng vỡ giòn tan, hũ gốm bị giẫm vỡ một góc.

Trong chốc lát, dường như có một loại côn trùng kỳ lạ nào đó chui ra từ trong hũ.

Con côn trùng đó toàn thân đen kịt, tỏa ra ánh sáng kỳ dị, dưới ánh lửa chiếu rọi, trông càng thêm hung tợn.

Tô Thần đối với loại côn trùng này quá quen thuộc —— Thi miết!

Giây tiếp theo, con Thi miết đó phát ra một tiếng kêu kỳ quái.

Ngay sau đó, vô số con côn trùng trong hũ gốm như thủy triều đen tràn ra, dày đặc lao về phía mọi người. "Đi!" Tô Thần phản ứng cực nhanh, mắt nhanh tay lẹ kéo A Lăng một cái, cùng mọi người lao ra ngoài, chạy như điên ra khỏi con tàu gỗ.

Không ngờ, đám Thi miết này lại hoàn toàn khác với những gì Tô Thần từng thấy, chúng lại biết bay!

Mấy vạn con Thi miết như một đám mây đen, dày đặc bay ra khỏi con tàu gỗ, lao tới tấn công Tô Thần và mọi người. "Trời đất ơi, đây là chọc phải tổ Thi miết rồi sao?" Lão Mã gánh xác mặt trắng bệch, lẩm bẩm.

Rất nhanh, Tô Thần phát hiện ra một cái hang động, hắn không kịp nghĩ nhiều, lập tức né vào trong.

Ngay sau đó, một bóng người khác cũng nhanh chóng chui vào hang động.

Tô Thần nhìn kỹ, hóa ra là A Lăng.

A Lăng nhìn Tô Thần một cái rồi vội vàng cởi áo khoác của mình ra, che ở cửa hang.

Tô Thần thấy vậy, cũng không do dự mà cởi áo khoác của mình ra, cùng che ở cửa hang để phòng Thi miết xông vào.

Những người còn lại thì hoảng loạn tìm chỗ trốn, lần lượt chui vào các hang động lớn nhỏ.

Trong hang động chật hẹp, Tô Thần và A Lăng ở riêng.

Xung quanh là một mảnh tĩnh lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng thở dốc của hai người và tiếng kêu quái dị của đám Thi miết bên ngoài.

Bầu không khí lập tức có chút vi diệu, khiến người ta cảm thấy một chút ngại ngùng và căng thẳng. "Tô tộc trưởng, đám côn trùng bên ngoài hung hãn quá, khoảng bao lâu chúng mới tan đi?" A Lăng phá vỡ sự im lặng, nhẹ giọng hỏi. "Không rõ, cứ đợi xem sao." Tô Thần lắc đầu, vẻ mặt ngưng trọng nói, "Đám Thi miết này mất mục tiêu, chắc sẽ không ở đây lâu.

Đợi chúng đi rồi, chúng ta hãy ra ngoài." A Lăng dường như còn muốn hỏi gì đó, nhưng thấy vẻ mặt mệt mỏi của Tô Thần, lời đến miệng lại nuốt vào. "Cô giữ áo, tôi nằm nghỉ một lát." Nói xong, Tô Thần dựa vào vách đá, từ từ nhắm mắt lại, chuẩn bị chợp mắt một chút. ...

Khoảng nửa giờ sau.

Tô Thần mới mở mắt ra.

Chiếc áo ở cửa hang đã được dỡ đi, A Lăng cũng không còn trong hang động.

Bước ra khỏi hang động chật hẹp, những người khác cũng đã ra ngoài, ngồi trên đất ăn uống.

Đám Thi miết đông như vậy vừa rồi khiến mọi người lạnh sống lưng.

Bây giờ khó khăn lắm mới an toàn, phải bổ sung chút thể lực trước đã. "Tô tộc trưởng, thế này cũng quá nguy hiểm rồi?" Con trai Lưu Tứ gia bắt đầu muốn rút lui.

Không ngờ đi theo Tô Thần, lúc nào cũng có nguy cơ mất mạng. "Ha ha ha, thế này đã là gì?" Trần Tổng Bả Đầu vỗ vai con trai Lưu Tứ gia, "Tình huống nguy hiểm hơn thế này chúng tôi đã gặp không biết bao nhiêu lần rồi!" "Giàu sang tìm trong hiểm nguy, làm gì có chuyện không làm gì mà kiếm được cả đống bạc?" Con trai Lưu Tứ gia mặt trắng bệch. "Yên tâm đi, sau khi xuống mộ lần này, cậu cùng tôi về lại thành Trường Sa." Tô Thần nói, "Bên thành Trường Sa không có nguy hiểm gì đâu." Tác dụng chủ yếu của con trai Lưu Tứ gia chính là con tin.

Tô Thần muốn phát triển kinh doanh ở cố đô, chắc chắn phải làm như vậy. "Vậy thì tốt quá!" Con trai Lưu Tứ gia gật đầu. "Lại đến rồi!" Chá Cô Tiếu đang nghỉ ngơi, vô tình liếc thấy trên trời xuất hiện một đám lớn Thi miết.

Đám Thi miết đó lại tấn công lần nữa. "Đi!" Tô Thần và mọi người nhanh chóng rút lui.

Không lâu sau, mấy người bị dồn đến mép vực. "Xuống vách đá!" Tô Thần ném dây thừng ra, cố định ở phía trên rồi bắt đầu tụt xuống.

Chá Cô Tiếu cũng lấy ra mũi khoan xuyên trời.

Cả nhóm nhanh chóng di chuyển xuống dưới vách đá.

Đám Thi miết đó cứ bay lượn trên vách đá, dường như kiêng kỵ thứ gì đó, không dám xuống.

Điều này cũng cuối cùng cho mọi người cơ hội thở dốc.

Phía trên vách đá là sa mạc, phía dưới lại là một khu rừng rậm. "Thành Ma Quỷ chắc là ở đây rồi!" Tô Thần nói. "Không ngờ nơi này

lại là một thế giới khác!" Trần Ngọc Lâu kinh ngạc nói, "Tô tộc trưởng, phong thủy nơi này thế nào?" "Bảo huyệt!" Tô Thần chậm rãi nói.

Phong thủy nơi đây tuyệt hảo, cũng không lạ khi Tây Vương Mẫu lại xây dựng thành Cồn Cát ở đây.

Nếu Tô Thần đoán không sai, nơi đây chắc còn có nguồn nước. "Bốp!" Đang lúc hai người nói chuyện, Trần Ngọc Lâu dường như giẫm phải thứ gì đó.

Ông ta cúi đầu nhìn, là một quả trứng.

Chỉ là không biết sinh vật gì đẻ ra.

Trần Ngọc Lâu không để ý nhiều.

Chương 289

"Chắc là trứng rắn, mọi người cẩn thận một chút." Tô Thần nhắc nhở mọi người, "Nơi đây là rừng rậm nhiệt đới, nên rắn rết kiến bọ rất nhiều, mà độc tính lại rất mạnh." Sau khi nhắc nhở, mọi người tiếp tục đi đường.

Không lâu sau, cả nhóm đến bên một bức tượng kỳ lạ.

Bức tượng này là nhân diện kiêu, mặt người thân chim, trông có phần quái dị.

Lối vào của thành Cồn Cát có lẽ là ở đây.

Bức tượng này chắc là để trấn thủ nơi này.

Chỉ có điều phía dưới bức tượng có bốn cái lỗ, không biết dùng để làm gì.

Mà ngay khi mọi người tiếp tục đi vào bên trong, ai nấy đều cảm thấy không khỏe.

Ngay cả Tô Thần cũng cảm thấy toàn thân có chút ngột ngạt, mệt mỏi.

Chá Cô Tiếu ngồi xuống đất, có chút buồn nôn. "Sao tôi cứ cảm giác như có một âm thanh không ngừng truyền đến?" Trần Ngọc Lâu vịn vào một cái cây, thở hổn hển. "Là sóng hạ âm!" Tô Thần đột nhiên nhớ ra.

Âm thanh này chắc là từ bức tượng đá kia truyền đến. "Sóng hạ âm lại là cái gì?" A Lăng hỏi. "Một hai câu không giải thích rõ được." Tô Thần nói, "Có thể hiểu đơn giản là khi âm thanh cao đến một mức độ nào đó, chúng ta sẽ không nghe thấy." "Nhưng sức phá hoại mà những âm thanh đó mang lại vẫn rất lớn." Tô Thần quay lại bên bức

tượng, tìm một ít đồ vật bịt kín các lỗ hổng bên dưới.

Sau khi giải quyết được nguồn gốc của âm thanh, cảm giác khó chịu giảm bớt, Tô Thần và mọi người mới thấy dễ chịu hơn nhiều.

Mọi người men theo con đường uốn lượn tiếp tục tiến về phía trước, xung quanh tĩnh lặng không một tiếng động, chỉ có tiếng chân giẫm lên lá khô xào xạc.

Không lâu sau, nhóm của Tô Thần đã đến bên một con sông đang lững lờ trôi.

Nước sông trong vắt thấy đáy, thậm chí có thể nhìn thấy những viên sỏi tròn trịa và đám rong rêu dưới đáy sông.

Trần Tổng Bả Đầu từ trong hành lý lấy ra một chiếc túi vải cũ, đổ ra một ít bột thuốc màu trắng, mở miệng nói: "Nơi đây khí hậu nóng ẩm, độc trùng hoành hành, ve chó càng khó phòng bị.

Bột thuốc này bôi lên người có thể xua đuổi độc trùng, mọi người chia nhau ra." Nói xong, Trần Ngọc Lâu lần lượt chia bột thuốc trong tay cho mọi người.

Nhìn ra xa, cây cối xung quanh um tùm, cành lá đan xen vào nhau, tạo thành một bóng râm dày đặc.

Rất nhiều ve chó ẩn nấp ở mặt sau của lá cây, chờ đợi con mồi đến gần.

Những con ve chó này một khi bám vào người, sẽ tham lam hút máu tươi, khiến người ta khó lòng phòng bị.

Mọi người nhận lấy bột thuốc, đều đặn bôi lên vùng da hở, một mùi thảo dược thoang thoảng lan ra.

Cùng với việc bột thuốc phát huy tác dụng, thần kinh căng thẳng của mọi người quả thực đã dịu đi rất nhiều. "Tất cả đừng động!" Đột

nhiên, Trương Khởi Linh hạ thấp giọng, phát ra cảnh báo im lặng với mọi người.

Cùng lúc đó, một mùi tanh nồng nặc ập đến, mọi người bất giác nín thở, nhìn theo hướng đó, chỉ thấy một con mãng xà khổng lồ cuộn quanh một cây đại thụ.

Thân hình khổng lồ của nó quấn chặt lấy thân cây, đầu ngẩng cao, chiếc đầu hình tam giác không ngừng le lưỡi, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm vào mọi người, như đang đánh giá con mồi trước mắt.

Con mãng xà này đã tu luyện hàng trăm năm, lớp vảy như sắt thép đúc thành, cứng rắn vô cùng.

Đạn thường bắn vào, e rằng khó mà làm nó bị thương.

Cảm nhận được áp lực mạnh mẽ từ con mãng xà, mọi người lập tức vào trạng thái cảnh giới, ai nấy đều nắm chặt vũ khí trong tay.

Ngay khi mọi người đang nghiêm trận chờ sẵn, con mãng xà như mũi tên rời cung, đột nhiên lao về phía A Lăng.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu, để lộ những chiếc răng nanh sắc nhọn, như muốn nuốt chửng A Lăng.

Tô Thần phản ứng cực nhanh, thanh Hắc kim cổ đao trong tay giơ cao, chém thẳng vào đầu con mãng xà. "Keng!" Một tiếng động lớn trầm đục, như kim loại va vào đá, Hắc kim cổ đao chém vào đầu con mãng xà, chỉ để lại một vết dao trắng mờ.

Thanh Hắc kim cổ đao từng chém sắt như bùn, sắc bén vô cùng, đối mặt với lớp vảy cứng rắn của con mãng xà, lại không thể gây ra tổn thương thực chất.

Sức phòng ngự của con mãng xà này quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Nhát dao này tuy không gây ra vết thương chí mạng cho con mãng xà, nhưng lại khiến nó cảm thấy đau đớn và uy hiếp.

Con mãng xà tức giận uốn éo thân mình, quay đầu lại, hung hãn lao về phía Tô Thần.

Đuôi rắn quất ngang mang theo tiếng gió vù vù.

Tô Thần không kịp né tránh, bị luồng sức mạnh này đánh trúng, cả người như diều đứt dây bay ngược ra sau, lùi lại cả chục bước mới dừng lại, hóa giải được luồng lực cực lớn này. "Lão Đao, Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca!" Tô Thần hét lớn.

Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu lập tức hiểu ý, nhanh chóng lao đến từ phía chính diện con mãng xà, cố gắng thu hút sự chú ý của nó.

Cùng lúc đó, Trương Khởi Linh rút ra một con dao găm sáng loáng, thân hình như quỷ mị nhảy lên, trong nháy mắt đã nhảy lên đầu con mãng xà.

Anh ta giơ cao dao găm, dùng hết sức lực toàn thân, đâm về phía mắt con mãng xà.

Tuy nhiên, sức mạnh của con mãng xà này vượt xa tưởng tượng, nó đột ngột lắc mạnh đầu, Trương Khởi Linh hoàn toàn không thể đứng vững, bị quăng mạnh xuống.

Lão Đao và Chá Cô Tiếu không ngừng thu hút sự chú ý của con mãng xà.

Tô Thần nhân cơ hội này, vòng ra sau lưng con mãng xà, hai tay nắm chặt Hắc kim cổ đao, sức mạnh trong cơ thể không ngừng hội tụ vào cánh tay.

Hắn hét lớn một tiếng, lại lần nữa dồn sức, Hắc kim cổ đao mang theo sức mạnh ngàn cân, chém mạnh vào lớp vảy của con mãng xà.

Lần này, dưới ánh mắt căng thẳng của mọi người, chỉ nghe "rắc" một tiếng, lớp vảy cuối cùng cũng bị chém mở, máu tươi lập tức tuôn ra từ vết thương, nhuộm đỏ thân thể con mãng xà.

Xem ra lớp vảy trên đầu con mãng xà còn cứng hơn các bộ phận khác trên cơ thể.

Con mãng xà đau đớn, điên cuồng uốn éo thân mình, le lưỡi dài, quay người cắn về phía Tô Thần. "Cẩn thận!" A Lăng đứng sau lưng Tô Thần, thấy cảnh tượng nguy hiểm này, căng thẳng hét lớn nhắc nhở. "Yên tâm!" Tô Thần cầm Hắc kim cổ đao, thân hình linh hoạt nhảy nhót trong rừng.

Chớp đúng thời cơ, Tô Thần nhảy cao lên, thanh Hắc kim cổ đao trong tay vẽ ra một đường cong sắc lẹm, chém chính xác vào vị trí thất thốn của con mãng xà.

Đây chính là yếu huyệt của nó.

Tốc độ phản ứng của con mãng xà cực nhanh, trong gang tấc đã hơi dịch chuyển thân mình, khiến nhát dao này không gây ra vết thương chí mạng.

Nhưng dù vậy, con mãng xà cũng cảm nhận được nguy cơ chưa từng có.

Nó không còn ham chiến, uốn éo thân hình to lớn, với tốc độ cực nhanh trốn chạy về phía xa.

Trong nháy mắt, nó đã biến mất trong khu rừng rậm rạp.

A Lăng nhìn về hướng con mãng xà bỏ đi, cho đến khi nó hoàn toàn biến mất, mới thở phào một hơi dài.

Sắc mặt cô ta vẫn còn trắng bệch, rõ ràng vẫn chưa hoàn hồn sau cơn kinh hoàng vừa rồi. "Đại muội tử, đừng sợ!

Loại mãng xà này chúng tôi không phải lần đầu đối phó, không có gì đáng sợ cả." Trần Tổng Bả Đầu cười an ủi.

Chương 290

Nhớ lại kinh nghiệm xuống mộ trước đây, Tô Thần từng chém giết một con giao long hung mãnh hơn cả con mãng xà này trong nước.

Khi đó, Tô Thần nhờ sự hỗ trợ của thủy tiêu lục nghệ, sức chiến đấu tăng mạnh.

Còn lần này ở trên cạn, tuy thực lực có phần bị hạn chế, nhưng vẫn có thể đối kháng với mãng xà.

Nghe lời của Trần Tổng Bả Đầu, A Lăng đưa mắt nhìn về phía Tô Thần, trong ánh mắt thoáng qua một tia cảm xúc phức tạp.

Trong khoảnh khắc nguy hiểm vừa rồi, Tô Thần đã không chút do dự xông lên, cứu cô ta ngay lập tức.

Chuyện này ở Uông gia tuyệt đối không thể xảy ra.

Ở Uông gia, nhiệm vụ cao hơn tất cả, đồng đội bị thương thường sẽ bị xem là gánh nặng, thậm chí có thể bị vứt bỏ không thương tiếc. "Tiếc quá, trong cơ thể con mãng xà này có lẽ có nội đan." Tô Thần nhìn về hướng con mãng xà biến mất, có chút tiếc nuối than thở.

Nếu có thể chém giết con mãng xà này, lấy ra nội đan, không chỉ có thể nâng cao thực lực bản thân, mà còn có thể mang nội đan về Tô gia thôn.

Các thôn dân dùng nội đan ngâm nước uống, chắc chắn sẽ cường thân kiện thể.

Hiện nay, thể chất của thôn dân Tô gia thôn đã có sự cải thiện rõ rệt, ai nấy đều mặt mày hồng hào, thân thể cường tráng, thực lực của Tô Hổ và Tô Thiên càng vượt xa người thường. "Con mãng xà này

tính tình thù dai, chắc chắn sẽ quay lại." Tiểu Ca, người vẫn luôn im lặng, đột nhiên mở miệng nói.

Trong ánh mắt anh ta mang theo một tia kinh ngạc, đây là lần đầu tiên anh ta tận mắt chứng kiến Tô Thần ra tay, thực lực mạnh mẽ mà Tô Thần thể hiện quả thực đã vượt xa dự liệu của anh ta.

Thêm vào đó, trên người Tô Thần có một luồng khí tức rất quen thuộc, khiến Tiểu Ca có một cảm giác tin tưởng đặc biệt đối với Tô Thần.

Tô Thần nghe vậy, vẻ mặt ngưng trọng gật đầu, nhắc nhở mọi người: "Mọi người nâng cao cảnh giác!

Trong rừng rậm này, nguy hiểm ở khắp mọi nơi, ngoài mãng xà khổng lồ, còn có rất nhiều sinh vật chưa biết, tuyệt đối không được lơ là." Ngoài con mãng xà khổng lồ vừa gặp phải, thứ khiến người ta kiêng kỵ nhất chính là rắn mào gà.

Loại rắn độc này toàn thân đỏ rực, độc tính cực mạnh, một khi bị cắn, chỉ trong vòng vài phút ngắn ngủi sẽ độc phát mà chết.

Mọi người tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau thì đến bên cạnh một thác nước.

Thác nước từ trên cao đổ xuống, bọt nước tung tóe, phát ra tiếng gầm vang trời.

A Lăng đi đến bên bờ nước, cúi người vốc một vốc nước trong vắt, vỗ lên mặt, cố gắng để thần kinh đang căng như dây đàn của mình được thả lỏng.

Nước ở đây trong vắt ngọt lành, mọi người lần lượt lấy đồ chứa ra để bổ sung nguồn nước.

Đúng lúc này, A Lăng đột nhiên phát hiện có thứ gì đó đang bơi trong nước, thu hút sự chú ý của cô.

Cô nhìn kỹ, chỉ thấy một vật màu đỏ rực đang nhanh chóng lướt đi dưới nước, bơi thẳng về phía cô.

Chưa kịp để cô phản ứng, vật màu đỏ đó đột ngột vọt lên khỏi mặt nước, lao thẳng vào cổ cô.

Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, Tô Thần mắt lanh tay lẹ, Hắc kim cổ đao trong tay thuận thế vung lên, một vệt sáng lạnh lẽo lóe qua, chém con rắn nhỏ màu đỏ thành hai đoạn.

Tuy nhiên, con rắn độc này dù bị chém đứt, phần đầu vẫn còn khả năng tấn công, nó quằn quại thân mình, một lần nữa lao về phía A Lăng.

Tô Thần thấy vậy, nhanh chóng dùng sống đao của Hắc kim cổ đao đánh bay nó đi. "Đây chính là rắn mào gà, độc tính cực mạnh, mọi người nhất định phải cẩn thận.

Trong rừng rậm, số lượng loại rắn độc này rất nhiều," Tô Thần nghiêm mặt nói, "Mức độ nguy hiểm của nó không hề thua kém con mãng xà khổng lồ vừa rồi." Mọi người nghe vậy, đều đổ dồn ánh mắt về phía con rắn mào gà bị chém đứt, quan sát kỹ đặc điểm của nó, ghi nhớ thật sâu trong lòng. "Cảm ơn." A Lăng nhìn Tô Thần, ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích.

Đây đã là lần thứ hai Tô Thần cứu mạng cô rồi. "Chuyện nhỏ, không cần để trong lòng." Tô Thần xua tay.

Sau đó, mọi người thu dọn hành trang, tiếp tục lên đường.

Mãi cho đến chạng vạng, trời dần tối, họ mới tìm được một bãi đất trống tương đối bằng phẳng để dựng trại.

Trần Tổng Bả Đầu rắc một vòng bột thuốc quanh khu cắm trại, thứ bột thuốc này có thể xua đuổi độc trùng, tăng thêm một phần an toàn cho mọi người vào ban đêm.

Theo thông lệ, Tô Thần sắp xếp người gác đêm, để phòng ban đêm bị dã thú hoặc các sinh vật nguy hiểm khác tấn công.

Dù sao thì, bột thuốc tuy có thể phòng độc trùng, nhưng không thể chống lại dã thú, huống hồ con mãng xà khổng lồ thù dai kia, biết đâu lúc này đang ẩn mình trong bóng tối, chờ thời cơ hành động. …… Đêm đó vạn vật tĩnh lặng, mọi người trôi qua trong bình yên, cũng không có nguy hiểm gì xảy ra.

Lúc Tô Thần tỉnh dậy, bên ngoài trời đã sáng rõ, chỉ là xung quanh không biết từ lúc nào đã bị bao phủ bởi một lớp sương mù đặc sệt như tương, chỉ cách vài bước chân đã không thể phân biệt được gì. "Tô tộc trưởng!" Giọng của Trần Ngọc Lâu truyền thẳng đến, dường như có chút lo lắng.

Tô Thần trong lòng kinh ngạc, không kịp suy nghĩ nhiều, vội vàng lao ra ngoài.

Chỉ thấy Trần Ngọc Lâu hai tay quờ quạng trong không trung, bước chân loạng choạng, dường như đã bị mù. "Tình hình gì vậy?" Tô Thần vội vàng hỏi.

Trần Ngọc Lâu sờ thấy một tảng đá, sau đó ngồi xuống, lo lắng nói: "Chẳng hiểu sao, mắt tôi đột nhiên không nhìn thấy gì cả!" Tô Thần tuy chưa bị mù, nhưng mắt cũng truyền đến từng cơn đau nhói như kim châm.

Nhìn xung quanh, Chá Cô Tiếu và những người khác cũng đều lộ vẻ đau đớn, bị cùng một triệu chứng hành hạ. "Là độc chướng!" Tô Thần lập tức phản ứng, ngay tức khắc quyết đoán, lớn tiếng ra lệnh: "Đừng đứng dậy, tất cả nằm rạp xuống đất!" Độc chướng có mật độ lớn, phần lớn lơ lửng ở độ cao năm sáu mươi centimet so với mặt đất, người ta vừa đứng dậy sẽ hít phải một lượng lớn.

Mọi người đối với Tô Thần vô cùng tin tưởng, nghe vậy lập tức

nằm rạp xuống.

Chẳng mấy chốc, cảm giác đau nhói và hoa mắt chóng mặt dần giảm bớt, ý thức cũng từ từ khôi phục.

Nhưng cứ nằm mãi thế này rõ ràng không phải là cách, không thể tiếp tục đi đường được.

Tô Thần trầm tư một lát, chậm rãi nói: "Đợi thêm một chút, đến giữa trưa, độc chướng hẳn sẽ tan đi." Lúc này đang là sáng sớm, độ ẩm trong núi rừng cao, tạo điều kiện cho độc chướng sinh sôi, đợi mặt trời lên cao, hơi nước bốc hơi, độc chướng sẽ biến mất.

Mọi người chỉ có thể kiên nhẫn nằm trên đất chờ đợi.

Cuối cùng, khi mặt trời đã lên cao, sương độc dần mỏng đi cho đến khi tan hết, mọi người mới đứng dậy, thu dọn hành lý, lại một lần nữa lên đường.

Đi chưa được bao xa, mọi người đến gần một pho tượng đá.

Pho tượng này toát ra vẻ quỷ dị khó tả, bất kể mọi người thay đổi vị trí thế nào, ánh mắt của pho tượng dường như luôn dán chặt vào mọi người, khiến người ta dựng tóc gáy. "Mau rời khỏi khu vực tượng đá này!" Tô Thần cảm nhận được nguy hiểm, lên tiếng cảnh báo.

Mọi người tăng tốc, ngay khi sắp ra khỏi phạm vi của pho tượng, trên pho tượng bỗng có động tĩnh.

Nhìn kỹ, lại là những con bướm đêm dày đặc, như một dòng lũ màu đen hung hãn lao về phía mọi người, hơn nữa những con bướm này còn mang độc tính rất mạnh.

Vào thời điểm khẩn cấp, Trần Ngọc Lâu nhanh chóng lấy ra một nắm bột thuốc rắc ra, bột thuốc tan ra trong không trung, tạm thời chặn được đợt tấn công của bầy bướm.

Mọi người dốc toàn lực chạy như điên, nửa giờ sau, cuối cùng cũng thoát khỏi sự đeo bám của bầy bướm, đến một nơi giống như một cái lều lớn, một lối đi màu trắng hiện ra trước mắt. "Đây là da rắn lột!" Tô Thần trầm giọng nói.

Lối đi rộng rãi, có thể cho hai ba người đi song song, từ đó có thể thấy, con rắn khổng lồ lột lớp da này có kích thước khổng lồ đến mức nào.

Mọi người đi dọc theo lối đi, cuối cùng lại thông xuống lòng đất.

Trong không gian dưới lòng đất, vô số lỗ hổng phân bố dày đặc, mỗi lỗ hổng đều đặt một cái kén đất.

Cái gọi là kén đất, chính là sau khi người chết, dùng bùn đất bọc lấy thi thể, liệm một cách đơn giản rồi đặt ở đây.

Chương 291

Mọi người tiếp tục đi dọc theo đường hầm dưới lòng đất, không lâu sau đến một không gian kín, phía trước dường như không có đường đi, rõ ràng là có cơ quan ẩn giấu.

Nhưng chưa đợi mọi người tìm kiếm, trong không khí đột ngột vang lên một tiếng gọi: "Tô tộc trưởng!" Mọi người lập tức cảnh giác, nhìn quanh bốn phía, muốn biết ai đang lên tiếng. "Bọn rắn mào gà đuổi tới rồi!" Tô Thần vừa nói vừa nhìn xung quanh, chỉ thấy trên một bức tường xuất hiện một con rắn mào gà toàn thân đỏ rực.

Anh mắt lanh tay lẹ, lập tức ra đao, chém chết nó. "Mấy con rắn mào gà này lại biết nói chuyện?" Mọi người kinh ngạc.

Tô Thần giải thích: "Chúng có thể thông qua cộng hưởng ở mào rắn để bắt chước tiếng người, dùng cách này để dụ dỗ con mồi.

Giết một con, những con khác sẽ nhanh chóng kéo đến.

Muốn tránh chúng, cách đơn giản nhất là bôi bùn lên người." Rắn mào gà thị lực rất kém, không thể nhìn rõ hình dạng con mồi, chỉ có thể dựa vào cảm ứng nhiệt để săn mồi.

Bôi đầy bùn lên người có thể che đi nguồn nhiệt của bản thân, khiến rắn mào gà khó mà phát hiện.

Nếu ở trong nước, lợi dụng nhiệt độ nước để hạ thân nhiệt, cũng có thể ngăn chặn sự tấn công của rắn mào gà.

Mấy con rắn mào gà này thật sự quá khó đối phó, truy đuổi mọi người suốt hai ba ngày, liên tục gây phiền phức.

Nhưng trong sơn động này làm gì có bùn?

Mọi người vừa đánh vừa lùi, tìm được một lối đi rồi tất cả liền

chui vào.

May mắn là bọn rắn mào gà không đuổi theo.

Sau khi đi qua lối đi này, mọi người đến một không gian rộng lớn.

Trong không gian này lại đặt mấy trăm cái vại đá.

Tô Thần đi đến bên một ngọn đèn đá, theo tay anh vung lên trên ngọn đèn, giây tiếp theo từ trong đèn đá bay ra vô số côn trùng.

Trên người những con trùng này mang theo ánh sáng, lập tức chiếu sáng toàn bộ không gian.

Ánh mắt của mấy người rơi vào vị trí chính giữa mộ đá.

Nơi đó có một cái mâm đá, trên mâm đá đặt mấy viên đan dược.

Mà ngay phía trên không gian của đan dược, lại có một cái lò luyện đan khổng lồ.

Lò luyện đan đó bị treo lơ lửng giữa không trung. "Những viên đan dược này chẳng lẽ là trường sinh đan mà Tây Vương Mẫu luyện chế ra?" A Lăng bước lên, có chút tò mò.

Chuyện Tây Vương Mẫu theo đuổi trường sinh trong mắt mọi người đã không còn là bí mật. "Trên đời làm gì có trường sinh thật sự?

Những viên đan dược này chẳng qua chỉ là bán thành phẩm mà thôi." Tô Thần nói, "Nếu uống những viên đan dược này, trong thời gian ngắn có thể sẽ không sao, nhưng lâu dần sẽ biến thành quái vật." "Mọi người còn nhớ con Cấm bà mà chúng ta gặp ở nghĩa trang Cách Nhĩ Mộc không?" "Cấm bà hẳn là đã uống đan dược, mới biến thành cái dạng đó!" Theo lời Tô Thần, mọi người đều lùi lại mấy bước.

Nếu thật sự biến thành Cấm bà, mất đi ý thức của chính mình, cho dù có trường sinh cũng không có tác dụng gì lớn. "Tôi lại thấy có thể

mang về nghiên cứu một chút!" Trần Ngọc Lâu nói, "Bất kể có thành công hay không, cũng có giá trị nghiên cứu mà phải không?" Trần Ngọc Lâu đưa tay lấy một viên đan dược.

Giây tiếp theo, toàn bộ không gian rung chuyển.

Những cái vại đá xung quanh dường như sống lại, cầm thanh kiếm sắc bén trong tay chém về phía mọi người.

Trên người những cái vại đá này mặc áo giáp cứng rắn, vũ khí thông thường rất khó làm chúng bị thương.

Chỉ tiếc là chúng gặp phải Tô Thần.

Tô Thần sức mạnh vô cùng, chỉ một cú đã khiến một cái vại đá bay ngược ra, ngã xuống đất.

Không lâu sau, từ trong cái vại đá đó lại chui ra một con rắn nhỏ.

Xem ra chính con rắn nhỏ này điều khiển vại đá tấn công mọi người.

Sau khi Tô Thần một đao chém đứt con rắn nhỏ, vại đá không thể động đậy được nữa. "Phá vỡ vại đá, giết chết con rắn nhỏ điều khiển là sẽ an toàn." Tô Thần nhắc nhở mọi người một câu.

Sức của anh cực lớn, liên tục húc bay những cái vại đá đó xuống đất.

Những người khác phối hợp với Tô Thần, nhanh chóng giết chết những con rắn nhỏ xuất hiện trong các vại đá. "Hù... hù... hù!" Tô Thần thở hổn hển hai cái.

Các vại đá trong sân gần như đã được giải quyết xong.

Tuy nhiên, áo giáp và cổ kiếm trên người những vại đá này đều là đồ cổ, bảo vật.

Sau khi thu thập một phần áo giáp và cổ kiếm, Tô Thần mới bắt

đầu quan sát lại không gian trước mắt.

Sau đó, ánh mắt của Tô Thần nhìn về phía cái lò luyện đan ở trên.

Theo một cú nhảy của Tô Thần, sau khi chém đứt một sợi xích sắt, lò luyện đan rơi xuống, đập vỡ cái mâm đá bên dưới thành một cái hố lớn.

Xem ra đây chính là lối đi tiếp theo.

Mọi người theo lối đi này, đến không gian bên dưới.

Nơi đây dường như là một đại điện, ở trung tâm đại điện đặt một cỗ quan tài màu đỏ sậm.

Xung quanh quan tài là một vũng nước nhỏ, nước không sâu, chỉ ngập đến mắt cá chân của mọi người.

Lội qua nước, mọi người đi ngang qua cỗ quan tài này.

Không biết có phải là ảo giác không, Tô Thần cảm thấy cỗ quan tài này ngày càng đỏ.

Không đúng, quan tài không phải màu đỏ, mà là trên nó bám đầy một loại sinh vật.

Trần Ngọc Lâu cúi đầu vớt một nắm từ trong nước, liền vớt lên từng con trùng giống như trùng chỉ sắt.

Những con trùng này toàn thân màu đỏ, dường như còn có thể hút máu. "Không hay rồi, những con trùng hút máu này sau khi hấp thụ máu sẽ xảy ra biến cố." Tô Thần chiếu đèn pin lên phía trên.

Chỉ thấy trên đỉnh đại điện có một phù hiệu mặt người quỷ dị, dường như có cơ quan tồn tại.

Giây tiếp theo, phía trên liền truyền đến từng tràng âm thanh cơ quan chuyển động.

Từ trên nóc đại điện bắn xuống mấy chục mũi tên, mọi người cẩn thận né tránh, mới suýt soát tránh được những mũi tên này.

Tô Thần một cú nhảy đến bên cạnh huyết quan, tay cầm Hắc kim cổ đao liên tục chém vào những con trùng hút máu.

Những con trùng này sau khi hút đủ máu, thân thể chúng sẽ nặng lên, từ đó kích hoạt cơ quan.

Tiểu Ca và Chá Cô Tiếu cũng chạy tới, chém những con trùng hút máu này.

Nhưng những con trùng này sau khi bị chém đứt lại chảy ra máu, máu này lại bị những con trùng hút máu khác hấp thụ, hoàn toàn không ăn thua.

Chương 292

Quan tài vẫn đang nặng thêm, cơ quan lại bị kích hoạt.

Chỉ thấy một con rắn mào gà từ trên lao xuống.

Đây đã là tầng cơ quan thứ hai, nếu không thể giải quyết được những con trùng hút máu này, có khả năng sẽ còn kích hoạt tầng cơ quan thứ ba.

Sau khi giải quyết mấy con rắn mào gà, anh tăng tốc độ chém, đồng thời trực tiếp ném đuốc vào trong đống trùng hút máu.

Những con trùng này sợ lửa, lại nhanh chóng trốn khỏi quan tài.

Trọng lượng của quan tài nhẹ đi, cạm bẫy cơ quan ngừng hoạt động.

Mà ở đầu kia của đại điện, một cánh cửa đồng từ từ mở ra.

Phía sau cửa đồng, xuất hiện một dãy bậc thang đi lên, không biết dẫn đến đâu. "Đi!" Đã có lối đi mới, thì không cần thiết phải lãng phí thời gian ở đây nữa.

Tô Thần ra lệnh, mọi người nhanh chóng đi qua.

Đi dọc theo lối đi lên trên, không lâu sau, mọi người đến cuối thang trời.

Điều bất ngờ là ở cuối thang trời này lại có một cỗ thi thể đang ngồi xếp bằng.

Thi thể này mặc hoa phục, đeo trang sức vàng quý giá, vừa nhìn đã thấy đầy uy nghiêm. "Chẳng lẽ bà ta chính là Tây Vương Mẫu?" Tô Thiên kinh ngạc nói, "Đây đã là mấy nghìn năm rồi, sao thi thể của bà ta lại có thể bảo quản tốt như vậy?" Cỗ thi thể này vẫn còn giữ được

một mức độ hoạt tính nhất định, dường như giây tiếp theo sẽ hồi sinh. "Có khả năng chỉ là thế thân!" Tô Thần nói, "Nếu là Tây Vương Mẫu thật sự, hẳn sẽ không ngồi yên ở đây." "Trên mặt bà ta có đeo mặt nạ!" Dưới sự nhắc nhở của Tô Thần, mọi người quả nhiên phát hiện ra điều bất thường.

Nhưng nếu người ngồi ở đây là thế thân của Tây Vương Mẫu, vậy Tây Vương Mẫu thật sự đã đi đâu?

Tô Thần đến phía sau, phát hiện trên tấm bia đá ở đây có khắc từng hàng chữ.

Câu chuyện này liên quan đến Huyền Nữ, Huyền Nữ là người được Tây Vương Mẫu tin tưởng nhất, ở thành Sa Khâu cũng có địa vị rất cao.

Huyền Nữ lúc sinh thời vì Tây Vương Mẫu chinh chiến, sau khi chết lo lắng không có ai vì Tây Vương Mẫu bảo vệ lãnh địa, cho nên bà đã biến quan tài của mình thành cơ quan, biến dung mạo của mình thành bộ dạng của Tây Vương Mẫu. "Dưới đất có cơ quan!" Trần Ngọc Lâu phát hiện dưới đất xuất hiện một lối vào cơ quan.

Theo bước chân của anh ta từ từ đạp lên cơ quan, những con trùng hút máu bám trên quan tài bên ngoài dần dần biến mất.

Xem ra Huyền Nữ này nghĩ rất chu đáo, lo lắng những con trùng hút máu đó sẽ gây nguy hiểm cho Tây Vương Mẫu, cho nên nếu Tây Vương Mẫu thật sự xuất hiện ở đây, sau khi đạp lên cơ quan, lúc ra ngoài sẽ an toàn vô sự.

Phía sau Tây Vương Mẫu giả, xuất hiện một lối đi.

Nhưng lối đi này rất cao, và vô cùng chật hẹp. "Chẳng lẽ Tây Vương Mẫu thật sự ở bên trong này?" Trần Ngọc Lâu tò mò hỏi. "Muốn vào xem thử không?" Tô Thần hỏi. "Thôi bỏ đi!" Trần Ngọc

Lâu lắc đầu, "Tôi không có hứng thú với trường sinh, hơn nữa nếu Tây Vương Mẫu thật sự ở bên trong, đó chính là một con Tống tử ba nghìn năm tuổi đấy!" "E là những người ở đây không đủ xài." Trần Ngọc Lâu liếc nhìn Tô Thần, cảm thấy cho dù là Tô Thần ở đây, cũng không thể đối phó được với con Tống tử Tây Vương Mẫu này.

Lúc này, Tô Thần cũng do dự.

Anh nhìn vào vách đá xung quanh lối đi này, những vách đá này không phải là đá thông thường mà là vẫn ngọc.

Tương truyền mấy nghìn năm trước, một số tảng đá từ ngoài không gian rơi xuống mảnh đất này, sau đó Tây Vương Mẫu đã phát hiện ra những thiên thạch này.

Và đã xây dựng một quốc gia xung quanh thiên thạch, và bắt đầu nghiên cứu vẫn ngọc.

Những viên vẫn ngọc này không chỉ có thể áp chế độc tính của thi miết, còn có thể khiến thi thể không bị thối rữa. "Tôi vào xem thử!" Tô Thần do dự một lúc, rồi trực tiếp chui vào. …… Bên dưới, Chá Cô Tiếu và những người khác đang khổ sở chờ đợi. "Cũng không biết Tô tộc trưởng vào trong sẽ gặp phải chuyện gì!" Chá Cô Tiếu nói. "Tiểu Ca, thân thủ của cậu ở đây không tồi, hay là vào xem thử?" Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Tiểu Ca Trương Khởi Linh.

Liền thấy Trương Khởi Linh do dự một lúc, rồi đứng dậy đi vào trong lối đi.

Những người còn lại nhìn nhau.

A Lăng có chút lo lắng, không ngừng nhìn vào trong lối đi, muốn nhìn thấy bóng dáng của Tô Thần, nhưng cô đợi rất lâu, cũng không thấy Tô Thần ra ngoài.

Trong chốc lát, A Lăng cũng muốn vào xem thử.

Ngay khi cô định đến gần lối đi, Trần Ngọc Lâu đã cản cô lại. "Tô tộc trưởng vào trong lâu như vậy mà chưa ra, bên trong chắc chắn có phiền phức lớn." Trần Ngọc Lâu nói, "A Lăng cô nương, tôi khuyên cô tốt nhất đừng vào." "Cô chết hay không thì không sao, đừng làm vướng chân Tô tộc trưởng!" Câu nói này có chút khó nghe, nhưng lý lẽ không sai.

Sức chiến đấu của A Lăng cũng tạm được, nhưng trước mặt Tô Thần và những người khác thì hoàn toàn không đáng kể.

Đừng để đến lúc đó Tô Thần tay chân luống cuống, còn phải cứu cô. "Cộp cộp cộp ……" Đúng lúc này, trong lối đi xuất hiện một bóng người.

Đó là bóng dáng của Tiểu Ca.

Từ lúc cậu ta vào đến bây giờ đã qua mấy tiếng đồng hồ.

Lúc này Tiểu Ca toàn thân mang thương tích, sắc mặt tái nhợt.

Hơn nữa cậu ta dường như đã mất trí nhớ, hoàn toàn không nhớ rõ bên trong đã xảy ra chuyện gì. "Mẹ kiếp, bên trong rốt cuộc có cái gì vậy?" Trần Ngọc Lâu lo lắng nói.

Sớm biết vậy anh ta nhất định sẽ cản Tô Thần, không để Tô Thần đi ra.

Thời gian trôi qua từng phút từng giây, Trần Ngọc Lâu và những người khác đợi ở bên ngoài khoảng một ngày một đêm, cũng không thấy bóng dáng Tô Thần đâu.

Ngay khi mấy người quyết định để một bộ phận người ra ngoài trước, những người còn lại ở đây chờ đợi, thì ở lối vào thông đạo cuối cùng cũng có động tĩnh.

Một bóng người xuất hiện ở lối vào, rồi nhanh chóng biến mất.

Trần Ngọc Lâu rõ ràng nhìn thấy, dung mạo của bóng người đó giống hệt dung mạo của Tây Vương Mẫu giả.

Sau đó, mọi người kinh hãi, đều lùi lại mấy bước. "Tây Vương Mẫu đã xuất hiện, còn Tô tộc trưởng đâu?

Sao vẫn chưa ra?" Trần Ngọc Lâu nghi hoặc nói.

Giây tiếp theo, lối vào thông đạo lại có động tĩnh.

Một bóng người xuất hiện ở lối vào.

Bóng người đó không phải là Tô Thần thì còn có thể là ai?

Trần Ngọc Lâu vội vàng đỡ Tô Thần ngồi xuống.

Ai ngờ Tô Thần trực tiếp ngất đi. …… Lúc Tô Thần tỉnh lại, phát hiện Trần Ngọc Lâu và những người khác đều đang vây quanh mình.

Chương 293

Trần Ngọc Lâu càng lo lắng hỏi: "Tô tộc trưởng, bên trong đó rốt cuộc có thứ gì?" "Thứ vô cùng đáng sợ!" Tô Thần nhớ lại tình hình phía sau lối đi, anh phát hiện mình dường như đã mất đi một phần ký ức, chỉ có thể nhớ lại được một vài thứ rời rạc. "Phía sau lối đi có tà sùng, và sức chiến đấu rất hung hãn!" "Ngay cả tôi, đối phó với những tà sùng đó cũng có chút lực bất tòng tâm." "Còn về Tây Vương Mẫu…… dường như thật sự còn sống, nhưng bà ta có còn giữ được ý thức hay không, thì tôi không rõ." Có khả năng vị Tây Vương Mẫu này đã không còn là vị Tây Vương Mẫu trước kia nữa, mà là thân xác đã tái sinh một ý thức mới?

Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của Tô Thần. "Không thể ở lại nơi này lâu được!" Tô Thần đối với tình hình trong lối đi cảm thấy một trận sợ hãi.

Bây giờ anh e rằng vẫn chưa thể hoàn toàn khám phá tình hình bên trong, chỉ có thể đợi đến khi mạnh hơn nữa. …… Mọi người men theo đường cũ quay về, lúc đi qua cỗ huyết quan kia, những con trùng hút máu trên đó đã biến mất hoàn toàn.

Chỉ có điều lúc này không gian bên trong lại lần nữa rung chuyển.

Một vật khổng lồ từ dưới nước hiện lên.

Đó lại là một con mãng xà khổng lồ mọc sừng, đã có dấu hiệu hóa rồng. "Con mãng xà này từng là sủng vật của Tây Vương Mẫu, sống ít nhất ba nghìn năm!" Tô Thần vội nói.

Lúc này Tô Thần đã bị thương nặng, những người có mặt hoàn toàn không phải là đối thủ của con mãng xà ba nghìn năm tuổi này.

Chỉ có thể rời đi trước.

Chỉ là tốc độ của con mãng xà này cực nhanh, lại nhanh chóng đuổi theo.

Nó lè lưỡi rắn, lạnh lùng nhìn chằm chằm vào mọi người.

Đúng lúc này, Tiểu Ca lấy ra một sợi dây chuyền.

Đây là thứ cậu ta lấy được từ trên người của Huyền Nữ.

Sau khi nhìn thấy sợi dây chuyền này, con mãng xà từ từ lùi lại. "Đi!" Tiểu Ca nhắc nhở mọi người rời đi.

Mãi đến khi ra khỏi cổ mộ, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Tô tộc trưởng, chúng ta hôm nay rút lui chứ?" Trần Ngọc Lâu đề nghị. "Ngày mai hãy rút, để tôi hồi phục một chút." Tô Thần muốn giết chết con mãng xà ba nghìn năm tuổi đó, lấy nội đan của nó.

Nếu không phải Tô Thần bị thương nặng, nếu không giải quyết con mãng xà này hẳn không có vấn đề gì. "Cái này……" Trần Ngọc Lâu gật đầu, bắt đầu chữa thương cho Tô Thần.

Cùng lúc đó, Tô Thần cũng uống một ít thảo dược, cơ thể không ngừng hồi phục.

Mãi đến giữa trưa ngày hôm sau, cảm nhận được cơ thể đã hồi phục sinh lực, Tô Thần lại một lần nữa tiến vào cổ mộ.

Lần này tốc độ của Tô Thần cực nhanh, một mình giao chiến với mãng xà.

Sau khi tốn rất nhiều công sức, mới giải quyết được con mãng xà này.

Sau đó Tô Thần lấy nội đan của mãng xà rồi rời khỏi nơi này. …… Chuyện ở đây đã xong.

Mọi người theo đường cũ quay về, cuối cùng từ trong rừng rậm tìm được một con đường ra ngoài, cuối cùng trở lại bên chiếc xe tải.

Ngồi trên xe tải rời khỏi Thanh Tỉnh.

Lúc ở trên xe, Tô Thần lấy ra viên nội đan đó.

Đây là nội đan của mãng xà ba nghìn năm tuổi, to như nắm tay, không ngừng tỏa ra ánh sáng.

Viên nội đan này tuyệt đối là vật đại bổ.

Nhưng nếu uống một hơi, e rằng sẽ hư không chịu nổi bổ.

Hay là về lại Tô Gia Thôn rồi tính tiếp.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại nhìn vào không gian hệ thống, mở bảng hệ thống ra.

Lần này hoàn thành nhiệm vụ Xà Chiểu Quỷ Thành, hệ thống thưởng cho Tô Thần một cái rương báu. "Mở rương báu!" Tô Thần chậm rãi nói.

Theo giọng nói của anh hạ xuống, âm thanh của hệ thống vang lên bên tai. 【Đinh, rương báu đang được mở!】 【Đinh】, lại là một tiếng thông báo giòn giã. 【Chúc mừng túc chủ nhận được 50 cây Kỳ Lân Kiệt cực phẩm!】 Âm thanh của hệ thống vang lên bên tai Tô Thần.

Kỳ lân kiệt không phải là máu kỳ lân, mà là nhựa của cây huyết đằng kỳ lân ngưng kết thành cục máu, là một loại dược liệu vô cùng quý giá.

Có thể giải trăm độc, xua trăm trùng, hoạt huyết hóa ứ.

Ở một mức độ nào đó có tác dụng cải tử hoàn sinh, mọc lại xương thịt.

Tác dụng của kỳ lân kiệt cực phẩm vượt xa lộc hoạt thảo cực phẩm.

Quan trọng nhất là sau khi có kỳ lân kiệt, lúc Tô Thần xuống mộ

có thể tránh được rất nhiều phiền phức.

Kỳ lân kiệt này là khắc tinh tự nhiên của những thứ đại hung như thi miết, rắn mào gà, không chỉ có thể xua đuổi những độc trùng này, còn có thể chữa lành vết thương.

Lần này tuy hệ thống không thưởng vật phẩm quá quý giá, nhưng tác dụng của kỳ lân kiệt vẫn rất lớn.

Đợi sau khi về Tô Gia Thôn, có thể để Hoa Linh bồi dưỡng kỳ lân kiệt trong ruộng của tộc.

Biết đâu sau này còn có thể có tác dụng lớn hơn vào thời khắc quan trọng. …… Khoảng mấy ngày sau, đoàn người của Tô Thần cuối cùng cũng đến địa giới của cố đô.

Xe tải còn chưa dừng hẳn, Tô Thần đã qua cửa sổ xe nhìn thấy một đám người đã sớm chờ ở không xa cổng thành.

Người dẫn đầu chính là Lưu Tứ gia, ông ta mặc một bộ trường bào màu đen thẳng tắp, tóc chải chuốt gọn gàng.

Thấy xe tải từ từ đến gần, Lưu Tứ gia lập tức nhanh chân đón chào. "Tô tiên sinh!

Lần này từ biệt, đã hơn nửa tháng!" Lưu Tứ gia hai tay ôm quyền, cung kính chắp tay với Tô Thần, trên mặt nở nụ cười nhiệt tình.

Cùng lúc đó, con trai của Lưu Tứ gia trên xe đã không kìm được sự kích động trong lòng.

Cậu ta từ thùng xe sau nhảy xuống, chạy đến bên cạnh Lưu Tứ gia, mắt lấp lánh ánh sáng phấn khích, hớn hở nói: "Ba, con nói cho ba nghe, ba không biết lần này chúng ta đi Thanh Tỉnh kích thích đến mức nào đâu!

Trên đường gặp được rất nhiều chuyện kỳ lạ……" Tuy nhiên, lúc

này tâm trí của Lưu Tứ gia rõ ràng không đặt ở trên người con trai.

Ông ta vỗ vỗ vai con trai, nói: "Về nhà rồi nói!" Sau đó Lưu Tứ gia quay người, nhiệt tình đón Tô Thần và mọi người vào khách sạn tốt nhất trong cố đô.

Ông ta nhiệt tình mời Tô Thần và mọi người vào bàn dùng bữa, trong tiệc, mọi người chén chú chén anh, không khí cũng không tồi.

Rượu qua ba tuần, thức ăn qua năm vị, mọi người đều đã có chút ngà ngà say.

Lưu Tứ gia chuyển chủ đề sang một thế lực khác trong cố đô.

Chương 294

Lưu Tứ gia khẽ nheo mắt, ánh mắt lộ ra một tia ngưng trọng và lo lắng.

Theo lời kể của Lưu Tứ gia, đám người này có bối cảnh phức tạp, chúng đã tiếp quản một phần thế lực của vị lão đại giới đạo mộ tiền nhiệm, hiện nay ở cố đô đã hình thành thế chân vạc với Lưu Tứ gia.

Thời gian gần đây, thế lực của chúng như cỏ dại điên cuồng bành trướng, vươn tay ngày càng dài, đã xâm phạm nghiêm trọng đến địa bàn của Lưu Tứ gia.

Việc làm ăn của Lưu Tứ gia bị ảnh hưởng rất lớn.

Hiện nay ông ta chỉ có thể đặt toàn bộ hy vọng vào Tô Thần, hy vọng Tô Thần có thể giúp ông ta một tay.

Chuyện này đã được thương lượng từ trước, Tô Thần giúp Lưu Tứ gia trở thành tổng bả đầu của giới đạo mộ cố đô, còn Lưu Tứ gia giúp Tô Gia thành lập chi nhánh của tiệm đồ cổ ở cố đô.

Để đứng vững gót chân ở cố đô, Tô Thần còn để con trai của Lưu Tứ gia đi theo anh đến thành Trường Sa, dùng cách này để kiềm chế Lưu Tứ gia, lo lắng ông ta sau này lật lọng, động thủ với chi nhánh của tiệm đồ cổ Tô Gia ở cố đô.

Nay hai người nhân men rượu, lại một lần nữa thương lượng chi tiết, cuối cùng đã đạt được điều kiện thống nhất. …… Hôm sau.

Lúc Tô Thần còn đang nghỉ ngơi trong khách sạn, Lưu Tứ gia phái người đến báo tin.

Đám người đó đang ở ngoại ô cố đô, đang trộm một ngôi mộ lớn ở phía bắc.

Sau khi nhận được tin tức, Tô Thần đã biết phải làm gì. "Tô tiên sinh, Lưu Tứ gia phái người đến báo tin!" Ngoài cửa truyền đến một giọng nói trầm thấp.

Tô Thần nhanh chóng đứng dậy, chỉnh lại y phục, mở cửa phòng. "Lão Đao, Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu, theo tôi đi một chuyến!" Tô Thần không mang theo nhiều người, chỉ để mấy người thân thủ tốt này cùng mình đi đến địa giới phía bắc cố đô.

Nơi đó là một ngôi mộ lớn, từng chôn cất một vị vương công quý tộc thời Đường thịnh.

Đối với chuyện này, Trần Tổng Bả Đầu cũng không có ý kiến gì.

Trong thời loạn thế muốn trỗi dậy, thì phải dẫm lên xác người khác.

Nếu anh không nhẫn tâm, thì sau khi người khác nhẫn tâm, anh chính là vật hy sinh.

Hơn nữa những kẻ cả ngày xuống mộ, cũng không có mấy kẻ tốt.

Đều là bá chủ địa phương, không ít kẻ làm chuyện ức hiếp nam nữ.

Tô gia cũng là một bá chủ ở gần thành Trường Sa, nhưng Tô gia luôn tuân thủ tổ huấn, quy định nghiêm ngặt người trong Tô Gia Thôn, không cho họ làm bậy.

Còn các gia tộc khác, thì khó nói.

Đặc biệt là ở địa giới cố đô này, những kẻ xuống mộ này trước đây cơ bản đều là côn đồ lưu manh địa phương.

Sau khi chúng thấy xuống mộ có thể kiếm được lượng lớn bảo vật, liền liên hợp lại với nhau, hình thành các nhóm nhỏ, rồi đào hố xuống mộ.

Không lâu sau, đoàn người của Tô Thần đã đến gần ngôi mộ lớn này.

Nhìn từ xa, chỉ thấy đám người đó ngụy trang thành một đoàn kịch, dựng một sân khấu trong làng, chiêng trống inh ỏi, vô cùng náo nhiệt.

Các diễn viên trên sân khấu mặc trang phục lộng lẫy, đang hát Tần Khang, thu hút toàn bộ nam nữ già trẻ trong làng chạy đến xem.

Còn một đám người khác thì đang đào mộ ở một nơi khác.

Chúng dùng xẻng Lạc Dương.

Thứ này là do thổ phu tử ở Lạc Thị, Dự Địa bên cạnh phát minh ra, được xem là thần khí của giới đạo mộ.

Tác dụng chính của nó là cắm xuống lòng đất, sau đó có thể lần lượt lấy ra đất ở các tầng khác nhau.

Đối với những lão làng kinh nghiệm phong phú, chỉ cần thông qua quan sát kết cấu phân tầng, màu sắc, chất đất của đất, là có thể phán đoán chính xác dưới lòng đất có mộ lớn hay không, cũng như vị trí và quy mô đại khái của mộ.

Đợi sau khi xẻng Lạc Dương định vị chính xác vị trí huyệt mộ, là có thể bắt đầu đào.

Phần lớn các ngôi mộ cổ do bị chôn sâu dưới lòng đất trong thời gian dài, trải qua sự ăn mòn của năm tháng và biến đổi địa chất, kết cấu địa cung thường trở nên rất đơn giản, và nhiều ngôi đã sụp đổ, hòa lẫn với bùn đất xung quanh.

Những ngôi mộ cổ kiểu cung điện quy mô hoành tráng, chiếm diện tích hàng vạn mẫu mà Tô Thần từng gặp trước đây dù sao cũng chỉ là số ít.

Tuyệt đại đa số các ngôi mộ cổ đều cần phải tốn rất nhiều thời gian và công sức, tiến hành dọn dẹp và khai quật không ngừng, mới có thể tìm được những món đồ quý giá ẩn sâu trong lòng đất.

Đương nhiên, nếu có thể trực tiếp định vị được chủ mộ thất, thì có thể trực tiếp lấy ra những tài bảo vô giá từ trong quan tài của chủ mộ thất.

Nhân lúc dân làng đều bị màn biểu diễn trên sân khấu thu hút đến không rời mắt, Tô Thần một mình đến một nơi cao hơn, bắt đầu xem xét phong thủy của nơi này. "Nơi đây nước lớn cuồn cuộn ập tới, không có núi non che chắn, thế khó xoay chuyển.

Chỉ vì chủ yếu khách mạnh hơn, hung bại hoang dâm thật đáng thương thay." Tô Thần chậm rãi nói.

Cách ngôi mộ cổ này không xa là một con sông lớn chảy xiết không ngừng.

Vốn dĩ nơi đây mượn thế của thủy mạch, phong thủy cực tốt, là một bảo địa hiếm có.

Tuy nhiên, cùng với việc dòng sông đổi hướng, cục diện phong thủy nơi đây đã thay đổi cực lớn, ngược lại biến thành một nơi đại hung.

Tô Thần thầm nghĩ trong lòng, xem ra có lẽ không cần mình phải tự ra tay, tà vật sinh ra từ vùng đất hung này cũng đủ khiến đám người kia ăn không hết mà mang về.

Chẳng biết từ lúc nào, Trần Tổng Bả Đầu đã đến bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi: "Tô tộc trưởng, chúng ta nên làm gì tiếp theo?" Tô Thần suy nghĩ một lát rồi nói: "Đi tìm vài con gà mái vịt mái, gây chút phiền phức cho đám người kia.

Có lẽ không cần chúng ta tự ra tay, bọn chúng sẽ tổn thất nặng

nề." "Được, tôi đi tìm ngay!" Trần Ngọc Lâu gật đầu, xoay người đi sắp xếp việc này. …… Nhóm người Tô Thần dù sao cũng là người ngoài, sự xuất hiện của họ nhanh chóng gây ra sự cảnh giác của đám người kia.

Không lâu sau, đám người đó còn đặc biệt cử người đến tận cửa.

Người dẫn đầu là một thư sinh mặt trắng khoảng ba mươi tuổi, y mặc một bộ trường sam màu trắng, tay cầm một chiếc quạt xếp, cả người trông có vẻ văn nhược, dường như một cơn gió cũng có thể thổi y ngã.

Tô Thần lại thấy người này hẳn là có chút hiểu biết về kiến thức phong thủy, nếu không thì không thể nào định vị chính xác được vị trí của ngôi mộ cổ này.

Nhưng cũng chỉ giới hạn ở mức hiểu biết, trình độ nửa vời.

Nếu không đã sớm phát hiện ra nơi đây là đại hung chi địa, sao có thể còn xuống mộ?

Sau khi gặp mặt, thư sinh văn nhược khẽ chắp tay nói: "Bằng hữu, đây là địa bàn của Bành gia chúng tôi, mong các vị mau chóng rời đi!" "Địa bàn Bành gia?" Tô Thần cười khẩy, "Sao tôi chưa từng nghe nói đây là địa bàn của Bành gia?

Đây không phải là Lý Gia Trang sao?

Hầu hết người trong trang đều họ Lý, tôi chưa nghe nói có ai họ Bành cả!" Ngôi mộ cổ đó nằm trên đất của Lý Gia Trang, nói đúng ra thì cũng là địa bàn của nhà họ Lý.

Có liên quan quái gì đến Bành gia.

Cái gọi là Bành gia, chẳng qua chỉ là một đám trộm mộ mà thôi.

Hiện tại, bọn chúng đang đối đầu gay gắt với đám người của Lưu

Tứ gia, đều muốn tranh giành vị trí Tổng Bả Đầu của giới trộm mộ Cổ đô.

Mà Lưu Tứ gia đã tìm đến Tô Thần trước, hy vọng hắn có thể giúp mình giải quyết thế lực của Bành gia này.

Nghe vậy, thư sinh mặt trắng lắc đầu, nụ cười trên mặt lập tức biến mất, y nhắc nhở lần nữa: "Tô tiên sinh, đây là Cổ đô, không phải thành Trường Sa!

Ông nghĩ chúng tôi không điều tra thông tin về các vị sao?" Từ trước đó, bọn họ và Lưu Tứ gia đã lần lượt điều tra kỹ lưỡng về bối cảnh và thực lực của Tô Thần.

Theo họ, Tô Thần dù có lợi hại đến đâu, cũng chỉ có chút ảnh hưởng ở thành Trường Sa mà thôi.

Mà nơi đây là Cổ đô, là địa bàn của họ, họ có sự tự tin và chỗ dựa của riêng mình.

Chương 295

"Tô tiên sinh!" Thư sinh mặt trắng tiếp tục nói, "Đây là Cổ đô!

Vị Tổng Bả Đầu tiền nhiệm bị các người giết chết là do ông ta quá yếu và không có chỗ dựa." Y nói: "Tôi biết ông có liên lạc với Lưu Tứ gia, Lưu Tứ gia có chút bản lĩnh, nhưng sau lưng chúng tôi cũng có người chống đỡ." "Cho nên, chúng tôi mới dám đối đầu với ông ta." "Tô tiên sinh, tôi khuyên ngài tốt nhất đừng nhúng tay vào chuyện này, nếu không, đối với Tô gia các người mà nói, cũng không phải là chuyện tốt!" Thư sinh văn nhược cuối cùng cảnh cáo. "Để Bành gia chủ của các người đến nói câu này đi, ngươi còn chưa đủ tư cách." Tô Thần liếc y một cái, ánh mắt có chút khinh miệt.

Thư sinh văn nhược này chẳng qua chỉ là một mưu sĩ nhỏ bé, lại vọng tưởng chạy đến cảnh cáo mình.

Cũng không xem lại thân phận và địa vị của mình! "Gia chủ của chúng tôi xử lý xong chuyện trong tay, nhất định sẽ đến tìm ngài." Thư sinh mặt trắng bỏ lại câu này, rồi dẫn thuộc hạ xoay người rời đi.

Đợi bọn họ đi rồi, Trần Ngọc Lâu bước tới, trên mặt lộ ra vẻ châm chọc: "Xem ra đám người trong giới trộm mộ Cổ đô này vẫn chưa nếm đủ mùi đau khổ nhỉ!

Vị Tổng Bả Đầu tiền nhiệm đắc tội với chúng ta, cuối cùng nhận lấy kết cục thân tử đạo tiêu." "Bây giờ tên họ Bành này còn dám tìm tới cửa.

Không sợ nhận lấy kết cục tương tự sao?" "Luôn có người nghĩ mình là ngoại lệ!" Tô Thần cười cười.

Đối với hắn, tất cả những điều này đều không quan trọng.

Dù sao lần này hắn đến đây chính là để nhắm vào đám người Bành gia, giúp Lưu Tứ gia giải quyết mối họa tâm phúc này, đồng thời cũng dọn dẹp chướng ngại cho sự phát triển của Tô gia ở Cổ đô.

Thể diện không quan trọng, mọi thứ đều lấy việc đạt được mục đích làm nhiệm vụ hàng đầu. "Tối nay ông cùng Lão Đao và Chá Cô Tiếu ba người ra mặt, đầu tiên đánh ngất bọn chúng, sau đó đem máu gà mái và vịt mái rưới lên phòng mộ chính." Tô Thần nhìn Trần Ngọc Lâu chậm rãi nói, "Tôi đã xem rồi, nơi đó là đại hung chi địa, chắc chắn có đại tống tử!

Dùng máu gà mái và vịt mái có thể kích thích đám đại tống tử đó.

Đến lúc đó không cần chúng ta ra tay, đám người kia dưới tay đại tống tử cũng không trụ được mấy hiệp." …… Đêm đó, mây đen giăng kín, ánh sáng lờ mờ.

Trong một cánh đồng hẻo lánh, một đám người đang dựa vào ánh đuốc, gắng sức đào đất.

Bọn họ chính là người của Bành gia, lúc này đã dùng xẻng Lạc Dương xác định được vị trí của phòng mộ chính.

Việc tiếp theo cần làm chính là nhanh chóng đào ra lối đi vào phòng mộ chính.

Hầu hết đồ tùy táng thường được đặt trong phòng mộ chính hoặc trong quách của phòng mộ chính. "Thông rồi, gia chủ!" Một giọng nói phấn khích vang lên từ bên dưới.

Chỉ thấy một người chui ra từ lối đi vừa đào xong, mặt mày mệt mỏi nhưng không giấu được vẻ hưng phấn. "Được, tất cả mọi người chuẩn bị xuống mộ!" Bành gia chủ châm điếu thuốc tẩu trong tay, rít một hơi thật mạnh, sau đó dắt điếu thuốc vào thắt lưng, chuẩn bị dẫn mọi người xuống mộ.

Tuy nhiên, ngay lúc bọn họ vừa bước vào trong mộ, tất cả mọi người đều cảm thấy một trận choáng váng, mất đi ý thức.

Cách đám người này không xa, Trần Ngọc Lâu vừa mới đốt hương mê hồn.

Theo gió, mùi hương thổi qua, đám người này toàn bộ ngã xuống.

Ngay sau khi đám người này đều hôn mê, bóng dáng của Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục ba người xuất hiện sau lưng họ.

Trần Ngọc Lâu đứng trong bóng tối cách đó không xa, nhìn nhất cử nhất động của đám người Bành gia trong mộ, có chút nghi ngờ. "Chẳng lẽ là lính mới?" Trần Tổng Bả Đầu suy đoán. "Những ngôi mộ cổ này quanh năm ở trong trạng thái đóng kín, gần như cách biệt với không khí bên ngoài, không khí bên trong vô cùng vẩn đục.

Bọn họ cứ thế không chuẩn bị gì mà vào, chỉ cần sơ ý một chút là có thể vì hít phải khí độc mà mất ý thức ngay lập tức!" "Đến lúc đó không cần chúng ta động thủ, bọn họ tự mình toi đời!" Phân tích sâu hơn từ góc độ khoa học, trong mộ do thiếu thông gió lâu năm nên không khí cực kỳ loãng.

Trong môi trường đóng kín như vậy, vi sinh vật và vi khuẩn sinh sôi nảy nở điên cuồng, không ngừng thải ra carbon dioxide.

Lâu dần, trong hầm mộ tràn ngập một lượng lớn carbon dioxide.

Hơn nữa, mật độ carbon dioxide lớn hơn không khí, nên lượng carbon dioxide tích tụ gần mặt đất là nhiều nhất.

Một khi có người mạo hiểm đi vào, hít phải một lượng lớn carbon dioxide sẽ nhanh chóng dẫn đến thiếu oxy trong cơ thể, rồi ngạt thở mà chết.

Trần Ngọc Lâu nhìn đám người Bành gia, nhìn thế nào cũng thấy

bọn họ chỉ là một đám lính mới tò te.

Ông thầm phỉ nhổ trong lòng, chỉ với trình độ như vậy mà còn vọng tưởng tranh giành địa vị Tổng Bả Đầu với Lưu Tứ gia sao?

Thực lực của Lưu Tứ gia tuy Trần Ngọc Lâu chưa được chứng kiến, nhưng ông có thể cảm nhận được mùi đất trên người Lưu Tứ gia, tuyệt đối đã lăn lộn trong ngành này hơn chục năm rồi.

Còn Bành gia chủ và những người khác, mùi đất trên người quá nhạt.

Giống như một đám nhóc con mới vào nghề.

Trần Ngọc Lâu không khỏi nghi ngờ sâu sắc về thực lực và sự tự tin của Bành gia.

Nhưng việc cấp bách lúc này là gây chút phiền phức cho đám người này theo kế hoạch của Tô Thần.

Trần Ngọc Lâu ra hiệu bằng mắt với Chá Cô Tiếu và những người bên cạnh, mọi người lòng lĩnh ý hội, lần lượt điều chỉnh hơi thở, cẩn thận đi vào hầm mộ.

Bọn họ quen đường quen lối xuyên qua mộ đạo dài dằng dặc, rất nhanh đã đến bên cạnh quách của phòng mộ chính.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu nhìn nhau một cái, hai người hợp sức, từ từ đẩy nắp quách ra.

Cùng với sự dịch chuyển của nắp quách, một luồng khí mục nát xộc vào mặt.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, trong quách đang nằm một cỗ "đại tống tử" có hình thù kỳ dị.

Chỉ thấy cỗ thi thể khô này toàn thân tỏa ra một luồng khí lạnh lẽo, sắp sửa thi biến.

Trần Ngọc Lâu không chút do dự, nhanh chóng nhấc máu gà và máu vịt đã chuẩn bị sẵn, đổ ào ào lên người đại tống tử.

Máu tươi đặc quánh chảy dọc theo thân thể đại tống tử, trong nháy mắt nhuộm nó trở nên đáng sợ hơn.

Sau khi đổ xong, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu lại cùng nhau hợp sức, đậy nắp quách lại, kín không một kẽ hở.

Sau đó, họ cẩn thận xóa sạch mọi dấu vết để lại tại hiện trường, đảm bảo không có bất kỳ manh mối nào có thể tiết lộ hành tung của họ.

Khi chuẩn bị rời đi, Trần Ngọc Lâu lấy từ trong lòng ra một túi vải nhỏ, mở ra, bên trong là một ít bột thuốc đặc chế.

Ông men theo con đường mà mọi người đã hôn mê, cẩn thận rắc lên mặt đất bên cạnh Bành gia chủ và những người khác.

Bột thuốc này chỉ cần hít vào mũi là có thể kích thích thần kinh, khiến người ta tỉnh lại sau một lát.

Làm xong tất cả, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng những người khác lặng lẽ rời khỏi hầm mộ, ẩn mình trong bóng tối. …… Khoảng hơn mười phút sau, mí mắt của Bành gia chủ khẽ rung lên, từ từ tỉnh lại.

Ông ta chỉ cảm thấy đầu óc nặng trịch, như thể bị búa tạ đập vào.

Ông ta xoa xoa thái dương, nhìn quanh, thấy những người xung quanh vẫn nằm la liệt trên đất, ngủ say chưa tỉnh.

Bành gia chủ lập tức nổi giận đùng đùng, ngọn lửa giận vô cớ trong lòng "vụt" một tiếng bốc lên.

Ông ta sải bước đến bên một thuộc hạ gần nhất, "Bốp" một tiếng, tát mạnh vào mặt hắn một cái. "Tất cả chúng mày tỉnh lại cho lão tử!"

Bành gia chủ gân cổ gầm lên.

Dưới sự đánh mắng của ông ta, không lâu sau, tất cả mọi người đều lờ mờ tỉnh lại, ai nấy đều có vẻ mặt ngơ ngác. "Lão đại, xảy ra chuyện gì vậy?

Sao tôi lại nằm trên đất?" Một thuộc hạ ôm khuôn mặt bị đánh, nghi hoặc hỏi.

Chương 296

"Bảo chúng mày bình thường luyện tập nhiều vào thì không nghe, xuống một cái mộ cũng ngất được, cần chúng mày để làm gì?" Bành gia chủ mắng xối xả vào mặt mọi người.

Thực ra, chính ông ta cũng chẳng hiểu chuyện gì vừa xảy ra, chỉ biết mình tự dưng ngất đi, rồi lại tự dưng tỉnh lại. "Tất cả phấn chấn lên cho ta!" Bành gia chủ nén sự khó hiểu trong lòng, lớn tiếng quát, "Sau khi xuống ngôi mộ này, đợi lấy được bảo vật, ta sẽ đi tìm Trương Đốc quân!" "Đến lúc đó nhờ Trương Đốc quân ra mặt, điều vị Đại soái sau lưng Lưu Tứ gia rời khỏi Cổ đô!" "Khi đó, Cổ đô sẽ là địa bàn của chúng ta!

Một Lưu Tứ gia cỏn con mà cũng dám đối đầu với chúng ta sao?

Đúng là nói chuyện viển vông!" Trương Đốc quân sau lưng ông ta là một nhân vật có tay mắt thông thiên.

Nếu không phải vì uy thế của Trương Đốc quân, Lưu Tứ gia dựa vào Bố phòng quan của Cổ đô, đã sớm đuổi cùng giết tận bọn họ, làm sao còn để họ có chỗ đứng ở Cổ đô.

Nói trắng ra, người đứng sau Lưu Tứ gia cũng kiêng dè Trương Đốc quân ba phần.

Và đây chính là chỗ dựa lớn nhất của Bành gia chủ, cũng là cơ hội tuyệt vời mà ông ta cho rằng có thể lật đổ Lưu Tứ gia.

Bành gia chủ trong lòng biết rõ, việc điều Bố phòng quan sau lưng Lưu Tứ gia rời khỏi Cổ đô tuyệt đối không phải chuyện dễ, phải trả giá đắt, cộng thêm sự vận động của Trương Đốc quân trên quan trường.

Nhưng ông ta thấy điều đó chẳng là gì, tốn chút tiền chỉ là tạm thời, sự trả giá hiện tại là để sau này có thể kiếm được bộn tiền.

Nghĩ đến đây, Bành gia chủ vung tay, dẫn người hùng hổ đi vào trong ngôi mộ cổ.

Thực ra, đám người này của ông ta đối với việc trộm mộ chỉ biết một nửa, Bành gia chủ cũng chỉ là nghe nói ngành này kiếm tiền nhanh nên mới nảy sinh ý nghĩ.

Dưới sự tình cờ, ông ta quen biết Trương Đốc quân, để lấy lòng vị đại nhân vật này, ông ta đã nhận lấy việc tìm kiếm trân bảo cho Trương Đốc quân.

Một đoàn người men theo mộ đạo chật hẹp, cẩn thận tiến lên, cuối cùng cũng vào được phòng mộ chính.

Trong phòng mộ chính tràn ngập một luồng khí ẩm ướt, mục nát, khiến người ta ngửi thấy muốn nôn.

Đập vào mắt họ là một cỗ quách cao lớn và đen kịt.

Lúc này, ánh đuốc trong phòng mộ âm u này có vẻ vô cùng yếu ớt, chỉ có thể miễn cưỡng chiếu sáng một vùng nhỏ trước mắt, hoàn toàn không nhìn rõ toàn bộ diện mạo của phòng mộ.

Nhưng dù vậy, chiếc quan tài trước mắt, từ những đường nét điêu khắc tinh xảo, tạo hình cổ xưa đến khí chất trang nghiêm toát ra, đều không khỏi toát lên một vẻ quý phái.

Không cần nghĩ nhiều, thân phận của chủ nhân ngôi mộ chắc chắn không thấp. "Sư gia, đã điều tra rõ đây là mộ gì chưa?" Bành gia chủ quay đầu nhìn thư sinh văn nhược bên cạnh.

Thư sinh văn nhược này, cha của y từng là sư gia cho một vị tri huyện ở quanh Cổ đô.

Nhưng thời thế đã thay đổi, đến đời y, gia cảnh dần sa sút, cuộc sống trở nên có chút khó khăn.

Cộng thêm thời buổi này, giáo dục cũ bị thời đại vứt bỏ, giáo dục mới mọc lên như nấm sau mưa, dẫn dắt xu thế phát triển của thời đại.

Trong bối cảnh lớn như vậy, cuộc sống của thư sinh văn nhược ngày càng gian nan.

May mắn là y đã học qua thuật phong thủy mệnh lý, biết chút ít về xem bói, xem phong thủy, nên được Bành gia chủ chiêu mộ về làm mưu sĩ.

Vì cha y từng làm sư gia cho huyện thái gia, chuyện này y thường xuyên khoe khoang.

Lâu dần, mọi người liền đặt cho y một biệt danh là Sư gia. "Gia chủ, tôi đêm qua quan sát thiên tượng, nơi này tuyệt đối có mộ lớn!" Sư gia khẽ ngẩng đầu, ra vẻ ta đây nói, "Còn về chủ nhân ngôi mộ này là thời đại nào thì tôi không rõ lắm!

Nhưng tôi đã quan sát kỹ phong cách của phòng mộ này, từ kiểu kiến trúc và đặc trưng bích họa mà xem, có vẻ giống thời Đường." "Mở quách!" Bành gia chủ vừa nghe, lập tức hai mắt sáng rực, không chút do dự lớn tiếng ra lệnh.

Nghe lệnh, mấy tên tiểu tử phía sau lập tức cầm xà beng và các công cụ khác, cẩn thận bước lên, chuẩn bị cạy mở quan tài.

Tuy nhiên, ngay lúc bọn họ vừa đến gần quách, bên trong quách đột nhiên vang lên một trận âm thanh trầm đục "Rầm rầm rầm", như thể có thứ gì đó đang điên cuồng đập vào quan tài từ bên trong.

Động tĩnh bất ngờ này lập tức phá vỡ sự tĩnh lặng trong phòng mộ, khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Trong chốc lát, mọi người không tự chủ được mà lùi lại mấy

bước. "Sợ cái gì mà sợ?

Mở quách ra!

Lời ta nói không nghe thấy à?

Tai chúng mày điếc hết rồi sao?" Bành gia chủ chửi ầm lên. "Gia chủ, vẫn nên cẩn thận!" Sư gia thấy vậy, vội vàng tiến lên nhắc nhở, "Theo lời đồn, trong các ngôi mộ lớn thường có tống tử!

Những con tống tử đó không phải thứ đơn giản đâu, chúng thích máu người, sức mạnh vô cùng, dù là ba năm người đàn ông to khỏe cũng không đến gần được nó!" Giọng của Sư gia hơi run, rõ ràng y cũng sợ hãi đại tống tử trong truyền thuyết. "Sợ cái con khỉ!

Sư gia à, từ xưa thư sinh khó thành việc lớn!

Tại sao?

Vì các người luôn sợ trước sợ sau!" Bành gia chủ khinh bỉ nhổ một bãi nước bọt, lớn tiếng phản bác, "Chưa nói bên trong có thể hoàn toàn không có đại tống tử, cho dù là có thì sao?

Thứ trong tay chúng ta là súng!

Chứ không phải que cời lửa chết tiệt!

Đừng nói một con đại tống tử, cho dù là mười con đại tống tử, cũng chẳng có gì phải sợ!" Bành gia chủ vừa nói vừa vỗ vỗ khẩu súng lục giắt bên hông, ra lệnh cho mọi người tiếp tục mở quách.

Bành gia chủ sở dĩ không sợ hãi như vậy là vì trước đây ông ta cũng đã xuống mộ vài lần, lần nào cũng may mắn trở về với đầy ắp chiến lợi phẩm.

Theo ông ta, Cổ đô này lịch sử lâu đời, triều đại đông đúc, không biết có bao nhiêu vương hầu tướng tương đang yên nghỉ dưới mảnh đất này.

Hơn nữa, những triều đại này cách đây ít nhất cũng vài trăm năm, thậm chí cả nghìn năm, tùy tiện một món đồ tùy táng bên trong mang ra ngoài đều là bảo vật vô giá.

Nếu vì một con tống tử trong truyền thuyết mà bỏ qua ngôi mộ lớn này, thì đúng là lỗ to.

Ông ta và những bảo vật này không có thù oán gì, sao có thể dễ dàng từ bỏ?

Sư gia há miệng, còn muốn khuyên Bành gia chủ thêm vài câu, nhưng lời đến miệng lại không biết nói thế nào.

Dù sao, chuyện đại tống tử này y cũng chỉ nghe đồn, chưa từng tận mắt thấy.

Còn về việc những con đại tống tử đó nguy hiểm đến đâu, tuy trong dân gian có nhiều lời đồn, nhưng phần lớn đều bị thổi phồng đến mức thần bí, khó phân biệt thật giả.

Nghĩ đến đây, Sư gia do dự mãi, cuối cùng vẫn chọn cách im lặng, không nói thêm gì nữa. "Két!" Cùng với nỗ lực cạy của mấy tên tiểu tử, quách từ từ bị cạy mở, một mùi máu tanh nồng nặc, gay mũi lập tức lan ra, tràn ngập cả phòng mộ.

Mọi người lần lượt bịt mũi miệng, lùi lại mấy bước.

Bành gia chủ lườm thuộc hạ một cái, cầm đuốc tự mình đi đến bên quan tài.

Đợi đuốc soi đến gần, Bành gia chủ mới kinh hãi phát hiện, trong quan tài lại có rất nhiều máu.

Màu sắc của những vũng máu này tươi roi rói, hoàn toàn không giống như đã được đổ vào từ nghìn năm trước, mà giống như vừa mới được tạt lên. "Cái này…" Bành gia chủ lập tức sững sờ, trên mặt lộ ra vẻ kinh hãi.

Ông ta theo bản năng lùi lại một bước, nhưng mắt vẫn dán chặt vào quan tài.

Cố nén nỗi sợ hãi trong lòng, Bành gia chủ tiếp tục nhìn vào bên trong quan tài.

Liền thấy trong quan tài nằm một cỗ thi thể khô quắt, cỗ thi thể này toàn thân màu đen, như thể bị cháy sém.

Chương 297

Hơn nữa, trên miệng dường như mọc ra hai chiếc răng nanh dài ngoằng, dưới ánh đuốc, lóe lên ánh sáng lạnh lẽo.

Móng tay của nó vừa dài vừa nhọn, có màu tím kỳ dị, như thể chứa kịch độc.

Đột nhiên, thi thể trong quan tài không hề có dấu hiệu báo trước mà động đậy.

Lần này, tất cả mọi người đều bị dọa đến mặt tái mét, la hét thảm thiết rồi lùi về phía lối vào phòng mộ.

Cơ thể họ không ngừng run rẩy, ánh mắt tràn đầy sợ hãi. "Gia… Gia chủ, thứ đó sống lại rồi!" Sư gia sợ đến nỗi giọng nói cũng biến dạng, lắp bắp nói. "Sợ cái quái gì, tất cả lên đạn, lão tử lại muốn xem xem rốt cuộc là đại tống tử lợi hại hay súng ống lợi hại!" Bành gia chủ tuy trong lòng cũng sợ hãi, nhưng với tư cách là lão đại, ông ta không thể mất mặt trước mặt thuộc hạ.

Vì vậy, ông ta cố tỏ ra bình tĩnh, lớn tiếng ra lệnh.

Theo lệnh của Bành gia chủ, bảy tám người vào trong đều luống cuống giơ súng lên, hai tay run rẩy, chĩa họng súng đen ngòm vào thi thể trong quách.

Trán họ đầy mồ hôi, không khí căng thẳng bao trùm phòng mộ, như thể không khí cũng đã đông cứng lại.

Giây tiếp theo, đại tống tử trong quan tài đột ngột ngồi bật dậy.

Máu tươi đỏ thẫm dường như đã kích thích đại tống tử trở nên vô cùng phấn khích, nó phát ra một tiếng gầm trầm thấp và kinh hoàng, âm thanh như từ địa ngục vọng về, khiến người ta rợn tóc gáy. "Bắn!"

Bành gia chủ hét lớn.

Trong nháy mắt, tiếng súng vang lên đồng loạt trong phòng mộ, đạn bay như mưa về phía đại tống tử.

Trong phòng mộ khói thuốc súng mịt mù, mùi thuốc súng gay mũi hòa với mùi máu tanh, khiến người ta gần như ngạt thở.

Sau một loạt đạn, đại tống tử dường như không chịu nổi cuộc tấn công dữ dội như vậy, từ từ ngã xuống.

Mọi người thấy vậy đều thở phào nhẹ nhõm, cảm xúc căng thẳng cũng dịu đi một chút. "Mẹ kiếp, tao đã nói rồi mà, dù nó có lợi hại đến đâu, có thể lợi hại hơn súng sao?" Bành gia chủ cười lớn nói.

Nỗi sợ hãi trong lòng ông ta lập tức tan biến, thay vào đó là lòng tham vô tận.

Ngay sau đó, ông ta sải bước đến quan tài, nóng lòng muốn lấy đi tất cả đồ tùy táng trong đó.

Bành gia chủ đưa tay vào trong quan tài, mò mẫm trong một đống đồ lộn xộn.

Đột nhiên, tay ông ta chạm vào một vật cứng, tiện tay sờ thử, lại là một chiếc bình vàng làm bằng vàng ròng.

Chiếc bình vàng này tạo hình tinh xảo, công nghệ tinh xảo, dưới ánh đuốc, lấp lánh ánh sáng chói mắt. "Ha ha!" Bành gia chủ phấn khích hét lớn, "Cái bình này mang ra ngoài, thế nào cũng bán được mấy nghìn đồng đại dương!" Bành gia chủ chìm đắm trong niềm vui sắp giàu to, tiếp tục thò tay vào mò bảo vật.

Ai ngờ giây tiếp theo, ông ta dường như sờ phải một cành cây khô.

Cành cây này ngoài việc hơi lạnh ra thì dường như cũng không có gì đặc biệt.

Bành gia chủ trong lòng có chút tò mò, không khỏi thầm nghĩ, bỏ cành cây vào quan tài làm gì?

Chẳng phải là rảnh rỗi quá sao?

Bành gia chủ mang theo nghi hoặc, tiện tay kéo cành cây ra.

Tuy nhiên, khi ông ta nhìn rõ thứ trong tay mình, lập tức sợ đến mặt trắng bệch, suýt nữa ngã quỵ xuống đất.

Hóa ra, đây nào phải cành cây?

Rõ ràng là bàn tay của đại tống tử lúc nãy!

Làn da khô quắt, móng tay dài ngoằng, còn có cảm giác lạnh lẽo đó, đều khiến Bành gia chủ cảm thấy một trận buồn nôn và sợ hãi tột độ. "Mẹ kiếp!

Xúi quẩy!" Bành gia chủ lẩm bẩm chửi một câu, đang định ném bàn tay của đại tống tử vào trong quan tài thì bàn tay đó đột nhiên nắm chặt lấy cổ tay ông ta.

Giây tiếp theo, Bành gia chủ bị lôi tuột vào trong quan tài.

Ngay sau đó, trong quan tài phát ra từng tràng tiếng la hét thảm thiết.

Thư sinh văn nhược và những người khác sợ hãi bỏ chạy, chỉ tiếc là tốc độ của họ quá chậm.

Không lâu sau, đại tống tử lại nhảy ra khỏi quan tài, tốc độ của nó rất nhanh, chỉ trong chốc lát đã chặn trước mặt đám người này. "Hô hô!" Tiếng gầm trầm thấp và khàn khàn phát ra từ miệng đại tống tử.

Đám người bị chặn lại, dù có dùng súng cũng không thể hạ gục được đại tống tử. …… Sau loạt súng thứ hai vang lên bên tai, Tô Thần đã nhận ra kế hoạch đã thành công, có thể bắt đầu hành động.

Hắn đi thẳng đến ngôi mộ, hội hợp với Trần Ngọc Lâu và những

người khác. "Tô tộc trưởng, xem ra chúng ta hoàn toàn lo xa rồi, đám người của Bành gia chủ này rõ ràng là dân ngoại đạo." Trần Ngọc Lâu cười nói. "Không sợ một vạn chỉ sợ vạn nhất!" Tô Thần nói, "Việc đã thành!" Cả mấy người cùng nhau đến chỗ đạo động, đại tống tử vừa giải quyết xong đám người của Bành gia chủ, đang định ra khỏi mộ.

Tô Thần vung một nhát đao từ trên không, chém đại tống tử văng trở lại.

Hắc kim cổ đao vốn có tác dụng tịch tà, chém vào người đại tống tử, chỉ trong nháy mắt, trên người nó bốc lên từng làn khói xanh.

Dường như nhận ra thực lực của Tô Thần rất mạnh, đại tống tử không ngừng lùi về phía sau.

Tô Thần nhảy một phát vào trong phòng mộ chính, từng bước tiến gần về phía đại tống tử.

Cuối cùng, mất vài phút, cuối cùng cũng giải quyết được đại tống tử.

Sau đó, Tô Thần lấy hết bảo vật trong mộ rồi mới ra khỏi hầm mộ.

Những bảo vật này trị giá khoảng hai ba vạn đồng đại dương.

Xong xuôi những việc này, cũng có thể rời đi rồi. …… Cổ đô.

Nhóm người Tô Thần đến nơi ở của Lưu Tứ gia. "Bành gia chủ đã chết, tiếp theo cần ông giúp chúng tôi giải quyết hậu quả!" Tô Thần từ từ nói.

Những dấu vết để lại tại hiện trường còn rất nhiều, phải quy hết mọi chuyện lên người đại tống tử, để nhóm người Tô Thần thoát khỏi cơn thịnh nộ của người đứng sau Bành gia chủ. "Ha ha ha, Tô tiên sinh xin hãy yên tâm!" Lưu Tứ gia cười nói, "Trương Đốc quân sau lưng ông ta quả thực lợi hại, nhưng Đại soái sau lưng tôi cũng không

phải dạng vừa đâu!" Lưu Tứ gia trong lòng đương nhiên biết rõ ý đồ của Bành gia chủ, chẳng qua là muốn điều Đại soái sau lưng ông ta đi mà thôi.

Bây giờ Trương Đốc quân đã mất đi nguồn thu lợi, cũng không thể tiếp tục vận động nữa.

Cổ đô vẫn là địa bàn của Đại soái sau lưng Lưu Tứ gia.

Nắm chắc Cổ đô rồi, Trương Đốc quân muốn nhúng tay vào nữa cũng khó hơn lên trời. "Mấy ngày nữa, tôi sẽ cử người đến Cổ đô để bàn giao với các ông." Tô Thần bỏ lại câu này rồi định rời đi.

Trở về thành Trường Sa có lẽ còn cần khoảng hai ngày nữa.

Sau khi chuẩn bị một chút, mọi người liền lên đường trở về.

Chương 298

Trước khi đi, Tô Thần nhìn về phía Tiểu Ca. "Tiểu Ca, tiếp theo cậu định đi đâu?" Tô Thần hỏi. "Không biết!" Tiểu Ca lắc đầu.

Hắn vẫn luôn đi lang thang không mục đích, cũng không có một mục tiêu rõ ràng, chỉ là trong vô thức dường như có thứ gì đó vẫn luôn thu hút hắn tiến về phía trước. "Vậy thì cùng tôi về thành Trường Sa đi!" Tô Thần cười nói, "Sau này chúng ta cùng nhau xuống mộ!" "Được!" Tiểu Ca gật đầu.

Không tồi, lại chiêu mộ được một nhân tài. "Đinh, chúc mừng túc chủ chiêu mộ được nhân vật trong cốt truyện Tiểu Ca, tiến độ gia tộc +20%!" Giọng nói của hệ thống vang lên.

Tô Thần mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tô gia tộc trưởng)】 【Tuổi: Mười tám tuổi (19/950)】 【Cấp gia tộc: Cấp 4, tiến độ 152/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 45 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tử, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 10000 mẫu, Đại dương 317909 đồng, Phát Khâu Ấn một chiếc】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Trấn tộc thạch tượng (Đang có hiệu lực, Chú thích: Sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/biên ngoại, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận xui tan biến!) Nhân Hoàng Đỉnh (Đang có hiệu lực, Chú thích: Thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/biên ngoại, tiến độ cấp gia

tộc gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!) Nhân Hoàng Kỳ (Đang có hiệu lực, Chú thích: Thu hoạch tộc điền +300%, sự đoàn kết của gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ người trong gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (Đang có hiệu lực, Chú thích: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (Đang có hiệu lực, Chú thích: Thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (Đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (Đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (Đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (Đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (Đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (Đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn (Mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/biên ngoại, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi!

Mở các loại bảo rương ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích tộc điền +100%), Pháp Gia Đồng Kính (Đang có hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, soi chiếu Thiên Địa Lễ Nghĩa Liêm Sỉ Tứ Duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi tịch tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (Đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, mở các loại bảo rương ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một bảo rương kim cương】 Sau khi chiêu mộ được Tiểu Ca, tiến độ gia tộc lại tăng một đoạn dài.

Đã sắp đạt đến gia tộc cấp năm rồi.

Tô gia thôn bây giờ có thể nói là tử khí đông lai, phồn vinh thịnh vượng.

Đồng thời, nhiệm vụ mới của hệ thống cũng được ban hành — cần Tô Thần và những người khác thám hiểm Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Nghĩ đến đây, Tô Thần thở dài một hơi.

Độ khó của Thất Tinh Lỗ Vương Cung tương đối nhỏ hơn một chút, không nguy hiểm như Xà Chiểu Quỷ Thành.

Hơn nữa, vị trí của Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở đất Lỗ, khoảng cách cũng gần hơn rất nhiều.

Đợi nghỉ ngơi một thời gian ở thành Trường Sa, là có thể lên đường đến đất Lỗ rồi. …… Hai ngày sau, một nhóm người cuối cùng cũng trở về thành Trường Sa.

So với lần trước, lần này lại có thêm hai người, lần lượt là Tiểu Ca và A Lăng.

Đối với điều này, người của Tô gia thôn đã sớm không còn lạ lẫm.

Hầu như mỗi lần Tô Thần ra ngoài đều mang về vài người.

Sau đó, những người này đều định cư ở Tô gia thôn.

Đương nhiên, năng lực của những người này mọi người cũng đều tận mắt chứng kiến, không ai là nhân vật đơn giản.

Vì vậy, các thôn dân đều rất hoan nghênh.

Doãn Tân Nguyệt bế con đứng ở đầu thôn, chào đón Tô Thần trở về. "Vị này là?" Trong khoảnh khắc nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt, không biết vì sao, trong lòng A Lăng lại dấy lên một nỗi bất an sâu sắc. "Đó là phu nhân tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu cười nói. "Phu nhân tộc trưởng?

Tô tộc trưởng?

Vậy……" Nhất thời, A Lăng không biết nên nói gì cho phải.

Cô cũng không hiểu tại sao, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu. "Vị này là?" Trực giác của phụ nữ rất chuẩn, Doãn Tân Nguyệt liếc mắt một cái đã phát hiện ra A Lăng trong đám đông.

Cô nghi ngờ nhìn về phía A Lăng, ánh mắt mang theo vài phần nhằm vào. "Vị này cũng là một người bạn ta quen ở Thanh Tỉnh!" Tô Thần cười đáp, "Người đi theo bên cạnh cô ấy đã gặp độc thủ, bây giờ muốn đến Tô Gia Thôn tìm một chén cơm ăn." Nói xong, Tô Thần nhìn về phía A Lăng, "A Lăng cô nương, lát nữa cô ở tạm trong sân của Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu nhé." "Không cần đâu!" Doãn Tân Nguyệt lắc đầu, "Vẫn là ở trong sân của chúng ta đi.

Sân của Trần Tổng Bả Đầu đã chật lắm rồi!" Doãn Tân Nguyệt muốn A Lăng ở ngay bên cạnh mình. "Vậy cứ sắp xếp như thế đi!" Tô Thần gật đầu. ...

Ra ngoài hơn nửa tháng, lại bị trì hoãn một thời gian ở thị trấn Cổ Đô.

Chuyến đi đến Xà Chiểu Quỷ Thành lần này, tổng cộng tốn gần hai mươi ngày.

Trở lại biệt viện, việc đầu tiên Tô Thần làm là bế đứa con của mình lên.

Lúc này đứa bé đã lớn hơn, khuôn mặt tròn trịa, đôi mắt to đen láy.

Khi Tô Thần bế nó, nó lại khúc khích cười. "Thời gian này con rất ngoan, ít khi quấy khóc!" Doãn Tân Nguyệt nhận lấy đứa bé từ trong lòng Tô Thần, bảo anh đi nghỉ sớm. "Ha ha ha, vẫn chưa đến lúc nghịch ngợm thôi!" Tô Thần đưa đứa bé trong lòng cho Doãn Tân Nguyệt.

Đợi đến khi đứa trẻ được một tuổi rưỡi, có câu nói cũ gọi là "chó cũng chê", nghịch không thể tả nổi.

Đường sá xa xôi, quả thực có chút mệt mỏi.

Tô Thần trở về phòng chuẩn bị nghỉ ngơi.

Mà bên kia, A Lăng thấy Tô Thần vào phòng, không hiểu sao tâm trạng ngày càng phức tạp.

Thực ra cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy.

Chỉ là toàn thân trên dưới có chút không thoải mái. ...

Sáng sớm hôm sau.

Khi Tô Thần tỉnh dậy trên giường, lại phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã tỉnh, đang ngồi dựa trên giường, không nói một lời.

Tô Thần cười, dựa vào người Doãn Tân Nguyệt, "Sao không ngủ thêm một lát?" "Không ngủ được!" Doãn Tân Nguyệt nói. "Vì A Lăng cô nương?" Tô Thần đoán ra được suy nghĩ trong lòng cô. "Không phải!" Doãn Tân Nguyệt dĩ nhiên không thừa nhận. "Ha ha ha, yên tâm đi!" Tô Thần cười nói, "Ta đưa cô ấy về Tô Gia Thôn là có mục đích riêng của mình!" "Thân phận của vị A Lăng cô nương này không đơn giản, cô ta là gián điệp do người khác cài vào." "Đối phương muốn moi thông tin từ chúng ta, tương tự, chúng ta cũng muốn moi thông tin của đối phương." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Chẳng trách khi vừa nhìn thấy A Lăng, cô đã cảm thấy có gì đó không ổn. "Vậy em để cô ta ở trong biệt viện của chúng ta, có phải là không ổn không?" Doãn Tân Nguyệt hỏi.

Chương 299

"Không sao, ở đâu cũng như nhau thôi!" Tô Thần nói, "Việc cần làm bây giờ là ổn định đối phương trước, sau đó tìm cơ hội xem cô ta tiếp xúc với ai?" "Chúng ta chỉ vừa mới quen, cô ta chắc chắn sẽ rất cảnh giác, sẽ không tùy tiện tiếp xúc với người bên ngoài." "Đợi một thời gian nữa quen thuộc rồi, cái đuôi của cô ta chắc chắn sẽ lòi ra!" Nghe Tô Thần giải thích, Doãn Tân Nguyệt tán thành cách làm của anh. "Anh yên tâm, thời gian tới, em sẽ giữ mối quan hệ tốt với cô ta." Doãn Tân Nguyệt nói. ...

Buổi sáng.

Tô Thần bế con mình, đi dạo trong thôn.

Không lâu sau, anh liền thấy Chá Cô Tiếu cũng đang bế một đứa trẻ.

Trước đây Chá Cô Tiếu có một thói quen, mỗi sáng thức dậy nhất định sẽ luyện võ trước, đợi đến khi toát mồ hôi, mới trở về phòng tắm rửa rồi ra ngoài.

Bây giờ sau khi trở thành ông bố bỉm sữa, thói quen này đã được Chá Cô Tiếu thay đổi.

Hai người bế con của mình, đi trên bờ ruộng. "Ha ha ha, Chá Cô Tiếu huynh đệ, không ngờ bây giờ huynh cũng bị con cái trói chân rồi!" Tô Thần cười nói. "Còn không phải sao!" Chá Cô Tiếu dở khóc dở cười, "Đứa nhỏ này buổi tối quấy quá, làm mẹ nó tối qua không ngủ ngon được." "Thế là tôi đành phải sáng sớm bế nó ra ngoài, để Hồng cô nương ngủ thêm một giấc ngon." Tính cách của hai đứa trẻ lúc này hoàn toàn trái ngược.

Một đứa rất ngoan, một đứa rất quấy.

Tính cách này đúng là bù trừ cho nhau!

Không khỏi, Tô Thần nhớ lại lời hẹn ước trước đó của hai người, nếu sinh ra con trai con gái, thì sẽ định hôn ước.

Nếu cùng giới tính, thì sẽ kết làm huynh đệ.

Không chỉ vậy, Chá Cô Tiếu còn là cha đỡ đầu của đứa trẻ. "Tiểu Tô Khán à, nhìn cha đỡ đầu của con đi, tiện thể xem vợ tương lai của con luôn." Tô Thần bế Tô Khán trong lòng đến gần Chá Cô Tiếu và con gái của anh ta. "Ha ha ha, chuyện này ấy à, tôi thấy vẫn nên đợi bọn trẻ lớn lên, có chủ kiến của riêng mình rồi hãy quyết định!" Chá Cô Tiếu nói. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, huynh lại chê Tô Khán rồi sao?

Đây là con trai đỡ đầu của huynh đó!" Tô Thần nói. "Không phải là chê, chủ yếu là bọn trẻ lớn lên rồi đều có chủ kiến riêng." Chá Cô Tiếu vội giải thích, "Lỡ như hai đứa thấy không hợp nhau thì sao?

Hai chúng ta đâu cần phải ép duyên đúng không?" Lời này nói ra, Tô Thần cũng không biết phải nói gì.

Hóa ra anh, một người xuyên không từ tương lai đến, ngược lại lại trở thành lão cổ hủ.

Nhưng qua chuyện này cũng có thể thấy, Chá Cô Tiếu là một người cuồng con gái!

Đặc biệt yêu thích con gái. "Ối, hai vị huynh đệ sáng sớm đã ở đây trao đổi kinh nghiệm nuôi con à?" Trần Ngọc Lâu cũng đã dậy, ra ngoài đi dạo.

Thấy Tô Thần và Chá Cô Tiếu, liền mở miệng trêu chọc, "Chuyện này đâu phải việc các vị nên làm?

Trao đổi kinh nghiệm nuôi con không phải nên là Hồng cô nương và Tân Nguyệt tiểu thư sao?" "Ha ha ha, Tổng Bả Đầu, ông là đang ghen tị chúng tôi có vợ con ấm êm." Tô Thần phản kích, "Nếu ông mà

có vợ có con, đảm bảo còn thích hơn chúng tôi nhiều!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu, "Tôi chắc chắn sẽ không, tôi là người sinh tính tự do!" Ba người tụ lại một chỗ, vừa đi vừa trò chuyện.

Mãi đến khi đứa trẻ đói, Tô Thần mới bế con về, giao cho Doãn Tân Nguyệt cho bú. "Em chăm con trước đi, anh ra ngoài một chuyến!" Tô Thần nói.

Sau khi giao con cho Doãn Tân Nguyệt, Tô Thần cũng có thể rảnh tay làm việc của mình.

Anh đi thẳng đến tiệm đồ cổ trong thành, tìm Tứ thúc.

Tin tức Tô Thần trở về hôm qua Tứ thúc đã biết, nhưng Tô Thần về thẳng Tô Gia Thôn.

Mà công việc ở tiệm đồ cổ lại nhiều, có chút bận rộn. "Gần đây làm ăn không tệ, trong tiệm cá mè một lứa, nên đã sắp xếp thêm một số nhân viên đội hộ vệ." Tứ thúc nói. "Được, tuyệt đối đừng để kẻ không có mắt nào đến gây sự." Tô Thần nói.

Chỗ dựa sau lưng của tiệm đồ cổ là Trương Đại Phật Gia, nhiều người đều biết bối cảnh của tiệm, nên không dám làm bậy.

Chỉ sợ một số kẻ đầu đất, không biết trời cao đất dày, lại tự nhiên gây ra phiền phức khó giải quyết cho tiệm.

Còn có một số kẻ thích trộm cắp vặt, mặc kệ là tiệm của ai, chỉ cần chúng ra tay được là được.

Nếu có thể trộm được bảo bối lớn, nửa đời sau không phải lo.

Lỡ bị bắt, cũng chẳng có gì to tát.

Một mạng còn, sống bữa nay lo bữa mai, những người này sớm đã chán ngấy rồi.

Thay vì tiếp tục sống thê thảm như vậy, chi bằng liều một phen.

Lỡ thành công thì sao?

Chân đất không sợ chân giày, cùng lắm là chết, có gì to tát đâu.

Vì vậy an ninh ở tiệm đồ cổ phải được coi trọng.

Nghĩ đến đây, Tô Thần chậm rãi nói, "Từ Tô Gia Thôn điều thêm một số người của đội hộ vệ qua đây, bảo vệ tiệm đồ cổ." "Ngoài ra, chú dẫn một đội người đến thị trấn Cổ Đô một chuyến, ta sẽ để Trần Tổng Bả Đầu và Lão Mã đi cùng chú!" "Chú dẫn thêm bốn năm người thân thủ tốt, cùng Trần Tổng Bả Đầu đi." "Ta định mở một chi nhánh ở đó!" "Đợi khi chi nhánh ở đó xây dựng xong, chú tạm thời đóng quân ở đó, vận hành chi nhánh!" "Tứ thúc yên tâm, sẽ không để chú ở chi nhánh Cổ Đô quá lâu đâu, sau này sẽ có người khác thay thế, rồi chú có thể tạm thời nghỉ ngơi một thời gian." Mở chi nhánh ở thị trấn Cổ Đô, lúc đầu chắc chắn sẽ khá mệt, đây là việc vất vả.

Cho nên Tô Thần phải giao cho người mình tin tưởng. "Tiểu Thần, cháu yên tâm, ta nhất định sẽ làm tốt!" Tứ thúc gật đầu.

Sau khi giao phó xong việc này, Tứ thúc bắt đầu chuẩn bị.

Muốn mở chi nhánh ở Cổ Đô, quan trọng nhất không gì bằng vốn.

Về mặt này thì không cần quá lo lắng, Tô Gia Thôn hiện nay thứ không thiếu nhất chính là tiền.

Tô Thần chuẩn bị cho Tứ thúc mười lăm thỏi vàng, để chi nhánh phát triển trong thời gian ngắn. ... "Chuyện anh phải xử lý bây giờ ngày càng nhiều rồi!" Đợi Tứ thúc rời đi, Dịch Tiêu bước vào, nép vào bên cạnh Tô Thần. "Trong thời loạn lạc muốn phát triển, tuyệt đối không thể dậm chân tại chỗ!" Tô Thần ôm Dịch Tiêu, "Chỉ là thời gian tới cần phải phiền em rồi!" "Một mình chống đỡ tiệm đồ cổ ở Trường Sa này!" Những việc này Tô Thần chỉ có thể giao cho người mình tin tưởng làm.

Doãn Tân Nguyệt phải chăm con, không thể lúc nào cũng ở tiệm đồ cổ.

Đợi Tô Lễ Vân lớn hơn một chút, Doãn Tân Nguyệt có thể giúp xử lý công việc của tiệm đồ cổ ở Trường Sa. "Yên tâm đi, em sẽ xử lý tốt!" Dịch Tiêu cười nói, "Ngược lại là anh, cả ngày ở bên ngoài hạ mộ, muốn tìm anh cũng không thấy người đâu." Dịch Tiêu có chút oán giận.

Tô Thần mỗi lần đi đều khoảng nửa tháng, có khi cần cả tháng.

Chỉ để lại cô một mình trông phòng trống. "Ha ha ha, tối nay sẽ bù đắp cho em!" Tô Thần cười nói.

Đêm đó, Tô Thần ở lại tiệm đồ cổ.

Ngày hôm sau, Doãn Tân Nguyệt cũng mang con đến tiệm đồ cổ.

Chương 300

Đây là lần đầu tiên cô trở lại tiệm kể từ khi sinh con.

Dịch Tiêu nhận lấy đứa bé trong lòng Doãn Tân Nguyệt, vui mừng khôn xiết.

Cô vẫn rất thích trẻ con.

Con của Doãn Tân Nguyệt cũng là con của cô, Dịch Tiêu cực kỳ coi trọng. "Dịch Tiêu muội muội, sau này chị sẽ không để em một mình vất vả đâu." Doãn Tân Nguyệt chủ động nói, "Chúng ta hai người thay phiên nhau làm việc ở tiệm đồ cổ nhé." "Còn về con, chị trông hai ngày, em cũng giúp trông hai ngày." Doãn Tân Nguyệt chủ động trao quyền cho Dịch Tiêu.

Cô luôn là người biết điều, đây cũng là điều khiến Tô Thần yên tâm nhất. "Không vấn đề!" Dịch Tiêu vui vẻ nhận lời.

Sau đó, ba người cùng nhau xem sổ sách hiện tại của tiệm đồ cổ.

Tiệm đồ cổ ở Trường Sa, hiện nay doanh thu mỗi tháng đã đạt đến mười vạn đại dương, lợi nhuận ròng có thể đạt sáu vạn đại dương.

Theo cách tính này, mỗi năm chỉ riêng tiệm đồ cổ ở Trường Sa đã có thể kiếm được hơn bảy mươi vạn đại dương.

Sau khi chia cho Trương Đại Phật Gia ba phần, Tô Gia Thôn vẫn còn kiếm được năm mươi vạn đại dương.

Dĩ nhiên, tốc độ tiêu tiền của Tô Gia Thôn quá nhanh.

Chỉ riêng việc xây nhà cho những người làm công dài hạn đã tốn không dưới mấy vạn đại dương rồi.

Nhưng đây đều là lợi ích lâu dài, tuy trong ngắn hạn không có thu

hoạch, nhưng nhất định phải làm, phải ổn định những người làm công đó, đây là sự đồng thuận của mọi người. "Sau này có một chàng trai tên Lưu Trung Sơn sẽ trở lại tiệm đồ cổ phụ giúp." "Hai người nên dạy cậu ta thì cứ dạy hết mình." "Cậu nhóc này là con trai của Lưu Tứ gia ở thị trấn Cổ Đô, chúng ta muốn mở chi nhánh ở đó, bắt buộc phải hợp tác với Lưu Tứ gia." "Con trai ông ta chính là một trong những con bài mặc cả cho sự hợp tác!" "Cũng không thể để người ta đến Trường Sa của chúng ta một cách vô ích được." Tô Thần chậm rãi nói. "Được, sau này cứ để cậu ta theo em." Dịch Tiêu nói, "Ngành đồ cổ này tuy em không bằng Tân Nguyệt tỷ tỷ, nhưng giám định thông thường thì em vẫn không có vấn đề gì!" Dịch Tiêu có sự tự tin này. "Vậy cứ sắp xếp như vậy đi!" Tô Thần gật đầu.

Có Dịch Tiêu và Doãn Tân Nguyệt ở đây, Tô Thần quả thực bớt đi rất nhiều chuyện đau đầu.

Nhiều việc phiền phức giao cho hai người họ, có thể giúp Tô Thần giải quyết một cách hoàn hảo.

Có được vợ như thế, còn cầu gì hơn? ...

Bên kia.

Tô Gia Thôn.

Sáng sớm, Hoa Linh đã dậy rời khỏi nhà.

Lão Dương Nhân cũng từ trên giường bò dậy.

Hai người họ dưới sự tác hợp của Tô Thần đã thành hôn.

Cuộc sống sau hôn nhân khá hòa hợp, gần như chưa từng xảy ra cãi vã, hai người vẫn luôn tương kính như tân.

Liền thấy Hoa Linh mang theo mấy chục cây dược liệu đến một mảnh ruộng của tộc gần Tô Gia Thôn, mảnh ruộng này trong phạm vi toàn bộ Tô Gia Thôn là mảnh đất tốt nhất.

Khi Hoa Linh trồng dược liệu xuống, những dược liệu này sau khi tiếp xúc với đất của Tô Gia Thôn, chỉ trong chốc lát đã bùng phát ra sinh khí nồng đậm.

Dược liệu này chính là Cực phẩm Kỳ lân kiệt mà Tô Thần mang về trước đó, tổng cộng khoảng năm mươi cây.

Bên cạnh những cây Cực phẩm Kỳ lân kiệt này, còn có mười mấy cây Lộc hoạt thảo.

Chỉ là những cây Lộc hoạt thảo này toàn bộ đều đã tiến giai thành Cực phẩm Lộc hoạt thảo, có công hiệu rất mạnh.

Mặt trời lên cao, trên trán Hoa Linh lấm tấm mồ hôi.

Lão Dương Nhân cầm một chiếc khăn tay, giúp Hoa Linh lau mồ hôi. "Sư huynh, Tô tộc trưởng rốt cuộc từ đâu mà có được nhiều thứ tốt như vậy?" Hoa Linh không khỏi hỏi.

Nhiều dược liệu nghịch thiên như vậy, người thường có thể gặp được một hai cây đã là may mắn lắm rồi.

Thế mà Tô Thần động một chút là mang về mấy cây thậm chí mười mấy cây, lần này còn khoa trương hơn, trực tiếp mang về năm mươi cây, khiến Hoa Linh kinh ngạc rớt cằm. "Sự thần bí của Tô tộc trưởng, không phải chúng ta có thể đoán được!" Lão Dương Nhân nói, "Đại sư huynh Chá Cô Tiếu của chúng ta lợi hại biết bao nhiêu, cũng cam tâm tình nguyện nghe theo sự điều khiển của Tô tộc trưởng." "Còn có Khôi thủ Tả Lĩnh Trần Tổng Bả Đầu, từng là một nhân vật huy hoàng biết bao, bây giờ không phải cũng đi theo bên cạnh Tô tộc trưởng sao?" "Chưa kể đến người của Tam Giang Thủy Tiêu nữa!" Trong lòng Lão Dương Nhân, Tô Thần cực kỳ có sức hút cá nhân.

Anh không chỉ có sức chiến đấu cực mạnh, mà còn là trụ cột của cả đội.

Khi họ hạ mộ, chỉ cần tuân theo sự phân phó của Tô Thần là được.

Rất nhiều lúc, họ không cần động não, chỉ cần nghe lệnh làm việc là đủ. "Cũng phải, Tô tộc trưởng làm việc quả thực có lý có cứ, chỉ cần nhìn những người dân lưu lạc xung quanh là biết, hơn mười vạn người dân lưu lạc đều mang ơn đội đức Tô tộc trưởng." Hoa Linh gật đầu.

Có thể bình ổn những người dân lưu lạc này đã là bản lĩnh to lớn.

Hiện nay số dân lưu lạc xung quanh Tô Gia Thôn ngày càng nhiều, xem ra chẳng bao lâu nữa sẽ đột phá hai mươi vạn người.

Mà Tô Gia Thôn sắp tới còn mở rộng, nghe nói lại muốn mua thêm một vạn mẫu đất.

Tính như vậy, Tô Gia Thôn sẽ có hai vạn mẫu đất.

Ở thành Trường Sa lớn như vậy, là một đại gia tộc không ai sánh bằng.

Ngay lúc hai người đang trò chuyện, một bóng dáng xinh đẹp xuất hiện trên bờ ruộng.

Người đó Lão Dương Nhân có chút quen mắt, chợt nhớ ra, chẳng phải là A Lăng cô nương sao?

Từ khi đến Tô Gia Thôn, cô rất ít khi ra ngoài, luôn ở trong sân.

Nghe nói hôm qua cô còn giúp Doãn Tân Nguyệt phu nhân trông con.

Tô Thần đối với cô khá tin tưởng. "A Lăng cô nương!" Lão Dương Nhân chào một tiếng. "Chào ông!" A Lăng mỉm cười.

Hôm nay Doãn Tân Nguyệt không có ở đây, cô ra ngoài đi dạo, không ngờ vừa ra khỏi Tô Gia Thôn đã gặp người quen.

Trước đây ở Xà Chiểu Quỷ Thành, thường xuyên gặp mặt, cô và Lão Dương Nhân rất quen mặt, nhưng giao tiếp giữa hai người không nhiều. "Đây là đang trồng dược liệu sao?" A Lăng cô nương ngồi xổm xuống, nhìn những cây dược liệu xung quanh ruộng.

Những dược liệu này vì quá quan trọng, nên luôn có người canh gác.

Nhưng thấy cô là khách quý do Tô Thần mang về, nên người canh gác không ngăn cản. "Đúng vậy!

Những dược liệu này đều là do Tô tộc trưởng mang về." Hoa Linh gật đầu. "Dược liệu này... có chút kỳ lạ." A Lăng chỉ cần đến gần, ngửi mùi hương của dược liệu, toàn thân đã cảm thấy sảng khoái.

Giác quan thứ sáu của phụ nữ rất chuẩn, cô theo bản năng cảm thấy những dược liệu này không phải vật tầm thường.

Chương 301

E rằng đây mới là một trong những thứ quan trọng nhất của Tô Gia Thôn. "Chỉ là một vài loại dược liệu thường thấy thôi." Hoa Linh cười cười, cũng không giải thích nhiều.

Thấy vậy, A Lăng cô nương gật đầu, cũng không hỏi thêm, mà ánh mắt nhìn về phía xa.

Nơi đó có một khu phố nhỏ.

A Lăng cô nương tò mò chỉ vào khu phố đó nói, "Nơi đó cũng là địa bàn của Tô Gia Thôn sao?" "Vừa phải vừa không phải!" Lão Dương Nhân nói, "Mảnh đất đó quả thực thuộc về Tô Gia Thôn, nhưng hiện tại là nơi ở của những người làm công dài hạn cho Tô Gia Thôn." "Làm công mà được ở nơi tốt như vậy sao?" A Lăng cô nương có chút kinh ngạc.

Làm công là gì?

Đó là những người có thân phận, địa vị thấp hèn.

Tuy A Lăng chưa từng nghĩ như vậy, nhưng trong mắt nhiều người, quả thực là tình huống đó.

Làm công và người hầu không có gì khác biệt.

Nghĩ kỹ lại, A Lăng thực ra cũng là người hầu, luôn làm việc cho nhà họ Uông.

Nhưng điều này đã trở thành thói quen của cô.

Nếu rời khỏi nhà họ Uông, trời đất bao la, A Lăng thực sự không biết mình nên đi đâu về đâu.

Từ trước đến nay, thói quen của cô là hoàn thành nhiệm vụ của

nhà họ Uông, đợi đến khi giải quyết xong phiền phức, sẽ trở về địa bàn của nhà họ Uông.

Cô trước đây chưa từng nghĩ đến việc thoát ly khỏi nhà họ Uông.

Rốt cuộc rời khỏi nhà họ Uông thì có thể đi đâu được chứ? "Ha ha ha, A Lăng cô nương, người làm công cũng là người mà, tại sao không thể ở nơi tốt như vậy?" Lão Dương Nhân hỏi ngược lại, "Theo lời của Tô tộc trưởng, họ không phải là người hầu, và với Tô Gia Thôn cũng chỉ là mối quan hệ hợp tác." "Họ làm việc cho Tô Gia Thôn, Tô Gia Thôn trả thù lao cho họ, đây đều là chuyện hợp tình hợp lý!" "Tuy những ngôi nhà đó đều do Tô Gia xây, nhưng mỗi tháng sẽ trừ một phần tiền công của họ, dùng để trả chi phí xây nhà." Lão Dương Nhân giải thích một câu. "Ra là vậy!" A Lăng cô nương cảm thấy mình đã hiểu ra.

Chẳng qua chỉ là một thủ đoạn bóc lột khác mà thôi.

Cho những người làm công này một căn nhà, mỗi tháng trừ hết tiền công của họ, họ vẫn phải vì miếng ăn mà lao động.

Tương đương với việc không tốn một đồng nào mà có một đống người làm việc.

Dường như cảm nhận được sự bất thường của A Lăng cô nương, Lão Dương Nhân tiếp tục nói, "Tô tộc trưởng quy định, mỗi tháng chỉ thu một phần mười tiền công của họ, dùng để trả chi phí nhà cửa." "Hơn nữa chỉ thu trong mười năm, đợi đến mười năm sau, căn nhà sẽ hoàn toàn thuộc về họ!" "Ngay cả mảnh đất dưới căn nhà của họ, quyền sở hữu cũng thuộc về chính họ!" Lão Dương Nhân bổ sung một câu. "Hào phóng như vậy sao?" A Lăng cô nương có chút kinh ngạc.

Không ngờ điều này lại khác xa với Tô Thần mà cô tưởng tượng.

Sau khi thực sự tiếp xúc với Tô gia, A Lăng cô nương mới ý thức

được, Tô gia có một thực lực không hề thua kém họ.

Hơn nữa Tô Thần còn được lòng dân như vậy.

Muốn ra tay với Tô Thần ở Trường Sa này, không khác gì tự tìm đường chết.

Xem ra gia tộc bên kia đã sai lầm một cách thái quá, luôn đặt trọng tâm vào Trương gia, mà lại bỏ qua Tô gia. "Tôi qua bên đó xem thử!" A Lăng cô nương đi về phía khu dân lưu lạc.

Nhìn bóng lưng của A Lăng cô nương, Hoa Linh nhàn nhạt nói một câu, "Tôi luôn cảm thấy cô ta có mục đích khác!" Hoa Linh tâm tư tinh tế, cô có thể cảm nhận được A Lăng cô nương có một loại cảm xúc khác lạ, cảm giác có chút tâm tư không trong sáng. "Ha ha ha, yên tâm đi, Tô tộc trưởng chắc chắn thông minh hơn chúng ta, ngài ấy có thể chấp nhận A Lăng cô nương, chứng tỏ trong mắt ngài ấy, đây đều không phải là chuyện gì to tát!" Lão Dương Nhân cười nói. ...

Bên kia.

Tô Thiên vội vã đến tiệm đồ cổ trong thành, "Thần ca, hôm nay hành tung của A Lăng cô nương có chút kỳ quặc!" Tô Thiên báo cáo. "Đã tiếp xúc với người nào kỳ lạ sao?" Tô Thần hỏi. "Việc đó thì không có, hôm nay cô ta ra khỏi nhà trước, nói chuyện rất lâu với Hoa Linh và Lão Dương Nhân, sau đó lại đến khu dân lưu lạc, ở khu dân lưu lạc rất lâu!" "Đúng rồi, còn ăn một bữa cơm ở khu dân lưu lạc!" Tô Thiên nói. "Vậy thì không có gì đáng lo cả!" Tô Thần xua tay, "Không cần quá chú ý đến hành tung của cô ta, để tránh gây ra sự cảnh giác!" "Con người này bản chất không xấu, chỉ là bị người nhà họ Uông tẩy não, đợi đến khi đầu óc cô ta vận hành bình thường, sẽ hiểu được chúng ta không phải là kẻ thù!" "Đến lúc đó có thể để cô ta thuận lợi khai ra kẻ đứng sau!" Chuyện này không phải một sớm một chiều có thể làm được, nên Tô Thần không vội. "Được!" Tô Thiên gật

đầu, "Lát nữa tôi sẽ bảo mọi người nới lỏng việc theo dõi cô ta!" "Tiếp theo cậu cùng Tứ thúc đi thị trấn Cổ Đô một chuyến, ta thấy cậu cũng có thể tham gia vào việc mở chi nhánh, tiện thể rèn luyện năng lực của mình!" "Đợi khi chi nhánh ở thị trấn Cổ Đô xong xuôi, cậu hãy lên đường đến đất Lỗ!

Chúng ta tiếp theo sẽ đi đất Lỗ một chuyến!" Tô Thần phân phó.

Từ thị trấn Cổ Đô đến đất Lỗ có tàu hỏa, cũng tiện lợi hơn một chút, khoảng chưa đến hai ngày là có thể đến.

Khi Tô Thần xuất phát, chỉ cần gửi trước một bức điện báo cho Tô Thiên và Trần Ngọc Lâu là được.

Đến lúc đó trực tiếp hội hợp ở đất Lỗ, rồi cùng nhau hạ mộ!

Sáng sớm hôm sau, Tứ thúc, Trần Tổng Bả Đầu và Tô Thiên cùng một nhóm người, tổng cộng tám vị, rời khỏi Trường Sa, đi đến thị trấn Cổ Đô.

Trước khi đi, Tô Thần đặc biệt dặn Doãn Tân Nguyệt từ kho của gia tộc lấy ra mười lăm thỏi vàng.

Những thỏi vàng này bao gồm tất cả chi tiêu của họ sau khi đến thị trấn Cổ Đô, cũng như số tiền cần thiết để mở chi nhánh.

Đầu tiên là việc chọn địa điểm cho chi nhánh, theo ý tưởng của Tô Thần, cố gắng mở ở nơi sầm uất.

Giá thuê nhà ở nơi tốt chắc chắn sẽ không rẻ.

Cho nên về mặt tiền bạc nhất định không thể keo kiệt.

Tiệm đồ cổ ở Trường Sa là để tránh tiệm đồ cổ của Hoắc gia, Hoắc gia trước đây đã giúp đỡ Tô Thần không ít.

Tô Thần vì không muốn tranh giành làm ăn với Hoắc gia, nên mới mở tiệm đồ cổ ở nơi khá hẻo lánh.

Thị trấn Cổ Đô sẽ không có tình huống này, phải ở nơi có lưu lượng người qua lại lớn, nhanh chóng phát triển nghiệp vụ của chi nhánh.

Nếu có thể mua đứt cửa hàng là tốt nhất, như vậy, cửa hàng đó sẽ mãi mãi thuộc sở hữu của Tô gia.

Sau này còn có thể biến nơi đó thành căn cứ của Tô gia tại Cổ Đô. "Tứ thúc, lần này đến Cổ Đô, mọi việc cẩn thận!" Tô Thần đích thân tiễn Tứ thúc, Trần Ngọc Lâu và những người khác lên tàu hỏa. "Ha ha ha, Tộc trưởng, cậu cứ yên tâm đi, nếu tôi không thấy việc mở chi nhánh này hoàn thành, tôi sẽ không trở về!" Tứ thúc trực tiếp hạ quân lệnh trạng.

Trước đây ông luôn thích gọi Tô Thần là Tiểu Thần.

Đây là thói quen lâu năm của ông, ngay cả khi Tô Thần trở thành tộc trưởng, cách xưng hô này cũng không thay đổi.

Nhưng cùng với việc Tô Thần không ngừng phát triển Tô gia lớn mạnh, ông bắt đầu tâm phục khẩu phục, ngày càng khâm phục người cháu cùng họ này của mình.

Hiện nay, Tô gia đã có thể vươn tầm kinh doanh đến các thành phố khác.

Đến lúc này, Tứ thúc mới sâu sắc nhận ra, Tô Thần đã không còn là đứa trẻ con ngày xưa nữa.

Anh bây giờ là một người trưởng thành thực sự, là người chèo lái, là trụ cột của Tô Gia Thôn.

Tiếng "Tộc trưởng" này gọi ra vừa chân thành tha thiết, không có chút giả dối nào.

Tiễn Tứ thúc và Trần Ngọc Lâu đi xong, Tô Thần lái xe về Tô Gia Thôn.

Chiếc ô tô Ford cổ này hoàn toàn không có điều hòa, ngồi trong xe vô cùng oi bức, chỉ có thể mở cửa sổ, tăng tốc một chút mới có thể cảm nhận được chút mát mẻ từ gió mang lại.

Đã là giữa mùa hè, mặt trời gay gắt chiếu xuống mặt đất.

Chương 302

Cộng thêm lâu ngày không mưa, nhiều thôn làng đều gặp phải hạn hán lớn.

May mà Tô Gia Thôn đã sớm xây đập nước và kênh mương, có thể dẫn nước tưới tiêu, nên ảnh hưởng là nhỏ nhất.

Khi Tô Thần vừa lái xe về đến cổng thôn, thì gặp Tô Hổ. "Thần ca, Lục lão gia tử đến rồi!" Tô Hổ nói, "Em còn đang định đi tìm anh đây!" Lục lão gia tử?

Đến vì chuyện mộ địa?

Mới về được hai ngày, Tô Thần vẫn chưa đi xem tiến độ thi công mộ địa của Lục lão gia tử. "Đúng rồi, bên mộ địa thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Em nghe Lục thúc nói đã chính thức hoàn công từ mấy ngày trước khi chúng ta về!" Tô Hổ nói, "Lần này Lục lão gia tử đến e là vì chuyện này!" "Đi, chúng ta đi gặp Lục lão gia tử!" Tô Thần bảo Tô Hổ lên ghế phụ, rồi lái xe thẳng đến biệt viện của mình.

Lúc này Lục lão gia tử đã ngồi nghỉ trong sương phòng của biệt viện, chờ Tô Thần.

Xe chạy thẳng vào trong biệt viện, Tô Thần đóng cửa xe, đi thẳng vào sương phòng.

Nhưng ngoài dự liệu của Tô Thần, chỉ mới nửa năm không gặp, Lục lão gia tử đã già đi trông thấy, hoàn toàn không còn tinh thần phấn chấn như trước nữa.

Ông chống một cây gậy, ngay cả đứng dậy cũng có chút khó khăn, cần người dìu.

Khi thấy Tô Thần bước vào, một người đàn ông trung niên đi cùng

đã giúp Lục lão gia tử đứng dậy. "Tô tiên sinh!" Lục lão gia tử run rẩy chào Tô Thần.

Điều này không liên quan đến vai vế, Tô Thần tuy trẻ tuổi, nhưng là tộc trưởng của Tô gia.

Lễ tiết cần có không thể thiếu. "Lão gia tử, ngài mau ngồi xuống!" Tô Thần vội mời Lục lão gia tử ngồi, rồi sai người rót trà nóng cho ông. "Nửa năm trước, vào ngày đại thọ của Lục lão gia tử, cháu thấy ngài tinh thần minh mẫn, sao chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, lại trở thành bộ dạng như bây giờ?" Tô Thần nghi hoặc. "Khụ khụ khụ..." Lục lão gia tử ho nặng hai tiếng rồi mới nói, "Bảy mươi ba, tám mươi tư, Diêm Vương không gọi cũng tự đi!" "Năm nay tôi vừa tròn tám mươi tư!" Cũng chỉ trong mấy tháng này, không biết vì sao, tình trạng của ông tuột dốc không phanh.

Người nhà tìm khắp danh y, cũng không có cách nào.

Thuốc thì uống không ít, nhưng tình trạng của ông vẫn ngày một sa sút! "Tô tộc trưởng, lần này tôi đến, là để xem thành quả cuối cùng của mộ địa." Lục lão gia tử cười khổ, "Tôi không còn sống được bao lâu nữa!" "Bên ngoài nắng gắt lắm, ngài ở đây nghỉ ngơi một lát, đợi đến chiều tối rồi hẵng đi." Tô Thần khuyên. "Khụ khụ khụ... người già rồi, không còn sống được bao lâu nữa, nắng to thì cứ to đi!" Lục lão gia tử vẫn muốn đi xem.

Lúc sống dù có phong quang đến đâu, sau khi chết tất cả đều thành hư không.

Ngay cả khi hạ táng, dù có bao nhiêu khách đến, tổ chức náo nhiệt đến đâu, ông cũng không thấy được nữa.

Chỉ có lúc sống đi xem mộ của mình, đó là nơi sau này ông sẽ ở.

Tô Thần nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh Lục lão gia tử.

Vị Lục gia này là gia chủ mới của nhà họ Lục.

Thấy ông ta gật đầu đồng ý, Tô Thần đành phải đưa Lục lão gia tử đi.

Tô Thần cho mấy người giúp Lục lão gia tử che ô.

Lại có hai người khiêng một cái cáng đến, để Lục lão gia tử ngồi vững, đoàn người mới bắt đầu xuất phát.

Người khiêng cáng vì muốn đi cho vững, nên đi rất chậm.

Thế là Tô Thần và con trai của Lục lão gia tử, tức Lục gia, đi ở phía trước. "Lục gia, không biết ngài có đưa lão gia tử đi khám Tây y không?" Tô Thần nói, "Thứ cho tôi nói thẳng, Trung y quả thực có tác dụng, nhưng trong Trung y lừa đảo quá nhiều." "Còn Tây y thì tất cả đều dựa vào máy móc tinh vi để đo lường, có thể phán đoán bệnh tình của cơ thể một cách chính xác hơn." Trong Trung y, người thực sự có y thuật cao siêu rất hiếm.

Vì vậy Tây y dần dần thịnh hành. "Lão gia tử không hứng thú với Tây y!" Lục gia lắc đầu, "Ông ấy cho rằng những tên Tây y đó đều là lừa đảo, trong đám quỷ Tây không có một kẻ nào tốt!" Lục lão gia tử cả đời trải qua rất nhiều chuyện, chứng kiến những năm tháng bọn quỷ Tây làm mưa làm gió trên mảnh đất này.

Cho nên ông cực kỳ phản cảm với bọn chúng. "Haizz!" Tô Thần thở dài một hơi.

Không biết tự lúc nào, đoàn người đã đi đến mộ địa.

Nơi này chiếm diện tích khoảng năm mươi mẫu, địa cung phía dưới đã xây xong.

Kiến trúc trên mặt đất cũng đã xây gần xong, trồng rất nhiều cây bách và điêu khắc nhiều con cú mặt người, tác dụng lớn nhất của những con cú mặt người này là trấn mộ thú.

Còn về cơ quan dưới mộ thì không nhiều, điều này cũng phù hợp với chủ trương trước đó của Tô Thần.

Chỉ cần phong thủy tốt, có thể phúc ấm cho đời sau, thì ngôi mộ này dù xây dựng thế nào cũng không ai có gan đi trộm mộ.

Ngược lại, những thế lực trong Lão Cửu Môn từng cạnh tranh với Tô Thần trước đây, suy nghĩ của họ là xây dựng thêm nhiều cơ quan dưới mộ.

Những cơ quan đó có thể phòng được đạo mộ tặc thông thường, nhưng đối với những đạo mộ tặc có kinh nghiệm, dù không nói là dễ như trở bàn tay nhưng cũng không quá khó.

Chẳng bao lâu, mấy người khiêng cáng đưa Lục lão gia tử đến trước mộ địa.

Nhìn lăng mộ trước mắt sơn thủy hữu tình, xây dựng vô cùng xa hoa, Lục lão gia tử rất hài lòng.

Ông gắng gượng ngồi dậy, gật đầu với Tô Thần, luôn miệng nói mấy tiếng "không tệ". "Đợi ta chết rồi, cứ chôn ta ở đây!" Lục lão gia tử nói: "Sau này ta sẽ ở cạnh Tô gia, có Tô gia che chở, bọn tiểu nhân cũng không dám dòm ngó nơi này." Mộ địa này bốn phía đều là phạm vi thế lực của Tô gia.

Đây mới là điều khiến Lục lão gia tử yên tâm nhất, chỉ cần Tô gia một ngày chưa bị diệt, ông sẽ an toàn một ngày.

Lục lão gia tử bây giờ đã đi lại bất tiện, ông bảo người khiêng mình đi một vòng quanh mộ địa, lần nữa gật đầu hài lòng, sau đó mới cho người đưa mình về.

Tô Thần vốn định giữ Lục lão gia tử ở lại Tô gia thôn ngồi chơi thêm lát nữa, ai ngờ Lục lão gia tử lại lắc đầu từ chối, thúc giục mọi người rời đi.

Có lẽ là tuổi đã cao, đất vàng đã lấp quá nửa người, nên ông đặc biệt trân trọng từng phút từng giây.

Sau khi ra khỏi phạm vi thế lực của Tô gia thôn, Lục lão gia tử nhìn sang con trai bên cạnh, cũng là gia chủ Lục gia hiện tại: "Mộc Chương à, ngày mai con gửi cho Lục gia mười vạn đồng bạc trắng nhé!" "Cha, không phải trước đó đã trả tiền đặt cọc cho Tô gia rồi sao?

Lúc đó đã thỏa thuận mười vạn đồng bạc trắng, bây giờ chúng ta lại gửi thêm mười vạn, chẳng phải là đưa thừa sao?" Lục Mộc Chương nghi hoặc hỏi.

Ông biết cha mình muốn kết giao với Tô gia, nhưng một lúc tặng thêm mấy vạn đồng bạc trắng.

Món quà này có phải hơi quá quý giá rồi không? "Khụ khụ khụ..." Lục lão gia tử ho khan mấy tiếng, có phần yếu ớt mắng con trai: "Ngu xuẩn!

Tiền tài là vật ngoài thân!" "Tô gia bây giờ đã cá chép hóa rồng, trở thành tân quý của thành Trường Sa, thậm chí cả Cửu Châu!" "Ta hỏi con, con có biết Tô tộc trưởng năm nay bao nhiêu tuổi không?" Lục Mộc Chương, gia chủ Lục gia hiện tại, vội đáp: "Theo lời đồn, Tô tộc trưởng năm nay chưa đến hai mươi tuổi, chưa tới tuổi nhược quan!" "Một chàng trai hai mươi tuổi, kế thừa Tô gia, trong thời gian ngắn như vậy đã biến Tô gia từ một thôn núi nhỏ rách nát thành một đại gia tộc sở hữu vạn mẫu ruộng tốt, mấy trăm hộ vệ đội như hiện nay." "Người như vậy tuyệt đối không thể xem thường!" "Cậu ta ít nhất có thể sống đến bảy mươi tuổi, tức là còn sống được năm mươi năm, cũng có nghĩa là Tô gia ít nhất còn có thể trụ vững năm mươi năm nữa!" "Gia nghiệp lớn như vậy, cho dù người kế vị không ưu tú bằng Tô tộc trưởng, muốn phá sạch gia sản lớn thế này, ít nhất cũng cần ba

bốn đời!" "Tính như vậy, ít nhất cần hơn trăm năm thời gian!" "Cũng có nghĩa là, dù sau này Tô gia có suy yếu đi chăng nữa, cũng có hơn trăm năm lịch sử huy hoàng!" "Dệt gấm thêm hoa thì dễ, đưa than sưởi ấm ngày tuyết rơi mới khó, bây giờ kết giao với Tô gia vẫn chưa muộn, sau này Lục gia có gặp nguy nan, con có thể trực tiếp đến cửa tìm sự giúp đỡ của Tô gia!" "Đương nhiên, nể mặt ta, cơ hội này chỉ có một lần, con nhất định phải nắm chắc!" Lục lão gia tử dặn dò con trai. "Con hiểu rồi, phụ thân, ngày mai con sẽ mang tiền đến!" Lục Mộc Chương gật đầu. "Ai!

Con đã năm mươi mấy tuổi rồi, mà ta lại thấy con việc gì cũng không bằng Tô Thần của Tô gia." Lục lão gia tử thở dài một hơi: "Sinh con nên như Tô Thần a!" Nếu có một người con như Tô Thần, Lục lão gia tử cảm thấy mình dù có chết, dưới suối vàng cũng có thể yên lòng. ...

Chương 303

Trong biệt viện.

Sau khi tiễn Lục lão gia tử, Tô Thần trở về phòng hóng mát.

Tô Hổ khiêng một thùng đá lạnh vào.

Thời xưa, nhiều quan lại quý tộc thích vào mùa đông đào những hầm đất rất sâu, hoặc trữ một lượng lớn đá lạnh trong các hang động.

Đến mùa hè, họ lại lấy những tảng đá này ra để giải nhiệt.

Nguyên lý rất đơn giản, khi đá tan chảy cần hấp thụ nhiệt, hút đi nhiệt lượng xung quanh, làm nhiệt độ môi trường giảm xuống.

Vì vậy dân gian vẫn lưu truyền một câu, tuyết rơi không lạnh, tuyết tan mới lạnh.

Chính là vì khi tuyết tan, nó đã hấp thụ rất nhiều nhiệt lượng trong trời đất, dẫn đến sau khi tuyết tan dù trời quang, nhiệt độ vẫn rất thấp.

Có đá lạnh, trong phòng quả thực mát mẻ hơn nhiều. "Thần ca, hai ngày nay đá trong thành bị thổi giá lên tận trời, chỉ một tảng đá to bằng cái chậu rửa mặt đã có giá một trăm năm mươi đồng bạc trắng!" Tô Hổ nói. "Đợi đến mùa đông, chúng ta cũng có thể trữ một ít đá lạnh!" Tô Thần nói: "Đến lúc đó anh sẽ dạy em một cách, chế tạo một loại quạt gió!" "A?

Quạt gió?

Là quạt sao ạ?" Tô Hổ hỏi. "Một hai câu nói không rõ với em được, đến lúc đó em sẽ biết." Tô Thần cười nói.

Trong lúc hai người đang nói chuyện, Doãn Tân Nguyệt bước vào.

Cảm nhận được sự mát mẻ của đá lạnh, Doãn Tân Nguyệt giao

con cho người hầu trong sân, rồi tự mình ngồi trước tảng đá. "Tô Hổ, em đi tìm ba cái bát đến đây!" Tô Thần phân phó. "Vâng ạ, Thần ca!" Tô Hổ gật đầu, chẳng mấy chốc đã mang đến ba cái bát.

Sau đó, Tô Thần lấy một con dao, đập ra mấy mẩu đá vụn.

Rồi lại nghiền nát những mẩu đá này thành những hạt nhỏ như cát mịn. "Làm đá bào sao?" Doãn Tân Nguyệt tỏ ra hứng thú.

Cô đã từng ăn đá bào khi còn ở kinh thành.

Đá bào đã có từ lâu, sớm nhất là từ thời nhà Đường hơn nghìn năm trước đã có người làm ra, dùng để giải nhiệt mùa hè.

Nhưng món ăn này trước nay chỉ có quan lại quý tộc, nhà giàu mới được thưởng thức. "Em đi lấy cho anh một ít sữa bò, một ít đường phèn, còn có chanh tươi, hoa quả các loại!" Tô Thần phân phó. "Được, em đi làm ngay!" Tô Hổ trước đây chưa từng thử đá bào, nghe Doãn Tân Nguyệt nói xong, nhất thời cũng háo hức.

Đợi Tô Hổ đi khỏi, Doãn Tân Nguyệt háo hức ngồi trước tảng đá, vừa cảm nhận hơi lạnh, vừa xem Tô Thần làm đá bào.

Khi Tô Hổ mang những thứ đó về, Tô Thần cho đường phèn và hoa quả vào bát, sau đó nhỏ vào bát vài giọt nước cốt chanh tươi.

Cứ như vậy, món đá bào cuối cùng cũng hoàn thành.

Doãn Tân Nguyệt không thể chờ đợi được mà nếm thử trước.

Sau đó, Tô Thần đưa một bát cho Tô Hổ.

Tô Hổ nếm xong, thòm thèm liếm môi: "Thần ca, món này ngon thật, nếu chúng ta mang ra ngoài bán, chắc chắn sẽ bán được không ít tiền!" "Ha ha ha, có bán cũng không có mấy người mua nổi đâu!

Chỉ riêng việc mua đá lạnh đã đẩy giá lên cao rồi." Người nghèo không có tiền tiêu, người giàu lại không thèm ngó tới.

Sáng sớm hôm sau, bên thành Cổ Đô gửi điện báo tin mừng về.

Tứ bá đã chính thức bén rễ ở Cổ Đô, mở một tiệm đồ cổ ở phố Đông Đại.

Nơi phố Đông Đại, Tô Thần có chút ấn tượng, sau này nơi đó vẫn luôn là khu vực trung tâm của thành Cổ Đô.

Bốn con phố lớn Đông, Tây, Nam, Bắc cũng là những nơi phồn hoa nhất của thành phố.

Tiền thuê mặt bằng ở phố Đông Đại cũng cực kỳ đắt đỏ, một tháng cần một trăm đồng bạc trắng, hai tầng trên dưới tổng cộng khoảng ba trăm mét vuông.

Nếu mua đứt thì cần bốn vạn đồng bạc trắng.

Đây còn là nhờ Lưu Tứ gia giúp ép giá, nếu không đối phương chắc chắn sẽ còn hét giá cao hơn.

Theo kế hoạch của Tô Thần, Tứ bá trực tiếp mua luôn cửa hàng này.

Đợi sau khi chi nhánh khai trương, sẽ thuê thêm hai cửa hàng bên cạnh, đến lúc đó ba cửa hàng thông nhau, còn có thể làm thêm mấy cái hầm ngầm.

Nhiều thứ quý giá hoặc bí mật sẽ được cất giữ trong hầm.

Tứ bá suy tính khá chu toàn, lại thêm Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh hiến kế, về cơ bản không có vấn đề gì.

Hơn nữa Tô Thần và Lưu Tứ gia hiện vẫn đang trong giai đoạn hợp tác thân thiết, bên Lưu Tứ gia cũng đang giúp đỡ, nên mọi việc tiến triển rất thuận lợi.

Tiếp theo, là vận chuyển một phần đồ cổ từ thành Trường Sa đến thành Cổ Đô.

Vận chuyển nhiều kiện hàng lớn như vậy, chắc chắn cần hai toa xe lửa, những món đồ cổ đó cần được đặt trong thùng gỗ, bên trong lót đầy bông gòn và cỏ khô để phòng va đập.

Mỗi món đồ cổ này ít nhất cũng trị giá mấy trăm đồng bạc trắng, món đắt có thể lên tới mấy nghìn đồng.

Mỗi một món bị tổn thất, đều đủ khiến người ta đau lòng.

Vì vậy việc đóng gói những món đồ cổ này là việc quan trọng nhất, Tô Thần thậm chí còn đích thân đến hiện trường, chỉ huy các công nhân đóng gói. "Phu quân, Lục gia đến rồi!" Doãn Tân Nguyệt bước vào. "Mời ông ấy vào đi, em ở đây trông chừng." Dặn dò xong, Tô Thần đến phòng khách, cho người hầu dâng trà nóng.

Chẳng bao lâu, Lục gia Lục Mộc Chương bước vào phòng. "Lục gia!" Tô Thần chắp tay. "Tô tộc trưởng khách sáo rồi, tôi đến lần này là theo lời dặn của lão gia tử, đến thanh toán nốt phần còn lại." Lục gia vỗ tay, người hầu của ông ta lập tức mang ra hai cái hòm lớn.

Bên trong hòm đặt đầy những đồng bạc trắng. "Tổng cộng mười vạn đồng bạc trắng, mời Tô tiên sinh kiểm đếm!" Lục Mộc Chương nói. "Mười vạn?

Chuyện này..." Tô Thần nghi hoặc. "Ha ha ha, Tô tộc trưởng, lão gia tử rất hài lòng với mộ địa, nên đặc biệt dặn tôi trả thêm một ít bạc." Lục Mộc Chương cười nói. "Lục lão gia tử quá khách sáo rồi, việc này có chút không ổn, trước đó tôi đã nhận mấy vạn đồng bạc trắng tiền đặt cọc, bây giờ lại trả tôi mười vạn đồng, tôi vô cùng áy náy, mong Lục tiên sinh thu lại số bạc thừa, tiện thể chuyển lời tới Lục lão gia tử, tâm ý của ông tôi xin nhận." Tô Thần nói.

Cầm tiền của người, giúp người tai qua nạn khỏi.

Nhận thêm nhiều bạc như vậy, nghĩa là Tô Thần đã mang ơn của

Lục lão gia tử.

Nợ tiền dễ trả, nợ ân tình khó trả, đạo lý này Tô Thần đã biết từ rất sớm.

Chương 304

"Tô tộc trưởng, lão gia tử đã nói, nếu ngài kiên quyết không nhận số tiền này, ông ấy sẽ đích thân đến cửa một lần nữa." Lục Mộc Chương nói: "Thực ra nửa năm trước lão gia tử đã rất quý mến ngài rồi." "Lão gia tử còn từng nói với tôi, nếu ông ấy trẻ lại hai mươi tuổi, nhất định sẽ kết nghĩa huynh đệ khác họ với Tô tộc trưởng!" "Tô tộc trưởng chắc chắn cũng không muốn thấy lão gia tử tuổi cao như vậy mà còn phải đích thân đến cửa chứ?" "Tiền tôi đã mang đến, không có lý do gì lại mang về, mong Tô tộc trưởng nể mặt." Lục Mộc Chương trước tiên mang lão gia tử ra, sau lại nói đến chuyện mặt mũi.

Nếu không nhận số bạc này, thì lại thành ra Tô Thần có chút không biết điều.

Vị gia chủ mới của Lục gia, Lục Mộc Chương này cũng không phải người đơn giản, từ lời nói cử chỉ và cách nói chuyện của ông ta mà xem, tuy không lợi hại bằng Lục lão gia tử, nhưng ở thành Trường Sa cũng đã được coi là lợi hại rồi. "Vậy thì tôi xin nhận, phiền ngài chuyển lời tới lão gia tử, Tô Thần cảm tạ lão gia tử đã coi trọng." Tô Thần chắp tay.

Bên thành Cổ Đô vừa mới chi ra bốn vạn đồng bạc trắng, không ngờ quay đầu đã kiếm được mười vạn đồng từ Lục lão gia tử, điều này khiến Tô Thần có chút bất ngờ. "Ha ha ha, Tô tiên sinh quá khách sáo rồi." Lục Mộc Chương cười nói: "Lão gia tử biết Tô tộc trưởng gần đây bận rộn, ông ấy nhờ tôi chuyển lời tới ngài, nếu ngài có rảnh, lão gia tử muốn cùng ngài uống trà, trò chuyện!" "Nhất định!" Tô Thần chắp tay nói. "Được, vậy tôi không làm phiền Tô tộc trưởng nữa, tôi xin cáo từ trước!" Nói xong, Lục Mộc Chương quay người rời đi.

Tô Thần tiễn ông ta ra đến tận cổng lớn.

Đợi đến khi Lục Mộc Chương đi xa, Tô Thần mới lẩm bẩm một mình: "Vị Lục lão gia tử này cũng là một người tài tình, nếu xử lý xong chuyện gần đây, hắn cũng muốn đến bái kiến vị Lục lão gia tử này." ...

Buổi chiều, Tô Thần đi tìm Trương Đại Phật Gia một chuyến.

Nhờ quan hệ của Trương Đại Phật Gia, hắn đã xin được hai toa xe lửa, còn trả thêm hai vạn đồng bạc trắng.

Không còn cách nào khác, tuy mặt mũi của Trương Đại Phật Gia lớn, nhưng cũng không thể để người của bộ phận đường sắt làm việc không công, tiền cần đưa nhất định phải đưa.

Nếu không có Trương Đại Phật Gia mở lời, muốn xin hai toa xe lửa không hề dễ dàng.

Thời buổi này, trên xe lửa vận chuyển phần lớn là vật tư quân dụng, vật tư dân dụng rất ít, huống chi là đồ cổ.

Nếu người trên xe lửa không chiếu cố, có lẽ chưa đến thành Cổ Đô, đồ đạc đã bị người ta trộm sạch.

Xin xong toa xe lửa, Tô Thần tìm Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca Trương Khởi Linh, Cổ Trần, Lão Dương Nhân và các cao thủ khác, để họ dẫn theo hơn ba mươi thành viên đội hộ vệ Tô gia thôn, áp giải lô đồ cổ này đến thành Cổ Đô.

Trước đó Tô Thần đã tính sơ qua, hai toa đồ cổ này ít nhất trị giá mười ba vạn đồng bạc trắng.

Đây không phải là con số nhỏ.

Lúc này ở thành Trường Sa một mẫu ruộng nước khoảng ba mươi đồng bạc trắng, mười ba vạn đồng có thể mua được khoảng bốn

nghìn mẫu đất.

Bốn nghìn mẫu đất này có thể khiến một người bình thường trong nháy mắt trở thành địa chủ hào cường.

Tô gia thôn kinh doanh bấy lâu nay cũng chỉ có một vạn mẫu đất mà thôi.

Hơn nữa một vạn mẫu đất này không phải toàn bộ là ruộng nước.

Đêm đó, các công nhân của Tô gia thôn vận chuyển số hàng hóa này lên xe lửa.

Sau đó Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu và những người khác lên xe lửa đến thành Cổ Đô, chuyến đi này mất khoảng hai ngày.

Tô Thần đã hẹn với Chá Cô Tiếu, đợi họ đến Cổ Đô sẽ gửi một bức điện báo về, như vậy Tô Thần có thể biết được ngay lập tức.

Xong xuôi những việc này, Tô Thần vươn vai một cái, bận rộn cả ngày, cuối cùng cũng có thể nghỉ ngơi. "Phu quân, tối nay ngủ lại ở tiệm đồ cổ nhé?" Dịch Tiêu tha thiết nhìn Tô Thần.

Cô muốn tìm kiếm không gian riêng tư cho hai người, tuy Dịch Tiêu không ghét Doãn Tân Nguyệt, hơn nữa còn sống rất hòa thuận với cô ấy.

Nhưng mà, một mình phu quân độc chiếm vẫn tốt hơn là hai người cùng hưởng thụ.

Thêm vào đó, Dịch Tiêu cũng muốn có một đứa con của riêng mình.

Dịch Tiêu rất mạnh, cô luôn kiên trì luyện võ, lại thêm vóc dáng của cô không tồi, nên người thường rất khó khống chế được.

Nhưng Tô Thần chắc chắn không phải người thường, hắn sở hữu sức mạnh gấp hơn hai mươi lần người thường.

Vì vậy chưa đến nửa đêm, Dịch Tiêu đã bại trận, liên tục xin tha.

Cuối cùng còn mệt đến mức ngất đi.

Tô Thần ôm Dịch Tiêu vào lòng, phụ nữ miệng lưỡi cứng rắn thường không có kết cục tốt đẹp.

Vừa mới nằm trên giường đã bắt đầu nói những lời cứng rắn, muốn cho Tô Thần biết sự lợi hại của mình, không ngờ mới qua bao lâu, cô đã có chút không chịu nổi.

Thấy cô liên tục xin tha, Tô Thần cũng tha cho cô.

Hai người nói vài lời thân mật, sau đó chủ đề chuyển sang chuyện của tiệm đồ cổ. "Tiệm đồ cổ vẫn luôn bồi dưỡng người giám định đồ cổ, gần đây bồi dưỡng thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Có hai nha đầu không tệ, gần như thông suốt mọi thứ, trình độ vượt xa những người khác một đoạn dài." Dịch Tiêu thấy Tô Thần chuyển chủ đề, trong lòng mừng thầm, vội vàng trả lời câu hỏi của Tô Thần: "Anh muốn cử những người này đến chi nhánh ở Cổ Đô đúng không?" "Em ở đây có một ứng cử viên tốt, Trương Hồ Lô tiên sinh không phải đang ở Tô gia thôn sao?

Khả năng giám định đồ cổ của ông ấy là tuyệt đỉnh!" Dịch Tiêu đề cử Trương Hồ Lô.

Tô Thần lúc này mới sực nhớ ra, suýt nữa thì quên mất ông ta.

Trương Hồ Lô là ai?

Cha ông ta chính là Trương Tam Liên Tử lừng danh!

Trương Tam Liên Tử có ba đệ tử, lần lượt là – Kim Toán Bàn, Thiết Ma Đầu và Liễu Trần trưởng lão, ngoài ra còn có nửa đệ tử là Hồ Quốc Hoa.

Mấy người này tùy tiện chọn ra một người, trong nghề Mạc Kim

này, đều là cao thủ hàng đầu.

Ngay cả nửa đệ tử Hồ Quốc Hoa cũng có bản lĩnh phi phàm.

Cháu trai của Hồ Quốc Hoa mấy chục năm sau còn có uy danh lừng lẫy trong giới đạo mộ.

Đương nhiên, thời đại đó hoàn toàn là trong núi không có hổ, khỉ xưng bá vương.

Những lão làng có danh tiếng người chết thì chết, người ẩn mình thì ẩn mình, giới đạo mộ suy tàn, nếu không chỉ dựa vào ba người Hồ Bát Nhất bọn họ, không thể nào tạo ra danh tiếng lớn như vậy. "Trương Hồ Lô ở Tô gia thôn đã bồi dưỡng mấy người trẻ tuổi, đều là người trong họ, em từng thử tài bọn họ, quả thực không tầm thường!" Dịch Tiêu nói.

Trương Hồ Lô nghe lời cha, cả đời sẽ không bao giờ đi trộm mộ nữa.

Lần trước cũng là đi theo Tô Thần xuống mộ, đối với những thứ trong mộ không lấy một xu.

Nhưng không trộm mộ thì không trộm mộ, bản lĩnh của ông ta không phải là để không, đặc biệt là ông ta từ nhỏ đã theo bên cạnh Trương Tam Liên Tử, đã từng thấy không ít bảo vật.

Sau này Trương Hồ Lô bị Tô Thần dụ dỗ gia nhập Tô gia thôn, hiện là tổng giáo đầu của Tô gia thôn. "Lát nữa em soạn cho anh một danh sách, để Trương Hồ Lô và mấy đứa nhỏ của Tô gia thôn đi đi." Tô Thần nói: "Như vậy, chi nhánh ở Cổ Đô cũng có người trấn giữ rồi!" Nguồn gốc đồ cổ trong tiệm không chỉ dựa vào việc trộm mộ, mà còn phải thu mua đồ cổ từ bên ngoài, như vậy việc kinh doanh mới có thể thịnh vượng lâu dài.

Chuyện này cứ thế được quyết định. ...

Sáng sớm.

Khi Tô Thần tỉnh dậy từ trên giường, Dịch Tiêu vẫn đang ngủ say.

Tinh lực của cô còn lâu mới dồi dào như Tô Thần.

Sau khi thức dậy, Tô Thần pha một tách trà, ngồi trong phòng riêng trên lầu hai.

Hạn hán đã lâu, thành Trường Sa cuối cùng cũng đón trận mưa sau bao ngày chờ đợi.

Mưa phùn lất phất rơi từ trên trời xuống, người đi đường vội vã.

Chương 305

Ngày mưa, việc kinh doanh của tiệm đồ cổ rõ ràng có chút ảm đạm. "Lão bản!" Một người hầu gõ cửa, sau khi được Tô Thần đồng ý, người hầu đó đẩy cửa bước vào. "Lục lão gia tử hình như sắp không qua khỏi rồi!" Người hầu nói. "Cái gì?" Tô Thần kinh ngạc.

Hai ngày trước tuy Lục lão gia tử bệnh nặng, nhưng ông vẫn có thể gắng gượng đến Tô gia thôn một chuyến.

Sao đột nhiên lại không qua khỏi? "Đêm qua, tôi đã nghe tin Lục gia đang triệu tập gấp con cháu ở bên ngoài về." Người hầu nói: "Sáng nay lúc tôi đi mua thức ăn, Lục phủ trên dưới đều đang bận rộn, người ra vào tấp nập, tôi đoán Lục lão gia tử không trụ được bao lâu nữa." "Chuẩn bị một chút, mang theo ít quà, tôi đi xem sao." Tô Thần dặn người hầu chuẩn bị vài món đồ cổ mang ý nghĩa may mắn, tốt nhất là những món thu mua từ bên ngoài, đồ cổ gia truyền, chứ không phải bảo vật lấy từ dưới mộ lên.

Đợi người hầu chuẩn bị xong, Tô Thần lên đường đến Lục gia.

Chẳng bao lâu, Lục Mộc Chương đích thân ra cửa đón tiếp. "Tô tộc trưởng!" Lục Mộc Chương mời Tô Thần vào Lục gia. "Lục lão gia tử bây giờ thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Đêm qua tình hình có chút xấu, sáng nay đã tốt hơn nhiều, lão gia tử hồng hào trở lại, còn ăn liền mấy bát cơm lớn." Lục Mộc Chương nhíu mày.

Vốn dĩ đây là chuyện tốt, xem ra Lục lão gia tử đã hồi phục.

Nhưng những người có kinh nghiệm sống đều biết rõ, đây là hồi quang phản chiếu. "Tôi vào gặp Lục lão gia tử một chút!" Tô Thần đặt quà xuống, dưới sự dẫn dắt của gia chủ Lục Mộc Chương, đến phòng của Lục lão gia tử.

Khác với trước đây, Lục lão gia tử thậm chí có thể không cần dùng gậy, tự mình xuống giường đi lại.

Ông đang ngồi trên ghế.

Thấy Tô Thần đến, lão gia tử có chút kích động, đứng thẳng dậy, chào hỏi Tô Thần. "Tô tộc trưởng!" "Các ngươi lui ra cả đi, ta và Tô tộc trưởng nói chuyện một chút." Lục lão gia tử đuổi người hầu đi, ngay cả gia chủ hiện tại là Lục Mộc Chương cũng bị lão gia tử đuổi ra ngoài.

Đợi xung quanh yên tĩnh, Lục lão gia tử mời Tô Thần uống trà, đồng thời ông chậm rãi nói: "Tô tộc trưởng, thân già này của ta chắc chắn không trụ được bao lâu nữa!" "Tô gia có lương dược, có lẽ có thể kéo dài mạng sống cho ngài vài năm!" Tô Thần đột nhiên nói.

Cực phẩm Lộc Hoạt Thảo, cực phẩm Kỳ Lân Kiệt của Tô gia thôn đều là vật đại bổ, có sinh mệnh lực dồi dào.

Chỉ là số lượng những dược liệu này quá ít, chỉ có vài chục cây, người trong gia tộc còn không đủ phân chia.

Vì vậy Tô Thần vốn không định cung cấp cho Lục lão gia tử.

Nhưng sau khi thấy tình hình của Lục lão gia tử hiện tại, Tô Thần nảy sinh chút lòng trắc ẩn.

Dù sao Lục lão gia tử đối xử với Tô gia cũng không tệ. "Ha ha ha, già mà không chết là giặc!

Ta đã tuổi này rồi, chết thì chết thôi!" Lục lão gia tử cười nói: "Sống lay lắt trên đời, ngược lại cũng không có ý nghĩa gì!" Lục lão gia tử thở dài hai tiếng.

Sau khi ông chết, lợi ích của Lục gia có thể được phân chia lại.

Nếu ông còn sống, lại muốn nắm lại quyền lực gia tộc.

Như vậy, e rằng những người bên dưới sẽ không đồng ý.

Từ xưa đến nay, giữa cha con cũng không phải hoàn toàn không có mâu thuẫn, chuyện hoàng tử giết cha xưa nay vẫn thường xảy ra. "Vốn định sau này có thời gian, sẽ cùng Tô tộc trưởng trò chuyện một chút, nhưng bây giờ xem ra, ta không đợi được lâu như vậy nữa." Lục lão gia tử tiếp tục nói: "Hôm nay Tô tộc trưởng chủ động đến thăm, vừa hay có thời gian có thể nói chuyện, tâm sự." "Vẫn luôn không có duyên gặp mặt Lục lão gia tử, hôm nay khó khăn lắm mới có cơ hội, tôi tự nhiên biết gì nói nấy, nói không giữ lời." Tô Thần đáp lại. "Không biết Tô tiên sinh nhìn nhận thế cục hiện tại như thế nào?" Lục lão gia tử hỏi ý kiến của Tô Thần.

Thế cục hiện tại?

Cái này Tô Thần thật sự chưa nghĩ nhiều.

Không đợi Tô Thần mở miệng, Lục lão gia tử tiếp tục nói: "Cửu Châu hiện nay, bên ngoài hổ sói rình mò, bên trong hỗn chiến không ngừng." "Thời đại loạn, những nhân vật lớn nắm trong tay binh quyền còn thân bất do kỷ, huống chi là những tiểu nhân vật như chúng ta?" Lục lão gia tử nói: "Những người như chúng ta, nói hay một chút là thế gia, nói khó nghe một chút chẳng qua chỉ là những con cừu non chờ bị làm thịt." "Thành Trường Sa mấy năm nay yên ổn còn không sao, một khi chiến loạn bắt đầu, bốn phía hỗn chiến thì phiền phức rồi." Lý lẽ của Lục lão gia tử rất đơn giản, đánh trận là phải tốn tiền.

Hơn nữa là rất nhiều tiền.

Những quân phiệt đó hết tiền, sẽ chọn ra tay với những nhà giàu có như họ.

Đến lúc đó nói là cừu non chờ bị làm thịt cũng không có gì khác biệt. "Lục lão gia tử muốn tìm cách giải quyết sao?" Tô Thần hỏi. "Không sai!

Tô tộc trưởng tuy trẻ tuổi, nhưng kiến thức tuyệt đối không thua kém chúng ta." Lục lão gia tử nói: "Điều ta muốn hỏi chính là chuyện này, làm sao để giải quyết?" Tô Thần trầm tư một lát rồi chậm rãi nói: "Bọn dương quỷ tử đã bao vây Cửu Châu từ lâu, ngắn thì vài năm, dài thì mười mấy năm nữa sẽ bắt đầu động thủ." "Đến lúc đó, Cửu Châu chắc chắn sẽ là cảnh lầm than khắp nơi!" "Đây là đại thế, khó có thể dùng sức người thay đổi!" "Muốn tìm kiếm sự an toàn, chỉ có một phương pháp – vượt đại dương, đến quốc gia của bọn dương quỷ tử đó." "Đợi đến bảy mươi năm sau, lại mang người trong gia tộc quay về!" Hiện tại xem ra, chỉ có một phương pháp này. "Bỏ đất tổ đi ra nước ngoài, chuyện này..." Lục lão gia tử không biết phải làm sao.

Người Cửu Châu vẫn luôn quan niệm lá rụng về cội.

Đột ngột đến địa bàn của bọn dương quỷ tử, đợi mấy chục năm sau mới quay về, trong lòng Lục lão gia tử chắc chắn không muốn.

Hơn nữa nếu con cháu đời sau quen với cuộc sống ở nước ngoài, e rằng cũng không muốn quay về nữa. "Vậy Tô tộc trưởng sẽ làm thế nào?" Lục lão gia tử hỏi. "Tôi sẽ không đến địa bàn của bọn dương quỷ tử, ở lại trong nước là được." Tô Thần cười nói: "Nếu thật sự đợi đến lúc đại loạn sắp nổi lên, lầm than khắp nơi, Tô gia tự nhiên sẽ ra sức, giúp Cửu Châu vượt qua khó khăn." "Tô gia ở Cửu Châu thế lực yếu, nhưng nếu ai cũng như Tô gia, cống hiến sức lực của mình, thì chắc chắn bọn dương quỷ tử đó sẽ bị đuổi ra khỏi Cửu Châu!" Nghe vậy, Lục lão gia tử gật đầu: "Tô tộc trưởng nói không sai, Lục gia chúng ta cũng phải làm như vậy!

Gặp khó khăn mà vội vàng trốn ra nước ngoài, không phải là hành vi của đấng trượng phu." "..." Tiếp theo, Tô Thần và Lục lão gia tử đã trò chuyện rất nhiều.

Đến khi Tô Thần rời khỏi Lục gia, đã là giữa trưa.

Và sau khi Tô Thần đi, tình hình của Lục lão gia tử chuyển biến xấu đi nhanh chóng, chưa đến một khắc đồng hồ, đã mất hết sức lực.

Lục Mộc Chương lấy ra bảo dược trong gia tộc để cầm cự mạng sống cho Lục lão gia tử.

Nhưng dù vậy, hai ngày sau Lục lão gia tử vẫn qua đời.

Tang lễ của Lục lão gia tử được tổ chức rất long trọng, những nhân vật có máu mặt trong thành Trường Sa đều đến tiễn Lục lão gia tử đoạn đường cuối cùng.

Tuy ở thành Trường Sa, thế lực của Lão Cửu Môn rất lớn.

Nhưng Lục lão gia tử vẫn chiếm được một phần thị phần, sở hữu rất nhiều cửa hàng và uy vọng rất lớn.

Tô Thần còn cho người mang lễ vật đến.

Cuối cùng, Lục lão gia tử được chôn cất trong ngôi mộ mà Tô gia đã xây dựng từ trước.

Tuy nhiên, sau khi Lục lão gia tử qua đời, sự giao hảo giữa Lục gia và Tô gia thôn càng thêm thường xuyên.

Có người đồn đoán rằng, lúc Lục lão gia tử còn sống đã dặn dò người Lục gia, nhất định phải kết giao tốt với Tô gia, lấy Tô gia làm đầu.

Đương nhiên, đây đều là tin đồn bên ngoài, cụ thể lão gia tử trước khi lâm chung đã nói gì, cũng chỉ có người Lục gia mới biết rõ. ...

Phía bên kia.

Chi nhánh ở Cổ Đô lại gửi điện báo về, tất cả đồ cổ đã an toàn đến thành Cổ Đô.

Chương 306

Hơn nữa, tiệm đồ cổ ở đó cũng đã bắt đầu được bài trí, tạo thành một bố cục y hệt như tiệm đồ cổ ở thành Trường Sa.

Tứ bá trấn giữ ở thành Cổ Đô, Trương Hồ Lô dẫn theo mấy tiểu bối của Trương gia cũng đã lên đường đến đó.

Chuyện ở đây đã xong, Tô Thần cảm thấy cũng đến lúc chuẩn bị đi hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Thất Tinh Lỗ Vương Cung ở Lỗ địa, từ thành Trường Sa đi qua đó còn cần một khoảng thời gian.

Bên Tô Thần, một lượng lớn nhân lực đã được cử đến Cổ Đô, vì vậy lúc xuất phát Tô Thần chỉ mang theo Tô Hổ và A Lăng cô nương.

Đồng thời, Tô Thần gửi một bức điện báo đến chi nhánh Cổ Đô, thông báo cho họ có thể xuất phát đến Lỗ địa.

Trên xe lửa, Tô Hổ ngồi bên cạnh Tô Thần, còn A Lăng ngồi ở phía đối diện.

Khi xe lửa khởi động, một hành trình dài bắt đầu, lúc đầu không ai nói gì, sau đó vì quá nhàm chán, mấy người bắt đầu trò chuyện. "Tô tộc trưởng, tôi thấy thể chất của người Tô gia thôn đều mạnh hơn người thường rất nhiều, trong đó có bí mật gì không?" Sau khi đến Tô gia thôn, điều A Lăng tò mò nhất chính là cái này. "Đó là vì Thần ca mỗi ngày đều cho chúng tôi uống nước ngâm nội đan của yêu vật!" "Nước này có thể cải thiện thể chất của chúng tôi rất tốt!" Tô Hổ nói.

Thật sự là như vậy sao?

A Lăng có chút không tin.

Không thể phủ nhận, những yêu vật mà Tô Thần săn giết đều rất

mạnh.

Nhưng nếu Uông gia liều mạng, cũng có thể chém giết được một hai con.

Nội đan của những yêu vật đó cho dù có mạnh đến đâu, công hiệu cũng không thể kinh khủng đến vậy.

Tô gia thôn hiện nay có thể nói là người người như rồng, khí huyết ngút trời.

Một người long tinh hổ mãnh như vậy xuất hiện đã là ngẫu nhiên, nhưng ở Tô gia thôn lại là người người như vậy.

Ngay cả những đứa trẻ cũng sở hữu sức mạnh mà người thường không thể sánh kịp, huống chi là Tô Thần!

A Lăng cô nương thậm chí còn nghi ngờ, Tô Thần đã là lục giác chiến sĩ mạnh nhất đương thời.

Hoàn toàn không giống người, mà giống như quái vật. "Tô tộc trưởng, ngài có thể trả lời câu hỏi này không?" A Lăng lại hỏi. "Tô Hổ vừa mới nói rồi mà?" Tô Thần nói.

Câu trả lời đã có, không cần phải nhắc lại. "Tôi không tin câu trả lời này lắm!" A Lăng cô nương lắc đầu. "Vậy cô muốn tin câu trả lời nào?

Cô nói ra đi, tôi sẽ bịa cho cô một cái ngay tại chỗ!" Tô Thần cười nói.

Người Tô gia thôn có thể mạnh mẽ như vậy, đương nhiên là nhờ vào chức năng của hệ thống.

Nhưng hệ thống là bí mật lớn nhất của Tô Thần, sao có thể dễ dàng nói cho người khác biết?

Huống chi là nói cho người của Uông gia. "Tô tộc trưởng, ngài

thật biết đùa!" A Lăng cô nương cười gượng hai tiếng.

Không khí có chút ngượng ngùng, A Lăng nhận ra mình có chút quá vội vàng.

Hai ngày tiếp theo, mấy người nói chuyện câu được câu chăng, chủ yếu là về phong cảnh ven đường.

Còn những chuyện khác, ngay cả chuyện liên quan đến trộm mộ, cũng không hề nhắc đến.

Đợi đến khi ba người đến Tế Thị ở Lỗ địa, Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu cùng những người khác đã đến nơi, họ đặc biệt đợi ở ga xe lửa.

Thấy người ngựa đã tập hợp đông đủ, cũng đến lúc bắt đầu hành động.

Theo quy củ cũ, phải nghỉ ngơi một ngày ở Tế Thị.

Tế Thị có một biệt danh là Thành Phố Suối Nước, trong thành có vô số suối phun lớn nhỏ.

Sau khi xuống xe lửa và tạm thời tìm một khách sạn để ở, Tô Thần gọi mọi người xuống phòng riêng ở tầng dưới, vừa ăn cơm vừa bàn chuyện về tình hình gần đây của chi nhánh ở Cổ Đô.

Ẩm thực Sơn Đông có danh tiếng rất lớn ở đất Cửu Châu, là một trong tám trường phái ẩm thực lớn.

Sự phong phú của các món ăn so với ẩm thực Tương ở Trường Sa cũng không hề thua kém, thậm chí còn có phần nhỉnh hơn một chút.

Tuy nhiên, hương vị của ẩm thực Sơn Đông có phần thanh đạm hơn, không cay nồng như ẩm thực Tương.

Cả nhóm ngồi trong phòng riêng, vừa đợi món vừa trò chuyện. "Lúc chúng ta cùng đến Cổ Đô, Lưu Tứ gia quả thật rất khách khí."

Trần Ngọc Lâu nói, "Hắn đã được chứng kiến thủ đoạn của chúng ta rồi!" "Tổng bả đầu tiền nhiệm bị chúng ta giết chết, Bành gia chủ kia cuối cùng cũng chết trong tay chúng ta.

Nhưng mà phải nói, Lưu Tứ gia này quả thật có chút bản lĩnh, vậy mà lại che đậy được cái chết của Bành gia chủ." "Bây giờ hắn một bước lên mây, trở thành tổng bả đầu trong giới trộm mộ ở Cổ Đô, thuộc hạ nhanh chóng mở rộng, đã có hơn trăm người!" "Thêm vào đó là sự chống lưng của đại soái sau lưng hắn, đám người này trang bị đầy đủ, hỏa lực rất mạnh!" Nghe vậy, Tô Thần gật đầu: "Rất bình thường, chúng ta lo hắn nuốt lời, hắn cũng lo chúng ta chơi xấu hắn.

Dù sao thì người tiền nhiệm và đối thủ của hắn đều là vết xe đổ, những khẩu súng đó có thể cho hắn đủ cảm giác an toàn." Lưu Tứ gia cho rằng chỉ cần có đủ súng ống là có thể đứng ở thế bất bại.

Nhưng hắn dường như đã quên, trang bị bên Tô Thần còn tốt hơn.

Bọn họ chỉ dùng súng trường lên đạn bằng tay, căn bản không có uy hiếp gì lớn.

Bắn một phát phải kéo cò, sau đó mới có thể bắn lại.

Trong khi đó, bên Tô Thần trang bị toàn bộ là súng xung kích, mỗi băng đạn có hơn ba mươi viên.

Chỉ riêng việc áp chế hỏa lực cũng đủ để đè bẹp đám người của Lưu Tứ gia.

Không còn cách nào khác, ai bảo Lưu Tứ gia chỉ là một quân cờ dưới tay bố phòng quan của Cổ Đô chứ!

Còn Tô gia thì độc lập tự chủ, chỉ là quan hệ hợp tác với Trương Đại Phật Gia.

Đây chính là sự khác biệt giữa băng nhóm trộm mộ và thế gia trộm mộ.

Trần Ngọc Lâu trước đây còn từng nâng đỡ một tiểu quân phiệt, đủ thấy sự lợi hại của những thế gia này. "Sau khi chi nhánh bên đó xây xong, việc làm ăn thế nào?" Tô Thần hỏi. "Lúc chúng ta vừa rời Cổ Đô, mới khai trương không lâu, việc làm ăn cũng tàm tạm." Trần Ngọc Lâu nói, "Nhưng vị trí địa lý của nơi đó rất tốt, khách hàng qua lại nườm nượp." "Thêm vào đó, danh tiếng của chi nhánh chúng ta vẫn đang dần được tích lũy, ước chừng không bao lâu nữa, việc làm ăn sẽ ngày càng tốt hơn." Ngành đồ cổ này cũng chú trọng khách quen.

Càng nhiều khách quen thì việc làm ăn càng tốt.

Vì vậy, Tô Thần luôn yêu cầu dù là tổng hành ở Trường Sa hay chi nhánh ở Cổ Đô cũng không được tùy tiện hét giá, nhất định phải làm được mua bán công bằng!

Chi nhánh ở Cổ Đô chỉ là cái đầu tiên, sau này sẽ còn mở thêm chi nhánh ở các thành phố khác.

Danh tiếng nhất định có thể vang xa! "Đợi sau khi chuyến hạ mộ này trở về, có thể nghĩ cách tổ chức một buổi đấu giá!" Tô Thần nói, "Cứ bán đồ cổ thế này chậm quá, trực tiếp mở buổi đấu giá để khuếch trương danh tiếng!" "Quảng bá mời các phú hào từ mấy tỉnh xung quanh, thậm chí cả Kinh thành đến tham gia buổi đấu giá lần này." So với việc bán đồ cổ một cách truyền thống, buổi đấu giá sẽ nhanh hơn nhiều. "Ý hay, lúc về quả thật có thể chuẩn bị!" Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Việc làm ăn của chi nhánh ở Cổ Đô đã đi vào quỹ đạo, có Tứ thúc và Trương Hồ Lô trấn giữ, gần như sẽ không xảy ra chuyện lớn gì.

Thêm vào đó là sự chiếu cố của Lưu Tứ gia, tin rằng ít nhất có thể ổn định được hai ba năm.

Chương 307

Nhưng hai ba năm sau thì khó nói, dã tâm luôn có thể bành trướng.

Một mối làm ăn lớn như vậy, Tô Thần không tin Lưu Tứ gia sẽ không động lòng.

Đến lúc đó, hắn nhất định sẽ ghen tị với thu nhập của chi nhánh, nghĩ cách đuổi chi nhánh đi, tự mình xây một tiệm đồ cổ của riêng hắn ngay tại vị trí cũ.

Sau này nếu có thời gian, Tô Thần có thể lo trước tính sau một phen. …… Vì ngày mai có việc chính, nên đêm nay cũng không uống nhiều rượu.

Mọi người dùng cơm xong, sớm trở về phòng nghỉ ngơi.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm mới ra khỏi khách sạn, đi bổ sung vật tư.

Sau khi mất khoảng nửa ngày, mọi người mới lại lên đường, lần này nơi cần đến là Thất Tinh Lỗ Vương Cung, thực chất là mộ của Lỗ Thương Vương.

Lỗ Thương Vương là một vị tướng quân của nước Lỗ thời Chiến Quốc, vì chiến công hiển hách nên được phong làm vương.

Tương truyền Lỗ Thương Vương có khả năng mượn âm binh từ địa phủ, cực kỳ mạnh mẽ.

Đương nhiên, đây chỉ là truyền thuyết, tình hình thực tế vẫn còn cần kiểm chứng.

Chữ "Thương" trong tiếng cổ có nghĩa là chết yểu, hơn nữa quốc quân nước Lỗ là tước "Công", tự nhiên không có khả năng phong vương.

Vì vậy lại có người đồn rằng vương vị của Lỗ Thương Vương là do Chu Mục Vương ban cho.

Mục đích là để bảo vệ bí mật "trường sinh" của Chu Mục Vương.

Mọi người rời khỏi Tế Thị, Tô Thần men theo lộ trình trong trí nhớ, dẫn mọi người đi về phía đông, vượt qua hơn mười ngọn đồi, cuối cùng một ngày sau cũng đến được đích.

Trước mắt đã không còn đường, chỉ có một con sông rộng.

Dãy núi phía sau con sông đột nhiên trở nên dựng đứng, vách đá cheo leo, muốn vượt qua mấy ngọn núi này e rằng khó hơn lên trời.

Ngay cả những người thân thủ tốt như Tô Thần, Chá Cô Tiếu cũng phải tốn không ít công sức.

Hơn nữa, con sông này cuối cùng chảy vào một hang động, từ sông trên mặt đất biến thành sông ngầm.

Tô Thiên lập tức chặn một người nông phu lại, hỏi ông ta cách vượt qua mấy ngọn núi này.

Sau khi cho người nông phu hai đồng đại dương để cảm tạ, người nông phu bắt đầu kể lể: "Ta thấy mấy vị lão gia lòng dạ lương thiện, ta vẫn khuyên các vị một câu, đừng đi về phía trước nữa!" "Chỗ phía trước tà ma lắm, trước đây không phải không có người vào, bất kể là người hay gia súc vào, cuối cùng đều không có ai sống sót ra ngoài!" Người nông phu nể mặt hai đồng đại dương, muốn khuyên Tô Thần và những người khác quay về. "Không sao!" Tô Thần bước tới, xua tay, "Ta từ nhỏ không tin chuyện quỷ thần, mong lão bá chỉ cho chúng ta cách đi qua." "Cái này…" Người nông phu im lặng một lúc rồi nói: "Các vị đi tìm một người tên là Tra Cán." "Người này là người lái đò nổi tiếng ở đây, không có nơi nào là ông ta không dám đi." "Ta nghe nói, đương nhiên, chỉ là nghe nói thôi nhé, ông ta từng vào trong hang

động này, nhưng chỉ vào được một nửa rồi lại lui ra." "Lúc các vị đi tìm ông ta, tuyệt đối đừng nói là ta nói!" Nói xong, người nông phu có vẻ kiêng kỵ rồi vội vã rời đi. "Tra Cán?

Tên lạ thật!" Tô Hổ suy nghĩ rồi nói: "Thần ca, chúng ta bây giờ đi tìm người lái đò tên Tra Cán này đi." "Đi thôi!

Đi gặp vị lái đò này một chút!" Tô Thần cười nói.

Con sông ngầm này cuối cùng sẽ dẫn đến mộ của Lỗ Thương Vương.

Nhưng trong sông ngầm có rất nhiều nguy hiểm, những thứ tà vật đó Tô Thần tự nhiên không sợ.

Nhưng nguy hiểm nhất là những tảng đá ngầm sắc nhọn trong đó.

Nếu không cẩn thận, thuyền bị vỡ, mọi người sẽ rơi xuống dòng sông ngầm hung dữ.

Đương nhiên, con sông ngầm này đối với Tô Thần không có gì to tát.

Tô Thần có sức mạnh của Thủy Tiêu Lục Nghệ, ở dưới nước như cá gặp nước, thực lực còn tăng mạnh.

Nhưng Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca và những người khác thì phiền phức rồi.

Vì vậy phải tìm được Tra Cán.

Nghĩ đến đây, mọi người hỏi đường một hồi, cuối cùng tìm được vị trí của Tra Cán.

Ông ta không ở nhà, mà đang ở một nơi cách mọi người khoảng mười cây số, gần thượng nguồn sông.

Lúc này, Tra Cán tay cầm một cái tẩu, đang hút thuốc phiện.

Sau khi ông ta nhả khói, trên mặt lộ ra vẻ thỏa mãn cực độ.

Bên cạnh Tra Cán, còn có một con chó đen, ngửi thấy khói thuốc ông ta thở ra, con chó cũng lộ ra vẻ thỏa mãn.

Đến khi mọi người lại gần, mới phát hiện sắc mặt Tra Cán trắng bệch.

Giống như người sắp chết, mặt bôi đầy phấn trắng, có chút kỳ dị.

Trần Ngọc Lâu cúi xuống, sờ con chó bên cạnh Tra Cán.

Không khỏi, Trần tổng bả đầu sắc mặt biến đổi, ông ta vậy mà ngửi thấy một mùi tử khí nồng nặc từ trên người con chó.

Vì thường xuyên hạ mộ, nên mọi người đối với mùi này không thể quen thuộc hơn.

Mà Tô Thần cũng ngửi thấy mùi đặc biệt này trên người Tra Cán.

Tô Thần không khỏi nghĩ tới, Tra Cán và con chó này từng ăn thịt thối trong một thời gian dài, nghĩ như vậy cũng bình thường.

Trong thời loạn thế, tình huống này không hiếm, thậm chí còn xảy ra tình trạng đổi con mà ăn.

Người lớn còn không sống nổi, huống chi là trẻ con.

E rằng Tra Cán có thể vào trong hang động mà còn sống, không thoát khỏi liên quan đến tử khí trên người. "Đi cùng chúng ta một chuyến, vào con sông ngầm kia!" Tô Thần vừa nói vừa lấy từ trong lòng ra mười đồng đại dương. "Dễ nói!" Tra Cán đáp ứng, ông ta giũ tẩu thuốc, "Bây giờ xuất phát!" Đây là mười đồng đại dương, đủ cho ông ta tiêu dao khoái hoạt một tháng.

Tra Cán để mọi người lên thuyền của ông ta, rồi tự mình chèo thuyền xuôi về hạ lưu.

Không lâu sau, mọi người đã đến cửa hang của con sông ngầm.

"Sau khi vào trong, tuyệt đối không được cúi đầu nhìn xuống nước, cũng tuyệt đối không được quay đầu lại." "Nếu có thứ gì gọi các vị, tuyệt đối không được trả lời!" "Nếu không, các vị dù có chết cũng không liên quan đến ta." Người lái đò cảnh cáo mọi người vài câu.

Sau đó, chiếc thuyền nhỏ tiến vào sông ngầm trong hang động, lúc mới vào, ánh sáng còn sáng sủa.

Mọi người nhìn rõ hai bên hang động dựng đầy những cỗ quan tài được xếp đặt ngay ngắn, những cỗ quan tài đó không biết đã tồn tại bao nhiêu năm tháng, tỏa ra một mùi mục nát nồng nặc.

Dưới sự tô điểm của những cỗ quan tài này, cả hang động trông có chút quỷ dị.

Đi chưa được bao lâu, trong hang động đột nhiên vang lên một âm thanh kỳ quái, giống như có người đang ngâm nga khe khẽ, cũng giống như có người đang nức nở khóc thầm. "Lái đò, tình hình gì đây?" Trần Ngọc Lâu quay đầu nhìn người lái đò đang chèo thuyền ở cuối thuyền, thì lại phát hiện không biết từ lúc nào, người lái đò kia đã biến mất không thấy đâu.

Mọi người chỉ đang trôi theo dòng nước về phía trước mà thôi. "Mẹ kiếp, thằng ranh con này, chạy nhanh thế nhỉ?" Trần tổng bả đầu chửi một câu.

Mới vào hang động được bao lâu?

Chưa đến mười phút, ông ta đã biến mất, chắc là chạy trốn rồi.

Người lái đò biến mất, có nghĩa là nếu mọi người tiếp tục đi về phía trước thì không còn chỗ dựa nữa. "Tô tộc trưởng, chúng ta có quay đầu lại không?" Trần tổng bả đầu hỏi.

Chương 308

Ông ta không phải sợ, mà là muốn quay lại xử lý tên lái đò Tra Cán kia.

Thu tiền rồi mà lại chạy. "Không cần!" Tô Thần nói, "Cứ coi như mười đồng đại dương mua chiếc thuyền của ông ta vậy." "Ở trong nước, chưa có thứ gì có thể làm khó được ta, nên mọi người không cần lo lắng." Nghe câu này, Trần tổng bả đầu cười cười: "Cái này thì tôi yên tâm, tôi chưa từng thấy Tô tộc trưởng ngài chịu thiệt ở dưới nước bao giờ!" "Lần trước chém giao long còn có con giao xà đang lột xác kia, tôi đều có mặt tại hiện trường!" "Vậy thì tiếp tục tiến về phía trước đi!" Tô Thần nói.

Chiếc thuyền nhỏ men theo dòng sông tiếp tục đi về phía trước.

Chỉ là mặt nước đột nhiên sôi trào lên, dường như có sinh vật không xác định ở dưới nước.

Tiểu Ca duỗi ngón tay thon dài ra, kẹp lấy một sinh vật dưới nước.

Sau khi anh ta đặt sinh vật dưới nước này trước mắt mọi người, lúc này mọi người mới nhìn rõ, thứ này lại là thi miết!

Nói đến thi miết, mọi người cũng không xa lạ gì, đã từng thấy loại đi trên cạn, còn có loại bay trên trời.

Thi miết ở trong nước thì ít thấy. "Loại thi miết này đều ăn thịt người chết mà lớn, thịt thối càng nhiều chúng nó lớn càng nhanh." Chá Cô Tiếu nói, "Chỉ là nhiều thi miết như vậy, xem ra người chết trong hang động này chắc không ít!" Một con thi miết đơn lẻ không có uy hiếp lớn, nhưng những thứ này thường xuất hiện thành từng đàn, vì vậy sẽ gây ra không ít phiền phức. "Những con thi miết này đều bơi

về một hướng, xem ra phía trước có thứ gì đó đã dọa chúng, chúng nó nóng lòng muốn chạy trốn!" Tô Thần đứng dậy nhìn về phía trước tối om. "Keng keng keng……" Ngay lúc này, trong hang động đột nhiên vang lên một tiếng chuông quỷ dị.

Sao trong hang động này lại có âm thanh như vậy?

Hơn nữa tiếng chuông quỷ dị này rất kỳ quái, dường như đang ảnh hưởng đến ý thức của con người.

Tô Hổ và Tô Thiên cũng như Cổ Trần và những người khác còn trẻ tuổi, lập tức trúng chiêu.

Ý thức của Tô Thiên mơ hồ, cậu nhìn về phía trước, ở bờ sông phía trước dường như có một người phụ nữ đứng đó, người phụ nữ mặc áo trắng quay lưng về phía mọi người, toát ra một vẻ tà tính. "Trấn!" Tô Thần khẽ quát một tiếng, nhỏ giọt máu đầu ngón tay lên trán mấy người.

Chỉ trong chốc lát, đầu óc vốn đang nặng trĩu của Tô Thiên bỗng nhiên tỉnh táo lại, cả người có lại ý thức.

Tô Hổ, Cổ Trần và những người khác cũng vậy.

Lúc này, một luồng ánh sáng từ đèn pin chiếu lên phía trên, chỉ thấy trên nóc hang động đặt hai cỗ quan tài làm bằng bạch ngọc.

Một trong hai cỗ quan tài đã bị mở ra, thi thể bên trong không biết đã đi đâu. "Nhìn kìa, ở đó!" Tô Thiên lại lần nữa nhìn thấy bóng dáng màu trắng kia.

Bóng dáng đó dường như là một người phụ nữ, quay lưng về phía mọi người.

Vô số thi miết từ trên người cô ta bò xuống, sau đó chui vào nước, lao về phía Tô Thần và những người khác.

Số lượng thi miết ở đây thực sự quá nhiều.

Tiểu Ca rút ra một con dao găm, rạch lòng bàn tay, rồi vẩy máu tươi của mình xuống nước.

Trên người anh ta có máu kỳ lân, có thể khắc chế những con thi miết này.

Tô Thần thì hai tay thò xuống nước, sử dụng Phiên Giang Chưởng trong Thủy Tiêu Lục Nghệ.

Nội gia chưởng pháp mạnh mẽ ẩn chứa nội kình cực mạnh, nhanh chóng tạo ra một con sóng trong sông ngầm lao về phía nữ thi kia.

Nơi con sóng đi qua, những con thi miết nhanh chóng chạy trốn.

Mà Tô Thần tay cầm Hắc kim cổ đao, chân liên tục điểm mấy lần trên mặt nước, vậy mà một bước nhảy lên bờ.

Hắc kim cổ đao trong tay hắn nhanh chóng chém xuống nữ thi áo trắng.

Chỉ một nhát dao, toàn bộ cơ thể nữ thi áo trắng đã bị Hắc kim cổ đao chém làm hai. "Tô tộc trưởng lợi hại!" Trần tổng bả đầu giơ ngón tay cái lên trước tiên.

Nữ thi áo trắng hung mãnh như vậy, trong nháy mắt đã bị Tô tộc trưởng diệt gọn. "Đi thôi!

Chắc không còn thứ gì quấy rầy chúng ta nữa đâu!" Tô Thần nhìn quanh chân mình, toàn là xương trắng hếu.

Nơi này chắc đã từng chết không ít người.

Nếu không cũng sẽ không tà tính như vậy.

Ngay khi Tô Thần vừa quay lại thuyền, thì phát hiện một thi thể theo dòng sông trôi đến bên cạnh mọi người.

Thi thể này chính là của người lái đò Tra Cán.

Ngay khi Cổ Trần định vớt thi thể người lái đò lên, Tô Thần lập tức hét lên: "Cẩn thận!" Giây tiếp theo, Cổ Trần lật thi thể người lái đò lại, liền thấy một con thi miết khổng lồ đã chui được một nửa vào bụng người lái đò.

Chẳng trách vừa rồi người lái đò biến mất, Trần tổng bả đầu còn tưởng ông ta sợ hãi rồi bỏ chạy.

Không ngờ ông ta đã chết trong hang động này.

Con thi miết khổng lồ dường như đã phản ứng lại, từ trên người Tra Cán nhảy dựng lên, muốn lao vào người Cổ Trần.

Tô Thần nhanh tay lẹ mắt, Hắc kim cổ đao trong tay trong nháy mắt chém con thi miết làm hai.

Con thi miết này thực sự quá lớn, to bằng cái xô nước.

Trên đuôi nó còn treo một chuỗi chuông.

Âm thanh tà tính mà mọi người nghe thấy vừa rồi, chắc là do chuỗi chuông này phát ra.

Nửa thân con thi miết rơi trên thuyền, nửa còn lại rơi xuống nước.

Chỉ thấy trong nửa thân thể rơi trên thuyền, lại có một con rết màu nâu bò ra.

Tô Thần không giết con rết màu nâu, mà dặn Chá Cô Tiếu dùng một cái bình sứ thu con rết lại.

Con rết này sau này có thể có tác dụng lớn.

Cả cái chuông cũng thu lại. "Thi miết lớn như vậy, chắc là thi miết vương rồi!" Trần tổng bả đầu nói, "Còn con rết này lại là chuyện gì nữa?" "Ta đoán con rết này chắc là trốn trong cái lục giác linh đang, một khi nó đói, sẽ chui vào cơ thể thi miết vương, gặm nhấm máu thịt

của thi miết vương." Tô Thần phân tích, "Mà con rết mỗi lần ăn không nhiều, thi miết vương lại có thể phục hồi rất nhanh, nên hai bên luôn ở trong mối quan hệ cộng sinh." "Nhưng khi con rết ăn, con thi miết vương này sẽ rất đau đớn, nên không ngừng quằn quại thân thể, làm cho cái lục giác linh đang này rung lên!" Tuy nhiên, cái lục giác linh đang này hiển nhiên cũng không phải vật tầm thường, vậy mà có thể ảnh hưởng đến ý thức của con người.

Cả hai thứ này đều là đồ tốt, sau này nếu đối phó với một số người ngoài, có thể lấy ra, biết đâu sẽ có hiệu quả bất ngờ.

Khi dùng những thứ này, Tô Thần chắc chắn không có chút áy náy nào.

Ví dụ như tổng bả đầu tiền nhiệm của Cổ Đô, hay là những tên quỷ Tây dương kia!

Còn về việc dùng những thủ đoạn có phần hạ đẳng này, Tô Thần hoàn toàn không quan tâm.

Đã bắt đầu trộm mộ rồi, có mấy ai là người tốt?

Chỉ cần không làm những việc thương thiên hại lý là được!

Tô Thần chưa bao giờ tự nhận mình là người đại thiện, tất cả đều đặt lợi ích của bản thân và Tô gia lên trên hết.

Ngay cả việc xây nhà cho những người làm công kia cũng chỉ là để trói buộc họ, khiến họ làm việc chăm chỉ hơn mà thôi.

Chỉ vì thời đại này thế thái nhân tình đi xuống, tư tưởng phong kiến nô lệ chủ đã ăn sâu bén rễ.

Chương 309

Thêm vào đó những địa chủ khác quá keo kiệt, khắc nghiệt, nên mới khiến Tô Thần trông giống như một người tốt, một đại thiện nhân nổi tiếng gần xa mà thôi.

Thực tế chẳng qua chỉ là đôi bên cùng có lợi. …… Sau khi xử lý xong những việc này, cuối cùng không còn nguy hiểm nữa.

Chiếc thuyền nhỏ men theo dòng sông ra khỏi hang động.

Đúng là non cùng nước tận tưởng hết lối, liễu xanh hoa thắm lại một thôn.

Từ hang động này ra, tầm mắt của mọi người lập tức mở rộng, trước mắt lại là một nơi như thế ngoại đào nguyên.

Nơi đây non xanh nước biếc, xa xa thấp thoáng còn có một thôn nhỏ.

Khói bếp lượn lờ bay lên từ giữa những tán cây rậm rạp, bay thẳng lên trời. "Không ngờ ở đây lại có người sinh sống!" Trần Ngọc Lâu đứng dậy từ trên thuyền, nhìn về phía xa, "Vậy thì dễ rồi, xem ra tối nay chúng ta không cần phải màn trời chiếu đất rồi!" Nghỉ ngơi ngoài trời chắc chắn không bằng ở trong phòng.

Khi sắp cập bến gần làng, mọi người xuống thuyền, lên bờ.

Một con đường nhỏ dẫn thẳng vào làng.

Giữa những tầng lớp cây rừng, một ngôi làng cổ kính hiện ra trước mắt mọi người.

Người trong làng ăn mặc vô cùng giản dị, trên đầu vẫn còn để bím tóc.

So với thế giới bên ngoài, cuộc sống ở đây hạnh phúc hơn nhiều.

Thấy có người lạ đến, những người dân làng này lại rất ngạc nhiên, có chút không dám tiến lại gần, đứng xa xa nhìn Tô Thần và những người khác.

Không lâu sau, một người đi đầu, chắc là tộc trưởng, đi đến trước mặt Tô Thần và những người khác. "Dám hỏi các vị lão gia là từ bên ngoài đến sao?" Tộc trưởng hỏi. "Bên ngoài bây giờ là năm nào rồi ạ?" Lão tộc trưởng hỏi. "Các vị đã bao nhiêu năm chưa ra ngoài rồi?" Tô Thần ngạc nhiên nói. "Không rõ nữa, lần trước là vào thời vua Đồng Trị, chúng ta vẫn còn liên lạc với bên ngoài." Tộc trưởng nói, "Nhưng không lâu sau, đường bị đứt, chúng ta không bao giờ ra ngoài nữa." Trước đây, trong làng có một con đường ra ngoài, có thể vượt qua ngọn núi lớn trước mắt để đến thế giới bên ngoài.

Con đường nhỏ đó cực kỳ hiểm trở, muốn đi ra ngoài rất khó.

Sau này do núi lở, con đường nhỏ đó cũng bị đứt, mọi người vẫn luôn lưu lại trong làng, không có bất kỳ giao lưu nào với thế giới bên ngoài.

Con đường trong hang động, dân làng cũng không dám vào, cắt đứt mọi con đường liên lạc với thế giới bên ngoài.

Còn từ sau vua Đồng Trị đã qua bao nhiêu năm, họ thật sự không rõ.

Dù sao trong làng cũng không có ai ghi chép những điều này, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ đã trở thành toàn bộ cuộc sống của họ.

Chính vì vậy, họ an phận một góc, ngược lại sống tốt hơn. "Bây giờ bên ngoài không còn hoàng đế nữa!" Trần Ngọc Lâu nói, "Người bên ngoài bây giờ cũng không để bím tóc nữa, đều là tóc ngắn!"

"Không có hoàng đế nữa?

Sao lại không có hoàng đế chứ?" Tộc trưởng có chút không tin.

Mấy nghìn năm nay, gần như đều là hoàng đế thống trị thiên hạ.

Bây giờ không có hoàng đế, vậy ai đang nắm quyền?

Đối mặt với câu hỏi của tộc trưởng, Trần Ngọc Lâu cũng không biết nên nói gì. "Ông à, cứ yên ổn ở trong làng này là được!" Trần Ngọc Lâu nói, "Đây ngược lại là chuyện tốt!" Bên ngoài quân phiệt hỗn chiến, cuộc sống của người dân cũng chẳng tốt đẹp gì.

Ngược lại trong chốn đào nguyên này, tránh được chiến loạn, cũng tránh được rất nhiều thuế má, họ có thể an cư lạc nghiệp, tự cung tự cấp, không cần lo lắng về thuế cao ngất ngưởng.

Nói xong, Trần Ngọc Lâu lấy ra mấy đồng đại dương, đưa cho thôn trưởng.

Món đồ đại dương này, tộc trưởng cũng không biết, càng chưa dùng qua.

Làng của họ vẫn luôn dùng hình thức trao đổi vật phẩm, hoặc là dùng tiền đồng, ngay cả đại dương là gì cũng không biết.

Thấy vậy, Tô Thần lấy ra một số vật tư sinh hoạt. "Tộc trưởng, chúng ta ở trong làng một thời gian, sau đó sẽ rời đi.

Những vật tư này coi như là tiền chúng ta trả cho ông khi ở đây." Tô Thần nói. "Không cần, ngài khách sáo quá!" Tộc trưởng có chút được sủng ái mà kinh ngạc.

Những vật dụng sinh hoạt này thực sự quá quý giá. "Nhận đi!" Sau khi khuyên tộc trưởng nhận lấy, Tô Thần đề nghị tộc trưởng giúp họ tìm mấy gian phòng có thể ở được.

Trong làng có không ít phòng trống.

Tộc trưởng cho Tô Thần và những người khác ở nhà dân.

Khi biết Tô Thần và những người khác từ trong hang động ra, những người dân làng này càng coi Tô Thần và những người khác như thượng khách.

Trong lòng họ, sông ngầm trong hang động vẫn luôn là cấm địa của làng.

Người ngoài vào không được, người trong ra không được.

Tương truyền bên trong có yêu quái tồn tại, người sống vào trong, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương.

Mà Tô Thần và những người khác lại bình an vô sự ra ngoài, thực sự khiến những người dân làng này vô cùng kinh ngạc.

Chiều hôm đó, một số dân làng vây lại, hỏi Tô Thần về tình hình trong hang động.

Có thể thấy rõ, những người dân làng này cũng hướng về thế giới bên ngoài.

Mà Tô Thần lại bịa ra một số chuyện nhảm, khiến những người dân làng này lầm tưởng rằng trong hang động vẫn còn rất nguy hiểm.

Phương pháp dùng cũng rất đơn giản, Tô Thần trước tiên nói có hơn ba mươi người vào, cuối cùng chỉ còn lại không đến mười người.

Sau đó nói, khi họ vào, còn gặp phải một số chuyện kỳ lạ cổ quái.

Nào là nữ quỷ, cá lớn ăn thịt người, có thể lật cả chiếc thuyền gỗ…… Nghe vậy, dân làng lộ ra vẻ kinh hãi.

Hơn ba mươi người vào, chỉ có không đến mười người ra được, thực sự có chút khủng bố.

Những người dân làng này đối với sông ngầm trong hang động

càng tránh xa như tránh tà, không dám bàn tán. "Tô tộc trưởng, tại sao không để những người này ra ngoài?" Cổ Trần nhìn những người dân làng đang rời đi, tò mò hỏi. "Thời buổi đại loạn, ra ngoài chưa chắc đã sống tốt hơn ở lại đây!" Tô Thần nói, "Ít nhất ở đây có thể cho họ cuộc sống ổn định!" "Ngoài ra, sông ngầm trong hang động kia vẫn còn sót lại rất nhiều thi miết, đối với họ, việc ra vào cũng sẽ có nguy hiểm rất lớn!" Tô Thần chậm rãi nói.

Thấy vậy, Cổ Trần không nói thêm gì nữa.

Cậu cũng đã sống ở bên ngoài một thời gian, hiểu được sự khó khăn của thế giới bên ngoài.

Nạn dân, lưu dân ở khắp nơi, chỉ riêng gần thành Trường Sa đã có không dưới sáu bảy mươi vạn lưu dân, mà còn ngày càng nghiêm trọng.

Những lưu dân kia ngay cả ăn cũng là vấn đề.

Ngược lại trong chốn đào hoa nguyên này, ít nhất ăn mặc không phải lo.

Chương 310

"Sau khi ta đi, sẽ để lại cho họ một câu, bảo họ ba mươi năm sau hãy ra ngoài!" Tô Thần nói, "Đến lúc đó, thiên hạ mới có xu hướng ổn định!" "Nếu họ không muốn ba mươi năm sau ra đời, vậy thì bảy mươi năm sau hãy ra đời đi!" Đương nhiên, nếu họ vẫn luôn ở lại trong chốn đào hoa nguyên này, thực ra cũng là chuyện tốt.

Tiếp xúc với thế giới bên ngoài càng ít thì sẽ càng hạnh phúc. …… Tối đến, tộc trưởng mang đến những món ăn thịnh soạn nhất trong làng của họ.

Tuy so với bên ngoài có chút đơn sơ, nhưng đã là những món ăn ngon nhất mà họ có thể mang ra.

Mấy người tụ tập lại, vừa trò chuyện vừa ăn cơm. "Ngày mai bắt đầu hành động đi!" Tô Thần nói, "Làm xong càng sớm càng tốt, không nên ở lại đây lâu, cũng không nên quấy rầy cuộc sống của người dân địa phương nhiều!" Đối với dân làng trong đào hoa nguyên, để họ trở về cuộc sống ban đầu mới là phù hợp nhất với họ. "Được, làm xong chúng ta cũng có thể sớm rời đi!" Chá Cô Tiếu nói.

Tuy đang ở đất Lỗ, nhưng lòng của ông ta lại ở thành Trường Sa, ở bên con và Hồng cô nương. "Lần hạ mộ này, để lại hai người ở ngoài mộ canh gác, đề phòng những người dân làng này đi lạc vào." Tô Thần nói, "Nguy hiểm trong mộ của Lỗ Thương Vương cũng không ít." "Lão Mã, ông và Cổ Trần canh ở ngoài đi!" Tô Thần phân phó. "Rõ!" Bối thi nhân Lão Mã và Cổ Trần đồng thanh gật đầu.

Sáng sớm hôm sau, từ rất sớm Tô Thần đã trèo lên cây cao nhất trong làng, mượn độ cao của cây để quan sát toàn bộ đào hoa nguyên.

Nơi này bốn phía đều bị những ngọn núi sắc nhọn, dốc đứng bao

vây, chỉ có một mảnh đất bằng ở giữa.

Dân làng đều sống trên mảnh đất bằng này, hình thành một thôn nhỏ ở đây, khoảng hai trăm người.

Vùng ngoại vi của làng là những cánh đồng rộng lớn.

Lúc này đang là giữa hè, trên đồng toàn là những cây nông nghiệp xanh mướt. "Giữa đất bằng thỉnh thoảng có đá loạn mọc lên, hoặc nổi thành núi ngang hoặc thành đỉnh nhọn.

Chỗ này hoặc như hình Phụ Bật, Phụ Bật không chân Lộc đa biến." "Lộc là sao thứ hai của Đế Xa, cũng chủ về văn, cũng chủ về binh.

Cửu Tinh Hành Long câu cần Lộc, thích nhất là kèm Tham Lang và Vũ Khúc." Tô Thần phân kim định huyệt, rất nhanh đã tìm ra vị trí gần đúng của mộ Lỗ Thương Vương.

Sau đó, hắn dẫn người nhanh chóng đi về phía đó.

Nơi này được coi là vị trí cao nhất của toàn bộ đào hoa nguyên, nhô lên một gò đất nhỏ.

Trần tổng bả đầu gọi thôn trưởng đến hỏi, ban đầu nơi này cũng có người trồng trọt, nhưng cây trồng ở đây mọc rất kém.

Nhiều cây trồng trồng một thời gian thì chết, nên lâu dần nơi này trở thành đất hoang, không còn ai trồng trọt trên này nữa.

Thế là gò đất nhỏ này mọc đầy cỏ dại. "Chúng ta tìm một số thứ ở đây, yên tâm, sẽ không quấy rầy các ông nhiều đâu." Tô Thần lại lấy ra một số vật tư sinh hoạt, đưa cho tộc trưởng.

Tộc trưởng cũng không biết Tô Thần họ định làm gì?

Nhưng nhìn thấy nhiều vật tư sinh hoạt như vậy, thôn trưởng cũng có chút thèm thuồng, ông ta gật đầu, sau khi mang toàn bộ vật tư

sinh hoạt mà Tô Thần tặng đi, liền không bao giờ đặt chân đến nơi này nữa. "Tô Thiên, Tô Hổ, hai người đến định vị!" Tô Thần phân phó.

Vị trí gần đúng của Thất Tinh Lỗ Vương Cung Tô Thần đã xác định, nhưng cụ thể ở vị trí nào trong khu vực này, còn cần phải đo đạc lại. "Rõ!" Tô Thiên và Tô Hổ lập tức lấy ra Lạc Dương sạn.

Khi Lạc Dương sạn liên tục đi sâu xuống lòng đất, không lâu sau, khi rút xẻng lên, ở đầu xẻng lẫn rất nhiều đất màu máu. "Chắc là ở đây rồi!" Tô Thần nói, "Đất nhuốm máu, mộ giấu vàng, đồ tốt bên dưới chắc chắn không ít!" Lạc Dương sạn cắm xuống tổng cộng mười ba đốt, mỗi đốt khoảng bốn mươi centimet.

Cũng có nghĩa là ngôi mộ cách mặt đất khoảng năm mét. "Đừng ngây ra đó nữa, bắt đầu đào đi!" Tô Thần nói, "Hai người một nhóm, làm nửa tiếng thì đổi người!" Như vậy có thể đảm bảo đủ thể lực cho mỗi người, cũng có thể đảm bảo tốc độ đào đường hầm.

Từ sáng đào đến chiều, một đường hầm hiện ra trước mắt mọi người.

Cuối đường hầm này là một cánh cửa lớn được xây bằng gạch đá.

Mọi người có chút phấn khích, tăng tốc độ.

Không lâu sau, cánh cửa lớn bị gạch đá chặn đã được mở ra.

Khi cánh cửa lớn được mở ra, một luồng khí hôi thối mục nát ập vào mặt.

Hơn hai ngàn năm qua, ngôi mộ này chưa từng có ai đặt chân đến.

Không khí bên trong vô cùng vẩn đục, vô số mùi khó ngửi tuôn ra.

Tô Thần và mọi người không vội vàng tiến vào mà để không khí bên ngoài tràn vào trước.

Đợi suốt mấy tiếng đồng hồ, đến khi trời bên ngoài đã tối hẳn, cả nhóm mới bắt đầu xuống mộ.

Dưới mộ là một lối đi dài hun hút.

Khi mọi người đi đến cuối lối đi mới phát hiện đây là một ngõ cụt, không thể tiến thêm được nữa.

Nơi đây chỉ có một cánh cửa đá khổng lồ, và nó đã bị bịt kín.

Hai bên cửa đá là hai pho tượng đá trấn mộ thú.

Đối với loại mộ lớn thời Xuân Thu Chiến Quốc này, cả Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu đều đã thấy qua không ít.

Ngay lập tức, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu lần lượt đi đến bên cạnh hai pho tượng trấn mộ thú.

Cả hai đồng thời đưa tay vào miệng tượng đá.

Quả nhiên, trong miệng tượng đá có tồn tại cơ quan.

Hai người cùng lúc xoay công tắc. "Két..." Tiếng động nặng nề vang lên, cánh cửa đá dày cộm từ từ mở ra, lộ ra một lối đi.

Chỉ có điều, điều khiến mọi người kinh ngạc là sau khi cánh cửa đá này mở ra, lối đi bên trong lại một lần nữa bị bịt kín.

Giữa lối đi mọc lên một bức tường đá được xây bằng những tảng đá.

Những tảng đá đó được xây rất ngay ngắn, khe hở lớn nhất còn nhỏ hơn cả ngón tay người. "Cho nổ tung nhé?" Trần Tổng Bả Đầu hỏi ý.

Lần này ra ngoài mang theo không ít thuốc nổ.

Gặp phải vấn đề nan giải thế này, cách đơn giản nhất chính là dùng thuốc nổ. "Đừng hành động thiếu suy nghĩ!" Tô Thần chậm rãi

nói, "Đây là một cơ quan, một khi chúng ta dùng các biện pháp khác sẽ phá hỏng cơ quan." "Phía trên bức tường này hẳn là có rất nhiều cát vàng, sau khi cơ quan bị phá hủy, đám cát vàng đó sẽ tràn vào mộ đạo, chôn sống tất cả chúng ta!" "Ngoài cát vàng ra, có thể còn có những thứ nguy hiểm khác nữa." Tô Thần cảnh báo mọi người một câu, rồi nhìn về phía Tiểu Ca Trương Khởi Linh, người từ đầu đến giờ vẫn luôn im lặng. "Đến lượt cậu ra tay rồi, Tiểu Ca!" Tô Thần nói.

Chỉ thấy Tiểu Ca trong bộ đồ đen không nói một lời, đi đến trước bức tường đá này.

Cậu duỗi hai ngón tay thon dài ra, cắm vào khe hở.

Lúc này mọi người mới phát hiện, ngón tay của Tiểu Ca rất khác với người thường.

Sau khi ngón tay cắm vào khe hở, Tiểu Ca dùng sức rút mạnh, một viên gạch đá liền bị kéo ra.

Chương 311

Viên gạch này nặng ít nhất cũng cả trăm cân, thế mà Tiểu Ca lại lấy ra một cách nhẹ nhàng. "Đừng phá hỏng kết cấu của tường đá, chỉ cần rút ra một lối đi đủ cho chúng ta đi qua là được." Tô Thần dặn dò.

Quả nhiên, sau viên gạch đá này là một lớp tường đặc biệt.

Lớp tường này được làm từ một vật liệu đặc thù. "Là axit mạnh!" Trần Tổng Bả Đầu nhận ra lớp tường đặc biệt này, chậm rãi nói, "Vừa rồi nếu chúng ta dùng thuốc nổ phá tường, e rằng đám axit này cũng sẽ theo uy lực của vụ nổ mà bắn tung tóe lên người chúng ta!" "Loại axit mạnh cấp độ này, e là sẽ thiêu chết người!" Trần Tổng Bả Đầu dù kiến thức rộng rãi, nhưng sau khi nhìn thấy đám axit mạnh này cũng không khỏi rùng mình một cái, sợ hãi không thôi.

May mà vừa rồi Tô Thần đã ngăn ông ta lại. "Để tôi lo!" Tô Thần trực tiếp rút Hắc kim cổ đao ra, cẩn thận cắm vào trong lớp tường chứa axit.

Ngay sau đó, rất nhiều chất lỏng từ trong tường chảy ra.

Khi đám chất lỏng đó chảy qua bức tường gạch đá, chúng không ngừng ăn mòn gạch đá.

Ước chừng đợi khoảng nửa tiếng, axit mạnh trong tường đã chảy sạch hoàn toàn.

Chỉ có điều, phía sau lớp tường này vẫn còn một bức tường đá nữa.

Tiểu Ca lại một lần nữa dùng hai ngón tay thăm dò, lấy ra một viên gạch đá.

Khi viên gạch này được dỡ ra, những viên gạch đá khác cũng dễ

xử lý hơn nhiều.

Mọi người lần lượt tiến lên, chưa đến vài phút đã dỡ ra một lỗ hổng trên bức tường đá, tạo thành một lối đi cho một người qua.

Sau đó, cả nhóm cầm đuốc tiến vào trong chủ mộ thất.

Chỉ thấy chính giữa mộ thất đặt một chiếc vạc đồng xanh.

Cách vạc đồng xanh chừng mười mấy mét về phía sau là một cỗ quan tài đá.

Cả nhóm đi đến bên cạnh vạc đồng, cúi xuống nhìn, chỉ thấy trong vạc có mấy bộ xương khô, trên người những bộ xương khô này vẫn còn mặc quần áo.

Đương nhiên, những bộ quần áo này đã không còn là quần áo theo đúng nghĩa đen nữa, chỉ còn giữ lại một vài đặc trưng.

Chỉ cần khẽ động một cái, những bộ quần áo này sẽ tan thành tro bụi. "Đây là vạc dùng để tế tự!" Tô Thần nói, "Người bên trong hẳn là người bồi táng hoặc là kẻ địch!" Thời Xuân Thu Chiến Quốc có truyền thống dùng kẻ địch để tế tự, hơn nữa thủ đoạn thường rất tàn khốc. "Đồ tốt trong chiếc vạc đồng xanh này có vẻ không ít!" Tô Hổ lẩm bẩm một câu.

Hắn đã nhìn thấy bên trong có một món đồ trông giống bình rượu, cũng được làm bằng đồng xanh.

Loại bảo vật này mang ra ngoài bán tùy tiện cũng được cả ngàn đại dương không thành vấn đề. "Đừng động!" Vào thời khắc mấu chốt, Tiểu Ca cảnh cáo Tô Hổ một câu, cậu ta đi vòng qua đến bên cạnh quan tài đá.

Trong miệng cậu ta thốt ra từng âm tiết kỳ quái.

Thứ tiếng này đừng nói là Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, những

tay lão luyện đã lăn lộn trong nghề trộm mộ nhiều năm, ngay cả Tô Thần cũng có chút không hiểu. "Thần ca, cậu ta có vẻ đang giao tiếp với quan tài đá!" Tô Hổ nói. "Không sai!" Tô Thần gật đầu.

Chỉ thấy cỗ quan tài đá trước mắt mọi người bắt đầu rung lên không ngừng.

Ngay sau đó, nắp quan tài trực tiếp bay lên, một lượng lớn sương mù đen từ trong quan tài tuôn ra.

Dường như có thứ gì đó kinh khủng sắp xuất hiện.

Tiểu Ca trong lòng hoảng hốt, vậy mà lại quỳ thẳng xuống, một lần nữa giao tiếp với thứ đáng sợ bên trong quan tài.

Sau đó, Tiểu Ca quay đầu nhìn mọi người, "Chỉ cần không động vào đồ vật ở đây, rời đi trước khi trời sáng ngày mai, chúng ta sẽ không xảy ra chuyện gì!" "Nếu không, e rằng thứ trong quan tài này sẽ đi ra!" Theo lời Tiểu Ca vừa dứt, đám sương mù đen lại thu về trong quan tài đá.

Nắp quan tài bị hất tung lên không trung lại một lần nữa đậy lên trên quan tài. "Tô tộc trưởng, ngài thấy thế nào?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Đã xuống mộ thì không có lý nào lại về tay không. "Làm!" Tô Thần khẽ quát.

Bọn họ đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ, ngay cả mộ huyệt của Tây Vương Mẫu, Tô Thần cũng đã xông vào rồi.

Huống chi là con đại tống tử ở đây! "Tô Hổ, cậu đi lấy bảo vật trong vạc đồng xanh ra, đợi lúc đi thì mang cả cái vạc này đi luôn!" Tô Thần vừa phân phó vừa rút Hắc kim cổ đao ra, nghiêm trận chờ đợi.

Anh không hề lơ là cảnh giác, thứ bên trong này ngay cả Tiểu Ca cũng có chút e sợ, chắc chắn không dễ đối phó. "Tô tộc trưởng!" Tiểu Ca còn muốn khuyên vài câu. "Tiểu Ca, đừng sợ!" Tô Thần cười nói,

"Thứ bên trong này chẳng qua chỉ là một con cọp giấy mà thôi!" "Đã qua nhiều năm như vậy rồi, không làm nên trò trống gì đâu!" Thứ trong mộ huyệt này nhiều năm trước quả thực thuộc về Lỗ Thương Vương của hắn ta, nhưng bây giờ thì không.

Người đã chết lâu như vậy rồi, còn nhớ nhung những thứ này làm gì?

Khi Tô Hổ lấy ra một vài món đồ bồi táng từ trong vạc đồng xanh, giây tiếp theo, cỗ quan tài đá trước mắt mọi người rung lên ngày càng dữ dội.

Ngay sau đó, nắp quan tài lại một lần nữa bị hất bay.

Khác với lần trước nắp quan tài chỉ bị hất lên không trung.

Nắp quan tài khổng lồ lần này bay vút lên, vậy mà lại lao thẳng về phía Tô Thần và mọi người. "Người sống sờ sờ mà còn để cho mày, một con đại tống tử, bắt nạt à?" Tô Thần tay cầm Hắc kim cổ đao, chém về phía nắp quan tài.

Nắp quan tài nặng ngàn cân bị Tô Thần một đao chém bay.

Sức mạnh khổng lồ như vậy vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, họ vẫn luôn biết Tô Thần rất mạnh.

Nhưng không ngờ Tô Thần lại mạnh đến mức này, chỉ một đao đã có thể đánh bay nắp quan tài đá nặng ngàn cân.

Phải biết rằng nắp quan tài nặng như vậy, muốn nhấc lên ít nhất cũng phải cần bảy tám người hợp sức.

Mà Tô Thần sau khi chém bay nắp quan tài này, lại trông vô cùng nhẹ nhàng, không hề có dấu hiệu gắng sức.

Mọi người lại một lần nữa có nhận thức sâu sắc về sự mạnh mẽ của Tô Thần.

Ngay cả Tiểu Ca cũng kinh ngạc đến mức không khép được miệng.

Ngay sau đó, sương mù đen trong quan tài lại tuôn ra, chỉ trong chốc lát đã bao phủ toàn bộ đại điện.

Tô Thần đặt tay phải lên Hắc kim cổ đao, rạch một đường trên lòng bàn tay mình.

Trong khoảnh khắc, Hắc kim cổ đao được bao phủ bởi một lượng lớn máu của Tô Thần.

Ngay lập tức, Tô Thần ném Hắc kim cổ đao ra.

Thanh trường đao đen nhánh xé gió bay đi, không hề lệch một li, cắm thẳng vào trong quan tài đá.

Sương mù đen tràn ngập đại điện không còn lan tỏa ra nữa, ngược lại còn tuôn ngược trở vào trong quan tài đá.

Cỗ quan tài đá dường như đã ngừng rung động.

Chương 312

Người khác không rõ, nhưng Tiểu Ca lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc kỳ lạ từ trong máu của Tô Thần.

Tô Thần dường như đang chảy cùng một dòng máu với cậu.

Không đúng, ngoài dòng máu tương tự ra còn có một dòng máu mạnh mẽ khác.

Dòng máu đó không hề yếu hơn máu Kỳ Lân.

Trong chốc lát, ánh mắt Tiểu Ca nhìn Tô Thần có chút phức tạp.

Cậu muốn tìm hiểu tình hình của Tô Thần, muốn từ Tô Thần biết được quá khứ của chính mình.

Tiểu Ca đã mất trí nhớ rất lâu rồi.

Những năm nay, cậu vẫn luôn tìm kiếm ký ức của mình.

Nhưng lúc này rõ ràng không phải là lúc để hỏi han, ngay khi mọi người cho rằng thứ trong quan tài đá đã bị trấn áp, giây tiếp theo, một con đại tống tử toàn thân đen kịt, nanh vuốt dữ tợn từ trong quan tài bò ra.

Hắc kim cổ đao đã xuyên qua cơ thể nó, liên tục gây sát thương cho con đại tống tử.

Đặc biệt là máu của Tô Thần trên Hắc kim cổ đao, những giọt máu đó phảng phất như là khắc tinh trời sinh của đại tống tử, mỗi một giọt máu từ Hắc kim cổ đao chảy xuống nhỏ lên người đại tống tử, tốc độ của con đại tống tử lại chậm đi một phần, thân hình khựng lại!

Con đại tống tử này rất mạnh, cho dù là dung hợp máu của Kỳ Lân

và Phượng Hoàng cũng không thể trấn áp nó trong thời gian ngắn.

Máu của Tô Thần lại nhỏ lên người đại tống tử, giống như dùng muôi dầu nóng đỏ để chiên đồ vật, phát ra từng tràng tiếng xèo xèo. "Tô tộc trưởng, con đại tống tử này tà tính quá!" Chá Cô Tiếu nói, "Tôi và Hắc Bối Lão Lục cùng nhau thu hút sự chú ý của nó từ chính diện!" "Không cần, vẫn là để tôi!" Tô Thần phi thân ra, xông thẳng đến trước mặt con đại tống tử, lòng bàn tay trái dính đầy máu của anh vỗ lên người con đại tống tử.

Một luồng sức mạnh khổng lồ lập tức đánh bay con đại tống tử.

Cộng thêm sự khắc chế của máu đối với đại tống tử, chỉ thấy trên người con đại tống tử rõ ràng có thêm một dấu tay lõm vào.

Tô Thần nhân lúc con đại tống tử bay ra ngoài, rút Hắc kim cổ đao ra khỏi cơ thể nó.

Cùng với việc những con quái vật phải đối mặt ngày càng mạnh mẽ, Tô Thần đã cảm nhận rõ ràng Hắc kim cổ đao có chút không đủ dùng.

Đối phó với đại tống tử bình thường thì Hắc kim cổ đao không có vấn đề gì, nhưng đối mặt với loại hung vật ngàn năm tuổi này, lực sát thương của Hắc kim cổ đao rất có hạn.

Tô Thần tay cầm Hắc kim cổ đao, lại một lần nữa bước lên, thanh đao trong tay không ngừng chém về phía con đại tống tử.

Sức lực của con đại tống tử này quả thực có chút mạnh, nhưng sức mạnh của Tô Thần còn mạnh hơn.

Ước chừng vài phút sau, con đại tống tử thực sự không chịu nổi nữa, vậy mà lại quay người bỏ chạy khỏi đây.

Tốc độ bỏ chạy của nó rất nhanh, trong nháy mắt đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Tô tộc trưởng uy vũ!" Trần Tổng Bả Đầu là

người đầu tiên vỗ tay.

Con đại tống tử mạnh mẽ như vậy, vậy mà lại bị Tô Thần đánh chạy.

Đủ để thấy thực lực của Tô Thần. "Tiếp tục tiến lên thôi!

Vị vừa rồi hẳn không phải là Lỗ Thương Vương thật sự, mà là một chiến tướng tương đối mạnh mẽ dưới trướng Lỗ Thương Vương!" Tô Thần suy đoán. "Còn Lỗ Thương Vương thật sự, ước chừng cũng không mạnh hơn hắn ta bao nhiêu, cho nên không cần lo lắng." Theo lời Tô Thần, mọi người vòng qua quan tài đá đi vào dũng đạo phía sau.

Xuyên qua dũng đạo dài, mọi người lại đến một đại điện khác.

So với trước đó, nơi đây đặt bảy cỗ quan tài đá.

Hơn nữa, bảy cỗ quan tài đá này được bố trí theo thế Bắc Đẩu Thất Tinh.

Ở ngay phía sau bảy cỗ quan tài còn có một bức tường, trên tường khắc một mảng chữ triện, đây là văn tự thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Đây hẳn là ghi chép về cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.

Những người xưa thích khắc ghi những công lao vĩ đại của chủ nhân ngôi mộ lúc sinh thời trong lăng mộ.

Chủ nhân của ngôi mộ cổ này chính là Lỗ Thương Vương lừng danh, tương truyền ông ta có thể triệu hồi âm binh, mỗi khi có đại chiến, dựa vào âm binh dưới trướng có thể chiến thắng mọi trận đánh.

Mọi người nhìn quanh bảy cỗ quan tài, đoán xem Lỗ Thương Vương rốt cuộc ở trong cỗ quan tài nào.

Nhưng theo kinh nghiệm xuống mộ trước đây, Tô Thần cho rằng

Lỗ Thương Vương sẽ không ở trong này, mà là ở một nơi khác. "Tô tộc trưởng, cỗ quan tài này có dấu vết bị mở ra?" Đột nhiên, có người lớn tiếng la lên.

Ánh mắt mọi người lập tức bị thu hút, Tô Thần càng nhanh chóng đến bên cạnh cỗ quan tài này.

Quả thực, cỗ quan tài này có dấu vết bị mở ra, bên cạnh nắp quan tài xuất hiện mấy vết cào. "Lẽ nào là con đại tống tử vừa rồi đã vào trong đó?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Nếu con đại tống tử đó thật sự đã vào trong này, tốt nhất là không nên mở ra.

Trực tiếp nhét thuốc nổ vào quan tài, cho nổ chết con đại tống tử đó là xong. "Thần ca, em phát hiện hình như chúng ta có thêm một người?" Tô Thiên cầm đèn pin, vì ánh sáng yếu ớt, vừa rồi lúc cúi đầu, hắn phát hiện phía sau dường như có thêm một bóng người.

Nhưng khi hắn quay đầu lại xem, lại phát hiện phía sau không có gì cả.

Lần xuống mộ này có Tô Thần, Tô Thiên, Tô Hổ, Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu, Tiểu Ca, Cổ Trần, người cõng thi Lão Mã, Hắc Bối Lão Lục và A Lăng cô nương, tổng cộng mười người.

Trong đó, người cõng thi Lão Mã và Cổ Trần canh giữ bên ngoài mộ, xuống đây có khoảng tám người.

Mà hiện trường lại dường như có bóng lưng của chín người.

Bóng người thừa ra đó là của ai?

Lẽ nào là đại tống tử? "Mọi người canh ở đây, đừng đi lung tung, tôi đi xem sao!" Tô Thần rút Hắc kim cổ đao, sau khi cảm nhận được vị trí của bóng người đó, nhanh chóng đuổi theo.

Tô Thần nhanh chóng đuổi theo, chỉ trong vài hơi thở, Tô Thần vậy mà lại mất dấu đối phương.

Bóng người đó thực sự quá nhanh.

Tô Thần đến một gian nhĩ thất, trong gian nhĩ thất này cất giữ một lượng lớn đồ đồng, còn có một số đồ dùng bằng vàng.

Hóa ra đây là nơi đặt đồ bồi táng.

Những món đồ đồng này tùy tiện lấy ra một món, bán đi cũng được mấy ngàn đại dương không thành vấn đề.

Mà trong nhĩ thất ít nhất cũng cất giữ hai ba mươi món đồ đồng.

Cũng có nghĩa là gian nhĩ thất này ít nhất cũng trị giá mười mấy vạn đại dương. ...

Phía bên kia.

Trần Tổng Bả Đầu và bảy người khác vững vàng canh giữ ở lăng mộ. "Cộp cộp cộp..." Trong đại điện vang lên một trận tiếng bước chân nặng nề.

Mọi người nhanh chóng quay lưng vào nhau, giơ đèn pin soi sáng xung quanh.

Chương 313

Tiếng bước chân nặng nề ngày càng gần, dường như sắp tiến vào đại điện này.

Ngay khi mọi người vô cùng căng thẳng, bắt đầu tính toán xem có đối phó được với vị đại tống tử đó không, tiếng bước chân của hắn lại ngày càng xa. "Phù!" Mọi người thở phào một hơi.

Con đại tống tử đó bị Tô Thần làm bị thương, mà bên họ bây giờ có Tiểu Ca, Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu ba vị chiến lực đỉnh cao, cũng không sợ gì.

Nhưng con đại tống tử đó đối phó khá phiền phức, vẫn là đợi Tô Thần đến rồi tính sau. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, lại có một trận tiếng bước chân truyền đến.

Mọi người lại một lần nữa nghiêm trận chờ đợi.

Đúng lúc này, một bóng người xuất hiện dưới ánh đèn pin.

Hóa ra là Tô Thần. "Vừa rồi tôi phát hiện một gian nhĩ thất, bên trong giấu một lượng lớn minh khí, lát nữa lúc rời đi mang hết những minh khí đó đi!" Tô Thần phân phó.

Đây mới là mục tiêu lớn nhất của anh khi xuống mộ.

Những minh khí đó giá trị không nhỏ, có thể cung cấp cho hoạt động hàng ngày của Tô Gia Thôn.

Ngay khi Tô Thần vừa dứt lời, không đợi Tô Hổ trả lời, cả tòa đại điện đột nhiên rung chuyển.

Bảy cỗ quan tài trước mắt vậy mà lại từ từ bắt đầu chìm xuống.

Không chỉ vậy, cỗ quan tài có vết cào vừa rồi cũng từ từ mở ra.

Bên trong này cũng có một con đại tống tử.

Nhưng con đại tống tử này hiển nhiên không hung hãn bằng con mà mọi người gặp lúc nãy, Tô Thần dùng máu của mình trấn áp nó. "Ở đây không còn đường nữa, chúng ta đổi đường khác đi." Tô Thần vừa nói vừa đi về phía một dũng đạo khác.

Men theo dũng đạo này đi thẳng xuống, cuối cùng lại là một gian nhĩ thất.

Chỉ có điều gian nhĩ thất này trống không, bên trong không có gì cả.

Ngay lúc mấy người đang ngẩn người, xung quanh gian nhĩ thất này lại xuất hiện một lượng lớn côn trùng.

Đám côn trùng dày đặc không ngừng tràn về phía mọi người.

Đến khi mọi người nhìn rõ, mới phát hiện những côn trùng này không phải thứ gì khác, mà chính là đám thi miết dày đặc.

Thi miết ở đây có màu đen, nhiều không đếm xuể như thủy triều. "Rút!" Tiểu Ca chắn trước mặt mọi người, rạch lòng bàn tay mình.

Trong cơ thể cậu cũng chứa máu Kỳ Lân.

Đám thi miết sau khi cảm nhận được máu Kỳ Lân, liền ào ào lui về như thủy triều.

Mọi người tìm được một lối đi khác, tất cả đều đi vào, Tiểu Ca ở phía sau đoạn hậu. "Hơ hơ!" Tiếng gầm gừ trầm thấp vang lên trong lối đi.

Con đại tống tử đó đã đuổi kịp!

Con đại tống tử này ngoài Tô Thần ra, những người khác e rằng không thể đối phó. "Mọi người đi trước, tôi đoạn hậu!" Tô Thần nói.

Con đại tống tử này hết lần này đến lần khác gây phiền phức cho

mọi người, Tô Thần muốn một lần giải quyết dứt điểm nó.

Không lâu sau, một bóng người mang theo sát khí nồng nặc xuất hiện trước mắt Tô Thần.

Bóng người này vậy mà không phải đại tống tử, mà là một con huyết thi.

Con huyết thi này ít nhất cũng đã tồn tại mấy trăm năm.

Tại sao nơi này lại có thứ này?

Lẽ nào... là thi thể của những thôn dân đó?

Không loại trừ khả năng này.

Nơi đây hẳn là có lối ra khác, mấy trăm năm trước một số thôn dân đi lạc vào đây, cuối cùng biến thành huyết thi.

Nhưng con huyết thi này đối với Tô Thần căn bản không tạo thành uy hiếp.

Tô Thần nhẹ nhàng giải quyết xong con huyết thi này, liền men theo dấu vết mà Trần Tổng Bả Đầu và những người khác để lại đuổi theo. ...

Phía bên kia.

Trần Tổng Bả Đầu và những người khác đến một cửa lối đi.

Nơi đây cũng bị gạch đá bịt kín.

Mọi người đồng loạt nhìn về phía Tiểu Ca.

Chỉ thấy Tiểu Ca bước lên, lại một lần nữa biểu diễn tuyệt chiêu song chỉ thám động. "Không hổ là Tiểu Ca!" Trần Tổng Bả Đầu giơ ngón tay cái lên.

Chiêu này quá mạnh, người khác muốn học cũng không học được.

Trong cả đội ngũ, ngoài Tô Thần ra, người mạnh nhất không ai

khác chính là Tiểu Ca.

Tiếp theo mới là Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục.

Chiến lực của hai người họ ngang tài ngang sức.

Sau đó mới là Trần Ngọc Lâu, Tô Thiên và Tô Hổ cùng A Lăng cô nương.

Xuống nữa là Cổ Trần, người cõng thi Lão Mã.

Nếu ở trong nước, Cổ Trần còn phải lên một bậc, có thể sánh ngang với chiến lực của Tô Thiên, Tô Hổ.

Trong đội ngũ phân công rõ ràng, người mạnh ở phía trước mở đường.

Người yếu theo sau hỗ trợ hoặc cung cấp bổ sung.

Nhìn chung, chiến lực của Tô Thần cao một cách đáng kinh ngạc.

Trông có vẻ chỉ mạnh hơn Tiểu Ca một bậc, nhưng Trần Tổng Bả Đầu nghi ngờ, cho dù ba Tiểu Ca cộng lại cũng không phải là đối thủ của Tô Thần. "Bên ngoài có ánh sáng, lẽ nào là con đường dẫn ra thế giới bên ngoài?" Tô Thiên ghé sát vào bức tường gạch đã bị khoét một lỗ, nhìn ra ngoài.

Ánh sáng bên ngoài vô cùng rực rỡ.

Trời dường như đã sáng.

Chương 314

Mọi người đã ở dưới mộ cả một đêm.

Sau khi một viên gạch được gỡ ra, mọi người ba chân bốn cẳng phá hủy toàn bộ bức tường gạch.

Men theo lối đi, họ đi về phía trước.

Cuối lối đi lại là một không gian độc lập.

Dưới lòng đất sâu hàng trăm mét, vậy mà lại xuất hiện một cây đại thụ cao hàng trăm mét.

Cây đại thụ này um tùm xanh tốt, thoáng nhìn cũng đã có tuổi thọ mấy ngàn năm.

Dưới gốc cây, vậy mà còn có hai cỗ thi thể.

Chỉ có điều, quần áo trên hai cỗ thi thể đó dường như là từ thời Xuân Thu Chiến Quốc.

Điều kỳ lạ nhất là, hai cỗ thi thể này không có dấu hiệu mục nát chút nào, mà giống như vừa mới chết không lâu. "Xuống xem thử đi!" Trần Tổng Bả Đầu nói, "Cũng đừng xuống hết, hai người xuống trước dò đường!" Theo lời Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục bước ra.

Ngay cả A Lăng cô nương cũng muốn xem náo nhiệt.

Ba người họ bám vào những dây leo trên vách hố, thuận theo dây leo trượt xuống đáy hố.

Sau đó, họ đi đến bên cạnh hai cỗ thi thể.

Trong đó, nữ thi này tươi tắn như sắp nhỏ lệ, phảng phất như vẫn còn sống.

Nàng mặt mày hồng nhuận, ngoài việc không thở, lồng ngực không phập phồng ra, không có quá nhiều khác biệt so với người thường.

Mà trên mặt nam thi nằm bên cạnh nữ thi lại đeo một chiếc mặt nạ kỳ quái.

Chiếc mặt nạ này được làm bằng đồng xanh, trên đó khắc những hoa văn kỳ lạ.

Vì bị mặt nạ che khuất nên không thể nhìn rõ dung mạo thật của hắn ta.

Nhưng trong lòng hắn ta lại ôm một chiếc hộp kỳ quái.

Ánh mắt của Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục chuyển sang người nữ thi, nữ thi này có chút đẹp đến quá đáng, giống như tiên nữ.

Thấy phía dưới không có nguy hiểm gì, tất cả mọi người cũng lần lượt đi xuống.

Trần Ngọc Lâu là người đầu tiên đến bên cạnh nữ thi này.

Thực sự quá kinh diễm.

Nữ thi này tuyệt đối là người đẹp nhất mà ông ta từng gặp.

Ngay sau đó, một trận tiếng sột soạt từ cửa lối đi truyền đến, mọi người đều ngẩng đầu nhìn, mới phát hiện là Tô Thần đã đến.

Hắn là đã giải quyết xong con đại tống tử kia.

Chỉ thấy Tô Thần bám vào một sợi dây leo, trực tiếp nhảy từ trên xuống.

Khi anh đáp đất, ánh mắt của mọi người quay trở lại bên cạnh hai cỗ thi thể này. "Bảo quản vẫn tốt, những thi thể này hẳn là do đã dùng bí dược." Tô Thần bước lên, quan sát nữ thi một lúc rồi suy đoán. "Có khả năng nào là phương pháp bảo quản thi thể của Tây Vương Mẫu

không?" A Lăng cô nương ghé lại gần, hỏi.

Cô phát hiện mọi người ở đây đều bị nữ thi thu hút ánh mắt.

Đặc biệt là Tô Thần, cũng nhìn nữ thi mấy lần.

A Lăng cô nương trong lòng có chút không vui.

Còn khó chịu hơn cả lúc ở Tô Gia Thôn nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt.

Tâm tư của A Lăng cô nương đã rối loạn.

Doãn Tân Nguyệt là vợ của anh ta thì không nói làm gì?

Người trước mắt này chẳng qua chỉ là một nữ thi mà thôi, có cần thiết phải nhìn nhiều như vậy không? "Không tệ!" Trần Ngọc Lâu gật đầu. "Cái gì không tệ?" A Lăng hỏi. "À... không có gì!" Trần Tổng Bả Đầu cười cười không nói thêm gì.

Mà Tô Thần lại đưa tay bóp miệng nữ thi.

Thấy vậy, A Lăng cô nương bĩu môi, "Đừng tưởng tôi không biết các người đang nhìn cái gì?

Chẳng phải chỉ là một cỗ thi thể sao?

Có gì đẹp mà nhìn?" Thực ra cô muốn nói, một người sống sờ sờ như cô ở đây, còn không được chú ý bằng một nữ thi. "Ha ha ha, không giống đâu, A Lăng cô nương!" Trần Tổng Bả Đầu cười nói, "Cô cứ nhìn Tô tộc trưởng nhiều vào, đừng quản chúng tôi nữa!" Nghe vậy, A Lăng mặt đỏ bừng, không biết nên nói gì, chỉ cứng miệng nói, "Nói bậy bạ gì thế?

Tôi dựa vào đâu mà quản Tô tộc trưởng?" Tư duy của A Lăng cô nương càng thêm rối loạn, tim đập thình thịch.

Cô dường như đã phát hiện ra, mình có chút thích Tô Thần.

Ở Uông gia, luôn trong trạng thái căng thẳng cao độ, áp lực không lúc nào không ập đến khiến cô có chút không thở nổi.

Ban đầu, cô và một nhóm người cùng lứa được chọn vào căn cứ của Uông gia để huấn luyện.

Tổng cộng một trăm đứa trẻ, áp dụng phương pháp nuôi cổ.

Cuối cùng sống sót chỉ còn lại vài đứa trẻ, A Lăng cô nương chính là một trong số đó.

Cô đã tận mắt chứng kiến những người bạn đồng hành của mình lần lượt chết đi.

Mà cô may mắn sống sót.

Lớn lên vẫn luôn làm việc cho Uông gia, nếu không hoàn thành nhiệm vụ cũng sẽ bị trừng phạt, nghiêm trọng thì cũng sẽ bị giết.

Bóng ma tử vong luôn bao trùm A Lăng cô nương.

Còn phản kháng?

Sự tẩy não tinh thần lâu dài đã khiến cô quên đi việc phản kháng.

Chỉ nhớ phải hoàn thành nhiệm vụ mọi lúc mọi nơi.

Mệnh lệnh nhiệm vụ mới nhất mà cô nhận được chính là nằm vùng bên cạnh Tô Thần và tộc trưởng Trương gia.

Trong khoảng thời gian ở bên cạnh Tô Thần, A Lăng cô nương đã thoải mái hơn rất nhiều.

Cô phát hiện Tô Thần đối với mình dường như không hề đề phòng, dường như Tô Thần thật sự xem mình là bạn đồng hành.

Điều này khiến A Lăng cô nương có chút mất mát.

Ngoài mất mát ra, lại có chút vui mừng thầm kín.

Chương 315

Chỉ cần mình không bại lộ thân phận, có phải Tô Thần sẽ luôn nghĩ mình chính là bạn của anh ta không?

Thật ra mà nói, A Lăng cô nương rất thích ở bên cạnh Tô Thần, vì Tô Thần sẽ mang lại cho cô cảm giác an toàn không thể giải thích.

Khi ở trong đội, A Lăng càng thường xuyên nhìn bóng lưng của Tô Thần.

Phảng phất như đứng sau lưng Tô Thần chính là nơi an toàn nhất trên đời. "A Lăng cô nương?" Tay của Trần Tổng Bả Đầu huơ huơ trước mắt A Lăng. "Sao vậy?" A Lăng lập tức phản ứng lại.

Chết tiệt, sao lại có thể thất thần trước mặt đám người này chứ? "Ha ha ha, không có gì?" Trần Tổng Bả Đầu là người đầu tiên cười lớn.

Những người khác cũng cười theo.

A Lăng cúi đầu, chỉ muốn tìm một cái lỗ để chui vào. "Đừng đùa nữa!" Tô Thần ngăn mọi người trêu chọc A Lăng cô nương, nghiêm mặt nói, "Không phải là phương pháp bảo quản thi thể của Tây Vương Mẫu đâu." "Thi miết đan mà Tây Vương Mẫu chế tạo tuy là bán thành phẩm, nhưng cũng đã hao tốn một lượng lớn tài bảo." "Lỗ Thương Vương hiển nhiên là không có năng lực này!" "Nếu còn có người dùng thi miết đan do Tây Vương Mẫu chế tạo, thì cũng chỉ có một người mới có khả năng đó – Chu Mục Vương!" Địa vị của Lỗ Thương Vương so với Chu Mục Vương còn kém quá xa.

Cho nên Tô Thần không cho rằng hai cỗ thi thể này đã dùng thi miết đan. "Tôi đoán hẳn là một loại bí pháp của vùng Miêu Cương!" Tô Thần nói.

Nghe Tô Thần nói vậy, Trần Tổng Bả Đầu phảng phất như nhớ ra điều gì, cẩn thận quan sát nữ thi này, "Không sai, hẳn là bí pháp Miêu Cương!" "Thi thể của cô ta là một vật chứa, huyết nhục và khí quan bên trong đã bị moi rỗng.

Cho nên thi thể của cô ta đã không còn tác dụng nữa." "Ở Miêu Cương, bên trong loại thi thể này thường còn chứa cơ quan." "Tô tộc trưởng, ngài bóp miệng cô ta ra xem, xem bên trong rốt cuộc có thứ gì không." Khi Tô Thần bóp miệng nữ thi ra, bên trong dường như có một vật thể màu đen. "Không sai, cũng giống như tôi nghĩ!" Trần Tổng Bả Đầu gật đầu, "Nếu chúng ta bây giờ đi lấy thứ trong miệng cô ta, nhất định sẽ trúng bẫy." "Cơ quan trong cơ thể cô ta sẽ nhân lúc người ta không chú ý mà bắn ra kim độc!" Ngay sau đó, Trần Tổng Bả Đầu chạm vào cổ của nữ thi.

Lập tức từ cổ nữ thi bắn ra ba cây kim bạc.

Ba cây kim bạc đó từ cổ nữ thi bắn ra, găm vào bức tường không xa.

Ở cổ của nữ thi hẳn là giấu ba cái nỏ nhỏ.

Trên nỏ đã lắp sẵn kim bạc tẩm kịch độc, một khi bắn vào cơ thể người, sẽ lập tức độc phát thân vong.

Xem ra việc này chỉ có người cõng thi Lão Mã mới làm được.

Khi họ xuống mộ mò xác, thích cõng thi thể trên lưng mình, sau đó hai tay vòng ra sau để mò kim ngân tài bảo trên người chủ mộ.

Kim bạc này dù có lợi hại đến đâu cũng không bắn trúng được người cõng thi Lão Mã.

Sau đó, Trần Tổng Bả Đầu nhấc nữ thi lên.

Vật thể màu đen cũng từ miệng nữ thi rơi ra.

Vật thể màu đen này là một chiếc chìa khóa.

Ánh mắt mọi người nhìn về phía nam thi đeo mặt nạ bên cạnh nữ thi.

Trên người nam thi đặt một chiếc hộp gỗ.

Đoán không sai thì, chiếc chìa khóa chính là để mở chiếc hộp này.

Khi ánh mắt của mọi người bị chiếc hộp thu hút, nữ thi đột nhiên xảy ra biến hóa.

Nữ thi vốn tươi tắn như sắp nhỏ lệ lập tức biến thành một cỗ thi thể khô héo xấu xí.

Mọi người không khỏi có chút than tiếc.

A Lăng cô nương trong lòng lại vui mừng một cách khó hiểu, đặc biệt là sau khi biết nữ thi này chẳng qua chỉ là một vật chứa, càng thêm cao hứng.

Chỉ là một cỗ thi thể khô héo mà thôi, không bao giờ có thể thu hút sự chú ý của mọi người nữa, đặc biệt là sự chú ý của Tô Thần.

Trong chốc lát, ánh mắt A Lăng cô nương nhìn Tô Thần có chút ái muội mê ly.

Nàng ta tăng tốc độ, đi tới bên cạnh Tô Thần.

Một tay đặt lên vai Tô Thần, tựa sát vào người hắn.

Ánh mắt nàng nhìn Tô Thần càng lúc càng có vẻ không ổn. "Đây là...

A Lăng cô nương?" Tô Thần thử gọi A Lăng tỉnh lại, ai ngờ A Lăng cô nương hoàn toàn không nghe lọt tai lời của Tô Thần. "Xoẹt!" Tiểu Ca rút một thanh trường đao, dứt khoát chém đứt đầu của nam thi.

Giây tiếp theo, A Lăng khôi phục lại bình thường.

Đối với chuyện vừa xảy ra, A Lăng đã không còn nhớ rõ, chỉ thấy tay mình đang đặt trên vai Tô Thần, đồng thời thân thể mình cũng đang tựa vào người hắn.

Trong phút chốc, mặt A Lăng đỏ bừng lên, có chút xấu hổ. "Đây là Thanh nhãn hồ thi!" Tô Thần nói, "Có năng lực gây ảo giác, có thể nhanh chóng khuếch đại cảm xúc của con người." Khi đầu của Thanh nhãn hồ thi bị chém rơi, huyễn cảnh liền biến mất.

A Lăng cũng không còn như lúc trước nữa, mà nhanh chóng rời khỏi người Tô Thần. "Vậy tại sao những người khác lại không sao?" A Lăng cô nương tò mò hỏi. "Bọn họ ở Tô Gia Thôn thời gian rất dài, trong cơm mỗi ngày đều bỏ rất nhiều dược liệu, có thể chống lại một vài huyễn cảnh đơn giản trong mộ!" Tô Thần giải thích.

Đương nhiên, cũng chỉ giới hạn ở một vài huyễn cảnh đơn giản, có thể tránh được.

Nếu là huyễn cảnh cực mạnh, đám người Tô Thần tự nhiên cũng không có cách nào. "Thì ra là vậy!" A Lăng cô nương vẫn còn hơi xấu hổ.

Không ngờ sau khi trúng ảo giác, mình lại biểu hiện ra bộ dạng như vậy, thật là mất mặt chết đi được.

Nghĩ đến đây, A Lăng cô nương im lặng không nói, lặng lẽ lùi ra sau lưng mọi người, không dám mở miệng. "Hai cỗ thi thể này chính là Lỗ Thương Vương và vương hậu của ông ta sao?" Trần Ngọc Lâu hỏi.

Bọn họ đã vào sâu trong mộ Lỗ Thương Vương khá lâu rồi mà đến giờ vẫn chưa tìm thấy tung tích của ông ta. "Khó nói!" Chuyện này Tô Thần cũng không dám chắc chắn.

Ánh mắt mọi người tiếp tục nhìn vào thi thể của Thanh nhãn hồ thi.

Sau khi đầu lâu bị chặt xuống, thân thể của nó cũng nhanh chóng khô quắt lại, biến thành một cái xác khô.

Bên kia, A Lăng vẫn lùi về phía góc tường.

Trong lúc không để ý, nàng hình như đã giẫm phải một cơ quan nào đó.

Khi A Lăng cô nương nhấc chân lên, cơ quan bắt đầu khởi động.

Cây đại thụ trong không gian này đột nhiên rung chuyển dữ dội, sau đó một cỗ quan quách khổng lồ trượt ra từ trong thân cây.

Nơi giấu quan quách này rất kín đáo, nếu không phải vô tình chạm phải cơ quan, có lẽ mọi người căn bản không thể phát hiện ra.

Cả đám lập tức xúm lại, điều bất ngờ là cỗ quan tài này bị mấy sợi xích sắt thô to khóa chặt.

Chương 316

"Người nằm bên trong liệu có phải là Lỗ Thương Vương không?" Mọi người lại tò mò. "Khó nói!" Tô Thần nói, "Những quan tài khác đều dùng đinh đóng chặt, để phòng người bên ngoài mở ra, còn cỗ quan tài này lại bị xích sắt khóa lại, giống như đang phòng thứ gì đó bên trong thoát ra ngoài!" "Mở quan tài đi!" Tô Thần nói, "Rốt cuộc có phải là Lỗ Thương Vương hay không, mở ra là biết ngay!" Theo lời Tô Thần, Tô Thiên và Tô Hổ lấy ra một cây xà beng, bắt đầu nạy nắp quan tài.

Khi nắp quan tài bên ngoài được mở ra, đập vào mắt mọi người là một khối ngọc khổng lồ.

Chỉ cần nhìn qua, mọi người đã cảm thấy khối ngọc này giá trị không nhỏ.

Hơn nữa, khối ngọc này thực sự quá lớn.

Nếu đặt ở bên ngoài, ít nhất cũng trị giá mấy chục vạn đại dương!

Khi quan tài bằng ngọc được mở ra, bên trong lại là một thi thể toàn thân phủ đầy những mảnh giáp đặc biệt.

Sau đó, thi thể kia đột ngột ngồi thẳng dậy. "Đây là ngọc dũng!" Tô Thần nói, "Những mảnh giáp trên người hắn đều là ngọc liệu có chất liệu đặc biệt, được kết nối bằng chỉ vàng thành một bộ y phục." "Truyền thuyết Tần Thủy Hoàng tìm khắp thiên hạ, chính là muốn tìm được bộ Kim lũ ngọc y này!

Tương truyền chỉ cần mặc vào bộ y phục này là có thể cải lão hoàn đồng, trường sinh bất tử!" Đây dù sao cũng chỉ là truyền thuyết, hiệu quả của Kim lũ ngọc y đã bị thổi phồng.

Nếu thật sự như vậy, thi thể trước mắt mọi người đáng lẽ đã trường sinh từ lâu rồi. "Giá trị của bộ ngọc y này cũng không hề nhỏ, nếu tính thêm lớp quan tài ngọc bên ngoài, ít nhất cũng trị giá bốn mươi vạn đại dương!" Tô Thần nhanh chóng ước tính.

Tô Gia Thôn phát triển bấy lâu nay, tích góp được cơ nghiệp lớn như vậy.

Tuy nơi cần tiêu tiền thì nhiều, nhưng cũng để dành được không ít đại dương.

Tính tổng cộng lại, cũng chỉ khoảng ba mươi mấy vạn đại dương.

Mà chỉ riêng quan tài ngọc và Kim lũ ngọc y này đã trị giá bốn mươi vạn đại dương, lại tính thêm các đồ tùy táng khác.

Nói cách khác, mọi người từ ngôi mộ này ít nhất có thể thu được số bảo vật trị giá gần năm mươi vạn đại dương. "Vậy thì mau cởi bộ quần áo này ra trước!" Tô Hổ sốt ruột.

Sự phát triển của Tô Gia Thôn hiện đang gặp phải nút thắt, chính là đang thiếu một lượng lớn bảo vật để hỗ trợ.

Nếu bộ Kim lũ ngọc y này giá trị không nhỏ, vừa hay có thể giúp Tô Gia Thôn phát triển vượt bậc.

Sau đó, Tô Hổ và Tô Thiên tiến lên, định lột bộ Kim lũ ngọc y từ trên người Lỗ Thương Vương xuống. "Không ổn!" Khi tay Tô Thiên đặt lên thi thể mặc Kim lũ ngọc y, hắn lập tức cảm nhận được điều kỳ lạ. "Thần ca, cái xác này lại có hơi thở!" Tô Thiên kinh ngạc nói, "Lẽ nào... hắn... hắn vẫn còn sống sao?" "Không thể nào!" Tô Thần lắc đầu, "Đã qua mấy nghìn năm rồi, cho dù không chết cũng là Đại tống tử, làm sao có thể còn sống được?" Trên đời không tồn tại trường sinh thật sự!

Ngay cả Tô Thần có hệ thống cũng không làm được!

Chỉ có một số vật phẩm kỳ lạ, có thể giúp tăng trưởng tuổi thọ!

Ví dụ như tuổi thọ hiện tại của Tô Thần đã gần ngàn năm.

Nếu người ngoài biết chuyện này, chắc chắn cũng sẽ nghĩ Tô Thần đã trường sinh.

Nhưng thực tế không phải vậy! "Lột ra!" Tô Thần ra lệnh. "Đừng động!" Đúng lúc này, Tiểu Ca dường như chợt nhớ ra điều gì đó.

Trí nhớ của cậu lúc tốt lúc xấu, lúc này trong đầu đột nhiên hiện ra một đoạn ký ức.

Sau đó Tiểu Ca chậm rãi nói: "Thi thể này cứ mỗi năm trăm năm lại lột xác một lần, chỉ có thể lột bỏ Kim lũ ngọc y vào lúc nó lột xác!" "Nếu không, nó sẽ nhanh chóng biến thành Đại tống tử!" "Đây là Đại tống tử thật sự, đã hơn hai nghìn năm tuổi rồi!" Tiểu Ca quay đầu nhìn Tô Thần, ánh mắt như đang hỏi, liệu Tô Thần có thể đối phó với Đại tống tử hơn hai nghìn năm tuổi không.

Theo suy đoán của Tiểu Ca, con Đại tống tử này còn mạnh hơn nhiều so với con mà họ gặp khi mới vào mộ Lỗ Thương Vương.

Hơn nữa con Đại tống tử kia vẫn chưa giải quyết xong, nếu lại để Lỗ Thương Vương thi biến, dưới sự vây công của hai con Đại tống tử, liệu mọi người có thể thoát ra được hay không vẫn còn là một ẩn số!

Không thể vì chuyện này mà cắt đứt đường lui của mọi người. "Yên tâm đi, chúng ta có súng và thuốc nổ!" Tô Thần cười nói, "Hai con Đại tống tử này dù có hung hãn đến đâu, cũng là thực thể tồn tại!" "Uy lực của thuốc nổ, không phải là thứ mà mấy con Đại tống tử này có thể chống đỡ được!" Tô Thần có thừa tự tin này, sinh vật gốc carbon dù mạnh đến đâu cũng vẫn là sinh vật gốc carbon.

Cho dù có thân thể bất tử, không sợ uy hiếp của súng đạn.

Nhưng thuốc nổ có thể thổi bay cơ thể chúng thành bột mịn.

Tô Thần không tin biến thành bột mịn rồi mà Đại tống tử còn có thể sống được. "Tô Thiên và Tô Hổ, hai người phụ trách lột Kim lũ ngọc y." Tô Thần nhanh chóng phân phó, "Chá Cô Tiếu, Lão Đao, Tiểu Ca ba người phụ trách yểm trợ!" "Trần Tổng Bả Đầu, A Lăng cô nương, hai người phụ trách dò đường phía trước!" "Một khi lột được Kim lũ ngọc y, nhanh chóng đưa cho Trần Tổng Bả Đầu và A Lăng cô nương, hai người mang đi!" "Tô Thiên và Tô Hổ đi theo sau Trần Tổng Bả Đầu và A Lăng cô nương, tôi cùng Lão Đao, Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca bọc hậu!" "Chú ý, lúc rút lui nhất định phải chú ý chừng mực, tuyệt đối không được hoảng loạn, như vậy dễ xảy ra vấn đề." "Đợi Kim lũ ngọc y được đưa ra ngoài, thì bắt đầu bố trí thuốc nổ ở đây!" Tô Thần nói. "Vậy còn cỗ quan tài này?" Trần Tổng Bả Đầu hỏi, "Quan tài bằng ngọc này cũng có giá trị không nhỏ, nếu bỏ lại đây thì thật đáng tiếc!" "Vậy thì vận chuyển quan tài ra ngoài trước!" Tô Thần nói, "Đợi quan tài được chuyển ra ngoài, rồi hãy lột Kim lũ ngọc y trên người hắn xuống!" "Thần ca, để chúng em!" Tô Thiên và Tô Hổ nói.

Hai người họ có sức mạnh gấp mấy lần người thường, khiêng cỗ quan tài bằng ngọc này tuy tốn sức nhưng cũng không quá khó.

Sau khi quan tài bằng ngọc được vận chuyển ra ngoài, Tô Thần và những người khác ở lại đây.

Họ mở chiếc hộp trên người Thanh nhãn hồ thi.

Suýt nữa thì quên mất thứ này.

Đợi mọi người mở ra, mới phát hiện bên trong lại là một tờ bạch thư.

Trên bạch thư ghi lại chi tiết hơn về tình hình của Lỗ Thương Vương lúc sinh thời, mấy nghìn năm trước, Lỗ Thương Vương từ khi

còn trẻ đã bắt đầu đào mộ khắp nơi để gây quân lương cho nước Lỗ.

Ai ngờ trong một lần trộm mộ, Lỗ Thương Vương phát hiện một con rắn khổng lồ trong một cỗ quan quách.

Lỗ Thương Vương chém chết con rắn này, từ trong bụng rắn phát hiện một chiếc hộp màu tím vàng.

Lúc đó Lỗ Thương Vương không để ý, không ngờ buổi tối khi nghỉ ngơi, con rắn kia lại xuất hiện trong giấc mơ của ông ta.

Lỗ Thương Vương nổi giận, lại một lần nữa trọng thương con rắn lớn.

Cuối cùng con rắn bắt đầu cầu xin tha mạng, cho Lỗ Thương Vương biết trong chiếc hộp màu tím vàng mà ông ta lấy được ban ngày có hai món bảo vật, một trong số đó chính là Quỷ tỷ lừng danh, có thể triệu hồi âm binh.

Lo lắng chuyện này bị người ngoài biết, Lỗ Thương Vương đã giết hết những người cùng ông ta xuống mộ.

Có Quỷ tỷ, Lỗ Thương Vương đánh đâu thắng đó, bách chiến bách thắng.

Nhưng khi ông ta đang chinh chiến ở tiền tuyến, phu nhân của ông lại bị quốc chủ nước Lỗ để ý, cuối cùng phu nhân của Lỗ Thương Vương đã tự sát.

Lỗ Thương Vương đang chinh chiến ở ngoài nổi giận, định sau khi trở về sẽ giết quốc quân, nhưng quân sư của ông ta đã ngăn lại.

Quân sư có cách để hồi sinh phu nhân của Lỗ Thương Vương, tương truyền trong một ngôi mộ lớn thời Tây Chu có một bộ Kim lũ ngọc y, có thể hồi sinh người chết.

Từ đó về sau, Lỗ Thương Vương bắt đầu trộm mộ trên quy mô

lớn, cuối cùng tìm được bộ Kim lũ ngọc y này.

Sau đó phu nhân của Lỗ Thương Vương mặc bộ Kim lũ ngọc y, nằm trong đại mộ.

Để đảm bảo chuyện phu nhân của mình mặc Kim lũ ngọc y có thể hồi sinh không bị người ngoài biết, Lỗ Thương Vương lại giết hết những người xây dựng lăng mộ.

Nói cách khác, những người nằm trong con sông ngầm trong hang động kia đều là những người thợ xây dựng lăng mộ năm đó. "Nói cách khác, người nằm trong bộ Kim lũ ngọc y này không phải là Lỗ Thương Vương, mà là phu nhân của Lỗ Thương Vương?" Trần Ngọc Lâu suy tư.

Chương 317

"Không phải vậy!" Trương Khởi Linh lắc đầu, "Tôi quên mất đã từng xem một tờ bạch thư ở đâu đó, người nằm trong bộ Kim lũ ngọc y này là quân sư năm xưa của Lỗ Thương Vương, Thiết Diện Sinh!" "Lỗ Thương Vương cũng do hắn giết, còn thi thể của phu nhân Lỗ Thương Vương, hắn là vị chúng ta vừa gặp, ngủ cùng với Thanh nhãn hồ thi!" Nói như vậy, người nằm trong bộ Kim lũ ngọc y này hẳn là Thiết Diện Sinh. "Xem ra đám người này chẳng ai tốt đẹp gì!" Trần Tổng Bả Đầu nói, "Lỗ Thương Vương trộm mộ khắp nơi, còn tàn hại những người thợ xây lăng." "Còn về Thiết Diện Sinh, lại chiếm đoạt thành quả của Lỗ Thương Vương!" "Nhưng nghĩ lại cũng phải, tốt và xấu vốn không đối lập, chỉ là lập trường khác nhau." Tô Thần gật đầu, đồng ý với cách nói của Trần Tổng Bả Đầu, "Không cần phải để lại toàn thây cho Thiết Diện Sinh!" Tô Thần sải bước tiến lên, trực tiếp bóp cổ Thiết Diện Sinh.

Chỉ trong chốc lát, Thiết Diện Sinh đã hoàn toàn tắt thở.

Trạng thái trước đó của Thiết Diện Sinh nói là sống thì có chút không đúng, nói hắn đã chết, hắn lại vẫn duy trì sinh cơ.

Bây giờ Tô Thần đã triệt để cắt đứt hy vọng sống lại của hắn. "Vẫn phải cẩn thận thi biến!" Tô Thần nói, "Thi thể của hắn năm trăm năm lột xác một lần, tôi đoán mỗi lần lột xác thực lực của hắn sẽ tăng vọt lên rất nhiều!" "Sau khi thi biến thành Đại tống tử, e là cũng rất khó đối phó!" Đợi Tô Thiên và Tô Hổ trở về, mọi người bắt đầu lột bỏ bộ Kim lũ ngọc y trên người Thiết Diện Sinh.

Dần dần, một người đàn ông có dung mạo bình thường xuất hiện trước mặt mọi người.

Khi bộ Kim lũ ngọc y được lột khỏi người hắn, trên người người đàn ông đó lại dần dần mọc ra những sợi lông mao màu đen.

Tiếp đó, những sợi lông mao màu đen đó ngày càng dài ra.

Không chỉ vậy, móng tay của hắn cũng mọc ra nhanh chóng, trong miệng lộ ra hai chiếc răng nanh dài ngoẳng. "Sắp thi biến rồi!" Tô Thần cảnh báo mọi người một câu.

Khi bộ Kim lũ ngọc y bị lột xuống, Thiết Diện Sinh đột ngột ngồi dậy từ dưới đất, miệng phát ra âm thanh trầm thấp.

Tô Thiên và Tô Hổ nhanh chóng rút lui.

Theo phương pháp đã phân công từ trước, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng bắt đầu rời đi. "Chém!" Tô Thần chém một đao vào người Đại tống tử.

Hắc kim cổ đao từng ở trong tay Tô Thần bách chiến bách thắng, nhưng thời gian gần đây lại liên tiếp bị tổn hại, đối phó với những con Đại tống tử hay yêu vật mấy nghìn năm tuổi này, thực sự không có nhiều phần thắng.

Tô Thần đành phải bôi máu tươi của mình lên Hắc kim cổ đao, mới có thể ngăn chặn được con Đại tống tử trước mắt.

Đúng lúc này, ở cửa thông đạo cũng truyền đến tiếng của một con Đại tống tử khác.

Con Đại tống tử mà mọi người gặp khi mới vào cũng đã xuất hiện!

Ngay khi mọi người nghĩ rằng sẽ bị tấn công từ hai phía, con Đại tống tử mới vào lại lao tới, tấn công Thiết Diện Sinh! "Chúng ta rút!" Tô Thần ra lệnh.

Xem ra con Đại tống tử gặp lúc đầu vốn là để canh mộ cho Lỗ

Thương Vương, không ngờ lại canh mộ cho Thiết Diện Sinh mấy nghìn năm!

Con Đại tống tử đó vô cùng phẫn nộ, muốn tìm Thiết Diện Sinh tính sổ.

Điều này cũng cho mọi người cơ hội rút lui.

Khi tất cả mọi người lần lượt rút đến cửa thông đạo của lăng mộ, phía sau lại truyền đến tiếng của Đại tống tử.

Là Thiết Diện Sinh!

Hắn đã giải quyết con Đại tống tử canh mộ, bây giờ muốn tìm Tô Thần và những người khác gây phiền phức, nhưng lúc này trạng thái của hắn cũng không tốt lắm. "Trần Tổng Bả Đầu, thuốc nổ bố trí thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Tôi cản nó cho ông, ông nhanh chóng bố trí đi!" Tô Thần cầm đao chém về phía Đại tống tử.

Thiết Diện Sinh toàn thân đầy vết thương, nhưng vẫn rất hung mãnh, cả người hắn tỏa ra hắc khí.

Tô Thần xem như đã triệt để cắt đứt con đường trường sinh của hắn.

Vì vậy thế công của Thiết Diện Sinh rất hung hãn.

Mà Tô Thần cũng không phải dạng vừa, trên Hắc kim cổ đao có cả máu Kỳ Lân và máu Phượng Hoàng, đối phó với Thiết Diện Sinh tuy có chút mệt nhưng cũng không khó khăn. "Bố trí xong rồi, Tô tộc trưởng!" Trần Tổng Bả Đầu sau khi bố trí xong, nhanh chóng rút khỏi mộ đạo.

Còn Tô Thần một cước đá bay Thiết Diện Sinh, lại rắc máu tươi của mình xuống đất, ngăn cản Đại tống tử xông tới.

Sau đó, Tô Thần nhanh chóng rút khỏi lăng mộ.

Mà Thiết Diện Sinh một chân giẫm lên máu của Tô Thần, tiếng xèo xèo không ngừng vang lên.

Có thể thấy rõ hắn cực kỳ đau đớn, nhưng Đại tống tử vẫn đuổi theo hướng của Tô Thần.

Lúc này, Tô Thần đã lên tới mặt đất.

Trần Tổng Bả Đầu kích hoạt thuốc nổ. "Ầm!" Tiếng nổ lớn vang lên.

Thiết Diện Sinh trong nháy mắt bị nổ thành tro bụi, kéo theo cả mộ đạo mà mọi người đã đào trước đó cũng sụp đổ hoàn toàn.

Sau một trận đất rung núi chuyển, mọi thứ đều đã lắng xuống, trời đất trở lại yên tĩnh!

Tất cả bảo vật đều đã đến tay, Tô Thần thở phào một hơi, sắc mặt có chút tái nhợt.

Lần hạ mộ này cũng coi như mất máu quá nhiều.

Cưỡng ép mở hai cỗ quan tài, chọc phải hai con Đại tống tử, quả thực có chút khó nhằn.

Từ không gian trữ vật, Tô Thần lấy ra một viên cực phẩm Kỳ lân kiệt.

Sau khi Tô Thần dùng Kỳ lân kiệt, một luồng sức mạnh từ bụng hắn trỗi dậy, chảy khắp tứ chi xương cốt.

Dần dần, sắc mặt Tô Thần trở nên hồng hào.

Cực phẩm Kỳ lân kiệt này là vật đại bổ, có thể sinh tử nhân nhục bạch cốt, huống chi là hồi phục máu. "Đi thôi!" Tô Thần nói, "Sau khi tạm biệt người trong thôn, chúng ta có thể rời khỏi Đào hoa nguyên này rồi." Mọi người khiêng quan tài bằng ngọc, mang theo Kim lũ ngọc y trở về thôn làng, tạm biệt tộc trưởng.

Trước khi đi, Tô Thần đặc biệt dặn dò tộc trưởng, trong thời gian ngắn đừng ra ngoài.

Thế giới bên ngoài lúc này không phải là nơi hiền lành!

Ở lại trong Đào hoa nguyên có lẽ có thể giữ được bình an một thời gian!

Sau đó, Tô Thần và những người khác lại làm một chiếc thuyền, đi trên hai chiếc thuyền thông qua con sông ngầm trong hang động để rời đi.

Trong con sông ngầm này cũng không phải hoàn toàn không có nguy hiểm, trong sông vẫn có không ít Thi miết.

Không có Thi miết vương, sức tấn công của những con Thi miết này cực kỳ có hạn.

Chỉ cần ngồi trên thuyền gỗ, không dễ dàng xuống nước, là có thể an toàn vô sự.

Nghĩ đến đây, Tô Thần nằm xuống trên thuyền.

Giải quyết xong Thất Tinh Lỗ Vương Cung, hệ thống còn thưởng cho một Kim cương bảo tương.

Cũng không biết bên trong có thể mở ra được bảo vật gì! "Mở Kim cương bảo tương!" Tô Thần thầm nghĩ. "【Đinh, bảo tương đang mở!】" "【Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Nhân Hoàng Kiếm (truyền thuyết là binh khí của Nhân Hoàng, khắc chế tất cả tà vật trong thiên hạ, không gì không phá được, không gì không xuyên thủng!

Vận khí hanh thông, người sử dụng kế thừa khí vận của nhân tộc, khi đối mặt với tà vật độ sắc bén ×3!)】" Tiếng của hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Chương 318

Lại là Nhân Hoàng Kiếm?

Hơn nữa Tô Thần cũng không ngờ Nhân Hoàng Kiếm còn có tác dụng này, khi đối mặt với tà vật lại sắc bén gấp ba lần.

Có thanh kiếm này, sau này hạ mộ sẽ an toàn hơn nhiều.

Tô Thần nhìn thanh Hắc kim cổ đao trong tay, được chế tạo từ thiên ngoại vẫn thạch, cũng là một binh khí thuận tay, nhưng còn kém xa Nhân Hoàng Kiếm.

Sau đó, Tô Thần đưa thanh Hắc kim cổ đao trong tay cho Tiểu Ca Trương Khởi Linh. "Thanh Hắc kim cổ đao này đã theo ta một thời gian, từ nay về sau tặng cho cậu." Tô Thần cười nói.

Thanh Hắc kim cổ đao này vốn là vật của Tiểu Ca, bây giờ cũng coi như vật quy nguyên chủ.

Tiểu Ca nhận lấy Hắc kim cổ đao, cảm thấy có chút quen thuộc một cách khó hiểu.

Sau đó cậu đeo Hắc kim cổ đao lên lưng, nhàn nhạt nói với Tô Thần: "Cảm ơn!" "Ha ha ha, đều là người một nhà, không cần phải khách sáo như vậy." Tô Thần cười cười.

Hắn từ không gian trữ vật lấy ra Nhân Hoàng Kiếm.

Thanh kiếm này toàn thân màu đồng vàng, hơn nữa không nặng, đặc biệt thuận tay.

Tô Thần nhẹ nhàng vung một cái, đã cắt đứt một tảng đá, giống như chém vào một miếng đậu phụ vậy.

Vua của vạn binh —— Nhân Hoàng Kiếm!

Thu hoạch lần này không tệ.

Sau đó, Tô Thần lại mở bảng hệ thống. 【Nhiệm vụ Kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thăm dò Nam Hải Vương địa cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng một Kim cương bảo tương】.

Nhiệm vụ mới lại được ban bố, yêu cầu Tô Thần và đoàn người thăm dò Nam Hải Vương địa cung.

Chuyện này phải đến khu vực Nam Hải.

Theo kế hoạch ban đầu, trước tiên về Tô Gia Thôn nghỉ ngơi một thời gian, sau đó lại xuất phát là được.

Lần này đến Thất Tinh Lỗ Vương Cung, mọi người gặp phải phiền phức không nhỏ, đã đến lúc phải quay về tổng kết lại, để tránh sau này hạ mộ gặp phải vấn đề tương tự.

Sau khi ra khỏi con sông ngầm dưới lòng đất, trời đất bên ngoài mới khiến người ta cảm thấy bình thường.

Khi thuyền gỗ ra đến thế giới bên ngoài, mọi người bắt đầu xuống thuyền, định đến thị trấn gần nhất ăn chút gì đó.

Nhưng chưa đợi mọi người vào thị trấn, khoảng mấy chục người cầm đao đã vây quanh Tô Thần và những người khác.

Những người này trông hung thần ác sát, trên tay hẳn đã dính máu người.

Chưa đợi Tô Thần và những người khác hỏi, một gã đàn ông dẫn đầu đã đưa lên một tờ giấy. "Tân Nguyệt Phạn Điếm!" Sau khi xem xong tờ giấy, Tô Thần chậm rãi nhét nó vào túi. "Thần ca, tình hình gì vậy?" Tô Hổ trừng mắt giận dữ nhìn những người đang vây quanh họ, dường như chỉ cần Tô Thần ra lệnh một tiếng, hắn sẽ vác súng xông ra một đường máu. "Đây là chuyện của riêng tôi, các người không cần quản." Tô Thần cười khổ.

Đây e là bút tích của lão nhạc phụ.

Chuyện giữa hắn và Doãn Tân Nguyệt hẳn đã bị cha của Doãn Tân Nguyệt biết rồi, đã đến lúc phải đến kinh thành một chuyến. "Tô tiên sinh, lão gia có lệnh, bảo ngài trong vòng hai ngày phải đến!" Gã đàn ông dẫn đầu nói xong câu đó, liền dẫn người quay lưng rời đi. "Rốt cuộc là ai vậy?

Lại dám ra lệnh cho chúng ta?" Trần Tổng Bả Đầu có chút tò mò. "Trước đây tôi đã cuỗm mất cô con gái quý của lão nhạc phụ, bây giờ lão nhạc phụ tìm được tung tích của con gái cưng, đến tìm con rể gây phiền phức đây." Tô Thần lại cười khổ, "Đây là chuyện riêng của tôi, sau khi đến Tế Thị, các người đi tàu hỏa về lại Trường Sa, tôi đi kinh thành gặp vị nhạc phụ này một chuyến." "Thần ca, em đi cùng anh!" Tô Thiên nói, "Bên cạnh ngài không có người hầu theo thì chắc chắn không được!" "Trần Tổng Bả Đầu, Tiểu Thiên, hai người đi cùng tôi một chuyến đi." Tô Thần suy nghĩ. "Tôi cũng đi!" A Lăng cô nương lập tức giơ tay. "Được, vậy tính thêm cả cô, những người khác đi trước, một thời gian nữa chúng ta gặp lại ở thành Trường Sa." Tô Thần phân phó.

Lần này đi kinh thành, không cần thiết phải mang theo nhiều người như vậy.

Đi lại gọn nhẹ, xử lý xong chuyện ở kinh thành, Tô Thần cũng sẽ quay về.

Nếu Tô Thần đoán không sai, cha của Doãn Tân Nguyệt đã đưa Doãn Tân Nguyệt về kinh thành, và từ miệng Doãn Tân Nguyệt biết được Tô Thần đã đến Tế Thị —— Thất Tinh Lỗ Vương Cung.

Sau đó cha của Doãn Tân Nguyệt đã cho người đến đây chờ sẵn.

Nhưng Tô Thần cũng không có gì phải lo lắng.

Hắn đã gạo nấu thành cơm, Doãn Tân Nguyệt không chỉ đã trở thành phu nhân của hắn, mà còn sinh cho hắn một đứa con.

Đã đến nước này rồi, cha của Doãn Tân Nguyệt dù không đồng ý cũng hết cách.

Những người khác đều gật đầu. ... ...

Một ngày sau, mọi người trở lại Tế Thị.

Sau đó hai nhóm người tách ra, Tô Thần cùng Tô Thiên, Trần Tổng Bả Đầu và A Lăng cô nương bốn người cùng nhau đến kinh thành.

Lại một ngày sau, bốn người đã đến kinh thành thành công.

Tân Nguyệt Phạn Điếm ở kinh thành rất nổi tiếng, tùy tiện hỏi một chút là biết được vị trí của nó.

Nhưng Tô Thần lại không vội, mà tìm một khách sạn để ở lại trước. "Thần ca, ngài không lo lắng cho chị dâu sao?" Tô Thiên hỏi. "Lo lắng cũng vô dụng, lão nhạc phụ chẳng lẽ lại ra tay với con gái mình sao?" Tô Thần cười nói, "Hơn nữa chúng ta đi đường gió bụi, bây giờ đi gặp lão nhạc phụ, chẳng phải là quá không tôn trọng ông ấy sao?" "Ngày mai tìm chỗ mua mấy bộ quần áo vừa vặn, sau đó mang theo một ít lễ vật đến nhà." Tô Thần nói.

Đã đến kinh thành rồi, cũng không cần phải vội vàng như vậy. "Đúng vậy, đối phương phô trương như vậy, chắc chắn vừa đến sẽ dùng thế đè người, cho nên chúng ta không thể vội vàng đi gặp đối phương." "Làm như vậy, dễ bị đối phương dắt mũi đi!" "Cứ để đối phương chờ một chút, để họ biết chúng ta cũng không phải dạng dễ chọc." Trần Tổng Bả Đầu đồng ý với cách làm của Tô Thần.

Mà ở một bên khác, trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Cha của Doãn Tân Nguyệt mặc một bộ đường trang màu đen, đầy vẻ uy nghiêm.

Ông ta bước vào phòng của con gái Doãn Tân Nguyệt, nhìn con gái đang ôm con trong lòng cho bú, cha của Doãn Tân Nguyệt lại tức không chịu nổi.

Nửa tháng trước, một người bạn cũ của ông ta đi qua thành Trường Sa, trong một tiệm đồ cổ ở đó đã nhìn thấy Doãn Tân Nguyệt.

Phải biết rằng, để tìm Doãn Tân Nguyệt, cha của cô đã vận dụng rất nhiều mối quan hệ, cuối cùng đều không có kết quả.

Thời này không thể so sánh với thông tin liên lạc hiện đại, phương thức liên lạc mà hầu hết mọi người sử dụng về cơ bản là gửi thư qua đường bưu điện, nếu thực sự gấp, có thể dùng điện báo.

Mà trên điện báo chỉ hiển thị văn tự, không thể hiển thị hình ảnh.

Vì vậy, cha của Doãn Tân Nguyệt dù có sốt ruột đến mấy cũng không có cách nào.

Sau khi biết tin tức của Doãn Tân Nguyệt từ bạn cũ, cha của cô lập tức dẫn người đến Trường Sa, từ tiệm đồ cổ đưa Doãn Tân Nguyệt đi.

Chương 319

Khi biết Doãn Tân Nguyệt đã gả cho một gia tộc họ Tô ở ngoại thành Trường Sa, cha của cô càng tức giận không thể kìm nén.

Theo ông ta, ngoài kinh thành ra, tất cả các gia tộc đều không đáng nhắc tới.

Huống chi là một gia tộc ở vùng quê của thành Trường Sa, trong mắt cha của Doãn Tân Nguyệt chính là đồ nhà quê.

Cũng không biết đã cho con gái mình uống bùa mê thuốc lú gì, mà lại khiến con gái mình mê muội đến Trường Sa, ở lại nơi quê mùa nghèo khó đó.

Phải biết rằng, trước đây ông ta đã định gả Doãn Tân Nguyệt cho con trai của một vị tổng đốc.

Đó mới là thân phận thực sự hiển hách! "Đã sắp hai ngày rồi, vị lang quân như ý của con vẫn chưa đến.

Tân Nguyệt, nói cho cùng, vị lang quân như ý của con không thực sự quan tâm đến con, chỉ là thèm muốn sắc đẹp của con thôi." Cha của Doãn Tân Nguyệt kiên nhẫn nói: "Đứa bé này con có thể để lại trong nhà, giả vờ là con của một người em họ nào đó của con, con vẫn là thân trong sạch." "Gả cho con trai tổng đốc e là có chút không thể, nhưng gả cho con cháu của một số quan lớn cấp thứ trưởng vẫn có mấy phần khả năng!" "Con trai của thứ trưởng Trương bộ giáo dục năm nay vừa tròn hai mươi lăm, không lớn hơn con bao nhiêu tuổi, nếu con đồng ý, ngày mai ta sẽ đến nhà nói chuyện với thứ trưởng Trương." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt thở dài một hơi: "Ba, lẽ nào ba vẫn không hiểu ý con sao?

Con không muốn cuộc đời mình bị các người can thiệp, cuối cùng

phải gả cho người mà ba muốn con gả!" "Con đã tìm được người phù hợp nhất với mình, thành Trường Sa không có gì không tốt, ít nhất cuộc sống của con ở thành Trường Sa trong khoảng thời gian đó là khoảng thời gian hạnh phúc và vui vẻ nhất trong đời con." Tô Thần rất tệ sao?

Doãn Tân Nguyệt không nghĩ vậy.

Ngay cả những quan to quý tộc kia, cũng không bằng một phần vạn của Tô Thần.

Khi ở bên Tô Thần, Tô Thần đặc biệt tôn trọng cô, hoàn toàn đối xử với cô như một người bình đẳng.

Còn những quan to quý tộc kia thường nói rất hay, nhưng lúc lấy ba vợ bốn nàng hầu thì chỉ mong mình mỗi ngày đều tinh lực dồi dào.

Miệng họ thì nói dân chủ, khoa học, nhưng thực tế việc họ làm lại thiên lý khó dung.

Trong mắt những người này, phụ nữ càng giống như vật phụ thuộc của họ.

Muốn có được địa vị bình đẳng từ tay những người này khó như lên trời.

Doãn Tân Nguyệt đã thấy quá nhiều mặt tối, nên mới cảm thấy người như Tô Thần rất hiếm có.

Ít nhất trong mắt Doãn Tân Nguyệt, Tô Thần và cô vẫn luôn sắt cầm hòa hợp. "Cái tên Tô Thần đó rốt cuộc có gì hay?

Khiến con mê mẩn đến tận bây giờ?" Doãn phụ không thể hiểu nổi.

Con cháu của mấy vị Tổng đốc kia, chỉ cần một câu nói là có thể khuấy đảo phong vân mấy tỉnh.

Nghe nói ở phương Nam có một thành phố, trong đó có ba băng đảng lớn cực kỳ nổi danh, một lão đại họ Hoàng đã mở một hí lâu.

Đào hát nổi tiếng nhất hí lâu đó chính là tình nhân của ông ta.

Con trai một vị Đốc quân đến xem hát, la ó mấy câu chê bai, khiến lão đại họ Hoàng nổi giận, tát cho con trai Đốc quân mấy bạt tai.

Sau đó, con trai Đốc quân trực tiếp điều cả một trung đoàn binh lính đến, bắt lão đại họ Hoàng đi, suýt nữa đánh cho nửa sống nửa chết!

Đó mới chỉ là con trai của Đốc quân thôi đấy!

Quyền lực của Tổng đốc còn cao hơn Đốc quân rất nhiều.

Mà bây giờ người Doãn phụ giới thiệu là con của Thứ trưởng, tuy quyền hành không lớn bằng Đốc quân, nhưng Thứ trưởng cũng được xem là một nhân vật lớn, quản lý cả một bộ ngành.

Doãn Tân Nguyệt coi thường con cháu Đốc quân, cũng chẳng để mắt đến con cái Thứ trưởng, lại cứ một mực phải lòng một kẻ nhà quê.

Vì vậy Doãn phụ vô cùng không hiểu, tại sao con gái mình lại cố chấp như vậy. "Ba, chuyện này không liên quan đến thân phận, chủ yếu là vấn đề con người!" Doãn Tân Nguyệt nói, "Ba nghĩ con gả cho họ sẽ hạnh phúc hơn gả cho Tô Thần sao?" "Ba, quan niệm của ba đã quá cũ rồi, gả cho mấy đứa con Đốc quân đó thì được gì chứ?

Quân phiệt hỗn chiến, hôm nay mấy vị Đốc quân đó phong quang vô hạn, biết đâu ngày mai đã trở thành tù nhân!" "Ngược lại, con ở Trường Sa mới thực sự là an cư lạc nghiệp, ngày tháng tuy bình đạm nhưng không cần phải phiền lòng vì quá nhiều chuyện." Doãn Tân Nguyệt ngẩng đầu nhìn cha mình, "Con không phải là con bài để giao dịch!" "Ba không định dùng con để giao dịch, chỉ muốn con sống tốt

hơn thôi!" Doãn phụ nói dằn từng chữ. "Nhưng con bây giờ đã sống rất tốt rồi, tại sao lại đến làm phiền con chứ?" Doãn Tân Nguyệt hỏi vặn lại. "Hừ!" Doãn phụ phất tay áo, không ngờ con gái mình bị chuốc bùa mê thuốc lú, lại còn một mực bênh vực cho tên nhóc Tô Thần kia.

Ông hừ lạnh một tiếng rồi bước ra khỏi phòng. …… Hôm sau.

Tô Thần cùng Trần Tổng Bả Đầu, A Lăng cô nương và Tô Thiên mấy người đến tiệm may lớn nhất Kinh thành.

Trần Tổng Bả Đầu trước đây từng đến Kinh thành, A Lăng cô nương cũng vậy.

Sự phồn hoa của Kinh thành quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của họ. "Mọi người có thể đi dạo xung quanh, không cần phải đi theo tôi đâu." Tô Thần nói, "Ở Kinh thành có rất nhiều nơi để vui chơi, tối gặp nhau là được." "Không cần, đi xem loanh quanh là được rồi!" Trần Tổng Bả Đầu lắc đầu.

Kinh thành tuy phồn hoa, nhưng các thành phố lớn đều có điểm chung, gần như không có gì khác biệt quá lớn.

Chẳng qua là ở Kinh thành quan to quý tộc nhiều hơn một chút, người có tiền nhiều hơn một chút mà thôi.

Cách sống của người dân tầng lớp dưới cùng gần như y hệt Trường Sa.

Trong cả Kinh thành, đông nhất chính là những phu xe kéo, kéo những chiếc xe tay chạy như bay trên đường phố.

Những người đi đường qua lại đều gầy vàng vọt, cuộc sống của họ cũng thanh bần như nhau.

Mãi đến khi mấy người đi ngang qua một tòa biệt thự xa hoa, mới thấy được ở khu vực tấc đất tấc vàng này, chủ nhân của tòa nhà đó xa

hoa đến mức nào.

Lúc ông ta ra ngoài, trước cửa đậu ba chiếc xe hơi nhỏ màu đen.

Chủ nhân tòa nhà ngồi vào chiếc ở giữa.

Ba chiếc xe hơi chạy về phía xa.

Cuộc sống của người giàu mỗi người một vẻ, xa hoa theo cách riêng.

Còn người nghèo thì co ro trong góc, nhặt được mấy cọng rau cải đã là may mắn lắm rồi.

Ở cửa sau của tòa nhà lớn, một đám trẻ con đứng rình gần đó.

Hễ thấy người trong nhà mang cơm thừa canh cặn ra đổ, chúng liền lao tới, bới tìm mấy mẩu xương trong đống nước rau thừa.

Chỉ vì trên xương vẫn còn sót lại chút thịt vụn có thể đỡ thèm.

Có thể nói, con chó trong nhà giàu còn sống sung sướng hơn chúng.

Đây chỉ là một phần nhỏ của tảng băng chìm.

Kinh thành này có quá nhiều quan to quý tộc, những kẻ đó có thể tác oai tác quái trong thành.

Mấy người chỉ thở dài một tiếng, cũng không làm gì nhiều.

Khoảng cách giàu nghèo từ xưa đến nay vẫn tồn tại, không phải sức người có thể thay đổi.

Không lâu sau, mấy người đến tiệm may, Tô Thần chi một khoản tiền lớn mua một bộ quần áo.

Kéo theo đó, Trần Tổng Bả Đầu, Tô Thiên và A Lăng cô nương cũng đều thay quần áo mới. "Bộ này cũng vừa vặn ghê?" A Lăng cô nương bước đến bên gương soi soi, rồi liên tục nhìn về phía Tô Thần,

hy vọng nhận được lời khen của anh.

Bình thường A Lăng cô nương đều mặc đồ bó sát để tiện hành động.

Nhưng hôm nay cô đã đổi sang một bộ sườn xám.

Chương 320

Có thể cảm nhận rõ ràng, bộ quần áo này hợp với A Lăng cô nương hơn nhiều.

Cô mặc sườn xám, tôn lên hết khí chất của mình.

Ngay cả Trần Tổng Bả Đầu trong giây lát cũng có chút ngẩn người. "Khụ khụ… A Lăng cô nương, tôi vẫn thấy sau này cô mặc bộ này thì tốt hơn." Trần Tổng Bả Đầu cười nói, "Cứ mặc đồ bó sát mãi, tiện thì tiện thật, nhưng tôi cứ cảm thấy cô không giống con gái, mà lại giống hán tử hơn." Nghe vậy, A Lăng cô nương lườm một cái, rồi lại quay sang nhìn Tô Thần, hy vọng nhận được câu trả lời của anh. "Không tệ!" Tô Thần chậm rãi nói.

Mặc sườn xám vào, trông A Lăng cô nương thuận mắt hơn nhiều. "Chỉ là không tệ thôi sao?" A Lăng cô nương nhìn lại mình trong gương, lẽ nào là do mình không trang điểm phấn son?

Trong giây lát, A Lăng cô nương có chút thất vọng. "Đi thôi!

Đến gặp vị cha vợ của ta nào!" Tô Thần bước ra khỏi cửa tiệm may, đi đến khách sạn Tân Nguyệt.

Lúc đến khách sạn Tân Nguyệt đã là giữa trưa.

Tô Thần và mọi người được mời vào phòng khách, người hầu bưng lên mấy tách trà, bảo Tô Thần đợi một lát, rồi không thấy ai tới nữa.

Cứ thế đợi đến chập tối, Doãn phụ vẫn chưa đến phòng gặp Tô Thần. "Tô tộc trưởng, xem ra cha vợ muốn cho cậu một đòn phủ đầu rồi!" Trần Tổng Bả Đầu cười nói, "Chúng ta coi như gặp phải tai bay vạ gió, đến giờ một bữa cơm no cũng chưa có!" "Vậy đi thôi, chúng ta

đi ăn cơm!" Tô Thần đương nhiên đoán được đối phương đang cố tình lạnh nhạt với mình, muốn cho mình nếm thử uy phong của cha vợ.

Nhưng mà để mình ngồi đây lâu như vậy, một bữa cơm no cũng không có, quả thực có chút quá đáng. "Tô tiên sinh!" Ngay khi mấy người vừa bước ra khỏi cửa phòng, một tên hầu vội vàng chặn Tô Thần và mọi người lại, "Doãn tiên sinh sắp tới ngay, mời mấy vị đợi một chút!" "Đợi cả buổi chiều rồi, còn đợi một chút?

Lừa quỷ à?" Trần Tổng Bả Đầu gạt cánh tay của tên hầu đang chặn đường ra, cùng Tô Thần và mọi người rời đi.

Sau khi Tô Thần rời đi, tên hầu lập tức đến một phòng khác, báo cáo hành tung của Tô Thần cho Doãn tiên sinh. "Lão gia, Tô Thần và những người khác đã đi rồi!" Tên hầu nói. "Không giữ nổi bình tĩnh mà còn muốn cưới con gái nhà họ Doãn ta?

Nằm mơ đi!" Doãn phụ lạnh lùng nói, "Ta chỉ là thử hắn một phen, không ngờ bọn chúng lại không chịu nổi thử thách của ta như vậy!" "Ngày mai nếu chúng đến, cứ nói ta không có ở đây!" "Tô tộc trưởng, anh không lo việc lúc nãy bắt chúng ta đợi lâu là thử thách của cha cô Doãn dành cho anh sao?" Sau khi mọi người ra khỏi khách sạn Tân Nguyệt, A Lăng cô nương không nhịn được hỏi. "Thử thách à?" Tô Thần cười nói, "Tôi lại không thấy đây là thử thách, mà là một đòn phủ đầu cho chúng ta thì đúng hơn." "Nói là thử thách chẳng qua là tự lừa mình dối người mà thôi!" "Ông ta coi thường chúng ta, chẳng lẽ chúng ta lại tự coi thường chính mình sao?

Cứ ăn cứ uống, chúng ta đến Kinh thành đâu phải để chịu đựng bực dọc!" Tô Thần cũng không nghĩ nhiều, cha vợ nếu đồng ý thì mọi chuyện tốt đẹp, cha vợ nếu không đồng ý thì lại nghĩ cách khác.

Phiền não về chuyện này cũng vô dụng.

Chẳng lẽ vì mình sầu não, lòng rối như tơ vò mà cha vợ sẽ tha cho mình một lần sao?

Cho nên không cần thiết phải tự giày vò bản thân, cứ để cha vợ tự giày vò đi. …… Ngày hôm sau, Tô Thần không hề đến cửa.

Ngay cả phạm vi năm trăm mét quanh khách sạn Tân Nguyệt cũng không lại gần.

Cả ngày hôm đó, Tô Thần dẫn mọi người đi tham quan rất nhiều danh lam thắng cảnh ở Kinh thành, còn nếm thử những món ăn nổi tiếng nhất nơi đây.

Cả nhóm người ung dung tự tại, không hề vì chuyện này mà phiền lòng.

Sáng sớm khi họ rời khách sạn, Doãn phụ đã cho người theo dõi hành tung của Tô Thần.

Sau khi biết Tô Thần hôm nay chỉ lo đi chơi núi ngắm sông, thưởng thức mỹ thực, Doãn phụ càng thêm tức không thể kiềm chế nổi, xông thẳng vào phòng Doãn Tân Nguyệt, chỉ vào mũi cô mà mắng: "Xem con chọn tấm chồng tốt chưa kìa?" "Hôm nay không những không vội đến gặp con, mà còn đi chơi núi ngắm sông, thưởng thức mỹ thực ở Kinh thành!" "Trong lòng nó căn bản không có con!" "Ta còn nghe người dưới nói, bên cạnh Tô Thần còn có một cô gái xinh đẹp!

Cô gái đó và Tô Thần cử chỉ hành động đều rất thân mật." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt gật đầu, "Con biết cô gái đó, cô ấy tên là A Lăng cô nương, con người cũng không tệ." "Hơn nữa con tin vào nhân phẩm của phu quân, anh ấy sẽ không làm bậy.

Nếu anh ấy muốn nạp thiếp, nhất định sẽ xin phép sự đồng ý của con." "Trước đây cũng không phải chưa từng xảy ra chuyện như vậy,

con đều biết cả." Lời của Doãn Tân Nguyệt vừa dứt, Doãn phụ sững người, "Con nói tên nhóc này đã nạp thiếp rồi?

Nó cưới con xong, lại còn cưới thêm một cô vợ nhỏ nữa?" "Vâng, thưa ba!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu, "Nhưng Dịch Tiêu cô nương không phải tiểu thiếp, mà là bình thê, ở nhà địa vị cũng ngang ngửa con." "Bình thê?

Điên rồi, con thật sự điên rồi!" Doãn phụ tức đến muốn ngất.

Trước đây không phải con gái mình cực kỳ ghét chồng nạp thiếp sao?

Sao có thể đồng ý cho tên nhóc Tô Thần đó lấy thêm vợ chứ?

Hơn nữa địa vị của người thiếp đó lại cao ngang bằng nó!

Điều này khiến Doãn phụ có chút không hiểu nổi. "Con ơi là con, bảo ta nói con thế nào cho phải đây!" Doãn phụ có chút hận sắt không thành thép. "Ba, phu quân của con không phải người thường, anh ấy ưu tú như vậy, người thích anh ấy rất nhiều, chuyện đó cũng bình thường thôi!" Doãn Tân Nguyệt cười nói, "Nếu anh ấy tầm thường vô vị, con mới không thích anh ấy." "Có câu nói không bị người đời ghen ghét thì chỉ là kẻ tầm thường!

Dùng ở đây là thích hợp nhất.

Nếu anh ấy không có ưu điểm nào, đừng nói là ba, ngay cả con cũng sẽ không ở bên anh ấy!" Lời của Doãn Tân Nguyệt nghe thì rất có lý, nhưng lọt vào tai Doãn phụ lại hoàn toàn là một chuyện khác.

Ông chỉ cảm thấy con gái mình đã hoàn toàn bị mê muội rồi. …… Mãi đến ngày thứ ba, Tô Thần mới khởi hành đến khách sạn Tân Nguyệt.

Lần này anh không đi vào buổi sáng, mà đợi đến bảy giờ tối mới bước vào khách sạn.

Tối nay khách sạn Tân Nguyệt có một buổi đấu giá.

Nhưng muốn tham gia buổi đấu giá này, một là cần có thiệp mời, hai là cần phải kiểm tra tài sản, muốn vào trong thì ít nhất phải có phiếu tiền trị giá một vạn đại dương.

Nếu không, sẽ không có tư cách tham gia.

Một vạn đại dương bây giờ đối với Tô Thần mà nói, chẳng qua chỉ như vẩy chút nước mà thôi.

Các nơi đều có tiền trang ngân hàng, rất nhiều phiếu tiền đều được lưu thông chung.

Sau khi xuất trình phiếu tiền một vạn đại dương, Tô Thần thành công đưa mọi người vào trong khách sạn Tân Nguyệt.

Mặt khác, tin tức Tô Thần vào trong nhanh chóng truyền đến tai Doãn phụ.

Sắc mặt ông ta lạnh đi, có chút không hiểu Tô Thần rốt cuộc đang định làm gì?

Hôm kia đến một lần, ngồi cả buổi chiều rồi đi.

Hôm qua lúc ông ta đang nổi trận lôi đình thì lại không đến, sao tối nay lại tới cửa? "Sắp xếp cho nó ngồi ở sảnh lớn tầng một đi!" Doãn phụ nói.

Nếu đã có thể thông qua kiểm tra tài sản để vào khách sạn Tân Nguyệt, chứng tỏ trên người tên nhóc này cũng có chút tiền.

Buổi đấu giá hôm nay sẽ cho nó biết, cái gì gọi là người tài còn có người tài hơn!

Buổi đấu giá này, món đồ rẻ nhất cũng có giá khởi điểm một ngàn đại dương, ông ta lại muốn xem xem tiền trên người Tô Thần đủ cho nó đấu giá mấy vòng.

Đến lúc đó biết được khoảng cách giữa nó và nhà họ Doãn, e rằng chính nó cũng sẽ tự động rút lui.

Nghĩ đến đây, Doãn phụ cho người hầu sắp xếp Tô Thần ngồi ở vị trí phía sau tầng một.

Còn ông ta thì ngồi trong phòng riêng trên tầng hai, ngay phía trên đầu Tô Thần.

Chương 321

Khách sạn Tân Nguyệt từ trước đến nay đều có Thính nô, những Thính nô này không chỉ có thể nghe rõ ràng giọng nói của Tô Thần và mọi người, mà còn có thể báo cáo lại hành động của họ cho ông ta.

Không lâu sau, món đồ đầu tiên được một người hầu dùng khay bưng ra.

Chuyên gia đấu giá trên đài chậm rãi nói: "Món đồ này là chén Đường Tam Thải, là đồ dùng của hoàng thất thời Đường, theo khảo sát, từng được Đường Minh Hoàng sử dụng qua." "Lịch sử hơn một ngàn năm, giá trị cụ thể thì không cần tôi phải nói nhiều nữa!" "Giá khởi điểm một ngàn đại dương, mỗi lần tăng giá không được dưới năm mươi đại dương!" Đồ cổ hơn một ngàn năm trước, lại thêm hoàng đế từng sử dụng, hơn nữa Đường Tam Thải cũng được xem là loại đồ sứ nổi tiếng nhất thời đại đó.

Dưới nhiều yếu tố cộng hưởng, món đồ cổ này mới có vẻ phi phàm.

Lời của chuyên gia đấu giá vừa dứt, dưới đài lập tức vang lên những tiếng ra giá liên tiếp. "Một ngàn hai trăm đại dương!" "Một ngàn sáu trăm đại dương!" "Hai ngàn đại dương!" "…" Chưa đến nửa phút, chiếc chén Đường Tam Thải này đã được gọi lên đến mức giá hai ngàn đại dương. "Tô tộc trưởng, tôi thấy chén Đường Tam Thải này có thể đấu giá lên đến ba ngàn đại dương!" Trần Tổng Bả Đầu nói.

Loại đồ cổ cấp bậc này tuy quý giá, nhưng những người tham gia buổi đấu giá lần này đều không phải kẻ ngốc.

Sau khi giá được đẩy lên gần mức hợp lý, họ sẽ không tiếp tục

gọi giá nữa.

Nếu không mua về tay sẽ bị lỗ. "Tiểu Thiên, kiểm tra nhãn lực của cháu xem, cháu thấy có thể đấu giá được bao nhiêu đại dương?" Tô Thần nhìn về phía Tô Thiên hỏi. "Cháu nghĩ cũng gần giống Trần Tổng Bả Đầu, nhưng vì Trần Tổng Bả Đầu đã nói trước rồi, cháu thêm năm trăm đại dương, chắc giá trị khoảng ba ngàn năm trăm đi!" Tô Thiên suy nghĩ rồi nói. "Còn tôi nữa!" A Lăng cô nương vội nói, "Tôi thấy chén Đường Tam Thải này chắc có thể đấu giá lên đến bốn ngàn đại dương, tôi thêm năm trăm nữa!" A Lăng cô nương nói chắc như đinh đóng cột. "Thế này đi, chúng ta cá cược, ai đoán gần nhất với giá đấu giá cuối cùng, thì những người còn lại mỗi người đưa cho người đó một ngàn đại dương, thế nào?" Tô Thần cười nói. "Không vấn đề!" Trần Tổng Bả Đầu đồng ý ngay tắp lự.

Tuy rằng phượng hoàng sa cơ không bằng gà, ông ta đã giải tán anh em Tả Lĩnh.

Nhưng một ngàn đại dương đối với ông ta không phải là chuyện khó. "Cháu cũng không vấn đề!" Tô Thiên cũng nói theo.

Địa vị của cậu trong thôn rất cao, lại luôn đi theo bên cạnh Tô Thần, nên cậu cũng có rất nhiều đại dương, không thiếu một ngàn này. "Tôi… tôi thì, tôi không có nhiều đại dương như vậy." A Lăng cô nương cúi đầu.

Cô thật sự không có nhiều đại dương đến thế, bình thường đều là đi làm nhiệm vụ cho Uông gia, trên người không có nhiều tiền. "Không sao, cứ nợ trước đi!" Tô Thần cười nói. "Vậy Tô tộc trưởng thấy sẽ đấu giá được bao nhiêu đại dương?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Tôi thấy sẽ lên đến một vạn đại dương!" Tô Thần nghiêm túc nói. "Không thể nào, món đồ cổ này căng lắm cũng chỉ có giá trị ba ngàn đại dương, không thể cao hơn được nữa." Trần Ngọc Lâu lắc đầu,

"Những người có thể tham gia buổi đấu giá này, đa phần đều là những tay chơi lão luyện trong nghề này nhiều năm." "Họ không thể nào ra giá bừa bãi!" "Nhưng nếu Tô tộc trưởng muốn cho chúng tôi tiền, tôi đương nhiên là vui lòng rồi." Trong lúc mấy người đang nói chuyện, giá của chiếc chén Đường Tam Thải đã được gọi lên đến ba ngàn đại dương.

Cực kỳ gần với giá trị thực của nó.

Người mua ra giá cuối cùng là một vị công tử nhà giàu, trông tuổi tác chắc cũng không lớn hơn Tô Thần là bao.

Anh ta ngồi trong phòng riêng trên lầu hai, bên cạnh còn có một cô gái xinh đẹp.

Nhìn là biết vị công tử này có gia thế rất sâu.

Sau khi anh ta hô giá ba ngàn đại dương, không còn ai tiếp tục theo giá nữa.

Có lẽ là những người khác cảm thấy cao hơn nữa thì không đáng, cũng có lẽ là không dám đắc tội với vị công tử này. "Ha ha ha, xem ra là tôi thắng rồi!" Trần Tổng Bả Đầu cười nói.

Không ngờ giá lại chốt ở mức này, xem ra sắp được bán đi rồi. "Ba ngàn đại dương lần thứ nhất!" "Ba ngàn đại dương lần thứ hai!" "Ba ngàn đại dương lần thứ ba…" Chuyên gia đấu giá trên đài đang định gõ búa, thì dưới đài vang lên một giọng nói không đúng lúc. "Ba ngàn hai trăm đại dương!" Giọng của Tô Thần vang lên. "Đừng chơi vậy chứ, Tô tộc trưởng, sao ngài lại tự mình ra giá vậy?" Trần Tổng Bả Đầu ngơ ngác, không ngờ Tô Thần lại không chơi đẹp, vào thời điểm quan trọng nhất lại tự mình ra giá. "Ha ha ha, tôi có nói trước là tôi không được ra giá đâu, các người cũng có thể ra giá mà!" Sau khi Tô Thần gọi giá ba ngàn hai trăm đại dương.

Vị công tử kia lập tức hô giá ba ngàn năm trăm đại dương. "Bốn ngàn đại dương!" Công tử kia dường như đã nổi giận, trực tiếp tăng thêm năm trăm đại dương. "Nói cứ như ai không có tiền vậy!

Năm ngàn đại dương!" Tô Thần một hơi tăng thêm một ngàn đại dương, sau đó nghênh ngang nói, "Ta không có gì khác, chỉ có tiền là nhiều!" "Các vị nếu không tiếp tục tăng giá, thì món đồ này là của ta rồi!" Lời của Tô Thần vừa dứt, công tử trong phòng riêng trên lầu hai nổi giận, "Ở cái đất Kinh thành một mẫu ba sào này mà dám nói chuyện tiền bạc với ta, ngươi còn kém xa lắm!" "Cũng không đi hỏi thăm danh tiếng của Từ công tử ta!" "Bảy ngàn đại dương!" Người tự xưng là Từ công tử lại lên tiếng, một hơi tăng thêm hai ngàn đại dương. "Vị thiếu gia này, ngài đừng tăng giá nữa!" Một người bên cạnh tốt bụng khuyên ngăn Tô Thần, "Cha của vị Từ công tử này là cháu ruột của Tổng đốc đấy!" "Ở cái đất Kinh thành này, tuyệt đối đừng chọc giận anh ta!

Nếu không chết lúc nào cũng không biết đâu!" Nghe vậy, Tô Thần không thèm để ý, "Chín ngàn đại dương!" "Mười một ngàn đại dương!" Vị công tử kia lại lên tiếng. "Ha ha ha, vị thiếu gia này quả nhiên lắm tiền nhiều của, vẫn là ngài lợi hại, tôi cam nguyện nhận thua!" Tô Thần vội vàng nịnh nọt nhìn về phía vị thiếu gia kia, "Tôi coi như đã biết được uy danh của Từ công tử!" "Sau này a, tôi tuyệt đối không dám đối đầu với Từ công tử nữa!" Lời của Tô Thần vừa dứt, Từ công tử trong phòng riêng trên lầu hai khinh bỉ liếc nhìn Tô Thần mấy cái, rồi quay sang nói chuyện với bạn gái bên cạnh, "Mấy tên nhà quê này không biết cái đất Kinh thành một mẫu ba sào này là của họ Từ sao?" "Chú của ta là người được Đoạn tiên sinh coi trọng nhất đấy!" "Dám ở Kinh thành thách thức ta, đúng là chán sống rồi!

Cũng may là hắn biết điều, nếu không ta lại muốn xem xem hắn có mấy cái mạng!" Đối với Từ công tử mà nói, mười một ngàn đại

dương không đáng là bao.

Anh ta thích nhất là xem mấy kẻ ngoại tỉnh này đến Kinh thành khoe khoang, rồi bị anh ta không thương tiếc đè bẹp, cuối cùng mặt mày xám xịt.

Món đồ này đã được Từ công tử đấu giá thành công.

Tuy rằng đã phải bỏ ra thêm gần tám ngàn đại dương, nhưng đối với Từ công tử mà nói, số tiền này chẳng là gì cả.

Đây chỉ là một tình tiết nhỏ trong buổi đấu giá.

Khi món đồ thứ hai được đem ra, sự chú ý của mọi người nhanh chóng bị thu hút. "Ha ha ha!

Trần Tổng Bả Đầu, Tô Thiên, A Lăng cô nương, mau đưa tiền đây!" Tô Thần cười nói, "Tôi nói có thể đấu giá lên đến một vạn đại dương, không sai chứ?" Tô Thần cười toe toét nhìn mấy người. "Sợ ngài luôn rồi, Tô tộc trưởng, cũng chỉ có ngài mới dùng được thủ đoạn này." Trần Ngọc Lâu bất đắc dĩ lấy ra một tờ phiếu tiền một ngàn đại dương.

Tô Thiên nói: "Tộc trưởng, tiền của cháu đều ở Tô gia thôn, đợi cháu về lại Tô gia thôn rồi đưa cho ngài." Rồi A Lăng cô nương lại cúi mặt xuống, "Tôi không có tiền, có tiền rồi đưa sau!" Cô thực ra còn muốn nói thêm một câu, nếu thật sự không có tiền, cô sẽ đem chính mình ra thế chấp.

Dù sao cũng có thể nhân cơ hội này hoàn thành nhiệm vụ, càng thêm tiếp cận Tô Thần. …… Trong phòng riêng ngay phía trên đầu Tô Thần và mọi người.

Thính nô báo cáo lại cuộc nói chuyện vừa rồi của nhóm Tô Thần cho Doãn phụ.

Nghe vậy, Doãn phụ cười cười, "Cũng to gan thật, dám đối đầu

với Từ công tử!" "Không ngờ Từ công tử lại không tức giận, Tô Thần này cũng có chút bản lĩnh." "Mời nó đến phòng của ta đi!" Lời của Doãn phụ vừa dứt, không lâu sau Tô Thần và mọi người đã được mời vào.

Đây là lần đầu tiên Tô Thần gặp mặt Doãn phụ.

Người đàn ông trung niên trước mắt mặc một bộ đồ Đường màu đỏ, cả người trông khoảng bốn mươi tuổi, mặt mày nghiêm nghị.

Hơn nữa toàn thân toát ra một cỗ uy nghiêm nhàn nhạt.

Có thể đứng vững ở nơi như Kinh thành này, chắc chắn phải có thế lực lớn chống lưng.

Nếu không đã sớm bị ăn đến không còn mảnh xương rồi.

Trương Hồ Lô chính là ví dụ tốt nhất, bất kể việc kinh doanh của ông ta tốt đến đâu, một khi bị ai đó nhắm trúng, họ sẽ nghĩ mọi cách để đoạt lấy cửa hàng của ông.

Chương 322

"Doãn bá phụ!" Tô Thần chắp tay.

Doãn phụ không hề để ý đến cách xưng hô của Tô Thần, so với "cha vợ", lúc này ông ta vẫn muốn nghe Tô Thần gọi là "bá phụ" hơn.

Dù sao ông ta cũng chưa thừa nhận Tô Thần là con rể của mình. "Ngồi đi!" Doãn phụ chỉ vào chiếc ghế bên cạnh, nói với Tô Thần.

Trong phòng này có một đôi ghế.

Doãn phụ ngồi ở chiếc ghế bên trái.

Quy tắc từ trước đến nay của khách sạn Tân Nguyệt là như vậy, mỗi phòng riêng chỉ có thể ngồi ở chiếc ghế bên trái, nếu ngồi ở chiếc ghế bên phải, thì có nghĩa là Điểm thiên đăng!

Quy tắc của Điểm thiên đăng là, bất kể người khác ra giá bao nhiêu, người Điểm thiên đăng đều phải ra giá cao hơn, mua hết tất cả các vật phẩm đấu giá.

Cũng có nghĩa là bao trọn hết tất cả bảo vật trong buổi đấu giá.

Hơn nữa vật phẩm đấu giá cuối cùng không thuộc về người Điểm thiên đăng, mà thuộc về người ngồi ở vị trí bên trái. "Quy tắc của Điểm thiên đăng biết chứ?

Vị trí này có dám ngồi không?" Doãn phụ hỏi tiếp.

Chuyện này… Năm đó Trương Đại Phật Gia vì để cưới Doãn Tân Nguyệt, đã Điểm thiên đăng suýt chút nữa phá sản.

Bây giờ Doãn Tân Nguyệt đã trở thành vợ của Tô Thần, bị Tô Thần nẫng tay trên, vốn tưởng rằng sẽ tránh được việc Điểm thiên đăng, không ngờ vẫn đến lượt mình.

Là phúc không phải họa, là họa không tránh khỏi.

Nghĩ đến đây, Tô Thần ung dung ngồi xuống vị trí bên phải. "Doãn thúc, không có gì là không dám, con người tôi không có gì khác, chỉ có lá gan là lớn!" Tô Thần cười nói. "Ha ha ha, gan lớn lắm, ta lại muốn xem xem Tô gia của ngươi có thể cầm cự được đến nửa buổi đấu giá hay không, đừng có chưa đấu giá được mấy món đã phá sản rồi!" Doãn phụ cười nói.

Quy tắc Điểm thiên đăng này có chút vô lại, trong tình huống bình thường là để thể hiện sự hào phóng của người Điểm thiên đăng.

Người thường thực sự không có tư cách này!

Trương Đại Phật Gia là bố phòng quan của Trường Sa, quyền cao chức trọng, tài sản chắc chắn không ít, ít nhất cũng phải mấy trăm vạn đại dương.

Cuối cùng còn phải giật gấu vá vai, huống chi là Tô Thần. "Món đồ tiếp theo, chén Thất Bảo Lưu Ly, có nguồn gốc từ Thôi thị ở Thanh Hà, là bảo vật được Thôi thị truyền thừa hơn ngàn năm." "Giá khởi điểm, năm ngàn đại dương!

Mỗi lần tăng giá không dưới hai trăm đại dương!" Lời của chuyên gia đấu giá vừa dứt, người dưới đài lập tức bắt đầu ra giá.

Chiếc chén Thất Bảo Lưu Ly này cũng là vì danh tiếng của Thôi thị ở Thanh Hà mà giá khởi điểm mới cao như vậy.

Rất nhiều đồ cổ đều là vì được người nổi tiếng dùng qua nên giá trị mới tăng vọt.

Chiếc chén Thất Bảo Lưu Ly cấp bậc này, giá bình thường chắc khoảng sáu ngàn đại dương.

Vì là do Thôi thị ở Thanh Hà từng truyền thừa, nên giá trị ước tính chắc khoảng một vạn đại dương, nếu gặp được người mua thích món

đồ này, thì giá có thể lên đến hai ba vạn đại dương.

Thôi thị ở Thanh Hà là một trong ba thế gia đại tộc hàng đầu trong gần ngàn năm qua, trong tộc đã xuất hiện quá nhiều quan to quý tộc. "Năm ngàn hai trăm đại dương!" "Sáu ngàn đại dương!" "Sáu ngàn năm trăm đại dương!" "…" Giá của món đồ này tăng vọt, rất nhanh đã lên đến chín ngàn đại dương.

Vì Tô Thần Điểm thiên đăng, nên Doãn phụ không hề e dè.

Người dưới đài lại tiếp tục tăng giá, chưa đến một phút, giá của món đồ đã lên đến mười ba ngàn đại dương, sau đó bị Tô Thần mua được.

Ngay sau đó, món đồ tiếp theo cực kỳ quý giá, được bán với giá ba vạn đại dương.

Món đồ tiếp theo nữa, bán được với giá cao ba vạn năm ngàn đại dương.

Càng về sau, giá của những món đồ chủ chốt càng cao.

Chưa đến nửa giờ, Tô Thần đã đấu giá gần mười lăm vạn đại dương tiền đồ cổ rồi. "Một khi đã Điểm thiên đăng, thì không thể đứng dậy được nữa!" Doãn phụ nhìn về phía Tô Thần, "Còn muốn tiếp tục không?" "Tiếp tục!" Tô Thần nói, "Nếu đã bắt đầu rồi, thì không cần phải ngồi xuống nữa!" Buổi đấu giá tiếp tục, đến khoảng một giờ sau, toàn bộ tài sản của Tô gia thôn đều đã bay sạch.

Buổi đấu giá bắt đầu được hai giờ, sáu mươi vạn đại dương không còn.

Buổi đấu giá bắt đầu được ba giờ, một trăm vạn đại dương không còn.

Đến giờ cuối cùng, một món đồ đặc biệt được mang ra.

Đây tuyệt đối là trấn tộc chi bảo, có thể được xem là trọng bảo truyền thừa của gia tộc, thậm chí là của triều đại —— Hổ phù Chiến Quốc.

Từ xưa đến nay, bảo vật có thể sánh ngang với ngọc tỷ rất ít.

Hổ phù chính là một trong số đó, tuy về giá trị có kém hơn ngọc tỷ một chút, nhưng hổ phù lại đại diện cho quyền uy tối cao.

Có thể điều động binh lực, đại diện cho binh quyền.

Đây là vật phẩm thực sự vô giá, năm mươi vạn đại dương chỉ là giá khởi điểm, nếu có đại lão nào có mặt, có thể sẽ đẩy giá của hổ phù này lên đến mấy trăm vạn, thậm chí là hàng chục triệu đại dương.

Đây không phải là lời nói khoa trương.

Doãn phụ đương nhiên biết về món đồ đấu giá hổ phù này, là do một người bán bí ẩn ủy thác cho khách sạn Tân Nguyệt đấu giá.

Doãn phụ tuy là chủ của khách sạn Tân Nguyệt, nhưng loại bảo vật được ủy thác đấu giá này, ông ta cũng không thể mua, chỉ có thể cạnh tranh bình thường.

Dưới đài còn có một số người nước ngoài, những người nước ngoài đó chắc cũng nghe tin hổ phù ở đây, nên trước đó không hề lên tiếng.

Khi hổ phù xuất hiện, ánh mắt của họ đều bị thu hút.

Ngay cả Từ công tử cũng nhìn chằm chằm vào hổ phù, nhỏ giọng bàn luận với người bên cạnh. "Năm mươi vạn đại dương!" Lời của chuyên gia đấu giá vừa dứt, đã có người dưới đài không thể chờ đợi được mà lên tiếng. "Bảy mươi vạn đại dương!" Doãn phụ lên tiếng.

Mỗi lần tăng giá không dưới năm ngàn đại dương, nhưng chiếc hổ phù này thực sự quá quý giá.

Giá chắc chắn còn tăng vọt, nên không cần thiết phải gọi giá quá thấp. "Một trăm vạn đại dương!" Từ công tử cao giọng hét lên.

Chú của anh ta là Tổng đốc, sở hữu hai ba mươi vạn binh lực.

Mỗi tháng chi tiêu cũng chỉ khoảng một trăm vạn đại dương!

Nhưng chiếc hổ phù này thực sự quá quý giá, mua về chắc chắn có không gian tăng giá trị. "Một trăm năm mươi vạn đại dương!" Dưới đài, một ông lão người nước ngoài cũng lên tiếng.

Vị lão ngoại này chắc hẳn thân phận cũng không thấp.

Tình hình đã trở nên gay cấn, phần lớn mọi người đều từ bỏ ý định ra giá, trên sàn chỉ còn lại ba phe đang tranh giành.

Từ công tử đại diện cho phe Tổng đốc, là nhân vật quyền quý lớn nhất trên mảnh đất này.

Vị lão ngoại kia thì đại diện cho thế lực nước ngoài.

Chương 323

Doãn phụ ở đây là vì đã Điểm thiên đăng, nên bắt buộc phải đấu giá được món đồ này.

Vài phút sau, hổ phù đã được gọi đến hai trăm vạn đại dương.

Đến bước này, khí thế của Từ công tử và lão ngoại khi ra giá đều đã yếu đi một chút. "Doãn lão bản, không biết có thể rút lui được không?" Từ công tử nói, "Tôi biết khách sạn Tân Nguyệt từ trước đến nay có quy tắc Điểm thiên đăng, nhưng vẫn hy vọng Doãn lão bản có thể nể mặt chú của tôi một chút." Từ công tử sở dĩ muốn đấu giá món đồ cổ này, thực ra cũng là để giúp chú của mình lấy lòng bọn quỷ Tây.

Chỉ cần có thể làm vui lòng nhân vật lớn trong đám quỷ Tây, là có thể vay được của chúng mấy chục triệu đại dương.

Có được mấy chục triệu đại dương rồi, là có thể thay đổi trang bị, chiêu binh mãi mã.

Thời đại này đa số các đại quân phiệt đều không ngừng vay tiền của bọn quỷ Tây, đồng thời bán đứng lợi ích quốc gia của mình.

Nếu nhớ không lầm, đại quân phiệt đứng sau lưng Từ công tử này đầu quân cho Thái Dương Quốc và Đế quốc Nhật Bất Lạc.

Còn vị lão ngoại kia chắc là người Pháp, ở trong nước cũng đã vơ vét được lượng lớn của cải.

Nói cách khác, nếu bên Doãn phụ từ bỏ, món hổ phù vô giá này cuối cùng chắc chắn sẽ lưu lạc ra nước ngoài.

Dương quỷ tử không dễ đắc tội, chúng đã dùng súng pháo để chứng minh quyền uy của mình trên mảnh đất này.

Bên Từ tổng đốc lại càng không dễ đắc tội, đó là tổng đốc của

mấy tỉnh xung quanh, nắm trong tay binh lực hàng chục vạn người.

Cả hai nhà đều xem hổ phù này như vật trong túi của mình.

Doãn phụ do dự một lúc, định bụng từ bỏ.

Quy tắc của điểm thiên đăng tuy cứng nhắc, nhưng trước mặt những nhân vật lớn thực sự, nó vẫn có sự co giãn. "Từ công tử, tôi lui..." Doãn phụ đang định mở lời thì bị câu nói của Tô Thần cắt ngang. "Lui là không thể nào!" Tô Thần nói, "Ngành nào có quy tắc của ngành đó, mong Từ công tử đừng phá lệ." Chủ yếu là Tô Thần không muốn món đồ sưu tầm này lưu lạc ra hải ngoại.

Hổ phù là một trong những bảo vật đứng hàng đầu của đất Cửu Châu theo đúng nghĩa.

Món đồ cổ đầu tiên đương nhiên là ngọc tỷ, tuy chỉ là một khối ngọc nhưng trên đó khắc dòng chữ "Thụ mệnh vu thiên, ký thọ vĩnh xương", đại diện cho hoàng quyền do trời ban.

Món đồ cổ thứ hai là Cửu đỉnh, Cửu đỉnh đại diện cho đất Cửu Châu.

Giá trị của hổ phù đủ để xếp vào top năm.

Nghe lời Tô Thần, Doãn phụ nhìn sang hắn: "Chuyện này..." "Doãn thúc thúc, quy tắc là do ngài định mà!" Tô Thần cười nói. "Đây không phải là chuyện quy tắc hay không, mà là..." Doãn phụ đang định mở miệng giải thích, bỗng nhiên như nhớ ra điều gì, nhìn chằm chằm vào Tô Thần, "Mà này, cậu nhóc nhà ngươi có lấy ra được nhiều đại dương như vậy không?" "Tô Gia Thôn ta đã cho người điều tra rồi, có thể lấy ra mấy chục vạn đại dương đã là căng lắm rồi!" "Đây là mấy trăm vạn đại dương đấy!" "Vừa rồi chỉ là thử ngươi một phen, không ngờ ngươi lại trơ trẽn đến vậy!

Làm vậy có phải hơi quá đáng rồi không?" Một triệu đại dương

đấu giá lúc trước có lẽ hắn còn lấy ra được.

Nhưng bây giờ trước mặt hắn là mấy trăm vạn đại dương!

Tô Gia Thôn dù có đập nồi bán sắt cũng có lấy ra được không?

Doãn phụ nhìn Tô Thần chằm chằm, oán trách hắn tự ý quyết định. "Thanh kiếm này có thể thế chấp được cả ngàn vạn đại dương!" Tô Thần đặt thẳng Nhân Hoàng Kiếm lên bàn. "Một thanh kiếm rách mà đáng giá nhiều tiền vậy sao?" Doãn phụ rõ ràng có chút không tin, nhưng sau khi liếc mắt qua.

Doãn phụ vậy mà cảm nhận được một luồng khí vận đặc biệt từ thanh trường kiếm cổ xưa này.

Ông đã ngâm mình trong giới đồ cổ nhiều năm, đôi khi chỉ cần dựa vào cảm giác của mình là có thể phán đoán thật giả.

Luồng khí vận trên thanh trường kiếm này không giống kiếm thường, toàn thân được chế tạo từ dược liệu đặc thù.

Doãn phụ cầm Nhân Hoàng Kiếm trong tay, vỏ kiếm nóng rực, như thể đang thiêu đốt tay ông.

Doãn phụ cũng đã từng thấy không ít danh kiếm, nhưng thanh kiếm này thì chưa từng nghe qua. "Đây là kiếm gì?" Doãn phụ không khỏi tò mò hỏi. "Nhân Hoàng Kiếm!" Tô Thần chậm rãi nói, "Thanh kiếm tùy thân của Nhân Hoàng thượng cổ!" "Chuyện này..." Doãn phụ có chút không tin, Nhân Hoàng Kiếm là vật phẩm trong truyền thuyết, sao có thể xuất hiện ngoài đời thực?

Nhưng ông cẩn thận quan sát thanh kiếm, quả thực có một loại khí vận cổ xưa.

Ông bất giác cảm thấy thanh kiếm này vô cùng quý giá, tất cả đồ cổ trong sảnh, ngay cả món hổ phù trên đài trong mắt Doãn phụ cũng có phần lu mờ! "Nếu thanh kiếm này là thật, e rằng ngay cả ngọc tỷ

cũng không sánh được giá trị của nó!" Doãn phụ nói, "Nhân Hoàng thượng cổ khai phá sơn lâm, trên thân kiếm này đã nhuốm khí vận của nhân tộc!" "Đây là báu vật vô giá thực sự, giá trị liên thành, không thể dùng tiền bạc để đo lường!" Doãn phụ đã tin tám phần. "Thế chấp ba trăm vạn đại dương được không?" Tô Thần hỏi.

Hổ phù hoàn chỉnh có giá trị hàng chục triệu đại dương, nhưng trước mắt chỉ là một nửa, giá cả tự nhiên giảm đi nhiều.

Cộng thêm gần một triệu đại dương đã đấu giá trước đó.

Ba trăm vạn đại dương tuyệt đối đủ. "Được!" Doãn phụ gật đầu. "Tôi đi một chuyến, Tô tiên sinh chờ một lát!" Miệng Doãn phụ không còn thốt ra nửa lời giễu cợt nào nữa, mà mang theo Nhân Hoàng Kiếm với vẻ mặt ngưng trọng bước ra ngoài. "Tô tộc trưởng, thanh kiếm quý giá như vậy mà lại thế chấp cho ông ta sao?" A Lăng cô nương vẫn cảm thấy có chút không đáng. "Không có gì to tát cả!" Tô Thần cười nói, "Bố vợ ta chỉ có một cô con gái độc nhất, tay trái đảo tay phải, chẳng phải vẫn là của ta sao?" "Chuyện này..." A Lăng cô nương á khẩu không nói nên lời.

Thôi được rồi, hóa ra Tô Thần căn bản không để trong lòng.

Cũng đúng!

Dù Doãn phụ có không muốn thế nào đi nữa, cuối cùng Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn phải giao vào tay Doãn Tân Nguyệt.

Tân Nguyệt Phạn Điếm của Doãn Tân Nguyệt chẳng phải chính là Tân Nguyệt Phạn Điếm của Tô Thần sao.

Chẳng trách Tô Thần lại tự tin như vậy, căn bản không hề lo lắng.

... ...

Bên kia, Doãn phụ gọi mấy vị quản sự trong Tân Nguyệt Phạn Điếm đến.

Mấy vị quản sự này đều tinh thông giới đồ cổ, đã lăn lộn hàng chục năm.

Khi Doãn phụ lấy Nhân Hoàng Kiếm ra, đặt trước mặt mấy người, họ liền đeo kính lên, nghiêm túc nhìn chằm chằm vào thanh kiếm. "Thứ cho tôi nói thẳng, tuy tôi không rành về giám định cổ kiếm, chỉ tinh thông về đồ cổ thư họa, nhưng thanh cổ kiếm trước mắt này lại khiến tôi chấn động từ tận đáy lòng!" "Đây chắc chắn là vật từng được một nhân vật lớn nào đó sử dụng, hơn nữa lại vô cùng sắc bén." "Thân kiếm tuy mộc mạc, nhưng lại hùng vĩ, có một loại khí phách ôm trọn thiên hạ." Một vị quản sự nói.

Một vị quản sự khác phụ họa theo: "Không sai, tôi cũng cảm thấy thanh kiếm này tuyệt đối giá trị bất phàm, lẽ nào là thanh kiếm tùy thân mà Long Quân từng sử dụng?" "Không đúng, lăng mộ Long Quân đến nay vẫn chưa được khai quật, nếu Long Quân Kiếm xuất thế, nhất định sẽ gây ra sóng gió lớn!" "Hay là Chu Vương Kiếm?

Nhưng lăng mộ Tây Chu chủ yếu là đồ đồng!" Mấy vị quản sự bắt đầu phỏng đoán, nhưng vẫn không đi đến đâu.

Thanh kiếm trước mắt không có trang trí hoa hòe hoa sói, cực kỳ đơn giản, nhưng luồng khí vận toát ra từ thân kiếm lại khiến người ta khó mà hình dung. "Là Nhân Hoàng Kiếm!" Doãn phụ chậm rãi nói, "Chắc là không sai!" "Đây là thanh kiếm tùy thân của hiền tế nhà ta!" Doãn phụ nhìn mấy vị quản sự, có chút kiêu ngạo nói, "Giá trị của vật này, không thể đo lường!" "Chúc mừng Doãn lão bản!" Mấy vị quản sự đồng loạt chắp tay chúc mừng.

Doãn phụ cầm thanh kiếm trong tay, sau khi giám định xong, quay trở lại hiện trường đấu giá.

Lúc này giá đã được hô lên hai triệu một trăm ngàn đại dương.

Chương 324

Tô Thần tiếp tục ra giá, hô lên hai triệu một trăm ba mươi ngàn đại dương!

Từ công tử và tên dương quỷ tử kia liếc nhìn nhau.

Cứ tiếp tục hô giá như thế này, bọn họ cũng có chút không chịu nổi! "Hai vị cứ tự nhiên!" Từ công tử lạnh mặt, phất tay áo rời khỏi hiện trường đấu giá.

Còn tên dương quỷ tử kia, sau khi liếc nhìn Tô Thần một cái, cũng thức thời rời đi.

Mức giá này đã vượt quá giới hạn họ có thể chịu đựng.

Nếu muốn có hổ phù, vẫn có thể dùng phương pháp khác, không nhất thiết phải đấu giá.

Những thứ có thể mua được bằng tiền, phần lớn cũng có thể lấy được bằng súng, hơn nữa còn nhanh gọn hơn, không cần tốn nhiều công sức.

Khi buổi đấu giá kết thúc, Doãn phụ cuối cùng cũng có thể nhìn Tô Thần bằng con mắt khác.

Người con rể này của mình không phải người thường, có thể làm ông nở mày nở mặt.

Ở bên Tân Nguyệt, xem ra cũng không có gì to tát. "Đi thôi!" Doãn phụ đích thân mời Tô Thần vào nhà cũ của Doãn gia. ... ...

Bên kia, trong phòng, Doãn Tân Nguyệt đang chăm sóc con mình. "Tiểu thư!" Nha hoàn bước vào, "Lão gia nói, người có thể tự do ra vào Doãn phủ rồi!" "Là Tô Thần đến rồi sao?" Doãn Tân Nguyệt hỏi. "Tiểu thư, sao người biết vậy?" Nha hoàn tò mò.

Kể từ khi Doãn Tân Nguyệt trở về Doãn phủ, cô luôn bị lão gia giam trong phòng, không cho phép ra ngoài.

Về chuyện đứa bé, cũng đã năm lần bảy lượt ra lệnh không cho hạ nhân bàn tán.

Có thể nói, nguồn tin tức của Doãn Tân Nguyệt đã bị phong tỏa.

Cô không hề biết gì về những chuyện xảy ra bên ngoài. "Ha ha ha, ta tin tưởng Tô Thần, chàng ấy nhất định sẽ đến đón ta đi!" Doãn Tân Nguyệt tự tin nói, "Ta tin chàng có năng lực đó!" Vậy nên lúc Doãn phụ đến Trường Sa thành đón Doãn Tân Nguyệt đi, cô gần như không hề phản kháng mà rời đi.

Cô biết, đoạn tình cảm này nhất định phải có được sự đồng ý của cha.

Cô cũng tin rằng, Tô Thần nhất định sẽ khiến cha cô đồng ý chuyện của hai người.

Hơn nữa đứa bé cũng đã sinh ra rồi, gạo đã nấu thành cơm.

Dù cha cô muốn cắt đứt mối quan hệ của hai người cũng tuyệt đối không phải chuyện dễ. "Cô gia đúng là đã đến, còn được lão gia cung kính mời vào." Nha hoàn cười nói, "Tôi còn lén nhìn cô gia mấy lần, khí chất của cô gia vừa nhìn đã biết không phải người thường, dung mạo cũng cực kỳ tuấn tú." "Tiểu thư, người và cô gia ở bên nhau, đúng là trai tài gái sắc." Nha hoàn vừa nói vừa giúp Doãn Tân Nguyệt trang điểm.

Sau khi thay xong quần áo, Doãn Tân Nguyệt ôm tiểu Tô Khán trong lòng bước ra ngoài.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tô Thần, Tô Khán liền bật cười với hắn.

Đứa bé cười rất vui vẻ, thậm chí còn đưa tay ra đòi Tô Thần bế.

"Ba!" Sau khi giao con cho Tô Thần, Doãn Tân Nguyệt nhìn về phía Doãn phụ, ánh mắt như muốn nói mình có phải đã chọn cho ông một người con rể tốt hay không, không biết Doãn phụ có hài lòng không. "Bảo nhà bếp chuẩn bị cơm nước đi, tối nay cùng nhau ăn một bữa." Doãn phụ phất tay, ra hiệu Doãn Tân Nguyệt có thể lui ra.

Trong phòng chỉ còn lại Tô Thần và Doãn phụ.

Sau khi cho người hầu dâng hai tách trà, đóng cửa phòng lại, Doãn phụ nghiêm túc nhìn Tô Thần: "Tiểu Thần à, cậu nhìn nhận thế cục sắp tới thế nào?" Doãn phụ tò mò hỏi. "Thế đại loạn, e là trong thời gian ngắn không thể bình định được." Tô Thần nói, "Càng về sau thế cục sẽ càng loạn!" Ít nhất cũng phải mất hai ba mươi năm mới có thể quét sạch cục diện cát cứ các phương.

Thiên hạ đại thế, hợp lâu tất phân, phân lâu tất hợp.

Đây là quy luật sắt của lịch sử! "Tân Nguyệt Phạn Điếm bao nhiêu năm qua, cũng có chút sản nghiệp!" Doãn phụ nói, "Nếu cậu bằng lòng có hành động gì đó ở Trường Sa thành!" "Tôi nguyện dốc hết tài lực vật lực để ủng hộ cậu!" Ý của Doãn phụ rất đơn giản, ông muốn Tô Thần hô một tiếng, dẫn dắt thế lực dưới trướng tranh bá thiên hạ.

Doãn phụ cảm thấy Tô Thần đã có Nhân Hoàng Kiếm, tự nhiên có tư cách đó.

Từ xưa đến nay, có ngọc tỷ là có tư cách xưng đế, huống hồ là Nhân Hoàng Kiếm, một trọng khí như vậy. "Doãn thúc, đại thế sắp nghiêng đổ, ra mặt quá sớm chưa chắc đã là chuyện tốt." Tô Thần nói, "Những nhân vật lớn đứng trên đài hôm nay, sau này e rằng đều không có kết cục tốt đẹp!" "Thành thật kinh doanh gia tộc của mình, chờ thời cơ hành động trong loạn thế này mới là đúng đắn nhất." Cây cao đón gió, một khi biểu hiện ra dã tâm tranh bá thiên hạ, nhất định sẽ bị các thế lực khác công kích.

Thành thật ở lại gần Trường Sa thành, âm thầm phát tài mới là chính sự.

Tô Thần cũng không muốn dính vào những cuộc hỗn chiến đó, sớm tối khó giữ mạng. "Tiểu Thần à, cậu nghĩ như vậy thì quá ngây thơ rồi." Doãn phụ hơi có chút tức giận, đại trượng phu phải theo đuổi sự phồn hoa một đời, chớ nên sa vào chốn ôn nhu. "Chỉ cần đủ huy hoàng, dù có chết thì đã sao?" Những nhân vật lớn cấp tổng đốc kia hô phong hoán vũ, dậm một chân là Kinh thành rung chuyển ba lần.

Doãn phụ muốn Tô Thần cũng trở thành một nhân vật lớn như vậy.

Nhưng Tô Thần lại chưa bao giờ nghĩ như thế, hắn lắc đầu: "Doãn thúc thúc, ngài đừng khuyên cháu nữa, chí của cháu không ở đó!" Vợ con giường ấm nệm êm, còn có gia đình bạn bè bên cạnh.

Đối với Tô Thần, đó mới là khoảng thời gian hạnh phúc nhất.

Trở thành nhân vật lớn thì đã sao?

Trong dòng sông lịch sử, biết bao nhân vật lớn cuối cùng đều tan biến trong cát bụi. "Doãn thúc thúc, bây giờ cháu nói câu này có lẽ ngài vẫn chưa hiểu lắm, đợi vài năm nữa ngài sẽ rõ." Tô Thần bổ sung một câu, "Loạn thế hiện tại vẫn chưa phải là loạn thế thực sự, tiếp theo sẽ chỉ ngày càng loạn hơn." "Những nhân vật hô phong hoán vũ kia hôm qua còn đang hô hào, có thể hôm nay đã chết dưới họng súng." "Muốn trở thành lãnh tụ thực sự, không phải chuyện dễ!" Đó phải là con của khí vận thực sự, hơn nữa là con của khí vận mà đất Cửu Châu đã thai nghén mấy nghìn năm.

Không chỉ có tấm lòng thiên hạ, năng lực siêu phàm mà khí vận còn hanh thông.

Tô Thần không cho rằng mình có thể giỏi hơn vị con của khí vận

kia.

Cho nên vẫn là không tham gia vào, mặc cho phong vân biến ảo.

Hắn ở lại một góc Trường Sa thành bình yên là được. "Cậu...

Ai!" Doãn phụ thở dài một hơi. "Thanh kiếm đó cậu mang đi đi!" Doãn phụ nói, "Còn ba trăm vạn đại dương cậu thế chấp, sau này trả lại cho tôi là được!" "Thụ tử bất túc dữ mưu!" (Đồ cứng đầu không đáng để bàn chuyện lớn!) Bỏ lại câu đó, Doãn phụ liền rời khỏi phòng.

Vốn dĩ còn có một bữa tối, nhưng vì biểu hiện của Tô Thần, Doãn phụ không hài lòng.

Nhưng may là Tô Thần vẫn thành công đưa Doãn Tân Nguyệt trở về.

Ôm con, ngồi trên một chiếc xe kéo màu vàng, Doãn Tân Nguyệt nói: "Xem ra trong tiềm thức, ba đã công nhận anh rồi." "Nhưng mà, ba em là người có chút cố chấp!" "Ông ấy vẫn còn thành kiến với Tô gia, nhưng phu quân, em tin chúng ta nhất định sẽ khiến cha thực sự công nhận chúng ta!" Tô Thần cười ôm lấy eo Doãn Tân Nguyệt: "Yên tâm đi, đây đều không phải vấn đề gì lớn!" Đến Kinh thành một chuyến, nợ Doãn phụ ba trăm vạn đại dương.

Còn về nửa khối hổ phù kia, Doãn phụ cũng không giữ lại Tân Nguyệt Phạn Điếm mà giao cho Tô Thần.

Trần Ngọc Lâu và những người khác vẫn ở lại khách sạn.

Sau khi thấy Tô Thần trở về, mọi người liền bàn bạc định quay về Trường Sa thành.

Chương 325

Nhưng Tô Thần lại bảo mọi người đừng vội, khó khăn lắm mới đến Kinh thành một chuyến, còn chưa đi chơi đâu cả, vội vã rời đi làm gì?

Thế là ngày hôm sau, một nhóm người bắt đầu dạo chơi trong Kinh thành, thưởng thức cảnh đẹp.

Còn bên kia, Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Một đội quân trực tiếp bao vây toàn bộ Tân Nguyệt Phạn Điếm, người dẫn đầu chính là Từ công tử lừng danh.

Đằng sau hắn có ít nhất mấy trăm người.

Những người này đều súng đạn lên nòng, Từ công tử dẫn đầu đầy vẻ ngạo mạn.

Đôi giày da màu đen giẫm trên đất, để lại từng tiếng va chạm giòn giã. "Từ công tử!" Doãn phụ từ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm bước ra, chắp tay chào Từ công tử. "Doãn lão bản, người hôm qua tranh hổ phù với ta đâu rồi?" Từ công tử sải bước vào trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, quay đầu hỏi Doãn phụ. "Đã rời khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, Từ công tử!" Doãn phụ vội nói. "Nếu đã rời đi, vậy thì bảo hắn đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến nữa đi!" Từ công tử nói. "Chuyện này..." Doãn phụ tỏ ra khó xử. "Doãn lão đầu tử, đừng có được đằng chân lân đằng đầu!" Từ công tử trừng mắt nhìn Doãn phụ, "Đừng tưởng ta không biết quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm các người!" "Buổi đấu giá hôm qua, người đàn ông ngồi bên phải ông đã điểm thiên đăng đúng không!" "Hắn điểm thiên đăng cho một lão già như ông làm gì?

Chẳng phải là để ý con gái ông sao!" "Ta không tin là ông không

quen biết thằng nhãi đó!" Từ công tử rút ra một khẩu súng lục, nghịch trong tay: "Ta cũng không phải loại người không nói lý lẽ, bảo hắn giao ra hổ phù, ta có thể tha cho ngươi một mạng!" "Doãn lão bản, đừng để ta khó xử!" "Hổ phù quá quan trọng, dù về tình hay về lý các người đều nên giao ra, chuyện này không chỉ liên quan đến một mình ta đâu!" Chú của hắn còn muốn dùng hổ phù để lấy lòng đám dương quỷ tử, muốn vay mấy chục triệu đại dương từ chúng để mua trang bị.

Hổ phù là bảo vật của đất Cửu Châu, dù chỉ có một nửa cũng đủ để làm đám dương quỷ tử kia vui lòng.

Thời buổi này cái gì quan trọng nhất?

Đương nhiên là súng đạn quan trọng nhất rồi!

Nếu không có mấy chục vạn cây súng, chú của hắn cũng không thể ngồi vững ở vị trí tổng đốc này. "Ta sẽ đợi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, cho các ngươi nửa ngày, đưa hắn về đây!" Nói xong, Từ công tử đi thẳng vào phòng bao ngồi xuống.

Đồng thời, Tân Nguyệt Phạn Điếm bị phong tỏa, không cho phép ra vào tùy tiện.

Những thế gia đại tộc lâu đời kia quả thực rất mạnh, họ có lịch sử hàng trăm năm, gần như triều đại nào cũng xuất hiện vài nhân vật lớn.

Nhưng những thế gia đại tộc này dù có mạnh đến đâu cũng phải thần phục dưới kẻ cầm quyền.

Điều mà các thế gia đại tộc giỏi nhất chính là đạo trung dung, không tùy tiện đắc tội với người cầm quyền, vì vậy họ mới có thể tồn tại lâu dài.

Còn có một số thế gia đại tộc sẽ phân tán đầu tư, ví dụ như gia tộc Gia Cát thời Tam Quốc, một mặt giúp Thục Hán, mặt khác giúp Đông

Ngô.

Người trong gia tộc họ đều giữ chức vị cao, dù một bên đầu tư thất bại, vẫn còn bên kia sẽ trỗi dậy, giúp gia tộc tiếp tục huy hoàng. ... ...

Lúc này, nhóm người Tô Thần đang chèo thuyền trên hồ.

Nơi đây là hồ lớn nhất Kinh thành, ven hồ cây xanh rợp bóng.

Cảnh hồ gợn sóng này ở đất Cửu Châu có phần bình thường, nhưng xung quanh hồ lại tràn ngập các loại câu chuyện, di tích, tô điểm thêm cho hồ nước này vô số câu chuyện đặc sắc.

Vì vậy hồ mới trở nên nổi tiếng, du khách ùn ùn kéo đến. "Nghe nói gì chưa?

Tân Nguyệt Phạn Điếm xảy ra chuyện rồi!" "Không phải nói lão bản của Tân Nguyệt Phạn Điếm tay mắt thông thiên sao?

Có thể xảy ra chuyện gì được?" "Ông lạc hậu rồi à?

Nếu đắc tội với người thường, dựa vào bản lĩnh của lão bản Tân Nguyệt Phạn Điếm, tự nhiên có thể giải quyết dễ dàng.

Nhưng lần này Tân Nguyệt Phạn Điếm đắc tội với tổng đốc lão gia đấy!

Ai dám giúp Tân Nguyệt Phạn Điếm giải quyết chuyện phiền phức này?" "Vậy thì thảm thật rồi, tổng đốc lão gia là ai chứ?

Thời xưa thì chính là hoàng đế của cả khu vực này đấy!" "Đúng vậy, đắc tội với hoàng đế thì có kết cục tốt đẹp gì được?" "..." Trên hồ có rất nhiều thuyền nhỏ, khoảng cách giữa các thuyền không xa.

Vì vậy, cuộc trò chuyện của du khách trên thuyền bên cạnh không thể tránh khỏi lọt vào tai Tô Thần và những người khác.

Từ công tử kia đã đến tận cửa rồi sao?

Trong chốc lát, Doãn Tân Nguyệt có chút lo lắng.

Tuy cô thường xuyên cãi nhau với cha, không thích bị cha sắp đặt, nhưng đó dù sao cũng là cha của cô!

Nghĩ đến đây, Doãn Tân Nguyệt nhìn sang Tô Thần bên cạnh. "Đừng vội, chúng ta bây giờ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến!" Tô Thần vỗ vỗ đầu Doãn Tân Nguyệt, ra hiệu cho cô yên tâm.

Mục đích Từ công tử đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô Thần biết rất rõ, không ngoài việc nhắm vào hổ phù.

Nhưng bảo vật như hổ phù, Tô Thần không muốn để nó lưu lạc ra nước ngoài, cuối cùng rơi vào tay dương quỷ tử.

Đây là bảo vật của đất Cửu Châu, lưu lạc ra nước ngoài rồi có thể cả đời này cũng không quay về được.

Bao nhiêu năm nay, vô số bảo vật tuyệt mỹ của đất Cửu Châu đều lần lượt lưu lạc ra ngoài.

Có cái do những lão di thần, thiếu gia của triều đại trước bị giam cầm trong Kinh thành lén lút bán cho dương quỷ tử, còn có một số là bị dương quỷ tử cướp đi.

Chuyện đã rồi, khó mà thay đổi.

Một số bảo vật bị bán rẻ ra nước ngoài, Tô Thần không nhìn thấy, cũng có thể coi như chưa xảy ra.

Nhưng chuyện này lại xảy ra ngay trước mắt Tô Thần, hắn tự nhiên không thể khoanh tay đứng nhìn. "Tô tộc trưởng, hay là chúng ta đưa Doãn lão bản đến Trường Sa thành đi!" Trần Ngọc Lâu đề nghị, "Doãn lão bản tuy bây giờ bị kẹt ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng dựa vào sức của mấy người chúng ta, cứu Doãn lão bản ra ngoài không khó." "Cứu ra rồi, nhanh chóng đến Trường Sa thành." "Quyền

lực của tổng đốc tuy rất lớn, nhưng Trường Sa thành không thuộc phạm vi thế lực của hắn, dù hắn có lợi hại đến đâu cũng lực bất tòng tâm!" Còn về cơ nghiệp lớn của Tân Nguyệt Phạn Điếm, bỏ thì cũng đành bỏ.

Trong lòng Trần Ngọc Lâu, chỉ cần người còn sống, thì quan trọng hơn bất cứ thứ gì. "Đến đó rồi xem sao!" Tô Thần nói, "Các anh về khách sạn trước, tôi đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, nói chuyện với vị Từ công tử kia." "Thần ca, em lo anh đi rồi cũng sẽ bị tên Từ công tử đó giữ lại!" Tô Thiên lo lắng nói, "Như vậy, Tô Gia Thôn chúng ta sẽ mất đi trụ cột." Tô Gia Thôn ngày nay hoàn toàn lấy Tô Thần làm trung tâm.

Nếu không có Tô Thần, Tô Thiên lo rằng Tô Gia Thôn lại sẽ trở về như xưa. "Ha ha ha, có khoa trương đến vậy không?" Tô Thần cười nói, "Tôi chỉ đến Tân Nguyệt Phạn Điếm một chuyến, chứ có phải đi nộp mạng đâu!" "Hơn nữa, tôi tin đối phương cũng sẽ không vô cớ gây sự!" "Cùng lắm thì tôi đưa hổ phù cho hắn là xong chứ gì?" "Mọi người cứ yên tâm, tôi không làm chuyện không có đầu óc đó đâu!" Tô Thần bảo mọi người về khách sạn trước.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt lo lắng cho an toàn của Tô Thần, vẫn muốn đi cùng hắn.

Thấy vậy, Tô Thần cũng không cố chấp.

Sau khi giao con cho A Lăng cô nương chăm sóc, hai người tranh thủ lúc chạng vạng, ngồi xe kéo đến Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nơi này bị người của Từ công tử bao vây ba lớp trong ba lớp ngoài, người ngoài khó mà tiếp cận.

Sau khi thông báo thân phận, Tô Thần được phép vào Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trong phòng bao, Từ công tử gác chân lên bàn, có chút không kiên nhẫn nghịch chuỗi hạt trong tay.

Đối diện hắn, chính là Doãn phụ.

Chương 326

Lúc này Doãn phụ cũng không hoảng sợ, mà chỉ lẳng lặng chờ đợi. "Doãn lão bản không lo đối phương nghe tin ta đến, sẽ không dám xuất hiện sao?" Từ công tử cười nói. "Tuổi già sức yếu rồi, dù đối phương không xuất hiện, ta cũng có thể làm gì được chứ?" Doãn phụ cười khổ.

Cùng lắm là chết mà thôi! "Ha ha ha, Doãn lão bản yên tâm, dù đối phương không giao ra hổ phù, ta cũng sẽ không làm khó ngài." Từ công tử cười nói, "Ta xưa nay là người rất có lý lẽ!" "Nếu không phải bị ép quá đáng, ta cũng không muốn dùng thủ đoạn!" "Chú ta từng nói, bảo ta đừng quá quấy rầy các thương hộ trong thành, để họ có thể yên tâm kinh doanh!" "Ta à, xưa nay vẫn luôn làm như vậy.

Nhưng ta có một tật xấu, ai không làm ta thoải mái, ta cũng sẽ không để họ thoải mái!" "Nếu không giao ra hổ phù, ta thấy Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng có chút sản nghiệp, chỉ có thể dùng Tân Nguyệt Phạn Điếm để đạt được mục đích của ta thôi!" Khi lời của Từ công tử vừa dứt, Doãn phụ vẫn không có nhiều biểu cảm, chỉ gật đầu. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân vang lên.

Một vị phó quan đẩy cửa, bước nhanh đến bên cạnh Từ công tử, ghé vào tai hắn khẽ nói: "Thiếu gia, vị Tô tiên sinh hôm qua đã đến!

Đi cùng còn có một nữ tử." "Ha ha ha, cho hắn vào đi!" Từ công tử cười nói, "Ta đã nói mà, chúng ta đến Tân Nguyệt Phạn Điếm, lấy tình cảm và lý lẽ ra nói chuyện, Doãn lão bản biết cái khó của chúng ta, chắc chắn sẽ giúp chúng ta!" Lời vừa dứt, Từ công tử nhìn về phía Doãn phụ: "Lần này đến hình như không chỉ có một mình Tô tiên sinh,

còn có một nữ tử, chắc hẳn vị này chính là con gái của Doãn lão bản rồi." "Sớm đã nghe danh con gái Doãn lão bản quốc sắc thiên hương, xem ra hôm nay có thể diện kiến rồi." Nghe vậy, Doãn phụ chỉ lạnh nhạt gật đầu.

Không lâu sau, Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt bước vào phòng bao. "Tô tiên sinh!" Từ công tử khẽ gật đầu với Tô Thần, xem như đã chào hỏi, sau đó hắn thong thả nói: "Tô tiên sinh đừng làm tôi khó xử, mau giao hổ phù ra đi." "Như vậy, tôi hoàn thành nhiệm vụ của chú, đồng thời cũng sẽ thả Doãn lão bản, đây là chuyện cả nhà đều vui!" Nói xong, Từ công tử hứng thú nhìn sang Doãn Tân Nguyệt.

Phải nói, Doãn Tân Nguyệt quả thực rất đẹp.

Vẻ quyến rũ của một thiếu phụ trên người cô không khỏi làm Từ công tử sáng mắt.

Nhưng thân phận hắn không thấp, đối với người ngoài, một đại mỹ nữ như Doãn Tân Nguyệt là tuyệt thế hiếm thấy.

Nhưng đối với Từ công tử, mỹ nữ như Doãn Tân Nguyệt, chỉ cần dụng tâm tìm, tìm ra mười mấy vị có nhan sắc tương tự cũng không khó.

Khi quyền lực của một người đủ lớn, phụ nữ chỉ là vật phụ thuộc, không hề quý giá.

Ngược lại, đàn ông bình thường lại có một sự mê luyến đặc biệt đối với phụ nữ. "Hổ phù không thể giao cho ngươi!" Tô Thần lắc đầu.

Ngay từ đầu, Tô Thần đã bày tỏ rõ lập trường của mình. "Tô tiên sinh, quyết định nhanh như vậy, e không phải là chuyện tốt đâu." Từ công tử nheo mắt, đánh giá Tô Thần, "Ta biết, ngươi có thể cũng có chút thực lực, nhưng đây là Kinh thành!" "Cả Kinh thành này lớn nhất

chính là Từ gia chúng ta!

Dù là các thứ trưởng, nghị viên, trước mặt Từ gia chúng ta cũng phải cúi đầu khom lưng." Từ gia bọn họ chính là trời của mấy tỉnh xung quanh đây.

Dám đối đầu với Từ gia, e rằng hôm nay Tô Thần đừng hòng ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Tô Thần nói: "Tôi biết thực lực của Từ gia các người, không cần giới thiệu nhiều." "Vậy hôm nay ngươi đã tính toán xong, không định ra ngoài nữa sao?" Từ công tử thấy Tô Thần đến lúc này vẫn chưa chịu cúi đầu, liền hỏi. "Từ công tử, đừng vội, chúng ta cứ từ từ nói chuyện!" Tô Thần cười nói, "Thứ cho tôi nói thẳng, các người lấy hổ phù đi để làm gì?

Để lấy lòng dương quỷ tử?

Nhưng ngươi có từng nghĩ, đám dương quỷ tử đó có đáng tin không?" Từ công tử rõ ràng bị câu hỏi của Tô Thần làm cho kinh ngạc, vì chuyện này không có nhiều người biết.

Từ công tử sững người một lúc rồi trả lời: "Không sai, đám dương quỷ tử đó không có ý tốt, nhưng cũng chỉ có chúng mới có thể hỗ trợ chúng ta!" Từ tổng đốc đã là một trong những nhân vật lớn đương thời.

Còn có thể cầu cứu ai nữa?

Trương gia ở Đông Bắc?

Hay Tôn gia ở phía Nam?

Hai thế lực đó quả thực rất lớn, nhưng về tổng thể cũng không khác gì Từ tổng đốc, họ đều đang tìm kiếm sự hỗ trợ từ thế lực bên ngoài, để có thể thôn tính hai thế lực còn lại. "Ta không tìm họ, lẽ nào tìm ngươi?" Từ công tử giễu cợt, "Ngươi đã biết suy nghĩ của chúng

ta, thì nên hiểu rõ tầm quan trọng của hổ phù đối với chúng ta." Hiện tại cũng chỉ có đám dương quỷ tử đó mới có thể cung cấp những thứ họ đang cần gấp.

Cho nên hổ phù, Từ công tử thế nào cũng phải có được. "Hợp tác với những kẻ đó chẳng khác nào 'dữ hổ mưu bì' (bàn chuyện với hổ để lấy da của nó)." Tô Thần nói, "Chúng không phải là người tốt, cung cấp nhiều khoản vay như vậy, lẽ nào chúng không cần gì cả?" "Thứ chúng nhắm đến là tài nguyên khoáng sản phong phú của đất Cửu Châu, lợi dụng suy nghĩ cần tiền gấp của Từ tổng đốc, để mua khoáng sản của đất Cửu Châu với giá rẻ." "Mà khoáng sản của đất Cửu Châu chúng ta nếu được khai thác hợp lý, lợi ích mang lại còn xa hơn nhiều những đồng đại dương trước mắt này." "Cầu người không bằng cầu mình!" Đám dương quỷ tử đó cung cấp khoản vay hàng chục triệu đại dương, căn bản không lo Từ tổng đốc không trả.

Thậm chí chúng còn vui nếu Từ tổng đốc không trả, như vậy, chúng có thể đường hoàng chiếm lấy tài nguyên khoáng sản của đất Cửu Châu.

Nói cho cùng, Từ tổng đốc chẳng qua chỉ là một con rối do chúng dựng lên.

Một khi những kẻ này ngừng cho Từ tổng đốc vay tiền, có thể thế lực của Từ tổng đốc sẽ không lâu sau tan rã.

Mà những tài nguyên khoáng sản đó sẽ thuận lý thành chương rơi vào tay chúng, chúng sẽ tiến hành thăm dò khai thác, sau đó vận chuyển những tài nguyên khoáng sản đó về nước chúng để gia công.

Sau khi gia công xong, lại bán một lượng lớn thành phẩm công nghiệp đến đất Cửu Châu.

Cứ qua lại như vậy, đám dương quỷ tử này kiếm lời đầy bồn đầy bát. "Ngươi nói không sai, chính là đạo lý này, nhưng chúng ta lại

không có năng lực khai thác những khoáng sản đó." Từ công tử chậm rãi nói.

Hắn cũng biết những tài nguyên khoáng sản đó vô cùng quý giá, bao năm nay đám dương quỷ tử đó sớm đã nhắm mục tiêu vào những tài nguyên khoáng sản đó, bất kể là Đông Bắc hay mấy tỉnh xung quanh Kinh thành.

Những mỏ khoáng sản lớn một chút đều do dương quỷ tử làm chủ.

Nhưng Từ tổng đốc đối mặt với những chuyện này cũng không có cách nào, họ không có nhân lực, mà dù có nhân lực cũng không có hệ thống công nghiệp hoàn chỉnh, muốn biến những tài nguyên khoáng sản này thành sản phẩm công nghiệp gần như là nói chuyện viển vông.

Cho nên thay vì chờ đợi những tài nguyên khoáng sản này sinh lời, còn không bằng trực tiếp vay tiền từ dương quỷ tử cho nhanh. "Nước chảy đá mòn!" Tô Thần nói, "Giá trị của những tài nguyên khoáng sản này vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, sao không bắt đầu từ bây giờ, bắt tay vào chuẩn bị đi?" "Bắt đầu chiêu mộ nhân tài từ các nước, xây dựng hệ thống công nghiệp cho vùng đất Cửu Châu, đây mới là việc các vị cần làm nhất, chứ không phải cứ mãi dựa dẫm vào lũ quỷ Tây đó!" Tô Thần nói ra suy nghĩ của mình.

Hợp tác với lũ quỷ Tây đó gần như chưa bao giờ có kết cục tốt đẹp.

Cuối cùng, khi đã vắt cạn kiệt, lũ quỷ Tây sẽ lại nâng đỡ một thế lực khác thay thế họ.

Cứ thế này, đến bao giờ mới có thể thật sự tự mình làm chủ? "Tô tiên sinh, những gì cậu nói có phần có lý!" Từ công tử trầm tư một lúc.

Dù không đi du học nước ngoài, nhưng bình thường anh ta cũng tiếp xúc không ít với bọn Tây dương.

Lũ quỷ Tây đó cũng không hoàn toàn là người xấu, cũng có một số người mang tư tưởng ủng hộ Cửu Châu, trở thành mạc liêu cho họ.

Khi trò chuyện với những mạc liêu đó, Từ công tử đã được thấy một thế giới rộng lớn hơn.

Đa phần lũ quỷ Tây đều lòng lang dạ sói, chẳng qua chỉ lợi dụng Từ gia để khống chế vùng đất Cửu Châu mà thôi.

Bất kể là kẻ họ Trương ở Đông Bắc hay kẻ họ Tôn ở phía Nam, đều chỉ là con rối của lũ quỷ Tây.

Muốn độc lập tự chủ, e rằng chỉ có tự cường. "Tô tiên sinh, theo cách nói của cậu, tiếp theo tôi nên làm gì?" Từ công tử hỏi. "Hơn hai mươi năm trước, đã có người chỉ rõ con đường rồi!" Tô Thần nói, "Lấy sở trường của địch để chế ngự địch!" "Học tập lũ quỷ Tây, trở thành quỷ Tây, và vượt qua lũ quỷ Tây!" "Bọn chúng có khoa học kỹ thuật mới nhất, hãy học hỏi kỹ thuật của chúng, đạt đến trình độ kỹ thuật ngang bằng với chúng, và cuối cùng là vượt qua kỹ thuật của chúng!" "Vùng đất Cửu Châu, vật hoa thiên bảo, người tài dị sĩ nhiều vô kể, tôi tin rằng việc đuổi kịp lũ quỷ Tây đối với chúng ta không phải là chuyện khó, chỉ là chiến loạn không ngừng, khiến đa số người dân phải lưu lạc khắp nơi!" "Họ không thể ổn định cuộc sống, thì nói gì đến khoa học?" Những lời của Tô Thần khiến Từ công tử như được khai sáng.

Anh ta bất giác gật đầu: "Có lẽ cậu nói đúng!

Cứ mãi bị lũ quỷ Tây đó kìm kẹp, con đường của chúng ta sẽ ngày càng hẹp, cuối cùng không còn lối thoát!" "Tôi định ra ngoài một phen, để hiểu rõ hơn về thế giới này, đi xem thử địa bàn của lũ quỷ Tây đó." Từ công tử không định ở lại Cửu Châu nữa, muốn ra ngoài xem xét.

"Chuyện hổ phù, thực ra cậu làm không sai." Từ công tử nói thêm một câu, "Bảo vật quan trọng như vậy mà cứ thế đưa cho lũ quỷ Tây, trong lòng tôi cũng có chút bất bình." "Các cậu về lại thành Trường Sa đi, chỗ chú tôi tôi sẽ xử lý!" Từ công tử nói xong câu đó liền dẫn người rời đi.

Anh ta không phải là một kẻ xấu xa hoàn toàn, trong lòng cũng có thiên hạ chúng sinh.

Những người tỉnh táo như vậy ở Cửu Châu ngày càng ít đi.

Đa số người ta lúc thì tỉnh táo, lúc lại hồ đồ, một mặt muốn độc lập tự chủ, không bị người ngoài ràng buộc, mặt khác lại đi cầu cạnh lũ quỷ Tây.

Chương 327

… Sau khi Từ công tử rời đi, Doãn phụ mới nở một nụ cười: "Không tệ, đúng là có tài ăn nói ba tấc không nát.

Nếu đặt vào thời xưa, có thể làm mưu sĩ được rồi!" "Nhưng mà…" Doãn phụ đang định nói tiếp thì bị Doãn Tân Nguyệt ngắt lời: "Ba, ba cũng cùng chúng con đến thành Trường Sa đi?" "Kinh thành không phải là nơi lành, cục diện thay đổi quá nhanh!

Từ gia có thể sẽ sụp đổ trong một thời gian nữa, đến lúc đó lại có thêm phiền phức mới!" Thành Trường Sa không phồn hoa như Kinh thành, nhưng nguy hiểm cũng sẽ ít hơn rất nhiều. "Không đi nữa!" Doãn phụ lắc đầu, "Tân Nguyệt Phạn Điếm là cơ nghiệp tổ tiên để lại, sao có thể hủy trong tay ta được?" "Con đến thành Trường Sa đi, có thời gian thì về thăm." Từ đầu đến cuối, Doãn phụ chưa từng nghĩ đến việc rời khỏi nơi này. "Con cũng mang Thính Nô đi theo đi, có lẽ sẽ giúp được các con." Doãn phụ giao một thuộc hạ đắc lực nhất cho Doãn Tân Nguyệt.

Năng lực của Thính Nô, Tô Thần đã sớm nghe qua.

Hầu như mỗi thế hệ của Doãn gia đều bồi dưỡng Thính Nô, những người này có thính lực siêu phàm, có thể giúp chủ nhân giải quyết rất nhiều phiền phức. … Với sự giúp đỡ của Doãn phụ, trước khi rời đi, Doãn Tân Nguyệt đã mang theo vài cao thủ.

Những người này đã ở Tân Nguyệt Phạn Điếm rất lâu, biết rõ cách vận hành của nơi này.

Vừa hay Tô Thần còn đang định thành lập một hội đấu giá, đội ngũ này có thể sử dụng ngay, tiết kiệm được rất nhiều quy trình và các bước.

Sáng hôm sau, đoàn người Tô Thần rời khỏi Kinh thành.

Họ đi bằng tàu hỏa, sau hai ngày hai đêm, cuối cùng cũng về đến thành Trường Sa.

Đã hơn nửa tháng không về, thành Trường Sa vẫn như xưa, rất ít thay đổi.

Sau khi xuống tàu, Tô Thần cùng Doãn Tân Nguyệt đến tiệm đồ cổ.

Trong thời gian Doãn Tân Nguyệt không ở đây, tiệm đồ cổ đều do Dịch Tiêu quản lý.

Khi cô đang ngồi sau quầy tính sổ sách thì thoáng thấy hai bóng người quen thuộc xuất hiện ở cửa tiệm. "Phu quân, tỷ tỷ!" Dịch Tiêu lập tức kích động đứng dậy từ sau quầy, ba bước thành hai bước chạy ra cửa đón.

Từ khi Doãn Tân Nguyệt bị đưa đi, Dịch Tiêu vẫn luôn rất lo lắng.

Sau này nghe tin Tô Thần đã đến Kinh thành, Dịch Tiêu cũng luôn mong ngóng hai người trở về, sợ họ gặp phiền phức ở Kinh thành.

Bây giờ Doãn Tân Nguyệt và Tô Thần cuối cùng cũng đã về, Dịch Tiêu cũng có thể yên tâm. "Dịch Tiêu muội muội!" Doãn Tân Nguyệt cười tươi nói: "Thời gian qua vất vả cho em rồi, để em một mình trông coi tiệm đồ cổ!" "Có đáng gì đâu?" Dịch Tiêu lắc đầu, "Chỉ cần hai người có thể bình an trở về là tốt rồi." Ba người cùng vào phòng riêng nói chuyện.

Tô Thần hỏi: "Gần đây việc kinh doanh của tiệm thế nào?" "Vẫn ổn, mỗi tháng lợi nhuận ròng khoảng sáu vạn đại dương!" Dịch Tiêu nói, "Bên chi nhánh Cổ đô cũng đã báo cáo doanh thu rồi." "Lợi nhuận ròng tháng trước của họ khoảng hai vạn đại dương!" Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Dù sao chi nhánh Cổ đô cũng mới thành lập không lâu, lợi nhuận ròng hai vạn đại dương một tháng đã không thấp.

Tiếp theo, chi nhánh Cổ đô vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển. "Việc chuẩn bị cho hội đấu giá trước đây anh nói đến đâu rồi?" Tô Thần hỏi. "Đã phái người đi gửi thiệp mời rồi, những thiệp mời này đã được gửi đến các gia tộc danh gia vọng tộc ở mấy tỉnh lân cận, mời gia chủ của họ đến tham dự." Dịch Tiêu nói, "Tổng cộng đã gửi đi một trăm năm mươi thiệp mời." "Có hơn sáu mươi gia tộc danh gia vọng tộc đã đồng ý tham dự, còn những người còn lại tạm thời vẫn chưa trả lời!" "Vậy phòng đấu giá cải tạo thế nào rồi?" Tô Thần lại hỏi.

Đây mới là điều anh quan tâm hơn.

Hình thức đấu giá và hình thức của tiệm đồ cổ có chút khác biệt, cần rất nhiều người tham gia cạnh tranh giá.

Giá càng cao, hội đấu giá kiếm được càng nhiều tiền.

Giai đoạn đầu, nhà đấu giá của Tô gia chỉ định đấu giá đồ cổ của nhà mình, không có ý định để đồ cổ của người khác xen vào, tức là không cho phép ký gửi.

Trong tình huống bình thường, nếu là đồ cổ ký gửi, tiệm đồ cổ sẽ thu khoảng 15% phí thủ tục.

Tức là một món đồ cổ trị giá một vạn đại dương, tiệm đồ cổ Tô gia có thể kiếm được một ngàn năm trăm đại dương, cách kiếm tiền cũng rất nhẹ nhàng.

Nhưng làm vậy cũng tồn tại một vấn đề.

Làm sao xác định đồ cổ ký gửi là thật?

Một khi đồ cổ ký gửi là giả, sẽ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của tiệm đồ cổ Tô gia.

Như vậy, nếu Tô gia muốn bán đồ cổ nữa, e rằng những khách hàng đó sẽ không mua nữa.

Vì vậy, suy nghĩ tạm thời của Tô Thần là lấy những món đồ cổ mà tiệm đồ cổ Tô gia tích trữ ra đấu giá trước.

Những món đồ cổ bảo đảm này đều là do Tô Thần lấy từ dưới mộ lên, một trăm phần trăm là thật.

Sau này thì có thể thiết lập một hệ thống đánh giá, phân cấp đồ cổ hoàn chỉnh.

Đồ cổ của người ngoài sẽ được kiểm định thật giả trước, nếu là thật thì sẽ tiến hành phân cấp, chia làm bốn hạng Giáp, Ất, Bính, Đinh.

Giá trị của mỗi hạng cũng sẽ khác nhau, cụ thể làm thế nào thì sau này có thể nghiên cứu thêm, hiện tại chỉ là một ý tưởng của Tô Thần.

Hội đấu giá được định vào năm ngày sau, nên Tô Thần mới vội vàng hỏi thăm tình hình xây dựng hội trường đấu giá. "Đã làm xong gần hết rồi!" Dịch Tiêu nói, "Ngày mai anh có thể đi xem, hôm nay thì thôi, đi đường dài mệt mỏi, cứ về nhà nghỉ ngơi trước đã." "Em về cùng anh!" Nhiều ngày không gặp, nói không nhớ Tô Thần là giả.

Dân gian có câu tục ngữ — tiểu biệt thắng tân hôn.

Họ đã gần một tháng không gặp nhau, nên Dịch Tiêu rất nhớ Tô Thần. "Ha ha ha, hai người về nghỉ ngơi đi, tôi trông tiệm đồ cổ cho!" Doãn Tân Nguyệt cười nói, "Tối nay để muội muội chăm sóc cậu cho tốt!" Doãn Tân Nguyệt bế đứa bé, đi về phía quầy hàng.

Cô định để lại không gian riêng cho Tô Thần và Dịch Tiêu. "Cùng về đi, Tân Nguyệt tỷ tỷ, em còn lo lát nữa không chăm sóc tốt cho phu quân được." Dịch Tiêu mặt đỏ bừng, có chút e thẹn nói. "Vậy thì cùng về!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Tuy đã là vợ chồng lâu năm, nhưng khi nói đến chuyện này, cô vẫn

có chút ngại ngùng.

Chẳng mấy chốc, ba người đã lái xe về thôn Tô gia.

Thời gian đã đến giữa tháng bảy, lúa nước trong ruộng đã bắt đầu thu hoạch rải rác.

Dưới cái nắng gắt, những người làm công dài hạn đội nắng, gặt lúa dưới trời nóng như thiêu.

Còn lúa mì trồng trên núi thì đã thu hoạch xong từ nửa tháng trước.

Cánh đồng lúa mì vàng óng, trải dài vô tận, như một biển vàng, vô cùng hùng vĩ.

Bây giờ số lượng lúa nước thu hoạch cũng không ít.

Mùa thu hoạch, cả thôn Tô gia trên dưới đều bận rộn.

Sau khi về biệt viện, Doãn Tân Nguyệt tạm thời giao đứa bé cho vợ của Bạch Quế Sơn chăm sóc, sau đó cô và Dịch Tiêu cùng vào nhà.

Khoảng một giờ sau, Doãn Tân Nguyệt mới ra bế con đi, chỉ để lại Dịch Tiêu và Tô Thần trong phòng.

Doãn Tân Nguyệt bế con đi tìm Hồng cô nương.

Không còn cách nào khác, để con trong tay người khác, cô có chút không yên tâm.

Dù vợ của Bạch Quế Sơn là người nhà, cũng đã quen biết từ lâu, nhưng Doãn Tân Nguyệt vẫn muốn tự mình chăm sóc con.

Dù sao chỉ có tự mình chăm sóc mới có thể yên tâm.

Cô đi tìm Hồng cô nương, dành thời gian đầy đủ cho Dịch Tiêu và Tô Thần.

Chương 328

Mà Tô Thần cũng đã "cho cô ăn no" trong một giờ vừa rồi, lúc này sắc mặt Doãn Tân Nguyệt hồng hào, có một vẻ tinh thần phấn chấn khó tả.

Trong phòng.

Dịch Tiêu hai tay vòng qua cổ Tô Thần, thân mật cọ cọ lên người anh. "Thời gian qua anh không ở đây, buổi tối em không ngủ được!" Dịch Tiêu nũng nịu nói, "Khó khăn lắm anh mới về, phải đền bù cho em!" "Yên tâm đi, nhất định sẽ cố gắng đền bù cho em, để ngày mai em không xuống giường được!" Tô Thần cười xấu xa đẩy Dịch Tiêu ngã xuống. … Ngày hôm sau.

Dịch Tiêu quả nhiên không muốn dậy, toàn thân đau nhức không còn chút sức lực.

Nằm trên giường, Dịch Tiêu lười cử động. "Anh dậy trước đi, để em nằm thêm một lát.

Bên tiệm đồ cổ thì nhờ Tân Nguyệt tỷ tỷ qua trông giúp một chút." Dịch Tiêu cười khổ nói, "Xem ra sau này em vẫn phải tăng cường rèn luyện thân thể." "Ha ha ha, cái này không liên quan đến rèn luyện thân thể, chủ yếu là thiên phú!" Tô Thần cười nói, "Sau này tẩm bổ thêm nhiều vào!" Nói xong, Tô Thần cúi xuống hôn lên trán Dịch Tiêu, sau đó mặc quần áo đứng dậy.

Bên ngoài biệt viện, người trong thôn Tô gia vẫn đang bận rộn.

Tháng bảy là mùa thu hoạch lúa sớm, cả người làm công dài hạn và ngắn hạn đều ở ngoài đồng.

Tô gia phải cung cấp cơm cho những người làm công đó, mấy

ngàn người làm công mà muốn cung cấp đầy đủ thì rất khó.

Vì vậy một phần cơm nước là do thôn Tô gia cung cấp, một phần khác thì thôn Tô gia trợ cấp tiền cơm, mỗi người làm công mỗi ngày mười lăm đồng.

Ngoài ra, người của thôn Tô gia còn phải ra đồng giám sát, phụ trách giám sát công việc của những người làm công đó.

Không còn cách nào khác, không thể đảm bảo mỗi người làm công đều chăm chỉ làm việc không lười biếng.

Vì vậy mỗi khi đến thời điểm này, cả thôn Tô gia trên dưới đều phải ra quân.

Tô Thần đi trên đường trong thôn Tô gia, vắng tanh, gần như không có người.

Chỉ có mười mấy người của đội hộ vệ còn ở lại thôn, phụ trách tuần tra hàng ngày.

Ngoài ra, Chá Cô Tiếu và nhóm của ông cũng ở trong thôn, với tư cách là thành viên ngoại biên của thôn Tô gia, địa vị của họ rất cao, không bị những việc này ràng buộc. "Tiểu Thần à!" Người đi tới là lão tộc trưởng.

Mặc dù công việc đồng áng của thôn Tô gia rất bận rộn, nhưng Tô gia vẫn còn rất nhiều việc lớn phải xử lý.

Tứ thúc đã đến Cổ đô, Lục thúc dẫn đội hộ vệ đi tuần tra.

Việc ở nhà đấu giá có rất nhiều thứ cần xử lý, chỉ có thể để lão tộc trưởng ra tay.

Sáng sớm, lão tộc trưởng đang định đến nhà đấu giá thì không ngờ lại gặp Tô Thần trong thôn. "Ta vốn định trưa nay tìm cháu một chuyến!" Lão tộc trưởng nói, "Không ngờ sáng sớm đã gặp rồi." "Đi

thôi, lão tộc trưởng, cùng đến hội trường đấu giá xem thử." Tô Thần về nhà lái xe, đưa lão tộc trưởng cùng đến hội trường đấu giá.

Toàn bộ hội trường đấu giá chiếm diện tích hơn một ngàn mét vuông, cách tiệm đồ cổ không xa, nơi đó đã được cải tạo lại.

Tầng dưới cùng là một sân khấu, xung quanh sân khấu là ghế ngồi.

Tầng hai được xây thành mười phòng riêng, bên trong là những người có danh vọng và địa vị cao nhất.

Toàn bộ hội trường có thể chứa khoảng ba trăm người. "Thời gian gấp gáp, chỉ có thể bố trí như vậy thôi." Lão tộc trưởng nói. "Không sao, dù sao những người có thể vào hội trường đấu giá của chúng ta đều là danh gia vọng tộc, mà những người đó cũng không nhiều." "Vì vậy không cần nhiều khách, nhưng những khách hàng này phải đặc biệt có thực lực." "Giảm bớt số ghế trong hội trường một chút, để khách hàng ở đây có thể thoải mái.

Nếu không quá đông đúc, những khách hàng này sẽ khó chịu." "Ba trăm ghế giảm xuống còn hai trăm ghế đi." "Trên thiệp mời ghi rõ, khách ở sảnh chính mỗi người có thể mang theo một người bạn, khách trong phòng riêng có thể mang theo ba đến năm người bạn." "Đồng thời, muốn vào phòng riêng cũng có yêu cầu, cần phải trở thành thành viên của nhà đấu giá Tô gia chúng ta." "Phương thức và chế độ trở thành thành viên cũng phải nhanh chóng đưa ra, tôi có hai ý tưởng.

Thứ nhất là xếp hạng các gia tộc danh gia vọng tộc ở mấy tỉnh lân cận." Khi xếp hạng cần phải thẩm định thực lực của các gia tộc lớn, dựa vào đó để đánh giá.

Đồng thời, cũng phải dựa vào số lượng vật phẩm mà các gia tộc này mua tại nhà đấu giá để sàng lọc.

Muốn trở thành khách hàng hạng Giáp của nhà đấu giá Tô gia, ít nhất phải đấu giá thành công đồ cổ trị giá hơn năm vạn đại dương tại nhà đấu giá Tô gia.

Thành viên hạng Ất là ba vạn đại dương.

Thành viên hạng Bính là một vạn đại dương.

Thành viên hạng Đinh là năm ngàn đại dương.

Tô Thần tiến hành phân cấp đơn giản cho thành viên, sau này còn cần phải tiếp tục hoàn thiện.

Những gia tộc cấp bậc như Lão Cửu Môn thì trực tiếp là khách hàng hạng Giáp.

Đối với họ, bỏ ra vài vạn đại dương không khó.

Các gia tộc ở tỉnh ngoài cũng tương tự.

Nhưng nếu một số gia tộc luôn ủng hộ Tô gia, tiêu tiền tại nhà đấu giá của Tô gia, thì Tô Thần tự nhiên cũng không thể làm họ thất vọng.

Chỉ cần chi đủ tiền, là có thể thăng cấp lên thành viên hạng Giáp.

Đãi ngộ của mỗi cấp khách hàng cũng khác nhau, thành viên hai cấp Bính và Đinh chỉ có thể ngồi ở sảnh chính tầng một.

Khách hàng hai cấp Giáp và Ất có tư cách vào phòng riêng ở tầng hai.

Sau khi vào phòng riêng, không chỉ có người phục vụ riêng, mà còn có thể biết trước thông tin về rất nhiều món đồ cổ.

Những thông tin này sẽ được biên soạn thành sách đặt trên bàn trong phòng riêng, để họ tiện tra cứu bất cứ lúc nào.

Đồng thời, trong các phòng riêng ở tầng hai, Tô Thần còn định đặt một số món ăn quý hiếm, để các thành viên cấp cao vừa hưởng thụ

dịch vụ vừa tham gia đấu giá.

Đương nhiên, những ý tưởng này hiện tại chỉ là một phương hướng chung, các chi tiết cụ thể vẫn cần phải thảo luận thêm.

Tô Thần lần lượt nói cho lão tộc trưởng biết những suy nghĩ trong đầu mình.

Nghe xong, lão tộc trưởng im lặng một lúc: "Tiểu Thần à, làm như vậy có hơi không ổn không?

Ta lo những gia tộc đó sẽ tức giận, cảm thấy chúng ta đánh giá thấp họ, không muốn tham gia hội đấu giá nữa!" "Không sao, chỉ cần tấm biển hiệu nhà đấu giá Tô gia được dựng lên, họ sẽ mong ngóng được trở thành thành viên cốt lõi của chúng ta." Tô Thần nói, "Hơn nữa, người đời đều thích so sánh, thành viên hạng Đinh muốn trở thành hạng Bính, hạng Bính muốn trở thành hạng Ất, hạng Ất muốn trở thành hạng Giáp!" So sánh với nhau, khả năng tiêu thụ của họ cũng sẽ tăng lên ổn định. "Lão tộc trưởng, về phương diện này, sau này ông hãy bàn bạc thêm với Doãn Tân Nguyệt, nhà cô ấy trước đây từng kinh doanh hội đấu giá, rất am hiểu ngành này." Tô Thần nói, "Nói chung, việc cải tạo nhà đấu giá không có vấn đề gì lớn, chỉ cần chú ý những chi tiết đó, còn lại cũng không có gì!" Tô Thần nhìn quanh nhà đấu giá, cảm thấy vẫn hơi nhỏ, sau này có thể chừa lại một phần không gian để cải tạo nhà đấu giá lớn hơn một chút.

Như vậy, hội đấu giá của Tô gia cũng có thể thu hút nhiều người hơn.

Mục tiêu cuối cùng của Tô Thần không phải là vài tỉnh lân cận thành Trường Sa, mà là toàn bộ vùng đất Cửu Châu, thu hút cả những danh gia vọng tộc ở Kinh thành phía Bắc, Đông Tam Tỉnh, và những danh gia vọng tộc ở vùng Bách Việt phía Nam.

Đến lúc đó, nhà đấu giá Tô gia sẽ là nhà đấu giá hàng đầu cả

nước. … Chiều hôm đó, lão tộc trưởng đến tiệm đồ cổ một chuyến, trò chuyện với Doãn Tân Nguyệt.

Dựa trên ý tưởng của Tô Thần, hai người đã thảo luận ra rất nhiều chi tiết.

Đầu tiên là hệ thống phân cấp thành viên, thành viên cấp thấp nhất là hạng Đinh, cần phải đấu giá thành công đồ cổ trị giá trên năm ngàn đại dương tại tiệm đồ cổ Tô gia.

Họ chỉ có thể một mình vào hội trường đấu giá, không được phép mang theo bạn bè, người thân.

Thành viên hạng Bính cần đấu giá trên một vạn đại dương, có thể mang theo một người bạn.

Hạng Ất có thể mang theo ba người bạn.

Hạng Giáp có thể mang theo năm người bạn.

Chương 329

Đồng thời, về đãi ngộ, khách hàng hạng Ất có thể nhờ người của tiệm đồ cổ Tô gia ra tay, giúp họ thẩm định đồ cổ.

Ví dụ, khách hàng hạng Ất sưu tầm được một món bảo vật nhưng không rõ thật giả.

Lúc này có thể nhờ sự giúp đỡ của người của tiệm đồ cổ Tô gia.

Tiệm đồ cổ Tô gia sẽ cử chuyên gia đến giúp giám định.

Nếu là khách hàng hạng Giáp, Tô Thần sẽ đích thân ra tay giúp khách giám định.

Ngoài ra, khách hàng hạng Giáp cao nhất còn có thêm đặc quyền, ví dụ như có thể ưu tiên đến tiệm đồ cổ của Tô gia mua đồ cổ, tham gia một số buổi thẩm định nội bộ… Hệ thống thành viên có thể nhanh chóng giúp tiệm đồ cổ và hội đấu giá của Tô gia thu hút một nhóm khách hàng trung thành. … Bên kia, sau khi giao phó xong việc hội đấu giá, Tô Thần trở về thôn Tô gia, đích thân ra tận ruộng đồng, kiểm tra tình hình thu hoạch lúa nước năm nay.

Tô gia có tổng cộng hơn một vạn mẫu đất, trong đó lúa nước chiếm khoảng một phần năm, tức là hai ngàn mẫu.

Cộng thêm tỷ lệ thu hoạch 1400%, hai ngàn mẫu đất này tương đương với gần ba vạn mẫu lúa nước.

Năng suất trung bình mỗi mẫu đất cực cao. "Tô tộc trưởng!" Bạch Quế Sơn đi đến trước mặt Tô Thần.

Bây giờ anh ta đã là một tướng tài đắc lực dưới trướng Tô Thần, phụ trách công việc của gần ngàn mẫu đất.

Dưới tay anh ta quản lý gần ngàn người làm công dài hạn.

Mỗi tháng Bạch Quế Sơn có thể nhận được một trăm đại dương tiền công từ Tô gia.

Một năm cũng có thể kiếm được hơn ngàn đại dương.

Căn nhà anh ta ở đã được tặng toàn bộ, không cần phải trừ một phần năm tiền công mỗi tháng.

Bây giờ Bạch Quế Sơn là một nhân vật lớn có tiếng ở khu dân di cư, cả gia đình đều làm việc cho Tô gia.

Hơn nữa, Bạch Quế Sơn rất được Tô Thần tin tưởng.

Ở chỗ Tô Thần, anh ta là người làm, nhưng khi về nhà, những người làm công dài hạn có chuyện lớn nhỏ gì đều phải đến tìm Bạch Quế Sơn xử lý.

Ví dụ như khi có người làm công kết hôn, Bạch Quế Sơn thường được mời làm tổng quản, giúp lo liệu vật tư và nghi thức cưới hỏi.

Có thể nói, nếu khi kết hôn có thể mời được Bạch Quế Sơn đến dự, đủ để chứng minh người làm công này có tiền đồ, có thể bám vào nhà họ Bạch. "Nghe nói thời gian này cậu rất oai phong nhỉ!" Tô Thần cười nói, "Ở khu dân di cư uy tín rất cao!

Có những người làm công kết hôn, nếu cậu không đến, họ sẽ không mở tiệc." "Chỉ khi cậu đến, ngồi vào ghế trên, hôn lễ mới bắt đầu!" Nghe vậy, sắc mặt Bạch Quế Sơn trầm xuống, hoảng hốt: "Tô tộc trưởng, trước đó được ngài tin tưởng, tôi quả thật có hơi bay bổng, nhưng ngài yên tâm, sau này tôi nhất định sẽ không làm càn nữa!" Nếu không phải vì anh ta là người thân tín của Tô Thần, e rằng anh ta làm đến chết cũng không kiếm được nhiều đại dương như vậy. "Cậu hiểu lầm rồi, tôi không có ý phê bình cậu." Tô Thần cười nói, "Chuyện này không có gì to tát cả." Bạch Quế Sơn có thân phận và địa vị hiện tại, thực ra cũng là một lá cờ của Tô gia.

Chỉ cần làm việc tốt cho Tô gia, Tô gia chắc chắn sẽ không bạc đãi họ.

Phải để những người làm công đó biết rằng, họ còn có không gian để thăng tiến, tương lai rộng mở.

Những người làm công này chắc chắn sẽ càng nỗ lực làm việc cho Tô gia.

Ngược lại, nếu không có chút tiền đồ nào, cuộc sống tương lai có thể nhìn thấy trước, thì sự tích cực làm việc của những người làm công này sẽ giảm đi rất nhiều.

Chăm chỉ làm một ngày, lười biếng làm một ngày, nếu không có gì khác biệt.

Như vậy, những người chăm chỉ làm việc sẽ không phục, cảm thấy mình bỏ ra nhiều công sức hơn nhưng không nhận được nhiều hồi báo hơn.

Dần dần họ cũng học cách lười biếng, làm việc cho có lệ, làm được ít nào hay ít đó.

Một người làm công như vậy thì không sao, nhưng nếu hàng ngàn người làm công đều như vậy, thì mỗi năm thôn Tô gia sẽ lãng phí không ít tài nguyên và thời gian.

Vì vậy, Tô Thần xây dựng Bạch Quế Sơn thành một tấm gương, để những người làm công đó biết rằng, chỉ cần họ làm việc tốt, là có thể trở thành người trên người.

Khi những người làm công đó lao động, sự tích cực cũng sẽ cao hơn.

Chỉ cần không làm những việc gây tổn hại đến lợi ích của thôn Tô gia, Tô Thần sẽ không cố ý chèn ép Bạch Quế Sơn. "Ra đồng xem thử đi!" Tô Thần bảo Bạch Quế Sơn dẫn đường.

Dân dĩ thực vi thiên.

Một vạn mẫu ruộng của thôn Tô gia chính là nền tảng của thôn.

Có lượng lớn lương thực, giải quyết được vấn đề ăn no mặc ấm, Tô gia mới có thể phát triển tốt hơn, đi xa hơn.

Thời buổi này, đối với người bình thường, có được một bữa cơm no đã là không dễ dàng.

Về phương diện này, thôn Tô gia làm rất tốt.

Một vạn mẫu đất, chia đều ra, mỗi người hơn hai trăm mẫu đất, một gia đình ba người có bảy trăm mẫu đất.

Đặt ở bên ngoài cũng là tầng lớp đại địa chủ.

Bạch Quế Sơn dẫn Tô Thần đến cánh đồng mà anh ta phụ trách.

Hàng trăm người làm công dài hạn đang gặt lúa trên đồng, họ cầm liềm cúi lưng gặt lúa.

Lúa gặt xong được chất thành đống, bó lại rồi có người thống nhất gánh đi.

Thôn Tô gia đặc biệt dọn ra một khoảng đất trống lớn để chất đống lúa này, sau đó tiến hành tuốt lúa.

Lúa tuốt ra được phơi khô, cuối cùng thu vào kho lương thực.

Theo năng suất bình thường bên ngoài là bốn trăm cân một mẫu ruộng nước, một mẫu ruộng lúa của thôn Tô gia có thể sản xuất khoảng hai ngàn tám trăm cân.

Hai ngàn mẫu ruộng nước có thể sản xuất năm triệu sáu trăm ngàn cân lương thực.

Tính ra khoảng hai ngàn tám trăm tấn.

Lúc này, một người trưởng thành mỗi năm ăn khoảng 500 cân

lương thực.

Hai ngàn tám trăm tấn gạo này có thể nuôi sống hơn một vạn một ngàn người.

Thêm vào lúa mì và các loại nông sản khác, một vạn mẫu đất của thôn Tô gia nuôi sống năm sáu vạn người gần như không có vấn đề gì. "Khoảng bao giờ thì thu hoạch xong?" Tô Thần hỏi. "Nhanh thì khoảng cuối tháng là xong." Bạch Quế Sơn nói, "Thời gian này vẫn luôn tăng ca làm việc." "Trời vừa sáng, người làm công đã xuống đồng, làm việc đến tối mịt." "Một bộ phận người làm công về nhà nghỉ ngơi, một bộ phận khác ra sân tuốt lúa." "Cường độ quá cao, những người làm công này cũng có chút không chịu nổi." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Mùa thu hoạch thường là lúc bận rộn nhất, không còn cách nào khác, phải tranh thủ thu hoạch hết lúa trước khi trời mưa.

Nếu không, mưa liên tục vài ngày, lúa sẽ bị mốc, gạo trong lúa sẽ nảy mầm.

Nghĩ đến đây, Tô Thần dặn dò: "Thuê thêm một số người làm công ngắn hạn đi!" Bây giờ cũng chỉ có thể làm vậy. "Vâng, Tô tộc trưởng!

Tôi sẽ sắp xếp sau!" Bạch Quế Sơn gật đầu. "Để những người làm công này ăn uống tốt hơn một chút, lao động cường độ cao không thể để họ ăn uống cũng thành vấn đề." Tô Thần nói, "Trợ cấp các thứ phải nhanh chóng sắp xếp ổn thỏa." "Tôi hiểu!" Bạch Quế Sơn nói. "Được rồi, đi dạo một vòng đi, cũng không cần quá câu nệ, vừa đi vừa nói chuyện." Tô Thần nói.

Hai người cùng nhau đi dạo bên bờ ruộng, trò chuyện như bạn bè.

Chương 330

"Vợ cậu cũng có thai rồi phải không?" Tô Thần hỏi. "Đã ba tháng rồi." Bạch Quế Sơn ngượng ngùng cười.

Thời này không có biện pháp tránh thai gì, nên khả năng mang thai rất cao.

Hơn nữa, đa số người ta đều giữ quan niệm, sinh càng nhiều con càng tốt, đặc biệt là con trai.

Con trai nhiều thì về già không bị bắt nạt.

Hơn nữa con trai còn có thể làm việc đồng áng, giúp chia sẻ gánh nặng trồng trọt. "Sau này cậu giúp tôi chọn một người quản lý nội vụ trong biệt viện nhé." Tô Thần dặn dò, "Vợ cậu đã có thai rồi, cứ để cô ấy ở nhà nghỉ ngơi một thời gian." "Không sao đâu, Tô tộc trưởng, mới có ba tháng thôi, không có gì to tát." Bạch Quế Sơn vội vàng lắc đầu.

Anh ta có được sự tin tưởng của Tô Thần, một mặt là vì anh ta từng làm việc trong biệt viện của Tô Thần.

Mặt khác, vợ anh ta vẫn luôn làm việc trong biệt viện của Tô Thần.

Chính vì vậy, anh ta mới có thể biết trước nhiều thông tin nội bộ.

Cổ nhân có câu, quan bảy phẩm trước cửa nhà tể tướng.

Người gác cổng cho tể tướng, địa vị thấp kém, nhưng ở bên ngoài cũng là người trên người, tương đương với quan lại thất phẩm.

Người bình thường muốn gặp tể tướng một lần, trước tiên phải lấy lòng những người gác cổng này, sau đó do những người gác cổng này thông báo cho quản gia, rồi quản gia mới thông báo cho tể tướng.

Nếu người đến thực sự bình thường, thì người gác cổng có thể từ chối ngay.

Có tể tướng chống lưng, cũng không ai dám bắt nạt những người gác cổng này.

Thậm chí nếu họ về quê một chuyến, quan huyện địa phương cũng phải nịnh bợ họ.

Vì vậy, Bạch Quế Sơn không muốn để vợ mình rời đi nhanh như vậy. "Ha ha ha, vậy cậu nỡ lòng để vợ cậu tiếp tục vất vả sao?" Tô Thần cười nói, "Yên tâm đi, một thời gian nữa sẽ để vợ cậu quay lại." "Đợi cô ấy sinh con xong, thì mang đứa bé đến biệt viện luôn đi." "Như vậy, Tô Khán lúc nhỏ cũng có bạn, sau này đi học, cũng học ở Tô gia đây, cùng với Tô Khán." Tô gia đã mở trường học, chỉ là số trẻ em không nhiều, khoảng bốn năm đứa.

Nhưng cùng với sự phát triển của Tô gia, tin rằng sau này số trẻ em trong trường sẽ ngày càng nhiều. "Cảm tạ Tô lão gia!" Bạch Quế Sơn kích động đến mức suýt quỳ xuống.

Xưa nay, những người được vào trường học đọc sách đều là con nhà giàu.

Nhà họ Bạch của anh ta tính ngược lên ba bốn đời, đều là nông dân không biết chữ.

Không ngờ đến đời anh ta bây giờ, con cái lại có thể đi học đọc sách!

Mà còn học ở trường của Tô gia.

Tô gia là gia tộc lớn hàng đầu ở thành Trường Sa, thầy giáo họ mời chắc chắn sẽ không tệ.

Bạch Quế Sơn tin rằng, con cái của mình sau này chắc chắn sẽ có tiền đồ hơn mình rất nhiều.

Nghĩ đến đây, Bạch Quế Sơn càng thêm biết ơn Tô Thần. "Chọn thêm hai người có mắt nhìn một chút, trước tiên đi theo vợ cậu học một thời gian, nhà chúng ta tuy không có quy củ gì nhiều, nhưng mọi việc cũng phải cẩn thận." "Đợi khi dạy dỗ xong hai người mới đến, thì để vợ cậu yên tâm về nhà dưỡng thai, đây là chuyện đại sự nối dõi tông đường của nhà họ Bạch các cậu đấy!" "Ngoài ra, tôi định sắp xếp cho em gái cậu đến làm việc ở chi nhánh Cổ đô." "Cậu cũng biết, Tô gia đã mở chi nhánh tiệm đồ cổ ở đó, hiện tại đang thiếu nhân lực, em gái cậu đến đó cũng có thể rèn luyện bản thân tốt hơn." "Đợi thêm một thời gian nữa, tôi sẽ đề bạt cô ấy thành người phụ trách thẩm định đồ cổ của chi nhánh bên đó." Tô Thần dặn dò.

"Chuyện này……" Bạch Quế Sơn đột nhiên quỳ xuống, dập đầu với Tô Thần, "Tô lão gia, đại ân đại đức của ngài, Bạch Quế Sơn tôi suốt đời không quên!" "Sau này ngài bảo tôi lên núi đao xuống biển lửa, tôi quyết không hai lời!" Ông ta có được ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ sự ủng hộ của Tô Thần.

Giờ đây Tô Thần lại không ngừng đề bạt người nhà ông, thực sự đối xử với ông quá tốt.

Bạch Quế Sơn nhất thời không nghĩ ra cách nào báo đáp, chỉ có thể quỳ xuống dập đầu cảm tạ.

"Đứng dậy đi, không cần khách sáo như vậy!" Tô Thần xua tay.

Bạch Quế Sơn là người có chút nhãn lực, năng lực của em gái ông ta, Tô Thần cũng đã thấy rõ.

Vừa hay Tô gia đang thiếu người, cứ để họ ra làm việc, cũng có thể san sẻ gánh lo cho Tô gia. …… Buổi tối, khi Tô Thần về đến phòng, Dịch Tiêu đã tỉnh dậy.

Nhưng Doãn Tân Nguyệt tối nay lại không về mà ở lại bên Cổ Đổng Hành.

Dịch Tiêu vịn tường đi đến bên bàn, vừa ăn cơm vừa dùng canh.

"Tối nay… tối nay để em nghỉ ngơi một chút đi." Dịch Tiêu xin tha, "Đêm qua chàng mạnh quá, em chịu không nổi." "Nếu tối nay lại giày vò nữa, ngày mai chắc lại không xuống giường nổi mất!" Dịch Tiêu bắt đầu cầu xin.

Nàng thực sự không còn chút sức lực nào.

"Chuyện ngày mai dĩ nhiên để mai nói!" Tô Thần ôm eo bế bổng Dịch Tiêu lên, đặt lên giường.

Sau một hồi mây mưa, Dịch Tiêu chìm vào giấc ngủ say.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Thần thức dậy, đi thẳng đến Cổ Đổng Hành.

Thời gian này cứ để Dịch Tiêu nghỉ ngơi cho khỏe, có thể thấy rõ ràng là nàng đã có chút đuối sức.

Mấy ngày tiếp theo, Tô Thần đều ở lại trong thành Trường Sa.

Buổi đấu giá của Tô gia sắp được tổ chức, vì vậy Tô Thần cực kỳ bận rộn.

Các gia tộc ở thành Trường Sa, hắn đều đích thân đến cửa mời, đặc biệt là các thành viên trong Lão Cửu Môn.

Những gia tộc này đều là trụ cột của thành Trường Sa, sở hữu tài sản khổng lồ, họ chắc chắn sẽ được xếp vào hàng khách quý loại Giáp.

Tô Thần đã đích thân đến cửa, các gia tộc của Lão Cửu Môn dĩ nhiên phải nể mặt hắn.

Còn có mấy gia tộc lớn khác, Tô Thần cũng đến tận nơi bái phỏng, đặc biệt là gia chủ đương thời của Lục gia, kể từ khi Lục lão gia tử qua đời, gia chủ đương thời của Lục gia qua lại rất thân thiết với Tô

gia.

Gia chủ Lục gia đã nói rõ sẽ đến ủng hộ, nhất định phải làm cho buổi đấu giá của Tô gia được tổ chức một cách rực rỡ.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt buổi đấu giá đã chính thức khai mạc.

Sáng sớm, trước cửa nhà đấu giá đã đông nghịt người.

Phần lớn mọi người đều đến xem náo nhiệt, ở cửa có biểu diễn tạp kỹ và múa lân, những tiết mục khá hấp dẫn, thu hút rất nhiều người.

Gia chủ các gia tộc đều đến chúc mừng nhà đấu giá của Tô gia khai trương.

Khung cảnh khai trương của buổi đấu giá còn náo nhiệt hơn nhiều so với Cổ Đổng Hành của Tô gia trước đây.

Cứ như vậy, thời gian thoáng chốc đã đến chiều tối.

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Mặc dù thiệp mời của buổi đấu giá đã được gửi đến rất nhiều gia tộc lớn ở các tỉnh khác, nhưng không có nhiều người từ tỉnh ngoài đến.

Khách mời lần này đa số đều ở trong thành Trường Sa.

Phòng riêng trên lầu hai có tổng cộng hai mươi gian, trong đó Lão Cửu Môn, không tính Tô gia, chiếm khoảng tám gian.

Một gian được phân cho Lục gia, và một gian cho một đại gia tộc khác.

Ngoài ra, phần lớn các phòng riêng đều trống.

Trong số khách mời ở tầng dưới, lại có không ít người từ tỉnh

ngoài đến xem náo nhiệt, những người này ngồi dưới khán đài, chăm chú theo dõi tình hình trên sân khấu.

Chương 331

Trong số họ, không ít người được gia chủ trong tộc cử đến để dò xét thực hư trước.

Nếu buổi đấu giá lần này được tổ chức tốt, có lẽ gia chủ của họ sẽ đích thân đến.

Mang theo tâm trạng thấp thỏm như vậy, buổi đấu giá sắp bắt đầu.

“Lưu thiếu gia, các vị không phải thường hoạt động ở Cống địa sao?” “Chẳng phải là lão gia tử nhà tôi có hứng thú sao?

Tô gia này gần đây nổi lên rất nhanh, ngay cả lão gia tử nhà chúng tôi cũng có nghe qua, nên đặc biệt cử tôi đến dò la thực hư.

Triệu công tử, còn ngài thì sao?” “Tôi cũng gần như vậy!

Lão gia tử cứ nhất quyết bắt tôi đến xem buổi đấu giá này rốt cuộc có thể xuất hiện bảo vật gì đặc biệt.” “……” Mọi người dưới khán đài bắt đầu trao đổi.

Từng tốp ba tốp năm ngồi lại với nhau, hỏi thăm tình hình.

“Keng keng keng……” Bất chợt, tiếng chuông trên sân khấu vang lên.

Ngay sau đó, một luồng sáng từ trên cao chiếu xuống sân khấu.

Tiếp theo, một bóng người xuất hiện trước sân khấu.

Người này chính là A Lăng cô nương, cô là người dẫn chương trình của buổi đấu giá lần này.

A Lăng cô nương hôm nay mặc một bộ sườn xám, trông rất quyến rũ, thu hút ánh mắt của không ít người.

“Thưa các vị tiên sinh, các vị bà, buổi đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu!” “Đây cũng là lần đầu tiên Tô gia tổ chức đấu giá, chúng tôi cũng đã chuẩn bị những món quà hậu hĩnh cho các vị khách quý.” “Không nói nhiều nữa, buổi đấu giá hôm nay chính thức bắt đầu!” Theo sau lời của A Lăng cô nương, ánh đèn trên sân khấu đột nhiên tối sầm lại.

Ánh mắt của tất cả mọi người đều bị thu hút.

Chỉ thấy dưới ánh sáng mờ ảo, một cô gái phục vụ bưng một chiếc khay đi lên sân khấu.

Sau đó, ánh sáng lại sáng lên, đèn chiếu thẳng vào chiếc khay.

A Lăng cô nương từ từ vén tấm vải trên khay, một cây quyền trượng được làm hoàn toàn bằng vàng xuất hiện trước mặt mọi người.

Cây quyền trượng được điêu khắc vô cùng tinh xảo, hiếm có trên đời.

“Thưa các vị, vật phẩm đầu tiên hôm nay là bảo vật đến từ Tinh Tuyệt cổ thành ở Cương địa, cây quyền trượng này có tên là —— Tinh Tuyệt Chi Tinh!” “Đây từng là cây trượng mà Tinh Tuyệt nữ vương đã sử dụng, tượng trưng cho quyền uy tối cao của bà.” “Trên đỉnh quyền trượng có nạm một viên lam bảo thạch, viên lam bảo thạch này vô cùng quý giá, Tô gia chúng tôi đã thống kê, loại lam bảo thạch cấp bậc này trên toàn thế giới không có quá ba viên!” “Tiếp theo, chúng ta sẽ tiến hành đấu giá món đồ ‘Tinh Tuyệt Chi Tinh’ này!” “Giá khởi điểm năm nghìn đại dương, mỗi lần tăng giá không dưới năm trăm đại dương!” Khi lời của A Lăng cô nương vừa dứt, mọi người dưới khán đài vẫn chưa hoàn hồn, họ vẫn còn đắm chìm trong món đồ sưu tập này.

“Năm nghìn năm trăm đại dương!” Gia chủ Lục gia trên lầu lên

tiếng đầu tiên, khởi đầu rất tốt.

"Sáu nghìn!" "Sáu nghìn rưỡi!" "Bảy nghìn!" Mọi người dưới khán đài bắt đầu ra giá.

Tên của cây quyền trượng này là do Tô Thần đặt, tên gốc là gì thì Tô Thần cũng không rõ.

Nhưng vật phẩm của tiểu quốc Tây Vực quả thực có thể gây chấn động lớn cho mọi người.

Hơn nữa, chưa nói đến những thứ khác, chỉ riêng cây quyền trượng bằng vàng này đã có giá trị không nhỏ.

Bán như vàng cũng đáng giá không ít đại dương.

Vì vậy, mọi người dưới khán đài bắt đầu theo giá, chẳng mấy chốc giá của cây quyền trượng đã vọt lên một vạn đại dương.

Theo ước tính của Tô Thần, cây quyền trượng này ít nhất cũng trị giá một vạn đại dương.

Tức là đến mức giá này, Tô Thần sẽ không lỗ vốn.

Theo xu hướng hiện tại, giá của cây quyền trượng này sẽ còn tiếp tục tăng, Tô Thần dự đoán giá giao dịch cuối cùng sẽ vào khoảng một vạn năm nghìn đại dương.

"Một vạn bốn nghìn đại dương!" "Một vạn bốn nghìn năm trăm đại dương!" "Một vạn năm nghìn đại dương!" "……" Người cạnh tranh dưới khán đài ngày càng ít, khi giá được hét lên một vạn năm nghìn đại dương, đã không còn ai theo nữa.

"Một vạn năm nghìn đại dương lần thứ nhất!" "Một vạn năm nghìn đại dương lần thứ hai!" "Một vạn năm nghìn đại dương lần thứ ba!" Khi chiếc búa trong tay A Lăng cô nương gõ xuống, cô cao giọng hô, "Chốt giá!" Ngay sau đó, có nhân viên đến liên hệ với vị khách vừa

ra giá.

“Tiếp theo là món đồ thứ hai!” A Lăng cô nương cao giọng nói.

Ánh đèn trên sân khấu lại bắt đầu mờ đi, sau đó ánh sáng nghệ thuật chiếu lên sân khấu.

Món đồ thứ hai xuất hiện.

Món đồ này được lấy ra từ Ma quốc, cũng là một bảo vật hiếm có.

Giá khởi điểm năm nghìn đại dương, mỗi lần tăng giá không dưới năm trăm đại dương.

Khi mọi người dưới khán đài bắt đầu ra giá, Tô Thần bước vào phòng riêng của Trương Đại Phật Gia.

Thấy Tô Thần bước vào, Trương Đại Phật Gia chỉ vào chiếc ghế bên cạnh nói, “Tô tiên sinh, mời ngồi!” “Phật gia, buổi đấu giá hôm nay tổ chức thế nào?” Tô Thần hỏi.

“Không tệ, vượt xa dự kiến của tôi!” Trương Đại Phật Gia khẽ gật đầu, “Nhưng mà Tô tiên sinh, ngài chắc chắn muốn ngồi bên phải tôi chứ?” “Tôi nghe nói nhà đấu giá lớn nhất Kinh thành là Tân Nguyệt Phạn Điếm có quy củ, người ngồi bên phải phải điểm thiên đăng!” “Ha ha ha, đây là thành Trường Sa, không có nhiều quy củ như vậy.” Tô Thần cười nói, “Chúng ta cứ làm theo cách của mình.” Trong lúc hai người trò chuyện, món đồ thứ hai đã được đấu giá lên đến chín nghìn đại dương.

Giá của món đồ này khoảng một vạn hai nghìn đại dương, theo xu hướng cạnh tranh hiện tại, chắc chắn có thể thu hồi vốn, thậm chí còn có thể kiếm được nhiều hơn.

“Buổi đấu giá vẫn có ba phần cổ phần của ngài!” Tô Thần nói.

“Cái này… e là có chút không ổn?” Trương Đại Phật Gia cười nói,

“Buổi đấu giá này tôi đâu có góp sức gì!” “Ha ha ha, vẫn phải nhờ Phật gia chiếu cố.” Tô Thần giải thích, “Dù sao thì Cổ Đổng Hành và nhà đấu giá là một thể!” “Lợi nhuận phát sinh từ đó, cũng nên có ba phần của ngài!” Trương Đại Phật Gia là bố phòng quan của thành Trường Sa, chỉ cần có Trương Đại Phật Gia ở đây, sẽ không ai dám động đến nhà đấu giá.

Hiện tại Cổ Đổng Hành ở thành Trường Sa mỗi tháng lợi nhuận ròng khoảng sáu bảy vạn đại dương, còn nhà đấu giá, Tô Thần ước tính, mỗi tháng lợi nhuận khoảng bốn vạn đại dương.

Tức là hai sản nghiệp này của Tô gia cộng lại, mỗi tháng có thể mang lại thu nhập mười vạn đại dương.

Chia cho Trương Đại Phật Gia ba phần, ba vạn đại dương, một năm là ba mươi sáu vạn đại dương.

Quân đội dưới quyền Trương Đại Phật Gia mỗi tháng chi tiêu khoảng mười vạn đại dương, một năm cần ít nhất một triệu đại dương.

Tô Thần đã giúp ông giải quyết được hơn một nửa vấn đề khó khăn.

Số đại dương còn lại Trương Đại Phật Gia có thể tự mình lo liệu.

“Vậy thì cứ làm theo cách này!” Trương Đại Phật Gia gật đầu.

Không ngờ lại có niềm vui bất ngờ. …… Buổi đấu giá vẫn tiếp tục, trong khoảng thời gian tiếp theo, lại có hơn mười món bảo vật được đưa lên sân khấu đấu giá.

Giá của phần lớn bảo vật đều vượt qua dự kiến của Tô Thần.

Cho đến khi món bảo vật chốt hạ cuối cùng được đưa lên, giá cả càng vượt xa dự đoán trước đó của Tô Thần.

Bán được với giá cao ngất ngưởng năm vạn đại dương!

Trong chốc lát, phần lớn đồ cổ mà Cổ Đổng Hành của Tô gia tích trữ trước đó đều đã được bán đi.

Thu về cho Tô gia một khoản tiền mặt lớn.

Buổi đấu giá này cuối cùng bán được hai mươi hai vạn đại dương.

Trừ đi các chi phí, ít nhất cũng lãi được mười lăm vạn đại dương.

Đồng thời, nhà đấu giá của Tô gia cũng đã tạo được danh tiếng ở các tỉnh lân cận.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, một nhóm người vây lại, muốn thiết lập quan hệ hợp tác tốt đẹp với Tô gia.

"Tô lão bản, tôi là người của Mã gia ở Cống địa, hy vọng sau này chúng ta có thể thiết lập quan hệ hợp tác tốt đẹp." "Tô lão bản, tôi là người của Trần gia ở Ngạc địa, sau này nếu có tổ chức đấu giá, mong Tô lão bản có thể thông báo cho chúng tôi sớm nhất." "Tô lão bản, tôi là người của Hách gia ở Du địa, gia chủ chúng tôi đã nói, các buổi đấu giá sau này của Tô gia, Hách gia chúng tôi nhất định sẽ tham gia đầy đủ!" "……" Những người này vây quanh Tô Thần.

Thực sự là buổi đấu giá này có phần vượt quá dự liệu của họ, không ngờ những bảo vật được bán đấu giá đều là bảo vật quý hiếm, ngay cả món đồ kém nhất cũng có thể dùng làm vật gia truyền.

Những bảo vật này đều có giá trị không nhỏ, khó tìm thấy ở bên ngoài.

Chương 332

"May mắn được các vị coi trọng!" Tô Thần chắp tay, "Tối nay tôi có đặt tiệc, mong các vị có thể đến dự, mọi người cùng trò chuyện nhiều hơn!" Đây chính là nhóm khách hàng đầu tiên của buổi đấu giá.

Buổi đấu giá hôm nay có thể thành công lớn như vậy, không thể không kể đến công của những người này.

Tiếp theo dĩ nhiên là phải thắt chặt quan hệ, biến họ thành khách hàng trung thành.

Ngoài ra, Tô Thần còn dự định mời Trương Đại Phật Gia cùng tham dự, mục đích là để cho những người này biết, chỉ cần họ đến thành Trường Sa, tuyệt đối an toàn, không cần quá lo lắng bị cướp bóc, trộm cắp, gặp rắc rối… Chỉ cần tạo ra một không khí đấu giá tốt, sau này khách hàng chắc chắn sẽ nườm nượp kéo đến. …… Đêm đó, Tô Thần bao trọn khách sạn tốt nhất thành Trường Sa, khoản đãi hơn trăm vị khách mời này.

Trong lúc đó, Tô Thần còn bỏ ra số tiền lớn mời Nhị Nguyệt Hồng đến biểu diễn, nhất thời khiến cả khán phòng vỗ tay tán thưởng, có thể nói là chủ và khách đều vui vẻ.

Hôm sau, những vị khách này mới rời khỏi thành Trường Sa.

Tô Thần đích thân tiễn họ ra ga tàu hỏa.

Những người này lần lượt trở về gia tộc của mình.

Cống địa, Mã gia!

Mã Tam Tư được gia chủ Mã gia cử đến thành Trường Sa tham gia buổi đấu giá do Tô gia tổ chức.

Thực tế, địa vị của Mã Tam Tư trong gia tộc không cao lắm, chỉ vì

buổi đấu giá của Tô gia có chút mới lạ, nên gia chủ Mã gia mới cử Mã Tam Tư qua xem thử.

Dù sao thì thành Trường Sa đối với Mã gia cũng không quen thuộc.

Ai ngờ sau khi đến thành Trường Sa, lại được chứng kiến nhiều bảo vật mới lạ như vậy, khiến Mã Tam Tư được mở rộng tầm mắt.

"Gia chủ, lần đấu giá này tôi đã gặp rất nhiều đại gia tộc." Mã Tam Tư báo cáo, "Những gia tộc đó đều cử người tham gia!" "Có thể thấy rõ, rất nhiều gia tộc đều không coi trọng buổi đấu giá lần này của Tô gia!" "Nhưng tôi có thể đảm bảo, sau khi buổi đấu giá này kết thúc, lần đấu giá tiếp theo, rất nhiều tộc trưởng của các gia tộc sẽ đích thân đến thành Trường Sa tham gia!" Mã Tam Tư nhấn mạnh, "Buổi đấu giá của Tô gia thực sự quá hoành tráng!

Họ không chỉ bán đấu giá rất nhiều bảo vật quý hiếm từng thất lạc trong lịch sử!

Mà còn bán đấu giá rất nhiều vật phẩm của các tiểu quốc!" "Giá trị của những vật phẩm đó khó mà đong đếm được!" "Tôi nghe nói để lấy được những bảo vật này từ dưới mộ, người của Tô gia thậm chí đã đi xa đến tận Đông Bắc, Cương địa, Nam Hải… để tìm bảo, vượt qua bao chặng đường dài!" "Tôi có dự cảm, Tô gia nhất định sẽ trỗi dậy." Mã Tam Tư nhìn về phía gia chủ, trịnh trọng nói.

Buổi đấu giá này cũng đã mở rộng tầm mắt của hắn, không đi không biết, đi rồi mới giật mình.

Thực lực của những gia tộc kia cũng không kém Mã gia của họ là bao, đều bị những món đồ cổ mà Tô Thần đưa ra làm cho chấn động.

Điều đó đủ để thấy thực lực đáng sợ của Tô gia.

"Xem ra, vùng đất mấy tỉnh của chúng ta sắp chào đón một gia tộc hùng mạnh rồi!" Gia chủ Mã gia cảm khái, "Sự trỗi dậy của Tô gia là

thế không thể cản!" "Buổi đấu giá tiếp theo, đợi thiệp mời được gửi đến, tôi sẽ đích thân đến!" Gia chủ Mã gia quyết định.

Tình hình này cũng đang diễn ra trong nội bộ của nhiều gia tộc.

Gia chủ của những gia tộc này ban đầu không coi đó là chuyện gì to tát, chỉ nghĩ rằng người ta đã gửi thiệp mời, nên cử người đi một chuyến, không làm mất mặt Tô gia.

Ai ngờ buổi đấu giá lần này lại long trọng đến vậy.

Có gia chủ hối hận không kịp, lẽ ra nên đích thân đến, không nên cử người đi.

Cũng có gia chủ dự định sau này sẽ đến Trường Sa một chuyến, trước tiên thiết lập quan hệ với Tô gia, như vậy lần sau tham gia đấu giá sẽ tiện hơn nhiều. …… Buổi đấu giá do Tô gia tổ chức đã gây ra một làn sóng xôn xao trong các đại gia tộc ở mấy tỉnh lân cận.

Có gia tộc không cử một binh một tốt nào đi, sau khi nghe chuyện này, hận không thể tự tát mình hai cái.

Họ vội vàng tìm kiếm kênh liên lạc với Tô gia.

Còn ở thành Trường Sa.

Sau khi sự kiện lớn qua đi, nhà đấu giá trở nên có chút vắng vẻ.

Nhất thời, mọi người còn có chút không quen.

Trong Cổ Đổng Hành, Dịch Tiêu đưa sổ sách đã được sắp xếp gọn gàng cho Tô Thần.

"Lần đấu giá này tổng cộng bán được hai mươi hai vạn đại dương, trừ đi một số chi phí lặt vặt còn lại mười bảy vạn đại dương!" Dịch Tiêu nói, "Nhưng em cảm thấy nhà đấu giá của chúng ta vẫn còn tồn tại một số vấn đề." "Em cứ nói, đều là người nhà, không cần phải khách sáo như vậy." Tô Thần nói.

“Em thấy Cổ Đổng Hành của chúng ta có thể làm tốt hơn nữa, đặc biệt là dịch vụ dành cho những khách hàng lớn.” Dịch Tiêu nói, “Ví dụ như một số khách hàng quan trọng, có thể dùng ô tô đưa đón.” “Để họ ở trong khách sạn tốt nhất thành Trường Sa!” “Về phương diện ăn uống, cũng phải chuẩn bị rất đầy đủ, để những vị khách này đến thành Trường Sa không chỉ có thể tham gia đấu giá, mà còn cảm nhận được dịch vụ của chúng ta, như vậy sau khi những khách hàng này trở về cũng sẽ có cơ hội khoe khoang.” Ý tưởng của Dịch Tiêu rất đơn giản, chính là muốn những khách hàng này cảm thấy đáng đồng tiền bát gạo.

Nhưng trong mắt Tô Thần, lại thấy được một viễn cảnh khác — tạo ra một nhóm khách hàng cao cấp.

Thời đại này đa số mọi người vẫn chưa có ý tưởng này.

Tô Thần cảm thấy có thể đi trước tất cả mọi người, tạo ra hiệu ứng thương hiệu từ sớm.

“Em nói không sai!” Tô Thần gật đầu, “Từ sổ sách của Cổ Đổng Hành chi ra ba vạn đại dương, mua mười chiếc ô tô.

Sau đó đào tạo một số lễ tân, ít nhất phải đào tạo được một trăm người!” “Những cô gái lễ tân này đều tuyển từ khu dân nghèo, chiều cao phải từ một mét sáu lăm đến một mét bảy, thân hình thon gọn cân đối.” “Đồng thời đào tạo cho họ lễ nghi, cầm kỳ thư họa, để toàn thân họ toát ra khí chất!” “Về phương diện khách sạn, chúng ta tự xây.” Tô Thần suy nghĩ một lúc rồi nói, “Sau này mua lại các cửa hàng trên hai con phố xung quanh, xây dựng thành phong cách vườn Giang Nam và trang viên của bọn Tây dương!” “Khách quý đến tham gia đấu giá đều ở trong vườn.” “Đầu bếp thì dùng giá cao mời từ khắp Cửu Châu, phải để những vị khách này không cần ra khỏi cửa cũng có thể nếm được tất cả mỹ thực của Cửu Châu!” Tô Thần nghĩ một chút, những

người có thể đến tham gia loại đấu giá này đều là những người giàu có hàng đầu, có uy tín rất cao ở địa phương.

Những người này không thiếu tiền!

Lông cừu mọc trên thân cừu, hưởng thụ dịch vụ tốt như vậy không phải là miễn phí.

Tô Thần sẽ nghĩ cách kiếm lại từ buổi đấu giá.

"Em cứ lấy mười vạn đại dương từ sổ sách đi!" Tô Thần suy nghĩ một lúc, lật lại quyết định trước đó, "Sau này em và lão tộc trưởng cùng Tân Nguyệt bàn bạc thêm." "Đừng sợ tốn tiền, nhưng mỗi một đồng đại dương đều phải dùng vào đúng chỗ!" Những món đồ cổ quý giá trong Cổ Đổng Hành rất khó bán ra, chỉ có thể dựa vào các đại gia tộc từ các tỉnh thành này mới có khả năng bán được những món đồ cổ quý hiếm đó.

Vì vậy, mười vạn đại dương này tuyệt đối không lãng phí.

Bất kể là khách sạn sân vườn, đầu bếp hay xe đưa đón, đều là để những gia tộc kia cảm thấy buổi đấu giá của Tô gia có đẳng cấp, không hạ thấp thân phận của họ.

Có những đại gia tộc này dẫn đầu, những người của các gia tộc nhỏ sẽ tìm mọi cách để chen chân vào.

Một mặt thỏa mãn lòng hư vinh của họ, mặt khác cũng giúp họ hòa nhập vào vòng tròn này.

Sau khi dặn dò Dịch Tiêu xong, Tô Thần lái xe về làng Tô gia.

Lúa trong làng đã gần thu hoạch xong.

Doãn Tân Nguyệt bế con, ngồi hóng mát dưới bóng cây, tay cầm quạt đuổi những con côn trùng nhỏ.

"Anh về rồi!" Thấy Tô Thần xuống xe, Doãn Tân Nguyệt bế con

đứng dậy.

“Ngồi đi, chúng ta vợ chồng còn khách sáo làm gì?” Tô Thần đi đến dưới bóng cây.

Ô tô thời này không có điều hòa, đôi khi trong xe còn nóng hơn bên ngoài.

Nhưng không còn cách nào khác, nếu không lái xe, đi từ thành Trường Sa về đây ít nhất cũng mất khoảng một giờ đồng hồ.

“Mấy ngày nay em không qua, bên nhà đấu giá thế nào rồi?” Doãn Tân Nguyệt hỏi.

“Làm khá tốt, Dịch Tiêu có một vài ý tưởng mới, anh bảo cô ấy khi nào có thời gian thì nói chuyện với em.” Tô Thần nhận lấy đứa bé từ tay Doãn Tân Nguyệt, trông chừng nó.

Tiểu Tô Khán đã được mấy tháng tuổi, đôi mắt đen láy nhìn chằm chằm vào Tô Thần.

Càng lớn, Tiểu Tô Khán càng đáng yêu!

Đôi mắt to tròn nhìn Tô Thần, khúc khích cười.

“Thằng bé này chỉ thân với anh thôi, bình thường em bế nó, nó chẳng mấy khi cười.” Doãn Tân Nguyệt có chút ghen tị, “Dù sao cũng là cục thịt từ trên người em rơi xuống.” “Ha ha ha, con nít mà em cũng ghen.” Tô Thần bế con đi đi lại lại dưới bóng cây.

Tiểu Tô Khán không thích ở yên một chỗ, thích được người lớn bế đi khắp nơi.

Sau khi được Tô Thần bế đi loanh quanh, Tô Khán càng vui vẻ hơn.

“Con của Hồng cô nương cũng đáng yêu lắm, lớn lên chắc chắn là một mỹ nhân.” Doãn Tân Nguyệt nắm lấy tay Tiểu Tô Khán, “Con trai

à, sau này con nhất định phải cố gắng, cưới được em gái về tay nhé!”
Con của Hồng cô nương và Chá Cô Tiếu có tên ở nhà là Quả Nhi.

Chương 333

Còn tên thật thì hiện tại vẫn chưa đặt, mọi người đều gọi như vậy.

Theo lời Chá Cô Tiếu, đặt tên cho con là chuyện đại sự, tuyệt đối không thể qua loa.

Vì vậy ông đã suy nghĩ lâu như vậy mà vẫn chưa nghĩ ra.

“Bình thường em với Hồng cô nương qua lại nhiều hơn, để hai đứa nhỏ vun đắp tình cảm.” Tô Thần cười nói, “Lớn lên rồi sẽ thuận lý thành chương!” “Ha ha ha, mưu tính từ khi còn nhỏ.” Doãn Tân Nguyệt cười rộ lên.

Nàng cũng không mong cầu gì nhiều, chỉ hy vọng con có thể bình an lớn lên.

Ngày mùng một tháng tám, sương sớm lấp lánh, chân trời hửng sáng, những tia nắng dịu dàng trải dài trên làng Tô gia yên tĩnh.

Tô Thần dáng người thẳng tắp như cây tùng, ngẩng đầu sải bước, dẫn dắt toàn thể tộc nhân làng Tô gia đứng trước từ đường.

Làng Tô gia mỗi tháng có hai lần cúng tế cố định, vào ngày mùng một và ngày rằm.

Trước đây, nếu Tô Thần có việc ra ngoài, không thể tự mình chủ trì, lão tộc trưởng sẽ đứng ra gánh vác trọng trách dẫn dắt dân làng cúng tế.

Dân làng lòng mang kính sợ, hai tay chắp lại, thành tâm cầu phúc trước tổ tiên, họ thành tâm cầu nguyện linh hồn của tiền bối trên trời có thể phù hộ cho làng Tô gia mưa thuận gió hòa, mùa màng bội thu, dân số ngày càng đông đúc, cuộc sống ngày càng sung túc.

Quy trình cúng tế không phức tạp, các tộc nhân lần lượt từ từ quỳ xuống, động tác trang trọng và thành kính, hai tay vững vàng cầm những nén hương đã được thắp.

Trước từ đường, những vật phẩm cúng tế được bày biện tuy giản dị mộc mạc.

Chỉ có vào dịp Thanh Minh và cuối năm mới là những dịp cúng tế long trọng nhất.

Vào ngày đại tế, sẽ dùng lục súc tượng trưng cho sự sung túc và kính trọng làm lễ vật, toàn bộ nghi thức cúng tế trang trọng và phức tạp, mỗi một khâu đều tuân theo truyền thống do tổ tiên làng Tô gia để lại.

"Dâng hương!" Giọng nói của Tô Thần trầm thấp và mạnh mẽ, như tiếng chuông hồng vang vọng mãi trên không trung của từ đường.

Theo tiếng hô của hắn, nam nữ già trẻ làng Tô gia đồng loạt ba quỳ chín lạy, động tác thuần thục.

Trong khoảnh khắc, từng làn khói xanh lượn lờ bay lên từ người họ, những làn khói này từ từ tụ lại trên từ đường, hòa quyện hoàn hảo với khí vận của từ đường.

Lúc này, khói xanh trên từ đường đã tụ thành một cột khổng lồ, khí thế bàng bạc lao thẳng lên trời.

Đó chính là khí vận của cả làng Tô gia, người ngoài khó có thể nhìn thấy.

Làng Tô gia ngày nay đã khác xưa.

Khí vận gia tộc hanh thông, lợi ích mang lại là điều hiển nhiên.

Các tộc nhân dù là lao động vất vả trên đồng ruộng, hay ra ngoài kinh doanh làm ăn, dường như đều có thần minh âm thầm tương trợ,

mọi việc thuận lợi, đại cát đại lợi.

Sau khi nghi thức cúng tế kết thúc viên mãn, người dân làng Tô gia từng nhóm ba, năm người, vừa nói vừa cười dần dần rời khỏi từ đường.

Tô Thần lại một mình ngồi trên khoảng đất trống của từ đường, ngắm nhìn từ đường, trong lòng muôn vàn cảm xúc.

Xuyên không đến thế giới này đã hơn một năm, trong thời gian đó, làng Tô gia đã thay đổi trời long đất lở.

Khiến người ta có cảm giác như đã qua một kiếp.

"Tiểu Thần à!" Lão tộc trưởng bước những bước chân có phần loạng choạng từ từ đi tới, nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh Tô Thần.

Vẻ mặt ông đầy quan tâm, "Thời gian này cháu vì gia tộc mà ngày đêm vất vả, áp lực thực sự quá lớn, phải nghỉ ngơi một thời gian đi, không cần phải cố gắng như vậy!" Những gì Tô Thần làm, lão tộc trưởng đều thấy hết.

Làng Tô gia hiện tại có vạn mẫu ruộng tốt, tài sản mấy chục vạn đại dương.

Còn có Cổ Đổng Hành, nhà đấu giá, sớm đã không lo cơm ăn áo mặc, người trong làng đều sống cuộc sống như địa chủ lão gia.

Làng Tô gia có được như ngày hôm nay, công của Tô Thần không thể không kể.

Lão tộc trưởng cảm thấy Tô Thần không cần phải cố gắng như vậy nữa, có thể nghỉ ngơi một cách thích đáng.

"Không sao đâu ạ, lão tộc trưởng!" Khóe miệng Tô Thần nhếch lên, nở một nụ cười ôn hòa, xua tay nói, "Cũng không quá mệt, chỉ là thấy sự thay đổi của gia tộc ngày nay, trong lòng có chút cảm khái!"

Hơn một năm qua, Tô Thần vì sự phát triển của làng Tô gia mà chạy đôn chạy đáo khắp nơi, trải qua vô số gian khổ, giờ đây thấy làng ngày càng phồn vinh, trong lòng tràn đầy vui mừng.

"Cộc cộc cộc……" Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập từ xa vọng lại.

Tô Thần nghe tiếng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy một nhân viên của Cổ Đổng Hành vẻ mặt hoảng hốt, thở hổn hển chạy về phía này.

Người nhân viên chạy đến mặt đỏ bừng, thở không ra hơi, mồ hôi to như hạt đậu không ngừng lăn trên trán, vẻ mặt đầy lo lắng và bất an.

"Lão bản!

Xảy ra chuyện lớn rồi!" Nhân viên khó khăn lắm mới chạy đến trước mặt Tô Thần, hai tay chống gối, thở hổn hển, "Vừa rồi trong tiệm nhận được một bức điện báo, nói là nhà mẹ của phu nhân xảy ra vấn đề lớn!" "Phu nhân có chút lo lắng, lệnh cho tôi mau chóng đến tìm ngài, cô ấy đang thu dọn đồ đạc chuẩn bị lên đường." Cái gì?

Tô Thần trong lòng chấn động mạnh, gia tộc của Dịch Tiêu lại xảy ra chuyện?

Trước đây Tam Giang Thủy Tiêu chủ yếu hoạt động ở lưu vực Hoàng Hà, lưu vực Trường Giang và lưu vực Lan Thương.

Trong đó, phạm vi hoạt động chính của Dịch gia là ở lưu vực Lan Thương.

Sau này, Tô Thần giúp Dịch gia giải quyết thành công hai đối thủ lớn là Khương gia và Đinh gia, giúp Dịch gia trở thành bá chủ thực sự của Tam Giang Thủy Tiêu.

Để Dịch gia có thể kiểm soát tốt hơn ba con sông lớn, mở rộng phạm vi thế lực, Tô Thần đề nghị Dịch gia dời toàn bộ, từ lưu vực

Lan Thương đến lưu vực Trường Giang.

Hiện tại, phạm vi thế lực của Dịch gia cách làng Tô gia khoảng hai ba trăm cây số, hai nơi có thể đi dọc theo một con sông lớn ra Trường Giang, sau đó ngược dòng mà lên.

Nếu hành trình thuận lợi, tốc độ đủ nhanh, khoảng một ngày là có thể đến nơi.

Bình thường, liên lạc giữa Dịch gia và Tô gia chủ yếu dựa vào điện báo, cũng rất tiện lợi.

Còn Dịch Tiêu sau khi giải quyết xong những rắc rối của Dịch gia, đã đến làng Tô gia, từ đó toàn tâm toàn ý ở bên cạnh Tô Thần.

Điều Tô Thần không ngờ tới là, cuộc sống yên bình lại đột nhiên bị phá vỡ, Dịch gia lại rơi vào nguy hiểm!

"Lão tộc trưởng, chuyện bên nhà đấu giá tiếp theo xin nhờ cậy ông, tôi phải đến Dịch gia một chuyến." Nói xong câu đó, hắn liền sải bước đi về phía chỗ đậu xe.

Bên kia, trước cửa lớn Cổ Đổng Hành, Dịch Tiêu mặc một bộ đồ giản dị, vẻ mặt lo lắng, đứng ở cửa không ngừng nhìn ra xa.

Nàng chau mày, hai tay vô thức đan vào nhau, cả người trông đứng ngồi không yên, ánh mắt đầy lo lắng.

Khi thấy xe của Tô Thần từ từ chạy tới, Dịch Tiêu như thấy được cứu tinh, vội vàng bước nhanh tới đón.

Mắt nàng long lanh lệ, giọng nói có chút run rẩy, đưa bức điện báo trong tay cho Tô Thần.

Chỉ thấy trên điện báo chỉ ghi một dòng chữ ngắn gọn — Gia tộc gặp nạn, mau về!

Bốn chữ ngắn ngủi, lại như búa tạ giáng mạnh vào tim Dịch Tiêu.

“Sao lại có thể xảy ra chuyện được chứ?” Giọng Dịch Tiêu nghẹn ngào.

Trước khi rời khỏi Dịch gia, nàng đã sắp xếp ổn thỏa mọi việc lớn nhỏ trong gia tộc, tự cho rằng không thể có sai sót.

Nhưng không ngờ vẫn xảy ra chuyện ngoài ý muốn.

Hơn nữa, thông tin trong điện báo quá ngắn gọn, hoàn toàn không rõ đã gặp phải nguy cơ gì, điều này khiến lòng nàng tràn đầy bất an.

“Đừng lo lắng, nhất định sẽ không sao đâu!” Tô Thần nhẹ nhàng an ủi Dịch Tiêu, vỗ vai nàng, “Chúng ta xuất phát ngay bây giờ, đến đó xem sao.” Hai người chuẩn bị qua loa, rồi tức tốc lên thuyền đi đến nơi ở của Dịch gia.

Thuyền từ từ tiến vào Trường Giang, bắt đầu ngược dòng.

Sông nước cuồn cuộn, sóng vỗ dữ dội, con thuyền khó khăn tiến lên trên mặt sông.

Cho đến sáng sớm hôm sau, khi chân trời rực rỡ ánh bình minh, con thuyền cuối cùng cũng từ từ cập bến.

Cách đó không xa chính là vị trí hiện tại của Dịch gia.

Chương 334

Trước đây, Dịch gia còn bố trí người canh gác ở bến đò, một mặt để cảnh giác những tình huống bất thường xung quanh, bảo vệ an toàn cho gia tộc; mặt khác để tiếp đãi khách khứa qua lại.

Nhưng bây giờ, căn nhà bên bến đò trống không, người canh gác chẳng thấy đâu, bốn bề một mảnh tĩnh lặng chết chóc.

Bến đò cách Dịch gia còn năm, sáu cây số.

Tô Thần và Dịch Tiêu men theo con đường nhỏ quanh co khúc khuỷu, suốt đường đi lặng ngắt như tờ, không một bóng người, không khí xung quanh bao trùm một sự ngột ngạt khó tả.

Mãi đến khi hai người bước vào thôn, mới phát hiện nhà nhà đều đóng chặt cửa, cả thôn làng bị một bầu không khí kỳ dị bao phủ. "Dịch Trùng!" Dịch Tiêu đi đến trước một ngôi nhà, gõ mạnh vào cửa.

Tiếng gõ của cô vang lên đặc biệt chói tai trong ngôi làng tĩnh mịch.

Dịch Trùng và Dịch Tiêu là người cùng thế hệ, năng lực lại xuất chúng, được gia tộc hết lòng bồi dưỡng nên cũng đã trưởng thành thành một thủy tiêu mạnh mẽ.

Sau khi Dịch Tiêu rời khỏi Dịch gia, Dịch Trùng đã trở thành người phụ trách thực tế của gia tộc.

Tuy Dịch Tiêu vẫn còn mang danh tộc trưởng, nhưng mọi việc lớn nhỏ trong gia tộc đều do Dịch Trùng xử lý.

Dịch Tiêu vốn định một thời gian nữa sẽ chính thức nhường lại vị trí tộc trưởng cho Dịch Trùng, để hắn danh chính ngôn thuận lo liệu mọi việc trên dưới trong gia tộc. "Két!" Cửa phòng từ từ mở ra, một

bóng người lưng còng xuất hiện trước mặt hai người.

Đó là một bà lão, sau khi nhìn thấy Dịch Tiêu và Tô Thần, gương mặt già nua của bà thoáng chốc lăn dài mấy giọt lệ đục ngầu.

Bà run rẩy định quỳ xuống hành lễ với Tô Thần và Dịch Tiêu, giọng nói mang theo tiếng khóc: "Tô tiên sinh, tiểu thư, hai người phải cứu Trùng Nhi nhà tôi với!" Cơ thể bà không ngừng run rẩy, hai tay chắp lại: "Cầu xin hai người." Dịch Tiêu và Tô Thần vội vàng đỡ bà dậy.

Mắt Dịch Tiêu đầy vẻ quan tâm, dịu dàng nói: "Rốt cuộc có chuyện gì?

Bà ơi, bà kể chi tiết cho chúng cháu nghe đi." Nghe thấy động tĩnh bên này, người trong thôn cũng lục tục đi ra.

Chỉ thấy ai nấy đều mặt mày sầu não, thần sắc ảm đạm, còn có mấy người bị thương nặng, trên người quấn băng gạc dính đầy vết máu.

Khi Dịch Tiêu và Tô Thần bước vào nhà, người Dịch gia thôn cũng lục tục theo vào.

Dịch Tiêu trở về, họ như tìm được trụ cột, nỗi bất an trong lòng cũng giảm đi nhiều.

Thêm vào đó, Tô Thần lại là cộng chủ của Tam giang thủy tiêu, thực lực hùng mạnh.

Vì vậy trong mắt họ, dường như chẳng có gì phải lo lắng, chỉ cần Tô Thần và Dịch Tiêu ở đây, nhất định có thể giải quyết mọi vấn đề.

Mọi người bảy miệng tám lưỡi kể lại. "Tô tiên sinh, khoảng nửa tháng trước, người của Dịch gia chúng tôi dựa theo một số tài liệu mà nhà họ Đinh và nhà họ Khương để lại, định đi khai kim thang." Một người đàn ông trung niên lên tiếng đầu tiên. "Lúc mới bắt đầu, mọi

thứ rất thuận lợi, đi mười mấy người, mang về được một ít châu báu." "Tuy có người bị thương, nhưng cũng không có vấn đề gì lớn." "Nhưng rắc rối xuất hiện sau khi họ trở về, dường như đã mang theo thứ gì đó bẩn thỉu!" "Gà vịt trong thôn không yên, mỗi đêm gà bay chó sủa." "Lúc đầu còn không sao, sau đó ngay cả người cũng bắt đầu mất tích!" Một thanh niên kinh hãi bổ sung.

Giọng cậu ta có chút run rẩy, dường như vẫn còn chìm trong nỗi sợ hãi, cơ thể cũng bất giác co rúm lại. "Dịch Trùng đã tổ chức mười mấy trai tráng đi tuần tra, nhưng chẳng tìm thấy gì cả, mà người trong đội tuần tra cũng lần lượt biến mất." Một người trung niên bất lực nói. "Quan trọng nhất là sau khi một bộ phận trai tráng trong thôn biến mất, xung quanh đây lại xuất hiện một đám thổ phỉ, muốn người Dịch gia chúng tôi phải cống nạp!" Một ông lão phẫn nộ nói, nắm đấm siết chặt, mặt lộ vẻ tức giận, mắt rực lửa.

Sau khi mọi người mỗi người một câu, Tô Thần cũng đã nắm được đại khái sự việc.

Hiện tại, Dịch gia thôn đang ở trong tình thế nội ưu ngoại hoạn nghiêm trọng.

Đầu tiên là xuất hiện thứ bẩn thỉu không rõ lai lịch, không ngừng gặm nhấm thế lực của Dịch gia, khiến dân làng hoang mang lo sợ, nỗi kinh hoàng bao trùm cả thôn; bên ngoài thì đám thổ phỉ đó đều là những kẻ ác giết người không ghê tay, chúng đang nhìn Dịch gia như hổ rình mồi, mà lúc này Dịch gia thôn lại không đủ khả năng tổ chức phòng ngự hiệu quả, tình hình vô cùng nguy cấp. "Trước đây sao không tìm tôi?" Sắc mặt Dịch Tiêu lạnh đi.

Gia tộc gặp vấn đề lớn như vậy, tại sao không ai thông báo cho cô ngay lập tức. "Chuyện này…" Mọi người đều sững sờ, không nói một lời.

Ánh mắt họ lộ ra một tia chột dạ, không dám nhìn thẳng vào mắt Dịch Tiêu.

Thực ra Dịch Tiêu cũng có thể đoán được đại khái nguyên nhân, chẳng qua là cô đã đến Tô gia, mà có một số người muốn nâng đỡ Dịch Trùng lên vị.

Còn Dịch Trùng lại muốn thể hiện mình, không muốn chuyện gì cũng phải cầu cạnh đến cô.

Hắn một lòng muốn xây dựng uy quyền của riêng mình, cảm thấy mình có thể giải quyết những phiền phức này.

Ai ngờ cuối cùng hắn chẳng giải quyết được vấn đề nào, ngược lại còn khiến tình hình trở nên tồi tệ hơn, rơi vào khủng hoảng sâu hơn.

Cách làm của Dịch Trùng thực ra Dịch Tiêu cũng có thể hiểu được, cô cũng có ý định nâng đỡ Dịch Trùng, để hắn trở thành trụ cột của gia tộc.

Cho dù Dịch Tiêu không còn thân phận tộc trưởng, tin rằng người Dịch gia cũng sẽ đối xử cung kính với cô.

Nhưng cách làm của Dịch Trùng lại khiến cô có chút không vui, sự cậy mạnh và tự phụ của hắn đã đẩy gia tộc vào tình thế nguy hiểm như vậy, thật sự không nên. "Thứ bẩn thỉu đó thường xuất hiện lúc nào?" Tô Thần hỏi.

Bây giờ day dứt chuyện của Dịch Trùng cũng chẳng có ý nghĩa gì, việc cấp bách là giải quyết nguy cơ trước mắt, cứu Dịch gia khỏi nước sôi lửa bỏng. "Thường là buổi tối!" Một ông lão nói, giọng ông trầm và khàn, "Tối nay có thể sẽ xuất hiện!" Nghe vậy, Tô Thần gật đầu: "Tối nay tôi sẽ trấn giữ, xem thứ bẩn thỉu đó rốt cuộc là cái quái gì." Nghĩ đến đây, Tô Thần lại nhìn những người dân Dịch gia thôn

dặn dò: "Tối nay mọi người khóa chặt cửa sổ, đừng dễ dàng ra ngoài." "Dù tôi có gặp nguy hiểm cũng đừng tùy tiện ra mặt!" Theo lời của Tô Thần, Dịch Tiêu không khỏi có chút lo lắng: "Hay là chúng ta thông báo cho Tô gia thôn, để lão tộc trưởng cử người qua đây?" Cô thực sự không yên tâm về Tô Thần, hy vọng có thêm người đến giúp. "Được!" Tô Thần gật đầu.

Anh không phải lo thứ bẩn thỉu quá hung hãn khó giải quyết, chủ yếu là muốn nhờ người của Tô gia thôn đối phó với đám thổ phỉ kia.

Hơn nữa Tô Thần cũng muốn cho đội hộ vệ của Tô gia thôn một cơ hội rèn luyện hiếm có, bình thường họ huấn luyện nhiều nhưng cơ hội thực chiến lại rất ít.

Chỉ có trải qua những trận chiến này, qua sự tôi luyện của máu và lửa, họ mới có thể thực sự trở thành thành viên đội hộ vệ đủ tiêu chuẩn.

Sau đó, Dịch Tiêu liền sắp xếp người đi gửi điện báo, liên lạc với lão tộc trưởng. ...

Xử lý xong những việc này, Tô Thần và Dịch Tiêu đi dạo quanh thôn.

Từ khi người Dịch gia chuyển đến đây, đây là lần đầu tiên Tô Thần tới.

Anh cẩn thận quan sát môi trường xung quanh, chỉ thấy cả Dịch gia thôn ba mặt giáp núi, chỉ có một mặt nối với đất liền.

Đi về phía trước vài cây số nữa là đến bờ sông Trường Giang, nơi đây địa thế hiểm yếu, dễ thủ khó công, là một địa điểm chiến lược tự nhiên.

Việc chọn địa điểm này vô cùng khéo léo, Dịch gia chuyển đến đây, đáng lẽ phải có triển vọng phát triển tốt hơn, nhưng không ngờ

bây giờ lại gặp phải nhiều phiền phức như vậy.

Thôn làng ẩn mình trong rừng thông rậm rạp, phong mạch chủ yếu là núi.

Nơi đây phong cảnh thiên nhiên tươi đẹp, không khí trong lành, nếu không phải lúc này bị âm u bao phủ, đáng lẽ phải là một chốn bồng lai tiên cảnh yên tĩnh, thanh bình. "Phu quân, đợi chuyện lần này xử lý xong, em muốn ở lại Tô gia một thời gian." Dịch Tiêu nhẹ giọng xin. "Bên gia tộc vẫn còn nhiều vấn đề, đợi giải quyết xong em sẽ về Tô gia." "Không sao, em cứ yên tâm ở lại Dịch gia." Tô Thần gật đầu, "Bên Tô gia tạm thời cũng không có việc gì, tiệm đồ cổ thì anh để Tân Nguyệt trông coi nhiều hơn." "Hơn nữa trong thôn không phải vẫn đang đào tạo đám nhóc đó sao?

Cũng đến lúc chúng gánh vác trọng trách của gia tộc rồi!" Tô Thần cũng hy vọng những người trẻ trong thôn có thể nhanh chóng trưởng thành, cống hiến sức mình cho sự phát triển của gia tộc.

Không thể để những người ở Tô gia thôn cứ ngồi không được?

Những người lớn tuổi trong thôn, Tô Thần để họ phụ trách ruộng của tộc; những người trẻ hơn một chút, không chỉ phải học võ nghệ, mà còn phải học kiến thức về đồ cổ, về hạ mộ.

Cũng đến lúc để họ tự mình đảm đương rồi, không thể cứ để Tô Thần luôn xông lên phía trước, che mưa chắn gió cho họ.

Như vậy, đến bao giờ họ mới có thể thực sự độc lập tự chủ, trưởng thành thành trụ cột của gia tộc đây?

Chương 335

Nghĩ đến đây, Tô Thần nhẹ nhàng ôm Dịch Tiêu vào lòng: "Ban ngày cứ nghỉ ngơi trước, đợi đến tối rồi xem tình hình thế nào!" "Lát nữa bảo người chuẩn bị mấy con gà mái, xem tối nay có dụ được thứ bẩn thỉu đó không!" Cứ như vậy, ban ngày Tô Thần và Dịch Tiêu đi ngủ.

Mãi đến hơn tám giờ tối mới tỉnh dậy.

Ăn qua loa chút đồ, Tô Thần bắt đầu chuẩn bị.

Anh rắc máu gà trong sân trước, sau đó lại rắc một vòng tro bếp sau khi nấu cơm xong ở ngoài tường sân.

Làm xong những việc này, Tô Thần tay cầm Nhân Hoàng kiếm, nấp trên mái nhà.

Dịch Tiêu cùng đi với Tô Thần, ngồi bên cạnh anh.

Lúc đầu, không có chuyện gì xảy ra.

Mãi đến khi thời gian sắp đến giờ Tý, xung quanh bỗng nổi lên một trận gió lạnh.

Cơn gió lạnh không biết từ đâu thổi tới, Dịch Tiêu cảm thấy gáy mình lạnh toát, rùng mình một cái. "Đến rồi sao?" Dịch Tiêu có chút lo lắng hỏi.

Giọng cô vừa dứt, bên ngoài sân đã vang lên một loạt tiếng bước chân nặng nề. "Cộp cộp cộp…" Tiếng bước chân ngột ngạt dần dần truyền đến.

Tô Thần ngước mắt nhìn, nhưng không phát hiện ra bất kỳ tung tích nào.

Đối phương hẳn là đi sát tường, bức tường đã che mất thân hình của hắn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần siết chặt Nhân Hoàng kiếm trong tay. "Két!" Cánh cửa lớn nặng nề đổ xuống.

Một bóng người mặt mày hung tợn xông vào tầm mắt của Tô Thần và Dịch Tiêu. "Là Đại tống tử?" Dịch Tiêu nghi hoặc nói, "Dù tôi không ở đây, Dịch Trùng bọn họ giải quyết con Đại tống tử này hẳn là không khó chứ!" Dịch gia dù gì cũng là Tam giang thủy tiêu, thường xuyên hạ mộ khai kim thang.

Mộ dưới nước cũng rất nguy hiểm, họ đã tổng kết được một bộ kinh nghiệm hiệu quả để đối phó với những thứ tà vật đó.

Không đến mức bị một con Đại tống tử làm cho gà bay chó sủa mới phải.

Tô Thần từ trên mái nhà nhảy xuống, Nhân Hoàng kiếm trong tay chém thẳng vào con Đại tống tử trước mặt, chỉ một kiếm, nửa thân thể con Đại tống tử đã rơi xuống đất.

Đại tống tử gắng gượng ngã xuống đất.

Tô Thần lại một kiếm nữa chém đầu nó.

Thân đầu lìa khỏi cổ, con Đại tống tử hoàn toàn không còn động tĩnh.

Lúc này, Dịch Tiêu cũng từ trên mái nhà nhảy xuống, nhìn con Đại tống tử trước mắt. "Phu quân, e rằng con Đại tống tử này chỉ là trò che mắt." Dịch Tiêu suy nghĩ nói. "Có khả năng!" Tô Thần gật đầu, "Dịch gia hẳn cũng có không ít cao thủ, chỉ một con Đại tống tử, không thể nào bắt đi Dịch Trùng và những người khác được." Tô Thần đi ra ngoài cửa.

Rất nhanh, anh phát hiện ra một hàng dấu chân khác ngoài cửa lớn.

Giống như cố ý khiêu khích, đối phương đi đến cửa lớn thì dừng bước.

Sau đó mặc cho con Đại tống tử xông vào, bóng người này lại thẳng thừng rời khỏi đây.

Bóng người này lại xuất hiện từ đâu?

Tô Thần men theo dấu chân nhìn về phía xa.

Thể chất của anh gấp hơn hai mươi lần người thường, nên thị lực cực tốt.

Trong tầm mắt của Tô Thần, chỉ thấy một bóng người lướt qua rất nhanh, biến mất khỏi tầm mắt anh. "Em ở trong sân chờ, tôi đi xem sao!" Bỏ lại câu đó, Tô Thần nhanh chóng lao về phía trước.

Tốc độ của anh còn nhanh hơn.

Rất nhanh, bóng đen kia lại xuất hiện trong tầm mắt của Tô Thần.

Đối phương luồn lách trong rừng cây, như quỷ mị.

Mà Tô Thần đang nhanh chóng áp sát đối phương.

Mắt thấy sắp đuổi kịp, không ngờ kẻ mặc đồ đen kia lại nhảy thẳng từ trên vách đá xuống!

Dưới vách đá chính là sông Trường Giang cuồn cuộn.

Thấy cảnh này, Tô Thần cười.

Xem ra đối phương hoàn toàn không biết thực lực của anh rồi!

Ở dưới nước mà có người lợi hại hơn Tô Thần, e là còn chưa sinh ra.

Vì thế Tô Thần cũng nhảy từ trên vách đá xuống, lao vào dòng sông.

Dưới ánh mắt không thể tin nổi của kẻ mặc đồ đen, Tô Thần

nhanh chóng đuổi kịp hắn, rồi túm lấy cổ áo, ném hắn từ dưới nước lên bờ.

Vài giây sau, kẻ mặc đồ đen rơi xuống đất.

Tô Thần cũng từ dưới nước đi lên, đến trước mặt hắn. "Cô không biết ta là thủy tiêu mạnh nhất à?" Tô Thần cười lạnh đánh giá kẻ mặc đồ đen trước mặt, một chân đạp lên ngực hắn, đưa tay gỡ mặt nạ của đối phương.

Dưới lớp mặt nạ đó, lại là một mỹ nhân lạnh lùng.

Dưới ánh trăng, mỹ nhân lạnh lùng này liếc nhìn Tô Thần một cái, rồi khóe miệng cô ta rỉ ra một vệt máu tươi. "Hết cơ hội rồi, ngươi muốn biết bất kỳ thông tin gì từ đây, thì cứ nằm mơ đi!" Nói xong câu đó, mỹ nhân lạnh lùng nghiêng đầu ngất đi.

Cô ta hẳn là đã uống thuốc độc.

Ngay từ khi Tô Thần bắt đầu truy đuổi, cô ta đã giấu thuốc độc dưới lưỡi.

Đợi đến khi Tô Thần đuổi kịp, cô ta đã nuốt thuốc độc xuống.

Loại độc này phát tác cực nhanh, nhiều nhất là nửa giờ sau cô ta sẽ hương tiêu ngọc vẫn.

Nhưng cô nương này rõ ràng đã nghĩ nhiều rồi, định tự vẫn trước mặt Tô Thần, cô ta không có bản lĩnh đó.

Tô Thần lấy từ trong nhẫn trữ vật ra một cây cực phẩm Kỳ lân kiệt.

Sau khi được uống Kỳ lân kiệt, sắc mặt trắng bệch của người phụ nữ cuối cùng cũng có chút sinh khí.

Nhưng cô ta vẫn chưa tỉnh lại, vẫn còn hôn mê, Kỳ lân kiệt vẫn chưa hoàn toàn loại bỏ độc tính trong cơ thể cô ta.

Thấy cảnh này, biết cô ta không có gì đáng ngại, Tô Thần vác cô ta lên vai, đi về phía Dịch gia thôn.

Dịch gia thôn, trong một căn nhà.

Tô Thần đặt nữ tử áo đen xuống.

Dịch Tiêu lại gần, nhìn thấy người áo đen này, không khỏi có chút than thở: "Một mỹ nhân xinh đẹp như vậy, không ngờ lại làm những chuyện hại người thế này!" "Thật đáng tiếc cho vóc dáng xinh đẹp của cô ta!" "Giờ cô ta sao rồi?" Dịch Tiêu nhìn Tô Thần, hỏi.

Chương 336

"Suýt chết rồi, nếu không phải tôi dùng cực phẩm Kỳ lân kiệt giúp cô ta kéo dài mạng sống, e là bây giờ xuất hiện trước mắt em đã là một cỗ thi thể rồi!" Tô Thần nói.

Cực phẩm Kỳ lân kiệt có thể sinh tử nhân nhục bạch cốt.

Là bảo vật quan trọng của Tô gia thôn.

Những bảo vật lấy được từ các lăng mộ tuy quý giá, nhưng vẫn là có giá.

Nhưng bảo vật như Kỳ lân kiệt, là thứ có thể kéo dài mạng sống, là vô giá chi bảo thực sự.

Một cây bảo dược như vậy mà dùng cho cô ta, nếu không hỏi được gì thì lỗ to.

Một vầng trăng khuyết treo cao trên bầu trời.

Lúc này đã là đêm khuya. "Tìm một sợi dây thừng trói cô ta lại, ban ngày rồi thẩm vấn." Tô Thần dặn dò. "Được!" Dịch Tiêu tìm một sợi dây thừng, trói gô cô ta lại.

Có lẽ cảm thấy một sợi dây không đủ an toàn, Dịch Tiêu tìm hẳn ba sợi dây, trói nữ tử áo đen vào cột nhà.

Làm xong những việc này, Dịch Tiêu mới phủi tay, thở phào một hơi.

Sáng sớm hôm sau.

Trong sân, nữ tử áo đen từ từ tỉnh lại.

Cô ta nhìn quanh, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Hơn nữa mình còn bị trói chặt, không thể động đậy.

Quan trọng nhất là chân cô ta đã tê rần, nhưng vẫn bị giam cầm ở đây, ngay cả việc muốn hoạt động một chút cũng không thể.

Khoan đã!

Mình không phải đã chết rồi sao?

Nữ tử áo đen đột nhiên nhớ lại, hôm qua khi sắp bị Tô Thần đuổi kịp, trong tình thế bất đắc dĩ đã cắn vỡ viên thuốc độc giấu dưới lưỡi.

Loại thuốc độc đó là do người trong gia tộc điều chế, trừ phi tộc trưởng ra mặt, đưa thuốc giải.

Nếu không, sẽ độc phát thân vong trong vòng nửa giờ.

Nhưng tại sao mình vẫn còn sống?

Chẳng lẽ gia chủ đã đến rồi?

Muốn tự mình đối phó Dịch gia và Tô gia đứng sau?

Nếu thật sự là như vậy, thì mọi chuyện đều có thể giải thích được!

Không ngờ một cái mạng quèn của mình lại khiến gia chủ phải đích thân ra tay cứu giúp, nữ tử áo đen trong lòng có chút vui mừng. "Nghĩ gì mà nhập tâm thế?" Đột nhiên, một giọng nói truyền vào tai cô ta.

Trong khoảnh khắc, nữ tử áo đen căng thẳng.

Cô ta vội vàng nhìn kỹ, mới phát hiện người đứng trước mặt mình lại là Tô Thần.

Sao lại là Tô Thần?

Tối qua không phải hắn vẫn đang truy đuổi mình sao?

Cuối cùng còn bắt được mình nữa?

Gia chủ đâu?

Không phải gia chủ cứu mình sao?

Tại sao gia chủ không xuất hiện? "Hóa ra là một người câm!" Tô Thần thầm bực bội.

Tính sai rồi.

Vốn tưởng có thể hỏi được chút gì đó từ cô ta.

Người câm không biết nói, chẳng phải là lãng phí một cây cực phẩm Kỳ lân kiệt sao? "Ngươi mới câm!" Nữ tử áo đen tức giận đáp trả Tô Thần một câu. "Mau thả ta ra!" Nữ tử áo đen ra lệnh. "Ta là cha cô hay mẹ cô à?

Cô bảo ta thả là ta thả sao?" Tô Thần chẳng khách khí với cô ta, siết chặt sợi dây trên người cô ta, đề phòng nữ tử áo đen này thoát ra rồi vùng dậy làm người khác bị thương.

Nghe vậy, nữ tử lạnh lùng không nói, chỉ một mực nhìn Tô Thần: "Muốn giết muốn xẻo, tùy ngài định đoạt!" "Người đứng sau cô là ai?" Tô Thần hỏi thẳng. "Không thể cho biết!" Nữ tử lạnh lùng nói. "Là người của Uông gia phải không?" Tô Thần đánh giá người phụ nữ trước mặt, "Các người đến đây không ít, nên mới có thể huy động lực lượng lớn như vậy bắt đi trai tráng của Dịch gia thôn." "Nhưng điều làm ta tò mò là, rốt cuộc các người nghĩ gì vậy?" "Một lần rồi lại một lần đến thăm dò ta, thậm chí không từ thủ đoạn dụ ta rời khỏi Tô gia thôn." "Chẳng lẽ, các người có nội ứng ở Tô gia thôn?" "Nhân lúc ta không có ở đó, muốn thăm dò hư thực của Tô gia thôn?" Tô Thần hỏi.

Bây giờ xem ra, cũng chỉ có khả năng này.

Nếu là để đối phó Tô Thần, e rằng lực lượng này còn chưa đủ.

Tô gia bây giờ, thực lực đã trên cả Uông gia rồi.

Muốn đối phó Tô Thần ở thành Trường Sa, gần như không khác gì

đi nộp mạng.

Dụ Tô Thần đến Dịch gia thôn thì đúng là dễ đối phó với anh hơn, nhưng kế hoạch của đối phương lại không giống như muốn động thủ với Tô Thần.

Trong lúc nhất thời, Tô Thần cũng không đoán được mục đích của đối phương, chỉ có thể phỏng đoán họ muốn dụ anh đi, để trộm bí mật của Tô gia.

Còn về người thì sao, Tô Thần đại khái cũng có suy đoán - A Lăng cô nương.

Tính ra, A Lăng cô nương đã trà trộn vào nội bộ Tô gia được hơn hai tháng rồi.

Hai tháng qua A Lăng vẫn không có động tĩnh gì.

Đương nhiên, cô ta còn không biết Tô Thần đã biết thân phận của mình, vẫn nghĩ rằng mình ẩn giấu không một kẽ hở, và cho rằng mình đã chiếm được lòng tin của Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt.

Chuyện này Tô Thần không vạch trần, mà để cô ta ở lại bên cạnh mình. "Nội ứng?

Sao có thể?" Nữ tử lạnh lùng trong lòng kinh ngạc, không ngờ Tô Thần lại đoán ra.

Nhưng đương nhiên cô ta không thể thừa nhận! "Người đứng sau tôi còn chưa thèm cử gián điệp vào Tô gia của các người." Nữ tử lạnh lùng cứng miệng nói. "Chẳng phải chỉ là một Tô gia nho nhỏ sao?

Vẫn chưa đủ tầm." Nữ tử lạnh lùng định cố ý chọc giận Tô Thần, tốt nhất là để Tô Thần nổi giận, cuối cùng giết mình.

Chương 337

Như vậy, sẽ không bị tra tấn ép cung.

Chỉ là cô ta đoán sai rồi, Tô Thần không thích trò tra tấn ép cung này.

Trời đã sáng, người trong thôn đều kéo đến.

Nhìn thấy nữ tử áo đen này, họ đại khái cũng hiểu ra nguồn cơn sự việc.

Trong lúc nhất thời, quần chúng kích động, chạy đến bên nữ tử áo đen đòi một lời giải thích.

Thấy vậy, Tô Thần cũng không ngăn cản, chỉ dặn dò những người này không được động thủ với nữ tử áo đen, có rất nhiều chuyện đối phương vẫn chưa khai báo.

Cùng lúc đó, sau khi nhận được tin của Tô Thần, Lục thúc cũng dẫn người ngựa đến Dịch gia thôn.

Lần này Lục thúc dẫn theo hơn năm mươi người, toàn bộ là thành viên đội hộ vệ.

Thấy nhiều người cầm súng như vậy, dân làng Dịch gia thôn cũng yên tâm hơn một chút. "Tiểu Thần!" Lục thúc đi tới, "Bên Dịch Tiêu cô nương rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lục thúc chỉ biết Tô Thần đi vội, hình như bên Dịch gia thôn đã xảy ra biến cố.

Hôm qua ông nhận được điện báo khẩn, liền lập tức dẫn người ngựa đến đây. "Không phải vấn đề gì lớn!" Tô Thần cười nói, "Lục thúc, hôm nay chú dẫn người đi tìm kiếm một đám thổ phỉ gần đây, giải quyết chúng đi!" "Số lượng đám thổ phỉ này không nhiều, khoảng một trăm người!" "Giải quyết nhanh bọn thổ phỉ, thuận tiện tìm kiếm

trong hang ổ của chúng, xem có tung tích của người Dịch gia không!" Tô Thần đoán, những người mất tích ở Dịch gia thôn, hẳn là đều bị bắt đến hang ổ thổ phỉ, bị bọn chúng giam cầm.

Trưa, Lục thúc liền dẫn mọi người xuất phát.

Tô Thần không lộ diện, anh có ý muốn xem bản lĩnh thực sự của những người này đến đâu.

Từ chiều đợi đến khi mặt trời lặn, hoàng hôn bao phủ, Lục thúc mới dẫn đội ngũ trở về.

Trong năm mươi thành viên đội hộ vệ đi cùng, có bảy, tám người bị thương nhẹ.

Tuy nhiên, Lục thúc lại vô cùng hứng khởi, bước chân nhẹ nhàng đến bên Tô Thần, mặt đầy phấn khích, giọng nói cũng pha chút kích động: "Tiểu Thần, cháu không biết đâu, bọn thổ phỉ đó đúng là không chịu nổi một đòn!

Bọn ta còn chưa động thủ bao nhiêu, chúng nó đã tự loạn trận, như ruồi không đầu vậy." "Tiếp đó, bọn ta dễ dàng xông vào sơn trại của chúng, đánh một trận thống khoái!

Hai người bị thương kia hoàn toàn là do xông quá hăng, lỡ chân ngã, xui xẻo đập đầu vào đá!" Bọn thổ phỉ đó bình thường lười biếng quen rồi, chưa từng qua huấn luyện chính quy, chỉ là một đám ô hợp mà thôi.

Đối với dân thường, chúng mặt mày hung tợn, động một chút là giết người, đúng là có chút uy hiếp.

Nhưng một khi đụng phải đội hộ vệ của Tô gia thôn đã qua huấn luyện nghiêm ngặt này, chẳng bao lâu, sức chiến đấu đã tan rã.

Hơn nữa, đội hộ vệ Tô gia thôn bắn súng rất giỏi.

Tô Thần trước đó đã nhận được kỹ năng bắn súng, sau khi truyền thụ cho người trong thôn, tài bắn súng của họ càng tiến bộ vượt bậc.

Nếu đánh trận tao ngộ, đội hộ vệ năm mươi người của Tô gia thôn, sức chiến đấu ít nhất cũng bằng đội quân hai, ba trăm người; nếu ở nơi dễ thủ khó công, có lẽ có thể đối kháng với một tiểu đoàn.

Đội ngũ xuất động hôm nay, chỉ là một phần mười của đội hộ vệ.

Nếu đội hộ vệ toàn viên xuất động, thực lực ít nhất tương đương hai, ba trung đoàn.

Những người trong đội hộ vệ này đều là chỗ dựa đắc lực của Tô Thần, đừng nhìn số lượng không nhiều, nhưng ai nấy đều là tinh binh cường tướng thiện chiến. "Đã tìm thấy người của Dịch gia thôn chưa?" Tô Thần mở miệng hỏi. "Chuyện này… chưa tìm thấy!" Lục thúc tiếc nuối lắc đầu, "Trong sơn trại chỉ có đám thổ phỉ đó, tên đầu lĩnh thổ phỉ thì bị chúng ta bắt được rồi.

Hơn nữa, trong sơn trại còn tìm được mấy vạn cân lương thực, cộng thêm mấy nghìn đồng bạc trắng, đều là chúng cướp được từ các thôn lân cận, giờ đều bị chúng ta tịch thu rồi!" Nói đến đây, Lục thúc càng thêm phấn khích, nụ cười trên mặt sắp tràn ra ngoài, "Tốc độ kiếm tiền từ hạ mộ vẫn còn chậm quá, cướp thẳng của bọn thổ phỉ này, kiếm tiền nhanh hơn nhiều!

Dù sao bọn thổ phỉ đó cũng chẳng phải thứ tốt đẹp gì, chúng ta cũng coi như trừ hại cho dân!" Chỉ trong một buổi chiều mà thu hoạch đã bội thu.

Nếu có thêm vài hang ổ thổ phỉ nữa, thu hoạch chẳng phải còn kinh người hơn sao?

Hạ mộ nguy hiểm trùng trùng, nhưng đối phó với bọn thổ phỉ này, hệ số nguy hiểm nhỏ hơn nhiều, an toàn hơn nhiều! "Lục thúc, chú

dẫn mọi người đi nghỉ ngơi trước đi!" Tô Thần nói, "Đưa tên đầu lĩnh thổ phỉ đó qua đây, tôi muốn nói chuyện với hắn." Lần này đến hang ổ thổ phỉ, kết quả có chút ngoài dự liệu của Tô Thần.

Anh vốn tưởng trai tráng của Dịch gia đều bị giam cầm trong hang ổ thổ phỉ, không ngờ bên trong không có một ai.

Không lâu sau, tên đầu lĩnh thổ phỉ bị đưa đến trước mặt Tô Thần.

Đây là một gã tráng hán khoảng bốn mươi tuổi, trên mặt có một vết sẹo dao dài, trông cả người hung thần ác sát.

Khi bị đưa vào, còn hung hăng trừng mắt nhìn Tô Thần. "Hôm nay Đao Ba ta nhận thua!" Vừa vào cửa, tên đầu lĩnh thổ phỉ nhận ra Tô Thần là lão đại ở đây, liền lớn tiếng nói, "Nếu đấu tay đôi thực sự, ta không sợ các ngươi đâu!" Ngụ ý là cho rằng bọn Tô Thần thắng nhờ đánh lén, thắng không vẻ vang. "Ngươi một tên thổ phỉ, mà nói với ta những chuyện này?" Tô Thần bị chọc cười.

Anh cầm Nhân Hoàng kiếm, nhẹ nhàng đặt lên cổ tên thổ phỉ, giọng điệu băng giá: "Ta hỏi ngươi đáp, đáp sai một câu, thì mượn ngươi một cái chân; đáp sai thêm một câu, ta sẽ chặt ngươi một cánh tay.

Ngươi là người ở đâu?" "Người Đại Thanh Sơn!" Tên thổ phỉ Đao Ba trả lời. "Xoẹt!" Tô Thần vung kiếm, một kiếm cắt đứt gót chân hắn. "A!" Tiếng la hét thảm thiết vang vọng khắp sân.

Tên đầu lĩnh thổ phỉ Đao Ba chửi ầm lên: "Mẹ kiếp, tao thật sự là người Đại Thanh Sơn, không trả lời sai mà!

Không tin mày có thể đến Đại Thanh Sơn hỏi, mẹ tao còn sống ở đó đấy!" Mình trả lời thành thật, tại sao còn bị cắt gót chân? "Ha ha ha, nhớ nhầm!" Tô Thần cười nói, "Chúng ta hỏi lại, là ai sai ngươi nhắm vào Dịch gia?" "Là… là một đám người lạ, ta không quen họ."

Tên đầu lĩnh thổ phỉ Đao Ba nhịn đau nói, "Họ cho ta năm trăm đồng bạc trắng, bảo ta động thủ với Dịch gia thôn.

Thực ra, chúng ta cũng không muốn gây sự với thôn lớn như Dịch gia, trong đó có mấy chục trai tráng, đối phó rất phiền phức.

Nhưng đối phương nói, họ có cách làm cho trai tráng trong thôn biến mất, chỉ còn lại một đám già yếu phụ nữ trẻ em.

Chính vì vậy, chúng ta mới dám động thủ!" Số lượng thổ phỉ tuy không ít, nhưng một số thôn lớn đều có đội hộ vệ riêng, ít thì mười mấy người, nhiều thì mấy chục người, trong tay cũng có súng.

Nếu thật sự đánh nhau, bọn thổ phỉ khó tránh khỏi thương vong.

Vì vậy đa số thời gian, chúng chỉ bắt nạt những thôn làng yếu thế. "Vậy người của Dịch gia đi đâu rồi?" Tô Thần hỏi dồn. "Chuyện này… ta không biết!" Tên đầu lĩnh thổ phỉ Đao Ba lắc đầu. "Xoẹt!" Tô Thần lại ra tay, dùng kiếm cắt đứt gân tay hắn. "Lão gia, tôi thật sự không biết, tôi chỉ là người nhận tiền làm việc thôi!" Tên đầu lĩnh thổ phỉ Đao Ba vội vàng giải thích, "Tôi còn không biết đối phương là ai!

Họ cho tôi bạc trắng, tôi cứ làm theo lời họ, làm sao tôi biết nhiều thế được?" Đao Ba đầy uất ức, cảm thấy mình quá oan. "Giao hắn cho dân làng xử lý đi!" Tô Thần nói.

Đã không hỏi được thông tin gì hữu ích, người này cũng hết giá trị.

Bọn thổ phỉ này ngày thường đốt giết cướp bóc, không ác không làm, giao cho dân làng xử trí, cũng coi như là hời cho hắn rồi.

Sau đó, tên đầu lĩnh thổ phỉ Đao Ba bị giải đi.

Tô Thần quay người đi đến bên nữ tử áo đen, hỏi: "Cô tên là gì?" Nữ tử áo đen cúi đầu không nói, im lặng không một tiếng.

Tô Thần dần mất kiên nhẫn, đáng tiếc tạm thời còn chưa thể giết cô ta.

Ngay khi Tô Thần định giao cô ta cho Lục thúc xử lý, nữ tử áo đen cuối cùng cũng chậm rãi mở miệng: "Cứ gọi tôi là A Vân." "Người của Dịch gia, giao ra đây!" Tô Thần nói, "Cô giao ra, tôi có thể thả cô đi." "Ngươi vẫn nên giết ta đi!" Nữ tử áo đen A Vân lạnh lùng nói.

Chương 338

Người phụ nữ này thật sự là một khúc xương cứng. "Dịch Tiêu, nhốt cô ta lại!" Tô Thần dặn dò, "Lục thúc, chú dẫn người tìm kiếm kỹ lưỡng xung quanh.

Tôi không tin, nhiều người sống sờ sờ như vậy, dù có chết, cũng phải có thi thể, sao có thể biến mất không dấu vết?

Hơn nữa nhiều người mất tích như vậy, trước đó chắc chắn sẽ để lại dấu vết, men theo những dấu vết này, thế nào cũng tìm được manh mối." Nghĩ đến đây, Tô Thần gọi người trong thôn lại, định hỏi kỹ tình hình lúc đó, càng chi tiết càng tốt, như vậy cũng tiện cho anh đưa ra phán đoán và tiến hành bước tiếp theo. "Ban đêm cũng không xảy ra chuyện gì cả!" "Đám người của Trùng Tử đi tuần tra trong thôn, lúc đầu còn nghe thấy tiếng họ nói chuyện, mọi người nghĩ có họ canh giữ, chắc không xảy ra chuyện gì." "Thế là mọi người cũng yên tâm đi ngủ." "Thật không dám giấu, mấy hôm gà bay chó sủa, mọi người chẳng ai ngủ được một giấc yên ổn." "Khó khăn lắm mới cảm thấy yên tâm, mọi người đều ngủ rất say." "Ai ngờ lúc tỉnh lại ngày hôm sau thì đã có mấy người không thấy tăm hơi đâu." "Lần này thì mọi người đều sốt ruột, bàn nhau tìm cách." "Nhưng đến tối cũng chẳng nghĩ ra được cách gì." "Chỉ có thể hẹn nhau, buổi tối mọi người đừng ngủ say quá.

Người đi tuần tra một khi gặp nguy hiểm thì lập tức la lớn một tiếng, rồi già trẻ trong thôn đều ra giúp!" "Đêm đó không có động tĩnh gì, đến lúc mọi người phản ứng lại thì người vẫn biến mất hết, cứ như chưa từng đi tuần tra vậy." "Chuyện xảy ra sau đó thì các người đều biết rồi." Một vị lão nhân trong thôn nói với Tô Thần.

Hai đêm đó, quả thực không có chuyện gì đặc biệt xảy ra.

Những người đó mất tích một cách khó hiểu.

Đến giờ vẫn chưa có tung tích. "Đúng rồi, cháu hình như phát hiện một cái tẩu thuốc ở đầu thôn phía đông, hình như là của chú Hữu Phúc." Đột nhiên, một đứa trẻ nói. "Đầu thôn phía đông?

Mày chạy ra đầu thôn phía đông làm gì?" Mẹ đứa trẻ mắng: "Mấy hôm nay không phải không cho mày ra ngoài sao?

Đồ óc bã đậu này, lại chạy lung tung hả?" Mẹ đứa trẻ có chút tức giận.

Mấy ngày nay trong thôn không yên bình, trẻ con đa số đều bị nhốt trong nhà, sợ xảy ra chuyện.

Không ngờ con mình lại lén lút chạy ra ngoài chơi. "Mẹ thằng bé, bây giờ không phải lúc mắng con." Một vị lão nhân lớn tuổi hơn nói: "Đã có manh mối, chúng ta dù vì tình hay vì lý cũng nên ra đầu thôn phía đông xem sao." Lời lão nhân vừa dứt, mọi người nhìn ra ngoài cửa sổ.

Trời đã không còn sớm.

Bây giờ mà ra ngoài… liệu có gặp nguy hiểm không? "Tôi, Dịch Tiêu và Lục thúc đi một chuyến!" Tô Thần nói: "Những người còn lại cứ ở đây, đừng manh động, kẻo bị đối phương giương đông kích tây!" Nói xong, Tô Thần, Dịch Tiêu và Lục thúc ba người rời khỏi thôn, đi thẳng về phía đông.

Trời đã tối hẳn.

Sương mù dày đặc dưới ánh trăng ánh lên màu xám tro, lúc Tô Thần giẫm lên cành khô, dưới chân đột nhiên truyền đến cảm giác nhầy nhụa.

Anh giơ đèn pin lên chiếu, trên con đường đất vàng hiện ra những đốm tro hương, uốn lượn biến mất trong bóng tối của cây hòe già. "Tro hương này..." Lục thúc ngồi xổm xuống, vê vê, "Là phản hồn hương dùng trong Tết Trung Nguyên cách đây không lâu." Dịch Tiêu đột nhiên níu lấy vạt áo Tô Thần.

Sắc mặt cô tái nhợt, bàn tay run rẩy chỉ về phía gốc cây — ở đó cắm nửa chiếc tẩu thuốc gãy, vết máu đỏ sẫm đang chảy dọc theo ống tẩu bằng tre, dưới ánh trăng tỏa ra ánh sáng ma quái. "Lui lại!" Tô Thần trở tay rút Nhân Hoàng Kiếm ra, thân kiếm đột nhiên nổi lên những gợn sóng vàng nhạt.

Hầu như cùng lúc, sương trắng dày đặc bốc lên xung quanh, bao vây cả ba người.

Trong sương mù truyền đến tiếng bước chân lách tách, Dịch Tiêu đột nhiên kinh hãi kêu lên: "Kia, kia không phải là chú Đại Hữu sao?" Chú Đại Hữu cũng là người của Dịch gia, còn lớn hơn Dịch Tiêu một vai vế.

Lúc thống kê số người mất tích, chú Đại Hữu cũng có trong danh sách.

Chỉ thấy từ sâu trong sương mù bước ra một bóng người còng lưng, khuôn mặt đầy tử thi nở một nụ cười quỷ dị.

Tô Thần đồng tử co rút — tay phải của cái xác thối đó, rõ ràng đang cầm chiếc tẩu thuốc vừa nhìn thấy!

Cái xác thối há cái miệng đen ngòm, máu đen đặc sệt phun ra, mặt đất lập tức mọc lên vô số bàn tay máu. "A!" Một tiếng kêu thảm thiết đột nhiên vang lên.

Tô Thần lập tức quay đầu lại, mới phát hiện Lục thúc phía sau đã gặp rắc rối.

Chân phải của ông đã bị những bàn tay máu kéo xuống lòng đất.

Tô Thần nhanh chóng tiến lên, dùng lưỡi Nhân Hoàng Kiếm chém đứt những bàn tay máu.

Nhưng giây tiếp theo, cả khu rừng đột nhiên trời đất quay cuồng.

Đến khi Tô Thần mở mắt ra lần nữa, anh lại quay về dưới gốc cây hòe già.

Chiếc tẩu thuốc gãy vẫn cắm ở chỗ cũ, chỉ có vết máu trên ống quần của Lục thúc chứng minh rằng vừa rồi không phải là ảo giác. "Là Quỷ đả tường." Tô Thần lau vết máu đen trên lưỡi kiếm, phát hiện ánh sáng của Nhân Hoàng Kiếm đang từ từ yếu đi, "Có kẻ đang dùng huyết khí của người sống để bày trận." Tô Thần cắn rách ngón tay, bôi máu trong cơ thể lên Nhân Hoàng Kiếm.

Chỉ trong nháy mắt, Nhân Hoàng Kiếm lại trở nên sáng rực, ánh sáng chói lòa.

Cùng lúc đó, trong sương mù sáng lên hai hàng đèn lồng đỏ như máu.

Tô Thần cuối cùng cũng nhìn rõ chân tướng — đó căn bản không phải là đèn lồng, mà là những chiếc đầu lâu treo trên cành cây khô!

Mi tâm mỗi chiếc đầu lâu đều đóng một chiếc đinh đồng xanh, hốc mắt thối rữa từ từ chuyển động theo tiếng chuông reo. "Tô đại ca!

Dưới đất... dưới đất đang động!" Dịch Tiêu có chút hoảng sợ, đất vàng cuộn lên như nước sôi.

Mấy chục cái huyết thi phá đất chui lên, chỉ là lồng ngực của mỗi thi thể đều có một cái lỗ máu, trái tim thối rữa vẫn đang đập.

Huyết thi đi đầu đột nhiên nhe miệng cười một cái, khiến người ta thấy da đầu tê dại. "Đây đều là người của Dịch gia sao?" Tô Thần hỏi.

Nếu là vậy, thì mọi người đã đến đây công cốc rồi. "Không phải tất cả!" Dịch Tiêu nhìn kỹ mặt những người đó.

Một vài gương mặt cô rất quen thuộc, còn một vài gương mặt thì lại xa lạ. "Những người này trông giống đám người ở ổ thổ phỉ!" Lục thúc lên tiếng, "Lúc đó có một số người bị giết, thi thể của họ chúng ta không xử lý, phơi thây ngoài đồng." "Không ngờ bây giờ lại biến thành huyết thi!" Lục thúc cầm súng, cảnh giác nhìn chằm chằm vào đám huyết thi này.

Những huyết thi đó dần dần áp sát mấy người.

Nhân Hoàng Kiếm đột nhiên rung lên như tiếng rồng gầm, những đường vân vàng nhạt hiện trên thân kiếm lại bắt đầu rỉ ra những giọt máu.

Lòng bàn tay cầm kiếm của Tô Thần truyền đến cơn đau như bị thiêu đốt, những giọt máu đó lăn dọc theo sống kiếm, ngưng tụ thành những lá bùa quỷ dị dưới ánh trăng. "Đây không phải huyết thi!" Lục thúc đột nhiên gào lên, chân phải của ông đang vặn vẹo một cách kỳ dị, "Mọi người nhìn tim của chúng đi!" Thịt thối trong lồng ngực huyết thi đột nhiên rơi lả tả, để lộ ra trái tim đen đang đập.

Bề mặt mỗi trái tim đều bò đầy những con trùng trắng sữa, đầu của những con trùng đó lại mọc ra khuôn mặt người, đang phát ra tiếng khóc như trẻ con.

Dịch Tiêu đột nhiên quỵ xuống đất, thất khiếu bắt đầu rỉ ra máu đen — những tiếng khóc đó dường như đang gặm nhấm linh hồn của cô! "Nín thở!" Tô Thần trở tay cắt vào lòng bàn tay.

Khoảnh khắc máu tươi nhỏ giọt, cảnh vật xung quanh đột nhiên méo mó.

Họ lại đang ở trong một pháp trường cổ đại.

Trên những cây cột đồng xanh rỉ sét trói hàng trăm thi thể, thiên linh cái của mỗi thi thể đều bị đập vỡ, óc ngưng tụ thành những lá bùa màu máu trải đầy mặt đất.

Cảnh tượng quả thực có chút kinh khủng, ngay cả Tô Thần cũng cảm thấy toàn thân lạnh toát.

Chương 339

Rốt cuộc đây là tình huống gì?

Thật quá kỳ dị! "Phá!" Tô Thần cầm Nhân Hoàng Kiếm, dùng sức chém một nhát.

Cảnh tượng trước mắt lại bắt đầu thay đổi.

Trên một tế đàn màu đen, nữ tử áo đen A Vân đang lơ lửng giữa không trung.

Quanh người cô là chín sợi tỏa hồn liên, đầu kia của sợi xích nối với chín chiếc đèn lồng da người.

Khi Tô Thần nhìn về phía cô, A Vân đột nhiên mở mắt — trong con ngươi của cô cuộn trào biển máu!

Tô Thần vung kiếm chém về phía tỏa hồn liên, nhưng lưỡi kiếm lại xuyên qua cơ thể A Vân.

Thiếu nữ phát ra tiếng hét thê lương, những huyết thi kia đột nhiên tan chảy thành từng vũng máu, theo kẽ nứt trên mặt đất thấm vào tế đàn.

Mặt đất bắt đầu hiện lên đồ hình bát quái màu máu, mỗi quẻ vị đều cắm một thi thể trẻ sơ sinh cháy đen.

Đúng lúc này, Lục thúc đột nhiên phát điên nhào về phía Tô Thần, mắt phải của ông biến thành màu trắng đục, tay trái mọc ra móng vuốt đen sì.

Xương sống của ông đâm thủng sau lưng, hóa thành một con rắn xương cắn về phía yết hầu của Tô Thần!

Tô Thần nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm, những giọt máu trên thân

kiếm đã ngưng tụ thành lá bùa hoàn chỉnh, tỏa ra ánh sáng đỏ chói mắt.

Tô Thần quát khẽ một tiếng, đồng thời cắn vào đầu lưỡi, phun một ngụm tinh huyết lên người Lục thúc.

Sương mù xung quanh tản đi, trong mắt Lục thúc khôi phục lại một chút tỉnh táo.

Nhưng lúc này, A Vân trên tế đàn đột nhiên phát ra một tiếng hét thê lương, chín chiếc đèn lồng da người đồng thời tắt ngấm.

Tỏa hồn liên đứt từng tấc, cơ thể cô bắt đầu vặn vẹo biến hình, dưới da hiện lên những phù văn dày đặc.

Những phù văn đó như vật sống ngọ nguậy, dần dần hội tụ thành một khuôn mặt quỷ nhe nanh.

Mặt đất bắt đầu rung chuyển dữ dội, đồ hình bát quái màu máu từ từ xoay tròn, những thi thể trẻ sơ sinh cháy đen trên mỗi quẻ vị đột nhiên mở đôi mắt đỏ như máu.

Chúng phát ra tiếng khóc chói tai, những bàn tay nhỏ thối rữa bám vào mặt đất, lại từ từ bò ra! "Lục thúc, đưa Dịch Tiêu lui lại!" Tô Thần nghiến chặt răng, giơ Nhân Hoàng Kiếm nhắm vào tế đàn.

Lá bùa trên thân kiếm đã hoàn toàn dung nhập vào cánh tay anh, hình thành những đường vân quỷ dị dưới da.

Anh cảm nhận được một luồng sức mạnh cường đại đang thức tỉnh trong cơ thể, dồn về tứ chi bách hài.

Khi Nhân Hoàng Kiếm được tung ra, cảnh vật xung quanh nhanh chóng vỡ tan.

Tô Thần đột ngột mở mắt, vỏ cây hòe thô ráp đang tựa vào lưng anh.

Chiếc tẩu thuốc gãy vẫn ở chỗ cũ, ánh trăng xuyên qua cành lá rọi xuống con đường đất vàng những bóng cây lốm đốm.

Dịch Tiêu và Lục thúc hai mắt nhắm nghiền quỳ bên cạnh, gân xanh trên thái dương nổi lên, móng tay cắm sâu vào đất bùn. "Tỉnh lại!" Tô Thần cắn vào đầu lưỡi, chấm nước bọt hòa lẫn máu kỳ lân vào mi tâm hai người.

Dịch Tiêu đột nhiên co giật dữ dội, nôn ra một cục chất nhầy màu đen, thứ đó rơi xuống đất lại hóa thành mấy chục con nhện mắt đỏ chạy tán loạn tứ phía.

Còn Lục thúc thì toàn thân xương cốt kêu răng rắc, sau lưng nổi lên một cục thịt di động, bị Tô Thần dùng kim bạc tẩm máu phượng hoàng đâm xuyên qua, liền hóa thành khói xanh tiêu tán.

Lục thúc lau mồ hôi lạnh: "Vừa rồi trong ảo cảnh, tôi thấy cậu bị rắn xương xuyên thủng cổ..." Lời còn chưa dứt, ông đột nhiên rút con dao găm bên hông ném về phía cây hòe.

Sau cây vang lên một tiếng hự, một người áo đen ngã xuống đất, trong lòng hắn rơi ra một cái cối giã thuốc bằng ngọc xanh, bên trong còn sót lại chu sa trộn với vật thể đặc biệt đang tỏa ra mùi tanh ngọt.

Dịch Tiêu nhanh chóng tiến lên, cởi khẩu trang của người áo đen, đó là một lão già.

Làn da lộ ra ở cổ tay áo đầy tử thi, trên cổ lại cắm ba chiếc đinh trấn hồn — đây rõ ràng là một thi khôi bị điều khiển!

Tô Thần dùng mũi kiếm khều lên cặn thuốc trong cối: "Điền Tây mê hồn thảo, cần dùng máu thiên quỳ đồng tử làm chất dẫn." Anh chợt nhớ lại lúc ăn tối, có người đã đưa tay múc cho họ một bát canh thịt nai.

Khi đó, mép bát canh có màu xám tro kỳ lạ, anh còn tưởng là màu

men của bát gốm cũ.

Phía xa truyền đến tiếng sột soạt, Tô Thần nhanh như chớp ném ra Nhân Hoàng Kiếm.

Trong bóng tối, một đứa trẻ chừng mười tuổi ngã lăn ra.

Trên thiên linh cái của đứa trẻ cắm một cây kim đồng dò trời, lòng trắng mắt trợn ngược lên, phát ra tiếng cười khàn khàn của một bà lão: "Tô đương gia thủ đoạn thật cao, đáng tiếc..." Lời nói đột ngột dừng lại.

Đứa trẻ đột nhiên nổ tung thành một đám sương máu.

Tô Thần nghiền nát chu sa dính máu phượng hoàng, "Đối phương dùng phản hồn hương làm mồi, mượn huyết khí người sống bày ra Cửu Cung mê hồn trận.

Ảo cảnh vừa rồi chẳng qua chỉ là món khai vị —" Anh đột nhiên im bặt, Nhân Hoàng Kiếm phát ra tiếng gió rít cảnh báo.

Con đường đất dưới ánh trăng gợn lên những gợn sóng, vô số người giấy từ dưới đất chui lên.

Chúng mặc quần áo của những người Dịch gia mất tích, trên khuôn mặt trắng bệch vẽ những nụ cười quỷ dị bằng máu.

Người giấy đi đầu đột nhiên mở miệng, phát ra lại là một giọng điệu kỳ quái: "Tô đương gia, máu của ngài thơm thật đấy..." "Yêu ma quỷ quái!" Không cần dùng đến Nhân Hoàng Kiếm, Tô Thần tự mình tiến lên, dễ dàng giải quyết người giấy đó.

Nơi này cuối cùng cũng yên tĩnh trở lại.

Tô Thần cùng Lục thúc và Dịch Tiêu nhìn nhau.

Đây là thủ bút của Uông gia sao?

Quả thực có chút đáng sợ.

Lúc đó Hạo Thiên Chân bọn họ có thể diệt được Uông gia, xem ra hoàn toàn là do may mắn.

Thêm vào đó, họ đã tập hợp sức mạnh của Lão Cửu Môn, Tam Thúc và Giải Liên Hoàn chuẩn bị nhiều năm, mới tập kích thành công.

Nếu Uông gia chuẩn bị đầy đủ, e rằng Ngô Tà và những người khác vào đó cũng là cửu tử nhất sinh.

Nghĩ đến đây, Tô Thần bắt đầu tìm kiếm tung tích của Dịch Trùng và những người khác.

Đối phương chính là lợi dụng khí huyết của Dịch Trùng và mọi người để bày ra mê hồn trận.

Không lâu sau, Tô Thần ở các phương vị xung quanh, đào được Dịch Trùng và những người khác.

Bị bắt mười mấy người, bây giờ chỉ còn sống tám người.

Những người còn lại đều đã chết!

Lúc Tô Thần đào Dịch Trùng từ dưới đất lên, cậu ta đã thoi thóp.

Tình hình của những người khác cũng không khá hơn Dịch Trùng là bao. "Lục thúc, gọi người của Dịch gia đến đi, cõng họ về!" Tô Thần nói, "Dịch Tiêu, anh đưa em một củ kỳ lân kiệt cực phẩm, em mang đi sắc nước uống!" "Ngoài ra, trong thôn có lẽ có gián điệp, em cẩn thận một chút." Nếu không có nội ứng, chỉ dựa vào cái mê hồn trận này, Tô Thần rất khó trúng chiêu. "Được, em hiểu rồi!" Dịch Tiêu và Lục thúc nhanh chóng rời đi.

Khoảng mười mấy phút sau, người của Dịch gia lần lượt đến.

Khi nhìn thấy Dịch Trùng thành ra bộ dạng quỷ quái này, mẹ cậu ta quỳ xuống đất khóc nức nở.

Trong phút chốc, lòng những người khác trong Dịch gia thôn cũng

không dễ chịu gì.

Chương 340

Cả Dịch gia thôn chìm trong một bầu không khí bi thương.

Đến lúc đưa Dịch Trùng và những người khác về thì đã là nửa đêm.

Đêm đen như mực.

Dịch Tiêu cho kỳ lân kiệt cực phẩm vào nồi đất để sắc.

Đợi thuốc trong nồi sắc xong, lại để người nhà của những người đó cho người bị thương uống.

Xong xuôi mọi việc, Dịch Tiêu đến bên cạnh Tô Thần, "Em đã đoán được người hạ thuốc cho chúng ta là ai rồi!" "Đối phương rất thông minh, có lẽ biết thuốc độc không có tác dụng với chúng ta, nên thuốc mà hắn bỏ vào cơm canh của chúng ta không chứa bất kỳ độc tính nào!" "Nhưng vị thuốc đó lại xung đột với mùi hương mà chúng ta ngửi thấy trong mê hồn trận ở đầu thôn phía đông!" "Như vậy, chúng ta đã rơi vào ảo cảnh." Nghe Dịch Tiêu phân tích, Tô Thần gật đầu, đồng tình với cách nói của cô.

Một số thực phẩm quả thực tương sinh tương khắc, ăn riêng thì không có vấn đề gì, nhưng dùng chung sẽ gây hại cho cơ thể ở mức độ nhất định, chuyện này không hề hiếm gặp.

Dịch Tiêu đã đoán được kẻ đứng sau là ai.

Nhưng cô không làm rùm beng, mà tìm đến Lục thúc, muốn thông qua sức mạnh của Lục thúc để giải quyết.

Buổi chiều.

Dịch Tiêu bước vào nhà bếp.

Một phu nhân khoảng năm mươi tuổi đang nấu ăn trên bếp.

Thời gian này, cơm canh của Tô Thần và mọi người đều do bà làm.

Thấy Dịch Tiêu bước vào, phu nhân vội cười chào hỏi, "Tộc trưởng, ngài đến rồi!" "Thím Phương, thím vào Dịch gia thôn đã hơn ba mươi năm rồi nhỉ?" Dịch Tiêu hỏi. "Để tôi nghĩ xem, chắc cũng được ba mươi tư năm rồi!" Phu nhân được gọi là thím Phương trả lời, "Lúc đó tôi vẫn còn là một cô gái lớn!

Thoắt một cái, nửa đời người đã qua!" Hồi tưởng quá khứ, trên mặt thím Phương hiện lên một nụ cười.

Giờ đây, bà đã hoàn toàn hòa nhập vào Dịch gia thôn, trở thành một thành viên của Dịch gia thôn. "Vậy tại sao thím lại hại tôi?" Sắc mặt Dịch Tiêu trầm xuống, chất vấn. "Hại?" Thím Phương có chút chột dạ, nhưng vẫn cứng miệng nói, "Tộc trưởng, tôi không hiểu ý ngài!" "Lục thúc!" Dịch Tiêu lười nói nhiều với bà ta, trực tiếp gọi Lục thúc ngoài cửa.

Giây tiếp theo, Lục thúc dẫn theo mấy thành viên đội hộ vệ của Tô gia thôn xông vào, trói thím Phương lại.

Sau đó, Lục thúc nhét một miếng giẻ vào miệng thím Phương. "Giải bà ta đến từ đường, trên đường làm động tĩnh càng lớn càng tốt, để càng nhiều người biết càng tốt." Dịch Tiêu dặn dò. "Được, chuyện này cứ giao cho tôi!" Lục thúc gật đầu.

Tuy ông không rõ tại sao Dịch Tiêu lại làm vậy, nhưng Dịch Tiêu không chỉ là tộc trưởng của Dịch gia thôn, mà còn là phu nhân tộc trưởng của Tô gia thôn.

Vì vậy, mệnh lệnh của Dịch Tiêu, Lục thúc chỉ có thể tuân theo.

Thực ra suy nghĩ của Dịch Tiêu rất đơn giản, cô không tin thím

Phương có thể một mình dám ra tay với cô và Tô Thần, đằng sau chắc chắn còn có người hợp tác với Uông gia.

Bắt được thím Phương là có thể nghĩ cách dẫn dụ kẻ đó ra.

Ánh tà dương xuyên qua cửa sổ gỗ điêu hoa của từ đường, chiếu nghiêng xuống, bao phủ thím Phương đang quỳ trên nền gạch xanh vào ranh giới sáng tối. "Tiểu Tiêu!" Lục thúc đột nhiên hạ thấp giọng, "Cửa phía đông nam." Dịch Tiêu liếc thấy một vạt áo màu xám tro lướt qua, khóe môi nhếch lên một nụ cười lạnh.

Rốt cuộc cũng không ngồi yên được nữa.

Quả nhiên, chưa đầy nửa tuần trà, bên ngoài từ đường đã vang lên tiếng gậy chống xuống đất cộc cộc, tiếng ho khan già nua từ xa đến gần. "Từ đường Dịch gia từ khi nào đã trở thành hình đường?" Tộc lão Dịch Thủy Trình chống cây gậy gỗ trầm hương bước qua ngưỡng cửa, ánh mắt sắc như dao găm thẳng tới.

Sau lưng ông ta là mấy thanh niên trai tráng trong tộc mặt mày không thiện cảm, đều là con cháu chi thứ được ông ta lôi kéo trong những năm này.

Dịch Tiêu vịn vào bài vị tổ tiên trên án thờ, cảm nhận vân gỗ đàn hương mát lạnh, "Lục thúc công đến vừa đúng lúc, thím Phương cấu kết với người ngoài, đáng bị trừng phạt nặng, chuyện này còn phải giao cho ngài chấp hành!" Những nếp nhăn trên mặt lão già đột nhiên co giật, cây gậy chống mạnh xuống đất: "Hoang đường!

Phương nương đã sinh cho Dịch gia ba đứa cháu trai, là công thần của Dịch gia thôn chúng ta!" "Tuy con là tộc trưởng, nhưng không điều tra mà đã vu khống Phương nương cấu kết với người ngoài, cứ thế này, lòng người trong thôn hoang mang, lòng người tan rã, Dịch gia thôn chúng ta cũng sẽ tan rã!" Đám đông sau lưng ông ta xôn xao, ai nấy đều trừng mắt nhìn Dịch Tiêu.

Chỉ thấy Dịch Tiêu chậm rãi bước xuống bậc đá, lướt qua tấm lưng run rẩy của thím Phương, "Hai hôm trước cơm canh của chúng ta đều do thím Phương nấu phải không?" "Trong cơm canh đó đã bỏ thứ gì, thím Phương, thím nên biết rõ!" Trong từ đường đột nhiên im phăng phắc.

Mu bàn tay già nua của Dịch Thủy Trình nổi đầy gân xanh, đôi mắt đục ngầu nhìn chằm chằm vào Dịch Tiêu.

Ngọn nến trên bàn thờ "tích ba" một tiếng nổ bấc, khiến ông ta giật nảy mình. "Hồ đồ!" Ông ta dùng gậy chống mạnh xuống đất, "Có bằng chứng không?" "Vốn dĩ không có bằng chứng gì, nhưng bây giờ…" Dịch Tiêu nhìn tộc lão Dịch Thủy Trình, "Ngài bênh vực cho thím Phương như vậy, xem ra kẻ chủ mưu đứng sau e rằng chính là ngài rồi!" Dịch Tiêu suy đoán, hẳn là tộc lão Dịch Thủy Trình đã cấu kết với người ngoài.

Sau đó cho thứ gì đó vào cơm canh của Dịch Tiêu và Tô Thần.

Nếu hạ độc trực tiếp, sẽ bị Tô Thần phát hiện.

Vì vậy ông ta mới bày ra một cái bẫy như vậy. "Hồ đồ!

Ta là…" Tộc lão Dịch Thủy Trình muốn biện giải, nhưng Dịch Tiêu sẽ không nghe ông ta.

Khi Dịch Tiêu ra hiệu cho Lục thúc, Lục thúc liền trực tiếp cầm súng khống chế Dịch Thủy Trình.

Nhìn họng súng đen ngòm, tộc lão Dịch Thủy Trình tức giận, "Dịch Tiêu, ngươi vẫn là gia chủ của Dịch gia, không phân biệt trắng đen đã làm như vậy, không sợ người trong tộc không phục sao?" "Nếu như là ta bảo Dịch Tiêu làm vậy thì sao?" Tô Thần bước vào, "Nếu ta nhớ không lầm, ta là cộng chủ của Tam Giang Thủy Tiêu, Dịch Tiêu không có quyền này, nhưng ta thì chắc là có nhỉ!" Tô Thần là chủ nhân

của Tam Giang Thủy Tiêu, tất cả người của Dịch gia đều là thuộc hạ của Tô Thần.

Chủ nhân muốn giết một thuộc hạ, cần lý do sao? "Tô tiên sinh, ngài…" Tộc lão Dịch Thủy Trình hoảng sợ, ông ta không ngờ đối phương lại không nói lý lẽ.

Không tra ra bất kỳ bằng chứng nào đã muốn ra tay với ông ta. "Vẫn chưa chịu nói sao?" Tô Thần nghiêm giọng chất vấn. "Thả Phương nương đi, chuyện này không liên quan đến bà ấy!" Tộc lão Dịch Thủy Trình dường như mất hết sức lực, ngồi phịch xuống đất, "Một tháng trước, có người tìm đến tôi, muốn nâng đỡ tôi trở thành tộc trưởng Dịch gia, và còn cho tôi ba nghìn đại dương!" "Làm sao tôi có thể làm chuyện bất lợi cho gia tộc?" "Nhưng họ lại nói, sẽ không làm khó tôi, chỉ cần cho một ít thứ vào cơm canh của các người." "Những thứ này không có độc tính gì cả!" "Hơn nữa, họ còn có thể cho tôi sống thêm mười mấy năm… Có lẽ là do già rồi, cũng trở nên tham sống sợ chết chăng." Uông gia vẫn luôn nghiên cứu về trường sinh.

Họ đã nghiên cứu ra một số loại đan dược có thể kéo dài mạng sống.

Nhưng tác dụng của những loại đan dược đó vô cùng hạn chế.

Mà tộc lão Dịch Thủy Trình đã lớn tuổi, đối mặt với cái chết, ông ta đã do dự rất lâu, cuối cùng đã đồng ý với người của Uông gia.

Đến khi Dịch Tiêu và Tô Thần trở về, ông ta làm theo lời người của Uông gia, bảo thím Phương bỏ thuốc vào cơm canh của Tô Thần.

Khi tộc lão Dịch Thủy Trình khai ra toàn bộ, mạch lạc của sự việc đã trở nên rõ ràng.

Mục tiêu của Uông gia đã chuyển sang Tô Thần.

E rằng họ muốn bắt Tô Thần về để nghiên cứu.

Họ lo lắng không thể ra tay với Tô Thần ở Tô gia thôn, nên đã đưa Tô Thần đến Dịch gia.

Chỉ là họ không ngờ rằng, dù Tô Thần rời khỏi Tô gia thôn, cũng không phải là người của Uông gia có thể đối phó được.

Sau bao mưu tính, Uông gia cuối cùng vẫn thất bại.

Dịch Tiêu nhìn lão già ngồi phịch dưới đất, bộ râu bạc được chăm sóc cẩn thận của ông ta đã dính đầy bụi đất.

Ba mươi năm trước, chính ông ta đã bế Dịch Tiêu năm tuổi lên ngôi vị tộc trưởng, nói rằng con gái Dịch gia phải có chí của phượng hoàng.

Giờ đây sáp nến trên án thờ chất đống, không phân biệt được giọt nào là sáp, giọt nào là máu.

Chương 341

"Nhốt vào địa lao." Dịch Tiêu xoay người đi vào sâu trong từ đường, khói từ lư hương đồng bốc lên làm mờ đi tên của liệt tổ liệt tông, "Ngày mai mở từ đường, sửa lại gia phả." Ý nghĩa của việc sửa lại gia phả rất đơn giản, chính là trục xuất tộc lão Dịch Thủy Trình ra khỏi Dịch gia.

Nếu chỉ là Dịch Thủy Trình gây khó dễ cho mình, Dịch Tiêu có lẽ còn nể tình ông ta đã ở Dịch gia nhiều năm, có nhiều cống hiến cho gia tộc mà tha cho ông ta một mạng.

Nhưng lần này, Dịch Thủy Trình lại bày mưu hãm hại Tô Thần, Tô Thần là phu quân của cô, điều này khiến Dịch Tiêu tuyệt đối không thể tha thứ.

Trong lòng Dịch Tiêu, bản thân cô chịu bao nhiêu tổn thương cũng không sao, nhưng tuyệt đối không thể để Tô Thần bị tổn hại dù chỉ một chút.

Nghe vậy, Dịch Thủy Trình im lặng rất lâu.

Bị trục xuất khỏi Dịch gia, sau này ông ta… ông ta e rằng sẽ không bao giờ có thể quay lại đây nữa.

Đối với ông ta, điều này còn khó chấp nhận hơn cả việc giết ông ta.

Nhưng sự việc đã đến nước này, ông ta cũng không còn gì để nói. "Tôi nhận tội!" Dịch Thủy Trình cúi đầu, dường như mất hết sức lực. … Hai ngày sau, những người bị thương của Dịch gia đã gần như hồi phục.

Tô Thần cũng định khởi hành về Tô gia thôn, trước khi đi Tô Thần

để Lục thúc dẫn một bộ phận đội hộ vệ ở lại, giúp huấn luyện người của Dịch gia.

Ngoài ra, Dịch Tiêu cũng ở lại.

Dịch gia gần đây xảy ra quá nhiều chuyện, cô cần ở lại để ổn định đại cục.

Tô Thần dẫn một bộ phận đội hộ vệ khác khởi hành về Tô gia thôn.

Đi thuyền trở về, một ngày sau Tô Thần cuối cùng cũng về đến thành Trường Sa.

Trong tiệm đồ cổ, Tô Thần vừa vào, Doãn Tân Nguyệt vội vàng đứng dậy từ quầy, tiến lên đón Tô Thần, "Chuyện giải quyết xong rồi chứ?" "Cũng gần xong rồi!" Tô Thần nói, "Có chút rắc rối, nhưng may là người của Uông gia vẫn tính thiếu một bước." Sự nhắm vào của Uông gia ngày càng rõ ràng, nhưng Tô Thần quả thực không biết người của Uông gia hiện đang ẩn náu ở đâu.

Đối phương ở trong tối, còn Tô gia lại ở ngoài sáng.

Nếu nhớ không lầm, sau này Uông gia còn chuyển đại bản doanh ra nước ngoài.

Tay của họ vươn rất dài, cài cắm rất nhiều gián điệp trong Lão Cửu Môn, từ đó nhắm vào người của Lão Cửu Môn.

Tô Thần sớm đã nhận ra, hơn nữa việc quản lý nhân sự của Tô gia thôn rất nghiêm ngặt, nên không có tình huống bị họ phản gián.

Tất cả người của Uông gia chỉ có thể nhắm vào Tô Thần từ bên ngoài.

Họ đã hai lần kế hoạch thất bại rồi. "Dịch Tiêu muội muội không về cùng anh sao?" Doãn Tân Nguyệt hỏi. "Dịch gia lần này cũng coi

như nguyên khí đại thương." Tô Thần nói, "Cô ấy ở lại Dịch gia thôn, ổn định tình hình, chắc một thời gian nữa sẽ về." "Tiệm đồ cổ bên này gần đây không có chuyện gì xảy ra chứ?" Tô Thần hỏi. "Tiệm đồ cổ bên này gần đây không có chuyện gì lớn, đều là một số việc vặt vãnh." Doãn Tân Nguyệt nói, "Bên nhà đấu giá, chúng ta dự định trong tình hình bình thường, một tháng tổ chức một lần đấu giá, ba tháng tổ chức một lần đấu giá long trọng hơn." "Suy nghĩ của lão tộc trưởng cũng tương tự em, chuyện đấu giá cũng không thể tổ chức quá thường xuyên, nếu không sẽ không có lợi cho việc truyền bá danh tiếng." Vật hiếm thì quý, đấu giá cũng vậy.

Tổ chức quá thường xuyên, ngược lại sẽ tỏ ra không đẳng cấp.

Các cuộc đấu giá lớn, một năm chỉ tổ chức bốn lần, và mỗi lần đều có những bảo vật cực kỳ quý hiếm xuất hiện.

Như vậy, mỗi lần tổ chức đấu giá, các gia tộc lớn ở mấy tỉnh xung quanh đều sẽ đến ủng hộ, giá bán ra cũng sẽ cao hơn.

Nhìn chung, tư duy này không có vấn đề gì.

Tô Thần gật đầu, "Đi thôi, về nhà một chuyến đã!" Tô Thần xuống lầu lấy xe.

Người của đội hộ vệ đã về trước, họ còn áp giải nữ tử áo đen A Vân về Tô gia thôn.

Lần này Tô Thần về, còn phải xử lý nữ tử này. "Đúng rồi!" Trên xe, Tô Thần đột nhiên hỏi, "A Lăng cô nương gần đây không có gì bất thường chứ?" A Lăng là gián điệp của Uông gia.

Nhưng từ khi cô ta đến Tô gia thôn, vẫn luôn ẩn mình, tạm thời chưa bị lộ. "Hai ngày anh đi, cô ta có tiếp xúc với người bên ngoài." Doãn Tân Nguyệt nói, "Cô ta rất cảnh giác, lúc tiếp xúc rất cẩn thận, nhưng người của Tô gia chúng ta cũng không phải dạng vừa." "Tô

Thiên đã đi điều tra rồi, tình hình cụ thể, anh có thể hỏi Tô Thiên." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Không lâu sau, hai người về đến thôn.

Trong sân.

A Lăng cô nương đang thưởng trà.

Thấy Tô Thần từ ngoài về, cô ta không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, mà cười chào Tô Thần, "Tô tộc trưởng, ngài về rồi!" "Cả ngày ở trong biệt viện, sao không ra ngoài đi dạo?" Tô Thần cười hỏi. "Đâu có, hai hôm trước còn ra ngoài dạo mà, em đã ra phố một chuyến, còn đến tiệm đồ cổ tìm tiểu thư Tân Nguyệt nói chuyện nữa." A Lăng cô nương nói, "Thực ra ở trong thôn cũng rất tốt." "Em vẫn đang đợi lần sau ngài hạ mộ, dẫn em đi cùng đấy!" Cô ta vẫn luôn rất hứng thú với việc hạ mộ. "Anh và Tân Nguyệt đôi khi không ở trong sân, một mình em ở trong thôn cũng khá buồn chán." Tô Thần cười nói, "Cho nên anh đã đặc biệt tìm cho em một người bạn!" "Sau này em không có việc gì làm, có thể tìm cô ấy nói chuyện!" Tình huống gì đây?

Tìm cho mình một người bạn đồng hành?

A Lăng cô nương có chút nghi hoặc, không rõ trong hồ lô của Tô Thần đang bán thuốc gì. "Tô tộc trưởng, tôi ở trong sân này rất tốt, không thiếu bạn đồng hành." A Lăng theo phản xạ mà phản bác. "Ha ha ha, trong sân lâu rồi không có gương mặt mới, em gặp một chút cũng tốt." Tô Thần sẽ không cho cô ta cơ hội từ chối.

Chủ nhân của biệt viện này là Tô Thần, chứ không phải cô ta.

Nên Tô Thần quyết định cũng không cần nghe ý kiến của cô ta, trực tiếp tự mình sắp xếp là được.

Không lâu sau, một đội hộ vệ dẫn theo nữ tử áo đen A Vân bước vào sân của Tô Thần. "Tô tộc trưởng, người tôi đã đưa đến!" Người

của đội hộ vệ đưa A Vân đến trước mặt Tô Thần.

Trên tay và chân A Vân đều có xích, hạn chế nghiêm trọng hành động của cô ta. "Được rồi, cậu lui đi." Tô Thần gật đầu, sau đó quay lại nhìn A Lăng cô nương.

Chỉ thấy A Lăng cô nương chau mày.

Nhưng rất nhanh, vẻ mặt của cô ta trở lại như thường, như thể không có chuyện gì xảy ra. "A Lăng cô nương, sau này vị này chính là bạn đồng hành của em." Tô Thần cười nói, "Cô ấy sẽ quét dọn vệ sinh, bổ củi đun nước trong sân!" "Đừng thấy cô ấy là con gái mà không làm được những việc này, em đừng có thương hoa tiếc ngọc, cô ta khỏe lắm đấy!" Tô Thần cười dặn dò hai câu. "Thật sao?" Ánh mắt A Lăng cô nương mơ hồ trong giây lát, rồi mới nói, "Con gái con lứa, thì có sức lực gì chứ?" Cô ta tự nhiên biết người trước mặt là ai.

A Vân là đồng bạn của cô ta, lúc nhỏ cùng nhau được huấn luyện kỹ năng giết người ở Uông gia.

Lúc đó có tổng cộng hơn một trăm đứa trẻ, cuối cùng chỉ có mười mấy người sống sót.

A Vân và cô ta chính là hai trong số ít những cô gái còn lại.

Hai người bình thường xưng hô với nhau như chị em, quan hệ vẫn luôn rất tốt.

Trong Uông gia lạnh lẽo, đây cũng coi như là sự an ủi duy nhất.

Thân thủ của họ ở Uông gia cũng thuộc hàng đầu, nếu không cũng sẽ không được cử ra ngoài thực hiện nhiệm vụ một mình.

Chỉ là điều A Lăng cô nương không ngờ tới là, A Vân lại cũng bị Tô Thần bắt được.

Nhưng rốt cuộc vì sao Tô Thần lại bắt được muội muội A Vân

chứ?

Chẳng lẽ Uông gia bắt đầu hành động nhắm vào Tô Thần, nhưng lại thất bại thảm hại, nên muội muội mới bị bắt về Tô gia?

Chương 342

A Lăng cô nương quả thật không biết gì về chuyện này, dù sao thì cô vẫn luôn thực hiện một nhiệm vụ khác, các nhiệm vụ khác của Uông gia xưa nay đều không thông báo cho cô.

Đây cũng là quy tắc nghiêm ngặt trong việc phân công nhiệm vụ nội bộ Uông gia.

Hơn nữa địa vị của cô trong Uông gia cũng không cao, không thể tiếp xúc được với những cơ mật cốt lõi.

A Lăng cô nương và A Vân nhìn nhau, ánh mắt chỉ chạm nhau trong khoảnh khắc ngắn ngủi rồi nhanh chóng dời đi, cả hai đều ngầm hiểu ý không mở miệng, vờ như chưa từng quen biết.

Bọn họ hiểu rõ trong lòng, lúc này bất kỳ một sơ hở nhỏ nào cũng có thể gây ra hậu quả khó lường. "Được rồi, cô sắp xếp chỗ ở cho cô ta đi!" Giọng nói của Tô Thần phá vỡ sự yên tĩnh vi diệu này, khiến người khác khó mà đoán được suy nghĩ thật của hắn. "Vâng!" A Lăng gật đầu.

Sau đó, cô dẫn A Vân đi về phía căn phòng trống trong sân.

Suốt đường đi, đầu óc A Lăng vận động không ngừng, suy nghĩ về nguyên nhân muội muội bị bắt cũng như tình hình có thể phải đối mặt tiếp theo, bước chân cũng bất giác chậm lại một chút, cô muốn tranh thủ khoảng thời gian đi đường này để tìm ra thêm manh mối.

Không lâu sau, Tô Thiên cũng vội vã chạy tới. "Thần ca!" Tô Thiên bước vào phòng Tô Thần. "Lần này gọi cậu đến là để bàn chuyện của A Lăng cô nương!" Tô Thần nói, "Anh nghe nói trong lúc anh không có ở đây, cô ta có liên lạc với bên ngoài?" "Đúng vậy!" Tô Thiên gật đầu, vẻ mặt nghiêm túc, "Chuyện xảy ra vào khoảng bốn ngày trước,

lúc đó anh vẫn chưa về." Tô Thiên nhớ lại một cách chi tiết: "Cô ta lấy cớ đi thành Trường Sa để vào thành.

Em vẫn luôn âm thầm để ý đến cô ta, nhưng lại không thể để lộ thân phận, cho nên luôn rất cẩn thận." "Sau khi đến thành Trường Sa, cô ta đầu tiên đến tiệm đồ cổ của nhà chúng ta, nói chuyện rất lâu với Tân Nguyệt tỷ." "Lúc từ tiệm đồ cổ ra, cô ta lại đi dạo một vòng không mục đích trong thành Trường Sa.

Bề ngoài nhìn vào, lúc đó không có biểu hiện gì khác thường." "Sau đó khi cô ta về thôn Tô gia, đã đi một chiếc xe lừa." "Bọn em vẫn luôn lặng lẽ bám theo chiếc xe lừa đó, sau này phát hiện chiếc xe đó quay về một khách sạn trong thành Trường Sa." "Lúc đó em đã cảm thấy có gì đó kỳ lạ, chủ xe lừa nhà ai lại ở trong khách sạn chứ?

Hơn nữa lúc A Lăng cô nương đi ngang qua khách sạn đó, thời gian dừng lại ở cửa rõ ràng lâu hơn một chút, cái dáng vẻ dừng lại đó không giống như tùy tiện đi ngang qua, mà càng giống như đang xác nhận điều gì đó." "Sau đó bọn em đến khách sạn hỏi thăm, vị chủ xe lừa đó đã ở trong khách sạn được hai ba tháng rồi.

Em suy đoán kỹ lại, có lẽ là từ lúc chúng ta mới quen A Lăng cô nương, từ lúc cô ấy tỉnh lại, người đó đã ở trong khách sạn rồi." "Tất cả những điều này thật quá trùng hợp, rất khó để không khiến người ta nghi ngờ." Tô Thiên phân tích rành mạch, không bỏ qua bất kỳ chi tiết nào.

Sau đó Tô Thiên suy đoán đối phương là người liên lạc của A Lăng cô nương.

Tuy nhiên Tô Thiên không hành động thiếu suy nghĩ để tránh bứt dây động rừng, mà sắp xếp người quan sát người liên lạc đó từ xa, cậu biết rằng trước khi có đủ bằng chứng, hành động hấp tấp chỉ hỏng đại sự.

Đợi đến khi Tô Thần trở về, Tô Thiên mới đem toàn bộ sự việc nói ra.

Nghe vậy, Tô Thần gật đầu: "Làm tốt lắm!

Đừng kinh động người đó, cứ theo dõi từ xa là được!

Sau này bọn họ chắc chắn sẽ còn liên lạc!" Tô Thần trong lòng đã có tính toán, vẫn luôn thả dây dài câu cá lớn, chỉ chờ xem đám người Uông gia rốt cuộc đang âm mưu điều gì. "Có thể tìm cách cài gián điệp bên cạnh người liên lạc đó." Tô Thần tiếp tục ra lệnh, "Chuyện này nhất định phải làm cực kỳ bí mật, không có đủ bằng chứng thì đừng tùy tiện ra tay.

Chỉ cần sơ suất một chút, mọi nỗ lực trước đó của chúng ta đều đổ sông đổ biển." "Được rồi Thần ca, em đã bắt đầu bố trí rồi, anh cứ yên tâm." Tô Thiên tự tin cười nói. …… Phía bên kia.

Trong căn phòng trống.

A Lăng cô nương cẩn thận nhìn ra ngoài, xác định ngoài cửa không có bóng người nào mới từ từ quay đầu lại, ánh mắt đầy lo lắng, nhìn chằm chằm A Vân khẽ nói: "A muội, rốt cuộc là tình hình thế nào?

Sao lại ra nông nỗi này?" A Lăng cô nương vô cùng lo lắng cho muội muội của mình, trong môi trường phức tạp của Uông gia, A Vân là một trong số ít những người bạn của cô. "Một hai câu không thể nói rõ được!" A Vân nhíu mày, "Gia tộc định nhắm vào Tô Thần, muốn thăm dò thực lực của hắn.

Vốn dĩ chúng ta đã làm rất kín kẽ, kế hoạch có thể nói là hoàn hảo, ta thậm chí còn cảm thấy dù là người của Trương gia đối mặt với kế hoạch này cũng khó lòng chống đỡ." "Nhưng không ngờ, cuối cùng chúng ta vẫn tính sai!

Tô Thần mạnh hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!

Thực lực của hắn ta quả thực vượt xa nhận thức của chúng ta, e rằng ngay cả tộc trưởng Trương gia cũng không bằng một phần mười của Tô Thần!" Nói đến đây, A Vân thở dài một hơi, mặt đầy vẻ chán nản, "Là chúng ta tính toán sai lầm!

Gia tộc lần này đã phải trả một cái giá vô cùng thảm khốc." "Cũng có vấn đề của ta!" A Lăng cô nương tự trách nói, "Ta nên sớm báo cáo tình hình của Tô Thần cho gia tộc!

Hai lần ta hành động cùng Tô Thần, thực lực của hắn ta thực sự quá mạnh, cảm giác áp bức mạnh mẽ đó khiến ta thậm chí cảm thấy hắn không giống người phàm, mà là tiên nhân giáng trần!" "Muốn đối phó với Tô Thần, chỉ dựa vào nhân lực e là rất khó!

Phải dốc toàn lực của cả tộc, hơn nữa nhất định phải chọn một cơ hội tuyệt vời, may ra mới có thể bắt được hắn!" "Trong đó còn liên quan đến một chút yếu tố may mắn.

Tóm lại, thiên thời, địa lợi, nhân hòa, ba thứ thiếu một cũng không được, nếu không thì không thể bắt được Tô Thần." Phân tích của A Lăng cô nương rất rành mạch, mỗi một chữ đều toát lên sự kính sợ đối với thực lực của Tô Thần.

Nghe vậy, A Vân ngẩng đầu nhìn tỷ tỷ của mình là A Lăng cô nương, trong mắt đầy vẻ nghi hoặc: "Hắn thật sự mạnh đến vậy sao?" "Rất mạnh!" A Lăng gật đầu thật mạnh, cô đã tận mắt chứng kiến ấn tượng sâu sắc mà Tô Thần để lại sau khi ra tay.

Cô hiểu sâu sắc sự đáng sợ của Tô Thần. "Lần này Tô Thần đưa muội đến đây, ta nghi ngờ ta đã bị lộ rồi." A Lăng cô nương lo lắng nói. "Không thể nào!" A Vân lắc đầu, cố gắng an ủi tỷ tỷ, "Tỷ tỷ, tỷ ẩn mình kỹ như vậy, sao có thể bị lộ được?

Chắc chỉ là trùng hợp thôi!" Mặc dù miệng A Vân nói vậy, nhưng trong lòng cũng không chắc chắn, chỉ là không muốn tỷ tỷ quá lo lắng.

"Vậy mượn lời tốt của muội." A Lăng cô nương gật đầu, "Lát nữa ta tìm cho muội một bộ quần áo sạch sẽ, muội thay trước đi!

Ngoài ra, đừng giao tiếp quá nhiều với ta, tỏ ra như người xa lạ.

Đừng để Tô Thần phát hiện ra manh mối, nếu không chúng ta không ai thoát được!" A Lăng cô nương cẩn thận dặn dò muội muội của mình. "Yên tâm đi, tỷ tỷ!" A Vân gật đầu, cô tuyệt đối không thể vì mình mà liên lụy đến tỷ tỷ.

Sau khi chọn phòng cho A Vân, lại mang cho cô mấy bộ quần áo, A Lăng cô nương liền rời đi.

Hai người quả thực không biểu hiện thêm bất kỳ điều gì khác thường.

Ngoài lần gặp mặt đầu tiên, biểu cảm trên khuôn mặt của A Lăng cô nương bị Tô Thần bắt được, sau đó cô không hề để lộ sơ hở nào nữa, mỗi hành vi cử chỉ đều vô cùng cẩn thận, sợ bị Tô Thần nhìn ra manh mối. …… Ngày hôm sau, sáng sớm.

Từ sáng sớm, A Vân cô nương đã đeo gông cùm dậy quét nhà.

Cây chổi làm bằng tre, mỗi lần quét xuống đất đều phát ra âm thanh rất lớn.

Âm thanh đó trong buổi sáng tĩnh lặng có vẻ đặc biệt đột ngột.

Không lâu sau, Tô Thần bị âm thanh này đánh thức, hắn nhẹ nhàng rút cánh tay ra khỏi dưới cổ Doãn Tân Nguyệt, sợ làm tỉnh giấc người vợ đang say ngủ.

Lúc này Doãn Tân Nguyệt ngủ rất ngon.

Đêm qua, cô bị con đánh thức mấy lần, mỗi lần đều phải dậy cho con bú.

Cả đêm vất vả, lúc này cô mới khó khăn lắm mới ngủ sâu được.

Bên cạnh, tiểu Tô Khán cũng tỉnh dậy, miệng nhỏ vừa mở ra đã định khóc.

Tô Thần lo tiểu Tô Khán đánh thức Doãn Tân Nguyệt đang say ngủ, nên vội vàng bế cậu bé lên, nhẹ nhàng vỗ lưng, miệng còn khẽ hát những giai điệu ru con.

Sau đó, Tô Thần dậy bế con ra ngoài đi dạo, hắn muốn để Doãn Tân Nguyệt nghỉ ngơi thật tốt.

Trẻ con ở tuổi này đang trong giai đoạn quấy khóc, có khi một đêm tỉnh dậy mấy lần, người lớn dù có sung sức đến đâu cũng không chịu nổi sự giày vò như vậy. "Tô tộc trưởng!" Tô Thần vừa ra khỏi phòng, đã thấy A Lăng cô nương, cô cũng đã dậy rồi, vừa rửa mặt xong, tóc còn hơi ẩm, cả người trông rất sảng khoái. "Anh bế con ra ngoài đi dạo à?" A Lăng cô nương cười hỏi. "Phải, thằng bé hơi quấy." Tô Thần cười nói, ánh mắt đầy vẻ trìu mến với con, hắn nhẹ nhàng lắc lư tiểu Tô Khán trong lòng, cố gắng dỗ cho thằng bé yên lại. "Vậy để em bế một lát nhé." A Lăng cô nương cười nói, vừa nói vừa đưa tay ra, làm động tác muốn bế con.

Chương 343

Trông có vẻ là vì yêu thích trẻ con, nhưng thực ra cũng là đang thăm dò Tô Thần, muốn từ phản ứng của hắn để lấy thêm thông tin.

Nếu Tô Thần biết được thân phận của cô, chắc chắn sẽ cảnh giác cô.

Nếu không biết thân phận của cô, hai người vẫn là bạn bè, giúp bạn bế con một lát, dường như cũng không có vấn đề gì.

Dù sao thì chuyện hôm qua thật quá trùng hợp.

A Lăng cô nương có chút lo lắng thân phận của mình đã bị bại lộ.

Lần thăm dò đơn giản này, cũng có thể nhìn ra thái độ của Tô Thần.

Nếu Tô Thần đã phát hiện ra thân phận gián điệp của mình, vậy thì phải tính kế khác.

Cô không tin Tô Thần sau khi biết thân phận của cô, còn có thể rộng lượng giao con cho cô.

Đứa trẻ tên Tô Khán này, là một trong những người tôn quý nhất của cả thôn Tô gia.

Mỗi lần ra ngoài, đều trở thành tiêu điểm chú ý của tất cả mọi người trong thôn.

Đây chính là mạng sống của Tô Thần!

Thử hỏi ai lại dễ dàng giao mạng sống của mình cho người khác chứ?

Sau một hồi thăm dò, A Lăng cô nương phát hiện Tô Thần quả nhiên đang do dự.

Trong chốc lát, A Lăng cô nương có chút hoảng hốt.

Chẳng lẽ Tô Thần thật sự đã phát hiện ra thân phận của mình?

Vậy thì… A Lăng trong lòng vẫn có chút không nỡ.

Cô rất thích môi trường ở thôn Tô gia, cũng thích ở bên cạnh Tô Thần.

Nếu không có gì bất ngờ, cô thà cả đời không liên lạc với người của Uông gia, mãi mãi ở lại thôn Tô gia, ở trong biệt viện của Tô Thần.

Nhưng gián điệp cuối cùng vẫn là gián điệp!

A Lăng cúi đầu. "A Lăng cô nương, không phải là tôi không muốn giao cho cô." Tô Thần cười nói, "Mà là Tô Khán đói rồi, Tân Nguyệt vẫn đang ngủ, Dịch Tiêu cũng chưa về." "Tôi đang nghĩ xem cho thằng bé ăn gì đây!" Ra là vậy sao?

A Lăng cô nương trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Cô liền nói: "Giao cho em đi, em còn một lon sữa dê tươi!" A Lăng cô nương bước lên đưa hai tay ra.

Tô Thần giao đứa trẻ vào tay cô.

Tô Thần quả thực đã biết thân phận của A Lăng cô nương, nhưng hắn cũng phát hiện A Lăng cô nương không phải là loại người đại ác, trong nhân tính vẫn có không ít điểm sáng.

Nếu không phải vì thân phận Uông gia, cô chắc chắn là một cô gái tốt.

Nếu không, Tô Thần cũng sẽ không giao con cho cô.

A Lăng cô nương mỉm cười, sau đó bế đứa trẻ vào trong nhà.

Lúc này A Lăng cô nương có chút may mắn, có lẽ mình chưa bị Tô

Thần nhìn thấu.

Tìm được sữa dê, A Lăng cô nương bắt đầu cho con bú.

Phải nói, tiểu Tô Khán rất thích cô, ở trong lòng cô không khóc cũng không quấy.

Vốn dĩ A Lăng cô nương rất thích trẻ con, huống chi là con của Tô Thần.

Nhìn thấy cảnh tượng hòa thuận này, Tô Thần không khỏi mỉm cười.

Tranh thủ lúc A Lăng cô nương đang cho con bú, Tô Thần đến trước mặt A Vân.

Cô đã thay quần áo, trông sạch sẽ, gọn gàng.

Chỉ có gông cùm dưới chân và trên tay kêu leng keng. "Sau này quét nhà muộn một chút, đừng làm phiền người khác nghỉ ngơi." Tô Thần ra lệnh.

A Vân chỉ lườm Tô Thần một cái, đồng thời biên độ quét nhà trên tay còn lớn hơn, gông cùm kêu loảng xoảng.

Cô nảy sinh tâm lý chống đối. "Vậy thì tốt, bữa trưa của cô không có đâu!" Tô Thần cũng không tức giận, mà chỉ mỉm cười. …… Buổi trưa.

Quả nhiên không có cơm cho A Vân ăn.

Trong chốc lát, cô có chút đói đến khó chịu.

Cảm giác đói bụng này, cô đã rất lâu rồi không trải qua.

Lần gần nhất trải qua là lúc nhỏ tham gia huấn luyện, người của Uông gia để nuôi cổ, đã để cho những đứa trẻ đó tàn sát lẫn nhau.

Chỉ có thành công mới có cơm no ăn.

Để không bị đói, cô đã phải nỗ lực rất nhiều. "Ăn chút đi!" A Lăng cô nương từ khe cửa nhét vào một cái bánh bao và một mảnh giấy.

Sau đó, vội vã rời đi.

A Vân vội vàng nhận lấy bánh bao, mở mảnh giấy ra.

Trên đó viết một câu —— Đừng đối đầu với Tô Thần, hãy thuận theo ý hắn.

Nhìn thấy cảnh này, A Vân trong lòng có chút cảm động.

Quả nhiên, vẫn là tỷ tỷ quan tâm mình.

Cô trước tiên nuốt mảnh giấy vào bụng, không để lại bất kỳ manh mối nào, sau đó ăn bánh bao một cách ngấu nghiến.

Còn A Lăng cô nương cũng không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Cô cũng không nỡ để muội muội chịu khổ.

Cho nên, A Lăng cô nương trong vô thức, đã giúp muội muội của mình phục tùng Tô Thần.

Có lẽ ngay cả chính cô cũng không nghĩ đến điều này.

Cô dường như đang đứng giữa một cái cân, đi về bên trái sẽ quay lại vòng tay của Uông gia, đi về bên phải, sẽ trở thành người của thôn Tô gia.

Khoảng thời gian này, Tô Thần vẫn luôn ảnh hưởng đến cô.

Có khi A Lăng cô nương nằm mơ cũng mơ thấy Tô Thần.

Mỗi lần tỉnh dậy sau giấc mơ, A Lăng cô nương trong lòng không khỏi có chút tiếc nuối thở dài.

Nếu không có Uông gia thì tốt biết mấy?

Không có những gông cùm đó, cô có thể làm những việc mình muốn.

Chương 344

Lại là một buổi sáng sớm.

Lúc Tô Thần dậy, động tác của A Vân quả nhiên nhẹ đi rất nhiều.

Cô đứng ngoài cửa, quan sát cả thôn Tô gia.

Thôn Tô gia chìm trong sương sớm, ẩn hiện trong ánh sáng xanh nhạt của bầu trời, những giọt sương đọng trên mái hiên cong cong phản chiếu ánh bình minh, A Vân tựa vào khung cửa ngắm nhìn ngôi làng được bao phủ bởi một lớp sương mỏng.

Xa xa vọng lại tiếng giặt giũ hòa cùng tiếng gà gáy, khói bếp mang theo hơi thở của củi lửa lượn lờ giữa những bức tường trắng ngói xanh, mấy đứa trẻ tinh nghịch dậy sớm cầm chong chóng tre chạy qua con đường lát đá, mang theo một chuỗi tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Thực tế, Tô Thần cũng không hề hạn chế nghiêm ngặt hành động của cô.

Chỉ cần cô ở trong thôn Tô gia, liền có thể tùy ý đi lại.

Tình hình của thôn Tô gia quả thực có chút khác so với tưởng tượng của cô, người dân ở đây an cư lạc nghiệp, cuộc sống hạnh phúc, khắp nơi đều có thể thấy được một cảm giác thư thái trong cuộc sống.

Điều này Uông gia không thể mang lại được.

Cả Uông gia từ trên xuống dưới đều tràn ngập sự cạnh tranh, nếu không cạnh tranh được với người khác sẽ bị đào thải.

Mà kết quả của việc bị đào thải là không được gia tộc coi trọng, ra ngoài thực hiện những nhiệm vụ nguy hiểm, cuối cùng bỏ mạng.

"Chẳng trách sắc mặt của tỷ tỷ gần đây không tệ!" A Vân thầm nghĩ. "Nhìn gì vậy?" Đột nhiên, một giọng nói vang lên từ phía sau cô.

A Vân giật mình tỉnh lại, mới phát hiện Tô Thần không biết từ lúc nào đã xuất hiện sau lưng mình. "Không nhìn gì cả!" A Vân nhanh chóng quay đầu lại, có chút lúng túng đáp lại. "Ồ, hôm nay đổi tính rồi à?

Không cãi lại tôi nữa?" Tô Thần cười nói.

Không ngờ mới qua một ngày, A Vân đã thay đổi tính nết. "Tôi không ngốc đến thế!" A Vân đáp lại một câu, sau đó quay người đi vào trong sân. "Phải vậy chứ, như thế mới là người thông minh!" Tô Thần mỉm cười, sải bước ra khỏi sân.

Phía bên kia, cuộc nói chuyện của hai người đã thu hút ánh mắt của A Lăng cô nương.

Cô vừa từ trong phòng ra, liền nhìn thấy cảnh tượng trước mắt.

Thấy vậy, A Lăng nhanh chóng bước lên, đi bên cạnh Tô Thần.

Lúc đi lướt qua A Vân, hai người chỉ nhìn nhau một cái, không có quá nhiều hành động. "Tô tộc trưởng, tôi đi dạo cùng anh!" A Lăng cô nương vội nói. "Đi thôi!" Tô Thần giao đứa con trong lòng, Tô Khán, vào tay A Lăng cô nương.

Vẫn là quy tắc cũ, hắn dậy sớm bế con, để Doãn Tân Nguyệt nghỉ ngơi thêm một lát.

Không lâu sau, hai người đã đi đến biệt viện nơi Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu và những người khác đang ở.

Chá Cô Tiếu dậy sớm đã khôi phục lại thói quen cũ, đang luyện quyền trong sân.

Khoảng thời gian này Tô Thần rất bận, còn ông ta thì không có quá

nhiều việc, có chút rảnh rỗi.

Trần Ngọc Lâu cũng đã dậy, đang uống trà trong sân.

Vừa thưởng thức, vừa xem Chá Cô Tiếu luyện võ. "Tô tộc trưởng đến rồi!" Trần Ngọc Lâu đứng dậy, mời Tô Thần vào ngồi uống trà.

Nhìn thấy A Lăng cô nương bên cạnh, Trần Tổng Bả Đầu liền trêu chọc: "Mẹ nhỏ của thằng bé này cũng ra dáng phết đấy!" "Trần Tổng Bả Đầu!" A Lăng cô nương hờn dỗi giậm chân, có chút tức giận. "Ha ha ha, đùa thôi, A Lăng cô nương đừng để ý." Trần Tổng Bả Đầu mời hai người ngồi xuống rồi tự mình rót trà cho họ. "Tô tộc trưởng, tôi nghe nói, trong biệt viện của anh gần đây kim ốc tàng kiều, còn giấu một mỹ nữ." Trần Ngọc Lâu cười nói, "Anh không sợ phu nhân ghen à?" Chuyện biệt viện của Tô Thần lại có người mới đã lan truyền khắp thôn Tô gia.

Bây giờ trong biệt viện của Tô Thần, chỉ có hắn là đàn ông, còn lại đều là những mỹ nhân xinh đẹp. "Ha ha ha, Trần Tổng Bả Đầu, cái này ông yên tâm!" Tô Thần cười nói, "Tôi không có bản lĩnh gì khác, nhưng hậu viện tuyệt đối sẽ không bốc hỏa!" "Đương nhiên, nếu ông cảm thấy một mình cô đơn quá khó chịu, tôi cũng có thể giới thiệu vị trong biệt viện cho ông." Tô Thần trêu chọc. "Không có hứng thú, anh đừng có se duyên bậy bạ!" Trần Ngọc Lâu liên tục lắc đầu.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đã luyện quyền xong, đi đến bên cạnh Tô Thần và những người khác. "Nào, con trai, đi gặp cha vợ tương lai của con đi!" Tô Thần cười giao đứa trẻ cho Chá Cô Tiếu.

Khi Chá Cô Tiếu bế đứa trẻ vào lòng, tiểu Tô Khán lại bắt đầu quấy khóc.

Thằng bé này xem ra không biết lấy lòng cha vợ tương lai. "Hay là để Hồng cô nương giúp anh bế đi." Chá Cô Tiếu bế đứa trẻ vào trong nhà.

Dù sao thì Hồng cô nương lúc này chắc cũng đã tỉnh rồi, bế một đứa trẻ cũng là bế, bế hai đứa cũng vậy.

Chá Cô Tiếu bế đứa trẻ vào trong nhà.

Hồng cô nương đang cho con bú.

Sau đó, tiểu Tô Khán trong lòng Chá Cô Tiếu cũng giãy giụa bò ra, nằm trong lòng Hồng cô nương, tranh giành ăn sữa cùng với vợ tương lai. "Thằng nhóc này trông thật thà, nhưng lại rất lanh lợi, không để mình bị đói." Chá Cô Tiếu cười nói. "Ha ha ha, hai đứa trẻ này đều rất đáng yêu." Hồng cô nương cười nói, "Cũng coi như là thanh mai trúc mã rồi, sau này nếu thật sự có thể đến được với nhau, vậy thì thật là vui mừng khôn xiết." Đối với chuyện hôn ước từ nhỏ này, Hồng cô nương vẫn rất ủng hộ. "Vậy được, cô cứ trông con, tôi ra ngoài nói chuyện với Tô tộc trưởng." Chá Cô Tiếu quay người ra khỏi cửa, trở lại bàn trà.

Mọi người vừa ngắm mặt trời mọc vừa thưởng trà, tiêu dao và tự tại. …… Buổi trưa, Tô Thần mới về nhà.

Trần Tổng Bả Đầu cùng Tô Thần về biệt viện ăn cơm ké.

Theo lời ông ta, vẫn là ở chỗ Tô Thần thức ăn ngon hơn.

Ở chỗ Chá Cô Tiếu, thường xuyên ăn chay, vị quá nhạt. "Vị này là người mới đến à?" Vừa vào sân, Trần Ngọc Lâu đã liếc thấy cô gái đeo gông cùm bên cạnh.

Ông ta không khỏi nhìn thêm vài lần.

Dáng vẻ của cô gái này vô cùng xinh đẹp, hơn nữa toàn thân toát ra một khí chất lạnh lùng. "Đúng vậy!

Mới đến hai ngày!" Tô Thần đáp lại. "Sao trên người còn đeo gông cùm?" Trần Tổng Bả Đầu có chút không hiểu. "Sao?

Trần Tổng Bả Đầu đau lòng à?" Tô Thần cười nói, "Hay là ông lên hỏi xem, rốt cuộc là tình hình thế nào?" "Tôi không có rảnh rỗi như vậy!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu.

Chương 345

Nhưng trước khi quay đi, ông ta lại liếc nhìn cô gái đó hai lần. "Trần Tổng Bả Đầu đến rồi!" Doãn Tân Nguyệt đã chuẩn bị xong cơm nước, mời Trần Ngọc Lâu vào nhà ăn cơm.

Trong nhà, Trần Ngọc Lâu ngồi đối diện với Tô Thần.

Bên phải ông ta là A Lăng cô nương.

Lúc ăn cơm, Trần Ngọc Lâu thường xuyên nhìn ra ngoài. "Hay là mang ít cơm nước cho A Vân cô nương kia?" Trần Ngọc Lâu hỏi. "Được chứ, chuyện này ông đi làm đi, Trần Tổng Bả Đầu." Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt nhìn nhau, cả hai đều hiểu ý đồ của Trần Ngọc Lâu, nên tạo cơ hội cho ông ta. "Ha ha ha, Tô tộc trưởng đừng đùa!" Trần Ngọc Lâu lắc đầu, "Tôi chỉ hỏi vậy thôi." "Nhưng tôi thực sự tò mò, tại sao trên người A Vân cô nương lại có gông cùm?" "Lần trước anh đến thôn Dịch gia một chuyến, chẳng lẽ người này là từ thôn Dịch gia mang về?" Tô Thần gật đầu: "Không sai, chính là từ thôn Dịch gia mang về, nhưng chuyện này nói ra thì dài dòng." Sau khi kể lại đại khái chuyện ở thôn Dịch gia, mọi người cũng đã hiểu được phần nào.

Không ngờ A Vân cô nương này lại có thủ đoạn độc ác như vậy.

Cũng không ngờ Dịch gia lại xảy ra chuyện lớn như thế. "Thực ra bản tính cô ta không xấu, chẳng qua là bị tẩy não mà thôi." Tô Thần nói, "Nếu được sửa đổi, nhất định sẽ là một cô gái tốt." Lúc nói câu này, Tô Thần cố ý vô tình liếc nhìn A Lăng cô nương một cái.

Trong mắt Tô Thần, A Lăng cô nương cũng ở trong tình huống tương tự.

Nếu cô có thể từ bỏ Uông gia, hoàn toàn hòa nhập vào thôn Tô gia, Tô Thần cũng sẽ chấp nhận cô. "Đi sai đường còn có thể quay đầu

sao?" A Lăng cô nương lẩm bẩm một câu, "Nhưng nếu cô ta không cho rằng mình đi sai đường thì sao?" "Vẫn luôn cho rằng những gì mình làm là đúng thì sao?" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu giải thích: "Đúng và sai đôi khi chỉ là lập trường khác nhau, nên không có một giới hạn nghiêm ngặt.

Nhưng tùy ý làm càn hại người, đây đã không phải là sai, mà là ác rồi!" "Đối với loại người ác này, không có gì để nói nhiều!" "Có thể quay đầu thì không sao, nếu không thể quay đầu, vậy thì phải chết!" Thôn Dịch gia cũng là đồng minh thân cận của thôn Tô gia.

Xảy ra chuyện lớn như vậy, Tô Thần không giết cô ta đã là may mắn.

Lời của Trần Ngọc Lâu vừa dứt.

A Lăng cô nương cúi đầu, chìm vào suy tư.

Còn Doãn Tân Nguyệt thì lại quan tâm đến Dịch Tiêu: "Dịch gia xảy ra nhiều chuyện như vậy, Dịch Tiêu muội muội e là sẽ rất đau lòng." "Lúc cô ấy về, mọi người cố gắng đừng nhắc đến những chuyện này." …… Ăn xong bữa cơm.

Trần Ngọc Lâu mang một ít cơm nước đi đến bên cạnh cô gái áo đen A Vân, đặt những món ăn đó trước mặt cô.

Sau đó, Trần Tổng Bả Đầu liền đi rồi.

Nhìn thấy cảnh này, Doãn Tân Nguyệt cười nói: "Xem ra Trần Tổng Bả Đầu đã để ý đến cô ấy rồi." "Không phải người xấu, chỉ cần có thể sửa đổi thì vẫn tốt!" Tô Thần nói.

Đưa A Vân về thôn Tô gia, Tô Thần cũng có mục đích của riêng mình.

Hắn muốn A Lăng cô nương và A Vân tiếp xúc nhiều hơn, tốt nhất là va chạm ra một chút tia lửa.

Để cả hai người họ đều đi vào con đường đúng đắn.

Như vậy, sự hiểu biết của Tô Thần về Uông gia sẽ nhiều hơn mấy phần, sau này khi giải quyết Uông gia, cũng sẽ có nhiều sự trợ giúp.

Uông gia đã thành cái gai trong mắt, Tô Thần không thể chờ đợi thêm nữa, phải xử lý Uông gia càng sớm càng tốt.

Vì vậy, ngày hôm sau Tô Thần lại ban hành lệnh tộc trưởng, mở rộng thành viên đội hộ vệ.

Lần mở rộng này, số người của đội hộ vệ sẽ tăng gấp đôi, đạt khoảng một nghìn người.

Sau đó, Tô Thần dự định từ một nghìn người này chọn ra một trăm người để huấn luyện đặc biệt.

Để thực lực của một trăm người này tiến bộ hơn nữa, đạt đến trình độ của lính đặc chủng hàng đầu.

Không chỉ yêu cầu thể chất của họ phải mạnh, mà còn phải có ý thức chiến đấu mạnh mẽ, kỹ thuật đấu vật, kỹ năng bắn súng, khả năng việt dã… mọi phương diện đều phải đạt đến trình độ đỉnh cao.

Hiện nay, thôn Tô gia đã có uy tín rất lớn trong khu vực dân tị nạn.

Với tư cách là tộc trưởng thôn Tô gia, Tô Thần đã trở thành một nhân vật huyền thoại trong khu vực này.

Những người dân tị nạn đó vô cùng biết ơn thôn Tô gia, ai nấy đều cho rằng không có thôn Tô gia thì không có họ ngày hôm nay.

Toàn bộ khu vực dân tị nạn đã có khoảng hai mươi lăm vạn người, hình thành một thị trấn cực lớn.

Mà thị trấn này lại được chia thành hai phần.

Một phần là khu vực cao cấp, ở đó đều là những người làm thuê

dài hạn cho thôn Tô gia.

Những người làm thuê này không chỉ có chỗ ở tốt, mà mỗi tháng còn có tiền công cố định.

Nhà ở của họ đều do Tô Thần cung cấp.

Mỗi tháng tuy phải trả tiền thuê nhà, nhưng sau khi trả xong, trừ đi chi phí sinh hoạt hàng ngày, vẫn còn dư một chút.

Thông qua việc cho thuê nhà, Tô Thần đã thu phục được không ít người.

Mỗi lần nhìn thấy cảnh họ cần cù lao động trên đồng ruộng, Tô Thần đều cảm thấy rất vui mừng.

Hiện nay, ở khu vực mà những người làm thuê dài hạn sinh sống, đã hình thành một khu chợ rất lớn.

Tổng cộng có hơn năm trăm gian hàng, toàn bộ đều là của Tô gia.

Mỗi tháng thu tiền thuê cũng được cả ngàn đồng đại dương.

Mức độ phồn hoa của khu vực đó vượt xa sức tưởng tượng của mọi người, thậm chí người của thôn Tô gia cũng sẽ đến đó để mua một số vật dụng sinh hoạt hàng ngày.

Một số người trong thành Trường Sa cũng chọn đến đây để kinh doanh hoặc mua sắm.

Ngoài khu vực này ra, xung quanh thôn Tô gia còn có một khu ổ chuột rất lớn.

Đại đa số dân tị nạn đều sống trong khu ổ chuột, dùng một ít gỗ, cỏ tranh và vải rách dựng lên những căn lều nhỏ đơn sơ.

Hơn nữa trong lều thường có mấy người ở.

Mục tiêu lớn nhất của những người này là trở thành người làm

thuê dài hạn của thôn Tô gia, mỗi tháng nhận tiền công cố định.

Còn có cơ hội được cấp nhà của thôn Tô gia.

Mặc dù mỗi tháng đều phải dùng một phần năm tiền công để trả cho thôn Tô gia.

Nhưng có chỗ ở, lại có tiền, đối với họ, đã là cuộc sống hạnh phúc nhất trên đời rồi.

Khu vực đó đến nay vẫn rách nát, cứ cách một khoảng thời gian thôn Tô gia sẽ đến phát chẩn, cứu tế nạn dân.

Không có cách nào, những gì thôn Tô gia có thể làm là có hạn.

Bất kể là ở khu ổ chuột hay khu làm thuê dài hạn, Tô Thần đều có uy tín rất lớn.

Chỉ cần hắn xuất hiện, nhất định sẽ thu hút vô số người vây xem.

Theo kế hoạch của Tô Thần, Tô gia vẫn đang không ngừng tuyển dụng người làm thuê dài hạn.

Hiện tại cả thôn Tô gia đã có hơn bốn nghìn người làm thuê dài hạn, hơn sáu nghìn người làm thuê ngắn hạn.

Tính cả gia đình phía sau họ, ít nhất cũng có hơn ba vạn người dựa vào thôn Tô gia để sinh sống.

Sau này khi đất đai của thôn Tô gia ngày càng nhiều, sẽ dần dần giải quyết được số nạn dân này, để họ có thể an cư lạc nghiệp. "Tô tộc trưởng!" Sáng hôm sau.

Chương 346

Trần Tổng Bả Đầu lại đến nơi ở của Tô Thần.

Gần đây ông ta đến biệt viện của Tô Thần rất thường xuyên.

Không cần nghĩ cũng biết, ông ta đến vì A Vân.

Tô Thần cũng không ngờ, A Vân lại có sức hút đến vậy, khiến Trần Tổng Bả Đầu quan tâm đến thế. "Lại đến tìm A Vân à?" Tô Thần cười nói. "Sao có thể chứ?" Trần Tổng Bả Đầu lắc đầu, "Tôi đến đây là để hỏi một chút, chúng ta cũng đã nghỉ ngơi rất lâu rồi!" "Khi nào chúng ta hành động lại?" "Tôi ở trong thôn có chút nhàm chán, nghĩ rằng chúng ta đi xuống mộ, cũng có thể ra ngoài đi dạo!" Trần Tổng Bả Đầu có chút cứng miệng, nhất quyết không nói ra mục đích của mình. "Có lẽ là trong mấy ngày tới thôi!" Tô Thần nói, "Ông bảo mọi người chuẩn bị trước đi!

Tôi xử lý xong một chút việc trong tay, chúng ta sẽ xuất phát!" Việc mà Tô Thần nói chính là việc mở rộng đội hộ vệ.

Đội hộ vệ vô cùng quan trọng, cần phải bảo vệ cả thôn Tô gia.

Nhưng trong một thời gian ngắn tuyển dụng quá nhiều người, Tô Thần lo lắng có gián điệp trà trộn vào.

Đừng để đến lúc có kẻ xấu làm chuyện không hay!

Vì vậy trong việc phân biệt nhân viên, phải luôn luôn chú ý.

Sau khi nói chuyện vài câu với Trần Tổng Bả Đầu, Tô Thần liền bảo ông ta ngồi trong sân trước, còn mình thì ra ngoài tìm lão tộc trưởng, muốn nghe ý kiến của ông.

Trong phòng, lão tộc trưởng rít một hơi thuốc thật mạnh, sau đó trầm tư một lát mới lên tiếng: "Cháu nghĩ rất chu đáo, chuyện này quả

thực cần phải chú ý!" "Không nói đến mối đe dọa từ bên ngoài, chỉ riêng hơn hai mươi vạn dân tị nạn thực ra cũng là một mối họa ngầm!" Tuy nói Tô gia hiện tại có uy vọng rất cao ở khu dân nghèo, nhưng người chết vì tiền, chim chết vì mồi.

Người tụ tập quá đông, khó tránh khỏi sẽ xảy ra vấn đề.

Cho nên nhất định phải vừa ban ơn vừa ra oai, một mặt chăm sóc những dân nghèo đó, thường xuyên phát cháo để ổn định họ, rồi thông qua việc không ngừng tuyển mộ lao công từ trong số họ, để họ cảm thấy có hy vọng sống sót.

Mặt khác, cũng phải chuẩn bị sẵn sàng, mở rộng đội hộ vệ để phòng khi cần đến.

Mở rộng đội hộ vệ lên một nghìn người là rất cần thiết.

Còn về công tác sàng lọc...

Lão tộc trưởng suy nghĩ một lát rồi nói: "Chuyện sàng lọc cứ giao cho ta!

Ta định sẽ chọn trước từ trong đám lao công, đặc biệt là lứa dân nghèo đến Tô gia thôn chúng ta sớm nhất." "Khả năng họ là gián điệp trà trộn vào là rất nhỏ." Lúc đó, Uông gia còn chưa biết đến Tô gia, các thế lực khác cũng không hiểu rõ về Tô gia.

Bọn họ hẳn sẽ không phái gián điệp trà trộn vào đám dân nghèo.

Nhiều nhất là sau khi lứa dân nghèo đầu tiên này gia nhập, bọn họ sẽ tiến hành sách phản.

Lão tộc trưởng cảm thấy, hiện tại cũng chỉ có thể làm đến bước này.

Nhiều người như vậy, làm sao có thể không xảy ra vấn đề?

Cẩn thận mấy cũng có lúc sơ hở! "Được, vậy chuyện này giao cho

lão tộc trưởng ngài lo liệu." Tô Thần gật đầu. …… Sau khi trò chuyện xong với lão tộc trưởng, Tô Thần trở về nhà.

Hắn mở bảng hệ thống ra.

Sau đó, Tô Thần lại mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp bậc gia tộc: Cấp 4, tiến độ 152/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 45 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 10000 mẫu, 426909 đồng bạc, một ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc nhận được tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tan biến!).

Nhân Hoàng Đỉnh (có hiệu lực, chú thích: lợi ích ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoại biên, tiến độ cấp bậc gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài bất tận!).

Nhân Hoàng Kỳ (có hiệu lực, chú thích: lợi ích ruộng tộc +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ người trong gia tộc thành danh +50%)】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng hoàng (có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ lân (có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (có hiệu lực), Cách đấu tông sư (có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (có hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (có hiệu lực), Tâm ý lục hợp quyền (có hiệu lực)】 【Bảo vật trấn tộc: Quy tỳ (có

hiệu lực, sản lượng ruộng tộc tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị hưởng hoàn (mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp bậc nhận được tăng gấp đôi!

Mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!

Tăng ích ruộng tộc +100%), Gương đồng Pháp gia (có hiệu lực, lợi ích ruộng tộc +200%, chiếu rọi tứ duy lễ nghĩa liêm sỉ của trời đất, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát trọng bảo hàm (có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, mở các loại rương báu ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm địa cung Nam Hải Vương, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng một rương báu kim cương】.

Trên bảng hệ thống, tài sản gia tộc của Tô gia thôn đã vượt quá bốn mươi vạn đồng bạc, đang tiến gần đến năm mươi vạn.

Đợi lần này đi địa cung Nam Hải Vương trở về, Tô Thần cảm thấy có thể mua thêm một ít đất đai, mở rộng đất của Tô gia thôn lên khoảng hai vạn mẫu.

Có người có súng, đương nhiên phải mở rộng thêm, không thể chỉ giới hạn ở mảnh đất trước mắt này.

Ở Tô gia thôn lâu như vậy, cũng đến lúc phải hành động rồi.

Hôm đó, Tô Thần bắt đầu chuẩn bị.

Sau khi gọi Tiểu Ca Trương Khởi Linh, Trần tổng bả đầu, Chá Cô Tiếu, A Lăng, Cổ Trần, Đa Linh, Tô Thiên, Tô Hổ, bối thi nhân Lão

Mã, Hắc Bối Lão Lục và những người khác, vào sáng ngày thứ ba, cả nhóm cùng nhau xuất phát. …… Một ngày sau, cả đoàn đến một vùng đất hoang dã để nghỉ chân.

Nơi này cách Lôi thành khoảng vài trăm cây số nữa.

Đêm đó, cả đoàn dựng lều, quây quần bên đống lửa.

Cách lều không xa, còn có một ngôi miếu hoang.

Ngôi miếu đó đã nhiều năm không có ai hương khói, khắp nơi đều là tường đổ vách nát.

Cỏ dại trong miếu đã cao hơn đầu người.

Khi đêm dần sâu, xung quanh đột nhiên nổi sương mù.

Cánh cửa miếu vốn đã sập một nửa bị gió thổi kêu kẽo kẹt, những mảnh vỡ của chuông đồng trên mái hiên lay động trong gió, phát ra những tiếng va chạm lanh lảnh.

A Lăng đang định thêm củi vào đống lửa, bỗng phát hiện ngọn lửa lại ánh lên màu xanh lục quỷ dị. "Tộc trưởng, ngài xem ngọn lửa này..." Tô Hổ còn chưa dứt lời, cách đó không xa bỗng truyền đến một tiếng kêu kỳ quái.

Một con mèo đen lù lù xuất hiện, nó cong lưng, toàn thân lông dựng đứng, gầm gừ về phía bụi cỏ ở chỗ tường miếu bị vỡ, trong con ngươi màu xanh u uất phản chiếu mấy đốm lân tinh lập lòe.

Trương Khởi Linh không nói một lời rút Hắc kim cổ đao ra, lưỡi đao dưới ánh trăng ánh lên một lớp sương lạnh.

Chá Cô Tiếu vuốt nhẹ hoa văn trên hộp kính ở hông, hai mươi viên đạn đã được ngâm qua chu sa, sẵn sàng ra tay bất cứ lúc nào.

Trần Ngọc Lâu thì tháo khóa đồng của thang treo Ngô Công, tấm vải liệm trên lưng Lão Mã không gió mà tự động, để lộ nửa đoạn tua

rua kết bằng tiền đồng trấn thi. "Tô tộc trưởng, ngôi miếu này e là đã ăn không ít người." Hắc Bối Lão Lục đi về phía trước, dùng chuôi đao gạt đám cỏ dại cao đến nửa người ra, giữa những thanh gỗ mục nát đột nhiên rào rào rơi xuống lớp cát đỏ, nhìn kỹ mới thấy đó là những hạt máu khô trộn lẫn tro hương.

Dưới bàn thờ đổ nát cuộn tròn một bộ xương trắng, giữa xương sườn cắm nửa đoạn đinh gỗ đào, trên đỉnh hộp sọ lại có năm lỗ ngón tay đen ngòm.

Bất thình lình, từ hướng chính điện truyền đến tiếng mõ.

Âm thanh đó ban đầu nhẹ nhàng như mưa phùn, dần dần dồn dập như vó ngựa, cuối cùng lại như tiếng động trầm đục của vạn người cùng lúc khấu đầu.

Khoảnh khắc mọi người bước vào cửa miếu, ánh trăng đột nhiên bị mây đen nuốt chửng, ngọn đuốc trong tay bối thi nhân Lão Mã "phụt" một tiếng tắt ngấm, chỉ còn lại ba cây nến tàn trên bàn thờ cháy lên ngọn lửa màu xanh u ám.

Giữa ánh nến chập chờn, pho tượng thần bằng đất sét vốn loang lổ lại sinh ra biến hóa.

Chương 347

Gương mặt Bồ Tát hiền từ nhân hậu từng mảng bong tróc, để lộ bản tướng ác quỷ mặt xanh răng nanh, bình ngọc tịnh trong tay hóa thành chiếc bát sọ người chảy máu, đài sen bên dưới rỉ ra thứ dịch đen nhầy nhụa.

Đa Linh đột nhiên nắm lấy tay áo Cổ Trần, run rẩy nói: "Anh, những cái bóng trên tường...

đang động đậy!" Những tiên nữ phi thiên trên bức bích họa loang lổ không biết từ lúc nào đã biến thành la sát mặt xanh, dải lụa hóa thành xiềng xích, xương tỳ bà đều bị xuyên qua bởi những đoạn xương trắng hếu.

Điều đáng sợ nhất là bức tranh Diêm La thẩm quỷ ở tường phía đông, con ngươi của phán quan trong tranh lại di chuyển theo mọi người, đầu bút dính đầy mực máu từ từ chỉ về một nơi nào đó trong đám đông.

Chá Cô Tiếu đột nhiên vung Toản thiên tác, ghim chặt nửa đoạn dây thừng đang rủ xuống từ trên xà nhà —— cái thòng lọng đó vẫn đang khẽ đung đưa, phảng phất như giây lát trước có người đã treo cổ ở đây.

Lưỡi đao của Trương Khởi Linh lướt qua tai Tô Thần, chém đứt một lọn tóc trắng không biết từ lúc nào đã quấn lên vai hắn, sợi tóc rơi xuống đất lại như vật sống uốn éo chui vào khe đất. "Khặc khặc khặc..." Bộ xương trắng dưới bàn thờ đột nhiên phát ra tiếng cười, chiếc đinh gỗ đào cắm ở ngực "cạch" một tiếng bật ra.

Trần Ngọc Lâu trở tay ném ra ba cây đinh thấu cốt, lại thấy bộ xương đó như con rối giật dây đứng thẳng tắp dậy, hai hốc mắt đen

ngòm bùng lên hai đốm lửa xanh.

Gần như cùng lúc, những bức họa la sát trên bốn bức tường đều nhô ra khỏi mặt tường, giữa lúc vôi vữa rơi lả tả, lại có những móng vuốt đen xanh phá tường mà ra!

Đồng tử Tô Thần co rụt lại, hắn trở tay rút Gương đồng Pháp gia, khi mặt gương chiếu vào bộ xương, hai đốm lửa xanh kia lại như bị sét đánh, chao đảo dữ dội.

Bốn chữ cổ triện "Minh kính cao huyền" ở mặt sau gương đồng lóe lên ánh vàng, ép chiếc đinh gỗ đào ở ngực bộ xương lún vào ba tấc. "Thủ ở vị Khôn!" Trần Ngọc Lâu vung thang treo Ngô Công, cơ quan bằng đồng kẹp chặt khe nứt ở tường đông, "Lũ quỷ da vẽ này sợ dương hỏa nhất!" Dứt lời, hộp kính của Chá Cô Tiếu đã phun ra lưỡi lửa.

Khoảnh khắc viên đạn chu sa xuyên qua bức họa la sát, bên trong tường phát ra tiếng hét thảm thiết, móng vuốt đen xanh bốc lên ngọn lửa lân tinh màu xanh u ám.

Trương Khởi Linh đột nhiên nhảy lên xà ngang, Hắc kim cổ đao vẽ một đường theo phương vị Bắc Đẩu Thất Tinh.

Lưỡi đao đi qua đâu, hư ảnh của bảy ngọn đèn trường minh bỗng hiện ra, thiêu rụi những dải lụa xiềng xích đang định bao vây lại. "Tô tộc trưởng, nhận ấn!" Hắc Bối Lão Lục ném tới ấn Phát Khâu, Tô Thần bắt lấy trên không rồi ấn xuống đất.

Con rùa trên ấn đột nhiên mở đôi mắt đỏ ngầu, mặt đất hiện ra đồ hình bát quái.

Từ trong trận đồ chui ra tám hư ảnh rùa đen, miệng phun lôi quang quấn lấy những con la sát phá tường mà ra.

Trần tổng bả đầu nhân cơ hội cắn rách đầu ngón tay, vẽ một đạo

huyết phù lên lưng Tô Thiên: "Khai sơn lực sĩ, nghe lệnh ta!" Cơ bắp toàn thân Tô Hổ căng phồng, vác nửa cây cột đá đập về phía pho tượng ác quỷ.

Khoảnh khắc cột đá va chạm với chiếc bát sọ người, Bát trọng bảo hàm trong lòng Tô Thần tự động mở ra, trong ánh Phật quang hiện ra hư ảnh Thiên Long Bát Bộ.

Da mặt ác quỷ xèo xèo bốc khói trong Phật quang, thứ dịch đen rỉ ra từ đài sen hóa thành khói xanh tiêu tán. "Khặc khặc... các ngươi không thoát được đâu..." Giữa lúc xương hàm của bộ xương trắng đóng mở, cả ngôi miếu đột nhiên đất rung núi chuyển.

Ngọn lửa xanh trên cây nến tàn bùng lên cao ba trượng, ghim bóng của mọi người xuống đất.

A Lăng đột nhiên hừ một tiếng rồi quỵ xuống, trên cổ tay hiện ra một dấu tay đen —— lúc nãy thêm củi đã bị âm khí xâm nhập cơ thể.

Chá Cô Tiếu vung Toản thiên tác quấn lấy eo A Lăng, đạn chu sa liên tục điểm vào các đại huyệt quanh người cô.

Trần Ngọc Lâu nhân cơ hội vung gạo nếp, rơi xuống đất lại tạo thành đồ án Nhị thập bát tú.

Trương Khởi Linh dùng mũi đao khều lên bài vị ở trung tâm trận gạo nếp, mặt đất ầm ầm nứt ra, để lộ một chiếc quan tài bằng đồng xanh dán đầy phù chú. "Thì ra trận nhãn ở đây!" Gương đồng Pháp gia của Tô Thần chiếu vào quan tài, vết máu trên phù chú gặp ánh sáng liền sôi sùng sục.

Trong quan tài truyền ra tiếng gầm rống như dã thú, mấy chục cái xúc tu quấn đầy vải liệm phá quan mà ra, mỗi đầu xúc tu đều mọc một gương mặt người méo mó. "Là Đằng thuật!" Đồng tử Chá Cô Tiếu co rụt lại, hai mươi viên đạn đều được bắn ra.

Những xúc tu mặt người bị đạn chu sa bắn trúng liền co giật điên cuồng, phun ra máu đen hôi thối.

Tô Thần đột nhiên linh tính mách bảo, cắn rách đầu lưỡi phun máu tươi lên ấn Phát Khâu.

Được máu tươi kích phát, mai rùa trên ấn hiện ra văn lộ Hà Đồ Lạc Thư, cả trận bát quái bắt đầu xoay ngược lại. "Càn Khôn đảo chuyển, âm dương nghịch vị!" Cùng với tiếng quát của Tô Thần, mái vòm ngôi miếu đột nhiên phản chiếu tinh đồ.

Bảy vì sao của Thanh Long tỏa sáng rực rỡ, Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh như hưởng ứng phát ra tiếng rồng ngâm.

Đao quang lướt qua, quan tài đồng xanh vỡ tan tành, để lộ một tử cương mặc quan phục của triều đại nào đó không biết từ bao nhiêu năm trước.

Trên đỉnh đầu cương thi đó, lại cắm nửa đoạn chày hàng ma khắc đầy Phạn văn.

Khoảnh khắc ấn Phát Khâu nóng rát trong lòng bàn tay, Tô Thần đột ngột dùng hết sức ấn con rùa trên ấn vào giữa trán tử cương.

Văn lộ trên mai rùa và Phạn văn trên chày hàng ma sinh ra cộng hưởng, cương thi mặc quan phục phát ra tiếng hét chói tai, toàn thân bốc khói xanh.

Hắc Bối Lão Lục nhân cơ hội ném ra tiền đồng trấn thi, tám mươi mốt đồng tiền lỗ vuông kết thành thiên la địa võng trên không, Hắc kim cổ đao của Trương Khởi Linh chuẩn xác xuyên qua huyệt Thiên Trung của nó. "Phong!" Cùng với việc Chá Cô Tiếu vung dây mực quấn quanh thất khiếu của cương thi, tử cương ầm ầm ngã xuống.

Quan phục hóa thành tro bụi bay đi, để lộ một la bàn bằng đồng khảm trên ngực —— vị trí Nhị thập bát tinh tú trên mặt la bàn lại

được khảm bằng xương ngón tay trẻ sơ sinh.

Trần Ngọc Lâu dùng thang treo Ngô Công khều la bàn lên, dưới ánh lửa chiếu thấy vòng trong khắc chữ "Chí Chính cửu niên Trùng Dương, Trấn Nam tướng quân Đằng Thuật họa thế, Long Hổ sơn Huyền Trần tử phong ma vu thử". "Thì ra là tai họa cuối thời Nguyên." Hắn vê hạt gạo nếp dính máu trầm ngâm, "Chiếc quách đồng này vốn nên được chôn ở nơi giao thoa của địa mạch, e là gần đây lũ lụt đã cuốn trôi vật trấn yểm." Không ngờ nghỉ ngơi ở đây lại gặp phải chuyện như vậy.

May mà tà vật này không mạnh, mấy người hợp lực, chưa đến vài phút đã trấn áp được nó.

Nói ra thì tà vật này cũng có phần xui xẻo.

Nếu nó gặp phải người khác, e là đã hoàn toàn thoát ra ngoài rồi.

Không ngờ vừa xuất thế đã đụng phải đám người Tô Thần.

Cảnh tượng giao đấu tuy có chút kinh hiểm, nhưng đám người Tô Thần còn chưa đổ một giọt mồ hôi. "Cũng coi như là tích âm đức!" Tô Thần cười nói, "Thứ này vẫn nên hỏa táng sớm đi, không thì còn xảy ra vấn đề." …… Cùng với một ngọn lửa lớn, con đại tống tử màu tím cùng cả ngôi miếu hoang đều biến mất trong biển lửa.

Khi mọi người quay về bên đống lửa, lại phát hiện dấu tay đen trên cổ tay A Lăng đã lan đến khuỷu tay.

Đa Linh đang dùng kim bạc phong bế huyệt Khúc Trì của cô, cô bé nhíu mày, "Tô tộc trưởng, e là hơi khó giải quyết, nếu có Hoa Linh cô nương ở đây thì tốt rồi!" Khi còn ở Tô gia thôn, Đa Linh vẫn luôn theo học y thuật bên cạnh Hoa Linh.

Cả Tô gia thôn cho đến thành Trường Sa, không ai có y thuật cao siêu hơn Hoa Linh.

Chỉ là Hoa Linh cô nương nay cũng đã mang thai, hiện đang dưỡng thai ở Tô gia thôn, đã lâu không đi hạ mộ cùng đoàn người Tô Thần.

Để chăm sóc Hoa Linh, hai lần làm nhiệm vụ gần đây Tô Thần cũng không gọi Lão Dương Nhân, mà để Lão Dương Nhân chăm sóc vợ mình thật tốt. "Không chỉ là tà khí nhập thể, trên người tôi còn có thứ khác." A Lăng nhỏ giọng nói, "Mọi người không cần lo, tôi sẽ tự xử lý được!" Cô vừa dứt lời, liền ho sù sụ.

Chỉ thấy hình xăm con ưng đen vốn đã mờ nhạt lại hiện lên những mạch máu đỏ, như vật sống di chuyển về phía tim.

Tô Thần lặng lẽ lấy từ trong lòng ra một quả Kỳ lân kiệt cực phẩm. "Chỉ dùng Kỳ lân kiệt e là không có tác dụng!" A Lăng cô nương lắc đầu.

Tình hình trong cơ thể mình cô tự rõ.

Để ngăn chặn những người như họ phản bội Uông gia, người của Uông gia đã động tay động chân trong cơ thể họ.

Kỳ lân kiệt cực phẩm tuy rất mạnh, nhưng phần lớn công hiệu chỉ dùng để chữa thương. "Có kim bạc không?" A Lăng cô nương nhìn về phía mọi người.

Chương 348

"Tôi có đây!" Đa Linh vội vàng lấy ra một túi kim bạc từ trong hành lý, đưa cho A Lăng cô nương. "Giúp tôi một việc!" Ánh mắt A Lăng cô nương khẩn thiết, nhìn thẳng vào Tô Thần. "Chuyện này..." Tô Thần khẽ nhíu mày, trong mắt thoáng qua một tia do dự.

Trần tổng bả đầu tinh ranh cỡ nào, lập tức hiểu ra sự vi diệu trong đó.

Lão vội đứng dậy, nhiệt tình gọi mọi người: "Các huynh đệ, chúng ta qua bên kia đi dạo, hoạt động gân cốt một chút!" "Tại sao vậy?" Cổ Trần mặt đầy nghi hoặc, gãi đầu hỏi, "Giờ này rồi, không phải nên nghỉ ngơi sao?" "Nhóc con nhà cậu biết cái gì!

Bảo đi thì đi, đừng hỏi nhiều." Trần Ngọc Lâu vỗ nhẹ một cái lên đầu Cổ Trần, nửa trách mắng nửa thúc giục.

Cả nhóm dưới sự dẫn dắt của Trần Ngọc Lâu dần dần rời đi, trên bãi đất trống chỉ còn lại Tô Thần và A Lăng cô nương.

Đợi bóng dáng mọi người biến mất trong màn đêm, A Lăng cô nương mới hạ thấp giọng, gấp gáp nói: "Giúp tôi châm cứu!" "Vốn định nhờ Đa Linh cô nương giúp, nhưng cô ấy không nắm chắc được lực đạo.

Anh quanh năm múa đao múa kiếm, việc khống chế lực đạo vô cùng chuẩn xác, chỉ có thể trông cậy vào anh." Giọng A Lăng cô nương mang mấy phần bất đắc dĩ và tin tưởng.

Trong đám người không thiếu cao thủ, nhưng cô chỉ tin tưởng một mình Tô Thần, đằng sau sự tin tưởng này, là một thứ tình cảm khác lạ khó nói thành lời từ lâu.

Đống lửa nhảy múa, soi bóng chiếc áo sam màu trắng ngà của A Lăng.

Cô dứt khoát đưa tay ra sau xé toạc dải lụa thắt eo, tấm lưng căng cứng, như một cây cung đã giương hết cỡ, sẵn sàng bật ra.

Ánh trăng như nước, tụ lại ở hõm xương hồ điệp thành một vệt sáng lạnh lẽo như thủy ngân, càng làm cho vết độc màu xanh tím kia thêm yêu dị hãi hùng. "Kim châm phải xiên ba tấc vào huyệt Phong Môn." A Lăng cô nương hơi thở không đều, khẽ thở dốc, đẩy túi da hươu lại gần đống lửa, đầu ngón tay thon dài khẽ lướt qua hoa văn nhai tí khắc trên đuôi cây kim thứ chín, "Thấy hướng đi của hắc khí chưa?

Cứ theo góc độ này mà châm…" Tô Thần đưa tay ra, vết chai sạn lướt qua mũi kim, cảm giác lạnh lẽo đặc trưng của kim bạc khiến động tác của hắn hơi khựng lại.

Đột nhiên, A Lăng hừ một tiếng, gáy đẫm mồ hôi ngả vào đầu gối đang co lại của Tô Thần: "Đừng run, lúc đẳng trùng di chuyển dọc theo đốc mạch, kim phải phong bế huyệt Linh Đài." Móng tay dính máu của cô vô thức bấm vào cổ tay Tô Thần, dẫn mũi kim lệch sang phải nửa tấc.

Khi cây kim vàng thứ bảy chìm vào huyệt Chí Dương, hình xăm con ưng đen dưới xương quai xanh của A Lăng cô nương tức thì sung huyết, vết độc như con rắn sống điên cuồng uốn éo. "Nhanh!

Huyệt Thiên Trung phải rách da thấy máu..." Cô đột nhiên nắm lấy tay cầm kim của Tô Thần, dùng sức ấn về phía tim, đuôi kim dưới ánh trăng ánh lên lân quang màu xanh u ám, "Dùng đuôi kim cạo nốt ruồi chu sa ra!" Hơi thở của Tô Thần nhẹ nhàng lướt qua tai cô, ngay khoảnh khắc mũi kim rạch rách nốt ruồi, tấm lưng A Lăng cong lên một vòng cung kinh người.

Máu đen đột nhiên phun tung tóe bên cạnh đống lửa, lại quỷ dị ngưng tụ thành một lá bùa hình con rết. "Giờ Tý châm thêm một lần nữa..." A Lăng như kiệt sức ngã vào vòng tay Tô Thần, cả người yếu ớt như ngọn nến trước gió, ngay cả một ngón tay cũng không nhấc nổi.

Tô Thần trong lòng vô cùng kinh ngạc, không ngờ người của Uông gia lại độc ác đến vậy, lại trồng cả Đằng thuật vào cơ thể A Lăng cô nương.

Hắn không hiểu nhiều về loại tà thuật này, nhưng may là máu Phượng hoàng và máu Kỳ lân trong cơ thể hắn có thể chống lại những thứ tà vật này, còn A Lăng cô nương thì không may mắn như vậy.

Phương pháp châm cứu trước mắt cũng chỉ có thể tạm thời áp chế, muốn triệt để loại bỏ, xem ra hiện tại chỉ có Uông gia mới có cách.

Xa xa truyền đến tiếng cành khô gãy giòn tan dưới chân Trần Ngọc Lâu, Tô Thần giật mình, vội lấy quần áo của A Lăng cô nương, nhẹ nhàng đắp lên người cô.

Bên kia.

Trần Ngọc Lâu và mọi người đi dạo loanh quanh trong đêm.

Đêm tháng tám, hơi có chút se lạnh.

Thêm nữa xung quanh cũng chẳng có gì thú vị. "Trần tổng bả đầu, châm cứu xong rồi!" Đa Linh nói.

Vừa rồi Trần Ngọc Lâu bảo Đa Linh đi quan sát, sau khi biết Tô Thần đã châm cứu xong, Trần Ngọc Lâu gật đầu, "Vậy chúng ta về nghỉ ngơi thôi." Nghe vậy, mọi người quay trở lại khu lều trại.

Tô Thần đang ôm A Lăng cô nương trong lòng.

Sau khi châm cứu xong, A Lăng cô nương có chút suy yếu, sắc mặt tái nhợt, đã ngủ thiếp đi. "A Lăng cô nương không sao chứ?" Trần tổng bả đầu hỏi. "Tình hình vẫn ổn!" Tô Thần nhỏ giọng đáp, "Nhưng tình hình của cô ấy hơi đặc biệt, e là chỉ chữa được ngọn chứ không chữa được gốc!" "A Lăng cô nương đáng thương quá!" Trần tổng bả đầu than thở một tiếng, "E là tình hình của A Vân cô nương cũng giống cô ấy, đều bị kẻ đứng sau khống chế!" Để khống chế những sát thủ này, kẻ đứng sau cũng thật lắm công phu. "Mọi người nghỉ ngơi trước đi, lát nữa tôi còn phải châm cứu nữa!" Tô Thần nói. "Được!" Trần Ngọc Lâu đáp một tiếng rồi cùng mọi người vào trong lều.

Tô Thần cũng bế A Lăng cô nương về lều.

Khoảng hơn hai tiếng sau, A Lăng cô nương lơ mơ tỉnh lại.

Cô vẫn đang nằm trong lòng Tô Thần.

Nhưng Tô Thần có chút mệt mỏi, đã ngủ thiếp đi.

Thấy vậy, A Lăng cô nương có chút ngại ngùng, vùng vẫy muốn thoát ra khỏi vòng tay Tô Thần.

Nhưng cô thật sự quá yếu, mà Tô Thần lại cực kỳ cảnh giác, động tĩnh nhỏ đã làm hắn tỉnh giấc. "Phải tiếp tục châm cứu sao?" Tô Thần hỏi. "Ừm!" A Lăng cô nương khẽ đáp, trên mặt lộ ra một vệt hồng e thẹn.

Trước đó là lần đầu tiên cô tiếp xúc thân mật với Tô Thần.

Nhớ lại cảnh châm cứu vừa rồi, A Lăng cô nương càng thêm ngượng ngùng.

Cô quả thực có chút ái mộ Tô Thần, nhưng trước giờ chưa từng có tiến triển thực chất nào. "Được, cô nằm yên đi!" Tô Thần vén tấm áo đắp trên người A Lăng cô nương, thuận tiện nói, "Cô nói huyệt vị,

tôi sẽ châm cứu!" Cùng với việc Tô Thần liên tục hạ kim, kim vàng trên ngón tay hắn đột nhiên rung lên.

A Lăng cô nương vốn đang bình tĩnh, dần dần cảm thấy khó chịu.

Hình xăm con ưng đen dưới xương quai xanh của cô ánh lên huyết quang, làn da vốn tái nhợt bỗng nổi lên mấy vệt phồng di động, như có vật sống đang chạy loạn trong kinh mạch. "Ấn huyệt Kiên Tỉnh!" A Lăng cắn rách đầu lưỡi, vị máu tanh lan ra trong lều, "Đằng trùng sắp phá thể rồi!" Lòng bàn tay Tô Thần tức thì ấn lên bờ vai run rẩy của cô, nơi tiếp xúc nóng như sắt nung.

Ánh trăng xuyên qua lỗ rách trên lều, chiếu thẳng vào nốt ruồi chu sa trên ngực A Lăng —— nốt ruồi vốn đỏ thắm lúc này lại nứt ra những đường vân nhỏ, rỉ ra thứ dịch đặc như mực.

A Lăng cô nương lại một lần nữa đau đớn, cô chịu đựng sự thống khổ tột cùng, toàn thân như bị ngàn vạn cây kim châm.

Mồ hôi lạnh ướt đẫm người cô, cả người như rơi vào địa ngục. "Nhanh hạ kim!" Giọng nói trầm thấp của A Lăng cô nương mang theo chút nức nở, móng tay cắm sâu vào cổ tay Tô Thần.

Kim vàng mang theo tiếng xé gió đâm vào huyệt Chí Dương, cơ thể A Lăng đột nhiên cong lên, trên xương hồ điệp, vết độc xanh tím đột nhiên mở ra bảy con mắt phụ màu đỏ máu.

Trán Tô Thần cũng rịn mồ hôi lạnh, hắn có thể cảm nhận được mạch đập quỷ dị truyền đến từ mũi kim, phảng phất như đang vật lộn với một loại sinh vật nào đó.

Hắn thậm chí có thể cảm nhận được cơ thể A Lăng cô nương không ngừng run rẩy.

Gặp phải tình huống này, nếu là Đa Linh ở đây, e là đã hoảng hồn rồi. "Huyệt Thiên Trung..." Giọng A Lăng đã yếu đến mức gần như

không nghe thấy, "Xiên ba tấc..." Tay Tô Thần rất vững, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, đẳng trùng trong cơ thể A Lăng đang điên cuồng nuốt chửng sinh cơ của cô.

Sự âm độc của loại tà thuật này vượt xa sức tưởng tượng của hắn, nếu không phải A Lăng ý chí kiên định, e là sớm đã bị giày vò đến thần trí không còn tỉnh táo.

Khi cây kim vàng thứ bảy chìm vào huyệt Linh Đài, A Lăng đột nhiên co giật dữ dội.

Tô Thần vội ấn cổ tay cô lại, lại phát hiện mạch của cô đã yếu đến mức gần như không sờ thấy.

Chương 349

Dưới ánh trăng, sắc mặt cô trắng bệch như giấy, chỉ có nốt ruồi chu sa trên ngực là ánh lên hồng quang quỷ dị. "Cố lên!" Tô Thần khẽ quát, kim vàng trong tay lại đâm xuống.

Lần này, mũi kim vừa chạm vào huyệt vị, cơ thể A Lăng liền giật mạnh một cái, sau đó cả người như bị rút cạn sức lực mà mềm nhũn ra.

Trong lều đột nhiên yên tĩnh lại, chỉ còn tiếng lửa trại lách tách.

Tô Thần thở phào một hơi, nhẹ nhàng rút kim vàng ra, cẩn thận đỡ A Lăng dậy, để cô dựa vào vai mình.

Lúc này cơ thể A Lăng cô nương vẫn còn yếu, nhưng sắc mặt đã tốt hơn trước rất nhiều. "Cảm ơn anh..." A Lăng nhỏ giọng nói, trong giọng nói mang theo một tia cảm kích và mệt mỏi.

Đầu cô nhẹ nhàng tựa vào vai Tô Thần, hơi thở dần dần ổn định, dường như đã ngủ say.

Tô Thần cúi đầu nhìn A Lăng trong lòng, ánh trăng xuyên qua khe hở của lều chiếu lên mặt cô, soi rõ sắc mặt tái nhợt và hàng mi khẽ run.

Hắn nhẹ nhàng đặt A Lăng nằm xuống, đắp chăn cho cô, sau đó đứng dậy, đi ra ngoài lều hít thở.

Gió đêm se lạnh, Tô Thần đứng bên ngoài lều, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm đen kịt.

Lần châm cứu này tuy tạm thời áp chế được Đằng thuật, nhưng nếu không tìm được cách chữa trị tận gốc, tình hình của cô vẫn vô cùng nguy hiểm. …… Sáng hôm sau, cả đoàn tỉnh dậy từ trong giấc

ngủ.

Đống lửa bên cạnh lều đã tắt.

Chá Cô Tiếu và những người khác lần lượt ra khỏi lều.

Trong lều của Tô Thần, A Lăng cô nương cũng đã tỉnh.

Cô nhìn quanh một vòng, thấy Tô Thần vẫn đang ngủ, A Lăng cô nương nhích lại gần Tô Thần, cô chống một tay lên đầu, nhìn người bên cạnh.

Trong mắt A Lăng cô nương, Tô Thần lúc này có những đường nét góc cạnh rõ ràng.

Đặc biệt là lông mày của Tô Thần, cực kỳ đẹp.

Trong phút chốc, A Lăng cô nương ngẩn ngơ nhìn, có chút quên cả trời đất.

Dường như chống tay mỏi, cô nhẹ nhàng tựa đầu mình lên lồng ngực Tô Thần.

A Lăng cô nương cảm thấy tựa vào như vậy rất thoải mái.

Nếu thời gian có thể mãi mãi dừng lại ở hiện tại thì tốt biết bao. "Khụ khụ..." Bên cạnh, đột nhiên vang lên tiếng ho của Tô Thần.

Trong nháy mắt, A Lăng cô nương có chút hoảng hốt, mặt cô đỏ bừng lên, vội vàng rời khỏi người Tô Thần. "Vừa rồi... vừa rồi..." A Lăng cô nương lắp bắp, muốn giải thích, nhưng lại phát hiện mình có chút không nói nên lời, thế là đành đổi chủ đề, "Tối qua anh ngủ thế nào?" "Cũng ổn!" Tô Thần ngồi dậy, rồi bước ra khỏi lều.

A Lăng cô nương nhìn bóng lưng Tô Thần, tim đập thình thịch.

Hành động vừa rồi của mình, lẽ nào đã bị Tô Thần phát hiện rồi sao?

Thế này thì ngượng chết mất?

Sau khi để tâm trạng mình bình tĩnh lại, A Lăng cô nương mới bước ra khỏi lều.

Mọi người bên ngoài đang nấu cháo bữa sáng, thấy A Lăng cô nương ra, Trần Ngọc Lâu hỏi trước tiên: "A Lăng cô nương, tình hình của cô thế nào rồi?" "Đã gần như ổn rồi!" A Lăng cô nương thuận tiện cảm ơn một tiếng, "Đa tạ mọi người đã giúp đỡ." "Khách sáo làm gì?

Đều là người nhà cả." Trần Ngọc Lâu xua tay, ra vẻ không để tâm, lão tiếp tục nói, "Nhưng điều làm ta tò mò là, tại sao trên người cô lại có Đằng thuật?" Tối qua dường như chính luồng âm tà khí đó đã kích động Đằng thuật trong cơ thể A Lăng cô nương.

Cho nên sau đó mới xảy ra tình huống như vậy. "Chuyện này..." A Lăng cô nương lại không biết nên trả lời thế nào.

Hôm qua Đằng thuật trong cơ thể cô bộc phát, thực ra không hoàn toàn là vì tà khí.

Mà là... có người bên Uông gia đã ra tay.

Vốn dĩ Uông gia để khống chế họ, mỗi một khoảng thời gian sẽ cho họ một ít thuốc để áp chế Đằng thuật trong cơ thể.

A Lăng cô nương đã rất lâu không nhận được thuốc của Uông gia.

Số thuốc dự trữ trên người cô cũng đã dùng hết.

Chỉ là nếu nói ra chuyện của Uông gia, A Lăng cô nương lo Tô Thần sẽ tức giận, và Trần Ngọc Lâu cùng những người khác cũng sẽ xa lánh mình.

Khó khăn lắm mới có được cuộc sống sung túc như hiện tại, nói thật, A Lăng cô nương không muốn từ bỏ! "Từ rất lâu trước đây, khi

tôi cùng người trong gia tộc đi hạ mộ, đã vô tình chạm phải thứ gì đó, cuối cùng bị nhiễm Đằng thuật." A Lăng cô nương suy nghĩ một lát rồi nói ra một lời nói dối, "Sau đó trưởng bối trong gia tộc đã đi khắp nơi tìm danh y, tìm được một ít thuốc." "Nhưng những loại thuốc đó chỉ có tác dụng áp chế!

Tối qua, Đằng thuật vừa hay bộc phát, cho nên mới xảy ra tình huống như vậy." "May mắn là, Tô tộc trưởng đã giúp tôi châm cứu, coi như tạm thời áp chế được một thời gian." Phương pháp châm cứu này, cũng là do A Lăng cô nương tự mày mò ra.

Trước đây, trong tiềm thức, cô thực ra đã muốn thoát khỏi sự khống chế của Uông gia rồi.

Có lẽ lúc đó ngay cả chính cô cũng không ngờ, cô vẫn luôn quan sát tình hình di chuyển của Đằng thuật trong cơ thể.

Phương pháp châm cứu này chỉ có thể áp chế Đằng thuật trong cơ thể khoảng một tuần.

Mà đan dược của gia tộc lại có thể áp chế hơn một tháng.

Mà nói cho cùng, chỉ có loại bỏ được Đằng thuật này ra khỏi cơ thể cô, mới có thể thực sự giành lại tự do.

Nhưng đối với A Lăng cô nương mà nói, loại bỏ Đằng thuật có chút viển vông. "Vậy trưởng bối trong gia tộc cô đâu?" Trần Ngọc Lâu tiếp tục hỏi. "Trước đây khi đi Thanh Tỉnh, đã mất hết rồi, tôi chính là sau khi chôn cất trưởng bối trong gia tộc thì gặp được mọi người." A Lăng cô nương cố ý lộ ra vẻ mặt bi thương, cô cúi đầu, khóe mắt mang theo chút lệ hoa, "Tôi cũng không ngờ lại như vậy!" "Vậy trong gia tộc cô còn ai không?" Trần tổng bả đầu tiếp tục cười hỏi, "Có lẽ có thể nhờ họ giúp đỡ." "Không còn ai!" A Lăng cô nương lắc đầu.

Đôi khi nói dối một lần, tiếp theo chỉ có thể dùng vô số lời nói dối để lấp liếm.

Điều này dẫn đến lời nói dối ngày càng nhiều, cuối cùng sẽ có ngày bị vạch trần. "Vậy cô thật đáng thương!" Trần tổng bả đầu an ủi hai câu rồi không nói gì thêm. …… Đã đến ban ngày, sau khi mọi người ăn sáng xong, quay trở lại ngôi miếu hoang đã chiến đấu đêm qua.

Cuộc đại chiến tối qua, mọi người không lạ gì nơi này.

Đặc biệt là con đại tống tử kia, quả thực có chút hung hãn. "Nơi này không thể vô duyên vô cớ xuất hiện đại tống tử được!" Hắc Bối Lão Lục hiếm khi lên tiếng, "Hơn nữa không có dấu vết do con người tạo ra, cho nên tất cả những gì xảy ra hôm qua hẳn chỉ là trùng hợp mà thôi." "Hẳn là ngôi mộ cuối thời Nguyên, có thể xuống xem thử." Tô Thần nói.

Không có dấu vết của con người, điều này cho thấy chuyện tối qua bọn họ gặp phải chỉ là trùng hợp mà thôi.

Nơi đây hẳn là có một ngôi mộ, Tống tử bên trong chạy ra ngoài, vừa hay đụng phải đám người Tô Thần.

Những ngôi mộ như thế này, nếu không có lịch sử một hai nghìn năm, trong mắt đám người Tô Thần thì chẳng thể coi là mộ lớn được.

Trong cùng điều kiện, niên đại càng gần, đồ vật bên trong càng không có giá trị.

Chương 350

Dĩ nhiên, nếu là đồ vật hoàng gia từng sử dụng, hoặc là của danh nhân lịch sử, giá trị sẽ cao hơn rất nhiều so với đồ cổ thông thường.

Giới đồ cổ đa phần tuân theo một quy tắc – vật hiếm thì quý.

Quy tắc này áp dụng được cho hầu hết các ngành nghề.

Đi vào trong miếu hoang, trên mặt đất đại điện xuất hiện một cái hố sâu.

Sau đó, mọi người lần lượt nhảy xuống cái hố này.

Bên dưới là một hành lang, cuối hành lang hiện ra một cánh cửa đá, ánh lửa bập bùng từ ngọn đuốc hắt lên bóng ảnh méo mó sau cánh cửa.

Mộ thất hình vòm mà mọi người bước vào cao đến ba tầng lầu, bốn bức tường treo những pho tượng người bằng đồng được sắp xếp theo trận Bắc Đẩu Thất Tinh.

Trong lòng bàn tay mỗi pho tượng đều nâng một chiếc đầu lâu khô, bên trong chứa đầy giao nhân chi cao đã đông đặc.

Những món đồ đồng nằm rải rác trên mặt đất bám đầy những sinh vật ký sinh trông như con hàu, dưới ánh lửa chiếu vào thì tỏa ra ánh sáng xanh tím u tối.

Đài tế bằng ngọc Hán bạch ở trung tâm mộ thất chi chít những vết nứt, trên đài là một chiếc hộp bát bảo bằng vàng nạm ngọc có bề mặt được chạm nổi hình đồ Nhị Thập Bát Tú.

Ánh sáng vàng từ chiếc hộp phản chiếu trong đáy mắt Trần Ngọc Lâu, gã bước nhanh tới, đế giày nghiền nát lớp vỏ côn trùng khô dưới đất.

Ngay khoảnh khắc đầu ngón tay gã chạm vào hoa văn thao thiết trên nắp hộp, bản đồ sao đột nhiên xoay ngược.

Một luồng khí màu xanh lam như điện phóng ra từ khe hở của chiếc hộp, hất văng gã ngã xuống đất.

Những pho tượng người bằng đồng đồng loạt quay đầu, từ trong hốc mắt trống rỗng của chúng rỉ ra thứ nước đen ngòm. "Là hoạt thể cơ quan!" Chiếc hộp gương của Chá Cô Tiếu đã nhắm thẳng vào chiếc hộp vàng.

Nhưng Tô Thần lại giơ tay ngăn lại, đầu ngón tay anh lướt qua những dòng minh văn bên cạnh đài tế, những giọt máu đỏ sẫm rỉ ra từ vết khắc.

Đó lại là máu nhân sâm ngàn năm trộn với chu sa.

Gió âm nổi lên, những pho tượng treo trên tường liên tiếp nổ tung.

Từng con thi miết chui ra từ bên trong tượng người.

Đối phó với những con thi miết bình thường này thì không có gì khó khăn.

Lần trước khi đám người Tô Thần xuống mộ, những con thi miết biến dị kia mới thực sự khó đối phó.

Có những con thi miết mang theo cả băng và lửa, một số khác lại biết bay.

Trong một số ngôi mộ lớn, số lượng thi miết thực sự quá nhiều, khó lòng thoát ra trong thời gian ngắn, khá là rắc rối.

Còn với ngôi mộ hôm nay, đối với đám người Tô Thần mà nói thì vô cùng nhẹ nhàng.

Chỉ thấy Trần Tổng Bả Đầu rắc ra một mảng lớn bột thuốc màu xám, những con thi miết đó liền bị cách ly ở bên ngoài.

Sau đó, đám người Tô Thần đã đến bên cạnh quan tài. "Khởi quan!" Theo tiếng nói của Tô Thần, mọi người mở nắp quan tài.

Trong quan tài chỉ còn lại một bộ xương khô đã mục nát từ lâu.

Bên cạnh bộ xương khô còn có không ít đồ tùy táng.

Tổng giá trị của những món đồ này ước chừng khoảng một vạn khối đại dương, cũng coi như có còn hơn không.

Bản thân Tô Thần vốn cũng không đặt quá nhiều kỳ vọng. "Tô Thiên, cậu và Tô Hổ hai người thu dọn những món đồ tùy táng này rồi mang đi!" Tô Thần nói.

Ngôi mộ này vốn không có giá trị quá lớn, nếu không phải đêm qua cắm trại gặp phải đại tống tử, nếu không Tô Thần cũng chẳng thèm để ý nhiều.

Sau đó, mọi người rời khỏi ngôi mộ, quay trở lại bên ngoài.

Đợi Tô Thiên và Tô Hổ thu dọn xong bảo vật trong mộ, cả đoàn tiếp tục lên đường, cuối cùng cũng đến được một khách sạn vào lúc chập tối.

Khách sạn ở đây có chút khác biệt so với những khách sạn mà mọi người thường thấy bên ngoài.

Toàn bộ khách sạn được xây dựng bằng gỗ, bao quanh thành một hình tròn.

Mọi người bước vào khách sạn kỳ lạ này, liền cảm nhận được hơi thở cổ xưa toát ra từ những cột gỗ, ánh nắng chiều dịu nhẹ chiếu xuống từ giếng trời hình tròn.

Trong khách sạn ồn ào náo nhiệt, lữ khách qua lại nói những phương ngữ khác nhau, người thì tán gẫu chuyện trên trời dưới đất, kẻ thì nâng chén uống cạn. "Khách quan, mời vào trong!" Một thanh

niên trông giống tiểu nhị nhiệt tình chào đón, chiếc khăn lau vắt hờ trên vai, "Khách sạn của bọn ta ở vùng này là độc nhất vô nhị, ở lại một đêm đảm bảo ngài sẽ thoải mái." Tô Thần khẽ gật đầu, ánh mắt đảo quanh trong khách sạn.

Trên tường treo vài tấm ảnh cũ đã ố vàng, còn có mấy bức thư pháp mực vẫn chưa khô hẳn. "Chưởng quỹ, mở mười gian phòng." Tô Thần lấy từ trong túi ra mấy khối đại dương, đặt lên quầy.

Chưởng quỹ là một người đàn ông trung niên, đeo cặp kính gọng đen, mặc áo dài.

Ông ta nhận tiền, khuôn mặt tươi cười: "Được thôi, khách quan." Chưởng quỹ lập tức sắp xếp cho mọi người, nơi họ ở lần này là tầng hai.

Toàn bộ thổ lâu có ba tầng, phòng ở có lẽ khoảng ba trăm sáu mươi gian.

Sau khi chưởng quỹ sắp xếp xong, mọi người xách hành lý lên lầu.

Nhưng ngay khi mọi người đi đến khúc quanh của cầu thang, một tiếng đàn nhị hồ du dương từ một góc khách sạn vọng lại.

Mọi người nhìn theo hướng âm thanh, chỉ thấy một lão giả đang nhắm mắt biểu diễn, khúc nhạc lúc thì uyển chuyển. "Khúc này kéo hay thật." Trần Ngọc Lâu không nhịn được mà tán thưởng.

Đám người Tô Thần cũng bị âm nhạc thu hút, lần lượt ngồi vây quanh.

Lão giả chơi xong một khúc, từ từ mở mắt, chắp tay chào mọi người. "Lão tiên sinh, ngài kéo nhị hồ thật là tuyệt đỉnh!" Tô Thần nói.

Lão giả mỉm cười: "Quá khen rồi, chẳng qua là lúc rảnh rỗi không có việc gì làm, giết thời gian mà thôi." Nói xong, lão giả xách cây nhị

hồ rồi rời đi.

Tô Thần gọi tiểu nhị lại, hỏi thăm về tình hình của lão giả này. "Ngài nói lão mù đó à?" Tiểu nhị cười nói, "Ông ta là một lão già goá vợ ở gần đây, lúc rảnh rỗi không có việc gì làm thì lại đến khách sạn này kéo nhị hồ." "Vận may tốt thì sẽ có khách thưởng cho mấy đồng tiền." "Chưởng quỹ của chúng tôi tốt bụng, cũng không đuổi ông ta đi!" Tiểu nhị kể lại tình hình cho mọi người.

Thấy vậy, Tô Thần gật đầu, xách hành lý trở về phòng của mình. "Cốc cốc cốc!" Tô Thần vừa nằm xuống không lâu, ngoài cửa đã vang lên tiếng gõ cửa. "Vào đi!" Tô Thần nhẹ giọng nói.

Ngay sau đó, người bên ngoài đẩy cửa bước vào.

Người đến là A Lăng cô nương, cô có chút ngượng ngùng nói với Tô Thần, "Đêm nay vẫn cần châm cứu!" "Sẽ không làm phiền anh lâu đâu, cơn đau đã được khống chế rồi, đêm nay chắc sẽ đơn giản hơn đêm qua một chút." "Châm thêm hai lần nữa là có thể tạm thời áp chế được một thời gian rồi." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu, "Cứ giao cho tôi!" "Cảm ơn!" A Lăng cô nương cúi người cảm tạ, sau đó rời khỏi phòng Tô Thần.

Cô vừa đi không lâu, lại có một người nữa đến phòng Tô Thần.

Người đến là Trần Tổng Bả Đầu.

Tô Thần bảo tiểu nhị mang lên một ấm trà, sau khi đóng cửa phòng lại thì bắt đầu trò chuyện. "Ngươi cũng thật là xấu tính!" Tô Thần cười nói, "Rõ ràng biết thân phận của A Lăng cô nương, buổi sáng còn hỏi cô ấy, khiến cô ấy phải vắt óc tìm cớ nói dối." Có thể nói, ngoài bản thân A Lăng cô nương ra, tất cả những người có mặt đều biết thân phận gián điệp của cô.

Chương 351

Vậy mà, A Lăng cô nương lại không hề hay biết, vẫn luôn cho rằng mình ngụy trang rất tốt.

Cô hành động cẩn trọng từng li từng tí, sợ người khác phát hiện ra thân phận gián điệp của mình.

Vì vậy trong việc đối nhân xử thế lại càng thêm khách sáo.

Đặc biệt là khi đối mặt với Tô Thần, A Lăng cô nương càng vô cùng rối rắm, vừa muốn gặp Tô Thần một lần, có cảm giác một ngày không gặp như cách ba thu, đồng thời cô lại càng lo lắng Tô Thần phát hiện ra thân phận của mình. "Ha ha ha, ra ngoài đổ đấu đôi khi cũng nhàm chán, trêu chọc A Lăng cô nương một chút thôi mà." Trần Ngọc Lâu cười cười, sau đó đổi giọng, "Nhưng điều khiến ta tò mò là, tiếp theo ngươi định đối mặt với A Lăng cô nương như thế nào?" "Có định chấp nhận cô ấy không?

Dù sao mối quan hệ của hai người..." Trần Ngọc Lâu nói đến đó thì dừng lại, không tiếp tục nói nữa.

Chuyện A Lăng cô nương thích Tô Thần, mọi người sớm đã biết.

Không nói đâu xa, chỉ cần nhìn thái độ của cô đối với Tô Thần, mọi người đã hiểu tất cả. "Chuyện này à!" Tô Thần im lặng một lúc.

Thấy Tô Thần đang rối rắm, Trần Tổng Bả Đầu cười nói, "Xem ra phải thêm một mồi lửa nữa!" "Ngươi đừng có điểm uyên ương phổ!" Tô Thần lắc đầu.

Ít nhất là bây giờ Tô Thần không có suy nghĩ đó. "Ha ha ha!

Tô tộc trưởng, ta lại thấy có thể nhân cơ hội này kéo cô ấy hoàn toàn về phe Tô gia chúng ta!" Trần Tổng Bả Đầu nói, "Như vậy,

chúng ta có thể từ miệng cô ấy biết được tình hình của Uông gia!" "Cái nhà Uông gia này không ngừng nhắm vào chúng ta, nếu không xử lý đối phương, ta thật sự cảm thấy ấm ức." Nói một cách nghiêm túc, Uông gia đã mấy lần ra tay với Tô gia rồi.

Đáng tiếc là, Tô gia luôn ở ngoài sáng, còn đối phương ở trong tối.

Cho đến bây giờ, Tô Thần vẫn chưa tìm ra được tung tích của người nhà Uông gia.

Điều này khiến Tô gia luôn ở trong thế bị động, cũng rất bất lợi cho đám người Tô Thần.

Không nói đâu xa, nếu không phải thực lực của Tô Thần siêu tuyệt, e rằng lần trước ở Dịch gia, anh đã toi đời rồi. "Chuyện này để ta suy nghĩ lại!" Tô Thần nói, "Việc cấp bách bây giờ, vẫn là xử lý tốt chuyện trước mắt đã." "Tối nay ngươi và Chá Cô Tiếu cùng Lão Đao tìm cách tìm phòng 315!" Tô Thần dặn dò.

Muốn đến Lôi Thành, phải tìm được phòng 315 ở nơi này trước. "Được!

Tối nay ta đi ngay!" Trần Tổng Bả Đầu gật đầu. … Đêm khuya.

A Lăng cô nương bước vào phòng Tô Thần, nhờ anh giúp cô châm cứu.

So với sự đau đớn trước đây, A Lăng cô nương bây giờ đã không còn đau nhiều nữa.

Có lẽ là cơn đau đã được áp chế, cũng có lẽ là cô đã quen rồi.

Lần này A Lăng cô nương chỉ nhăn mặt một lúc, rồi không có động tĩnh gì thêm.

Ở một nơi khác, Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục ba người nhân lúc trời tối, đã lên đến tầng ba của khách sạn.

"Phòng 313!" "Phòng 314!" "Phòng 31… 316?" Trần Tổng Bả Đầu đếm những căn phòng mà mấy người đi qua, gã nhận ra có điều không ổn, "Phòng 315 đâu?" "Tại sao ngay sau phòng 314 lại là phòng 316?" Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, cũng cảm thấy có chút kinh ngạc.

Tự dưng lại thiếu mất một phòng!

Rốt cuộc là chuyện gì?

Mấy người nhìn nhau, Trần Ngọc Lâu lại lên tiếng, "Lẽ nào là hoa mắt?

Nhìn nhầm?" "Ta luôn cảm thấy có chút kỳ quái!" Hắc Bối Lão Lục trầm giọng nói, "Hay là đi tìm Tô tộc trưởng hỏi trước đã!" "Cũng được!" Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Ba người đi về phía cầu thang, họ ở tầng ba, đám người Tô Thần ở tầng hai, khoảng cách không xa. … Trong phòng.

Châm cứu kết thúc, A Lăng cô nương ngây ngốc nhìn Tô Thần. "Châm cứu xong rồi!" Tô Thần nói. "Ừm, ta biết!" A Lăng cô nương gật đầu, nhưng không có ý định rời đi. "Vậy cô…" Tô Thần đang định lên tiếng thì thấy A Lăng cô nương nói, "Ta thấy hơi khó chịu, nằm nghỉ một lát đã!" "Vậy cô cứ nằm nghỉ đi, ta ra ngoài xem sao!" Tô Thần định ra ngoài xem Trần Tổng Bả Đầu làm việc thế nào rồi. "Đừng đi!" A Lăng cô nương đưa tay ra, níu lấy Tô Thần.

Tầng ba khách sạn.

Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục ba người đi một vòng quanh tầng ba, cuối cùng vẫn quay lại điểm xuất phát.

Trước mắt họ chính là phòng 314 và phòng 316.

Căn phòng 315 mà Tô Thần bảo họ tìm dường như đã biến mất hoàn toàn, giống như chưa từng xuất hiện.

Lẽ nào khi xây dựng khách sạn này, đã không có phòng 315? "Phòng 315 biến mất rồi, chúng ta bị kẹt ở đây, chẳng lẽ gặp phải quỷ đả tường?" Trần Ngọc Lâu nhanh chóng phân tích, "Đi tìm Tô tộc trưởng trước, hoặc là nói chuyện với chủ quán xem sao." "Chá Cô Tiếu, ngươi dùng Toản Thiên Tác buộc vào một cây cột, chúng ta từ bên ngoài xuống tầng hai." Nghe vậy, Chá Cô Tiếu gật đầu.

Sau khi anh ta cố định Toản Thiên Tác xong, ba người men theo sợi dây xuống tầng dưới.

Nhưng ngoài dự đoán của cả ba, dù đã xuống một tầng, họ lại phát hiện mình vẫn đang ở không gian của tầng ba. "Đúng là quỷ đả tường thật!" Trần Ngọc Lâu hít một hơi thật sâu, "Ta không giỏi mấy thứ kỳ môn bát quái này, chỉ có Tô tộc trưởng mới hiểu, chúng ta chờ một chút, chờ Tô tộc trưởng đến!" Ngay khi Trần Tổng Bả Đầu vừa dứt lời, xung quanh đột nhiên nổi lên một trận sương mù dày đặc.

Nồng độ sương mù rất cao, dù ở khoảng cách rất gần, Trần Ngọc Lâu cũng không thể nhìn rõ mặt Chá Cô Tiếu.

May mà mấy người cách nhau không xa, giọng nói vẫn có thể truyền đi được. "Quái lạ thật!" Trần Tổng Bả Đầu lẩm bẩm một câu, "Ba chúng ta dựa sát vào tường, đứng gần nhau!" Trần Tổng Bả Đầu lo lắng trong sương mù sẽ xuất hiện nguy hiểm.

Dựa vào tường thì hệ số nguy hiểm sẽ giảm đi một chút.

Trong ba người có mặt, Chá Cô Tiếu hiểu rất ít về kỳ môn bát quái.

Trước đây anh ta vẫn luôn muốn tìm sự giúp đỡ của Mạc Kim Giáo Úy, muốn tìm được Trần Châu.

Sau này vẫn là Tô Thần ra mặt, cuối cùng mới giải trừ được lời nguyền đã truyền thừa hàng nghìn năm của phái Bàn Sơn.

Về phần Trần Ngọc Lâu, phái Tả Lĩnh của bọn họ thiên về kỹ xảo, giỏi các loại cơ quan.

Đối với phong thủy cũng không rành lắm.

Tình hình của Hắc Bối Lão Lục cũng tương tự như Chá Cô Tiếu, sức chiến đấu của họ rất mạnh, chỉ biết đổ đấu.

Thêm vào đó hai người ít nói, năng lực giao tiếp cũng không đặc biệt mạnh.

Vì vậy đội ngũ của Tô Thần phân công rất rõ ràng.

Tô Thần là người đứng đầu, là hạt nhân quan trọng nhất của đội, Trần Ngọc Lâu là người thứ hai.

Chủ yếu là Tô Thần phụ trách lên kế hoạch, có những việc Tô Thần không tiện hoặc không có thời gian ra tay, liền để Trần Ngọc Lâu thay anh chỉ huy.

Ví dụ như lần trước đến Cổ Đô mở chi nhánh tiệm đồ cổ, Tô Thần đã không đi, toàn quyền để Trần Tổng Bả Đầu xử lý.

Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca, Hắc Bối Lão Lục ba người là lực lượng nòng cốt trong đội, cộng thêm Tô Hổ và Tô Thiên tổng cộng năm người, phụ trách chặn đánh kẻ địch, ngăn cản nguy hiểm.

Chương 352

Phu cõng xác Lão Mã, Lão Dương phụ trách bọc hậu.

Tình hình của Cổ Trần và Đa Linh có chút đặc biệt, nếu ở dưới nước, họ cũng là lực lượng nòng cốt.

Thân là di dân tộc Hận Thiên, họ sinh ra đã gần gũi với nước, sức mạnh dưới nước không thua kém Thủy Tiêu.

Nhưng một khi lên cạn, thực lực sẽ giảm đi rất nhiều, chỉ có thể đảm nhận một số công việc bọc hậu.

Lần đổ đấu này, Hoa Linh chưa đến là y sư của đội.

Toàn bộ đội ngũ phân công rõ ràng, mỗi người đều đảm nhận một nhiệm vụ riêng.

Trong khách sạn.

Trần Ngọc Lâu dựa lưng vào góc tường, quay lưng về phía cửa.

Gã đột ngột ngẩng đầu nhìn, ngay sau đó, vẻ mặt Trần Tổng Bả Đầu tràn đầy kinh ngạc, môi khẽ run, lẩm bẩm: "Phòng 315!" "Cái gì?" Ánh mắt của Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục lập tức bắn tới như tên.

Khi nhìn rõ trước mắt chính là căn phòng 315 mà họ vất vả tìm kiếm, cả hai đều chết lặng tại chỗ, trong mắt tràn đầy vẻ không thể tin nổi.

Họ nhìn sang hai bên, nhưng sương mù dày đặc như thực chất.

Biển số phòng 314 và 316 đã sớm ẩn mình trong màn sương trắng xóa, không thấy tung tích.

Mà căn phòng 315 đã biến mất từ lâu này, giờ đây lại đột ngột

xuất hiện trước mắt họ.

Kỳ lạ là, cửa phòng không có một chút gió nào, lại từ từ tự mở, phát ra tiếng "két kẹt".

Mang theo tâm trạng thấp thỏm bất an, ba người từ từ bước vào phòng.

Ánh đèn pin yếu ớt lay lắt trong bóng tối, như thể có thể tắt bất cứ lúc nào, ánh sáng đó chiếu lên sàn nhà, đập vào mắt là mấy cái xác đang quay lưng về phía mọi người, nằm úp sấp trên sàn.

Trần Ngọc Lâu và những người khác cảm thấy tư thế của những cái xác này quen thuộc một cách khó hiểu.

Chá Cô Tiếu hít một hơi thật sâu, tiến lên từ từ lật một người trong số đó lại, trong khoảnh khắc, anh ta cứng đờ tại chỗ, miệng lẩm bẩm: "Là Cổ Trần!" Cổ Trần?

Cậu ta chết rồi?

Sao cậu ta lại chết như thế này?

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người rơi vào bối rối sâu sắc.

Chá Cô Tiếu nghiến răng, lại lật một cái xác khác, đó lại là phu cõng xác Lão Mã.

Cái chết của ông ta vô cùng thảm khốc, bụng như bị một thanh kiếm sắc đâm xuyên qua, ruột gan vương vãi khắp nơi, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc đến buồn nôn, xộc lên khiến người ta gần như nghẹt thở.

Chá Cô Tiếu cố gắng gượng, lại lật thêm một cái xác nữa, mặt của cái xác này lại là Linh Ngọc. "Keng keng keng…" Chá Cô Tiếu lùi lại mấy bước, bước chân lảo đảo.

Trần Tổng Bả Đầu và Hắc Bối Lão Lục cũng bị dọa đến mặt mày

tái nhợt, toàn thân run rẩy.

Rốt cuộc đây là chuyện gì?

Tại sao những đồng đội này đều nằm ở đây, biến thành những cái xác lạnh lẽo? "Lộc cộc lộc cộc…" Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập từ xa đến gần.

Ba người đột ngột ngẩng đầu, nhìn ra ngoài phòng, không biết từ lúc nào, màn sương mù dày đặc kia đã lặng lẽ tan đi.

Một bóng người hoảng loạn xông vào từ bên ngoài.

Người đến là A Lăng cô nương, cô mặt đầy lo lắng, vẻ mặt hoảng hốt, lớn tiếng hét lên: "Mau chạy đi, Tô Thần điên rồi!

Hắn muốn giết tất cả chúng ta!" Tiếng nói vừa dứt, một luồng khí lạnh lẽo ập đến.

Chỉ thấy Tô Thần tay cầm một thanh Nhân Hoàng Kiếm tỏa ra ánh sáng u tối, toàn thân toát ra khí tức quỷ dị, từng bước một chậm rãi tiến vào phòng.

Đôi mắt anh ta đỏ ngầu, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh lẽo đến rợn người.

Chưa đợi Trần Ngọc Lâu và những người khác kịp phản ứng, Tô Thần đột ngột vung kiếm, một vệt sáng lạnh lẽo lóe lên.

A Lăng cô nương trợn trừng hai mắt, trong cổ họng phát ra tiếng "ực" một tiếng, máu tươi từ cổ cô phun ra như suối, thân thể cô từ từ ngã xuống, tung tóe một vũng máu trên sàn nhà. "Tô tộc trưởng, rốt cuộc là chuyện gì?" Trần Ngọc Lâu chất vấn.

Gã vừa nói vừa cùng Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục hai người lùi về phía sau.

Thực lực của Tô Thần họ hiểu rõ hơn ai hết, mấy người họ hợp

sức lại e rằng cũng không phải là đối thủ của Tô Thần.

Chỉ là họ không hiểu, trước khi đến phòng 315, Tô Thần vẫn rất bình thường.

Tại sao đột nhiên lại muốn ra tay giết họ?

Sau khi họ bị kẹt trong quỷ đả tường, khách sạn rốt cuộc đã xảy ra biến cố gì?

Những chuyện này giống như một màn sương mù, bao trùm lấy tâm trí của mấy người.

Nhưng Tô Thần lại giống như quỷ mị, thoáng chốc xuất hiện trước mặt họ, vung Nhân Hoàng Kiếm, lưỡi kiếm rít gào, mang theo khí tức tử vong.

Trần Ngọc Lâu nghiêng người né tránh, nhưng cảm thấy cánh tay lạnh buốt, một vệt máu xuất hiện.

Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục cũng vội vàng rút vũ khí ra chống đỡ, nhưng đòn tấn công của Tô Thần như cuồng phong bão táp, dày đặc không kẽ hở.

Ngay khi ba người dần dần không địch lại, Trần Ngọc Lâu đột nhiên cảm thấy trước mắt một trận chao đảo.

Gã dường như thấy cảnh vật xung quanh bắt đầu méo mó biến dạng.

Trong lòng gã kinh hãi, nhận ra đây có lẽ là một ảo giác.

Gã lớn tiếng hét lên: "Đừng mắc lừa, đây là ảo giác!" Nhưng giọng nói của gã dường như bị không gian quỷ dị này nuốt chửng.

Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục vẫn đang gắng sức chống lại đòn tấn công của Tô Thần, dường như không hề nghe thấy tiếng hét của gã.

Trần Ngọc Lâu lòng như lửa đốt, cố gắng trấn tĩnh bản thân, tìm cách phá giải ảo giác này.

Nhân Hoàng Kiếm của Tô Thần lại đâm tới, ánh sáng lạnh lẽo lóe lên, nhắm thẳng vào yết hầu của gã.

Trần Ngọc Lâu nhắm mắt lại.

Bóng dáng của Tô Thần xuyên qua cơ thể gã.

Gã không hề bị thương.

Mà trong mắt Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục, vừa rồi Tô Thần lại giết chết Trần Ngọc Lâu.

Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục có chút sụp đổ.

Mọi chuyện đang yên đang lành, sao vừa bước vào khách sạn lại thành ra thế này? "Chá Cô Tiếu, Lão Đao, hai người bình tĩnh lại!" Trần Tổng Bả Đầu tiến lên muốn ngăn cản Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng hai người họ đã không còn nghe lọt bất cứ lời nào nữa, không ngừng vung vẩy vũ khí trong tay. "Lão Đao!" Trần Ngọc Lâu ngăn cản mãi không được, lo lắng đến phát hỏa.

Sức chiến đấu của gã rõ ràng không bằng hai người này, không dám đến quá gần.

Chương 353

Nhưng sau khi hai người họ trúng ảo cảnh, lại coi gã là Tô Thần trong ảo cảnh, muốn bắt giữ gã.

Trong mắt Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục, lúc này Tô Thần, cũng chính là Trần Ngọc Lâu mới là người không bình thường.

Hai người họ dồn Trần Ngọc Lâu vào góc tường.

Mắt thấy thanh đao trong tay sắp chém xuống Trần Ngọc Lâu, một thanh kiếm từ xa phi tới.

Thanh kiếm đó đã đỡ cho Trần Ngọc Lâu một nhát.

Trần Ngọc Lâu vội quay đầu nhìn lại, phát hiện là Tô Thần thật đã đến. "Tô tộc trưởng, cuối cùng ngài cũng xuất hiện!" Trần Ngọc Lâu kích động không ngậm được miệng.

Nếu Tô Thần không xuất hiện nữa, e rằng hôm nay gã phải bỏ mạng ở đây rồi. "Yên tâm đi, để ta giải quyết!" Tô Thần một bước lao tới, xông vào giữa Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục.

Anh tay trái nắm lấy cánh tay Chá Cô Tiếu, tay phải xách cổ áo Hắc Bối Lão Lục, chỉ nhẹ nhàng đã nhấc bổng cả hai người lên.

Ngay sau đó, Tô Thần ném cả hai vào góc tường.

Không đợi hai người kịp phản ứng, Tô Thần cắn rách ngón giữa của mình, nhanh chóng lao đến trước mặt hai người, máu tươi trên tay anh điểm vào giữa trán họ.

Chỉ trong chốc lát, Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục cuối cùng cũng tỉnh táo trở lại.

Ánh mắt hai người vốn đờ đẫn, giờ đã trong veo. "Tô tộc trưởng,

ngài…" Chá Cô Tiếu kinh ngạc một tiếng, sau đó vội cúi đầu nhìn xung quanh.

Những cái xác trên mặt đất đã biến mất, nơi đây chỉ là một căn phòng trống không. "Tô tộc trưởng, vừa rồi…" Ý thức của Chá Cô Tiếu đã rõ ràng, cũng biết tình hình vừa rồi có chút không ổn. "Các người đã trúng ảo giác!" Tô Thần đi về phía góc phòng.

Chỉ thấy ở góc phòng này treo mười mấy miếng đồng.

Chính vì sự cộng hưởng, cộng chấn của những miếng đồng này, phát ra âm thanh tần số thấp, mới kéo mọi người vào trong ảo cảnh.

Tô Thần tiến lên, đốt hết những miếng đồng này.

Làm xong những việc này, ánh mắt của Tô Thần dừng lại trên một chiếc bàn, trên đó có một miếng ngọc bội bằng đồng.

Tô Thần tiến lên thu lấy miếng ngọc bội bằng đồng. "Đi thôi, về tầng hai trước!" Tô Thần nói. "Mau đi thôi, nơi này tà môn quá." Trần Ngọc Lâu vội vàng gật đầu.

Mọi người trở về khách sạn ở tầng hai, Tô Thần giải thích quan điểm của mình cho mọi người, "Khách sạn tên là Thiên Lân Lâu này có chút quỷ dị, không biết các người có phát hiện ra không." "Nhìn bề ngoài thì khách sạn không có gì bất thường, nhưng nếu đứng ở trên cao nhìn xuống, sẽ phát hiện ra khách sạn này giống như một cái bát úp ngược." "Nếu ta không đoán sai, nơi này hẳn là thiết bị nghe sấm!" "Muốn vào Lôi Thành chỉ có hai phương pháp, phương pháp thứ nhất là nghe sấm vào những ngày mưa sấm, dựa vào tai của mình để phân biệt phương hướng!" "Phương pháp thứ hai là đi ra ngoài xem phong thủy!" "Lôi Thành cách đây chắc không xa lắm!" Ý của Tô Thần rất đơn giản, hoặc là thông qua Thiên Lân Lâu, đi theo đường hầm dưới đất để đến Lôi Thành.

Hoặc là từ trên cao quan sát phong thủy định vị, từ đó tìm ra vị trí cụ thể của Lôi Thành. "Thử phương pháp thứ hai trước đi, hai ngày này có mưa có sấm hay không còn chưa biết được!" Trần Ngọc Lâu suy nghĩ, "Hơn nữa đi từ dưới lòng đất qua, ta đoán cơ quan bên dưới cũng không ít đâu." "Được, vậy sáng mai, chúng ta ra ngoài tầm long định huyệt." Tô Thần gật đầu.

Sau khi hẹn với mọi người 8 giờ sáng mai tập hợp, Tô Thần liền trở về phòng của mình.

A Lăng cô nương đã ngủ rồi, dường như đang có một giấc mơ đẹp, khóe miệng cô còn lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Tô Thần không đánh thức cô, mà ngồi trên chiếc ghế bên cạnh, ngồi im cả đêm.

Hôm sau, sáng sớm.

A Lăng cô nương tỉnh dậy trước, thấy Tô Thần đã ngủ gật trên ghế, trong lòng A Lăng cô nương có chút áy náy.

Cô nhẹ nhàng bò dậy khỏi giường, đi đến bên cạnh Tô Thần.

Cô chăm chú nhìn Tô Thần.

Có lẽ là không nhịn được, cô liền trực tiếp để lại một nụ hôn trên má Tô Thần.

Làm xong những việc này, A Lăng cô nương mãn nguyện bước ra khỏi phòng.

Cô vừa đi không lâu, Tô Thần cũng tỉnh dậy.

Hành động vừa rồi của A Lăng cô nương anh đã cảm nhận được, nhưng không lên tiếng, cũng không có động tác gì nhiều.

Khi A Lăng cô nương rời đi, Tô Thần thở dài một hơi.

Anh qua loa rửa mặt, sau đó bước ra khỏi phòng.

Chá Cô Tiếu và những người khác đã dậy rồi, ảo cảnh xảy ra đêm qua ảnh hưởng không nhỏ đến họ, khiến mấy người đều không ngủ được một giấc ngon.

May mà thể chất của mấy người họ không tệ. "Tô tộc trưởng!" Thấy Tô Thần đi tới, Chá Cô Tiếu chào một tiếng, rồi cúi đầu húp cháo của mình. "Trần Tổng Bả Đầu đâu?" Tô Thần nhìn quanh bốn phía, không thấy bóng dáng của Trần Ngọc Lâu, bèn hỏi. "Chẳng lẽ vẫn còn đang ngủ?" Cổ Trần suy nghĩ. "Không thể nào!" Tô Thần lắc đầu, vội vàng phân phó, "Lão Đao, ngươi đến phòng Trần Tổng Bả Đầu xem thử." Nhận được mệnh lệnh của Tô Thần, Lão Đao lập tức đứng dậy, đi đến phòng Trần Ngọc Lâu.

Vài phút sau, Hắc Bối Lão Lục vội vã quay lại, thở hổn hển nói với Tô Thần, "Tô tộc trưởng, Trần Tổng Bả Đầu mất tích rồi!" Cái gì?

Mất tích?

Một người sống sờ sờ sao lại có thể mất tích được? "Sáng nay các người có ai thấy Trần Tổng Bả Đầu không?" Tô Thần nhìn mọi người, hỏi. "Không có!" Mọi người đồng thanh lắc đầu.

Hỏng rồi!

Tô Thần thầm kêu không hay, vội vàng chạy đến phòng của Trần Tổng Bả Đầu.

Anh đưa tay sờ vào hơi ấm còn lại trong chăn của Trần Ngọc Lâu, phát hiện bên trong lạnh như băng.

Tình hình này hoàn toàn không giống như mới ngủ dậy, ít nhất đã mấy tiếng đồng hồ không có ai trong chăn rồi.

Vậy Trần Ngọc Lâu đã đi đâu?

Tô Thần cẩn thận ngửi không khí, rất nhanh, anh đã phát hiện ra

điều bất thường.

Trong phòng của Trần Ngọc Lâu lại có mùi mê hồn hương nhàn nhạt.

Mùi này rất nhạt, ít nhất là đã xuất hiện từ bốn năm tiếng trước.

Vì phòng kín, không khí không lưu thông, nên Tô Thần mới có thể nhận ra. "Trần Tổng Bả Đầu hẳn là đã bị người ta bắt cóc!" Tô Thần chậm rãi nói. "Bắt cóc?" Chá Cô Tiếu nhíu mày, không khỏi lo lắng cho Trần Ngọc Lâu.

Trong số những người ở đây, ngoài Tô Thần ra, người có quan hệ tốt nhất với anh ta chính là Trần Tổng Bả Đầu.

Chương 354

Thậm chí Trần Ngọc Lâu còn là cha đỡ đầu của con anh ta.

Hồng cô nương trước đây còn là phó tướng của phái Tả Lĩnh, làm việc dưới trướng Trần Ngọc Lâu!

Bây giờ Trần Ngọc Lâu bặt vô âm tín, Chá Cô Tiếu có chút lo lắng. "Xem ra không phải nhắm vào chúng ta!" Tô Thần suy nghĩ, "Nhưng cũng không dám khẳng định trăm phần trăm!" Nếu là nhắm vào Tô Thần, tối qua hẳn đã ra tay với Tô Thần, sẽ không ra tay với Trần Tổng Bả Đầu.

Nhưng cũng không loại trừ khả năng đối phương muốn dùng Trần Ngọc Lâu để uy hiếp Tô Thần. "Sau này dù là ở ngoài đồng hay trong khách sạn, đều phải sắp xếp người gác đêm!" "Và đừng vì ở trong khách sạn là an toàn rồi mà lơi lỏng cảnh giác!" Tô Thần dặn dò mọi người, "Chỉ cần không ở trong Tô gia thôn, bên ngoài hệ số nguy hiểm đều rất lớn!" Dặn dò xong mọi người, Tô Thần tìm kiếm khắp phòng một lượt, không tìm thấy bất kỳ manh mối nào.

Xem ra người bắt đi Trần Tổng Bả Đầu cũng không phải kẻ tầm thường. "Mọi người phân công một chút, một bộ phận ra ngoài đi dạo, xem gần đây có dấu vết đáng ngờ hay người đáng ngờ nào không!" "Bộ phận còn lại ở lại khách sạn, lỡ như đối phương nhắm vào chúng ta, nhất định sẽ đến đàm phán điều kiện!" Tô Thần bình tĩnh ra lệnh cho những người trước mặt.

Đội ngũ được chia thành hai bộ phận, Tô Thần dẫn theo Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca, và Cổ Trần ra ngoài tìm kiếm manh mối.

Về phần Hắc Bối Lão Lục thì ở lại, coi như là bảo vệ sự an toàn của những người khác.

Giao phó xong, Tô Thần liền ra khỏi cửa.

Khách sạn này nằm ở một thị trấn không lớn không nhỏ, nơi đây không phải là tuyến giao thông chính, vì vậy khách thương qua lại không nhiều lắm.

Cả thị trấn cộng lại cũng chỉ có năm sáu trăm người.

Tô Thần dẫn theo mấy người đi tìm kiếm trên đường, chỉ là việc tìm kiếm không có mục đích như thế này, độ khó thực sự quá lớn.

Tìm cả một buổi trưa, cả đoàn quay lại khách sạn.

Tô Thần hỏi có ai liên lạc với những người ở lại khách sạn không, họ đều lắc đầu.

Manh mối đã bị cắt đứt, muốn tìm được Trần Tổng Bả Đầu, có lẽ phải lật tung cả cái thị trấn này lên.

Thị trấn tuy không lớn, nhưng chỉ dựa vào sức của mấy người bọn họ mà muốn lật tung cả thị trấn lên để tìm ra Trần Ngọc Lâu thì rõ ràng là chuyện viển vông.

Vốn tưởng kẻ đứng sau sẽ có động thái gì đó để uy hiếp Tô Thần và những người khác, nhưng đến tận hôm nay, kẻ chủ mưu sau lưng dường như đã bốc hơi khỏi nhân gian, vừa không có ai liên lạc với nhóm Tô Thần, cũng chẳng đưa ra bất kỳ điều kiện nào.

Mà việc Trần Tổng bả đầu mất tích lại trở thành một câu đố không lời giải.

Ban đầu mọi người còn định hôm nay đi tìm Lôi Thành, giờ lại đành phải dừng bước vì biến cố đột ngột này.

Mấy người đang ngồi lại với nhau, mày chau mặt ủ bàn bạc đối sách.

Đúng lúc này, một tiếng đàn nhị hồ du dương nhưng lại mang theo

vài phần tang thương, như dòng suối nhỏ lững lờ trôi từ ngoài khách sạn vọng vào.

Mọi người đều sững sờ, rồi lần lượt đứng dậy, bước ra khỏi phòng, nhìn theo hướng tiếng đàn.

Chỉ thấy vị lão giả mà hôm qua họ từng gặp đang ngồi yên tĩnh trong sân của khách sạn, chuyên chú kéo đàn nhị hồ.

Qua tiếng đàn của lão giả, không khó để nhận ra kỹ thuật kéo nhị hồ của ông vô cùng điêu luyện.

Tô Thần thấy vậy, bước chậm rãi đến bên cạnh lão giả.

Một khúc nhạc kết thúc, dư âm vẫn còn lượn lờ trong không khí.

Tô Thần lấy từ trong lòng ra mấy đồng đại dương, nhẹ nhàng đặt vào chiếc bát vỡ trước mặt lão giả.

"Khách quan muốn nghe khúc nào?" Lão giả tuy hai mắt đã mù, không nhìn thấy gì trước mắt, nhưng tai lại vô cùng thính, mọi hành động của Tô Thần đều không thoát khỏi tai ông.

Ông lên tiếng hỏi.

"Cứ tùy ý một khúc đi!" Tô Thần nhẹ giọng nói, rồi từ từ ngồi xuống bên cạnh lão giả.

Lại một khúc nhạc kết thúc, Tô Thần lại đặt xuống mấy đồng đại dương, rồi đứng dậy định rời đi.

"Tiên sinh xin dừng bước!" Ngay khi Tô Thần vừa xoay người, tiếng gọi của lão giả vang lên từ phía sau.

Tô Thần dừng bước, quay đầu lại hỏi: "Lão trượng còn có việc gì sao?" Lão giả khẽ gật đầu, nói: "Cũng không có chuyện gì lớn, lúc nãy khi ta kéo nhị hồ, nhận thấy tiên sinh dường như có chút tâm tư không yên.

Lão già này tuy bất tài nhưng lại giỏi bói quẻ, nếu tiên sinh cần, ta có thể bói cho tiên sinh một quẻ." Ngay sau đó, lão giả lại nói thêm: "Tiền quẻ ba đồng tiền!" Tiền quẻ ba đồng tiền, so với năm sáu đồng đại dương mà Tô Thần tùy tay thưởng lúc nãy, quả thực không đáng nhắc tới.

"Vậy làm phiền lão trượng rồi!" Tô Thần trong lòng khẽ động, lấy ra một đồng đại dương, đưa đến trước mặt lão giả.

Lão giả đưa tay mò mẫm một lúc, ngay khoảnh khắc ngón tay chạm vào đồng đại dương, ông hơi sững lại, rồi nói: "Tiên sinh cho nhiều quá rồi, ba đồng tiền là được." Điều này khiến Tô Thần cảm thấy có chút kỳ lạ, mình đã cho thêm tiền mà lão giả này lại từ chối.

Dường như nhận ra sự nghi hoặc của Tô Thần, lão giả giải thích: "Đây là quy củ của dòng chúng tôi!

Kéo nhị hồ coi như là nghề phụ của ta, ngài cho bao nhiêu cũng không sao, nhưng bói quẻ thì tiền quẻ chỉ lấy ba đồng tiền!" Trên mảnh đất Cửu Châu rộng lớn, kỳ nhân dị sĩ nhiều không đếm xuể, một số môn phái quả thực có rất nhiều quy củ, và mỗi quy củ đều có đạo lý độc đáo của riêng họ.

Tô Thần thầm nghĩ, chỉ là trên người hắn không mang theo đồng tiền, tiền bạc mang theo cơ bản đều là đại dương hoặc cá vàng nhỏ.

Phải biết rằng, một đồng đại dương có thể đổi được khoảng một nghìn đồng tiền.

Bất đắc dĩ, Tô Thần đành phải quay lại khách sạn, tìm chưởng quỹ đổi tiền.

"Khách quan, ngài vẫn tin lão mù đó à?

Nếu thật sự bói chuẩn, sao không bói ra được mình về già còn phải đi ăn xin?" Chưởng quỹ lẩm bẩm một câu.

“Không sao, chỉ cầu chút bình an trong lòng thôi!” Tô Thần cười nói.

Thấy vậy, chưởng quỹ cũng không nói nhiều, nhanh nhẹn đổi tiền cho Tô Thần.

Tô Thần cầm tiền đồng, một lần nữa đi đến trước mặt lão giả.

“Đưa ba đồng tiền này cho ta!” Lão giả chìa bàn tay khô héo ra, lòng bàn tay ngửa lên.

Tô Thần cẩn thận đưa tiền vào tay lão giả.

Tuy nhiên, tay lão giả đột nhiên hơi nghiêng, ba đồng tiền tức thì trượt khỏi tay ông, rơi xuống đất.

Lão giả không hề hoảng loạn mà từ từ ngồi xổm xuống, cẩn thận mò mẫm trên mặt đất.

Một lúc sau, lão giả cuối cùng cũng sờ được ba đồng tiền, nhặt chúng lại vào tay.

Ba đồng tiền kia chính là quẻ tượng.

Do tay Tô Thần ném ra, lão giả không hề chạm vào.

Trong lúc mò mẫm, ông đã xem xét quẻ tượng của ba đồng tiền này.

“Nếu ta đoán không lầm, các hạ hiện tại hẳn là đang tìm người?” Lão giả chậm rãi lên tiếng.

“Không sai!” Tô Thần trong lòng kinh ngạc, không ngờ lão giả này chỉ dựa vào ba đồng tiền đã có thể đoán ra tình hình hiện tại của mình, bất giác gật đầu.

“Người ngươi muốn tìm hiện đang gặp khốn cảnh, hẳn là ở phương đông!” Lão giả tiếp tục nói, “Duyên đến duyên đi, từ quả suy ra nhân, đây là cái nhân hắn từng gieo, giờ nhận lấy quả.” “Nhưng các

hạ cứ yên tâm, anh ta không có nguy hiểm gì!" Lão giả hơi ngừng lại một chút, rồi nói: "Ngày mai ngươi hẳn là có thể gặp được anh ta rồi!" Ba đồng tiền mà có thể đoán ra nhiều thứ như vậy sao?

Tô Thần trong lòng đầy kinh ngạc, hắn đứng dậy, chắp tay hành lễ với lão giả, hỏi: "Dám hỏi lão tiên sinh danh húy?" "Chỉ là một lão đạo sĩ nơi sơn dã mà thôi, tiên sinh không cần kinh ngạc." Lão giả xua tay, dường như không muốn nhắc nhiều đến thân phận của mình.

Tô Thần thầm đoán, không ngờ vị lão giả này lại là người của Đạo gia.

Đạo gia chia làm năm mạch: Sơn, Y, Mệnh, Tướng, Bốc.

Xem thủ đoạn của lão giả này, hẳn là truyền nhân của mạch cuối cùng "Bốc".

Chỉ là nghề bói quẻ này thật giả lẫn lộn, kẻ lừa đảo chiếm đa số, người có tài thực học lại hiếm hoi.

Chương 355

Cứ lấy Tô Gia Thôn làm ví dụ, sau khi biết Tô Gia Thôn có tiền, không ít thầy cúng lừa đảo đều muốn dùng đủ mọi danh nghĩa để vào Tô Gia Thôn lừa ăn lừa uống.

Nhưng những kẻ đó đều bị đội hộ vệ của Tô Gia Thôn không chút nương tay đuổi ra ngoài.

Tô Thần từng có quy định rõ ràng, tuyệt đối không cho phép những thầy cúng, kẻ lừa đảo đó vào Tô Gia Thôn.

Rất nhiều thầy cúng miệng lưỡi lanh lẹ, còn biết giở vài trò ảo thuật nhỏ, dân chúng bình thường rất dễ bị chúng lừa gạt xoay như chong chóng.

Mất tiền là chuyện nhỏ, nếu tin sái cổ lời chúng nói, bị kẻ có ý đồ lợi dụng, rất có thể sẽ rơi vào kết cục bi thảm tan nhà nát cửa.

Dù sao ở thời đại này, người mê tín vẫn chiếm đa số.

Mà người thực sự có thực lực thâm sâu trong lĩnh vực bói quẻ, xem tướng từ xưa đến nay đều cực kỳ hiếm thấy.

Tô Thần không thể nào ngờ rằng mình lại có thể gặp được một vị ở trong Thiên Lân Lâu nhỏ bé này.

"Không biết tiên sinh có muốn đổi một cách sống khác, không còn phải lưu lạc khắp nơi không?" Tô Thần nhìn lão giả, thành khẩn hỏi.

Nếu lão giả đồng ý, Tô Thần định đưa ông về Tô Gia Thôn, sắp xếp người hầu hạ, để ông cơm ăn áo mặc không phải lo.

"Ha ha ha!" Lão giả sảng khoái cười lớn, tiếng cười vang vọng trong sân, "Người nơi sơn dã, lười biếng quen rồi!

Vẫn là cuộc sống tự do tự tại này hợp với ta hơn!" Nói xong, lão tiên sinh run rẩy đứng dậy, cầm lấy cây nhị hồ đặt bên cạnh.

Rõ ràng, buổi biểu diễn hôm nay của ông đã kết thúc, chuẩn bị rời đi.

Khi đi đến quầy thu ngân của khách sạn, lão tiên sinh lấy từ trong lòng ra một đồng đại dương, "cạch" một tiếng đập lên quầy, nói lớn: "Chưởng quỹ, đổ đầy rượu vào hồ lô cho ta!" Rồi lại nói tiếp: "Tiền thừa thì cứ giữ đấy, sau này đều đổ đầy cho ta!" Nói xong, lão tiên sinh cầm lấy hồ lô, uống cạn số rượu còn lại bên trong, rồi đưa hồ lô cho chưởng quỹ.

Đợi chưởng quỹ đổ đầy rượu cho ông, lão tiên sinh bước những bước loạng choạng, chậm rãi rời khỏi khách sạn.

Nhìn bóng lưng xa dần của lão tiên sinh, Tô Thần không khỏi chép miệng, khẽ cảm thán: "Đúng là một kỳ nhân!" … Tô Thần trở về phòng, những người khác đã sớm sốt ruột chờ đợi trong phòng.

Thấy Tô Thần quay lại, mọi người đều vây quanh, nhao nhao hỏi Tô Thần tiếp theo nên làm thế nào.

"Ngày mai đi về phía đông tìm!" Tô Thần nói, "Hắn là có thể tìm được manh mối của Trần Tổng bả đầu!" Sau đó, hắn lại bổ sung: "Mọi người thu dọn hành lý đi, Lôi Thành chúng ta cần đến cũng ở phía đông!" Điều này có nghĩa là họ phải mang theo hành lý đi tìm Trần Tổng bả đầu, một khi tìm được ông, cả nhóm sẽ phải tức tốc lên đường về phía đông, tìm ra phương hướng của Lôi Thành, tiếp đó là xuống mộ.

Mọi người nghe vậy, lần lượt gật đầu.

Trong đội ngũ này, Tô Thần chính là trụ cột không thể tranh cãi, hắn nói làm thế nào, mọi người liền làm thế ấy.

Đêm đó, vạn vật tĩnh lặng, cả thị trấn chìm trong bóng đêm.

Ánh trăng như sương, rải xuống mặt đất.

Cửa phòng Tô Thần đột nhiên bị gõ nhẹ.

"Vào đi!" Tô Thần nói.

"Két!" Cửa phòng từ từ được đẩy ra, A Lăng cô nương rón rén bước vào phòng Tô Thần.

Nàng đi đến bên giường, thành thạo cởi y phục của mình ra, để Tô Thần giúp nàng châm cứu.

Từ khi đằng thuật bị áp chế, cần phải châm cứu liên tục để tiếp tục trấn áp đằng trùng.

Một ngày không châm cứu, đằng trùng sẽ lại trỗi dậy, đến lúc đó thì không còn cách nào cứu chữa.

Nhưng qua một thời gian điều trị, A Lăng cô nương đã không còn đau đớn dữ dội như lúc đầu.

Thêm vào đó, kỹ thuật châm cứu của Tô Thần thành thục, mỗi một kim hạ xuống đều như mang theo một loại ma lực đặc biệt, khiến A Lăng cô nương cảm thấy châm cứu không còn là một sự đau khổ, mà ngược lại giống như một loại hưởng thụ khác lạ.

"Ưm!" Theo tiếng châm cứu kết thúc, A Lăng cô nương không kìm được rên khẽ một tiếng, cả người mềm nhũn nằm trong lòng Tô Thần.

Tô Thần nhẹ nhàng đắp chăn cho nàng, dịu dàng nói: "Em nghỉ ngơi trước đi!" Nói xong, Tô Thần định bước ra ngoài.

Tuy nhiên, A Lăng cô nương đột nhiên đưa tay ra, níu lấy cánh tay Tô Thần, nàng khẽ lắc đầu.

Lúc này, ánh mắt A Lăng cô nương mơ màng, cái nhìn hướng về

Tô Thần cực kỳ quyến rũ, như thể bị một sức mạnh bí ẩn nào đó khơi dậy dục vọng sâu trong lòng.

Màn đêm như mực, ánh trăng như nước rải xuống trước cửa sổ, cả căn phòng được bao phủ trong một vầng sáng mông lung. … Cùng lúc đó, tại một sơn trại cách thị trấn vài chục cây số, đèn đuốc sáng trưng, náo nhiệt phi thường.

Một gã hói đầu to con đang đứng giữa đại sảnh, lớn tiếng hô hào thuộc hạ uống rượu cạn bát, ăn thịt tảng lớn.

Ở ghế chủ tọa trên bàn, có một người đàn ông trung niên đang ngồi ngay ngắn.

Người đàn ông trung niên này có tướng mạo thanh tú, khí chất nho nhã, hoàn toàn không hợp với đám thổ phỉ xung quanh vai u thịt bắp, mặt mày dữ tợn.

"Tổng bả đầu!" Gã thổ phỉ đầu trọc cầm một bát rượu, bước lớn đến bên cạnh người đàn ông trung niên, mặt mày tươi cười nói: "Thường Thắng Sơn một lần từ biệt, đã gần một năm rồi nhỉ?" Hắn hơi dừng lại, trong mắt thoáng qua một tia hoài niệm, "Anh em nhớ những ngày xưa ngài dẫn chúng ta xuống mộ lắm đấy!" Tiếp đó, hắn đột nhiên đập mạnh xuống bàn, lớn tiếng nói: "Tôi thấy ngài hoàn toàn có thể dựng cờ khởi nghĩa, chỉ cần ngài ra lệnh một tiếng, đám anh em cũ của chúng ta chắc chắn sẽ tụ tập lại!

Đến lúc đó chúng ta lên núi xuống mộ, ngày tháng tuyệt đối vui vẻ!" Nói xong, gã đầu trọc giơ cao bát rượu trong tay, lớn tiếng nói: "Tôi kính ngài một ly, nguyện tái hiện huy hoàng của Tả Lĩnh nhất mạch!" Nhớ năm đó, Thường Thắng Sơn uy danh lừng lẫy, mấy vạn Tả Lĩnh lực sĩ tụ họp một nơi, là thế lực lớn nhất địa phương.

Ngay cả quân phiệt La Lão Oai cũng là do Thường Thắng Sơn bồi dưỡng nên.

Tả Lĩnh nhất mạch thời đó cực kỳ huy hoàng, thế lực lan rộng ra mấy tỉnh xung quanh.

Mà Thường Thắng Sơn ngày nay, lại sớm đã cây đổ bầy tan, không còn vinh quang năm xưa.

"Tôi đã nghĩ kỹ rồi, chúng ta sẽ ở đây gây dựng lại cơ nghiệp!" Ánh mắt gã đầu trọc kiên định nói, "Chúng tôi vẫn tôn ngài làm thủ lĩnh, ngài dẫn dắt chúng tôi phát triển lớn mạnh!" Nghe vậy, Trần Ngọc Lâu trước tiên cụng ly rượu với gã đầu trọc, sau đó uống cạn một hơi.

"Mã Đại Sơn, Thường Thắng Sơn đã là quá khứ rồi." Trần Ngọc Lâu nhẹ nhàng thở dài một tiếng, "Thời thế đã khác, cho dù không có trận ôn dịch đó, Thường Thắng Sơn chúng ta vẫn không thể tồn tại được lâu." Ông hơi nhíu mày, nhìn Mã Đại Sơn, chậm rãi nói: "Suy nghĩ của ngươi đi ngược lại với thời thế hiện nay!" Hiện nay, đất Cửu Châu chiến tranh liên miên, cục diện hỗn loạn bất an.

Đã hình thành nên mấy thế lực quân phiệt lớn mạnh.

Những quân phiệt nhỏ hoặc là đầu quân cho quân phiệt lớn, tìm kiếm sự che chở, hoặc là bị tiêu diệt, đuổi đi, rơi vào kết cục thê thảm.

Cứ lấy La Lão Oai làm ví dụ, hắn từng có dưới trướng cả vạn người, còn chiếm được một phần đất của tỉnh Điền.

Nhưng cuối cùng vẫn bị thế lực mạnh hơn tiêu diệt, thi thể của hắn bị treo trên tường thành ba ngày để cảnh cáo những kẻ khác.

"Khôi phục Thường Thắng Sơn thì có thể thế nào?" Trần Tổng bả đầu hỏi lại.

"Chuyện này…" Gã đầu trọc được gọi là Mã Đại Sơn sững người một lúc, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Sau khi Thường Thắng Sơn giải tán năm đó, những người còn sống đều tứ tán khắp nơi, mỗi người tìm đường mưu sinh.

Mã Đại Sơn lúc đó dẫn theo năm sáu anh em đến đây, sau đó chiếm núi làm vua, dựa vào thủ đoạn của mình, không ngừng thu nạp nhân tài, chưa đầy một năm đã gây dựng được một đội ngũ một trăm người.

Hai ngày trước, một người anh em nhìn thấy Trần Ngọc Lâu ở thị trấn.

Sau khi về sơn trại, người đó nhanh chóng báo cáo tình hình cho Mã Đại Sơn.

Biết được manh mối của Trần Ngọc Lâu, nhân lúc trời tối, bọn họ đã bắt cóc Trần Ngọc Lâu, đưa về sơn trại.

Mã Đại Sơn năm đó ở Thường Thắng Sơn chỉ là một tên lâu la nhỏ.

Cả Thường Thắng Sơn mấy vạn người, Trần Ngọc Lâu cũng không thể nhớ hết tên của mỗi người.

Nhưng bây giờ hắn dù sao cũng là một đại vương một cõi.

Làm lớn làm mạnh, tái tạo huy hoàng đã trở thành tôn chỉ của Mã Đại Sơn.

Đưa Trần Ngọc Lâu đến đây, mục đích chính là mượn danh tiếng của Trần Ngọc Lâu để triệu tập lại toàn bộ người của Tả Lĩnh nhất mạch trước đây.

Tả Lĩnh nhất mạch năm đó có thể nói là nhân tài đông đúc.

Mặc dù trận ôn dịch đó đã chết không ít người, nhưng vẫn còn lại không ít cao thủ.

Chương 356

Sau khi Thường Thắng Sơn giải tán, đa số mọi người đều trở về quê hương, hoặc là phiêu bạt khắp nơi.

Thường Thắng Sơn năm đó đã quy tụ không ít năng nhân dị sĩ.

Nếu có thể tập hợp lại những người này, đó sẽ là một đội ngũ cực mạnh, có thể nhanh chóng làm sơn trại lớn mạnh hơn.

Còn về Trần Ngọc Lâu, trong kế hoạch hiện tại của Mã Đại Sơn, ông chỉ là một lá cờ lớn có thể thu hút những anh em Thường Thắng Sơn trước đây mà thôi.

Mã Đại Sơn thầm tính toán, mình đã tốn bao nhiêu tâm tư, lôi kéo được bao nhiêu người, công lao lớn như vậy, hắn xứng đáng đứng sau màn thao túng toàn cục.

Đến lúc đó, trên mảnh đất Cửu Châu rộng lớn này, hắn cũng có thực lực để tranh đoạt cao thấp.

"Tổng bả đầu, chuyện đời này, tất cả đều do con người làm nên." Mã Đại Sơn tha thiết nói, "Nhớ năm xưa, Thường Thắng Sơn chúng ta trên giang hồ uy phong biết bao, thế lực lớn mạnh biết bao, bây giờ chỉ cần chúng ta đồng tâm hiệp lực, vẫn có thể tái hiện huy hoàng ngày cũ!" Hắn hơi dừng lại, rồi nói tiếp: "Nếu Tổng bả đầu ngài thấy những chuyện này phiền phức, không muốn lao tâm, vậy ngài hoàn toàn có thể làm một người khoanh tay chỉ việc, những chuyện này đều giao cho tôi lo, tôi nhất định sẽ làm cho ngài hài lòng!" "Không bao lâu nữa, sơn trại của chúng ta sẽ có mấy ngàn anh em!" Vừa nói, Mã Đại Sơn vừa hưng phấn nhìn Trần Ngọc Lâu, như thể đã nhìn thấy cảnh tượng bọn họ chấn hưng Thường Thắng Sơn, chỉ cần hô một tiếng, vô số anh em hưởng ứng.

Dậm chân một cái, mấy tỉnh xung quanh đều phải rung chuyển.

Nói thật, Trần Ngọc Lâu đối với người tên Mã Đại Sơn này quả thực không có ấn tượng sâu sắc gì.

Thường Thắng Sơn năm đó đông người như vậy, Mã Đại Sơn cũng chỉ là một tên lâu la mà thôi.

Nhưng trong mắt Trần Tổng bả đầu, hành vi này của Mã Đại Sơn quả thực là hành động đi ngược lại thời thế.

Hơn nữa, cuộc sống hiện tại của Trần Ngọc Lâu tự do tự tại, không ràng buộc.

Ông là thành viên biên chế ngoài của Tô Gia Thôn, trong thôn không ai ra lệnh cho ông, cuộc sống hàng ngày nhàn nhã thoải mái.

Mỗi khi cảm thấy buồn chán, ông còn có thể theo nhóm Tô Thần đi thám hiểm cổ mộ, mở mang tầm mắt.

Cuộc sống như vậy, muốn sung sướng bao nhiêu thì có bấy nhiêu.

Nhớ lại thời còn ở Thường Thắng Sơn, tuy cũng phong quang vô hạn, nhưng dưới tay có mấy vạn anh em phải nuôi sống, ăn uống vệ sinh, mọi phương diện đều phải lo lắng.

Đối với Trần Ngọc Lâu mà nói, áp lực không thể nói là không lớn, rất nhiều chuyện không thể làm theo ý mình, khắp nơi đều thân bất do kỷ.

"Lão Mã!" Trần Ngọc Lâu thở dài một hơi nặng nề, giọng điệu đầy bất đắc dĩ, "Ta biết ngươi vẫn không cam lòng, nhưng ta thực sự không muốn dính líu vào những chuyện này nữa." Ông lắc đầu, tiếp tục nói: "Ngươi đừng đặt kỳ vọng gì ở ta nữa.

Nếu ngươi một lòng muốn tạo ra một Thường Thắng Sơn mới, đó là chuyện của ngươi, không liên quan gì đến Trần Ngọc Lâu ta!" Nghe

những lời này của Trần Ngọc Lâu, sắc mặt Mã Đại Sơn tức thì trở nên âm trầm, trong lòng có chút không vui.

"Tổng bả đầu, ngài như vậy là rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt rồi!" Giọng điệu của Mã Đại Sơn cũng trở nên cứng rắn.

"Tôi vẫn luôn cung kính với ngài, đãi ngài ăn ngon uống say, không ngờ ngài lại không nể mặt như vậy!" Hắn quay đầu, hét lên với thuộc hạ bên cạnh: "Hầu Tử, đưa Trần Tổng bả đầu xuống, để ông ta tỉnh rượu." Tiếp đó lại lẩm bẩm một câu: "Tôi chỉ coi như lần này ngài uống say, nếu tỉnh rượu rồi mà vẫn không biết điều, vậy thì đừng trách tôi." Mã Đại Sơn muốn ép Trần Ngọc Lâu thay đổi suy nghĩ.

Trần Ngọc Lâu hiện tại vẫn còn giá trị lợi dụng, nếu Trần Ngọc Lâu vẫn từ chối, vậy chứng tỏ Trần Ngọc Lâu đã không còn tác dụng gì với hắn.

Giết hay tha, hoàn toàn tùy vào ý hắn.

Đêm khuya, cả sơn trại chìm trong bóng đêm, mùi rượu nồng nặc lan tỏa khắp mọi ngóc ngách.

Đám thổ phỉ tên nào tên nấy say khướt, ngả nghiêng trên mặt đất, kẻ thì ngáy như sấm, người thì nói năng lảm nhảm.

Mã Đại Sơn cũng uống không ít rượu, tuy có chút ngà ngà say nhưng tâm trạng lại đặc biệt tốt.

Vừa nghĩ đến thủ lĩnh Tả Lĩnh từng hô phong hoán vũ trên giang hồ là Trần Ngọc Lâu, bây giờ lại trở thành tù nhân của mình, trong lòng hắn lại dâng lên một cỗ kích động khó tả, tương lai tươi sáng, đại sự có thể thành. … Ở một nơi khác, trong một căn phòng hẻo lánh trong sơn trại, Trần Ngọc Lâu bị giam cầm ở đây.

Tường vách xung quanh lạnh lẽo và ẩm ướt, ngọn đèn dầu mờ ảo

chao đảo trong gió, như thể có thể tắt bất cứ lúc nào.

"Két!" Một tiếng, cánh cửa phòng cũ nát dưới ánh trăng từ từ được đẩy ra, phát ra một âm thanh chói tai.

"Tổng bả đầu!" Một gã đàn ông gầy gò, cẩn thận lén lút bước vào phòng, giọng hắn đè rất thấp, sợ bị người bên ngoài nghe thấy, "Tổng bả đầu, tôi đến để thả ngài đi, ngài nhân lúc trời tối, mau chóng xuống núi từ phía đông!

Phía đông ít người tuần tra nhất, tương đối cũng an toàn nhất." Nói rồi, gã đàn ông gầy gò nhanh chóng mở khóa cửa, làm một cử chỉ mời Trần Ngọc Lâu rời đi.

"Ta đi rồi, lỡ như Mã Đại Sơn tìm ngươi gây phiền phức thì sao?" Trần Ngọc Lâu lo lắng nói, "Đến lúc đó còn liên lụy đến ngươi." Người đàn ông gầy gò này trước đây cũng là người của Thường Thắng Sơn.

Tuy Thường Thắng Sơn đã giải tán, nhưng đa số mọi người vẫn không tệ.

Loại người như Mã Đại Sơn cuối cùng chỉ là số ít.

Trần Ngọc Lâu không muốn vì mình mà liên lụy đến người khác.

"Tổng bả đầu, cái mạng quèn này của tôi không đáng bao nhiêu tiền, hơn nữa tôi dù sao cũng là tam đương gia của sơn trại, Mã Đại Sơn tạm thời còn chưa dám làm gì tôi đâu!" Người đàn ông gầy gò nói.

"Năm đó ở Thường Thắng Sơn, nếu không phải ngài cho tôi một miếng ăn, e là tôi đã chết đói ngoài đường rồi.

Tuy bây giờ Thường Thắng Sơn đã giải tán, anh em Tả Lĩnh nhất mạch, người đi kẻ chết, nhưng ngài mãi mãi là Tổng bả đầu của chúng tôi, trong lòng tôi, ân tình của ngài cả đời này tôi cũng không

quên.” Hắn hơi dừng lại, trên mặt lộ ra một tia lo lắng, tiếp tục nói: “Mã Đại Sơn người đó, bây giờ đã bị ma ám rồi, dưới tay mới có trăm người, cả người đã phách lối không biết mình là ai, căn bản không coi ai ra gì.

Tôi lo hắn sớm muộn gì cũng sẽ ra tay độc ác với ngài, ngài vẫn nên sớm rời đi thì hơn!” “Nếu ngài cảm thấy liên lụy đến tôi, tôi có thể chết ngay trước mặt ngài bây giờ.” Dưới sự yêu cầu mãnh liệt của người đàn ông gầy gò, Trần Ngọc Lâu đành phải rời đi.

Nhân lúc đêm tối mịt mùng, Trần Ngọc Lâu khom người, cẩn thận rời khỏi sơn trại.

Suốt đường đi, Trần Tổng bả đầu tránh được từng tốp thổ phỉ tuần tra.

Đến lúc trời hửng sáng, ông cuối cùng cũng thành công xuống được núi.

Trước mắt là một cánh đồng bằng phẳng, Trần Ngọc Lâu hít một hơi thật sâu, bây giờ phải về khách sạn tìm Tô Thần và những người khác, mượn sức của họ rồi quay lại.

Trong khách sạn, trời dần sáng, ánh nắng dịu dàng xuyên qua khe cửa sổ, rải xuống sàn phòng, tạo thành những vệt sáng vàng óng.

Tô Thần từ trong giấc mộng từ từ tỉnh lại, vươn vai một cái, A Lăng cô nương bên cạnh cũng theo đó tỉnh giấc.

Trên mặt A Lăng cô nương mang theo một vệt hồng e thẹn, nàng nhẹ nhàng nép vào Tô Thần, ánh mắt đầy nhu tình.

Hai người yên lặng nhìn nhau, không cần nhiều lời, mấy giọt máu tươi trên ga giường đã như một nhân chứng câm lặng, chứng minh cho tất cả những gì đã xảy ra giữa họ.

Nhớ lại sự quấn quýt đêm qua, khóe miệng A Lăng cô nương hơi

nhếch lên, khẽ cười nói: "Từ nay về sau, em là người của anh." "Yên tâm đi!" Tô Thần gật đầu, ánh mắt tràn đầy dịu dàng, "Sau này anh nhất định sẽ đưa em về Tô Gia Thôn, nhưng… có vài chuyện, chúng ta có thể thẳng thắn nói chuyện với nhau." Giọng Tô Thần vừa dứt, bên ngoài đột nhiên vang lên một trận tiếng bước chân dồn dập.

"Tô tộc trưởng, dậy chưa?" Giọng nói sang sảng của Cổ Trần vọng vào từ ngoài cửa, "Chúng ta phải mau lên đường thôi, đừng quên, chúng ta còn phải tìm Trần Tổng bả đầu nữa!" "Dậy rồi, đợi tôi một lát!" Tô Thần vội vàng đáp lời.

Hắn nhanh chóng ngồi dậy từ trên giường, bắt đầu mặc quần áo.

"Anh giúp em mặc đồ đi, em cảm thấy cả người hơi mất sức." A Lăng cô nương nũng nịu nói.

Tối qua, là nàng chủ động quyến rũ Tô Thần trước, không ngờ lại bị Tô Thần nhiệt tình "trả đũa", đến mức bây giờ nàng cả người mềm nhũn, không còn bao nhiêu sức lực.

"Được!" Tô Thần mỉm cười, dịu dàng giúp nàng thay đồ.

"Anh vừa nói thẳng thắn nói chuyện, thực ra em cũng luôn rất muốn nói chuyện với anh, chỉ là em cứ do dự, không biết cách làm của mình rốt cuộc có đúng không." Giọng A Lăng cô nương chuyển sang có chút trầm lắng, nhỏ giọng nói.

"Đợi về rồi hãy nói!" Tô Thần vừa cài cúc áo vừa nói, "Chúng ta cứ đi tìm Trần Tổng bả đầu trước đã, ông ấy bây giờ tung tích không rõ, tôi thực sự không yên tâm." Tô Thần ngắt lời A Lăng cô nương, bây giờ không phải là lúc nói chuyện này.

Ngoài phòng, sau khi thông báo cho Tô Thần, Cổ Trần sải bước lớn trở về phòng.

Chá Cô Tiếu và họ cả đêm không ngủ ngon, trong lòng luôn canh

cánh về sự an toàn của Trần Ngọc Lâu.

Vì vậy, trời vừa sáng, họ đã sớm thức dậy, bắt đầu thu dọn hành lý, chuẩn bị lên đường.

Bởi vì mọi người đều biết A Lăng cô nương ở trong phòng Tô Thần, nên đều cảm thấy có chút ngại ngùng khi đi gọi Tô Thần, thế là nhất trí cử Cổ Trần đi.

Cổ Trần này tính tình thật thà, đầu óc cũng khá thẳng, quả nhiên cứ thế mà đi gọi!

Đợi đến khi Cổ Trần quay về, lại phát hiện trên mặt mọi người đều nở một nụ cười kỳ quái.

"Mọi người cười gì vậy?" Cổ Trần ngơ ngác, có chút không hiểu hỏi.

"Ha ha ha, đám người bụng dạ xấu xa này gài cậu đấy, không ngờ cậu lại đi thật." Bối Thi Nhân Lão Mã cười đến nghiêng ngả, vừa cười vừa nói, "Lão Đao và Chá Cô Tiếu đến Tô Gia Thôn còn sớm hơn cậu nhỉ?

Chương 357

Sao họ không đi gọi Tô Thần, lại để cậu đi gọi?

Thằng nhóc cậu không thấy ngại sao?" Cổ Trần lắc đầu, nghiêm túc nói: "Bình thường mà, tôi không thấy có gì ngại cả." "Đồ ngốc nhà cậu, đầu óc như khúc gỗ vậy." Lão Mã tức đến dậm chân, mắng nhiếc, "Loại người như cậu ấy, sau này có bị người ta bán đi, còn phải giúp người ta đếm tiền nữa đấy." Lão Mã nhìn Cổ Trần, trong lòng có chút hận sắt không thành thép.

"Sao lại bị bán đi?

Còn giúp người ta đếm tiền?" Đúng lúc này, Tô Thần từ bên ngoài bước vào.

Mọi người thấy hắn vào, như đã hẹn trước, tất cả đều im bặt, không nói nữa, căn phòng lập tức rơi vào một khoảng lặng ngắn ngủi.

Ngay sau đó, A Lăng cô nương cũng từ bên ngoài bước vào.

Vốn dĩ mấy ngày nay, sắc mặt nàng trắng bệch, cả người yếu ớt, như thể một cơn gió cũng có thể thổi ngã.

Nhưng qua một đêm, kỳ tích đã xảy ra, khuôn mặt A Lăng cô nương lại trở nên hồng hào, cả người rạng rỡ, tinh thần phấn chấn.

"A Lăng cô nương, hôm nay cô trang điểm à?" Cổ Trần, cái tên ngốc này, lại lắm lời hỏi một câu.

"Đồ ngốc!" Lão Mã tức giận vỗ một phát vào đầu Cổ Trần, "Còn không mau đi thu dọn đồ đạc, chúng ta chuẩn bị xuất phát rồi." "Hỏi cũng không cho người ta hỏi nữa!" Cổ Trần nhỏ giọng lẩm bẩm một câu, rồi ngoan ngoãn đi thu dọn hành lý.

Tô Thần nhìn mọi người, mỉm cười, nói với cả nhóm: "Sau này A

Lăng cô nương là người nhà rồi, mọi người nói chuyện làm việc, không cần phải né tránh cô ấy nữa." Nghe câu này, A Lăng cô nương trong lòng không khỏi có chút nghi hoặc, trước đây họ còn né tránh mình sao?

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Nàng chớp mắt, tò mò nhìn mọi người.

"Mọi người…" A Lăng cô nương nghi hoặc lên tiếng hỏi.

"Ha ha ha, A Lăng cô nương, ngay từ khi cô mới tiếp xúc với chúng tôi, chúng tôi đã nhận ra cô là nội gián rồi." Bối Thi Nhân Lão Mã cười nói, nụ cười đó không có một chút trách móc, ngược lại còn mang theo vài phần trêu chọc, "Chỉ là mọi người đều ngầm hiểu trong lòng, không vạch trần cô mà thôi." "Chuyện này…" A Lăng cô nương nghe vậy, lập tức sững sờ.

Nàng vẫn luôn cho rằng mình ngụy trang rất tốt, chưa từng bị Tô Thần và những người khác phát hiện.

Không ngờ, hóa ra ngay từ đầu, mình đã như một người trong suốt, bị mọi người nhìn thấu rõ ràng.

Vốn dĩ, trong lòng nàng vẫn luôn có chút áy náy, định tìm một cơ hội thích hợp để thú nhận chuyện này với Tô Thần.

"Vậy tại sao lúc đó mọi người không vạch trần tôi?" A Lăng cô nương mặt đầy nghi hoặc, không nhịn được hỏi.

"Ha ha ha, lúc đó mọi người đều cảm thấy cô trong lòng vẫn khá lương thiện." Tô Thần cười giải thích, "Không cần thiết phải ra tay với cô, chúng tôi đều hy vọng cô có thể cải tà quy chính." "Vị A Vân cô nương kia cũng vậy, nên tôi đã đưa cô ấy về Tô Gia Thôn.

Nếu tôi không đoán sai, cô ấy hẳn là người cùng một thế lực với cô." "Uông gia đứng sau các cô, vẫn luôn âm thầm mưu tính chuyện gì

đó phải không?" Tô Thần nói, ánh mắt như đuốc, nhìn chằm chằm vào A Lăng cô nương.

"Các người ngay cả Uông gia cũng biết?" A Lăng cô nương càng thêm kinh ngạc.

Trong ấn tượng của nàng, Uông gia vẫn luôn ẩn mình cực kỳ bí mật.

Rất nhiều lúc, họ chỉ đứng sau màn thao túng, đóng vai trò thúc đẩy, rất ít khi trực tiếp can thiệp vào sự kiện.

Ngay cả người cầm đầu Uông gia cũng nghĩ như vậy, vị đó một lòng muốn không tốn một binh một tốt mà làm tan rã thế lực hùng mạnh Lão Cửu Môn, đồng thời nhắm vào Trương gia thần bí, hòng phá giải bí mật của Trương gia.

"Chuyện này có gì khó?" Tô Thần hỏi lại, giọng điệu đầy tự tin, "Dưới trời này không có bức tường nào không lọt gió!

Từ nay về sau, em đã là người nhà rồi, chúng tôi nhất định sẽ giúp em thoát khỏi Uông gia." Nghe vậy, A Lăng cô nương thầm thấy may mắn, may mà gặp được Tô Thần, anh khoan dung độ lượng như vậy, không để ý đến thân phận của mình.

Nếu thật sự có thể thoát khỏi Uông gia, đối với nàng mà nói, đó không nghi ngờ gì là một chuyện tốt trời ban.

Nhìn sắc trời dần sáng, thời gian không còn nhiều.

Cổ Trần bước nhanh tới, mày nhíu chặt thành hình chữ "xuyên", vẻ mặt đầy lo lắng: "Đã trễ thế này rồi, lòng tôi cứ thấp thỏm không yên, lo chết cho Trần Tổng Bả Đầu." "Yên tâm đi, lão tiên sinh bói toán kia chẳng phải đã nói rồi sao, Trần Tổng Bả Đầu không sao đâu, chắc là không có vấn đề gì lớn." Ánh mắt Tô Thần trầm ổn, rồi lập tức ra lệnh: "Chúng ta bắt đầu xuất phát thôi, mục tiêu là hướng

đông!" Mọi người nghe vậy, nhanh chóng hành động.

Tay chân lanh lẹ thu dọn hành lý, vội vã đi về phía đông.

Mà ở một nơi khác, sau khi thoát khỏi sơn trại, Trần Ngọc Lâu vô cùng cẩn trọng.

Giống như một con chim sợ cành cong, hắn luôn cảnh giác xung quanh.

Hắn khom người, lén lút đi xuống núi.

Đường núi gập ghềnh khó đi, bước chân của hắn có chút loạng choạng.

Khi trời sắp sáng, Trần Tổng Bả Đầu cuối cùng cũng thoát khỏi sơn trại, trước mắt là một vùng đất bằng phẳng.

Trong sơn trại, Mã Đại Sơn vốn tính tình nóng nảy, sau khi phát hiện hắn ta bỏ trốn, hai mắt lập tức trợn tròn, nổi trận lôi đình, đập mạnh vào bàn, gầm lên: "Thế này mà được à!

Lập tức phái toàn bộ người ngựa ra truy đuổi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác!" ... "Ở đằng kia!" Trên một con đường mòn hẻo lánh, hơn mười tên thổ phỉ mắt sáng rực lên, như những con sói đói đã lâu, cuối cùng cũng phát hiện ra tung tích của Trần Ngọc Lâu.

Bọn thổ phỉ hưng phấn la lớn, tiếng vang vọng khắp núi rừng hoang vắng. "Đuổi theo hắn, đại đương gia đã nói, nếu bắt được hắn, thưởng một trăm đại dương!" Một tên đầu lĩnh thổ phỉ vung vẩy khẩu súng trong tay, thân súng phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo, hét lớn. "Nếu không bắt sống được, giết chết cũng thưởng năm mươi đại dương!" Nghe thấy vậy, đám thổ phỉ này lập tức như được tiêm máu gà, mắt đỏ ngầu.

Chúng điên cuồng đuổi theo Trần Ngọc Lâu, bụi đất do bước chân chúng tạo ra bay mù mịt phía sau.

Trần Ngọc Lâu không dám kinh động đám người này, sợ sẽ thu hút thêm nhiều người truy đuổi.

Hắn biết rõ trong lòng, một khi bị nhiều thổ phỉ bám lấy hơn, mình có chắp cánh cũng khó thoát. "Mẹ kiếp!" Đối mặt với sự truy đuổi của đám người này, Trần Ngọc Lâu không nhịn được mà văng tục, lòng đầy bực bội.

Nghĩ lại hắn đường đường là thủ lĩnh Tả Lĩnh, cũng từng oai phong một cõi trên giang hồ.

Tuy bây giờ đã giải tán Tả Lĩnh, nhưng cái mạng của mình chỉ đáng giá năm mươi đại dương, thật quá đáng!

Đây là coi thường mình đến mức nào chứ?

Mẹ kiếp!

Mã Đại Sơn trước kia ở Thường Thắng Sơn chỉ là một tên lính quèn không đáng chú ý.

Không ngờ bây giờ lại như cá vượt vũ môn, mưu đồ to lớn, lại ra tay tàn độc với mình như vậy. "Pằng!" Sau lưng Trần Ngọc Lâu vang lên một tiếng súng, một viên đạn sượt qua tai hắn, tạo ra một tiếng gió rít chói tai.

Nếu viên đạn này lệch thêm vài ly nữa, e rằng hắn đã chết rồi.

Trần Tổng Bả Đầu không cho rằng tài bắn súng của đối phương giỏi đến vậy, chắc chỉ là bắn bừa mà trúng thôi.

Nhưng đám người phía sau quả thực có chút phiền phức, bám dai như đỉa.

Trong thời gian ngắn không thể nào thoát khỏi chúng.

Đường đường Trần Tổng Bả Đầu, nhất thời bị truy đuổi đến mức lên trời không lối, xuống đất không cửa, trong lòng đầy uất ức.

Thấy phía trước xuất hiện một thôn làng, mắt Trần Tổng Bả Đầu sáng lên.

Hắn lập tức lao vào, hoảng hốt tìm chỗ ẩn nấp.

Hắn đi lòng vòng trong thôn, cố gắng cắt đuôi đám người phía sau.

Mà đám thổ phỉ này cũng đuổi vào trong thôn, liên tục bắn chỉ thiên.

Tiếng súng vang vọng khắp thôn, khiến gà bay chó sủa.

Không lâu sau, tộc trưởng run rẩy bước ra.

Chương 358

Hai chân hơi run, trên mặt nở nụ cười nịnh nọt, hỏi các lão gia thổ phỉ có việc gì.

Sau khi biết đám thổ phỉ này chỉ tìm người, tộc trưởng cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, đưa tay lau mồ hôi lạnh trên trán.

Đám thổ phỉ này thường xuyên cướp bóc, hở ra là xông vào thôn đòi cống nạp.

Chỉ cần không giết người, không đòi cống nạp là tốt rồi, thôn này không thể chịu thêm giày vò được nữa. "Lão già, giúp chúng ta phong tỏa các lối ra của thôn, tiện thể phái người giúp chúng ta tìm một người!" một tên thổ phỉ gân cổ hét lên. "Người đó khoảng bốn mươi tuổi, trắng trẻo sạch sẽ." một tên thổ phỉ khác bổ sung. "Chỉ cần tìm được hắn, miễn cho thôn các người một tháng cống nạp!" Tên thổ phỉ chửi bới nói, "Nếu không tìm được, sau này mỗi tháng cống nạp của thôn các người sẽ tăng gấp đôi!" Một đám thổ phỉ mặt mày hung ác ra lệnh, dáng vẻ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta.

Dân làng bị dọa đến không dám thở mạnh.

Một vài đứa trẻ ngày thường hay quậy phá, lúc này cũng sợ đến mặt tái mét, không dám làm loạn, sợ hãi trốn sau lưng người lớn run lẩy bẩy. "Các đại gia, ngài yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ giúp ngài tìm!" Tộc trưởng run rẩy ra lệnh cho người canh giữ các lối ra của thôn, đồng thời lệnh cho người đi tìm Trần Tổng Bả Đầu.

Thôn chỉ lớn có vậy, muốn giấu một người đâu phải dễ.

Khoảng một canh giờ sau, cuối cùng người ta cũng tìm thấy Trần Ngọc Lâu trong một chuồng ngựa.

Hắn trốn trong đống cỏ khô của chuồng ngựa, vốn tưởng rằng mình đã ẩn nấp rất kỹ, cuộn mình chặt chẽ, không ngờ vẫn bị phát hiện. "Đại ca!" Người phát hiện Trần Ngọc Lâu là một gã đàn ông chất phác, da ngăm đen.

Nhìn Trần Ngọc Lâu, vẻ mặt hắn phức tạp nói: "Đám thổ phỉ đó không việc ác nào không làm, chúng muốn giết ông, chắc ông là người tốt!" "Nhưng chúng tôi không còn cách nào khác, nếu không giao ông ra, thôn chúng tôi sẽ gặp nạn!" Giọng người đàn ông mang theo vài phần bất đắc dĩ và áy náy. "Nếu ông chết, biến thành ác quỷ, ngàn vạn lần đừng ghi hận tôi, chỉ ghi hận đám thổ phỉ đó là được!" Người đàn ông nói, đầu hơi cúi xuống. "Tiểu huynh đệ, ta không trách cậu!" Trần Ngọc Lâu thầm than một tiếng, mặt đầy vẻ chán nản.

Khó khăn lắm mới trốn ra được, không ngờ lại sắp bị bắt về. "Cậu thay ta đến Thiên Lân Lâu tìm một người tên Tô Thần, nói với anh ta ta bị thổ phỉ bắt đi rồi, anh ta sẽ đến cứu ta!" "Đây là ba đồng đại dương, xem như là thù lao ta trả cho cậu!" Lo rằng gã đàn ông chất phác này không dám đi, Trần Ngọc Lâu còn tăng thêm tiền cược. "Nếu Tô tiên sinh đó hỏi cậu hang ổ thổ phỉ ở đâu, cậu cứ thẳng thắn nói cho anh ta biết là được!" "Tô tiên sinh sẽ giải quyết đám thổ phỉ đó, đến lúc đó thôn các cậu sẽ không bao giờ bị thổ phỉ ức hiếp nữa!" Nghe vậy, lòng gã đàn ông chất phác khẽ động.

Giúp Trần Tổng Bả Đầu này gửi tin, nếu bị đám thổ phỉ phát hiện, hắn chắc chắn sẽ ăn đạn.

Gã đàn ông chất phác quả thực có chút do dự.

Ba đồng đại dương tuy nhiều, nhưng cũng phải có mạng mà hưởng.

Nhưng nếu vị Tô tiên sinh mà hắn cần tìm thực sự có thể giải quyết đám thổ phỉ đó, đối với họ mà nói, đó là một chuyện tốt trời

ban!

Cuối cùng, gã đàn ông chất phác cắn răng, nhận lấy tiền đại dương.

Trần Ngọc Lâu vẫn bị giao nộp, chỉ là gã đàn ông chất phác đã vội vã chạy về hướng Thiên Lân Lâu.

Trên đường đi, hắn bước chân vội vã, không dám nghỉ một khắc nào.

Chưa đến Thiên Lân Lâu, khi đang nghỉ chân ở một nơi, gã đàn ông chất phác gặp một nhóm người.

Khí chất của những người này khác hẳn với những người nông dân như hắn.

Toàn thân toát lên vẻ khí khái của các lão gia địa chủ, vừa nhìn đã biết không phải là đám chân đất mắt toét như hắn có thể so bì.

Người đàn ông chất phác hỏi: "Dám hỏi các vị lão gia, đi Thiên Lân Lâu có phải hướng này không ạ?" "Không sai!" Tô Thần đáp, ánh mắt đánh giá người đàn ông chất phác một lượt. "Nghe giọng điệu, các vị không phải người bản địa?" Gã đàn ông chất phác nhận ra từ giọng nói của mấy người. "Không sai, chúng tôi đến đây chỉ để tìm người!" Tô Thần nói, giọng điệu có vài phần gấp gáp. "Ngài có phải họ Tô?

Đến từ Thiên Lân Lâu?" Gã đàn ông chất phác vội hỏi, trong mắt lóe lên một tia hy vọng. "Đúng vậy!" Tô Thần gật đầu, có chút ngạc nhiên hỏi: "Tiểu ca làm sao biết được thân phận của chúng tôi?" "Có một người tên Trần Ngọc Lâu nhờ tôi gửi tin cho các vị." Gã đàn ông chất phác vội nói, "Ông ấy bị thổ phỉ bắt rồi, đã bị đưa đi rồi." "Trước khi bị bắt, ông ấy đưa cho tôi mấy đồng đại dương, bảo tôi đến báo cho các vị một tiếng, nói rằng các vị sẽ cứu ông ấy." Không ngờ lại

thật sự tìm được tung tích của Trần Ngọc Lâu ở phía đông, mọi người trong lòng vui mừng khôn xiết. "Cảm ơn tiểu ca đã báo tin!" Tô Thần lấy ra mấy đồng đại dương, "Đây là thù lao của cậu, nhưng vẫn phiền tiểu ca dẫn đường cho chúng tôi!" "Yên tâm, chúng tôi nhất định sẽ đảm bảo an toàn cho cậu!" "Cậu chỉ cần đưa chúng tôi đến chân sơn trại là được!" Gã đàn ông chất phác ngẩn người, do dự một lúc rồi cũng đồng ý.

Khoảng vài canh giờ sau, đoàn người cuối cùng cũng đến chân núi.

Ngọn núi này cao vài trăm mét, thế núi hiểm trở.

Cũng có thể coi là nơi dễ thủ khó công, trên đỉnh núi có một trại đá sáng loáng.

Chắc hẳn đám thổ phỉ đó đang ẩn náu trong trại đá.

Gã đàn ông chất phác dẫn mọi người đi lên sơn trại. "Tô tiên sinh cẩn thận, đám thổ phỉ đó toàn là ác đồ." Gã đàn ông chất phác nhắc nhở một câu. "Yên tâm đi, nếu thật sự phải so xem ai ác hơn, chúng không ác bằng tôi đâu." Tô Thần cười nói, trong nụ cười mang theo vài phần tự tin.

Tô Thần cho mọi người trang bị súng xung kích tiên tiến nhất.

Hỏa lực của súng xung kích mạnh hơn nhiều so với súng tự chế của đám thổ phỉ.

Xét về hỏa lực, trang bị trên tay đám người Tô Thần có thể sánh ngang với lính đặc chủng nước ngoài.

Lựu đạn, thuốc nổ, những thứ có uy lực cực mạnh này cũng không thiếu. "Lão Đao, anh và Tiểu Ca cùng Chá Cô Tiếu ba người đi lên từ bên sườn." Tô Thần ra lệnh, "Những người còn lại của chúng ta tấn công từ chính diện." Sau khi Tô Thần ra lệnh, tất cả mọi người bắt đầu hành động một cách có trật tự.

Ai nấy đều tập trung, nhanh chóng tiến về hướng đã định.

Chưa đầy nửa giờ, trên núi đã liên tiếp vang lên tiếng súng.

Tiếng súng dữ dội kéo dài khoảng một canh giờ.

Khi tất cả tiếng súng đã im bặt, sơn trại đã bị Tô Thần và những người khác công phá.

Đối mặt với lực lượng đông hơn gấp mười lần, Tô Thần và những người khác dựa vào trang bị tinh nhuệ, phối hợp ăn ý, dễ dàng tiêu diệt gọn.

Mã Đại Sơn bị trói lại, quỳ trên đất.

Hai mắt hắn đỏ ngầu, vẫn đang giãy giụa.

Về phần Trần Ngọc Lâu cũng đã được Tô Thần và những người khác tìm thấy.

Ông ta ngồi trên ghế, xoa xoa cổ tay hơi đau nhức, liếc nhìn Mã Đại Sơn đang quỳ trên đất. "Tao không phục!" Mã Đại Sơn nói, "Thả tao ra, chúng ta đấu tay đôi một chọi một, tao tuyệt đối không thua!" "Bọn mày chẳng qua là đánh lén, nếu là giao chiến đàng hoàng, bọn mày tuyệt đối không phải là đối thủ của chúng tao." Mã Đại Sơn cảm thấy sơn trại của mình có hơn trăm người, sao có thể thua mười mấy người trước mắt được?

Chắc chắn đã có sai sót gì đó.

Nếu đánh bình thường, người của hắn chiếm địa thế hiểm trở, lại có ưu thế về số lượng, sao có thể thua nhanh như vậy? "Ngươi không có cơ hội đâu!" Tô Thần lạnh nhạt nói, "Tô Thiên, cho hắn một cái chết nhẹ nhàng đi!" Theo nhát chém của Tô Thiên, Mã Đại Sơn đầu lìa khỏi cổ.

Trần Ngọc Lâu cuối cùng cũng được giải cứu.

Về phần Mã Đại Sơn muốn quyết đấu công bằng, ý nghĩ này thật nực cười.

Chương 359

Đối với người của Tô Gia Thôn, thứ họ không sợ nhất chính là quyết đấu công bằng.

Sức chiến đấu, sự phối hợp ăn ý giữa các đội, và trang bị vượt trội của họ đều hơn xa đám thổ phỉ này.

Đừng nhìn đám thổ phỉ này đều cầm súng, có người còn cầm đao, trông hung thần ác sát.

Nhưng trong mắt Tô Thần và những người khác, chúng chẳng qua chỉ là một đám lính ô hợp.

Đám thổ phỉ này căn bản chưa từng được huấn luyện chính quy, trước khi làm thổ phỉ, cũng chỉ là những người nông dân trồng trọt.

Dựa vào đám lính ô hợp này mà muốn đấu với Tô Thần và những người khác, quả thực là nói chuyện viển vông.

Nghĩ đến đây, Tô Thần nhìn quanh.

Phần lớn thổ phỉ đã bị tiêu diệt, xác chết nằm la liệt trên đất.

Đám thổ phỉ này không thể xem là người tốt, ngày thường đốt giết cướp bóc, chết cũng đáng đời.

Ngược lại, Trần Ngọc Lâu có chút cảm khái: "Trong số này có một bộ phận từng là huynh đệ ở Thường Thắng Sơn, thật đáng tiếc." Huynh đệ Thường Thắng Sơn sống sót không dễ dàng, chết ở đây thật không đáng.

Nhưng bọn họ làm điều sai trái, còn cố gắng khống chế Trần Ngọc Lâu để đạt được mục đích của mình, đối với Trần Ngọc Lâu mà nói, đây cũng là điều tuyệt đối không thể dung thứ. "Tổng Bả Đầu!" Lúc này, một gã đàn ông gầy gò run rẩy đi đến trước mặt Tô Thần và

những người khác.

Ngay lập tức, mấy họng súng chĩa vào đầu hắn. "Mấy anh em, đừng động thủ!" Trần Ngọc Lâu vội ngăn cản những người khác nổ súng.

Trước đó chính gã đàn ông gầy gò này đã thả ông ta. "Tổng Bả Đầu, đưa tôi đi với!" Gã đàn ông gầy gò nói, "Sơn trại này không còn nữa, tôi thực sự không còn đường sống." Nghe hắn nói xong, Trần Ngọc Lâu nhìn về phía Tô Thần: "Tôi đưa hắn về Tô Gia Thôn nhé." "Được!" Tô Thần gật đầu, "Có thể biên chế vào đội hộ vệ, hoặc làm công dài hạn cho Tô Gia Thôn, chắc chắn sẽ cho hắn một bát cơm ăn, không để hắn chết đói." Trần Ngọc Lâu gật đầu, từ trong túi lấy ra mười mấy đồng đại dương, dặn dò gã đàn ông gầy gò: "Cậu cầm lấy số tiền này, từ hôm nay lên đường, đi đến Tô Gia Thôn ở thành Trường Sa." "Chúng tôi còn phải đi xử lý một chuyện, không thể đi cùng cậu." "Hồng cô nương đang ở trong Tô Gia Thôn, cậu tìm cô ấy, cô ấy sẽ sắp xếp cho cậu." Hồng cô nương năm đó là nhị đương gia của Thường Thắng Sơn, cũng rất yêu thương huynh đệ bên dưới, chắc chắn sẽ xử lý tốt chuyện của hắn. "Cảm ơn Tổng Bả Đầu!" Gã đàn ông gầy gò kích động nói. ...

Đám thổ phỉ ở đây đã được giải quyết, Trần Ngọc Lâu cũng đã được cứu ra.

Mọi người cuối cùng cũng có thể yên tâm đi đến Lôi Thành.

Đi thẳng về phía đông khoảng vài canh giờ, cuối cùng mọi người cũng đến một vách đá.

Bên dưới vách đá là một khu rừng thông rậm rạp, chỉ có điều khu rừng đó bị mây mù bao phủ.

Tô Thần đứng đây, quan sát phong thủy địa lý xung quanh.

Nơi này linh khí hội tụ, hẳn là vị trí của Lôi Thành. "Mọi người tạm thời nghỉ ngơi một lát, dưỡng sức, sau đó chúng ta sẽ đi xuống vách đá." Tô Thần nhìn mọi người, dặn dò.

Khu rừng thông xanh um tùm ẩn mình trong sương mù dày đặc.

Mọi người men theo dây thừng, cuối cùng cũng xuống đến bên dưới.

Nơi đây sương mù dày đặc, tầm nhìn cực thấp.

Cả nhóm tập trung lại, Trần Ngọc Lâu từ trong lòng lấy ra một ít đan dược, phát cho mọi người. "Nơi này chướng khí lan tràn, những viên đan dược này có thể tránh độc, mọi người cẩn thận một chút." Trần Tổng Bả Đầu nói.

Trên người ông ta thường mang theo một số thuốc giải độc, xua đuổi côn trùng.

Lúc quan trọng có thể phát huy tác dụng lớn. "Những viên đan dược này tác dụng có hạn!" Tô Thần nói, "Trong sương độc ở đây có chứa một loại độc tố thần kinh, chỉ cần hít phải trong thời gian quá dài sẽ mất đi ý thức." "Tô tộc trưởng, sau khi mất ý thức thì sẽ thế nào ạ?" Cổ Trần hỏi. "Sẽ biến thành quái vật không ra người không ra quỷ, có bản năng khát máu của động vật, hơn nữa sức lực rất lớn, sẽ tấn công đồng bạn của mình." Tô Thần nói. "A... cái này..." Mọi người nghe xong đều trở nên căng thẳng.

Cảnh tượng như vậy thực sự có chút quá quỷ dị.

Sao lại có thể biến thành quái vật được chứ? "Nơi này có không ít nơi trú ẩn, chúng ta không thể ở bên ngoài lâu!" Tô Thần nói, "Trong những nơi trú ẩn này không có độc, có thể tạm thời dừng lại một lúc." Dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, mọi người đi đến nơi trú ẩn gần nhất.

Không lâu sau, họ đã đến một hang động.

Tại đây, mọi người cuối cùng cũng có thể thở phào một hơi. "Tô tộc trưởng, nếu cứ tiếp tục thế này, e rằng chúng ta cũng không cầm cự được bao lâu, càng đừng nói đến việc tìm thấy Lôi Thành." Trần Ngọc Lâu nói. "Không vội, tôi đang đợi một cơ hội." Tô Thần an ủi, "Hai ngày nay chắc sẽ có mưa, sau khi mưa, sương độc trong rừng sẽ nhạt đi rất nhiều." "Trước đó, chúng ta cần liên tục đi ra ngoài thăm dò, tốt nhất là tìm được những nơi trú ẩn trên đường, sau đó vẽ ra bản đồ lộ trình." "Như vậy, chúng ta có thể nhân lúc sương mù chưa bốc lên sau cơn mưa, nhanh chóng đến được Lôi Thành.

Vào trong Lôi Thành, chúng ta sẽ tạm thời an toàn." Nồng độ của những đám sương độc này thực sự quá lớn, cho dù có đeo mặt nạ phòng độc cũng không có tác dụng nhiều.

Những loại thuốc bột tránh độc mà Trần Tổng Bả Đầu cung cấp cũng chỉ có thể giúp cầm cự thêm vài phút mà thôi.

Có còn hơn không, nhưng Tô Thần vẫn bảo mọi người mang theo những loại thuốc bột này.

Đến lúc nguy cấp thật sự, có thể cầm cự thêm một phút thì cơ hội sống sót cũng lớn hơn nhiều. "Tôi đi dò đường, các người ở lại đây." Tô Thần dặn dò một câu rồi một mình rời khỏi hang động. ...

Một nơi khác.

Một đội người ngựa đã đến ngoại vi của Lôi Thành.

Những người này ai nấy đều thân thủ bất phàm, trang bị tuy không bằng đám người Tô Thần, nhưng đặt ở bên ngoài cũng thuộc hàng nhất nhì. "Lão đại, chắc là ở đây rồi!" một tên thuộc hạ báo cáo, "Người của chúng ta bám theo sau lưng Tô Thần, vẫn luôn bám đến tận đây." "Bọn chúng rất cảnh giác, nhưng người của chúng ta đã qua huấn luyện lâu dài, cũng không phải dạng vừa." Người đàn ông mặc đồ đen dẫn đầu gật đầu: "Lần này đến Lôi Thành, mục đích đã rất rõ

ràng, nhiệm vụ hàng đầu là Tô Thần và Trương Khởi Linh." "Nếu may mắn, có thể lấy được kho báu trong Lôi Thành, người ở trên đã dặn, những kho báu này do chúng ta tự xử lý." Nghe vậy, tất cả mọi người đều như được tiêm máu gà, lòng tin tràn trề. "Lão đại yên tâm, mấy lần trước để Tô Thần trốn thoát là do đám người đó bản lĩnh kém cỏi, chết cũng đáng đời." "Bây giờ chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ như vậy, lại thêm sự hỗ trợ không ngừng của gia tộc, đừng nói một Tô Thần, cho dù là mười Tô Thần, chúng ta cũng sẽ bắt sống hắn, cuối cùng mang về gia tộc." đám thuộc hạ lần lượt nói. "Cũng đừng xem thường nơi Lôi Thành này, tộc lão trong gia tộc đã tính toán, nơi này có đại nguy cơ, còn nguy hiểm cụ thể là gì, vị tộc lão đó cũng không rõ lắm." Lão đại áo đen nói, "Nhưng chúng ta cũng không cần sợ hãi, chúng ta đều được huấn luyện tự do trong gia tộc, từ trong núi đao biển lửa mà bò ra." "Thiên hạ rộng lớn, nơi có thể cản được chúng ta không nhiều đâu." Theo lời lão đại áo đen, những người khác đều gật đầu.

Huấn luyện sinh tử cực kỳ gian khổ từ nhỏ, rèn luyện giữa lằn ranh sinh tử, đã ép tiềm năng của mỗi người đến cực hạn.

Thực lực đã mang lại cho họ sự tự tin. "A Lăng gần đây có tin tức gì truyền về không?" Lão đại áo đen hỏi. "Không có!" Thuộc hạ đáp, "A Lăng cô nương khoảng thời gian này vẫn luôn im lặng, từ khi cô ấy đến Tô Gia Thôn, chỉ liên lạc với người của chúng ta một lần." "Cũng không hỏi người trong gia tộc lấy thuốc sao?" "Theo tôi biết, thuốc trên người cô ấy không cầm cự được bao lâu đâu nhỉ?" Thuộc hạ gật đầu: "Nếu tính theo thời gian, thuốc trên người cô ấy đáng lẽ đã hết từ mấy ngày trước rồi." Lão đại áo đen trầm tư một lúc: "Tin này bên gia tộc có biết không?" "Không rõ, nhưng tôi nghĩ chuyện này nên nhanh chóng thông báo cho bên gia tộc." Thuộc hạ nói, "Có khả năng dây leo trên người cô ấy đã được giải rồi." "Bắt cả cô ta lại!"

Lão đại áo đen ra lệnh.

Trên người đám người bọn họ cũng có dây leo, vẫn luôn bị người nhà họ Uông khống chế.

Nếu có thể tìm được phương pháp giải dây leo từ trên người A Lăng, vậy thì bọn họ cũng có thể thoát khỏi nhà họ Uông.

Sau khi giao phó xong, đoàn người men theo vách đá đi xuống.

Sương độc nồng nặc bao trùm lấy họ.

Nhưng họ rất nhanh đã đeo mặt nạ phòng độc.

Chương 360

Dưới sự bảo vệ của mặt nạ, họ đi sâu vào trong rừng thông.

Nhưng đi được một lúc, lão đại áo đen cảm thấy có gì đó không ổn.

Trong đội ngũ lại thiếu mất ba người.

Họ có hơn hai mươi người, toàn bộ đều là cao thủ của nhà họ Uông.

Đến Lôi Thành lần này, tuy biết sẽ gặp nguy hiểm, nhưng hắn cũng tự tin có thể toàn thân trở ra.

Nhưng sao lại có thể lặng lẽ không một tiếng động, người trong đội lại biến mất?

Lão đại áo đen quay đầu lại: "Các người có nghe thấy tiếng gì không?" Những người phía sau hắn đều lắc đầu.

Cả khu rừng im phăng phắc, tĩnh lặng đến quỷ dị.

Trừ tiếng chân giẫm lên cành cây khô, gần như không có nguồn âm thanh nào khác. "Kỳ lạ!" Lão đại áo đen nghi hoặc, "Hai người ra phía sau xem sao." "Những người còn lại tiếp tục tiến lên." Theo lệnh của lão đại áo đen, hai thuộc hạ ở lại phía sau.

Nhưng họ chưa đi được bao xa, phía sau đã truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

Tiếng hét này chính là của hai huynh đệ ở lại.

Trong chốc lát, tất cả mọi người đều căng thẳng.

Chỉ thấy sau lưng họ dường như có thứ gì đó đang đuổi theo.

Có mấy bóng người đi theo sau họ, giữ một khoảng cách an toàn.

Xuyên qua lớp sương mù dày đặc, chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy mấy bóng người.

Nhưng lão đại áo đen luôn cảm thấy mấy bóng người này có chút quỷ dị, không giống người bình thường. "Lão đại, hình như là..." Lời của thuộc hạ này còn chưa nói xong, con quái vật ẩn mình trong sương mù đã lao về phía họ.

Tốc độ của con quái vật đó thực sự quá nhanh.

Mọi người chỉ thấy một bóng đen lóe qua trước mắt, đã có một thuộc hạ bị mang đi.

Sau đó, bóng người đó lại biến mất trong sương mù. "Hình như là người của chúng ta!" Thuộc hạ kia kinh hãi nói, "Hơn nữa, lúc nãy nó lao tới, tôi đã đối mặt với nó, đồng tử của nó trắng bệch, không có một chút lòng đen nào." Đồng tử giãn ra, đây là dấu hiệu của người chết.

Nhưng đồng đội của họ lại có thể đi lại, hành động còn nhanh nhẹn hơn họ.

Điều này có chút vượt quá lẽ thường.

Lão đại áo đen trong lòng kinh hãi: "Ngươi chắc chứ?" "Không sai!" Thuộc hạ nói, "Tôi chắc chắn một trăm phần trăm, nó chính là người của chúng ta!" "Mọi người cảnh giác!" Lão đại áo đen ra lệnh, "Không được tản ra, lên đạn!" ...

Một nơi khác.

Tô Thần một mình rời khỏi hang động, tìm kiếm nơi trú ẩn tiếp theo.

Những đám sương độc liên tục bị hắn hít vào cơ thể.

Nhưng máu Phượng hoàng và máu Kỳ lân trong cơ thể Tô Thần

không ngừng cuộn trào, tinh lọc độc tố thần kinh trong sương mù.

Tô Thần thì không sao, nếu những người khác đi ra, e rằng không bao lâu sau sẽ vì hít phải quá nhiều sương độc mà cuối cùng hôn mê, biến thành sinh vật giống như tang thi.

Nghĩ đến đây, Tô Thần tăng tốc bước chân.

Thời gian của họ có hạn, phải nhanh chóng tìm ra vị trí của những nơi trú ẩn tiếp theo.

Thời gian sương mù tan sau cơn mưa rất ngắn, nếu không thể nhanh chóng đến Lôi Thành, những nơi trú ẩn này chính là không gian họ có thể tạm thời ẩn náu. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân vang lên.

Tô Thần lập tức nín thở.

Ai ngờ tiếng bước chân ngày càng gần.

Những người trong nơi trú ẩn đều tuân theo mệnh lệnh của Tô Thần, trốn trong đó không ra ngoài.

Vậy thì tiếng bước chân này là của ai?

Tô Thần nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm trong tay, nhìn quanh.

Trong sương mù dày đặc, một bóng người dần dần tiến lại gần hắn.

Tốc độ của Tô Thần còn nhanh hơn, vài bước nhảy đã xuất hiện trước mặt người đó.

Nhìn trang phục của người này, hẳn là người cùng thời đại, không phải đại tống tử.

Chưa đợi Tô Thần động thủ, đối phương đã phản ứng trước, lao về phía Tô Thần.

Tốc độ của hắn rất nhanh, so với người thường nhanh hơn ít nhất hai, ba lần.

Nhưng trước mặt Tô Thần, tốc độ của hắn không đáng kể.

Chưa đợi hắn lao đến trước mặt Tô Thần, Tô Thần đã một kiếm ghim hắn xuống đất.

Mặc dù vậy, đối phương vẫn đang giãy giụa.

Xem tình hình, người này đã hít phải quá nhiều sương độc, bây giờ đã biến thành quái vật.

Không suy nghĩ nhiều, Tô Thần triệt để cắt đứt sinh cơ của hắn.

Làm xong những việc này, Tô Thần lau vết máu trên Nhân Hoàng Kiếm.

Người này vừa biến thành tang thi chắc không lâu, máu trong cơ thể vẫn chưa đông lại.

Nói cách khác, ngoài đám người Tô Thần, còn có một thế lực khác đã tiến vào đây.

Trước đó Tô Thần quả thực không nhận ra.

Chắc là do trước đó hắn tập trung chủ yếu vào đám thổ phỉ, nên đã bỏ qua những người này.

Bên hang động trú ẩn có Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục và Tiểu Ca, trang bị của họ đầy đủ.

Cho dù những người này đến tấn công, chắc hẳn họ cũng có thể chống cự được.

Vì vậy Tô Thần không lo lắng, mà tự mình đi dò đường.

Chuyến đi này mất hai, ba canh giờ.

Môi trường địa lý xung quanh Tô Thần đã nắm rõ.

Nhưng vị trí của Lôi Thành, Tô Thần cũng không tìm thấy.

Không đúng!

Sao có thể không tìm thấy Lôi Thành chứ?

Tô Thần ngạc nhiên.

Thấy thời gian không còn sớm, Tô Thần chỉ có thể tạm thời quay về nơi trú ẩn.

Chương 361

...

Đêm đó.

Trên bầu trời sấm chớp rền vang.

Không khí có chút oi bức, xem ra sắp có mưa lớn.

Trong hang động, đoàn người đã ở đây hơn nửa ngày.

Vì không khí chứa quá nhiều sương độc, nên họ không dám mạo hiểm ra ngoài, chỉ có thể ở lại đây.

Ở trong hang động khiến họ có chút nhàm chán.

Mãi cho đến khi Tô Thần trở về, cả đám người lập tức vây lại. "Tô tộc trưởng, có manh mối gì không?" Trần Tổng Bả Đầu hỏi đầu tiên. "Đã thăm dò rõ tình hình xung quanh, nhưng vẫn chưa tìm thấy vị trí của Lôi Thành." Tô Thần nói, "Nhưng tôi lại phát hiện ra một số manh mối khác." "Người đến đây không chỉ có một nhóm chúng ta, còn có thế lực khác." "Hơn nữa bọn họ vào đây không lâu sau khi chúng ta vào." "Vì vậy hai ngày nay mọi người đều cảnh giác một chút, đừng lơ là." Nguy hiểm không chỉ đến từ sương độc, mà còn từ các thế lực khác. "Xem ra là người quen cũ rồi!" Trần Ngọc Lâu cười, "Đúng là âm hồn không tan!" "Không sai, hẳn là người quen cũ của chúng ta." Tô Thần gật đầu, "Chúng ta vừa vào Lôi Thành, bọn chúng đã đuổi theo, đúng là mũi chó thính thật." Ánh mắt Tô Thần lạnh băng.

Hắn còn chưa đi tìm đám người nhà họ Uông này tính sổ, không ngờ chúng lại cứ tìm đến gây phiền phức cho hắn.

Đã đến lúc cho chúng biết thế nào là bài học. "Tìm được Lôi Thành rồi, để lại manh mối, dụ chúng đến." Tô Thần nói, "Sau đó chúng ta sẽ

ở trong Lôi Thành, giải quyết đám người này." "Cũng không còn sớm nữa, mọi người nghỉ ngơi trước đi, sáng mai sương độc chắc sẽ tan, chúng ta có thể xuất phát." Tô Thần dặn dò mọi người một câu.

Thời gian quả thực không còn sớm, mọi người ngồi ngủ ngay trên đất trong hang động.

Người gác đêm cũng đã được sắp xếp, hai người một nhóm, mỗi nhóm khoảng hai tiếng.

Đây là quy tắc Tô Thần đặt ra, bất kể là trong thành phố hay nơi hoang dã, đều cần sắp xếp người gác đêm.

Mấy ngày trước Trần Ngọc Lâu mất tích chính là do mọi người lơ là.

Tô Thần nằm trên đất, A Lăng cô nương đi tới, dựa vào lòng Tô Thần.

Cô chớp mắt, nhẹ giọng hỏi: "Là người của nhà họ Uông sao?" "Không sai!" Tô Thần gật đầu, "Đám người này đúng là âm hồn không tan." "Không phải em báo tin đâu." A Lăng cô nương khẽ nói, "Em không để lại manh mối cho họ." "Yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ tin em." Tô Thần cười, "Dùng người không nghi, nghi người không dùng, anh biết em chắc chắn sẽ không hại anh." "Vâng!" A Lăng cô nương gật đầu thật mạnh.

Cảm giác được người khác tin tưởng thật tốt, cô đột nhiên có cảm giác như ở nhà.

Cảm giác chưa từng trải qua này khiến cô say mê, không thể thoát ra.

Về phần nhiệm vụ của nhà họ Uông, đã sớm bị cô quên đến chín tầng mây.

Nghĩ đến sau khi trở về Tô Gia Thôn, Tô Thần sẽ công bố thân

phận của cô, A Lăng cô nương càng thêm có chút kích động.

Nhưng cô cũng có chút lo lắng mơ hồ.

Dù sao trong lòng cô cũng biết, bên Doãn Tân Nguyệt vẫn còn một cửa ải.

Cũng không biết Doãn Tân Nguyệt tiểu thư có thừa nhận thân phận của mình không.

Nghĩ đến đây, A Lăng cô nương nắm chặt tay, đã đi đến bước này rồi, bất kể Doãn Tân Nguyệt có đồng ý hay không, cô cũng sẽ không từ bỏ.

Cho dù Doãn Tân Nguyệt ngăn cản, cô cũng muốn ở bên Tô Thần.

Cô nhất định sẽ không rời xa Tô Thần!

Đây là niềm tin sắt đá của A Lăng cô nương.

Có những thứ chỉ cần nếm trải được vị ngọt của nó rồi, sẽ khiến người ta lưu luyến không quên, chìm đắm trong đó.

Nàng đã chìm sâu vào vòng tay ấm áp của Tô Thần.

Dựa lưng vào Tô Thần, được hắn ôm vào lòng, A Lăng cô nương càng lúc càng cảm thấy an tâm.

Chẳng mấy chốc, những người trong đội lần lượt chìm vào giấc ngủ.

Trong sơn động vang lên từng tràng tiếng ngáy nối tiếp nhau.

Lúc này, người gác đêm là hai anh em Tô Hổ và Tô Thiên, cả hai canh giữ ở lối vào sơn động.

Nơi đây đúng là một người giữ ải, vạn người khó qua, chỉ cần chặn ở đây là có thể quan sát rõ mồn một tình hình bên ngoài.

Nếu có nguy hiểm xảy ra, còn có thể nhanh chóng đánh thức

những người đang nghỉ ngơi trong động.

Có lẽ vì hơi buồn chán, Tô Thiên và Tô Hổ bắt đầu tán gẫu. "Thiên ca, Thần ca của chúng ta lại tìm được một bà vợ nữa rồi, anh chừng nào mới tìm được vợ đây?" Tô Hổ hỏi.

Tô Thiên lắc đầu: "Vội cái gì?

Tuổi chúng ta xấp xỉ nhau, chú còn chưa có mà hỏi anh làm gì?" "Ha ha ha, Thiên ca, anh còn lớn hơn em nửa tuổi đấy!

Dù sao cũng lớn hơn em, chắc chắn là anh thành hôn trước, em thành hôn sau." Tô Hổ cười nói.

Kể từ lần trước Tô Thần đến nhà hai người họ, nói chuyện với cha mẹ họ xong, cả Tô Hổ lẫn Tô Thiên đều không bị gia đình thúc giục chuyện cưới xin nữa.

Ở thời đại này, kết hôn sớm là chuyện thường tình.

Có người mười lăm, mười sáu tuổi đã bắt đầu kết hôn, đến mười sáu, mười bảy tuổi là đã có con.

So ra thì Tô Thiên và Tô Hổ đã gần hai mươi tuổi mà vẫn chưa có hôn phối, đúng chuẩn thanh niên ế.

Thời đại này dù sao cũng khác với đời sau.

Lúc hai người đang nói chuyện, một bóng người trong sơn động đi về phía họ.

Điều này khiến Tô Thiên và Tô Hổ giật nảy mình.

Quả thực là động tĩnh quá nhỏ, cả hai người đều không nghe thấy. "Cổ Trần huynh đệ, anh ra ngoài đi vệ sinh à?" Tô Thiên hỏi.

Nào ngờ Cổ Trần không trả lời câu hỏi của Tô Thiên mà đi thẳng ra ngoài. "Chắc là mộng du rồi!" Tô Hổ nói. "Hai ngày nay mọi người đều hơi mệt, lát nữa đổi ca gác xong, hai chúng ta cũng mau đi ngủ

thôi." Lúc thì đến sơn trại tìm Trần Ngọc Lâu, giao chiến với thổ phỉ.

Sau đó lại trèo xuống từ vách đá, tinh lực của mọi người quả thật có chút không chống đỡ nổi.

Cố nén cơn buồn ngủ, Tô Hổ và Tô Thiên bắt đầu buôn chuyện để tỉnh táo hơn. "Hổ tử, chú nói xem A Lăng tẩu tử về thôn rồi, Tân Nguyệt tẩu tử có chấp nhận cô ấy không?

Còn Dịch Tiêu tẩu tử nữa?" Tô Thiên nói.

Tô Hổ trầm ngâm một lát: "Khó nói lắm, Dịch Tiêu tẩu tử chắc không có ý kiến gì đâu, dù sao chị ấy cũng không làm chủ được.

Còn chị Tân Nguyệt thì anh không rõ." "Bây giờ chị Tân Nguyệt đang nắm giữ ngân khố của Tô gia thôn chúng ta, cho dù là lão tộc trưởng muốn lấy tiền từ ngân khố cũng phải được chị Tân Nguyệt cho phép." Địa vị của Doãn Tân Nguyệt ở Tô gia thôn là siêu việt.

Mọi người đều khâm phục nàng, không chỉ vì nàng là vợ cả của Tô Thần, sinh cho Tô Thần con nối dõi, mà còn vì năng lực của Doãn Tân Nguyệt.

Nàng nắm giữ ngân khố, quản lý đâu ra đó.

Chương 362

Cửa hàng đồ cổ cũng do một tay Doãn Tân Nguyệt gây dựng, Tô Thần càng giống một kẻ vung tay làm chưởng quỹ.

Những lúc Tô Thần không có ở nhà, mọi việc ở Tô gia thôn đều do một tay Doãn Tân Nguyệt xử lý.

Bất kể lớn nhỏ, đều phải hỏi ý kiến của nàng.

Hết cách, ai bảo người ta năng lực mạnh chứ?

So ra, người trong thôn đều cảm thấy Doãn Tân Nguyệt rất tháo vát.

Cộng thêm thân phận của Tô Thần, mọi người đều tin phục nàng.

Cách đây không lâu, trong thôn có hai nhà mâu thuẫn, lão tộc trưởng khuyên cũng không được.

Sau khi Doãn Tân Nguyệt đến, hai nhà lập tức im bặt, không dám hó hé.

Đó chính là địa vị của Doãn Tân Nguyệt.

Về tính cách của nàng, mọi người chung sống đã lâu, cũng không dám nói đã hiểu rõ, nhưng cũng biết được đại khái.

Bề ngoài Doãn Tân Nguyệt có vẻ dễ nói chuyện, nhưng tính cách vẫn có phần mạnh mẽ.

Chỉ cần là chuyện nàng đã quyết, không ai có thể ngăn cản.

Nếu Doãn Tân Nguyệt không cho A Lăng cô nương vào cửa, e rằng ngay cả Thần ca cũng phải tốn không ít công sức. "Đến lúc đó chúng ta cũng giúp một tay, nói vài lời tốt đẹp." Tô Hổ nói. "Xem chú giỏi giang chưa kìa, chú có mặt mũi lớn đến thế à?

Tân Nguyệt tẩu tử mà nghe lời chú sao?" Tô Thiên chế nhạo. "Chuyện này, tốt nhất hai chúng ta đừng ra mặt." "Không phải hai chúng ta không giúp Thần ca, mà đây là chuyện nhà người ta, hai chúng ta tuyệt đối đừng dính vào." "Dù có khuyên, cũng phải là Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu ca bọn họ đi khuyên." "..." Hai người nói chuyện gần nửa giờ, thảo luận một hồi về chuyện nhà của Tô Thần.

Ngồi trên đất hơi khó chịu, họ còn đứng dậy hoạt động gân cốt một chút. "Không đúng!" Tô Thiên đột nhiên nói: "Cổ Trần ca đâu?

Sao không thấy đâu nữa?" "Đúng vậy, Cổ Trần ca đâu?

Không phải ra ngoài đi vệ sinh sao?" Tô Hổ cũng ngạc nhiên.

Đi vệ sinh mà sao lâu thế vẫn chưa về?

Nơi đây hoang sơn dã lĩnh, cũng chẳng có chốn ăn chơi nào.

Trước đây ở Tô gia thôn có một vài người, nửa đêm nói đi vệ sinh, đợi vợ ngủ rồi thì lén lút đến khu lầu xanh ở khu dân nghèo.

Sau này bị Tô Thần nghiêm khắc xử lý, cảnh cáo.

Khu lầu xanh đó cũng bị Tô Thần dẹp bỏ.

Hơn nữa, Cổ Trần hình như cũng không có sở thích đến những nơi như vậy. "Tôi ra ngoài xem sao!" Tô Thiên nói. "Chú đi gọi Thần ca, đề phòng có chuyện." Nói xong, Tô Thiên đi ra ngoài.

Còn Tô Hổ thì đến bên cạnh Tô Thần, nhưng cậu ta còn chưa đến gần trong phạm vi năm bước thì đã bị Tô Thần phát giác.

Tô Thần cảnh giác nắm chặt Nhân Hoàng Kiếm, quay đầu trừng mắt, ánh mắt sắc lẹm như một con dã thú hung mãnh.

Tô Hổ lạnh gáy, như thể bị một thứ gì đó đáng sợ nhìn chằm chằm.

Nhưng may là, sau khi phát hiện là Tô Hổ, Tô Thần đã bình tĩnh

trở lại.

Hắn rút cánh tay ra khỏi dưới cổ A Lăng cô nương, rồi từ từ đứng dậy, đi đến trước mặt Tô Hổ, nhỏ giọng hỏi: "Sao thế?" "Thần ca, e là có chút phiền phức." Tô Hổ vội nói. "Vừa nãy Cổ Trần tỉnh lại, đi thẳng ra ngoài sơn động, em và Thiên ca đang gác đêm, cứ tưởng anh ấy đi vệ sinh nên không nói gì nhiều." "Ai ngờ đã qua nửa giờ rồi mà Cổ Trần vẫn chưa về." "Thiên ca đã ra ngoài tìm rồi." "Hồ đồ, sao các chú lại làm việc như vậy?" Tô Thần nghiêm giọng trách mắng. "Thần ca, em và Thiên ca cũng không ngờ lại xảy ra tình huống này, Cổ Trần dường như đã mất tích." Tô Hổ vội giải thích. "Anh không nói chuyện đó, ý anh là, Tô Thiên một mình chạy ra ngoài làm gì?" Tô Thần quát. "Bên ngoài nguy hiểm lắm!" "Anh ra ngoài tìm, chú gọi Trần Tổng Bả Đầu bọn họ dậy, bảo họ cẩn thận một chút." Bỏ lại câu đó, Tô Thần liền lao ra khỏi sơn động.

Lúc này bên ngoài sơn động đã bắt đầu có mưa phùn lất phất.

Lúc này mưa vẫn chưa lớn, nhưng mặt đất đã ướt đẫm.

Trên đất có hai hàng dấu chân rất rõ.

Một hàng dấu chân chắc là của Cổ Trần, còn hàng kia là của Tô Thiên.

Xung quanh tối đen như mực, đèn pin trong tay Tô Thần phát ra ánh sáng yếu ớt.

Đèn pin thời đại này quả thực có hơi vô dụng.

Nhưng không còn cách nào khác, dù vô dụng đến mấy cũng tốt hơn nến hoặc đèn dầu.

Tô Thần nhanh chóng đuổi theo.

Cách sơn động khoảng năm sáu trăm mét, trên mặt đất xuất hiện nhiều dấu chân hỗn loạn.

Có thể phân tích rõ ràng, vừa rồi có người gặp nguy hiểm ở đây, nên bước chân mới loạn lên.

Tô Thần lại đi về phía trước vài bước, trên mặt đất chỉ còn lại một hàng dấu chân.

Xem tình hình thì chắc là Tô Thiên đã gặp nguy hiểm.

Tô Thần có chút lo lắng, lập tức phân tích tình hình dấu chân trên đất.

Chẳng mấy chốc, trong những dấu chân hỗn loạn đó, Tô Thần thấy một hàng dấu chân rõ ràng dẫn về phía xa.

Tô Thần lập tức đuổi theo.

Gần một tảng đá lớn, dấu chân đó biến mất.

Tô Thần nhìn quanh, khẽ gọi: "Tiểu Thiên?" Vài giây sau, một giọng nói yếu ớt vang lên: "Thần ca, em ở đây!" Giọng của Tô Thiên vang lên từ sau tảng đá lớn.

Tô Thần lập tức chạy đến, mới phát hiện trên người Tô Thiên đầy vết máu. "Vừa bị tấn công à?" Tô Thần hỏi. "Vâng vâng!" Tô Thiên gật đầu. "Em định đi tìm Cổ Trần ca, men theo dấu chân anh ấy để lại đuổi theo, ai ngờ chưa đuổi được bao lâu, một bóng đen đã lao về phía em." "Tốc độ của kẻ đó rất nhanh, em còn chưa kịp phản ứng đã bị nó vồ lấy." "Ngay sau đó, nó bắt đầu cắn xé em." "Em khó khăn lắm mới thoát khỏi nó, chạy đến đây." Tô Thiên có chút may mắn.

Cậu ta có thể cảm nhận được, thực lực của mình mạnh hơn đối phương một chút.

Nhưng trời tối quá, lại thêm đối phương tấn công lén, cậu ta lập tức rơi vào thế hạ phong.

Cuối cùng tâm trí rối loạn, càng không thể tổ chức phản công, chỉ

đành trốn đi trước. "Anh đưa chú về sơn động trước, chú uống Kỳ Lân Kiệt dưỡng thương, chuyện còn lại để anh xử lý." Tô Thần dặn dò. "Vâng, Thần ca!" Tô Thiên gật đầu.

Chương 363

Tô Thần cõng cậu ta lên lưng, đi về phía sơn động.

Trên đường đi, Tô Thiên không nhịn được nói: "Thần ca, có phải anh thấy em rất vô dụng không?

Anh tin tưởng em như vậy, mà em lại ngay cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong!" Tô Thiên quả thực có chút tự trách, đầu tiên là không ngăn Cổ Trần lại, hỏi han tình hình của anh ta.

Mặc cho Cổ Trần ra ngoài, bây giờ sống chết không rõ.

Cậu ta ra ngoài tìm Cổ Trần, không ngờ bị tấn công, bây giờ còn liên lụy Tô Thần đến cứu mình, làm lỡ việc Tô Thần cứu người khác.

Tô Thiên càng lúc càng cảm thấy mình như một gánh nặng.

Tô Thần rõ ràng không lớn hơn cậu ta bao nhiêu, nhưng khi xử lý mọi việc đều có vẻ dư dả. "Đừng nghĩ nhiều quá!" Tô Thần nói. "Bất kể là Cổ Trần hay là chú, anh đều phải cứu, chỉ là chú ở gần hơn thôi." "Nếu thật sự phải để anh phân ra thứ tự một hai ba, chú và Cổ Trần đứng trước mặt anh, anh chắc chắn sẽ ưu tiên cứu chú trước." "Chỉ là nơi chú cần chú ý ở đâu?

Biết không?" "Sau này gặp nguy hiểm hoặc xảy ra biến cố khó lường, đừng tự mình xử lý ngay lập tức, đội chúng ta đâu có thiếu người." "Bất kể là Tiểu Ca, Lão Đao hay Chá Cô Tiếu, thực lực ba người họ đều rất mạnh." "Ngoài ra, kinh nghiệm của Trần Tổng Bả Đầu và Lão Mã cũng rất phong phú, nhiều chuyện họ suy tính chu toàn hơn chú rất nhiều, nếu không có anh ở bên cạnh, có thể hỏi ý kiến của họ." "Đợi khi chú rèn luyện đủ nhiều, tích lũy đủ kinh nghiệm, mới có thể thực sự trưởng thành, không cần sự che chở của anh nữa." Tô Thần vừa nói vừa cõng Tô Thiên đi về nơi trú ẩn trong sơn động.

Trong núi rừng tối đen, mưa phùn lất phất.

Mây đen che khuất trăng, không một tia sáng.

Ánh sáng đèn pin càng thêm mờ mịt, tựa như bị màn đêm đen kịt nuốt chửng.

Dấu chân của Tô Thần một nông một sâu, bước đi trong rừng. "Soạt soạt..." Tiếng động nhỏ vang lên.

Người thường có lẽ không nghe thấy những âm thanh này, nhưng thể chất của Tô Thần gấp hơn hai mươi lần người thường.

Âm thanh nhỏ bé này tự nhiên không thoát khỏi tai hắn. "Bám chắc vào!" Tô Thần nhắc nhở Tô Thiên, đồng thời rút ra Nhân Hoàng Kiếm.

Trong màn đêm đen như mực, sau một bụi cây, một bóng đen lập tức lao về phía Tô Thần. "Là nó!

Vừa nãy tấn công em chính là nó!" Tô Thiên có chút kích động, nhắc nhở Tô Thần phải cẩn thận.

Những con quái vật này theo đúng nghĩa đã thoát ly khỏi phạm trù con người, và không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào.

Thực ra trước khi Tô Thiên gặp những con quái vật này, Tô Thần cũng đã từng chạm trán với những tang thi này.

Chúng không có cảm giác đau, trừ khi có thể khiến chúng bị một đòn chí mạng, nếu không rất khó giết chết chúng. "Lộp cộp cộp..." Lúc này, lại có một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Từ một hướng khác truyền đến, lại có một con quái vật xuất hiện.

Hai con quái vật đó tạo thành thế gọng kìm, lao về phía Tô Thần.

Nhưng đối với Tô Thần, thực lực của những con quái vật này quá yếu, đừng nói một con, dù là mười con cũng không thể gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho hắn.

Nhưng bây giờ Tô Thần đang cõng Tô Thiên, nghiêm trọng hạn chế hành động của hắn. "Chém!" Tô Thần chém một kiếm về phía trước, Nhân Hoàng Kiếm chém vào bả vai nó, lún vào một vết thương sâu hai ba tấc.

Nhưng con quái vật này không cảm thấy chút đau đớn nào, hai tay lại còn ôm chặt lấy Nhân Hoàng Kiếm, không cho rút ra.

Phía sau, con quái vật còn lại tăng tốc lao tới. "Phá!" Tô Thần hét giận một tiếng, Nhân Hoàng Kiếm trực tiếp xẻo đi nửa thân mình của nó.

Sau đó Tô Thần rút kiếm chém về phía con quái vật phía sau, lại lần nữa chém nó làm đôi. "Thần ca, đây có phải là những con quái vật anh nói không?

Hít phải quá nhiều độc tố thần kinh trong sương độc?" Tô Thiên hỏi. "Không sai!" Tô Thần nói. "Chúng đã không còn ý thức tự chủ nữa!" "Chúng không giống đại tống tử, nếu dùng từ ngữ để hình dung, nên gọi là tang thi!" Tô Thần liếc nhìn Nhân Hoàng Kiếm trong tay, thân kiếm dính đầy máu đen.

Những người này đã chết được một thời gian, máu đã biến thành màu đỏ sẫm.

Chỉ là trời quá tối nên trông như màu đen.

Đợi một thời gian nữa, các cơ quan nội tạng của chúng bắt đầu thối rữa, sẽ biến thành màu đen hôi thối thực sự.

Đến lúc đó, sức tấn công của chúng sẽ còn hung mãnh hơn.

Giải quyết xong hai con tang thi này, Tô Thần đi về phía sơn động.

Khi hắn đến nơi, trong sơn động chỉ còn lại hai ba người.

Trần Ngọc Lâu, A Lăng cô nương và Tô Hổ ở lại đây.

Những người còn lại đều đã ra ngoài. "Bọn họ đi tìm Cổ Trần rồi!" Trần Ngọc Lâu nói. "Chúng tôi ở đây đợi cậu!" "Các anh chăm sóc tốt cho Tô Thiên, tôi cũng đi theo xem sao!" Giữa vùng hoang dã.

Cơn mưa phùn lất phất dường như đã tạnh.

Giữa núi rừng nổi lên sương mù dày đặc, Tô Thần thầm kêu không hay.

Nhưng sau khi quan sát kỹ, hắn mới phát hiện những màn sương này chỉ là hơi nước, trong đó không chứa độc tố thần kinh.

Nghĩ đến đây, Tô Thần cũng yên tâm hơn một chút.

Như vậy, Chá Cô Tiếu, Lão Đao bọn họ ra ngoài chắc sẽ không gặp nguy hiểm.

Nhưng cũng không thể vì thế mà lơ là, vẫn phải nhanh chóng tìm thấy những người này.

Tô Thần lo lắng đến khi trời sáng, sương độc sẽ lại xuất hiện.

Đi suốt một đường, men theo dấu chân của họ, Tô Thần đuổi theo.

Lúc này đã cách sơn động khoảng ba bốn cây số, nhưng dấu chân trên mặt đất có chút kỳ lạ.

Có một hàng dấu chân đột ngột rẽ sang một hướng khác.

Nói cách khác, có người trong đội đã bị tách ra.

Người này rốt cuộc là ai?

Chỉ dựa vào dấu chân, Tô Thần vẫn không thể phân tích ra được.

Có thể là Tiểu Ca, Chá Cô Tiếu hoặc Hắc Bối Lão Lục.

Đứng ở ngã ba đường, Tô Thần thật sự không biết phải làm sao.

Thôi vậy, cứ đi tìm đại bộ phận trước đã.

Chương 364

Tô Thần tăng tốc, muốn nhanh chóng đuổi kịp đối phương.

May mà thể chất của hắn cực mạnh, tốc độ đi đường cũng vượt xa người thường.

Khoảng một giờ sau, Tô Thần cuối cùng cũng đuổi kịp họ.

Đó là một ngôi miếu hoang.

Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục và Cổ Trần đang ở trong ngôi miếu hoang này.

Nhưng tình trạng của ba người họ có chút đặc biệt.

Không giống như tang thi, ba người họ dường như bị thứ gì đó mê hoặc, tình huống này càng giống như mộng du.

Trong miếu hoang, có tổng cộng tám bức tượng.

Cổ Trần đi đến trước một bức tượng, bắt đầu quỳ lạy.

Tô Thần tiến lên một cú chặt gáy, đánh ngất Cổ Trần, sau đó lại đánh ngất Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục.

Mãi mấy giờ sau, cho đến khi trời gần sáng, mấy người mới lờ mờ tỉnh lại. "Tô tộc trưởng?

Sao tôi lại ở đây?" Cổ Trần sờ sau gáy, cảm thấy hơi đau.

Ký ức của anh ta vẫn dừng lại ở trong sơn động, không biết chuyện gì đã xảy ra sau đó. "Xảy ra phiền phức, anh bị một thứ gì đó thần bí gọi đi, mất đi ý thức, bị hấp dẫn đến đây." Tô Thần giải thích. "Những người khác vì tìm anh, cuối cùng cũng trúng chiêu." "Gặp phải tình huống giống như anh!" Tô Thần nhìn về phía Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục. "Hai người bây giờ cảm thấy thế nào?" "Không

có vấn đề gì!" Chá Cô Tiếu lắc đầu. "Chỉ là nơi này có chút tà môn quá." Nếu là hoàn cảnh thì không sao, nhưng vừa rồi rõ ràng họ đã bị che mờ ý thức, toàn thân không tự chủ được. "Tiểu Ca đâu?" Tô Thần hỏi. "Cậu ấy?

Không phải cậu ấy đi cùng chúng tôi sao?" Chá Cô Tiếu nghi hoặc nhìn quanh. "Sao cậu ấy lại biến mất rồi?" Thế này thì phiền rồi.

Xem ra sau khi Chá Cô Tiếu và những người khác mất ý thức, Tiểu Ca đã tách khỏi họ. "Đừng ở lại đây lâu, chúng ta về trước đã." Tô Thần nói. "Nơi này có chút nguy hiểm, vẫn nên rút lui trước thì hơn." Ngay khi Tô Thần vừa dứt lời, bên ngoài vang lên một tràng tiếng bước chân.

Mọi người lập tức cảnh giác.

Nhưng một lát sau, phát hiện là Tiểu Ca đi vào, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm. "Tiểu Ca, cậu vừa đi đâu vậy?" Chá Cô Tiếu hỏi. "Vốn định quay về nơi trú ẩn trong sơn động tìm Tô tộc trưởng, nhưng tôi lại lo các anh bị thương, nên đã quay lại." Tiểu Ca giải thích. "Không ngờ Tô tộc trưởng đã đến rồi." Lúc đó Tiểu Ca cũng có chút do dự, ba người xảy ra chuyện, trong thời gian ngắn không thể giải quyết.

Chỉ dựa vào một mình cậu, muốn ngăn cản ba người này rất khó.

Bỏ qua Cổ Trần, bất kể là Hắc Bối Lão Lục hay Chá Cô Tiếu, sức chiến đấu cũng không kém cậu bao nhiêu, mà kinh nghiệm thực chiến lại cực kỳ phong phú.

E rằng chỉ có Tô Thần mới có thể áp chế được họ. "Nơi này có khả năng là thông đạo dẫn đến Lôi Thành." Tiểu Ca nói. "Trong đầu tôi lại có những ký ức rời rạc chỉ về nơi này." "Nhưng chúng ta phải tìm được cách mở thông đạo." "Tôi đoán, hẳn là quỳ lạy, cử hành một loại nghi thức thần bí nào đó." "Nhưng ở đây có nhiều tượng như

vậy, cụ thể là bức tượng nào mới có thể mở ra, tôi vẫn chưa rõ." Ký ức trong đầu Tiểu Ca rất lộn xộn.

Cậu đã mất đi ký ức hoàn chỉnh, chỉ còn lại một vài mảnh vỡ.

Nhưng có thể khẳng định, cậu đã từng đến nơi này, nếu không cũng sẽ không có cảm giác quen thuộc khó hiểu này. "Không phải một bức tượng, là ba bức tượng!" Tô Thần nhìn quanh ngôi miếu hoang, cuối cùng tìm thấy một manh mối.

Sau đó, Tô Thần phân tích: "Ba bức tượng này lần lượt là vị Thần, vị Khôn và vị Càn." "Ba người cùng nhau cử hành nghi thức, cuối cùng mới có khả năng mở được thông đạo." Có sự chỉ dẫn của Tô Thần, ba người mới bắt đầu hành động.

Họ lần lượt đứng trước ba bức tượng ở ba phương vị này, cử hành nghi thức quỳ lạy.

Khi nghi thức kết thúc, một âm thanh trầm đục vang lên.

Một bức tượng từ từ lùi về phía sau, trên mặt đất xuất hiện một lối đi.

Đi xuống theo lối đi này, chắc là có thể đến được Lôi Thành.

Nghĩ đến đây, bốn người nhìn nhau, men theo lối đi đi xuống.

Ở cuối con đường này, là một bức tượng hung tợn.

Đường đến đây thì đứt. "Trên bức tượng này hẳn là có cơ quan!" Tô Thần nói. "Tiểu Ca, cậu lên xem thử." Trương Khởi Linh gật đầu, đi đến chính diện bức tượng.

Cậu quan sát kỹ tình hình bức tượng, phát hiện tay của bức tượng này có chút khác biệt.

Thế là Tiểu Ca dùng sức bẻ cánh tay phải của bức tượng hung tợn. "Cạch!" Tiếng động giòn tan vang lên, giống như công tắc được

kích hoạt, bức tường đá sau lưng bức tượng hung tợn từ từ bắt đầu xoay chuyển, cuối cùng xuất hiện một lối đi sâu hun hút.

Ánh sáng đèn pin chiếu vào, phảng phất như bị bóng tối nuốt chửng. "Qua đó xem thử trước đã!" Chá Cô Tiếu nói. "Nếu nơi này có thể đến Lôi Thành, chúng ta sẽ quay lại gọi mọi người cùng đi." "Được!" Tô Thần gật đầu.

Được Tô Thần đồng ý, cả nhóm đi vào trong lối đi.

Tuy nhiên, chẳng mấy chốc, họ nghe thấy sâu trong lối đi truyền đến một tràng tiếng vo ve, giống như có vô số con muỗi. "Đi!" Tô Thần là người đầu tiên phát hiện ra manh mối.

Hắn dẫn mọi người nhanh chóng rời đi.

Nhưng tiếng vo ve phía sau ngày càng đến gần.

Khi ánh sáng đèn pin chiếu qua, họ mới phát hiện thứ theo sau là một đàn côn trùng dày đặc, ít nhất cũng phải có mười vạn con.

Đàn côn trùng dày đặc này không phải là thi miết, kích thước còn nhỏ hơn thi miết rất nhiều. "Là Giác Thiền!" Tô Thần nhận ra thân phận của những con côn trùng này.

Thứ này không phải là tà vật bình thường, có sự khác biệt rất lớn với thi miết.

Hơn nữa xử lý cũng cực kỳ khó khăn.

Chương 365

Tô Thần dẫn ba người nhanh chóng bỏ chạy, nhưng tốc độ của lũ Giác Thiền lại ngày càng nhanh hơn.

Thấy lũ Giác Thiền sắp đuổi kịp Tô Thần và những người khác, Tiểu Ca chủ động ở lại cản hậu.

Cậu cắt rách lòng bàn tay mình, vẩy ra máu Kỳ Lân.

Máu Kỳ Lân này quả thực có thể ngăn chặn lũ Giác Thiền.

Nhưng chỉ có thể ngăn chúng được một lúc.

Liên tục có những con Giác Thiền muốn xông qua, nhưng lại sợ hãi hơi thở của máu Kỳ Lân.

Thấy vậy, Tô Thần cũng cắt rách lòng bàn tay mình.

Máu Phượng Hoàng dung hợp với máu Kỳ Lân, lũ Giác Thiền này rất nhanh đã quay trở về. "Nơi này hẳn là con đường dẫn đến Lôi Thành!" Tô Thần nói. "Quay về gọi những người khác, mọi người cùng xuất phát!" Bên ngoài trời đã sáng hẳn, mọi người men theo đường cũ quay về.

Đến khoảng tám chín giờ sáng, mặt trời đã lên cao.

Cả nhóm cuối cùng cũng về đến sơn động.

Nhưng Tô Thần lại chú ý thấy xung quanh sơn động có thêm rất nhiều vỏ đạn, dấu vết chiến đấu rất rõ ràng. "Trần Tổng Bả Đầu?" Tô Thần gọi vào trong sơn động hai tiếng.

Chẳng mấy chốc, trong sơn động vang lên giọng của Trần Ngọc Lâu: "Tô tộc trưởng về rồi!" Họ bước ra khỏi sơn động.

Vùng đất hoang vu, nằm dưới vách đá, là một vùng lòng chảo.

Nơi đây quanh năm bị sương mù bao phủ, hiếm khi thấy được mặt trời.

Một tia nắng chiếu lên người Trần Tổng Bả Đầu, ông tỉnh táo hơn một chút. "Vừa rồi người của Uông gia tấn công chúng tôi, chúng đông người, lại thân thủ không tồi, A Lăng cô nương vì cứu chúng tôi nên đã đi theo chúng." Trần Tổng Bả Đầu nói: "Cậu mà không về, tôi e là đã phải ra ngoài tìm cậu rồi." A Lăng cô nương bị bắt đi rồi sao?

Lòng Tô Thần thắt lại, nhưng nghĩ đến thân phận của A Lăng cô nương chắc chưa bị vạch trần, Tô Thần cũng yên tâm hơn một chút.

Vừa rồi những người trong sơn động sức chiến đấu phổ biến không cao.

Lại còn có Tô Thiên là thương binh, không ngăn được bọn họ cũng là điều dễ hiểu.

Tô Thần cũng không trách tội.

Tô Thiên sau khi uống cực phẩm Kỳ Lân Kiệt đã có thể tự đi lại, không cần người dìu, nhưng thể lực của cậu ta vẫn cực kỳ suy yếu, sắc mặt trắng bệch. "Chúng ta đến Lôi Thành trước, những người của Uông gia cũng sẽ đến đó." Tô Thần nói.

Người của Uông gia lần này đến Lôi Thành, không chỉ vì Tô Thần.

Một số kho báu trong Lôi Thành cũng là một trong những mục tiêu của chúng. "Lão Mã, ông và Tô Hổ làm một cái cáng, khiêng Tô Thiên đi, như vậy đi đường cũng nhanh hơn." Tô Thần phân phó. "Được thôi!" Bối thi nhân Lão Mã và Tô Hổ đi chuẩn bị.

Còn Tô Thần thì hỏi Trần Ngọc Lâu chi tiết về trận chiến vừa rồi. ····· Phía bên kia.

Nhóm người của Uông gia men theo đường, tiến về phía Lôi Thành.

Nhóm người này thực lực cũng không thể xem thường, ai nấy đều là cao thủ chiến đấu.

Hơn nữa họ đối với phong thủy cũng có kiến giải riêng.

Cộng thêm dấu vết Tô Thần để lại không ít, họ men theo dấu vết Tô Thần để lại, tăng tốc độ đi đường. "A Lăng, gần đây gia tộc có nhiều lời dị nghị về cô." Tên thủ lĩnh áo đen nói. "Cô đã một thời gian không liên lạc với gia tộc rồi." "Chẳng lẽ đã phản bội Uông gia?" Tên thủ lĩnh áo đen có chút tức giận. "Ngươi còn chưa đại diện được cho Uông gia, bảo tộc lão đến tìm ta." A Lăng lạnh lùng nói. "Muốn ta trà trộn vào Tô gia, tại sao lần này lại đến tìm ta?" "Ngươi có biết không, như vậy ta rất dễ bị người của Tô gia phát hiện?" A Lăng cô nương đã rõ, thân phận bối cảnh của mình e là đã sớm bị Tô Thần điều tra rõ ràng.

Nhưng để thoát khỏi những người này, nàng giả vờ như chuyện trước đó chưa từng xảy ra.

Giả vờ nàng vẫn là người của Uông gia.

Dùng để che mắt đám sát thủ trước mặt. "Vậy cô trà trộn vào Tô gia, có thu được manh mối nào có giá trị không?" Tên thủ lĩnh áo đen hỏi. "Chuyện này không đến lượt ngươi quản phải không?" A Lăng cô nương bác bỏ. "Ta không phải là thuộc hạ của ngươi!

Trong những nhiệm vụ của Uông gia, đều là độc lập, ta không cần phải chịu trách nhiệm với ngươi." "Kỳ thi viết năm đó, ngươi vẫn là bại tướng dưới tay ta, đừng tưởng qua bao nhiêu năm rồi mà ngươi có thể thắng được ta." "Có thi lại lần nữa, ngươi cũng vẫn là bại tướng." "Đã là bại tướng, đừng dùng giọng điệu chất vấn với ta." A Lăng cô nương quát mắng tên thủ lĩnh áo đen. "Ha ha ha, tính cách của cô vẫn như ngày nào." Tên thủ lĩnh áo đen cười gượng. "Tôi nghe nói thuốc áp chế dây leo trên người cô đã hết, thời gian qua cô làm sao mà

chịu đựng được?" "Ai nói với ngươi thuốc của ta đã hết?" A Lăng cô nương hỏi lại. "Nếu không phải nhờ thuốc, ta làm sao có thể áp chế những dây leo đó." Chuyện châm cứu được coi là một trong những bí mật của A Lăng cô nương, nàng sẽ không tùy tiện tiết lộ. "Ha ha ha!

Tôi đoán thôi, chắc không đúng đâu." Tên thủ lĩnh áo đen cười gượng một lát, rồi sắc mặt trầm xuống, không mở miệng hỏi thêm gì nữa.

Thuốc trên người A Lăng đã hết, hắn có thể chắc chắn trăm phần trăm.

Chuyện này là do một nhân vật lớn trong Uông gia nói cho hắn biết, chắc sẽ không giả.

Mà bây giờ A Lăng lại không sao, hắn là thủ đoạn của Tô gia, nên tên thủ lĩnh áo đen đoán A Lăng đã phản bội Uông gia.

Tiếc là A Lăng chết cũng không thừa nhận.

Xem ra sau này phải nghĩ cách moi lời từ miệng cô ta.

Nếu mềm không được, thì dùng cứng.

Thế nào cũng khiến A Lăng phải mở miệng. "Nhưng thuốc trên người ta quả thực không còn nhiều." A Lăng nói. "Đem thuốc trên người ngươi cho ta một phần!" "Không vấn đề!" Tên thủ lĩnh áo đen vui vẻ đồng ý.

Hắn tự cho là đã biết bí mật của A Lăng, đương nhiên sẽ không cứng rắn với A Lăng trong chuyện này.

Chẳng phải chỉ là một phần thuốc sao?

Cho A Lăng cũng không sao.

Như vậy, sau khi trở về Uông gia, hắn còn có thể xin tộc lão thêm một ít thuốc áp chế dây leo, để phòng khi cần sau này.

Chương 366

"Bây giờ ngươi bắt ta đi, sau đó còn phải giao lại cho Tô Thần." A Lăng nói. "Như vậy, ta mới có thể tiếp tục nằm vùng, nhưng ngươi đã phá hỏng kế hoạch của ta, ta lo Tô Thần sẽ phát hiện ra một số manh mối." "Đến lúc Tô Thần đến cứu ta, ngươi cần phải thuận nước đẩy thuyền, đừng để Tô Thần phát giác." A Lăng cảnh cáo. "Nếu không, nếu nhiệm vụ thất bại, ta nhất định sẽ bẩm báo tộc trưởng." Nằm vùng ở Tô gia thôn là nhiệm vụ cực kỳ quan trọng, cần phải thăm dò bí mật sâu nhất của Tô gia.

Hơn nữa bây giờ tộc trưởng của Trương gia cũng ở Tô gia thôn.

Hai mục tiêu của Uông gia ở cùng một chỗ, càng có lợi cho A Lăng hành động. "Yên tâm đi, tôi sẽ cố hết sức phối hợp với cô." Tên thủ lĩnh áo đen nói. "Nhưng lần này nếu tôi có thể bắt được Tô Thần và Trương Khởi Linh, việc nằm vùng của cô cũng không còn ý nghĩa gì nữa." "Đến lúc đó vẫn là cùng tôi về Uông gia đi, ở bên ngoài mãi cũng không phải là cách." "Tôi về nói với tộc trưởng một tiếng, cô và tôi cũng đến tuổi hôn phối, có thể tìm hiểu nhau thêm một chút." Tên thủ lĩnh áo đen cười nói. "Hê hê!" A Lăng cười lạnh hai tiếng.

Vị đồng liêu từng có trước mắt này có hơi quá đề cao thực lực của mình rồi.

Thực lực của Tiểu Ca Trương Khởi Linh rất mạnh.

Bọn họ muốn bắt được Trương Khởi Linh e là phải tốn rất nhiều công sức, hơn nữa khả năng thất bại cũng rất lớn, càng đừng nói đến việc muốn bắt Tô Thần.

A Lăng cô nương đã tận mắt chứng kiến thực lực của Tô Thần, có thể giao chiến với giao xà tu vi mấy trăm năm mà không hề rơi vào

thế hạ phong.

Hơn nữa, A Lăng cô nương còn nghe nói Tô Thần từng một mình chém chết một con giao long.

Con giao long đó thực lực cực mạnh, Tô Thần đã chiến đấu với nó dưới nước suốt cả trăm cây số, máu tươi nhuộm đỏ nửa con sông lớn.

Với một người có thực lực khủng bố như vậy, dù cho Uông gia có dốc toàn bộ lực lượng cũng chưa chắc bắt được Tô Thần.

Gã đã quá xem trọng bản thân rồi.

A Lăng cô nương không hề lo lắng cho Tô Thần, cô biết anh có thể dễ dàng giải quyết đám người này.

Còn chuyện muốn ở bên cô thì càng là chuyện hoang đường.

Chưa nói đến việc A Lăng cô nương bây giờ đã đem lòng yêu mến Tô Thần, cho dù hiện tại cô không có người thương, cũng sẽ không chọn gã.

Chẳng qua chỉ là con rối của Uông gia mà thôi, chẳng lẽ kết hôn sinh con rồi cũng biến con mình thành con rối của Uông gia sao?

A Lăng cô nương không muốn như vậy!

Nếu không phải bị Uông gia khống chế, cô đã sớm muốn thoát ly khỏi Uông gia rồi. "Nếu cô không tin, ta có thể nhắm vào Tô Thần trong Lôi Thành, cho hắn nếm thử thực lực của ta." Gã cầm đầu đám người áo đen có chút bực bội, cảm thấy bị A Lăng cô nương coi thường, nên cố ý nói. "Vậy thì đến lúc đó hãy xem!" A Lăng cô nương không giải thích nhiều.

Đoàn người càng lúc càng gần Lôi Thành, đã sắp đến lối vào. "Đùng!" Đột nhiên, một tiếng sét vang lên giữa trời quang.

Tiếng sấm trầm đục truyền vào cơ thể, khiến người ta run rẩy

không thôi, tựa như sâu trong linh hồn bị một đòn nặng nề.

Thậm chí có người khóe miệng còn rỉ ra một vệt máu tươi.

Lúc này, bọn họ mới ngẩng đầu nhìn lên trời.

Không biết từ lúc nào, mặt trời trên không đã biến mất, mây đen bao phủ cả bầu trời.

Làn sương mù quỷ dị xung quanh không ngừng ùa về phía họ. "Lại là loại sương độc kỳ quái này, chúng ta mau đi!" Gã cầm đầu đám người áo đen dẫn mọi người tiến vào trong Lôi Thành. ····· Bên kia.

Tô Thần và đoàn người cũng đang tiến về phía Lôi Thành.

Tô Thần cũng đã phát hiện ra sự khác thường xung quanh. "Tăng tốc lên!" Tô Thần ra lệnh, "Sương độc lại đến rồi, trước khi sương độc bao phủ chúng ta, phải vào trong Lôi Thành." Chất độc thần kinh trong loại sương độc này quá đậm đặc.

Nếu chỉ ở bên ngoài, e rằng mọi người không cầm cự được nửa giờ.

Cả đoàn người tăng tốc, cuối cùng cũng tiến vào Lôi Thành.

Men theo con đường cũ, họ lại đến hành lang kia.

Lũ giác thiền đã biến mất, không biết đã đi đâu.

Tô Thần dẫn đoàn người đi qua hành lang, cuối cùng đến một đại điện.

Đại điện này cực kỳ trống trải.

Ở trung tâm đại điện có chín cỗ quan tài đá.

Một cỗ đã bị mở ra, trên mặt đất còn có những vệt máu lốm đốm.

Ngay khi mọi người đang tập trung quan sát, một tiếng nổ lớn

vang lên từ sâu trong đại điện.

Tiếng nổ không ngừng vang vọng khắp đại điện, âm thanh dội lại khiến màng nhĩ mọi người có chút khó chịu.

Ngay sau đó, một loạt tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến từ sâu trong đại điện.

Chỉ thấy bốn năm người áo đen từ sâu trong đại điện lao ra.

Sau khi nhìn thấy Tô Thần và những người khác, bọn họ không dây dưa mà hét lên rồi lao ra ngoài đại điện.

Trong đại điện còn vang lên từng tràng tiếng súng và tiếng kêu thảm thiết. "Qua đó xem thử!" Tô Thần không lo A Lăng cô nương bị thương hay bị người của Uông gia bắt nạt, mà là lo lắng về lũ giác thiền.

Nếu bị giác thiền chui vào cơ thể thì cũng là một phiền phức lớn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần tăng tốc lao qua.

Sâu trong đại điện, nơi đây sừng sững những cây cột đồng cao lớn, mỗi cây cột to bằng một người ôm.

Chỉ lướt qua một lượt, Tô Thần đã thấy hơn trăm cây.

Trên những cây cột đồng này còn khắc một số hoa văn, bích họa kỳ lạ.

Đoàn người của A Lăng cô nương đang ở giữa những cây cột đồng.

Họ đang bị giác thiền tấn công.

Đội ngũ vốn có hơn hai mươi người, giờ chỉ còn lại chưa đến bốn năm người.

Gã cầm đầu đám người áo đen thấy Tô Thần đến, trong lòng

mừng rỡ, cố ý dẫn dụ lũ giác thiền về phía Tô Thần.

Gã muốn mượn sức của lũ giác thiền này để làm suy yếu thực lực của Tô Thần và đồng bọn.

Đợi đến khi sức lực của họ suy yếu gần hết, gã sẽ ra tay đối phó với Tô Thần.

Như vậy có thể một mũi tên trúng hai đích, vừa có thể đối phó Tô Thần, lại vừa thoát khỏi lũ giác thiền. "Tô Thần, ngươi đụng phải ai không tốt lại đụng phải ta, hôm nay là ngày chết của ngươi!" Gã cầm đầu đám người áo đen cười lạnh một tiếng, dẫn theo lũ giác thiền lao về phía Tô Thần.

Chương 367

"Ồn ào!" Còn chưa đợi gã lao tới, Tô Thần đã trực tiếp ném ra Nhân Hoàng Kiếm.

Tô Thần chỉ tiện tay vung một kiếm, Nhân Hoàng Kiếm vẽ ra một đường cong tuyệt đẹp, trong nháy mắt xuyên qua thân thể gã cầm đầu áo đen.

Với ánh mắt không thể tin nổi, gã ngã thẳng xuống đất.

Lũ giác thiền nhanh chóng chui vào trong cơ thể gã.

Gã vẫn chưa tắt thở, tuy máu chảy như suối nhưng vẫn có thể cầm cự được vài phút.

Chỉ là sau khi lũ giác thiền này chui vào cơ thể, chúng điên cuồng phá hoại thân thể hắn, khiến gã phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng. "Cứu… cứu ta!" Gã cầm đầu đám người áo đen nhìn về phía A Lăng cô nương, thốt ra một câu đứt quãng.

Lũ giác thiền còn lại lại bay về phía những người xung quanh.

Một phần trong số đó lại chui vào cơ thể A Lăng cô nương.

Cô đau đớn ngã xuống đất. "Dùng thuốc nổ!

Chơi một mẻ lớn đi!" Tô Thần hét lên, "Tiểu Ca, anh và tôi dùng máu tươi dồn lũ giác thiền này lại một chỗ." Tiểu Ca Trương Khởi Linh nhanh chóng hành động, dùng máu tươi của mình để đẩy lùi lũ giác thiền.

Trần Ngọc Lâu cầm lấy một bó thuốc nổ, sẵn sàng chờ đợi.

Đợi đến khi lũ giác thiền tụ lại thành một đám, Trần Tổng Bả Đầu ném ra bó thuốc nổ trong tay.

Mọi người đều bịt tai lại.

Tiếng nổ lớn vang lên, tạo ra tiếng vang dội.

Trong khu vực tập trung của giác thiền, xác của chúng rơi lả tả xuống, phủ kín mặt đất rộng hơn chục mét vuông.

Chỉ còn lại vài trăm con giác thiền vẫn đang bay lượn trên không, nhưng rõ ràng chúng đã không còn là mối đe dọa.

Trần Tổng Bả Đầu và những người khác dùng súng xung kích bắn quét, giải quyết toàn bộ lũ giác thiền còn lại.

Còn Tô Thần thì nhanh chóng bước đến bên A Lăng cô nương, kiểm tra tình hình của cô.

Lúc này, A Lăng cô nương đã rơi vào hôn mê, toàn thân bắt đầu phát sốt.

Cùng lúc đó, đẳng thuật trong cơ thể cô cũng bắt đầu rục rịch, lại muốn phá thể mà ra. "Thần ca, mau dùng cực phẩm kỳ lân kiệt!" Tô Hổ sốt ruột, vội nói. "Vô dụng, cực phẩm kỳ lân kiệt không phải thứ gì cũng chữa được." Tô Thần bế A Lăng cô nương lên, tìm thấy một cỗ quan tài trong đại điện.

Sau khi mở cỗ quan tài này ra, bên trong toàn là một loại chất lỏng kỳ lạ màu vàng kim.

Tô Thần từ từ đặt A Lăng cô nương vào trong thạch quan.

Giây tiếp theo, nước vàng trong quan tài bắt đầu sôi lên.

Cũng không biết thứ nước vàng này rốt cuộc được tạo thành từ gì mà lại xảy ra biến hóa kịch liệt như vậy. "Mọi người tản ra tìm kiếm một ít bảo vật đi!" Tô Thần ra lệnh.

Đợi những người khác rời đi, Tô Thần liền ngồi canh bên cạnh thạch quan.

Trọn vẹn hơn một canh giờ trôi qua.

Nước vàng trong quan tài cuối cùng cũng ngừng sôi.

A Lăng cô nương từ từ mở mắt.

Lúc này, cơ thể cô đã không còn gì đáng ngại, ngay cả đẳng thuật trong cơ thể trước đó cũng đã hoàn toàn được hóa giải.

Không những vậy, A Lăng cô nương thậm chí còn cảm thấy thể chất của mình mạnh hơn, vượt xa trước kia.

Sức mạnh của cô ít nhất đã vượt qua trước đây hai ba lần.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Lại có thể mang đến thay đổi lớn như vậy?

Lúc này, A Lăng cô nương sắc mặt hồng hào, toàn bộ tinh thần và khí sắc cũng đạt đến trạng thái tốt nhất. "Tô Thần, đây rốt cuộc là chuyện gì?" A Lăng cô nương tò mò hỏi.

Trước đó, giác thiền chui vào cơ thể cô, cộng thêm đẳng thuật bộc phát, A Lăng cô nương cảm thấy mình đã đến bờ vực của cái chết.

Thật ra cả đời này cô cũng rất mãn nguyện, tuy rằng thời thơ ấu ở Uông gia đã có một đoạn quá khứ vô cùng bi thảm, nhưng may mắn là trong đoạn thời gian cuối cùng của cuộc đời, đã có Tô Thần.

Đối với cô mà nói, đã rất mãn nguyện rồi.

Điều không ngờ là cô lại tỉnh lại từ một cỗ quan tài, một lần nữa nhìn thấy Tô Thần, và những thứ trong cơ thể cô đều đã biến mất.

A Lăng cô nương thậm chí còn nghi ngờ mình đã đến thiên đường. "Tình hình của cỗ quan tài này ta cũng không rõ lắm, nhưng cô cứ yên tâm, bây giờ cô đã hoàn toàn bình phục, sau này không cần bị Uông gia khống chế nữa." Tô Thần nói, "Sau này cô cứ ở lại Tô gia thôn đi, bên Uông gia, sớm muộn gì ta cũng sẽ đến xử lý." "Vâng!" A Lăng cô

nương vui vẻ gật đầu.

Thật ra cô tuổi còn rất trẻ, sở dĩ luôn tỏ ra vẻ mặt lạnh lùng là hoàn toàn do ảnh hưởng của hoàn cảnh.

Bây giờ đến Tô gia thôn, hoàn cảnh sống ở đây lại một lần nữa ảnh hưởng đến cô, chuyển biến theo hướng tốt đẹp hơn.

Nghĩ đến đây, A Lăng cô nương nở một nụ cười rạng rỡ. "Đúng rồi, tôi còn cần thu thập thuốc trong tay những người này.

Tuy tôi không sao rồi, nhưng muội muội A Vân của tôi vẫn còn trúng đằng thuật." A Lăng nói. "Được, tôi giúp cô thu thập!" Những người này của Uông gia ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, trên người thường sẽ mang theo thuốc đủ dùng trong khoảng một tháng.

Trừ phi là nhiệm vụ đặc biệt, ví dụ như lúc để cô trà trộn vào Tô gia thôn, tộc lão của Uông gia đã cho cô thuốc đủ dùng trong vài tháng để cô dùng chúng áp chế đằng thuật trong cơ thể.

Gã cầm đầu đám người áo đen và thuộc hạ của hắn mang theo thuốc chỉ mới dùng được khoảng mười ngày, vẫn còn lại lượng dùng cho khoảng hai mươi ngày.

Nếu thu thập thuốc của những người này lại, ít nhất có thể giúp A Vân cầm cự được một năm.

Không còn cách nào khác, ai bảo A Vân đã trở thành quân cờ bị bỏ đi.

Nhiệm vụ thất bại, lại còn bị Tô gia thôn bắt đi.

Uông gia chắc chắn sẽ không bỏ ra cái giá lớn như vậy để cứu A Vân, hơn nữa Tô gia thôn vững như tường đồng vách sắt, dân làng lại chuộng võ lực, cộng thêm điêu lâu và trang bị súng ống tiên tiến, Uông gia chắc chắn không muốn ra tay.

Vì vậy, thuốc của A Vân cô nương về cơ bản sẽ bị cắt.

Sau khi thu thập xong thuốc, những người khác cũng lần lượt quay về.

Trong Lôi Thành cất giấu không ít bảo vật, tính sơ qua, ít nhất cũng trị giá sáu bảy vạn đại dương.

Hơn nữa, ở đây có nhiều cột đồng như vậy cũng có giá trị không nhỏ, tiếc là rất khó mang đi, nếu không cũng có thể bán được giá tốt.

Làm xong những việc này, mọi người cuối cùng cũng có thể rời khỏi Lôi Thành.

Chuyến đi Lôi Thành lần này, tuy không có nguy hiểm gì lớn, nhưng cũng tốn không ít thời gian, hơn nữa quá trình ở giữa có chút khúc chiết, suýt chút nữa Trần Tổng Bả Đầu đã gặp nạn!

Chương 368

Lúc trở về, trời đã không còn sớm, mọi người quyết định nghỉ chân tại Thiên Lân Lâu, đợi đến ngày mai mới lên đường về nhà.

Buổi tối, Tô Thần gọi chủ quán một con cừu nướng nguyên con, sau đó cả đoàn người ngồi quây quần bên đống lửa.

Lão giả kéo đàn nhị cũng được Tô Thần mời đến.

Sau đó, mọi người vừa uống rượu vừa ăn thịt.

Còn lão giả kéo đàn nhị sau khi ăn no uống say thì ngồi một bên kéo đàn.

Khúc nhạc uyển chuyển, du dương, không ngừng truyền vào tai mọi người. "Tôi là người của Uông gia!" A Lăng cô nương cuối cùng cũng kể lại hoàn cảnh của mình.

Mặc dù mọi người đã sớm biết những chuyện này, còn A Lăng cô nương vẫn bị giấu trong bóng tối, nhưng hôm nay cô vẫn chọn cách thẳng thắn với mọi người. "Từ khi còn rất nhỏ, tôi đã vào Uông gia, tôi không biết cha mẹ mình là ai." A Lăng cô nương nhỏ giọng nói, "Có lẽ cha mẹ tôi đã bị người của Uông gia giết, cũng có lẽ cha mẹ tôi đã chết đói từ lâu, tôi trở thành cô nhi." "Tôi nhớ hầu như mỗi năm, Uông gia đều từ nơi khác chọn vài trăm đứa trẻ mang về Uông gia, sau đó tiến hành huấn luyện tàn khốc." "Những người cùng huấn luyện với tôi, dáng vẻ của họ tôi đã không còn nhớ rõ.

Có người vừa đến không lâu đã chết, có người chết vì kiệt sức trong lúc huấn luyện, cũng có người bị giết trong những trận đấu một chọi một." "Để sống sót, tôi đã luôn cắn răng kiên trì, cuối cùng vào ngày sinh nhật mười lăm tuổi, nhóm chúng tôi còn lại chưa đến mười người, đã sống sót qua môi trường tàn khốc đó." "Tôi nhớ rất rõ ngày

hôm đó, chúng tôi từ trong nhà tù bước ra, nhìn thấy ánh nắng đầu tiên.

Đối với chúng tôi lúc đó, giống như đã có được tự do, nhưng thực ra chỉ là từ một vòng xoáy này bước vào một vòng xoáy khác mà thôi…" "…" A Lăng cô nương kể lại quá khứ của mình, cô từ từ kể cho mọi người nghe từng câu chuyện một, giống như nhân vật chính của những câu chuyện đó không phải là cô, mà là một người bạn của cô vậy.

Từ năm mười lăm tuổi, cô đã thay Uông gia thực hiện đủ loại nhiệm vụ.

Có những nhiệm vụ độ khó cực lớn, cô cũng phải liều mình hoàn thành.

Chỉ vì cô không muốn chết, cô muốn sống, nhưng Uông gia đã gieo đằng thuật vào cơ thể của tất cả mọi người.

Những đằng thuật này lại trở thành một tầng gông xiềng nữa, khống chế chặt chẽ những người như họ.

Cộng thêm việc người của Uông gia không ngừng tẩy não họ, khiến họ tin rằng mình là một thành viên của Uông gia.

Chỉ có số ít người dưới sự tẩy não cường độ cao của Uông gia vẫn giữ được đầu óc tỉnh táo.

Cuộc sống của cô rất đơn điệu, đơn điệu đến mức có thể nhìn thấy trước tương lai.

Cho đến một ngày, một vị tộc lão trong gia tộc phái cô đến Thanh Tỉnh thực hiện nhiệm vụ.

Lúc đó trong lòng cô không có gì khác thường, chỉ máy móc làm theo yêu cầu của tộc lão, đến Thanh Tỉnh.

Sau đó nghĩ đủ mọi cách, cuối cùng nằm vùng bên cạnh Tô Thần, theo Tô Thần trở về Tô gia thôn.

Khoảng thời gian ở Tô gia thôn đã trở thành lần đầu tiên trong đời A Lăng được tiếp xúc với hạnh phúc.

Cuộc sống nhàn nhã tự tại, tinh thần không cần căng thẳng, người trong Tô gia thôn cũng rất hòa thuận.

Lúc đó, A Lăng cô nương đã không ngừng đấu tranh.

Cô rất thích cuộc sống bình dị như vậy, rất nhiều lần buổi tối cô bị ác mộng làm cho tỉnh giấc, sau đó nằm trên giường, nội tâm giằng xé.

Nếu có thể thoát khỏi Uông gia, đối với cô mà nói quả thực là niềm vui lớn nhất trong đời.

Sau này dần dần tiếp xúc với Tô Thần, A Lăng cô nương đã yêu Tô Thần đến không thể dứt ra được, ngày càng lún sâu vào.

Lúc đó, cô còn cảm thấy mình không xứng với Tô Thần, tình yêu dành cho Tô Thần chỉ giấu kín trong lòng.

Mà theo sự phát triển của sự việc, quan hệ giữa cô và Tô Thần không chỉ tiến thêm một bước, mà bây giờ còn đã có quan hệ thực chất.

Tất cả những điều này A Lăng cô nương đều cảm thấy có chút không thật.

Nói đến cuối cùng, A Lăng cô nương tựa vào vai Tô Thần, "Tôi của bây giờ, đã có được một cuộc sống mới!" "Vì vậy sau này tôi sẽ càng thêm trân trọng, hy vọng mọi người có thể chân thành đón nhận tôi." Nói đến đây, A Lăng cô nương đứng dậy, cúi đầu chào mọi người.

Trước đây cô là một gián điệp, có chút lỗi với người của Tô gia thôn. "Tẩu tử, chị nói gì vậy?

Sao có thể để chị cúi đầu chào em?

Em không dám nhận đâu." "A Lăng cô nương, không cần khách sáo như vậy, bây giờ mọi người đều là người một nhà rồi." "Tô phu nhân, cô là phu nhân của tộc trưởng, lễ lớn như vậy, tôi không gánh nổi đâu." "…" Một đám người cười đùa trêu chọc.

Trần Ngọc Lâu cười nói: "Từ lúc ở Thanh Tỉnh, chúng tôi đã biết cô là gián điệp rồi.

Trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như vậy chứ?" "Nhưng lúc đó Tô tộc trưởng muốn đưa cô về Tô gia thôn, tôi vốn tưởng là thấy sắc nổi lòng tham, không ngờ lại đúng là như vậy." "A Lăng cô nương, cô bây giờ đã rơi vào ổ sói rồi, không thoát được đâu." Trần Ngọc Lâu trêu chọc A Lăng cô nương.

Mọi người đều biết, lúc đó Tô Thần không có ý đó.

Nhưng mọi người sau khi nghe xong lời của Trần Ngọc Lâu, đều bật cười.

Ngược lại là A Lăng cô nương có chút ngại ngùng, sắc mặt hơi ửng hồng. "Thật ra tôi rất tò mò về Uông gia." Tô Thần nghiêm túc nói, "Uông gia rốt cuộc ở đâu?" Trong suốt thời gian qua, Uông gia vẫn luôn nhắm vào Tô Thần.

Tiếc là vì Tô Thần không thể biết được vị trí chính xác của Uông gia, nên chỉ có thể bỏ qua.

A Lăng cô nương đã chịu nhiều khổ cực như vậy, bây giờ đã trở thành phu nhân của Tô Thần, Tô Thần chắc chắn phải báo thù cho cô.

Cộng thêm nhiều lần bị Uông gia nhắm vào, Tô Thần cũng muốn nhổ tận gốc Uông gia. "Vị trí cụ thể tôi không biết!" A Lăng lắc đầu,

"Tôi chỉ từng ở trong đại bản doanh của Uông gia, mỗi lần thực hiện nhiệm vụ đều phải uống một loại thuốc." "Loại thuốc đó có thể khiến người ta hôn mê." "Đợi đến khi chúng tôi tỉnh lại, liền xuất hiện ở một thành phố, đó là một thành phố lớn ở phía Bắc." "Sau đó chúng tôi thông qua tàu hỏa ở thành phố đó để đến các nơi trên toàn quốc." "Còn Uông gia cách thành phố đó rốt cuộc bao xa, tôi cũng không biết." "Nhưng tôi có thể chắc chắn, đại bản doanh của Uông gia có lẽ còn ở phía Bắc hơn nữa, mỗi năm vào mùa đông, đại bản doanh của Uông gia đều rất lạnh." Nghĩ đến đây, A Lăng cô nương không khỏi siết chặt quần áo của mình.

Từ khi còn rất nhỏ, cô đã sống trong môi trường đó, đói rét đã trở thành chuyện thường tình.

Uông gia chính là muốn để họ tàn sát lẫn nhau, cuối cùng nuôi cổ để tạo ra một kẻ mạnh nhất.

Tô Thần gật đầu, "Trong lòng tôi đã có một phạm vi đại khái rồi!" Đại bản doanh của Uông gia sau này đã dời ra nước ngoài, lúc này có lẽ vẫn còn ở trong nước.

Nhưng khu vực đó rộng hàng triệu kilômét vuông, Tô Thần không thể nào đi tìm từng tấc đất được.

Vì vậy vẫn cần phải xác định lại vị trí cụ thể của Uông gia.

Không ngờ người của Uông gia lại cẩn thận đến vậy. … Thời gian đã về khuya, mọi người lần lượt trở về phòng nghỉ ngơi.

A Lăng cô nương lần này là quang minh chính đại bước vào phòng của Tô Thần.

Một đêm mây mưa, đợi đến sáng sớm hôm sau, hai người mới từ trên giường bò dậy.

Đây còn là do Tô Thần biết hôm nay phải lên đường, nên cố ý

nương tay.

Nếu không, A Lăng cô nương hôm nay phải nằm trên giường cả ngày.

Mọi người tập hợp xong, liền đến ga tàu hỏa gần nhất, sau đó đi tàu hỏa đến thành Trường Sa.

Trên tàu, Tô Thần nhắm mắt dưỡng thần. "Đinh!" "Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, phần thưởng nhiệm vụ đã được phát, mời túc chủ chú ý kiểm tra." Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai Tô Thần.

Hoàn thành nhiệm vụ lần này, hệ thống thưởng cho Tô Thần một cái rương báu kim cương. "Mở!" Tô Thần thầm niệm. "Đinh, chúc mừng túc chủ nhận được Vạn Độc Bất Xâm Chi Thể!" Nghe vậy, Tô Thần tiện thể mở bảng hệ thống ra. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 4, tiến độ 192/200】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 10000 mẫu, đại dương 456909 khối, một ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Tử khí đông lai!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc / thành viên ngoại biên, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi, vận khí gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tan biến!), Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc / ngoại biên, tiến độ cấp độ gia tộc gấp đôi, vận khí hanh thông, kéo dài

không dứt!), Nhân Hoàng Kỳ (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, vận khí kéo dài, tỷ lệ thành viên gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm ý lục hợp quyền (đang có hiệu lực)】【Nhiệm vụ kim cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Vân Thiên Cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng một rương báu kim cương】Tiến độ gia tộc trên bảng hệ thống lại tăng lên, sắp lên cấp 5 rồi!

Chương 369

Chắc là lão tộc trưởng lại từ bên ngoài tìm về được tộc nhân lưu lạc, Tô Thần thầm nghĩ.

Nếu A Lăng cô nương lần này trở về Tô gia thôn, tổ chức hôn lễ thành công, thì dân số của Tô gia thôn sẽ còn tăng lên.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ đột phá cấp 5 gia tộc.

Ngoài ra, hệ thống lần này đã ban hành nhiệm vụ mới, yêu cầu Tô Thần thám hiểm mộ Vân Thiên Cung.

Nơi này ở khu vực Đông Bắc, theo thông lệ, Tô Thần và mọi người phải về Tô gia thôn một chuyến, để lại những bảo vật thu được ở Tô gia thôn, sau đó để tiệm đồ cổ hoặc nhà đấu giá bán đi.

Hơn nữa xa nhà lâu như vậy, Tô Thần cũng có chút nhớ Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu và con của mình.

Chá Cô Tiếu cũng phải về nhà xem Hồng Cô Nương và cô con gái bảo bối của ông.

Cô con gái bảo bối đó đã được Tô Thần đặt trước làm con dâu rồi!

Chuyến đi Lôi Thành lần này, thu hoạch không tồi.

A Lăng cô nương giải quyết được đẳng thuật trong cơ thể, Tô Thần nhận được Vạn Độc Bất Xâm Chi Thể.

Thể chất này trông có vẻ hơi vô dụng, nhưng thực tế công dụng lại rất lớn.

Tô Thần thường xuyên xuống mộ.

Dưới mộ có rất nhiều thứ nguy hiểm, không chỉ là thi miết, mà còn có đủ loại sinh vật nguy hiểm mang độc tính.

Kể cả chuyến đi Lôi Thành lần này, trong làn sương độc đó chứa một lượng lớn chất độc thần kinh, sơ suất một chút là sẽ trúng chiêu.

Có một số độc trùng Tô Thần có thể dùng huyết Phượng Hoàng và huyết Kỳ Lân trong cơ thể để thanh lọc, nhưng vẫn có một số độc trùng mà huyết Phượng Hoàng và huyết Kỳ Lân cũng không thể ngăn chặn trăm phần trăm.

Ví dụ như tình huống gặp phải ở Dịch gia thôn lần trước.

Một loại thực phẩm ăn vào thì an toàn, nhưng thực phẩm tương khắc sinh ra độc tính, chiêu này suýt chút nữa đã khiến Tô Thần trúng chiêu.

Thể chất vạn độc bất xâm đối với Tô Thần rất có ích. … Sáng sớm ngày thứ ba, Tô Thần và đoàn người cuối cùng cũng trở về thành Trường Sa.

Không đến tiệm đồ cổ, Tô Thần trực tiếp trở về thôn.

Dịch Tiêu đã trở về, hôm nay đang ở tiệm đồ cổ xử lý mọi việc, còn Doãn Tân Nguyệt thì ở nhà chăm con.

Thấy Tô Thần trở về, Doãn Tân Nguyệt bế con đến trước mặt Tô Thần.

Lúc này Tô Thần trông rất mệt mỏi vì đường xa, Doãn Tân Nguyệt nhẹ nhàng nói: "Anh đi tắm trước đi, sau đó nghỉ ngơi một lát." "Để anh xem con trai bảo bối của anh trước đã!" Tô Thần cười, từ trong lòng Doãn Tân Nguyệt đón lấy bé Tô Khán, rồi dùng bộ râu lún phún của mình chọc vào bé.

Bé Tô Khán cười khúc khích. "Đi nhanh đi!" Doãn Tân Nguyệt cười nói. "Được!" Tô Thần gật đầu. "A Lăng cô nương, lần này ra ngoài em chắc cũng mệt rồi nhỉ?

Bữa trưa muốn ăn gì?

Chị bảo đầu bếp làm cho em." Doãn Tân Nguyệt hỏi. "Không cần phiền phức như vậy đâu, ăn gì cũng được, Tân Nguyệt tỷ!" A Lăng cô nương cười nói.

Trò chuyện với Doãn Tân Nguyệt vài câu xong, A Lăng cô nương liền đến phòng của A Vân.

Lúc này A Vân đã thay một bộ quần áo vải thô.

Trên tay và chân cô vẫn còn đeo gông cùm.

Vì đeo trong thời gian dài, cổ tay và cổ chân của cô đã bị mài rách, chảy máu tươi, một số chỗ bắt đầu đóng vảy. "Tỷ tỷ, tỷ về rồi!" Biểu cảm vốn dĩ tĩnh lặng của A Vân lộ ra một nụ cười. "Đây là thuốc áp chế đằng thuật, sau này em cứ uống đúng giờ." A Lăng cô nương đặt những viên thuốc lên bàn. "Nhiều vậy sao?" A Vân kinh ngạc một lúc.

Cô biết quy tắc của Uông gia, để khống chế chặt chẽ những sát thủ như họ, thuốc mà Uông gia cung cấp cho họ luôn có định mức định lượng.

Chẳng lẽ tỷ tỷ đã đưa thuốc của mình cho cô? "Tỷ tỷ, hay là tỷ uống đi!" A Vân sắc mặt tái nhợt, "Em đã trở thành quân cờ bị bỏ đi, Uông gia đã từ bỏ em rồi." "Nhưng Uông gia chắc chắn chưa từ bỏ tỷ." "Nếu cho em, tỷ sẽ phải đối mặt với sự phản phệ của đằng thuật." A Vân không muốn vì mình mà hại tỷ tỷ A Lăng bị đằng thuật làm tổn thương. "Yên tâm đi, ta đã hóa giải được đằng thuật trong cơ thể rồi." A Lăng cô nương nói, "Coi như đã thoát khỏi sự kìm kẹp của Uông gia." "Thật sao?" A Vân từ đáy lòng cảm thấy vui mừng cho tỷ tỷ A Lăng.

Những đằng thuật đó luôn tiềm ẩn trong cơ thể họ, nếu không có thuốc, sẽ khiến họ sống không được chết không xong, cuối cùng chết trong đau đớn tột cùng.

Sự giày vò thảm khốc như vậy, không có mấy người có thể chịu đựng được. "Là Tô Thần giúp ta!" A Lăng cô nương giải thích. "Anh ta giúp tỷ, anh ta…" A Vân không phải kẻ ngốc, đã hiểu được ý của tỷ tỷ A Lăng.

Xem ra tỷ tỷ đã phản bội Uông gia rồi. "Không sai!" A Lăng cô nương gật đầu, khẳng định suy nghĩ của A Vân, "Ta đã cắt đứt với bản thân quá khứ, và cả Uông gia trong quá khứ." "Đối với ta mà nói, đây không phải là chuyện xấu!" A Lăng nhìn về phía A Vân, "Uông gia đối xử với chúng ta như vậy, chẳng lẽ muội vẫn còn muốn bán mạng cho Uông gia sao?" Nghe vậy, nội tâm A Vân vẫn cực kỳ chấn động.

Cô mãi không thể bình tĩnh lại được, "Tỷ tỷ, nhưng mà Uông gia…" "Không có nhưng mà gì hết!" A Lăng cô nương nói, "Muội có thể suy nghĩ kỹ lại." "Muội cũng không cần lo bị Uông gia báo thù, người của Uông gia dù có lợi hại đến đâu, đối với họ mà nói, Tô gia thôn cũng là cấm địa." "Những con chuột cống này chỉ dám nhắm vào Tô gia ở bên ngoài, chưa bao giờ dám làm loạn ở thành Trường Sa." Tô gia thôn vững chắc như vậy, có tường thành điêu bảo, hơn nữa trong thành còn có sự giúp đỡ của Trương Đại Phật Gia và các gia tộc khác.

Một khi Tô gia thôn gặp rắc rối, những người đó sẽ dốc toàn bộ lực lượng ra.

Đến lúc đó úp sọt bắt rùa, bất kể Uông gia phái đến bao nhiêu người, cuối cùng cũng sẽ có đi không có về. … Tô Thần sau khi tắm xong, nằm trên giường.

Doãn Tân Nguyệt giao con cho người hầu trông, cô nép vào bên cạnh Tô Thần.

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Khoảng nửa tháng không gặp, lại nằm chung một giường, Doãn

Tân Nguyệt trở nên chủ động hơn.

Sau cơn mây mưa, Tô Thần ôm Doãn Tân Nguyệt vào lòng, từ từ nói: "Sau này A Lăng cô nương cũng là người một nhà rồi." Doãn Tân Nguyệt trong lòng Tô Thần khẽ run lên một lát, rồi mới lên tiếng: "Anh đó, thật không thành thật chút nào!" Chỉ trách Tô Thần một câu, Doãn Tân Nguyệt liền không nói gì thêm nữa.

Chuyện đã xảy ra rồi, cô dù có muốn ngăn cản cũng không được.

Hơn nữa A Lăng cô nương quả thực không tệ.

Qua thời gian giao tiếp, Doãn Tân Nguyệt cũng rất thích vị muội muội này. "Anh nói chuyện này với Dịch Tiêu muội muội nữa đi." "Dịch Tiêu muội muội rộng lượng, cũng sẽ đồng ý thôi." "Ngoài ra, tổ chức một hôn lễ cho A Lăng cô nương." Doãn Tân Nguyệt cảm thấy, một khi A Lăng cô nương đã trở thành người của Tô gia, thì tuyệt đối không thể bạc đãi người ta.

Nhất định phải để cô ấy cảm nhận được sự nhiệt tình của Tô gia thôn.

Tô Thần vốn tưởng Doãn Tân Nguyệt sẽ từ chối, dù không từ chối cũng sẽ làm khó một phen.

Không ngờ cô lại thông tình đạt lý đến vậy. "Yên tâm đi!" Tô Thần cười nói, "Anh dù có cưới A Lăng cô nương, sau này cũng sẽ không bạc đãi em đâu!" "Anh dám!" Doãn Tân Nguyệt nũng nịu nói, "Dù có cưới họ, em vẫn là vợ cả, là chính thê!" Địa vị của Doãn Tân Nguyệt chắc chắn không thể lung lay.

Trong lòng Tô Thần, cô cũng là người quan trọng nhất.

Chương 370

Ba ngày sau, Tô Thần đại hôn.

Là một sự kiện trọng đại của Tô gia thôn, cả thôn trên dưới đều tất bật chuẩn bị.

Tuy nhiên, lần đại hôn này của Tô Thần lại không mời người ngoài, một là lo ngại gián điệp của Uông gia trà trộn vào, hai là vì hôn sự với Doãn Tân Nguyệt trước đó đã được tổ chức rất hoành tráng rồi.

Tô Thần không muốn làm phiền người khác nữa.

Vì vậy, lần này chỉ là một hôn lễ nội bộ, nhưng vẫn được tổ chức vô cùng long trọng.

Ngày cưới, cả Tô gia thôn đèn lồng rực rỡ.

Tiếng pháo nổ từ sáng sớm đến tận tối mịt vẫn chưa dứt.

Vỏ pháo vụn phủ kín cả Tô gia thôn.

Khắp nơi đều tràn ngập không khí vui mừng.

Biệt viện nơi Tô Thần ở cũng được trang hoàng vô cùng hỷ khánh.

Ngày đại hôn, Tô Thần mình vận lễ phục đỏ, tâm trạng cũng vô cùng vui vẻ.

Sau khi đưa A Lăng cô nương vào phòng tân hôn, Tô Thần ra ngoài kính rượu mọi người.

Người đầu tiên là lão tộc trưởng, trong bữa tiệc ông đã uống không ít rượu, nói năng cũng có chút ngọng nghịu.

Nhưng ông vẫn cố gắng gượng dậy, vỗ vai Tô Thần: "Tiểu Thần à, sau này phải cố gắng khai chi tán diệp cho Tô gia chúng ta!" "Cháu

là tộc trưởng, phải làm gương cho tộc nhân!" "Mấy thằng nhóc dưới cháu cũng phải mau chóng thành hôn đi." Lão tộc trưởng mỉm cười hài lòng. "Lão tộc trưởng yên tâm, cháu nhất định sẽ làm được!" Tô Thần uống cạn ly rượu.

Về phần Tô Thiên và Tô Hổ, bị lão tộc trưởng nhắc nhở vài câu, vốn đã có chút men say, họ liền vội nói: "Lão tộc trưởng, chúng cháu cũng muốn cưới lắm, hay là người giới thiệu cho chúng cháu ai đó hợp ý đi ạ!" "Chỉ cần hợp là chúng cháu cưới liền!" Đây là chiến thuật đối phó mà hai người họ đã tổng kết được.

Chỉ cần có người giục cưới, họ sẽ nhờ đối phương giới thiệu. "Ha ha ha, cái thân già này của ta chắc không được rồi, các cậu mau kính Tiểu Thần vài ly, để Thần ca của các cậu giới thiệu cho." Lão tộc trưởng cười nói. "Thần ca, anh nhất định phải giới thiệu giúp bọn em đấy!" Tô Thiên và Tô Hổ nâng ly muốn kính rượu Tô Thần.

Sau khi kính xong các bậc trưởng bối trong tộc, Tô Thần nâng ly đến bên cạnh Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu.

Em gái của A Lăng là A Vân hôm nay cũng được mời ra ngoài.

Cô ngồi cùng bàn với Trần Tổng Bả Đầu, ngay bên cạnh ông ta.

Cùm tay và cùm chân của A Vân cũng đã được tháo ra.

Từ trước, Tô Thần đã nhận thấy Trần Tổng Bả Đầu có chút ý tứ với A Vân.

Vì vậy, Tô Thần cố ý sắp xếp như vậy, để A Vân ngồi bên phải Trần Tổng Bả Đầu. "Trần Tổng Bả Đầu!" Tô Thần nâng ly, "Tô gia thôn có được thành tựu như ngày hôm nay, không thể không kể đến công của ông." "Từ khi ông đến Tô gia thôn, lòng tôi đã vững vàng hơn hẳn." Tô Thần cạn ly với Trần Tổng Bả Đầu. "Tô tộc trưởng quá khách sáo rồi." Trần Ngọc Lâu cười đáp, "Tôi còn phải cảm ơn Tô gia

thôn đã thu nhận mình." Sau vài câu chuyện phiếm, Tô Thần nhìn về phía A Vân, cùng cô cạn một ly.

Bất kể A Vân có căm ghét Tô Thần hay không, hôm nay là ngày đại hôn của chị gái cô là A Lăng và Tô Thần, Tô Thần đã trở thành anh rể của cô.

Dù về tình hay về lý, ly rượu này vẫn phải uống. "A Vân cô nương, tôi vẫn nói câu đó, quay đầu là bờ, không cần phải câu nệ quá khứ." Tô Thần nói, "Cô bây giờ đang đứng ở ngã ba đường, lùi một bước là cuộc đời tăm tối, tiến một bước là con đường thênh thang." A Lăng cô nương và A Vân đều là sát thủ do Uông gia đào tạo.

Hai người không có quan hệ huyết thống, chỉ vì thân phận gần gũi và hoàn cảnh có nhiều điểm tương đồng.

Trong số những sát thủ mà Uông gia đào tạo, nữ giới rất ít.

Vì vậy, quan hệ giữa A Vân và A Lăng luôn rất tốt. "Tôi sẽ suy nghĩ nghiêm túc!" A Vân nghiêm mặt nói, "Tỷ phu, anh cũng biết, tư tưởng của tôi cần một thời gian để thay đổi, không thể chuyển biến ngay lập tức được." "Được!" Tô Thần gật đầu, "Sau này cô không cần đeo cùm nữa, nhưng phạm vi hoạt động vẫn phải nằm trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn." Sau khi nói chuyện với A Vân xong, Tô Thần lại cùng Chá Cô Tiếu, Hồng cô nương cạn ly.

Cả Tiểu Ca, người bình thường không uống rượu, hôm nay cũng đã uống vài ly.

Bối Thi Nhân Lão Mã, Trương Hồ Lô, Hắc Bối Lão Lục… Hôm đó, chủ và khách đều vui vẻ.

Uống mãi đến nửa đêm, mọi người mới lần lượt rời đi.

Còn Tô Thần, với tư cách là tân lang, mới thong thả trở về phòng.

Dù thể chất của hắn rất mạnh, nhưng cũng không chịu nổi việc

uống nhiều rượu như tối nay.

Mang theo chút men say, Tô Thần vén khăn trùm đầu của A Lăng cô nương lên.

Hôm nay nàng mặc hỷ phục màu đỏ thẫm, mái tóc búi cao cài không ít trang sức vàng bạc.

Những món trang sức này đều do Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu lo liệu.

Thấy Tô Thần mang theo chút men say, lòng A Lăng càng thêm kích động, đồng thời cũng lo lắng cho hắn: "Chàng uống nhiều lắm phải không?

Thiếp đi pha cho chàng một tách trà." "Không cần, ngủ sớm đi!" Tô Thần thổi tắt nến, ôm A Lăng cô nương ngã xuống giường. … Một đêm xuân tiêu.

Trải nghiệm tuyệt vời đã để lại ấn tượng sâu sắc trong tâm trí A Lăng cô nương.

Đến nỗi khi nàng tỉnh dậy vào ngày hôm sau, Tô Thần đã thức dậy rồi.

A Lăng cô nương e thẹn mỉm cười, từ phía sau ôm lấy Tô Thần. "Rửa mặt đi, anh đưa em đi gặp Tân Nguyệt và Dịch Tiêu." Tô Thần nhẹ nhàng nói. "Vâng!" A Lăng cô nương gật đầu.

Trước đây nàng không có người thân, bây giờ đã có, bất luận là Tô Thần hay Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu, đều là những người thân thiết nhất của nàng.

Không lâu sau, dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, A Lăng cô nương đã gặp được Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu.

A Lăng cô nương kiên quyết muốn dâng trà cho Doãn Tân Nguyệt

và Dịch Tiêu. "Đại tỷ, nhị tỷ, trước đây em không hiểu chuyện, sau này còn phải phiền hai vị chiếu cố nhiều hơn." A Lăng cô nương cung kính nói. "Ha ha ha, A Lăng muội tử, không cần khách sáo như vậy, đều là người một nhà cả." Doãn Tân Nguyệt nói. "Đúng vậy, A Lăng muội muội, chúng ta phải tương trợ lẫn nhau, giúp phu quân cai quản cả gia tộc." Dịch Tiêu cũng nói thêm.

Ba người cùng nâng chén trà, cũng coi như Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu đã thừa nhận thân phận của nàng.

Doãn Tân Nguyệt còn bế con ra, nói với Tô Khán: "Vân nhi, xem tiểu mụ của con này, sau này để tiểu mụ mua quần áo, mua đồ ăn cho con nhé." Về địa vị của mình, Doãn Tân Nguyệt chưa bao giờ phải lo lắng.

Đứa trẻ trong lòng cô chính là trưởng tử, mà trưởng tử từ xưa đến nay trong số các con cháu, thân phận đều cao hơn một bậc. "Thật đáng yêu!" A Lăng cô nương nhận lấy tiểu Tô Khán, bắt đầu dỗ dành. "Đúng rồi, A Lăng cô nương, tên thật của em là gì?" Dịch Tiêu hỏi. "Không có tên thật, mọi người đều gọi em là A Lăng." A Lăng cô nương nói.

Đối với nàng, cái tên chỉ là một danh xưng mà thôi. "Hay là thế này, sau này em cứ gọi là Tô Lăng đi, là người của Tô gia thôn chúng ta." Dịch Tiêu đề nghị.

Chương 371

"Được đó, cứ dùng tên này đi, anh thuộc đời chữ 'Nghĩa', em cũng thuộc đời chữ 'Nghĩa', tên đầy đủ là Tô Nghĩa Lăng." Tô Thần chậm rãi nói.

Từ đó A Lăng có tên mới.

Tên đầy đủ là Tô Lăng, thuộc đời chữ 'Nghĩa', nhưng mọi người vẫn thích gọi nàng là A Lăng cô nương.

Cũng có người gọi thẳng là tẩu tử.

Ngày thứ ba sau hôn lễ, Tô Thần đưa A Lăng cô nương đến từ đường tổ.

Dưới sự chủ trì của lão tộc trưởng, Tô Thần và A Lăng cô nương bắt đầu tế tổ.

Đây cũng là một hoạt động tế lễ lớn đầu tháng của Tô gia thôn.

Tất cả tộc nhân đều đến từ đường.

Dưới sự chủ trì của lão tộc trưởng, mọi người hướng về bài vị của tất cả tổ tiên Tô gia thôn khấu đầu, cảm tạ tổ tiên phù hộ. "Nay, Tô Thần, thuộc đời chữ 'Nghĩa' của Tô gia, tộc trưởng hiện tại của Tô gia thôn, vì Tô gia khai chi tán diệp." "Tô Lăng là người Đông Bắc, hiền lương thục đức, là tam thê của Tô Thần." "Hai người đã thành hôn vào ngày hôm trước, hôm nay ghi tên vào gia phả!" Lão tộc trưởng lấy ra gia phả, ghi chép lên trên.

Sau tên của Tô Thần, có Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu.

Tô Lăng trở thành người thứ ba.

Khi lão tộc trưởng ghi chép xong, ông hô lớn một tiếng: "Dâng

hương!" Lão tộc trưởng tuy đã lớn tuổi, nhưng giọng nói vẫn vang như chuông đồng.

Theo tiếng hô của ông, người Tô gia thôn lần lượt bắt đầu dâng hương khấu bái. "Đinh!" "【Chúc mừng số lượng thôn dân Tô gia thôn tăng lên, tiến độ hệ thống +20%.】" "【Đinh, chúc mừng Tô gia thành công thăng cấp thành gia tộc cấp 5, thưởng cho túc chủ một Rương Báu Gia Tộc!】" Tiếng hệ thống vang lên trong đầu Tô Thần.

Tô Thần lập tức kiểm tra bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 48 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 10000 mẫu, 452909 đồng bạc trắng, một ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Thụy khí tường vân!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp độ nhận được sẽ nhân đôi, vận khí gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp độ gia tộc nhân đôi, vận khí hanh thông, kéo dài không dứt!), Cờ Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch ruộng tộc +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, vận khí kéo dài, xác suất thành viên gia tộc thành danh +50%)】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận

được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Tông sư thương pháp (đang có hiệu lực), Tông sư đối kháng (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Truyền thừa Táng kinh (đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (đang có hiệu lực)】【Nhiệm vụ Kim Cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Vân Thiên Cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ được thưởng một Rương Báu Kim Cương.】 Tô gia thôn bước vào gia tộc cấp 5, từ "Tử khí đông lai" biến thành "Thụy khí tường vân".

Tô Thần ngẩng mắt nhìn, liền phát hiện trên bầu trời Tô gia thôn, những luồng tử khí kia hội tụ lại, đã hình thành nên một đám mây lành.

Tô gia thôn ngày càng phát triển lớn mạnh.

Hiện tại đã có uy danh không nhỏ ở mấy tỉnh xung quanh.

Đặc biệt là các buổi đấu giá do Tô gia thôn tổ chức, mỗi lần tổ chức buổi đấu giá long trọng đều thu hút sự tham gia của một số gia tộc lớn ở các tỉnh lân cận.

Điều này cũng khiến danh tiếng của Tô gia thôn ngày càng vang dội.

Hình như gần đây Tô gia thôn sắp tổ chức một buổi đấu giá khá lớn, tính ra đây đã là buổi đấu giá quy mô lớn thứ ba do Tô gia thôn tổ chức.

Lần đấu giá này, Tô Thần định sẽ đích thân ra mặt xem xét tình hình hiện tại. … Sau khi từ từ đường tổ ra ngoài, Tô Thần đưa A Lăng cô nương đến ruộng tộc của Tô gia thôn.

Để cho A Vân có thể ra ngoài hít thở không khí, A Lăng cô nương đã cố ý dẫn theo em gái mình.

Không lâu sau, Tô Thần lại nhìn thấy Trần Tổng Bả Đầu.

Ông ta cười hì hì đi đến trước mặt Tô Thần: "Tô tộc trưởng, đi dạo một chút nhé, tôi ở trong phòng cũng có chút nhàm chán." "Ngài không biết đâu, tên Chá Cô Tiếu kia hoàn toàn là một cái đuôi, cả ngày cứ lẽo đẽo theo sau Hồng cô nương và con gái cô ấy." "Có lúc muốn tìm hắn nói một câu cũng khó hơn lên trời." Nghe vậy, Tô Thần cười mà không nói.

Rõ ràng đây là cái cớ Trần Ngọc Lâu tự tìm cho mình, mục đích thì không gì khác ngoài việc tiếp cận A Vân cô nương.

Nhưng Tô Thần không vạch trần ông ta, mà mời Trần Ngọc Lâu cùng đi dạo.

Cả đoàn người đi ra khỏi Tô gia thôn.

Bây giờ đã đến mùa thu hoạch, Tô gia thôn bên này đã bắt đầu gặt lúa muộn, đây cũng là mùa thu hoạch cuối cùng trong năm nay.

Trên những thửa ruộng nước phía trước, những người làm công dài hạn do Tô gia thôn thuê đang lao động dưới nắng.

Họ vung mồ hôi, khom lưng gặt lúa.

Xa xa trên vùng đất núi, là những cánh đồng ngô bạt ngàn.

Mùa này, ngô cũng nên thu hoạch rồi.

Những cây ngô cao hơn đầu người mọc thành từng mảng trên sườn núi, điểm xuyết màu xanh.

Lá ngô rất sắc, nếu không cẩn thận còn có thể làm xước cánh tay. "Đây chính là ruộng tộc của Tô gia thôn." Tô Thần nói, "Cả một vùng rộng lớn thế này đều là sản nghiệp của Tô gia thôn chúng ta, tổng cộng một vạn mẫu đất, đều nằm quanh Tô gia thôn." Mỗi lần trở về, Tô Thần thích nhất là ngồi ở đây, ngắm nhìn hoa màu trên đồng.

Những cây hoa màu từ mạ non đến lúc trổ bông rồi chín vàng, cuối

cùng là thu hoạch.

Đến mùa đông, ruộng đồng trơ trụi, chỉ có một vài mảnh đất núi trồng lúa mì xanh non.

Nhìn cảnh tượng này, trong lòng Tô Thần cảm thấy mãn nguyện. "Sau này cũng là sản nghiệp của em!" Tô Thần cười nói, "Đã gả vào đây rồi, sau này chắc chắn sẽ không để em rảnh rỗi đâu, sản nghiệp của gia tộc em chắc chắn cũng phải quản lý một phần, một mình anh không thể lo xuể." Hiện tại Tô gia có ba sản nghiệp công khai, lần lượt là tiệm đồ cổ, nhà đấu giá và ruộng tộc.

Tiệm đồ cổ do Doãn Tân Nguyệt quản lý, mỗi tháng có thể mang lại cho Tô gia thôn sáu, bảy vạn đại dương lợi nhuận ròng.

Nhà đấu giá thì chia làm đấu giá quy mô lớn và đấu giá quy mô nhỏ, nếu tính trung bình, có lẽ có thể mang lại cho Tô gia thôn khoảng năm vạn đồng bạc trắng lợi nhuận.

Ngoài ra, chính là một vạn mẫu ruộng tộc trước mắt này.

Đương nhiên, Tô gia thôn còn có các sản nghiệp khác.

Ví dụ như tiền thuê cửa hàng trên con đường ở khu nhà ở của những người làm công dài hạn.

Nhưng đây đều là những khoản nhỏ, mỗi năm có thể mang lại cho Tô gia thôn khoảng một vạn đại dương thu nhập tiền thuê.

Cùng với việc ngày càng có nhiều người làm công dài hạn đến ở, tiền thuê sau này thu được cũng sẽ ngày càng cao, theo tính toán của Tô Thần, đợi đến khi có khoảng một vạn người làm công ở đó.

Cộng thêm thân nhân của họ, tính ra cũng gần ba vạn người.

Lại tính thêm những người ở khu dân tị nạn đến đây dạo chơi.

Như vậy, tiền thuê mỗi năm có thể thu được khoảng mười hai

vạn, tính trung bình mỗi tháng, một vạn đồng bạc trắng tiền thuê cũng không thành vấn đề.

Sản nghiệp hiện tại của Tô gia chỉ có bấy nhiêu, trong tình huống lý tưởng, mỗi tháng có thể mang lại cho Tô gia thôn mười hai vạn đại dương thu nhập ròng.

Một năm khoảng hơn một trăm năm mươi vạn đồng bạc trắng.

Đương nhiên, Tô gia thôn cũng chi tiêu rất nhiều, còn phải không ngừng mở rộng diện tích ruộng tộc.

Cho nên cuối cùng số tiền có thể vào ngân khố được một nửa đã là không tệ rồi. … Hai ngày sau.

Tô gia lại tổ chức một buổi đấu giá.

Buổi đấu giá quy mô lớn lần này đã được gửi thiệp mời từ một tuần trước đến tay các gia chủ của những gia tộc lớn ở mấy tỉnh xung quanh.

Đối xử với những khách hàng lớn này chắc chắn không thể giống như đối với những khách hàng nhỏ.

Trên thiệp mời của họ, còn ghi chú tình hình của một số vật phẩm vedette lần này.

Sẽ giới thiệu chi tiết tên gọi, lai lịch và niên đại lịch sử của những món đồ này.

Chương 372

Nếu các tộc trưởng của những gia tộc lớn đó có hứng thú, chắc chắn sẽ đến tham gia.

Ngày đấu giá diễn ra, mọi người đều tất bật.

Gần một trăm cô gái lễ tân được tuyển dụng bắt đầu trang trí hội trường, dọn dẹp vệ sinh.

Dịch Tiêu đứng trong ngân khố kiểm kê những món đồ cổ, sắp xếp thứ tự xuất hiện của chúng.

Trong lúc cô đang kiểm kê, Tô Thần đến bên cạnh Dịch Tiêu.

Lần này trở về vì phải tổ chức hôn lễ với A Lăng cô nương, nên có nhiều chuyện vẫn chưa nói kỹ với Dịch Tiêu. "Dịch gia thôn bên đó thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Vẫn ổn, đã hồi phục nguyên khí rồi." Dịch Tiêu gật đầu, "Chỉ là chuyện lần này đã để lại một bóng ma rất sâu trong lòng người trong thôn." Một mặt là sự phản bội của người trong gia tộc, mặt khác là người của Uông gia có phần quá hung tàn.

Điều này khiến cho người Dịch gia thôn đến bây giờ vẫn còn sợ hãi. "Trước khi em đi đã sắp xếp ổn thỏa chưa?" Tô Thần hỏi. "Cũng gần xong rồi, em để một vị tộc lão tạm thời chủ sự." Dịch Tiêu nói, "Em còn định để những thanh niên trai tráng của Dịch gia thôn chia thành nhiều đợt đến Tô gia thôn học hỏi." "Những người đó lớn xác mà vô dụng, so với thanh niên Tô gia thôn, chênh lệch quá xa." "Trong thôn không phải còn có giáo tập chuyên môn sao?

Dạy võ nghệ, thương pháp, vừa hay để bọn họ cũng nâng cao thực lực của mình." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu: "Được, đến lúc đó em có thể nói chuyện với lão tộc trưởng.

Sắp xếp trước chỗ ở cho họ." Đây cũng không phải chuyện gì to tát.

Tô gia thôn và Dịch gia thôn của nhà mẹ Dịch Tiêu hiện tại là quan hệ đồng minh công thủ.

Quan hệ hai nhà rất gần, nương tựa vào nhau.

Giúp Dịch gia thôn nâng cao thực lực thực ra cũng là giúp chính Tô gia thôn.

Dịch gia thôn mạnh lên, Tô gia thôn cũng có thể nhận được không ít lợi ích. "Buổi đấu giá lần này chuẩn bị thế nào rồi?" Tô Thần hỏi. "Đã sắp xếp gần xong rồi, trong số các gia tộc lớn ở mấy tỉnh xung quanh, ít nhất cũng có hơn mười gia chủ đã gửi thư hồi đáp, họ sẽ cử người đến tham gia buổi đấu giá lần này." "Về phần các gia tộc khác, tạm thời chưa có hồi âm, em đoán đến lúc đó những gia tộc lớn này ít nhất sẽ đến khoảng mười lăm nhà." "Cộng thêm một số gia tộc lớn ở địa phương, cuối cùng chắc có thể gom đủ hai mươi nhà." "Còn những người mua lẻ tẻ thì càng nhiều hơn.

Rất nhiều người muốn đến xem cho biết, đồng thời cũng muốn cảm nhận không khí của buổi đấu giá." Chuyện đấu giá giao cho Dịch Tiêu làm, xem ra Tô Thần đã giao đúng người.

Dịch Tiêu khi đối mặt với chuyện này quả thực rất có trật tự, cộng thêm Doãn Tân Nguyệt luôn ở bên cạnh bày mưu tính kế.

Doãn Tân Nguyệt đã áp dụng một phần quy tắc của Tân Nguyệt Phạn Điếm vào Trường Sa, có được kinh nghiệm của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Tô gia thôn chắc chắn sẽ làm ngày càng tốt hơn. "Tân Nguyệt hôm nay có qua không?" Tô Thần hỏi. "Đang trên đường rồi." Dịch Tiêu nói, "Nhưng nghe nói hôm nay còn có một vị khách quý đến." "Là chị Tân Nguyệt nói, em hỏi chị ấy khách quý là ai, chị ấy bảo em đoán, làm sao em đoán được chứ?" Dịch Tiêu lắc đầu.

Cô thực sự không biết. "Có thể là cha vợ đến!" Tô Thần trầm tư một lát rồi nói, "Nếu là khách quý, chắc chắn địa vị tôn quý.

Những nhân vật lớn ở Trường Sa này đều là người quen, cũng là bạn của anh." "Doãn Tân Nguyệt chắc chắn sẽ không hình dung như vậy." "Nghĩ lại chắc chắn là người từ Kinh thành đến." Ngoài cha vợ ra, Tô Thần không nghĩ ra còn có thể là ai khác. "Cái gì?" Dịch Tiêu kinh ngạc, "Cha của chị Tân Nguyệt sẽ đến sao?" Rõ ràng, Dịch Tiêu hoàn toàn không nghĩ đến điểm này, nên vô cùng kinh ngạc.

Tuy nhiên cô cũng biết một vài tình hình về cha của Doãn Tân Nguyệt, những chuyện này ở Tô gia thôn cũng coi như mọi người đều biết.

Vị đó cũng được coi là tiền bối trong ngành.

Tân Nguyệt Phạn Điếm mà ông kinh doanh, có danh tiếng rất lớn trên khắp Cửu Châu.

So sánh với đó, nhà đấu giá của Tô gia vẫn chỉ đang ở giai đoạn khởi đầu, muốn làm được đến mức độ như Tân Nguyệt Phạn Điếm, còn cần phải đi một chặng đường rất dài.

Tô Thần đích thân lái xe đến ga tàu.

Khi hắn đến nơi, phát hiện Doãn Tân Nguyệt đã đợi ở cửa ga. "Sao không báo trước cho anh một tiếng?" Tô Thần hỏi. "Cha không cho em nói với anh, sợ anh nhiều việc, làm phiền anh." Doãn Tân Nguyệt cười nói. "Cha vợ đến, dù có chuyện lớn bằng trời, anh cũng phải gác lại." Tô Thần bảo Doãn Tân Nguyệt lên xe, ngồi đợi trong xe.

Khoảng nửa tiếng sau, một chuyến tàu đến ga.

Cha Doãn chắc là ở trên chuyến tàu này.

Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt cùng xuống xe, đứng ở cửa ga đợi.

Không lâu sau, một người đàn ông trung niên trông có vẻ uy nghiêm ra khỏi ga, phía sau ông còn có mấy người đàn ông thân thủ nhanh nhẹn, vừa nhìn đã biết là cao thủ. "Ba!" "Cha!" Tô Thần và Doãn Tân Nguyệt cùng tiến lên. "Sao lại để Tiểu Thần đích thân đến đón ta thế này, không cần phiền phức như vậy, ta chỉ đến Trường Sa dạo chơi thôi." Cha Doãn nói, "Lần trước đến vội vàng, chưa kịp ngắm kỹ Trường Sa, cũng chưa đến Tô gia thôn của con." Lần trước cha Doãn đến Trường Sa là để đưa Doãn Tân Nguyệt đi.

Cho nên ông đến nhanh đi cũng nhanh.

Chỉ ở tiệm đồ cổ một lát rồi rời đi.

Bây giờ đã khác, cha Doãn đã công nhận thân phận của Tô Thần, cũng không còn cản trở hai người ở bên nhau nữa, hơn nữa ông đã có cháu ngoại rồi.

Lần này đến, cha Doãn chính là để thăm con gái và cháu ngoại.

Vì thời tiết nóng nực, nắng thu vẫn còn gay gắt.

Cho nên Doãn Tân Nguyệt không mang theo con, mà để ở nhà cho A Lăng cô nương trông nom. "Đi thôi, ba!" Tô Thần lái xe, đưa cha Doãn về Tô gia thôn.

Lúa dọc đường đã gặt gần xong, nhìn cảnh tượng náo nhiệt này, cha Doãn không khỏi cảm khái: "Thực ra ở nông thôn làm địa chủ cũng khá tốt." Kinh thành tuy đông người náo nhiệt, nhưng lại thiếu đi một phần cảm giác an nhàn. "Từ bên này đến bên kia, khoảng hơn một vạn mẫu đất, đều là của Tô gia." Doãn Tân Nguyệt giới thiệu, "Chúng con sau này còn định mua thêm một ít đất nữa, ít nhất cũng phải mua hai vạn mẫu, mở rộng ruộng tộc của Tô gia thôn." Ba vạn mẫu đất, nếu tính thêm sự gia trì của hệ thống, tăng phúc thu hoạch 1400%, gần như tương đương với bốn mươi hai vạn mẫu đất.

Toàn bộ đất đai xung quanh Trường Sa cộng lại cũng không quá một trăm vạn mẫu.

Tương đương với sản lượng của một nửa số ruộng đất ở Trường Sa.

Đây chính là nội tình của Tô gia thôn.

Theo tính toán của Tô Thần, đến lúc đó Tô gia thôn sẽ thuê gần một vạn người làm công dài hạn.

Nếu tính cả những người làm công ngắn hạn, có lẽ sẽ có khoảng mười sáu, mười bảy nghìn người.

Khi đó, cả khu vực xung quanh Tô gia thôn sẽ còn náo nhiệt hơn. "Kia chính là Tô gia thôn." Doãn Tân Nguyệt chỉ vào cổng chào phía trước nói.

Nhìn tường thành và lô cốt phía trước, cha Doãn ngạc nhiên: "Xem ra các con vận hành Tô gia thôn rất tốt, tường thành cao như vậy, nếu có nguy hiểm xảy ra, e rằng đây là nơi an toàn nhất." Tường thành ở ngoài sáng, lô cốt ở trong tối.

Một sáng một tối, có thể bảo vệ rất tốt cho cả Tô gia thôn.

Cộng thêm việc Tô Thần còn không ngừng mua sắm các loại vũ khí quân sự, trang bị thực lực không ngừng tăng cường.

E rằng đến lúc đó một trung đoàn quân đội muốn tấn công Tô gia thôn cũng khó hơn lên trời. "Không tệ!" Cha Doãn khen ngợi, "Tô gia thôn hiện tại vững như bàn thạch, các con chọn đại bản doanh ở đây, quả thực là lựa chọn thượng thừa." Ở Kinh thành muốn xây dựng phủ đệ thành tình trạng này, căn bản là không thể.

Chương 373

Hơn nữa một khi xảy ra nguy hiểm, ví dụ như bị vây hãm, thì ở trong thành mới thực sự là chịu đựng.

Nghĩ đến đây, cha Doãn không khỏi nói: "Đợi ta già rồi, ta cũng muốn đến Tô gia thôn định cư." Đây là suy nghĩ thật sự từ sâu trong lòng cha Doãn.

Kinh thành quá xô bồ, mở nhà đấu giá làm ăn thì không tệ, nhưng để dưỡng lão thì có chút không phù hợp.

Tô gia thôn bên này muốn an nhàn bao nhiêu có bấy nhiêu.

Lúc rảnh rỗi pha trà, ngắm cảnh núi sông đồng ruộng, cũng có một thú vui riêng. "Ta nghe nói ở nước ngoài có rất nhiều chủ trang viên, thường chiếm diện tích rất lớn, họ xây dựng nơi ở của mình trong trang viên, nuôi rất nhiều gia súc, trồng trọt hoa màu, tuyển dụng rất nhiều nô lệ." Cha Doãn nói, "Chỗ của con so với nước ngoài, chắc cũng là trang viên rồi." "Ba, người nói là chủ đồn điền phải không?" Doãn Tân Nguyệt nói, "Chúng con không giống họ, ở đây không có phân biệt nô lệ, Tô Thần đối xử với những người làm công dài hạn rất tốt." Nếu không phải vì Tô Thần, mùa đông năm ngoái không biết có bao nhiêu người chết cóng. "Ha ha ha, con nói đúng!" Cha Doãn cười nói.

Cả đoàn người đến trung tâm Tô gia thôn.

Đây mới là khu vực cốt lõi của Tô gia thôn.

Dọc đường, thấy xe của Tô Thần, các thôn dân đều dừng bước, chào hỏi hắn.

Xem ra chàng rể này của mình rất được lòng người, cha Doãn

thầm nghĩ.

Ông bây giờ ngày càng hài lòng với chàng rể này.

Không lâu sau, Tô Thần lái xe về biệt viện của mình.

Bên trong biệt viện vô cùng giản dị, điều này quả thực vượt ngoài sức tưởng tượng của cha Doãn, ông còn tưởng chỗ của Tô Thần là một tòa biệt thự sang trọng.

Không ngờ sân vườn lại bình thường như vậy.

Hơn nữa trong phòng cũng không có quá nhiều đồ đạc đắt tiền. "Ngồi đi, ba!" Doãn Tân Nguyệt đích thân pha trà cho cha Doãn. "Để lúc khác ta mua một ít đồ đạc, cũng coi như là của hồi môn lúc kết hôn." Cha Doãn lên tiếng.

Chưa đợi Doãn Tân Nguyệt mở miệng, cha Doãn tiếp tục nói: "Cái này thì không cần từ chối, ta chỉ có một mình con là con gái, không thương con thì thương ai?" Lúc đó Doãn Tân Nguyệt là lén lút kết hôn.

Đợi đến khi cha Doãn biết chuyện, con cũng đã có rồi.

Ban đầu không công nhận Tô Thần, bây giờ đã chấp nhận, thì không thể như trước đây nữa.

Của hồi môn nên có không thể thiếu.

Trong lúc mấy người đang nói chuyện, A Lăng cô nương bế đứa trẻ vào. "Ha ha ha, cháu ngoại ngoan của ta đến rồi." Cha Doãn kích động lập tức đứng dậy, tiến lên nhận lấy Tô Khán từ tay A Lăng cô nương.

Đối diện với đứa trẻ, vẻ mặt cha Doãn tràn đầy sự hiền từ, ông từ trong túi lấy ra một cái hộp, bên trong là một cái khóa trường mệnh bằng vàng nặng mấy cân. "Đợi đến khi nó lớn, thì đeo lên người nó." Cha Doãn hiền từ nói.

Tô Khán còn nhỏ như vậy, khóa vàng nặng mấy cân chắc chắn không đeo được.

Cái khóa vàng này đối với cha Doãn hay đối với Tô Thần, không tính là quý giá, nhưng lại là một tấm lòng của cha Doãn. "Cảm ơn ba!" Tô Thần thay mặt con cảm ơn. "Khách sáo thì thôi đi, ta biết các con bận, các con cứ đi làm việc của mình, không cần quan tâm ta." Lúc này cha Doãn giống như một ông lão cô đơn.

Doãn Tân Nguyệt nhìn kỹ, trên đầu cha Doãn vậy mà còn thấy được mấy sợi tóc bạc. "Cũng không có chuyện gì lớn, tối nay có một buổi đấu giá, vì tổ chức khá long trọng, sẽ có một số tộc trưởng của các gia tộc đến, nên con phải đi một chuyến." Tô Thần giải thích. "Đấu giá hội?

Xem ra ta đến thật đúng lúc." Cha Doãn cười nói, "Đến lúc đó ta cũng đi xem." "Vậy thì tự nhiên là vô cùng hoan nghênh." Tô Thần gật đầu. … Trong khoảng thời gian tiếp theo, cha Doãn bế đứa trẻ dạo quanh sân vườn.

Đối với đứa cháu ngoại bảo bối này, cha Doãn vô cùng yêu quý.

Ngay cả Doãn Tân Nguyệt lúc này dường như cũng bị cha Doãn lạnh nhạt.

Thời gian thoáng cái đã đến tối, cha Doãn mới lưu luyến trả lại đứa trẻ cho Doãn Tân Nguyệt.

Doãn Tân Nguyệt ở nhà trông con, còn Tô Thần thì đưa cha Doãn đến nhà đấu giá của Tô gia.

Lúc này, trước cửa nhà đấu giá, đậu đầy ô tô.

Những chiếc ô tô này đều do Tô gia mua, để tiện đón tiếp các tộc trưởng của những gia tộc đó.

Sau khi đón họ từ ga tàu, liền trực tiếp sắp xếp vào khách sạn cao

cấp gần nhà đấu giá.

Đương nhiên, đãi ngộ này chỉ có khách hàng hạng Giáp và hạng Ất của nhà đấu giá mới được hưởng.

Khách hàng hạng Bính và hạng Đinh cần phải trả tiền mới có thể vào ở. "Ông chủ!" Chưa kịp vào trong, những cô gái lễ tân đứng trước cửa nhà đấu giá đồng loạt cúi đầu chào Tô Thần.

Những cô gái lễ tân này thân hình mảnh mai, da trắng, dung mạo cũng không tệ.

Họ đều được tuyển chọn kỹ lưỡng.

Sau khi được đào tạo mới có thể làm việc.

Mặc sườn xám đồng phục, trang điểm, trông vô cùng xinh đẹp.

Có một số người đến nhà đấu giá không phải vì đồ cổ, mà là vì những cô gái lễ tân này.

Chỉ cần nhìn một cái, đã cảm thấy mãn nhãn, mắt cũng thoải mái.

Bước vào hãng đấu giá, cách bài trí bên trong cũng có một không hai.

Trong đó pha trộn không ít tư duy hiện đại của Tô Thần, có sự khác biệt về bản chất so với những hãng đấu giá kiểu cũ.

Ngay cả Doãn phụ, người đã kinh doanh tiệm đồ cổ nhiều năm, cũng không khỏi sáng mắt lên.

Lúc này, buổi đấu giá đã chính thức bắt đầu.

Dịch Tiêu bước lên sân khấu, giới thiệu một món đồ cổ cho mọi người.

Khi giọng anh ta vừa dứt, đèn trên sân khấu đột nhiên tắt ngấm.

Đến khi đèn sáng trở lại, món đồ cổ đã xuất hiện trước mắt mọi

người.

Lập tức, ánh mắt của tất cả đều bị thu hút.

Trong phòng riêng trên lầu hai, Doãn phụ cũng đang chăm chú nhìn xuống.

“Món đồ sứ này có giá khởi điểm là một nghìn đại dương, mỗi lần tăng giá không được thấp hơn một trăm đại dương,” Dịch Tiêu trên sân khấu lên tiếng.

Ngay giây sau, bên dưới đã bắt đầu hô giá.

“Một nghìn một trăm đại dương!” “Một nghìn năm trăm đại dương!” “Một nghìn tám trăm đại dương!” “…” Chưa đầy vài phút, giá của món đồ cổ này đã được đẩy lên mức ba nghìn đại dương.

Theo tính toán của Tô Thần, giá trị thực của món đồ cổ này khoảng hai nghìn năm trăm đại dương.

Chương 374

Coi như là đã bán vượt giá trị thực.

Khi trả giá, người ta dễ bị cuốn theo, dễ nghiện, có lúc lời đã nói ra rồi mới nhận ra mình đã hô giá quá cao.

Nhưng trong tình huống này, họ hoặc là phải hủy kèo, hoặc là chỉ có thể cắn răng mua.

Tình huống hủy kèo không nhiều.

Dù sao những người có thể tham gia buổi đấu giá này, dù chỉ là khách hàng hạng Bính hay hạng Đinh, đều là những người có máu mặt.

Nếu hủy kèo, chẳng khác nào tự vả vào mặt mình.

Nhưng họ mua cũng không thiệt.

Những món đồ cổ này trong tương lai vẫn còn không gian tăng giá rất lớn.

Tô Thần đã từng tính toán, lấy món đồ sứ trước mắt làm ví dụ, hiện tại giá trị khoảng hai nghìn năm trăm đại dương.

Quy đổi ra tiền mặt đời sau, giá trị tương đương khoảng mười ba vạn tệ.

Nếu món đồ sứ này được đấu giá ở đời sau, ít nhất cũng có thể bán được vài triệu.

Giá trị tăng gấp mấy chục lần.

Loạn thế chuộng vàng, thịnh thế chuộng đồ cổ.

Càng là thời thịnh thế, giá đồ cổ sẽ càng đắt.

Sau khi món đồ cổ này được bán đi, món tiếp theo lập tức được đưa ra.

Món đồ cổ này có tên là Đèn đồng Chúc Cửu Âm.

Lấy hình tượng thần núi Chung là Chúc Cửu Âm, thân rắn quấn quanh trụ đèn, hai mắt được khảm dạ minh châu, khi thắp lên ngọn lửa như mắt rồng đóng mở.

Giá của món đồ cổ này lập tức tăng vọt, giá khởi điểm đã là ba nghìn đại dương.

Bên dưới lập tức bắt đầu một cuộc tranh giành kịch liệt.

Ngay cả tộc trưởng của một gia tộc nào đó trong phòng riêng trên lầu cũng tỏ ra hứng thú, bắt đầu hô giá.

"Mười một nghìn đại dương!" Trên lầu hai, một vị gia chủ lên tiếng.

Đến mức này, đã là một mức giá cao.

Xem ra món Đèn đồng Chúc Cửu Âm này cuối cùng sẽ rơi vào tay vị gia chủ kia.

"Mười một nghìn đại dương lần thứ nhất!" "Mười một nghìn đại dương lần thứ hai!" "Mười một nghìn đại dương lần…" Lời của Dịch Tiêu còn chưa nói xong, bên dưới đột nhiên vang lên một giọng nói lạc lõng.

"Mười một nghìn lẻ một đại dương!" Khi giọng nói này vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía đó.

Đó là một thanh niên khoảng hai mươi tuổi, ngồi ở một vị trí không mấy nổi bật trên lầu một.

Nếu không phải vì lần hô giá đột ngột này, e rằng không ai chú ý đến.

“Vị công tử này, mỗi lần hô giá không được thấp hơn năm trăm đại dương!” Dịch Tiêu trên sân khấu nói.

“Vậy sao?

Vậy thì mười một nghìn năm trăm đại dương!” Hắn ta lười biếng nói.

Trên lầu không có ai đáp lại, gã thanh niên kia chế nhạo: “Sao thế?

Sợ tôi không trả nổi mười một nghìn năm trăm đại dương này à?

Nói cho các người biết, tiểu gia đây tiền nhiều vô kể.” Người này vừa nhìn đã có vẻ muốn gây sự.

Nhưng hãng đấu giá của Tô gia từ khi mở cửa đến nay, đây là lần đầu tiên có người không biết điều.

“Mười hai nghìn đại dương!” Trong phòng riêng trên lầu hai, tộc trưởng của gia tộc nọ có chút tức giận.

Ông ta đã hô giá, sắp thắng thầu đến nơi, không ngờ nửa đường lại nhảy ra một con ngựa ô.

Hơn nữa, thằng nhóc ranh kia dường như cố tình làm vậy, muốn đối đầu với ông ta.

“Mười hai nghìn năm trăm đại dương!” Gã thanh niên bên dưới tiếp tục ra giá.

“Mười ba nghìn đại dương!” Trong phòng riêng trên lầu hai, vị tộc trưởng kia sắc mặt tái mét, dặn dò cô gái phục vụ trong phòng: “Tô tộc trưởng đâu?

Ta muốn gặp cậu ta!” Không ngờ ông ta đến tham gia buổi đấu giá này lại bị người ta nhắm vào.

Cũng may đây là thành Trường Sa, nếu ở trong phạm vi thế lực của gia tộc ông ta, kẻ này đã chết không biết bao nhiêu lần rồi.

Cô gái phục vụ vội vàng tìm Tô Thần, báo cáo tình hình.

"Dẫn ông ta đến gặp tôi đi!" Tô Thần nói.

Một lát sau, vị tộc trưởng kia được đưa đến trước mặt Tô Thần: "Tô tộc trưởng, phiền cậu giao kẻ đó ra đây!" "Ha ha ha, Lý gia chủ, hãng đấu giá của chúng tôi buôn bán đón khách, làm ăn thôi mà!" Tô Thần cười hòa giải, "Nếu chỉ vì vài lời nói mà giao người ra, e là việc kinh doanh của tôi không cần làm nữa!" "Vậy thì mời Tô lão bản cho tôi biết thông tin của vị khách đó, tôi tự mình đi nói chuyện với hắn!" người đàn ông trung niên được gọi là Lý gia chủ nói, "Tôi không quan tâm chút đại dương này, mà là hắn ta cứ nhắm vào tôi!" "Chuyện này mà truyền ra ngoài, mặt mũi của tôi để đâu?" "Không cần ngài ra mặt, chỉ cần cho tôi biết hắn là người ở đâu là được." Nghe vậy, Tô Thần lại lần nữa từ chối: "Lý gia chủ, việc này e là khó tuân mệnh!

Tiệm đồ cổ của chúng tôi cũng không tùy tiện tiết lộ thông tin của khách hàng." "Thử đặt mình vào vị trí của người khác xem, nếu có người muốn gây phiền phức cho ngài, rồi đến chỗ tôi hỏi thông tin về ngài, ngài sẽ nghĩ sao?" Tô Thần hỏi ngược lại.

Những thông tin này là bí mật của hãng đấu giá, dù là thông tin của khách hàng hạng Đinh, Tô Thần cũng sẽ không tùy tiện tiết lộ!

Khi Tô Thần vừa dứt lời, Lý gia chủ càng tức giận hơn: "Tô lão bản, tôi không tin lại có kẻ dám gây phiền phức cho tôi!" "Ngài không đưa, tôi lại thấy có chút đáng ngờ.

Tôi là khách hàng hạng Giáp, đối phương là khách hàng hạng Đinh." "Bất kỳ ông chủ nào cũng nên hiểu tầm quan trọng của khách hàng hạng Giáp chúng tôi, ngược lại những khách hàng hạng Đinh kia chẳng đáng kể!" "Ngài che chở đối phương như vậy, lẽ nào đối phương là người ngài cố tình sắp đặt?

Mục đích không gì khác ngoài việc đẩy giá vật phẩm đấu giá lên

cao, để chúng tôi phải chi thêm tiền oan?" Lý gia chủ nghi ngờ gã thanh niên kia là chim mồi của hãng đấu giá Tô gia.

Chuyện này liên quan đến danh tiếng của hãng đấu giá Tô gia, dù thật hay giả, nếu truyền ra ngoài, e là sẽ bất lợi cho họ.

"Lý gia chủ cẩn thận lời nói, hãng đấu giá Tô gia chúng tôi trước nay luôn lấy chữ tín làm đầu, tuyệt đối không thể làm ra chuyện như vậy!" Tô Thần nghiêm giọng nói.

"Ha ha, chuyện này ai mà nói chắc được chứ?" Lý gia chủ cười lạnh, "Nếu Tô tộc trưởng không hợp tác, vậy thì tôi hết cách rồi." "Nhưng món đồ cổ kia tôi nhất định phải mua bằng được, tôi muốn xem xem thằng nhóc kia rốt cuộc có bao nhiêu tiền mà dám tranh với tôi!" Giá của món đồ cổ này đã tăng vọt lên năm mươi nghìn đại dương, hai bên vẫn đang giằng co.

Dường như cả hai đều quyết tâm phải giành được món đồ cổ này.

Vị gia chủ họ Lý này không thể chịu được việc người khác chà đạp lên tôn nghiêm của mình, nếu để đối phương giành được, chẳng khác nào đạp mặt mũi Lý gia của họ xuống đất.

Giá cả cứ thế leo thang đến năm mươi lăm nghìn đại dương mới từ từ dừng lại.

Gã thanh niên ở lầu một chắp tay cười nói: "Tại hạ thật sự phục rồi, món đồ cổ này nhường cho ngài vậy." Lời vừa dứt, Lý gia chủ trên lầu hai lạnh lùng nói: "Chẳng phải chỉ là mấy vạn đại dương thôi sao?

Chút tiền này ta còn chưa để vào mắt!" Đối với chuyện xảy ra hôm nay, Lý gia chủ trong lòng tức sôi máu, nhưng vẫn giả vờ như không có gì.

Sau khi buổi đấu giá kết thúc, Lý gia chủ phất tay áo bỏ đi.

Một món đồ cổ chỉ đáng giá hơn một vạn đại dương, ông ta đã phải bỏ ra năm vạn đại dương mới lấy được.

Nghĩ đến là thấy tức điên.

Nhìn bóng lưng xa dần của Lý gia chủ, Doãn phụ chậm rãi lên tiếng: "Chuyện này e là không đơn giản như vậy." "Có thể sẽ mang lại chút phiền phức cho hãng đấu giá của cậu." Tô Thần gật đầu: "Dù sao cũng đã bỏ ra một cái giá lớn, dù tỏ ra không quan tâm đến đâu, trong lòng cũng có một cục tức." "Trong lúc nhắm vào gã thanh niên kia, cũng sẽ tìm cách nhắm vào hãng đấu giá của Tô gia." Điểm này Tô Thần đã đoán được.

Vị Lý gia chủ kia trông không giống người độ lượng gì cho cam.

"E là không chỉ đơn giản như vậy!" Doãn phụ lại lên tiếng, "Tôi nghi ngờ hai người họ là cùng một giuộc." "Ngay từ đầu đã nhắm vào Tô gia." "Bọn họ ở dưới sân khấu trông có vẻ cạnh tranh rất kịch liệt, thực ra chỉ là diễn kịch thôi, điểm này cậu nhất định phải chú ý." Doãn phụ đã kinh doanh tiệm đồ cổ nhiều năm như vậy, trong ngành này tuyệt đối được coi là lão tiền bối của Tô Thần.

Lời của Doãn phụ có lý, Tô Thần lập tức ra lệnh cho người đi theo dõi nhất cử nhất động của Lý gia chủ.

Chương 375

Không lâu sau, một thuộc hạ đến báo cáo với Tô Thần.

Gã thanh niên vừa rồi kịch liệt tranh giành đồ cổ với Lý gia chủ, sau khi rời khỏi hãng đấu giá đã lượn vài vòng xung quanh, cuối cùng hội họp với Lý gia chủ.

Hai người vào phòng bàn bạc kín.

Còn bàn bạc chuyện gì, thì thuộc hạ này không rõ.

Nghe vậy, Tô Thần nhìn sang Doãn phụ: "Ba, ba đoán đúng thật!" Thương sáng dễ tránh, tên ngầm khó phòng.

Nhiều chuyện Tô Thần tuy có thể làm rất tốt, nhưng kinh nghiệm tương đối vẫn còn quá ít, không lão luyện bằng Doãn phụ.

Doãn phụ gật đầu: "Bước tiếp theo, bọn họ hẳn sẽ dùng chuyện chim mồi làm cái cớ, tìm cách nhắm vào danh tiếng của hãng đấu giá Tô gia." "Từ xưa đến nay, chặn đường tài lộc của người khác còn nghiêm trọng hơn cả giết cha mẹ người ta.

Đối phương không tiếc kết thù với cậu để làm vậy, hoặc là bị người khác sai khiến, hoặc là cậu đã động đến lợi ích của họ." Lẽ nào là do Uông gia làm?

Sai khiến Lý gia chủ đến nhắm vào Tô Thần?

Tô Thần cảm thấy không có khả năng lắm.

Trước hết, việc nhắm vào hãng đấu giá của Tô gia không có ý nghĩa gì, dù hãng đấu giá của Tô gia có sập tiệm thì sao chứ?

Nền tảng cơ bản của Tô gia không nằm ở hãng đấu giá.

Dù hãng đấu giá có đóng cửa, Tô gia vẫn có rất nhiều kênh kiếm

tiền khác, không cần phải lo lắng về đại dương.

Vậy nên khả năng lớn nhất chính là vì lợi ích.

"Cậu đi tìm Tô Thiên, bảo nó đến khu vực nhà họ Lý điều tra một phen, xem Lý gia có chuẩn bị mở hãng đấu giá không," Tô Thần ra lệnh.

Hiện tại xem ra, chỉ có khả năng này thôi.

Nghe vậy, Doãn phụ hài lòng gật đầu: "Đúng là đứa trẻ dễ dạy!" "Tiếp theo là phải ngăn chặn Lý gia chủ tung tin đồn!" Tô Thần nói.

Theo suy nghĩ của anh, cứ trực tiếp ra đòn sấm sét, khiến Lý gia không thể gượng dậy nổi.

"Không, làm vậy sẽ rơi vào lối mòn.

Đương nhiên, các cậu là người trẻ tuổi, máu nóng, làm việc muốn nhanh gọn," Doãn phụ ngăn lại, "Nhưng chúng ta không ngại nhìn xa hơn một chút." "Hai năm nay Tô gia phát triển quá nhanh, tất yếu đã nảy sinh mâu thuẫn với các gia tộc khác, đối phương chỉ là ném chuột sợ vỡ đồ mà thôi." "Bọn họ trơ mắt nhìn Tô gia lớn mạnh, không dám đối đầu với Tô gia, nhưng trong bụng chắc chắn cũng ôm một cục tức." "Cho nên Lý gia chủ này chính là một viên sỏi rơi xuống mặt hồ, tất sẽ gây được sự ủng hộ của một số gia tộc khác." "Đến lúc đó rốt cuộc là ai nhắm vào Tô gia, trong lòng cậu đại khái sẽ có con số.

Dọn dẹp vài gia tộc trong số đó để gióng lên hồi chuông cảnh tỉnh cho bọn họ, những gia tộc còn lại thì cần phải cẩn thận đề phòng." "Khi cậu mạnh, bọn họ không dám đối đầu với cậu, nhưng nhất định sẽ gây phiền phức sau lưng." "Cứ thả dây dài câu cá lớn đã!" Doãn phụ hiến kế cho Tô Thần.

Xem ra lần này cha vợ đến đúng lúc, đã giúp Tô Thần giải quyết một phiền phức lớn.

Cha vợ nói không sai, từ xưa đến nay, sự trỗi dậy của một gia tộc tất yếu sẽ xâm phạm đến lợi ích của các gia tộc khác.

Ví dụ như Hoắc gia.

Trước đây tiệm đồ cổ của Hoắc gia là một trong những tiệm nổi tiếng nhất thành Trường Sa.

Từ khi tiệm đồ cổ của Tô gia khai trương, đã hút đi không ít khách hàng của họ, và bây giờ tiệm đồ cổ của Tô gia nghiễm nhiên đã trở thành tiệm lớn nhất thành Trường Sa.

Hoắc gia tuy không thể đối đầu trực diện với Tô gia, nhưng trong lòng các tiệm đồ cổ khác chắc chắn hận Tô Thần đến ngứa cả răng.

Hơn nữa nội bộ Hoắc gia cũng không phải là một khối sắt, gia chủ Hoắc gia có thể không đặc biệt để ý, nhưng một số lão già trong gia tộc họ, e là có ý kiến rất lớn với Tô Thần.

Chỉ là gia chủ Hoắc gia hiện tại đang nắm quyền, cộng thêm sau lưng Tô Thần lại có Trương Đại Phật Gia chống lưng.

Muốn đối đầu cứng với Tô gia ở thành Trường Sa, bọn họ thất bại là cái chắc. … Hôm sau.

Cả thành Trường Sa từ đầu đường đến cuối hẻm đều lan truyền một chuyện — hãng đấu giá của Tô gia cố tình thuê chim mồi để đẩy giá đồ cổ lên cao.

Lừa không chỉ những thương khách ngoại tỉnh, mà cả người dân địa phương cũng bị lừa.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, tiệm đồ cổ của Tô gia tràn ngập các loại đồ cổ giả, kém chất lượng.

Những món đồ cổ đó bán với giá còn đắt hơn cả đồ thật.

Một hòn đá làm dấy lên ngàn lớp sóng, sau khi tin tức này lan

truyền, trước cửa tiệm đồ cổ của Tô gia đã tụ tập một đám đông.

Những người này đều là khách hàng cũ của tiệm, họ mang đồ cổ đến để trả hàng.

Ai cũng cảm thấy mình bị lừa.

Nếu Tô gia không đồng ý, họ sẽ đốt trụi tiệm đồ cổ.

Trong phút chốc, quần chúng kích động.

Thành Trường Sa, phủ Bố phòng quan.

Trương Đại Phật Gia hôm nay tâm trạng không tệ, đang cho cá ăn bên hồ.

"Phật Gia!" Phó quan Trương Nhật Sơn đi tới, "Bên tiệm đồ cổ xảy ra chuyện rồi." "Sáng sớm hôm nay, không biết từ đâu truyền ra tin tức, nói tiệm đồ cổ lừa gạt bá tánh, hãng đấu giá lừa gạt thương khách qua lại." "Họ nói tiệm đồ cổ và hãng đấu giá làm bại hoại danh dự của người Trường Sa, định đốt tiệm đồ cổ của Tô gia, tiện thể đuổi người Tô gia từ trong thành về lại vùng quê ở thôn Tô gia." "Ồ?" Trương Đại Phật Gia quay đầu nhìn Trương Nhật Sơn, có chút kinh ngạc trước những tin tức này.

"Phật Gia, chúng ta có cần ra tay không?" Phó quan Trương Nhật Sơn hỏi.

"Không vội, Tô lão bản hẳn đã có biện pháp đối phó, chúng ta không cần xen vào," Trương Đại Phật Gia nói.

"Nhưng dù sao chúng ta cũng có cổ phần trong hãng đấu giá của Tô gia, cứ thế không làm gì, có phải là hơi quá không?" Phó quan Trương Nhật Sơn hỏi.

"Cậu bảo cậu ta đến phủ một chuyến, tôi nói chuyện với cậu ta," Trương Khải Sơn nói.

“Vâng, tôi đi ngay.” … Bên kia, Hoắc gia.

Chuyện về buổi đấu giá và tiệm đồ cổ của Tô gia gần đây ở Trường Sa đang ồn ào huyên náo.

Mấy vị trưởng bối trong gia tộc tụ tập lại, bắt đầu thương thảo.

Người đứng đầu là gia chủ Hoắc gia nhìn mấy vị tộc lão: “Thưa các vị, cục diện bây giờ đã rất rõ ràng.” “Buổi đấu giá và tiệm đồ cổ của Tô gia đang nguy cấp, hiện tại vẫn chưa thấy Tô gia có biện pháp đối phó gì, tôi đoán là hết cách cứu vãn rồi.” Danh tiếng đã bị hủy hoại, chuyện này dù là Trương Đại Phật Gia cũng khó xử.

Tô gia đã trở thành kẻ thù chung của mọi người.

Bây giờ mà dính líu đến Tô gia, e là ngay cả Trương Đại Phật Gia cũng sẽ bị người ta chửi sau lưng.

“Tôi thấy, chúng ta có thể nhân cơ hội này đoạt lại thị phần tiệm đồ cổ của mình,” một vị tộc lão nói, “Vốn dĩ trong thành Trường Sa chỉ có mấy tiệm đồ cổ, từ khi tiệm của Tô gia khai trương, đã cướp đi hơn nửa việc làm ăn của chúng ta.” “Bây giờ việc kinh doanh của tiệm chúng ta ngày càng sa sút.” “Hay là nhân lúc nó bệnh, lấy mạng nó.” Nghe vậy, tộc trưởng Hoắc gia lắc đầu: “Làm vậy thì tuyệt tình quá, quan hệ giữa chúng ta và Tô gia trước nay vẫn khá tốt, nếu bây giờ bỏ đá xuống giếng, e là…” “Tộc trưởng, không có gì phải e ngại cả,” một vị tộc lão khác nói, “Tô gia chẳng qua chỉ là một gia tộc mới nổi, Hoắc gia chúng ta ở Trường Sa đã đứng vững mấy trăm năm rồi.” “Trương gia cũng là dân ngụ cư!” “Bây giờ một kẻ ngụ cư, một gia tộc mới nổi đều cưỡi lên đầu chúng ta, chuyện này nói toạc móng heo ra, cách làm của chúng ta cũng không có vấn đề gì.” Mấy vị tộc lão lần lượt phụ họa: “Đúng vậy, gia chủ, Hoắc gia chúng ta cũng không phải ngồi không.” “Chuyện này kết thúc, Tô gia có thể trỗi dậy lại hay không còn là chuyện khác.” “Tô gia chẳng phải là bám vào Trương Đại Phật

Gia sao?

Chúng ta cũng có thể bám vào Trương Đại Phật Gia, tạm thời liên hợp với ông ta.” Các vị tộc lão này bàn tán sôi nổi.

Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy Hoắc Tiên Cô bước vào.

Nàng là người kế vị của gia chủ Hoắc gia, đã được nội định là gia chủ kế nhiệm.

“Thưa các vị tộc lão, lời của các vị tôi đều đã nghe thấy,” Hoắc Tiên Cô nói, “Lần này chúng ta không nên bỏ đá xuống giếng.

Các vị nghĩ xem, nếu thật sự gây chuyện, chúng ta có thể trở thành đối thủ của Tô gia không?” “Tô gia tuy trỗi dậy muộn, nhưng sự phát triển của họ trong hai năm đủ để vượt qua sự tích lũy mấy trăm năm của Hoắc gia chúng ta.” “Không nói đâu xa, các vị tộc lão đã từng đến thôn Tô gia chưa?” Khi Hoắc Tiên Cô vừa dứt lời, cả phòng rơi vào im lặng.

Tiếp đó, Hoắc Tiên Cô nói: “Tôi đã đến rồi, pháo đài và tường thành của Tô gia, đội hộ vệ của Tô gia đều thuộc hàng đầu ở Trường Sa.” “Có thể nói như thế này, nếu Tô Thần muốn, anh ta có thể nhanh chóng xây dựng một đội quân hơn vạn người.” “Hơn nữa dựa vào năng lực của anh ta, có thể nhanh chóng trang bị súng ống cho đội quân vạn người đó.” “Các gia tộc chúng ta có thực lực như vậy không?” Hoắc Tiên Cô còn nói giảm đi rồi.

Nếu Tô Thần thật sự có ý định đó, bộ khung của anh ta có thể được dựng lên nhanh chóng.

Năm trăm người trong đội hộ vệ, ai nấy đều là cao thủ, có thể nhanh chóng trở thành tiểu đội trưởng, trung đội trưởng, đại đội trưởng, trung đoàn trưởng… Sau khi đội ngũ được thành lập, sẽ trở

thành một quân phiệt mới.

Trở thành khách quý của nhiều đại quân phiệt trong nước, bọn họ chắc chắn sẽ tìm cách chiêu mộ Tô Thần.

Chương 376

Hơn nữa, gần thôn Tô gia có hơn hai mươi vạn lưu dân, phần lớn những người này đều được thôn Tô gia cứu tế.

Họ sẽ trở thành nguồn binh lính vô tận.

Ngay cả khi trừ đi phụ nữ, trẻ em, người già trong số hơn hai mươi vạn lưu dân đó, ít nhất cũng còn tám, chín vạn thanh niên trai tráng.

Đây là một lực lượng khổng lồ đến mức nào?

Mọi người đều đã xem nhẹ Tô Thần rồi.

Hơn hai mươi vạn người đó chính là con hào bảo vệ Tô gia, nếu thật sự xảy ra chiến loạn, còn chưa biết ai thắng ai thua.

Nghe vậy, các tộc lão đều rơi vào im lặng.

Hoắc Tiên Cô tiếp tục nói: "Hoắc gia chúng ta chẳng qua là tồn tại lâu hơn một chút thôi, nếu thật sự đối đầu với Tô gia, chúng ta chắc chắn không phải là đối thủ." "Hơn nữa, lúc đó thôn Tô gia thành lập tiệm đồ cổ, để tránh chúng ta, đã đặc biệt chọn một nơi hẻo lánh, đó là nể mặt chúng ta." "Người ta nếu thật sự muốn đối đầu với Hoắc gia chúng ta, hoàn toàn có thể xây tiệm đồ cổ ở khu vực sầm uất nhất thành Trường Sa." "Chỉ là kỹ năng của chúng ta không bằng người ta, kinh doanh không tốt bằng người ta thôi." "Đây là do chúng ta kém cỏi, không thể trách người khác." "Chúng ta phải tìm vấn đề từ chính mình, chứ không phải đổ lỗi cho người khác." "Tiệm đồ cổ của nhà chúng ta tồn tại rất nhiều vấn đề, chúng ta phải tự mình giải quyết." Đây là căn bệnh chung của các đại gia tộc, khi hệ thống bên trong đã dần ổn định, sẽ dễ nảy sinh nhiều vấn đề.

Không nói đâu xa, chính Hoắc Tiên Cô cũng biết rõ, một số tộc lão đã nhúng tay vào tiệm đồ cổ.

Bán đồ cổ với giá thấp, sau đó ăn hoa hồng.

Vốn dĩ Hoắc Tiên Cô không muốn quản, cảm thấy những tộc lão này đều là trưởng bối, nên giữ cho họ chút thể diện.

Không ngờ mấy vị tộc lão này lại tự mình nhảy ra, muốn đưa Hoắc gia đến bờ vực diệt vong.

Vì vậy, Hoắc Tiên Cô tuyệt đối sẽ không để chuyện này xảy ra.

"Từ hôm nay trở đi, tiệm đồ cổ và các việc kinh doanh khác của Hoắc gia, các tộc lão tuyệt đối không được can thiệp," Hoắc Tiên Cô nói, "Các vị đã già rồi, có thể an hưởng tuổi già." "Nể tình các vị đã từng cống hiến cho Hoắc gia, mỗi tháng lĩnh một trăm năm mươi đại dương là được." Hoắc Tiên Cô nói xong, sắc mặt các tộc lão kia biến đổi, lần lượt tỏ ý không đồng ý.

"Tiên Cô, bây giờ cô đã muốn can thiệp vào việc kinh doanh của gia tộc rồi sao?

Không coi mấy lão già chúng tôi ra gì nữa à?" "Hừ, cô còn chưa phải là gia chủ Hoắc gia, chỉ là một hậu bối, chuyện của Hoắc gia còn chưa đến lượt cô nói ba nói bốn." "Bao nhiêu năm nay vẫn như vậy, cũng không thấy xảy ra phiền phức gì, nhưng đến miệng cô, Hoắc gia chúng ta dường như ngày mai sẽ sụp đổ vậy." "…" Đụng chạm đến lợi ích thực tế, những tộc lão của Hoắc gia này đương nhiên không chấp nhận cách làm của Hoắc Tiên Cô.

Nhưng chuyện đã đến nước này, họ đồng ý cũng phải đồng ý, không đồng ý cũng phải đồng ý.

Tên đã lên dây, không thể không bắn.

Hoắc Tiên Cô nghiêm giọng nói: "Tôi chỉ cho các vị một lối thoát,

nếu các vị không muốn thuận theo lối thoát đó, thì đừng trách tôi.” Cơ hội Hoắc Tiên Cô đã cho những người này.

Nếu họ không muốn thể diện, vậy thì Hoắc Tiên Cô sẽ giúp họ thể diện.

Những tộc lão này đã già mà lú lẫn rồi.

Còn cho rằng cục diện hiện tại giống như thời họ còn trẻ.

Thời họ còn trẻ, triều Đại Thanh tuy mục nát, nhưng vẫn còn tồn tại.

Nhưng bây giờ là loạn thế!

Sơ sẩy một chút, Hoắc gia có thể sẽ bị diệt vong trong loạn thế.

Từ xưa đến nay, mỗi lần loạn thế, sẽ có một số đại gia tộc bị diệt vong, sau đó một số gia tộc mới nổi lên.

Mấy trăm năm sau, lại xuất hiện loạn thế, những gia tộc đã mới nổi và tồn tại mấy trăm năm kia, cũng sẽ đối mặt với nguy cơ diệt vong.

Càng là lúc này, càng không thể lơ là.

Hoắc Tiên Cô đã bắt đầu ra tay chấn chỉnh toàn bộ Hoắc gia. … Cùng lúc đó, một số gia tộc trong Cửu Môn cũng đang triệu tập hội nghị nội bộ gia tộc.

Thực sự là lần này phiền phức mà Tô gia gặp phải quá lớn.

Hơn nữa vũng nước lần này rất sâu.

Bọn họ phải suy nghĩ, làm thế nào để xác định lập trường của mình trong khoảng thời gian sắp tới.

Bên kia, Tô Thần được Trương phó quan mời, đã đến phủ của Trương Đại Phật Gia.

Trong sân, một cái đầu Phật đặc biệt thu hút sự chú ý.

Danh hiệu Trương Đại Phật Gia cũng đến từ cái đầu Phật này, cũng là do Tô Thần góp công lớn, dựa vào anh em Tả Lĩnh vận chuyển cái đầu Phật này về.

"Tô lão đệ!" Trương Đại Phật Gia đã đợi sẵn trong phủ.

Khi thấy Tô Thần, Trương Đại Phật Gia đặc biệt khách sáo, mời Tô Thần vào đình đá ngồi.

"Gần đây trong thành Trường Sa có không ít lời ra tiếng vào," Trương Đại Phật Gia mở lời trước, "Không biết Tô lão đệ định xử lý chuyện này thế nào?" "Chỉ là lời ra tiếng vào thôi, Tô gia chúng tôi không quan tâm," Tô Thần cười nói.

"Vậy sao?" Trương Đại Phật Gia mỉm cười, ông ta không tin Tô Thần sẽ không làm gì.

Hay là Tô Thần đã nghĩ ra cách đối phó, hiện tại chỉ là đang giả vờ yếu thế?

"Bên Lý gia chủ kia cũng có chút thế lực, đã có người truyền lời cho tôi rồi," Trương Đại Phật Gia nói, "Có một người bạn nhờ tôi bảo vệ an nguy của Lý gia chủ ở thành Trường Sa." "Ý của đối phương rất rõ ràng, chỉ cần bảo vệ an toàn cho hắn là được." "Còn những chuyện khác, thì không nói chi tiết." Nghe vậy, Tô Thần coi như đã hiểu, Trương Đại Phật Gia hôm nay gọi anh đến, mục đích chính là để cảnh cáo Tô Thần, không được động đến vị Lý gia chủ kia.

Xem ra vị Lý gia chủ kia cũng không phải kẻ ngốc, dám một mình đến thành Trường Sa gây sự.

Nhưng hắn ta quá tự tin vào bản thân.

Tưởng rằng có người che chở, Tô Thần sẽ không dám làm gì hắn.

“Vị Lý gia chủ này, ở đại bản doanh của hắn cũng mở một hãng đấu giá,” Tô Thần nói, “Nếu là cạnh tranh công bằng, tôi cũng không thấy có vấn đề gì.” “Nhưng dùng thủ đoạn hạ cấp như vậy, tôi, Tô Thần, cũng không phải người dễ bị bắt nạt.” “Ở thành Trường Sa không xảy ra chuyện, không có nghĩa là sau khi hắn về nhà sẽ không xảy ra chuyện.” Tô Thần chậm rãi nhìn về phía Trương Đại Phật Gia.

Hành động này cũng là để thăm dò giới hạn của Trương Đại Phật Gia.

Tính cách của Trương Đại Phật Gia, Tô Thần trong lòng hiểu rõ, đối phương đã nói không được động đến Lý gia chủ ở trong thành Trường Sa.

Nếu Tô Thần cứ làm tới, chắc chắn sẽ phải trả một cái giá nào đó.

Vậy thì đổi chỗ khác ra tay.

Nhân lúc nó bệnh, lấy mạng nó!

“Hắn đã về nhà rồi, vậy thì chuyện đó không thuộc thẩm quyền của tôi,” Trương Đại Phật Gia nói, “Tôi chỉ chịu trách nhiệm an nguy của hắn ở trong thành Trường Sa.” “Hiểu rồi!” Tô Thần gật đầu.

Trước đó anh cũng đang e ngại bối cảnh sau lưng vị Lý gia chủ này.

Nếu Trương Đại Phật Gia đã đồng ý với cách làm của Tô Thần, vậy thì Tô Thần không có gì phải lo lắng nữa.

“Vậy tiếp theo cậu định làm thế nào?” Trương Đại Phật Gia hỏi, “Tiệm đồ cổ và hãng đấu giá, quan trọng nhất không gì bằng uy tín, bây giờ khắp Trường Sa toàn là tin đồn.” “Cứ để tin đồn phát triển, dù cậu có ra tay với vị Lý gia chủ kia, cũng không có tác dụng gì.” Tung tin đồn chỉ cần một cái miệng, dẹp tin đồn phải chạy gãy cả chân.

Tin đồn là thứ đáng sợ nhất.

“Yên tâm đi, tôi có cách của mình,” Tô Thần nói.

Đối với loại tin đồn này, có quá nhiều cách giải quyết.

Tô Thần hiện tại chỉ đang đợi, đợi những gia tộc muốn bỏ đá xuống giếng đều lộ mặt.

Đồng thời, gần đây Tô Thần cũng đang truy tìm nguồn gốc, xem những gia tộc nào muốn ra tay với Tô gia, để đánh dấu bọn họ.

Hiện tại vẫn chưa đến lúc thanh toán cuối cùng.

Nhưng vị Lý gia chủ kia, lại nhảy nhót hơi quá đáng rồi.

Đã đến lúc cho đối phương một bài học. … Từ phủ của Trương Đại Phật Gia trở về, Tô Thần liền cho người mời Lý gia chủ đến tiệm đồ cổ của Tô gia.

Chương 377

Trong phòng riêng, Tô Thần ngồi trên ghế, trước mặt là trà đang được pha.

Lý gia chủ bước vào, trên mặt mang theo chút tức giận: "Tô lão bản, kẻ đó lừa tôi, tôi muốn hỏi ông thông tin của đối phương, ông không những giả vờ không biết, còn tìm cách lừa gạt tôi." "Bây giờ ông rước họa vào thân rồi, tìm tôi đến đây chẳng lẽ là muốn nhờ tôi giúp?" "Chuyện này, tôi không dễ dàng ra tay đâu." Nói xong, Lý gia chủ tự mình ngồi xuống ghế, vẫn tỏ ra một bộ dạng tức giận.

"Ta cho ngươi ngồi à?" Tô Thần lạnh lùng nói.

Sắc mặt Lý gia chủ lạnh đi, chất vấn: "Tô lão bản, ông có ý gì?

Lẽ nào ngay cả đạo đãi khách cơ bản nhất cũng không có?" Tô Thần không thèm cho hắn ta sắc mặt tốt: "Đứng đó đi!

Ngươi đã làm gì, trong lòng ngươi tự biết rõ." Đã đến nước này rồi, Lý gia chủ vẫn còn giả vờ hồ đồ.

Thật sự coi Tô Thần là kẻ ngốc sao?

"Ha ha ha, xem ra Tô lão bản đã biết chuyện này rồi," Lý gia chủ cười lớn, "Nếu ông đã biết, vậy cũng chẳng có gì to tát." "Ý của tôi rất đơn giản, nếu ông giao thông tin của đối phương cho tôi, tôi sẽ nói hãng đấu giá Tô gia của các người tiết lộ thông tin khách hàng." "Nếu ông không giao ra, vậy thì ông đã thuê chim mồi." "Dù thế nào, ông cũng là người chịu thiệt!" Lý gia chủ tự cho rằng mình đã chiếm thế thượng phong, bèn đi đến bên cạnh Tô Thần, tự mình lấy một tách trà, tiếp tục khiêu khích: "Đừng tưởng Tô gia các người ghê gớm lắm!" "Đây chỉ là thành Trường Sa thôi, cả nước có thành phố như Trường Sa này ít nhất cũng phải một, hai chục cái." "Người trẻ tuổi đừng

ngồi đáy giếng xem trời, nên ra ngoài đi lại nhiều hơn." "Bằng ngươi mà cũng muốn gánh vác việc vận chuyển lương thực cho mấy tỉnh xung quanh à, ngươi chưa đủ tư cách đó đâu." "Lần này chỉ là cho ngươi một bài học, yêu cầu của ta không cao, đưa ta mười vạn đại dương, ta sẽ tha cho ngươi một lần." "Tin đồn lần này ta sẽ đích thân đi làm rõ, để mọi người xóa bỏ hiểu lầm đối với hãng đấu giá của các ngươi." "Nhưng đổi lại, sau này hãng đấu giá của các ngươi chỉ được kinh doanh trong thành Trường Sa, tay đừng vươn quá dài." "Nếu không, dù ta không ra tay, cũng có khối người xử ngươi, chặt đứt tay ngươi." "Đúng rồi, thị nữ ở nhà đấu giá của ngươi không tệ, ta định chọn khoảng năm mươi người mang đi." "Trong đó hơn mười người làm vợ bé cho ta, bốn mươi người còn lại thì đưa đến nhà đấu giá của ta." "Những người này được đào tạo khá tốt, bất kể là khí chất hay lễ nghi đều thuộc hàng thượng phẩm, đến lúc đó cũng đỡ cho ta phải đào tạo lại." "Những điều kiện này không cao chứ?" Gia chủ Lý gia lạnh lùng nhìn chằm chằm Tô Thần.

Dù sao chuyện cũng đã vỡ lở, hắn cũng chẳng còn gì phải e dè.

Bây giờ chẳng qua là bàn bạc giá cả mà thôi.

Hắn là bên thắng, nên cán cân đương nhiên phải nghiêng về phía hắn.

"Ý tưởng không tồi!" Tô Thần nói, "Nhưng trời còn chưa tối mà đã bắt đầu nằm mơ, thói quen này không tốt lắm đâu.

Ta đề nghị ngươi nên về ngủ một giấc trước, trong mơ nghĩ về chuyện này sẽ tốt hơn." "Ha ha, đã đến nước này rồi mà ngươi còn muốn đối đầu với ta sao?" Gia chủ Lý gia cười lạnh nói, "Theo ta được biết, tiệm đồ cổ của ngươi hai ngày nay có rất nhiều người đến trả hàng đúng không?" "Hơn nữa trong số hàng thật đó còn lẫn không ít hàng giả." "Danh tiếng của tiệm đồ cổ Tô gia ở thành Trường Sa đã

sụp đổ hoàn toàn rồi.

Kinh doanh quan trọng nhất chính là danh tiếng." "Không có danh tiếng, tiệm đồ cổ cũng chẳng còn giá trị." "Nếu ngươi không muốn nữa, có thể bán cả tiệm đồ cổ lẫn đồ cổ bên trong cho ta." "Ta chịu thiệt một chút, mua lại với giá một vạn đại dương." "Ngươi cầm một vạn đại dương này, ngoan ngoãn quay về Tô gia thôn của ngươi mà sống lay lắt đi.

Một tên nhà quê từ dưới thôn lên, vận may kiếm được chút tiền mà đã thật sự coi mình là nhân vật rồi." Số đồ cổ trong tiệm của Tô gia ít nhất cũng trị giá ba bốn mươi vạn đại dương.

Muốn dùng một vạn đại dương để mua lại, đối phương đúng là tính toán như ý.

Tô Thần cũng không chiều theo đối phương, mà vỗ vỗ tay.

Giây tiếp theo, người bên ngoài nhận được hiệu lệnh của Tô Thần, đẩy cửa bước vào.

Trên tay hắn cầm mấy cái hộp, đặt lên bàn của Tô Thần.

"Đây là quà ta tặng Lý gia chủ, Lý gia chủ không ngại xem thử chứ?" Tô Thần cười chỉ vào những món quà trên bàn nói.

Lý gia chủ bước nhanh đến trước mặt Tô Thần, mở chiếc hộp trước mặt hắn ra.

Giây tiếp theo, sắc mặt Lý gia chủ trắng bệch.

"Ngươi đang uy hiếp ta?" Lý gia chủ lạnh giọng chất vấn.

Bên trong những chiếc hộp này đều là đầu người, hơn nữa còn là đầu của những hộ vệ luôn ở bên cạnh bảo vệ an toàn cho hắn.

Nhớ lại lúc mình rời khách sạn, mấy người này vẫn còn bình an vô sự.

Mình vừa đến tiệm đồ cổ của Tô gia chưa được bao lâu?

Đầu người đã được gửi đến, vết máu bên trong dường như vẫn còn ấm.

Đây là sự uy hiếp trắng trợn.

“Chẳng phải là ngươi uy hiếp ta trước sao?” Tô Thần hỏi lại, “Muốn hạ bệ nhà đấu giá của ta, mua lại tiệm đồ cổ của ta với giá rẻ, ngay cả những cô nương trong nhà đấu giá của chúng ta cũng bị ngươi nhòm ngó.” “Mẹ kiếp nhà ngươi thật sự nghĩ đây là nhà của ngươi à?” Tô Thần đột ngột đứng dậy, nhìn thẳng vào gia chủ Lý gia.

“Đây là thành Trường Sa, không phải là Lý gia của các ngươi!

Đừng tưởng Tô Thần ta là người dễ nói chuyện, chọc giận ta, Lý gia các ngươi cũng không có kết cục tốt đẹp đâu.” “Tô lão bản, cách làm này của ngài có hơi quá đáng rồi.” Giọng của Lý gia chủ nhỏ đi mấy phần.

Quả thực, ở thành Trường Sa hắn có hơi quá càn rỡ.

Nhưng sau lưng hắn có đại nhân vật chống lưng, vị đại nhân vật đó đã lên tiếng, Lý gia chủ không tin Tô Thần dám ra tay với hắn ở thành Trường Sa.

“Quá đáng sao?” Tô Thần nói, “Ngươi từng bước ép người như vậy, ta còn chưa nói gì, chỉ giết mấy người mà ngươi đã thấy ta quá đáng rồi à?” “Yên tâm, Tô Thần ta cũng không phải người không nói lý lẽ, mỗi người này ta cho một trăm đại dương tiền mai táng.” Trong thời đại mạng người rẻ như cỏ rác, một trăm đại dương đã là rất nhiều rồi.

Tô Thần cho người hầu lấy bốn trăm đại dương, đưa đến trước mặt Lý gia chủ.

“Hừ!” Lý gia chủ phất tay áo, tức giận rời khỏi tiệm đồ cổ Tô gia.

Còn về bốn trăm đại dương này, hắn không lấy một xu.

Nhìn bóng lưng Lý gia chủ, thuộc hạ nói: "Tô tộc trưởng, hay là để tôi nhân lúc trời tối giải quyết hắn?" "Không cần vội ra tay, đừng để Phật Gia khó xử." Tô Thần ngăn lại.

Nếu Phật Gia đã lên tiếng, dù thế nào đi nữa, Tô Thần cũng phải nể mặt Phật Gia.

Đối phương đã không biết điều, vậy thì cũng không còn gì để nói.

Xử lý hắn không vội lúc này.

Chỉ cần đảm bảo an toàn cho hắn trong thành Trường Sa là được, đợi hắn về đến nhà rồi, sống chết sẽ không còn liên quan đến Tô Thần nữa.

Dù cho người đứng sau có biết là Tô Thần ra tay, nhưng hắn cũng không có bằng chứng.

Nếu đối phương tức giận đến mức muốn ra tay với Tô Thần ở thành Trường Sa, chưa nói đến lực lượng phòng ngự hùng mạnh của Tô gia thôn, e rằng ngay cả Trương Đại Phật Gia cũng sẽ không đồng ý.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lập tức bắt đầu sắp xếp. … Ngày thứ ba sau khi nhà đấu giá xảy ra chuyện.

Trên đường phố lại có tin đồn mới lan truyền, nói rằng Tô Thần muốn ra tay giết chết tên "cò mồi" hôm đó.

Có người từng thấy tên đó mình đầy thương tích xuất hiện trên đường phố Trường Sa.

Hơn nữa, để dẹp yên chuyện này, Tô gia đã phải bỏ ra một nghìn đại dương để mua chuộc gia chủ Lý gia.

Nhưng đã bị gia chủ Lý gia thẳng thừng từ chối, gia chủ Lý gia

kiên trì quan điểm của mình, cho rằng nhà đấu giá của Tô gia phẩm hạnh không đoan chính, kiên quyết tố cáo.

Dù bao nhiêu tiền cũng sẽ không thay đổi lập trường.

Cùng lúc đó, lại có mấy gia tộc nhỏ công khai tuyên bố ủng hộ Lý gia chủ, muốn đuổi Tô gia ra khỏi thành Trường Sa.

Cho rằng những thương nhân như vậy làm bại hoại danh tiếng của giới thương gia Trường Sa, ảnh hưởng vô cùng tồi tệ.

Trong phòng.

Khi Dịch Tiêu báo cáo những chuyện này cho Tô Thần, Tô Thần suy nghĩ một lát rồi nói: "Xem ra mấy con chuột nhắt trốn sau lưng vẫn chưa dám ra mặt, chỉ để một số thương nhân và gia tộc nhỏ ra mặt." "Những người này có hơi quá cẩn thận rồi?" Tô Thần còn muốn tìm ra đuôi cáo của chúng đây.

"Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Dịch Tiêu hỏi, "Cứ tiếp tục như vậy cũng không phải là cách, hai ngày nay người đến trả đồ cổ ngày càng nhiều." "Có một số đồ cổ là mua từ tiệm chúng ta, còn có một số vốn không phải do tiệm chúng ta bán ra." "Những món đồ cổ giả đó không biết lấy từ đâu ra, họ cầm đến yêu cầu chúng ta trả hàng, nếu chúng ta từ chối, họ liền gây rối ở cửa tiệm." "Có người thậm chí còn mang theo vợ con già trẻ, nằm thẳng ra trước cửa tiệm đồ cổ, nói tiệm đồ cổ Tô gia của chúng ta ỷ lớn hiếp nhỏ, bắt nạt mẹ góa con côi nhà họ." "Để gây rối, họ thật sự dùng đủ mọi thủ đoạn." Khoảng thời gian này Dịch Tiêu cũng có chút đau đầu.

Còn Doãn Tân Nguyệt thì ở lại Tô gia thôn, cần cô chăm sóc con cái.

Dịch Tiêu chỉ có thể chạy qua chạy lại hai nơi.

"Cứ cù nhây với chúng như vậy đã, xem rốt cuộc là ai không chịu

nổi trước." Tô Thần nói, "Nhưng bên chúng ta cũng phải tỏ ra yếu thế, để chúng nhanh chóng ra tay." "Nếu không, dù chúng ta có thắng, tổn thất cũng sẽ rất lớn." Tiệm đồ cổ một ngày không mở cửa là mất đi hai nghìn đại dương lợi nhuận ròng.

Nhà đấu giá tính trung bình mỗi ngày cũng có lợi nhuận một nghìn năm trăm đại dương.

Tính ra như vậy, đóng cửa một ngày, Tô gia ít nhất mất ba nghìn năm trăm đại dương lợi nhuận ròng.

Nếu tính thêm tiền lương nhân viên, chi phí cửa hàng và các loại hao tổn khác, mỗi ngày ít nhất lỗ bốn nghìn đại dương.

Chỉ trong ba ngày, Tô gia đã tổn thất một vạn hai nghìn đại dương.

Tô Thần đoán, những gia tộc đứng sau lúc này chắc chắn cũng đang tính toán, muốn xem Tô gia rốt cuộc có thể chống đỡ được bao lâu.

Chương 378

Một cây ngã, vạn vật sinh.

Tô gia sụp đổ, không biết có bao nhiêu gia tộc có thể hưởng lợi từ đó.

Họ có thể cướp đoạt thị phần mà Tô gia thôn đã gầy dựng, cũng có thể nghĩ cách cướp đoạt số đồ cổ mà Tô gia thôn để lại.

Vì vậy, những gia tộc đứng sau này có lẽ đã liên hợp lại với nhau, nghĩ đủ mọi cách để nhắm vào Tô gia.

Nhưng họ cũng biết, thực lực của Tô gia thôn hiện tại vẫn có thể cầm cự được một thời gian.

Còn đối với Tô Thần, thời gian cầm cự quá lâu, dù Tô Thần có thắng, cũng lỗ không ít.

Vì vậy phải nhanh chóng để lộ sơ hở, dụ chúng ra tay.

Sau đó Tô Thần dùng một đòn sấm sét, giải quyết toàn bộ những kẻ này.

"Được, sau này tôi sẽ lần lượt tung tin, nói rằng Tô gia thôn đã sắp không chống đỡ nổi nữa." Dịch Tiêu gật đầu.

"Không chỉ vậy, để người trong thôn chịu khổ một chút, gần đây ăn chay thôi." Tô Thần nói, "Ngoài ra, ngươi liên hệ với cò đất, bán ruộng của tộc chúng ta." "Trước tiên bán ba nghìn mẫu, chủ yếu là ruộng nước, để chúng nghĩ rằng Tô gia chúng ta thật sự đã dầu cạn đèn tắt." "Như vậy, chúng sẽ yên tâm ra tay." Tô Thần tính toán một hồi, nếu đã đến nước này mà đối phương vẫn có thể nhẫn nhịn, vậy chứng tỏ đối phương thật sự là con rùa rụt cổ.

"Được, tôi đi làm ngay đây." Dịch Tiêu gật đầu. … Chuyện của Tô

gia gần đây đã trở thành đề tài bàn tán sau bữa ăn của người dân thành Trường Sa.

Tô gia tuy thời gian trỗi dậy rất ngắn, không giống như những gia tộc lâu đời có cả trăm năm nội tình.

Nhưng hai năm gần đây, danh tiếng của Tô gia thực sự quá vang dội.

Người dân trong thành Trường Sa, chẳng mấy ai chưa từng nghe nói về Tô gia thôn.

Đặc biệt là một số người dân biết rằng đãi ngộ khi làm công dài hạn cho Tô gia thôn rất tốt, cho những người làm công đó tiền công rất cao, còn xây nhà cho họ, để họ có nơi ở.

Có một thời gian, một số người trong thành Trường Sa đều muốn đến gần Tô gia thôn thử vận may, xem có thể được chọn làm công dài hạn không.

Chỉ là áp lực cạnh tranh của họ thực sự quá lớn.

Gần Tô gia thôn có gần hai mươi vạn người tị nạn.

Cạnh tranh với những người tị nạn đói khát, độ khó rất lớn.

Vì vậy những người này mới thôi ý định.

Họ cũng không có ý coi thường những người tị nạn đó, mọi người đều là dân lao động khổ sai, ai có thể coi thường ai?

Chỉ là những người tị nạn kia quá liều mạng.

"Các người nói xem, tiệm đồ cổ của Tô gia còn chống đỡ được bao lâu?" Tại một quán trà, một vị khách vừa uống trà vừa hỏi người bên cạnh.

"Loại gian thương này, ta chỉ hận không thể để hắn ngày mai đóng cửa luôn." Một vị khách khác chửi thề, "Uổng công trước đây ta còn

thấy người Tô gia không tệ, bây giờ xem ra, họ đều là một lũ ăn thịt người không nhả xương." "Cũng không thể nói như vậy, nhỡ đâu có người vu oan giá họa thì sao?

Người Tô gia vẫn rất tốt, ngươi xem tộc trưởng của họ trả lương cho những người làm công dài hạn kia kìa.

Không nói đâu xa, địa chủ quanh thành Trường Sa, không có một ai chịu trả nhiều tiền công như vậy." "Ta thấy Tô lão bản chắc sẽ không làm ra chuyện như vậy đâu." Trong quán trà, cũng có người nói tốt cho Tô Thần.

"Thôi đi!

Đó đều là làm màu thôi." Cũng có khách phản bác, "Nếu trong lòng hắn không có quỷ, đã sớm ra mặt phản bác rồi." "Đến giờ vẫn chưa ra mặt phản bác, chứng tỏ họ chắc chắn đã làm những chuyện bẩn thỉu đó, chỉ là lười không muốn đem ra nói mà thôi." Nghe những lời này, một số khách hàng lý trí vẫn giải thích: "Tô lão bản xưa nay không thích phô trương, biết đâu người ta chỉ không quan tâm đến chuyện này thôi.

Tin đồn dừng lại ở người khôn mà." … Trong quán trà tranh cãi không ngớt, chia thành hai phe.

Một phe cho rằng Tô Thần là gian thương, làm bại hoại danh tiếng.

Bộ phận này chiếm đa số.

Chỉ có một phe thiểu số cho rằng trong chuyện này chắc chắn có hiểu lầm gì đó, Tô Thần nhất định sẽ không làm chuyện như vậy.

Cảnh tượng như vậy đang diễn ra ở khắp các nơi lớn nhỏ trong thành Trường Sa.

Ngay cả trong khu tị nạn bên ngoài thành, nhiều người tị nạn cũng

bàn tán xôn xao.

“Phì, còn tưởng Tô gia là người tốt, không ngờ lại là một kẻ tiểu nhân từ đầu đến cuối.” “Ta nghe nói hôm nay Tô gia còn bán đất nữa, chắc là không chống đỡ được bao lâu nữa rồi.” “Bọn mình nên đi sớm thôi, đến nơi khác ăn xin.

Tô gia dù mỗi ngày đều phát cháo cho chúng ta thì sao chứ?

Uống cháo của loại người này, ta chỉ thấy bẩn cả dạ dày, ta tuy đi ăn xin nhưng cũng sống ngay thẳng.” “Huynh đệ nói hay lắm, vậy hôm nay chúng ta đi?” “Hôm nay e là không được, đợi đến ngày mai đi.

Loại gian thương như Tô gia, chúng ta cứ uống thêm một bát cháo của họ, để họ lỗ thêm một chút.” “…” Người trong khu tị nạn bàn tán sôi nổi.

Có người thậm chí đã đứng dậy chuẩn bị rời khỏi nơi này, đến nơi khác làm người tị nạn.

Cũng có một số người miệng thì chửi rủa Tô gia, nhưng vẫn cứ ở lì trong khu tị nạn.

Nếu không có cháo phát hàng ngày của Tô gia, họ đã chết đói từ lâu rồi.

Tất nhiên, nhiều người tị nạn hơn thì thờ ơ, họ cũng không bàn tán, chỉ biết sống qua ngày.

Tô gia thế nào cũng không quan hệ lớn đến họ.

Tô gia phát triển tốt, họ có thể vào Tô gia làm công dài hạn.

Nếu Tô gia không còn, họ chẳng qua chỉ cần tiếp tục làm người tị nạn, sống những ngày đói khổ mà thôi.

Đa số mọi người vẫn hy vọng Tô gia có thể kiên cường vượt qua.

Còn tại khu vực sinh sống của những người làm công dài hạn gần Tô gia thôn, những người này lại có suy nghĩ khác với những người tị nạn.

Họ khó khăn lắm mới có một nơi ở ổn định, mỗi tháng còn được nhận tiền công.

Nếu Tô gia thôn không còn, họ cũng xong đời.

"Tôi đề nghị, Tô lão bản đối xử tốt với chúng ta như vậy, chúng ta cũng phải giúp Tô gia một tay." Một người làm công nói, "Tôi nghe nói Tô gia thôn đã định bắt đầu bán đất rồi." "Nếu cứ bán đất mãi, công việc trong tay chúng ta sẽ không còn nữa." "Mọi người ai có tiền góp tiền, không có tiền thì góp lương thực, ngày mai chọn ra mười người đại diện, chúng ta mang tiền và lương thực đến Tô gia thôn." Những người làm công này cũng có tư tâm, muốn Tô gia có thể tiếp tục là chủ của họ.

Nhưng khi Tô gia thôn gặp rắc rối, họ có thể làm đến mức này, cũng thật sự không dễ dàng.

Thế là hôm đó người quyên tiền thì quyên tiền, người quyên lương thực thì quyên lương thực.

Một đồng xu cũng được, một trăm đồng xu cũng không ai chê.

Thậm chí có người còn lấy ra một đại dương, đó là tiền công cả tháng của anh ta.

Ít nhất có chín phần mười số người làm công đã quyên góp tiền và lương thực cho Tô gia.

Còn có một bộ phận làm công ngắn hạn cũng ra tay giúp đỡ.

Khi tám trăm đại dương cùng với hai nghìn ba trăm cân lương thực được đưa đến Tô gia thôn, Tô Thần dở khóc dở cười.

Hắn thật sự không ngờ vào thời điểm này, những người làm công này lại ra tay giúp đỡ.

Xem ra đây chính là sức mạnh của danh tiếng!

Những người làm công này vẫn tin tưởng Tô gia, suy nghĩ của họ là Tô gia không thể sụp đổ, họ có thể tiếp tục làm việc ở Tô gia thôn.

Ở một mức độ nào đó, họ cũng là vì chính mình.

Nhưng có thể vào thời điểm này không bỏ đá xuống giếng, ngược lại còn giúp đỡ Tô gia vượt qua khó khăn, đủ để chứng minh lòng dạ của những người này vẫn rất tốt.

Nhưng ý định ban đầu của Tô Thần là tỏ ra yếu thế với bên ngoài, để người bên ngoài biết rằng Tô gia hiện tại không chống đỡ nổi nữa.

Chương 379

Gây ra chuyện như thế này, chỉ hy vọng những kẻ chủ mưu giấu mặt trong bóng tối kia đừng hiểu lầm thì tốt.

Doãn Tân Nguyệt cười đi đến trước mặt Tô Thần: "Có thể thấy, những người làm công này vẫn rất tin tưởng anh.

Anh vừa cho họ tiền công, lại cho họ nhà ở, để họ tạm thời ở đó, họ rất sùng bái anh." "Tám trăm đại dương cũng là họ góp từ tiền đồng mà có, vô cùng không dễ dàng." Tô Thần gật đầu.

Cùng hưởng phúc thì dễ, nhưng đồng cam cộng khổ mới khó.

Cũng chỉ trong hoạn nạn mới có thể nhìn thấu lòng người, lần câu cá này xem ra không câu sai.

"Cứ nhận lấy số tiền và lương thực này đi.

Đợi sau khi qua cơn nguy hiểm này, tăng chút tiền công cho những người làm công dài hạn này, một tháng một đại dương rưỡi đi." Tô Thần phân phó.

"Được!" Doãn Tân Nguyệt gật đầu.

Cô là đại quản gia của Tô gia thôn, nắm giữ tài khố của Tô gia thôn.

Rất nhiều khoản tiền muốn chi ra đều phải do Doãn Tân Nguyệt ký tên phê duyệt.

Tăng tiền công cho những người làm dài hạn lần này có thể khiến họ càng thêm quy thuận, cũng có thể thúc đẩy sự tích cực làm việc của họ.

Trong tình hình ban đầu, một vạn người làm dài hạn này cộng lại

mỗi tháng cần chi một vạn đại dương tiền công, nếu trừ đi một phần năm tiền công dùng để trả tiền xây nhà, tức là cần chi tám nghìn đại dương.

Cộng thêm năm trăm đồng tiền tăng lên, tức là một tháng cần chi một vạn ba nghìn đại dương.

Số tiền này đối với Tô gia thôn mà nói, vấn đề cũng không lớn.

Hoa màu thu hoạch mỗi năm, trừ đi tiền công trả cho họ, vẫn còn dư dả.

Dù không dựa vào hoa màu, số đại dương trong kho của Tô gia thôn vẫn còn hơn bốn mươi vạn, có thể trả lương cho họ được ba mươi tháng.

"Ngoài ra, cô bảo Lục thúc trong thời gian này cử thêm người đi điều tra, nhanh chóng tìm ra kẻ đứng sau." Tô Thần không muốn đợi thêm nữa, những con chuột trong cống ngầm đó quá cẩn thận, đến giờ vẫn không chịu lộ đuôi cáo.

Chúng vẫn đang chờ đợi, vẫn đang thăm dò thực lực của Tô gia thôn.

Nếu chúng không chịu lộ diện, vậy Tô Thần cần phải chủ động xuất kích. … Bên kia.

Trong một ngôi miếu hoang bên ngoài thành Trường Sa, bốn năm người mặc đồ đen tụ tập ở đây.

Họ đều đeo mặt nạ, không thể nhìn rõ thân phận thật của họ.

"Thưa các vị, hôm nay mọi người có thể tụ họp ở đây, chắc hẳn đều đứng trên cùng một chiến tuyến." Một người mặc đồ đen trong số đó từ từ lên tiếng, "Nếu mọi người đều đeo mặt nạ, không muốn để lộ bộ mặt thật của mình, vậy sau này cứ dùng cách này đi." Vừa dứt lời, một người mặc đồ đen khác có chút không kiên nhẫn nói: "Lằng

nhằng nhiều thế làm gì?

Tỏ ra mình tài giỏi à?

Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là làm thế nào để đối phó với Tô gia." "Tôi nhận được tin mới nhất, bên Tô gia quả thật không chống đỡ nổi nữa, lại để những người làm công đó góp tiền hỗ trợ họ." "Những người làm công đó có thể có bao nhiêu tiền?

Thật là khiến người ta phải bật cười!" Nghe vậy, những người mặc đồ đen này đều cười rộ lên: "Nói không sai, Tô gia cũng chỉ là con châu chấu cuối mùa thu, không nhảy nhót được bao lâu nữa đâu." "Việc cấp bách của chúng ta bây giờ là làm thế nào để đoàn kết lại, nhắm vào Tô gia, để nó nhanh chóng sụp đổ." Một người mặc đồ đen khác nói.

"Không vội, việc cấp bách của chúng ta là nghĩ xem, làm thế nào để phân chia lợi ích sau khi Tô gia thôn sụp đổ." Người mặc đồ đen lên tiếng đầu tiên nói, "Tô gia chắc chắn sẽ sụp đổ, nhưng sau khi sụp đổ, tiệm đồ cổ, nhà đấu giá, ruộng của tộc và đủ các loại bảo vật, đồ cổ để lại." "Những thứ này không phân chia trước, đến lúc đó vẫn sẽ xảy ra vấn đề." Tô gia còn chưa sụp đổ, những người này đã bắt đầu bàn bạc cách chia chác Tô gia rồi.

Họ cảm thấy Tô gia bây giờ chính là cá nằm trên thớt, họ có thể tùy ý xẻ thịt.

"Vị gia chủ Lý gia kia e là cũng muốn chen chân vào, chúng ta ở đây phân chia mà không thông báo cho hắn, hắn có thể hài lòng không?" Có người hỏi.

"Chẳng qua chỉ là một kẻ ngoại địa, còn thật sự nghĩ mình có thể chơi được ở thành Trường Sa sao?" Người mặc đồ đen lên tiếng đầu tiên tiếp tục nói, "Hơn nữa trước khi Tô gia sụp đổ chắc chắn sẽ phản công điên cuồng, ta đoán khả năng lớn nhất là Lý gia và Tô gia lưỡng

bại câu thương." "Tô gia hai năm nay huy hoàng như vậy, lúc vùng vẫy chắc chắn cũng rất mạnh." "Chúng ta tạm thời vẫn không nên lộ diện đối phó với Tô gia, dù có đối phó, cũng phải mượn danh nghĩa của vị gia chủ Lý gia kia, để họ tự đối phó lẫn nhau." "Còn về việc phân chia lợi nhuận giai đoạn này, ta chỉ cần tiệm đồ cổ của Tô gia." Sau lời nói của hắn, những người còn lại cũng lần lượt lên tiếng, giành lấy lợi ích của mình.

"Ta muốn nhà đấu giá của Tô gia, mượn nhà đấu giá của họ làm cửa hàng, tạo ra một nhà đấu giá mới." "Ta muốn ruộng của tộc Tô gia, tuy Tô gia đã bán đi ba nghìn mẫu, nhưng vẫn còn bảy nghìn mẫu, giá trị cũng không ít." "Hôm nay các người đều chọn xong rồi, vậy ta cũng nói mục tiêu của ta, ta muốn từ đường của Tô gia, cái này mọi người đừng tranh với ta." Mấy người lần lượt lên tiếng.

Sau lời nói của người cuối cùng, những người xung quanh đều chế giễu: "Ha ha ha, từ đường của Tô gia mà ngươi cũng nhòm ngó, chẳng lẽ muốn mang tổ tiên của Tô gia về thờ cúng à?" "Cái này các người không cần quản." Người mặc đồ đen lên tiếng cuối cùng nói, "Ta cũng muốn thứ khác, các người có thể nhường cho ta không?

Tiệm đồ cổ của Tô gia ta cũng thấy thích rồi, hay là chúng ta cạnh tranh một phen?" Hắn nghe đồn trong từ đường của Tô gia có trọng bảo, quý hơn tất cả tài sản của Tô gia.

Nếu có thể có được món đồ đó, ruộng đất, tiệm đồ cổ và nhà đấu giá của Tô gia thôn sẽ trở nên không đáng kể.

"Thôi thôi, từ đường của Tô gia cứ nhường cho ngươi đi." Những người khác lần lượt lên tiếng.

Nhưng trong lòng những người này lại không tin hắn vô cớ chỉ muốn từ đường của Tô gia thôn, trừ phi trong từ đường đó còn có thứ quý giá khác.

Thông tin không đối xứng.

Trong số những người này có người rất hiểu về Tô gia thôn.

Bàn bạc xong việc phân chia, họ lại tụ tập lại, thảo luận làm thế nào để đối phó với Tô gia thôn, để Tô gia thôn sớm biến mất.

Mãi đến chạng vạng, những người này mới lần lượt rời đi.

Ngày thứ tư.

Không chỉ tin đồn trong thành Trường Sa ngày càng ác liệt, mà những chuyện nhắm vào Tô gia thôn cũng ngày càng nhiều.

Một lượng lớn người đến gây rối trước cửa tiệm đồ cổ của Tô gia.

Bên khu tị nạn lại có người đi kích động những người tị nạn, muốn họ đối phó với Tô gia, gây rối ở gần Tô gia thôn.

Hôm đó, không ít người tị nạn chạy đến cửa Tô gia thôn, yêu cầu người Tô gia thôn mở kho phát lương, cứu tế những người dân gặp nạn này.

Dưới tường thành của Tô gia thôn, hàng nghìn người tị nạn tụ tập.

Trong đó còn xen lẫn một số người do đối thủ đứng sau cử đến để gây nhiễu loạn.

Trong số những người tị nạn này còn có không ít người già và trẻ em, họ đều khóc lóc thảm thiết.

"Đại lão gia của Tô gia, chúng tôi thật sự không sống nổi nữa rồi." "Đều nói Tô lão gia tâm thiện, còn xin hãy phát cháo!" "Tô lão gia, chúng tôi không cầu gì khác, chỉ hy vọng các ngài có thể cho chúng tôi ăn một bữa no." "…" Cổng lớn của Tô gia thôn đóng chặt, một bộ phận đội hộ vệ đứng trên tường thành, giơ súng trong tay.

Nhưng đối mặt với những người già và trẻ em dưới tường thành, họ cũng có chút không nỡ ra tay.

Họ lần lượt nhìn về phía đội trưởng đội hộ vệ – Lục thúc.

"Đợi chút, để Tiểu Thần đến xử lý!" Lục thúc cũng có chút đau đầu.

Nếu chỉ là những người tị nạn trai tráng, ông sẽ không ngần ngại nổ súng, giết vài người để làm gương.

Nhưng hôm nay đến đa số là người già và trẻ em.

Nếu thật sự ra tay, tin đồn lan ra sẽ không tốt cho danh tiếng của Tô gia thôn.

Một lát sau, Tô Thần cũng đến tường thành.

Nhìn thấy những người bên dưới, Tô Thần nhíu mày.

"Tiểu Thần à, bây giờ phải làm sao đây?" Lục thúc hỏi.

"Phát cháo!" Tô Thần nói.

"Nhưng Tô gia thôn chúng ta bây giờ cũng không còn nhiều lương thực dư thừa!" Lục thúc khó xử nói.

"Phát cháo!" Tô Thần tiếp tục nói.

Không ngờ đối phương lại bắt đầu kích động những người tị nạn này, tiếp theo chỉ có thể tiếp tục tỏ ra yếu thế.

Không lâu sau, Tô gia thôn bắt đầu dựng lều phát cháo.

Nhưng những người tị nạn không hài lòng, cảm thấy cháo này căn bản không đủ no.

Chương 380

Họ yêu cầu Tô Thần cung cấp cơm.

Chỉ trong ngày đầu tiên, Tô gia đã tiêu hao bốn vạn cân gạo, một vạn cân thịt cùng ba vạn cân các loại rau củ.

Nếu tính tổng thể, gần như tương đương với việc tiêu hao mười hai vạn cân gạo.

Ruộng của Tô gia có tỷ suất thu hoạch 1400%, trung bình một mẫu ruộng nước có thể sản xuất khoảng sáu nghìn cân gạo.

Hôm nay tương đương với việc tiêu hao sản lượng của hai mươi mẫu đất của Tô gia thôn.

Đây còn chưa tính đến những tổn thất khác.

Nếu tính thêm những tổn thất khác và các loại chi phí, hôm nay ít nhất sản lượng của ba mươi mẫu ruộng đã mất đi.

Đây là gạo được sản xuất từ ruộng nước thượng hạng.

Tô gia thậm chí còn cho hơn một nghìn người làm công ra nấu cơm, xào rau.

Dùng sức lực cực lớn để hoàn thành việc này.

Khi màn đêm buông xuống, những người tị nạn kia mới hài lòng rời đi.

Trong biệt viện, Lục thúc tìm đến: "Tiểu Thần à, nếu cứ tiếp tục như vậy, Tô gia chúng ta cũng không chống đỡ được bao lâu đâu." "Hôm nay tiêu hao nhiều lương thực như vậy, ngày mai người nghe tin kéo đến sẽ còn đông hơn, ta đoán còn có rất nhiều người tị nạn từ nơi khác đến, chỉ để được ăn một bữa no." "Ngày mai con số này ít

nhất cũng phải tăng gấp đôi!" "Nền tảng của Tô gia thôn chúng ta mỏng, không chống đỡ được lâu đâu." Lục thúc nhíu mày.

Tô gia thôn mới được ăn no chưa đến hai năm, trước đó mọi người cũng đều đói bụng.

Nhìn thấy nhiều lương thực như vậy cho những người tị nạn, Lục thúc trong lòng cảm thấy lãng phí.

"Lục thúc, trong thôn có nhiều người oán trách chuyện này không?" Tô Thần hỏi.

"Có một số người đang oán trách với ta, còn một số chắc là trong lòng có oán khí, nhưng miệng không nói." Lục thúc nói, "Ta biết cháu chắc chắn trong lòng có tính toán khác, cháu nói cho Lục thúc ta biết, trong lòng ta cũng có thể yên tâm." "Nếu không, lòng ta cứ thấp thỏm không yên, tối đến ngủ cũng không ngon." Lục thúc mặt đầy lo âu.

"Lão tộc trưởng nói thế nào?" Tô Thần hỏi.

Khi cần thiết, vẫn phải hỏi ý kiến của lão tộc trưởng.

"Lão tộc trưởng không nói gì, hôm nay có một số người trong thôn muốn đến gặp lão tộc trưởng, để lão tộc trưởng ra mặt ngăn cản cháu, nhưng lão tộc trưởng nói mình không khỏe, ở nhà cả ngày không ra ngoài gặp ai." Lục thúc nói.

"Ha ha ha, xem ra lão tộc trưởng vẫn rất thông minh." Tô Thần cười.

Lão tộc trưởng biết mình không ngăn được Tô Thần, chỉ có thể lấy cớ bị bệnh, từ chối giao tiếp với người trong thôn.

Như vậy, sẽ không bị người trong thôn dùng đạo đức để ép buộc.

Hơn nữa Tô Thần trong lòng rõ ràng, lão tộc trưởng cực kỳ tin tưởng hắn, dù không biết mục đích của Tô Thần, cũng sẽ không ngần

ngại ủng hộ hắn.

“Lục thúc, chú nghĩ sao?” Tô Thần hỏi.

“Ta có thể nghĩ sao?

Ta đương nhiên muốn Tô gia thôn chúng ta được tốt.” Lục thúc nói, “Nhưng cháu phải cho ta biết rõ, để ta biết rốt cuộc cháu có ý định gì.” “Lục thúc, Tô gia thôn chúng ta phát triển quá nhanh, trông có vẻ một mảnh hòa bình, thực tế lại xuất hiện rất nhiều mâu thuẫn.

Chỉ là những mâu thuẫn này đã bị che giấu, bị sự phát triển tốc độ cao che lấp.” Tô Thần cười, “Nhưng mâu thuẫn chung quy vẫn là mâu thuẫn, những mâu thuẫn này giống như từng quả địa lôi ẩn nấp xung quanh.” “Những quả địa lôi này có thể phát nổ bất cứ lúc nào, nhưng không ai biết rõ rốt cuộc khi nào sẽ phát nổ.” “Có thể là hôm nay cũng có thể là ngày mai, thậm chí có thể là năm sau, năm sau nữa.” “Ta muốn nhân cơ hội lần này, giải quyết dứt điểm những mâu thuẫn nội bộ của Tô gia thôn.” Sự phát triển nhanh chóng đã để lại quá nhiều sơ hở.

Lần này Tô Thần cảm thấy trong thôn có rất nhiều tin tức đã bị tiết lộ ra ngoài.

Trong thôn có thể có nội gián.

Nhưng nếu nội gián đó không lộ diện, Tô Thần cũng không biết làm thế nào để tìm ra.

May mắn là nội gián đó không rõ nội tình thực sự của Tô gia thôn.

“Xem ra thứ mà cháu mưu tính quả thực rất lớn.” Lục thúc lúc này mới hiểu ra.

Không ngờ thằng nhóc Tô Thần này lại nghĩ xa như vậy.

“Ta ủng hộ quyết định của cháu, nhưng Tiểu Thần à, cháu cũng

phải chú ý, đừng làm tổn thương đến nền tảng của Tô gia thôn chúng ta.” Lục thúc khuyên một câu xong, liền chuẩn bị rời đi.

“Lục thúc, đừng vội đi, tôi định diễn một vở khổ nhục kế.” Tô Thần cười, “Chúng ta thả câu trước, xem con cá nào sẽ cắn câu.” “Khổ nhục kế gì?” Lục thúc hỏi.

“Lát nữa chú sẽ biết thôi.” Tô Thần cười. … Khoảng nửa giờ sau, Lục thúc mặt mũi bầm dập rời khỏi biệt viện của Tô Thần.

Chân ông còn cà nhắc, đi khập khiễng.

Về đến nhà, Lục thúc bắt đầu chửi mắng Tô Thần, nói Tô Thần vong ân bội nghĩa.

Nghe tin Lục thúc bị thương, không ít dân làng đến thăm.

Trong số những người trong thôn này, có người trách móc Tô Thần, cho rằng Tô Thần không nên ra tay nặng như vậy.

Cũng có người hỏi Lục thúc hư thực sự việc, hỏi hai người tại sao lại đánh nhau.

Cách nói của Lục thúc là, Tô Thần vì bán đất cứu tế những người tị nạn, ông đi ngăn cản, nhưng không nói chuyện được với Tô Thần.

Sau khi to tiếng gây mâu thuẫn, Lục thúc cảm thấy Tô Thần nên bình tĩnh lại, tạm thời giao ra vị trí tộc trưởng.

Ai ngờ Tô Thần nổi giận đùng đùng, rồi ra tay với ông.

Con người của Lục thúc, người trong thôn đều rõ.

Còn con người của Tô Thần, dân làng cũng đã hiểu được phần nào.

Theo lý mà nói, hai người không thể nào đánh nhau được.

Nhưng sự việc đã xảy ra, mọi người cũng đành phải tin. ……

Trong nhà lão tộc trưởng.

Một bà lão lớn tuổi vốn đang tưới hoa, nghe được tin này liền vội vã chạy vào trong nhà.

Lúc này lão tộc trưởng đang pha trà. "Còn ngồi đây nghỉ ngơi được à, xảy ra chuyện rồi!" Lão tộc trưởng phu nhân nói, "Tiểu Thần và Tiểu Lục đánh nhau rồi." "Một đứa là hàng cháu ông, một đứa là hàng con cháu ông, bây giờ hai đứa nó đều là trụ cột của Tô Gia Thôn, giờ lại gây gổ, với tư cách là trưởng bối, ông nhất định phải giúp hòa giải, nếu không hai đứa nó mà thật sự gây chuyện thì Tô Gia Thôn chúng ta tan nát mất." Lão tộc trưởng phu nhân có chút sốt ruột.

Mắt thấy Tô Gia Thôn chưa được hưởng mấy ngày yên ổn, không ngờ lại xảy ra chuyện như hôm nay.

Vì vậy, chuyện này tuyệt đối không thể làm lớn. "Vội cái gì?" Lão tộc trưởng thản nhiên nói, "Ta còn chưa vội, chuyện này chẳng có gì to tát cả." "Thế mà còn không to tát?

Ông già này, tôi thấy ông ở nhà rảnh rỗi lâu quá sinh bệnh rồi." Lão tộc trưởng phu nhân nói, "Nhất định phải đi khuyên can, để hai đứa nó bỏ qua thành kiến." "Tô Gia Thôn chúng ta đang đối mặt với khó khăn, đây là lúc cần trên dưới một lòng nhất." Lão tộc trưởng phu nhân sốt ruột đến dậm chân tại chỗ. "Yên tâm đi, bà nghĩ thằng nhóc Tô Thần đó là kẻ ngu sao?" Lão tộc trưởng chậm rãi nói, "Hay bà nghĩ thằng nhóc Tiểu Lục là kẻ ngu?

Bọn chúng đều là do bà nhìn chúng lớn lên, hơn nữa quan hệ của hai đứa nó trước nay vẫn rất tốt mà." "Hai đứa nó đột nhiên đánh nhau, bà không thấy trong đó có gì đó mờ ám sao?" Lão tộc trưởng phu nhân do dự một lát, nghĩ kỹ lại cũng thấy rất có lý, "Ông già, ông nói hình như cũng có mấy phần đạo lý.

Hai đứa nó không phải kẻ ngốc, đáng lẽ không nên làm vậy mới

phải." "Đúng rồi, hai thằng nhóc đó khôn lắm, tình hình bây giờ đều là diễn kịch cả thôi." Lão tộc trưởng nói, "Suy nghĩ của hai đứa nó ta biết đại khái, nhưng ta cũng không thể ngồi yên không quan tâm, như vậy người ngoài rất dễ phát hiện." "Lấy cây gậy của ta qua đây, ta đến biệt viện của thằng nhóc nhà họ Tô cãi một trận." "Nửa giờ sau, bà đi mời một thầy lang đến khám bệnh cho ta." Nói xong, lão tộc trưởng chống gậy đi đến biệt viện của Tô Thần.

Có dân làng đi ngang qua nghe thấy trong biệt viện, Tô Thần và lão tộc trưởng đã xảy ra tranh cãi.

Lão tộc trưởng mắng mỏ Tô Thần, lại bị Tô Thần mắng ngược lại.

Sau đó lại có tin đồn, lão tộc trưởng tức đến phát bệnh, sau khi mời thầy lang đến khám, vị thầy lang đó nói sức khỏe lão tộc trưởng rất yếu, sau khi tức giận công tâm, e rằng không trụ được bao lâu nữa.

Chuyện này ở Tô Gia Thôn được bàn tán xôn xao.

Chương 381

Tô Thần hôm nay định câu cá, dĩ nhiên không thể chỉ câu nội gián bên trong Tô Gia Thôn.

Những yêu ma quỷ quái bên ngoài kia cũng nằm trong danh sách câu cá của Tô Thần. …… Trong phòng Lục thúc.

Không ít người trong thôn đến thăm hỏi, mãi đến tối gần lúc nghỉ ngơi, lại có một người dân làng đến. "Nhị ca!" Lục thúc cố gắng muốn ngồi dậy từ trên giường.

Vị nhị ca này của ông lớn hơn ông khoảng mười mấy tuổi.

Năm nay đã gần năm mươi rồi.

Chỉ thấy ông ta xách một ít trái cây đi vào, đặt lên bàn, sau đó ngồi xuống bên giường Lục thúc. "Lão Lục à, khổ thế làm gì?" Nhị ca khuyên nhủ, "Vì người trong thôn mà đi đắc tội với tên tiểu bối Tô Thần này, vô cớ bị nó đánh một trận, quá không đáng!" "Còn cái thằng Tô Thần đó, dù là tộc trưởng, nhưng đánh một trưởng bối như ông cũng có phần không đúng!" "Loại người không biết trên dưới này, thật đáng ghét." Nghe vậy, Lục thúc do dự một lát mới lên tiếng, "Nhị ca, là tôi không đúng, Tiểu Thần là tộc trưởng, tôi không nên nghi ngờ quyết định của tộc trưởng." "Vớ vẩn, tộc trưởng thì sao chứ?

Nó cũng là người của Tô Gia Thôn chúng ta, nếu không phải chúng ta tiến cử, nó có thể làm tộc trưởng được sao?" Nhị ca phản bác, "Tôi thừa nhận, thôn có được ngày hôm nay, nó quả thật đã bỏ ra rất nhiều công sức, nhưng những người dân làng chúng ta cũng không phải ngồi không ăn bám." "Nó ngày thường không quản tộc điền, chẳng phải đều là đám trưởng bối chúng ta quản thay nó sao?" "Tôi đề nghị, bãi miễn chức vị tộc trưởng của nó, để lão tộc trưởng đảm nhận vị trí

này." "Ông là đội trưởng đội hộ vệ của thôn, quyền hạn rất cao, do ông tiến hành vũ gián, nếu Tô Thần không đồng ý, vậy thì dùng vũ lực bắt nó thoái vị." Nhị ca bắt đầu châm dầu vào lửa. "Làm vậy có chút không ổn không?" Lục thúc trong lòng đã biết rõ.

Nội gián của gia tộc hẳn là vị nhị ca này rồi.

Nhưng Lục thúc tạm thời không vạch trần, mà hùa theo nhị ca. "Nhị ca, việc này e rằng cần phải bàn bạc kỹ hơn.

Với lại lão tộc trưởng tuổi đã cao, bây giờ ra đảm nhận chức tộc trưởng cũng không thích hợp, tôi thấy vẫn nên để người trẻ tuổi hơn đảm nhận." Lục thúc nói. "Nếu Lục đệ không chê, tôi sẽ đảm nhận chức tộc trưởng này." Nhị ca nói, "Thật không dám giấu, thời gian qua tôi vẫn luôn bôn ba khắp nơi, mục đích chính là để giải quyết Tô Thần." "Tên tiểu bối này thực sự quá đáng ghét, một tên hậu bối mà lại dám ngồi lên đầu chúng ta." "Trước đây tôi chẳng qua chỉ muốn mua một căn nhà lớn ở thành Trường Sa thôi mà, ông cũng biết, con dâu tôi mang thai rồi, môi trường ở Tô Gia Thôn chúng ta quá kém." "Đến thành Trường Sa mua một căn nhà, cũng chỉ mấy nghìn đại dương thôi." "Số tiền này đối với Tô Gia Thôn chúng ta căn bản chẳng là gì.

Không ngờ vợ của Tô Thần lại dám từ chối tôi, không cho tôi chút mặt mũi nào." "Ông nói xem, chỉ mua một căn nhà, có quá đáng không?" "Hai năm nay tôi luôn tận tâm tận lực vì chuyện của gia tộc, gia tộc có thể phát triển đến ngày hôm nay, cũng không thể không kể đến công của tôi." "Không nói đâu xa, nếu tôi có nhiều đất như vậy ở nơi khác, sao một năm không kiếm được vài vạn khối đại dương?

Muốn làm gì thì làm, muốn mua gì thì mua, ai cản được tôi?" Nhị ca phẫn nộ, chỉ trích những điều không phải của Tô Thần.

Lục thúc nghe mà đau cả đầu, chỉ cảm thấy có chút hoang đường.

Tô Gia Thôn trước đây có tổng cộng một vạn mẫu tộc điền, tính trung bình, mỗi người được khoảng hai trăm mẫu đất.

Nhà nhị ca có bốn người, có thể chia được hơn tám trăm mẫu đất.

Nếu ở bên ngoài, quả thật là một đại địa chủ, cuộc sống rất sung túc.

Nhưng đây không phải bên ngoài, đây là Tô Gia Thôn, những thứ này ở Tô Gia Thôn đều là do Tô Thần mang lại.

Không có Tô Thần, bọn họ bây giờ vẫn còn ăn bữa nay lo bữa mai.

Đừng nói tám trăm mẫu đất, cho dù cho bọn họ tám mẫu đất, bọn họ cũng nên biết ơn đội nghĩa rồi.

Không ngờ bây giờ lại xuất hiện tình cảnh như vậy, có người quả thật không biết đủ!

Câu nói "Thăng mễ ân, đấu mễ cừu" (Cho một thưng gạo là ân, cho một đấu gạo là thù) xem ra không sai chút nào.

Tô gia hiện tại cần rất nhiều tiền, chỉ là không mua cho ông ta một căn nhà thôi, mà lại sinh lòng oán hận Tô Thần.

Cũng không nghĩ xem, không có Tô Thần liệu có bọn họ ngày hôm nay không?

Tô Thần đem tộc điền chia xuống, bọn họ còn thật sự coi những tộc điền này là của mình rồi.

Cảm thấy mình có đất của địa chủ, mà không có thân phận tương ứng.

Muốn đuổi Tô Thần xuống đài, rồi tự mình làm tộc trưởng. "Tô Thần nhục mạ ông như vậy, ông dù gì cũng là người ba bốn mươi tuổi rồi, có thể nhịn được sao?" "Cùng tôi đuổi Tô Thần khỏi vị trí tộc trưởng đi." "Yên tâm, thế lực sau lưng tôi đã hứa với tôi rồi, chỉ cần

tôi thành công, bọn họ tuyệt đối sẽ không động đến Tô Gia Thôn." "Chỉ cần chúng ta rút người của tiệm đồ cổ và nhà đấu giá trong thành về." "Đến lúc đó, chúng ta ở lại Tô Gia Thôn này, giữ lấy tộc điền, sống những ngày nhàn nhã, không cần đấu đá tranh giành, yên tâm sống cuộc sống của chúng ta." Nghe vậy, Lục thúc lên tiếng, "Nhị ca, ông đã mưu tính chuyện này bao lâu rồi?" "Ha ha ha, vì ngày này, tôi đã chuẩn bị ít nhất nửa năm rồi, nhưng trước đây chỉ có thể nghĩ trong lòng, không ngờ tôi lại thật sự có cơ hội thay thế nó." Nhị ca nói, "Chỉ cần tôi trở thành tộc trưởng, ông tuy vẫn là đội trưởng đội hộ vệ, nhưng địa vị thực tế của ông không khác gì phó tộc trưởng." "Đến lúc đó tôi có thể nhân danh mình, cho ông một ngàn năm trăm mẫu tộc điền." "Giá tôi đưa ra cho ông không hề thấp đâu!" "Theo Tô Thần, nó sẽ không cho ông điều kiện tốt như vậy đâu." "Nói trắng ra ông là đội trưởng đội hộ vệ, nhưng thực tế địa vị của ông trong Tô gia còn không lọt vào top năm." Tô Thần không cần phải nói, là hạt nhân thực sự của Tô Gia Thôn hiện tại.

Ngoài ra còn có Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu, A Lăng cô nương và cả lão tộc trưởng, Tứ thúc, đều xếp trên Lục thúc.

So sánh ra, Lục thúc không có chút ưu thế nào.

Mà điều kiện nhị ca đưa ra quả thật là dưới một người trên vạn người.

Chỉ cần không phải kẻ ngốc, đều có thể hiểu rõ sự hơn kém trong đó. "Hừ!" Lục thúc hừ lạnh một tiếng, "Nhị ca, tôi không ngờ ông lại là loại người này!" Hai năm qua, Tô gia dưới sự dẫn dắt của Tô Thần, đã trở thành một trong những gia tộc lớn nhất thành Trường Sa.

Ở mấy tỉnh lân cận đều có uy danh không nhỏ.

Không dám tưởng tượng, nếu Tô Thần tiếp tục dẫn dắt Tô gia đi tiếp, tương lai sẽ đạt được thành tựu khủng khiếp đến mức nào.

Trong ngắn hạn, điều kiện nhị ca đưa ra chắc chắn sẽ tốt hơn, nhưng xét về lâu dài, chắc chắn không bằng Tô Gia Thôn dưới sự lãnh đạo của Tô Thần. "Lục đệ, ông có ý gì?" Nhị ca nghi hoặc hỏi.

Vừa rồi không phải đang bàn bạc rất tốt sao?

Tại sao bây giờ đột nhiên lại thay đổi thái độ? "Ông nói tôi có ý gì?" Lục thúc trực tiếp rút một khẩu súng lục, chĩa vào đầu nhị ca, "Tô Gia Thôn đối xử với ông không tệ, không ngờ ông lại trở thành nội gián của Tô Gia Thôn." "Chỉ vì không mua cho ông một căn nhà thôi, mà ông đã muốn phản bội Tô gia." "Ông cũng không nghĩ xem, nếu không có Tô gia, ông đã chết đói từ năm ngoái rồi." "Bây giờ ông ăn của Tô Gia Thôn, ở của Tô Gia Thôn, còn ăn cây táo rào cây sung!" "Rút khỏi thành Trường Sa, không cần sản nghiệp ở thành Trường Sa nữa ư, ông có biết sản nghiệp của Tô Gia Thôn ở thành Trường Sa kiếm được bao nhiêu tiền không?

Mỗi năm ít nhất có thể mang lại cho Tô Gia Thôn hơn một triệu đại dương thu nhập." "Ông chỉ một câu nói nhẹ bẫng, đã phủ định nỗ lực của chúng tôi, phủ định cống hiến của Tô Thần cho Tô Gia Thôn, tôi thật muốn một phát súng bắn chết ông ngay bây giờ." Lục thúc tức đến suýt ho ra máu.

Vị nhị ca này và ông quen biết nhiều năm, ngày thường trông là một người rất thật thà.

Vạn lần không ngờ, cuối cùng lại chính là ông ta phản bội Tô gia đầu tiên. "Ông không cần phải giãy giụa, bây giờ tôi sẽ giải ông đến biệt viện của Tô tộc trưởng, nghe tộc trưởng xử lý." Lục thúc nói, "Thằng ngu nhà ngươi không biết phải không, ta và Tô Thần đánh nhau chẳng qua là để dụ ngươi ra mặt." "Vừa rồi hùa theo ngươi, cũng là để ngươi lơi lỏng cảnh giác." "Bây giờ ngươi đã khai ra hết, không còn đường lui nữa rồi." Lục thúc thân hình khỏe khoắn, áp giải

nhị ca đến biệt viện của Tô Thần.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần đã hiểu đại khái, xem ra con cáo đã lòi đuôi rồi.

Tô Thần thở dài một hơi, "Nhị bá, hà tất phải như vậy!" Về vị nhị bá này, ấn tượng của Tô Thần không sâu.

Ngày thường quả thật không có chỗ nào không đúng mực, thường ngày cẩn thận, cảm giác tồn tại không cao.

Không ngờ chính là một người như vậy, lại đâm sau lưng Tô Thần. "Tiểu Thần à, ta là nhị bá của cháu mà!" Ông ta lập tức hoảng hốt, vội vàng cầu xin Tô Thần, "Trước đây là ta bị ma xui quỷ khiến, cháu tha cho ta một mạng đi?" "Tô Nhân Sơn, ông còn mặt mũi tự xưng là nhị bá của tôi sao?" Tô Thần cười lạnh nói, "Tôi coi ông là trưởng bối, ông lại coi tôi như trẻ con mà bắt nạt, bây giờ còn mặt mũi bảo tôi tha cho ông một mạng." "Hai năm qua, Tô Gia Thôn có chỗ nào bạc đãi ông không?" Nhị bá Tô Nhân Sơn lại lần nữa cầu xin, "Tiểu Thần, ta thật sự biết sai rồi, cháu cho ta một cơ hội nữa đi." "Ngươi không phải biết sai rồi, ngươi chỉ là sợ bị ta giết chết mà thôi." Tô Thần nói, "Nếu ngươi còn sống, ngươi chắc chắn sẽ sinh lòng oán hận ta, còn sẽ âm mưu ra tay với ta." "Nhưng ngươi cũng không nhìn xem, chỉ với chút đầu óc này của ngươi, ta ngay cả khi giao vị trí tộc trưởng cho ngươi, ngươi có đảm đương nổi không?" "Ta chỉ đơn giản thả câu, còn chưa dùng thủ đoạn gì, ngươi đã lộ mặt rồi." "Chút bản lĩnh này của ngươi, bị người ta bán đi rồi còn giúp người ta đếm tiền." "Ta cũng không ngại nói cho ngươi biết, ngươi thật sự nghĩ những kẻ tiếp xúc với ngươi là người tốt sao?

Điều chúng muốn không chỉ là tiệm đồ cổ và nhà đấu giá của Tô gia trong thành Trường Sa, mà là toàn bộ Tô gia." "Nếu ta không còn, những tộc điền này của Tô Gia Thôn cũng chắc chắn bị chúng đoạt

đi." "Đến lúc đó, thứ để lại cho ngươi chỉ là một cái hư danh tộc trưởng, cộng thêm mấy chục miệng ăn trên dưới ngay cả cơm cũng không đủ no." Đưa chức vị tộc trưởng cho ông ta, ông ta cũng không gánh nổi.

Tô Thần nhìn về phía Tô Nhân Sơn, "Nhưng ta vẫn cho ngươi một cơ hội, để ngươi lấy công chuộc tội.

Đưa ta đi tìm kẻ đứng sau ngươi, ta muốn gặp hắn." "Không vấn đề!" Tô Nhân Sơn vội vàng đáp lời, "Chúng tôi thường gặp nhau ở một chốn ăn chơi trong thành Trường Sa, ngày mai tôi nhất định sẽ đưa anh đi tìm hắn." "Lục thúc, giải hắn xuống đi." Tô Thần dặn dò, "Trông coi nghiêm ngặt, không để hắn tiếp xúc với bên ngoài." Nói xong câu đó, Tô Thần liền về phòng nghỉ ngơi.

Trong phòng.

Tô Thần vẫn còn chút tức giận, lồng ngực phập phồng.

Hắn đối với Tô Gia Thôn đã làm hết sức mình, không ngờ trong đó có người vẫn còn không biết đủ. "Đừng giận nữa, phu quân!" Doãn Tân Nguyệt ôm lấy Tô Thần, "Rừng lớn rồi, chim gì cũng có, vì loại người này mà tức giận không đáng." "Sau này chúng ta chú ý hơn một chút là được!" "Ngoài ra, quả thật không thể đối xử quá tốt với những tộc nhân này, em thấy sau này chúng ta có thể nghĩ cách đưa ra một số biện pháp khác để hạn chế họ một chút." Suy nghĩ của Tô Thần là, để phần lớn tộc nhân tách khỏi sản nghiệp của Tô gia.

Mỗi tháng chỉ cho họ một khoản tiền, để họ làm phú ông.

Chỉ sử dụng một số đệ tử gia tộc tương đối trẻ tuổi, tập trung bồi dưỡng những người trẻ này.

Những người trẻ tuổi này vẫn còn giá trị để bồi dưỡng.

Chương 382

Còn những người lớn tuổi hơn, tư duy đã cố định.

Còn có một số người lớn tuổi, ví như vị nhị bá vừa rồi, luôn cho rằng mình là trưởng bối, đáng lẽ phải nắm quyền uy trong gia tộc.

Nếu luận theo vai vế, lão tộc trưởng từ chức tộc trưởng, cũng nên đến lượt ông ta kế nhiệm, chứ không phải Tô Thần.

Nhưng có lẽ những người này đã quên, Tô Gia Thôn lúc đó nghèo đói cùng cực, vị trí tộc trưởng này chẳng ai thèm nhận.

Chỉ có Tô Thần dẫn dắt người trong gia tộc xuống mộ, mới đưa gia tộc đến được vị thế như ngày hôm nay.

Vì vậy Tô Thần quả thật rất tức giận, đêm đó, Doãn Tân Nguyệt giao con cho A Lăng cô nương trông.

Nàng tận tâm tận lực hầu hạ Tô Thần, mới khiến Tô Thần nguôi đi không ít lửa giận.

Sáng sớm hôm sau.

Những người dân lưu tán kia lại đến yêu cầu Tô gia cứu tế, còn yêu cầu Tô gia cung cấp điều kiện ăn uống giống như hôm qua.

Cơm trắng không thể thiếu, còn phải có một ít món mặn.

Đối mặt với yêu cầu của những người này, Tô Thần không thèm để ý, chỉ sai người đi phát cháo, còn nói Tô gia hiện nay cũng không có nhiều lương thực dự trữ.

Đã cử người ra chợ mua lương thực rồi.

Nhưng những người dân lưu tán kia lại nhao nhao tỏ ra không đồng ý, lớn tiếng yêu cầu Tô gia cung cấp đồ ăn ngon.

Trong đó tự nhiên có người kích động, rất nhanh người của Tô Gia Thôn liền xảy ra xung đột với những người dân lưu tán này.

Số dân lưu tán ở hiện trường thực sự quá đông.

Người của Tô Gia Thôn ở lại gần lều chẩn tế đều là một số người làm công, đối mặt với những người dân lưu tán này căn bản không có kinh nghiệm gì.

Không bao lâu, hai bên đã xảy ra xung đột kịch liệt.

Số lượng người làm công này quá ít, rơi vào thế yếu.

Những người dân lưu tán kia hôm qua được ăn một bữa no, sức lực tăng mạnh, hung hăng hiếu chiến.

Cộng thêm sự xúi giục của một số kẻ có ý đồ, nhất thời chiếm thế thượng phong.

Mãi cho đến khi người của đội hộ vệ tăng cường lực lượng bảo vệ, thậm chí nổ súng bắn chết mấy kẻ cầm đầu gây rối, tình hình mới dần dần lắng xuống.

Lục thúc đứng trước mặt những người dân lưu tán này, lạnh lùng nói, "Tô gia cứu tế dân lưu tán là vì Tô gia có lòng tốt, không phải nợ các người, nếu các người còn dám gây chuyện, Tô gia nhất định sẽ nghiêm trị không tha." Nói xong câu đó, việc cứu tế hôm nay bị hủy bỏ.

Những người dân lưu tán ở khu dân lưu tán dù trong lòng bất mãn, nhưng cũng không dám manh động trong thời gian ngắn.

Bọn họ e dè khẩu súng trong tay người của Tô gia.

Nhưng những kẻ xúi giục trước đó lại một lần nữa tụ tập lại, bàn bạc làm thế nào để tập hợp những người dân lưu tán đó, cùng nhau xông vào Tô gia. …… Bên kia.

Trước biệt viện.

Tô Thần vươn vai, thư giãn gân cốt.

Chuyện lều cháo buổi sáng gây rối đã truyền đến tai Tô Thần.

Nhưng hắn cũng không quá để tâm.

Phần lớn những người dân lưu tán này đều là loại người càng đối tốt với họ, họ càng được đằng chân lân đằng đầu.

Ngược lại, dùng vũ lực uy hiếp, họ mới ngoan ngoãn nghe lời.

Vì vậy, ở đây liên quan đến một phương pháp – ân uy tịnh trọng.

Đánh một gậy cho một viên kẹo ngọt.

Để họ vừa được lợi, vừa phải cho họ biết Tô Gia Thôn không dễ chọc. "Dậy rồi à!" Doãn phụ bế đứa trẻ, đi dạo trong sân.

Ông đối với tiểu Tô cưng chiều quá mức, Tô Thần nhìn cũng có chút không vừa mắt.

Những người già này đối với con cái thường nghiêm khắc, nhưng khi đối với thế hệ thứ ba, lại bộc phát một loại tình yêu thương khó tả. "Ba, trước đây ba nói không sai, gần đây con vẫn luôn câu cá, thật sự câu được mấy con cá lớn." Tô Thần cười nói, "Con định chiều nay sẽ qua đó hốt trọn ổ bọn chúng." Doãn phụ gật đầu, "Được, kéo dài thêm nữa cũng không có tác dụng gì.

Có thể còn có một số gia tộc có địch ý, nhưng chúng ẩn mình quá kỹ, chúng ta vẫn nên giết gà dọa khỉ trước đã." Tiếp tục câu cá cũng không còn ý nghĩa gì.

Bây giờ có thể thu lưới rồi.

Không ngờ cuộc đấu giá này lại gây ra sóng gió lớn như vậy, đến bây giờ vẫn chưa giải quyết xong. …… Chập tối, Tô Thần đưa nhị bá Tô Nhân Sơn đến một chốn ăn chơi trong thành Trường Sa.

Sau đó, bảo tú bà mở một phòng yên tĩnh riêng.

Tô Thần ẩn mình sau tấm rèm, còn nhị bá Tô Nhân Sơn thì gọi một cô nương, đang hầu hạ ông ta.

Trong phòng truyền đến những âm thanh hỗn tạp.

Tô Thần ngưng thần tĩnh khí.

Không lâu sau, một trận tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy một người đàn ông trung niên khác bước vào phòng, sau lưng hắn còn có một người phụ nữ dáng người yêu kiều.

Sau khi vào, người đàn ông trung niên này ngồi đối diện nhị bá Tô Nhân Sơn.

Hai người vừa hưởng thụ sự hầu hạ của cô nương, vừa trò chuyện. "Tô lão ca, gần đây tình hình bên Tô gia thế nào rồi?" Người đàn ông trung niên hỏi. "Sắp không trụ được nữa rồi." Nhị bá Tô Nhân Sơn trả lời, "Sáng nay hết lương thực, còn xảy ra xung đột với những người dân lưu tán kia.

Cách làm của anh rất đúng, mượn tay những người dân lưu tán đó để chống lại Tô gia, Tô gia hiện tại đang tiến thoái lưỡng nan." "Ha ha ha!" Người đàn ông trung niên cười nói, "Chẳng phải đúng ý anh sao?

Như vậy, Tô gia sụp đổ, anh cũng có thể thành công lên ngôi." Nói đến đây, người đàn ông trung niên nói thêm một câu, "Đợi anh lên ngôi rồi, tôi chỉ cần hai món đồ trong từ đường." "Không được, hai món đồ đó là vật quan trọng nhất của Tô gia chúng tôi." Nhị bá Tô Nhân Sơn nghiêm khắc từ chối.

Ông ta biết giá trị của hai món đồ đó, một món là Nhân hoàng kỳ, món còn lại là Nhân hoàng đỉnh, đều là vật mà Nhân hoàng từng sử dụng.

Đây mới là bảo vật gia truyền thực sự, là bảo vật trấn tộc.

Có thể nói, toàn bộ tài sản hiện tại của Tô gia cộng lại, cũng không quan trọng bằng hai món đồ này.

Bất kể là Nhân hoàng kỳ hay Nhân hoàng đỉnh, đều là khí vận của một tộc, sao có thể chắp tay dâng cho người khác. "Ngươi còn có lựa chọn sao?" Người đàn ông trung niên cười nói, "Chúng ta đã chuẩn bị ra tay với Tô gia rồi, sắp bắt đầu đòn sấm sét cuối cùng." "Ngươi từ chối hay không, cũng không quan trọng." Đều đến nước này rồi, không ngờ Tô Nhân Sơn lại còn nghĩ mình có thể một mình hưởng lợi.

Nằm mơ giữa ban ngày sao?

Bọn chúng sẽ không cho Tô Nhân Sơn cơ hội. "Tiểu Thần à!" Nhị bá Tô Nhân Sơn gọi lớn, "Lần này ta thật sự biết sai rồi, không nên mưu sự với hổ." Nhị bá Tô Nhân Sơn cho đến lúc này mới hiểu ra, những người này căn bản không có ý định hợp tác với bọn họ, chỉ là muốn mượn tay ông ta để tiêu diệt Tô gia mà thôi.

Còn những điều kiện đã hứa với ông ta trước đó, chẳng qua chỉ là đơn phương của ông ta mà thôi.

Chương 383

Những người này từ đầu đã không nghĩ đến việc thực hiện giao ước. "Ha ha ha, bây giờ biết sai rồi?

Muộn rồi!" Người đàn ông trung niên cười lạnh nói, "Tô gia ngày nay đã sớm thủng trăm lỗ, không còn sức chống đỡ nữa.

Tiếp theo là thiên hạ của chúng ta, Chu gia chúng ta đáng lẽ phải trỗi dậy!" "Vậy sao?" Bất chợt, sau tấm rèm vang lên một giọng nói trong trẻo.

Tô Thần chậm rãi bước ra từ sau tấm rèm, đứng trước mặt người đàn ông trung niên.

Khi bóng dáng của Tô Thần xuất hiện, người đàn ông trung niên suýt chút nữa tè ra quần. "Ngươi… các ngươi gài bẫy ta?" Hắn ta lập tức phản ứng lại, giọng điệu có chút kinh hoảng. "Cũng không hẳn là gài bẫy ngươi, là tự ngươi muốn chui vào thôi." Tô Thần nói, "Nhưng điều khiến ta tò mò là, ta chưa từng gặp ngươi ở những dịp quan trọng nào của thành Trường Sa." "Ngươi là người của gia tộc nào?" Tô Thần nhìn về phía người đàn ông trung niên.

Thành Trường Sa rất lớn, có hàng trăm gia tộc lớn nhỏ.

Trong đó lớn nhất không ai khác chính là Lão Cửu Môn, còn có một số gia tộc thế lực khác, như Lục gia.

Ngoài ra, những gia tộc trung bình có mấy chục, gia tộc nhỏ hơn cũng không ít. "Tôi là Chu Phổ Sinh của Chu gia." Người đàn ông trung niên tự biết đã bị bắt quả tang, chậm rãi nói. "Chu gia?

Quả thật chưa từng nghe nói!" Tô Thần suy tư. "Tô tộc trưởng nói đùa rồi, Chu gia chúng tôi làm sao có thể lọt vào mắt xanh của ngài."

Người đàn ông trung niên cười gượng, "Chu gia chúng tôi trước nay đều làm ăn vận chuyển hàng hóa, cũng coi như đã kinh doanh được hơn trăm năm, trong gia tộc có năm thuyền lớn, hơn trăm thuyền nhỏ." Chu Phổ Sinh giới thiệu tình hình của Chu gia.

Bọn họ Chu gia vẫn luôn kinh doanh ở khu vực lân cận thành Trường Sa, làm ăn cũng không tệ.

Nhưng so với những gia tộc như Hoắc gia, Ngô gia, thì còn kém một chút.

Chu Phổ Sinh sao mà không ghen tị với những gia tộc này ở thành Trường Sa làm ăn phát đạt.

Đặc biệt là Tô gia mới nổi lên trong hai năm gần đây, càng khiến hắn ta đỏ mắt, một gia đình sa sút không đến hai năm đã tích lũy được cơ nghiệp lớn như vậy.

Đúng lúc Tô gia gần đây gặp chuyện, thế là hắn ta cũng muốn chia một chén canh, muốn nhân cơ hội lật đổ Tô gia. "Đằng sau chỉ có một gia tộc như ngươi thôi sao?" Tô Thần hỏi. "Tô tộc trưởng, ngài nói đùa rồi, một gia tộc nhỏ như tôi làm sao có được sức mạnh như vậy?" Chu Phổ Sinh gượng gạo nói, "Còn có mấy gia tộc nữa, nhưng mỗi lần chúng tôi gặp nhau đều rất bí mật, hơn nữa đều đeo mặt nạ, căn bản không phân biệt được thân phận của họ." "Đưa ta đi tìm bọn họ!" Tô Thần nói, "Coi như ngươi dẫn đường có công, sau này ta chỉ cần sản nghiệp của Chu gia các ngươi, không động đến tính mạng người của Chu gia các ngươi." Tô Thần đã nhượng bộ ở một mức độ nhất định.

Nếu đối phương không đồng ý, vậy thì gia tộc của họ chắc chắn sẽ bị Tô Thần tiêu diệt.

Cuối cùng, sản nghiệp của gia tộc họ cũng sẽ rơi vào tay Tô Thần. "Được, chúng tôi hẹn gặp ở một ngôi miếu hoang ngoài thành, tôi đưa

ngài đi." Chu Phổ Sinh ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có.

Còn về nhị bá Tô Nhân Sơn, Tô Thần cho người của đội hộ vệ tạm thời đưa ông ta về, giam giữ lại. …… Đêm khuya.

Trong ngôi miếu hoang thắp lên một ngọn nến, ánh sáng mờ ảo.

Tô Thần nấp trên xà nhà của ngôi miếu, yên lặng chờ đợi.

Gia chủ Chu gia, Chu Phổ Sinh, đến sớm nhất, ngồi trên chiếc ghế trong miếu hoang.

Không lâu sau, lần lượt có mấy người mặc đồ đen bước vào.

Ám hiệu của họ là nếu bên miếu hoang này có nến sáng, thì phải đến dự họp.

Những người này đã sắp xếp người ở trong miếu hoang. "Nửa đêm gọi chúng tôi đến đây có chuyện gì?" Những người áo đen này có chút bất mãn. "Theo tin tức mới nhất mà tôi biết, Tô gia đã đến bước đường cùng rồi, cho nên tôi gọi mọi người đến, là để tiêu diệt Tô gia càng sớm càng tốt." Chu Phổ Sinh mặt không đỏ tim không đập, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng trong lòng hắn ta căng thẳng, không hề thoải mái chút nào.

Tô gia bây giờ đã biết được âm mưu của bọn họ.

Hôm nay đến đây mục đích là để xử lý bọn họ. "Nhanh vậy sao?" Một người áo đen trong đó nói, "Sẽ không có bẫy chứ?" "Yên tâm đi!" Chu Phổ Sinh tiếp tục bịa chuyện, "Tôi nhận được tin tức mới nhất, Tô gia đã tiến thoái lưỡng nan, định bán tộc điền lần nữa, bọn họ còn ra ngoài thu mua lương thực." "Đây là cơ hội của chúng ta, phải giải quyết Tô gia càng sớm càng tốt, sau đó chúng ta có thể phân chia lợi ích." Nghe vậy, những người áo đen này vẫn có chút không tin. "Tin tức này ngươi biết từ đâu?" Có người áo đen hỏi, "Trước đó ngươi còn đòi chúng ta từ đường của Tô gia, làm lợi ích của ngươi.

Ta lại rất tò mò, ngươi rốt cuộc là thần thánh phương nào, lại hiểu rõ Tô gia như vậy." "Nếu ta đoán không sai, trong từ đường của Tô gia chắc chắn có bảo vật quý, nhưng cụ thể là bảo vật gì, ta cũng không biết được." "Nói đi, ngươi rốt cuộc có kênh tin tức nào?" Nghe vậy, Chu Phổ Sinh không hề ngạc nhiên, mà chậm rãi nói, "Tôi quen một người trong Tô Gia Thôn, người đó được coi là trưởng bối của Tô Thần, trong Tô gia có chút quyền hành, sớm đã không vừa mắt Tô Thần rồi, muốn thay thế nó, trở thành tộc trưởng của Tô gia." Nghe những lời này, những người áo đen cũng không cảm thấy ngạc nhiên.

Thời buổi này, ai cũng muốn làm lão đại.

Không phục Tô Thần là chuyện rất bình thường.

Chu Phổ Sinh tiếp tục nói, "Tin tức chính là do người đó tuồn ra cho tôi, các ngươi không cần nghi ngờ nguồn gốc tin tức này, tôi có thể đảm bảo.

Nhưng đổi lại, quyền phân chia từ đường của Tô gia sau này phải nằm trong tay tôi." Nói xong, Chu Phổ Sinh lột mặt nạ của mình ra. "Đều đến nước này rồi, che che đậy đậy nữa cũng chẳng có ý nghĩa gì." Chu Phổ Sinh nhìn những người khác, "Đều bỏ mặt nạ ra đi." "Ra là ngươi?" Trong số những người áo đen có người nhận ra thân phận của Chu Phổ Sinh.

Nhưng người ta Chu Phổ Sinh đã thẳng thắn lột mặt nạ như vậy, nếu họ còn tiếp tục che giấu, ngược lại là trong lòng có quỷ.

Thế là, mọi người đều lột mặt nạ của mình ra, để lộ diện mạo. "Từ lão tam?" "Vương hắc tử?" "Lưu khuyết đức!" "Lại là các ngươi!" Chu Phổ Sinh cũng nhận ra thân phận của những người này. "Ha ha ha, mục tiêu của mọi người đều giống nhau, đừng quan tâm thân phận gì nữa." Người được gọi là Lưu khuyết đức lên tiếng, "Tiếp theo là đòn sấm sét đánh vào Tô gia, tôi đã bỏ ra số tiền lớn, thuê

mấy ổ thổ phỉ." "Các người cũng liên hệ với lực lượng của gia tộc mình, chúng ta có thể chuẩn bị rồi, tối mai tấn công Tô Gia Thôn." "Được, gia tộc chúng tôi có hơn hai mươi khẩu súng, ba bốn mươi trai tráng." Vương hắc tử nói, "Những người này có thể làm trợ lực." "Từ gia chúng tôi cũng có thể huy động được ba bốn mươi người." Từ lão tam hùa theo. "Vậy tốt, tối mai cùng nhau xuất động, đánh cho Tô gia một trận bất ngờ." Chu Phổ Sinh mỉm cười gật đầu.

Trong lòng hắn ta lại chửi rủa, lũ ngu này, đã bị Tô Thần phát hiện rồi mà còn không biết.

Nhưng may mà, hắn ta đã sớm phản bội những người này, ngả về phía Tô gia.

Như vậy, còn có thể bảo toàn được lực lượng hữu sinh của gia tộc.

Ngược lại những kẻ trước mắt này, sau này nhất định sẽ bị Tô gia thanh toán.

Trong lòng Chu Phổ Sinh có chút may mắn. "Vậy quyết định là tối mai, cùng nhau tiêu diệt Tô gia!" Mấy người lần lượt gật đầu đồng ý.

Mà ngay lúc lời họ vừa dứt, trên xà nhà đột nhiên truyền đến một giọng nói. "Vậy sao?

Xem ra suy nghĩ của các ngươi cũng không tồi, tiếc là muộn rồi, đã bị ta biết hết rồi." Tô Thần từ trên xà nhà nhảy xuống, đáp xuống trước mặt mọi người. "Tô Thần?" "Tô tộc trưởng?" "..." Mọi người có mặt đều sững sờ, bắt đầu hoảng hốt.

Bọn họ không ngờ Tô Thần lại xuất hiện.

Trong chốc lát, mọi người đều lùi lại mấy bước, trong lòng không ngừng chửi rủa.

Rốt cuộc là kẻ nào đã mật báo?

Chương 384

Lại dám chọc thủng chuyện này!

Bây giờ Tô Thần đã biết thủ đoạn của bọn họ, bọn họ còn làm sao nhắm vào Tô gia được nữa. "Chỉ bằng các người mà cũng muốn ra tay với Tô gia sao?" Tô Thần lạnh lùng nói.

Những gia tộc này căn bản không được Tô Thần đặt vào mắt. "Tô tộc trưởng, đừng nói mạnh miệng quá, tình hình Tô gia thôn các người hiện giờ thế nào, chẳng lẽ chính ông không rõ sao?" Vương Hắc Tử chế nhạo, "Tô gia thôn hiện tại trăm ngàn lỗ thủng, ngay cả Vương gia chúng tôi còn chẳng phải là đối thủ, huống chi mấy gia tộc chúng ta hợp lực." "Tình hình Tô gia thôn các người thế nào, không cần tôi nói nhiều chứ?" "Ông bây giờ chẳng qua chỉ là nỏ mạnh hết đà, còn ở trước mặt chúng tôi giả vờ cái gì?" Theo sau lời của gia chủ Vương gia, gia chủ Lưu gia tiếp tục lên tiếng: "Cho dù ông biết mưu đồ của chúng ta thì đã sao?

Tô gia các người, chúng ta chia chắc rồi, không ai ngăn cản được, là ta nói!" Các gia chủ của những gia tộc này đều quả quyết rằng Tô gia đã mất đi quá nhiều thế lực và chỗ dựa, không đáng lo ngại. "Vậy thì các người cứ thử xem!" Tô Thần cười nói, "Trong kho của Tô gia chúng ta vẫn còn hơn bốn mươi vạn đại dương, và cả ngàn khẩu súng." "Thôi được, để cho các người chết cho cam tâm." Theo tiếng nói của Tô Thần, một đám người của đội hộ vệ từ trong bóng tối xông ra.

Sau đó, đội hộ vệ đưa các vị gia chủ này trở về Tô gia thôn.

Bọn họ không phải muốn xem làm sao để đánh bại Tô gia sao?

Tô Thần cho bọn họ một cơ hội.

Sau khi đưa những người này đến Tô gia thôn, Tô Thần đã giam họ lại.

Trước đó, Tô Thần không hề có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Chỉ là bắt bọn họ viết một lá thư, lệnh cho đám thanh niên trai tráng trong gia tộc và cả đám thổ phỉ đã mua chuộc trước đó bắt đầu hành động theo kế hoạch.

Chờ sau khi làm xong những việc này, Tô Thần ung dung tự tại bắt đầu uống trà.

Thời gian đến rạng sáng ngày thứ hai.

Xung quanh Tô gia thôn bắt đầu có động tĩnh.

Tô Thần đích thân đưa các gia chủ này đến dưới tường thành của Tô gia thôn, để họ tận mắt chứng kiến.

Cách Tô gia thôn vài cây số, đám thổ phỉ và người của mấy gia tộc đã tập hợp lại, đang tiến về phía Tô gia thôn.

Những thông tin này sớm đã bị người của Tô gia thôn do thám được.

Tô Thần đã sắp xếp rất nhiều thám tử trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn, một khi có động tĩnh, những thám tử này sẽ quay về bẩm báo.

Lúc này, Lục thúc đứng bên cạnh Tô Thần, báo cáo với anh: "Tộc trưởng, thám tử của chúng ta về báo, nói đối phương có ít nhất hơn ba trăm người.

Hơn nữa đều được trang bị súng ống, cùng một số lựu đạn và các trang bị khác." "Trong đó còn có hơn một trăm năm mươi con ngựa!" Nghe vậy, Tô Thần gật đầu: "Để chúng đến gần một chút rồi hãy ra tay." "Được!" Lục thúc gật đầu, nhanh chóng bắt đầu chuẩn bị.

Đội hộ vệ Tô gia thôn có tổng cộng khoảng năm trăm người, trong đó có bốn năm mươi người đã được đưa đến Cổ Đô Thị.

Còn hơn một trăm người ở lại trong thành Trường Sa, duy trì hoạt động của cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá của Tô gia.

Nói cách khác, đội hộ vệ còn ở lại Tô gia thôn chỉ có khoảng ba trăm năm mươi người. "Tôi cũng không bắt nạt các người, lần này chỉ dùng khoảng một trăm người của đội hộ vệ." Tô Thần cười nói, "Các người có thể xem Tô gia chúng ta làm thế nào để giải quyết đám lưu khấu này một cách dễ như trở bàn tay." Nói xong, Tô Thần tiếp tục dặn dò: "Lục thúc, chú cho hơn hai trăm người còn lại nghỉ ngơi trước, đợi sau khi ở đây xong việc, nhân lúc trời tối đi tiếp quản tài sản của đám thổ phỉ và mấy gia tộc kia." "Hiểu rồi!" Lục thúc lập tức đi chuẩn bị. ...

Không lâu sau, đám thổ phỉ cuối cùng cũng đến dưới tường thành của Tô gia thôn. "Lũ ranh con Tô gia, mau ra đây nộp mạng!" "Lũ tiểu bối Tô gia, trước đây cứ ru rú trong Tô gia thôn không dám ra ngoài, lại dám không cống nạp cho lão đại chúng ta, hôm nay đến đây chính là để xử lý các người." "Ta nghe nói Tô gia có không ít phụ nữ xinh đẹp, hôm nay giao ra đây, có thể tha cho các người một mạng." "..." Bọn thổ phỉ này vô cùng kiêu ngạo.

Thế nhưng, lời của bọn chúng vừa dứt, trên tường thành đã vang lên tiếng đạn dày đặc.

Những lưỡi lửa phun ra từ súng trường ngay lập tức tiêu diệt bọn thổ phỉ.

Trong các lô cốt bên ngoài tường thành, còn ẩn giấu rất nhiều súng máy, lúc này đạn từ súng máy cũng theo đó mà tuôn ra.

Đội hộ vệ của Tô gia thôn vẫn luôn được huấn luyện nghiêm ngặt, không chỉ về tài bắn súng, mà còn bao gồm cả sự phối hợp giữa các

đội, cũng như các loại chiến thuật phối hợp khác nhau.

Bọn thổ phỉ và người của các gia tộc lớn trước mặt đội hộ vệ của Tô gia thôn, giống như một đám người man rợ cầm gậy gộc.

Trang bị mà bọn họ sử dụng lạc hậu hơn Tô gia thôn rất nhiều, đều là súng tự chế, bắn một phát lại phải nạp đạn lại.

Chỉ trong chốc lát, bọn thổ phỉ đã chết và bị thương quá nửa.

Bọn chúng nhận ra có điều không ổn, đang định rút lui thì đội hộ vệ của Tô gia thôn đã nhanh chóng đuổi theo.

Chỉ thấy người của Tô gia thôn hành động có trật tự, không chỉ tài bắn súng xuất sắc, mà hành động cũng nhanh nhẹn.

Bọn thổ phỉ và người của các gia tộc lớn chạy được nhiều nhất là ba dặm đường, thì đã bị tiêu diệt toàn bộ.

Trên tường thành, sắc mặt của người mấy gia tộc lớn xám như tro tàn.

Bọn họ không ngờ mình đã chuẩn bị kỹ lưỡng lâu như vậy, mà trước mặt Tô gia thôn lại không trụ được đến mười phút. "Tô tộc trưởng, là chúng tôi sai rồi!" Biệt hiệu của gia chủ Vương gia là Vương Hắc Tử, trước đây làm ở tiêu cục, chuyên áp tải hàng hóa, buôn bán cũng khá tốt.

Nhưng vì thường xuyên dầm mưa dãi nắng nên da dẻ ngăm đen.

Người ngoài đặt cho gã biệt hiệu là Vương Hắc Tử.

Nhưng cũng chỉ có một số trưởng bối hoặc người cùng thế hệ mới dám gọi gã như vậy sau lưng.

Trong gia tộc, gã cực kỳ uy nghiêm, luôn ở trên cao.

Toàn bộ tài sản của Vương gia khoảng mười vạn đại dương, trên dưới cả trăm người.

Bây giờ, Vương Hắc Tử cuối cùng cũng nhận ra sự chênh lệch giữa Vương gia và Tô gia.

Có thể nói, bất luận việc kinh doanh của Tô gia ở thành Trường Sa thế nào, chỉ cần đại bản doanh của Tô gia họ vẫn còn, thì đã đứng ở thế bất bại. "Vẫn là câu nói đó, không phải các người biết mình sai, mà là các người biết mình sắp chết." Tô Thần lạnh lùng nói.

Anh sẽ không tha cho những người này.

Nhân từ với những kẻ này chính là tàn nhẫn với bản thân. "Tô tộc trưởng, tôi không sợ chết, giết tôi cũng được, chỉ xin hãy tha cho tộc nhân của tôi, tha cho con cái của tôi." Vương Hắc Tử khóc lóc nói, "Chuyện này hoàn toàn là chủ ý của một mình tôi, không liên quan đến tộc nhân của tôi." "Bọn họ là vô tội, mong Tô tộc trưởng đại nhân rộng lượng, có thể cho họ một con đường sống." Đã đến nước này, Vương Hắc Tử tự biết mình đã sai đến mức không thể cứu vãn.

Ban đầu bị lòng tham che mờ, cảm thấy có thể nhắm vào Tô gia, sau đó nuốt chửng một số sản nghiệp của Tô gia, để gia tộc của mình có thể trở nên mạnh hơn.

Bây giờ xem ra, suy nghĩ trước đây thật quá nực cười.

Những vị gia chủ của các gia tộc khác cũng lần lượt bắt đầu cầu xin Tô Thần, liệu có thể tha cho người trong gia tộc của họ một mạng không.

Đã đến cục diện không chết không thôi rồi.

Diệt cỏ phải diệt tận gốc, đạo lý này Tô Thần vẫn hiểu. "Bây giờ nói những lời này, đã quá muộn rồi." Tô Thần lạnh lùng nói.

Đội hộ vệ của Tô gia đã đi xử lý người của các gia tộc này.

Tất nhiên, Tô Thần cũng không tàn nhẫn đến vậy, chỉ tru diệt người của dòng chính, còn người của dòng phụ thì không cần lạm sát

người vô tội.

Có lẽ trong số đó có người vẫn còn thái độ thù địch với Tô gia.

Như vậy cũng không sao.

Tô Thần cố tình giữ lại những người này, để làm đá mài dao cho thế hệ sau của Tô gia.

Chương 385

Con trai của Tô Thần, Tô Khán, sau này cũng phải tiếp quản sản nghiệp của Tô gia.

Nếu trưởng thành trong thuận lợi, thiếu đi sự rèn luyện, dễ trở thành đóa hoa trong nhà kính.

Vì vậy Tô Thần cố ý để lại một số phiền phức, chờ Tô Khán đến giải quyết. ...

Đợi đến khi trời sáng ngày hôm sau, ngoại trừ Chu Phổ Sinh, các thành viên chủ chốt của Vương gia, Lưu gia...

đều đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tô Thần ra tay sấm rền gió cuốn, bắt đầu nhanh chóng tiếp quản sản nghiệp của các gia tộc này.

Như vậy, Tô gia có thêm các ngành vận tải đường thủy, vận tải đường bộ, dệt may... tổng cộng mấy ngành sản nghiệp.

Tổng giá trị của những sản nghiệp này cộng lại, ít nhất cũng đáng giá năm mươi vạn đại dương.

Ngoài ra, đội hộ vệ của Tô gia thôn còn giải quyết đám thổ phỉ, từ sào huyệt của chúng cướp được gần hai mươi vạn đại dương.

Tất cả số đại dương này đều được nhét vào kho bạc của Tô gia thôn.

Làm xong những việc này, Tô Thần không vội không vàng mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 5000 mẫu, Đại dương 772909 đồng, Phát Khâu Ấn một cái】【Trạng thái gia tộc: Mây lành bao phủ!】【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên biên ngoại, tiến độ cấp độ nhận được tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi xua tan!).

Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: lợi ích ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/biên ngoại, tiến độ cấp gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài bất tận!).

Nhân Hoàng Kỳ (đang có hiệu lực, chú thích: lợi ích ruộng tộc +300%, sự ngưng tụ gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ người trong gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Tông sư Thương pháp (đang có hiệu lực), Tông sư Cách đấu (đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ; Nhị Hưởng Hoàn, Pháp Gia Đồng Kính, Bát Trọng Bảo Hạp (đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại bảo rương mở ra phần thưởng cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!)】【Nhiệm vụ Kim Cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Vân Thiên Cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một bảo rương Kim Cương】.

Bây giờ trong kho bạc của Tô gia thôn đã có thêm gần hai mươi lăm vạn đại dương.

Cẩn thận nghĩ lại, vẫn là cướp bóc nhà người ta là nhanh nhất.

Trước đây khi Tô Thần xuống mộ, mỗi lần có thể lấy được đồ cổ trị giá sáu bảy vạn đại dương đã là không tồi.

Hơn nữa những món đồ cổ này còn phải bán đi mới biến thành đại dương.

Quá trình này thực sự quá rườm rà.

Còn trực tiếp tịch biên gia sản, cướp sào huyệt thổ phỉ, chỉ trong mấy ngày, đã thu được mấy chục vạn đại dương.

Không chỉ nhẹ nhàng mà còn tốn ít thời gian.

Nhưng cơ hội như vậy không phải lúc nào cũng có, nếu thực sự ngày nào cũng đi cướp bóc, e rằng các gia tộc lớn nhỏ trong thành Trường Sa đều sẽ bắt đầu bỏ chạy.

Ngoài ra, số người của Tô gia thôn đã từ 48 người giảm xuống còn 47 người.

Người nhị bá Tô Nhân Sơn của Tô Thần đã trở thành kẻ phản bội, không bị xử tử, mà bị trục xuất khỏi Tô gia thôn.

Hơn nữa, Tô Thần không cho phép bất kỳ tộc nhân nào của Tô gia thôn đi tiếp tế cho ông ta.

Đối với Tô Nhân Sơn mà nói, điều này còn khiến ông ta khó chịu hơn cả việc bị giết.

Từ nghèo khó đến giàu sang thì dễ, từ giàu sang trở lại nghèo khó thì khó.

Đã từng cảm nhận cuộc sống của một phú ông, bây giờ ông ta biến thành một kẻ lưu dân, ngay cả một bữa cơm no cũng không biết

khi nào mới có được.

Điều khiến Tô Thần cảm thấy bất ngờ là, sau khi trục xuất Tô Nhân Sơn khỏi Tô gia thôn, xóa tên khỏi gia phả, tiến độ gia tộc lại không hề giảm đi.

Điều này có phần nằm ngoài dự liệu của Tô Thần.

Làm xong những việc này, liền có thể bắt tay vào việc khôi phục danh tiếng của Tô gia thôn.

Tin đồn vẫn cần dùng tin đồn để dập tắt.

Tô Thần đã mua chuộc một số người kể chuyện và một số trẻ em, để họ đi khắp nơi nói tốt về cửa hàng đồ cổ của Tô gia.

Còn đi khắp nơi tuyên dương những việc thiện lớn mà Tô gia thôn đã từng làm.

Không chỉ vậy, còn nhờ bên Trương Đại Phật Gia bắt mấy người, nói rõ những người này là không muốn thấy Tô gia thôn tốt đẹp, cố ý bôi nhọ Tô gia thôn.

Tin đồn ít nhất cũng đã lắng xuống khoảng bảy mươi phần trăm.

Phần còn lại thì để thời gian trả lời.

Thực ra chỉ cần không có những gia tộc kia đứng sau lưng thổi gió thêm dầu, những tin đồn này cũng sẽ không lan truyền rộng như vậy.

Bây giờ các gia chủ của những gia tộc này đã phải đền tội, kéo theo sản nghiệp của họ cũng rơi vào tay Tô Thần.

Phía sau không còn kim chủ, những kẻ thổi gió thêm dầu cũng không muốn tiếp tục bôi nhọ Tô gia nữa.

Sau khi nhận được lợi ích từ Tô Thần, họ quay sang ca ngợi Tô gia.

Đặc biệt là sau khi nghe tin Tô gia thôn nuôi hơn hai mươi vạn lưu dân, còn xây nhà, sửa cầu làm đường cho tá điền...

Bây giờ trên dưới thành Trường Sa đều nói tộc trưởng Tô Thần của Tô gia là một người tốt.

Đa số dân chúng không có khả năng phán đoán của riêng mình.

Khi nói người này tốt, họ cũng hùa theo nói người này tốt, như thể họ đã từng tận mắt chứng kiến.

Khi nói người này xấu, trong mắt họ, người này liền trở nên thập ác bất xá, như thể thực sự đã làm ra chuyện gì có lỗi với họ.

Sóng gió dần lắng xuống.

Không còn người châm lửa, cửa hàng đồ cổ của Tô gia tự nhiên cũng không còn người đến cửa đòi trả lại đồ cổ.

Hơn nữa, sau khi có người mua được một món đồ cổ ở cửa hàng đồ cổ của Tô gia, sang tay bán được giá cao, người đổ xô đến cửa hàng đồ cổ của Tô gia thôn ngày càng nhiều.

Những người này đều muốn đến nhặt của hời, nghĩ rằng mua đồ cổ của Tô gia, sau đó bán lại gấp bội, nhẹ nhàng kiếm được một khoản tiền lớn.

Người có suy nghĩ này không phải là ít, trong một thời gian, cửa hàng đồ cổ của Tô gia đông nghịt người.

Thông tin này thực sự không phải do Tô Thần cố ý tung ra, càng không phải Tô Thần cố tình bịa đặt.

Sau đó, Tô Thần còn đặc biệt cử người đi dò hỏi, tình hình cụ thể là thế này: một vị khách nhìn thấy một món đồ cổ trong cửa hàng của Tô gia, sinh lòng yêu thích, nên đã đặc biệt mua nó.

Món đồ cổ này là do Tô Thần mang về từ một lần xuống mộ,

thuộc về dụng cụ thiên văn cổ đại, là một dụng cụ để quan sát tinh đồ địa lý.

Toàn thân được làm bằng vàng bạc.

Vật này khá đặc biệt, thị trường hạn hẹp.

Vì vậy khi bán, giá niêm yết của cửa hàng đồ cổ chỉ có một trăm bảy mươi đại dương.

Kết quả là sau khi món đồ cổ được vị khách này mua về, không lâu sau liền được một thương nhân khác yêu thích loại dụng cụ này để mắt tới.

Vị thương nhân đó đặc biệt thích loại vật phẩm này, nên đã bỏ ra gần một nghìn đại dương để mua lại dụng cụ thiên văn này từ tay vị khách kia.

Mua với giá một trăm bảy mươi đại dương, chưa đầy một tuần, sang tay bán được một nghìn đại dương, tăng gần sáu lần giá.

Chương 386

Cũng coi như là kiếm được một khoản lớn.

Thông tin này không biết làm sao đột nhiên lại lan truyền ra ngoài, sau đó những người này đều cảm thấy đồ của cửa hàng đồ cổ Tô gia vừa tốt vừa rẻ, chỉ cần mang đi bán lại là có thể kiếm được một khoản.

Vì thế ngày càng nhiều người đổ xô vào cửa hàng đồ cổ của Tô gia.

Nhưng phải nói một điều, trong ngành, cửa hàng đồ cổ của Tô gia tuyệt đối được coi là có tâm nhất.

Có những kẻ lừa đảo đồ cổ hét giá lung tung, một món đồ cổ trị giá ba mươi đại dương, qua miệng lưỡi bịa đặt của chúng, có thể trị giá ba trăm đại dương.

Nếu gặp phải những tên quỷ Tây dễ lừa, thậm chí có thể bán được một nghìn đại dương.

Dù sao thì đa số quỷ Tây không hiểu rõ về đồ cổ của Cửu Châu.

Họ đến Cửu Châu, lúc đi chỉ muốn mua một số đồ lưu niệm hoặc những thứ có giá trị.

Tuy rằng những tên quỷ Tây này ở Cửu Châu chiếm được không ít lợi, nhưng họ cũng chịu không ít thiệt thòi.

Khi Tô Thần đến cửa hàng đồ cổ của Tô gia, anh cũng bị cảnh tượng trước mắt dọa cho giật mình.

Trong cửa hàng đông nghịt người.

Ngay cả Tô Thần cũng chưa từng thấy cảnh tượng náo nhiệt như

vậy. "Tướng công!" Doãn Tân Nguyệt đi tới, "Đồ cổ trong cửa hàng của chúng ta sắp bán hết rồi!" "Chỉ trong nửa ngày, đã bán được mười vạn đại dương." "Hơn nữa người đến đây ngày càng nhiều, em đoán hôm nay một ngày có thể bán được gần hai mươi vạn đại dương đồ cổ." "Em tính toán một chút, số đồ cổ tồn kho của chúng ta ở đây cũng chỉ khoảng năm sáu mươi vạn đại dương." Những món đồ cổ này đều là do Tô Thần xuống mộ lấy được, còn một phần là thu mua từ tay người ngoài.

Ban đầu, những bảo vật mà Tô Thần lấy được khi xuống mộ đều bán cho cửa hàng đồ cổ của Hoắc gia.

Sau này Tô Thần tự mình mở cửa hàng đồ cổ, những bảo vật lấy được khi xuống mộ đều cung cấp cho cửa hàng của mình.

Nhưng lúc đó cửa hàng đồ cổ chưa có danh tiếng, một tháng chỉ bán được một hai vạn đại dương đồ cổ đã là không tồi.

Đợi đến khi danh tiếng của cửa hàng đồ cổ lớn hơn, một tháng cũng chỉ bán được tám chín vạn đại dương đồ cổ, lợi nhuận ròng chỉ sáu bảy vạn đại dương thôi.

Tình hình này Doãn Tân Nguyệt đã cảm thấy không tồi rồi.

Không ngờ bây giờ lại điên cuồng đến vậy.

Chẳng mấy ngày nữa, những món đồ cổ trong cửa hàng của Tô gia sẽ bán hết. "Không vội, anh sẽ ra ngoài một chuyến trong vài ngày tới, mang về một ít bảo vật." Tô Thần nói.

Việc đi đến Vân Thiên Cung quả thực phải được đưa vào lịch trình.

Nếu không, cửa hàng đồ cổ sẽ phải đóng cửa, vì không còn gì để bán. "Không vội, đồ bán được là chuyện tốt, nhưng chúng ta cũng phải chú ý nghỉ ngơi." Doãn Tân Nguyệt có chút xót cho Tô Thần.

Lần này trở về, Tô Thần chưa được nghỉ ngơi bao nhiêu, đã gặp phải sự kiện nhà đấu giá.

Bây giờ sự kiện nhà đấu giá còn chưa giải quyết xong xuôi, lại phải lên đường. "Không sao, anh sẽ chú ý thời gian." Tô Thần gật đầu, đi vào phòng riêng.

Hôm nay anh đã gọi tất cả những nhân vật quan trọng của Tô gia thôn đến, có việc quan trọng cần bàn bạc.

Sở dĩ không chọn bàn bạc trong từ đường Tô gia mà lại chọn trong phòng riêng của cửa hàng đồ cổ, là vì Tô Thần cũng có sự cân nhắc của riêng mình. "Tô Thiên, sau này nghiệp vụ vận tải hàng hóa của Tô gia sẽ giao cho em." Tô Thần nói với Tô Thiên trong phòng, "Nghiệp vụ vận tải rất quan trọng, liên quan đến nhiều phương diện, về mặt này có thể để bên Dịch gia cử thêm người hỗ trợ em." "Thần ca, em còn muốn đi theo anh xuống mộ nữa." Tô Thiên không muốn ở lại Tô gia thôn, vẫn là cùng Thần ca ra ngoài xuống mộ thú vị hơn.

Có thể đi khắp nơi trên đất Cửu Châu, phiêu bạt bốn phương, có thể thấy được nhiều phong cảnh, còn có thể hiểu biết về phong tục tập quán của nhiều nơi.

Tô Thiên đã từng cẩn thận tính toán, hơn nửa Cửu Châu cậu đều đã đi qua. "Yên tâm đi, chúng ta vẫn xuống mộ như bình thường." Tô Thần nói, "Nhưng sau khi xuống mộ trở về, em sẽ không được nghỉ ngơi đâu." "Vẫn phải quản lý một đống nghiệp vụ." "Giao thêm gánh nặng cho các em, những người trẻ tuổi, anh sẽ cử người hỗ trợ các em." Sau khi dặn dò Tô Thiên, Tô Thần lại nhìn về phía em họ Tô Hổ, "Nghiệp vụ áp tải đường bộ sẽ giao cho em, vẫn quy tắc cũ, anh sẽ cử người hỗ trợ em." "Sau khi xuống mộ kết thúc, em cũng phải thống kê quản lý nghiệp vụ dưới tên mình." Sau đó, Tô Thần lại nhìn về phía Lục thúc, "Lục thúc, chú chủ yếu phụ trách xưởng dệt của gia tộc..."

Tô Thần đã phân công công việc cho mọi người.

Những sản nghiệp tiếp quản trước đây đều đã trở thành địa bàn của Tô gia.

Mà Tô gia trong nháy mắt đã trở thành gia tộc lớn nhất trong thành Trường Sa.

Trương Đại Phật Gia ngoài việc súng nhiều người đông ra, thực sự không thể so sánh với Tô gia.

Dù sao thì đại bản doanh của Trương gia không ở đây, trong thành Trường Sa nói là Trương gia, không bằng nói chỉ có hai người, một là Trương Đại Phật Gia, một là Trương Phó quan.

Tô gia và các gia tộc khác trong Lão Cửu Môn cũng đã kéo ra một khoảng cách rất lớn.

Tô gia hiện nay có thể được coi là hoàng đế ngầm thực sự của thành Trường Sa, nắm giữ gần một phần mười sản nghiệp của thành. "Tân Nguyệt, em đi mua lại tất cả ruộng tộc của chúng ta, rồi mua thêm hai vạn mẫu... không, mua thêm bốn vạn mẫu ruộng tộc nữa đi." Tô Thần suy nghĩ một chút rồi dặn dò, "Ruộng tộc là nền tảng của Tô gia thôn, cũng cần phải coi trọng." "Sau này ruộng tộc ở đây sẽ giao toàn bộ cho lão tộc trưởng phụ trách, những người khác không cần can thiệp." "Sau khi mua lại ruộng tộc, lại tuyển thêm tá điền, tuyển thêm nhiều một chút." Sau khi dặn dò những việc này, còn một việc quan trọng nhất cần giải quyết gấp, Tô Thần lại nhìn về phía Lục thúc, "Vị gia chủ Lý gia kia bây giờ còn ở thành Trường Sa không?" "Không còn, hôm qua đã về quê rồi." Lục thúc trả lời. "Bây giờ mới biết chạy trốn à?

Muộn rồi!" Tô Thần cười lạnh một tiếng, "Lục thúc, chú dẫn theo Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu và Hắc Bối Lão Đao họ, đến Lý gia một chuyến." "Lần này trực tiếp giải quyết Lý gia, chỉ cần nhớ một

điểm là được, không được để lại bất kỳ dấu vết nào." Tô Thần đã cử không ít nhân lực cho Lục thúc, nhưng anh không ra mặt.

Giải quyết một Lý gia thôi mà, đối với Tô Thần không khó.

Sự việc đã được xử lý ổn thỏa, Tô Thần hiếm có được một khoảng thời gian nghỉ ngơi, anh dẫn theo cha vợ Doãn Phụ, Doãn Tân Nguyệt và tiểu Tô Khán đi dạo trong thành.

Từ lúc Doãn Phụ đến, nhà đấu giá của Tô gia gặp khủng hoảng, Tô Thần vẫn luôn bận rộn, còn chưa có dịp tiếp đãi vị cha vợ này.

Bây giờ sự việc đã xử lý gần xong, cuối cùng cũng có thể làm tròn bổn phận con rể. "Không bị người ta ghen ghét là kẻ tầm thường, đã xảy ra vấn đề, chứng tỏ con bây giờ kinh doanh cửa hàng đồ cổ cũng không tồi." Tại một địa điểm du lịch, Doãn Phụ vừa tham quan vừa trò chuyện với Tô Thần, "Về phía nhà đấu giá, cha không có nhiều điều để dạy con, có Tân Nguyệt ở đây, cha cũng yên tâm phần nào." Doãn Tân Nguyệt trước đây vẫn luôn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, quy trình của Tân Nguyệt Phạn Điếm cô đã rất quen thuộc.

Vì vậy không có quá nhiều điều cần dặn dò.

Nhưng Doãn Phụ vẫn với tư cách là người đi trước nói: "Nếu con không có ý định tham gia vào cuộc hỗn chiến quân phiệt, cha cũng không tiện khuyên con nữa, chỉ có thể nói với con hãy thận trọng!" "Mở nhà đấu giá, nhất định phải khiêm tốn." "Đồng thời trong sự khiêm tốn phải có một chút bí ẩn!

Như vậy, có thể trấn áp được phần lớn bọn tiểu nhân, khi chúng nghe đến nhà đấu giá của Tô gia, sẽ tự nhiên cảm thấy mạnh mẽ." "Sự mạnh mẽ này không phải do con chủ động thể hiện ra, mà là do chúng tự tưởng tượng ra." "Như vậy, có thể tránh được rất nhiều tranh chấp." "Ngoài ra làm ăn mà, vẫn là lấy lợi ích làm đầu, nhưng trước khi làm việc có thể suy tính nhiều hơn." Lần này chính là một ví

dụ rất tốt, Tô gia không ngừng thả câu, coi như là câu được mấy con cá lớn, giải quyết toàn bộ một bộ phận những kẻ thù địch với Tô gia.

Sản nghiệp của chúng cũng được thu về cho Tô gia. "Đa tạ cha đã chỉ điểm!" Tô Thần chắp tay cảm tạ. "Cha già rồi, không cầu nhiều, chỉ mong gia đình bình an." Doãn Phụ nói, "Tiểu Tô Khán bây giờ tuổi còn nhỏ, còn con, lại đang ở độ tuổi sung sức." "Cha vẫn hy vọng con có thể dành nhiều thời gian hơn cho gia đình, không cần phải xuống mộ thường xuyên như vậy." "Có lúc an dưỡng tuổi già mới là chuyện hạnh phúc nhất." Tô Thần gật đầu, "Con biết rồi!" Tô gia phát triển đến bây giờ, đã vượt ngoài dự liệu của Tô Thần.

Ước chừng không bao lâu nữa, số lượng đại dương trong kho bạc của Tô gia có thể đột phá con số trăm vạn, toàn bộ ruộng tộc hơn mười vạn mẫu.

Quả thực không cần phải liều mạng nữa.

Đôi khi làm một phú ông cũng không tồi.

Tất nhiên, đội hộ vệ là bắt buộc phải mở rộng.

Đội hộ vệ năm trăm người hiện có xem ra vẫn còn quá ít, ý tưởng của Tô Thần là mở rộng đội hộ vệ lên khoảng một nghìn người.

Việc này không vội, có thể từ từ mở rộng.

Sau khi cùng Doãn Phụ tham quan xong, Tô Thần lại đưa ông về Tô gia thôn, bày tiệc đãi khách.

Mọi người đều uống rất vui vẻ.

Đến ngày hôm sau, Doãn Phụ liền rời đi, lên đường về kinh thành.

Lần này ra ngoài, ông ở thành Trường Sa khoảng một tuần.

Chương 387

Bên kinh thành còn có việc kinh doanh, rời đi quá lâu ông cũng phải về trông coi.

Tô Thần cùng Doãn Tân Nguyệt và con trai Tô Khán tiễn Doãn Phụ ra ga tàu hỏa.

Lúc chia tay, Doãn Phụ vẫn có chút lưu luyến.

Đặc biệt là khi đối mặt với Tô Khán, Doãn Phụ mấy ngày nay đã thân thiết với cháu ngoại, đột nhiên chia xa cảm thấy có chút không quen. "Cha, đợi đến gần cuối năm, con sẽ đưa con về thăm cha." Doãn Tân Nguyệt tự nhiên nhìn thấy sự lưu luyến trong mắt Doãn Phụ, liền mở miệng nói. "Được!" Doãn Phụ gật đầu, sau đó xoay người lên tàu.
...

Sau khi Doãn Phụ rời đi, biệt viện thiếu đi rất nhiều tiếng cười nói.

Khoảng thời gian này Doãn Phụ thường xuyên dẫn cháu chơi đùa trong biệt viện, khiến tiểu Tô Khán không ngừng cười.

Bây giờ đột nhiên yên tĩnh lại, Doãn Tân Nguyệt còn có chút không quen.

Mà bên phía Tô Thần cũng bắt đầu chuẩn bị những thứ cần thiết cho chuyến xuống mộ lần này, đợi sau khi Chá Cô Tiếu bọn họ trở về, liền có thể lên đường.

Lý gia đối với Tô gia căn bản không tạo thành bất kỳ mối đe dọa nào, những người được cử đi đã nhẹ nhàng giải quyết Lý gia, không chỉ vậy còn mang về một phần tài sản của Lý gia, trị giá khoảng năm vạn đại dương.

Không còn cách nào khác, Lý gia dù sao cũng ở tỉnh ngoài, muốn mang toàn bộ tài sản của họ về có chút không thực tế.

Làm xong những việc này, thời gian thoáng chốc đã là ba ngày sau.

Vào lúc sáng sớm, Tô Thần dẫn theo một đoàn người lại lên đường, khởi hành đến Vân Thiên Cung.

Vị trí của Vân Thiên Cung ở hướng đông bắc của Cửu Châu.

Lộ trình lần này về cơ bản là ngồi tàu hỏa trực tiếp đến thủ phủ của tỉnh Cát Lâm, sau đó từ thủ phủ lái xe đến thành phố Bạch của tỉnh Cát Lâm.

Vị trí đại khái của Vân Thiên Cung ở gần biên giới, nơi này ẩn chứa quá nhiều bí mật.

Đời sau, nơi này nổi tiếng nhất không gì khác ngoài thủy quái ở Thiên Trì.

Nhưng thủy quái này rốt cuộc là thật hay giả, cũng không ai nói rõ được, những bức ảnh chụp thực sự quá mờ.

Lần này xuất phát, Tô Thần vẫn mang theo đội ngũ cũ.

Mọi người đã phối hợp nhiều lần, đã hình thành sự ăn ý, có lúc không cần Tô Thần mở miệng, họ cũng biết phải làm thế nào.

Ngoài ra, A Lăng cô nương cũng đồng hành cùng Tô Thần.

Năng lực chiến đấu của cô vẫn luôn không thể xem thường, được coi là tinh anh trong số những tinh anh.

Còn về Doãn Tân Nguyệt, sức chiến đấu yếu hơn rất nhiều.

Về phía Dịch Tiêu, thực lực chiến đấu dưới nước rất mạnh, nhưng trên cạn thì yếu đi không ít.

Vì vậy có A Lăng cô nương ở bên cạnh Tô Thần, bất luận là Doãn

Tân Nguyệt hay Dịch Tiêu đều yên tâm, ít nhất A Lăng cô nương vào thời khắc nguy cấp cũng có thể ra tay giúp đỡ.

Hai ngày một đêm sau, một đoàn người đã đến thủ phủ của tỉnh Cát Lâm.

Thời đại này, ba tỉnh Đông Bắc vẫn còn cực kỳ phồn hoa, công nghiệp ở đây đi đầu cả Cửu Châu.

Vừa xuống tàu, đã có thể cảm nhận được không khí sầm uất của thành phố lớn này.

Những người bán hàng rong bên đường tấp nập không ngớt, ngay cả ô tô trong thành cũng nhiều hơn thành Trường Sa không ít.

Ngoài từ phồn hoa ra, Tô Thần nhất thời không biết phải hình dung thế nào.

Sau khi xuống tàu, mọi người tìm một quán trọ tạm thời nghỉ ngơi, họ còn cần phải thu thập một số vật tư ở thành phố Xuân Trường của tỉnh Cát Lâm.

Đã là cuối tháng chín, bên Trường Sa vẫn còn nóng nực, mà ở Xuân Trường cách đó ngàn dặm, nhiệt độ đã bắt đầu giảm.

Buổi trưa nhiệt độ còn tạm ổn, nhưng sáng sớm và tối cần phải mặc áo khoác dày.

Tại quầy lễ tân của quán trọ, ông chủ nhanh nhẹn mở mười phòng cho Tô Thần. "Các vị khách quan, buổi tối đừng tùy tiện ra ngoài, có chút loạn." Ông chủ nhắc nhở một câu, "Ban ngày, quý vị có thể đi dạo khắp nơi, ở Xuân Trường chúng tôi có không ít món ngon." "Ở đây có chỗ nào bán đồ cổ không?" Trần Ngọc Lâu mở miệng hỏi. "Ngài nói là phố Đông Trường phải không?" Ông chủ lập tức hiểu ý, "Buổi sáng, ở đó có không ít người bày bán, nhưng ngài phải đi sớm, họ bắt đầu bày hàng lúc năm giờ sáng, mười giờ sáng là dọn rồi." "Đồ

cổ bên trong thật giả lẫn lộn, tôi khuyên ngài nên cẩn thận." "Đa tạ!" Trần Tổng Bả Đầu chắp tay.

Đây là lần đầu tiên ông ta đến vùng Đông Tam Tỉnh, có chút tò mò về tình hình nơi đây.

Vì vậy, Trần Tổng Bả Đầu muốn dạo quanh thành phố Xuân Trường một vòng.

Sáng sớm hôm sau, cả nhóm phân công rõ ràng.

Tô Thiên và Tô Hổ đến chợ tạp hóa để bổ sung các vật tư cần thiết như dây thừng, phi thiên trảo… Cổ Trần và Đa Linh cô nương thì ra chợ rau, mua một ít lương thực, rau củ.

Mỗi lần xuống mộ, ít thì một tuần, nhiều thì nửa tháng, thậm chí cả tháng.

Nếu mua từ thành Trường Sa rồi vận chuyển mấy ngày đường, e rằng rau củ sẽ hỏng hết.

Vì vậy, mua trực tiếp tại địa phương sẽ có rau củ tươi hơn.

Không gian hệ thống của Tô Thần cũng dự trữ không ít rau củ và thực phẩm, nhưng nếu không phải tình thế bất đắc dĩ, hắn sẽ không dễ dàng lấy ra.

Không gian hệ thống là bí mật của Tô Thần, bình thường sẽ không dễ dàng phô bày trước mặt người ngoài.

Chuyện này cũng khó giải thích.

Về phần những người còn lại, họ bắt đầu đi dạo trong thành phố Xuân Trường.

Dù sao thì đến Vân Thiên Cung cũng không cần vội vàng như vậy, nên tâm trạng của cả nhóm đều rất tốt.

Phố Đông Trường.

Tô Thần, Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu cùng nhau đi dạo ở đây, thỉnh thoảng cúi xuống xem xét vài món đồ cổ. "Món này không tệ, chắc là của nước Liêu." Trần Tổng Bả Đầu nhìn thấy một món đồ hình con tôn, lên tiếng nói. "Lão huynh tinh mắt thật, món đồ này đúng là từ thời Liêu quốc, là vật mà Liêu Hoàng từng sử dụng.

Nếu ngài thực sự ưng ý, tôi sẽ bán rẻ cho ngài." Ông chủ sạp hàng vội nói. "Ra giá đi!" Tô Thần cười cười.

Hắn muốn xem ông chủ này có thể hét ra cái giá kinh người đến mức nào. "Không nhiều không ít, ba nghìn khối đại dương, ngài thấy sao?" Ông chủ giơ ba ngón tay, "Thấy ngài là người thật thà, chứ không thì ít nhất cũng phải năm nghìn khối đại dương, tôi còn phải suy nghĩ đấy!" Tô Thần cười không nói, rồi quay người cùng Chá Cô Tiếu và những người khác rời đi. "Đừng đi mà, ngài xem lại đi, thực sự không được thì tôi chịu lỗ một chút, hai nghìn bảy trăm khối đại dương thì sao?" Ông chủ gọi với theo sau. "Hai nghìn năm trăm khối đại dương?" "Hai nghìn bốn trăm khối đại dương là được rồi chứ, thực sự không thể bớt được nữa đâu." Ông chủ vẫn có chút không cam tâm. "Ba mươi khối đại dương, tôi lấy đi!" Tô Thần quay đầu lại nói.

Món đồ này đúng là từ thời Liêu quốc, nhưng chẳng liên quan gì đến Liêu Hoàng cả.

Đây là đồ vật lưu truyền trong dân gian, chắc là của một nhà giàu nào đó sở hữu.

Ba mươi khối đại dương là giá bình thường.

Chương 388

Nếu hơn ba mươi khối đại dương thì không đáng. "Lão ca, ngài nói thế này thì đúng là đùa rồi." Sắc mặt ông chủ sạp hàng biến đổi, "Chẳng có ai trả giá như vậy cả, tôi thu mua món đồ cổ này cũng tốn không ít tiền đâu." "Nếu ngài thực sự thành tâm muốn mua, tôi cũng cho ngài một cái giá thành tâm, một nghìn khối đại dương thì sao?" "Ngài cứ giữ lại mà dùng đi." Tô Thần lười đáp lại.

Đồ cổ ở đây phần lớn đều không có giá trị gì.

Một nghìn khối đại dương có thể mua hết tất cả đồ cổ trên sạp của ông ta rồi.

Phần lớn chủ quán bày sạp ở đây đều muốn lừa bịp những người không rành nghề.

Muốn lừa được Tô Thần, cơ bản là không có cửa.

Đi dạo liên tục mấy vòng, tình hình của các sạp hàng khác cũng tương tự.

Các ông chủ sạp hàng đúng là sư tử ngoạm.

Tô Thần đoán nơi này e rằng không phải là chợ đồ cổ thực sự, chỉ cần nhìn tình hình của mấy ông chủ này là biết họ không chuyên nghiệp lắm.

Hơn nữa, đa số đều là một bụng ý đồ xấu.

Không phải Tô Thần có thành kiến vùng miền, mà là nơi nào cũng có người tốt kẻ xấu.

Vùng đất Đông Tam Tỉnh này để lại cho người ta ấn tượng là thẳng thắn, hào sảng, phóng khoáng.

Đây là tính cách của đa số người dân.

Nhưng cũng có một bộ phận nhỏ giống như ông chủ sạp hàng mà Tô Thần vừa gặp, e rằng cả đời này ngoài chuyện tốt ra thì chuyện gì cũng đã làm qua. "Lão huynh à, có phải không hài lòng với đồ cổ ở đây không?" Đột nhiên, một gã đàn ông gầy gò mặt nhọn má khỉ chạy đến trước mặt Tô Thần và mọi người.

Gã đã quan sát Tô Thần và nhóm của hắn từ nãy giờ.

Nhìn trang phục của họ là biết khách sộp.

Thế là đợi đến lúc Tô Thần sắp rời đi, gã lập tức sáp lại, nhỏ giọng nói với nhóm Tô Thần: "Thật không dám giấu, đồ cổ ở đây toàn là lừa kẻ ngốc thôi." "Tôi biết nơi xem đồ cổ thực sự ở đâu, nếu mấy vị có hứng thú, chi bằng theo tôi đi một chuyến." "Đương nhiên rồi, tôi cũng không dẫn đường không công, các vị cứ tùy ý cho tôi chút tiền là được." Nghe vậy, Tô Thần lại có hứng thú.

Hắn trực tiếp lấy ra ba khối đại dương, đưa cho gã đàn ông gầy gò: "Nếu nơi ngươi dẫn ta đến không tệ, khiến ta hài lòng, ta sẽ cho ngươi thêm mười khối đại dương tiền công." "Đa tạ lão bản!" Gã đàn ông mặt nhọn má khỉ lập tức kích động, "Bây giờ chưa phải lúc, mấy vị ở đâu?

Đợi đến tối tôi sẽ đến đón các vị." "Trong một khách sạn ở phía tây thành, ngươi đi cùng chúng ta đi, đợi đến tối rồi xuất phát." Tô Thần nói.

Nơi mà gã đàn ông mặt nhọn má khỉ nói đến chắc là chợ Quỷ.

Rất nhiều nơi tồn tại chợ Quỷ, nhưng nơi này cực kỳ bí mật, người thường căn bản không biết.

Chỉ có một số người trong nghề mới biết tình hình đại khái. … Thời gian thoáng chốc đã đến tối.

Gã đàn ông gầy gò mặt nhọn má khỉ kia kiếm được mấy con ngựa, để mọi người cưỡi đi.

Gã tự xưng tên là Hầu Tam, tổ tiên mấy đời đều là người thành phố Xuân Trường, tổ tiên cũng từng có thời huy hoàng, làm lính tráng trong triều đình.

Thậm chí còn từng gặp cả hoàng đế.

Nhưng đến đời gã thì sa sút, ăn bữa nay lo bữa mai.

Gã cũng có thể đi làm phu khuân vác kiếm cơm, nhưng thân thể Hầu Tam quá yếu, làm chưa được một ngày đã không chịu nổi.

Thế là gã đi khắp các ngõ hẻm trong thành phố Xuân Trường tìm việc.

Dẫn đường cho người khác chính là một trong những nghề của gã.

Người làm công việc này ở thời đại này không ít, cho đến tận đời sau vẫn tồn tại.

Trước một số nút giao trên đường cao tốc luôn có một vài người đứng đó, giơ tấm biển, kiểu như năm đồng dẫn đường, mười đồng dẫn đường.

Mãi cho đến khi các loại bản đồ điện tử, định vị ra đời, những người này mới lần lượt thất nghiệp.

Tình huống này cũng bình thường.

Đa số người đến nơi khác đều dựa vào bản đồ.

Đặc biệt là một số tài xế vận tải.

Khi ở ngoài đồng, đường ít, xem bản đồ là có thể xác định lộ trình.

Nhưng khi vào thành phố, đường sá giao thông phức tạp, rất dễ đi nhầm đường.

Tìm một người địa phương làm hướng đạo, ở trong thành phố sẽ tiện hơn nhiều, họ sẽ ngồi trên xe chỉ đường cho bạn.

Những người như Hầu Tam không chỉ phục vụ người ngoài tỉnh, đôi khi còn phục vụ cả một số tên Tây dương.

Mấy tên Tây dương đó khá hào phóng.

Theo lời Hầu Tam – đám Tây dương đó ngoài việc trông hơi kỳ quái ra, các phương diện khác đều rất tốt.

Đương nhiên, đây chỉ là ấn tượng rập khuôn của những người này.

Đa số đám Tây dương đó đều lòng lang dạ sói.

Chỉ cần dùng chút thủ đoạn nhỏ là có thể khiến người khác cảm kích vô cùng.

Hầu Tam dọc đường lải nhải không ngừng, kể cho mọi người nghe những chuyện thú vị mà gã gặp phải khi tiếp xúc với đám Tây dương đó.

Gã tỏ ra tự hào vì đã dẫn đường cho họ.

Thực tế, Tô Thần và mọi người xưa nay có chút không ưa đám Tây dương đó, thậm chí Tô Thần còn lừa chết không ít tên.

Nhưng đối với Hầu Tam, Tô Thần và mọi người lại thấy gã khá thú vị.

Dọc đường cũng coi như có nói có cười, mọi người rời khỏi thành phố Xuân Trường, đến trước một ngôi nhà đất ở ngoại ô. "Thưa các lão gia, chợ Quỷ ở đây rồi." Hầu Tam nói.

Chỉ thấy ngôi nhà đất này khá cũ nát, chỉ có hai chiếc đèn lồng trắng kỳ dị được thắp ở cửa.

Một lão già lưng còng gập, gần như bò rạp trên mặt đất, run rẩy

bước ra.

Lão chống một cây phướn chiêu hồn, trên đó vẽ đầy kinh văn.

Lão già không nói một lời, chỉ đứng trước ngôi nhà đất. "Thưa các lão gia, chúng ta phải trả tiền mãi lộ." Hầu Tam cười hì hì nói, "Không phải tôi không nói trước với các vị, lừa các vị ở đây, mà là chợ Quỷ có quy tắc như vậy." "Mỗi người cần một đồng Tiền Dẫn Lộ!" Mọi người nhìn nhau.

Bọn họ lấy đâu ra cái gọi là Tiền Dẫn Lộ này?

Ngay lúc Tô Thần chuẩn bị lên tiếng, Hầu Tam đã nói trước: "Tôi có Tiền Dẫn Lộ, nhưng chỉ có bốn đồng thôi." "Đương nhiên, Tiền Dẫn Lộ này cũng không thể cho không các vị được, mỗi đồng hai mươi khối đại dương." Chút tiền này đối với Tô Thần quả thực không nhiều.

Nhưng muốn vào trong chắc không tốn nhiều đại dương như vậy, Hầu Tam này có lẽ đã nâng giá.

Tô Thần cũng không để ý.

Nhưng lần này có sáu người, bốn đồng Tiền Dẫn Lộ quả thực hơi ít. "Cho ngươi hai trăm khối đại dương, chuẩn bị cho ta sáu đồng Tiền Dẫn Lộ!" Tô Thần vừa nói vừa lấy từ trong ngực ra một tờ hối phiếu, "Tờ hối phiếu này có thể đổi được hai trăm đại dương, ngươi có thể đi lấy." "Nhưng tôi chỉ có bốn đồng Tiền Dẫn Lộ thôi!" Hầu Tam gãi đầu, "Không phải tiểu nhân không giúp các vị, mà là Tiền Dẫn Lộ này chỉ có thể mua ở chợ đen, giờ này chợ đen đã đóng cửa từ lâu rồi." Tiền Dẫn Lộ, ở chợ đen một đồng khoảng bốn năm khối đại dương.

Hầu Tam cố ý báo giá hai mươi khối đại dương, có thể kiếm được một khoản lớn.

Chương 389

Không ngờ Tô Thần lại có thể lấy ra hai trăm đại dương, nếu thực sự có thể lấy ra sáu đồng Tiền Dẫn Lộ, quả thực là kiếm bộn.

Chỉ tiếc là Hầu Tam bây giờ không có khả năng đó. "Vậy thì lấy bốn đồng trước đi." Tô Thần nói.

Lấy bốn đồng Tiền Dẫn Lộ, Tô Thần đi đến trước mặt lão già lưng còng, đặt bốn đồng tiền lên chiếc hộp đá trước mặt, sau đó Tô Thần tiếp tục nói: "Lão tiên sinh, tôi là Tô Thần của Tô gia Trường Sa, lần này muốn dẫn bạn bè vào trong." "Hai đồng Tiền Dẫn Lộ còn nợ, sau này tôi nhất định sẽ trả đủ." Lão già trước mắt không đồng ý, cũng không từ chối.

Một lát sau, lão im lặng tránh sang một bên, nhường ra một lối đi.

Tô Thần quay đầu nhìn Trần Tổng Bả Đầu. "Tô tộc trưởng, một khi lão tiên sinh đã cho chúng ta vào, chúng ta cứ vào đi." Trần Tổng Bả Đầu chẳng hề để tâm những chuyện này.

Khi ông ta còn là thủ lĩnh Tả Lĩnh, chuyện kỳ quái nào mà chưa từng thấy?

Chợ Quỷ ở đây tuy có chút kỳ lạ, nhưng cũng không phải nơi đặc biệt nguy hiểm. "Tô lão gia, tuyệt đối đừng làm bừa!" Hầu Tam lập tức hoảng hốt, "Tôi nghe nói chợ Quỷ ở đây là nơi âm dương giao hội, bên trong có thể có người sống chết dở và cả quỷ nữa." "Khi ở bên trong, tuyệt đối đừng nhìn thẳng vào những thứ đó, có những thứ căn bản không phải là người." "Hơn nữa, khi chợ Quỷ sắp kết thúc, nhất định phải đi nhón chân, nếu không sẽ bị những con quỷ đó dẫn đi." Tô Thần xưa nay không tin vào chuyện quỷ thần.

Về phần Tống tử, có lẽ là do một số biến cố đặc thù, một số loại

côn trùng đặc biệt, quả thực có khả năng xuất hiện.

Nhưng quỷ, Tô Thần chưa từng thấy. "Vào đi, mọi chuyện có ta lo!" Tô Thần nói.

Hầu Tam muốn nói lại thôi, cuối cùng vẫn theo Tô Thần cùng đi vào.

Sau khi vào ngôi nhà đất cũ nát, bên trong là một cỗ quan tài dài hai trượng.

Mở nắp quan tài ra, một lối đi tối om hiện ra.

Tô Thần bật đèn pin, cùng mọi người đi vào theo lối đi này.

Đi được khoảng mười mấy phút, mọi người đi ra từ một cửa đá.

Trước mắt hiện ra một thị trấn nhỏ.

Thị trấn này dường như bị âm khí bao bọc, trông có vẻ đông đúc, nhưng lại không có tiếng động nào, cực kỳ yên tĩnh.

Khi đi qua một số sạp hàng, dù là thương gia hay khách hàng, đều đang trao đổi nhỏ giọng.

Khi đi qua một sạp hàng, Tô Thần lại thấy chủ quán chỉ có nửa khuôn mặt, hơn nữa sắc mặt hắn ta tái nhợt.

Trong màu trắng lại pha chút màu đen.

Tất cả các sạp hàng đều đặt một chiếc đèn lồng trắng.

Cả thị trấn trông thực sự quá quỷ dị. "Nơi này quả thực có chút tà môn." Ngay cả Trần Tổng Bả Đầu kiến thức rộng rãi cũng không khỏi lẩm bẩm một câu, "Tô tộc trưởng, ngài thấy một người chỉ còn nửa khuôn mặt, có thể sống được không?" "Thế giới rộng lớn, không gì là không có, có lẽ là được!" Tô Thần cũng không nói quá chắc chắn.

Cả nhóm đi thẳng đến trước mặt chủ quán nửa mặt, cúi đầu nhìn

sạp hàng của hắn ta.

Ở đây bày rất nhiều đồ vật kỳ quái.

Tô Thần thậm chí còn thấy nửa bàn tay.

Nhìn kỹ một lúc mới phát hiện nửa bàn tay đó không phải tay thật, mà là được điêu khắc từ một vật liệu đặc biệt.

Hầu Tam sợ đến ngây người, hai chân run rẩy, đứng cũng không vững. "Hầu lão đệ, tỉnh táo lên, đừng làm mất mặt!" Trần Tổng Bả Đầu cười nắm lấy cánh tay Hầu Tam.

Không ngờ Hầu Tam này lại nhát gan như vậy, suýt nữa sợ đến tè ra quần. "Lão bản, món này giá bao nhiêu!" Tô Thần chỉ vào một cái la bàn trên sạp nói.

Cái la bàn này vừa nhìn đã biết là đồ cũ, ít nhất cũng có lịch sử vài trăm năm. "Năm nghìn hiện đại dương, không mặc cả." Giọng của ông chủ sạp nửa mặt rất nhỏ, như muỗi kêu.

Nếu không phải Tô Thần đứng rất gần, căn bản không nghe rõ. "Có thể cầm lên xem được không?" Tô Thần hỏi. "Tùy ý!" Chủ quán nói.

Trong sân chỉ có giọng nói của Tô Thần và mọi người là bình thường, nhất thời lại thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Nhưng Tô Thần lại thấy không sao cả.

Hắn cúi đầu cầm chiếc la bàn trên sạp, đặt trong tay cẩn thận xem xét.

Chiếc la bàn này quả thực có chút phi phàm, cầm trong tay nặng trĩu.

Tô Thần sờ một lúc, phát hiện mặt sau la bàn dường như còn khắc một dòng chữ – Viên Thiên Cương.

Chẳng lẽ là vật mà Viên Thiên Cương từng sử dụng?

Phải biết rằng, vị Viên Thiên Cương này là một nhân vật cấp đại sư trong giới phong thủy.

Tô Thần lại xem xét lần nữa, món đồ này chắc là từ thời Đường.

Về việc có phải là của Viên Thiên Cương hay không, vẫn cần phải nghiên cứu thêm.

Dù sao thì Tô Thần cũng không hiểu rõ lắm về vị đại sư phong thủy trong truyền thuyết này.

Không loại trừ khả năng có người cố ý làm giả chữ ký của Viên Thiên Cương, rồi lưu truyền ra ngoài như hàng nhái.

Thời cổ đại không thiếu những người thích làm giả.

Thủ đoạn của những người đó cực kỳ cao minh, cộng thêm yếu tố thời gian, nên những món hàng nhái đó rất khó phân biệt. "Các hạ có thể xem chất liệu của chiếc la bàn này." Chủ quán chỉ còn nửa mặt nhỏ giọng nói, "Món đồ này được làm từ một loại vẫn thiết đặc biệt." "Chất liệu đặc biệt này, ngoài đại sư Viên Thiên Cương ra, không có nhiều người có thể sở hữu được bảo vật như vậy." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Lời này hắn cũng khá đồng tình.

Từ xưa đến nay, bất kể thời đại nào, vẫn thiết không phải là thứ người thường có thể sử dụng.

Vẫn thiết chính là thiên thạch ngoài trái đất, từ những thiên thạch đó luyện ra quặng sắt, sau đó tiến hành chế tạo.

Tuyệt đại đa số thiên thạch từ tầng khí quyển rơi xuống, cuối cùng đều sẽ do ma sát tốc độ cao mà bốc cháy, sau đó cháy rụi, hoặc do nhiệt độ của vật thể quá cao, cuối cùng vỡ thành những mảnh nhỏ.

Một khối thiên thạch lớn như vậy giá không hề rẻ. "Vậy thì mua, giao dịch thế nào?" Tô Thần hỏi. "Giao dịch bằng đại dương là được, dù là hối phiếu hay hiện đại dương, tôi đều nhận." Ông chủ sạp nói, "Tôi còn có thể tặng mấy vị vài đồng Tiền Dẫn Lộ." "Tiện cho các vị sau này có thể vào chợ Quỷ." Những đồng Tiền Dẫn Lộ này chỉ miễn phí cung cấp cho một số khách hàng có tư cách, người thường không có cơ hội này, những người như Hầu Tam chỉ có thể đi mua ở chợ đen. "Đa tạ!" Tô Thần lấy ra mấy thỏi vàng nhỏ hình cá, đưa cho ông chủ sạp.

Khi những thỏi vàng được lấy ra, lập tức thu hút mấy ánh mắt nhìn tới.

Thực sự là ở trong chợ đen này, vàng thỏi hình cá có chút quá bắt mắt.

Thời đại này, vàng là tiền tệ cứng, cũng có thể dùng làm vật ngang giá thông thường.

Chương 390

Càng là loạn thế, giá vàng sẽ càng cao.

Sau khi rời khỏi sạp hàng này, Tô Thần nhạy bén nhận ra có mấy người vẫn luôn đi theo sau họ.

Không cần nghĩ cũng biết, những người này chắc chắn có ý đồ xấu.

Nhưng đám tép riu này Tô Thần chưa bao giờ để trong lòng. "Các người cũng đi chọn vài món đồ ưng ý đi." Tô Thần nói, "Chợ Quỷ ở đây hàng thật nhiều hơn con phố đồ cổ kia nhiều." "Nếu có món nào ưng ý, các người cứ chọn, tôi trả tiền." Nghe vậy, mấy người lần lượt tản ra, đi tìm thứ mình thích.

Có câu này là được rồi.

Tô tộc trưởng không phải người keo kiệt, chỉ cần giá không quá vô lý, động một chút là mấy vạn đại dương, họ tin rằng Tô tộc trưởng nhất định sẽ trả tiền.

Không lâu sau, Tô Thần đến trước một sạp hàng khác, nhìn trúng một cái lư hương.

Cái lư hương này không lớn, kiểu dáng cổ xưa, chắc cũng có tuổi đời rồi.

Tô Thần bỏ ra ba trăm khối đại dương để mua cái lư hương này.

Đúng lúc Tô Thần trả tiền xong, đứng dậy chuẩn bị rời đi, đột nhiên một người sắc mặt tái mét đi tới, va phải Tô Thần.

Người đó lại vô thức va vào Tô Thần.

Tô Thần hơi nghiêng người, tránh được đối phương. "Xin lỗi,

đường hơi gồ ghề." Đối phương nhỏ giọng nói một câu, rồi vội vã rời đi.

Thủ đoạn này thực sự quá sơ cấp, đối phương muốn có tiếp xúc cơ thể với Tô Thần, sau đó muốn trộm túi tiền của hắn.

Chỉ là hắn ta còn chưa đến gần, Tô Thần đã nhìn thấu ý đồ của hắn. "Tô tộc trưởng, chúng ta mau đi thôi, tôi cứ cảm thấy nơi này có chút không yên ổn." Hầu Tam rụt rè nói, "Ngài xem người ở góc kia kìa, trên người còn bò đầy cả giòi bọ." "Nhìn thôi đã sợ chết khiếp rồi, ông ta đã thành ra như vậy rồi, mà vẫn có người giao dịch với ông ta." Tô Thần nhìn theo hướng Hầu Tam chỉ, ở góc phố quả thực có một sạp hàng.

Ông chủ sạp hàng dường như đã thoi thóp, cực kỳ yếu ớt.

Giòi bọ không ngừng chui ra từ cơ thể hắn, rồi lại chui vào cơ thể hắn.

Cùng lúc đó, trên người hắn còn tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc, giống như mùi xác người chết phơi ngoài đồng hoang, sau khi bị mặt trời thiêu đốt, thi thể thối rữa. "Đây có phải là người sống chết dở trong truyền thuyết không?" Hầu Tam run rẩy hỏi Tô Thần, "Tôi nghe nói những người này đã chết rồi, nhưng linh hồn của họ đã thoát khỏi tay quỷ sai, sau đó nhập vào cơ thể ban đầu." "Nhưng dương thọ của họ đã hết, cơ thể không thể chứa đựng linh hồn, thế là họ chỉ có thể kéo lê cái xác chết đi khắp nơi!" Nghe Hầu Tam nói, Tô Thần cười cười, vỗ vỗ vai hắn, "Làm gì có chuyện đáng sợ như vậy, đừng tự dọa mình!" "Đây chẳng qua chỉ là trò vặt thôi." "Trên người phủ một lớp thịt thối, những con giòi bọ đó thực ra chỉ ký sinh trên lớp thịt thối đó thôi." "Bên dưới lớp thịt thối là cơ thể thật của hắn ta, ngươi xem quần áo của hắn ta có phải rất cồng kềnh không?

Chính là vì lý do này." Tô Thần giải thích một câu.

Đương nhiên, cũng có khả năng khác.

Vùng Miêu Cương có bí thuật, cơ thể thối rữa vẫn có thể giữ được mạng sống của con người.

Đương nhiên, loại bí thuật này không phải vạn năng, chỉ có thể nói rằng một bộ phận cơ thể của hắn đã bị tổn thương, nhưng phần lớn cơ thể vẫn bình thường.

Nếu không thì người này đã chết từ lâu rồi.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện, xung quanh đột nhiên nổi lên một trận sương mù dày đặc.

Lớp sương này ban đầu màu trắng, sau đó lại dần dần biến thành màu vàng.

Khói vàng cuồn cuộn, không biết từ đâu đột nhiên ập tới, trong nháy mắt bao trùm cả con phố.

Sau khi làn khói kỳ dị này xuất hiện, người trên phố lập tức trở nên vội vã.

Các chủ sạp hàng thì lần lượt bắt đầu dọn hàng, những người còn đang đi dạo trên phố cũng tăng tốc, chuẩn bị rời khỏi chợ Quỷ. "Chợ Quỷ bắt đầu dọn rồi!" Hầu Tam lên tiếng, "Tình huống này rất hiếm, đặc biệt là loại khói vàng này, mỗi lần xuất hiện nghe đồn là Hoàng Tuyền tràn vào." "Không bao lâu nữa, Hoàng Tuyền sẽ xuất hiện trên cả con phố, đến lúc đó chúng ta muốn đi cũng không đi được." Hầu Tam vô cùng kinh hãi.

Những năm gần đây, chợ Quỷ thường xuyên lưu truyền một số truyền thuyết kinh dị.

Hắn ta không dám đi sâu vào nữa. "Trần Tổng Bả Đầu, các vị đã chọn được món đồ thích hợp chưa?" Tô Thần nhìn về phía không xa.

Trần Ngọc Lâu và những người khác đang đi về phía hắn. "Vừa thấy một món đồ không tệ, định mua tặng cho A Vân cô nương, chỉ tiếc là tôi còn chưa mở lời, ông chủ sạp đã vội vã đi mất rồi." Trần Tổng Bả Đầu chỉ cảm thấy có chút tiếc nuối.

Món đồ đó từng là cây trâm cài tóc của một vị hoàng thất, toàn thân làm bằng vàng, có kỹ thuật chạm rỗng tinh xảo, khá hiếm thấy.

Cây trâm này giá không đắt, chỉ đáng giá một nghìn khối đại dương.

Đối với Trần Tổng Bả Đầu mà nói, chẳng khác gì vung tay qua trán.

Chỉ tiếc là ông ta không có vận may đó. "Để lần sau lại đến, chúng ta cũng đến lúc phải rời đi rồi." Tô Thần nhìn những người khác, đa số đều thu hoạch không tồi.

Chá Cô Tiếu chọn một chiếc lược, trông rất bình thường, thực tế được làm từ ngà voi.

Có thể thấy được chiếc lược này ở nơi như Đông Tam Tỉnh quả thực không dễ dàng.

Hơn nữa, trên lược còn điểm xuyết rất nhiều bảo thạch.

Trông có vẻ là từ thời Nam Tống, là do một quý tộc đương thời dâng tặng cho một nhân vật lớn của nước Liêu.

Món đồ này trị giá ít nhất vài trăm khối đại dương.

Chá Cô Tiếu chắc là mua để tặng cho Hồng cô nương.

Mọi người cũng coi như thu hoạch khá bộn.

Ngay lúc mấy người đang nói chuyện, các sạp hàng trên phố đã đi gần hết.

Về phần những vị khách đến đây, cũng đã lần lượt rời đi.

Nơi này chắc không chỉ có một lối ra, tốc độ rời đi của những người này rất nhanh. "Tô lão gia, chúng ta cũng mau rời đi thôi!" Hầu Tam càng lúc càng hoảng hốt, "Nơi này có đại khủng bố!

Nếu chúng ta không đi nữa, e rằng thực sự không đi được đâu." Cùng với tiếng nói của Hầu Tam, trên phố xuất hiện một dòng nước xoáy màu vàng.

Rất nhanh, dòng nước vàng này đã lan đến mắt cá chân của mọi người. "Hoàng… Hoàng Tuyền!" Hầu Tam lần này thực sự sợ đến tè ra quần, một tay vịn vào vai Tô Thần.

Nếu không như vậy, lúc này hắn ta chắc chắn đã mềm nhũn ra đất. "Xong rồi xong rồi, lần này thật sự xong rồi." Hầu Tam khóc lóc, "Nghĩ lại Hầu Tam ta sống ba mươi mấy năm, còn chưa cưới vợ, không ngờ lần này lại chết ở đây." "Hầu Tam ta bất hiếu a, còn chưa nối dõi tông đường cho nhà họ Hầu." "Các lão tổ tông ơi, các người mau phù hộ cho con lần này nhất định phải thoát chết!" Tiếng gào khóc của Hầu Tam ngày càng lớn, làm Tô Thần có chút phiền lòng.

Tô Thần gỡ tay Hầu Tam khỏi vai mình, "Đứng thẳng lên, có gì đáng sợ chứ?" "Nơi này bí ẩn như vậy, rõ ràng là có người đứng sau giở trò." Đây không phải là Tô Thần nói quá.

Cái gọi là chợ Quỷ, thực chất là bên trong cất giấu rất nhiều thứ không thể thấy ánh sáng và rất nhiều người không thể thấy ánh sáng.

Vì vậy, họ thích tạo ra một bầu không khí kinh dị, sau đó nhân cơ hội trốn thoát sự truy bắt.

Đa số chợ Quỷ đều được miêu tả như vậy.

Còn lợi hại hơn chợ đen một bậc.

Người ở đây đa số đều có một thân phận khác không thể thấy ánh sáng.

Chương 391

Cái gọi là Hoàng Tuyền và sương vàng chẳng qua chỉ là để dọa người thôi.

Nhưng các sạp hàng ở đây đã biến mất hết, cũng không có ý định dạo tiếp ở đây nữa.

Thế là Tô Thần dẫn mọi người bắt đầu quay về.

Khi ra khỏi quan tài, lão già lưng còng đã thu tiền của Tô Thần và mọi người trước đó đã biến mất.

Trong nhà đất trống không.

Ngay cả đôi đèn lồng trắng lớn ở cửa lúc này cũng biến mất không thấy đâu. "A!" Mọi người bật đèn pin, khi ánh sáng đèn pin chiếu lên một cây cổ thụ xiêu vẹo ở cửa nhà đất, đột nhiên có biến.

Chỉ thấy một người dường như đã treo cổ tự tử trên cây!

Cảnh này Tô Thần và mọi người thấy cũng không có gì, nhưng lại làm Hầu Tam sợ vỡ mật.

Chỉ trong nháy mắt, Hầu Tam lại tè ra quần.

Tô Thần bước lên phía trước, xem xét kỹ một lượt, người bị treo cổ này lưỡi thè ra rất dài, hơn nữa có người đã moi tim và gan của hắn!

Cảnh tượng có chút máu me!

Người này dường như chính là lão già lưng còng đã tiếp đón mọi người vào chợ Quỷ lúc nãy.

Không ngờ lại gặp phải độc thủ.

Lão ta chắc là bị moi tim khi còn sống, sau đó chết thảm.

Cả người biểu cảm dữ tợn, cực kỳ đáng sợ. "Xem ra chợ Quỷ này cũng không được yên ổn." Tô Thần nói, "Nhưng chuyện ở đây không liên quan đến chúng ta, ngày mai chúng ta vẫn nên sớm lên đường đến Vân Thiên Cung thôi!" Tô Thần suy nghĩ.

Mặc dù không vội, nhưng cũng không thể lãng phí thời gian ở thành phố Xuân Trường này được.

Sớm đến Vân Thiên Cung, hoàn thành nhiệm vụ xong cũng có thể sớm về làng Tô gia. "Được, vậy sáng mai chúng ta lên đường!" Trần Tổng Bả Đầu gật đầu. "Vội về như vậy, là vì A Vân cô nương à?" Tô Thần cười trêu chọc.

Đường về khách sạn có chút nhàm chán, Tô Thần tìm chút chuyện để nói.

Thời gian này Trần Tổng Bả Đầu không ít lần đến biệt viện của Tô Thần, mục đích chính là để nói chuyện với A Vân cô nương.

Tô Thần cũng không biết Trần Tổng Bả Đầu rốt cuộc bị trúng tà gì, lại để tâm đến A Vân cô nương như vậy.

Ngay cả Doãn Tân Nguyệt cũng có chút không nhìn nổi, muốn sắp xếp A Vân cô nương đến biệt viện của Trần Ngọc Lâu ở.

Để cho hai người họ có thể tiếp xúc nhiều hơn, tạo cơ hội cho Trần Tổng Bả Đầu.

Nhưng đề nghị của Doãn Tân Nguyệt lại bị Trần Tổng Bả Đầu từ chối.

Trần Tổng Bả Đầu vẫn cảm thấy tình hình hiện tại không tệ. "Ha ha ha, Tô tộc trưởng, ngài đừng trêu tôi nữa." Trần Ngọc Lâu có chút xấu hổ, "Tôi chỉ cảm thấy A Vân cô nương có chút đáng thương, muốn nói chuyện với cô ấy nhiều hơn." "Thực ra A Vân cô nương cũng rất tốt." Trần Tổng Bả Đầu bao nhiêu năm nay, đây là lần đầu

tiên để tâm đến một người con gái như vậy.

Chẳng lẽ là tuổi đã lớn, bắt đầu cân nhắc muốn có một đứa con?

Suy đi nghĩ lại, vừa hay lại ưng A Vân cô nương?

Đương nhiên, chuyện này cũng khó nói, tính toán của Trần Ngọc Lâu là gì, chỉ có mình ông ta trong lòng rõ nhất. … Khi về đến khách sạn, trời đã không còn sớm.

Tô Thần và mọi người sớm nghỉ ngơi trong phòng, A Lăng cô nương còn làm ấm giường cho Tô Thần.

Có vợ thật tốt, ngủ cũng thoải mái hơn.

Chỉ là sáng sớm hôm sau, Tô Thần bị một trận ồn ào đánh thức.

Bên ngoài dường như suýt nữa xảy ra xung đột.

Đợi đến khi Tô Thần mặc quần áo xong, đi ra ngoài cửa, mới phát hiện là Trần Ngọc Lâu và những người khác đang xung đột với một đám đội tuần cảnh địa phương.

Đám đội tuần cảnh đó dường như là nhắm vào Tô Thần và mọi người. "Trần Tổng Bả Đầu, tình hình thế nào?" Tô Thần tiến lên hỏi. "Xảy ra chuyện rồi!" Trần Ngọc Lâu lên tiếng, "Tô tộc trưởng, ngài còn nhớ Hầu Tam hôm qua không?" "Tôi lại không phải lão già lẩm cẩm, mới gặp hôm qua, sao lại quên được?" Tô Thần nói.

Hầu Tam người này khá thú vị, chỉ là có chút tham sống sợ chết.

Khi ở cùng người như vậy, sẽ không cô đơn, sẽ tràn đầy các loại niềm vui. "Hắn chết rồi!" Trần Ngọc Lâu nói, "Hôm qua sau khi chia tay chúng ta, hắn đã chết trên đường về." "Tim và gan bị người ta moi ra, treo cổ trên một cái cây trong thành." Nghe vậy, Tô Thần có chút kinh ngạc.

Tình hình gì đây?

Lúc chia tay hôm qua không phải vẫn ổn sao?

Lúc đó Hầu Tam còn trêu đùa, không biết sau này còn có cơ hội gặp lại không.

Tô Thần còn mời Hầu Tam có thời gian thì đến thành Trường Sa chơi một chuyến.

Đến lúc đó Tô Thần sẽ làm chủ nhà đãi khách.

Hầu Tam kích động đồng ý, còn nói trước cuối năm nhất định sẽ đến thành Trường Sa.

Không ngờ mới chia tay chưa đến mười tiếng đồng hồ, Hầu Tam đã xảy ra chuyện! "Đêm qua Hầu Tam sau khi tiếp xúc với các người thì chết, chúng tôi có lý do nghi ngờ các người không thoát khỏi liên quan đến cái chết của Hầu Tam!" Thái độ của viên tuần cảnh có chút kiên quyết, "Mấy vị đi cùng chúng tôi một chuyến đi!" "Chuyện này nếu các người không nói rõ, không ai có thể rời khỏi thành phố Xuân Trường!" "Huynh đệ, làm ơn cho tiện." Trần Tổng Bả Đầu kéo một tên cầm đầu sang một bên, lén lút nhét cho hắn hơn chục đồng bạc trắng.

Lương tháng của những người này chỉ khoảng một hai đồng bạc trắng.

Số tiền này đã tương đương với tiền lương cả năm của hắn.

Ý của Trần Tổng Bả Đầu là muốn đối phương cầm tiền rồi mau chóng rời khỏi đây. "Là tôi không cho tiện à?

Là đã xảy ra án mạng!" Gã cầm đầu nói: "Ông đưa tiền cho tôi là có ý gì?" "Có phải trong lòng có quỷ không?" "Người đâu, đưa tất cả về!" Gã cầm đầu hung hăng trừng mắt nhìn Trần Tổng Bả Đầu.

Điều này khiến Trần Tổng Bả Đầu cũng có chút ngơ ngác, đám người này có ý gì, lẽ nào ông ta còn không rõ sao?

Vốn tưởng là đến đòi tiền, không ngờ lại cương trực liêm chính như vậy.

Thật là hiếm thấy!

Tô Thần lập tức phản ứng lại, trong tình huống thông thường, Diêm Vương dễ gặp, tiểu quỷ khó dây dưa.

Đối với những người này, Tô Thần thường sẽ đuổi đi cho xong chuyện.

Chẳng qua là phá tài tiêu tai mà thôi.

Đến địa bàn của người ta, có những phiền phức có thể tránh thì nên tránh.

Chương 392

Bây giờ xảy ra tình huống này, có khả năng là có người đang nhắm vào nhóm người của Tô Thần.

Suy đi nghĩ lại, cũng chỉ có khả năng này.

Hắn không tin đám người này chính trực đến mức nào. "Tô Thiên, em đi tìm Trương đoàn trưởng một chuyến, bảo ông ấy đến giải quyết việc này." Tô Thần trực tiếp bắt đầu gọi người.

Vị Trương đoàn trưởng này từng cùng nhóm người Tô Thần xuống mộ, đó là chuyện của năm ngoái, mấy người đã xuống mộ của vị tướng quân nước Liêu.

Cũng coi như đã trải qua không ít chuyện.

Khi đó ông ta vẫn còn là Trương doanh trưởng!

Chính vì lần xuống mộ đó lập được đại công, cuối cùng được thăng làm đoàn trưởng, và được điều đến thành phố Xuân Trường để đồn trú. "Nhân vật lớn như Trương đoàn trưởng, sẽ quen biết ngươi sao?

Đùa cái gì vậy?" Gã cầm đầu vẻ mặt không tin.

Dưới trướng một vị đoàn trưởng ít nhất cũng có hơn hai nghìn người.

Đó là hơn hai nghìn khẩu súng đấy! "Đi đi!" Tô Thần ra hiệu cho Tô Thiên. "Có quen biết hay không, đợi Trương đoàn trưởng đến, ông sẽ hiểu." Tô Thần chậm rãi nói.

Nghe vậy, gã cầm đầu bắt đầu do dự.

Hắn cảm thấy mình đã bị Tô Thần dọa cho sợ.

Nhưng nếu Tô Thần thật sự quen biết Trương đoàn trưởng, đó chính là một nhân vật lớn.

Trương đoàn trưởng nổi giận, bắn chết hắn cũng có khả năng. "Tô lão bản, trong chuyện này e rằng có chút hiểu lầm." Gã cầm đầu cười gượng nói: "Hay là thế này, lát nữa Trương đoàn trưởng đến, tôi làm chủ, chúng ta đi tụ tập, cùng nhau uống vài ly?" "Tôi muốn hỏi, rốt cuộc là ai đang nhắm vào tôi?" Tô Thần không để ý đến lời của hắn, mà hỏi ngược lại. "Chuyện này… Tô lão bản, ngài nói đùa rồi, sao lại có người nhắm vào ngài được chứ?" Gã cầm đầu nói: "Chỉ là mời ngài về điều tra một chút, nếu ngài thật sự có mối quan hệ với Trương đoàn trưởng, mọi người đều là người một nhà, mọi chuyện đều dễ nói." "Cái chết của Hầu Tam quả thực có chút kỳ lạ, nếu ngài không biết, tôi cũng sẽ không làm khó ngài." Gã đội trưởng tuần cảnh này thấy Tô Thần cứng rắn như vậy, ngược lại hắn lại mềm mỏng xuống.

Không dám đối đầu với Tô Thần.

Một đội trưởng nhỏ bé không dám làm bậy trước mặt bạn của đoàn trưởng đại nhân.

Điều này có khác gì tìm đến cái chết? "Thật sự không có sao?" Tô Thần nghiêm giọng nói. "Thật sự không có!" Gã cầm đầu vội vàng lắc đầu. "Vậy thì đợi Trương đoàn trưởng đến rồi hãy nói." Tô Thần không muốn dây dưa thêm nữa. … Khoảng nửa giờ sau.

Một chiếc xe tải dừng trước cửa khách sạn.

Từ trên xe tải, hai ba mươi binh sĩ cầm súng lên đạn bước xuống.

Sau khi xuống xe, những người này đứng thành hai hàng ở hai bên cửa khách sạn.

Sau đó, một người đàn ông hơn ba mươi tuổi, mặc quân phục,

bước xuống từ trên xe.

Tô Thiên đi theo bên cạnh người đàn ông này, cùng nhau đi vào trong khách sạn. "Tô đại sư!" Sau khi nhìn thấy Tô Thần, Trương đoàn trưởng lập tức nhiệt tình tiến lên vài bước: "Tính ra, chúng ta đã một năm không gặp rồi nhỉ?" "Chuyện năm ngoái, đến tận bây giờ tôi vẫn còn nhớ như in!" Khi đó, mấy người cùng nhau đi xuống mộ.

Trương đoàn trưởng dẫn theo một doanh công binh.

Lúc đó gặp phải quá nhiều chuyện kỳ lạ, coi như đã mở ra một thế giới mới cho Trương đoàn trưởng.

Bây giờ đã một năm trôi qua, có lúc nằm mơ, Trương đoàn trưởng vẫn mơ thấy những cảnh tượng dưới mộ.

Chuyện này ông ta thậm chí còn đem ra làm chuyện phiếm, khoe khoang khắp nơi, khiến nhiều người cảm thấy hứng thú. "Lần này ngài đến Đông Tam Tỉnh, có phải lại muốn làm một chuyến lớn không?" Trương đoàn trưởng tỏ ra vô cùng hứng thú: "Lần này dẫn theo huynh đệ tôi với, tôi cũng muốn đi dạo một vòng." Đương nhiên, mục đích của Trương đoàn trưởng chắc chắn không phải là để xuống mộ, mà là để thăng quan tiến chức.

Nếu lần này thành công, lại lấy được một ít bảo vật.

Nói không chừng ông ta còn có thể tiến thêm một bước.

Đến lúc đó, binh lực nắm trong tay cũng sẽ nhiều hơn. "Ha ha ha, nếu Trương đoàn trưởng có hứng thú, cũng có thể đồng hành." Tô Thần có ấn tượng khá tốt về Trương đoàn trưởng.

Đến lúc đó có thể để ông ta dẫn một đội quân làm hậu cần, cũng có thể bớt đi rất nhiều phiền phức. "Ha ha ha, vậy quyết định thế nhé!" Trương đoàn trưởng cười lớn hai tiếng: "Khi nào xuất phát?

Tôi có nên chuẩn bị trước một chút không?" "Không vội, trước khi

đi, còn phải giải quyết một chút chuyện." Tô Thần nhìn về phía gã đội trưởng tuần cảnh: "Vị đội trưởng này nói tôi có liên quan đến một vụ án mạng, muốn đưa tôi về thẩm vấn." Nghe những lời này, Trương đoàn trưởng quay đầu lại nhìn, mới phát hiện là mấy tên tuần cảnh quèn. "Cút ngay!

Dám xuất hiện trước mặt tao nữa, tao bắn chết chúng mày." Trương đoàn trưởng chửi mắng vài câu.

Lũ tuần cảnh quèn này có thể ra oai trước mặt người khác, nhưng trước mặt ông ta, một tiếng rắm cũng không dám thả. "Vâng ạ, Trương đại nhân." Gã cầm đầu lập tức dẫn người chuẩn bị rút lui.

Không ngờ lần này lại thật sự đụng phải thứ dữ, gã cầm đầu lo lắng mình đi chậm vài phút, e rằng sẽ phải ăn đạn. "Chậm đã!" Tô Thần lên tiếng, ngăn mấy người lại. "Trần Tổng Bả Đầu, ông đi cùng họ xem sao, điều tra lại cái chết của Hầu Tam." Tô Thần nói: "Chuyện này e rằng không đơn giản như vậy, tôi nghi ngờ có thể có người đang nhắm vào chúng ta." "Giải quyết xong chuyện này, chúng ta hãy xuất phát." Tô Thần không muốn để lại mầm họa.

Tốt nhất là lôi kẻ đứng sau ra, xem chúng rốt cuộc có ý gì.

Hoặc là nói, trong đó có phải có người của Uông gia tham gia hay không.

Phải điều tra cho rõ ràng! "Được, tôi đi ngay đây." Trần Ngọc Lâu gật đầu.

Đợi đám tuần cảnh rời đi, Tô Thần và Trương đoàn trưởng khoác vai nhau, đến một nhà hàng ở thành phố Xuân Trường.

Sau khi yêu cầu một phòng riêng, hai người vừa trò chuyện vừa uống rượu.

Suy nghĩ của Trương đoàn trưởng là đi theo Tô Thần xuống mộ,

sau đó tìm cách lên làm phó lữ trưởng.

Còn suy nghĩ của Tô Thần là dựa vào sức mạnh của Trương đoàn trưởng, sau này dễ dàng xử lý người của Uông gia.

Nếu Tô Thần đoán không sai, những con chuột cống của Uông gia có lẽ đang ẩn náu ở một khu vực nào đó trong Đông Tam Tỉnh.

Mà sức mạnh của Tô Thần ở đây rất yếu.

Nếu thân phận và địa vị của Trương đoàn trưởng có thể lên như diều gặp gió, sau này sức mạnh mà Tô Thần có thể lợi dụng cũng sẽ nhiều hơn không ít.

Dựa vào binh lực dưới trướng Trương đoàn trưởng, đến lúc đó nói không chừng có thể vây quét Uông gia.

Chương 393

Trương đoàn trưởng càng phát triển tốt, sự trợ giúp của Tô Thần sau này cũng sẽ càng nhiều.

Vì vậy, Tô Thần rất vui lòng hợp tác với Trương đoàn trưởng.

Trong chốc lát, hai người chủ khách đều vui vẻ, không ngừng nâng ly cạn chén. … Uống đến tận đêm khuya, Tô Thần mới say khướt rời khỏi nhà hàng.

Vị Trương đoàn trưởng này là người hào sảng, là một đối tác hợp tác không tồi.

Tô Thần và Trương đoàn trưởng đã nói chuyện về chợ quỷ, theo lời Trương đoàn trưởng, ông ta sẽ luôn ủng hộ Tô Thần.

Nếu cần thiết, ông ta có thể dẫn một đám huynh đệ đến càn quét chợ quỷ một lần.

Lôi hết những kẻ âm mưu bẩn thỉu ra trừng trị theo pháp luật.

Nơi này dù sao cũng không phải là thành Trường Sa, không nằm trong phạm vi thế lực của Tô Thần.

Nhưng có Trương đoàn trưởng chống lưng, Tô Thần cũng yên tâm hơn nhiều, mấy khẩu súng không phải là chuyện đùa.

Hơn nữa, binh lính dưới trướng ông ta không phải là đám lính tản mác, mà là những người đã qua huấn luyện chính quy.

Tuy không địch lại được những đội quân át chủ bài, nhưng dẹp một cái chợ quỷ thì không có vấn đề gì.

Toàn bộ thành phố Xuân Trường có một lữ đoàn đồn trú, và một lữ đoàn lại được chia thành ba trung đoàn.

Lão Trương có quyền lực rất lớn ở thành phố Xuân Trường!

Sau khi nói chuyện xong, Tô Thần trở về khách sạn nơi mình ở.

Trần Ngọc Lâu và những người khác vẫn chưa nghỉ ngơi.

Đợi Tô Thần trở về, Trần Tổng Bả Đầu kể lại những gì ông ta đã tìm hiểu được: "Tô tộc trưởng, tôi đã đến hiện trường xem xét, cũng đã xem qua cái xác của Hầu Tam." "Cái xác rất kỳ lạ, tại chỗ không để lại nhiều dấu vết, manh mối.

Tim và gan của hắn đều đã mất, giống như bị người ta cố ý moi đi vậy." "Cái chết giống với người gác cổng chợ quỷ mà chúng ta đã thấy trước đó, nhưng người gác cổng chợ quỷ mặt mày dữ tợn, còn Hầu Tam thì mặt mày thanh thản, dường như đã gặp phải chuyện gì vui vẻ, không có một chút đau khổ nào." Tô Thần gật đầu: "Quả thực có chút kỳ lạ, nhưng đối phương moi tim và gan của Hầu Tam là có ý gì?" Điểm này mới đáng nghi.

Giết một người rất đơn giản, muốn vu oan giá họa cho nhóm người Tô Thần cũng rất đơn giản.

Tại sao còn phải ngược đãi?

Hơn nữa, trước khi ngược đãi có lẽ còn sử dụng một số thủ đoạn khác.

Điều này có chút đáng ngờ! "Bên phía gã đội trưởng tuần cảnh kia thì sao?" Tô Thần hỏi.

Hắn không tin một đội trưởng tuần cảnh có thể có tốc độ phá án nhanh như vậy, Hầu Tam chết mà có thể nhanh chóng tìm đến nhóm người Tô Thần.

Thời đại này, việc điều tra án tương đối chậm.

Họ phát hiện thi thể của Hầu Tam, rồi điều tra xem Hầu Tam lúc

còn sống đã quen biết, tiếp xúc với ai.

Cứ như vậy, ít nhất cũng mất nửa ngày.

Nhưng đối phương lại đến khách sạn của Tô Thần vào sáng sớm, nếu nói sau lưng không có chút mờ ám nào, Tô Thần không tin. "Đã hỏi rồi, vị đội trưởng đó nói họ nhận được một khoản tiền, người đó còn gọi hắn đến nói chuyện chi tiết, nhưng đối phương đeo mặt nạ, đội trưởng cũng không nhìn rõ mặt đối phương." "Đội trưởng chính là nhận tiền, mới theo dấu vết tìm đến gây phiền phức cho chúng ta." "Nếu không phải Trương đoàn trưởng ra mặt, e rằng chúng ta đã bị giam một thời gian." Đối phương muốn nhân cơ hội này để ra tay với nhóm người Tô Thần?

Không loại trừ khả năng này!

Nhưng đối phương cũng đã nghĩ Tô Thần quá đơn giản.

Cho dù Tô Thần không có mối quan hệ với Trương đoàn trưởng, cũng có thể nhanh chóng thoát thân.

Vị đội trưởng này đã nhận tiền để đối phó với Tô Thần, vậy thì cũng có khả năng nhận tiền của Tô Thần, rồi thả Tô Thần ra.

Chút tiền bạc này Tô Thần còn chưa để vào mắt. "Có thể tìm ra kẻ muốn hãm hại chúng ta không?" Tô Thần hỏi. "E rằng có chút khó, tôi đã đích thân đến khách sạn mà đội trưởng nói, vị khách đó đã rời đi rồi." Trần Tổng Bả Đầu trả lời: "Nhưng tôi đã phát hiện ra thứ này trong phòng của hắn." Trần Tổng Bả Đầu lấy ra một phong thư: "Trên phong thư này có tẩm độc, xem ra đối phương đã có chuẩn bị từ trước, dường như đã đoán được chúng ta sẽ theo dấu vết điều tra đến." "Chỉ cần chúng ta lấy được phong thư, sau khi mở ra, chất độc bên trong sẽ rò rỉ, đến lúc đó e rằng tất cả chúng ta đều sẽ trúng độc." "Nhưng hắn vẫn còn xem thường chúng ta, loại độc này tôi có thể dễ dàng hóa giải." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Nhóm người Tô Thần tuy cũng có hiểu biết về độc dược, Trần Tổng Bả Đầu lại càng là chuyên gia trong lĩnh vực này.

Khi xuống mộ, không chỉ phải đối mặt với các loại cơ quan, mà còn phải đối mặt với sự tấn công của một số độc trùng.

Vì vậy, Tô Thần từ trước đến nay đều rất cẩn thận.

Cộng thêm thể chất đặc biệt của hắn hiện tại, đại đa số độc dược đều không có tác dụng gì với hắn. "Bên trong phong thư là một tọa độ, tương ứng chính là chợ quỷ." Trần Tổng Bả Đầu nói. "Xem ra, chúng ta phải đến chợ quỷ một chuyến nữa." Tô Thần suy nghĩ: "Lần sau chợ quỷ mở cửa là khi nào?" "Ba, sáu, chín, chợ quỷ chỉ cần vào những ngày mùng ba, mùng sáu, mùng chín, đều sẽ mở cửa." Trần Tổng Bả Đầu nói: "Tôi đã tính rồi, lần mở cửa tiếp theo chính là tối mai." "Được, vậy tối nay nghỉ ngơi trước, đợi đến tối mai, chúng ta lại vào chợ quỷ, tìm hiểu cho ra nhẽ." Tô Thần gật đầu.

Sau khi nói chuyện với Trần Tổng Bả Đầu xong, Tô Thần trở về phòng của mình.

A Lăng cô nương cũng không nghỉ ngơi, cô dựa vào góc giường, tâm trạng dường như không ổn lắm. "Sao vậy?" Tô Thần nhanh chóng tiến lên, đi đến bên cạnh A Lăng cô nương, đưa hai tay ra ôm cô vào lòng. "Em đã nhìn thấy người của Uông gia!" A Lăng cô nương khẽ nói. "Người của Uông gia?" Tô Thần giật mình.

Không ngờ người của Uông gia cũng đến tham gia vào vũng nước đục này.

Lẽ nào chuyện này chính là do người của Uông gia đứng sau giật dây? "Khi nào?" Tô Thần hỏi. "Chính là tối nay, anh và Trương đoàn trưởng đi ăn riêng, em và Tô Thiên cùng Tô Hổ xuống lầu ăn cơm, đã nhìn thấy người của Uông gia ở dưới lầu." A Lăng cô nương nói: "Thân phận của hắn không thấp, năm đó khi chúng em được huấn

luyện ở Uông gia, hắn chính là người phụ trách huấn luyện chúng em." A Lăng cô nương có một bóng ma rất sâu sắc về người đó.

Sự huấn luyện tàn khốc năm đó, khiến cô cả đời này cũng không thể quên.

Điều này cũng đã trở thành bóng ma tâm lý của cô từ lâu. "Yên tâm đi!

Có anh ở đây!" Tô Thần nhẹ nhàng an ủi.

Quá khứ của A Lăng cô nương thực sự quá đáng thương, đôi khi một tuổi thơ bi thảm cần cả đời để chữa lành.

Đêm đó, Tô Thần cứ ôm A Lăng cô nương vào lòng.

Mãi đến sáng sớm hôm sau, Tô Thần nhanh chóng tập hợp mọi người. "Người của Uông gia cũng đã tham gia vào!" Tô Thần mở miệng nói: "Đối phương rất to gan, ở ngay trong khách sạn này của chúng ta!" "Tôi có hai phỏng đoán, một là họ đến để thử, xem A Lăng cô nương rốt cuộc có thoát khỏi sự khống chế của họ hay không." "Hai là, họ có khả năng nhắm vào chúng ta!" A Lăng cô nương đã rất lâu không lấy thuốc từ Uông gia để kiềm chế Đằng thuật trong cơ thể.

Người của Uông gia nghi ngờ cũng là điều hợp lý.

Vì vậy, đối phương đã chọn cách thăm dò.

Lại còn cử cả giáo quan đã huấn luyện A Lăng và những người khác năm đó.

Tâm địa thật đáng khinh! "Nếu tìm được, nghĩ cách giết chết, để tôi ra tay!" Tô Thần nói: "Người khác sợ ra tay trong thành phố Xuân Trường, chúng ta không cần phải e ngại!" "Chỉ cần xác định được thân phận và vị trí của hắn, cho dù là giữa ban ngày ban mặt, chúng ta cũng sẽ cố gắng hết sức để tiêu diệt hắn!" Có Trương đoàn trưởng chống lưng, Tô Thần định liều một phen.

Chương 394

Nhưng tốc độ phải nhanh, nếu không giết người giữa ban ngày mà làm lớn chuyện, e rằng cũng không hay. "Được!" Trần Ngọc Lâu gật đầu: "Tôi sẽ đi xác nhận thông tin thân phận của đối phương ngay bây giờ!" Đối với Trần Ngọc Lâu, chuyện này không khó. "Để Tô Thiên đi theo ông!" Tô Thần phân phó. "Các huynh đệ còn lại nghiêm trận chờ lệnh, một khi phát hiện mục tiêu, ra đòn sấm sét!" "Đương nhiên, nếu có thể bắt sống, vậy tự nhiên càng tốt!" Tô Thần muốn giao người này vào tay A Lăng cô nương, để cô tự tay xử lý.

Như vậy có lẽ có thể giúp cô không còn gặp ác mộng nữa.

Nghĩ đến đây, Tô Thần trở về phòng.

A Lăng cô nương đã dậy, nhưng sắc mặt có chút tái nhợt.

Tô Thần tuy không trải qua tuổi thơ của cô, nhưng cũng có thể đoán được sự bất lực, sợ hãi và tuyệt vọng của cô năm đó!

Cho dù đã nhiều năm trôi qua, A Lăng cô nương vẫn canh cánh trong lòng! "Chúng ta đã bắt đầu tìm hắn rồi!" Tô Thần nói: "Yên tâm đi, nhất định sẽ giải quyết được hắn!" "Cẩn thận!" A Lăng cô nương có chút lo lắng: "Hắn rất mạnh, anh tuyệt đối đừng bị thương!" A Lăng cô nương có chút tự trách, nếu tối qua cô không nói cho Tô Thần biết chuyện này, có lẽ đã không dính vào những phiền phức này. "Ha ha ha, không cần lo lắng như vậy, thực lực của anh thế nào lẽ nào em không rõ sao?" Tô Thần lại ôm A Lăng cô nương vào lòng.

Đối phương đã có thể làm giáo quan của Uông gia, thực lực chắc chắn không thể xem thường.

Vì vậy, lần này Tô Thần đã chuẩn bị đầy đủ, Tiểu Ca, Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục ba người cùng xuất động, cộng thêm chính Tô

Thần.

Sức chiến đấu của bốn người họ có thể nói là đỉnh cao đương thời.

Đặc biệt là Tô Thần, thực lực đã siêu việt rồi.

Còn có Bối thi nhân lão Mã, Cổ Trần, Tô Thiên, Tô Hổ và những người khác canh gác bên ngoài, đề phòng đối phương trốn thoát.

Những người đến đây hôm nay, đều là tinh anh thực sự của Tô gia.

Ngay cả Trần Tổng Bả Đầu không giỏi chiến đấu, thực lực cũng rất mạnh, ít nhất cũng ở cấp độ cao thủ hạng hai.

Ngoài ra, trang bị của Tô Thần ở đây cũng là loại hàng đầu. … Đến tối, Trần Tổng Bả Đầu cuối cùng cũng đã nắm rõ tình hình của đối phương. "Tô tộc trưởng, đối phương chỉ có một mình, không có người giúp đỡ." Trần Tổng Bả Đầu nói: "Tôi đã nắm rõ tình hình của đối phương, hắn ở trên tầng ba của khách sạn này, một ngày ra ngoài khoảng ba lần." "Khi ra ngoài cũng không phải để gặp gỡ người khác, chủ yếu là đến một kỹ viện, ngoài ra còn có mấy quán ăn vặt." "Hôm nay hắn vừa hay đã đến Thanh Thúy Lâu, xem tình hình thì có lẽ sáng mai mới có thể trở về." Tô Thần gật đầu: "Được, vậy sáng mai giải quyết hắn trước, sau đó tối đi chợ quỷ." Tô Thần nhanh chóng phân phó.

Khoảng canh năm, một nhóm người bắt đầu hành động, mai phục trong một con hẻm gần Thanh Thúy Lâu.

Con hẻm này không có nhiều người.

Mọi người mai phục ở đây, chờ đối phương từ Thanh Thúy Lâu đi ra.

Lúc này, đã có lác đác người rời khỏi Thanh Thúy Lâu.

Nhưng vị giáo đầu kia vẫn chưa xuất hiện.

Mãi đến khi mặt trời lên ba sào, một bóng người từ trong thanh lâu đi ra.

Chính là vị giáo đầu đó.

Tô Thần và Chá Cô Tiếu liếc nhìn nhau.

Sau đó, một nhóm người nhanh chóng đi theo, đi bên cạnh giáo đầu, hình thành thế bao vây bốn mặt.

Đối phương cũng không phải dạng vừa, chỉ cần nhìn qua vị trí đứng của nhóm người Tô Thần, liền lập tức hiểu rõ tình hình.

Hắn vậy mà chủ động đi vào trong hẻm.

Có thể thấy, người này cực kỳ tự tin, cảm thấy có thể dễ dàng giải quyết nhóm người của Tô Thần.

Sau khi vào trong hẻm, hắn quay lưng về phía mọi người, rồi từ từ mở miệng: "Trước khi khai chiến, có ai muốn rời đi không?" "Đao kiếm không có mắt, chết rồi đừng trách tôi." "Mẹ kiếp, đúng là giỏi giả vờ!" Trần Tổng Bả Đầu chửi một câu: "Ngươi thật sự nghĩ lần này ngươi có thể trốn thoát sao?

Tô tộc trưởng đích thân ra tay, lại ở trong hẻm, ngươi muốn trốn cũng không trốn được." "Tô tộc trưởng?

Là ai?

Ta có quen sao?" Đối phương quay đầu lại, hắn là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặc một chiếc áo da.

Đội một chiếc mũ. "Những năm nay kết thù không ít, có lẽ ta đã quên rồi." Hắn cười nhìn nhóm người Tô Thần: "Chỉ có thể nói các ngươi quá ngây thơ, chỉ dựa vào chút người này mà muốn cản ta?" "Cho dù các ngươi có đông gấp đôi, cũng không phải là đối thủ của

ta!" Người đàn ông trung niên cực kỳ tự tin.

Những năm nay, cũng có rất nhiều người ra tay với hắn.

Nhưng những người đó đều bị hắn dễ dàng giải quyết. "Ha ha ha, tự tin thật!" Tô Thần một bước lao lên, nắm đấm trong tay tích tụ sức mạnh, tung ra một quyền. "Bốp!" Giây tiếp theo, người đàn ông trung niên bị đánh lui mấy bước.

Hắn một tay ôm bụng, toàn thân run rẩy, cả người cũng trở nên kinh hãi.

Có thể trở thành giáo đầu của Uông gia, thực lực của hắn tự nhiên không cần phải nói.

Hơn hai mươi người bình thường không dùng vũ khí thì rất khó cản được hắn.

Nhưng điều hắn không ngờ là, đám người trước mắt này căn bản không phải là người bình thường. "Ngươi rốt cuộc là ai?" Mãi đến lúc này, giáo đầu mới có chút hoảng hốt. "Nói nhảm cái gì?

Vừa nãy ra vẻ như vậy, ta còn tưởng ngươi mạnh đến đâu!" Tô Thần ước tính một chút, thực lực của đối phương gần như tương đương với Chá Cô Tiếu.

Lần này nhiều người như vậy vây công hắn, thực sự là dùng dao mổ trâu giết gà.

Tô Thần lùi lại một bước.

Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca và Hắc Bối Lão Lục nhanh chóng tiến lên.

Người đàn ông trung niên còn muốn giãy giụa, nhưng chưa đầy chốc lát, đã bị ba người họ khống chế. "Người có thân thủ như vậy không nhiều, mà còn có đến ba người." Người đàn ông trung niên lúc này mới hiểu ra, hắn đã quá tự đại.

Lần này nhắm vào hắn tuyệt đối không phải là gia tộc bình thường.

Người có thân thủ như vậy, ngay cả Uông gia cũng không có mấy người.

Huống chi còn có một thanh niên thực lực vượt xa hắn mấy lần, đây rốt cuộc là tình huống gì?

Người đàn ông trung niên đầu óc mơ hồ.

Hắn chắc là chưa từng chọc vào những người này chứ?

Lẽ nào… lẽ nào là đến nhắm vào Uông gia?

Nhưng Uông gia những năm nay vẫn luôn ẩn mình rất kỹ. "Ngươi đã bao lâu chưa trở về Uông gia?" Tô Thần hỏi. "Đã gần hai năm chưa trở về!" Người đàn ông trung niên trong lòng chấn kinh, xem ra đối phương quả nhiên là nhắm vào Uông gia, hắn chẳng qua là tiện thể bị phát hiện mà thôi.

Chương 395

"Hai năm chưa về?

Chẳng trách!" Trần Ngọc Lâu cười nói: "Xem ra hắn còn chưa biết đến Tô gia chúng ta!" "Tô gia chúng ta mới nảy sinh xung đột với Uông gia trong năm nay, và mâu thuẫn không ngừng leo thang." "Tiếp theo xử lý thế nào?" Trần Tổng Bả Đầu nhìn về phía Tô Thần. "Trước tiên đưa hắn về khách sạn, để A Lăng cô nương gặp một lần." Tô Thần nói: "Tô Thiên, em đến xử lý một chút, đừng để hắn có sức giãy giụa." Nhận được lệnh của Tô Thần, Tô Thiên rút súng lục ra, bắn mấy phát vào đùi và cánh tay của hắn.

Trong chốc lát, cơn đau dữ dội tràn ngập khắp người hắn.

Tiếng la hét đau đớn không ngừng vang lên. "Đưa hắn đến bệnh viện, đừng để hắn mất máu quá nhiều mà chết, ta còn có một số chuyện muốn hỏi." Tô Thần phân phó. "Hiểu rõ!" Tô Thiên và những người khác lập tức đưa hắn đến bệnh viện.

Bác sĩ khẩn cấp phẫu thuật, lấy ra những viên đạn từ đùi và cánh tay của hắn.

Sau khi băng bó đơn giản, Tô Thiên lại đưa hắn trở về khách sạn.

Sau khi yêu cầu chủ khách sạn một phòng riêng, Tô Thiên đưa vị giáo đầu này đến phòng riêng để trông coi.

Bị thương cộng với phẫu thuật một phen hành hạ, người đàn ông trung niên này đã mặt mày tái nhợt, có chút suy yếu. "Tiểu huynh đệ, ta có thể hỏi Tô gia rốt cuộc có mâu thuẫn gì với Uông gia không?" Giáo đầu uống vài ngụm nước, sau khi hồi phục một chút, mở miệng hỏi: "Các ngươi làm thế nào phát hiện ra tung tích của Uông gia?" "Theo ta được biết, Uông gia trước nay luôn ẩn mình rất kỹ." Hắn không hiểu

đối phương rốt cuộc nắm được bao nhiêu manh mối của Uông gia, nên chỉ có thể tạm thời moi lời của đối phương trước. "Ngoan ngoãn ở yên đi, ngươi đã thành một phế nhân rồi, còn nói nhiều như vậy." Tô Thiên không có thiện cảm gì với người của Uông gia.

Nếu không phải Tô Thần trước đó đã dặn dò, đừng giết chết người này, còn có chuyện muốn hỏi.

Nếu không thì, hắn bây giờ đã thành một vong hồn rồi. "Két!" Đúng lúc này, cửa phòng bị mở ra.

Tô Thần dẫn A Lăng cô nương đi vào.

Khi nhìn thấy A Lăng cô nương lần đầu tiên, giáo đầu cảm thấy quen mắt.

Ngay lập tức hắn hiểu ra, xem ra việc mình bị lộ không phải là do đối phương truy lùng, mà là do mình vô tình gây ra. "Ngươi là người của Uông gia đúng không?

Không ngờ ta lại bị người của mình hại." Giáo đầu cẩn thận nhớ lại một lúc: "Ngươi hẳn là tên A Lăng, những năm nay, người có thể vượt qua huấn luyện của Uông gia không có nhiều, nữ tử lại càng ít." "Ta còn nhớ lúc ngươi mới đến Uông gia, cả người co ro trong góc, một câu cũng không nói." "Lúc đó ngươi hẳn là còn bị một đám trẻ lớn bắt nạt đúng không?

Chúng cướp cơm của ngươi, bắt ngươi ăn sỏi, ăn đất…" Theo lời của giáo đầu, A Lăng cô nương toàn thân run rẩy.

Những cảnh tượng quá khứ không ngừng hiện ra trước mắt cô, những quá khứ đó như giòi trong xương, cho dù cô bây giờ đã có một cuộc sống mới, cũng không thể thoát khỏi. "Nếu không muốn cái miệng nữa, ta có thể tạm thời phong miệng ngươi lại." Tô Thần lạnh lùng đi đến trước mặt giáo đầu, một tay nắm lấy vai hắn.

Chỉ cần Tô Thần không ngừng dùng sức, xương vai cứng nhất của hắn sẽ vỡ nát. "Ha ha ha, Tô tộc trưởng, tôi hiểu rồi." Giáo đầu mở miệng nói: "Các người hẳn là đã mua chuộc con nha đầu này đúng không?

Có thể nói cho tôi biết, làm thế nào giải quyết Đằng thuật trong cơ thể nó không?" "Nếu ngài cũng có thể giúp tôi giải quyết, tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy, không giấu diếm điều gì." "Trước tiên xem thành ý của ngươi đã!" Tô Thần nói.

Những người của Uông gia ra ngoài thực hiện nhiệm vụ, đều độc lập với nhau.

Giáo đầu này đã ra ngoài hai năm, nên mới không rõ tình hình của Tô gia.

Điều này cũng đã cho Tô Thần cơ hội, không tốn chút sức lực nào đã giải quyết được hắn, dễ dàng khống chế hắn ở đây. "Ngươi tên gì, gia nhập Uông gia khi nào?" Tô Thần hỏi. "Tôi tên Uông Hải, không phải là người của Uông gia, cũng là bị đưa vào Uông gia, trải qua huấn luyện không ngừng của Uông gia." Giáo đầu nói: "Sau này vì thực lực không tồi, cộng thêm nhiệm vụ nào cũng hoàn thành rất tốt, nên đã trở về Uông gia làm giáo quan." "Làm giáo quan được khoảng mười năm, sau đó lại ra ngoài thực hiện nhiệm vụ." Tô Thần gật đầu, phương diện này không có vấn đề gì. "Vậy nhiệm vụ lần này của ngươi là gì?" Tô Thần hỏi. "Lôi kéo mấy vị nhân vật lớn của thành phố Xuân Trường." Giáo quan tự xưng là Uông Hải nói: "Uông gia vẫn luôn ẩn mình trong phạm vi thế lực của Đông Tam Tỉnh, chúng tôi chắc chắn cần sự giúp đỡ của những nhân vật lớn ở địa phương này." "Thực hiện nhiệm vụ lần này đã được hai năm rồi, thực ra nhiệm vụ đã gần hoàn thành, gia tộc ước tính không lâu nữa sẽ cho tôi trở về." "Tôi nói đến đây, mấy vị hẳn đã hiểu rồi chứ?" Tô Thần gật đầu, Uông gia có mục đích như vậy, hắn cũng không mấy ngạc nhiên.

Điều khiến hắn ngạc nhiên là giáo đầu tên Uông Hải này, thực sự có chút quá nghe lời.

Uông gia đã sử dụng thủ đoạn đối với những thành viên bên ngoài đó, ví dụ như tẩy não.

Cho đến bây giờ, quan niệm của A Vân cô nương vẫn chưa hoàn toàn thay đổi. "Việc tẩy não của Uông gia đối với ngươi không có tác dụng sao?" Tô Thần hỏi. "Con người sẽ che giấu suy nghĩ nội tâm của mình, cho dù tẩy não thành công, nhưng khi một người tiếp xúc với nhiều sự vật bên ngoài, suy nghĩ của họ cũng sẽ thay đổi." Uông Hải giáo đầu nói: "Nếu tẩy não thật sự có tác dụng, vậy Uông gia còn cần phải gieo Đằng thuật vào người chúng tôi làm gì?" Lời này cũng có chút lý.

Tô Thần tiếp tục nói: "Ta cần vị trí chính xác của Uông gia!" "Ha ha ha, Tô tộc trưởng, ngài phải giúp tôi giải trừ Đằng thuật trước, tôi mới có thể nói cho ngài biết." Uông Hải cười nói: "Đây mới là bí mật thực sự!" "Uông gia bao nhiêu năm nay vẫn luôn vô cùng cẩn trọng, ẩn giấu vị trí của mình, họ ngay cả việc can thiệp vào một số sự kiện cũng không dám quang minh chính đại, chỉ đứng sau giật dây." "Không nói đâu xa, kẻ phản bội bên cạnh ngài hẳn là rõ nhất, khi họ thực hiện nhiệm vụ, đều bị đánh ngất, đưa đến một thành phố lớn." "Sau đó lại từ thành phố lớn này xuất phát, đi đến các nơi." "Ngài không phải là muốn từ chỗ tôi moi thông tin về vị trí đại bản doanh của Uông gia sao?

Nhưng tôi không biết được lợi ích gì, chắc chắn sẽ không mở miệng trước." "Như thế này, hai chúng ta đều thể hiện chút thành ý trước." "Tôi nói một chút về tình hình đại bản doanh của Uông gia, ngài nói một chút về cách giải quyết Đằng thuật." Uông Hải tự tin mở miệng: "Đại bản doanh của Uông gia quả thực ở Đông Tam Tỉnh, điểm này tôi tin ngài đã biết, một điểm nữa là, đại bản doanh của

Uông gia luôn ở dưới lòng đất, trên mặt đất chỉ có một phần rất nhỏ." "Nếu ngài muốn dùng máy bay, sau đó tìm kiếm khắp cả Đông Tam Tỉnh, muốn tìm ra vị trí của Uông gia, cơ bản là không có hy vọng." Nói xong, Uông Hải liền ngậm miệng, nhìn về phía Tô Thần, chờ đợi manh mối từ Tô Thần. "Sao cứ úp úp mở mở, quý chữ như vàng à?

Tôi có thể cho ông biết thêm vài điều." Tô Thần cười nói, "Điều thứ nhất, phương pháp giải quyết đằng thuật rất ít, nhưng không phải là hoàn toàn không có, càng không chỉ có một loại.

Đương nhiên, cái giá phải trả rất lớn, ngay cả Uông gia cũng không dám dốc toàn lực để làm chuyện này." "Bây giờ tôi sẽ cho ông biết một trong số các phương pháp đó — tại một tỉnh phía nam có một bí cảnh, trong bí cảnh đó có một cỗ quan tài, trong quan tài chứa đầy dịch thể màu vàng.

Chỉ cần một người nằm vào trong đó, phối hợp với một số thủ đoạn đặc biệt, không chỉ có thể loại bỏ đằng thuật trong cơ thể ra ngoài, mà còn có thể tăng cường thực lực của người đó." "Chất liệu của thứ nước vàng đó rất đặc biệt, không chỉ có tác dụng với đằng thuật, mà người sắp chết nằm vào trong đó cũng có khả năng hồi sinh." "Nhưng về địa điểm đó, tạm thời phải giữ bí mật." Tô Thần nói, "Nếu ông có thể cho tôi biết địa chỉ của Uông gia, tôi có thể tiết lộ nơi đó cho ông." "Tô tiên sinh, đây chỉ là lời nói suông của ngài, độ tin cậy bao nhiêu tôi còn chưa rõ." Uông Hải đáp, "Tôi cần thông tin xác thực hơn." "Vậy thì ông cần cung cấp địa chỉ chính xác của Uông gia." Tô Thần nói.

Tình hình rơi vào bế tắc.

Thực ra Tô Thần không hề lo lắng, cho dù Uông Hải có biết nơi đó, chỉ dựa vào sức của một mình hắn ta, cũng không thể tiến vào Lôi Thành được.

Lần trước có thể vào được đại điện trong Lôi Thành là hoàn toàn nhờ vào sức mạnh của Tô Thần.

Chính Tô Thần đã dùng thể chất của mình để cưỡng chế đám độc vụ, cuối cùng thuận lợi vẽ ra bản đồ, mọi người mới có thể vào được bên trong.

Uông gia hiện tại chắc chắn không có thủ đoạn này.

Hơn nữa, trong lòng Tô Thần cũng không tin tưởng trăm phần trăm vào gã giáo đầu tên Uông Hải này.

Lỡ như hắn ta chỉ muốn moi thông tin từ miệng Tô Thần và mọi người về cách giải quyết đằng thuật, rồi cuối cùng hắn trở về Uông gia, báo tin này cho đám cao tầng.

Cuối cùng đám cao tầng của Uông gia phá hủy Lôi Thành.

Như vậy, bọn chúng sẽ càng dễ dàng khống chế những người khác. "Tô lão bản, tôi cần sự tin tưởng của ngài." Dường như cảm nhận được cảm xúc của Tô Thần, giáo đầu Uông Hải nói, "Nếu ngài không tin tôi, vậy thì không có gì để bàn nữa." "Ha ha ha, ông nói chuyện tin tưởng với tôi à?" Tô Thần cười nói, "Vậy thì ông phải làm một vài việc để tôi thấy được thành ý của ông." "Bây giờ xem ra, thành ý của ông vẫn chưa đủ, đợi khi nào ông nghĩ thông suốt rồi hãy nói chuyện tiếp." Tô Thần dẫn A Lăng cô nương ra khỏi phòng.

Chỉ còn lại Tô Thiên và Uông Hải hai người nhìn nhau. "Cho mày cơ hội mà mày không biết đường dùng à!" Tô Thiên tiến lên đá cho Uông Hải một cước, có những việc Tô Thần không tiện làm, hắn có thể ra tay, "Mày thật sự nghĩ rằng không có mày, bọn tao không tìm được Uông gia sao?" "Nói thật cho mày biết, Uông gia các người có trốn kỹ đến đâu cũng có ích gì?

Chỉ cần để lộ ra một sơ hở, bị bọn tao tóm được, Tô gia bọn tao

nhất định sẽ nhổ cỏ tận gốc các người." Uông gia bây giờ để lộ ra ngày càng nhiều sơ hở.

Tô gia cũng ngày càng hiểu rõ về Uông gia hơn.

Nói thật, tác dụng của kẻ này trong mắt Tô Thần và mọi người vốn dĩ không lớn đến thế.

Nếu hắn chịu nói, Tô Thần rất hoan nghênh.

Nếu không chịu mở miệng, vậy thì cũng chẳng sao, giải quyết triệt để hắn ngay tại thành Xuân Trường này. "Ha ha ha, tiểu huynh đệ, cậu thật sự nghĩ rằng tôi không có thủ đoạn nào khác sao?" Uông Hải cười lớn, "Cậu thật sự nghĩ tôi ở thành Xuân Trường hai năm nay là ngồi không à?" "Ý gì?" Tô Thiên hỏi. "Không lâu nữa cậu sẽ biết thôi." Uông Hải cười phá lên.

Chương 396

…… Trong phòng.

A Lăng cô nương xoay người ôm lấy Tô Thần, khẽ nói, "Cảm ơn chàng, phu quân." "Đều là người nhà cả, không cần khách sáo như vậy." Tô Thần nói, "Về tên Uông Hải này, nàng muốn xử lý thế nào?" "Chết!" A Lăng cô nương lạnh nhạt nói, "Mối hận của thiếp đối với Uông gia, không phải một người là có thể xóa nhòa." Kể từ khi rời khỏi Uông gia, mối hận của A Lăng cô nương đối với Uông gia ngày càng tăng.

Còn gã giáo đầu tên Uông Hải này, chẳng qua chỉ là thu một chút lãi trước mà thôi. "Trước tiên xem có thể moi thêm chút thông tin gì từ miệng hắn không, nếu không còn giá trị gì thì tiễn hắn xuống dưới đi." Tô Thần nói, "Cứ để hắn ở dưới đó đợi một thời gian, đến lúc đó những người còn lại của Uông gia cũng sẽ xuống dưới tìm hắn." "Có thể hỏi hắn về bản đồ phòng ngự của Uông gia." A Lăng cô nương đột nhiên nhớ ra điều này, vội vàng nói, "Hệ thống phòng ngự của Uông gia rất lợi hại, bên ngoài còn có cả bãi mìn, nếu chúng ta không có bản đồ phòng ngự, dù có biết địa chỉ của Uông gia, mà cứ liều lĩnh xông vào, tổn thất sẽ rất lớn." "Những vị trí của lính bắn tỉa, bãi mìn và cả lô cốt, nhất định phải thăm dò cho rõ ràng." "Xem ra người của Uông gia thật sự rất cẩn thận." Tô Thần cười nói.

Pháo đài của Uông gia còn lợi hại hơn cả Tô gia một chút.

Như vậy, đúng là không thể hành động lỗ mãng, cần phải dùng mưu.

Ở một diễn biến khác, toàn bộ thành Xuân Trường dường như đột nhiên xảy ra biến cố, trên dưới đều giới nghiêm.

Cổng thành được tăng cường thêm mấy đội lính canh gác, kiểm tra nghiêm ngặt các thương khách và người đi đường qua lại.

Ngoài ra, số lượng binh lính trên đường phố cũng dần tăng lên, liên tục tiến vào các khu vực để lùng sục.

Tô Thần đứng bên cửa sổ, nhìn ra ngoài.

Trong đám đông, hắn lại thấy bóng dáng của Trương đoàn trưởng.

Chỉ thấy Trương đoàn trưởng dẫn theo một đội người ngựa đi về phía khách sạn. "Đi thôi, xuống dưới gặp Trương đoàn trưởng!" Tô Thần dẫn A Lăng cô nương xuống lầu, vừa hay gặp được người quen cũ Trương đoàn trưởng. "Tô đại sư!" Trương đoàn trưởng lên tiếng chào trước. "Trương lão ca, trong thành xảy ra chuyện gì sao?" Tô Thần hỏi. "Hai hôm nay trong thành có chút không yên ổn!" Trương đoàn trưởng nói, "Một người bạn của lão đại cấp trên của tôi bị mất tích, người bạn đó rất quan trọng với lão đại của chúng tôi, ông ấy đã đích thân ra lệnh, bắt chúng tôi phải lùng sục khắp thành để tìm người." "Đến cả tôi cũng bị điều đi!" "Thật kỳ lạ, ban ngày ban mặt mà người cứ thế biến mất." Tô Thần khẽ gật đầu, "Đúng là có chút kỳ lạ, xem ra trong thành này cũng không yên bình." "Còn không phải sao!" Trương đoàn trưởng cũng lẩm bẩm một câu, "Hơn nữa không có manh mối gì cả, cứ thế mà biến mất." Ngay khi Trương đoàn trưởng vừa dứt lời, một vệ binh vội vã từ bên ngoài đi vào. "Báo cáo!" "Nói!" Trương đoàn trưởng có chút không kiên nhẫn nói. "Tin tức mới nhất, đoàn trưởng, có người tận mắt chứng kiến vị khách đó sau khi ra khỏi lầu Thanh Thúy đã bị mấy người khống chế đưa vào trong ngõ, hơn nữa trong ngõ còn xảy ra xung đột." Vệ binh báo cáo. "Có thấy rõ mặt mũi mấy người đó không?" Trương đoàn trưởng hỏi, "Đã vẽ được chân dung chưa?" "Chưa ạ!" Vệ binh lắc đầu, "Nhưng mấy người đó chắc là người ngoại tỉnh, giọng nói có hơi giống người miền Nam, hơn nữa những người đi cùng trông đều khá vạm vỡ." "Vạm vỡ?

Vạm vỡ thế nào?" Trương đoàn trưởng hỏi. "Thì… thì cũng gần giống như người bên cạnh ngài." Vệ binh không biết hình dung thế nào, liếc nhìn Tô Thần rồi nói. "Nói bậy bạ gì đấy, đây là anh em của Lão Trương này, mày còn chỉ lung tung nữa!" Trương đoàn trưởng mắng vệ binh một câu, "Mau cút đi, đến thêm vài nơi nữa mà tìm, kiểm tra kỹ mấy người ngoại tỉnh đó vào." Sau khi đuổi vệ binh đi, Trương đoàn trưởng nhìn về phía Tô Thần, "Tô đại sư, đám lính bên dưới hồ đồ, ngài tuyệt đối đừng giận.

Tôi còn đang chờ ngài dẫn tôi xuống mộ đấy!" "Cái này…" Tô Thần có chút dở khóc dở cười.

Xem ra người bọn họ tìm chính là tên Uông Hải này.

Chẳng trách gã đó lại có vẻ không sợ hãi, không ngờ hắn ta lại có quan hệ thân thiết với cấp trên của Trương đoàn trưởng.

Vì hắn mất tích mà cấp trên của Trương đoàn trưởng lại ra lệnh cho cả thành đi tìm.

Chuyện này e là có uẩn khúc.

Đến nước này, Tô Thần chỉ có thể cố gắng che giấu tung tích của Uông Hải, hắn chủ động mời: "Trương đoàn trưởng, chúng tôi đều là người ngoại tỉnh, hay là ngài đến phòng chúng tôi kiểm tra một lượt, cũng tiện về báo cáo!" Trương đoàn trưởng xua tay, "Tô đại sư, con người ngài tôi vẫn tin tưởng được.

Đến chỗ ngài lục soát làm gì?

Tôi không làm phiền ngài nghỉ ngơi nữa, tôi đi nơi khác kiểm tra." "Nếu sau này có ai dám cản ngài hoặc kiểm tra ngài, ngài cứ nói là bạn của tôi, bảo họ đến tìm tôi là được." Nói xong câu đó, Trương đoàn trưởng định xoay người rời đi. "Khoan đã!" Tô Thần ngăn Trương đoàn trưởng lại, "Chợ quỷ ở đây là nơi tàng trữ những thứ dơ bẩn,

biết đâu người ông cần tìm lại đang ẩn náu trong đó, hành động quét sạch chợ quỷ cứ định vào tối nay đi." Chuyện này đã được bàn bạc từ trước.

Nhưng Tô Thần lo rằng Trương đoàn trưởng đang có nhiệm vụ, sẽ thoái thác chuyện này.

Vì vậy Tô Thần đặc biệt chĩa mũi nhọn về phía chợ quỷ, muốn mượn sức của Trương đoàn trưởng để dẹp yên nơi đó. "Có lý!" Trương đoàn trưởng gật đầu, "Chợ quỷ đó thần bí khó lường, hơn nữa người bên trong rất phức tạp, tối nay cùng ra tay." Chuyện đã được quyết định.

Sau khi tiễn Trương đoàn trưởng đi, Tô Thần đến phòng giam Uông Hải. "Không tệ, xem ra ông cũng có thủ đoạn, lại có quan hệ tốt với nhân vật lớn ở đây." Tô Thần cười nói. "Dù sao cũng đã kinh doanh ở đây hai năm, chút quan hệ này tôi vẫn có." Uông Hải tự tin nói, đây cũng là một trong những lá bài tẩy của hắn. "Ông chắc đã dùng thủ đoạn rồi phải không?" Tô Thần nói, "Nếu tôi đoán không lầm, Uông gia các người chắc đã hạ đẳng thuật vào cơ thể của vị nhân vật lớn đó." "Ông chỉ là một người bình thường, ông mất tích mà vị nhân vật lớn đó lại lo lắng đến vậy, chứng tỏ quan hệ giữa hai người không hề tầm thường." "Hơn nữa, ông lại rất quan trọng đối với ông ta!" "Ngoài đẳng thuật ra, tôi không nghĩ ra được thứ gì khác." "Nếu tôi đoán không lầm, đại bản doanh của Uông gia chắc chắn không xa nơi này." Trong đầu Tô Thần đột nhiên nảy ra ý nghĩ này.

Đối phương coi trọng thành Xuân Trường như vậy, thậm chí không tiếc mọi giá để khống chế nhân vật lớn của thành Xuân Trường.

Điều đó chứng tỏ nơi này rất quan trọng đối với Uông gia.

Xem ra đại bản doanh của Uông gia hẳn là nằm trong phạm vi thế

lực của thành Xuân Trường.

Theo trí nhớ, bọn họ phải hơn hai mươi năm sau mới di dời ra nước ngoài, lúc đó Cửu Châu đã thống nhất.

Bọn họ chỉ có thể ra nước ngoài mới có thể tồn tại lâu dài và phát triển. "Ngươi…" Uông Hải không ngờ chỉ một sơ suất nhỏ như vậy đã tiết lộ vị trí của Uông gia.

Đây là lá bài tẩy của hắn, hắn còn muốn dựa vào đó để thoát khỏi sự khống chế của Uông gia.

Như vậy, chẳng phải là hắn đã không còn tác dụng gì với Tô gia nữa sao? "Tôi biết một phần bản đồ phòng ngự của Uông gia, lúc tôi còn làm giáo quan, tôi từng phụ trách bố phòng cho một khu vực." Uông Hải lại tung ra một bí mật nữa, muốn dựa vào đó để sống sót, thậm chí là đổi lấy cơ hội thoát khỏi đằng thuật của Uông gia.

Thực ra suy nghĩ của hắn rất đơn giản, nếu có thể lấy được phương pháp phá giải đằng thuật từ Tô Thần, hắn sẽ cố gắng hết sức để giải trừ đằng thuật trong cơ thể, tìm cách thoát khỏi sự khống chế của Uông gia.

Nếu không thể giải trừ được đằng thuật, thì phải nhanh chóng truyền tin này cho Uông gia.

Như vậy, có lẽ sẽ đổi được chút công lao. "Tôi có thể lấy được những thông tin này từ nơi khác." Tô Thần nói, "Ông đã hết giá trị lợi dụng rồi." "Hơn nữa ông đã rời khỏi Uông gia hai năm, hệ thống phòng ngự của Uông gia chắc chắn đã được bố trí lại, những thông tin ông biết đối với chúng tôi không có bất kỳ giá trị nào." Lời này vừa nói ra, về cơ bản đã định đoạt cái chết của Uông Hải. "Tô tộc trưởng, thực ra tôi còn có những bí mật khác liên quan đến Uông gia." Uông Hải nói.

Dù cho hắn đã bị tẩy não, nhưng hắn cũng sợ chết. "Tô Thiên!" Tô Thần không thèm để ý đến hắn, mà gọi ra ngoài một tiếng. "Két!" Tô Thiên đẩy cửa bước vào, "Thần ca!" "Đưa A Lăng cô nương qua đây, để A Lăng cô nương ra tay đi." Tô Thần nói, "Đợi A Lăng cô nương ra tay xong, cậu giải quyết thi thể của hắn, đừng để lại bất kỳ dấu vết nào." Ban đầu Tô Thần còn định giữ hắn lại một thời gian.

Bây giờ xem ra, giữ hắn lại chính là một tai họa.

Một người sống sờ sờ lớn như vậy, muốn lén lút di chuyển đi cũng rất khó.

Sau khi Tô Thần rời đi, A Lăng cô nương đến phòng.

Khi cô thực sự cầm dao lên, vẫn có chút do dự.

Uông Hải từng là một ngọn núi khó vượt qua trong lòng cô.

Đợi đủ nửa canh giờ, A Lăng cô nương mới lấy hết can đảm, giết chết Uông Hải.

Sau đó, Tô Thiên lấy từ chỗ Trần Tổng Bả Đầu một gói bột thuốc.

Rắc gói bột thuốc này lên thi thể của Uông Hải.

Trong chốc lát, trong phòng tỏa ra một mùi hôi thối nồng nặc khó ngửi.

Chương 397

Thi thể của Uông Hải nhanh chóng bắt đầu thối rữa, sau đó biến thành một vũng nước mủ.

Sau khi làm xong những việc này, Tô Thiên dọn dẹp phòng sạch sẽ, thấy trời đã muộn, hắn mở cửa sổ thông gió.

Đến đây, vị giáo đầu từng là ác mộng của những người như A Lăng cô nương của Uông gia, đã hoàn toàn biến mất. …… Dưới màn đêm.

Tô Thần và Trương đoàn trưởng cùng Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục và Tiểu Ca đợi người đến trước chợ quỷ.

Còn đại quân vẫn đang ở vòng ngoài, không dễ dàng tiếp cận nơi này, để phòng bị phát hiện. "Đây chính là chợ quỷ của thành Xuân Trường sao?" Nhìn căn nhà rách nát trước mặt, Trương đoàn trưởng có chút kinh ngạc. "Căn nhà đất này chỉ là vẻ bề ngoài thôi, bên trong có cả một thế giới khác." Tô Thần nói.

Theo lời Tô Thần vừa dứt, một lão già lưng còng từ trong căn nhà rách bước ra.

Lưng ông ta cong rất thấp, gần như sắp bò trên mặt đất.

Sau khi ra khỏi cửa lớn của căn nhà đất, lão già cố gắng đứng thẳng người, treo chiếc đèn lồng trắng trong tay lên một cành cây.

Sau đó, lão già lưng còng này đứng trước căn nhà đất. "Tô tộc trưởng, có chút kỳ quái." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Lần trước chúng ta đến chợ quỷ, cũng gặp lão già này, nhưng cuối cùng ông ta không phải đã bị mổ bụng, bị người ta lấy mất tim gan rồi sao?" Nhưng bây giờ ông ta lại xuất hiện trước mắt mọi người, quả thực có chút khó hiểu.

Một người bị moi tim, làm sao có thể sống được?

Điểm này mọi người đều có chút tò mò. "Trần Tổng Bả Đầu, ông nói người này sao có thể còn sống được?" Cổ Trần tò mò hỏi.

Cảnh tượng đêm mấy hôm trước, bọn họ đã tận mắt chứng kiến. "Không có gì là không thể!" Trần Ngọc Lâu nói, "Lần trước trời tối quá, có lẽ chúng ta không nhìn kỹ, chỉ là bị lừa gạt mà thôi." "Cũng có thể là người lần trước đúng là đã chết rồi, người này chỉ là trông rất giống ông ta mà thôi.

Hoặc cũng có thể hai người họ là anh em sinh đôi, trông giống hệt nhau cũng không chừng." Cuộc trò chuyện của hai người đã thu hút sự chú ý của Trương đoàn trưởng. "Các người nói lão già này đã chết rồi?" Trương đoàn trưởng kinh ngạc nói, "Rốt cuộc là tình huống gì?" Trương đoàn trưởng có chút mơ hồ, tình hình Tô Thần đến chợ quỷ lần trước ông ta không hề biết. "Người chết không thể sống lại, giống như Trần Tổng Bả Đầu đã nói, hoặc là lúc đó không nhìn rõ, hoặc là trông giống nhau mà thôi." Tô Thần nói.

Cho dù là bác sĩ giỏi đến đâu, thuốc thảo dược lợi hại đến đâu, cực phẩm Lộc Hoạt Thảo, cực phẩm Kỳ Lân Kiệt, cũng chỉ là kéo người từ quỷ môn quan trở về.

Người nếu đã thật sự chết rồi, thì không có gì có tác dụng nữa. "Nghe có vẻ rợn người." Trương đoàn trưởng cảm thấy toàn thân phát lạnh. "Không quan tâm những thứ này nữa, đã đến cửa rồi, vào xem rồi nói sau." Tô Thần bước lên trước, từ trong lòng lấy ra tiền dẫn đường, đưa vào tay lão già.

Sau đó lão già nghiêng người nhường ra một lối đi.

Tô Thần và Trương đoàn trưởng cùng Trần Tổng Bả Đầu và một nhóm người đi vào căn nhà đất, sau đó nhìn thấy cỗ quan tài cực lớn mà lần trước đã thấy.

Từ lối đi trong quan tài đi vào, khoảng mười mấy phút sau, mọi người đến một thị trấn nhỏ.

Tô Thần vẫn còn nhớ lần trước mọi người đến đây, bóng người thấp thoáng.

Cuối cùng còn gặp phải nước Hoàng Tuyền.

Lần này đến đây, người ít hơn lần trước rất nhiều, các quầy hàng trên đường cũng không nhiều như vậy. "Lát nữa hãy ra tay, tôi thấy chủ quán bán đồ lần trước rồi, tôi đi mua món đồ mà trước đây chưa mua được." Trần Ngọc Lâu đi về phía một chủ quầy hàng.

Trước đây ông ta muốn mua một cây trâm cài tóc làm bằng vàng, cây trâm đó từng được hoàng thất sử dụng, toàn bộ được chế tác bằng kỹ thuật chạm rỗng, quả thực rất đẹp.

Chỉ là sau đó chợ quỷ đóng cửa vội vàng, ông ta không mua được.

Giữa con phố dài, Tô Thần lấy ra la bàn mà lần trước đã mua.

Sau đó hắn đã phân tích, chiếc la bàn này rất có thể là của Viên Thiên Cang từng sử dụng.

Chủ quầy hàng nửa mặt đó đã không lừa hắn.

Chỉ là lần này chợ quỷ mở lại, lại không thấy chủ quán nửa mặt đó đâu.

Nếu không, Tô Thần còn muốn trò chuyện với vị chủ quầy này.

Khi Tô Thần lấy la bàn ra, kim trên đó bắt đầu quay loạn xạ không theo quy luật.

Phải mất mấy phút, kim trên la bàn mới dừng lại. "Thức đắc âm dương huyền diệu lý, tri kỳ suy vượng sinh dữ tử.

Bất vấn lai sơn dữ lai thủy, đãn phùng tử khí giai vô thủ." "Tiên thiên la kinh thập nhị chi, hậu thiên tái dụng cán dữ duy.

Bát cán tứ duy phụ chi vị, thiên hạ âm dương do thử xuất." Tô Thần lẩm bẩm trong miệng. "Tô đại sư, có ý gì vậy?" Trương đoàn trưởng tò mò hỏi. "Vừa rồi tôi dùng la bàn để định vị nơi này." Tô Thần giải thích. "Vậy ngài định vị ra được cái gì chưa?" Trương đoàn trưởng nhìn quanh bốn phía, càng lúc càng cảm thấy có chút rợn người, cảm giác như mình đã đến âm gian địa ngục.

Thực sự là nơi này không có một chút sinh khí nào.

Những người đi lại cũng rất kỳ quái, có người lại đi bằng mũi chân.

Còn có người đội một chiếc mũ cao, giống như quỷ sai trong truyền thuyết. "Nơi này là một bãi tha ma!" Tô Thần chậm rãi nói, "Nhưng tôi đã đến đây lần thứ hai rồi, chưa từng thấy bất kỳ ngôi mộ nào." "Có lẽ, những ngôi mộ đó đều đã bị che đậy rồi." Tô Thần ngước mắt nhìn những ngôi nhà hai bên đường. "Những ngôi nhà này thực chất chính là âm phần!" Những ngôi nhà này đều đóng chặt cửa, muốn kinh doanh ở chợ quỷ, chỉ có thể bày hàng rong.

Tìm một nơi không có người, bày quầy hàng trước những cánh cửa đóng chặt này. "Những ngôi nhà này là mộ sao?

Sao tôi thấy cứ kỳ kỳ." Trương đoàn trưởng suy nghĩ, "Tôi thấy nơi này bình thường nhất chính là những ngôi nhà này, tuy có chút cũ nát, nhưng vẫn có thể nhìn được." "Những chủ quầy hàng kia ai nấy đều kỳ quái, trông thật đáng sợ." Trương đoàn trưởng lại nhìn quanh bốn phía, lại thấy một người đàn ông mặt mày xanh xao, bước đi xiêu vẹo, dường như cả người sắp bay lên.

Không dám nhìn nữa, Trương đoàn trưởng vội vàng quay đầu, đi sát bên cạnh Tô Thần.

Ông ta từng theo Tô Thần xuống mộ, biết rằng trong số những người có mặt, chỉ có thực lực của Tô Thần là mạnh nhất.

Nếu thực sự xảy ra nguy hiểm, Tô Thần cũng có thể bảo vệ an toàn cho ông ta. "Vào xem là biết!" Tô Thần ra hiệu cho Tô Thiên và Tô Hổ.

Hai người lập tức đến trước một ngôi nhà, hai người nhấc chân lên liền đá.

Giây tiếp theo, ngôi nhà vốn cũ nát đã bị đá tung.

Cánh cửa gỗ mục nát đổ xuống đất, phát ra âm thanh nặng nề, tung lên một trận bụi.

Chỉ thấy trong đại sảnh của ngôi nhà này đặt một cỗ quan tài. "Cộp cộp cộp…" Hành động của mấy người đã thu hút sự chú ý của những người xung quanh.

Chương 398

Bất kể là người bán hàng rong hay người qua đường, đều lần lượt lùi về phía sau.

Trong đám đông dường như còn có tiếng la hét truyền đến.

Chỉ là âm thanh này thực sự không giống như người bình thường phát ra.

Những người này như chim sẻ, tán loạn bỏ đi. "Chúng ta cứ thế nghênh ngang đi vào, thật sự không sao chứ?

Tô đại sư?

Hay là lấy mấy lá bùa vàng dán lên?" Trương đoàn trưởng hỏi. "Sợ gì?

Nếu nó thật sự biến thành cương thi, tôi cũng sẽ bắt nó nằm lại." Tô Thần cầm Nhân Hoàng Kiếm, đi vào âm phần này.

Quan tài bên trong không có nắp, có thể thấy rõ bên trong quan tài chứa đầy một loại dịch thể màu đen đặc biệt.

Khi mấy người đều đã vào trong, dịch thể trong quan tài bắt đầu chảy.

Một cỗ thi thể từ từ nổi lên từ bên dưới.

Giây tiếp theo, trên cỗ thi thể đó mọc đầy những sợi lông tơ nhỏ.

Người bình thường hoàn toàn không phát hiện được biến cố này, chỉ có ánh mắt sắc bén của Tô Thần mới quan sát được tình hình này.

Đây là dấu hiệu của việc sắp biến thành cương thi.

Lông trên thi thể không ngừng dài ra, hơn nữa còn biến thành màu sắc kỳ dị. "Thật sự sắp biến thành cương thi rồi!" Chá Cô Tiếu chậm

rãi nói. "Vậy thì để nó vĩnh viễn không thể biến được!" Tô Thần rút Nhân Hoàng Kiếm ra, đi đến bên quan tài.

Khi Nhân Hoàng Kiếm cắm vào thân thể của cỗ thi thể đó, giây tiếp theo những sợi lông trên thi thể đó đều rụng hết.

Thi thể lại chìm xuống trong dịch thể đặc biệt.

Nhân Hoàng Kiếm có thể khắc chế tất cả yêu tà.

Cỗ thi thể sắp biến thành cương thi này e là không bao giờ có thể biến được nữa.

Sau khi làm xong những việc này, mọi người nhìn quanh cả căn phòng, bên trong ngoài cỗ quan tài này ra, không còn bất kỳ đồ đạc nào khác.

Trong căn phòng u ám, im lặng như chết.

Những căn phòng như thế này trên cả con phố dài có ít nhất mấy trăm căn, tức là ở đây có ít nhất mấy trăm cỗ thi thể có thể sắp biến thành cương thi.

Quy mô lớn như vậy, đã không phải là một bãi tha ma bình thường nữa rồi.

Tô Thần nhìn quanh một vòng, "Nơi này e là một khu dưỡng thi!" Âm khí của bãi tha ma quá nặng, nơi này dễ dàng nhất để dưỡng thi.

Việc dưỡng thi mà Tô Thần nói không chỉ là những thi thể trong những căn phòng này, những thi thể trong những quan tài trước mắt này nhiều lắm cũng chỉ là một chút chất dinh dưỡng mà thôi.

Hắn đoán rằng trong cả chợ quỷ này e là có một thứ gì đó lớn tồn tại.

Cả chợ quỷ có lẽ xuất hiện chính là vì thứ lớn đó, dùng chợ quỷ làm thủ đoạn che mắt thiên hạ mà thôi. "Nơi này phải nhanh chóng

dọn dẹp, nếu không đợi thứ đó xuất hiện, cả thành Xuân Trường e là sẽ gặp tai ương." Tô Thần chậm rãi nói. "Tô đại sư, thứ mà ngài nói rốt cuộc là thứ gì?" Trương đoàn trưởng tò mò hỏi. "Là một con quái vật kinh khủng có thể khuấy đảo cả thành Xuân Trường." Tô Thần nói, "Loại quái vật kinh khủng này thường chỉ tồn tại trong một số ngôi mộ cổ." "Trong những ngôi mộ cổ đó âm khí rất nặng, quanh năm nằm dưới lòng đất, lại thêm việc chôn sống không ít người, nên mới dẫn đến âm khí ở đó đủ để dưỡng thi." Đây không phải là Tô Thần cố ý hù dọa, trong một số ngôi mộ lớn, có thể chôn sống mấy nghìn người thậm chí mấy vạn người.

Quy mô của hố chôn sống ngay cả Tô Thần nhìn thấy cũng có chút kinh hãi.

Cả ngôi mộ lớn gần như phủ đầy thi thể. "Đối phương không chỉ là không tìm được những ngôi mộ lớn đó hoặc là cố ý làm vậy, mới đặt con quái vật đó ở đây, mượn địa thế bãi tha ma của nơi này để tiến hành dưỡng thi." Tô Thần nhìn quanh bốn phía, cũng may là hắn đã đến đây.

Nếu không, người thường đối mặt với loại quái vật này, e là sẽ khó chống đỡ. "Vậy bây giờ chúng ta phải làm sao?" Đối mặt với tình huống này, Trương đoàn trưởng cũng có chút không biết phải làm sao.

Nếu là đánh trận, ông ta còn có thể đưa ra một chút ý kiến, nhưng trong chuyện này, ông ta lại hết cách. "Đối phương sẽ tìm đến chúng ta!" Tô Thần nói, "Tiểu Thiên, Hổ Tử, còn có Chá Cô Tiếu, Tiểu Ca… các người đi phá hủy khu dưỡng thi này, tôi không tin đối phương không sốt ruột." Khu dưỡng thi một khi bị phá hủy, mục đích của đối phương sẽ thất bại.

Chắc chắn sẽ chủ động tìm đến cửa.

Khi Tô Thiên, Tô Hổ, Hắc Bối Lão Lục và những người khác bắt

đầu hành động, chưa đầy một lát, đã có mấy chục khu dưỡng thi bị phá hủy.

Ngay khi mọi người định tiếp tục ra tay, cả con phố dài xuất hiện một trận sương mù dày đặc.

Mấy bóng người xuất hiện trong sương mù, đi về phía Tô Thần và những người khác. "Mấy vị bằng hữu, tôi dường như chưa từng có xung đột với các vị phải không?" Dưới lớp sương mù che phủ, không thể nhìn rõ dung mạo của mấy người này.

Họ chậm rãi mở miệng, hỏi Tô Thần và những người khác tại sao lại làm như vậy. "Bớt nói nhảm đi, Hầu Tam có phải là do ngươi giết không?" Trần Tổng Bả Đầu đã mua xong đồ, đứng bên cạnh Tô Thần lớn tiếng quát mắng những người này. "Hầu Tam?

Đó là ai?" Đối phương rõ ràng sửng sốt. "Chính là người đàn ông gầy gò đã dẫn đường cho chúng tôi vào chợ quỷ hôm trước." Trần Tổng Bả Đầu nói. "Ồ, ngươi nói con sâu đó à." Người dẫn đầu cười một tiếng, "Chết trong tay chúng ta, là may mắn của nó." "Nếu nó còn ý thức, chắc chắn sẽ cảm thấy phấn khích vì điều đó." "Thực ra mục tiêu ban đầu của chúng ta là ngươi!" Người dẫn đầu lạnh lùng nhìn về phía Tô Thần, "Trong cơ thể ngươi huyết khí dồi dào, là loại phân bón tốt nhất.

Chỉ tiếc là các ngươi đông người, lại gây ra động tĩnh trong thành Xuân Trường, chúng ta có chút kiêng dè, nên mới không ra tay." "Tên Hầu Tam đó là vì ngươi mà chết, nếu không phải không giết được ngươi, ta cũng sẽ không giết Hầu Tam." Đây là cái logic chó má gì vậy?

Hóa ra cuối cùng, lại thành lỗi của Tô Thần. "Lý sự cùn, các người cũng chỉ có chút thủ đoạn này thôi sao?" Tô Thần cười lạnh một tiếng, nghênh ngang đi về phía trước.

Sương mù dường như có xu hướng tan đi, đợi đến khi Tô Thần đi đến trước mặt mấy người, mới phát hiện mấy người này trông âm u đến mức không tưởng.

Giống như bị hút đi một lượng lớn tinh khí thần, mặt mày họ xanh xao, bước chân xiêu vẹo.

Sương mù càng lúc càng mỏng, người của hai bên cuối cùng cũng có thể nhìn rõ, Trương đoàn trưởng lờ mờ nhận ra thân phận của một trong số họ, "Chương Lão Đao Đầu?

Không ngờ ngươi lại ở đây!" Trong lòng Trương đoàn trưởng dấy lên một ngọn lửa giận, "Nếu ta nhớ không lầm, năm ngoái, ngươi dẫn một đoàn thương đội hơn hai mươi người ra khỏi ải, cuối cùng giết tất cả mọi người, cướp đoạt tài vật của thương đội." "Nửa năm trước, ngươi lại quay về thành Xuân Trường, tàn sát cả nhà một thương hộ hơn mấy chục mạng người." "Thành Xuân Trường đã phát lệnh truy nã, nhưng cuối cùng vẫn để ngươi trốn thoát, không ngờ ngươi lại trốn ở đây." Nghe vậy, một lão già trong đám người của đối phương cười phá lên, "Bọn họ nên cảm thấy may mắn, vì thi thể của họ đã được ta đưa đến đây, trở thành chất dinh dưỡng cho khu dưỡng thi." "Khi thần minh thức tỉnh, bọn họ sẽ trở thành tùy tùng của thần minh, thần minh sẽ dẫn dắt bọn họ cùng nhau trường sinh!" "Còn chúng ta, chính là sứ giả của thần minh, mang theo ý chỉ của thần minh, giáng lâm nơi trần thế này." "Còn các ngươi, vừa là kẻ thù của thần minh, lại đối đầu với những thần sứ như chúng ta, nhất định sẽ xuống mười tám tầng địa ngục, vĩnh viễn không được siêu sinh." Những người này đã bị tẩy não, trở thành tín đồ của một giáo phái đặc biệt nào đó.

Tô Thần rút Nhân Hoàng Kiếm ra, "Vùng đất Cửu Châu không có thần minh, chỉ có người chết." Hắn phóng một kiếm, tức thì xuyên qua thân thể của tên Chương Lão Đao Đầu đó.

Mấy người tự xưng là thần sứ còn lại, rõ ràng kinh ngạc, họ không ngờ sức mạnh của Tô Thần lại mạnh đến vậy.

Chỉ là ném một thanh trường kiếm, đã có thể giết chết một người ngay lập tức. "Những kẻ tội đồ, các ngươi đã xúc phạm thần uy!" Những thần sứ này không ngừng lùi về phía sau, đồng thời trong miệng họ lẩm bẩm đọc chú.

Chỉ trong nháy mắt, từng con rắn nhỏ từ bốn phương tám hướng xông ra, vây quanh Tô Thần và những người khác.

Những con rắn nhỏ này độc tính rất mạnh, nếu bị nó cắn một nhát, e là không quá mấy phút sẽ mất mạng.

Chương 399

Đối phương có thể điều khiển những con rắn độc này, cũng được coi là có thủ đoạn, chẳng trách lại có thể hoành hành ở đây lâu như vậy.

Nhưng họ cũng quá coi thường nhóm người Tô Thần rồi.

Trần Tổng Bả Đầu trực tiếp từ trong lòng lấy ra một ít bột thuốc, rắc ra xung quanh.

Những loại bột thuốc này đối với những con rắn độc bình thường rất có tác dụng.

Khi bột thuốc tạo thành một vòng tròn, những con rắn độc đó lần lượt tránh khỏi nơi này, bơi về phía sau mọi người.

Ngay khi mọi người cảm thấy an toàn, thì thấy mặt đất nổi lên những dòng nước xoáy màu vàng.

Chỉ trong nháy mắt, những loại bột thuốc đó đã bị ngấm ướt.

Sau đó, nước Hoàng Tuyền cuốn trôi những loại bột thuốc đó đi.

Vốn dĩ những con rắn độc đó đã tránh khỏi mọi người, nhưng khi bột thuốc bị nước xoáy hòa tan, những con rắn độc đó lại từ mặt nước bơi về phía mọi người.

Rắn độc dày đặc, ít nhất cũng phải có đến hàng nghìn con.

Lũ rắn độc nhiều vô kể, chỉ liếc mắt một cái cũng đủ khiến người ta tê dại da đầu.

Tốc độ của chúng cực nhanh, không ngừng trườn về phía mọi người.

Tô Thần nhìn về phía xa, một con rắn độc dài hơn chục mét đang

liên tục le lưỡi, ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm vào đám người.

Trên đầu con rắn khổng lồ này có một cái bướu, trông như một chiếc vương miện. "Mấy con rắn quèn mà cũng dám ra tay với ta!" Tô Thần giơ Nhân Hoàng Kiếm lên, ném thẳng về phía con xà vương.

Sức của Tô Thần rất lớn, Nhân Hoàng Kiếm như xé gió lao đi, giây tiếp theo đã ghim chặt con xà vương xuống đất.

Tốc độ thực sự quá nhanh, xà vương còn chưa kịp phản ứng, Nhân Hoàng Kiếm đã hoàn toàn cắt đứt sinh cơ của nó.

Khi xà vương chết đi, những con rắn độc còn lại mất đi kẻ cầm đầu, liền hoảng loạn bỏ chạy tứ tán. "Không ngờ lũ rắn độc này cũng khá có linh tính, còn biết chạy trốn cơ đấy, tôi còn tưởng chúng nó chỉ biết lao vào chịu chết thôi chứ." Cổ Trần cười cười, quay sang hỏi Tô Thần, "Tô tộc trưởng, tiếp theo chúng ta nên làm gì?" "Mấy vị thần sứ ban nãy không phải rất ngông cuồng sao?

Chúng ta đi tìm bọn họ so tài một phen." Tô Thần dẫn mọi người đi sâu vào trong con phố dài.

Nước suối màu vàng dưới chân ngày càng nhiều.

Thứ gọi là hoàng tuyền này chẳng qua chỉ là thủ đoạn của chúng để mê hoặc người thường mà thôi.

Chúng đặt một số khoáng thạch ở một nguồn nước nào đó, những khoáng thạch đó đã nhuộm nước thành màu vàng.

Vì nguồn nước đó bình thường bị phong tỏa, nên nước suối luôn được tích trữ trong hồ chứa.

Đến khi cần nước hoàng tuyền, chúng sẽ mở cửa hồ chứa, nước hoàng tuyền sẽ chảy ra, len lỏi qua những lỗ nhỏ trên con phố dài.

Nếu quan sát kỹ, sẽ phát hiện ra nền móng của những ngôi nhà có

chi chít những lỗ nhỏ.

Sau khi nước hoàng tuyền xuất hiện, người thường sẽ tưởng rằng đây là hoàng tuyền dưới địa ngục, sợ hãi mà mau chóng rời đi.

Cả những gánh hàng rong ở đây cũng đều do người hóa trang thành bộ dạng ma quỷ.

Cùng với đủ loại quy tắc kỳ quái, đều là thủ đoạn của chúng để hù dọa người thường.

Cuối con phố dài ăn sâu vào trong lòng núi, ở đó có một cánh cổng đá, cần phải có thủ đoạn đặc biệt mới mở được. "Trần Tổng Bả Đầu, đến lượt ông ra tay rồi, tiến hành cho nổ định vị đi." Tô Thần nói. "Cho nổ định vị ở núi này e là hơi khó, dễ gây sập lở, có khả năng toàn bộ không gian bên trong núi sẽ sụp đổ hết." Trần Ngọc Lâu nói. "Không sao, nếu thật sự sụp đổ hết, chúng ta còn đỡ tốn sức." Tô Thần cười nói.

Bên trong sụp đổ, những thần sứ kia sẽ bị chôn sống hết.

Nhóm người Tô Thần cũng có thể rút khỏi nơi này. "Được, vậy tôi bắt đầu cho nổ, lên thuốc nổ!" Trần Tổng Bả Đầu rất rành về thuốc nổ, đám lực sĩ Tả Lĩnh của họ bình thường cũng không ít lần dùng đến.

Sau khi thuốc nổ được bố trí xong, cả nhóm người lùi về phía sau. "Ba!" "Hai!" "Một!" Ngòi nổ được châm, ngay sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên.

Cánh cổng đá bị nổ tung, đá vụn văng khắp nơi.

Cùng lúc đó, bên trong lòng núi cũng xuất hiện một lối đi dài. "Xem ra vận khí của mấy kẻ này tốt thật, vậy mà không sụp." Tô Thần dẫn cả nhóm đi vào trong sơn động.

Men theo lối đi dài, mọi người đến khu vực trung tâm của lòng

núi, nơi đây có hơn chục gian phòng nhỏ.

Tình hình mỗi gian lại khác nhau.

Bên trong có đầy đủ vật dụng sinh hoạt, còn chứa một lượng lớn vàng thỏi và bạc trắng.

Mấy vị thần sứ này kinh doanh quỷ thị bao năm, xem ra cũng kiếm được không ít. "Toàn đồ tốt!" Trương đoàn trưởng thành thạo lấy từ trong túi ra một tờ niêm phong, dán lên trên. "Kẻ thấy có phần, chia năm năm!" Trương đoàn trưởng nói, "Tôi cũng không bạc đãi mọi người." "Mỗi người một phần đi." Tô Thần nói, "Ông lấy phần ông đáng được hưởng, có thể bỏ vào túi riêng, nếu niêm phong trực tiếp, e là cuối cùng phần lớn vẫn phải nộp lên trên." Trương đoàn trưởng suy nghĩ một lát.

Nhiều đồ như vậy, một mình ông ta đúng là không thể vận chuyển đi được.

Nếu gọi đám binh lính bên ngoài vào, trên đời này không có bức tường nào không lọt gió, e là chẳng bao lâu sau sẽ bị cấp trên của ông ta biết được.

Đến lúc đó, phần lớn chiến lợi phẩm vẫn bị người trên lấy đi. "Được, cứ làm theo cách này." Trương đoàn trưởng phân tích qua loa rồi quyết định.

Tô Thần ra lệnh cho Tô Thiên và Tô Hổ ở lại đây thu dọn số vàng bạc này, những người còn lại tiếp tục đi sâu vào trong lòng núi.

Không lâu sau, mọi người đến một đại điện.

Đại điện này có lẽ không còn nằm trong lòng núi nữa, mà đã ở dưới lòng đất.

Đại điện rộng lớn ít nhất cũng phải mấy vạn mét vuông, là một công trình đồ sộ.

Tô Thần không tin đám người ở quỷ thị có thể xây dựng được một công trình lớn như vậy.

Khả năng lớn nhất là nơi này trước đây là một ngôi mộ lớn, sau đó đám thần sứ của quỷ thị đã vận chuyển hết đồ đạc bên trong đi, chỉ để lại một ngôi mộ trống rỗng.

Đồng thời, chúng đã cải tạo lại ngôi mộ này.

Đi về phía trước khoảng mấy trăm mét, một cái hồ lớn xuất hiện trước mắt mọi người.

Hồ nước này được cải tạo nhân tạo, mặt hồ có màu đen, nên lúc ở xa hoàn toàn không phát hiện ra.

Chỉ khi đến gần một chút, một mùi hôi thối khó ngửi xộc vào mũi mọi người. "Trong hồ nước này có lẫn rất nhiều thứ đặc biệt." Trần Tổng Bả Đầu lên tiếng, "Đối phương đúng là đang nuôi thi, âm khí ở đây ngày càng nặng." Khi Trần Tổng Bả Đầu vừa dứt lời, mọi người như lại cảm nhận được một luồng gió lạnh thấu xương.

Cả nhóm, trừ Tô Thần, bất giác rùng mình một cái. "Chẳng lẽ dưới hồ nước này toàn là thi thể chi chít sao?" Có người đoán.

Chương 400

"Cũng có thể không phải thi thể người." Tô Thần phỏng đoán.

Ngay khoảnh khắc Tô Thần vừa dứt lời, phía xa có tiếng đáp lại. "Không sai!" Mấy vị thần sứ đã gặp trước đó đi về phía nhóm Tô Thần.

Mấy người này đứng ở đầu kia của hồ, nhìn sang nhóm Tô Thần. "Các ngươi đến quá sớm, nhưng chính vì các ngươi đến, vị thần chân chính mới xuất hiện sớm hơn." "Chuẩn bị chứng kiến thần tích đi!" "Các ngươi sẽ là nhóm người đầu tiên thấy thần tích, cũng là thức ăn sau khi thần ra đời, các ngươi nên cảm thấy may mắn, có thể trở thành thức ăn của thần, các ngươi có thể chết không hối tiếc!" Thần sứ cầm đầu bật cười trước.

Hắn lấy ra một con dao sắc bén, đâm vào động mạch trong cơ thể mình.

Mấy thần sứ còn lại cũng làm tương tự.

Sau đó, chúng nhảy thẳng xuống nước.

Không lâu sau, một mảng hồ đã chuyển thành màu đỏ như máu. "Mấy người này có vấn đề về đầu óc à?" Trương đoàn trưởng thầm nghĩ, "Chạy đến trước mặt chúng ta tự sát?" "Không đơn giản như vậy đâu!" Tô Thần nhìn chằm chằm mặt hồ, ánh mắt sắc bén, rất nhanh đã liếc thấy mặt hồ nổi lên vài bọt nước, như thể có thứ gì đó đang hô hấp.

Cũng có thể thứ dưới nước đang tỉnh lại.

Tiếp đó, mặt nước gợn lên những gợn sóng nhẹ.

Giây tiếp theo, gợn sóng ngày càng nhiều và cực kỳ dữ dội, dường

như có thứ gì đó sắp trồi lên khỏi mặt nước.

Nhóm người Tô Thần chăm chú nhìn mặt nước, xem tình hình này, có vẻ là một thứ rất lớn.

Không lâu sau, một con quái vật có sừng trồi lên từ dưới nước.

Đầu lâu của nó to gần bằng một cái đỉnh, trên người phủ đầy vảy.

Con ngươi của nó màu xám, không có chút sinh khí nào. "Đây...

đây là rồng sao?" Trương đoàn trưởng giật nảy mình.

Nếu thật sự là rồng, vậy thì đúng là thần rồi.

Từ xưa đến nay, rồng luôn là sinh vật trong truyền thuyết, chưa từng thật sự xuất hiện.

Mà ở đây lại có một con rồng thật sự. "Là thi thể, đối phương vẫn luôn không ngừng nuôi dưỡng thi thể này." Trần Tổng Bả Đầu phân tích, "Nơi này từng là một ngôi mộ lớn, sau đó bên ngoài lại là bãi tha ma, không ngừng tụ tập âm khí, nhiệt độ ở đây thấp, thi thể bảo quản được lâu." "Sau đó chúng lại dùng rất nhiều thứ sắp thi biến để kích thích thi thể của con quái vật này, tìm cách biến nó thành long thi." "Nếu chúng ta không đến, thật sự để con long thi này hiện thế, e là Xuân Trường Thị sẽ gặp rắc rối lớn." Sinh vật đáng sợ như vậy còn trải qua thi biến, nó không có bất kỳ cảm giác đau đớn nào, cộng thêm lớp vảy cứng rắn trên người, súng đạn thông thường căn bản không thể đối phó được.

Mà bản tính khát máu của nó lại khiến nó gặp người là giết.

Cuối cùng, Xuân Trường Thị e là sẽ máu chảy thành sông. "Không phải rồng thật, nhiều nhất chỉ là một con giao long." Tô Thần phân tích, "Chính vì rồng là sinh vật trong thần thoại, nên chúng mới cho rằng đây là thần, có sức mạnh vô hạn." "Chúng muốn hồi sinh con rồng này, sau đó trở thành thuộc hạ của nó, để đạt được mục đích của

mình." "Ai ngờ, con rồng này chẳng qua chỉ là một con rắn lớn mà thôi." Giao long cũng chỉ là giao long, so với rồng thật còn kém xa.

Muốn trở thành rồng thật, khó hơn lên trời, e là ngay cả ông trời cũng không cho nó thành công.

Vì vậy, lúc còn là giao long nó đã chết.

Sống còn không thể thành công, huống chi bây giờ nó đã thi biến.

Giao long đã thi biến nổi lên từ mặt nước, đứng sừng sững giữa không trung, nó vươn đầu ra, lao về phía mấy người. "Con giao long này e là hơi khó đối phó!" Tô Thần phân phó, "Quy củ cũ, Tiểu Ca, Lão Đao, Chá Cô Tiếu, mấy người thu hút nó, tôi vòng ra sau." Tô Thần lấy ra Nhân Hoàng Kiếm của mình.

Đã đến lúc thể hiện công dụng thực sự của Nhân Hoàng Kiếm rồi.

Từ khi có được Nhân Hoàng Kiếm, Tô Thần vẫn chưa gặp đối thủ nào quá nguy hiểm.

Con giao long thi biến này có lẽ là đá mài dao để Tô Thần rèn luyện.

Khi Nhân Hoàng Kiếm được rút ra, một luồng hàn quang sắc bén lóe lên trước mặt mọi người.

Khi Chá Cô Tiếu và những người khác bắt đầu thu hút sự chú ý của giao long thi biến, Tô Thần một bước nhảy xuống nước.

Sức chiến đấu của hắn dưới nước còn mạnh hơn.

Sau đó, một cột nước bắn lên trời, Tô Thần nhảy vọt lên đỉnh đầu của giao long thi biến.

Nhân Hoàng Kiếm trong tay đâm thẳng xuống.

Đây là vị trí xương sọ cứng nhất trên cơ thể giao long.

Nếu là giao long còn sống, e là hơi khó đâm vào, nhưng đây là giao long đã chết, Nhân Hoàng Kiếm lại chuyên khắc chế những thứ tà vật này. "Keng!" Nhân Hoàng Kiếm sắc bén đâm vào xương sọ của giao long.

Vì đã thi biến, nơi này không còn là yếu huyệt của nó.

Nó không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào, chỉ tiếp tục lao về phía ba người Chá Cô Tiếu.

Đuôi rắn của nó quật một cái, một lực lượng khổng lồ tấn công ba người họ.

Với sức mạnh lớn như vậy, ba người họ căn bản không thể chống đỡ, lập tức bị đánh bay ra ngoài.

Thấy giao long thi biến lại lao về phía A Lăng cô nương, Tô Thần rút Nhân Hoàng Kiếm ra, nhảy xuống từ đỉnh đầu nó, đứng trước mặt giao long thi biến.

Khi đuôi rồng quất về phía mấy người, Tô Thần dồn toàn bộ sức lực, tung một quyền ra.

Sức mạnh của Tô Thần hiện tại đã gấp hơn hai mươi lần người thường.

Nhưng khi đối mặt với con giao long đã thi biến này, vẫn có chút lực bất tòng tâm.

Lực lượng khổng lồ đẩy Tô Thần liên tục lùi về phía sau, thậm chí đẩy hắn đến tận góc tường.

Dựa vào sức mạnh của vách đá, Tô Thần mới có thể thở dốc một lát. "Con giao long này sau khi thi biến, cực kỳ khó giết, trừ phi chặt được đầu của nó." Tô Thần nói với Trần Tổng Bả Đầu và những người khác, "Chỉ có thể dùng thuốc nổ, cho nổ nó thành từng mảnh vụn." "Tất cả mọi người ra ngoài, Trần Tổng Bả Đầu bố trí thuốc nổ

trong đường hầm, tôi sẽ dụ nó ra ngoài." Tô Thần nhanh chóng phân phó.

Hắn nghi ngờ rằng ngay cả khi chặt được đầu của con giao long này, cũng không thể giết chết nó hoàn toàn.

Trừ phi chia cắt cơ thể nó thành từng đoạn nhỏ, mới có khả năng tiêu diệt nó triệt để.

Hiện tại chỉ có thể dùng thuốc nổ, nếu không Tô Thần cũng không cầm cự được bao lâu.

Nếu là giao long còn sống, tuy có linh tính, trí thông minh cũng tương đương người trưởng thành, nhưng nó có thể cảm nhận được đau đớn, đôi khi cũng sẽ e dè, không dám giao đấu trực diện với Tô Thần.

Nhưng giao long đã chết thì không có nhiều lo ngại như vậy.

Nó không sợ chết, chỉ còn lại bản tính hung tàn.

Đây mới là điều phiền phức nhất.

Tô Thần không ngừng chặn con giao long này, những người khác lần lượt chạy ra ngoài.

Trần Tổng Bả Đầu thì bố trí thuốc nổ dọc theo đường hầm.

Con giao long này dài mấy trăm mét, để không để lại hậu họa, Trần Tổng Bả Đầu cảm thấy số thuốc nổ trên người không đủ, còn bảo Trương đoàn trưởng cho người từ bên ngoài đưa vào một lượng lớn thuốc nổ.

Như vậy, thời gian càng kéo dài hơn.

Chương 401

Mất trọn nửa canh giờ, thuốc nổ mới được bố trí xong. "Tô tộc trưởng, có thể rút lui rồi!" Trần Tổng Bả Đầu chạy vào đại điện, nói với Tô Thần. "Rút!" Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu chạy về phía cửa đường hầm.

Con giao long thi biến dài mấy trăm mét không ngừng đuổi theo hai người ở phía sau.

Cho đến khi Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu sắp lao ra ngoài, Trần Tổng Bả Đầu mới châm ngòi thuốc nổ.

Lần này Trần Tổng Bả Đầu bố trí ít nhất cũng phải mấy chục cân thuốc nổ.

Những quả thuốc nổ đó được phân bố ở hai bên đường hầm.

Đến khi giao long thi biến sắp đuổi qua đường hầm, thuốc nổ liền phát nổ.

Tiếng nổ lớn vang lên trong đường hầm, trong chốc lát bụi mù mịt, tro bụi thậm chí còn bay ra khỏi đường hầm.

Ngay trước khi đường hầm sụp đổ, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu đã lao ra khỏi đó.

Vì vụ nổ lớn, cả ngọn núi đều rung chuyển, dường như cũng sắp sụp đổ.

Đến khi mọi người lui đến một khoảng cách an toàn, mới thở phào nhẹ nhõm.

Tô Thần đã kiệt sức, toàn thân đau nhức không thôi. "Về khách sạn nghỉ ngơi trước, Trương đoàn trưởng, ông dẫn người đi, ngày mai đúng giờ ngọ xuất phát." Bỏ lại câu nói đó, Tô Thần cùng mọi

người rời khỏi quỷ thị.

Khi ra đến bên ngoài, Tô Thần mới thấy người của Trương đoàn trưởng đã bắt giữ toàn bộ những người trốn khỏi quỷ thị, đang lần lượt thẩm vấn, tìm kiếm tung tích của Uông Hải.

Nhưng e là họ tìm đến chết cũng không tìm được người tên Uông Hải này.

Hắn đã biến mất khỏi thế giới này.

Sáng sớm hôm sau.

Khi Tô Thần tỉnh dậy từ trên giường, toàn thân sảng khoái.

Từ khi có huyết mạch Phượng Hoàng và Kỳ Lân, khả năng hồi phục của Tô Thần cũng cực kỳ mạnh.

Chỉ ngủ một giấc, mọi sự khó chịu của ngày hôm qua đều tan biến.

Khi Tô Thần tắm rửa xong, ra khỏi phòng, liền gặp ngay Trần Tổng Bả Đầu. "Quỷ thị đó đúng là nơi tàng ô nạp cấu, đêm qua thẩm vấn suốt đêm, phát hiện không dưới chục tên tội phạm giết người, đều bị truy nã, không nơi nào để đi nên trốn vào trong quỷ thị." "Còn có một số tội phạm quan trọng, cũng trốn trong quỷ thị." "Trương đoàn trưởng cũng coi như lập công rồi, ông ta cử người truyền tin cho chúng ta, ông ta đi nhận khen thưởng, thời gian xuất phát lại lùi thêm vài tiếng nữa, ông ta mới có thể quay lại." Trần Tổng Bả Đầu nói.

Không ngờ lần này đến quỷ thị, người hưởng lợi nhiều nhất lại là vị Trương đoàn trưởng này.

Nếu lần này đến Vân Thiên Cung thu hoạch không tệ, ông ta đem phần lớn bảo vật giao cho mấy vị tai to mặt lớn ở Đông Tam Tỉnh, nói không chừng lần này ông ta thật sự sẽ thăng quan tiến chức.

Còn về cấp trên của ông ta, không có thuốc của Uông Hải để áp chế đẳng thuật, e là chẳng bao lâu nữa sẽ chết vì thân thể bạo phát.

Nói không chừng Trương đoàn trưởng có thể một bước lên mây, trở thành lữ trưởng đóng quân tại đây của Đông Tam Tỉnh. "Vị Trương đoàn trưởng này rất có ích, chúng ta cũng nên cố gắng giúp đỡ ông ta." Tô Thần nói, "Gây dựng quan hệ tốt với ông ta, sau này khi tiêu diệt Uông gia, còn có thể mượn một phần sức mạnh của ông ta." Từ trước đó, Tô Thần đã sắp đặt như vậy.

Trương đoàn trưởng được coi là một quân cờ quan trọng của Tô Thần, giá trị của quân cờ này không cần phải nói cũng biết. "Đúng rồi, đây là phần của ông sau khi lấy bảo vật trong quỷ thị ra." Trần Tổng Bả Đầu đưa cho Tô Thần một túi vải, "Ông đối phó với con giao long thi biến đó ra sức nhiều nhất, nên lấy nhiều nhất." "Phần còn lại chúng tôi đều chia cả rồi." Tô Thần mở túi vải ra, bên trong có hơn chục thỏi vàng nhỏ, cộng thêm mấy trăm đồng bạc trắng.

Tính ra, giá trị khoảng bảy tám nghìn đồng bạc trắng. "Được!" Tô Thần quay người đưa túi vải cho A Lăng cô nương, bảo cô ấy cất trước.

Những người khác mỗi người đều được chia hai ba nghìn đồng bạc trắng, cả A Lăng cô nương cũng có phần.

Cộng thêm phần của A Lăng cô nương, hai người Tô Thần được chia khoảng một vạn đồng bạc trắng.

Kinh doanh quỷ thị xem ra vẫn kiếm tiền. …… Khoảng hai ba giờ chiều, Trương đoàn trưởng mới tươi cười đến khách sạn.

Người gặp chuyện vui tinh thần sảng khoái, có thể thấy Trương đoàn trưởng đã gặp chuyện tốt. "Ha ha ha, Tô tộc trưởng, nếu không phải vì vội lên đường, tối nay anh em mình phải làm vài chén mới được." Trương đoàn trưởng cười nói, "Đúng là có tin vui lớn, đại

nhân vật ở trên đã bổ nhiệm tôi làm phó lữ trưởng rồi!" Chức quan thăng tiến, lại bước lên một bậc thang nữa. "Trương đoàn trưởng thiên đình đầy đặn, trời sinh là người có phúc, tôi đoán chẳng bao lâu nữa, chữ phó đằng trước có thể bỏ đi được rồi." Tô Thần cười chúc mừng. "Đến ngày đó, chúng ta cùng đến chúc mừng!" Trần Ngọc Lâu cũng ở bên cạnh chúc mừng. "Ha ha ha, đến lúc đó các vị ở lại Xuân Trường Thị chơi thêm một thời gian." Trương đoàn trưởng nói, "Hôm nay thời gian có hạn, chúng ta xuất phát trước, tôi đã mang theo một tiểu đoàn công binh, trên dưới mấy trăm người đấy!" "Đến đi bộ cũng không cần, họ có thể khiêng chúng ta đến nơi!" Lời này không hề khoa trương.

Tiểu đoàn công binh này có khoảng sáu bảy trăm người, họ mang theo một lượng lớn trang bị công binh, cùng với một lượng lớn lương thực. "Cái này thì không cần, đường chúng tôi vẫn có thể đi được!" Tô Thần không đến mức quý giá như vậy.

Buổi chiều, cả nhóm rời khỏi Xuân Trường Thị.

Bình thường, muốn ra khỏi thành cần phải bị tra hỏi.

Nhưng bây giờ là Trương đoàn trưởng dẫn đội, đám lính gác cổng thành không dám cản trở chút nào.

Sau khi cho mọi người đi qua, cả nhóm một đường đi về phía đông, đến Vân Thiên Cung.

Ra khỏi Xuân Trường Thị còn có thể đi xe tải.

Chiếc xe tải này là do Trương đoàn trưởng kiếm được.

Cả đoàn xe hơn hai mươi chiếc đi rầm rộ.

Đến lúc sắp chạng vạng, cả nhóm cắm trại ở một bãi đất trống.

Có đám công binh này, nhóm người Tô Thần cũng đỡ được rất nhiều phiền phức, ví dụ như những việc lặt vặt như dựng lều trại

đều giao cho đám công binh lo liệu.

Dưới màn đêm, Trương đoàn trưởng còn cho đám lính hậu cần của tiểu đoàn công binh xào hơn mười món ăn, sau đó cả nhóm ngồi trong lều, ăn uống ăn mừng. "Tôi có được ngày hôm nay, đều nhờ cả vào Tô đại sư." Trương đoàn trưởng nâng ly rượu lên trước, kính Tô Thần, "Lúc đó tôi vẫn chỉ là một tiểu đoàn trưởng nhỏ bé, nếu không may mắn được chọn cùng ngài xuống mộ, cũng không thể ngồi vào vị trí đoàn trưởng đó." "Lần này tiêu diệt quỷ thị có công, cũng là nhờ sự giúp đỡ của Tô đại sư, nếu không, chức đoàn trưởng này của tôi e là phải làm đến chết." Con đường thăng tiến, vị trí có hạn, mỗi bước tiến lên, độ khó đều cực lớn.

Huống chi là liên tục nhảy bậc trong vài năm.

Lúc này tuy quân phiệt hỗn chiến, nhưng bên trong Đông Tam Tỉnh vẫn tương đối yên bình.

Thời bình, muốn thăng quan không dễ dàng như vậy. "Trương đoàn trưởng, cũng không hoàn toàn dựa vào tôi, năng lực của ông cũng quan trọng không kém." Tô Thần cười nói, "Đợi lần này trở về, e là ông sẽ lại được thăng chức cao hơn." "Tô đại sư, có gì muốn nói sao?" Trương đoàn trưởng hỏi. "Tôi biết tung tích của Uông Hải!" Tô Thần nhìn quanh, không có người của tiểu đoàn công binh ở đây.

Xung quanh đều là người của mình, Tô Thần dứt khoát định nói rõ chuyện này.

Trương đoàn trưởng vì chuyện này mà được hưởng lợi lớn, ân tình lớn như vậy, Tô Thần sẽ không bỏ qua.

Nếu không cuối cùng ông ta thăng quan, lại chỉ nghĩ là do mình may mắn. "Thật không?" Trương đoàn trưởng lập tức phấn khích, "Hắn ở đâu?" "Không đúng, cho dù tìm được Uông Hải đó, e là cũng vô dụng." "Tôi đã là phó lữ trưởng, muốn thăng tiến nữa là phải bỏ

chữ phó.

Nhưng chuyện này đã không phải do cấp trên của tôi quyết định được nữa, trừ phi ông ta bị điều đi hoặc bị miễn chức." "Ông ta không nhường chỗ, tôi làm sao thăng tiến?" Nghe vậy, Tô Thần lắc đầu, "Ông ta sẽ không bị điều đi, cũng sẽ không bị miễn chức." "Vậy là tình huống gì?

Chương 402

Chẳng lẽ ông ta đột nhiên phát bệnh, rồi chết?" Trương đoàn trưởng tò mò. "Không sai, chính là sắp chết." Tô Thần cười nói. "Mẹ kiếp, không ngờ Tô đại sư còn biết xem bói à?" Trương đoàn trưởng có chút kinh ngạc, "Vậy ngài xem thử, rốt cuộc ông ta bao giờ chết.

Còn nếu tôi thật sự có thể ngồi vào vị trí của ông ta, còn có thể thăng tiến thêm nữa không?" "Xem bói thì tôi không biết, nhưng chuyện này có quan hệ rất lớn với Uông Hải." Tô Thần lại kéo chủ đề trở lại, "Uông Hải đã hạ đẳng thuật lên người cấp trên của ông, cần phải liên tục dùng thuốc để áp chế đẳng thuật trong cơ thể ông ta." "Bây giờ Uông Hải đã chết, cấp trên của ông không còn thuốc, ông ta sẽ sớm chết vì thân thể bạo phát, đến lúc đó ông hoàn thành nhiệm vụ ở Vân Thiên Cung, đem những bảo vật đó dâng cho nhân vật có thực quyền ở Đông Tam Tỉnh, về cơ bản vị trí đã ổn định." Thì ra là vậy, Trương đoàn trưởng coi như đã hiểu.

Hóa ra chuyện này là do có người đứng sau mưu tính, mới dẫn đến tình huống này xuất hiện. "Uông Hải bị tôi giết rồi, đây cũng là cơ hội của ông." Tô Thần nói, "Nếu ông có thể nắm bắt được cơ hội này, nhất định có thể một bước lên mây!" "……" Bữa cơm này kéo dài đến tận đêm khuya.

Cuối cùng mọi người mới lần lượt trở về lều của mình.

Cho dù Trương đoàn trưởng đã sắp xếp một số công binh đi tuần tra, Tô Thần vẫn có chút không yên tâm, vẫn sắp xếp người của mình canh gác gần đó.

Không phải là để đề phòng Trương đoàn trưởng, mà là Tô Thần lo lắng người của tiểu đoàn công binh tuần tra phòng bị người thường

thì không vấn đề, nếu thật sự có cao thủ xuất hiện, e là không phát hiện được.

Làm xong những việc này, Tô Thần nằm xuống trong lều.

A Lăng cô nương nằm bên cạnh Tô Thần, cô ấy từ từ lên tiếng, "Uông Hải đã chết, Uông gia chắc chẳng bao lâu nữa sẽ phát hiện ra chuyện này." "Nếu tôi đoán không lầm, ở đây hẳn là có cứ điểm của Uông gia." "Nếu sau này chúng ta có thể tìm được cứ điểm của Uông gia thì tốt rồi!" Tô Thần hỏi, "Cứ điểm đó có nhiều người không?" "Không nhiều lắm, chỉ là một cứ điểm có thể ẩn nấp mà thôi." A Lăng cô nương nói, "Thậm chí ông chủ trong tiệm cũng có thể chỉ là người thường, không rõ thân phận thật sự của người Uông gia." "Uông gia luôn rất chú ý đến việc ẩn mình, hiếm khi xuất hiện trước mặt người ngoài." "Lúc đó là để nhắm vào Tiểu Ca và anh, muốn nhanh chóng bắt được hai người, nên mới mạo hiểm ra tay." "Một lần không thành, lại lên kế hoạch mấy lần nữa, sau đó bọn họ tạm thời im hơi lặng tiếng." "Không có mười phần chắc chắn, họ sẽ không ra tay nữa." Nghĩ đến đây, A Lăng cô nương tiếp tục nói, "Sau khi tìm được cứ điểm đó, chúng ta có thể bố trí mai phục ở đó, nếu có người Uông gia muốn thực hiện nhiệm vụ mới, chắc sẽ đến đó." "Chúng ta nói không chừng có thể lần theo dấu vết, truy tìm qua đó." "Đương nhiên, đây chỉ là suy đoán của tôi, nói không chừng Uông gia sẽ dùng biện pháp khác." Tô Thần gật đầu, "Dù thế nào đi nữa, đợi chúng ta từ Vân Thiên Cung trở về, đều có thể thử một lần." "Vâng!" A Lăng cô nương phụ họa. "Được rồi, thời gian không còn sớm nữa, chuẩn bị nghỉ ngơi thôi." Tô Thần tắt đèn dầu, ôm A Lăng cô nương vào lòng đi ngủ. …… Sáng sớm hôm sau.

Khi Tô Thần bước ra khỏi lều, tinh thần sảng khoái.

Những người xung quanh cũng lần lượt dậy, sau khi dùng bữa sáng, đám công binh thu dọn lều trại, cả nhóm tiếp tục đi về hướng

Vân Thiên Cung.

Khoảng chiều, mọi người đến một khách sạn dưới chân núi Trường Bạch.

Lúc này đã là cuối thu, mấy hôm trước vừa có một trận mưa.

Vì là vùng cao nguyên, nên tuyết rơi trên đỉnh núi đã biến thành tuyết.

Hơn nữa, lớp tuyết tích này tạm thời chưa tan.

Trong khách sạn dưới chân núi, ông chủ đã nhóm lò, chuẩn bị đón mùa đông dài sắp tới.

Sau khi đặt hơn mười phòng, mọi người tạm thời nghỉ chân ở đây.

Còn đám công binh thì không có đãi ngộ tốt như vậy, họ dựng lều gần khách sạn, chỉ có thể ngủ ngoài trời trong lều.

Ông chủ tiệm là một người đàn ông trung niên chất phác khoảng bốn mươi tuổi, khá nhiệt tình.

Đêm đó, Tô Thần nhận được một bức điện báo.

Là từ thôn Tô gia gửi đến, Doãn Tân Nguyệt trong điện báo nói rằng, việc kinh doanh của tiệm đồ cổ về cơ bản đã đi vào quỹ đạo.

Thời gian trước việc kinh doanh của tiệm đồ cổ bị chèn ép, lập tức xuống dốc không phanh.

Sau đó vì có người mua một món đồ cổ, bán lại được giá cao, việc kinh doanh của tiệm đồ cổ lập tức bùng nổ.

Rất nhiều người đều muốn mua đồ cổ, sau đó kiếm một món hời.

Trong một thời gian ngắn, việc kinh doanh của tiệm đồ cổ bùng nổ, mấy ngày đã bán được lượng hàng tồn kho của mấy tháng.

Chỉ còn lại một số món đồ cổ lớn vì giá cao nên tạm thời chưa bán

được.

Bên phía nhà đấu giá, Doãn Tân Nguyệt định bắt đầu hoạt động trở lại, đã bàn bạc với Dịch Tiêu, dự định đầu tháng sau sẽ mở lại buổi đấu giá, xem có thể bán được những món đồ cổ lớn đó không.

Còn những sản nghiệp mà Tô Thần tiếp quản trước đây, bây giờ cũng bắt đầu phát triển thịnh vượng.

Những gia tộc trước đây tuy kinh doanh đã lâu, nhưng mạng lưới quan hệ của họ còn lâu mới vững chắc bằng Tô Thần.

Tô gia bây giờ đã có thể bắt đầu hợp tác với bên Trương Đại Phật Gia, người của ông ta muốn rời đi các tỉnh khác, đôi khi cần đến thuyền của Tô gia.

Vận chuyển một số hàng hóa cũng giao cho Tô gia.

Sự thay đổi do đó mang lại là mấy sản nghiệp này của Tô gia ngày càng hưng thịnh, nhanh chóng trở thành những sản nghiệp lớn nhất ở thành Trường Sa.

Kéo theo đó, nhiều gia tộc để kết giao với Tô gia, lần lượt ký kết hợp đồng với Tô gia.

Thiết lập quan hệ thương mại tốt đẹp.

Theo tính toán của Doãn Tân Nguyệt, đến cuối năm, mấy sản nghiệp lớn này gần như mỗi tháng có thể mang lại cho thôn Tô gia ba mươi vạn đồng bạc trắng thu nhập.

Lợi nhuận ròng trong đó ít nhất là hai mươi vạn đồng bạc trắng.

Cộng thêm tiệm đồ cổ và nhà đấu giá của thôn Tô gia, tính ra lợi nhuận ròng khoảng ba mươi lăm vạn đồng bạc trắng.

Mỗi năm có thể mang lại cho Tô gia bốn triệu đồng bạc trắng lợi nhuận ròng.

Lợi nhuận ròng trong một năm ngắn ngủi đã vượt qua sự tích lũy của nhiều gia tộc trong mấy trăm năm.

Ngay cả Tô Thần cũng cảm thấy có chút kinh khủng.

Phải biết rằng Trương đại soái nắm giữ toàn bộ Đông Tam Tỉnh, dưới trướng hơn ba mươi vạn người, chi tiêu một tháng khoảng một trăm năm mươi vạn đồng bạc trắng.

Số tiền này của Tô gia, đủ cho họ chi tiêu trong một quý.

Đó là một trong những quân phiệt lớn nhất ở Cửu Châu.

Nếu quy đổi đơn giản, số tiền thu nhập hàng năm của thôn Tô gia đủ để nuôi sống một đội quân tám chín vạn người.

Hơn nữa, tám chín vạn người này về cơ bản đều là binh lính đã qua huấn luyện, không thể so sánh với đám lưu dân kia.

Đám lưu dân đó đừng nói là cho họ quân lương, chỉ cần cho họ một bữa cơm no, họ đã có thể hết lòng đi theo bạn.

Thời buổi này, có được một bữa cơm no tuyệt đối không phải là chuyện dễ dàng.

Đây cũng là lý do tại sao xung quanh thôn Tô gia, lưu dân tụ tập ngày càng đông.

Thôn Tô gia không chỉ thường xuyên phát cháo, còn tuyển một số người trong đám lưu dân vào làm việc trong ruộng của thôn, trở thành người làm công dài hạn của thôn Tô gia.

Đến lúc đó không chỉ có nhà ở, có cơm no mà còn có tiền công.

Hơn nữa, trồng trọt trong ruộng của thôn Tô gia cũng không có nguy hiểm gì.

Đây là công việc họ thành thạo, cũng cực kỳ quen tay.

Tuy nhiên, từ trước đến nay, Tô Thần chưa bao giờ có ý định tranh hùng ở Cửu Châu.

Không có ý nghĩa gì, thà làm một ông chủ giàu có có thực lực, ẩn mình sau màn.

Như vậy vừa nhẹ nhàng vừa thanh thản.

Tô Thần tiếp tục xem, theo ý của Doãn Tân Nguyệt, cô định mở thêm chi nhánh tiệm đồ cổ, cũng như định lập chi nhánh nhà đấu giá ở cố đô.

Bên cố đô đã có một chi nhánh bán đồ cổ, và việc kinh doanh từ trước đến nay vẫn khá tốt.

Cố đô bên kia từng là nơi định đô của nhiều triều đại, vì vậy bất luận trên mặt đất hay dưới lòng đất đều ẩn giấu quá nhiều bảo vật.

Chi nhánh của Tô gia ở cố đô trong thời gian này cũng đã thu mua được không ít bảo vật tốt.

Một số món được vận chuyển bằng xe lửa đến thành Trường Sa để bán.

Chương 403

Quy trình như vậy có phần rườm rà, nên không bằng trực tiếp mở một nhà đấu giá ở cố đô.

Sau khi thu mua cổ vật, nếu có món nào tốt thì sẽ được đưa ra đấu giá ngay tại chỗ, cũng đỡ phải vận chuyển, tránh được hao tổn và rủi ro trên đường đi.

Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu đã bàn bạc một phen, định để Dịch Tiêu đến cố đô lo liệu việc mở chi nhánh nhà đấu giá.

Mối quan hệ của Tô gia ở cố đô cũng không tệ, vẫn luôn hợp tác với thế lực đứng đầu nơi đó.

Con trai của vị thủ lĩnh kia hiện còn đang làm con tin ở thôn Tô gia, nên đối phương chắc chắn sẽ phối hợp.

Sau khi xem xong những thông tin này, Doãn Tân Nguyệt còn báo trong điện tín rằng cô đã mua thêm hơn hai vạn mẫu tộc điền.

Trước đây, để tỏ ra yếu thế lừa địch, thôn Tô gia đã dùng cách bán tộc điền để khiến những kẻ đó lộ mặt.

Bây giờ, Doãn Tân Nguyệt đã mua lại toàn bộ số tộc điền đã bán, lại còn mua thêm hai vạn mẫu nữa.

Hiện tại, tộc điền của thôn Tô gia đã có khoảng ba vạn mẫu.

Tô Thần không nhịn được mở bảng hệ thống ra xem. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên biên ngoại: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự,

Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】【Tài sản gia tộc: Tộc điền 30000 mẫu, 1072909 đại dương, một chiếc Phát Khâu ấn】【Trạng thái gia tộc: Thụy khí tường vân!】【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/biên ngoại, tiến độ cấp độ nhận được tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, xui xẻo tiêu tan!), Đỉnh Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú: thu ích tộc điền +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/biên ngoại, tiến độ cấp độ gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!), Cờ Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú: thu ích tộc điền +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, xác suất người trong gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận 30% buff), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú: thành viên gia tộc nhận 30% buff)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp Tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu Tông sư (đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có xác suất nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị hưởng hoàn, Pháp gia đồng kính, Bát trọng bảo hàm】【Nhiệm vụ Kim Cương: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Vân Thiên Cung, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương báu Kim Cương】.

Số liệu trên bảng hệ thống đã được thay đổi, ba vạn mẫu tộc điền thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Theo ước tính, số lượng tá điền dài hạn của thôn Tô gia hiện tại có lẽ đã vượt quá một vạn người, nếu tính thêm cả những người làm thuê ngắn hạn, thì có khoảng mười sáu, mười bảy ngàn người làm

việc cho Tô gia.

Khu vực dành cho tá điền đang được đẩy nhanh tiến độ xây nhà.

Hiện tại đã có gần bốn ngàn căn nhà được dựng lên xung quanh, trông khá hùng vĩ.

Ngoài tộc điền, điều khiến người ta kinh ngạc nhất về thôn Tô gia là tài sản trong kho bạc của gia tộc, đã có hơn một triệu đại dương.

Thực sự đáng sợ!

Sắp tới, số đại dương trong kho bạc sẽ còn tăng lên nữa.

Gấp điện tín lại, về cơ bản những gì Doãn Tân Nguyệt báo đều là tin tốt.

Tô gia có được ngày hôm nay không thể tách rời công lao của đại quản gia Doãn Tân Nguyệt.

Có cô trấn giữ thôn Tô gia, Tô Thần mới có thể yên tâm ra ngoài đổ đấu. "Tô tộc trưởng!" Bên ngoài, Trương đoàn trưởng bước vào, "Khi nào chúng ta vào núi?" "Không vội, đợi đến sáng mai chúng ta sẽ khởi hành.

Tối nay tôi sẽ quan sát thiên tượng trước, ngày mai sẽ dùng phong thủy tầm long định vị," Tô Thần suy nghĩ rồi nói.

Ngôi mộ lớn này muốn tìm bằng phương pháp thông thường e là hơi khó.

Ở đời sau, Hạo Thiên Chân và nhóm của ông ta cũng phải đến mộ đáy biển Tây Sa, nhìn thấy bích họa bên trong mới có thể xác định được.

Tô Thần chưa từng đến mộ đáy biển Tây Sa, nên cũng không rõ tình hình nơi này.

Vì ngày mai phải xuống mộ, nên tối nay Tô Thần không ngủ chung

với A Lăng cô nương, mà cố gắng giữ gìn tinh lực.

Sáng sớm hôm sau, khi trời vừa hửng sáng, cả đoàn người bắt đầu xuất phát, mục tiêu thẳng tiến Vân Thiên Cung.

Nơi này có độ cao lớn so với mực nước biển, mỗi năm chỉ có vài tháng hè là không có tuyết đọng.

Chỉ cần vào mùa thu, đỉnh núi sẽ bắt đầu tích tuyết.

Lớp tuyết này thường phải đợi đến tháng năm, tháng sáu năm sau mới tan hết.

Khi cả nhóm bắt đầu leo lên, tuyết ngày càng dày, thậm chí cao đến đầu gối mọi người.

Trương đoàn trưởng ra lệnh cho tiểu đội công binh đi trước dọn tuyết, mở đường cho cả đoàn.

Nhờ vậy, mọi người đi lại cũng dễ dàng hơn một chút.

Trên đường đi, Tô Thần thường xuyên lấy la bàn ra, quan sát thế núi phong thủy xung quanh.

Cứ như vậy, cho đến tận chiều.

Tô Thần cuối cùng cũng dừng bước.

Mấy dãy núi trước mắt bị tuyết bao phủ, một màu trắng xóa.

Nhưng dù vậy, Tô Thần vẫn cảm nhận được mấy ngọn núi này có chút bất phàm. "Chúng ta chắc là đến nơi rồi!" Tô Thần lẩm bẩm, "Thế núi nơi này không hề tầm thường, các người xem thế đi của chúng có giống rồng không?

Mà không chỉ một con, là tận ba con rồng." Lời Tô Thần vừa dứt, người dẫn đường bên cạnh lên tiếng: "Tô lão gia, nơi này tên là Tam Thánh Sơn, tương truyền có thần tiên cư ngụ." "Một số thợ săn từng vào sâu bên trong để săn bắn, nhưng cuối cùng đều bỏ mạng ở đó,"

người dẫn đường có chút lo lắng.

Nơi ăn thịt người như thế này, gã không dám vào. "Toàn là lừa người thôi!" Tô Thần nói, "Nơi đó thế núi hiểm trở, cộng thêm tuyết tan rồi đóng lại thành băng." "Nhìn bề ngoài là tuyết, giẫm lên có vẻ không sao, nhưng lớp băng bên dưới quá trơn.

Những người thợ săn đó chắc là bị trượt chân ngã chết thôi." Làm gì có nơi nào ăn thịt người!

Tuy nơi này có mộ lớn, nhưng mộ huyệt chắc vẫn còn bị phong tỏa, người ngoài rất khó vào, càng không thể gặp phải nguy hiểm phiền phức gì.

Tô Thần đối diện với dãy núi, dùng la bàn quan sát phong thủy. "Tiền Quan hậu Hạp tương dẫn tòng, Hạp nhược đa thì long mãnh dũng.

Bác đáo Phụ tinh tam tứ trọng, tử tế lai thử nhận long tung.

Tham Vũ nhược vô Phụ Bật lạc, cao lĩnh như hà trụ đắc long.

Tuy nhiên Phụ Bật thị nhập huyệt, tác huyệt tùy hình hựu bất đồng." Tô Thần lẩm bẩm trong miệng.

Lúc này, tình hình đại khái của mấy dãy núi này, hắn đã nắm rõ. "Đây chính là vị trí của đại mộ, ngọn núi ở chính giữa là mộ chính, hai ngọn núi bên cạnh là mộ phụ, hơn nữa mộ chính và hai mộ thất hai bên được nối liền với nhau." "Nếu không thì con cháu của họ sẽ tự tàn sát lẫn nhau!" "Muốn vào trong, chúng ta chỉ có thể đi từ đường hầm trong mộ thất ở ngọn núi phụ để vào mộ chính." Nếu vào thẳng từ mộ chính, không chỉ độ khó rất lớn mà còn rất nguy hiểm. "Được, vậy cứ làm theo lời Tô đại sư," Trương đoàn trưởng ra lệnh cho đám công binh đi về phía ngọn núi phụ.

Trông núi gần, chạy mỏi ngựa.

Nhìn mấy ngọn núi này đã rất gần, nhưng thực tế muốn đến nơi vẫn phải tốn không ít sức lực.

Đến khi trời sắp tối, cả đoàn người đã đến một khu rừng rậm. "Tối nay cứ hạ trại ở đây, giữ sức," Trương đoàn trưởng suy tính, "Đợi đến ngày mai, chúng ta sẽ tấn công chặng cuối cùng lên đỉnh núi." Lúc này mọi người đã đến chân núi.

Thay vì đi thêm một đoạn nữa, không bằng tối nay nghỉ sớm một chút. "Không thể ở lại đây!" Người dẫn đường chặn Tô Thần và mọi người lại, "Nơi này là Điếu Tử Lâm (Rừng Treo Cổ), tương truyền có người ở đây gặp phải ma, sau đó treo cổ chết ở đây." "Sau đó có người đi qua đây, đã lấy trộm tiền tài trong túi của những người treo cổ đó." "Ai ngờ những kẻ lấy trộm tiền tài, cuối cùng cũng treo cổ chết ở chính nơi này." "Từ đó về sau, nơi này được gọi là Điếu Tử Lâm!" Lời của người dẫn đường vừa dứt, mọi người đều không coi ra gì.

Những chuyện này đa phần chỉ là truyền thuyết, lại còn qua thêu dệt, ngày càng trở nên khoa trương.

Tình hình thực tế chắc chắn không khoa trương và đáng sợ đến vậy. "Cứ cắm trại ở đây!" Tô Thần nói, "Tôi lại muốn xem xem, cái Rừng Treo Cổ này rốt cuộc đáng sợ đến mức nào." Những năm gần đây, Tô Thần đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ.

Phần lớn đều là người dọa người mà thôi.

Chương 404

"Nghe lời Tô đại sư, hạ trại tại đây!" Trương đoàn trưởng phân phó.

Đám công binh dưới quyền ông ta vội vàng bắt đầu dọn dẹp tuyết xung quanh, dựng lều cho Tô Thần và mọi người trước.

Làm xong những việc này, họ mới đi dựng lều của mình.

Anh nuôi đã bắt đầu nhóm lửa nấu cơm.

Có những người lính công binh này, Tô Thần và mọi người quả thực đỡ được rất nhiều việc lặt vặt. "Pằng!" Trong doanh trại công binh đột nhiên có người nổ súng.

Tiếng súng ngay lập tức thu hút sự chú ý của không ít người.

Tô Thần nhanh chóng cảnh giác, nhưng khi hắn bước ra khỏi lều mới phát hiện là có người nổ súng săn bắn quanh doanh trại. "Không có chuyện gì to tát đâu, một thằng nhóc dưới quyền thấy một con hồ ly, tiện tay bắn hạ nó thôi," Trương đoàn trưởng đi tới, cười nói, "Nó bảo nướng cho chúng ta ăn, bồi bổ dinh dưỡng." "Trong núi tuyết sâu tuyệt đối không được dùng súng!

Dễ gây ra lở tuyết!" Tô Thần nhắc nhở, "Thông báo cho mọi người tháo hết đạn ra." Tô Thần vừa nói vừa nhìn về phía không xa.

Mấy người lính công binh đã đi về phía con hồ ly trắng như tuyết đó.

Họ tưởng con hồ ly đã chết, nên xách nó lên.

Ai ngờ giây tiếp theo, con hồ ly đó lại sống lại, không những thế còn cắn một người lính một nhát.

Người lính đau đớn, buông tay ra.

Con hồ ly liền chạy trốn về phía xa. "Mẹ kiếp, không ngờ con súc sinh này lại hung dữ như vậy!" Người lính này nhìn vào vết thương, trên đó hiện ra một hàng dấu răng, đã rướm máu.

Vùng Đông Tam Tỉnh này tràn ngập những tín ngưỡng dân gian, trong đó chủ yếu là Ngũ Tiên, tức Hồ, Hoàng, Bạch, Liễu, Hôi.

Tương ứng là hồ ly, chồn vàng, nhím, rắn và chuột.

Hồ ly đứng đầu Ngũ Đại Tiên, cực kỳ có linh khí và lòng báo thù rất mạnh.

Nếu có người làm hại chúng, chúng sẽ dẫn theo con cháu đến tận nhà báo thù, nhẹ thì nửa đêm quấy nhiễu, nặng thì cắn chết gia cầm.

Nếu ở ngoài hoang dã, chúng còn tìm cách dẫn người vào bẫy của thợ săn.

Tuy nhiên, vào thời đại này, thuyết Ngũ Tiên vẫn chưa được lưu truyền rộng rãi.

Mấy năm nay vì chiến loạn, một lượng lớn người từ Quan Ngoại tràn vào Quan Nội.

Những người Quan Ngoại đó không câu nệ như vậy.

Quan niệm này vẫn chưa ăn sâu vào lòng người.

Vì vậy, chẳng mấy ai để ý đến chuyện này.

Đối với Tô Thần và mọi người mà nói, cũng chẳng có gì đáng sợ, họ đi nam về bắc, nguy hiểm nào chưa từng thấy?

Sinh vật có tính báo thù cực mạnh như Ngũ Tiên, đối với người khác có lẽ phiền phức, nhưng trước mặt Tô Thần và mọi người, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

Lòng báo thù có mạnh đến đâu cũng chẳng có tác dụng gì.

Đến một con giết một con, đến hai con giết một đôi. "Tô đại sư, xem ra món thịt hồ ly này không có cơ hội ăn rồi," Trương đoàn trưởng cười nói, "Nhưng không sao, lần này chúng ta ra ngoài mang đủ lương khô, thú rừng trong núi này cũng không ít, đến lúc đó lại cho người đi bắt vài con." "Không sao!" Tô Thần xua tay.

Ăn gì cũng được, muốn ăn ngon thì về thành phố ăn là xong.

Bây giờ là đi đổ đấu, màn trời chiếu đất là chuyện bình thường.

Ăn đơn giản là được.

Dùng xong bữa tối, mọi người lần lượt vào lều nghỉ ngơi.

Đêm nay, trăng sáng sao thưa.

Ánh trăng chiếu lên mặt tuyết trắng xóa, tạo nên một khung cảnh rất riêng.

Cảnh tượng như vậy, ở phương Nam không thường thấy.

Thành Trường Sa rất ít khi có tuyết, dù có tuyết, đôi khi tuyết còn chưa rơi xuống đất đã tan biến không dấu vết.

Những trận bão tuyết lớn, có thể lưu lại vài ngày, thường phải mấy chục năm mới thấy một lần.

Vẫn là quy tắc cũ, dù Trương đoàn trưởng đã sắp xếp người tuần tra đêm, phía Tô Thần cũng không lơ là, để Tô Thiên và Tô Hổ cùng những người khác thay phiên nhau gác đêm.

Đến tận đêm khuya giờ Tý, bên ngoài lều vang lên tiếng của Tô Thiên.

Đã đến lượt Tô Thần gác đêm.

Tô Thần đứng dậy, đắp chăn lên người A Lăng cô nương, định ra

ngoài gác. "Em đi cùng anh nhé!" A Lăng cô nương ôm lấy cánh tay Tô Thần.

Tô Thần đi rồi, cô một mình ngủ trong lều cũng không có ý nghĩa gì. "Được!" Tô Thần gật đầu.

Vốn dĩ tối nay người gác cùng hắn là Trần Tổng Bả Đầu, Tô Thần bảo Trần Tổng Bả Đầu về lều nghỉ ngơi.

Hắn và A Lăng cô nương ngồi bên đống lửa.

Sau khi thêm vài khúc củi khô vào đống lửa đang cháy bùng, hai người ngước nhìn lên bầu trời.

Mặt tuyết phản chiếu ánh trăng, tuy là đêm đen nhưng vẫn sáng rõ.

Tô Thần thậm chí có thể nhìn thấy những thứ ở cách xa mấy trăm mét.

Ánh trăng như hoa.

Hai người tựa vào nhau, A Lăng cô nương khe khẽ cất tiếng hát.

Không xa vẫn còn vọng lại tiếng bước chân của những người lính tuần đêm.

Tô Thần ôm A Lăng cô nương vào lòng, yên lặng gác đêm.

Đống lửa trước mặt phát ra từng tiếng lách tách của củi khô cháy. "Tô đại sư!" Đột nhiên, một giọng nói phá vỡ sự yên tĩnh của đêm khuya.

Một người lính vội vã chạy đến trước mặt Tô Thần, thở hổn hển nói: "Làm phiền ngài giúp một tay, chúng tôi có một người anh em không biết vì sao mà đã có chút phát cuồng rồi." "Anh ta bây giờ lục thân không nhận, tóm được ai là muốn cắn một miếng." "Chúng tôi đều không rõ rốt cuộc anh ta bị làm sao nữa." Nghe vậy, Tô Thần đứng dậy khỏi mặt đất, hắn quay đầu nhìn A Lăng cô nương, "Em ở

đây gác, tôi đi xem sao." Tô Thần vẫn tin tưởng vào thân thủ của A Lăng cô nương.

Người có thể làm hại A Lăng cô nương không nhiều.

Để cô một mình ở lại đây cũng không có vấn đề gì.

Tô Thần đi theo người lính đó về phía lều trại, chẳng mấy chốc đã thấy một người lính bị trói năm dây.

Người này sau khi bị trói vẫn không ngừng giãy giụa.

Hơn nữa hắn bây giờ trở nên khỏe vô cùng, phải mấy người mới giữ được hắn.

Chương 405

Tô Thần nhanh bước tới, đối mặt với hắn.

Hốc mắt người này đỏ ngầu, toàn thân toát ra một luồng thú tính. "Trước khi phát bệnh có triệu chứng gì không?" Tô Thần hỏi. "Hình như cũng không có triệu chứng gì đặc biệt, lúc đó mọi người đều đang ngủ, đột nhiên một người phát ra tiếng kêu thảm thiết, những người còn lại đều tỉnh giấc." "Vừa tỉnh lại, đã thấy anh ta tóm lấy một người đang cắn!" "Mà một hai người căn bản không giữ nổi, sau đó những người khác trong lều này đều xông tới, mới giữ chặt được người này." "À đúng rồi, chiều nay anh ta bị hồ ly cắn một miếng, có phải là vì chuyện này không?" một người lính nói. "Thằng nhóc chiều nay là hắn ta?" Tô Thần chợt nhớ ra, người này quả thực trông có chút quen mắt.

Tình trạng của hắn giống như bệnh dại.

Bị hồ ly cắn cũng sẽ xuất hiện tình trạng này sao?

Điều này Tô Thần quả thực không rõ.

Tuy nhiên, Tô Thần từ trong lòng lấy ra một cây Lộc Hoạt Thảo.

Cây Lộc Hoạt Thảo này không phải loại cực phẩm, mà là loại thường, có thể chữa trị vết thương. "Mang cây dược thảo này đi sắc, cho họ uống," Tô Thần nói, "Bã thuốc còn lại thì đắp lên vết thương của họ." "Ngoài ra, hai ngày nay cứ trói họ lại, tuyệt đối đừng cởi dây." "Đợi đến ngày mai, tôi sẽ để Linh Ngọc cô nương qua xem." Tô Thần dặn dò hai câu rồi rời đi.

Sau khi Tô Thần đi, những người lính này nhìn nhau.

Không hổ là Tô đại sư, ra tay nhẹ nhàng đã giải quyết được những

phiền phức này. "Còn ngẩn ra đó làm gì?

Cứ làm theo lời Tô đại sư nói!" Trong đám người, một người quản lý phân phó những người khác nhanh chóng đi làm.

Giải quyết xong việc này, Tô Thần quay lại bên đống lửa.

A Lăng cô nương yên lặng ngồi đó, thấy Tô Thần trở về liền hỏi: "Giải quyết xong rồi?" "Có chút khó giải quyết, ngày mai xem sao," Tô Thần suy tư.

Đối với tình huống này, hắn cũng không có cách giải quyết tốt hơn.

Hai người tựa vào nhau, yên lặng chờ thời gian gác đêm trôi qua.

Trong đêm khuya, sương mù đột nhiên nổi lên trong núi, và sương mù này ngày càng dày đặc, dần dần bao trùm lấy những chiếc lều mà mọi người đang trú ngụ.

Trong sương mù, Tô Thần dường như thấy có bóng người lay động.

Dường như có vài bóng người rời khỏi lều, đi về phía khu rừng rậm ở xa.

Trong khu rừng rộng lớn, chỉ có khu vực gần lều là đất bằng, không có nhiều cây cối.

Ngoài khu vực lều, dù là phía trước, sau, trái, hay phải, đều là rừng rậm.

Lá trên những cái cây đó đã rụng gần hết, trông trơ trụi. "Anh có thấy không?" A Lăng cô nương nhìn về hướng đó, hỏi Tô Thần. "Thấy rồi!" Tô Thần nói, "Có chút kỳ quái, em vẫn nên gọi Trần Tổng Bả Đầu và Lão Đao dậy đi." Tô Thần lo lắng đây có thể là kế điệu hổ ly sơn.

Nếu hắn rời đi, nơi này vẫn cần có người trấn giữ. "Được!" A Lăng cô nương gật đầu.

Đến khi Trần Tổng Bả Đầu và Hắc Bối Lão Lục mắt nhắm mắt mở đứng trước mặt hai người, Tô Thần chậm rãi nói: "Hai người và A Lăng cô nương ở lại đây, tôi cảm thấy có chút kỳ lạ, qua đó xem sao." "Để Lão Đao đi cùng anh?" Trần Tổng Bả Đầu nói. "Không cần, tôi đi một mình là được!" Bỏ lại câu nói đó, Tô Thần cầm Nhân Hoàng Kiếm, đi về phía sâu trong màn sương mù dày đặc.

Tốc độ của hắn rất nhanh, một lát sau đã phát hiện ra mấy bóng người vừa rời đi.

Nhưng khi Tô Thần đuổi kịp, lại phát hiện mấy bóng người đó đột nhiên biến mất.

Quả thực có chút quỷ dị!

Cả dấu chân trên mặt đất cũng biến mất cùng lúc.

Trên nền tuyết, chỉ có dấu chân của một mình Tô Thần.

Nhưng vừa rồi không chỉ có Tô Thần, A Lăng cô nương cũng đã thấy.

Chắc không phải là ảo giác.

Nghĩ đến đây, Tô Thần quay đầu đi về phía lều.

Chỉ là hắn vừa quay đầu, trán liền đụng phải một thứ gì đó.

Tô Thần lùi lại hai bước, giơ đèn pin lên chiếu vào, chỉ thấy mấy người treo cổ trên dây thừng.

Thi thể dường như đã thối rữa, không giống như mới xuất hiện trong mấy ngày gần đây.

Vì thời tiết lạnh giá, nên tốc độ thối rữa của thi thể rất chậm.

Hơn nữa chỉ khi đến gần mới ngửi thấy mùi hôi thối khó chịu này.

Tô Thần quan sát mấy cỗ thi thể này, trên người họ không có một vết thương nào, và tư thế treo cổ cũng khá kỳ dị.

Trận tuyết lớn mấy ngày trước đã che lấp mọi manh mối.

Không thể thấy hay tra ra được gì.

Thấy vậy, Tô Thần đành phải quay về lều. "Tô tộc trưởng, có chuyện gì vậy?" Trần Tổng Bả Đầu hỏi. "Nơi này e là có chút vấn đề, ngày mai chúng ta cứ trực tiếp rời đi thôi, đừng lãng phí thời gian ở đây nữa," Tô Thần nói.

Nếu điều tra ở đây, e là lại lãng phí mấy ngày.

Tô Thần không muốn ở lại nơi băng thiên tuyết địa này.

Tốt hơn là sớm hoàn thành nhiệm vụ Vân Thiên Cung, sớm về thôn Tô gia với vợ con. "Được, cũng không có chuyện gì khác, các người cũng ngủ sớm đi," Tô Thần nói. "Thôi bỏ đi, đã tỉnh rồi, hai chúng tôi gác đêm, anh và A Lăng cô nương đi ngủ đi," Trần Tổng Bả Đầu nói.

Vốn dĩ lượt tiếp theo cũng đến lượt hai người họ gác đêm.

Xem ra cũng đã đến giờ họ thay ca rồi. "Được, vậy tôi đi nghỉ trước," Tô Thần cùng A Lăng cô nương vào trong lều. … Sáng sớm hôm sau, Tô Thần bị một trận ồn ào đánh thức.

Khi hắn mở mắt bước ra khỏi lều, mới phát hiện những người lính trong tiểu đội công binh đều tụ tập từng nhóm hai ba người, nhỏ giọng bàn tán. "Người lính kia, anh qua đây một chút!" Tô Thần tùy tay chỉ một người lính, bảo đối phương qua đây để hỏi chuyện. "Doanh trại xảy ra chuyện gì vậy?" Tô Thần hỏi. "Tô đại sư, tối hôm qua… không đúng, phải là rạng sáng hôm nay, có mấy người chạy vào rừng treo cổ rồi!" "Lúc đó không ai phát hiện, mãi đến sáng nay người

của chúng tôi thấy hết củi, chuẩn bị ra ngoài tìm củi thì mới phát hiện." Trên nền tuyết, người qua xem quá đông, đã không thể phân biệt được dấu chân của mấy người đêm qua nữa.

Tô Thần đi đến bên cạnh mấy người treo cổ, cẩn thận quan sát một lúc.

Chương 406

Họ quả thực chết một cách kỳ lạ, trên người không có bất kỳ vết thương nào.

Chỉ là lúc này vẫn còn treo trên dây thừng.

Cảnh tượng này khiến Tô Thần tê cả da đầu.

Bởi vì nơi này chính là nơi hắn đã đến đêm qua, lúc đó hắn theo mấy bóng người đến đây.

Nhưng một lát sau, mấy bóng người đó biến mất.

Tô Thần chỉ thấy mấy cỗ thi thể treo trong rừng rậm, ban ngày hắn lại đến đây mới phát hiện mấy cỗ thi thể đêm qua đã biến mất.

Nơi này lại xuất hiện mấy cỗ thi thể treo cổ mới.

Chính là mấy người lính đã mất tích.

Theo tính toán của Tô Thần, họ chắc là vào giờ Sửu hoặc giờ Dần đến đây treo cổ tự sát.

Lúc đó Tô Thần đã vào lều ngủ say. "Đừng động vào thi thể của họ!" Tô Thần rút Nhân Hoàng Kiếm ra, sợ thi thể của mấy người này có điều kỳ quái, liền dùng Nhân Hoàng Kiếm cắt đứt sợi dây thừng.

Đợi thi thể của mấy người đó rơi xuống đất, Tô Thần lại cho người lấy củi khô, trực tiếp đặt lên thi thể họ.

Sau đó châm lửa, thiêu thi thể của mấy người này thành tro bụi.

Làm xong những việc này, Tô Thần quay về doanh trại, vừa lúc gặp Trương đoàn trưởng. "Tô đại sư, sự việc xử lý thế nào rồi?" Trương đoàn trưởng hỏi.

Tối qua ông ta ngủ say như chết, không hề biết chuyện gì xảy ra

bên ngoài.

Đến sáng nay tỉnh dậy, mới biết đêm qua đã xảy ra chuyện yêu ma.

Đầu tiên là một thuộc hạ của ông ta đột nhiên phát điên, cắn bị thương người khác.

Không lâu sau, lại có mấy thuộc hạ chạy vào rừng rậm treo cổ.

Hai sự việc này đều toát lên vẻ quỷ dị.

Trương đoàn trưởng có chút lo lắng, còn chưa vào Vân Thiên Cung mà đã liên tiếp gặp trắc trở. "Tình hình cụ thể tôi vẫn chưa rõ!" Tô Thần nói, "Chúng ta tiếp tục đi thôi, xuống mộ trước!" Nếu những chuyện tương tự không xảy ra nữa, chứng tỏ vấn đề không lớn.

Đợi sau khi xuống mộ xong, quay lại giải quyết chuyện này.

Nếu sau này vẫn xảy ra, chứng tỏ những chuyện này có mối quan hệ mật thiết với Vân Thiên Cung.

Có thứ gì đó đang ngăn cản Tô Thần và mọi người tiến vào Vân Thiên Cung.

Đến lúc đó sau khi vào Vân Thiên Cung, sẽ giải quyết luôn một thể.

Chín giờ sáng, lều trại đã được thu dọn.

Mọi người bắt đầu khởi hành, đi về phía ngọn núi phụ.

Chẳng mấy chốc, Trần Tổng Bả Đầu phát hiện một hang núi, mọi người đi dọc theo hang núi vào trong.

Trong hang núi này, còn có một suối nước nóng rộng khoảng vài chục mét vuông.

Bên ngoài tuyết lớn giá lạnh, mà suối nước nóng trong hang núi này lại bốc lên từng đợt hơi nóng.

Tô Thần nhìn về phía mấy người tối qua bị trúng độc hồ ly, sau khi uống Kỳ Lân Kiệt loại thường, vết thương của họ đã hồi phục gần như hoàn toàn.

Nhưng Tô Thần vẫn có chút lo lắng.

Hắn nói với mấy người đó: "Các người cởi hết quần áo, nằm ngâm mình trong suối nước nóng đi." "Trong suối nước nóng này có mùi lưu huỳnh, nồng độ lưu huỳnh bên trong rất cao, nhưng đã được nước suối pha loãng, sẽ không làm hại đến tính mạng các người." "Còn có thể loại bỏ độc hồ ly cuối cùng trong cơ thể các người!" Nghe vậy, mấy người đó cởi quần áo, chui vào trong dòng suối.

Còn những người khác thì đi dạo xung quanh trong hang núi.

Chẳng mấy chốc, cả nhóm lần lượt phát hiện ra một số bức bích họa.

Tô Thần đi đến trước một bức bích họa, trên đó miêu tả cuộc chiến giữa nước Đông Hạ năm đó với mấy quốc gia khác, vì số lượng người của nước Đông Hạ rất ít, cuối cùng không thể tránh khỏi rơi vào thế hạ phong.

Điều này cũng dẫn đến việc nước Đông Hạ bị diệt vong.

Tuy nhiên trên bức bích họa này còn có một điều kỳ lạ, người của nước Đông Hạ đều rất trẻ.

Đúng lúc Tô Thần đang chăm chú nhìn bức bích họa, bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng cảnh giới của binh lính.

Tiếng lên đạn lách cách vang lên.

Ngay sau đó, một giọng nói truyền vào. "Mọi người đừng hiểu lầm, tôi chỉ muốn gặp đại soái của các vị thôi." Giọng nói bên ngoài hang động Tô Thần nghe có chút quen tai. "Để họ vào đi!" Tô Thần nói.

Chẳng mấy chốc, một nhóm năm sáu người bị dẫn vào.

Người dẫn đầu Tô Thần quả thực có chút quen mắt, chính là Trần Bì A Tứ.

Không ngờ thằng nhóc này lại chạy tới đây! "Tô tộc trưởng?" Khi nhìn thấy Tô Thần, Trần Bì A Tứ cũng có chút kinh ngạc.

Không ngờ lại gặp Tô Thần ở đây.

Thế lực Tô gia lớn, hơn nữa họ đã đến đây, nghĩa là ngôi mộ này chắc đã bị Tô Thần và mọi người chiếm giữ.

Trần Bì A Tứ trước đó còn cảm thấy ngôi mộ cổ này ngoài hắn ra, không ai có thể vào được nữa.

Bây giờ có Tô Thần trấn giữ, hắn ngược lại mất hết tự tin.

Sự lợi hại của Tô Thần ở thành Trường Sa đã nổi như cồn, trên đất Cửu Châu này không có ngôi mộ nào mà Tô Thần không xuống được. "Trần Tứ, cậu cũng đến à!" Tô Thần có chút kinh ngạc.

Trần Bì A Tứ cũng là một thành viên của Lão Cửu Môn.

Nhưng người này tiếng tăm không tốt lắm.

Ngay cả Tô Thần cũng không có nhiều thiện cảm với hắn. "Tô tộc trưởng, hiểu lầm!" Trần Bì A Tứ vội vàng nói, "Tôi thông qua một số manh mối, biết được nơi này có một ngôi mộ lớn, nên lập tức chạy đến." "Không ngờ Tô tộc trưởng ngài đã nhanh chân đến trước." "Vậy tôi bây giờ sẽ lui đi, yên tâm, tôi tuyệt đối không tranh giành nơi này với ngài!" Câu thành ngữ "đến trước được trước" vẫn rất thích hợp.

Hơn nữa thế lực của Tô gia vượt xa Trần gia của họ.

Hai năm nay Tô gia dùng thủ đoạn sắt máu, đã tiêu diệt không ít.

Trần Bì A Tứ ngay cả dũng khí nói lớn tiếng với Tô Thần cũng không có.

Tô Thần thật sự sẽ diệt tộc Trần gia của họ, mà còn rất nhẹ nhàng, không gặp phải quá nhiều khó khăn. "Đã đến rồi thì cùng vào đi!" Tô Thần cũng không phải loại người đặc biệt bá đạo, "Chi oa tính cậu một phần!" Hắn tuy không có thiện cảm gì với Trần Bì, nhưng năng lực của Trần Bì vẫn có. "Đa tạ Tô tộc trưởng!" Trần Bì không ngờ Tô Thần lại hào phóng như vậy!

Chương 407

"Cùng đến xem bức bích họa này đi." Tô Thần mời Trần Bì đi đến trước bức bích họa. "Trần gia chủ có cao kiến gì không?" Tô Thần hỏi. "Tô tộc trưởng cứ gọi tôi là Trần Tứ là được rồi," Trần Bì A Tứ không dám tỏ ra ngang hàng trước mặt Tô Thần.

Tuy Tô Thần còn nhỏ hơn hắn vài tuổi.

Nhưng trong giới đổ đấu này, người giỏi là người đi trước.

Nếu xét kỹ ra, Trần Bì A Tứ còn cảm thấy mình nên gọi Tô Thần một tiếng tiền bối. "Chuyện của nước Đông Hạ tôi không biết nhiều, chỉ là từng xem qua một số tài liệu liên quan trong cổ tịch," Trần Bì A Tứ chậm rãi nói, "Nước Đông Hạ vẫn luôn là một chính quyền không lớn, chỉ là một tiểu quốc." "Trong lịch sử, những tiểu quốc như vậy rất nhiều, không có một trăm thì cũng có bảy tám mươi." "Phần lớn họ đều co cụm ở một góc, sau đó từ từ phát triển, nhưng cuối cùng vẫn không thoát khỏi kết cục bị diệt vong." "Trong số những tiểu quốc này, nước Đông Hạ vẫn luôn là một sự tồn tại khá đặc biệt, quốc gia của họ không có người già, tất cả mọi người trông đều rất trẻ." "Trông giống như phụ nữ, nhưng thực tế sức chiến đấu của họ cực mạnh!

Bằng không cũng sẽ không cầm cự được lâu như vậy mới bị các quốc gia khác tiêu diệt." Trần Bì A Tứ chỉ vào một bức bích họa khác, "Trên bức bích họa này, có quốc gia khác xâm lược Đông Hạ quốc, cuối cùng suýt chút nữa đã thành công, nhưng họ vẫn rời đi." "Dường như là sợ hãi một thứ gì đó!" Mọi người đều nhìn về phía bức bích họa đó.

Trần Bì A Tứ quả thực có chút hiểu biết về nơi này, xem ra đã

chuẩn bị rất kỹ lưỡng. "Quốc vương của Đông Hạ quốc tên là Vạn Nô vương, tương truyền ông ta trường sinh bất tử." Trần Bì A Tứ tiếp tục nói, "Sau khi bị đánh bại, họ đã đến nơi này, xây dựng một quốc gia mới." "Theo lời đồn, cứ cách một khoảng thời gian, Vạn Nô vương sẽ lại phục sinh." Bích họa ghi lại rất nhiều thứ.

Một số điều có thể là sự thật, nhưng cũng có một phần nội dung mang tính phóng đại.

Dù sao thì người xưa đều thích khoa trương.

Mọi người đi một vòng xung quanh, tình hình đại khái là như vậy, cũng không có manh mối gì giá trị.

Sau khi ra khỏi hang núi, mọi người tiếp tục tiến về phía dãy núi.

Không lâu sau, họ đến trước một tấm bia đá.

Tấm bia này đang đổ trên mặt đất.

Mọi người lại gần xem, tấm bia đá đã bị tuyết phủ kín.

Thế là họ ra tay, quét sạch tuyết đọng trên bia.

Lúc này mọi người mới phát hiện, tấm bia này vốn không phải là bia, mà giống như một cánh cửa của một ngôi mộ cổ.

Mọi người ngẩng đầu nhìn lên trời.

Đỉnh núi cheo leo, không nhìn ra có chỗ nào giống như hang động. "Đây chỉ là nửa cánh cửa, hẳn là bị rơi xuống từ trên đỉnh núi." Tô Thần suy đoán, "Nói cách khác, lộ trình của chúng ta không sai!" "Vân Thiên Cung ở ngay trên đỉnh núi!" Thông tin này như một liều thuốc kích thích cho mọi người, vừa nghĩ đến việc sắp đến đích, tốc độ đi đường của ai nấy đều nhanh hơn không ít.

Chỉ là mấy ngọn núi ở đây đều rất khó leo.

Hơn nữa, nơi này có rất nhiều người, tuyết bị giẫm nhiều sẽ dễ bị

nén chặt lại, khiến bề mặt trở nên trơn trượt, khó leo trèo.

Vì vậy, Trương đoàn trưởng quyết định chỉ đưa hai mươi thanh niên khỏe mạnh và có thân thủ tốt leo lên.

Những người còn lại ở dưới chân núi để tiếp ứng.

Nhiệm vụ được giao xuống, không lâu sau, hai mươi thanh niên trai tráng đã được chọn ra.

Hai mươi người này thân thủ nhanh nhẹn, cũng có thể hỗ trợ vào lúc quan trọng.

Sau đó, đoàn người khoảng hơn ba mươi người bắt đầu hành trình leo lên đỉnh núi.

Dãy núi ở đây thực sự quá hiểm trở, có những chỗ chật hẹp chỉ đủ cho một người đi qua, có những nơi đá lởm chởm, phải dùng cách bắc thang người mới leo lên được.

Tốc độ tiến lên của đoàn người chậm lại.

Cuối cùng, Tô Thần trực tiếp để Tiểu Ca, Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu ba người mở đường.

Thân thủ của họ nhanh nhẹn, có thể dễ dàng leo lên.

Sau đó từ trên ném dây thừng xuống, mọi người bám theo dây thừng leo lên, tốc độ rõ ràng nhanh hơn rất nhiều.

Cứ như vậy, đến giữa trưa, đoàn người cuối cùng cũng đến được một nơi tương đối bằng phẳng, dừng chân nghỉ ngơi tại đây. "Đoàn trưởng, Tô đại sư, có huynh đệ phát hiện ra thứ gì đó!" Đột nhiên, một giọng nói thu hút sự chú ý của nhóm Tô Thần.

Khi Tô Thần và mọi người chạy tới nơi, mới phát hiện nơi này có một khe nứt.

Phía dưới tối đen như mực, không nhìn thấy gì cả.

Lúc này, người lính vừa phát hiện ra khe nứt nói: "Tô đại sư, chuyện là thế này, vừa rồi chúng tôi định nghỉ ngơi gần đây, xem có thể tìm được thú hoang hay sơn dương gì không." "Đột nhiên, chúng tôi thấy một bóng đen vụt qua, chúng tôi đuổi theo bóng đen đó đến đây thì phát hiện có một khe nứt." "Khi chúng tôi ghé đầu nhìn xuống, đã phát hiện ra thứ kỳ quái bên trong." Tô Thần cầm lấy đèn pin, chiếu xuống dưới.

Trần Tổng Bả Đầu, Trương đoàn trưởng, Chá Cô Tiếu và những người khác đều đang ở bên cạnh khe nứt.

Đèn pin chiếu xuống, tình hình bên dưới họ cũng có thể nhìn rõ mồn một. "Hít!" Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Họ kinh ngạc khi thấy có một đứa trẻ bên trong khe nứt!

Không đúng, không phải một đứa trẻ sống, mà là một bức tượng đá.

Tình hình của bức tượng đá này có chút đặc biệt, nó đặc biệt lớn, và toàn thân bóng loáng.

Cảnh tượng này làm mọi người giật nảy mình. "Chẳng lẽ tượng đá ở dưới thành tinh rồi sao?" Cũng xác lão Mã lẩm bẩm. "Cũng không đến mức khoa trương như vậy, thứ ở dưới đây tên là Côn Luân thai!" Tô Thần chậm rãi giải thích, "Cái gọi là Côn Luân thai, là chỉ nơi này ngưng tụ tinh hoa của vùng đất phong thủy mà sinh ra." "Côn Luân thai này chính là nơi có phong thủy tốt nhất trong vòng trăm dặm xung quanh!" Nghe vậy, Trần Bì A Tứ gật đầu, "Không sai, Côn Luân thai còn có tên là Địa sinh thai, hội tụ tinh hoa linh khí của trời đất, nếu thành tinh thì có thể hô phong hoán vũ!" Đương nhiên, những lời này cũng là do Trần Bì A Tứ nghe được. "Đây chỉ là một lăng mộ bồi táng mà phong thủy đã lợi hại như vậy, nếu là chủ lăng thì còn khoa trương đến mức nào nữa?" Trần Tổng Bả Đầu cảm thán một câu,

nhìn về phía chủ phong. "Cũng có thể là giả!" Trần Bì A Tứ nói, "Loại Côn Luân thai này cực kỳ hiếm có, tương truyền hoàng đế thời thượng cổ mới có tư cách được chôn cất trong loại bảo huyệt phong thủy đỉnh cấp này." "Người thường cho dù được chôn vào, không có mệnh cách đủ mạnh để chống đỡ, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện!" Thuyết mệnh cách có phần hư vô mờ mịt.

Nhưng làm nghề hạ mộ này, đôi khi không tin cũng phải tin vài phần.

Mệnh cách của con người quả thực có sang hèn, có người sinh ra đã gấm vóc lụa là, người thân đều là quan to quý tộc, cả đời hưởng vinh hoa phú quý.

Cũng có người cả đời nghèo túng khốn khó, đến già cũng chưa được ăn mấy bữa no.

Lại có người thời trẻ hưởng hết mọi thứ, đến lúc về già thì cô độc không nơi nương tựa, như bèo dạt mây trôi, không chốn dung thân.

Người mệnh cách quá kém, căn bản không thể hưởng thụ loại bảo huyệt này. "Khó nói, theo tôi thấy, bề mặt của Côn Luân thai phía dưới vô cùng nhẵn bóng, những tác phẩm điêu khắc giả mạo kém chất lượng e rằng liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu." Trần Bì A Tứ nói, "Dù thế nào, chúng ta cũng nên xuống xem thử." Lời của Trần Bì A Tứ nhận được sự đồng tình của mọi người.

Sau khi ném một ngọn đuốc xuống, không gian bên dưới rất lớn, thấp thoáng còn có kiến trúc kiểu cung điện.

Xem ra phía dưới chính là lăng mộ bồi táng của sườn núi.

Nghĩ đến đây, đoàn người lại bắt đầu cố định dây thừng, rồi từ khe nứt thực hiện đu dây xuống.

Chẳng mấy chốc, những người trên mặt đất lần lượt đi qua Côn

Luân thai, đến không gian bên dưới.

Đây là một đại điện độc lập, bên trong cực kỳ trống trải, không có bất kỳ thứ gì thừa thãi.

Mọi người men theo đại điện đi vào sâu bên trong, đại điện bên trong cũng trong tình trạng tương tự.

Ngoài sự trống rỗng, không còn từ ngữ nào khác có thể dùng để hình dung. "Cái nơi quái quỷ này, dân trộm mộ đến cũng phải rơi lệ!" Trần Tổng Bả Đầu trêu chọc một câu.

Chương 408

Phong thủy nơi đây cực tốt, nhưng lại chẳng có đồ bồi táng gì.

Dù sao cũng là lăng mộ bồi táng, cũng là một ngôi mộ, ai ngờ bên trong lại trống không như vậy. "Ha ha ha, Trần Tổng Bả Đầu, cách hình dung của ngài quả là tuyệt vời." Cũng xác lão Mã cười theo, "Lăng mộ của người khác dù đồ bồi táng không nhiều, nhưng bên trong cũng có không ít thứ." "Nhưng ở đây trống quá!" Mấy người vừa đi vừa trò chuyện, không khí cũng không tệ.

Khi tiếp tục đi vào trong, nhiệt độ ngày càng thấp.

Ngoài một số ít người như Tô Thần, đa số mọi người đều phải quấn chặt áo khoác.

Họ đã có chút không chịu nổi.

Nhiệt độ ở đây ước chừng đã âm mấy chục độ.

Mọi người lúc này bị kẹt trong một đại điện, tạm thời vẫn chưa tìm được lối đi đến nơi tiếp theo. "Đoàn trưởng, hay là đốt một đống lửa đi?" Có binh sĩ đề nghị, "Ở đây lạnh quá!" Nghe vậy, không đợi Trương đoàn trưởng mở miệng, Tô Thần đã lên tiếng ngăn cản trước: "Không được đốt lửa, tình hình nơi này có chút đặc biệt, những cây cột ở đây không phải là cột đá phủ băng bên ngoài, mà toàn bộ cây cột đều được làm bằng băng." "Một khi đốt lửa, nhiệt độ trong không gian tăng lên, chẳng bao lâu sau cột băng sẽ tan chảy, nơi này sẽ sụp đổ." Tô Thần ngăn cản những người muốn đốt lửa, tiện thể bổ sung một câu: "Cố gắng chịu đựng một lúc đi." Khi lời của Tô Thần vừa dứt, Chá Cô Tiếu và Tiểu Ca đã tìm thấy manh mối.

Họ tìm thấy một bàn đá ở một nơi.

Trên bàn đá thiếu mất mấy mảnh ghép hình vuông.

Nếu có thể ghép những mảnh còn lại vào, khả năng cao sẽ mở được lối đi.

Ngay sau đó, mọi người bắt đầu tìm kiếm xung quanh.

Không lâu sau, có người cung cấp những mảnh ghép còn thiếu.

Cơ quan trong mộ đều vô cùng tinh xảo, những mảnh ghép này cũng có thứ tự và vị trí nhất định, một khi đặt sai e rằng sẽ kích hoạt cơ quan.

Những mảnh ghép này đều được giao vào tay Tô Thần.

Tô Thần cầm lấy các mảnh ghép và bắt đầu lắp ráp.

Không lâu sau, cuối cùng cũng thành công!

Bức tường ở xa phát ra những tiếng kẽo kẹt.

Một lối đi mới xuất hiện trước mắt mọi người.

Men theo lối đi này vào trong, cuối lối đi lại là một đại điện trống trải.

Chỉ có điều khác là trên khoảng đất trống của đại điện này có đặt ba cỗ quan tài.

Ba cỗ quan tài này đều được niêm phong từ bên trong, không thể mở ra từ bên ngoài.

Đi vòng qua ba cỗ quan tài, mọi người đến phía sau.

Lại phát hiện phía sau mấy cỗ quan tài này, lại xuất hiện một khối phong mộ thạch.

Thứ này sao lại ở đây?

Cái gọi là phong mộ thạch thường ở gần lối vào mộ huyệt, những người xây dựng lăng mộ đặt phong mộ thạch ở lối vào để ngăn người

ngoài vào trộm mộ. "Có lẽ bên dưới có thứ gì đó cũng không chừng!" Trương đoàn trưởng ra lệnh cho thuộc hạ di chuyển phong mộ thạch.

Đợi đến khi khối đá này được di chuyển đi, Trương đoàn trưởng mới phát hiện mình đã đoán sai.

Dưới phong mộ thạch là sàn nhà, không có gì cả. "Phía dưới hẳn là có lớp ngăn!" Trần Tổng Bả Đầu cầm một cái xẻng, gõ gõ lên trên. "Dưới đó chắc chắn có bảo vật!" Trần Tổng Bả Đầu nhìn về phía Trương đoàn trưởng, "Việc nặng nhọc này vẫn là người của ngài làm đi!" "Lên, đập nó ra cho tôi!" Trương đoàn trưởng vung tay, những người thuộc hạ của ông ta nhanh chóng tiến lên, dùng sức cạy tấm đá lên.

Ước chừng qua khoảng một canh giờ.

Cuối cùng cũng đào ra được một thứ. "Là một tác phẩm điêu khắc rùa đá!" Tô Thần nhận ra vật đó. "Hóa ra là một con rùa già, chẳng phải là công cốc rồi sao?" Trương đoàn trưởng hơi tức giận, ông ta lấy ra một cây búa, đập xuống con rùa đá.

Nhưng ngay giây sau, dường như có thứ gì đó trên thân con rùa đá hút chặt lấy cây búa.

Trương đoàn trưởng dùng sức cũng không rút ra được. "Là đá nam châm!

Có thể hút những thứ bằng sắt." Tô Thần nói, "Chúng ta đi thôi, nơi này có thể là mộ giả, ngôi mộ thật không ở đây." "Mẹ kiếp, chúng ta vất vả lắm mới vào được, kết quả lại là giả?

Mẹ kiếp nó không phải lừa người sao?" Trương đoàn trưởng chửi thề, lấy một cuộn thuốc nổ từ tay thuộc hạ, châm lửa rồi ném vào hố, muốn phá hủy con rùa đá.

Giây tiếp theo, tiếng nổ lớn vang lên.

Ngay sau đó, dưới sự chứng kiến của vô số người, trên thân con rùa đá bốc lên từng luồng khói.

Khói không ngừng bay lên trời.

Hơn nữa, trên những luồng khói này còn có một mùi vị kỳ lạ. "Là trùng hương!

Mau đi!" Trần Ngọc Lâu cực kỳ hiểu rõ về những thứ này, khi biết thứ bốc lên từ thân rùa đá là thứ này, Trần Tổng Bả Đầu có chút hoảng loạn. "Loại hương này có thể thu hút toàn bộ côn trùng gần đây, đến lúc đó e rằng chúng ta sẽ gặp phiền phức." Trong mộ cổ, thứ nhiều nhất chính là những con côn trùng đó.

Dày đặc, nhìn thôi đã thấy đau đầu.

Khi lời của Trần Tổng Bả Đầu vừa dứt, xung quanh đột nhiên vang lên vô số tiếng sột soạt.

Ngay sau đó, vô số côn trùng từ vách tường, đỉnh đại điện rơi xuống.

Ngoài ra, còn có vô số con rết từ các kẽ hở bò ra, lao về phía đoàn người.

Đi!

Mọi người liên tục lùi về phía sau. "Xoạt xoạt xoạt..." Một bóng đen nhanh chóng tiếp cận mọi người. "Đậu má, rết thành tinh rồi!" Trần Tổng Bả Đầu dù bình thường cực kỳ bình tĩnh, khi nhìn thấy một con rết khổng lồ như vậy di chuyển phía trên mọi người, cũng không nhịn được mà chửi thề.

Con rết này dài năm sáu mét, thân hình cực lớn.

Mọi người không hề nghi ngờ, nó một miếng là có thể nuốt chửng một người. "Keng!" Tiểu Ca rút ra Hắc kim cổ đao.

Từ khi Tô Thần có được Nhân Hoàng Kiếm, Hắc kim cổ đao đã được giao vào tay cậu.

Tiểu Ca lao lên một bước, mượn lực từ tường bay vút lên không, tay cầm cổ đao chém về phía con rết.

Con rết khổng lồ này bị chặn lại.

Thấy côn trùng ngày càng nhiều, bột thuốc trên người Trần Tổng Bả Đầu đã rắc hết, cũng không thể ngăn cản đám côn trùng rợp trời dậy đất ùa về phía mọi người.

Tô Thần định cắt lòng bàn tay, dùng máu của mình để ngăn cản đám côn trùng này.

Chương 409

"Tô đại sư, để tôi xử lý!" Trương đoàn trưởng trực tiếp lấy ra một cuộn thuốc nổ, "Đám côn trùng này dù lợi hại đến đâu, tôi không tin lợi hại hơn thuốc nổ!" Sau khi châm thuốc nổ, Trương đoàn trưởng trực tiếp ném ra ngoài.

Một lát sau, tiếng nổ lớn vang lên.

Sóng xung kích từ vụ nổ đã giết chết không ít côn trùng, luồng khí còn thổi bay rất nhiều con khác.

Đợi đến khi mọi người tập trung nhìn lại, mới phát hiện trên mặt đất xuất hiện một cái hố lớn.

Xem ra mặt đất nơi mọi người đang đứng chỉ là một lớp ngăn.

Phía dưới còn có một thế giới khác! "Xuống xem!" Đoàn người nhân lúc đám côn trùng chưa đuổi kịp, lần lượt xuống không gian bên dưới.

Đây là một lối đi độc lập.

Men theo lối đi này dường như có thể đi vào sâu bên trong.

Và ngay lúc này, một bóng đen hiện ra trong bóng tối.

Lại là một con rết khổng lồ, chân của nó móc lấy một người rồi kéo về phía sau.

Lại một con rết khổng lồ nữa.

Rết ở đây thành tinh cả rồi sao?

Mọi người thầm nghĩ.

Giây tiếp theo, người đó đã bị nó kéo vào một cái động.

Tô Thần dẫn đầu đuổi theo, những người khác theo sau Tô Thần, cùng nhau đuổi về phía trước.

Vượt qua hành lang dài, khi sắp đuổi kịp đến cuối, mọi người cuối cùng cũng đuổi kịp con rết khổng lồ đó.

Sau đó, Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tô Thần chém thẳng về phía con rết.

Khi Tô Thần vung kiếm, con rết đó lập tức bị chém thành hai nửa.

Tô Thần cứu được người đồng đội đó từ tay con rết.

Người này là một binh sĩ thuộc hạ của Trương đoàn trưởng, lúc này đã sợ đến ngất đi. "Lão Trương, cho người cõng cậu ta, chúng ta tiếp tục tiến lên!" Tô Thần nói. "Yên tâm đi, tôi sẽ xử lý tốt." Trương đoàn trưởng gật đầu, cũng không trách mắng thuộc hạ của mình.

Lần đầu tiên nhìn thấy những con quái vật đáng sợ này, sợ hãi là chuyện bình thường.

Sau đó, đoàn người men theo lối đi tiếp tục đi về phía trước, không lâu sau đã đến một cung điện.

Cung điện này khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, ngay khi mọi người đang đi về phía trước, đã phát hiện ra một lối đi.

Lối đi này đã bị bịt kín.

Chứng tỏ đường của mọi người đã bị chặn.

Nhưng điều này không làm khó được Tô Thần và những người khác. "Lên thuốc nổ!" Trần Tổng Bả Đầu hét lên, ngay giây sau mấy người xông lên, đặt thuốc nổ vào chỗ yếu của bức tường. "Ầm!" Tiếng nổ lớn vang lên, ngay lập tức bức tường bị nổ tung một lỗ hổng, mọi người men theo lỗ hổng này đi vào.

Không lâu sau, người đi trước dò đường nhanh chóng quay lại báo

cáo. "Đoàn trưởng, Tô đại sư, phía trước phát hiện ra thứ gì đó!" một binh sĩ nói, "Rất nhiều vàng, cả căn phòng đều vàng óng ánh!" "Cái gì?" Trương đoàn trưởng không còn bình tĩnh được nữa, cuối cùng cũng tìm thấy kho báu trong mộ.

Lần này không đến uổng công! "Dẫn đường!" Trương đoàn trưởng để thuộc hạ dẫn đường, sau đó đoàn người nhanh chóng lao về phía trước.

Không lâu sau, mọi người đến một căn phòng.

Bên trong đặt một lượng lớn tiền vàng và hàng trăm món đồ bồi táng.

Quy mô lớn như vậy, trên đời quả thực hiếm thấy. "Ha ha ha, không uổng công, mẹ kiếp nó thật không uổng công!" Trương đoàn trưởng không nhịn được chửi thề, có nhiều bảo vật như vậy, sau khi trở về ông ta nhất định sẽ thăng tiến thêm một bậc.

Cấp trên của ông ta dù sao cũng không sống được bao lâu, trong thời gian ngắn có thể giúp ông ta thực hiện bước nhảy vọt. "Tô đại sư, lần này ngài ra sức nhiều nhất, chúng ta chia năm năm!" Trương đoàn trưởng mở miệng nói.

Nhiều bảo vật như vậy, ông ta muốn lấy một nửa, nửa còn lại do Tô Thần và những người khác chia. "Cứ theo quy tắc này đi!" Tô Thần không nói nhiều.

Sau này còn phải nhờ sự giúp đỡ của lão Trương.

Bây giờ kết thêm chút nhân tình cũng không tệ. "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau đến khuân đi!" Trương đoàn trưởng quát.

Những người lính đó vội vàng dùng bao tải để đựng những đồng tiền vàng và đồ cổ này. "Thần ca, chúng ta vất vả tìm được nơi này,

rồi để họ chia đi một nửa, e rằng cho họ có chút nhiều quá?" Tô Thiên nhìn mà có chút đau lòng.

Nhiều tài bảo như vậy, nếu có thể mang về Tô gia thôn, Tô gia thôn lại có thể phát triển mạnh mẽ một thời gian.

Ít nhất cũng có thể mua được mấy chục vạn mẫu ruộng tộc. "Yên tâm, những thứ này không dễ lấy như vậy đâu." Tô Thần nhẹ giọng nói.

Họ cũng phải mang đi được mới được.

Bây giờ chia năm năm, chỉ là định cho một chút nhân tình mà thôi. "Vâng, Thần ca!" Tô Thiên gật đầu.

Mất mấy canh giờ, cuối cùng cũng chia xong kho báu ở đây.

Sau đó, mọi người kéo những món bảo vật này định ra ngoài.

Trương đoàn trưởng đi ở phía trước.

Không lâu sau, dường như đã ra khỏi lối đi.

Trương đoàn trưởng ngẩng đầu nhìn, lập tức lại ngây người.

Tình hình gì đây?

Họ lại quay về chỗ cũ!

Trương đoàn trưởng quay đầu nhìn Tô Thần, "Tô đại sư, có phải chúng ta gặp phải quỷ đả tường không?" "Đi thử lại xem, tôi cũng không chắc chắn lắm!" Tô Thần nhắc nhở.

Thế là, mọi người men theo lối đi thẳng về phía trước, nhưng ước chừng mười mấy phút sau, họ phát hiện mình dường như lại quay về điểm xuất phát.

Chương 410

Trong chốc lát, trong lòng Trương đoàn trưởng có chút kinh hãi.

Dù kho báu ở đây có nhiều đến đâu, nhưng nếu bị nhốt ở đây, e rằng chẳng bao lâu sẽ bị chết đói, đến lúc đó dù có bao nhiêu tiền cũng vô dụng.

Trán Trương đoàn trưởng đổ mồ hôi lạnh. "Tô đại sư, có cách giải quyết không?" Trương đoàn trưởng hỏi. "Không vội, để tôi nghĩ thêm!" Tô Thần nói, "Chúng ta về phòng tai mộ nghỉ ngơi một lát trước." Đoàn người quay trở lại phòng tai.

Nhiều kho báu đến đâu, không vận chuyển ra được cũng chỉ là rác rưởi.

Bây giờ hơn ba mươi người đều bị nhốt ở đây. "Tôi nghĩ ra một cách, nếu là quỷ đả tường, một người bắn đạn về phía trước." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Đường đi của đạn là đường thẳng." "Như vậy, chúng ta chỉ cần đi theo lỗ đạn, cũng có thể ra khỏi nơi quỷ dị này." Khi lời của Trần Ngọc Lâu vừa dứt, Trương đoàn trưởng lập tức khen ngợi, "Không hổ là Trần Tổng Bả Đầu, đầu óc quả nhiên linh hoạt!" Trương đoàn trưởng lập tức để một binh sĩ thuộc hạ đi thử.

Cái gọi là quỷ đả tường, chẳng qua là một số thứ xung quanh khiến người ta sinh ra ảo giác.

Bề ngoài đi đường thẳng, thực tế vẫn luôn là đi đường cong, cuối cùng quay về điểm xuất phát mà thôi.

Những thứ đó chỉ có thể lừa được mắt người, chứ không lừa được đạn.

Nếu có thể phát hiện lỗ đạn trên tường, có thể men theo hướng lỗ

đạn đi ra ngoài.

Phương pháp này quả thực không tệ.

Ngay sau đó, theo lệnh của Trương đoàn trưởng, một binh sĩ đi ra ngoài phòng tai, bắn thẳng một phát. "Pằng!" Tiếng súng vang lên.

Một lát sau, bên ngoài phòng tai yên tĩnh lạ thường.

Không có âm thanh gì cả.

Lúc này mọi người mới đi ra, kiểm tra tình hình của người lính này.

Chỉ thấy anh ta đã sợ đến mức sắp tè ra quần. "Quỷ... có quỷ!

Thật sự có quỷ!" Người lính này suýt chút nữa bị dọa điên, phải an ủi mười mấy phút sau, anh ta mới hoàn hồn, rồi nói với Tô Thần và Trương đoàn trưởng: "Vừa rồi sau khi tôi nổ súng, viên đạn đó bay về phía xa." "Nhưng trong nháy mắt, nó lại bay ra từ phía xa, sượt qua da đầu tôi bắn về phía sau tôi." "Nếu vừa rồi tôi không né một chút, viên đạn đó đã trúng ngay đầu tôi." Khi nói câu này, người lính này toàn thân run rẩy, hai chân không ngừng run.

Vừa rồi chỉ thiếu một chút nữa thôi. "Tìm thấy lỗ đạn rồi!" Có người theo lời anh ta, quả nhiên tìm thấy một lỗ đạn trên bức tường phía sau. "Lần này phiền phức rồi, không phải quỷ đả tường." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Đạn bắn ra, còn có thể bay ngược lại, tình huống này tôi cũng là lần đầu tiên nghe nói." "Chúng ta có khả năng cao sẽ bị nhốt ở đây, nếu không ra được, e rằng sẽ chết đói ở đây." Trần Tổng Bả Đầu vừa nói vừa đi đến bên cạnh Trương đoàn trưởng, dường như có ý hù dọa ông ta. "Tô đại sư!

Xin ngài ra tay, nếu ngài có thể giải quyết chuyện này, tôi nguyện chỉ lấy bốn phần kho báu ở đây." Trương đoàn trưởng do dự một lúc rồi chậm rãi nói. "Không, tôi chỉ lấy ba phần!" Thấy Tô Thần không

mở miệng, Trương đoàn trưởng lại bổ sung một câu. "Không phải chuyện chia chác, mà là bây giờ tôi cũng chưa nghĩ ra cách nào hay." Tô Thần nói, "Nơi này quả thực có chút quỷ dị, không phù hợp với lẽ thường!" "Dù thế nào, và dù ngài làm thế nào, chỉ cần ngài đưa chúng tôi ra ngoài, chúng tôi chỉ cần hai phần." Trương đoàn trưởng nói. "Tôi sẽ cố gắng hết sức, có thể ra ngoài được hay không trong lòng tôi cũng không chắc chắn lắm." Tô Thần thở dài một hơi, đưa mọi người đến lối đi.

Hai phần là giới hạn thấp nhất rồi.

Trương đoàn trưởng không thể đi một chuyến tay không, chuyện này liên quan đến việc thăng quan tiến chức của ông ta.

Tô Thần cũng muốn mượn sức mạnh của ông ta, để lại cho Trương đoàn trưởng ba phần là hợp lý nhất.

Nhưng bây giờ không phải lúc đề cập đến chuyện này.

Tô Thần đứng ở lối đi bên ngoài phòng tai, quan sát lối đi này, "Chúng ta hẳn là đang ở trong một loại không gian gương!" "Nói đơn giản, chúng ta đi đến đầu kia của lối đi, thực tế chẳng qua là đến một phòng tai khác mà thôi." Không gian gương này đã cản bước chân của mọi người.

Nếu không phải vậy, mọi người có thể rất dễ dàng đi qua đây. "Vậy tiếp theo phải làm thế nào?" Trương đoàn trưởng hỏi. "Tìm ra vị trí của tấm gương đó." Tô Thần nói, "Lấy một sợi dây thừng, mỗi mét đứng một người, tôi muốn tìm ra nơi đó." "Tất cả mọi người làm theo lời Tô đại sư!" Trương đoàn trưởng để hơn hai mươi chiến sĩ thuộc hạ lấy dây thừng ra, sau đó mỗi người cách nhau một mét, đi về phía trước.

Không lâu sau, người ở phía trước đã biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Anh ta đi thẳng đến cuối.

Cái gọi là không gian gương, được chia thành hai phần.

Một phần là mặt dương, phần còn lại là mặt âm, cũng có thể hiểu đơn giản là một mặt là thế giới bình thường, mặt kia là thế giới ảo trong gương.

Ước chừng mười mấy phút sau, người đó đi đến cuối.

Tô Thần men theo sợi dây thừng đi thẳng về phía trước, kết quả là đến một không gian khác.

Tấm gương trên đường rốt cuộc ở đâu, Tô Thần không nhìn rõ.

Thật kỳ lạ, nếu thật sự là không gian gương, sao có thể không có một chút dấu hiệu nào?

Hay là tấm gương đó đặc biệt mỏng?

Căn bản không thể phát hiện ra?

Nếu là như vậy thì phiền phức rồi.

Tô Thần nhìn về phía Trương đoàn trưởng, "Để anh em đều rút về đi, chúng ta nghĩ cách khác!" Hiện tại xem ra, cũng chỉ có thể như vậy.

Chỉ có thể suy nghĩ lại phương pháp khác.

Sau khi tất cả mọi người đều rút về, đoàn người trực tiếp bắt đầu đốt lửa nấu cơm trong phòng tai, lương thực họ mang theo lúc này vẫn còn rất đủ.

Nhưng số lương thực này chỉ có thể chống đỡ cho hơn ba mươi người ăn trong ba bốn ngày.

Nếu ba bốn ngày qua đi, tất cả mọi người đều sẽ chết đói ở đây.

Trương đoàn trưởng nhíu mày, không ngừng đi đi lại lại trên mặt đất.

Tô Thiên lại ghé sát vào, "Thần ca, thật sự không có cách giải quyết sao?" Giọng của Tô Thiên rất nhỏ, như đang thì thầm. "Yên tâm đi, anh chắc chắn sẽ đưa các em ra ngoài." Tô Thần nhẹ giọng đáp lại.

Không thể ra ngoài ngay bây giờ được.

Nếu không gặp chút khó khăn nào, e rằng Trương đoàn trưởng cũng cảm thấy việc bỏ ra hai ba phần lợi ích có chút không đáng.

Kéo dài thêm một thời gian, Trương đoàn trưởng mới cảm thấy đáng giá.

Sau khi ra ngoài rồi, còn sẽ cảm ơn Tô Thần. "Thần ca, vẫn là anh giỏi!" Tô Thiên thật lòng cảm thấy đầu óc Tô Thần linh hoạt.

Khó trách Tô Thần có thể làm tộc trưởng. "Gặp chuyện phải suy nghĩ nhiều, đừng cắm đầu vào làm." Tô Thần nhắc nhở, "Sau này em là người sẽ kế nhiệm tộc trưởng, đừng làm việc hấp tấp." "Nếu như vậy, anh cũng không có cách nào giao vị trí tộc trưởng cho em và Tô Hổ." Tô Thần rồi cũng sẽ nghỉ hưu, không thể ngồi mãi ở vị trí tộc trưởng.

Chương 411

Đến lúc đó vị trí tộc trưởng chắc chắn sẽ giao cho Tô Hổ và Tô Thiên trước, đợi đến khi con trai của Tô Thần là Tô Khán rèn luyện gần đủ.

Vị trí tộc trưởng lại sẽ được giao vào tay Tô Khán, hoàn thành một vòng khép kín.

Tô Thần không rộng lượng đến mức trực tiếp nhường vị trí tộc trưởng cho người khác.

Tô gia thôn là do một tay ông tạo ra. "Thần ca, anh yên tâm đi." Tô Thiên gật đầu, "Sau này em làm việc chắc chắn sẽ suy nghĩ kỹ rồi mới làm!" Nói xong câu này, Tô Thiên lại hỏi: "Thần ca, anh nói chuyện lần này thật sự là do không gian gương sao?

Em sao cứ cảm thấy chuyện này có chút huyền ảo a?" Tô Thiên có chút không hiểu.

Nếu là không gian gương, thì có nghĩa là có một tấm gương trong lối đi.

Nói cách khác, trong không gian này có hai Tô Thần, hai Tô Thiên... họ ở mặt âm, đối phương ở mặt dương.

Đợi đến khi hai người đủ gần, hẳn là có thể nhìn thấy nhau. "Ha ha ha, em nghĩ phức tạp quá rồi.

Tình hình thực tế đơn giản hơn em tưởng tượng rất nhiều, chúng ta hẳn là đã trúng phải huyễn cảnh!" Tô Thần nói, "Không gian gương gì đó, chẳng qua là để lừa Trương đoàn trưởng thôi." "Tình hình thực tế hẳn là nơi này tồn tại một loại vật đặc biệt nào đó ảnh hưởng đến chúng ta." "Em tìm kỹ trong đống tiền vàng đó xem, anh nghi ngờ

chúng ta đã gặp phải tình huống giống như lần trước ở dãy núi Tần Lĩnh." Nghe vậy, Tô Thiên toàn thân chấn động, "Thần ca, anh nói là Tần Lĩnh thần thụ?" "Khả năng là cả cái cây không lớn, anh nghĩ khả năng cao là một cành cây." Tô Thần nói, "Khi các em thu dọn những bảo vật đó, đã mang theo cả cành cây đó." "Cành cây đó không ngừng ảnh hưởng đến tư duy của chúng ta, mới dẫn đến tình huống này xảy ra." Tô Thiên gật đầu, "Thì ra là vậy, Thần ca, anh đừng nói, vừa rồi lúc em gói đồ cổ quả thực có nhìn thấy một đoạn cành cây đồng xanh, tạo hình tinh xảo, em còn tưởng là đồ cổ nữa chứ!" "Bây giờ xem ra, chính là thứ đó đang giở trò quỷ." Vừa rồi Tô Thiên căn bản không hề liên kết hai chuyện này lại với nhau.

Bây giờ lời của Tô Thần coi như đã mở ra một lối suy nghĩ cho cậu. "Vậy tiếp theo chúng ta nên làm gì?" Tô Thiên hỏi. "Đợi, đợi đến khi mọi người không chịu nổi nữa, ít nhất là một ngày sau đi." Tô Thần nói, "Đến lúc đó lại ra mặt giải quyết chuyện này." "Anh ở trước mặt nghĩ cách giải quyết, em lén lút rời khỏi mọi người, đến phòng tai, dùng kiếm của anh phá hủy cành cây đồng xanh đó!" Cành cây đồng xanh toàn thân được làm bằng đồng, hơn nữa còn có sức mạnh đặc biệt.

Lửa thông thường không thể hủy được cành cây đồng xanh này.

Trong số những người ở đây, e rằng chỉ có Nhân Hoàng Kiếm mới có thể chém đứt cành cây đồng xanh này. "Được!" Tô Thiên gật đầu.Một khi Tô Thần đã phân phó, vậy thì cậu cứ làm theo là được.

Rất nhanh, Tô Thiên đã xác định được cái hòm chứa cành cây đồng xanh, cậu liền canh giữ xung quanh cái hòm này.

Đợi đến khi Tô Thần bắt đầu hành động, cậu bên này cũng phải bắt đầu hành động.

Thời gian thoáng qua, một ngày một đêm trôi qua.

Mọi người cảm nhận được thời gian trôi đi, càng ngày càng trở nên nôn nóng.

Trong khoảng thời gian này, cũng có người muốn ra ngoài thăm dò lần nữa, tìm một con đường thoát thân để thuận lợi rời khỏi nơi này.

Nhưng những người này đều tay trắng trở về.

Nhất thời, một bầu không khí bi thương bao trùm lấy mọi người.

Bất luận kiếm được bao nhiêu tiền, lấy được bao nhiêu đồ cổ, cuối cùng người không thể sống sót trở về thì cũng chỉ là hoa trong gương, trăng dưới nước.

Thêm vào đó, phần lớn mọi người không có đồng hồ, nơi này lại ở dưới lòng đất, căn bản không có khái niệm thời gian.

Mới chỉ trôi qua khoảng một ngày, nhưng lại cảm giác như đã qua nửa đời người.

Một số người nằm trên đất, mặt mày chán chường.

Đối với mọi chuyện xung quanh đều không còn hứng thú. "Tô đại sư!" Trương đoàn trưởng cũng không cam tâm cứ chờ đợi như vậy, lại tìm đến Tô Thần, "Phải nghĩ cách ra ngoài thôi, không thể cứ kẹt ở đây mãi được." "Yên tâm đi, tôi đã bắt đầu chuẩn bị rồi, lát nữa tôi cần phải lập đàn làm phép." Tô Thần bịa chuyện nói, "Ông bảo người của mình chuẩn bị những vật dụng cúng tế cần thiết để lập đàn." Nghe vậy, mắt Trương đoàn trưởng sáng lên.

Vẫn là Tô đại sư đáng tin cậy.

Trương đoàn trưởng nhanh chóng ra lệnh cho người bắt đầu chuẩn bị một số vật dụng cúng tế.

Nơi cúng tế, Tô Thần chọn ở hành lang bên ngoài.

Đợi đến khi tất cả mọi người đều tụ tập tại đây, Tô Thiên lặng lẽ

rời khỏi đám đông.

Hắn cầm kiếm Nhân Hoàng của Tô Thần, quen đường quen lối tìm đến nhánh cây thanh đồng kia, sau đó phá hủy nó hoàn toàn.

Bên ngoài hành lang, Tô Thần vẫn đang làm phép.

Hắn ra vẻ ta đây, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người. "Phá!" Tô Thần hét lớn một tiếng, phun ra một ngụm rượu nồng độ cao.

Rượu gặp lửa liền bốc cháy.

Ngọn lửa hung mãnh phụt ra. "Không còn vấn đề gì nữa rồi!" Tô Thần bắt đầu thu công, "Chúng ta có thể đi được rồi." "Thật… thật sao?" Những binh sĩ kia tranh nhau chạy về phía trước, không lâu sau, họ phát hiện mình cuối cùng cũng thoát khỏi phòng tai bồi táng, đến một không gian mới.

Nhất thời, mọi người đều vô cùng phấn khích. "Đi thôi!" Tô Thần và những người còn lại cũng vội vã đi về phía trước.

Nơi này là một đại điện rộng lớn, chính giữa đại điện đặt một cỗ quan tài.

Bên trong quan tài trống không.

Còn có một bức tượng sừng sững giữa đại điện, bức tượng đó có chút kỳ quái, giống như một con du diên khổng lồ, nhưng lại khác với du diên bình thường.

Nửa thân trên của nó thẳng đứng, trông như một người thân du diên. "Vạn Nô Vương!" Trần Bì A Tứ thốt ra mấy chữ, "Bức tượng này chính là Vạn Nô Vương, nghe đồn hắn đã đạt đến cảnh giới trường sinh, bất tử bất diệt." Lời này vừa nói ra, Trương đoàn trưởng là người đầu tiên không tin, "Trên đời làm sao có người trường sinh bất lão được?" "Không sai, hắn đã không còn là người nữa." Trần Bì A Tứ nói, "Quan tài của hắn chắc hẳn ở ngay đây!" Nhưng nhìn quanh

bốn phía, mọi người cũng không tìm thấy quan tài của Vạn Nô Vương.

Rốt cuộc là chuyện gì?

Chẳng lẽ quan tài của hắn không được đặt ở đây? "Nơi này không chỉ đơn giản là lăng mộ Vạn Nô Vương!" Tô Thần chậm rãi lên tiếng, "Phong thủy nơi này, có thể nói là bậc nhất Cửu Châu." "Những nơi có phong thủy tương tự thế này chỉ có vài chỗ." "Đông Hạ quốc chẳng qua chỉ là một nước nhỏ, không thể có sức mạnh vĩ đại như vậy!" "Bên dưới ngôi mộ này hẳn là còn có thứ khác!" Tô Thần nhìn về phía bức tượng Vạn Nô Vương, chỉ thấy trên bức tượng có mấy chỗ lõm vào.

Trên mặt đất còn có mấy tấm đá hình tròn.

Tô Thần ra lệnh cho người ta nhấc những tấm đá tròn đó lên, sau đó đặt vào bức tượng Vạn Nô Vương.

Giây tiếp theo, bức tượng Vạn Nô Vương bắt đầu di chuyển chậm rãi.

Một lát sau, bên dưới bức tượng xuất hiện một lối đi.

Men theo lối đi này, mọi người đi xuống phía dưới.

Nhiệt độ bên dưới ngày càng cao, cũng ngày càng nóng.

Mãi cho đến khi đi tới một vách đá, đoàn người mới dừng bước.

Nhìn xuống vách đá, bên dưới là một mảng tối đen. "Xuống thôi!" Tô Thần ném ra một sợi dây thừng, đi đầu men theo dây thừng trèo xuống.

Những người khác cũng noi theo, thuận theo dây thừng leo xuống.

Chỉ có Tiểu Ca ở lại phía sau đám đông, ngẩn ngơ xuất thần. "Tiểu Ca, sao vậy?" Trần Tổng Bả Đầu hỏi.

Chương 412

"Nơi này tôi cảm thấy rất quen thuộc!" Tiểu Ca đột nhiên thốt ra một câu, hắn không dùng dây thừng mà nhảy thẳng từ trên vách đá xuống.

Trần Tổng Bả Đầu không kịp ngăn cản, còn tưởng Tiểu Ca sắp ngã chết.

Đợi đến khi ông ta bật đèn pin chiếu xuống dưới, mới phát hiện bên dưới vách đá là những sợi xích chằng chịt.

Tiểu Ca một tay bám vào xích, lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, Tiểu Ca liên tục nhảy xuống dưới. … Bên kia.

Tô Thần là người đầu tiên xuống tới nơi.

Nơi này tỏa ra ánh sáng màu đỏ kỳ dị, ánh sáng này không chói mắt, ngược lại còn rất dịu nhẹ, có thể soi sáng con đường xung quanh.

Phía trước Tô Thần, xuất hiện một cánh cổng thanh đồng!

Đây chính là bí mật cuối cùng của Trương gia sao?

Lời đồn về nó, người biết được cũng không nhiều.

Chưa đợi Tô Thần kịp phản ứng, những người khác cũng lục tục đi xuống.

Tiểu Ca một mình đứng trước cổng thanh đồng, vuốt ve cánh cổng khổng lồ. "Trời ơi, đây là do người xây dựng sao?" Trương đoàn trưởng sau khi xuống tới nơi, kinh ngạc nói, "Cánh cổng thanh đồng cao mấy trăm, thậm chí cả ngàn mét, rốt cuộc là ai có sức mạnh như vậy?" "Sau cánh cửa này lại là nơi nào?" "Chẳng lẽ là do Vạn Nô Vương xây dựng?" Trần Tổng Bả Đầu lắc đầu, "Sau khi Đông Hạ

quốc bị đánh bại, chỉ còn lại mấy ngàn người chạy trốn đến đây." "Quy mô của Đông Hạ quốc còn không bằng một thị trấn lớn, rõ ràng là không có năng lực này." Lời của Trần Tổng Bả Đầu vừa dứt, Trần Bì A Tứ cũng gật đầu phụ họa, "Tổng Bả Đầu nói không sai, Vạn Nô Vương không thể có sức mạnh như vậy." Sau đó, Trần Bì A Tứ nhìn về phía một quách quan tài đối diện cổng thanh đồng.

Quách quan tài đó trông như cửu long kéo quan, sừng sững trên mặt đất.

Có thể cảm nhận rõ ràng, quách quan tài này được xây dựng sau, không hề gây chấn động như cánh cổng thanh đồng khổng lồ. "Nơi đó hẳn là quan tài của Vạn Nô Vương." Trần Bì A Tứ nói, "Thật to gan, dám dùng cửu long kéo quan, e là hắn không gánh nổi nhân quả lớn như vậy." Khi mọi người đến gần quách quan tài, mới phát hiện bên dưới quách không phải là rồng, mà là từng con du diên.

Những bức tượng du diên này vô cùng dữ tợn, vây quanh bảo vệ cỗ quan tài khổng lồ phía trên.

Toàn bộ cỗ quan tài dài hơn mười mét, rộng vài mét.

Hoàn toàn không giống quan tài của người bình thường. "Đoàn trưởng, bên ngoài có nhiều châu báu như vậy, nếu đây thực sự là quan tài của Vạn Nô Vương, đồ tùy táng bên trong e là cũng không ít đâu nhỉ?" Một binh sĩ đi lên trước.

Anh ta không tin những truyền thuyết quỷ thần đó, chỉ cảm thấy quan tài của người bình thường cũng chỉ lớn đến vậy.

Quan tài của Vạn Nô Vương lớn hơn quan tài người thường mấy lần, chứng tỏ bên trong chắc chắn có không ít đồ tốt.

Chỉ là khi chân phải của anh ta vừa đạp lên một bức tượng du diên, chân của bức tượng sắc bén vô cùng, trong nháy mắt đâm thủng

giày của anh ta.

Ngay sau đó, chân anh ta bị cắt thương, máu tươi từ chân chảy xuống. "A!" Tiếng kêu thảm thiết vang lên, người đó ngã xuống từ trên bức tượng.

Sự chú ý của mọi người không đặt vào người binh sĩ kia, mà là vào vũng máu anh ta vừa để lại.

Chỉ thấy máu anh ta vừa chảy ra không những không chảy xuống, mà ngược lại chảy ngược lên trên, chảy về phía quan tài.

Sau đó, máu biến mất trên quan tài.

Từ trong cỗ quan tài kia lại truyền ra tiếng tim đập.

Ngay sau đó, tiếng tim đập ngày càng mạnh, ngày càng lớn.

Đợi đến khi mọi người kịp phản ứng, nắp quan tài nặng trịch bị hất tung, một sinh vật kinh khủng từ trong quan tài bước ra.

Nó mặc áo giáp vàng, nửa thân trên là thân người, nửa thân dưới là thân thể của du diên.

Hàng trăm cái chân sắc bén, chỉ cần một chân duỗi ra cũng có thể xuyên thủng cơ thể người trong nháy mắt.

Vạn Nô Vương từ trong quan tài bước ra, khinh miệt nhìn đám người Tô Thần.

Hắn lao về phía mọi người, muốn dùng máu tươi của họ để tưới lên cơ thể mình, giúp mình có thể bước vào trong cánh cổng thanh đồng khổng lồ. "Đoàng đoàng đoàng!" Trương đoàn trưởng và những người khác bị dọa sợ, vội vàng nổ súng phản kích.

Đáng tiếc những viên đạn đó bắn vào cơ thể Vạn Nô Vương, giống như bắn vào đá, chỉ phát ra tiếng lanh lảnh, chứ không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào cho nó. "Các người lui ra sau hết, để

tôi xử lý!" Tô Thần rút kiếm Nhân Hoàng ra.

Muốn đối phó với Vạn Nô Vương, chỉ dựa vào những người này, e là còn chưa đủ.

Chỉ có hắn tự mình ra tay.

Tô Thần lao lên phía trước, kiếm Nhân Hoàng trong tay chém về phía Vạn Nô Vương.

Vạn Nô Vương giơ một chân lên đỡ, ai ngờ giây tiếp theo kiếm Nhân Hoàng đã chém đứt phăng chân của nó.

Vạn Nô Vương đau đớn, không ngừng gào thét về phía Tô Thần.

Thực lực của nó rất mạnh, nhưng so với Tô Thần thì còn kém quá xa.

Tô Thần liên tục tấn công về phía trước, Vạn Nô Vương phải lùi lại từng bước. "Chẳng lẽ Vạn Nô Vương đã hoàn toàn thoái hóa thành dã thú rồi sao?" Trần Bì A Tứ nghi hoặc nói. "Chắc vậy, cơ thể hắn dung hợp với du diên, năm đó có thể còn giữ được ý thức nhất định, nhưng qua bao nhiêu năm rồi, du diên hẳn đã hoàn toàn nuốt chửng hắn." "Nói cách khác, tư duy của hắn bây giờ thực ra còn không bằng động vật, chỉ còn lại sự tàn bạo và khát máu." Trần Tổng Bả Đầu chăm chú nhìn bóng lưng của Tô Thần.

Không hổ là Tô tộc trưởng, chỉ trong chốc lát, Vạn Nô Vương đã bị trọng thương, chạy trốn về phía xa.

Mà Tô Thần đuổi theo, mất khoảng vài phút, đã giải quyết triệt để Vạn Nô Vương.

Sau đó, Tô Thần lau máu trên kiếm Nhân Hoàng, đi đến bên cạnh mọi người. "Bí mật ẩn giấu sau cánh cổng thanh đồng quá quan trọng, chúng ta hiện tại không cần thiết phải dính vào." Tô Thần chậm rãi nói, "Nếu sau này có thời gian, có thể đến đây thăm dò." "Bây giờ,

chúng ta vẫn nên quay về theo đường cũ thôi." Nói xong câu này, Tô Thần nhìn về phía Tiểu Ca, "Tiểu Ca, cậu định ở lại đây, hay là đi vào?" "Tôi muốn rời đi cùng mọi người, bây giờ vẫn chưa phải là thời cơ để tôi đi vào." Tiểu Ca dường như đã khôi phục lại một chút ý thức, biết lúc này không phải là thời điểm tốt nhất để hắn đi vào sau cánh cổng thanh đồng, vì vậy cũng lựa chọn rời đi. "Trương đoàn trưởng, ông dẫn người lấy châu báu trong quan tài của Vạn Nô Vương ra, chúng ta có thể chuẩn bị rời đi rồi." Tô Thần dặn dò một câu.

Trong quan tài của Vạn Nô Vương cũng có không ít bảo vật, để những bảo vật đó ở đây thì thật đáng tiếc. … Nửa ngày sau, đoàn người rời khỏi Vân Thiên Cung.

Bên ngoài đã là buổi chiều, mọi người cố gắng đến chân núi trước khi trời tối để hội quân với đại đội.

Lúc này màn đêm buông xuống, trăng đã leo lên ngọn cây.

Đêm nay yên tâm nghỉ ngơi, đợi đến ngày mai sẽ lên đường trở về thành phố Xuân Trường.

Đêm đó, để khao thưởng mọi người, Trương đoàn trưởng ra lệnh cho người lấy ra rất nhiều thức ăn để mở tiệc.

Đoàn người ăn no uống đủ, nằm nghỉ trong lều.

Tô Thần có chút ngà ngà say, ngồi bên ngoài lều.

Hắn cầm một cành cây, khều đống lửa trại.

Đột nhiên, Tô Thần nghe thấy một tiếng sột soạt.

Nhìn theo tiếng sột soạt đó, Tô Thần phát hiện một bóng đen vụt qua.

Chương 413

Tô Thần lao tới, bóng đen đó đã biến mất.

Trên mặt đất xuất hiện một chuỗi dấu chân động vật hình hoa mai.

Là dấu chân của cáo!

Tô Thần đi chậm lại, bắt đầu tìm kiếm xung quanh lều.

Không lâu sau, hắn nhìn thấy một con cáo đang ngồi xổm bên cạnh một cái lều, đi tiểu ngay chân lều.

Thì ra là vậy!

Tô Thần coi như đã hiểu tình hình ở rừng treo cổ trước đó.

Những con cáo này không phải loại thường, nếu Tô Thần không đoán sai, nước tiểu của chúng cũng có tác dụng gây ảo giác.

Những người treo cổ trước đó, hẳn là đã ngửi thấy mùi nước tiểu của cáo, sau đó mất đi ý thức, cuối cùng đi vào trong rừng sâu treo cổ.

Những con cáo này cũng không phải cáo bình thường, chúng thuộc về một phân loài đặc biệt, số lượng hiếm hoi.

Chúng cắn người, độc tố có thể xâm nhập vào hệ thần kinh của người, khiến người ta phát điên, giống như bị bệnh dại.

Nước tiểu của chúng cũng có tác dụng đặc biệt.

Tô Thần phi kiếm Nhân Hoàng, trực tiếp giết chết con cáo đó.

Sau đó, Tô Thần tìm một binh sĩ phụ trách tuần đêm, bảo họ đêm nay chú ý một chút, đề phòng những con cáo đó đột kích.

Cứ như vậy, đến sáng sớm hôm sau, quả thực không có chuyện gì kỳ lạ xảy ra.

Đoàn người lên đường, tiến về thành phố Xuân Trường.

Lần này mang về rất nhiều châu báu, đủ cho cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá của Tô gia hoạt động trong nửa năm.

Sắp đến thành phố Xuân Trường, Trương đoàn trưởng lưu luyến nói, "Tô đại sư, ngài nhất định phải ở lại Xuân Trường thêm một thời gian, tôi cũng phải làm tròn bổn phận chủ nhà." "Ha ha ha, bổn phận chủ nhà thì miễn đi, Trương đoàn trưởng, ông còn có việc phải bận mà." Tô Thần cười nói, "Tôi đoán ông sắp lên một nấc thang mới, nhưng có thực sự lên được hay không, còn phải do ông vận hành, thao tác." "Thành sự tại thiên, mưu sự tại nhân, tiếp theo phải dựa vào chính ông rồi." "Kho báu lấy được từ Vân Thiên Cung, tôi chia cho ông ba thành rưỡi, ông có thể dùng nó để lo liệu việc này." "Những chuyện khác tôi không nói nhiều nữa, chúng tôi sẽ nghỉ ngơi ở Xuân Trường một đêm, ngày mai sẽ lên đường rời đi." Xa nhà đã lâu, Tô Thần cũng có chút nhớ Doãn Tân Nguyệt, Tô Khán và cả Dịch Tiêu.

Cũng đến lúc phải trở về rồi.

Từ Xuân Trường về Trường Sa thành, còn mất mấy ngày đường. "Vậy được, đại ân không cần nói tạ, sau này nếu cần đến huynh đệ tôi, ngài cứ việc phân phó." Trương đoàn trưởng cảm kích nói.

Trước đó vì để tự cứu mình, ông ta đã ủy thác Tô Thần ra tay, còn hứa sẽ nhường một phần đồ cổ, ông ta chỉ giữ lại hai thành.

Không ngờ cuối cùng Tô Thần lại hào phóng như vậy, để ông ta lấy thêm một thành rưỡi.

Có nhiều bảo vật như vậy, Trương đoàn trưởng tự tin có thể giành được vị trí vốn thuộc về cấp trên của mình, ông ta sẽ thay đổi thân phận, trở thành nhân vật lớn nắm quyền ở thành phố Xuân Trường.

Trên chuyến tàu hỏa đến Trường Sa thành, Trần Tổng Bả Đầu lên tiếng, báo cáo một số tin tức mới nhất ở Xuân Trường, "Trên đường chúng ta đến Vân Thiên Cung, vị cấp trên kia của Trương đoàn trưởng đã chết rồi!" "Nghe nói chết rất thảm, cấp trên còn cử người đến điều tra, chỉ là sau khi điều tra xong, không tìm thấy manh mối gì, cuối cùng đành kết thúc qua loa!" "Sáng sớm hôm nay, lão Trương đã vội vã đi Phụng Thiên, tôi đoán là hắn đã bắt đầu chuẩn bị cho mình rồi!" Phụng Thiên là đại bản doanh của ba tỉnh Đông Bắc, các nhân vật lớn nhỏ đều hội tụ tại đây.

Chuyến đi này của Trương đoàn trưởng, khả năng cao là không có vấn đề gì. "Đến lúc đó lại cử người đến chúc mừng!" Tô Thần gật gật đầu.

Những chuyện này đều nằm trong dự liệu.

Xe lửa kêu kẽo kẹt, không ngừng tiến về phía nam.

Khí hậu ngày càng ấm áp, khi sắp đến Trường Sa thành, mọi người cảm thấy dường như có thể cởi bỏ áo khoác dày, chỉ để lại vài chiếc áo mỏng để đối phó với thời tiết vẫn còn có chút nóng bức.

Trên tàu hỏa, Tô Thần nhắm mắt dưỡng thần. "Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Vân Thiên Cung, thưởng túc chủ rương báu vinh diệu!" "Xin hỏi túc chủ có mở không!" Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai Tô Thần.

Tô Thần không chút do dự, trực tiếp mở miệng, trầm giọng nói, "Mở đi!" "Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được Cái cày Thần Nông (Truyền thuyết là cái cày Thần Nông từng sử dụng, có hiệu lực sau khi sản lượng tộc điền +200%, có 90% xác suất trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp độ nhận được sẽ nhân đôi, gia tộc tử khí đông lai, lực ngưng tụ

+300%!)." Không ngờ lại mở ra được thứ trong truyền thuyết này, lợi ích cho tộc điền trong gia tộc quá cao.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là có thể tăng cường lực ngưng tụ của gia tộc, điều này khiến Tô Thần có chút bất ngờ.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên ngoại biên: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng Cô Nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 30000 mẫu, đại dương 1146909 khối, một ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Mây lành tốt đẹp!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có xác suất rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoại biên, tiến độ cấp độ nhận được sẽ nhân đôi, vận khí gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Đỉnh Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/ngoại biên, tiến độ cấp độ gia tộc nhân đôi, vận khí hanh thông, kéo dài không dứt!), Cờ Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, lực ngưng tụ gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, vận khí kéo dài, xác suất người trong gia tộc thành danh +50%)】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】 【Kỹ nghệ trấn tộc: Tông sư thương pháp (đang có hiệu lực), Tông sư cận chiến (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (đang có hiệu lực),

Tâm ý lục hợp quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có xác suất nhận được thiên tài địa bảo cấp cao); Nhị hưởng hoàn, Gương đồng Pháp gia (đang có hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, soi chiếu thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát trọng bảo hàm (đang có hiệu lực, phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng cấp cao, xác suất tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch +10%!), Cái cày Thần Nông (đang có hiệu lực!)】【Nhiệm vụ vinh diệu: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Hoàng Bì Tử Phần, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một rương báu vinh diệu】Kho bạc của Tô gia hiện giờ đã có hơn một triệu khối đại dương.

Để số tiền này trong kho bạc mốc meo rõ ràng là không hợp lý, sau này có thể mở rộng sản nghiệp của Tô gia một cách thích hợp.

Sau khi khu vực của chi nhánh đồ cổ ổn định, còn có thể mở thêm chi nhánh ở các thành phố lớn khác.

Kinh thành rõ ràng là không hợp lý, mở ở đó chẳng phải là tranh giành làm ăn với ông nhạc già sao!

Sản nghiệp của ông nhạc già sau này cũng đều là của Tô Thần, vì vậy không cần thiết phải mở chi nhánh ở Kinh thành.

Ngược lại, có thể đầu tư một số sản nghiệp ở Thượng Hải.

Thượng Hải luôn là cầu nối giao thương với nước ngoài, nơi đó đã trở thành nơi kinh tế phát triển nhất Cửu Châu, không chỉ vậy, ở Thượng Hải còn có không ít người nước ngoài qua lại.

Làm ăn ở Thượng Hải rất khó, nhưng nếu làm ăn phát đạt, chắc chắn sẽ kiếm được không ít.

Nghĩ đến đây, Tô Thần âm thầm quyết định. … Buổi chiều, mọi người từ ga tàu hỏa bước ra.

Trường Sa thành đã vào cuối thu, nhưng khí hậu vẫn còn nóng nực.

Mọi người cởi áo khoác, đứng trong bóng râm tránh nắng.

Không lâu sau, một đoàn xe ô tô chạy đến cổng ga tàu hỏa.

Những chiếc xe này đều do Tô gia mua, dùng để tiếp đón khách quý qua lại, những lúc tổ chức đấu giá lớn, các nhân vật lớn từ các tỉnh lân cận đến, những chiếc xe này sẽ đưa các tộc trưởng của các thế gia đại tộc đến khách sạn cao cấp gần nhà đấu giá.

Còn ngày thường, những chiếc xe này đều để không.

Hôm nay đoàn người trở về, Doãn Tân Nguyệt đặc biệt cho những chiếc xe này ra đón mọi người về nhà.

Tô Thần và cô nương A Lăng lên xe, trong xe ngoài tài xế ra còn có Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu.

Hơn nữa Doãn Tân Nguyệt còn bế cả con theo.

Cậu nhóc mập mạp Tô Khán khi nhìn thấy cha mình Tô Thần, không hề lạ lẫm, ngược lại còn cười toe toét. "Để anh bế con trai cưng của anh nào!" Tô Thần đặt hành lý xuống, nhận lấy tiểu Tô Khán từ tay Doãn Tân Nguyệt. "Về nhà trước đã!" Doãn Tân Nguyệt bảo tài xế khởi động xe, đoàn người đi về phía thôn Tô gia.

Đây là mùa nông nhàn nhất trong năm, hoa màu ngoài đồng gần như đã thu hoạch xong, công việc của những người làm công cũng nhẹ nhàng hơn nhiều.

Một số người đang lật đất.

Lão hoàng ngưu kéo cày, đi qua cánh đồng.

Những tảng đất lớn được lật lên, phải dùng cuốc đập nhỏ, để tiện cho việc canh tác năm sau.

Ba vạn mẫu tộc điền, khiến thôn Tô gia trong nháy mắt trở thành gia tộc khổng lồ trong vùng.

Chương 414

Trước đây, xung quanh thôn Tô gia còn có một số thôn nhỏ.

Giờ đây những thôn này đều đã dời đi khỏi phạm vi thế lực của thôn Tô gia.

Nhìn bóng dáng những người làm công đang lao động, Tô Thần không khỏi cảm khái, sang năm nhất định sẽ là một năm được mùa. "Chỉ mải nhìn ra ngoài cửa sổ, chàng không phát hiện ra muội muội Dịch Tiêu có chút khác sao?" Trong xe, Doãn Tân Nguyệt lên tiếng. "Khác sao?" Tô Thần lẩm bẩm một câu, quay đầu nhìn Dịch Tiêu, hình như đúng là có chút khác thật.

Dưới mắt Tô Thần, Dịch Tiêu trở nên có chút tròn trịa, phúc hậu hơn. "Chẳng lẽ dạo này ăn uống tốt quá, mập lên rồi?" Tô Thần cười nói. "Chàng đó, không thể phát hiện ra điều gì khác à?" Doãn Tân Nguyệt ra hiệu cho Tô Thần nhìn vào bụng Dịch Tiêu. "Thì ra là có bụng mỡ rồi!

Xem ra thật sự là mập lên rồi!" Tô Thần sờ sờ bụng Dịch Tiêu, mềm mại, cảm giác không tệ. "Mắt mũi chàng để đâu vậy!

Muội Dịch Tiêu có thai rồi!" Doãn Tân Nguyệt hờn dỗi nói, "Chuyện này mà chàng cũng không nhìn ra?" "Ha ha ha, vừa rồi đã nhìn ra rồi, đây không phải là đang phối hợp với các nàng sao?" Tô Thần thực ra vừa rồi đã cảm nhận được.

Chỉ là hắn không nói ra mà thôi. "Đại phu nói đã được hơn hai tháng rồi, cần phải an thai." Doãn Tân Nguyệt nói, "Tin này chúng ta chưa công bố ra ngoài." "Theo tục lệ quê ta, mang thai ba tháng đầu tốt nhất không nên khoa trương." "Đợi đến ba tháng thai nhi ổn định rồi mới có thể nói!" Một số nơi quả thực có tục lệ này, thời đại này tình

trạng sảy thai vẫn còn rất nhiều.

Một mặt là để tránh xui rủi, mặt khác là nếu tuyên bố có con sớm, lỡ cuối cùng vì sảy thai mà mất con, chắc chắn sẽ có chút khó xử.

Ngoài ra, cũng lo có người ngầm phá hoại.

Vì vậy trong tình hình thông thường, chỉ có người nhà mới biết tin này. "Đã có một con trai rồi, nếu có thêm một cô con gái thì tốt quá." Tô Thần cười nói.

Hắn không hề trọng nam khinh nữ, trong mắt Tô Thần, bất luận sinh con trai hay con gái, thực ra đều không quan trọng.

Chỉ cần con cái có thể lớn lên khỏe mạnh là được. "Chàng nghĩ hay thật, thiếp lại thấy, nếu có một đứa con trai thì tốt rồi, như vậy Tô Khán cũng sẽ có em trai." Doãn Tân Nguyệt suy nghĩ.

Tô Khán hiện giờ đã được nửa tuổi, đợi đến khi Dịch Tiêu sinh con, Tô Khán cũng gần được một tuổi rưỡi.

Vừa hay biết đi, biết nói.

Hai đứa trẻ tuổi tác không chênh lệch nhiều, lúc nhỏ chắc chắn sẽ chơi đùa với nhau, lớn lên có thể hỗ trợ lẫn nhau, cùng nhau kinh doanh tốt thôn Tô gia. "Bất luận sinh trai hay gái, đều được!" Dịch Tiêu lên tiếng, "Em không đòi hỏi nhiều." Trong lúc mấy người nói chuyện, xe đã đến trước cổng biệt viện.

Tô Thần xuống xe trước, sau đó dìu Dịch Tiêu xuống xe.

Biệt viện vẫn thanh nhã như trước, được dọn dẹp sạch sẽ.

Sau khi xuống xe, cô nương A Lăng đến phòng của A Vân, một thời gian không gặp, tình hình của A Vân cũng rõ ràng tốt hơn, sắc mặt bây giờ cũng khỏe hơn trước nhiều. "Tỷ tỷ, tỷ về rồi!" A Vân cất cây chổi trong tay, cười chào cô nương A Lăng. "Thời gian qua, ở

trong gia tộc vẫn ổn chứ?" A Lăng vuốt ve khuôn mặt A Vân, người em gái này của cô đã phải chịu khổ rồi. "Rất tốt, tỷ Tân Nguyệt đối xử với em rất tốt, tỷ Dịch Tiêu cũng không trách mắng em nhiều." A Vân nói, "Trước đây em ra tay với thôn Dịch gia, gây ra họa lớn như vậy, tỷ Dịch Tiêu đã chọn tha thứ cho em." "Chỉ là bây giờ trong lòng em vẫn có chút bất an!" Nghĩ đến đây, A Vân cúi đầu. "Đó là lỗi của Uông gia, không thể đổ hết lên đầu em được, nhưng em cũng không thể trốn tránh, em cũng có trách nhiệm trong đó," A Lăng nói, "Sau này giúp đỡ người của Dịch gia nhiều hơn, cố gắng để họ tha thứ!" Trong lúc mấy người nói chuyện, một bóng người từ ngoài cửa bước vào.

Người này cô nương A Lăng rất quen thuộc, chính là thủ lĩnh Tả Lĩnh, Trần Tổng Bả Đầu.

Đã cùng nhau xuống mấy ngôi mộ rồi. "Tô tộc trưởng đâu?" Vừa vào cửa, Trần Tổng Bả Đầu đã hỏi trước. "Ở trong nhà!" Cô nương A Lăng cười nói, "Trần Tổng Bả Đầu lần này đến thật sự chỉ tìm Tô Thần thôi sao?" "E là ý của người say không ở trong rượu đâu nhỉ!" Đối với tình hình giữa Trần Ngọc Lâu và A Vân, cô nương A Lăng và Tô Thần đều lòng dạ biết rõ. "Ha ha ha, cũng không hoàn toàn là tìm Tô tộc trưởng!" Trần Ngọc Lâu cười cười, "Lần trước ở chợ quỷ Xuân Trường tìm được một món đồ hay ho!" "Định tặng cho cô nương A Vân!" Trần Ngọc Lâu từ trong ngực lấy ra một cái hộp. "Hai người nói chuyện đi, tôi đi trước, không làm phiền hai người!" Nói xong, cô nương A Lăng đi vào trong nhà, nhường lại không gian riêng cho A Vân và Trần Ngọc Lâu. … Trong nhà.

Tô Thần đang kể cho Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu nghe những chuyện thú vị gặp trên đường đến Vân Thiên Cung.

Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu nghe rất say sưa, trước đây họ cũng từng cùng Tô Thần xuống mộ, chỉ là sau đó tập trung vào gia tộc, cần phải giúp Tô Thần ổn định hậu phương.

Vì vậy ít khi ra ngoài, phần lớn thời gian đều ở trong thôn.

Đặc biệt là sau khi Doãn Tân Nguyệt có con, Dịch Tiêu mang thai, càng không thể tùy tiện đi lại. "Trần Tổng Bả Đầu đến rồi, đang nói chuyện với A Vân." Cô nương A Lăng đi đến bên cạnh mấy người, nói với Tô Thần. "Trần Tổng Bả Đầu này quả là gấp gáp." Tô Thần cười nói, "Vừa về đã đến tìm A Vân rồi." "Cũng không thể nói là gấp gáp, đã lâu như vậy rồi, cũng không thấy tỏ tình với A Vân." Doãn Tân Nguyệt cười nói, "Vị Tổng Bả Đầu của chúng ta, xem ra đã bị nắm thóp rồi." "Ha ha ha!" Nghe vậy, mấy người đều cười rộ lên.

Đêm đó, Tô Thần nằm trên giường.

Lâu như vậy chưa về, Tô Thần đương nhiên phải bù đắp thật tốt cho Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu.

Sau một hồi giày vò, đến nửa đêm mới kết thúc.

Doãn Tân Nguyệt nép vào cánh tay Tô Thần, nhẹ nhàng nói, "Phu quân, thời gian qua chàng vất vả rồi!" "Kho bạc bây giờ chứa quá nhiều tiền, hay là… sau này chàng không cần phải làm nữa." "Cứ ở lại trong gia tộc đi." Thôn Tô gia bây giờ đã có thể coi là nhà giàu có.

Mấy vạn mẫu tộc điền, trăm vạn đại dương tiền mặt, còn có rất nhiều sản nghiệp.

Dù Tô Thần không làm gì cả, đến năm sau, tài sản của thôn Tô gia còn phải tăng gấp đôi có dư. "Ha ha ha, sắp rồi, qua một thời gian nữa sẽ không cần phải làm nữa." Tô Thần cười nói, "Sau này ta sẽ giảm tần suất xuống mộ, dành nhiều thời gian hơn cho các nàng." "Nhưng cả ngày bắt ta ở trong thôn, lại có chút nhàm chán." Cuộc sống trong thôn bình lặng như nước, xuống mộ thì kích thích hơn nhiều.

Nhưng sau này có thể tập trung vào cuộc sống, không cần phải bôn ba mệt mỏi như vậy nữa, thỉnh thoảng xuống mộ. "Ta định mở một

chi nhánh cửa hàng đồ cổ và một chi nhánh nhà đấu giá ở Thượng Hải." Tô Thần nói, "Thượng Hải là nơi giàu có nhất Cửu Châu, nơi đó vàng thau lẫn lộn, nhưng cơ hội cũng là nhiều nhất." "Qua một thời gian nữa đi, chúng ta có thể cùng nhau đến Thượng Hải khảo sát một chuyến." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt và Dịch Tiêu đều gật đầu.

Danh tiếng của Thượng Hải họ đã nghe từ lâu, nghe đồn nơi đó là bến Thượng Hải sầm uất, bên đường tùy ý có thể thấy những tên quỷ Tây.

Ngay cả ô tô cũng không phải thứ gì hiếm lạ, tùy ý có thể thấy.

Mức độ phát triển ở đó, không phải Trường Sa thành có thể so sánh được.

Vượt xa sức tưởng tượng của mọi người.

Sáng sớm, sương đọng làm ướt ống quần Tô Thần.

Lúc này, hắn đang rảo bước trên những thửa ruộng của Tô gia thôn.

Dọc đường, những người làm công lâu năm lần lượt chào hỏi Tô Thần, trong lời nói không thiếu sự kính trọng.

Trong lòng những người làm công này, Tô Thần chính là trời của họ.

Tô Thần cũng mỉm cười đáp lại.

Chẳng mấy chốc, Tô Thần đã đến khu vực sinh sống của những người làm công, nơi đây đã hình thành một khu chợ sầm uất.

Chương 415

Trong trấn, bóng người qua lại tấp nập, tiếng rao hàng không ngớt bên tai.

Lúc này đang là phiên chợ sớm, cả khu trấn tràn ngập khói lửa nhân gian.

Không lâu sau, Tô Thần đi đến trước cửa nhà Bạch Quý Sơn.

Bây giờ ông ta đã là quản lý cấp trung của Tô gia thôn, dưới tay quản lý ba bốn ngàn người làm công, phụ trách một mảng lớn công việc của thôn.

Lương của ông ta cũng nước lên thuyền lên, hiện tại mỗi tháng có thể lĩnh hơn một trăm đại dương.

Sáng sớm, Bạch Quý Sơn đang ngồi trong sân uống cháo loãng.

Thấy bóng dáng Tô Thần, Bạch Quý Sơn giật mình đứng phắt dậy, vội vàng chào hỏi: "Tô tộc trưởng!" Đối với Tô Thần, Bạch Quý Sơn vô cùng kính trọng, hận không thể quỳ xuống dập đầu mấy cái cho Tô Thần.

Năm đó cả nhà ông ta xiêu dạt khắp nơi, cuối cùng mới đến được Tô gia thôn.

Nếu không được Tô Thần thu nhận, cả nhà họ đã sớm chết đói.

Bây giờ không chỉ có công việc ổn định mà còn có nhà cửa, ở khu dân di cư rộng lớn này, uy vọng của ông ta rất cao. "Ngồi đi, không cần khách sáo như vậy!" Tô Thần xua tay, ra hiệu cho ông ta ngồi xuống. "Sao thế?

Chỉ có mấy người ăn thôi à?

Không lấy cho tôi một bộ chén đũa sao?" Tô Thần cười nói. "Có, có chứ!" Bạch Quý Sơn vội bảo người đi lấy chén đũa.

Nếu là người quen thông thường, ông ta đã sớm mở lời mời đối phương ở lại dùng bữa.

Nhưng với Tô Thần, Bạch Quý Sơn lại lo lắng cơm canh đạm bạc nhà mình không đãi nổi Tô Thần nên không dám mở lời.

Chỉ không ngờ, Tô Thần lại chủ động yêu cầu, khiến Bạch Quý Sơn vô cùng kích động. "Tô tộc trưởng, cơm canh đạm bạc, ngài đừng chê nhé!" Bạch Quý Sơn cười ngượng nghịu nói. "Ha ha ha, có gì mà chê chứ?

Ngày thường mọi người chẳng phải đều ăn cơm canh đạm bạc sao!" Tô Thần cười xua tay, ý bảo Bạch Quý Sơn không cần quá khách sáo.

Bữa sáng của ông ta là cháo, kèm thêm một ít dưa muối, đây là thói quen từ thành phố truyền đến.

Ngay cả bát dùng cũng là bát sứ tinh xảo, chứ không phải loại bát gốm nung từ đất sét đỏ.

Người bình thường nào có được đãi ngộ này, thường thì sáng sớm đã ra đồng, làm đến khoảng mười giờ sáng mới về ăn một bữa.

Khoảng ba giờ chiều lại ăn một bữa nữa.

Một ngày hai bữa!

Chỉ có những nhà giàu có mới giữ thói quen ăn sáng. "Tô tộc trưởng, có một chuyện tôi muốn thưa với ngài, xin ý kiến của ngài một chút!" Bạch Quý Sơn do dự một lát rồi nói: "Vợ tôi cũng có thai rồi, sắp sinh, sau này nhà thêm người, tôi định cơi nới nhà cửa ra một chút." "Nhưng nhà cửa xung quanh đây đều có người ở cả rồi." "Tôi muốn mua thêm một căn nữa!" Nói một cách nghiêm túc, những căn

nhà ở đây tạm thời vẫn chưa thuộc về những người làm công này.

Đợi họ làm đủ mười năm cho Tô gia, căn nhà đó mới thực sự là của họ.

Không còn nghi ngờ gì nữa, là những người làm công sớm nhất dọn vào đây, bất kể là môi trường hay vị trí xung quanh đều là tốt nhất.

Bạch Quý Sơn muốn mở rộng nhà của mình, một mặt cần sự đồng ý của Tô gia, mặt khác cũng cần thăm dò phản ứng của Tô gia.

Ông ta chỉ là một người làm thuê, bây giờ lại phô trương như vậy, e rằng một số kẻ có lòng dạ xấu sẽ ganh ghét, nói xấu ông ta trước mặt các trưởng bối Tô gia.

Vì vậy, dù có nhiều tiền như vậy, Bạch Quý Sơn cũng chưa từng thuê một người hầu nào. "Chuyện này không cần hỏi ý kiến của tôi, anh cứ mạnh dạn làm đi." Tô Thần cười vỗ vỗ vai Bạch Quý Sơn, "Tôi đã nói trước đây, anh và Tô gia chúng ta là quan hệ hợp tác, anh làm việc cho chúng tôi, chúng tôi trả lương cho anh." "Chỉ cần anh có thể thương lượng ổn thỏa, đừng dùng cách uy hiếp lợi dụng là được." "Ngoài ra, sân nhà rộng ra rồi, cũng nên thuê vài người hầu làm việc đi." Nghe vậy, Bạch Quý Sơn vội nói: "Tô tộc trưởng, tôi chính là người hầu của ngài, giúp ngài làm việc.

Tôi sao dám thuê người hầu nữa!" Bạch Quý Sơn lắc đầu nguầy nguậy.

Tô Thần chính là chỗ dựa của ông ta, ông ta không thể vượt quá khuôn phép. "Không sao, tôi đã nói, chúng ta là quan hệ chủ-thợ, không cần phải tự hạ thấp thân phận." Tô Thần nói.

Bạch Quý Sơn chính là tấm gương cho những người làm công khác, để họ biết rằng, chỉ cần làm việc chăm chỉ ở Tô gia, sẽ luôn có

cơ hội vươn lên.

Có con đường thăng tiến, những người làm công này cũng sẽ nỗ lực hơn khi làm việc.

Ngày hôm nay của Bạch Quý Sơn chưa biết chừng sẽ là ngày mai của họ.

Cả nhà Bạch Quý Sơn đều làm việc cho Tô gia.

Em gái ông ta được cử đến chi nhánh ở thành phố Cổ Đô, mỗi tháng cũng có mấy chục đại dương tiền lương.

Vợ của Bạch Quý Sơn cũng làm việc cho Tô gia, chỉ là gần đây có thai nên tạm thời về nhà sinh con.

Đợi sinh con xong, bà ấy sẽ trở lại biệt viện của Tô Thần làm việc.

Cả nhà họ một năm kiếm được ít nhất cũng hai ba ngàn đại dương, số tiền này đủ để họ mua mấy chục mẫu đất, yên ổn làm địa chủ.

Nhưng Bạch Quý Sơn chưa từng nghĩ như vậy.

Ông ta chỉ muốn đi theo Tô Thần, thành thật làm việc cho Tô gia. "Lát nữa đi dạo với tôi một chút nhé!" Tô Thần uống xong cháo, đứng dậy nói. "Vâng ạ, Tô tộc trưởng!" Bạch Quý Sơn vội vàng đứng dậy.

Vợ ông ta bụng mang dạ chửa, bắt đầu thu dọn chén đũa.

Nhìn thấy cảnh này, Tô Thần quả thực có chút ái ngại.

Người nhà họ Bạch đều bận rộn, ngày thường cũng không có ai chăm sóc bà ấy, Bạch Quý Sơn lại không dám thuê người hầu vì sợ người của Tô gia không vui. "Về sau thuê vài người đi." Sau khi dặn dò thêm một câu, Tô Thần cùng Bạch Quý Sơn ra khỏi sân.

Hai người thong thả đi trên phố, Bạch Quý Sơn báo cáo tình hình ở

khu làm công cho Tô Thần: "Trước đây có người tìm tôi thương lượng, nói là đặt cho cái trấn này một cái tên.

Tôi vốn định tìm lão tộc trưởng bàn bạc, bây giờ Tô tộc trưởng ngài đã về, hỏi thẳng ngài cũng được!" "Cứ gọi là trấn Thanh Thủy Tân đi!" Con sông trước mặt Tô Thần tên là sông Tô Gia, xuôi về hạ lưu sẽ đổi tên thành sông Thanh Thủy. "Được, cứ gọi tên này!" Bạch Quý Sơn gật đầu.

Bây giờ ông ta gần như đã trở thành trấn trưởng của cái trấn này. "Tiếp tục nói về tình hình của trấn đi!" Tô Thần nói. "Trong trấn đã có gần sáu ngàn căn nhà rồi, chúng ta đã tuyển thêm rất nhiều người, hiện tại trung bình một tháng có thể xây được khoảng một ngàn căn." Bạch Quý Sơn nói, "Tốc độ xây dựng tuy nhanh, nhưng tốc độ tuyển người làm công của chúng ta còn nhanh hơn!" "Hiện tại đã có gần hai mươi ngàn người làm công rồi!" "Sau này còn phải tiếp tục tăng thêm!" Cùng với sự mở rộng không ngừng của Tô gia thôn, phạm vi thế lực của Tô gia thôn bây giờ ngày càng rộng. "Cứ theo tốc độ này mà làm, tình hình làm việc của những người làm công thế nào?" Tô Thần hỏi. "Đa số làm việc khá tốt, cũng có một số kẻ lười biếng, chúng tôi sẽ cho thôi việc." Có những người chỉ thích ăn không ngồi rồi, đối với những người này, cho họ đãi ngộ ưu ái đến đâu, họ cũng không biết phấn đấu.

Loại người này, Tô gia cũng sẽ không nương tay.

Hiện tại Tô gia đã hình thành một cơ chế nghiêm ngặt để đánh giá những người làm công này.

Nếu đạt yêu cầu thì tiếp tục làm việc ở Tô gia, nếu không đạt yêu cầu thì ngay trong ngày sẽ bị cho thôi việc.

Chương 416

Làm được đến bước này, Tô gia đã được coi là rất tốt rồi.

Một số địa chủ xung quanh, nếu người làm không chăm chỉ, nhẹ thì trừ lương tháng đó, nặng thì quất cho một trận roi da.

So sánh ra, Tô Thần vẫn được coi là khai sáng.

Hai người đi trên cánh đồng.

Tiết trời cuối thu, lá rụng xào xạc.

Để phơi thóc, người ta còn đặc biệt làm ra mấy sân phơi chiếm diện tích cực lớn, hương thơm của lúa gạo thoảng đến.

Thời gian này Tô Thần ăn chính là gạo mới phơi của Tô gia, mùi vị quả thực không tồi. "Tiểu Thần!" Xa xa hiện ra bóng dáng lão tộc trưởng, đang vẫy tay gọi hắn.

Tô Thần bước nhanh đến bên cạnh lão tộc trưởng. "Cháu về hôm qua à?" Lão tộc trưởng nói. "Cháu về chiều hôm qua ạ." Tô Thần đáp.

Lão tộc trưởng tinh thần sảng khoái, mặt mày hồng hào, cây gậy chống trên tay càng giống như một vật mang ý nghĩa tượng trưng.

Ông bước đi vững chãi, không hề giống một người đã ngoài bảy mươi tuổi.

Dưới sự gia trì của hệ thống, tuổi thọ của người trong Tô gia thôn cũng tăng lên không ít.

Lão tộc trưởng càng già càng dẻo dai. "Thu hoạch đã xong, sắp đến mùa đông rồi!" Lão tộc trưởng nói, "Đồ đạc qua đông phải chuẩn bị trước." "Còn khu dân di cư bên kia cũng phải tìm cách sắp xếp!" "Năm ngoái đã cho xây một đoạn đê sông, mùa đông năm nay, ý của ta

là san phẳng ruộng của tộc, cải tạo những mảnh đất xấu trên núi, xây dựng ruộng bậc thang." "Công trình này không nhỏ đâu." Nghe vậy, Tô Thần gật đầu: "Có thể tuyển thêm một số người làm công ngắn hạn từ khu dân di cư, để họ có cách vượt qua mùa đông này." Từ xưa đến nay, mùa đông luôn là mùa có nhiều người chết nhất.

Không biết bao nhiêu người đã không thể qua khỏi.

Về việc xây dựng ruộng bậc thang, ý của Tô Thần là duyệt chi năm mươi ngàn đại dương để làm việc này.

Xây dựng ruộng bậc thang trên sườn núi một mặt có thể ngăn chặn sạt lở đất, mặt khác cũng có thể trồng lúa trên núi.

Như vậy, sản lượng năm sau sẽ còn nhiều hơn. ...

Trò chuyện với đại tộc lão và mọi người đến trưa, Tô Thần mới trở về sân nhà mình.

Buổi chiều, hắn cùng Doãn Tân Nguyệt đến cửa hàng đồ cổ một chuyến.

Những bảo vật lấy được từ Vân Thiên Cung lần này đều được đưa vào kho của cửa hàng đồ cổ.

Ngày mai có thể đem ra bán.

Bây giờ việc kinh doanh của cửa hàng đồ cổ đã hoàn toàn trở lại bình thường, không còn điên cuồng như một thời gian trước.

Ở cửa hàng đồ cổ, Tô Thần còn gặp Trương Phó quan.

Cậu ta đến thay Phật Gia lấy hoa hồng của tháng trước.

Bất kể là cửa hàng đồ cổ hay hội đấu giá, Phật Gia đều có ba phần lợi nhuận, đây là điều đã định từ trước. "Lâu rồi không gặp Tô gia, Phật Gia rất nhớ ngài, mấy hôm trước còn nói đợi ngài về, mời ngài đến nhà uống vài chén trà." Trương Phó quan cười nói. "Vậy phiền

Trương Phó quan chuyển lời tới Phật Gia, ít hôm nữa tôi sẽ đến làm phiền." Tô Thần chắp tay. "Vậy quyết định thế nhé!" Lấy đại dương xong, Trương Phó quan liền rời khỏi cửa hàng đồ cổ. "Vị Trương Phó quan này con người rất tốt, mỗi lần gặp đều rất lịch sự, làm việc cũng rất có quy củ." Doãn Tân Nguyệt nói, "Tôi đã giao tiếp với cậu ta vài lần, người này có thể tin tưởng được." "Thật ra cậu ta và Tiểu Ca là người cùng một tộc." Tô Thần nói. "Cái gì?

Họ Trương của Phật Gia và họ Trương của Tiểu Ca là một sao?" Doãn Tân Nguyệt có chút kinh ngạc.

Chuyện này cô quả thực không biết. "Cho nên tôi vẫn luôn không để hai người họ gặp nhau." Tô Thần nói, "Huyết mạch của họ rất đặc biệt, nếu hai người gặp nhau, có thể cảm nhận được." "Hiện tại, cứ để Tiểu Ca ở yên trong Tô gia thôn, đừng để cậu ấy tiếp xúc với quá nhiều thứ." Ký ức của Tiểu Ca vẫn chưa hoàn toàn hồi phục.

Tình hình của Trương gia, e rằng chính Tiểu Ca cũng không rõ.

Hơn nữa Trương Phó quan bây giờ là người của Phật Gia, vô cùng sùng bái Phật Gia.

Dù Phật Gia là người ngoại tộc của Trương gia, còn Trương Phó quan mới là tộc nhân Trương gia thực sự, Trương Phó quan vẫn không hề có ý xem thường Phật Gia, luôn đi theo bên cạnh ông ta.

Ngay cả sau khi Phật Gia qua đời, Trương Phó quan cũng luôn quán triệt mệnh lệnh của Phật Gia. ...

Sáng sớm ngày thứ hai sau khi trở về.

Đầu tháng mười một, Tô gia tổ chức đại tế.

Sớm trước khi tất cả tộc nhân đến từ đường, Tô Thần đã chuẩn bị xong.

Hắn buộc một dải lụa đỏ lên chiếc cuốc cổ xưa, đặt trước bài vị

từ đường, cùng nhau nhận hương khói thờ cúng.

Chiếc cuốc này trông có vẻ cũ nát, nhưng Tô Thần chưa bao giờ xem thường nó.

Làm xong những việc này, Tô Thần lại ra lệnh cho người mang lục súc đến làm vật tế.

Đây là một trong những lễ đại tế hiếm có của Tô gia!

Chẳng mấy chốc, tộc nhân của Tô gia thôn lần lượt bước vào từ đường Tô gia.

Khi Tô Thần miệng niệm những lời tế lễ phức tạp, các tộc nhân thành kính lắng nghe.

Một lát sau, Tô Thần hét lớn: "Dâng hương!" Theo tiếng hô của Tô Thần, các tộc nhân lần lượt dập đầu dâng hương trước bài vị từ đường.

Cùng lúc đó, Tô Thần mở bảng hệ thống.

Ở mục Bảo vật trấn tộc, 【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn, Pháp Gia Đồng Kính (đang có hiệu lực, lợi tức tộc điền +200%, chiếu rọi trời đất lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất người trong gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm (đang có hiệu lực, Phật quang phổ chiếu, khắc chế âm tà, các loại rương báu mở ra phần thưởng phẩm cấp cao, tỷ lệ tăng 10%!

Tăng ích huyết mạch thêm 10%!) Thần Nông Sừ (đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền +200%, có 90% tỷ lệ trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc tăng gấp đôi, gia tộc tử khí đông lai, lực ngưng tụ +300%!)】 Thần Nông Sừ đã bắt đầu có hiệu lực.

Tô Thần mơ hồ cảm thấy như nhìn thấy một làn khói màu vàng từ trên Thần Nông Sừ bốc lên, hòa quyện với thanh khí của từ đường, bao trùm lên bầu trời Tô gia thôn.

Toàn bộ Tô gia thêm một chút hoàng khí này, trông có vẻ quý phái khôn tả.

Thần Nông Sừ cùng với khí do Nhân Hoàng Đỉnh, Nhân Hoàng Kỳ và Nhân Hoàng Kiếm sinh ra giao thoa vào nhau, từ đường càng thêm uy nghiêm, phảng phất như đã thực sự trở thành thánh địa của Tô gia.

Chỉ cần đến gần từ đường cũng khiến lòng người chấn động, tâm hồn rung chuyển.

Không lâu sau, lễ tế kết thúc, các tộc nhân lần lượt bước ra khỏi từ đường.

Mỗi lần họ đến, đều giống như đi hành hương.

Sau khi lễ tế kết thúc, tâm linh được thỏa mãn vô cùng, đây là điều mà những thứ khác không thể mang lại.

Tô gia đương hưng!

Buổi chiều, Tứ thúc ở thành phố Cổ Đô xa xôi gửi về một bức điện báo.

Chương 417

Bên Cổ Đô đã thu được một món đồ lớn, muốn gửi về Trường Sa cho Tô Thần và mọi người thẩm định.

Món đồ lớn này quá quan trọng, liên quan đến nhiều mối quan hệ.

Theo lời Tứ thúc, tốt nhất là gia tộc nên cử người qua đó tiếp ứng.

Điện báo ngắn gọn, rất nhiều nội dung không được thể hiện ra.

Rốt cuộc Tứ thúc đã thu được món đồ lớn gì, Tô Thần cũng không rõ.

Ngay trong ngày, Tô Thần bắt đầu triệu tập nhân mã.

Hắn để Tô Hổ và Tô Thiên dẫn đội, mang theo hơn hai mươi người của đội hộ vệ, họ đi tàu hỏa đến thành phố Cổ Đô.

Trước khi đi, Tô Thần dặn dò họ cẩn thận, nhất định phải chú ý an toàn.

Nếu gặp phải tình huống bất ngờ, phải đặt an toàn của bản thân lên hàng đầu.

Đồ cổ mất thì thôi, người mà mất thì tổn thất quá lớn.

Lô người đến Cổ Đô lần này đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, là những người Tô Thần tin tưởng nhất.

Chỉ riêng việc bồi dưỡng những người này đã tốn không ít tiền của Tô gia.

Huấn luyện hàng ngày, chi phí lương bổng và các loại trang bị đều tiêu tốn rất nhiều tâm huyết của Tô gia.

Chuyến đi này của họ mất khoảng bốn năm ngày, Tô Thần cũng chỉ có thể chờ đợi. ...

Hãng đấu giá.

Vòng đấu giá mới bắt đầu được tổ chức.

Cuộc đấu giá này Tô Thần đã dốc rất nhiều tâm huyết, mục đích là để bù đắp cho sóng gió do cuộc đấu giá lần trước gây ra.

May mắn là đa số các gia tộc đều rất nể mặt, tộc trưởng các gia tộc lớn ở mấy tỉnh xung quanh đều đích thân đến Trường Sa, ủng hộ việc kinh doanh của hãng đấu giá.

Với tư cách là chủ nhà, Tô Thần ra ga tàu hỏa nghênh đón những nhân vật quyền lực của các gia tộc này. "Tô tộc trưởng!" Một vị gia chủ từ ga tàu hỏa bước ra, bên cạnh còn có mấy người tùy tùng. "Trần gia chủ, lần trước chiêu đãi không chu toàn, mong ngài lượng thứ!" Tô Thần chắp tay xin lỗi.

Nếu không hóa giải được nguy cơ lần trước, e rằng việc kinh doanh của hãng đấu giá Tô gia sẽ sa sút không phanh. "Tô tộc trưởng nói đâu xa vậy, lần trước chiêu đãi đã quá tốt rồi!" Vị gia chủ họ Trần cười nói, "Lần này Tô tộc trưởng đích thân nghênh đón, thật khiến tôi có chút hoảng sợ!" Thực lực của Tô gia họ đã được chứng kiến.

Gia tộc lần trước bôi nhọ Tô gia đã bị tiêu diệt hoàn toàn.

Tô gia quả thực rất mạnh!

Một thế lực ẩn giấu trong bóng tối đủ để dễ dàng tiêu diệt một gia tộc.

Vì vậy đối với Tô Thần, Trần gia chủ vẫn rất kính trọng, muốn kết giao với Tô gia. "Mời!" Tô Thần làm một động tác mời, mời gia chủ họ Trần lên xe.

Chẳng mấy chốc, lại có một vị tộc trưởng gia tộc khác đến.

Tô Thần cứ ở ga tàu hỏa nghênh đón các gia chủ này đến tận đêm

khuya.

Hôm nay lần lượt có hơn hai mươi gia tộc đến, có người là gia chủ đích thân đến, có người là gia chủ ủy thác cho nhân vật quan trọng trong gia tộc xuất hiện.

Tô Thần cũng dành cho những người này sự lễ ngộ tương xứng.

Ngày hôm sau, cuộc đấu giá bắt đầu bình thường.

Các nhân vật quan trọng của những gia tộc này lần lượt ra giá, bán đấu giá toàn bộ những bảo vật mà Tô Thần mang về từ Vân Thiên Cung lần này.

Cuộc đấu giá này tổng cộng bán được gần ba mươi vạn đại dương!

Thu nhập không tồi!

Tô Thần mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp bậc gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 30000 mẫu, 1356909 đại dương, một chiếc ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Mây lành tốt đẹp!】 【Công trình gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, xui xẻo tan biến!), Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: lợi tức tộc điền thêm 300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/

thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp bậc gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!), Nhân Hoàng Kỳ (đang có hiệu lực, chú thích: lợi tức tộc điền thêm 300%, lực ngưng tụ gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ người trong gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp Tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu Tông sư (đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (đang có hiệu lực), Táng Kinh Truyền Thừa (đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực, sản lượng tộc điền tăng 300%, có tỷ lệ nhận được thiên tài địa bảo phẩm cấp cao); Nhị Hưởng Hoàn, Pháp Gia Đồng Kính, Bát Trọng Bảo Hàm, Thần Nông Sừ】【Nhiệm vụ vinh diệu: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Hoàng Bì Tử Phần, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương báu vinh diệu】Mắt thấy, số đại dương trong kho bạc của Tô gia thôn đang hướng đến con số một triệu rưỡi.

Nhiều đại dương như vậy để trong kho bạc, quả thực có chút đáng tiếc.

Tối hôm đấu giá kết thúc, Tô Thần gọi Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu và A Lăng cô nương cùng vào phòng.

Tô Thần nói ra suy nghĩ của mình: "Đại dương trong kho bạc nhiều như vậy, cứ để đó cũng không phải là cách.

Ý của tôi là đi Thượng Hải một chuyến, mở chi nhánh cửa hàng đồ cổ và chi nhánh hãng đấu giá ở đó!" "Tô gia thôn chúng ta nắm giữ đường thủy, có thuyền của riêng mình, vận chuyển những món đồ cổ đó không chỉ có thể đi đường bộ tàu hỏa, mà còn có thể đi đường thủy!" "Men theo dòng sông đi thẳng về phía đông, ra cửa biển chính

là Thượng Hải." "Hai nơi đi lại thuận tiện, người giàu ở Thượng Hải lại nhiều." "Có thể tập trung phát triển ở Thượng Hải!" Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Thượng Hải quả thực là một nơi không tồi, khắp Cửu Châu này, e rằng cũng chỉ có Kinh thành mới có thể so sánh với Thượng Hải." "Phu quân, em ủng hộ anh, cứ mạnh dạn làm đi." Ngay khi Doãn Tân Nguyệt dứt lời, Dịch Tiêu cũng nói theo: "Mới đến Thượng Hải, nhân lực bên đó e rằng sẽ thiếu thốn, em đi cùng anh nhé, cũng có thể giúp được anh một chút." Nghe vậy, Tô Thần lắc đầu: "Em mới có thai, cứ ở nhà nghỉ ngơi dưỡng thai, lần này để A Lăng cô nương đi cùng tôi." Doãn Tân Nguyệt phải chăm con, Dịch Tiêu phải dưỡng thai, chỉ có A Lăng cô nương tạm thời có thời gian.

Ngày hôm sau, sáng sớm.

Nhóm người đi Cổ Đô đều đã trở về, trên đường không xảy ra quá nhiều sự cố bất ngờ.

Khi họ trở về, họ luôn trông chừng một chiếc hòm gỗ lớn hình vuông dài ba mét.

Bên trong hòm nhét đầy cỏ khô và một ít bông gòn.

Chuyến này Tô Thiên và những người khác trở về đã tốn rất nhiều tiền, chuyên môn nhờ quan hệ bao trọn một toa tàu hỏa để vận chuyển món đồ này.

Chi phí rất lớn, ít nhất cũng mất mấy ngàn đại dương.

Đợi đến khi món đồ về đến Tô gia thôn, đông đảo dân làng Tô gia thôn đều vây lại, ghé vào xem náo nhiệt.

Tô Thần thì xua tay, bảo các tộc nhân lùi ra ngoài trước.

Nếu không người đông mắt nhiều, khó tránh khỏi tin tức bị tiết lộ.

Làm xong những việc này, Tô Thần cẩn thận cạy mở tấm ván.

Một đống cỏ khô phủ lên trên món đồ đó, sau khi dọn hết đống cỏ khô chống va đập này ra, một chiếc đỉnh đồng lớn cổ xưa hiện ra trước mặt mọi người.

Đồ đồng không hiếm, hai năm nay Tô Thần xuống mộ đã thấy không ít bảo vật bằng đồng.

Nhưng chiếc đỉnh đồng lớn như thế này quả thực có chút hiếm thấy!

Có thể xem là trọng bảo rồi!

Hơn nữa điều khiến người ta kinh ngạc nhất là chiếc đỉnh đồng này được bảo quản cực kỳ tốt, tuy là đào từ dưới mộ lên, nhưng phẩm tướng của nó không nghi ngờ gì là hàng thượng thừa!

Ngay cả Tô Thần cũng có chút kinh ngạc!

Người xưa có được sức mạnh to lớn để tạo ra một món đồ đồng lớn như vậy, quả thực có chút phi thường. "Hít!" Trần Tổng Bả Đầu hít một hơi khí lạnh, "Đây e rằng là đồ đồng do tông thất thời Tây Chu chế tạo, thậm chí là do Chu Thiên Tử thời đó làm ra!" "Cũng chỉ có Chu Thiên Tử mới có năng lực như vậy!" Những người khác dù có mạnh đến đâu cũng không thể triệu tập nhiều thợ giỏi như vậy, càng không thể rèn đúc được nhiều đồng như thế. "Có thể dùng làm vật gia truyền rồi!" Chá Cô Tiếu nói với giọng điệu khẳng định, "Chiếc đỉnh đồng này nếu bán đi thì không đáng chút nào!" Món đồ này có thể trấn giữ khí vận của cả một gia tộc!

Giá trị ít nhất cũng cả triệu đại dương!

Chương 418

Món đồ này bán đi rồi, muốn tìm lại một món y hệt, khó như lên trời.

Tô gia thôn bây giờ cũng không thiếu tiền, hoàn toàn không cần thiết phải làm như vậy. "Thật ra chiếc đỉnh dùng để tế tự trong từ đường còn quý hơn chiếc đỉnh đồng lớn này nhiều." Tô Thần cười nói.

Chiếc đỉnh đặt trong từ đường Tô gia chính là Nhân Hoàng Đỉnh, từng được Nhân Hoàng dùng để tế tự.

Địa vị của Nhân Hoàng thời cổ đại cực cao!

Trong truyền thuyết thần thoại, Nhân Hoàng ngang hàng với Ngọc Đế, có khí vận cực mạnh, tà vật không thể đến gần, ngay cả thần tiên trước mặt Nhân Hoàng cũng phải cúi đầu.

Sau này đến triều Chu, tự xưng là Thiên Tử, con của trời, thấp hơn trời một bậc.

Cho nên có một cách nói, triều Chu bao gồm cả các triều đại sau này, về mặt huyết mạch nghiêm ngặt mà nói đã không còn thuần khiết nữa.

Đương nhiên, đây chỉ là cách nói trong thần thoại truyền thuyết, không thể coi là thật.

Chiếc đỉnh đồng khổng lồ này đặt ở Tô gia thôn quả thực có chút lãng phí, không phát huy được giá trị vốn có của nó. "Chiếc đỉnh này hay là đặt ở Dịch gia thôn đi!" Tô Thần suy nghĩ, "Trấn giữ khí vận của Dịch gia thôn!" Dịch gia thôn cũng quan trọng không kém!

Tô Thần còn định điều một số thanh niên từ Dịch gia thôn qua, gia

nhập đội hộ vệ của Tô gia thôn.

Hai thôn qua lại mật thiết, chỉ thiếu nước dọn về ở cùng nhau.

Thời gian này, việc đi lại giữa hai thôn cũng rất thường xuyên.

Tô Thần còn nghe nói một cô nương ở Dịch gia thôn đã phải lòng một chàng trai ở Tô gia thôn, chàng trai đó đã cho người đến nhà hỏi cưới, chẳng bao lâu nữa sẽ thành hôn.

Quan hệ của hai gia tộc bây giờ ngày càng khăng khít. "Cũng được!" Trần Tổng Bả Đầu nói, "Dù sao anh là tộc trưởng, anh nói sao thì là vậy!" "Trọng bảo như thế này rất khó bán ra, tốt nhất là nên đấu giá.

Nhưng một khi tin tức truyền ra ngoài, tôi đoán rất nhiều dương quỷ tử sẽ động lòng, tìm đủ mọi cách để mua đi." "Đây là trọng bảo của Cửu Châu chúng ta, bán cho lũ dương quỷ tử đó có chút không hay." Nếu là bảo vật tầm thường, bán thì cũng bán rồi.

Bảo vật cấp bậc này, cố gắng vẫn nên giữ lại ở đất Cửu Châu.

Suy nghĩ của Trần Tổng Bả Đầu cũng tương tự như Tô Thần.

Đối với những bảo vật cực kỳ quan trọng, Tô Thần cũng không muốn để chúng lưu lạc ra nước ngoài.

Thà để Dịch Tiêu mang về Dịch gia thôn còn hơn.

Trấn áp khí vận của Dịch gia thôn, nếu Dịch gia thôn phát triển lớn mạnh, Tô gia thôn cũng có rất nhiều lợi ích, có thể nói là mối quan hệ đôi bên cùng có lợi. "Bảo vật này làm sao mà có được?" Sau khi thưởng thức xong chiếc đỉnh đồng khổng lồ, Tô Thần nhìn về phía Tô Thiên và Tô Hổ.

Hai người họ đã gặp Tứ thúc ở Cổ Đô, hẳn đã nói chuyện qua về việc này.

Món trọng bảo như vậy, Tô Thần muốn biết rốt cuộc là nhóm người nào đã ra tay lấy được, cuối cùng sao lại lưu lạc đến tay Tứ thúc. "Là một băng nhóm, sau khi xuống mộ phát hiện bảo vật bên trong, bèn gọi ngay một số người có hứng thú đến hiện trường đấu giá!" "Cuối cùng một vị lão bản đã mua được chiếc đỉnh đồng khổng lồ này, sau đó bán lại cho cửa hàng đồ cổ của chúng ta!" "Biết được tin này, Tứ thúc liền lập tức liên lạc với anh, cảm thấy trọng bảo như thế này không thích hợp để ở Cổ Đô, quá nguy hiểm!" "Để mua chiếc đỉnh đồng khổng lồ này, Tứ thúc đã rút sạch đại dương trong chi nhánh, thậm chí còn vay mượn thêm một phần." Thành phố Cổ Đô dù sao cũng không phải là đại bản doanh của Tô gia.

Bảo vật mua bằng giá cao, nếu xảy ra sai sót thì phiền phức lắm.

Vận chuyển đến Trường Sa tuy rườm rà, nhưng có thể đảm bảo an toàn cho món bảo vật này. "Đấu giá tại hiện trường, cách này cũng khá thú vị đấy." Tô Thần cười nói.

Trước khi xuyên không, hắn từng nghe nói đến thủ đoạn này.

Nhưng đều là một số kẻ trộm mộ liên lạc trước với người mua, sau đó dọn dẹp sạch sẽ cơ quan trong mộ, rồi những người mua này đến hiện trường lấy hàng.

Không ngờ thời đại này cũng có cách thức như vậy! "Bảo Tứ thúc tìm cách dò hỏi rõ vị trí cụ thể!" Tô Thần nói, "Tôi nghi ngờ bên trong e rằng có rất nhiều thứ ghê gớm, hoặc là còn rất nhiều thứ chưa được khai quật ra!" Thành phố Cổ Đô không hổ là cố đô mười ba triều đại, dưới lòng đất chôn cất quá nhiều bảo vật.

Sau này có thể tăng cường đầu tư ở Cổ Đô, thu mua thêm nhiều đồ cổ, sau đó vận chuyển đến Thượng Hải, bán những món đồ cổ đó với giá cao cho một số dương quỷ tử.

Dù sao thì lũ dương quỷ tử đó đều có tiền, lại còn có ý đồ xấu.

Dùng đại dương của chúng để phát triển lớn mạnh Tô gia, cũng là một lựa chọn không tồi. "Được, lát nữa tôi sẽ gửi điện báo cho Tứ thúc." Tô Thiên gật đầu. "Hai ngày nay anh chuẩn bị một chút, hai ngày nữa chúng ta đi Thượng Hải một chuyến." Tô Thần dặn dò, "Phát triển kinh doanh ở Thượng Hải, ước tính phiền phức không nhỏ, cứ chuẩn bị trước đi." Muốn đứng vững ở Thượng Hải, độ khó cực lớn.

Thượng Hải lúc này thập lý dương trường, cá rồng lẫn lộn, nhiều thế lực hội tụ tại đây.

Đừng nói là Tô Thần, ngay cả Trương Đại Phật Gia đến Thượng Hải cũng chưa chắc đã được lợi lộc gì nhiều.

Nhưng cũng chính vì vậy, nếu có thể thực sự gây dựng được cơ nghiệp ở Thượng Hải, số tiền kiếm được cũng là điều mà những nơi khác không thể so sánh được.

Cửa hàng ở Trường Sa, cửa hàng ở Cổ Đô cộng lại, e rằng cũng không bằng một phần mười của Thượng Hải.

Ba ngày sau.

Tại ga xe lửa thành Trường Sa, lần này Tô Thần không dẫn theo quá nhiều người.

Tính cả hắn, còn có Trần Tổng Bả Đầu, cô nương A Lăng, Tô Thiên, Tô Hổ cùng với Chá Cô Tiếu, tổng cộng khoảng sáu người.

Ít người dễ làm việc.

Những người này đều là tinh binh cường tướng.

Tô Thiên và Tô Hổ đã theo Tô Thần một thời gian dài, Trần Tổng Bả Đầu xử lý công việc có một bộ quy tắc riêng, có thể giúp đỡ Tô Thần.

Chá Cô Tiếu thân thủ không tệ, gặp phải phiền phức có thể giúp hắn giải quyết.

Trước khi lên đường, Trần Tổng Bả Đầu đột nhiên yêu cầu cho cả cô nương A Vân tham gia, hỏi ý Tô Thần.

Đối với yêu cầu này của Trần Ngọc Lâu, Tô Thần cũng không từ chối.

Trần Tổng Bả Đầu khó khăn lắm cây sắt mới nở hoa, cuối cùng cũng có người khiến mình rung động, Tô Thần tự nhiên là muốn tìm cách tác thành.

Cứ như vậy, một đoàn bảy người lên tàu hỏa đi đến thành phố Thượng Hải.

Thành Trường Sa là đại bản doanh của Tô Thần, bỏ ra một số tiền, hắn bao luôn một toa xe.

Toa xe cực lớn, bên trong có cả chỗ ngủ, còn có sofa và những vật dụng thường thấy khác.

Đi Thượng Hải mất khoảng một ngày một đêm, mọi người ngồi trên tàu có thể trò chuyện, ngắm phong cảnh ven đường.

Đang là tiết trời cuối thu, núi rừng ven đường lá đỏ phủ khắp, là một khung cảnh rất riêng.

Trên xe.

Cô nương A Lăng và A Vân ngồi cùng nhau. "Chuyện của Uông gia đã qua rồi, em không cần phải bận lòng nữa." "Chị sẽ tìm cách loại bỏ đằng thuật trong cơ thể em, để em không còn bị khống chế." "Sau này em cứ ở yên trong Tô gia thôn đi!" "Trần Tổng Bả Đầu là người không tệ, chị thấy em có thể cân nhắc xem sao." A Lăng khuyên nhủ.

A Vân tuổi cũng không còn nhỏ, trước đây luôn sống dưới sự

kiểm soát hà khắc của Uông gia, gần như không có chút tình cảm riêng tư nào thuộc về mình.

Đã có lúc, A Lăng cũng như vậy.

Mãi cho đến khi quen biết Tô Thần, cô mới phát hiện cuộc sống hóa ra lại muôn màu muôn vẻ đến thế.

Chương 419

A Lăng không muốn từ bỏ cuộc sống như vậy, cũng muốn cuộc sống của em gái mình trở lại đúng quỹ đạo. "Chị, em biết chị vì tốt cho em." A Vân nói, "Cho em một khoảng thời gian được không?" "Từ trước đến nay, em đã quen một mình, vẫn thích cuộc sống độc thân." "Hơn nữa... người như em, cũng không xứng để người khác thích!" A Vân tự hạ thấp mình. "Vậy cho em thêm một khoảng thời gian để từ từ thích ứng." A Lăng vỗ vai A Vân, "Yên tâm đi, chị sẽ không ép em, nếu em không có cảm giác gì với Trần Tổng Bả Đầu, chị cũng không ép." "Đến lúc đó nói thẳng với Trần Tổng Bả Đầu cho rõ ràng, ông ấy cũng sẽ không bám riết lấy em nữa." "Khi đó chị sẽ nói chuyện lại với Tô Thần, em có thể ở lại Tô gia thôn, cũng có thể một mình ra ngoài đi dạo." "Chỉ cần em không quay về Uông gia, chuyện gì cũng dễ nói!" A Vân bây giờ mà muốn về Uông gia, khả năng bị giết là rất lớn.

Giả như không bị Uông gia giết, Tô Thần cũng sẽ lo lắng cô tiết lộ tình hình của Tô gia thôn.

Chỉ cần A Vân không chọn quay về Uông gia, Tô Thần sẽ không dễ dàng ra tay với cô.

Đây mới là điều A Lăng lo lắng. "Em hiểu rồi!" A Vân gật đầu. "Hai chị em đang nói chuyện đấy à!" Trần Tổng Bả Đầu đi tới, bưng một đĩa hoa quả tươi đặt trước mặt A Lăng: "A Vân dạo này sắc mặt không tệ nha." "Hai người nói chuyện đi!" A Lăng đúng lúc đứng dậy, nhường lại không gian.

Cô bước đến bên cạnh Tô Thần, phát hiện hắn đang dặn dò Tô Hổ và Tô Thiên một vài việc. "Sau khi đến Thượng Hải, việc đầu tiên là

chọn địa điểm cho cửa hàng đồ cổ, trước tiên dựng lên cái khung đã." "Còn về nhà đấu giá thì tạm thời không cần vội!" "Vị trí thì cố gắng chọn nơi sầm uất nhất, đừng sợ tốn tiền!" "Thượng Hải rồng rắn lẫn lộn, bang phái đầy rẫy, nổi danh nhất không gì bằng ba bang phái lớn, lão đại của họ ở Thượng Hải uy danh lừng lẫy, quyền lực nắm trong tay cũng rất lớn." "Tạm thời đừng xung đột với những bang phái này, nhưng nếu thực sự xảy ra xung đột, cũng đừng sợ chuyện, cùng lắm chúng ta điều người từ Trường Sa qua." Chẳng qua chỉ là mấy băng nhóm du côn mà thôi, so với quân chính quy còn kém xa, huống chi là đội hộ vệ của Tô gia thôn.

Tô Thần chính là chế tạo đội hộ vệ này theo tiêu chuẩn của lính đặc chủng.

Phạm vi thế lực của mấy lão đại đó cơ bản chỉ ở Thượng Hải, trong đó có một vị lão đại từng đắc tội với con trai của một quân phiệt, kết quả tối hôm đó bị con trai vị quân phiệt kia bắt tại trận trên giường.

Bị lôi thẳng vào nhà giam, hành hạ suýt chết nửa sống nửa chết.

Sau này phải nhờ nhiều thế lực đứng ra hòa giải, trả một cái giá rất lớn mới thoát ra được.

Đối với loại thổ bá vương này, cố gắng kết giao.

Tô Thần cảm thấy có thể bỏ ra một ít của cải để thiết lập quan hệ.

Nhưng nếu đối phương đòi giá trên trời, Tô gia cũng không phải dễ chọc. "Vâng, Thần ca!" Tô Thiên và Tô Hổ gật đầu.

Sau khi hai người đến Thượng Hải, việc đầu tiên cần làm chính là chọn địa điểm cho cửa hàng đồ cổ.

Theo ý của Tô Thần, thuê một mặt bằng hai ba tầng ở nơi sầm uất nhất của Thập Lý Dương Tràng.

Nếu có thể mua được thì càng tốt.

Đất ở Thượng Hải chắc chắn có giá trị, càng về sau càng đắt giá. "Được rồi, hai đứa đi suy nghĩ trước đi." Tô Thần phất tay, ra hiệu hai người có thể đi. "Sao rồi?" Tô Thần nhìn về phía cô nương A Lăng, hỏi. "Tư tưởng của A Vân tôi thấy đã chuyển biến phần lớn rồi, có thể yên tâm về con bé." A Lăng nói, "Tôi quen nó bao nhiêu năm, biết tính nết nó." "Trước đây kiêu ngạo như một nàng công chúa nhỏ, chuyện gì cũng muốn so bì với tôi." "Bây giờ xảy ra biến cố lớn như vậy, nó đã không còn là A Lăng của ngày xưa nữa." "Tôi thấy có thể nới lỏng hạn chế với nó, không cần phải quá nghiêm khắc như vậy!" Tô Thần gật đầu: "Cứ làm theo lời cô nói đi, thực ra thời gian qua tôi cũng chưa từng hạn chế nó." "Lỗi lầm phạm phải lúc đầu, phần lớn đã tính lên đầu Uông gia rồi, đối với nó đã rất hòa nhã!" Dưới ảnh hưởng của Tô Thần, ngay cả Dịch Tiêu cũng không có địch ý quá lớn với A Vân.

Tất cả đều là nể mặt A Lăng.

Tô gia đã làm đến mức này, hy vọng đối phương có thể triệt để hối cải. "Tôi biết, chuyện này phải cảm ơn anh rất nhiều." A Lăng đứng dậy, cúi người chào Tô Thần, "Tôi thay mặt A Vân cảm ơn anh." "Hai chúng ta không cần khách sáo như vậy, còn phân biệt anh tôi làm gì." Tô Thần kéo A Lăng dậy, "Tôi chỉ hy vọng cô có thể sống nhẹ nhàng hơn một chút, tự do hơn một chút." Tình cảm của Tô Thần đối với A Lăng cũng không thua kém bất kỳ ai.

Đều là người một nhà, không cần khách khí như vậy.

Tô Thần chưa từng nghĩ đến báo đáp, chỉ muốn cả nhà có thể sống những ngày yên ổn.

Về phần cô nương A Vân, nếu cô có thể ở bên Trần Tổng Bả Đầu, đó cũng là một chuyện may mắn.

Bất luận là đối với Tô Thần hay Tô gia thôn mà nói, đều là một chuyện vui lớn đáng để chúc mừng.

Một ngày một đêm sau.

Tàu hỏa cuối cùng cũng đến ga xe lửa Thượng Hải.

Thượng Hải lúc này đã có dáng dấp của một thành phố lớn, người qua lại tấp nập trước cổng ga.

Phu xe kéo tay xếp hàng dài mấy cây số chờ khách.

Từng chiếc từng chiếc ô tô đen sang trọng xuất hiện trên đường phố.

Ngoài ra, thứ thường thấy nhất không gì khác ngoài xe điện có đường ray, chạy trên những con đường đông đúc người qua lại. "Báo đây, báo đây!" "Trương đại soái ở Đông Bắc có động thái mới!" "Nhà thứ trưởng ở kinh thành bị trộm, mười vạn đại dương không cánh mà bay!" "..." Từng đứa trẻ đi lại trên phố, trong lòng chúng ôm một cái hòm gỗ, một sợi dây thừng vắt qua cổ.

Trong hòm không chỉ có báo mới nhất mà còn có một số loại thuốc lá thời thượng.

Chỉ cần vẫy tay là chúng lập tức chạy tới.

Những đứa trẻ này, đứa lớn nhất mười hai, mười ba tuổi, đứa nhỏ có thể khoảng tám, chín tuổi.

Những đứa lớn hơn một chút có thể chọn làm cu li, kiếm được nhiều tiền hơn bán báo một chút. "Nhóc con, cho một tờ báo!" Tô Thần vẫy tay.

Lập tức bốn năm đứa trẻ chen lấn tới, muốn Tô Thần mua báo của chúng.

Hắn tùy tiện chọn một đứa, đưa cho một đồng đại dương, đối

phương thối lại chín hào.

Không hổ là Thượng Hải, vật giá quả thực cao.

Lấy một tờ báo, Tô Thần lướt qua vài cái, thời đại này rất nhiều thông tin đều có độ trễ, nhìn ngày tháng ghi trên đó, có những chuyện đã xảy ra hai ba ngày rồi mới xuất hiện trên báo.

Nhưng điều thú vị là, Tô Thần phát hiện một ô nhỏ trên báo.

Ô nhỏ này nằm ở phần phụ san, có một khu vực được chừa ra riêng, hình như có thể đăng quảng cáo trên đó.

Báo chí thời này là phương tiện truyền thông mạnh nhất.

Nếu có thể đăng quảng cáo cho cửa hàng đồ cổ trên báo, có thể sẽ tiết kiệm được rất nhiều phiền phức.

Tô Thần ghi nhớ địa chỉ tòa soạn báo. "Đi thôi, tìm chỗ ở trước đã!" Tô Thần nói, "Đừng sợ tốn tiền, vật giá Thượng Hải tuy cao, nhưng lần này chúng ta đến đây là để hưởng thụ." "Cửa hàng đồ cổ không mở thành công cũng không sao, trước tiên cảm nhận sự huy hoàng của Thập Lý Dương Tràng đã!" Thượng Hải đã có dáng dấp sơ bộ của một thành phố lớn, mức độ náo nhiệt có thể thấy rõ.

Đừng nói là Tô Thần, ngay cả Trần Tổng Bả Đầu và những người khác sau khi ra khỏi ga xe lửa cũng kinh ngạc đến ngây người.

Thượng Hải thực sự quá phồn hoa. "Nhóc, cho một bao thuốc lá!" Trần Tổng Bả Đầu lên tiếng. "Lão bản, thuốc lá thường không thể thỏa mãn thân phận của ngài được, tôi đề cử ngài hút xì gà." Đứa trẻ nói, "Xì gà ở chỗ tôi là hàng nhập khẩu từ nước ngoài đó!" "Một bao chỉ mười lăm đồng đại dương!" Đứa trẻ ngây thơ nhìn Trần Tổng Bả Đầu. "Cũng khá đắt đấy!" Trần Tổng Bả Đầu cười cười, "Vậy lấy một bao xì gà!" Chút tiền này ông vẫn có thể trả được. "Lão gia, ngài có muốn mua một bao không ạ?" Đứa trẻ này lại nhìn về phía Tô

Thần, ánh mắt vẫn ngây thơ, mong chờ nhìn hắn. "Không cần!" Tô Thần phất tay. "Lão gia, ngài mua một bao đi mà!" Đứa trẻ van xin, "Mẹ cháu đã một ngày chưa ăn gì rồi!" Khóe mắt nó rưng rưng lệ. "Cút!" Tô Thần quát.

Chương 420

Nghe thấy Tô Thần dường như đã tức giận, đứa trẻ này mới quay người rời đi. "Đây là Thượng Hải, rất nhiều người đang vật lộn trên lằn ranh sinh tồn, vì miếng cơm manh áo, rất nhiều người chuyện gì cũng dám làm." Tô Thần nói, "Đừng thấy những đứa trẻ này tuổi nhỏ, thực ra tâm tư không ít chút nào." "Tôi đoán vừa rồi bọn chúng liếc mắt một cái đã nhận ra chúng ta là lần đầu đến Thượng Hải, cho nên tìm cách lừa chúng ta một phen." Trần Tổng Bả Đầu có chút kinh ngạc: "Không đến mức khoa trương như vậy chứ?

Tôi thấy giá cả cũng được mà." "Hộp xì gà ông vừa mua có phải là hàng nhập khẩu từ nước ngoài không, còn phải xem lại đấy." Tô Thần cười nói, "Không tin ông thử đi!" Trần Ngọc Lâu mở hộp xì gà ra hút một hơi, giây tiếp theo đã bị sặc đến khó chịu. "Đúng thật!

Nhìn là biết hàng giả!" Trần Tổng Bả Đầu ném điếu xì gà xuống đất, "Loại xì gà này chất lượng thực sự quá thấp." Ông đã từng hút xì gà cao cấp, mùi vị không phải như thế này. "Có câu nói gọi là nghèo sinh gian kế, giàu nảy lòng nhân!" Tô Thần nói, "Tuy câu này không hoàn toàn đúng, nhưng thực tế cũng có đạo lý nhất định." "Một người bị đói quá mức, sẽ nghĩ mọi cách để kiếm cơm ăn, cho dù là dùng những thủ đoạn đáng khinh bỉ." "Còn một người có tiền rồi thì sẽ sửa cầu lót đường, tỏ ra mình là một nhà hảo tâm lớn." "Thực tế vẫn chẳng phải thứ gì tốt đẹp!" Tầng lớp dưới đáy ở Thượng Hải quá nhiều, những người này lớn lên ở đây lâu ngày, dần dần hình thành một bộ quy tắc sinh tồn riêng của họ.

Nói họ đáng hận không quá, đáng thương cũng không sai.

Người quá lương thiện, ở đây không sống nổi.

Chỉ có lòng dạ độc ác một chút, mới có chút cơ hội.

Không lâu sau, mấy người tìm được một khách sạn khá sang trọng, toàn bộ khách sạn là kiến trúc kiểu châu Âu.

Trang trí bên trong quả thực xa hoa, giá cả cũng rất ấn tượng.

Một phòng khách đơn, một gian cần khoảng hai mươi đồng đại dương.

Tô Thần và cô nương A Lăng ở một phòng, những người còn lại mỗi người một phòng, một ngày cũng cần một trăm hai mươi đồng đại dương.

Tô gia tiền bạc dồi dào, Tô Thần cũng không thiếu chút tiền này, lập tức đặt liền ba ngày, trả ba trăm sáu mươi đồng đại dương.

Nhân viên phục vụ tiếp đãi Tô Thần là một cô gái mặc trang phục hầu gái nước ngoài.

Miệng cô ta thỉnh thoảng lại buông ra vài câu tiếng Tây, thể hiện sự cao cấp tao nhã của khách sạn này. "Thưa các vị tiên sinh, tiểu thư!" "Khách sạn chúng tôi mỗi ngày cung cấp ba bữa, thời gian ăn sáng thường từ bảy giờ đến chín giờ, bữa trưa từ mười hai giờ đến một giờ rưỡi, bữa tối từ sáu giờ đến bảy giờ rưỡi." "Nếu quá giờ, sẽ không còn bất kỳ món ăn nào." "Ngoài ra, trong khách sạn có rất nhiều quý khách từ nước ngoài đến, hy vọng không làm phiền đến những vị khách này." "Nếu không, những vị khách này khiếu nại, chúng tôi sẽ đuổi quý vị ra ngoài, còn tiền phòng quý vị đã trả, một xu cũng không hoàn lại!" Nữ phục vụ tỏ ra rất bá đạo.

Đối đãi với khách trong nước và những tên quỷ Tây kia hoàn toàn không cùng một tiêu chuẩn.

Khách trong nước ở trong khách sạn bị nghiêm cấm làm ồn ào, nghiêm cấm mang theo vật nuôi.

Còn những tên quỷ Tây kia thì hoàn toàn không nằm trong danh sách này.

Mấy tên quỷ Tây uống say, la hét, hát hò ầm ĩ trong hành lang.

Nữ phục vụ này còn đặc biệt đi tới, nhỏ giọng hỏi han xem có cần giúp đỡ gì không.

Còn Tô Thần thì bị bỏ mặc ở đây.

Sau khi nữ phục vụ nhiệt tình đưa mấy tên quỷ Tây về phòng, mới đi đến trước mặt đám người Tô Thần. "Đối với quỷ Tây thì khách sáo như vậy?

Tiếp đãi chu đáo đến thế?" Trần Tổng Bả Đầu có chút không vui, "Còn đối với người của mình thì nghiêm khắc trách mắng, không ngừng dùng quy tắc để hạn chế!" "Đây là quy tắc làm việc của khách sạn các người sao?" Thực sự là nữ phục vụ này quá coi thường người khác, khiến người ta cảm thấy ghê tởm.

Không chỉ Trần Tổng Bả Đầu, những người khác cũng cảm thấy như vậy. "Thưa ngài, quy tắc của khách sạn chúng tôi là như vậy, nếu ngài không hài lòng, có thể ra cửa rẽ phải, năm mươi mét nữa có một nhà trọ, ở đó không chỉ rẻ mà thái độ đối với các người cũng rất tốt." Nữ phục vụ không hề nhún nhường Trần Tổng Bả Đầu, trực tiếp đáp trả, "Ngoài ra, đã vào khách sạn chúng tôi, nếu bây giờ ngài không ở nữa, tiền phòng sẽ không được hoàn lại." Điều kiện vô cùng bá đạo. "Vậy thì không ở nữa!" Tô Thần cười cười, "Tiền phòng không trả thì thôi." "Ba ngày sau, cô có thể đến nhà trọ đó tìm tôi, à phải rồi, tôi họ Tô!" "Quan tâm anh họ gì?

Đồ nhà quê từ dưới quê lên, tưởng đây là nhà mình chắc?" Nữ phục vụ thúc giục, "Muốn đi thì đi ngay, nếu không tôi gọi người đấy!" "Yên tâm đi, cô sẽ đến tìm tôi!" Bỏ lại câu đó, Tô Thần dẫn cả đoàn người rời khỏi khách sạn.

Tô Thiên và Tô Hổ còn muốn cãi nhau một trận với đối phương, nhưng bị Tô Thần cản lại. "Thần ca, bọn họ quá đáng quá!" "Không nói đến việc tôn kính bọn quỷ Tây kia, còn bắt nạt chúng ta, lẽ nào chúng ta cứ thế nhịn sao?" Tô Thiên căm phẫn.

Không phải là đang chất vấn Tô Thần, mà là bất mãn với thái độ của nữ phục vụ.

Bọn quỷ Tây kia trả tiền phòng, họ cũng trả!

Vậy mà lại đối xử phân biệt như vậy!

Đáng ghét nhất là, họ còn chưa vào phòng, vậy mà một đồng cũng không được trả lại. "Mấy chục năm nay, Cửu Châu đất yếu, người sùng ngoại không ít." Tô Thần cười nói, "Hơn nữa, người bản địa ở Thượng Hải này, tự nhiên mang theo một chút cảm giác ưu việt, cho rằng những nơi khác đều là dân nhà quê, đều là chốn nghèo nàn hẻo lánh!" Cho dù là một trăm năm sau, rất nhiều người bản địa Thượng Hải vẫn nghĩ như vậy.

Họ coi thường người từ các tỉnh khác, cho rằng người tỉnh khác đều là kẻ nghèo rớt mồng tơi.

Tình hình tương tự, tâm lý tương tự còn có ở Hồng Kông.

Người ở đó cũng coi thường người từ nơi khác đến.

Sự kiêu ngạo và định kiến tràn ngập trong cuộc sống hàng ngày của họ.

Tô Thần đương nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua những người này. "Tìm một lò rèn, mua mười con dao găm sắc bén!" Tô Thần nói, "Chá Cô Tiếu, việc này giao cho anh lo!" "Con dao găm thứ nhất thấm máu đặt sau biển hiệu của họ!" "Con dao găm thứ hai cũng thấm máu, đặt ở góc đông nam của đại sảnh khách sạn, phải thật kín đáo, đừng để bị người khác phát hiện." "Con dao găm thứ ba đặt trên trần nhà đại

sảnh!" "Con dao găm thứ tư..." Tô Thần nói cho Chá Cô Tiếu biết toàn bộ vị trí đặt mười con dao găm.

Vị trí của khách sạn đó không tệ, phong thủy cũng tạm được.

Cộng thêm việc luôn tiếp đãi những tên quỷ Tây đó, rất nhiều người sính ngoại đều thích ở trong đó, mong chờ được tiếp xúc với một số tên quỷ Tây.

Và lấy đó làm kiêu hãnh tự đắc, cho rằng mình đã tiếp xúc với người thượng đẳng, được thấy văn hóa tiên tiến.

Mười con dao găm này chính là một Hung Sát Cục.

Có thể phá vỡ phong thủy của khách sạn, khiến phong thủy của nơi này biến thành tuyệt địa.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ xảy ra một số sự kiện kỳ lạ.

Chết vài tên quỷ Tây cũng không có gì lạ.

Đến lúc đó, bọn họ chắc chắn sẽ chủ động tìm đến cửa.

Tô Thần có trình độ khá sâu về phong thủy, việc khám phá lăng mộ lớn đã được coi là chuyện nhỏ, bày bố cục phong thủy đối với hắn mà nói là chuyện dễ như trở bàn tay.

Không lâu sau, đoàn người Tô Thần tìm được nhà trọ kia.

Chủ nhà trọ là một người đàn ông trung niên khoảng năm mươi tuổi, tóc đã bạc, phí thuê phòng ở đây tương đối rẻ hơn một chút.

Một phòng chỉ cần năm đồng đại dương.

Tuy so với những nơi khác vẫn rất đắt, nhưng đây là Thượng Hải, nơi tấc đất tấc vàng.

Sau đó, mấy người liền ở lại nhà trọ.

Sáng hôm sau, cả đoàn ra ngoài, đi dạo khắp Thượng Hải, ngắm

nhìn phong cảnh nơi đây.

Đến tối, Tô Thần, Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu cùng Tô Thiên, Tô Hổ năm người đến một hộp đêm.

Thượng Hải nổi tiếng nhất chính là các loại hộp đêm, trong đó Đại Thế Giới là nổi danh nhất.

Có câu nói rằng, chưa đến Đại Thế Giới thì chưa tính là đến Thượng Hải.

Tuy Tô Thần và những người khác không có sở thích tìm tiểu thư, nhưng vẫn đến đây góp vui.

Sau khi bước vào Đại Thế Giới, bỏ ra năm mươi đồng đại dương để có một chỗ ngồi.

Không lâu sau, một nhân viên phục vụ mang đến một ít rượu Tây và hoa quả, đặt lên bàn.

Chương 421

Trong đại sảnh có ít nhất mấy trăm người, ngồi ở đó đều là những danh nhân địa phương hoặc thương nhân từ nơi khác đến.

Không lâu sau, đèn trong đại sảnh tối đi!

Giây tiếp theo, một chùm ánh sáng rực lên.

Một cô gái mặc váy voan đứng trên sân khấu, trước mặt cô còn có một chiếc micro đứng.

Nữ ca sĩ có nhan sắc nổi bật, ăn mặc lộng lẫy, ở thời đại này quả thực rất hiếm thấy.

Cô đứng trước micro, từ từ cất tiếng hát.

Lúc này, từng cô gái có khuôn mặt tinh xảo xuất hiện trên sân khấu, nhảy múa phía sau cô. "Dạ Thượng Hải, Dạ Thượng Hải..." Tiếng hát du dương vang vọng khắp đại sảnh.

Đây mới là Thượng Hải thực sự, cũng là nơi đốt tiền, có người một đêm có thể tiêu hết mấy ngàn đồng đại dương.

Đêm đêm ca hát!

Phía dưới còn có sàn nhảy, một số người mời bạn nhảy xuống sàn khiêu vũ. "Cuộc sống như thế này thật là mục nát!" Trần Tổng Bả Đầu cảm thấy toàn thân khó chịu, "Tôi không quen với những nơi như thế này, lúc nào cũng cảm thấy hơi ồn ào!" Không chỉ Trần Tổng Bả Đầu cảm thấy vậy, ngay cả Chá Cô Tiếu cũng không nói một lời, toàn thân không thoải mái.

Anh liên tục nhìn về phía cửa lớn.

Nếu không phải có Tô Thần ở đây, có lẽ anh đã quay đầu bỏ đi rồi.

Ngược lại, Tô Thiên và Tô Hổ hai người rất hứng thú, cứ mở to mắt nhìn lên sân khấu. "Người trẻ tuổi, đừng sợ sai lầm, muốn gì thì làm nấy!" Tô Thần nói, "Nơi này vốn dĩ phù hợp với lứa tuổi của các cậu!" "Thần ca, vậy em xuống nhảy một điệu!" Tô Hổ nói, "Trước đây em có nghe người ta nói cách khiêu vũ, nhưng em chưa từng nhảy bao giờ." "Đi đi!" Tô Thần vỗ vai Tô Hổ.

Về phần Tô Thiên, ánh mắt cứ nhìn chằm chằm vào nữ ca sĩ trên sân khấu. "Rung động với cô ca sĩ này rồi à?" Tô Thần nói, "Đây không phải là chuyện tốt đâu, cô ca sĩ này tôi đoán sớm đã bị người ta đặt trước rồi!" "Tình huống của cậu xem như là cướp mồi từ miệng cọp, thành công hay không chưa nói, nói không chừng còn rước họa vào thân." Có thể làm ca sĩ ở nơi này, phần lớn đều không phải là trinh nữ liệt phụ gì.

Cho dù thực sự có cô gái nào chung tình, chuyên nhất, cũng là trường hợp cực kỳ hiếm.

Tô Thần không cho rằng Tô Thiên có thể may mắn như vậy. "Thần ca, vậy thôi bỏ đi!" Tô Thiên ngượng ngùng thu lại ánh mắt. "Cũng không cần phải bỏ, cậu có thể đi thử xem sao!" Tô Thần nói, "Bất kể chuyện gì, có ý nghĩa hay không, cậu có thể đi trải nghiệm một phen mà." "Nếu không được thì rút sớm, đừng động lòng quá nhiều, vẫn nên lấy con gái nhà lành làm chính, đừng lún sâu vào." Có lời của Tô Thần, Tô Thiên yên tâm hơn một chút.

Cậu ta bạo dạn đi về phía hậu trường, sau khi trả giá mấy chục đồng đại dương, cậu ta đã được nhân viên lén lút cho qua.

Không lâu sau, Tô Thiên đến trước một căn phòng, đây chính là nơi hóa trang của nữ ca sĩ vừa hát. "Cô Lưu, Trần lão bản mời cô qua khiêu vũ!" Khi nữ ca sĩ Lưu A Trân đang tẩy trang, bên cạnh vang lên một giọng nói.

Người nói câu này là một quản lý của Đại Thế Giới, ông ta lại nói tiếp: "Tôi biết cô không thích Trần lão bản lắm, cảm thấy Trần lão bản mỗi lần đều thích động tay động chân với cô!" "Nhưng Đại Thế Giới chúng tôi mở cửa làm ăn, đón khách tám phương, Trần lão bản là khách quý, nếu cô đắc tội với Trần lão bản, e rằng trong Đại Thế Giới này cũng không còn chỗ cho cô đứng chân nữa." Chẳng phải chỉ là ca sĩ thôi sao, lăng xê một người khác lên là được.

Nhưng nếu đắc tội với Trần lão bản, e rằng Đại Thế Giới cũng gặp phiền phức.

Thế lực của Trần lão bản ở Thượng Hải cũng rất lớn, tuy không bằng ba ông trùm, nhưng ở cái chốn một mẫu ba sào này của Thượng Hải, ông ta thầu hết việc kinh doanh xe kéo tay.

Muốn làm phu xe ở Thượng Hải, phải được sự cho phép của Trần lão bản.

Có thể thuê một chiếc xe kéo tay từ ông ta, mỗi tháng trả cho Trần lão bản năm mươi đồng đại dương tiền thuê.

Dưới tay Trần lão bản ít nhất cũng có hơn ngàn chiếc xe kéo tay, những người phu xe này không ngừng cống hiến lợi nhuận cho Trần lão bản.

Hơn nữa, tay chân của ông ta cũng không ít, đó đều là những kẻ sống trên đầu ngọn đao.

Nếu nói về Thượng Hải hiện nay, kiếm tiền nhiều nhất vẫn là việc kinh doanh vận chuyển hàng hóa ở bến cảng, bất kể là hàng của người Tây hay hàng của thương nhân bản địa, muốn ra cảng hay vào cảng, đều phải thuê rất nhiều lao công.

Một trong ba ông trùm chính là người nắm giữ việc kinh doanh ở bến cảng.

Ông ta kiếm được không ít tiền, còn những lao công bên dưới thì không ai quan tâm. "Cô Lưu!" Tô Thiên từ bên ngoài bước vào, "Không biết có thể mời cô nhảy một điệu được không?" Nữ ca sĩ liếc nhìn Tô Thiên một cái.

So với Trần lão bản bụng phệ, toàn thân bóng nhờn, đầy mùi người già, Tô Thiên trông thanh tú hơn nhiều. "Nhóc con, đây là người mà Trần lão bản để mắt đến!" Quản lý Đại Thế Giới nói, "Khuyên cậu một câu, đắc tội với Trần lão bản, cậu ở Thượng Hải e là sẽ gặp họa!" Thế lực của Trần lão bản rất lớn, không phải là một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch có thể chọc vào.

Mấy năm nay người đắc tội với Trần lão bản không phải là không có, nhưng phần lớn trong số đó đều bị ném xuống sông Hoàng Phố cho cá ăn rồi. "Vậy thì để vị Trần lão bản đó đến tìm tôi đi!" Tô Thiên cười nói.

Nói xong, cậu ta chìa tay phải ra.

Cô Lưu tự nhiên đặt bàn tay mình vào lòng bàn tay của Tô Thiên, hai người nắm tay nhau đi ra sàn nhảy bên ngoài.

Sau đó họ cùng nhau khiêu vũ trên sàn. "Anh không sợ vị Trần lão bản đó sao?" Cô Lưu trêu chọc, "Trần lão bản ở Thượng Hải cũng có chút sức nặng đấy!" "Vậy cô có sợ không?" Tô Thiên hỏi ngược lại. "Tôi một người phụ nữ yếu đuối sao lại sợ chứ?

Ông ta có thể làm gì tôi?" Lưu Tiểu Trân khúc khích cười, "Cùng lắm thì để tôi đi bồi ông ta một đêm thôi." "Vậy tôi cũng không sợ!" Tô Thiên cười nói, "Cùng lắm thì ông ta đến tìm tôi gây sự!" "Ha ha ha, có gan, tôi thích!" Lưu Tiểu Trân áp sát vào người Tô Thiên, cử chỉ của hai người có chút mập mờ. ...

Bên kia, Trần Tổng Bả Đầu cũng đã ra sàn nhảy khiêu vũ.

Còn Tô Thần và Chá Cô Tiếu vẫn ngồi trên sofa, hai người uống vài ngụm rượu Tây.

Tô Thần thì không sao, nhưng Chá Cô Tiếu thực sự không hứng thú với rượu Tây, chỉ uống vài ngụm rồi ngồi đó.

Cảm nhận bầu không khí ồn ào, anh có chút muốn rời đi.

Ngay khi Chá Cô Tiếu định mở miệng nói muốn về khách sạn trước, một giọng nói vang lên.

Chỉ thấy một cô gái xinh đẹp đi đến bên cạnh Tô Thần, chìa tay phải về phía hắn, cô gái mặc váy trắng, nhẹ nhàng nói: "Thưa ngài, có thể mời ngài nhảy một điệu được không?" Vẻ ngoài của cô gái tự nhiên không tệ, hơn nữa còn lịch sự lễ phép, vừa nhìn đã biết không giống những vũ nữ bình thường.

Không nghi ngờ gì, là nhắm vào vẻ ngoài của Tô Thần.

Vẻ ngoài của Tô Thần trong Đại Thế Giới này, cũng được coi là hàng đầu.

Không chỉ trẻ trung, mà da dẻ trắng trẻo, ngũ quan tuấn tú. "Xin lỗi, tôi không biết nhảy!" Tô Thần cười áy náy, cũng coi như là khéo léo từ chối. "Không biết thì tôi có thể dạy anh." Cô gái tiếp tục mời. "Tôi đến đây, chỉ là để đi cùng bạn bè cho biết thế sự, tiểu thư không cần phải để tâm đến tôi!" Tô Thần từ chối lần nữa, câu này đã nói rất rõ ràng rồi.

Ai ngờ cô gái vẫn không bỏ cuộc: "Dám hỏi tiên sinh quý danh?" "Miễn quý, họ Tô!" Tô Thần nói. "Tô tiên sinh, trong Đại Thế Giới này chỉ có tôi từ chối người khác, người khác từ chối tôi e là không dễ dàng như vậy." Cô gái cười cười, "Lát nữa anh sẽ hiểu tại sao!" Nói xong, cô gái quay người rời đi. "Cô gái này rốt cuộc có lai lịch gì?" Chá Cô Tiếu hỏi.

Thái độ của đối phương cứng rắn, xem ra không dễ chọc. "Không rõ!" Tô Thần lắc đầu.

Chương 422

Thượng Hải rồng rắn lẫn lộn, nhân vật lớn không ít, nhưng nhân vật thích khoác lác cũng không thiếu.

Ra ngoài, thân phận đều là tự mình phong cho.

Bị Tô Thần từ chối, cô ta có chút khó xử, nói vài câu hăm dọa cũng là có khả năng.

Không lâu sau, Trần Ngọc Lâu quay lại bên sofa: "Không hổ là Thượng Hải, phụ nữ ở đây quả thực cởi mở hơn bên Trường Sa một chút." "Hơn nữa động tác của họ trên sàn nhảy cũng rất táo bạo, nếu còn ở lại nữa, tôi e là không kìm chế được." Chính vì vậy, Trần Tổng Bả Đầu mới vội vàng rút lui. "Ha ha ha!" Tô Thần cười nói, "Không ngờ Trần Tổng Bả Đầu cũng có ngày này, phải chạy trối chết!" "Khiêu vũ thì được, nhưng nếu tiến thêm một bước nữa, tôi sẽ mất hứng." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Nếu không, việc này có khác gì đi lầu xanh?" "Nói cũng phải!" Tô Thần gật đầu, ánh mắt quay lại trung tâm sàn nhảy.

Tô Thiên và Tô Hổ đều đang khiêu vũ cùng bạn nhảy, Tô Hổ chọn một cô gái có vẻ ngoài đoan trang.

Còn Tô Thiên, quả thực đã mời được nữ ca sĩ vừa hát.

Hai người họ đang khiêu vũ trên sàn.

Kỹ thuật khiêu vũ của hai người rất tệ, may mà tốc độ học hỏi nhanh, không lâu sau đã có thể bắt nhịp được.

Bây giờ còn đang nhảy rất có hồn.

Mãi đến tận đêm khuya, Tô Hổ mới lưu luyến quay về.

Về phần Tô Thiên, cậu ta xin phép Tô Thần, nói rằng muốn đưa cô

ca sĩ về nhà.

Tô Thần dặn một câu, bảo cậu ta đưa xong thì nhanh chóng quay về.

Sau đó, Tô Thần cùng những người còn lại trở về khách sạn. "Chơi vui không?" Vừa vào phòng, cô nương A Lăng đã cười hỏi. "Cũng được, Thượng Hải quả thực phồn hoa." Tô Thần cởi áo khoác và giày, nằm lên giường. "Anh không làm gì khác à?" A Lăng hỏi. "Tôi có thể làm gì chứ?" Tô Thần hỏi lại, "Yên tâm đi, tôi không phải loại người đó." "Chuyện này khó nói lắm!" A Lăng cô nương cười giúp Tô Thần cởi quần áo, thời gian đã không còn sớm, cũng đến lúc nên nghỉ ngơi.

Ngày mai còn có việc phải làm.

Sáng sớm hôm sau.

Tô Thiên mới quay về, tinh thần cậu ta có chút uể oải. "Tối qua thành công chiếm được thành rồi à?" Trần Tổng Bả Đầu cười hỏi. "Không có!" Tô Thiên lắc đầu, "Tối qua tôi thức trắng, trò chuyện với cô ấy cả đêm." "Cả một đêm mà không làm gì hết à?" Tô Hổ đứng bên cạnh cười nói, "Tô Thiên à, cậu lãng phí hết cả thời gian tốt đẹp rồi." "Để tôi ngủ bù một giấc đã!" Tô Thiên nói, "Mọi người đi dạo trước đi." Hai ngày nay cũng không có việc gì quan trọng.

Thấy vậy, Tô Thần bảo cậu ta cứ dưỡng sức trước.

Cả nhóm đến đại sảnh khách sạn, đang định đi ra ngoài thì chưởng quỹ khách sạn chặn mấy người lại: "Tô tiên sinh, khách sạn đổi chủ rồi!" "Theo yêu cầu của ông chủ mới, tiền phòng mỗi ngày bây giờ tăng thêm năm mươi phần trăm!" "Số tiền ngài đưa trước đó e là không đủ!" Tình hình gì đây?

Sao lại đột nhiên đổi chủ? "Chuyện khi nào vậy?" Tô Thần hỏi.

"Hình như là tối hôm qua, đã đổi chủ mới!" Chưởng quỹ nói, "Sáng nay tôi mới biết chuyện này!" "Phòng cứ giữ lại cho tôi, đợi tôi về rồi tính!" Bỏ lại câu đó, Tô Thần và mọi người rời đi trước. .....

Cả một buổi sáng, Tô Thần đều đi chọn địa điểm.

Không chỉ xem xét lượng người qua lại trước cửa hàng mà còn phải xem cả phong thủy của cửa hàng đó.

Phong thủy là quan trọng nhất!

Cửa của một cửa hàng tốt nhất không nên đối diện với ngã ba hình chữ Đinh, đây được coi là sát, rất dễ xảy ra tai họa.

Tuy nhiên, Tô Thần cũng đã chọn vài cửa hàng để làm phương án dự phòng.

Mãi đến trưa, mấy người mới quay lại khách sạn.

Còn chưa bước vào đại sảnh, đã thấy Tô Thiên đứng ngoài khách sạn, hành lý của mấy người cũng bị đặt ở ngay cửa.

Thấy cảnh này, Tô Thần mới hiểu ra, xem ra họ đã bị nhắm vào rồi. "Thần ca, em còn đang ngủ trong phòng thì người của khách sạn xông vào." Tô Thiên nói, "Họ nói chúng ta chưa trả thêm tiền phòng, không cho ở nữa!" "Em nghĩ bụng chẳng phải chỉ tăng thêm chút tiền phòng thôi sao?" "Cùng lắm thì em trả thêm là được, ai ngờ họ lại không cần, ném hết hành lý của chúng ta ra ngoài." Vừa nghĩ đến chuyện này, Tô Thiên lại thấy căm phẫn.

Việc nhắm vào này cũng quá lộ liễu rồi! "Đừng vội, để tôi vào xem!" Tô Thần bước vào khách sạn, ở quầy lễ tân, quả nhiên anh thấy một bóng người quen thuộc.

Chính là người phụ nữ gặp hôm qua.

Xem ra, mọi chuyện đã rõ ràng.

Tối qua Tô Thần từ chối cô ta, bây giờ cô ta cố ý trả thù, muốn lấy lại thể diện.

Đối với chuyện này, Tô Thần cười khổ, không ngờ người phụ nữ này lại thù dai như vậy. "Vị tiểu thư đây, chuyện hôm qua quả thực có chút hiểu lầm, nhưng cũng không đến mức này chứ." Tô Thần lên tiếng. "Tiểu thư gì?" Người phụ nữ quay lưng về phía Tô Thần, cao giọng nói: "Gọi tôi là phu nhân hoặc thái thái!" Đã là vợ người ta rồi, không ngờ hành vi còn phóng đãng như vậy!

Tô Thần lắc đầu: "Vị phu nhân này, mong bà trả lại chi phí cho chúng tôi, chúng tôi sẽ tìm nơi khác để ở." "Trả tiền?

Nào có dễ vậy?

Đi mà tìm ông chủ trước ấy!" Người phụ nữ quay đầu lại, nhìn kỹ Tô Thần: "Ông chủ trước đã đáp thuyền rời Thượng Hải ngay trong đêm, về quê ông ta rồi." "Các người nếu đến quê ông ta tìm, có lẽ sẽ đòi lại được tiền phòng!" "Tôi không nhận được tiền phòng từ tay ông ta, nên không thể để các người ở lại." Người phụ nữ này rõ ràng đang nói cùn.

Tô Thần bất đắc dĩ, chẳng lẽ lại gây chuyện ngay tại đây. "Không biết vị thái thái đây có yêu cầu gì, cứ việc đưa ra." Tô Thần nói. "Đơn giản, tối nay khiêu vũ với tôi, tôi sẽ đồng ý!" Người phụ nữ nói, "Người từ chối tôi còn chưa được sinh ra đâu!" "Được!" Tô Thần gật đầu.

Chẳng phải chỉ là khiêu vũ thôi sao?

Có gì to tát.

Không ngờ người phụ nữ này cứ bám riết không tha, trông cô ta cũng không lớn tuổi, khoảng hai mươi bốn, hai mươi lăm.

Toàn thân toát ra khí chất thanh lịch.

Tô Thần dù sao cũng không thiệt thòi gì.

Đương nhiên, chỉ giới hạn ở việc khiêu vũ, nếu phải bán thân thì Tô Thần chắc chắn sẽ không đồng ý. "Vậy các người cứ vào ở đi, yên tâm, sẽ không thu thêm tiền phòng nữa." Người phụ nữ lên tiếng, "Cứ ở đến khi nào các người hài lòng thì thôi!" Thấy vậy, Tô Thần cười khổ.

Không ngờ thế này cũng đắc tội với người khác!

Anh đi ra ngoài cửa, gọi những người đang đứng bên ngoài vào.

Còn về người phụ nữ kia, thì đã rời khỏi khách sạn.

Tô Thần còn đặc biệt tìm quản sự của khách sạn để hỏi thăm về chuyện này, dò hỏi thân phận của người phụ nữ đó. "Bà chủ họ Hứa, người ta thường gọi là Hứa thái thái, rất ít người gọi là Hứa tiểu thư." Quản sự khách sạn chậm rãi kể về thân phận của người phụ nữ.

Chương 423

Hứa tiểu thư vốn là con gái của một gia đình lớn ở Thượng Hải, sau này đính hôn với con trai của một quân phiệt, vị quân phiệt đó có danh tiếng rất lớn ở vùng lân cận.

Chỉ có điều con trai vị quân phiệt đó đã chết trước khi thành hôn, thế nên cô ta suốt ngày lui tới những nơi này ở Thượng Hải.

Vị quân phiệt kia tuy cũng đã sụp đổ, nhưng một số thuộc hạ cũ của ông ta nay lại giữ chức vụ cao, nể mặt cấp trên cũ nên rất chiếu cố Hứa tiểu thư.

Cả cái Thượng Hải rộng lớn này, cũng không ai dám đắc tội với vị Hứa tiểu thư này.

Cộng thêm gia cảnh vốn đã giàu có, nắm trong tay rất nhiều sản nghiệp, nên ở Thượng Hải này cũng được xem là người có thân phận cao quý.

Loại phu nhân nhà giàu, tiểu thư nhà giàu này không phải là ít, nhưng ở Thượng Hải lớn như vậy, người có thân phận như cô ta thì lại không nhiều. "Đa tạ đã cho biết!" Tô Thần chắp tay.

Sau đó, anh quay về phòng.

Sau khi nói chuyện qua loa với mọi người, ý của Trần Tổng Bả Đầu là: "Tô tộc trưởng, chúng ta mới đến đây, nếu có thể liên lạc được với vị Hứa tiểu thư này, có lẽ là một chuyện tốt." "Thần ca, đi đi, tối nay em cũng muốn đi gặp Lưu tiểu thư, cô ấy tối nay cũng có buổi biểu diễn." Tô Thiên cũng hùa theo. "Vậy là muốn tôi hy sinh sắc đẹp à?" Tô Thần hỏi lại. "Đây sao gọi là hy sinh được?

Phải gọi là hời to mới đúng chứ?" Trần Tổng Bả Đầu cười nói.

Tô Thần nhìn sang A Lăng cô nương, chờ đợi câu trả lời của cô. "Yên tâm đi, em sẽ ủng hộ anh.

Tuy có chút không tình nguyện, nhưng có thể bớt đi rất nhiều phiền phức, làm như vậy tuyệt đối là đáng giá." A Lăng cô nương ủng hộ: "Em sẽ không nói cho Dịch Tiêu tỷ tỷ và Doãn Tân Nguyệt tỷ tỷ đâu, anh cứ yên tâm mà làm." Thấy mọi người đều tỏ thái độ ủng hộ, Tô Thần cũng có chút ngẩn người.

Toàn là một đám người thích xem náo nhiệt không chê chuyện lớn.

Tối nay đi rồi xem thế nào vậy, đi một bước tính một bước, tạm thời vẫn chưa nên đưa ra kết luận.

Buổi tối, tại Đại Thế Giới.

Vẫn náo nhiệt như hôm qua.

Người ra vào tấp nập không ngớt, nơi đây đúng là một cái động tiêu tiền thực sự.

Bao nhiêu công tử nhà giàu đều đến đây mua vui.

Nơi này nghiễm nhiên trở thành một biểu tượng của Thượng Hải, thậm chí có người còn công khai nói trên báo rằng chưa đến đây thì coi như chưa đến Thượng Hải.

Nhưng tối nay đến đây chỉ có Tô Thần, Tô Thiên và Tô Hổ.

Tô Thiên muốn tìm cô ca nữ hôm qua để tiếp tục khiêu vũ, Tô Hổ cũng muốn đến để mở mang tầm mắt một lần nữa.

Vừa bước vào, một nhân viên phục vụ mặc vest đã đi đến bên cạnh Tô Thần: "Là Tô tiên sinh phải không ạ?

Hứa thái thái có lời mời!" "Hai người đi trước đi, tôi đi tìm Hứa thái thái." Tô Thần dặn dò Tô Thiên và Tô Hổ vài câu, bảo họ chơi xong thì về khách sạn sớm.

Bỏ lại câu đó, Tô Thần theo sự dẫn dắt của nhân viên phục vụ đến một phòng bao.

Hứa thái thái ngồi trên sofa, trên bàn trà trước mặt còn bày một ít rượu vang ngoại và rượu mạnh nồng độ cao.

Người thời này, đa số đều lấy việc nếm thử đồ ăn ngoại, uống rượu ngoại làm vinh, ngay cả lễ nghi cũng không ngừng mô phỏng phong cách nước ngoài.

Hứa thái thái hôm nay mặc một chiếc váy dạ hội màu đen, ngồi đó trông đoan trang thanh lịch. "Đã biết thân phận của tôi rồi à?" Hứa thái thái cười hỏi. "Biết rồi!" Tô Thần nói, "Thật không ngờ Hứa thái thái lại có địa vị như vậy, trước đó quả thực là tôi đã đường đột." "Ha ha ha, anh không phải người đầu tiên làm vậy, và cũng sẽ không bao giờ là người cuối cùng." Hứa thái thái nói, "Tôi cũng đã dò hỏi được thân phận của anh rồi, người Trường Sa thành phải không?" "Giọng của anh có hơi hướng về vùng Tương, tôi đã nhờ người dò hỏi một phen, lấy được tấm ảnh của anh." "Tộc trưởng Tô gia ở Trường Sa thành!" Hứa thái thái đặt một tấm ảnh lên bàn.

Cô ta biết được thân phận của Tô Thần, nói thật Tô Thần không hề bất ngờ.

Tô gia bây giờ cũng không phải là hạng vô danh, đã có danh tiếng ở mấy tỉnh xung quanh.

Chỉ có điều cô ta lại lấy được ảnh của Tô Thần, thực sự khiến Tô Thần có chút kinh ngạc, bình thường Tô Thần luôn chú ý đến việc tiết lộ thông tin của mình, rất ít khi ra ngoài chụp ảnh.

Cũng không biết cô ta lấy được tấm ảnh này từ đâu.

Trên tấm ảnh đen trắng, chỉ có một bên mặt của Tô Thần. "Tô tộc trưởng, mục đích anh đến Thượng Hải lần này tôi cũng đã rõ." Hứa

thái thái nói, "Hợp tác với tôi thế nào?" "Tôi ở Thượng Hải có chút quan hệ và tài nguyên, còn anh lại có kỹ thuật, hai chúng ta hợp tác có thể nói là không gì không thuận lợi." Biết được một số thông tin của Tô gia, suy đoán một chút là có thể hiểu được mục đích chuyến đi này của Tô Thần.

Chẳng phải là để mở rộng thị trường sao? "Chia ba bảy, cô lấy ba phần!" Tô Thần nói, "Mảng đồ cổ này chung quy vẫn cần người của tôi lo liệu!" "Loại chuyện chuyên môn này, cô không hợp lắm." "Nếu cần vốn, tôi cũng không cần, Tô gia không thiếu chút tiền này." Tô Thần nói.

Kho bạc của Tô gia có hơn một triệu đại dương, mở chi nhánh ở Thượng Hải, dù có tốn bao nhiêu đại dương đi nữa cũng chỉ mười mấy vạn khối là cùng.

Kế hoạch của Tô Thần lúc đó là, giai đoạn đầu đầu tư ít nhất hai mươi vạn khối đại dương, xây dựng tiệm đồ cổ, đồng thời chuẩn bị cho nhà đấu giá.

Vốn liếng vẫn vô cùng dồi dào. "Có thể!" Hứa thái thái gật đầu. "Không nhìn ra cô lại thiếu tiền đến vậy!" Tô Thần cười.

Ngay cả việc kinh doanh tiệm đồ cổ mà cô ta cũng muốn nhúng tay vào.

Nhưng nếu đối phương thực sự có quan hệ và tài nguyên, thì cho cô ta ba phần cổ phần thì đã sao?

Tiệm đồ cổ ở Trường Sa thành, Tô Thần còn cho Trương Đại Phật Gia ba phần cổ phần khô đấy thôi. "Chỉ có tiền ra, rất ít có tiền vào!" Hứa thái thái nói, "Cứ ngồi ăn núi lở thế này cũng không được!" "Vẫn phải nghĩ cách kiếm chút tiền, duy trì cuộc sống của tôi!" Hứa thái thái mỉm cười, đứng dậy từ trên sofa.

Ca nữ phía dưới đã bắt đầu hát, dưới giọng ca du dương, không khí cũng được khuấy động lên.

Hứa thái thái chậm rãi đi đến trước mặt Tô Thần, một tay nắm lấy tay Tô Thần, tay kia đặt lên vai anh.

Nương theo tiếng hát, cô ta nhịp nhàng lắc lư cơ thể mình.

Tô Thần cố gắng phối hợp.

Thực không dám giấu, trình độ khiêu vũ của Tô Thần cũng chỉ ở mức bình thường.

Nhưng trong không khí này, anh dần dần nắm bắt được tiết tấu.

Thấy Tô Thần khiêu vũ ngày càng trôi chảy, Hứa thái thái cũng rất hài lòng.

Thấy thời gian đã không còn sớm, Hứa thái thái chủ động lên tiếng: "Tô tiên sinh, hay là tối nay ở lại đây đi." "Thời gian không còn sớm nữa, ngày mai tôi còn có việc!" Tô Thần nói, "Hôm khác có thể dành thời gian nói chuyện nhiều hơn." Tô Thần rời khỏi phòng bao.

Nhìn bóng lưng của anh, Hứa thái thái bất giác mỉm cười, "Tôi không tin, anh không rơi vào tay tôi." Nghĩ đến đây, Hứa thái thái cũng rời khỏi phòng bao, đi đến cửa Đại Thế Giới.

Lên xe hơi xong, Hứa thái thái liền rời đi.

Tô Thần đến đại sảnh của Tân Thế Giới, gặp được Tô Hổ.

Cậu ta cũng đã khiêu vũ xong, đang ở đây đợi Tô Thần ra. "Tô Thiên đâu?" Tô Thần nhìn quanh hỏi. "Đưa cô ca nữ kia về nhà rồi." Tô Hổ nói, "Đi được hơn nửa tiếng rồi, chắc tối nay lại không về." "Được, về rồi nói." Tô Thần cùng Tô Hổ quay về khách sạn.

Lần này người của khách sạn không dám gây khó dễ cho họ, nhưng đến đêm khuya, khách sạn lại có một đám người đến.

Chương 424

Dẫn đầu là một người đàn ông trung niên đeo kính, mặc vest đen. "Xin phiền cho hỏi, Tô công tử ở phòng nào?" Người đàn ông trung niên dẫn đầu nói, "Tôi có chút việc muốn gặp Tô công tử." Thấy đối phương mặc vest bảnh bao, bên cạnh lại còn có không ít người đi theo, quản sự khách sạn cũng không dám chậm trễ: "Ngài chờ một chút, tôi đi liên lạc với Tô công tử ngay." Bỏ lại câu đó, quản sự khách sạn vội vàng chạy đến ngoài phòng Tô Thần.

Ông ta gõ cửa: "Tô công tử, có người tìm ngài!" "Ai vậy?" Trong phòng vang lên giọng nói thiếu kiên nhẫn của Tô Thần, anh đang ngủ say thì bị đánh thức. "Mặc vest bảnh bao, hình như là chủ của một khách sạn." Quản sự khách sạn nói. "Bảo họ đợi đi, mai rồi nói." Tô Thần thầm nghĩ, chắc là tác dụng của việc phá sát trước đó đã phát huy, khách sạn đó bây giờ đã xảy ra chuyện rồi.

Nên đám người này mới sốt ruột đến tìm anh.

Nhưng Tô Thần bây giờ không dễ đối phó như trước nữa!

Trước đây đối xử với nhóm Tô Thần như vậy, bây giờ chắc chắn phải để đối phương cảm nhận mùi vị của sự chờ đợi, phải cho họ biết sai lầm của mình chứ. "Nhưng mà..." Quản sự khách sạn còn định nói tiếp, nhưng bị Tô Thần cắt ngang: "Không có nhưng nhị gì hết, mai rồi nói, nếu họ không muốn đợi thì bảo họ về đi." Sau khi phá sát, việc kinh doanh của khách sạn chắc chắn sẽ ngày càng tệ.

Tô Thần đoán, khách sạn này chắc đã xảy ra án mạng, hơn nữa có lẽ không chỉ một vụ.

Sáng hôm sau, đợi đến khi mặt trời lên cao, Tô Thần mới ung dung bò dậy từ trên giường.

Dưới sự giúp đỡ của A Lăng cô nương, Tô Thần mặc quần áo chỉnh tề, bước ra khỏi phòng.

Dưới đại sảnh, cả khách sạn đã bị phong tỏa.

Ông chủ khách sạn kia rất bá đạo, trực tiếp bao trọn khách sạn, mục đích là để gặp Tô Thần một lần.

Khi thấy Tô Thần từ trên lầu đi xuống, ông chủ khách sạn vội vàng chạy tới: "Tô tiên sinh, là tôi có mắt không tròng!" "Xin ngài hãy thu lại thần thông, tuyệt đối đừng chấp nhặt với tôi!" Ông chủ khách sạn lau mồ hôi lạnh trên trán, xin lỗi Tô Thần, hy vọng được anh tha thứ.

Mấy ngày nay khách sạn xảy ra vấn đề lớn, ngày đầu tiên, một vị khách quý từ nước ngoài, đang đi trên hành lang khách sạn thì tự dưng ngã nhào.

Để xoa dịu vị khách nước ngoài đó, khách sạn của họ đã bồi thường năm ngàn khối đại dương, mới khiến đối phương không truy cứu nữa.

Vốn tưởng là do người dọn dẹp lau sàn quá trơn, sau khi trừ hai tháng lương của người dọn dẹp, chuyện này coi như xong.

Ai ngờ đến tối, hai vị khách quý từ nước ngoài dùng bữa tối, lại bị ngộ độc thực phẩm.

Thế là, ông chủ khách sạn lại vội vàng đưa hai vị khách quý này đến bệnh viện, mỗi người bồi thường một vạn đại dương, chuyện mới coi như kết thúc.

Vốn tưởng gần đây mình hơi xui xẻo, sắp gặp vận rủi.

Không ngờ tiếp theo lại có một vị khách quý đang tắm trong phòng thì va đầu vào tường.

Vị khách quý nước ngoài đó tố cáo các biện pháp bảo vệ của khách sạn họ không đầy đủ.

Đối với ý kiến của vị khách quý này, ông chủ khách sạn cực kỳ coi trọng.

Trong mắt ông ta, những vị khách quý nước ngoài này đều là các ngài Tây, ông ta không dám đắc tội chút nào.

Mãi đến tối hôm qua, hai vị khách quý nước ngoài cãi nhau trong phòng, một vị trong cơn tức giận đã nhảy cửa sổ tự sát.

Không lâu sau, vị khách quý còn lại cũng theo đó nhảy lầu tự sát.

Liên tiếp mấy chuyện, khiến ông chủ khách sạn bị hành cho không nhẹ.

Sau đó, một nhân viên lễ tân nói với ông chủ khách sạn, mấy ngày trước có mấy người kỳ lạ đến khách sạn ở.

Vì thái độ không tốt nên họ đã không tiếp đãi.

Biết được kết quả này, ông chủ khách sạn không coi ra gì.

Dù sao thì đám nhà quê trong nước này trong mắt ông ta, chẳng là cái thá gì.

Nhưng những chuyện xảy ra liên tiếp lại khiến ông ta có chút nghi ngờ.

Mãi đến khi nhân viên phục vụ nói, nếu khách sạn xảy ra chuyện, có thể đến khách sạn này tìm một người tên là Tô tiên sinh, ông chủ khách sạn mới đứng ngồi không yên.

Lẽ nào thật sự có chuyện đó?

Đúng lúc này, lại có một vị khách quý nước ngoài mộng du, suýt nữa lên nóc nhà nhảy xuống, ông chủ khách sạn mới nhận ra, biết Tô Thần là người có bản lĩnh.

Nếu mấy người phục vụ trong khách sạn chết thì thôi, nhưng những vị khách quý nước ngoài này không được có mệnh hệ gì.

Đã có tuần cảnh đến, muốn điều tra cái chết của những người này.

Cộng thêm đại sứ quán đằng sau những vị khách quý đó cũng ra mặt can thiệp, nhất thời ông chủ khách sạn đau cả đầu.

Chuyện này một khi làm lớn, khách sạn của ông ta sau này e là không còn khách nước ngoài nào dám ở nữa.

Đến lúc đó ông ta còn tổn thất nặng hơn.

Nghĩ đến đây, ông chủ khách sạn vội vàng đi tìm Tô Thần, muốn nhờ Tô Thần giải quyết chuyện này. "Tô tiên sinh!

Cuối cùng cũng gặp được ngài!" Ông chủ khách sạn không dám chậm trễ, trực tiếp tiến lên chào hỏi Tô Thần một cách khiêm tốn: "Trước đây là do người của tôi không biết điều, đã va chạm đến ngài!" "Ngài tuyệt đối đừng chấp nhặt với họ!" "Tôi đã biết là lỗi của họ, nhân viên phục vụ đó tôi đã sa thải, không những vậy, còn trừ nửa năm lương của cậu ta!" "Không biết như vậy, có thể dập tắt cơn giận của ngài chưa?" Nghe vậy, Tô Thần lắc đầu: "Đây không phải là vấn đề của nhân viên phục vụ, mà là vấn đề trong tư tưởng mà cả khách sạn này sùng bái từ trước đến nay." "Sính ngoại, nhìn thấy lũ quỷ Tây kia là chỉ hận không thể quỳ xuống dập đầu mấy cái." "Còn nhìn thấy người trong nước thì lại vênh váo, tự cho mình hơn người." Theo lời nói của Tô Thần, ông chủ khách sạn liên tục lắc đầu: "Tô tiên sinh hiểu lầm rồi, những vị khách quý nước ngoài này từ xa đến, chúng ta nên cố gắng thể hiện lòng hiếu khách của chủ nhà!" "Nếu không để những vị khách quý nước ngoài này nhìn thấy, lại hiểu lầm đất nước mênh mông của chúng ta, tất cả mọi người đều ngu muội!" Ông chủ khách sạn vẫn đang ngụy biện, cảm thấy mình làm không sai.

Đối với loại người này, quan niệm sính ngoại đã ăn sâu vào xương

tủy.

Tô Thần dù có làm nhiều hơn nữa, cũng không thể thay đổi được quan niệm của ông ta. "Tôi hỏi ông, lũ quỷ Tây kia đến ở khách sạn, ông thu của họ bao nhiêu đại dương?" Tô Thần hỏi. "Những vị khách quý nước ngoài này, một người một khối đại dương là đủ!" Ông chủ khách sạn nói. "Vậy khách trong nước thì sao?" "Một người hai mươi khối đại dương, Tô tiên sinh, phí tôi thu không đắt đâu." Ông chủ khách sạn nói, "Rất nhiều người ở khách sạn này, là để tiếp xúc với những vị khách quý nước ngoài, muốn học hỏi văn hóa và lễ nghi tiên tiến của họ." "Nếu tôi không tăng giá, những người này ồ ạt vào, sẽ làm phiền những vị khách quý nước ngoài nghỉ ngơi." Ông chủ khách sạn vẫn tiếp tục biện giải, cảm thấy mình làm không sai. "Tùy ông thôi!" Tô Thần xua tay, lười phải tranh cãi về vấn đề này.

Nói nhiều cũng vô ích, ông chủ khách sạn đã không nghe lọt tai nữa rồi. "Tiếp theo tôi sẽ ở khách sạn của ông nửa tháng đến một tháng, giúp ông phá giải sát khí." Tô Thần nói, "Trong thời gian tôi ở khách sạn, không cho phép bất kỳ người ngoài nào vào!" "Chỉ có một điều kiện này, nếu các ông không đồng ý thì thôi." Ông chủ khách sạn gật đầu: "Tô tiên sinh, cái này không có vấn đề gì.

Khách bình thường tuyệt đối không cho họ vào!" "Lũ quỷ Tây kia cũng không được vào!" Tô Thần dặn dò.

Khách sạn này có tổng cộng hơn một trăm phòng, và lượng khách rất đông.

Bỏ qua lũ quỷ Tây kia, mỗi ngày thu nhập ít nhất cũng một ngàn khối đại dương.

Tô Thần ở một tháng, họ mất ít nhất cũng ba vạn khối đại dương, cũng coi như cho họ một bài học. "Tô tiên sinh, đây là năm trăm đại dương tiền thù lao!" Ông chủ khách sạn cho người mang ra một cái

khay, trên khay đặt năm trăm đại dương.

Bồi thường cho lũ quỷ Tây kia toàn là mấy ngàn đến mấy vạn đại dương, đến chỗ Tô Thần, thì biến thành mấy trăm đại dương.

Tô Thần cười: "Dưới hai vạn đại dương, miễn bàn!" "Không vấn đề!" Ông chủ khách sạn đồng ý ngay.

Chỉ cần Tô Thần có thể giải quyết được chuyện này, không để những vị khách quý nước ngoài trong khách sạn bị thương, làm gì ông ta cũng bằng lòng.

Chỉ có điều trong lòng ông chủ khách sạn vẫn còn chút tức giận, cảm thấy Tô Thần hét giá trên trời.

Quả nhiên là đám dân ngu muội!

Làm gì cũng vì tiền, cả con người chui vào trong lỗ tiền.

Loại người này sao xứng để so sánh với những vị khách quý nước ngoài kia?

Chương 425

Đơn giản là sỉ nhục những vị khách quý nước ngoài đó!

Nghĩ đến đây, ông chủ khách sạn nhìn Tô Thần: "Mong Tô tiên sinh mau chóng giúp chúng tôi xử lý chuyện này!" "Chuẩn bị xe giúp chúng tôi vận chuyển hành lý, tối nay chúng tôi sẽ dọn vào!" Tô Thần nói. "Không vấn đề!" Ông chủ khách sạn gật đầu. .....

Cùng ngày, Tô Thần đã dọn vào khách sạn.

Mỗi người trong nhóm đều ở phòng tiêu chuẩn cao nhất.

Còn những lão Tây trong khách sạn, đã biến mất sạch.

Xảy ra mấy vụ việc, đều nhắm vào lũ quỷ Tây họ, nên lũ quỷ Tây này trong lòng cũng sợ chết khiếp.

Lo lắng ở lại sẽ xảy ra vấn đề.

Khách sạn vắng tanh, chỉ còn lại những nhân viên phục vụ.

Nhóm của Tô Thần được hưởng dịch vụ cao cấp nhất. "Thần ca, lẽ nào cứ thế bỏ qua cho họ à?" Tô Hổ hỏi, "Em cứ thấy đám người này có chút quá đáng." "Tư duy của họ đã cố định rồi, chỉ công nhận những gì họ cho là đúng, không khuyên được đâu." Tô Thần nói, "Hơn nữa họ cũng tội chưa đến mức phải chết, cho họ một bài học, để chúng ta xả giận là được rồi." Trong mắt họ, lũ quỷ Tây kia chính là chủ nhân của họ.

Muốn thay đổi suy nghĩ của họ, cũng giống như khiêu khích chủ nhân ngay trước mặt họ vậy.

Tô Thần lười đi tìm sự khó chịu này. "Tiếp theo chúng ta cứ yên tâm ở trong khách sạn, làm tốt việc của mình." Tô Thần nói, "Đợi chuyện ở đây xong xuôi, lúc chúng ta rời đi, sẽ xử lý chuyện của họ

sau." "Chá Cô Tiếu, tối nay anh khẽ dịch chuyển vị trí của mấy con dao găm đó một chút." Tô Thần nói, "Đặc biệt là con dao ở vị Khôn, cho nó hướng về phía Bắc." "Bố cục phong thủy như vậy, chỉ có chủ nhân của nơi này sẽ gặp chuyện, còn khách thì sẽ không sao." "Đương nhiên, cũng sẽ không xảy ra chuyện gì quá phiền phức, cùng lắm là trẹo chân, đụng xe gì đó, không có nguy hiểm đến tính mạng." Chá Cô Tiếu gật đầu.

Cả ngày hôm nay, mọi người đa phần đều ở trong khách sạn.

Dịch vụ mà khách sạn cung cấp, đều là tiêu chuẩn cao.

Mãi đến tối, lại có người đến mời Tô Thần đến Đại Thế Giới.

Không cần nghĩ cũng biết, chắc chắn là vị Hứa thái thái kia.

Thấy cảnh này, Tô Thần lấy cớ mình cần nghỉ ngơi, từ chối.

Ngược lại, Tô Thiên lại đến Đại Thế Giới một chuyến.

Chỉ có điều lần này Tô Thiên vận khí rất kém, mối quan hệ của cậu ta và cô ca nữ Lưu Tiểu Trân tiến triển rất nhanh, đã rất thân mật.

Vô hình trung, đã đắc tội với vị Trần lão bản kia.

Sáng sớm hôm sau, Tô Thần nhận được một lá thư.

Thư được viết bằng máu, cũng không rõ là máu của ai.

Trong thư đầy mùi vị uy hiếp, đại ý là bảo Tô Thần đến gặp Trần lão bản một lần, để chuộc tội cho thuộc hạ của mình. "Thần ca, em đi cùng anh!" Tô Hổ có chút lo lắng cho an nguy của Tô Thiên, nên muốn đi cùng Tô Thần để giải quyết chuyện của Tô Thiên. "Không cần, một mình tôi đi là được!" Tô Thần nói, "Tôi cũng muốn xem thử vị Trần lão bản này, xem ông ta có ý đồ gì." Xảy ra chuyện như vậy, đối phương không giải quyết Tô Thiên, mà lại gửi thư cho Tô Thần.

Ý tứ có lẽ là muốn bồi thường!

Loại người này đầu óc rất lanh lợi, lại thêm việc họ chỉ vì lợi ích, mọi chuyện đều lấy đại dương làm đầu.

Nên khả năng cao là sẽ tống tiền Tô Thần một phen.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lên đường đến một nhà kho do Trần lão bản chỉ định, khi anh bước vào bên trong, mới phát hiện trong nhà kho trống trải, có một người đang bị treo lên.

Người đó mình đầy thương tích, bị tra tấn rất thảm.

Tô Thần quan sát kỹ một lúc, phát hiện người bị đánh bầm dập này không phải là Tô Thiên. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Chỉ thấy từng người mặc đồ đen, cầm rìu xuất hiện xung quanh Tô Thần.

Dẫn đầu là một người đàn ông khoảng năm sáu mươi tuổi, bụng phệ, có chút béo ngậy, miệng ngậm xì gà, tay còn cầm một khẩu súng, đứng trước mặt Tô Thần. "Mày chính là người đứng sau thằng nhãi ranh kia?" Trần lão bản nhìn Tô Thần một lượt, "Trông cũng chẳng có gì đặc biệt!

Cũng chỉ là một thằng nhãi ranh!" "Bọn mày đều là người ngoài tỉnh phải không!

Dù bọn mày có chút thế lực ở ngoài tỉnh, nhưng đây là Thượng Hải, là rồng thì cũng phải cuộn mình cho tao, là hổ thì cũng phải nằm im cho tao!" "Cả cái thập lý dương tràng Thượng Hải này, ai mà không biết Lưu Tiểu Trân là người của tao?" "Bọn mày còn dám công khai ve vãn nó, sống ngán rồi à!" Trần lão bản quát lớn, coi Tô Thần như con cháu, lời nói đầy vẻ khinh miệt. "Ý của ông là sao?" Tô Thần hỏi. "Lưu Tiểu Trân tao đã thèm muốn từ lâu, sớm đã định ăn nó rồi, nhưng con nhỏ này cứ từ chối tao." Trần lão bản lên tiếng, "Tao là

loại người, người khác càng từ chối, tao lại càng thích." Cái gì không có được thì rất muốn có, cái gì dễ dàng có được lại thường không biết trân trọng. "Tao đã để ý nó rất lâu rồi, lại bị thằng em của mày cuỗm mất.

Chuyện này tao cũng không nói gì nữa, nhưng điều quá đáng nhất của mày là gì?" "Người của bọn tao chẳng qua chỉ muốn tìm thằng em của mày nói chuyện một chút thôi, nó lại đánh bị thương hơn mười anh em của tao!" "Những anh em này đều là tay chân thân tín của tao, đánh họ chính là đánh tao." "..." Nghe Trần lão bản cứ lảm nhảm, Tô Thần có chút mất kiên nhẫn: "Nói thẳng đi, ông muốn bao nhiêu tiền?" "Ha ha ha, tao thích loại người thẳng thắn như mày!" Trần lão bản cười lớn, "Cho mày ba ngày, mỗi người một vạn đại dương, tổng cộng mười bốn vạn đại dương!" "Mười bốn vạn đại dương này coi như là bồi thường cho anh em của tao, mày đừng thấy số tiền này nhiều, đắc tội với lão Trần tao mà còn muốn sống sót rời khỏi Thượng Hải, mười bốn vạn đại dương đã là rẻ rồi." Nghe vậy, Tô Thần lại cười lớn: "Tôi lại thấy mười bốn vạn đại dương quả thực có hơi ít, hay là thế này, cho ông năm mươi vạn đại dương thế nào?" Nghe câu này, Trần lão bản ngẩn người một lúc, rồi phản ứng lại: "Mày đang đùa với tao à?" "Là ông đùa trước!" Tô Thần nghiêm mặt nói, "Trong núi không có hổ, khỉ xưng đại vương, ông thật sự nghĩ mình ở Thượng Hải là có thể vô pháp vô thiên à?" Tô Thần nhìn quanh đám người này.

Thể chất của Tô Thiên gấp mấy lần người thường, lại thêm kỹ năng chiến đấu rất mạnh, nên có thể dễ dàng đánh bại mười mấy người.

Còn thể chất của Tô Thần thì gấp hơn hai mươi lần người thường, không những thế, kỹ năng chiến đấu của Tô Thần còn mạnh hơn, kinh nghiệm chiến đấu cũng phong phú hơn!

Đã xuống bao nhiêu ngôi mộ, chém giết với bao nhiêu quái vật và đại tống tử.

Kinh nghiệm chiến đấu của Tô Thần sớm đã vượt qua sự hiểu biết của người thường.

Lại thêm Tô Thần còn có một số thủ đoạn khác phòng thân, căn bản không sợ đám người trước mắt. "Tô lão bản, nói đừng quá lời, cẩn thận sái quai hàm!" Trần lão bản cười lạnh xua tay, ra hiệu cho thuộc hạ có thể ra tay với Tô Thần!.

Một đám người lập tức xông về phía Tô Thần, tay cầm rìu.

Tô Thần bèn rút Nhân Hoàng Kiếm ra, đám người này vẫn chưa đủ sức gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho hắn.

Khi Tô Thần ra tay, Nhân Hoàng Kiếm trong tay lóe lên hàn quang, trong nháy mắt đã có mấy người ngã xuống đất.

Tốc độ của Tô Thần cực nhanh, tựa như một con sói lao vào bầy cừu.

Những kẻ này trong tay hắn không chịu nổi một chiêu, chẳng qua chỉ là một đám gà đất chó sành mà thôi.

Theo những cú ra đòn liên tiếp của Tô Thần, số người ngã xuống đất ngày càng nhiều.

Rất nhanh, Tô Thần đã đi đến trước mặt Trần lão bản. "Ngươi… ngươi… rốt cuộc là ai?" Trần lão bản kinh hãi.

Sao lại có kẻ mạnh đến thế?

Dễ dàng tiêu diệt mấy chục tay chân hắn mang đến.

Đám tay chân này đều là những kẻ hắn đã cẩn thận tuyển chọn! "Thật ra ta còn có cách giải quyết nhanh hơn!" Tô Thần vừa nói vừa lấy ra một khẩu súng tiểu liên, "Ông đối với thứ này chắc không lạ gì

đâu nhỉ?" "Hàng sản xuất ở nước ngoài, thứ này rất hiếm, sao ngươi lại có?" Trần lão bản lại một lần nữa kinh ngạc. "Cả vùng Cửu Châu này không chỉ có mỗi Thượng Hải là tiếp xúc với thế giới bên ngoài đâu." Tô Thần nói, "Thượng Hải tuy kinh tế phát triển, nhưng chung quy vẫn là một nơi nhỏ bé!" "Bên ngoài còn nhiều nơi lớn hơn ở đây nhiều lắm!" "Ngươi ở Thượng Hải còn chưa làm được đến mức xưng vương xưng bá, mà cũng dám ăn nói ngông cuồng?" Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tô Thần cắt đứt gân tay của Trần lão bản, khẩu súng trong tay gã rơi xuống đất, cả người sợ đến mức sắp tiểu ra quần. "Tô tiên sinh, trong chuyện này có lẽ có chút hiểu lầm!" Trần lão bản nói, "Ý của tôi chỉ là muốn cậu quản tốt người của mình, đừng để hắn đến Thượng Hải rồi gây rối." "Tôi không hề động thủ với hắn, xin ngài yên tâm!" Trần lão bản vội vàng giải thích.

Chương 426

"Hắn hiện đang ở đâu?" Tô Thần hỏi. "Chuyện này…" Trần lão bản do dự.

Tô Thần lười nghe gã nói nhảm, lại cắt đứt gân tay còn lại của gã, "Còn không nói, lần sau sẽ không đơn giản như cắt gân đâu!" "Ngươi có thể tìm người chuẩn bị hậu sự cho mình rồi đấy!" "Tôi nói!" Trần lão bản vội nói, "Tôi đã bán hắn đi rồi!" "Một vị lão bản ở Thượng Hải gần đây vẫn luôn thu mua những người đàn ông khỏe mạnh trên thị trường, tôi vốn định dạy dỗ tên Tô Thiên đó một trận, không ngờ sức lực của hắn rất lớn, đánh nhau cũng rất hung hãn." "Sau khi chúng tôi bắt được hắn, liền bán cho vị lão bản đó." Trần lão bản nói, "Vị lão bản đó cho tôi năm trăm đại dương, tôi có thể đưa cậu đi chuộc hắn về!" "Bây giờ tôi đưa cậu đi ngay!" Trần lão bản không màng đến gân tay bị cắt đứt, vội vã đi ra ngoài, thúc giục tài xế của mình lái xe. "Lão bản, ngài?" Tài xế có chút hoảng hốt, thấy hai tay của lão bản mình không ngừng chảy máu, theo phản xạ muốn lái xe đến bệnh viện. "Mẹ kiếp, câm miệng cho tao, lập tức lái xe đến chỗ Lưu Dịch Tư tiên sinh." Trần lão bản thúc giục, "Lái nhanh lên!" Tô Thần cũng lên xe, ngồi ngay bên cạnh Trần lão bản.

Chiếc ô tô Ford màu đen phóng như bay trên đường, khoảng nửa giờ sau, cuối cùng cũng đến một căn biệt thự kiểu Tây.

Căn biệt thự này mới được xây dựng không lâu, tràn ngập phong cách kiến trúc phương Tây. "Lưu Dịch Tư tiên sinh là người phương Tây, đã định cư ở Thượng Hải được hai năm rồi." Trần lão bản lúc này đã có chút suy yếu, sắc mặt trắng bệch, gã cố tỏ ra bình tĩnh nói, "Thời gian gần đây, ông ta vẫn luôn thu mua những người đàn ông khỏe mạnh!" "Theo như tôi biết, ông ta đã mua không dưới một trăm

người rồi!" "Những người đàn ông khỏe mạnh đó sau khi được đưa đến đây đều mất tích, tôi nghi ngờ ông ta có bí mật không thể cho người khác biết." Trần lão bản tiếp tục nói, "Tô tiên sinh, tôi đã nói hết những gì tôi biết cho cậu rồi, có thể thả tôi đi được chưa?" "Xuống xe, đi bộ đến bệnh viện!" Tô Thần nói, "Nếu trên đường đến bệnh viện mà ngươi mất máu quá nhiều ngất đi, hoặc là sốc, vậy thì chết đi!" "Nếu như ngươi có thể cầm cự được, ta cho ngươi một con đường sống!" Nói xong câu này, Tô Thần một mình đi vào trong biệt thự.

Tuy là ban ngày, nhưng tất cả rèm cửa trong biệt thự đều được kéo kín, trông có vẻ hơi âm u.

Cả tòa biệt thự cũng cực kỳ yên tĩnh, e rằng đến tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Tô Thần đi thẳng lên lầu hai.

Trong một căn phòng, hắn phát hiện một bóng người.

Người đó quay lưng về phía cửa phòng, trong lò sưởi trước mặt còn đang cháy củi.

Tô Thần tiến lên nhìn một cái, phát hiện người này đã tắt thở.

Trên cổ anh ta có thêm hai vết răng.

E rằng có chuyện không ổn!

Tô Thần quay người ra khỏi phòng, tìm kiếm xung quanh một lúc, không thấy một người sống nào.

Loại biệt thự kiểu này thường có tầng hầm.

Sau khi xuống lầu một, Tô Thần tìm thấy lối đi xuống tầng hầm ở phía sau một cái tủ.

Lối đi này chỉ dài khoảng mười mấy mét.

Cuối lối đi là một cánh cửa sắt.

Cánh cửa sắt này đối với người khác có lẽ là một vấn đề, nhưng trước mặt Tô Thần thì có thể giải quyết dễ như trở bàn tay.

Tô Thần cắm Nhân Hoàng Kiếm trong tay vào cánh cửa sắt.

Nhân Hoàng Kiếm chém sắt như chém bùn, cho dù là loại cửa sắt dày nặng này, trước mặt Nhân Hoàng Kiếm cũng không khác gì một miếng đậu hũ.

Hầu như chưa đến một phút, Tô Thần đã cắt bung cửa phòng.

Sau đó hắn đẩy cửa đi vào.

Đập vào mắt Tô Thần là một không gian rộng lớn.

Toàn bộ không gian đều được bố trí đèn điện, ở không gian phía dưới còn có một cái lồng sắt.

Xung quanh lồng sắt, la liệt thi thể.

Trong một căn phòng không xa, đèn đuốc sáng trưng.

Tô Thần đi về phía trước, thấy trong phòng có một người đàn ông trung niên tóc vàng mắt xanh đang ngồi, ông ta nói một thứ tiếng Thượng Hải không được lưu loát lắm, hỏi Tô Thần, "Ngươi là ai?

Ai cho ngươi vào đây?" Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tô Thần trực tiếp kề lên cổ ông ta, "Người đàn ông khoảng hai mươi tuổi bị các người bắt tối qua đâu?" "Giao hắn ra đây!" Lo đối phương không hiểu, Tô Thần lại dùng tiếng Anh dịch lại một lần.

Biết Tô Thần hiểu tiếng Anh, người đàn ông tóc vàng mắt xanh lập tức kích động, không ngừng chửi rủa, còn hỏi Tô Thần rốt cuộc là ai?

Có quan hệ gì với người đàn ông kia! "Giao hắn ra đây!" Tô Thần trầm giọng quát.

Thấy đối phương vẫn còn kích động, Tô Thần trực tiếp chém xuống một cánh tay của gã.

Cảm nhận được cơn đau dữ dội, người đàn ông tóc vàng mắt xanh cuối cùng cũng có thể bình tĩnh lại một chút, gã chửi Tô Thần là người của nơi ngu muội, dám động thủ giết người.

Còn về Tô Thiên, người đàn ông tóc vàng mắt xanh lại tiếp tục chửi rủa.

Một lát sau, người đàn ông tóc vàng mắt xanh mới nói ra tung tích của Tô Thiên, hắn đã trốn khỏi nơi này.

Tối qua sau khi bắt được Tô Thiên, ai ngờ sức lực của Tô Thiên quá mạnh, lại còn đánh hỏng thứ quý giá nhất của gã.

Trong cơn thịnh nộ, người đàn ông tóc vàng mắt xanh, cũng chính là Lưu Dịch Tư muốn giết chết Tô Thiên.

Nào ngờ vào phút cuối cùng Tô Thiên lại bẻ gãy được cột lồng sắt, chui ra khỏi đó, trốn khỏi biệt thự, hiện không rõ tung tích.

Biết được Tô Thiên lúc này an toàn, Tô Thần cũng yên tâm hơn nhiều.

Ngược lại, tên ngoại quốc tóc vàng mắt xanh Lưu Dịch Tư trước mắt có chút không bình thường, sau khi bị chặt đứt một cánh tay, lúc đầu còn có chút cảm giác đau đớn.

Nhưng lúc này, trong ánh mắt lại lộ ra vẻ tham lam và khát máu.

Gã nhìn chằm chằm vào cánh tay bị đứt của mình, giây tiếp theo liền lao tới, vớ lấy cánh tay đứt mà cắn xé.

Ngay cả vết máu trên đất gã cũng không bỏ qua, còn liếm mấy ngụm.

Tô Thần lùi lại mấy bước.

Khi nhìn kỹ lại lần nữa, mới thấy trên cổ Lưu Dịch Tư có thêm mấy cái lỗ.

Gã… gã dường như đã biến thành Huyết thi!

Tô Thần nhìn xuống phía dưới, lúc này hắn cuối cùng cũng hiểu ra.

Xem ra Lưu Dịch Tư này vẫn luôn nuôi Huyết thi, muốn thông qua sức mạnh của Huyết thi để được vĩnh sinh?

Cái lồng sắt phía dưới chắc là để giam cầm Huyết thi, gã còn liên tục mua những người đàn ông khỏe mạnh để nuôi Huyết thi.

Sự xuất hiện của Tô Thiên đã khiến kế hoạch của gã đổ bể.

Gã đã mở lồng sắt, thả Huyết thi ra ngoài.

Tất cả mọi người trong trang viên bây giờ đều gặp nạn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại nhìn Lưu Dịch Tư, người này quả thực có chút đáng ghê tởm.

Huyết thi một khi được thả ra, e rằng hậu hoạn vô cùng.

Thứ đã biến thành quái vật này, không sợ súng đạn, rất khó bị giết chết.

Cách biệt thự không xa chính là khu phố sầm uất, nơi có rất nhiều người sinh sống.

Hơn nữa, sau khi nuốt chửng nhiều máu như vậy, con Huyết thi đó e rằng đã tiến hóa, người thường càng khó giải quyết.

Nghĩ đến đây, Tô Thần phanh thây Lưu Dịch Tư ra làm tám mảnh.

Sau đó, Tô Thần xông ra khỏi trang viên.

Đúng lúc này, một chiếc ô tô màu đen dừng lại ở cổng trang viên.

Chương 427

Tô Thiên, Tô Hổ, Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu mấy người từ trên xe đi xuống.

Biết Tô Thần đã phát hiện ra manh mối ở đây, Tô Thiên vội nói, "Thần ca, là lỗi của em, nhưng chuyện ở đây quả thực có chút kỳ quặc." "Anh biết rồi!" Tô Thần nói, "Việc cấp bách bây giờ là ngăn chặn con Huyết thi đó, bóp chết nó từ trong trứng nước." "Nếu không, cả Thượng Hải e là sẽ chấn động một phen." Nghĩ đến đây, Tô Thần không dám trì hoãn thêm nữa, nhanh chóng phân phó mệnh lệnh cho mọi người, "Năm người chúng ta, chia ra mấy hướng tìm kiếm." "Tô Thiên, cậu đi cùng tôi, nói chi tiết về tình hình của con Huyết thi đó." Tô Thần và Tô Thiên cùng nhau đuổi theo về hướng đông.

Nơi đó chính là khu vực Thập Lý Dương Tràng.

Trên đường đi, Tô Thiên kể lại đại khái sự việc.

Lúc đó khi Tô Thiên đưa cô ca nữ Lưu Tiểu Trân về nhà, đi ngang qua một con hẻm.

Con hẻm đó tối om, lúc đầu thì không có gì, nhưng khi đi được nửa đường, một đám người vây lại.

May là Tô Thiên những năm nay theo Tô Thần đi nam về bắc, cộng thêm việc luôn tu luyện võ số, thể chất cực kỳ mạnh mẽ.

Năm sáu người bình thường thật sự không đến gần được hắn.

Vì vậy Tô Thiên dễ dàng đánh ngã một đám người.

Nào ngờ lúc này, đối phương không chơi đẹp, mấy kẻ cầm đầu rút súng ra.

Bị súng uy hiếp, Tô Thiên không chống cự nhiều.

Cứ như vậy, Tô Thiên bị họ bắt đi, bịt mặt đưa đến chỗ Trần lão bản.

Bên Trần lão bản rõ ràng là muốn tống tiền Tô Thiên một khoản lớn, nhưng Tô Thiên không nghe, cuối cùng thấy Trần lão bản sắp hạ sát thủ, Tô Thiên mới nhớ đến Tô Thần.

Nghe đến đây, Tô Thần gật đầu, "Cậu làm không sai, đại trượng phu co được duỗi được, bất luận thế nào, sống được thì cứ cố gắng mà sống." "Xảy ra chuyện anh có thể chống lưng cho cậu, nhưng nếu cậu chết rồi, anh có ra mặt cũng vô dụng!" Tô Thần vỗ vai Tô Thiên, "Trước khi đến anh đã nói rồi, người Tô Gia Thôn chúng ta không gây sự, nhưng cũng không sợ sự!" "Cảm ơn Thần ca!" Tô Thiên trong lòng càng thêm cảm kích.

Mỗi lần gặp chuyện, việc đầu tiên Tô Thần làm là giúp đỡ họ, chưa bao giờ mắng họ.

Mà là không ngừng dặn dò họ, an toàn là trên hết.

Tô Thần cũng rất ít khi giảng những đạo lý lớn lao, tông tộc vô điều kiện đứng về phía họ. "Nói tiếp đi, sau đó tình hình thế nào." Tô Thần nói. "Sau đó, Trần lão bản bịt đầu em, rồi đưa em đi." Tô Thiên nói, "Hắn chắc là đi tìm anh để đòi bồi thường." "Còn em thì bị đưa đến tầng hầm của căn biệt thự này." "Lúc em tỉnh lại, phát hiện mình đang ở trong một cái lồng sắt.

Gã tóc vàng mắt xanh đó nói một tràng gì đó, em hoàn toàn không hiểu." "Nhưng em biết cái lồng sắt này có lẽ không bình thường." "Trong lồng sắt còn có một cánh cửa, khi cánh cửa đó được mở ra, một con Huyết thi chạy ra." "Sức của con Huyết thi đó rất lớn, em dường như còn không phải là đối thủ của nó." "May là những cái lồng sắt đó đối với em không có gì khó khăn, thế là em dùng hết sức bình sinh bẻ cong cột lồng sắt, thành công thoát ra ngoài." "Những người

trong biệt thự không gây ra mối đe dọa nào cho em, sau khi dễ dàng giải quyết hai người canh gác, em liền rời khỏi đó." "Sau đó em về khách sạn, định tìm ngài, nói với ngài chuyện này." "Chỉ là lúc em đến, ngài đã không còn ở đó, Trần Tổng Bả Đầu nói ngài nhận được một lá thư, đi gặp Trần lão bản rồi." "Nhưng nghĩ đến vấn đề Huyết thi có chút nghiêm trọng, nên em chuẩn bị xử lý Huyết thi trước, sau đó mới tìm ngài hội hợp." "Không ngờ lúc chúng em đến đây, ngài đã tìm tới rồi." Tốc độ của Tô Thần quả thực rất nhanh, gần như là không ngừng nghỉ mà chạy đến, lo lắng Tô Thiên gặp nguy hiểm.

Bây giờ thấy không có nguy hiểm gì, Tô Thần mới yên tâm. "Trước đó tôi có hỏi dò một chút, con Huyết thi này đã nuốt chửng khoảng trên trăm mạng người, bây giờ nó e rằng không phải người thường có thể đối phó được." "Chá Cô Tiếu mà gặp phải chắc cũng mệt!" "Phía trước là khu phố sầm uất, bây giờ là ban ngày, con Huyết thi đó không dám hành động, đợi đến tối, nó xông vào khu phố sầm uất, sẽ rất khó bắt lại được nó." Tô Thần không khỏi có chút lo lắng.

Đến lúc đó xảy ra vấn đề, e rằng số người chết không ít. "Nếu ban ngày tìm không thấy, em có một cách." Tô Thiên nói, "Tìm một ít gia súc, lột da, chúng ta cố định đặt ở một nơi." "Chuẩn bị nhiều gia súc, tạo ra mùi máu tanh nồng nặc, xem thử lúc trời tối có thể dụ con Huyết thi đó đến không." "Sau đó chúng ta sẽ giải quyết con Huyết thi đó." Nơi này có không ít nhà dân, lục soát từng nhà rõ ràng là có chút không ổn.

Cách của Tô Thiên nói cũng được. "Vậy cứ làm thế đi, chúng ta tìm tung tích của con Huyết thi trước, nếu không tìm được, cậu đi mua một ít gia súc." Tô Thần nói, "Chuyện này nhất định phải nhanh, tuyệt đối không được chậm trễ." "Nếu không mua được những gia súc đó, cậu đi tìm Hứa thái thái, nhờ bà ấy ra tay giúp đỡ." Đêm xuống.

Tìm kiếm cả một buổi chiều, Tô Thần cũng không tìm được manh

mối gì.

Xem ra chỉ có thể dùng cách mà Tô Thiên nói, tìm một bãi đất trống, mấy chục con dê và bò được kéo đến.

Ngay cả Hứa thái thái cũng đến, "Tô tộc trưởng, làm lớn chuyện như vậy, là vì việc gì thế?" Buổi chiều, Tô Thiên đã tìm đến bà.

Nói là Tô Thần có việc cần nhờ, muốn nhờ mối quan hệ của bà để mua một lượng lớn gia súc bò dê.

Chuyện nhỏ như vậy cũng đến làm phiền bà, Hứa thái thái không hiểu lắm.

Sau này mới biết, phần lớn bò dê được thu mua, buổi sáng đã bán hết rồi.

Hơn nữa Tô Thần cần rất gấp, họ ở Thượng Hải cũng không có mối quan hệ và nguồn lực, nên mới tìm đến bà. "Dụ một thứ ra ngoài." Tô Thần nói, "Hứa thái thái nếu có hứng thú, có thể ở lại xem, lát nữa náo nhiệt chắc chắn không nhỏ đâu." "Náo nhiệt?" Hứa thái thái bán tín bán nghi, đứng bên cạnh Tô Thần. "Tô Thiên, chuẩn bị xong chưa?" Tô Thần hỏi. "Thần ca, đã chuẩn bị rất đầy đủ rồi, chỉ chờ anh ra lệnh thôi." Tô Thiên mài dao xoèn xoẹt. "Được, bắt đầu hành động đi!" Tô Thần gật đầu, đồng thời lại nhìn Hứa thái thái, "Mong Hứa thái thái dùng chút quan hệ, để cảnh sát tuần tra sơ tán người dân." Nói xong câu này, không đợi Hứa thái thái đồng ý, Tô Thần lại nhìn Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu, "Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu huynh đệ, hai người tuần tra xung quanh, tránh để thứ đó làm hại người đi đường." "Tô Hổ, cậu giúp Tô Thiên trước, sau đó chuẩn bị sơ tán người dân bất cứ lúc nào." Làm xong những việc này, Tô Thần tìm một cái ghế ngồi xuống.

Thấy cảnh này, Hứa thái thái quả thực có chút không hiểu, nhưng bà vẫn để quản gia của mình đi thông báo cho cảnh sát tuần tra, để

những cảnh sát đó chuẩn bị sơ tán người dân bất cứ lúc nào.

Sau đó, Hứa thái thái đứng bên cạnh Tô Thần.

Bà tận mắt chứng kiến Tô Thiên cầm một con dao xông vào đàn bò dê, không ngừng cắt tiết chúng, cảnh tượng có chút máu me.

Hứa thái thái thậm chí còn nhắm mắt lại, không rõ đây là chuyện gì. "Tô tộc trưởng, anh phải cho tôi một lời giải thích chứ?" Hứa thái thái hỏi.

Nghe vậy, Tô Thần không hề giả thần giả quỷ, mà ngược lại hỏi Hứa thái thái, "Không biết Hứa thái thái đã tiếp xúc với văn hóa phương Tây chưa." "Cũng có tiếp xúc một chút, tôi còn từng đi du học ở phương Tây." Hứa thái thái nói, "Không biết anh muốn tìm hiểu những kiến thức gì về phương Tây?" "Hấp huyết quỷ!" Tô Thần nói. "Trên thế giới này thật sự có thứ đó sao?" Hứa thái thái có chút kinh ngạc, "Tôi vẫn luôn nghĩ đây là thứ trong truyền thuyết." "Hấp huyết quỷ có hay không, tôi thật sự không rõ lắm." Tô Thần nói, "Nhưng một tên ngoại quốc từ phương Tây đến, lại động não đến chuyện này." "Hắn kiếm được một cỗ Huyết thi, muốn dựa vào cỗ Huyết thi này để đạt được mục đích của mình, có lẽ cũng tồn tại việc lợi dụng cỗ Huyết thi này, biến mình thành một tồn tại như Hấp huyết quỷ, để đạt được mục đích trường sinh." Tô Thần từ từ nhìn Hứa thái thái, "Chúng ta bây giờ lợi dụng những con bò và dê này, chính là để dụ cỗ Huyết thi đó ra." "Trước đó, tôi đã giết tên ngoại quốc đó, cũng không thể nói là giết, hắn đã biến thành quái vật rồi, tôi chỉ là giúp hắn giải thoát mà thôi." "Còn con Huyết thi mà hắn nuôi thì lại trốn thoát, bây giờ không rõ tung tích." "Người ở Thượng Hải quá đông, nếu để nó xâm nhập vào khu vực phồn hoa hơn, e rằng sẽ xảy ra đại loạn." "Vì vậy tôi lợi dụng mùi máu tanh của những con bò và dê này, định dụ Huyết thi đến." Tô Thần nói thật.

Nghe những nội dung có phần vượt quá tầm hiểu biết này, Hứa thái thái có chút sững sờ, "Tô tộc trưởng, anh chắc chắn mình có thể giải quyết được con Huyết thi đó chứ?" "Thứ này chắc là rất hung dữ?" "Chúng ta có cần đi tìm một vị đạo trưởng đức cao vọng trọng, hoặc tìm một vị cao tăng đến giải quyết không?" Hứa thái thái nổi da gà khắp người.

Chuyện này thực sự có chút chưa từng nghe thấy.

Nếu Huyết thi lát nữa xuất hiện, thì phải làm sao? "Hứa thái thái xin yên tâm, tôi đã dám làm như vậy, thì có cách đối phó với nó." Tô Thần cười nói, "Đừng nói một con Huyết thi, cho dù là mười con, tôi cũng sẽ bảo vệ bà an toàn vô sự." Đối với loại thứ này, Tô Thần đã quá quen thuộc.

Nếu lúc xuống mộ, không có một hai cỗ đại tống tử hoặc Huyết thi, Tô Thần còn thấy kỳ lạ.

Nghe vậy, Hứa thái thái cuối cùng cũng yên tâm hơn một chút.

Bà đứng sát bên cạnh Tô Thần.

Đêm dần buông, mặt trăng ẩn sau một đám mây đen, sao lấp lánh thưa thớt.

Xung quanh đột nhiên nổi lên một trận gió lạnh, thổi làm người ta có chút lạnh lẽo.

Đã là cuối thu, sắp bước vào đầu đông.

Nhiệt độ ở Thượng Hải cũng rất thấp, đặc biệt là vào buổi tối, gió lạnh bên ngoài có vị buốt xương.

Trong không khí thoang thoảng mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta khó chịu. "Cộp cộp cộp…" Đúng lúc này, một trận tiếng bước chân kỳ lạ truyền đến.

Mọi người đều im lặng, nhìn về phía tiếng bước chân truyền đến.

Chỉ thấy một bóng đen kịt đi về phía đàn bò dê, tốc độ của nó không nhanh, hơn nữa còn thở hổn hển, trên người tỏa ra một mùi hôi thối.

Hứa thái thái không khỏi bịt mũi, nhìn chằm chằm vào con quái vật, bà có chút sợ hãi, lại nép sát vào người Tô Thần, suýt nữa thì ngã vào lòng hắn.

Cũng không biết bà có cố ý hay không. "Hừ hừ!" Huyết thi phát ra tiếng gầm gừ trầm thấp, nó tăng tốc, xông vào đàn bò dê, vồ lấy những con bò dê mà cắn xé. "Đoàng đoàng đoàng!" Đúng lúc này, xung quanh vang lên một trận tiếng súng.

Chỉ thấy mấy người cảnh sát tuần tra không biết từ lúc nào đã chạy đến, nã mấy phát súng vào Huyết thi.

Chương 428

"Tình hình gì vậy?" Tô Thần nhìn quanh, phát hiện mấy người cảnh sát tuần tra vẫn luôn ẩn nấp sau một ngọn đồi.

Vừa rồi chính là họ nổ súng. "Hứa thái thái, không sao chứ?" Mấy người cảnh sát tuần tra đó đi về phía Hứa thái thái, "Buổi chiều, tôi đã cảm thấy sẽ có chuyện, vừa rồi đó rốt cuộc là thứ gì?" "Chúng tôi luôn cảm thấy có chút kỳ quái, bây giờ thứ đó chắc là chết không thể chết hơn được nữa rồi." "Anh em, bảo vệ an toàn cho Hứa thái thái, chính là bảo vệ mũ ô sa của chúng ta." "Bây giờ nguy hiểm đã được giải trừ, Hứa thái thái, bà có thể yên tâm rời đi rồi." Mấy người cảnh sát tuần tra này đứng bên cạnh Hứa thái thái, còn muốn kể công.

Nào ngờ, hành động này của họ nhất định sẽ chọc giận con Huyết thi đó. "Hừ hừ!" Âm thanh trầm đục lại vang lên, con Huyết thi trên người dính đầy máu gia súc, nó đã bắt đầu phát cuồng, lao về phía Tô Thần và những người gần nó nhất. "Còn chưa chết?" Người cảnh sát tuần tra cầm đầu lại nổ mấy phát súng.

Chỉ là tài bắn súng của họ quá tệ, liên tiếp mấy phát đều không trúng con Huyết thi này.

Chắc là vừa rồi cũng là mèo mù vớ phải cá rán, mới bắn trúng người Huyết thi.

Bây giờ không còn may mắn đó nữa!

Cuối cùng cũng có người mèo mù vớ phải cá rán, bắn trúng Huyết thi.

Nhưng đạn bắn vào người Huyết thi, giống như bắn vào bông gòn, con Huyết thi đó hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ đau đớn nào.

Thấy cảnh này, mấy người cảnh sát tuần tra đều kinh ngạc. "Mẹ ơi, đại ca, chuyện quái gì thế này?

Trúng đạn mà không chết!" "Có phải bắn trượt không?

Bắn tiếp đi!" "Ngây ra đó làm gì?

Tất cả ngắm cho chuẩn rồi hãy bắn!" "…" Mấy người cảnh sát tuần tra dốc hết sức.

Vì con Huyết thi ngày càng gần, họ ngắm cũng chuẩn hơn.

Nhưng con Huyết thi trong nháy mắt đã đến trước mặt mấy người họ, đạn bắn như mưa vào người Huyết thi, nhưng con Huyết thi không lùi lại nửa bước.

Thấy Huyết thi sắp xông đến bên cạnh, mấy người cảnh sát tuần tra sợ đến mức quay đầu bỏ chạy.

Còn Hứa thái thái, sớm đã bị họ quên mất tăm.

Lúc này Hứa thái thái cũng rất căng thẳng, ngay cả súng cũng không giết được thứ này, bà thực sự không biết có thứ gì có thể khắc chế nó. "Tô tộc trưởng, hay là chúng ta mau đi thôi!" Hứa thái thái hai chân run rẩy, bà lặng lẽ lùi về phía sau hai bước, loạng choạng ngã xuống đất.

Thật là không may, chân của bà lại bị trật. "Tô Thần, cứu tôi!" Hứa thái thái hoảng hốt. "Yên tâm đi, không sao đâu!" Tô Thần rút Nhân Hoàng Kiếm, bước về phía Huyết thi.

Tốc độ hắn rất chậm, ngay khoảnh khắc đối mặt với Huyết thi, Tô Thần chỉ chém một kiếm, đã chém bay nửa người của con Huyết thi này.

Con Huyết thi không cảm thấy đau đớn, vẫn lao về phía Tô Thần.

Tô Thần lại chém một kiếm nữa, nửa người còn lại của Huyết thi

ngã xuống đất.

Lần này, Huyết thi ngay cả đứng cũng không đứng nổi. "Giải quyết xong rồi nhỉ!" Tô Thần từ từ nói.

Tô Thiên và Tô Hổ lập tức xách hai thùng xăng đến, đổ lên người Huyết thi.

Sau đó họ châm lửa đốt Huyết thi.

Làm xong những việc này, Tô Thần đi đến trước mặt Hứa thái thái, đỡ bà từ dưới đất dậy, "Bây giờ bà hiểu vì sao tôi phải dùng gia súc bò dê để dụ nó ra rồi chứ." "Chúng ta đối phó nó rất đơn giản, nhưng người thường lại không đối phó được." "Thượng Hải quá lớn, hơn nữa người qua lại đông đúc, dễ gây ra những phiền phức không cần thiết khác." Nghe vậy, Hứa thái thái gật đầu, bà liền nói, "Hay là anh cõng tôi đi, chân tôi mềm nhũn, không đi nổi nữa!" Tô Thần cõng Hứa thái thái lên, đưa bà đến bên cạnh ô tô. "Tôi vẫn còn hơi sợ!

Hay là anh đưa tôi về nhà đi?" Hứa thái thái nói. "Vậy… được thôi!" Tô Thần ngồi vào hàng ghế sau của ô tô.

Chuyện còn lại do Tô Thiên và Tô Hổ xử lý là được, cũng không phải phiền phức gì lớn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần đưa Hứa thái thái về tận nhà.

Đứng ở cổng biệt thự của Hứa thái thái, Tô Thần dừng bước. "Sao thế?

Còn sợ tôi ăn thịt anh à?

Vào đi!" Hứa thái thái kéo tay Tô Thần, đi vào cổng lớn.

Trong biệt thự cửa sổ sáng choang, sạch sẽ, còn treo rất nhiều bức tranh sơn dầu.

Lần trước Tô Thần đến không phải là căn nhà này, mà là một nơi

khác cách Đại sư tỷ không xa, đó là một công quán.

Còn ở đây lại là bố trí của một căn biệt thự.

Hứa thái thái rất có tiền, có thể thấy rõ điều đó. "Ngồi đi, cẩn thận quá làm gì?" Hứa thái thái ngồi trên ghế sofa, châm một điếu xì gà, thong thả hút. "Không phải là cẩn thận, mà là Hứa thái thái, tôi đã đưa bà đến nơi rồi, đã đến lúc phải đi." Tô Thần nói, "Ngày mai tôi còn có việc quan trọng phải xử lý!" "Chuyện chọn địa điểm cho cửa hàng đồ cổ à?" "Chuyện này không cần lo, tôi có một bất động sản, có thể tạm thời để cửa hàng đồ cổ dùng trước." Hứa thái thái lấy ra một tấm bản đồ Thượng Hải, đánh dấu vị trí của cửa hàng trên đó.

Vị trí này nằm ngay ở nơi xa hoa nhất của Thập Lý Dương Tràng, những nhân vật lớn, ngoại quốc qua lại không ít.

Nếu có thể mở cửa hàng đồ cổ ở đây, quả thực không tệ. "Địa điểm vẫn còn hơi nhỏ!" Tô Thần trầm ngâm nói, "Sau này tôi còn định mở một nhà đấu giá nữa!" "Nếu như vậy, địa điểm sẽ có chút không đủ." "Nhà đấu giá và cửa hàng đồ cổ tốt nhất không nên cách nhau quá xa, như vậy cũng có thể hỗ trợ lẫn nhau." Đây là ý tưởng nhất quán của Tô Thần.

Bất luận là cửa hàng đồ cổ ở Cổ Đô, nhà đấu giá, hay là cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá ở Trường Sa, đều bố trí như vậy. "Cửa hàng bên cạnh cũng là của tôi, có thể giao cho anh sử dụng luôn." Hứa thái thái giàu có và hào phóng.

Quả thực rất hoành tráng! "Nếu tôi muốn mua lại hai cửa hàng này thì sao?" Tô Thần hỏi. "Được thôi, hai cửa hàng cộng lại, tám mươi vạn đại dương!" Hứa thái thái nói, "Giá này tuyệt đối là công đạo rồi!" "Đừng tưởng tôi lừa anh, hai cửa hàng này cộng lại, tiền thuê mỗi năm gần bốn vạn đại dương, tám mươi vạn đại dương chẳng qua là thu nhập của hai mươi năm mà thôi." Đây có lẽ là khu đất có

tiền thuê cao nhất cả Cửu Châu, tiền thuê một năm bốn vạn đại dương cũng không phải là quá đáng.

Nhưng Tô Gia Thôn vất vả làm việc hai năm, mới tích cóp được hơn một trăm vạn đại dương.

Muốn mua hai cửa hàng này, e rằng Tô Gia Thôn lập tức phải quay về thời điểm của năm ngoái.

Hai cửa hàng này, một cái ba tầng, cái còn lại bốn tầng.

Cái ba tầng có tổng diện tích bốn trăm mét vuông, cái bốn tầng có sáu trăm mét vuông.

Cộng lại là một nghìn mét vuông.

Trung bình một mét vuông một năm bốn mươi đồng đại dương tiền thuê, chia nhỏ ra, một mét vuông một tháng là ba đồng đại dương. "Áp dụng phương thức thuê!" Tô Thần nói, "Chúng tôi sẽ trả tiền thuê cho bà theo năm, việc chia ba bảy đã thỏa thuận trước đó sẽ không thay đổi." Tô Thần suy nghĩ một lát, đây là cách thích hợp nhất.

Nếu Hứa thái thái coi hai cửa hàng này là tài sản đầu tư vào cửa hàng đồ cổ, Tô Thần thật sự không biết nên cho bà bao nhiêu cổ phần thì thích hợp.

Chương 429

Chia năm năm, rõ ràng là không có lợi cho Tô Thần.

Nơi này là Thượng Hải, cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá một khi khai trương, lợi nhuận ròng mỗi tháng mười mấy vạn đại dương là không có vấn đề.

Một năm là hơn một trăm vạn đại dương lợi nhuận ròng.

Nếu chia năm năm, mỗi năm phải cho Hứa thái thái sáu bảy mươi vạn đại dương, gần như không cần bao lâu, bà ấy đã có thể kiếm lại được số tiền đầu tư vào hai cửa hàng này.

Còn chia ba bảy, Hứa thái thái lấy ba phần thu nhập, mỗi năm khoảng bốn mươi vạn đại dương, cộng thêm tiền thuê bốn vạn đại dương, như vậy, thu nhập mỗi năm của bà ấy không đến năm mươi vạn đại dương.

Tô Gia Thôn có thể lấy được nhiều hơn một chút. "Tô tộc trưởng, anh tính toán hay thật đấy." Hứa thái thái cười nói, "Chẳng lẽ anh thật sự chắc chắn cửa hàng đồ cổ của anh có thể kiếm tiền sao?" "Tôi còn có chút nghi ngờ, lỡ như đầu tư hai cửa hàng vào, lỗ vốn thì sao." "Ngược lại là anh lại chắc chắn như vậy, như thế này, tôi có thể kiếm được nhiều thu nhập hơn." "Ha ha ha, Tô gia chúng ta đã có kinh nghiệm dày dặn, mở cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá, không dám nói là chắc chắn trăm phần trăm, nhưng ít nhất tôi có lòng tin, tuyệt đối sẽ không lỗ vốn!" Tô Thần cười nói, "Cứ theo phương thức này đi, tôi có thể ký hợp đồng, tạm thời trả trước tiền thuê ba năm!" "Sau đó, cần phải trang hoàng lại hai cửa hàng này, chúng ta sẽ cải tạo thành hình thức và phương thức kinh doanh mới để mở cửa đón khách." "Nếu nhanh một chút, chắc khoảng đầu năm sau là có thể kinh doanh rồi."

Thượng Hải là đầu cầu quan trọng, cho nên nhất định phải thận trọng.

Đây là phát súng đầu tiên để nhà đấu giá Tô gia tạo dựng danh tiếng, nếu có thể đứng vững ở Thượng Hải, có lẽ còn có thể mở rộng kinh doanh cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá đến Hồng Kông ở phía Nam.

Thậm chí còn có thể mở chi nhánh ở nước ngoài!

Đương nhiên, đó đều là chuyện sau này!

Nếu cửa hàng đồ cổ và chi nhánh ở Thượng Hải làm không tốt, thì những chuyện sau đó đều là nói suông. "Anh nhất định phải nói những chuyện này sao?" Hứa thái thái ngáp một cái, dường như không hứng thú với những chuyện này, "Hợp đồng tùy anh thôi, muốn ký ba năm thì ba năm, muốn ký năm năm tôi cũng không cản." "Nhưng bây giờ trời cũng không còn sớm nữa rồi, nên đi nghỉ thôi." Hứa thái thái nói.

Tô Thần nhìn ra ngoài cửa sổ.

Đã là đêm khuya, làm phiền lâu như vậy, Tô Thần có chút ngại ngùng. "Vậy Hứa thái thái nghỉ ngơi trước, tôi xin phép đi trước." Tô Thần đứng dậy, đi ra phía cửa. "Đợi một chút!" Hứa thái thái đứng dậy, đi vào trong phòng, "Tôi thay bộ đồ, lát nữa ra tiễn anh." Nghe vậy, Tô Thần đành phải ngồi trong phòng khách tiếp tục chờ.

Khoảng nửa giờ sau, cửa phòng "két" một tiếng mở ra, chỉ thấy Hứa thái thái xõa tóc, mặc một bộ đồ ngủ lụa màu hồng phấn bước ra.

Lúc này trên người Hứa thái thái lại có thêm một vẻ quyến rũ khó tả, ngay cả Tô Thần cũng có phần mê mẩn. "Thật sự muốn đi sao?" Hứa thái thái dựa vào khung cửa, tay phải vuốt nhẹ mái tóc, bà ta nhìn chằm chằm Tô Thần, "Cơ hội qua rồi sẽ không có lại đâu!" "Chuyện này..." Tô Thần nuốt nước bọt.

Liền thấy Hứa thái thái đi về phía Tô Thần, ngồi thẳng lên đùi hắn, "Tôi không tin, anh có thể kiên trì được bao lâu!" Hứa thái thái ôm lấy cổ Tô Thần, trực tiếp hôn lên. ...

Đêm càng sâu, đêm nay Tô Thần đã không rời đi.

Sáng sớm hôm sau, Tô Thần tỉnh dậy từ trong giấc ngủ, Hứa thái thái bên cạnh đang tựa vào lồng ngực hắn.

Cảm nhận được Tô Thần muốn dậy, Hứa thái thái cũng tỉnh lại. "Mặc quần vào là không nhận người quen sao?

Vội đi thế?

Không ôn tồn thêm chút nữa à?" Hứa thái thái trêu chọc. "Ha ha ha!" Tô Thần cười gượng một lát, "Tôi không phải loại người đó!" Tô Thần xoay người, ôm Hứa thái thái vào lòng.

Ôn tồn một lát, Tô Thần nói ra nỗi nghi hoặc trong lòng, "Tại sao tôi cảm thấy bà vẫn là lần đầu trải qua chuyện này?" "Kỳ lạ lắm sao?" Hứa thái thái hỏi ngược lại, "Năm đó tôi và chồng tôi chỉ mới kết hôn, sau đó không lâu thì ông ấy mất." "Trước đó ông ấy vẫn luôn bận rộn công vụ!" "Sau này tuy tôi hay lui tới Đại Thế Giới, thường đến đó khiêu vũ, nhưng người ở trong đó không ai dám động vào tôi." "Ngược lại có vài tên quỷ Tây khá hứng thú với tôi, nhưng bọn chúng không có ý tốt, tôi trước nay vẫn không có cảm tình gì với chúng!" Dứt lời, Hứa thái thái ôm lấy Tô Thần, "Sau này, anh chính là người của tôi!" "Bên cửa hàng đồ cổ, tôi nhất định sẽ giúp anh hết mình." "Nhưng có một điều kiện, mỗi tuần ít nhất phải ở bên tôi ba ngày!" Hứa thái thái đưa ra điều kiện của mình, "Tôi biết anh rất bận, nhưng bận mấy cũng không được quên tôi." "Cái này... e là hơi khó!" Tô Thần nói, "Bà chỉ nghe ngóng được sản nghiệp của Tô gia, e là còn chưa biết Tô gia chúng tôi chủ yếu làm gì đúng không?" Chuyện của Lão Cửu Môn, người biết quả thực không nhiều.

Hứa thái thái dù có nghe ngóng, cũng chỉ biết được đại khái. "Không rõ, chỉ biết các người luôn làm việc liên quan đến đồ cổ." Hứa thái thái nói. "Nghề chính của Tô gia thôn chúng tôi thực ra là hạ mộ!" Tô Thần nói, "Vương hầu tướng tướng, đấng quan quý nhân, lúc sống thì phong quang vô hạn, sau khi chết lại trở thành kho báu của chúng tôi!" "Trộm mộ?" Hứa thái thái hơi kinh ngạc. "Cũng chỉ vì miếng cơm manh áo thôi!" Tô Thần nói, "Năm đó Tô gia thôn mấy chục mạng người, suýt nữa chết đói, nếu không trộm mộ, e là đã chết đói rồi phơi thây nơi hoang dã!" "Sau này dựa vào hạ mộ, cũng kiếm được một ít tiền, mở cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá, cùng với các sản nghiệp khác trong nhà." "Bây giờ thì vẻ vang đấy, nhưng không ai biết được nỗi cay đắng trước kia của Tô gia." Hứa thái thái từ nhỏ đã là tiểu thư nhà giàu, chưa từng nghĩ đến những chuyện này, bà ta sống trong nhung lụa, chưa bao giờ phải lo lắng về cơm áo gạo tiền. "Là tôi nghĩ nhiều rồi." Hứa thái thái nói, "Yên tâm đi, sau này tôi sẽ toàn lực ủng hộ anh." "Tôi nói những điều này không phải để cầu xin sự ủng hộ của bà, Tô gia thôn ngày nay cũng không cần phải nhìn sắc mặt người khác." Tô Thần nói, "Điều tôi muốn nói là, quả thực không thể mỗi tuần ở bên bà mấy ngày được." "Hạ mộ thường phải ở ngoài mười ngày nửa tháng là chuyện thường, hơn nữa tin là bà cũng đã nghe ngóng được, tôi cũng có vợ và gia đình của mình." Tô Thần không thể bỏ Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu Tha bọn họ để suốt ngày ở cùng Hứa thái thái. "Anh yên tâm, tôi cũng không nghĩ sẽ chen chân vào đó." Hứa thái thái không khỏi có chút thất vọng, "Thực ra tôi cũng rất ngưỡng mộ anh, các anh tự do, có thể hoàn toàn làm chủ cuộc sống của mình." "Còn tôi thì không thể!" "Nếu không có thân phận Hứa thái thái này, gia sản này của tôi còn chống đỡ được bao lâu nữa?

Sớm đã bị kẻ có lòng tham cướp mất rồi." "Tin rằng anh cũng biết, tôi có được ngày hôm nay, hoàn toàn là nhờ mấy người anh em của ông chồng quá cố.

Tuy ông ấy đã chết, nhưng mấy người đó đều là anh em kết nghĩa của ông ấy, giữ chức vị cao." "Những thuộc hạ cũ của ông ấy, bây giờ cũng đều là người trên người rồi." "Tôi mất đi thân phận này, cũng là mất đi lá bùa hộ mệnh lớn nhất!" "Tôi không đòi hỏi những thứ đó nữa, chỉ cần mỗi tháng anh có thể đến ở với tôi vài lần, thực ra tôi đã mãn nguyện rồi." "Như vậy, tôi ở trong căn phòng trống trải này, cũng sẽ không quá cô đơn." Đã mấy năm cô đơn một mình, đôi khi bà ta cũng muốn có một người thường xuyên nói chuyện cùng mình.

Cho nên khoảnh khắc nhìn thấy Tô Thần lúc đó, Hứa thái thái đã bị Tô Thần mê hoặc.

Tô Thần vừa trẻ trung, thân hình lại tráng kiện, hơn nữa trên người còn toát ra một khí chất khó tả.

Cũng chính loại khí chất này đã khiến Hứa thái thái chìm đắm trong đó không thể thoát ra.

Cuối cùng cũng lừa được Tô Thần lên giường của mình.

Hứa thái thái cũng coi như mãn nguyện, không còn quá day dứt về chuyện này nữa.

Tiếp theo cứ thuận theo tự nhiên thôi, đối với tất cả mọi người đều tốt.

Hứa thái thái thông tình đạt lý, Tô Thần tự nhiên cũng không thể keo kiệt.

Hắn từ không gian hệ thống lấy ra một cây trâm cài tóc.

Giống như biến ảo thuật, cây trâm này xuất hiện trong tay Tô Thần, "Tặng bà!" "Đây...

đây là?" Hứa thái thái nhìn cây trâm trong tay Tô Thần, toàn thân làm bằng vàng, hơn nữa còn sử dụng kỹ thuật chạm rỗng.

Cây trâm này vừa nhìn đã biết niên đại xa xưa, không phải đồ cận đại. "Nữ vương của một tiểu quốc Tây Vực từng sử dụng." Tô Thần nói, "Cây trâm này kiểu dáng tinh xảo, hợp với bà nhất rồi." Tô Thần tặng cây trâm này cho Hứa thái thái.

Nhất thời, Hứa thái thái yêu thích không rời tay.

Loại trâm tinh xảo này, cho dù đặt trong hoàng thất Cửu Châu, cũng là thượng phẩm.

Hứa thái thái ôm chầm lấy Tô Thần, để lại một nụ hôn trên má hắn. ...

Tại khách sạn.

Tô Thần trở về đã là giữa trưa.

Ông chủ khách sạn nhiệt tình chiêu đãi Tô Thần, bây giờ Tô Thần chính là khách quý của ông ta.

Ông ta còn hy vọng Tô Thần nhanh chóng giải quyết những rắc rối của khách sạn. "Tô tiên sinh, ngài ở đây cũng đã mấy ngày rồi, có phải là đại biểu cho khách sạn của tôi đã an toàn rồi không?" Ông chủ khách sạn hỏi, "Ngài cũng biết, khách sạn chúng tôi một ngày tiêu hao rất lớn, không nói đâu xa, chỉ riêng tiền công của những người này, mỗi ngày cũng phải chi ra không ít." "Nếu có thể giải quyết nhanh chóng thì đương nhiên là tốt rồi." Nghe vậy, sắc mặt Tô Thần lạnh đi.

Giải quyết vấn đề phong thủy của khách sạn, đối với Tô Thần mà nói là dễ như trở bàn tay.

Chỉ cần dời đi những thứ ở vị trí sát, cả khách sạn sẽ an toàn.

Nhưng Tô Thần không định dễ dàng tha cho ông chủ khách sạn này như vậy, đã nói một tháng là một tháng.

Một ngày cũng không thể thiếu. "Được thôi, hôm nay tôi có thể

dọn ra ngoài, nhưng ông có dám để đám quỷ Tây kia vào ở không?" Tô Thần hỏi, "Chỉ cần ông nói một tiếng được, tôi dọn đi ngay." Nghe câu này, ông chủ khách sạn không còn bình tĩnh được nữa.

Chương 430

"Tô tiên sinh đừng giận mà, tôi chỉ hỏi vậy thôi." Ông chủ khách sạn cười gượng.

Tiếp theo ông ta không dám hỏi thêm về chủ đề liên quan, chỉ có thể không ngừng gắp thức ăn, thuận tiện mời Tô Thần nếm thử rượu ngon ông ta mang từ nước ngoài về.

Phần lớn mọi người không quen uống loại rượu này, chẳng qua là để chiều lòng đám quỷ Tây, thuận tiện tạo dựng thân phận cao cấp cho mình.

Cho nên mỗi lần đều uống rất vui vẻ.

Buổi chiều, một nhóm người ngồi ô tô đến mấy cửa hàng nằm ở vị trí trung tâm của Bến Thượng Hải.

Từ đây đi về phía đông năm trăm mét nữa là đến Đại Thế Giới.

Nơi đó đèn hồng rượu lục, mỗi khi đêm về là đêm đêm ca múa.

Có thể đứng vững ở nơi này, Đại Thế Giới sau lưng cũng có quan hệ, không ai dám dễ dàng động đến việc kinh doanh của họ. "Hai cửa hàng này đều là của chúng ta sao?" Nhìn hai tòa nhà này, Tô Hổ kinh ngạc hỏi. "Nghĩ gì vậy?

Chỉ là thuê thôi!" Tô Thần nói, "Hai cửa hàng này mỗi năm cộng lại, tiền thuê là bốn vạn đại dương!" "Sau này cứ theo năm trả tiền thuê cho Hứa thái thái là được!" "Ý của anh là, tòa bên trái làm cửa hàng đồ cổ, tòa bên phải làm nhà đấu giá." "Tòa bên trái bốn trăm mét vuông, tổng cộng ba tầng, tầng một và tầng hai đều đặt một lượng lớn đồ cổ, cho khách hàng lựa chọn." "Tầng ba thì làm nơi làm việc đi." "Tòa bên phải sáu trăm mét vuông, diện tích quả thực hơi nhỏ, chỉ có

thể nghĩ mọi cách để tận dụng!" Tô Thần nói, "Ý của anh là, tầng hai và tầng ba sẽ thiết kế thành hội trường đấu giá." "Hội trường đấu giá chỉ tiếp đãi một số nhân vật tinh anh, không mở cửa cho người bình thường!" Chỗ nhỏ như vậy, mỗi lần chứa được nhiều nhất mấy chục người đã là không tệ rồi.

Muốn làm theo quy cách như nhà đấu giá ở thành Trường Sa, rõ ràng là có chút không thể.

Cho nên chỉ có thể không ngừng giảm bớt số lượng, chỉ gửi thư mời cho một số người có thân phận và địa vị.

Làm như vậy, có thể sẽ đắc tội một số người.

Nhưng đối với Tô Thần mà nói, đây cũng là cách chẳng đặng đừng.

Chỗ có hạn, chỉ có thể dung hòa. "Đến lúc đó anh sẽ đưa một bản vẽ thiết kế, các em cứ theo bản vẽ mà bắt đầu thi công lại." Tô Thần nói. "Thần ca, hay là em ở lại đây giám sát thi công đi." Tô Thiên chủ động xin đi. "Em sợ không phải vì giám công, mà là vì cô ca nữ kia đúng không?" Tô Thần cười nói. "Đâu có, Thần ca, em không phải!" Tô Thiên đỏ mặt, liên tục lắc đầu. "Ha ha ha!" Tô Thần cười cười, "Vì thì là vì, không cần phải già mồm cãi láo." "Nếu em thật sự thích, sau khi có được cô ấy, bên phía cha mẹ em, anh sẽ đi giải thích với họ." "Nhưng em phải đảm bảo, không được vì chuyện này mà làm chậm trễ tiến độ công trình." "Nếu không đến lúc đó đừng nói anh không nói giúp em, anh còn phạt em nữa đấy!" Việc thi công cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá là việc quan trọng nhất.

Không thể vì cái này mà mất cái kia. "Yên tâm đi, Thần ca, em chắc chắn sẽ không làm vậy đâu." Tô Thiên bảo đảm. "Được, lần này chuyện ở Thượng Hải cũng xử lý gần xong rồi, chúng ta ở Thượng Hải chơi thêm mấy ngày nữa, rồi cùng nhau về Tô gia thôn." Tô Thần

nói.

Lần này đến Thượng Hải, ngược lại có chút thuận lợi bất ngờ.

Về cơ bản không gặp phải rắc rối gì.

Trừ cái huyết thi kia! ...

Trong hai ngày tiếp theo, Tô Thần dành thời gian ở với Hứa thái thái một đêm.

Sau đó lại dẫn A Lăng cô nương đi dạo vài vòng ở Thượng Hải, cảm nhận sự phồn hoa của nơi đây.

Làm xong những việc này, Tô Thần định khởi hành.

Lúc chia tay, Tô Thần còn đặc biệt tìm ông chủ khách sạn một chuyến, dặn dò đối phương, khách sạn tiếp theo cần mời một số cao tăng tụng kinh.

Đợi thêm hơn hai mươi ngày nữa mới có thể cho khách vào ở.

Đồng thời, Tô Thần nhắc nhở Tô Thiên một câu, bảo cậu ta hai mươi ngày sau, đến khách sạn một chuyến, lén lút lấy hết những con dao găm đó đi.

Đến lúc đó, phong thủy của khách sạn sẽ trở lại bình thường.

Dặn dò xong những việc này, Tô Thần và mọi người định rời đi.

Ga xe lửa.

Tô Thần và nhóm người đang định lên xe, nhưng sau lưng hắn lại vang lên một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Chỉ thấy một người phục vụ vội vã chạy tới. "Tô tiên sinh, xin dừng bước!" Người phục vụ này Tô Thần đã gặp, là quản lý sảnh của khách sạn. "Chuyện gì?" Tô Thần dừng chân. "Tô tiên sinh, sáng nay không phải ngài nói chúng tôi mời một số pháp sư đến tụng kinh

sao?" "Chúng tôi quả thực đã đi mời, nhưng những pháp sư đó trưa nay khi đến thì đã xảy ra chuyện rồi!" Quản lý sảnh khách sạn nói, "Ý của ông chủ là, mời ngài quay lại xem thử, có phải đã xảy ra sơ suất gì không!" Nghe câu này, Tô Thần theo bản năng cảm thấy có vấn đề, hắn quay đầu nhìn A Lăng cô nương, "A Lăng, cô và A Vân về Tô gia thôn trước." "Tô Hổ, em đưa tẩu tử về Trường Sa, trên đường chú ý an toàn." "Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu huynh đệ, hai người ở lại một chút." Tô Thần đột nhiên cảm thấy, chuyện này e là có chút khó giải quyết.

Cho nên đặc biệt giữ lại Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu, để phòng khi cần.

Trên đường đi, Tô Thần bắt đầu hỏi thăm tình hình đại khái.

Khoảng giữa trưa, mấy vị cao tăng được mời đến khách sạn tụng kinh.

Mấy vị cao tăng này định đi một vòng quanh khách sạn để tụng.

Kết quả mấy vị cao tăng mới đi được một nửa thì có một vị xảy ra chuyện.

Một viên gạch từ trên nóc nhà rơi xuống, đập trúng vị cao tăng đó, ông ấy tắt thở ngay tại chỗ.

Nghe vậy, Tô Thần nhíu mày.

Hắn đã sửa đổi bố cục phong thủy của khách sạn, chỉ khiến ông chủ khách sạn xui xẻo một thời gian, đợi đến hai mươi ngày sau, Tô Thiên tìm thời gian, lấy hết những con dao găm đó đi, việc kinh doanh của khách sạn sẽ trở lại bình thường.

Theo lý mà nói, không nên xảy ra chuyện chết người mới đúng.

Tại sao Tô Thần vừa đi, sắp lên tàu hỏa rồi, đột nhiên lại xảy ra sự cố. "Có phải trước đó làm chưa tốt không?" Trần Tổng Bả Đầu

ghé vào tai Tô Thần, khẽ hỏi.

Ý của Trần Ngọc Lâu là, vị trí mà Tô Thần bảo Chá Cô Tiếu đặt những con dao găm đó, có phải xử lý không tốt hay không.

Dẫn đến bây giờ sát khí của khách sạn vẫn còn tồn tại, cho nên mới có người chết.

Nhưng Tô Thần vẫn rất tin tưởng Chá Cô Tiếu. "Hẳn là không có vấn đề gì mới đúng!" Tô Thần nói, "Chuyện này hẳn là có nguyên nhân khác." "Tôi nghi ngờ có người khác ra tay, bày lại cục cho khách sạn." Đương nhiên, đây cũng chỉ là suy đoán của Tô Thần.

Nguyên nhân cụ thể, vẫn phải đến hiện trường khách sạn xem xét một phen. "Tô tiên sinh, trước đây ngài ở thì không có chuyện gì cả." Quản lý sảnh nói, "Ngài vừa đi, bây giờ khách sạn lại xảy ra chuyện." "Đương nhiên, ngài đừng để ý, ý của tôi là, hay là ngài ở lại khách sạn thêm một thời gian nữa?" Lúc quản lý sảnh đến đây, ông chủ khách sạn đã đặc biệt dặn dò, phải mời bằng được Tô Thần và nhóm người quay lại.

Một mặt là cảm thấy có Tô Thần và mọi người ở khách sạn, có thể trấn áp được những thứ tà ma.

Mặt khác, ông ta vẫn lo lắng tất cả những chuyện này đều do Tô Thần giở trò.

Lúc đi còn gài bẫy ông ta.

Cho nên ông chủ khách sạn mới vội vàng như vậy, muốn Tô Thần quay lại xem thử. ...

Chương 431

Trong khách sạn.

Nhìn thấy Tô Thần và mọi người trở lại, ông chủ khách sạn lập tức nghênh đón, lau mồ hôi lạnh trên trán, "Tô tiên sinh, cuối cùng ngài cũng đến rồi." "Trước đây là tôi chiêu đãi không chu đáo!" Ông chủ khách sạn vỗ tay, không lâu sau, một người phục vụ bưng một cái khay đến, "Đây là một trăm thỏi vàng nhỏ, mong Tô tiên sinh vui lòng nhận cho." Thấy Tô Thần nhận lấy số vàng, ông chủ khách sạn tiếp tục nói, "Mong Tô tiên sinh có thể giúp tôi giải quyết chuyện này!" "Tại hạ vô cùng cảm kích!" "Chỉ cần sau này Tô tiên sinh đến Thượng Hải, khách sạn chúng tôi đều sẽ giữ lại cho ngài một phòng khách quy cách cao nhất, để ngài vào ở miễn phí!" "Dẫn tôi đến xem nơi xảy ra chuyện đi!" Tô Thần nói.

Nhận tiền của người, giúp người giải tai ương.

Tuy Tô Thần có chút không ưa ông chủ khách sạn này, nhưng trước đây Tô Thần chỉ nhắm vào đám quỷ Tây kia.

Nếu có người nhân lúc Tô Thần bày bố cục, cố ý nhắm vào khách sạn.

Vậy chính là mượn tay Tô Thần hại người, bây giờ lại hại người của Cửu Châu, cho nên Tô Thần tự nhiên sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Dưới sự dẫn dắt của ông chủ khách sạn, Tô Thần đến nơi xảy ra chuyện. "Vị cao tăng đó bị thương ở đây." Ông chủ khách sạn chỉ vào một khoảng đất trống phía sau khách sạn nói, "Lúc đó mấy vị cao tăng đang đi vòng quanh cả khách sạn để tụng kinh cầu phúc." "Ai ngờ đi đến đây thì trên trời rơi xuống một viên gạch." "Vị cao tăng đó qua đời

ngay tại chỗ!" Theo hướng ông chủ khách sạn chỉ, Tô Thần nhìn lên trên. "Các ông đã cử người đi điều tra chưa?

Viên gạch xuất hiện như thế nào?" Tô Thần hỏi. "Hẳn là một viên gạch trên nóc nhà bị lỏng." Ông chủ khách sạn nói, "Nhưng khách sạn chúng tôi mới khai trương không lâu, tòa nhà này mới xây cũng chưa được hai năm." "Theo lý mà nói không nên xảy ra chuyện này mới đúng." Nếu là nhà cũ, có lẽ sẽ có chuyện gạch bị lỏng.

Nhưng nhà mới xây sao lại có thể nguy hiểm như vậy?

Bây giờ khách sạn liên tiếp có người chết, dù họ có dám bỏ hạn chế, cho người vào ở.

E là bây giờ cũng không ai dám ở nữa!

Khách sạn hiện tại đã dính mấy mạng người rồi. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, anh và Trần Tổng Bả Đầu lên đó xem thử." Tô Thần nói. "Được!" Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu xoay người rời đi, từ cầu thang khách sạn đi thẳng lên nóc nhà, quan sát kỹ vị trí gạch bị lỏng.

Sau đó, Chá Cô Tiếu ở trên cao hét lên, "Tô tộc trưởng, không có dấu vết của con người!" "Tôi xem qua rồi, hẳn là lúc bão trước đó, có vật gì đó va vào đây, khiến gạch ở đây bị lỏng." "Tình cờ lúc này lại rơi xuống." Không loại trừ yếu tố này. "Đến tối tôi sẽ xem lại!" Tô Thần lấy la bàn ra, tạm thời không phát hiện ra manh mối gì.

Chỉ có thể đợi đến tối quan sát thiên tượng, xem có thể tìm ra chút gì không. "Xuống đi!" Tô Thần gọi một tiếng.

Mọi người rời đi vào buổi sáng, bây giờ buổi chiều lại quay về khách sạn.

Sớm biết phiền phức thế này, thà rằng không đi còn hơn. ...

Trở về phòng khách sạn, Tô Thần bảo ông chủ khách sạn đi dò hỏi

khắp nơi, đặc biệt là nhân viên phục vụ, nhân viên vệ sinh.

Hỏi họ trong hai ngày qua có thấy nhân viên khả nghi nào không.

Sau đó, Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu mấy người nghỉ ngơi trong phòng khách sạn.

Thời gian thoáng chốc đã đến tối.

Dưới ánh trăng, cả khách sạn được bao phủ trong ánh sáng màu bạc.

Tô Thần lại lấy la bàn ra, vẫn không nhìn ra manh mối gì. "Tả Phụ chính hình như phốc đầu, tiền cao hậu đê đại tiểu cầu.

Thân thư yêu cước khởi lô táo, thế như cự lãng hoành giang du." Tô Thần lẩm bẩm một câu, sau đó nói, "Phong thủy nơi này quả thực không có vấn đề gì." Vậy thì nguyên nhân là gì? "Chúng ta lên nóc nhà xem lại đi!" Tô Thần dẫn Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu cùng lên nóc nhà, từ nóc nhà quan sát phong thủy của cả khách sạn, vẫn không có vấn đề gì. "Tôi đã hỏi những người bên dưới, hai ngày nay họ quả thực không thấy người lạ nào." Ông chủ khách sạn nói.

Cả buổi chiều, ông ta đều bận rộn chuyện này.

Thậm chí còn treo thưởng một trăm đại dương, chỉ cần có người thấy được kẻ khả nghi, đều có thể đến báo cáo.

Nhưng hỏi đi hỏi lại, đều rất bình thường. "Nếu đối phương thân thủ rất tốt, cũng có khả năng không phát hiện được." Trần Tổng Bả Đầu liếc nhìn Chá Cô Tiếu.

Lúc đó Tô Thần hạ sát cục cho khách sạn, chính là để Chá Cô Tiếu ra tay.

Chá Cô Tiếu thân thủ nhanh nhẹn, trong đêm tối như ban ngày.

Những nhân viên phục vụ đó không phát hiện được cũng là bình

thường. "Không loại trừ khả năng này!" Tô Thần gật đầu. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, một tràng tiếng bước chân dồn dập vang lên, chỉ thấy một người phục vụ chạy tới, lớn tiếng hét về phía mấy người, "Ông chủ, xảy ra chuyện rồi!" Người phục vụ này thở không ra hơi nói, "Lại có người chết, bên bếp sau, bếp phó đâm đầu vào chum nước!" "Đợi chúng tôi phát hiện thì cả người đã trương phềnh lên rồi!" "Ngài mau đến xem!" Người phục vụ mồ hôi đầm đìa, rõ ràng cũng bị chuyện vừa rồi dọa cho không nhẹ. "Đi, chúng ta đi xem!" Tô Thần dẫn đầu đi về phía bếp sau.

Ban ngày, Tô Thần và nhóm người nghỉ ngơi, không ăn uống gì nhiều.

Cho nên ông chủ khách sạn bảo bếp sau tăng ca, làm chút đồ ăn khuya cho mấy người Tô Thần.

Không ngờ đúng lúc làm đồ ăn khuya lại xảy ra chuyện.

Đợi đến khi mấy người đến bếp sau của khách sạn, mới phát hiện mặt của bếp phó đã bị ngâm đến có chút trắng bệch, sưng vù.

Tình hình này cảm giác ít nhất đã ngâm nửa giờ thậm chí hơn một giờ. "Tôi bảo anh ta làm món ăn hơn hai tiếng trước." "Những người khác gần đây tôi đều cho về quê rồi." Ông chủ khách sạn nói.

Những người đó ở lại bếp sau, cũng không có việc gì làm, còn phải lĩnh tiền công, ông chủ khách sạn đương nhiên không vui.

Thế là cho phần lớn nhân viên về nhà.

Ai ngờ vừa về đã xảy ra chuyện, trong khách sạn quá ít người, lại thêm một mạng người.

May mà người chết là người Cửu Châu, không phải khách quý nước ngoài, có thể bồi thường ít hơn một chút.

Nghe vậy, Tô Thần gật đầu.

Thời gian tử vong của người chết hẳn là khoảng một tiếng trước.

Chum nước nông như vậy cũng có thể chết đuối, thật sự có chút kỳ quặc.

Nhưng khi Tô Thần lại gần ngửi, mới phát hiện trên người người chết có mùi rượu.

Uống rượu say?

Mới ngã vào chum nước? "Vị bếp phó này rất thích uống rượu sao?" Tô Thần hỏi. "Là một lão bợm rượu rồi, vốn dĩ ông ta là bếp trưởng, đệ tử ông ta là bếp phó, sau này vì ông ta uống rượu gây họa một lần, tôi thấy đệ tử ông ta cũng học được không ít, thế là giáng ông ta xuống làm bếp phó, để đệ tử ông ta làm bếp trưởng." Ông chủ khách sạn nói.

Như vậy, lương của bếp phó thấp.

Mà đệ tử của ông ta lần đầu làm bếp trưởng, tiền công tự nhiên cũng không cần trả quá cao, một đi một về là có thể tiết kiệm cho ông ta không ít tiền.

Chương 432

"Chết vì uống rượu!" Tô Thần nói, "Nhưng chỉ uống một chút rượu đã xảy ra chuyện, khả năng cao vẫn là phong thủy của khách sạn có vấn đề." "Đôi khi một số chuyện tưởng chừng như trùng hợp ngẫu nhiên, thực tế lại không đơn giản như vậy." "Nếu không xử lý, tiếp theo vẫn sẽ xảy ra chuyện." Đây không phải Tô Thần đang nói lời giật gân.

Phong thủy đã truyền thừa mấy nghìn năm, không phải không có đạo lý.

Phong thủy ban đầu của cả khách sạn vốn không tồi, cho nên ông chủ khách sạn kiếm được không ít tiền.

Bây giờ chính vì phong thủy xảy ra biến cố, cho nên ông chủ mới luôn gặp vận rủi. "Tô tiên sinh, tôi không muốn nghe cái này, ngài rốt cuộc có cách giải quyết không!" Ông chủ khách sạn nói, "Hay là ngài nói xem nên giải quyết chuyện này như thế nào." "Nếu ngài cảm thấy vàng không đủ, tôi có thể thêm!" "Nhưng dù thế nào, ngài cũng phải xử lý tốt nơi này." Khách sạn ngừng kinh doanh một ngày, đều là tổn thất to lớn.

Thêm vào đó cứ có người chết, e là sau này một khách hàng cũng không có.

Cho nên ông chủ khách sạn mới vội vàng như vậy. "Đợi ngày mai rồi xem sao." Tô Thần nói, "Tối nay tôi sẽ bố trí một số thứ!" "Vậy... vậy được thôi!" Ông chủ khách sạn thở dài.

Cũng chỉ có thể tạm thời như vậy. ...

Ban đêm, trong phòng khách của khách sạn.

Tô Thần và Trần Tổng Bả Đầu cùng Chá Cô Tiếu mấy người tụ tập lại với nhau. "Chá Cô Tiếu huynh đệ, tối nay anh đi dời hết những con dao găm kia đi!" Tô Thần nói, "Nếu sau khi những con dao găm này bị dời đi, cả khách sạn vẫn xảy ra vấn đề, vậy thì chứng minh ông chủ khách sạn này hẳn là đã đắc tội với ai đó, cho nên bị người ta nhắm vào." "Chỉ kỳ lạ là, đến bây giờ tôi vẫn không phát hiện ra đối phương rốt cuộc làm thế nào để nhắm vào bố cục phong thủy của khách sạn." Trần Tổng Bả Đầu gật đầu, "Tôi cũng có chút nghi ngờ, ngày mai, chúng ta kiểm tra lại toàn bộ khách sạn một lượt, xem có bỏ sót chỗ nào không." "Vậy cứ tạm thời sắp xếp như vậy đi!" Tô Thần bây giờ cũng không có chút manh mối nào. "Đúng rồi, Chá Cô Tiếu huynh đệ, lúc anh thu dao găm, chú ý xem vị trí chúng ta đặt dao có ai động vào không." Tô Thần nói, "Hoặc là có xuất hiện thứ gì khác không." Chá Cô Tiếu thân thủ tốt, giao chuyện này cho anh ta làm, không dễ bị những người phục vụ trong khách sạn phát hiện. "Được!" Chá Cô Tiếu hành động nhanh chóng, lập tức đi ra ngoài cửa.

Khoảng nửa giờ sau, Chá Cô Tiếu cuối cùng cũng quay lại, mang hết dao găm về. "Vị trí dao găm không có ai động vào!" Chá Cô Tiếu nói, "Hơn nữa ở vị trí đặt dao, tôi cũng không phát hiện ra thứ gì." "Vậy thì càng kỳ lạ!" Suy nghĩ trước đây của Tô Thần là, có lẽ lúc họ rời đi, có người đã động vào dao găm, hình thành lại sát cục.

Bây giờ xem ra, suy nghĩ này có chút không đứng vững. "Đợi ngày mai rồi xem, có còn xảy ra chuyện nữa không." Tô Thần nói.

Bây giờ chỉ có thể chờ đợi.

Nếu thật sự có người ra tay với ông chủ khách sạn, vậy thì đối phương hẳn là có động cơ nào đó.

E là không bao lâu nữa, đối phương sẽ bộc lộ ra mục đích ban đầu của mình. ...

Sáng sớm.

Lúc Tô Thần tỉnh dậy, nhân viên phục vụ trong cả khách sạn ngày càng ít đi.

Ông chủ khách sạn sợ lại xảy ra sự cố, đã cho phần lớn mọi người đi hết, chỉ để lại hai người phục vụ chăm sóc Tô Thần và mọi người.

Ngay cả ông chủ khách sạn cũng rất ít khi xuất hiện trong khách sạn.

Còn về việc ăn uống, thì mua từ một nhà hàng lớn khác ở Bến Thượng Hải, cho người giao đến phòng của Tô Thần và mọi người.

Sự kiện liên tiếp có người chết, khiến ông chủ khách sạn thời gian này kinh hồn bạt vía. "Cốc cốc cốc!" Cửa phòng bị gõ, một người phục vụ mang bữa sáng đến. "Ông chủ của các cậu đâu?" Tô Thần mặc quần áo xong ngồi trên ghế sô pha, nếm bữa sáng, hỏi. "Ông chủ có việc đi rồi, trước khi đi ông ấy đặc biệt dặn chúng tôi, nếu Tô tiên sinh muốn kiểm tra xung quanh khách sạn, thì bảo chúng tôi không được cản trở." "Ngài ở trong khách sạn tạm thời có thể đi lại tự do!" "Chỉ là bây giờ nhân lực của khách sạn không nhiều, mong ngài thông cảm!" Người phục vụ cung kính nói. "Hai người các cậu gan cũng lớn thật, khách sạn xảy ra nhiều chuyện như vậy, các cậu vẫn dám làm." Tô Thần thuận miệng nói chuyện phiếm. "Đều là vì tiền thôi ạ." Người phục vụ cười gượng nói, "Thời buổi này, bị ma dọa chết còn hơn là chết đói!" Người phục vụ kia cũng phụ họa một câu, "Ông chủ nói rồi, chỉ cần chúng tôi trụ được hai ngày nay, sau đó sẽ trả cho chúng tôi gấp ba tiền công." Nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của hai người, Tô Thần gật đầu, từ trong túi lấy ra hai con dao găm, "Hai con dao này mang theo bên mình, trên đó tôi đã đặt vật đặc biệt, có thể trừ tà." "Đừng tùy tiện bỏ dao ra, để tránh rước họa vào thân!" Tô Thần

sửa lại những con dao găm một chút, vẽ thêm vài phù văn lên trên để tăng tác dụng phá sát.

Chỉ cần mang theo những con dao này, trong thời gian ngắn có lẽ sẽ không có gì đáng lo.

Nhưng về lâu dài, chỉ cần vấn đề của khách sạn chưa được giải quyết thì phiền phức vẫn còn đó.

Sau khi ăn sáng xong, Tô Thần, Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu lại tiếp tục tìm kiếm.

Nhưng vẫn không thu hoạch được gì.

Cứ như vậy, thời gian thoáng cái đã đến giữa trưa.

Khi nhóm Tô Thần đang dùng bữa thì thấy ông chủ khách sạn dẫn theo mấy người đi vào.

Bên cạnh ông chủ khách sạn là một lão giả mặc đạo bào màu xám.

Phía sau lão giả còn có hai tiểu đồng, trông có vẻ là đồ đệ hoặc trợ thủ của ông ta. "Tô tiên sinh, vị này là Lưu đạo trưởng!" Ông chủ khách sạn nói, "Lưu đạo trưởng là quan chủ của Mi Vân Quan, danh tiếng ở Thượng Hải rất lớn.

Có người tiến cử Lưu đạo trưởng với tôi, nên tôi muốn mời đạo trưởng đến xem bố cục phong thủy ở đây!" "Hóa ra ông đã mời người đến xem phong thủy rồi à?" Lưu đạo trưởng quay người nhìn ông chủ khách sạn, sắc mặt có chút không vui, "Nếu đã như vậy, e rằng tôi có chút lực bất tòng tâm rồi." Lưu đạo trưởng quay người định đi, ông ta cảm thấy đây là một sự sỉ nhục.

Gặp phải phiền phức mà không mời ông ta đến đầu tiên, lại đi mời người khác trước.

Điều này cho thấy trong lòng ông chủ khách sạn, ông ta không hề

quan trọng. "Lưu đạo trưởng đừng tức giận!" Ông chủ khách sạn vội vàng ngăn Lưu đạo trưởng lại, rồi sai người mang đến một trăm thỏi vàng nhỏ, lúc này Lưu đạo trưởng mới hài lòng gật đầu.

Những thỏi vàng nhỏ này trị giá mấy ngàn đại dương, không phải là con số nhỏ.

Một chiếc xe hơi Ford màu đen cũng chỉ có giá ba ngàn đại dương.

Số vàng này mua một chiếc xe Ford còn dư dả.

Sau khi nhận tiền, Lưu đạo trưởng lại nhìn về phía Tô Thần: "Ở Thượng Hải này tôi chưa từng gặp qua các hạ, các hạ từ tỉnh khác đến phải không?

Có phải đã hơi lấn sân rồi không!" "Lấn sân" là cách nói trong giới.

Trong ngành phong thủy, quan niệm vùng miền của nhiều người rất mạnh.

Người tỉnh khác chạy đến Thượng Hải để tranh miếng cơm của ông ta, nên Lưu đạo trưởng mới có chút không vui.

Thực ra rất nhiều người có tư tưởng cục bộ sâu sắc, không thích người ngoài xen vào. "Tô tiên sinh là do tôi mời đến, trước đó là do tôi không hiểu chuyện." Thấy hai bên dường như sắp có xung đột, ông chủ khách sạn vội vàng giảng hòa, "Mong Lưu đạo trưởng đừng để bụng, vẫn nên mau chóng giúp tôi xử lý phiền phức của khách sạn đi!" Nghe vậy, Lưu đạo trưởng hừ lạnh một tiếng: "Lát nữa tôi sẽ lập đàn làm phép, mời những người không phận sự mau chóng rời đi, để tránh làm phiền tôi thi pháp." Nghe câu này, Tô Thần, Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu cũng không nói gì thêm.

Nếu chuyện ở đây chỉ cần lập đàn làm phép là có thể giải quyết thì Tô Thần cũng không cần phải đau đầu như vậy.

Cũng hay, có thể để vị Lưu đạo trưởng này bẽ mặt một phen,

nhận ra mình rốt cuộc có bao nhiêu cân lượng. "Chúng ta ra ngoài dạo một vòng, đợi ông làm xong chúng tôi sẽ quay lại." Tô Thần dẫn Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu rời khỏi khách sạn, đi thẳng đến tiệm đồ cổ.

Hiện tại, đội thi công của tiệm đồ cổ đã bắt đầu vào việc.

Bản vẽ thiết kế do chính Tô Thần vẽ ra, ở thời đại này đã được coi là cực kỳ tiên tiến, có lẽ sẽ dấy lên một trào lưu. "Thần ca, mọi người không đi sao?" Khi thấy bóng dáng mấy người Tô Thần, Tô Thiên kích động chạy tới.

Cậu ta quả thực không biết chuyện Tô Thần quay lại.

Chương 433

Hơn nữa hai ngày nay Tô Thần vẫn luôn xử lý chuyện ở khách sạn, cũng không hề liên lạc với Tô Thiên. "Xử lý chút phiền phức.

Lúc đó sắp lên tàu hỏa về thành Trường Sa rồi, không ngờ cuối cùng lại phải quay lại." Tô Thần nói, "Bên ông chủ khách sạn lại xảy ra chuyện, chết mất hai mạng người!" "Việc này không phải do tôi ra tay, tôi cũng đang thấy kỳ lạ đây." Tô Thần kể lại sơ qua sự việc.

Quả thực có chút khó hiểu, Tô Thiên nghe mà đầu óc quay cuồng, bèn lảng sang chuyện khác, nói về tình hình trang trí tiệm đồ cổ. "Thiên ca!" Đúng lúc này, một cô gái vội vã từ trên lầu chạy xuống.

Khi nhìn thấy nhóm Tô Thần, cô gái không khỏi có chút căng thẳng, lập tức im bặt.

Cô gái này chính là ca nữ Lưu Tiểu Trân của Đại Thế Giới. "Thần ca!" Tô Thiên cười ngượng hai tiếng, dường như có chút áy náy, cậu ta nghiêm túc nói, "Thần ca, em không muốn để Tiểu Trân làm việc ở Đại Thế Giới nữa." "Nơi đó quá loạn!" "Cho nên em để Tiểu Trân đến tiệm đồ cổ, giúp em làm vài việc vặt!" Nghe vậy, Tô Thần cũng không quản nhiều, chỉ nói: "Đây là chuyện của riêng cậu, không cần phải thương lượng với anh.

Chỉ cần chú ý chừng mực là được." Tô Thần đánh giá Lưu Tiểu Trân một lượt.

Nhìn tướng mạo, mệnh cách của Lưu Tiểu Trân cực kỳ bình thường, hơn nữa kiếp này có lẽ sẽ không được đặc biệt thuận lợi.

Đương nhiên, tướng mạo mệnh cách cũng không phải là thứ bất biến.

Cuộc đời sau này vẫn sẽ có thay đổi, và biết đâu lại là những thay đổi đủ để xoay chuyển trời đất. "Tiểu Trân, em lên lầu trước đi, anh nói chuyện với Thần ca một lát." Tô Thiên bảo Lưu Tiểu Trân rời đi trước, sau đó cậu ta nhìn Tô Thần, "Thần ca, bên khách sạn rốt cuộc là tình hình thế nào?" "Có người ra tay rồi, không biết là nhắm vào chúng ta hay nhắm vào ông chủ khách sạn." Tô Thần nói, "Cậu ở bên tiệm đồ cổ nhất định phải cẩn thận.

Nếu là nhắm vào chúng ta, để một mình cậu ở lại Thượng Hải, anh thật sự có chút không yên tâm." "Nói chuyện gì mà vui vẻ thế?" Đúng lúc này, lại có một giọng nói khác cắt ngang Tô Thần.

Chỉ thấy Hứa thái thái từ cửa tiệm đồ cổ bước vào.

Khoảnh khắc nhìn thấy Tô Thần, Hứa thái thái có chút kinh ngạc: "Tô Thần, anh về rồi à?" "Có chút việc gấp chưa xử lý xong, hơi khó giải quyết." Tô Thần lại giải thích một lần nữa, rồi hỏi lại, "Sao em lại đến đây?" "Nghe anh nói kìa, tiệm đồ cổ này em cũng có cổ phần, tại sao em không thể đến?" Hứa thái thái hỏi ngược lại, "Ngược lại là anh đấy, về rồi mà cũng không nói với em một tiếng!" Nói xong, Hứa thái thái ghé sát vào tai Tô Thần: "Tối nay anh đến tìm em!" Hứa thái thái lại muốn cùng Tô Thần thảo luận về chân lý cuộc đời, giao lưu sâu sắc vào buổi tối. "Tối nay e là không được, còn có việc quan trọng." Tô Thần nhíu mày, chuyện bên khách sạn vẫn chưa giải quyết xong.

Anh thật sự không có tâm trạng này. "Vậy thì em đến tìm anh!" Hứa thái thái nói nhỏ, "Yên tâm đi, sẽ không có ai thấy đâu." "Đến lúc đó xem sao!" Tô Thần cũng không dứt khoát đồng ý.

Buổi tối anh có thể còn phải quan sát sao trời xem phong thủy, không biết đêm nay có thể phát hiện ra manh mối gì không.

Ở lại tiệm đồ cổ một lúc, lại cùng Hứa thái thái, Tô Thiên và

những người khác ăn một bữa cơm bên ngoài, Tô Thần, Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu mới rời khỏi nơi này, đi về phía khách sạn.

Trời đã không còn sớm, cũng không biết vị Lưu đạo trưởng kia lập đàn làm phép xong chưa.

Trong khách sạn.

Lưu đạo trưởng dẫn ông chủ khách sạn lên sân thượng, ông ta bố trí tế đàn ở trên này để trừ tà khí cho ông chủ.

Miệng Lưu đạo trưởng lẩm bẩm niệm chú, bắt đầu giở trò huyền bí.

Nào là phun lửa, nào là múa kiếm gỗ đào.

Mất trọn nửa giờ, Lưu đạo trưởng mới thu công.

Ông ta thở hổn hển, trán lấm tấm mồ hôi. "Đừng nói bần đạo không chiếu cố ông, để xử lý nhân quả của ông, bần đạo đã tổn hao không dưới hai năm tuổi thọ!" Lưu đạo trưởng nói, "Chỗ của ông không chỉ có vấn đề về phong thủy, mà bên dưới còn trấn áp một con lệ quỷ." "Lần này tôi chỉ giải quyết phương diện phong thủy, còn con lệ quỷ kia, e là lực bất tòng tâm rồi." "Lệ quỷ?

Lưu đại sư!" Ông chủ khách sạn hoảng hốt, "Ngài nhất định phải giúp tôi, con lệ quỷ này cứ ảnh hưởng đến việc kinh doanh của khách sạn, cứ thế này thì khách sạn phải đóng cửa mất." "Có cách nào diệt trừ luôn con lệ quỷ đó không?" Ông chủ khách sạn nhìn Lưu đạo trưởng, hỏi. "Cái này à!" Lưu đạo trưởng nhíu mày, "Muốn giải quyết con lệ quỷ đó, e là lại phải tiêu hao mấy năm tuổi thọ của tôi." "Ông nhìn dung mạo của tôi, thấy tôi năm nay bao nhiêu tuổi?" Ông chủ khách sạn ngẫm nghĩ, "Sáu mươi mấy?" "Không phải, tôi năm nay thực ra mới ba mươi tuổi." Lưu đạo trưởng thở dài một hơi, "Mấy năm trước, không ngừng giúp người giải quyết tai họa, nhưng những

tai họa đó đâu có dễ giải quyết như vậy?" "Tôi chỉ có thể dùng tuổi thọ của mình để gánh chịu nhân quả!" "Bây giờ tôi ba mươi tuổi, thân thể sáu mươi, tuổi thọ có hạn, cho nên lực bất tòng tâm!" Lưu đạo trưởng lắc đầu. "Lưu đạo trưởng, ngài yên tâm, tôi nhất định sẽ không bạc đãi ngài." Ông chủ khách sạn nói, "Chỉ cần ngài có thể giúp tôi giải quyết chuyện này, tôi trả cho ngài một ngàn thỏi vàng nhỏ!" Số vàng này cộng lại, ít nhất cũng trị giá mấy vạn đại dương.

Nghe vậy, mắt Lưu đạo trưởng sáng lên, "Nếu ông đã thành tâm như vậy, tôi mà từ chối nữa, e là có vẻ không biết điều cho lắm!" "Vậy quyết định thế nhé, một ngàn thỏi vàng nhỏ, tôi giúp ông giải quyết!" Lưu đạo trưởng ra vẻ thần bí, "Muốn hàng phục con lệ quỷ đó, phải ra tay vào tối nay, đến lúc đó đừng để ai làm phiền tôi!" "Nếu không lỡ thất bại, tôi không chỉ gánh nhân quả, tổn hao sinh mạng, mà e là còn xảy ra biến cố khác!" Nghe đến một ngàn thỏi vàng nhỏ, Lưu đạo trưởng tức thì tỉnh cả ngủ.

Nhiều tiền như vậy, bằng cả nửa năm lăn lộn trước đây của ông ta.

Đến lúc đó lại đưa ra thêm vài điều kiện khác, nói không chừng số vàng cuối cùng kiếm được còn không chỉ một ngàn thỏi.

Nghĩ đến đây, Lưu đạo trưởng càng lúc càng kích động. ...

Lúc Tô Thần quay về, trời đã không còn sớm.

Ánh đèn trong khách sạn mờ mịt, tối đen như mực, cộng thêm việc gần đây có người chết, trông có vẻ hơi quỷ dị đáng sợ.

Ngay cả người đi đường xung quanh cũng vòng qua nơi này mà đi, sợ gặp phải chuyện tâm linh.

Trong phòng, ông chủ khách sạn bước vào, "Tô tiên sinh, Lưu đạo trưởng đã giúp tôi giải quyết một số phiền phức rồi, tối nay ông ấy sẽ

giải quyết con lệ quỷ bị trấn áp dưới khách sạn." "Vì vậy phiền ngài buổi tối đừng ra ngoài, để tránh làm lỡ việc bắt quỷ của Lưu đạo trưởng." Nghe câu này, Tô Thần, Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu đều tỏ vẻ nghi hoặc, sao lại dính líu đến quỷ rồi? "Khụ khụ, ông chủ, ông nói lại lần nữa xem, cái gì cơ?" Tô Thần hỏi. "Lệ quỷ đó!" Ông chủ khách sạn nói, "Lưu đạo trưởng nói rồi, dưới khách sạn này trước đây từng trấn áp một thứ gì đó rất ghê gớm." "Lưu đạo trưởng chính là người Thượng Hải, từ nhỏ đã lớn lên ở gần đây." "Nơi này trước kia là một bãi tha ma, lúc đó đã xảy ra không ít chuyện.

Sau này người ta san bằng nơi này, xây lên một ngôi miếu." "Sau đó nữa, cùng với sự phát triển không ngừng của Thượng Hải, nơi đây lại từ miếu biến thành mấy gian nhà đất, rồi sau này mới thành khách sạn của tôi." Ông chủ khách sạn nói, "Lưu đạo trưởng nói chắc không sai, trước khi tôi đến đây, nơi này quả thực là mấy gian nhà đất." "Tối nay Lưu đạo trưởng sẽ lập đàn bắt quỷ, cũng là vì sự an toàn của các vị, mong Tô tiên sinh nhất định phải hợp tác!" Nghe vậy, đám người Tô Thần nhìn nhau.

Sau đó, Tô Thần cũng không nói nhiều, chỉ gật đầu.

Sau khi ông chủ khách sạn rời đi, Trần Tổng Bả Đầu là người bật cười đầu tiên, "Ông chủ này e là đã bị ma ám rồi, ở đâu ra quỷ chứ?" "Tôi lại thấy ông ta bây giờ đã có chút nóng vội rồi." Chá Cô Tiếu phân tích, "Lần này e là ông ta sẽ bị vị Lưu đạo trưởng kia lừa không ít đại dương đây." Tô Thần đã xuống không biết bao nhiêu ngôi mộ, thật sự chưa từng thấy quỷ.

Những thứ như đại tống tử thì có không ít.

Quỷ là thứ gì đó hơi hư vô mờ mịt.

Vì gần đây khách sạn có không ít người chết, nên ông chủ khách sạn mới vội vã khôi phục kinh doanh.

Ông ta càng vội, càng dễ bị người khác lợi dụng. "Tô tộc trưởng, vậy chúng ta làm sao bây giờ?" Trần Tổng Bả Đầu hỏi, "Có cần đi gây chút phiền phức cho gã Lưu đạo trưởng kia không?" "Không cần, cứ yên tâm ngủ là được!" Tô Thần nói, "Thế cục phong thủy ở đây một ngày chưa xử lý tốt, ông chủ khách sạn sẽ một ngày ngủ không yên ổn." Đêm đó, Hứa thái thái lái xe đến tìm Tô Thần, hai người đã trải qua một đêm tuyệt vời.

Sáng sớm hôm sau, Tô Thần còn chưa dậy, bên ngoài đã vang lên tiếng gõ cửa.

Chỉ thấy ông chủ khách sạn đứng ở cửa phòng, nói với Tô Thần, "Tô tiên sinh à, phiền phức của khách sạn đã được giải quyết rồi." "Hôm qua, Lưu đạo trưởng đã ra tay, con lệ quỷ kia đã bị thiêu chết rồi, tro cốt của nó vẫn còn sót lại trên mặt đất kìa." "Lưu đạo trưởng nói, khách sạn bây giờ có thể kinh doanh bình thường rồi." "Tiếp theo chúng tôi còn phải chiêu đãi những vị khách quý nước ngoài, phòng ốc có hạn, mấy vị đây..." Ông chủ khách sạn tự cho rằng đã không còn vấn đề gì, cảm thấy đám người Tô Thần ở đây làm lỡ việc kinh doanh của họ.

Cho nên ông chủ khách sạn muốn Tô Thần rời đi, để khách sạn khôi phục hoạt động. "Anh chắc chứ?" Tô Thần hỏi. "Tô tiên sinh, thời gian này khách sạn quả thực cần kinh doanh, nếu ngài cảm thấy không hài lòng, chúng tôi có thể cung cấp cho ngài chỗ ở khác." "Đương nhiên, chi phí tôi có thể trả toàn bộ, tuyệt đối sẽ không làm khó ngài." Ông chủ khách sạn cung kính nói.

Trong lời nói, ông chủ khách sạn đều muốn đuổi Tô Thần đi, nhưng lại không tiện nói thẳng.

Vì thế chỉ có thể dùng cách uyển chuyển này. "Chi phí hay không, không quan trọng, chỉ cần anh chắc chắn là được." Tô Thần gật đầu,

bắt đầu thu dọn hành lý, "Đừng đến lúc đó anh lại đến cầu xin tôi, vậy thì không đáng đâu!" Khi lời Tô Thần vừa dứt, Hứa thái thái từ trong phòng anh bước ra, nhìn ông chủ khách sạn trước mặt, giọng điệu có chút không vui, "Ông muốn đuổi chúng tôi đi?" "Hứa...

Hứa thái thái?" Nhìn thấy Hứa thái thái trong phòng Tô Thần, ông chủ khách sạn có chút không bình tĩnh nổi.

Thân phận địa vị của vị này không hề tầm thường, ông ta nào dám đắc tội? "Hiểu lầm, đều là hiểu lầm cả!" Ông chủ khách sạn vội vàng nói, "Sao tôi dám đuổi ngài đi chứ?

Ngài mà ra lệnh một tiếng, tôi ở cái Bến Thượng Hải này cũng không dám lăn lộn nữa." "Ngài cứ ở đây, muốn ở bao lâu thì ở, tôi tuyệt đối sẽ không làm khó ngài!" Trán ông chủ khách sạn rịn ra mồ hôi lạnh.

Sao đột nhiên lại đắc tội với nhân vật lớn thế này?

Chương 434

Gã Tô Thần này lại làm thế nào mà quen biết được Hứa thái thái?

Hơn nữa xem tình hình, tối qua Hứa thái thái đã qua đêm trong phòng Tô Thần!

Đúng là chuyện hoang đường hết chỗ nói! "Không cần, nơi này tôi ở không quen!" Hứa thái thái lạnh lùng nói, "Tôi còn chê nơi này làm hạ thấp thân phận của tôi!" Sau đó, Hứa thái thái quay người nhìn Tô Thần, "Đến biệt thự của em ở đi, hoàn cảnh tốt hơn ở đây nhiều." "Cũng được!" Tô Thần gật đầu.

Đối với nơi ở, anh trước nay không yêu cầu cao.

Lúc xuống mộ, thường xuyên màn trời chiếu đất, có lúc trực tiếp ngủ ngay trên mặt đất.

Có thể ở biệt thự của Hứa thái thái, tự nhiên là tốt. ...

Mười giờ sáng, hai chiếc xe hơi màu đen đến trước cửa khách sạn.

Đón nhóm Tô Thần, thẳng tiến đến biệt thự của Hứa thái thái.

Biệt thự của cô Tô Thần đã từng đến, một căn nhà Tây ba tầng, rất rộng rãi, bên trong cũng có không ít phòng trống.

Bên cạnh biệt thự còn có một giàn dây thường xuân, leo kín nửa bức tường.

Vì sắp vào mùa đông, lá cây thường xuân đã rụng hết, chỉ còn lại những dây leo già bám trên tường. "Trần tỷ, sắp xếp phòng cho các vị khách đi." Hứa thái thái nói, "Hai gian là được!" Hai gian này là cho Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu ở, còn về phần Tô Thần, ở phòng cô là được. "Vâng, thái thái!" Người hầu Trần tỷ gật đầu. "Đúng rồi, bảo đầu bếp bữa trưa làm thịnh soạn một chút, mua thêm nhiều

nguyên liệu." Hứa thái thái bổ sung một câu.

Tô Thần đến nhà, Hứa thái thái vui mừng, nên dùng nghi thức cao nhất để tiếp đãi nhóm của anh.

Sau khi dặn dò người hầu Trần tỷ xong, Hứa thái thái ngồi xuống ghế sofa. "Tiếp theo các anh định làm thế nào?" Hứa thái thái nói, "Nếu muốn khách sạn của ông ta đóng cửa, em có thể nghĩ cách!" Thấy Tô Thần chịu ấm ức, trong lòng Hứa thái thái cũng có chút không vui. "Không cần phiền phức như vậy, nhiều nhất là hai ngày nữa, ông chủ khách sạn sẽ lại đến tìm chúng ta thôi." Tô Thần nói. "Phiền phức bên khách sạn vẫn chưa được giải quyết à?" Hứa thái thái hỏi. "Chưa!" Tô Thần lắc đầu.

Trần Tổng Bả Đầu đứng bên cạnh mở miệng nói, "Phong thủy của khách sạn đó có vấn đề.

Tô tộc trưởng đã là đại sư phong thủy hàng đầu Cửu Châu, trình độ phong thủy cực kỳ thâm sâu." "Ngay cả Tô tộc trưởng còn chưa nhận ra vấn đề nằm ở đâu, một gã thầy cúng lừa đảo cũng muốn chen chân vào chia một chén canh?

Nằm mơ đi!" Trần Tổng Bả Đầu là người rõ nhất năng lực của Tô Thần, mấy người bọn họ đã hợp tác với nhau một thời gian rất dài.

Những ngôi mộ lớn kia đều là do Tô Thần phát hiện và nhìn ra manh mối đầu tiên.

Thủ đoạn như vậy, khiến Trần Tổng Bả Đầu khâm phục đến không thể khâm phục hơn.

Nếu trên đời này còn có vấn đề mà Tô Thần không giải quyết được, vậy thì e là cả Cửu Châu cũng không có ai giải quyết nổi. "Vậy thì tốt!" Hứa thái thái gật đầu, "Các anh cứ ở đây đi." "Còn một việc nữa, giúp anh điều tra thông tin thân phận của vị Lưu đạo trưởng kia."

Tô Thần nói, "Anh muốn xem người này rốt cuộc có lai lịch gì." "Không vấn đề!" Hứa thái thái gật đầu. ...

Buổi chiều, thông tin về Lưu đạo trưởng đã được ghi lại trên mấy trang giấy, tình hình liên quan đến ông ta đều ở đây cả.

Tô Thần cầm tờ giấy lên, xem lướt qua một lượt.

Vị Lưu đạo trưởng này quê ở tỉnh Dự, hồi còn trẻ theo cha mẹ đến Thượng Hải, sau đó vẫn luôn lang bạt ở đây.

Khi ông ta mười lăm, mười sáu tuổi, cha mẹ đều bệnh chết, sau đó ông ta đến một đạo quan gần đó tìm kế sinh nhai.

Rồi sau đó, bắt đầu đi lừa đảo khắp nơi.

Trên đời này cũng không có quá nhiều chuyện ly kỳ, cho nên nhiều lúc Lưu đạo trưởng chỉ cần bịp bợm vài câu là thành công.

Đa phần mọi người đều do tác động tâm lý, chứ không có sự giúp đỡ thực tế nào.

Điều này cũng khiến Lưu đạo trưởng ở Thượng Hải sống khá sung túc, dần dần trở thành khách quý của một số người.

Ông ta năm nay ba mươi mấy tuổi, nhưng bên ngoài luôn nói mình sáu mươi mấy.

Hoàn toàn chỉ là do tướng mạo già trước tuổi.

Hơn nữa điều này cũng trở thành mánh khóe lừa người của ông ta.

Hở ra là dính líu đến nhân quả lớn, muốn người ta biết rằng ông ta đã phải trả một cái giá rất đắt.

Đây là một số tình hình đại khái của Lưu đạo trưởng.

Nếu là trước kia, ông ta tiếp tục lừa bịp cũng không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ khách sạn thật sự đã xảy ra chuyện!

Mới lời lẽ của ông ta đã vô dụng rồi. "Em cho người theo dõi tình hình bên khách sạn giúp anh nhé?" Hứa thái thái hỏi. "Không cần, đến lúc đó ông ta sẽ sốt ruột, rồi sẽ đến tận cửa tìm chúng ta thôi." Tô Thần cười nói.

Sở dĩ khi Tô Thần ở khách sạn, không xảy ra chuyện gì lớn.

Đó là vì bản thân khí vận của Tô Thần đã cực kỳ nghịch thiên, đây là do hệ thống gia trì.

Kéo theo cả Trần Tổng Bả Đầu, Chá Cô Tiếu và những người khác, vận khí cũng không tệ.

Còn có Tô Thiên, lần trước bị bắt đi, suýt nữa bị cho huyết thi ăn thịt, vẫn an toàn thoát thân.

Mất đi khí vận của Tô Thần, khách sạn e là sẽ không yên ổn nữa!

Đương nhiên, chuyện này cũng không có quan hệ gì lớn với Tô Thần.

Chẳng bao lâu nữa, ông chủ khách sạn sẽ đến cửa xin lỗi. ...

Hai ngày tiếp theo, Hứa thái thái dẫn nhóm Tô Thần đi chơi ở Thượng Hải.

Sự phồn hoa của Thượng Hải vượt xa các thành phố khác.

Nhưng nơi này thực sự quá nhỏ.

Chưa đến hai ngày, gần như đã đi hết cả Thượng Hải.

Thú vị nhất ở Thượng Hải vẫn là Đại Thế Giới, nhưng Tô Thần lại không mấy hứng thú với nơi đó, cảm thấy ô nhiễm hỗn loạn.

Chỉ là ngày đầu tiên đến xem cho biết, Tô Thần cũng không thích ngày nào cũng ngâm mình ở đó.

Hứa thái thái trước đây thì thích ở đó để giải khuây, bây giờ có Tô

Thần rồi, chỉ hận không thể cả ngày ôm Tô Thần nằm trên giường.

Cũng lười đến Đại Thế Giới nữa.

Chương 435

Tô Thiên còn dẫn Lưu Tiểu Trân đến biệt thự một chuyến, gặp mặt nói chuyện với Tô Thần, cậu ta định để Lưu Tiểu Trân làm việc ở tiệm đồ cổ, không cần phải đi làm ca nữ nữa, suốt ngày gặp gỡ những kẻ tam giáo cửu lưu.

Đối với suy nghĩ của Tô Thiên, Tô Thần trước nay chưa từng từ chối, chỉ bảo cậu ta suy nghĩ cho kỹ.

Tiệm đồ cổ quả thực thiếu người, nếu Lưu Tiểu Trân có thể đến thì tự nhiên là chuyện tốt.

Hơn nữa dung mạo của Lưu Tiểu Trân không tệ, nói không chừng cũng có thể thu hút khách cho tiệm.

Được Tô Thần đồng ý, Tô Thiên kích động đến mức suýt nhảy cẫng lên, quan hệ của hai người họ tiến triển rất nhanh, hiện tại đã ở chung một phòng rồi.

Nhưng Hứa thái thái lại có chút không ưa Lưu Tiểu Trân, từng nhắc với Tô Thần rằng cô gái này tâm tư có chút sâu.

Người có thể xoay xở được ở Đại Thế Giới, không có mấy ai là kẻ đơn giản.

Nơi đó rồng rắn lẫn lộn, hơi không chú ý là có thể đắc tội với một vị tai to mặt lớn nào đó.

Người có thể xoay xở được ở nơi như vậy, chắc chắn không đơn giản.

Hứa thái thái thường xuyên lui tới những nơi này, tự nhiên hiểu rõ những mánh khóe bên trong. "Cứ để cậu ta chịu thiệt một chút, ngã một lần sẽ khôn ra một chút." Tô Thần nói, "Tiểu Thiên trước nay

luôn thuận buồm xuôi gió, lúc ở bên cạnh anh cũng không gặp phải phiền phức gì, thiếu đi rất nhiều sự mài giũa." Bất luận là gặp nguy hiểm, hay có chuyện gì khó giải quyết, đều là Tô Thần ra mặt.

Mà cậu ta vẫn luôn đi theo sau lưng Tô Thần.

Cứ như vậy, thì đến bao giờ cậu ta mới có thể tiếp quản Tô gia.

Hiện tại Tô gia đã phát triển ổn định, Tô Thần còn đang nghĩ đến việc về hưu sớm đây. ...

Buổi chiều.

Ông chủ khách sạn lái xe đến trước cửa biệt thự.

Ông ta dẫn theo mấy thuộc hạ, đứng suốt ở cửa biệt thự của Hứa thái thái.

Trong tay những thuộc hạ đó còn xách mấy cái hòm, bên trong đều chứa đầy vàng thỏi. "Làm phiền thông báo một tiếng, chúng tôi muốn gặp Tô tiên sinh!" Trước biệt thự của Hứa thái thái, ông chủ khách sạn nào dám làm càn.

Ông ta khúm núm, sợ làm Hứa thái thái nổi giận.

Đến lúc đó e là ông ta còn không ra khỏi được con phố này. "Tô tiên sinh nói rồi, ngài ấy không rảnh!" Người hầu đi ra, lạnh mặt, nhìn chằm chằm ông chủ khách sạn nói. "Không sao, tôi cứ ở đây đợi, đợi đến khi nào Tô tiên sinh có thời gian, sẽ ra gặp tôi." Ông chủ khách sạn cười ngượng nói. "Đừng đứng chặn ở cửa, ảnh hưởng đến việc đi lại của chúng tôi!" Người hầu không hề có thiện cảm với ông chủ khách sạn. "Hiểu rồi, chúng tôi đứng bên cạnh đợi!" Ông chủ khách sạn lặng lẽ lùi sang một bên, không dám làm phiền chủ nhân biệt thự.

Ông ta cho xe về trước, tự mình dẫn người đứng bên lề đường, yên lặng chờ đợi.

Hôm qua, khách sạn vẫn xảy ra chuyện.

Vốn dĩ ngày đầu tiên khôi phục kinh doanh, không có mấy người ở, nhưng an toàn vô sự.

Thế là ngày thứ hai, ông chủ khách sạn đặc biệt mời mấy người bạn nước ngoài đến ở, để chứng minh khách sạn của họ đã an toàn.

Đồng thời, để thu hút thêm nhiều người, ông chủ khách sạn còn đặc biệt giảm giá.

Chỉ cần đến ở, tiền phòng giảm một nửa, còn tặng kèm một số món quà tinh xảo.

Những món quà này đều là hàng nhập khẩu từ nước ngoài, giá trị không nhỏ.

Có thể nói, ngày hôm qua, ông chủ khách sạn gần như là kinh doanh lỗ vốn để mời người đến ở.

Vốn tưởng khách sạn không có gì nguy hiểm, khách hàng tiếp theo nhất định sẽ ngày càng nhiều, ai ngờ tối hôm qua, lại có khách gặp chuyện.

Nhớ lại thảm cảnh đêm qua, ông chủ khách sạn đến giờ vẫn còn sợ đến lạnh sống lưng. "Ông chủ, vị Tô tiên sinh kia chắc sẽ không giúp chúng ta nữa đâu nhỉ?" Đứng được một giờ, một tên thuộc hạ có chút không chịu nổi, bèn nhỏ giọng hỏi, "Hay là chúng ta vẫn tìm vị Lưu đạo trưởng kia xem sao?" "Tìm cái con khỉ, lừa của tao một ngàn thỏi vàng, tao chưa đến cửa chửi hắn đã là may lắm rồi, còn đặc biệt tìm hắn đến xem?" Ông chủ khách sạn tức giận chửi ầm lên.

Lúc đó nhận xong tiền, Lưu đạo trưởng thề thốt chắc nịch rằng ông ta có thể giải quyết chuyện này.

Không ngờ không những lại xảy ra chuyện, mà còn đặc biệt nghiêm trọng hơn! "Vậy hay là đổi người khác?" Một tên thuộc hạ

khác nói, "Chúng ta cũng không thể cứ đứng đây mà không giải quyết được!

Nếu Tô tiên sinh cứ không ra mặt, chẳng lẽ chúng ta cũng cứ chôn chân ở đây?" "Nói nhảm cái gì?

Tao trả lương cho chúng mày, là để chúng mày đứng đây lắm mồm à?

Ngoan ngoãn đứng đây cho tao!" Ông chủ khách sạn mắng, "Chúng mày mà thấy không vui, thì đừng làm ở khách sạn nữa!" "Lát nữa thanh toán lương cho chúng mày, rồi cút ngay cho tao!" Ông chủ khách sạn lườm hai người một cách bực bội.

Bất kể thế nào, ông ta nhất định phải mời Tô Thần ra mặt, giúp ông ta giải quyết phiền phức của khách sạn.

Nếu không, khách sạn e là không còn xa ngày đóng cửa. ...

Trong phòng.

Hứa thái thái ngồi trên ghế sofa, Tô Thần gối đầu lên đùi cô.

Chỉ thấy Hứa thái thái cầm một miếng trái cây tươi, tự mình đút vào miệng Tô Thần.

Những loại trái cây tươi này cũng là hàng nhập khẩu, lúc này đã vào đông, còn Nam bán cầu thì đang là đầu hạ.

Trái cây tươi ở đó được vận chuyển đến Cửu Châu, giá cả đắt đỏ, chỉ những người có thân phận địa vị cực cao mới có thể hưởng thụ được. "Ông chủ khách sạn kia đã đứng ngoài cửa rất lâu rồi, anh định khi nào xử lý chuyện của ông ta?" Hứa thái thái nói, "Ông ta hình như còn tìm vài mối quan hệ, có người gọi điện đến cho em, hy vọng em ra mặt, thuyết phục anh giải quyết phiền phức của khách sạn." "Không vội, cứ để ông ta đứng thêm một lúc nữa." Tô Thần nói, "Người này có tướng phản phúc, sau này nếu Cửu Châu gặp nguy hiểm, chắc

chắn sẽ là kẻ đầu hàng đầu tiên!" Tô Thần không có thiện cảm gì với ông chủ khách sạn.

Trước đó có thể giúp ông ta, hoàn toàn là vì người Cửu Châu gặp chuyện.

Hơn nữa, Tô Thần đã gỡ bỏ sát cục phong thủy, không ngờ khách sạn vẫn xảy ra vấn đề.

Chỉ là vì tò mò, muốn giải quyết cho xong mà thôi.

Nếu ông chủ khách sạn đã cảm thấy không có vấn đề gì, thì Tô Thần đành lười quản. "Cứ để ông ta đứng đến chiều mai giờ này đi." Tô Thần nói, "Ngoài ra, ba ngàn thỏi vàng nhỏ, tôi không cần biết ông ta có hay không, phải đưa đến tay tôi." "Tôi có thể đảm bảo, nhất định sẽ giúp ông ta giải quyết phiền phức của khách sạn." Ba ngàn thỏi vàng nhỏ, tính ra cũng gần mười vạn đại dương.

Đây không phải là một con số nhỏ. "Anh đây là đang lấy mạng ông ta đấy!" Hứa thái thái bật cười, "Ba ngàn thỏi vàng nhỏ, cả Thượng Hải này e là cũng không có mấy người lấy ra được." Theo ước tính của Hứa thái thái, có lẽ không quá một trăm người.

Hơn nữa những người này hoặc là mở công ty lớn, hoặc là nắm giữ một ngành nghề nào đó, hoặc là ở cấp bậc Tam Đại Hanh.

Mười vạn đại dương, ngay cả Hứa thái thái cũng có chút thèm thuồng.

Mấy cửa hàng của cô cộng lại, một năm cũng chỉ được năm, sáu vạn đại dương thôi.

Số tiền này đã đủ để cô sống một cuộc sống sung túc rồi. "Em thích không?

Chương 436

Đến lúc đó có thể tặng hết cho em." Tô Thần cười nói. "Thích thì có thích, nhưng so với việc anh có thể ở bên cạnh em, em thà không cần ba ngàn thỏi vàng nhỏ này." Hứa thái thái cười nói, "Câu trả lời của em, anh hài lòng chứ?" "Đương nhiên là hài lòng rồi!" Tô Thần cười ngẩng đầu lên, hôn lên má Hứa thái thái một cái.

Ba ngàn thỏi vàng nhỏ này, Tô Thần định để lại cho Hứa thái thái một nửa.

Dù sao anh cũng không thể thường xuyên ở bên cạnh cô.

Còn về nửa số vàng còn lại, mang về Tô Gia Thôn, chia cho Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu Hoàn và A Lăng cô nương.

Sau này lại đưa họ đến Thượng Hải một chuyến, để họ tự mua những thứ mình thích.

Nói thật ra, Tô Thần vẫn luôn bận rộn, vẫn chưa đưa họ đi chơi được bao nhiêu.

Hiện tại tần suất xuống mộ của Tô Thần đã không còn cao như trước, một mặt là mộ lớn ngày càng ít, mặt khác Tô Thần đã không cần phải liều mạng như vậy nữa.

Những sản nghiệp mà Tô Gia Thôn hiện đang nắm giữ, đủ để tự cung tự cấp.

Tô Thần phần lớn là vì sở thích, thông qua việc xuống một vài ngôi mộ lớn để giải khuây.

Nhân tiện hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống, giành được phần thưởng.

Hai năm phát triển của Tô Gia Thôn bây giờ có thể sánh ngang với

sự tích lũy hàng trăm năm của các gia tộc khác, có thể nói là kinh khủng.

Tô gia đã hoàn toàn đứng vững ở thành Trường Sa.

Tô Thần cũng coi như đã hoàn thành một kỳ tích, đưa Tô Gia Thôn đạt đến một tầm cao chưa từng có.

Không chỉ vậy, tiệm đấu giá và tiệm đồ cổ của Tô Gia Thôn đã có danh tiếng rất lớn ở mấy tỉnh lân cận.

Việc kinh doanh của tiệm đồ cổ và tiệm đấu giá ngày càng tốt hơn.

Tô Thần tính toán như thế này, chi nhánh đồ cổ phụ trách việc kinh doanh ở mấy tỉnh khu vực Tây Bắc, còn Trường Sa là đại bản doanh, phụ trách các tỉnh xung quanh.

Phía Thượng Hải có phạm vi bao phủ rất rộng, có thể bao trùm toàn bộ khu vực Hoa Đông.

Sau này có thể mở chi nhánh ở khu vực Hoa Nam và Tây Nam.

Còn về khu vực Hoa Bắc, theo ý tưởng của Tô Thần, có thể tạm hoãn.

Dù sao thì việc mở tiệm đồ cổ ở Kinh thành, giành mối làm ăn với bố vợ, thực sự có chút không hợp lý.

Nghĩ đến đây, Tô Thần mở bảng hệ thống ra, xem qua một lượt số liệu. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp bậc gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Ruộng tộc 30000 mẫu, đại dương 1248609 khối, một ấn Phát

Khâu】【Trạng thái gia tộc: Thụy khí tường vân!】【Công trình gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ cực cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (đang có hiệu lực, chú thích: lợi ích ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp bậc gia tộc gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài bất tận!), Cờ Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: lợi ích ruộng tộc +300%, sự ngưng tụ của gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ người trong gia tộc thành danh +50%)】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ năng trấn tộc: Thương pháp Tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu Tông sư (đang có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (đang có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ Nhị Hưởng Hoàn, Gương đồng Pháp gia, Bát Trọng Bảo Hạp, Thần Nông Sừ (đang có hiệu lực, sản lượng ruộng tộc +200%, có 90% tỷ lệ trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp bậc gấp đôi, gia tộc tử khí đông lai, lực ngưng tụ +300%!)】【Nhiệm vụ vinh diệu: Dẫn dắt thành viên gia tộc thám hiểm Hoàng Bì Tử Phần, sau khi hoàn thành nhiệm vụ sẽ thưởng một rương báu vinh diệu】.

Ở Tô Gia Thôn, trong kho của tộc vốn có 1,35 triệu đại dương.

Lần này đến Thượng Hải, Tô Thần đã lấy đi hai trăm nghìn đại dương.

Vốn chỉ còn lại hơn một triệu mốt, không ngờ bây giờ lại tăng lên

hơn một triệu hai.

Mấy ngành sản nghiệp của Tô Gia Thôn quả thực như một cái chậu châu báu, không ngừng mang lại lợi nhuận khổng lồ cho Tô gia.

Nghĩ đến đây, Tô Thần cảm thấy tiếp theo phải đẩy nhanh tốc độ, thúc đẩy việc khai trương tiệm đồ cổ ở Thượng Hải.

Theo ý tưởng của Tô Thần, một khi tiệm đồ cổ và tiệm đấu giá ở Thượng Hải khai trương, ước tính sẽ lập tức trở thành nơi kiếm tiền nhiều nhất trong tất cả các chi nhánh.

Khả năng thu hút tiền bạc thậm chí có thể vượt qua cả đại bản doanh ở Trường Sa.

Ai bảo nơi này có nhiều người giàu nhất cả nước cơ chứ!

Thấy trời đã không còn sớm, Tô Thần đứng dậy, bế Hứa thái thái trở về phòng. … Sáng hôm sau, Tô Thần mới từ trên giường dậy.

Còn Hứa thái thái thì vịn vào tường, bước đi từng bước một.

Tối hôm qua, Tô Thần đã bùng nổ sức sống chưa từng có, khiến Hứa thái thái quả thực có chút không chịu nổi. "Tô tộc trưởng!" Trần Tổng Bả Đầu cũng đã dậy, "Bên khách sạn thì sao?" "Cứ để hắn đứng đó trước đi, buổi chiều hãy gọi hắn vào." Tô Thần nói. "Nhưng ông chủ khách sạn đó hình như đã không chịu nổi, ngất xỉu rồi." Trần Tổng Bả Đầu nói, "Lúc nãy tôi ra ngoài đi dạo thì thấy ông chủ đó sắp ngã." "Sắc mặt hắn trắng bệch, giống như vừa trải qua một trận bệnh nặng vậy." "Lúc tôi đi ngang qua, thì thấy hắn ngã xuống đất, đến giờ vẫn chưa có ai đỡ dậy." "Gieo gió gặt bão thôi." Tô Thần nói, "Lát nữa hắn tỉnh lại sẽ quay lại tìm chúng ta." Tô Thần không hề mềm lòng.

Loại người gió chiều nào theo chiều ấy này, Tô Thần trước nay chưa bao giờ có thiện cảm. "Được, vậy cứ theo lời cậu đi." Trần

Tổng Bả Đầu lại nhìn ra ngoài một cái.

Ông chủ khách sạn đã tỉnh lại, đang tự mình bò dậy từ dưới đất, chỉ uống vài ngụm nước rồi lại tiếp tục đứng. … Cuối cùng, cũng đến được buổi chiều.

Ông chủ khách sạn run rẩy lẩy bẩy đi đến trước biệt thự.

Lúc này, Tô Thần mới từ trong biệt thự đi ra. "Đi thôi, ông chủ, bây giờ tôi rảnh tay rồi, có thể đi giúp ông giải quyết." Tô Thần đi ở phía trước.

Còn ông chủ khách sạn, vào khoảnh khắc này cuối cùng cũng không chống đỡ nổi nữa.

Cổ khí chống đỡ toàn thân đã tan biến, cả người lại một lần nữa ngã xuống đất.

Còn thuộc hạ của hắn thì vội vàng đưa ông chủ khách sạn đến bệnh viện.

Mà Tô Thần lại không quan tâm nhiều, cùng Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu đến khách sạn.

Lần này đi, nhất định phải giải quyết phiền phức ở khách sạn.

Quan sát lại toàn bộ khách sạn, Tô Thần phát hiện ra một vài điểm khác thường. "Các ngươi có phát hiện hướng của cửa kính khách sạn này có chút không đúng không?" Tô Thần nhìn sang Chá Cô Tiếu và Trần Tổng Bả Đầu bên cạnh. "Không cảm thấy có vấn đề gì cả!" Trần Tổng Bả Đầu nói, "Cửa sổ không phải đều như vậy sao?" "Tôi cũng không nhìn ra có vấn đề gì!" Chá Cô Tiếu nói theo. "Không đúng, cửa sổ này quả thực có vấn đề!" Tô Thần luôn cảm thấy có gì đó kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được, nhưng hắn mơ hồ cảm thấy, bố cục phong thủy của khách sạn e rằng có liên quan đến những cửa sổ này. "Đi nơi khác xem thử!" Tô Thần không còn bận tâm đến chỗ này nữa,

mà dẫn Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu lại một lần nữa đi vòng quanh khách sạn, hy vọng phát hiện ra những bố trí và phương vị khác mà hắn cảm thấy không ổn.

Nửa buổi sau, Tô Thần đứng trên tầng thượng, quan sát xung quanh.

Một lúc lâu sau, Tô Thần cuối cùng cũng phát hiện ra một chút manh mối. "Trần Tổng Bả Đầu, xem ra trước đây chúng ta đã đoán sai rồi." Tô Thần nói, "Suy nghĩ trước đây của chúng ta luôn là khách sạn có vấn đề, bây giờ xem ra là nơi khác có vấn đề." Chưa đợi Tô Thần nói xong, đột nhiên, một tràng tiếng bước chân dồn dập truyền đến.

Tô Thần nhìn xuống, chỉ thấy một nhân viên phục vụ vội vã chạy đến bên cạnh Tô Thần, "Tô tiên sinh, ông chủ của chúng tôi có lời mời!" "Ông chủ đã tỉnh lại, đã hồi phục một chút, nhưng bây giờ hành động vẫn chưa tiện, nên mới nhờ tôi đến mời." Nhân viên phục vụ không dám đắc tội với Tô Thần.

Nhất là sau khi biết ông chủ vì muốn mời Tô Thần ra tay lần nữa, giúp họ giải quyết phiền phức, mà đứng đến mức ngất đi, bọn họ lại càng không dám đắc tội với Tô Thần.

Còn người nhân viên phục vụ đã tiếp đãi Tô Thần lúc đầu, đã sớm bị ông chủ khách sạn cho thôi việc. "Được, tôi đi một chuyến." Tô Thần gật đầu, cùng Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu đến một phòng khách.

Ông chủ khách sạn nằm trên giường, trên mặt đã hồi phục một chút huyết sắc, trông không còn yếu ớt như vậy nữa. "Tô tiên sinh, cuối cùng ngài cũng đến!" Ông chủ khách sạn kích động đến mức suýt khóc.

Chương 437

"Ngài yên tâm, ba nghìn thỏi vàng nhỏ, tôi nhất định sẽ trả đủ cho ngài." Ông chủ khách sạn nói, "Chuyện này ngài không cần lo, tôi nói là giữ lời." "Gọi tôi đến chỉ để nói chuyện này thôi sao?" Tô Thần hỏi lại. "Không phải!" Ông chủ khách sạn lắc đầu, "Tôi hôm nay gặp một người, ở bệnh viện gặp được." "Lúc tôi vừa tỉnh lại, phòng bệnh không có mấy người." "Người đó mặc áo blouse trắng đi vào, lúc đầu tôi còn tưởng là bác sĩ của bệnh viện Tây y, ai ngờ đối phương lại mở miệng." "Hắn bảo tôi giao khách sạn ra!" Ông chủ khách sạn lúc này mới hiểu, hóa ra tất cả chuyện này đều có người giở trò.

Khách sạn của hắn trở thành bộ dạng này, chính là vì người bịt mặt đó. "Sau đó thì sao?" Tô Thần hỏi. "Bọn họ ra điều kiện, muốn dùng năm vạn đại dương để mua lại khách sạn của tôi." Ông chủ khách sạn nói, "Hơn nữa bọn họ còn buông lời độc ác, hôm nay là năm vạn đại dương, ngày mai lại xảy ra mấy vụ án mạng, e rằng chỉ còn giá ba vạn đại dương thôi." "Hắn nói nếu tôi trì hoãn một ngày, giá cả sẽ giảm rất nhiều." "Năm vạn đại dương đã là một mức giá rất hợp lý rồi." Ông chủ khách sạn không muốn dễ dàng giao khách sạn này ra, không nói gì khác, hắn vừa mới trả tiền thuê nhà.

Khách sạn này mỗi năm tiền thuê là ba vạn đại dương, cộng thêm việc trang trí khách sạn, tính đi tính lại cũng đã mất mười vạn đại dương.

Đối phương muốn dùng năm vạn đại dương để mua, quả thực là bắt nạt người quá đáng!

Nghe vậy, Tô Thần gật đầu, "Ông có cách nào hẹn gặp người đó không?" "Cái này…" Ông chủ khách sạn ngẩn người một lát, "Hắn có

nói sẽ lại đến tìm tôi, ngay trong hai ngày này." "Thú vị!" Tô Thần cười lên.

Không ngờ lại gặp phải chuyện như thế này.

Bây giờ nghĩ lại, sau khi Tô Thần phá giải sát cục, đối phương đã lại một lần nữa bố trí lại toàn bộ khách sạn. "Tôi đã biết rõ bố cục của bọn chúng rồi." Tô Thần nói, "Cho ông hai lựa chọn, một là tôi bây giờ giải trừ sát cục này, khách sạn của ông sẽ hoàn toàn an toàn." "Hai là, tôi đợi thêm hai ngày, đợi người đó lại tìm đến ông, rồi mới giải trừ sát cục này." Hai lựa chọn này đặt trước mặt ông chủ khách sạn, không cần nói, ông chủ khách sạn cũng sẽ chọn cái thứ hai.

Lần này Tô Thần giải quyết sát cục, đối phương không đạt được mục đích, sau này nhất định sẽ lại ra tay.

Đến lúc đó Tô Thần không ở Thượng Hải, ông chủ khách sạn lại có thể đi tìm ai giúp đỡ?

Cho nên suy đi nghĩ lại, ông chủ khách sạn nói, "Một lần cho xong, tôi ngược lại muốn xem xem, rốt cuộc là ai hãm hại tôi!" Là ông chủ của khách sạn này, hắn ở Thượng Hải cũng coi như có chút quan hệ.

Mấy năm nay, qua lại với bọn quỷ Tây không ít.

Không ngờ lại có người dám giở trò cướp đoạt ngay trước mặt hắn.

Nghĩ đến đây, ông chủ khách sạn hận không thể ngồi dậy từ trên giường.

Ngày hôm sau.

Ba nghìn thỏi vàng nhỏ đã được đưa đến tay Tô Thần.

Nghe nói ông chủ khách sạn trong tay đã không còn bao nhiêu tiền, hắn đã thế chấp khách sạn mới có được ba nghìn thỏi vàng nhỏ này.

Đối với việc này, Tô Thần không hề có cảm giác tội lỗi.

Loại nhị quỷ tử sùng bái ngoại quốc này, phải để bọn chúng chảy thêm chút máu. … Có Tô Thần trấn giữ, khách sạn tạm thời không xảy ra vấn đề gì.

Loại sát cục này không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đối với Tô Thần, khí vận khổng lồ của hắn có thể dễ dàng trấn áp những sát khí này.

Cứ như vậy, mãi cho đến chạng vạng ngày thứ hai.

Một bóng người đi vào khách sạn, đi thẳng đến thư phòng của ông chủ khách sạn.

Một lát sau, Tô Thần cũng đi vào.

Bóng người này thân hình gầy gò, đeo mặt nạ, không nhìn rõ dung mạo thật. "Nghĩ kỹ chưa?" người đàn ông hỏi. "Nghĩ kỹ rồi!" Ông chủ khách sạn mở miệng, "Muốn dùng năm vạn đại dương mua khách sạn của tôi, đúng là người si nói mộng!" "Ha ha ha!

Năm vạn đại dương?

Ta không phải đã nói với ngươi rồi sao?

Giá bây giờ là ba vạn đại dương!" Người đàn ông đeo mặt nạ nói, "Nếu ngươi còn không đồng ý, lần sau ta đến sẽ là một vạn đại dương!" "Nếu đến lúc đó ngươi còn không đồng ý, e rằng mạng của ngươi cũng không giữ được." "Hơn nữa khách sạn này cũng không cần thiết phải tồn tại nữa!" Nghe vậy, Tô Thần cảm thấy hứng thú, cười hỏi, "Ồ?

Năng lực của các người lớn như vậy sao?

Tôi vẫn là lần đầu tiên nghe nói, không ngại báo danh ra đi." "Tô tiên sinh phải không?" Người đàn ông đeo mặt nạ nhìn Tô Thần, "Quả

thực có chút thủ đoạn, nhưng chút thủ đoạn đó của ngươi trong mắt ta không đáng một đồng!" "Giả thần giả quỷ!" Tô Thần sải bước tiến lên.

Người đàn ông đeo mặt nạ kia không hề hoảng sợ, đợi đến khi Tô Thần tung một quyền ra, hắn đưa tay ra, muốn nắm lấy nắm đấm của Tô Thần, cho Tô Thần chút uy hiếp.

Nhưng hắn rõ ràng đã nghĩ nhiều rồi!

Sức mạnh của Tô Thần quá lớn.

Giống như bị một chiếc xe hơi đâm phải, "rắc" một tiếng, cánh tay của người đàn ông đeo mặt nạ đã gãy.

Hắn có chút kinh ngạc, giọng nói cũng có chút không bình tĩnh, "Sao có thể?

Sao ngươi lại có sức mạnh lớn như vậy?" "Ngươi không hỏi thăm thân phận của ta sao?" Tô Thần lạnh lùng nói. "Chẳng qua chỉ là một tên thầy cúng có chút thực lực được ông chủ khách sạn mời đến thôi, có gì đáng để hỏi thăm chứ?" Người đàn ông đeo mặt nạ quả thực không hề để Tô Thần vào mắt.

Càng không nói đến việc đi dò la thân phận của Tô Thần! "Vậy có lẽ phải làm ngươi thất vọng rồi!" Tô Thần lại một lần nữa tiến lên, tung một quyền.

Sức mạnh hơn hai mươi lần người thường, một người đàn ông trưởng thành đấm một quyền khoảng một trăm năm mươi cân.

Hơn hai mươi lần cũng tức là khoảng ba tấn.

Hắn đã quá tự đại rồi, Tô Thần là người có thể giao đấu với giao long.

Hắn muốn làm đối thủ của Tô Thần, còn chưa đủ tư cách, thực

lực chênh lệch quá xa!

Giây phút này, Tô Thần giống như một vị Chiến Thần trong thần thoại truyền thuyết giáng thế, dễ dàng giải quyết hắn. "Ta để xem, ngươi rốt cuộc là ai?" Tô Thần tiến lên, lột mặt nạ ra.

Chỉ thấy dưới mặt nạ là một người đàn ông trung niên tầm thường.

Nhìn kỹ khuôn mặt hắn, cũng không có gì đặc biệt, cũng không có đặc điểm gì.

Loại người mà ném vào đám đông là có thể dễ dàng bỏ qua, không ngờ lại gan lớn như vậy, muốn một miếng nuốt chửng khách sạn nổi tiếng nhất Thượng Hải. "Ta chịu thua!" người đàn ông trung niên tầm thường nói, "Nhưng các người cũng đừng đắc ý, thật sự cho rằng sau lưng ta không có người sao?" "Giết ta, người sau lưng ta sẽ báo thù cho ta!" "Ngươi là người của Uông gia?" Tô Thần đoán.

Không đúng, nếu thật sự là người của Uông gia, chắc chắn sẽ biết thân phận của Tô Thần.

Sau khi chịu thiệt thòi mấy lần trong tay Tô Thần, người của Uông gia đã học được cách khôn ngoan, bọn họ đã điều tra rõ ràng lai lịch của Tô Thần.

Không chỉ vậy, bọn họ còn lựa chọn ẩn mình, trong thời gian ngắn sẽ không gây xung đột gì với Tô Thần.

Bọn họ vẫn luôn tìm kiếm một cơ hội.

Cơ hội đó có thể một lần giải quyết được Tô Thần.

Nếu cơ hội này chưa xuất hiện, bọn họ đánh chết cũng sẽ không lộ diện.

Cho nên người này có lẽ không phải là người của Uông gia. "Uông

gia lại là cái thá gì?" người đàn ông tầm thường lạnh lùng cười, "Thế lực sau lưng ta, không phải là thứ mà các người có thể chọc vào đâu." "Bọn họ trải rộng khắp mấy quốc gia, ta chỉ là một người không đáng kể trong đó mà thôi." "Giết ta, nếu người sau lưng ta phát hiện ra, bọn họ nhất định sẽ không tha cho các người!" Nghe vậy, Tô Thần còn tưởng là cái gì.

Không ngờ là buông lời độc ác.

Muốn tranh thủ một con đường sống cho mình, nên mới dọa nạt Tô Thần.

Chương 438

Nào ngờ, Tô Thần lại là người không sợ nhất cái này. "Nói đi, tại sao ngươi lại nhắm vào khách sạn này?

Chỉ vì việc kinh doanh của khách sạn này sao?" Tô Thần hỏi.

Việc kinh doanh của khách sạn này quả thực không tồi, mỗi ngày đều kín khách.

Hơn nữa quỷ Tây qua lại không ít.

Nhưng sau khi xảy ra chuyện này, việc kinh doanh của khách sạn đã sớm không bằng trước đây.

Ước tính cho dù chuyện này qua đi, việc kinh doanh của khách sạn cũng không thể hồi phục lại thời kỳ đỉnh cao.

Nghe vậy, người đàn ông lựa chọn im lặng.

Dù Tô Thần có hỏi lại, hắn cũng không nói một lời. "Dùng biện pháp mạnh đi!" Tô Thần nhìn sang Trần Tổng Bả Đầu. "Hiểu rồi, tôi cách đây không lâu có quen mấy người ở khu Xuyên Du, bọn họ có long dương chi phích." "Loại người như ngươi, trong mắt bọn họ, có thể xem là đại mỹ nhân đó." Trần Tổng Bả Đầu cười rồi đi ra ngoài. "Có ý gì?" người đàn ông có chút không hiểu. "Lát nữa ngươi sẽ biết thôi!" Tô Thần cười nhìn sang ông chủ khách sạn, "Chuẩn bị một phòng khách, bịt kín cửa sổ lại." "Được, tôi đi làm ngay." Lời nói của Tô Thần bây giờ trong tai ông chủ khách sạn chính là thánh chỉ.

Không lâu sau, ông chủ khách sạn đã chuẩn bị xong phòng, cửa sổ được bịt kín mít.

Cửa cũng được gia cố mấy lần.

Làm xong những việc này, Tô Thần xách cổ áo người đàn ông kia,

ném hắn vào trong phòng.

Lúc này người đàn ông vẫn chưa biết mình sắp phải chịu đựng sự tra tấn gì. "Các ngươi cứ chờ đi, không bao lâu nữa, các ngươi sẽ biết thế lực sau lưng ta lớn mạnh đến mức nào." "Đến lúc đó các ngươi cầu xin tha thứ cũng không kịp nữa!" "Cho các ngươi một lời khuyên, bây giờ thả ta ra, có lẽ còn có đường thương lượng." "…" Nghe đối phương lải nhải, Tô Thần có chút không vui. "Trần Tổng Bả Đầu, chuẩn bị xong chưa?" Tô Thần hỏi. "Xong rồi!" Trần Tổng Bả Đầu mang theo bốn năm người đàn ông vạm vỡ.

Mấy người này trông thể hình cường tráng, nhưng lời nói và hành động đều có chút ẻo lả. "Vào đi!" Trần Tổng Bả Đầu để mấy người này vào phòng, "Chăm sóc tốt vị bên trong, nếu chăm sóc tốt, sẽ có thưởng!" Sau đó, Trần Tổng Bả Đầu đóng cửa phòng lại.

Trong phòng, loáng thoáng truyền ra tiếng của người đàn ông đó. "Ngươi… các ngươi muốn làm gì?" "Tại sao các ngươi lại xé quần áo của ta?" "Ngươi… các ngươi… A…" Tiếng la hét thảm thiết không ngừng truyền ra từ trong phòng.

Ông chủ khách sạn toàn thân căng cứng, "Tô tiên sinh, đây là thủ đoạn tra hỏi gì vậy?

Sao tôi lại cảm thấy toàn thân lạnh toát?" "Ha ha ha, đây là người ở khu Xuyên Du, trong số họ có một bộ phận không thích phụ nữ, chỉ thích đàn ông." Trần Tổng Bả Đầu giải thích, "Sở thích của những người này rất đặc biệt, dùng để tra hỏi thì không gì hợp hơn." "Vậy sao?" Ông chủ khách sạn trong lòng lại căng thẳng, "Chúng ta mau đi thôi, tôi cứ cảm thấy có chút rợn người." Dù ông chủ khách sạn từng trải, gặp phải chuyện này cũng có chút không bình tĩnh được. "Bây giờ tôi đi giải quyết vấn đề phong thủy của khách sạn cho ông." Tô Thần dẫn ông chủ khách sạn đi thẳng lên tầng thượng của khách sạn.

Nơi đây là một sân thượng lớn, đứng trên cao nhìn xuống, có thể bao quát toàn bộ Thập Lý Dương Trường.

Tô Thần chỉ vào một tòa nhà không xa nói, "Trước đây phong thủy khách sạn của ông tốt, là vì thường xuyên mở cửa sổ, vô hình trung đã mượn được rất nhiều sát khí." "Bây giờ đối phương đặt một cái gương lớn trên tầng thượng, sát khí không thể thoát ra ngoài được." Nghe vậy, ông chủ khách sạn nói, "Nhưng cái gương lớn đó không phải đối diện với khách sạn của chúng ta!

Chẳng lẽ cũng có ảnh hưởng sao?" "Chính vì không đối diện với khách sạn, mới xảy ra vấn đề." Tô Thần chỉ vào một ngôi nhà khác nói, "Trên nóc ngôi nhà đó có xây một cái rìu, cái rìu này chắc chắn đã được xử lý đặc biệt." "Mặt gương đã phản chiếu sát khí của cái rìu qua đây." "Không chỉ vậy, bọn họ còn áp dụng những thủ đoạn khác, ví dụ như tòa nhà cao tầng ở phía đối diện chéo kia, trên đó có bố trí đồ vật, cũng là nhắm vào bố cục phong thủy của khách sạn các ông." "Trước đây tôi chỉ nghĩ là bên khách sạn có vấn đề, nên cứ mãi tìm kiếm vật phẩm ảnh hưởng đến bố cục phong thủy trong khách sạn." "Bây giờ xem ra, yếu tố con người này đã đánh lừa tôi." "Nếu ông có thể vận dụng mối quan hệ và nguồn lực của mình, tháo dỡ hết những thứ trên nóc các tòa nhà đó, thì bố cục phong thủy của khách sạn có lẽ sẽ trở lại bình thường." "Ông yên tâm, trong chuyện này tôi sẽ không lừa ông đâu, ba nghìn thỏi vàng nhỏ này ông cứ giữ lấy, đợi đến khi khách sạn thực sự không còn xảy ra chuyện kỳ lạ nữa, ông có thể mang số vàng nhỏ này đến chỗ Hứa thái thái." Nghe những lời này của Tô Thần, ông chủ khách sạn cuối cùng cũng có thể yên tâm, "Tô tiên sinh, ngài yên tâm, những gì ngài nói tôi đều thấy không có vấn đề gì, có lẽ đó chính là nguyên nhân chính khiến khách sạn gặp chuyện." "Số vàng nhỏ phải đưa tôi nhất định sẽ không đưa thiếu!" Dù không nể mặt Tô Thần, cũng phải nể mặt Hứa thái thái.

Vị Hứa thái thái đó không phải là người dễ đắc tội.

Hơn nữa, sau khi nghe Tô Thần nói vậy, ông chủ khách sạn cũng cảm thấy có mấy phần hợp lý, có lẽ đó chính là nguyên nhân.

Cho nên hắn chắc chắn sẽ không đi đắc tội với Tô Thần nữa. "Tô tiên sinh, số vàng nhỏ này ngài cứ nhận lấy, chỉ là tôi còn một chuyện không hiểu." Ông chủ khách sạn nói, "Chỉ là yếu tố phong thủy, mà lại khiến người ta chết, điều này có phải hơi quá khoa trương không?" "Quả thực có chút khoa trương, phong thủy chỉ là mồi nhử." Tô Thần nói, "Bọn họ đã thay đổi bố cục phong thủy, trong đó chắc chắn có một loại phong thủy nhắm vào những kẻ xui xẻo đó." "Hấp dẫn những kẻ xui xẻo đó đến, bản thân khí vận của họ đã rất kém." "Cộng thêm ảnh hưởng của sát cục, đã dẫn đến cái chết của họ!" "Nếu không có ảnh hưởng của sát cục, họ có lẽ sẽ không chết, chỉ là sẽ xui xẻo một thời gian." Khái niệm khí vận của con người đã có từ lâu.

Có người tin, cũng có người cho rằng những thứ này đều là chuyện hoang đường.

Nhưng dù thế nào đi nữa, trên thế giới này luôn có những chuyện kỳ lạ xảy ra.

Thế gian có người nghèo, tự nhiên cũng có người giàu.

Vận may của người giàu tự nhiên tốt hơn người bình thường một chút.

Tô Thần nhớ trước khi xuyên không, đã từng xem một bản tin, bản tin đó nói như thế này.

Ở nước ngoài có một nhà khoa học làm một thí nghiệm, thí nghiệm đó được thực hiện trên máy tính, phương pháp đại khái là, thông qua một chương trình, thiết lập một nghìn người, mỗi người mang theo một lượng tài sản bằng nhau.

Một nghìn người này mỗi khi chạm vào một người trong số họ, sẽ hấp thụ một phần tài sản của đối phương.

Việc hấp thụ là ngẫu nhiên, có thể nhiều cũng có thể ít.

Sau khi chương trình chạy một thời gian, cục diện đã thay đổi, có hai mươi phần trăm người sở hữu một lượng lớn tài sản, còn tám mươi phần trăm người còn lại thì trở nên nghèo khó.

Điều này phù hợp với định luật 80/20.

Của cải mãi mãi tập trung vào hai mươi phần trăm người.

Vận may của hai mươi phần trăm người này, tốt hơn rất nhiều so với tám mươi phần trăm người kia.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại nhìn sang ông chủ khách sạn, "Khí vận là thứ không thể đo lường được, nếu ông còn muốn kinh doanh tốt khách sạn, tôi khuyên ông đừng sùng bái ngoại quốc một cách mù quáng nữa." "Quỷ Tây là người, người của Cửu Châu cũng là người, đã là người thì không có cao thấp sang hèn, cũng không có sự phân biệt địa vị trên dưới." "Những gì tôi có thể nói đã nói hết rồi, ông tự mình suy nghĩ cho kỹ đi." Nói xong những lời này, Tô Thần cùng Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu rời đi.

Còn việc sau này ông chủ khách sạn có nghĩ thông được chuyện này hay không, không còn sùng bái ngoại quốc nữa, Tô Thần cũng không rõ.

Còn về người đàn ông nhắm vào ông chủ khách sạn, Tô Thần cũng không can thiệp quá nhiều.

Hắn ta cũng đâu có nhắm vào mình, mình chỉ giúp ông chủ khách sạn giải quyết phiền phức này mà thôi.

Sau này nếu ông chủ khách sạn tự mình tra ra được manh mối, có thể tự mình đi giải quyết.

Dù sao cũng không có quan hệ gì lớn với Tô Thần. … Trong biệt thự.

Hứa thái thái ngồi trên ghế sofa, thong thả uống cà phê.

Cuộc sống của cô có vẻ khá thoải mái, đậm chất tiểu tư sản.

Tô Thần đẩy cửa bước vào. "Xử lý xong rồi à?" Hứa thái thái từ trên ghế sofa đứng dậy, đi đến bên cạnh Tô Thần, hai tay vòng qua cổ Tô Thần, thân mật nép vào lòng hắn. "Xong rồi!" Tô Thần nói, "Chuyện ở đây đã xong, ngày mai anh sẽ về Trường Sa." "A?

Vậy sao?" Hứa thái thái có chút không nỡ, "Vậy em thà rằng anh chưa làm xong còn hơn!" Vừa nghĩ đến việc Tô Thần sắp rời đi, Hứa thái thái lại có chút không vui.

Sau một thời gian ở bên nhau, cô đã có chút quen với việc có Tô Thần ở bên cạnh.

Có Tô Thần, căn biệt thự vốn trống trải cũng không còn đơn điệu như vậy nữa. "Yên tâm đi, hôm nay sẽ ở bên em thật tốt, sau này có thời gian rảnh, anh sẽ thường xuyên đến Thượng Hải." Tô Thần thân mật xoa đầu Hứa thái thái.

Đêm đó, Tô Thần rất nỗ lực.

Một thời gian tới có lẽ sẽ không gặp được Hứa thái thái, không thể để cô ấy lại chút tiếc nuối nào.

Chương 439

Cho nên Tô Thần cực kỳ ra sức.

Cứ như vậy, mãi cho đến sáng sớm hôm sau, Tô Thần mới nằm trên giường nghỉ ngơi.

Còn Hứa thái thái, đã sớm mệt đến không ra hình người.

Nằm trong vòng tay Tô Thần, giống như một chú mèo con, còn có tiếng ngáy nhẹ. … Đêm đó, bên khách sạn lại có chút không yên bình.

Đến nửa đêm, người đàn ông cuối cùng cũng không chịu nổi nữa.

Hắn chảy máu, bị thả ra, lúc này đã gãy xương.

Sau khi nhìn thấy ông chủ khách sạn, người đàn ông quỳ trên đất, khóc lóc kể lể, "Tôi nói, tôi sẽ nói hết tất cả những gì tôi biết." Đêm đó, hắn đã phải chịu đựng sự tra tấn tàn nhẫn, gây ra một bóng ma tâm lý cực lớn.

Mấy gã to con đó quả thực là súc sinh, không hề coi hắn là người.

Nhớ lại tình hình đêm qua, đến giờ hắn vẫn còn run rẩy. "Người sau lưng tôi bảo tôi nhắm vào khách sạn của các ông, bọn họ nói dưới khách sạn của các ông có giấu một thứ." "Mua lại khách sạn của ông, sau đó mới có thể đào thứ bên trong ra!" "Nhưng nếu việc kinh doanh của khách sạn ông quá tốt, muốn mua lại sẽ phải tốn một cái giá rất lớn." "Cho nên tôi chỉ có thể dùng hạ sách này, nghĩ cách ép ông đi!" Đây mới là kế hoạch thực sự của bọn họ. "Chôn thứ gì?" ông chủ khách sạn hỏi. "Cái này…" người đàn ông lắc đầu, "Thực ra tôi cũng không biết, thông tin tôi nhận được là, đào thứ đó ra." "Hừ!" Ông chủ khách sạn hừ lạnh một tiếng, dường như nghĩ đến điều gì đó. "Ngươi nói là đá Thái Sơn phải không?" Ông chủ khách sạn đột nhiên nhớ lại,

lúc xây dựng khách sạn, quả thực đã đào được một thứ từ dưới đất lên.

Đồng thời trên thứ đó còn ghi lại một bài văn bia.

Sau này lúc xây dựng khách sạn, một vị cao nhân đã đến đây, nói rằng tảng đá này là đá của Thái Sơn.

Hơn nữa còn không phải là loại đá Thái Sơn thông thường, mà là đá Thái Sơn thật sự.

Sự khác biệt cụ thể ông chủ khách sạn cũng không rõ lắm, chỉ biết rằng đá trên núi Thái Sơn đều có thể gọi là đá Thái Sơn.

Nhưng những tảng đá này có phần quá bình thường.

Thái Sơn, Ngũ Nhạc độc tôn.

Rất nhiều đế vương đã tổ chức lễ phong thiện ở đây!

Một số tảng đá cũng đã nhiễm phải khí vận khổng lồ trong lần phong thiện này, loại đá này mới là đá Thái Sơn thật sự.

Đã được rất nhiều đế vương cầu phúc!

Nhưng cho dù là đá Thái Sơn thật sự, cũng không đến mức khiến người ta thèm muốn như vậy chứ?

Thậm chí không tiếc bỏ ra mấy vạn đại dương để mua.

Ông chủ khách sạn không phải là người ngu, lập tức nghĩ đến tảng đá này e rằng còn có yếu tố khác bên trong.

Nghĩ đến đây, ông chủ khách sạn càng cảm thấy tảng đá này có lẽ bên trong ẩn chứa một số bí mật khác. "Tảng đá tôi đã tặng cho Tô đại sư đã giúp tôi giải quyết sát cục phong thủy trước đó rồi, nếu các người muốn, có thể đi tìm vị Tô đại sư đó." Ông chủ khách sạn nói xong câu này, liền thả người đàn ông này đi.

Làm xong những việc này, ông chủ khách sạn lại nhanh chóng đến nhà kho, tìm thấy tảng đá đó.

Toàn bộ tảng đá cao một trượng ba, nặng đến mấy tấn.

Trên mặt sau của tảng đá, có khắc rất nhiều chữ cổ đặc biệt.

Ông chủ khách sạn cũng không biết những chữ này rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Dù không rõ ràng nhưng cứ giữ tảng đá này trong tay thì chung quy vẫn là củ khoai lang nóng bỏng tay.

Suy đi tính lại, ông chủ quán rượu ra lệnh cho người ta khiêng tảng đá lên, sau đó phủ mấy tấm vải đen lên trên.

Tốt nhất là nên sớm tống củ khoai lang nóng bỏng tay này đi.

Còn về việc đưa cho ai, ông chủ quán rượu cũng đã nghĩ thông suốt, tự nhiên là Tô Thần thích hợp nhất.

Một mặt, Tô tiên sinh có lẽ sẽ hứng thú với thứ này, trước đó đã đắc tội với Tô Thần, ông chủ quán rượu muốn tặng quà bồi lễ xin lỗi.

Mặt khác, sau khi tặng tảng đá này cho Tô Thần, những người kia cũng sẽ không đến tìm ông ta gây phiền phức nữa.

Có tìm thì cũng là tìm Tô Thần!

Quán rượu của mình cũng có thể thực sự an toàn.

Nghĩ đến đây, ông chủ quán rượu giục đám phu khuân vác đẩy nhanh tốc độ, hận không thể để họ khiêng tảng đá đi ngay lập tức. …… Sáng sớm hôm sau.

Tô Thần tỉnh dậy từ trong giấc mộng, dưới lầu truyền đến những âm thanh ồn ào, hình như có rất nhiều người đang xì xào bàn tán.

Hứa thái thái cũng bị đánh thức, bà gọi ra ngoài một tiếng.

Không lâu sau, một người hầu gái bước vào.

“Thái thái, bà có gì căn dặn ạ?” Người hầu gái hỏi.

“Dưới lầu là ai vậy?

Ồn ào quá?” Hứa thái thái không vui nói: “Bảo họ mau đi đi, nếu còn không đi thì cô gọi điện cho phòng tuần cảnh, để đám tuần tra đuổi họ đi.” Sáng sớm tinh mơ đã làm phiền người khác nghỉ ngơi!

“Thái thái, tôi hỏi rồi, hình như là ông chủ của một quán rượu, ông ta dẫn người đến tặng đồ cho Tô tiên sinh.” Người hầu gái nói: “Vì bà và Tô tiên sinh vẫn còn đang nghỉ ngơi nên tôi đã bảo họ đợi ở ngoài.” “Bà đợi một chút, tôi sẽ ra bảo họ nhỏ tiếng lại.” Người hầu gái đáp.

“Không cần đâu, tôi dậy xem sao.” Tô Thần lên tiếng.

Anh cởi bộ đồ ngủ trên người, thay quần áo của mình.

“Em đi cùng anh!” Hứa thái thái cũng ngồi dậy khỏi giường.

Sau khi vệ sinh cá nhân đơn giản, Tô Thần xuống lầu.

Một lát sau, ông chủ quán rượu bước vào: “Hứa thái thái, Tô tiên sinh!” Ông chủ quán rượu chào hỏi hai người, sau đó mới từ tốn kể lại: “Chiêu hôm qua của ngài thật là cao tay!” “Nửa đêm, người đó không chịu nổi nữa, đã khai ra nguyên nhân.” “Bọn họ muốn thứ đang chôn dưới quán rượu của chúng tôi.” “Tôi sau đó mới nhận ra, phát hiện thứ đó thực ra đã được đào lên rồi.” “Là đá Thái Sơn, chỉ là đối phương bày vẽ rầm rộ như vậy để có được tảng đá Thái Sơn này, tôi cứ thấy có gì đó kỳ lạ.” “Cho nên, tôi đã mang tảng đá này đến cho ngài.” “Hẳn là tảng đá này phải là một bảo vật rất quan trọng.” Ông chủ quán rượu cười ngượng ngùng hai tiếng.

Mục đích của ông ta, Tô Thần liếc mắt là nhìn ra ngay: “Ra ngoài xem thử!” Tô Thần đi ra ngoài biệt thự, lật tấm vải đen phủ trên tảng đá lên, sau đó anh cẩn thận quan sát toàn bộ tảng đá.

Không hổ là đá Thái Sơn, quả thật phi phàm.

“Mặt sau của tảng đá còn có một tấm bia văn.” Ông chủ quán rượu nhắc nhở.

Thế là Tô Thần vòng ra mặt sau, quả nhiên có một chuỗi văn tự.

Những văn tự này có khoảng vài trăm chữ, dày đặc, hình như còn được viết bằng chữ tiểu triện.

Đối với loại chữ tiểu triện này, Tô Thần không hiểu biết nhiều.

Trần Tổng Bả Đầu đứng bên cạnh, chăm chú quan sát một lúc rồi nói: “Tôi cũng chỉ biết sơ sơ, chắc là có liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng.” “Tần Thủy Hoàng là vị hoàng đế đầu tiên cử hành lễ phong thiện trên núi Thái Sơn, cũng có ảnh hưởng rất lớn đến toàn cõi Cửu Châu.” Tam Hoàng Ngũ Đế, Doanh Chính chọn hai chữ trong đó là Hoàng Đế, ông là vị hoàng đế đầu tiên của triều đại phong kiến trên đất Cửu Châu.

Không chỉ vậy, các chính sách như thống nhất xe cộ, chữ viết, chế độ quận huyện… đều có ảnh hưởng sâu rộng đến Cửu Châu.

Hầu hết người đời chỉ biết đến sự tàn bạo của ông, xây Vạn Lý Trường Thành, tu sửa lăng mộ.

Họ có những đánh giá tiêu cực rất sâu sắc về ông, nhưng công lao của Tần Thủy Hoàng thật sự chắc chắn lớn hơn tội lỗi.

Chương 440

Thời Xuân Thu Chiến Quốc, các thế lực lớn cát cứ, Tần Thủy Hoàng kế thừa công nghiệp của sáu đời trước, thống nhất Cửu Châu.

Nếu không như vậy, e rằng Cửu Châu vẫn sẽ giống như phương Tây, trở thành vô số quốc gia nhỏ.

Không chỉ thế, chế độ quận huyện được coi là đã chấm dứt cục diện phiên vương cát cứ.

Mặc dù thời gian thống nhất thực sự của nhà Tần rất ngắn, nhưng nhà Hán đã kế thừa chế độ nhà Tần, thời Tây Hán áp dụng song song cả chế độ phân phong và quận huyện.

Vì việc này mà đã gây ra Loạn bảy nước.

Sau đó, nhà Hán thi hành Thôi Ân Lệnh.

Sự khác biệt lớn nhất giữa chế độ phân phong và chế độ quận huyện đã lộ ra.

Cái gọi là chế độ phân phong, tức là phong cho các chư hầu vương, những chư hầu vương này sở hữu binh quyền, đặc quyền kinh tế, giống như những vương quốc độc lập.

Một khi họ lớn mạnh, tất sẽ gây ra mối đe dọa cho triều đình.

Còn chế độ quận huyện, tất cả các quan đứng đầu quận huyện đều do hoàng đế sắc phong, quyền lực nằm trong tay hoàng đế.

Hơn nữa, các quan đứng đầu quận huyện cần phải tuân thủ nghiêm ngặt mệnh lệnh của hoàng đế, họ không có binh quyền, không có đặc quyền kinh tế.

Những quyền lực này đều thuộc về hoàng đế.

Tác dụng của Thôi Ân Lệnh là làm suy yếu các chư hầu vương được nhà Hán phân phong, con cháu của mỗi chư hầu vương đều có thể kế thừa tài sản của chư hầu vương.

Lấy ví dụ, một chư hầu vương sở hữu chín vạn kilômét vuông đất đai, ông ta có ba người con, sau khi phân phong, mỗi người con sẽ được ba vạn kilômét vuông đất.

Ba người con này mỗi người lại sinh ba cháu trai, chín vạn kilômét vuông sẽ biến thành một vạn kilômét vuông mỗi người.

Theo xu hướng này, cuối cùng, đất phong của họ sẽ ngày càng nhỏ, thực lực cũng ngày càng yếu đi.

Lúc này ra tay, thu hồi lại đất đai của họ.

Các triều đại trước nhà Tần, theo nghĩa hẹp đều áp dụng chế độ liên minh bộ lạc, một số bộ lạc nhỏ thần phục bộ lạc lớn, bầu thủ lĩnh của bộ lạc lớn làm người đứng đầu.

Tiếp đó là chế độ phân phong, phân phong cho các chư hầu vương, những chư hầu vương này tương đương với các bộ lạc độc lập.

Họ cùng nhau xưng thần với Chu Thiên Tử!

Đến thời nhà Tần mới thực sự là triều đại phong kiến, chế độ quận huyện và tập quyền của họ đã kéo dài cho đến tận ngày nay.

Là lăng mộ của Tần Thủy Hoàng, nó thực sự quá quan trọng.

Trong mắt rất nhiều người, vị này chính là Long Vương!

Ngay cả Tô Thần lúc này cũng có chút không bình tĩnh được.

"Có thể chắc chắn không?" Tô Thần hỏi.

"Mười phần chắc tám chín, nhưng vẫn cần một số nhà ngôn ngữ học tinh thông về lĩnh vực này để giải mã sâu hơn." Trần Tổng Bả Đầu nói: "Dù sao thì cũng cách đây quá xa rồi." "Nhưng tảng đá này,

tôi thấy nhất định phải vận chuyển về thành Trường Sa!" "Xem ra chúng ta phải kiếm một toa tàu rồi!" Đúng là như vậy, Tô Thần gật đầu, nhìn về phía Hứa thái thái.

Ở Thượng Hải mà muốn kiếm một toa tàu cũng không dễ dàng.

Nơi đây vận tải hàng hóa phát triển quanh năm, toa tàu rất khan hiếm, Tô Thần ở Thượng Hải nền tảng còn nông cạn, chỉ có thể nhờ Hứa thái thái ra mặt.

"Không vấn đề, em đi chào hỏi một tiếng, chắc họ sẽ nể mặt em." Hứa thái thái nói: "Sau này em còn có thể sắp xếp cố định cho anh vài toa tàu." "Anh có thể dùng để vận chuyển một số đồ cổ, kinh doanh cửa hàng đồ cổ ở Thượng Hải." Thành phố Thượng Hải tuy kinh tế phát triển, nhưng lịch sử tương đối mỏng, nơi này không có nhiều lăng mộ lớn.

Nếu thật sự nói về mộ cổ, thì phải là các cố đô và vùng đất Dự.

Ý tưởng của Tô Thần là vận chuyển một lượng lớn đồ cổ từ các cố đô đến đây, bán ở Thượng Hải.

Dù sao thì người giàu ở đây rất nhiều, hoàn toàn không sợ không có đầu ra.

Điều duy nhất cần chú ý là vấn đề an toàn, vận chuyển bằng tàu hỏa nhiều đồ cổ giá trị cao như vậy, lỡ bị người ta cướp mất thì phiền phức.

Hơn nữa, thành phố Thượng Hải này rồng rắn lẫn lộn, mặc dù có Hứa thái thái ở đây, nhưng Tô Thần cảm thấy vẫn nên cử thêm một số người của đội hộ vệ đến.

Lỡ có kẻ nào không có mắt đến cửa hàng đồ cổ gây sự, người của đội hộ vệ cũng có thể nhanh chóng đuổi những người này đi.

Xem ra đội hộ vệ lại phải mở rộng rồi. …… Buổi chiều, mọi việc

đã được sắp xếp xong xuôi.

Tô Thần bao một toa tàu, vận chuyển đá Thái Sơn đến thành Trường Sa.

Còn về văn tự trên đá Thái Sơn, Tô Thần đã cho sao chép lại, dự định một thời gian nữa sẽ nhờ người đến Đế Đô, tìm vài vị giáo sư nghiên cứu văn tự cổ, để họ nghiên cứu xem có thể giải mã hoàn chỉnh đoạn văn tự này hay không.

Theo lời của Trần Tổng Bả Đầu, đoạn văn tự này có thể chỉ ra vị trí của lăng mộ Tần Thủy Hoàng, cũng như tình hình đại khái trong mộ.

Hứa thái thái tiễn Tô Thần lên tàu, đi thẳng về phía tây.

Đến chạng vạng ngày hôm sau, Tô Thần mới trở về thành Trường Sa.

Tảng đá to như vậy, mười mấy người khiêng cũng có chút vất vả, cuối cùng Tô Thần phải gọi tất cả thanh niên trai tráng trong Tô Gia Thôn đến.

Thể chất của họ bây giờ đã vượt xa người thường gấp mấy lần, sức lực rất lớn.

Sau đó, lại tìm một chiếc xe tải.

Nhân lúc trời tối, vận chuyển tảng đá này về Tô Gia Thôn.

Tô Thần đặt tảng đá này trong biệt viện của mình.

Tô Gia Thôn bây giờ, lực lượng bảo an rất đầy đủ, đặt tảng đá ở đây, tuyệt đối là một trong những nơi an toàn nhất toàn cõi Cửu Châu.

Đến Thượng Hải cũng đã được một thời gian, lúc Tô Thần trở về, Doãn Tân Nguyệt bế con ra cửa: "Chuyến đi Thượng Hải lần này có thuận lợi không?" "Có chút chuyện vặt vãnh, nhưng chung quy cũng

không có phiền phức gì lớn." Tô Thần nói: "Bên Thượng Hải đã xử lý gần xong rồi." "Đợi sau Tết trang hoàng xong, chắc là có thể khai trương." "Đến lúc đó anh muốn để Dịch Tiêu đến Thượng Hải một chuyến, trước mắt quản lý cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá ở đó." "Đợi cô ấy kinh doanh ổn định ở đó rồi mới điều về." Nghe vậy, Doãn Tân Nguyệt gật đầu: "Dịch Tiêu cô nương mới mang thai không lâu, chắc là có thể đảm đương được, nhưng một thời gian nữa bụng to lên, e là không được, phải an tâm dưỡng thai." "Để A Lăng cô nương đi cùng Dịch Tiêu muội muội đi." Dù Dịch Tiêu có về dưỡng thai, A Lăng cô nương cũng có thể trấn giữ ở Thượng Hải, kinh doanh buôn bán.

Đợi đến khi bên đó thực sự ổn định, bồi dưỡng được một lượng lớn nhân tài, thì có thể làm chưởng quỹ nhàn hạ.

Bên Tô Gia Thôn cũng đang không ngừng bồi dưỡng nhân tài, đến lúc đó có thể cử một tộc nhân từ đây qua tiếp quản công việc kinh doanh.

Như vậy thì không còn gì phải lo lắng nữa.

"Cứ làm vậy đi!" Tô Thần gật đầu. …… Đêm đó, Tô Thần không giày vò gì nhiều.

Nửa đêm Doãn Tân Nguyệt còn dậy cho con bú, Tiểu Tô bây giờ đã nặng mười cân.

Chẳng bao lâu nữa sẽ biết nói, biết đi.

Mấy tháng nữa là tròn một tuổi.

Sáng sớm, Tô Thần thức dậy, đi dạo trên những bờ ruộng.

Đã vào đông, không có nhiều việc.

Khu dân di cư có rất nhiều người đang lang thang trên đường.

Lão tộc trưởng đi đến bên cạnh Tô Thần, trò chuyện cùng anh:

“Bây giờ Tô Gia Thôn đã thực sự có quy mô rồi, nhiều ruộng của dòng họ như vậy, chỉ riêng tá điền dài hạn đã có gần hai vạn người.” “Tá điền ngắn hạn cũng có gần một vạn người.” Ba vạn mẫu ruộng của Tô Gia Thôn tương đương với mấy chục vạn mẫu ruộng bên ngoài.

Chỉ có ba vạn người canh tác, nhân lực vẫn không đủ.

“Từ khu dân di cư tuyển thêm một số tá điền dài hạn và ngắn hạn đi.” Tô Thần nói: “Sắp qua đông rồi, không biết có bao nhiêu người không cầm cự nổi.” “Ruộng bậc thang cũng phải bắt đầu cải tạo, tuyển thêm một số người, để họ kiếm chút tiền.” “Ngoài ra, bên phía bờ sông, tiếp tục bắt đầu mở rộng.” Tô Thần nghĩ một chút, trước đây Tô Gia Thôn chỉ có một vạn mẫu ruộng, nên bờ sông cũng chỉ xây một đoạn.

Bây giờ ruộng của Tô Gia Thôn đã nhiều thêm hai vạn mẫu, bờ sông chắc chắn phải xây lại, mở rộng thêm một chút.

Chương 441

Ngoài ra, còn rất nhiều việc khác.

Lúa mì mùa đông gieo xuống rồi thì không cần quản lý nhiều, nhưng những mảnh đất trồng lúa nước vẫn cần phải cày xới lại một lần, để năm sau canh tác tốt hơn.

Có rất nhiều việc phải làm, trong thời gian này, chỉ riêng tá điền ngắn hạn e là phải thuê hơn ba vạn người.

Tính như vậy, mùa đông này Tô Thần có thể cung cấp việc làm cho khoảng sáu vạn người, sau lưng sáu vạn người này là sáu vạn gia đình.

"Đúng rồi, lão tộc trưởng, khu nhà ở cho tá điền dài hạn xây dựng thế nào rồi?" Tô Thần hỏi.

"Đã có hơn một nghìn căn nhà được đưa vào sử dụng rồi, còn đang xây cũng hơn một nghìn căn." Lão tộc trưởng nói: "Chủ yếu là rất nhiều người không đủ điều kiện." Muốn xin nhà ở, phải là tá điền dài hạn đã làm việc cho Tô gia trên một năm.

Dưới một năm hoặc là tá điền ngắn hạn đều không có cơ hội.

Tô gia mới nửa cuối năm nay tuyển một lượng lớn tá điền dài hạn, không ngừng mở rộng số lượng tá điền dài hạn.

Như vậy, rất nhiều người quả thực không đủ điều kiện này.

"Đẩy nhanh tiến độ xây dựng đi, điều kiện nới lỏng một chút." Tô Thần nói: "Ví dụ như làm việc nửa năm là có thể xin, nhưng nửa năm tiếp theo, mỗi tháng khấu trừ ba thành tiền công." "Nếu trong nửa năm này xảy ra vấn đề, bị đội tá điền dài hạn của Tô Gia Thôn loại trừ, thì đuổi họ ra khỏi khu nhà ở." Không phải Tô Thần hà khắc, chỉ là để

thúc đẩy những người này chuyển vào nhà mới.

Dùng nhà cửa để ổn định những người này.

Có áp lực, họ mới có thể chăm chỉ làm việc.

Đợi đến khi trả hết tiền nhà, ít nhất cũng là mười năm sau, lúc đó Tô Gia Thôn chắc chắn có đủ khả năng để khống chế những người này.

"Được, cứ làm theo lời cháu." Lão tộc trưởng gật đầu: "Chúng ta tuyển thêm người, đẩy nhanh tốc độ xây nhà." "Khu tá điền dài hạn bên này, càng nhiều người chuyển vào ở, sức tiêu thụ càng mạnh, những cửa hàng mặt phố của chúng ta cũng có thể thu được nhiều tiền thuê hơn." "Dù xét về tình hay lý, Tô gia chúng ta đều không có tổn thất gì lớn." "Nhất là nhân mùa đông này, tuyển thêm nhiều người làm việc, vẫn là không nên để những người di cư kia chết cóng." Họ có tiền công, thì có thể mua than củi, mua thực phẩm.

Thời buổi này, một cái cây một cọng cỏ ven đường đều có chủ.

Họ muốn chặt cây đốt lửa qua mùa đông này, e là phải đi vào rừng sâu núi thẳm cách đây mấy trăm cây số để đốn gỗ.

Nơi đó mới được coi là đất vô chủ.

Nhưng đi đi về về, tốn quá nhiều thời gian.

Chẳng bằng làm việc ở Tô Gia Thôn, dù sao danh tiếng của Tô Gia Thôn cũng vang xa, đối xử với những người di cư như họ vẫn rất tốt.

Cháo từ thiện mỗi ngày, càng cứu sống không biết bao nhiêu người.

Tô Gia Thôn luôn mang hình ảnh của một đại thiện nhân, nổi tiếng khắp mười dặm tám làng.

Mãi cho đến lần trước có người nhắm vào cửa hàng đồ cổ và nhà

đấu giá của Tô gia, Tô Thần ra tay sấm sét, hạ gục mấy gia tộc.

Lúc này, những người đó mới biết Tô Gia Thôn cũng không phải dễ chọc.

Mặc dù Tô gia luôn giữ thái độ khiêm tốn, nhưng một khi người của Tô gia nổi giận, hậu quả rất khó lường.

"Các sản nghiệp khác, nếu cần tuyển người, cũng có thể ưu tiên tuyển chọn từ những tá điền dài hạn này." Tô Thần nói: "Còn có đội hộ vệ, cũng có thể tuyển chọn từ tá điền dài hạn." "Tuyển những người trung thành, nghe lời, thật thà một chút." "Số lượng người của đội hộ vệ Tô gia hiện nay vẫn còn quá ít, tôi định mở rộng lên khoảng một nghìn người." "Tiếp theo cần phải huấn luyện quy mô lớn, để những người này nhanh chóng nâng cao thực lực." Một đội ngũ một nghìn người, có chút khó quản lý.

May mà Tô Thần đã có kế hoạch từ trước, mỗi lần thu nhận thành viên đội hộ vệ không nhiều, đợi đến khi những thành viên đội hộ vệ này hoàn toàn trung thành với Tô Gia Thôn rồi mới tiếp tục mở rộng.

Như vậy, những thành viên đội hộ vệ mới vào dù có lòng dạ khác cũng không gây ra được sóng gió gì.

Đây là chỗ dựa của Tô Thần.

Mở rộng đội hộ vệ lên khoảng một nghìn người, trong thời gian ngắn tạm thời không có vấn đề gì lớn.

Theo ý tưởng của Tô Thần, sẽ cử một bộ phận người đến Cố Đô và Thượng Hải, còn phải giữ lại một bộ phận người của đội hộ vệ, phụ trách vận chuyển những món đồ cổ từ Cố Đô đến Thượng Hải.

Sau khi thông suốt kênh vận chuyển, việc kinh doanh cửa hàng đồ cổ của Tô gia ở Thượng Hải chắc chắn sẽ ngày càng tốt hơn. …… Đầu đông.

Thành Trường Sa, Tô Gia Thôn.

Trên một sân phơi, chật ních người.

Có người không có áo dày để mặc, phải đi mượn khắp nơi.

Mặc chiếc áo choàng đi mượn, co ro ở một góc sân, miệng ngậm một cái tẩu thuốc, thỉnh thoảng lại rít hai hơi.

"Tô gia lần này lại tuyển công nhân rồi, nghe nói tuyển rất nhiều người." "Tin này là thật hay giả vậy?" "Đương nhiên là thật rồi, cháu ngoại của ông cậu ba bên bà cô hai nhà tôi đang làm việc cho Tô gia, có tin tức đầu tay đấy." "Vậy lần này không chừng tôi cũng được chọn!

Lần trước chỉ thiếu một chút, lần này nếu được vào Tô gia làm việc, mùa đông này coi như có hy vọng rồi." "……" Những người di cư tụ tập lại, bàn tán xôn xao.

Đối với đại đa số người di cư, mùa đông này vốn dĩ đã không có việc gì làm, muốn kiếm chút tiền càng khó hơn.

Đừng nói đến việc nuôi gia đình, chăm sóc người nhà.

Ngay cả bản thân họ cũng sống cực kỳ thiếu thốn, mỗi ngày chạy đến lều cháo từ thiện, chìa bát ra nhận chút cháo.

No bụng là không thể, mỗi ngày đều đói meo.

Rau và thịt lại càng xa xỉ, trong ấn tượng đã mấy năm không được ăn rồi.

Nơi họ thích đến nhất thường ngày là khu nhà mà Tô Gia Thôn xây cho những tá điền dài hạn.

Một mặt là vì nơi đó đã hình thành phố xá, người cũng không ít.

Mặc dù trong người không có tiền, không mua nổi thứ gì, nhưng có thể đi dạo.

Mặt khác, mỗi lần đi đến đó, nếu may mắn, có thể làm quen được vài vị tá điền dài hạn, không chừng lúc tuyển công nhân, người ta giúp nói vài lời tốt đẹp, có khi lại được nhận.

Mỗi lần đến khu tá điền dài hạn, nhìn thấy những tá điền đó ăn uống no nê.

Họ lại không kìm được sự ngưỡng mộ!

Tiền công một đồng rưỡi bạc mỗi tháng, đối với đại đa số người ở nông thôn, đều là một khoản thu nhập không nhỏ.

Hơn nữa còn có thể mua gạo, bột mì của Tô gia, giá cả cũng rẻ hơn trong thành rất nhiều.

Nếu không có vợ con, người già, sống càng thoải mái hơn, tìm một quán rượu gọi chút rượu chút thịt, ăn càng ngon!

Còn không ít tá điền dài hạn ở Tô Gia Thôn làm đến chức đội trưởng, quản lý một trăm tá điền dài hạn, sống càng sung túc.

Đương nhiên, điều khiến họ ngưỡng mộ nhất vẫn là gia đình họ Bạch ở khu tá điền dài hạn.

Nghe nói chủ hộ nhà đó tên là Bạch Quế Sơn, lúc đó trở thành tá điền dài hạn của Tô gia, khi lấy vợ, may mắn gặp được Tô tộc trưởng.

Sau đó trở thành người hầu trong nhà Tô tộc trưởng, làm việc cho Tô tộc trưởng.

Sau này được Tô tộc trưởng cử đến khu ruộng của dòng họ, quản lý một phần ruộng.

Theo lời đồn, ông ta quản lý mấy nghìn tá điền dài hạn.

Mỗi tháng nhận một hai trăm đồng bạc tiền công!

Cuộc sống này, đừng nói là ngày nào cũng ăn thịt, dù có ăn một bát

đổ một bát, một tháng cũng không tiêu hết.

Nghĩ đến đây, những người này ngưỡng mộ biết bao.

"Người của Tô gia đến rồi!" Đúng lúc này, không biết ai đó hét lớn một tiếng.

Tất cả người di cư đều đổ xô qua đó.

Chỉ thấy ở giữa đám đông là một người đàn ông trẻ tuổi, trông khoảng hai mươi tuổi.

Chương 442

Sau lưng anh ta còn có mấy người của đội hộ vệ.

Thấy cảnh này, lòng những người di cư thắt lại, vốn tưởng là gương mặt quen thuộc, là vị lão tộc trưởng ra mặt tuyển công nhân.

Không được thì một người quản gia khác của Tô gia ra tuyển cũng được!

Chàng trai trẻ trước mắt này, có tiếng nói ở Tô gia không?

"Xem ra hôm nay đến công cốc rồi, chỉ có một thằng nhóc, ở Tô gia làm gì có tiếng nói, nó tuyển được bao nhiêu người chứ?" "Cùng lắm thì cho ra vài chục đến một trăm suất tuyển dụng là tốt lắm rồi!" Sân phơi rộng lớn, bình thường dùng để phơi lúa, đây chỉ là một trong những sân phơi.

Ba vạn mẫu ruộng của Tô Gia Thôn tương đương với mấy chục vạn mẫu ruộng bên ngoài.

Mỗi năm sản lượng lương thực lên đến hàng trăm triệu cân.

Tổng cộng cần bốn sân phơi, mỗi lần phơi cần đến hàng trăm nhân công.

Cần phải mang lúa ra sân phơi, đợi đến khi mặt trời sắp lặn thì lại thu hết về.

Trong sân phơi này, người đông như kiến.

"Xem ra mùa đông này lại khó qua rồi!" "Ai!

Chỉ chút đồ từ thiện của Tô gia, không đủ no bụng đã đành, còn phải dậy sớm xếp hàng." "Đúng vậy, nếu đến muộn, cháo sẽ hết!" "……" Những người này bắt đầu trao đổi với nhau, không đặt nhiều

hy vọng vào lần tuyển công nhân này.

Vốn dĩ đã là mùa đông, không có nhiều việc.

Việc đồng áng nên làm cũng đã làm gần xong, Tô gia cũng không có nhu cầu lớn như vậy.

Như vậy, mùa đông này, không biết bao nhiêu người di cư sẽ chết cóng.

"Các người không biết chàng trai trẻ này là ai à?" "Đây là tộc trưởng của Tô Gia Thôn đấy!" Trong đám đông, rất nhiều người không biết thân phận của Tô Thần.

Vì Tô Thần phần lớn thời gian đều ở bên ngoài, rất ít khi trở về.

Chỉ thỉnh thoảng đi dạo trên đồng ruộng, nên đa số người di cư vẫn không nhận ra Tô Thần.

Chỉ biết Tô Thần là một người trẻ tuổi, đoán chừng địa vị ở Tô gia không cao.

Mà sau khi tin tức này được truyền ra, tất cả mọi người đều kinh ngạc.

"Cái gì?

Anh nói chàng trai trẻ này là tộc trưởng của Tô Gia Thôn?" "Tôi cũng có nghe nói tộc trưởng của Tô Gia Thôn rất trẻ, nhưng tộc trưởng trẻ như vậy quả thực hiếm thấy." "Nếu là tộc trưởng đến tuyển công nhân, có phải lần này sẽ tuyển rất nhiều người không?" "Mẹ kiếp, Tô tộc trưởng thế này, đúng là nhân tài kiệt xuất, con gái tôi đến giờ vẫn chưa gả chồng, không biết có thể đến bên cạnh Tô tộc trưởng làm một nha hoàn hầu hạ không." Con gái ông ta năm nay cũng không lớn, khoảng mười tám tuổi.

Nếu có thể trở thành nha hoàn của Tô Thần, hai người đều là

người trẻ tuổi, lỡ một ngày nào đó Tô tộc trưởng để mắt đến con gái ông ta thì sao?

Lúc đó ông ta chẳng phải một bước trở thành nhạc phụ của Tô tộc trưởng rồi sao?

Đến lúc đó ở Tô Gia Thôn, địa vị của ông ta sẽ rất cao, còn làm người di cư làm gì?

Mỗi tháng mấy trăm đồng bạc, tiêu cũng không hết?

Lại đòi thêm mấy nghìn đồng bạc tiền sính lễ, ông ta mang đi mua ít đất, còn có thể làm địa chủ.

Đến lúc đó thực sự không được nữa, ông ta còn có thể cưới thêm một bà vợ lẽ, mỗi ngày sống cuộc sống nhàn nhã.

Những người bên cạnh nhanh chóng nhìn ra ý đồ của ông ta.

Cái tính toán nhỏ nhặt này họ đều nghe thấy rồi.

"Nằm mơ giữa ban ngày à?

Còn muốn con gái mình làm nha hoàn cho Tô tộc trưởng, làm ấm giường cho Tô tộc trưởng, cũng không xem con gái ông có xứng hay không!" "Đúng vậy, vợ của Tô tộc trưởng, người nào không phải là mỹ nhân hạng nhất?

Có khí chất!

Không nói đâu xa, trước đây tôi vào thành, xa xa nhìn thấy một lần.

Thật sự rất đẹp!" "Con gái ông thì thôi đi, một người di cư, cũng không đọc sách gì, cái gì cũng không biết, Tô tộc trưởng mù rồi mới để mắt đến con gái ông!" "……" Chủ đề mà những người di cư nói chuyện với nhau khá nhạy cảm.

Cuối cùng, người cha muốn gửi con gái mình vào biệt viện của Tô Thần làm nha hoàn, lặng lẽ ngậm miệng lại, không nói nữa.

Vừa rồi quả thực là ông ta nghĩ nhiều rồi, con gái ông ta làm sao xứng vào Tô gia?

Mà ở phía bên kia, phía trước đám đông, Tô Thần giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng.

"Các vị, hôm qua, tôi đã nói chuyện với lão tộc trưởng, biết rằng sắp vào đông sâu, cuộc sống của mọi người đều không dễ dàng." "Để giúp các vị vượt qua mùa đông này, và có một cái Tết tươm tất, nên tôi đã thương lượng với người trong tộc, mùa đông này, Tô Gia Thôn sẽ tiếp tục tuyển công nhân với quy mô lớn." "Lần này Tô Gia Thôn chúng ta tuyển tá điền dài hạn quy mô không dưới một vạn người, tá điền ngắn hạn quy mô không dưới hai vạn người." "Tá điền dài hạn mỗi tháng một đồng rưỡi bạc, nếu làm việc lâu dài cho Tô gia, có thể tăng từ một đồng rưỡi lên hai đồng, thậm chí hai đồng rưỡi!" "Tôi không nói khoác với các vị đâu, hiện nay những người làm việc lâu nhất ở Tô Gia Thôn chúng ta, mỗi tháng đã có thể nhận ba đồng bạc rồi!" "Sau này tiền công của họ sẽ ngày càng nhiều hơn!" "Còn tá điền ngắn hạn, mỗi tháng một đồng bạc, và sẽ được ưu tiên tuyển chọn, trở thành tá điền dài hạn của Tô Gia Thôn!" Tô Thần chậm rãi nói.

Cùng với tiếng nói của anh vừa dứt, trên sân phơi lập tức vang lên những tiếng hoan hô reo hò.

Khu dân di cư nam nữ già trẻ cộng lại, khoảng hơn hai mươi vạn người.

Trong đó thanh niên trai tráng là nhiều nhất, khoảng mười một, mười hai vạn người.

Một lúc tuyển ba vạn người, giải quyết được một phần ba số thanh niên trai tráng, để họ có thể cầm cự qua mùa đông lạnh giá này.

"Tô tộc trưởng, nếu tôi trở thành tá điền dài hạn, nhất định sẽ chăm chỉ làm việc." "Sau này Tô gia chính là chủ nhân của tôi, Tô gia

bảo tôi đi về phía đông, tôi tuyệt đối không đi về phía tây, Tô gia bảo tôi giết gà, tôi tuyệt đối không mổ chó." "Tô tộc trưởng, tôi làm việc đồng áng tuyệt đối không vấn đề gì, trước đây làm việc cho một lão địa chủ, lão địa chủ đó khen tôi không ngớt!" "……" Những người này lần lượt chen đến trước mặt Tô Thần, muốn Tô Thần đồng ý cho họ làm tá điền dài hạn.

"Các vị đừng vội!" Tô Thần lại lên tiếng: "Tiếp theo, Tô Gia Thôn có rất nhiều việc phải làm, đầu tiên là xây dựng ruộng bậc thang, để năm sau canh tác tốt hơn." "Còn có việc mở rộng bờ sông, tin rằng các vị cũng đã thấy, bờ sông xây năm ngoái vẫn chưa đủ dài, năm nay sẽ xây lại." "Thứ ba là giúp các tá điền dài hạn của Tô Gia Thôn xây dựng nhà ở, chúng ta kế hoạch năm sau, ít nhất một vạn căn nhà, để một vạn tá điền dài hạn của Tô gia có thể thuận lợi chuyển vào ở!" "Những việc này đều cần rất nhiều người làm, để đảm bảo an toàn, sau này Tô Gia Thôn chúng tôi sẽ cử người đến sàng lọc." "Những người qua được vòng sàng lọc của Tô Gia Thôn chúng tôi, có thể trở thành tá điền dài hạn hoặc ngắn hạn, sau này sẽ luôn làm việc cho Tô Gia Thôn." "Là tộc trưởng của Tô Gia Thôn, tôi xin hứa với mọi người, chỉ cần mọi người làm việc tốt, tôi tuyệt đối sẽ không bạc đãi mọi người." Giọng nói của Tô Thần truyền đi rất xa, những người trên sân phơi càng thêm phấn khích.

Phải nói rằng, phúc lợi đãi ngộ của Tô Gia Thôn thực sự không tệ.

Không nói đâu xa, chỉ riêng những căn nhà đó đã phải tốn không ít tiền, còn có việc cuối năm Tô gia sẽ thưởng gấp đôi tiền công, để mọi người có thể mua sắm thêm nhiều đồ vào dịp Tết.

Chỉ vì điều này, các tá điền dài hạn của Tô Gia Thôn có thể ngẩng cao đầu trước tất cả các tá điền dài hạn ở thành Trường Sa.

Bỏ qua những phúc lợi lớn này, làm tá điền dài hạn của Tô Gia

Thôn, mỗi tháng còn có mấy ngày nghỉ phép ở nhà.

Nếu không muốn nghỉ, Tô Gia Thôn sẽ trả thêm tiền.

Không giống như những chủ nhà khác, không chỉ yêu cầu bạn làm việc bán mạng, mà còn muốn xin nghỉ?

Nằm mơ đi!

Xin nghỉ một ngày, trừ hai ngày công.

So sánh như vậy, những người này càng cảm thấy Tô Gia Thôn không tệ.

Sau khi trở thành tá điền dài hạn của Tô Gia Thôn, còn có thể mua gạo, lương thực, thịt của Tô Gia Thôn với giá rẻ.

Tô Gia Thôn có một trang trại chăn nuôi rất lớn, bên trong nuôi không ít gà, vịt, lợn.

Các loại thịt này đều có giá thấp hơn nhiều so với thị trường.

Những tá điền dài hạn đó được hưởng phúc không ít, những người di cư này nhìn mà thèm, đã sớm mong chờ mình có thể trở thành tá điền dài hạn của Tô Gia Thôn rồi. …… Một hòn đá làm dậy sóng ngàn lớp.

Sau khi Tô Thần rời khỏi sân phơi, những người di cư này vẫn không thể bình tĩnh lại.

Cơ hội ở ngay trước mắt, có trân trọng hay không hoàn toàn phụ thuộc vào họ.

Rất nhiều người di cư bắt đầu về nhà chuẩn bị, tìm cách làm cho quần áo của mình sạch sẽ hơn, có người còn nhét thêm ít bông vào áo, để mình trông khỏe mạnh hơn.

Có người còn đặc biệt lấy ra số tiền ít ỏi còn lại trong nhà, mang đi mua chút đồ ăn, để mình ăn no một chút, có sức lực làm việc, đến

lúc đó biểu hiện tốt hơn một chút, tranh thủ được chọn.

Những người di cư này ai cũng đang chuẩn bị.

Chương 443

Mà ở phía bên kia, Tô Gia Thôn.

Lão tộc trưởng nhìn Tô Thần, gật đầu khen ngợi: "Tiểu Thần à, vẫn là cháu có cách." "Lão tộc trưởng, đôi khi phải khuấy động sự tích cực của những người này!" Tô Thần cười nói: "Đôi khi, đừng coi mình quá quan trọng, cũng đừng coi Tô Gia Thôn quá quan trọng." "Con người luôn phải ăn cơm, chỉ cần cho họ cơm ăn, để họ cảm thấy có lợi, họ sẽ tôn trọng Tô gia, từ tận đáy lòng tin phục Tô gia." "Hiện tại Tô Gia Thôn đang trên đà phát triển, nên sẽ không xảy ra vấn đề gì lớn." "Năm sau, mua thêm một ít đất nữa đi." "Ngoài ra, trang trại chăn nuôi bên kia lão tộc trưởng ngài phải chú ý nhiều hơn một chút, cũng có thể mở rộng quy mô.

Mặc dù giá của chúng ta thấp hơn bên thành Trường Sa một chút, nhưng vẫn có lợi nhuận." Trả lương cho đám tá điền dài hạn này, sau đó họ lại cầm tiền lương mua gạo, bột mì, các sản phẩm thịt của Tô gia, cuối cùng tiền vẫn quay về Tô Gia Thôn, chảy vào kho bạc của dòng họ.

Tất cả những điều này đã hình thành một vòng tuần hoàn, cũng coi như tạo nên một cục diện đôi bên cùng có lợi.

Bọn họ làm việc cho Tô gia thôn, còn Tô gia thôn thì gánh vác phần lớn những thứ cần thiết trong cuộc sống của họ.

Ăn, mặc, ở, đi lại, đều có thể mua sắm ở Tô gia, hưởng thụ dịch vụ của Tô gia.

Tuy nói có một số ngành nghề không phải do Tô gia nắm giữ, nhưng những cửa hàng mà các thương hộ đó thuê, về cơ bản đều là của Tô gia thôn.

Bên phố Trường Công, cùng với việc ngày càng có nhiều công nhân dài hạn chuyển vào ở, việc kinh doanh cũng ngày càng tốt hơn.

Tiền thuê cửa hàng ở những vị trí đắc địa cũng sẽ ngày càng đắt đỏ.

Theo dự tính của Tô Thần, nếu có bốn năm vạn hộ công nhân dài hạn chuyển vào, cộng thêm người thân của họ, ít nhất cũng phải có mười mấy vạn người.

Một khi những người này định cư ở đây, sinh sôi nảy nở, sau này dân số ở đây sẽ ngày càng đông.

Đến lúc đó, tiền thuê cửa hàng mỗi năm có thể thu về mấy chục vạn đại dương.

Tô gia tính thế nào cũng không lỗ.

Lão tộc trưởng gật đầu, "Chuyện nuôi gà, vịt, cá, heo kia, lúc mới bắt đầu ta chỉ định cung cấp cho tộc nhân chúng ta, sau thấy nuôi nhiều quá, mới nghĩ đến việc bán rẻ cho họ." "Bây giờ xem ra hiệu quả cũng không tệ, sau này ta sẽ đẩy mạnh việc này." "Ta đã xem qua, có mấy ngọn đồi trồng trọt hiệu quả không bằng những mảnh đất tốt ở dưới, ta định tách riêng mấy ngọn đồi đó ra, sau này chỉ để nuôi gia súc thôi!" "Sau này còn có thể mua thêm mấy ngọn đồi nữa, chuyên dùng để chăn nuôi." "Dù sao bây giờ cũng đang là lúc thiếu người, có thể tiến hành tuyển công nhân quy mô lớn." Lão tộc trưởng vẫn tán thành cách làm của Tô Thần, hiện tại Tô gia thôn đang trong giai đoạn phát triển thần tốc, đương nhiên phải thu hút ngày càng nhiều người, mang lại lượng lớn sức lao động cho Tô gia thôn.

Người ở khu dân di cư đến cuối năm, tốc độ lưu động đã chậm lại.

E rằng đợi đến mùa xuân năm sau, lại có không ít dân di cư đổ vào

khu vực này, bây giờ tiến hành tuyển công nhân cũng có thể giảm bớt một phần áp lực. "Về cách lấy công chuộc lương mà cháu nói, ta cũng khá đồng tình, đại dương trong kho của tộc nên tiêu thì cứ tiêu, nếu không cất ở đó cũng chẳng có tác dụng gì." Lão tộc trưởng tiếp tục nói, "Nhưng có một vấn đề cần chú ý, người trong thôn an nhàn lâu ngày, lại nảy sinh một số chuyện không hay." "Ta nghe nói, có kẻ cho những công nhân dài hạn đó vay nặng lãi, sau đó bọn họ không trả nổi, chúng liền ép đối phương phải trả bằng được, có người không trả nổi, chúng liền bắt con gái người ta đi." "Thậm chí còn bắt họ bán cả vợ mình!" Nhắc tới những chuyện này, lão tộc trưởng vô cùng căm phẫn.

Đương nhiên, những chuyện này dù sao cũng là số ít.

Nếu phần lớn người trong Tô gia thôn đều như vậy, thì chứng tỏ Tô gia thôn đã hết thuốc chữa rồi. "Chuyện này chú cứ xem xét xử lý, đừng nương tay." Tô Thần dặn dò, "Không thể để lòng người Tô gia thôn tan rã!" Hiện nay, phần lớn tộc nhân Tô gia thôn đều giàu nứt đố đổ vách.

Chưa kể đến tình hình bên cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá, phần tiền này đều do Tô Thần xử lý.

Bọn họ mỗi người đều phụ trách ruộng của tộc, chỉ riêng thu nhập từ những mảnh ruộng đó đã đủ cho họ ăn mặc không lo, ai nấy đều ở nhà mới xây, mặt mày hồng hào, trong nhà có vài trăm đến mấy ngàn đại dương tiền tiết kiệm cũng là chuyện thường.

Có tiền rồi, phần lớn mọi người đều muốn tìm chút kích thích.

Trước đây Tô Thần nghiêm cấm tộc nhân cờ bạc, chơi bời lêu lổng, đồng thời ra lệnh trong phạm vi thế lực của Tô gia thôn, không cho phép tồn tại sòng bạc, nhà thổ.

Nhiều sòng bạc và nhà thổ đã dời đến nơi xa Tô gia thôn, nhưng

địa điểm có thể dời đi, những người này muốn đi thì vẫn đi được.

Tô Thần dù tay có dài đến đâu cũng không thể ngăn cản hết được.

Có người thậm chí còn chạy vào thành Trường Sa để tiêu dao khoái hoạt.

Sáng sớm đi, tối mịt mới về.

Còn có người đi một lèo bốn năm ngày, tiêu gần hết tiền trên người mới chịu về, sau đó lại lấy tiền ở nhà ra ngoài, tiếp tục ăn chơi bốn năm ngày nữa.

Đối mặt với những người này, Tô Thần cũng có chút đau đầu. "Nói với những người đó, nếu muốn khai chi tán diệp cho Tô gia thôn thì không có vấn đề gì." Tô Thần nói, "Cưới thêm một phòng tiểu thiếp, an ổn sống qua ngày, tôi không phản đối." "Nhưng nếu làm bại hoại gia phong, thì đừng trách tôi không khách sáo." "Lão tộc trưởng, sau này chú chọn ra một bộ phận người, thành lập một đội chấp pháp, chuyên xử lý những chuyện này." "Tôi sẽ đi soạn một bản công ước tộc nhân, để toàn thể tộc nhân học thuộc, lúc rảnh rỗi thì ghi nhớ trong lòng." "Nếu có ai vi phạm, nhất định sẽ nghiêm trị không tha!" Một con sâu làm rầu nồi canh, Tô Thần sẽ không để những tộc nhân này hủy hoại Tô gia thôn. "Được, cứ làm vậy đi!" Lão tộc trưởng gật đầu. ... "Điện báo từ Kinh thành gửi đến rồi!" Chiều tối, Tô Thần vừa về đến nhà không lâu thì Trần Tổng Bả Đầu đã tới.

Trước đó, Tô Thần đã dùng máy ảnh kiểu cũ chụp lại cổ văn trên tảng đá Thái Sơn, sau đó gửi những tấm ảnh này đến Kinh thành.

Ông Doãn cầm những tấm ảnh này đi tìm một số bạn bè trong ngành, thậm chí còn đến Đại học Kinh thành, mời vài vị chuyên gia nghiên cứu cổ văn, cùng nhau giải mã những văn tự cổ này.

Sau khi giải mã xong toàn bộ, ông Doãn đã gửi nội dung giải mã

qua điện báo.

Văn tự dịch ra dài đến mấy ngàn chữ.

Tô Thần cẩn thận đọc từ đầu đến cuối, một lúc sau, anh thở dài một hơi. "Tài liệu này rất quý giá!" Tô Thần chậm rãi nói. "Để tôi xem!" Sau khi nhận được điện báo, nó được xem là tài liệu tuyệt mật, Trần Tổng Bả Đầu cũng chưa xem qua, mà lập tức mang đến cho Tô Thần.

Một lúc lâu sau, Trần Tổng Bả Đầu cũng không còn bình tĩnh được nữa, kinh ngạc nói: "Trên tấm bia đá này sao lại ghi lại thông tin như vậy?" Trần Tổng Bả Đầu hít một hơi khí lạnh. "Tôi cũng thấy hơi khó tin!" Tô Thần nói, "Trên đó ghi lại vị trí của lăng mộ Tần Thủy Hoàng, còn có phương pháp tiến vào, cũng như bố cục sơ bộ của một số cơ quan trong lăng." Trước đó, Trần Tổng Bả Đầu chỉ xem qua loa, chỉ biết nội dung trên bia đá có liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Không ngờ nội dung sau khi giải mã lại khiến ông ta kinh ngạc đến rớt cả cằm.

Không chỉ liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng, mà còn có thể dựa vào tấm bia văn này để lấy được trọng bảo bên trong! "Quả thực rất quan trọng!" Trần Tổng Bả Đầu nói, "Tài liệu này sẽ trở thành văn kiện quan trọng nhất của cả Tô gia thôn." "Tô tộc trưởng, ngài nhất định phải cất giữ cẩn thận." "Nếu sau này có cơ hội, ngài có định đi một chuyến không?" Trần Tổng Bả Đầu nhìn về phía Tô Thần. "Khó nói lắm!" Tô Thần cũng không chắc chắn, dù sao ngôi mộ này cũng quá quan trọng, "Có thể sẽ xuống xem một lần, nhưng sẽ không lấy đi bất cứ thứ gì bên trong." "Trong điều kiện cho phép, tôi sẽ cố gắng giữ gìn sự nguyên vẹn của cả lăng mộ." Trong tài liệu ghi lại, cơ quan tầng thứ nhất của lăng mộ Tần Thủy Hoàng là thủy ngân.

Bên trong dùng thủy ngân kết nối với các nơi.

Thủy ngân là kim loại nặng, một khi hít phải quá nhiều sẽ dẫn đến ngộ độc kim loại nặng.

Ở thời đại này, không có phương pháp cứu chữa.

Đã qua mấy ngàn năm, thủy ngân bốc hơi e rằng đã tràn ngập trong không khí.

Muốn đi vào, e rằng phải tốn không ít công sức.

Ngoài ra, các loại cơ quan bên trong đều đầy rẫy nguy hiểm.

Sơ sẩy một chút là mất mạng.

Nhưng càng như vậy, đối với Tô Thần lại càng kích thích.

Điều này càng khơi dậy quyết tâm muốn đi vào của anh. "Trần Tổng Bả Đầu, đến lúc đó mời ông cùng đi." Tô Thần cười nói, "Không vì gì khác, chỉ muốn cùng vào xem cho biết thế sự." "Không thành vấn đề!" Trần Tổng Bả Đầu vui vẻ nhận lời.

Về lăng mộ Tần Thủy Hoàng này, mức độ hứng thú của Trần Tổng Bả Đầu không hề kém Tô Thần.

Ngoài Trần Tổng Bả Đầu, đoán chừng Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục bọn họ cũng đều muốn vào xem một lần. ...

Mấy ngày tiếp theo, Tô Thần yên tâm ở nhà với vợ con.

Thời gian thấm thoát đã đến tháng mười một, đông giá rét căm căm.

Tô Thần lại bắt đầu xuất phát, lần này phương hướng chính là nhiệm vụ hệ thống ban bố – Mộ Hoàng Bì Tử.

Nhiệt độ ở Trường Sa đã rất thấp, vị trí của Mộ Hoàng Bì Tử ở Nội Mông, nhưng vì vị trí địa lý đặc thù, có thể được xếp vào phạm vi

thế lực của ba tỉnh Đông Bắc.

Chương 444

Hơn nữa lại nằm trong rừng sâu núi thẳm.

Chuyến đi đến Mộ Hoàng Bì Tử này, Tô Thần đoán chừng lúc về, e là cũng không còn sớm, vừa kịp về ăn Tết.

Ba tỉnh Đông Bắc vào mùa này, nhiệt độ thấp đến mức không phải dạng vừa.

May mà cả nhóm đều là người luyện võ, thân thể cường tráng, cũng có thể chịu đựng được.

Nếu là người có thể chất kém hơn một chút, e rằng chưa đến được Mộ Hoàng Bì Tử đã chết cóng rồi.

Vừa hay, lần này đến ba tỉnh Đông Bắc, còn có thể gặp lại Lão Trương.

Anh ta được thăng chức cao hơn, Tô Thần vẫn chưa kịp chúc mừng.

Còn có thể nhờ Lão Trương tạo điều kiện, phái một bộ phận binh mã đi cùng, trên đường cũng bớt được rất nhiều phiền phức.

Những đồ nặng và trang bị có thể nhờ người của đại đội công binh lo liệu, lều trại các loại cũng không cần Tô Thần phải động tay.

Nghĩ đến đây, Tô Thần mở bảng hệ thống. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi tác: Mười chín tuổi (19/950)】 【Cấp độ gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản

gia tộc: Ruộng tộc 30000 mẫu, đại dương 1278609 khối, Phát Khâu Ấn một cái】【Trạng thái gia tộc: Mây lành rực rỡ!】【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (đang có hiệu lực, chú thích: sản lượng ruộng tộc +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi xua tan!), Đỉnh Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch ruộng tộc +300%, mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/ngoài biên chế, tiến độ cấp độ gia tộc gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài bất tận!), Cờ Nhân Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thu hoạch ruộng tộc +300%, sự ngưng tụ gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ tộc nhân xuất đầu lộ diện +50%), Đá Thái Sơn (đang có hiệu lực, chú thích: khí vận gia tộc +200%, lực ngưng tụ gia tộc +100%).】【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (đang có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】【Kỹ nghệ trấn tộc: Thương pháp tông sư (đang có hiệu lực), Cách đấu tông sư (đang có hiệu lực), Thủy tiêu lục nghệ (đang có hiệu lực), Táng kinh truyền thừa (đang có hiệu lực), Tâm ý lục hợp quyền (đang có hiệu lực)】【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ (đang có hiệu lực); Nhị Hưởng Hoàn (mỗi khi tăng thêm một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, nhận được tiến độ cấp độ gấp đôi!), Đồng kính Pháp gia (), Bát Trọng Bảo Hàm, Thần Nông Sừ】【Nhiệm vụ vinh diệu: Dẫn dắt thành viên gia tộc thăm dò Mộ Hoàng Bì Tử, sau khi hoàn thành nhiệm vụ thưởng một Rương Báu Vinh Diệu】.

Tảng đá Thái Sơn có công hiệu đặc biệt, được Tô Thần đặt vào trong kiến trúc gia tộc.

Về phần kho báu của gia tộc, lượng đại dương dự trữ đã sắp lên

tới một triệu ba trăm ngàn, sắp khôi phục lại trạng thái đỉnh cao.

Tô gia thôn hiện nay chính là một cái kho hút vàng khổng lồ, mỗi ngày đều kiếm được lượng lớn đại dương.

Các ngành nghề khác nhau dung hợp lại, đẩy Tô gia thôn lên đến đỉnh cao.

Về phần Mộ Hoàng Bì Tử lần này, Tô Thần xem qua một lượt, nếu có thể hoàn thành nhiệm vụ, sẽ được thưởng một Rương Báu Vinh Diệu.

Đây đã là phần thưởng sau khi thăng cấp, cũng không biết sau khi mở Rương Báu Vinh Diệu, sẽ mở ra được bảo vật gì.

Chắc sẽ không làm Tô Thần thất vọng đâu nhỉ! ...

Hôm sau, sáng sớm.

Cả nhóm đến ga xe lửa thành Trường Sa, ngồi trên một chuyến tàu đến khu vực thế lực của ba tỉnh Đông Bắc.

Vì Tô gia có nền tảng vững chắc ở thành Trường Sa, nên việc có một toa tàu riêng cũng không thành vấn đề.

Toa tàu này vốn có thể chứa cả trăm người, bây giờ chỉ có khoảng mười người.

Đều là những gương mặt quen thuộc, A Lăng cô nương, Chá Cô Tiếu, Trần Tổng Bả Đầu, Hắc Bối Lão Lục, Cổ Trần, Đa Linh, lão Mã người cõng thi.

Về phần Tô Thiên, lúc này vẫn đang ở Thượng Hải, phụ trách công trình xây dựng cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá ở đó.

Còn Tô Hổ thì phụ trách việc thành lập đội chấp pháp gia tộc.

Lão tộc trưởng đảm nhiệm đội trưởng, Tô Hổ là người thực thi thực tế.

Tô Hổ dù sao cũng còn trẻ, Tô Thần lo rằng cậu ta không trấn áp được mọi người, nhưng có lão tộc trưởng trấn giữ, thì không sợ những phiền phức này nữa.

Cả Tô gia thôn, hiện nay uy vọng của Tô Thần là cao nhất, tiếp theo là Doãn Tân Nguyệt, thứ ba là lão tộc trưởng.

Doãn Tân Nguyệt vừa phải chăm con, vừa phải phụ trách cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá ở đại bản doanh thành Trường Sa.

Lại còn phải lo liệu toàn bộ chi tiêu và thu nhập của gia tộc.

Việc vặt quá nhiều, đội chấp pháp chắc chắn không quản xuể.

Thêm nữa, tuy cô là phu nhân của Tô Thần, nhưng cũng là người ngoài.

Có thể sẽ không được lòng mọi người.

Lão tộc trưởng thì không có vấn đề gì, ông đã tận tụy làm việc cho Tô gia nhiều năm.

Hơn nữa Tô Thần luôn rất tin tưởng ông, lão tộc trưởng đảm nhiệm chức đội trưởng trên danh nghĩa, cũng không ai dám hó hé.

Nhiệm vụ quan trọng nhất của cả đội chấp pháp là giám sát những người trong Tô gia thôn, nếu phát hiện họ không làm chuyện đứng đắn, sẽ báo cáo lên cho lão tộc trưởng, do lão tộc trưởng quyết định.

Biện pháp trừng phạt có ba điều, điều thứ nhất là trục xuất khỏi Tô gia thôn.

Sẽ không bao giờ được hưởng những phúc lợi, đãi ngộ này của Tô gia thôn, xóa tên khỏi gia phả, sau này ở bên ngoài cũng không được mạo nhận là người của Tô gia thôn.

Càng không được nhân danh Tô gia thôn để lừa gạt.

Hình phạt cấp độ hai, tước đoạt thu nhập trong ba năm.

Trong ba năm này, Tô gia sẽ không cung cấp bất kỳ cơ hội nào, không cho họ làm việc trên ruộng của tộc, không thể có thêm nguồn thu nhập.

Cách làm này so với hình phạt thứ nhất đã nhẹ hơn rất nhiều.

Để họ biết rằng, tiền của Tô gia thôn cũng không phải từ trên trời rơi xuống.

Không tuân theo công ước của Tô gia thôn, vậy thì quay lại cuộc sống đói khổ như trước đây.

Hình phạt cấp độ ba, trong vòng một năm, thu nhập giảm hai phần ba, chỉ giữ lại chi tiêu sinh hoạt cơ bản nhất, cũng để họ nếm mùi khổ cực.

Hình phạt này nhẹ nhất, coi như cảnh cáo nhẹ.

Đương nhiên, ngoài ba loại hình phạt này, còn có rất nhiều hình phạt nhỏ nhặt khác, như phạt đứng úp mặt vào tường, phạt roi, phạt quỳ từ đường...

Quy củ chính là để ràng buộc con người.

Vẫn là câu nói trước kia của Tô Thần, nếu muốn cưới thêm một phòng tiểu thiếp thì không có vấn đề gì.

Thời đại này cưới tiểu thiếp là chuyện bình thường, hành vi này cũng có lợi cho việc Tô gia khai chi tán diệp, khiến Tô gia thôn càng thêm phồn vinh thịnh vượng.

Nhưng không được đi ngược lại với ý định ban đầu của Tô Thần, thường xuyên đi lêu lổng, vừa làm tổn hại khí vận gia tộc, vừa làm tổn hại danh tiếng gia tộc.

Về chuyện cưới mười mấy bà vợ bé, lại càng không đúng.

Cũng không phải heo nái, đâu cần phải sinh sản điên cuồng như

vậy?

Nhưng chỉ cần trong phạm vi hợp lý, Tô Thần chắc chắn sẽ không ngăn cản.

Một gia tộc muốn tồn tại mấy trăm năm, quy củ tuyệt đối không thể bỏ, nếu không không biết đứa con cháu bất hiếu nào sẽ gây rắc rối cho Tô gia thôn.

Tô Thần cũng không thể lúc nào cũng đi dọn dẹp cho bọn họ! ...

Trên tàu hỏa, một mạch đi về phía bắc.

Phong cảnh dọc đường ngày càng đơn điệu, đặc biệt là sau khi vào cửa ải, tiến vào phạm vi thế lực của ba tỉnh Đông Bắc, nơi đây đã phủ một màu trắng bạc, khắp nơi là tuyết trắng mênh mông.

Cả ba tỉnh Đông Bắc đã bước vào mùa đông sâu, khí hậu khắc nghiệt.

Ngồi trong tàu hỏa thì không cảm thấy gì, nhưng một khi ra khỏi cửa tàu, khí hậu lạnh giá sẽ khiến người ta không khỏi run rẩy. "Lão Trương gần đây sống sung sướng lắm!" Trần Tổng Bả Đầu cười nói, "Trước khi đến tôi đã gửi cho cậu ta một bức điện báo, cậu ta bảo chúng ta đến thành phố Xuân Trường thì xuống tàu, cậu ta sẽ sắp xếp cho chúng ta." Lão Trương gần đây tiền bạc rủng rỉnh, dưới tay có đội ngũ cả vạn người.

Chương 445

Phụ trách vấn đề an ninh của cả thành phố Xuân Trường.

Tuy trên cậu ta còn có cấp trên, nhưng những cấp trên đó không ở trong phạm vi thế lực của thành phố Xuân Trường, mà ở Thẩm Dương.

Như vậy, địa vị của Lão Trương ở thành phố Xuân Trường chẳng khác gì thổ hoàng đế, cuộc sống vô cùng thoải mái. "Quà mừng cho Lão Trương đã chuẩn bị xong chưa?" Tô Thần hỏi. "Chuẩn bị xong từ lâu rồi, tôi kiếm cho cậu ta một bức phù điêu đại bàng tung cánh.

Bức phù điêu này do một đại sư chế tác, không thể nói là quý giá, nhưng ý nghĩa thì tốt." Trần Tổng Bả Đầu cười nói.

Lão Trương có thể lên được vị trí này, cũng là nhờ sự giúp đỡ của Tô Thần và mọi người.

Thêm nữa cậu ta cũng không thiếu tiền, tặng một vài món đồ có ý nghĩa tốt cũng không có vấn đề gì. "Chuẩn bị thêm một ít vàng bạc đi." Tô Thần chậm rãi nói, "Đừng thấy cậu ta quyền cao chức trọng, nhưng chỗ cần tiêu tiền cũng nhiều." "Chuẩn bị trực tiếp khoảng một ngàn đại dương thỏi vàng nhỏ." Tô Thần bổ sung một câu.

Một ngàn đại dương đã không phải là ít, đặc biệt là đối với cá nhân.

Món quà mừng này có thể coi là long trọng!

Số tiền này ở thành phố Xuân Trường có thể dễ dàng mua được bốn năm căn nhà có sân lớn. ...

Tàu hỏa đi qua Kinh thành, lại tiếp tục một mạch về phía bắc.

Khoảng một ngày một đêm sau, cuối cùng cũng đến thành phố

Xuân Trường.

Mấy người vừa xuống tàu, ở cổng ga đã có mấy chiếc ô tô màu đen đang chờ sẵn.

Người dẫn đầu chính là Lão Trương.

Tuy bây giờ đã là Lữ đoàn trưởng, thân phận cao quý, nhưng anh ta vẫn chọn cách đích thân ra đón Tô Thần và mọi người. "Tô đại sư!" Gặp lại Tô Thần, Lão Trương mặt mày tươi cười, "Lần trước từ biệt, tôi còn tưởng chúng ta sau này khó mà gặp lại, không ngờ mới qua một hai tháng, chúng ta đã gặp lại rồi." "Ha ha ha, lần này chủ yếu là đến chúc mừng Trương Lữ đoàn trưởng thăng chức, thứ hai là đến giải quyết chút việc nhỏ." Tô Thần cười nói. "Lại sắp xuống dưới rồi à?" Trương Lữ đoàn trưởng tỏ ra hứng thú, "Không biết tôi có thể đi cùng các vị không?" Lão Trương có chút thèm thuồng!

Lần trước xuống mộ, Tô Thần đã nhường một phần lợi ích, Lão Trương tuy chỉ lấy ba phần, nhưng cuối cùng cũng kiếm được bộn tiền.

Phần lớn bảo vật đều được anh ta nộp lên trên, dùng để mở rộng quan hệ.

Cuối cùng cũng giành được vị trí Lữ đoàn trưởng vào tay mình.

Còn một phần bảo vật anh ta giữ lại.

Sau này lễ tết, quà biếu cấp trên không thể thiếu.

Lần này Tô Thần xuống mộ, anh ta cũng muốn chia một phần.

Một lần đi, có lẽ nhiều năm sau này không cần phải lo lắng nữa. "Có thể chia cho anh hai phần!" Tô Thần nói, "Lần này anh không cần phải đi, cũng không cần phái quá nhiều người, chỉ cần nửa đại đội công binh, khoảng năm mươi người là được rồi." Người quá đông cũng không có lợi gì. "Được, vậy cứ sắp xếp như thế, hai phần cũng

không ít rồi." Lão Trương cười lớn. ...

Đêm hôm đó, Lão Trương bày tiệc chiêu đãi Tô Thần và mọi người.

Cả đám uống say bí tỉ, Lão Trương khoác vai Tô Thần, không ngừng gọi huynh gọi đệ.

Cuối cùng Tô Thần vẫn phải để A Lăng cô nương cõng về nơi ở.

Nhưng vừa về đến phòng, Tô Thần lập tức tỉnh táo lại. "Anh không say?" A Lăng cô nương có chút kinh ngạc. "Chút rượu này còn không làm tôi say được." Tô Thần nói, "Tôi cứ cảm thấy Lão Trương có gì đó không ổn, tôi nghi ngờ, có thể anh ta đã tiếp xúc với người của Uông gia rồi." "Nhanh vậy sao?

Có chắc không?" A Lăng cô nương hỏi. "Chắc không sai đâu!" Tô Thần nói, "Cô không phát hiện, Lão Trương đối với tôi không còn cung kính như trước nữa sao?" Lão Trương trước kia, trước mặt Tô Thần, phần lớn đều dùng kính ngữ, luôn miệng gọi Tô đại sư, Tô tiên sinh.

Khi nói chuyện với Tô Thần, cũng đặt vị trí của mình rất thấp.

Lần này gặp Lão Trương, tuy trong lời nói anh ta vẫn cung kính với Tô Thần, nhưng thái độ lại có không ít thay đổi.

Đành rằng, trong đó có nguyên nhân do Lão Trương liên tiếp thăng hai cấp, nắm đại quyền trong tay.

Nhưng Tô Thần cảm thấy sự thật e rằng không đơn giản như vậy. "Ý của anh là, Lão Trương bây giờ không còn đáng tin nữa?" A Lăng cô nương nói, "Nếu thật sự là như vậy, vậy anh định xử lý Lão Trương thế nào?" "Cũng không phải là không đáng tin, Lão Trương đâu phải kẻ ngốc, sau khi bị người của Uông gia tiếp xúc, anh ta chắc chắn cũng đang cân nhắc lợi hại!" "Rốt cuộc là bên nào thế lực mạnh,

bên nào thực lực yếu, anh ta vẫn đang trong quá trình suy tính." Tô Thần phân tích. "Vậy nếu người của Uông gia tiếp xúc quá nhiều, Lão Trương phản bội chúng ta thì sao?" A Lăng cô nương không khỏi có chút lo lắng.

Nếu thật sự như vậy, thì Tô Thần và mọi người sẽ gặp phiền phức.

Có khả năng lần sau đến thành phố Xuân Trường, sẽ bị Lão Trương dẫn người phục kích.

Đến lúc đó dù mấy người có muốn thoát thân cũng khó như lên trời.

Không nói là bị bắt gọn, nhưng muốn thoát ra khỏi vòng vây của cả một lữ đoàn mấy vạn người, e rằng độ khó không nhỏ. "Chuyện đó thì không đâu, trừ phi Lão Trương đã bị người của Uông gia khống chế, trở thành con rối của bọn chúng." Tô Thần nói, "Lão Trương không dám dễ dàng đắc tội với chúng ta đâu." "Người của Uông gia tìm đến Lão Trương, khả năng lớn là để tìm kiếm sự che chở của anh ta." "Tôi đã từng suy đoán, phạm vi thế lực của bọn chúng chắc là ở khu vực này, có được sự che chở của Lão Trương, bọn chúng sẽ ẩn náu tốt hơn." "Vì sự an toàn của mình, bọn chúng nhất định sẽ tìm mọi cách để bắt được mối quan hệ với Lão Trương." "Mà Lão Trương là nhân vật lớn ngoài sáng, chắc chắn cũng sẽ không dễ dàng bị người của Uông gia khống chế, nếu không cấp trên của anh ta chính là tấm gương đi trước." "Nếu tôi đoán không sai, phủ của Lão Trương dạo này chắc chắn phòng bị rất nghiêm ngặt." Lão Trương cũng không dám tiếp xúc quá nhiều với người của Uông gia, để tránh đi vào vết xe đổ.

Nhưng điều kiện mà Uông gia đưa ra cho anh ta e là không thấp, nên Lão Trương cũng đang do dự, suy nghĩ xem có nên hợp tác với

Uông gia hay không. "Vậy tiếp theo chúng ta phải làm thế nào?" A Lăng cô nương hỏi. "Chuẩn bị trước, có thể bắt đầu lên kế hoạch thu lưới rồi." Tô Thần nói, "Tô gia phát triển đến bây giờ, vẫn luôn trong trạng thái chuẩn bị, chính là vì để tiêu diệt triệt để Uông gia." "Phía Lão Trương, cũng phải đề phòng, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất." "Ngoài ra, người của đội hộ vệ gia tộc, cũng có thể lục tục đến ba tỉnh Đông Bắc rồi." "Bây giờ vẫn chưa phải thời điểm tốt, đợi qua năm mới, tôi sẽ lần lượt bố trí." Hiện tại cũng chỉ có thể làm như vậy.

Giải quyết sớm người của Uông gia, trừ hậu họa.

Nếu không qua một thời gian nữa, người của Uông gia có thể sẽ chuyển đại bản doanh của mình ra nước ngoài, lúc đó muốn nhắm vào Uông gia sẽ phiền phức hơn.

Nhân lúc thiên thời, địa lợi, nhân hòa đều đang ở phía Tô Thần, phải nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ này.

Tô gia thôn còn cần một đợt nâng cấp toàn diện, đặc biệt là những người trong đội hộ vệ, không chỉ cần trang bị những thiết bị tiên tiến hơn, mà còn phải không ngừng huấn luyện kỹ năng chiến đấu, độ chính xác khi bắn súng của họ.

Đến lúc đó ra đòn sấm sét, không cho Uông gia thời gian phản ứng.

Nếu Uông gia một khi có sự chuẩn bị, chắc chắn sẽ tìm mọi cách bảo tồn một ít sức mạnh, đến lúc đó đuôi to khó rụng sẽ rất phiền phức. ...

Sáng hôm sau.

Tô Thần và mọi người đến ga xe lửa của thành phố Xuân Trường, Lão Trương dùng quan hệ của mình, đặc biệt sắp xếp năm sáu toa tàu.

Những toa tàu này đều dùng để chứa bảo vật lấy từ trong mộ.

Nửa đại đội công binh, khoảng năm mươi người, đi theo bên cạnh

Tô Thần, lấy mệnh lệnh của Tô Thần làm đầu.

Trước khi đi, Lão Trương còn đặc biệt dặn dò những người trong đại đội công binh, nếu không nghe lệnh của Tô Thần, Tô Thần có thể tự mình giải quyết những kẻ cứng đầu trong đó.

Chương 446

Dù có giết đi, Lão Trương cũng sẽ không truy cứu.

Trước ga xe lửa, cả nhóm lần lượt lên tàu, lần này sẽ đến thành phố lớn nhất ở cực bắc của ba tỉnh Đông Bắc.

Sau đó, xuống tàu, đi về phía tây, vượt qua dãy Đại Hưng An, cuối cùng mới có thể đến được đích.

Vì là mùa đông giá rét, nên vật tư chuẩn bị lần này vô cùng đầy đủ.

Áo bông dày và các loại dầu hỏa đều đã được chuẩn bị, có thể đốt lửa trong thời gian dài vào ban đêm.

Cứ như vậy, ba ngày sau, cả nhóm chính thức tiến vào phạm vi dãy Đại Hưng An.

Tuyết lớn ngập trời đã bao phủ toàn bộ dãy núi, tuyết trắng mênh mông ngập đến đầu gối.

Phía trước bắt buộc phải có người mở đường, nếu không sẽ rất khó di chuyển trong lớp tuyết dày như vậy, sẽ tiêu hao lượng lớn thể lực.

Người của đại đội công binh không ngừng mở đường phía trước, tiết kiệm được khá nhiều thời gian.

Đêm đến, cả nhóm cắm trại ở nơi hoang sơn dã lĩnh.

Giữa thung lũng núi cũng chắn được không ít gió lạnh, nhưng nhiệt độ quá thấp, nhiều người chen chúc bên đống lửa, sưởi ấm.

Trong lều của Tô Thần cũng đặt một chậu lửa, cũng làm cho chiếc lều không lớn lắm thêm chút hơi ấm.

Trong rừng núi, không ngừng vọng lại tiếng gầm rú của dã thú.

Đến mùa đông, nhiều dã thú không có thức ăn, có con phát cuồng.

May mà mọi người đều có súng, cũng không cần phải lo lắng gì. "Tô tiên sinh!" Đúng lúc này, người phụ trách đại đội công binh đến trước lều của Tô Thần, cung kính gọi tên anh. "Có chuyện gì?" Tô Thần bước ra khỏi lều.

Gió lạnh buốt thổi tới, người phụ trách đại đội công binh không khỏi rùng mình một cái, "Tô đại sư, người của chúng tôi phát hiện dấu chân người trên tuyết." "Xem tình hình, dấu chân này hẳn là để lại từ hôm nay." Nếu là dấu chân để lại từ hôm qua hay hôm kia, chắc đã bị tuyết lớn phủ kín rồi. "Có khả năng là do thợ săn để lại không?" Tô Thần hỏi.

Mùa đông giá rét, nhiều người không phải bận rộn ngoài đồng, liền mang súng săn vào núi đi săn.

Nếu may mắn, săn được vài con hươu, hoẵng, da có thể bán lấy tiền, thịt thì có thể tự ăn hoặc bán đi.

Rừng núi gần đây đều có người ở, có người sẽ chạy đến những nơi rừng sâu núi thẳm không ai quản lý này để đi săn, đặt bẫy.

Bọn họ ra ngoài đi săn, ngắn thì hai ba ngày, dài thì mười ngày nửa tháng đều ở trong rừng sâu. "Cái này thì tôi không rõ, nhưng không loại trừ khả năng này." Người phụ trách đại đội công binh nói, "Tôi đã cho người men theo dấu chân truy tìm về phía trước." Nếu là thợ săn, thì không sao cả.

Nhưng nếu là người có mục đích khác, thì có chút phiền phức. "Cứ sắp xếp như vậy trước đi." Tô Thần thì cảm thấy không có gì, nếu thật sự là người có ý đồ xấu, khả năng lớn là người của Uông gia.

Bọn họ có thể biết được hành tung của Tô Thần, cũng không có gì lạ.

Người của Uông gia gần đây vẫn luôn theo dõi Lão Trương, hai ngày trước Tô Thần và Lão Trương có tiếp xúc, bọn họ chắc sẽ biết.

Nghĩ đến đây, Tô Thần lại dặn dò, "Hai ngày tới, cứ đi đường bình thường, không cần quá đề phòng." Người của Uông gia không lộ đuôi thì thôi, một khi lộ đuôi, Tô Thần sẽ cho bọn họ biết, Uông gia không có bản lĩnh một tay che trời.

Còn dám ra mặt nhắm vào Tô Thần, chào đón bọn họ chỉ có các loại cực hình. "Cộp cộp cộp..." Đúng lúc này, lại có một tiếng động truyền đến.

Chỉ thấy một chiến sĩ vội vã chạy về phía Tô Thần, "Phó đại đội trưởng, Tô đại sư, chúng tôi phát hiện một ngôi miếu hoang cách đây khoảng một cây số." "Nhưng khi truy tìm đến ngôi miếu hoang, mấy dấu chân đó liền biến mất, không còn tung tích." Miếu hoang?

Nơi này lại có miếu hoang tồn tại?

Điều này khiến Tô Thần có chút kinh ngạc.

Dù sao nơi này cũng quá hoang vắng, cả ba tỉnh Đông Bắc vì khí hậu khắc nghiệt nên dân cư luôn thưa thớt.

Mãi đến mười mấy năm trước, mới có lượng lớn người từ ngoài Quan ải liên tục di cư vào trong.

Đất đai ở đây màu mỡ, lại ít người ở, còn có lượng lớn đất đen chưa được khai phá.

Chỉ cần tìm một mảnh đất hoang, đốt một mồi lửa là xong.

Nếu đào hết rễ cây, rễ cỏ ở những vùng đất tương tự, có thể khai khẩn được một mảnh ruộng không nhỏ.

Hơn nữa, nơi đây nhiều nhất chính là dã thú, có thể thấy ở khắp nơi.

Câu nói "gậy đập hoẵng, gáo múc cá, gà rừng bay thẳng vào nồi" tuy có phần khoa trương, nhưng cũng đủ chứng thực Đông Tam Tỉnh lúc này quả thực là thiên đường trần gian.

Ngoại trừ nhiệt độ mùa đông quá thấp, gần như không có khuyết điểm nào khác. "Ngôi miếu hoang đó có đặc điểm gì kỳ lạ không?" Tô Thần hỏi. "Không có!" Người chiến sĩ chạy tới báo tin lắc đầu. "Thôi không cần, đêm nay các anh cứ tuần tra cho tốt là được, đợi đến khi trời sáng, chúng ta sẽ qua đó xem thử." Tô Thần dặn dò.

Đêm đó, ngược lại không có chuyện gì xảy ra.

Đến sáng sớm, sau khi trời sáng, các chiến sĩ thu dọn lều trại.

Còn nhóm người Tô Thần thì đến ngôi miếu hoang.

Ngôi miếu hoang này cỏ dại mọc đầy, khắp nơi đều là tường đổ vách xiêu, cũng không có gì kỳ lạ. "Ngôi miếu hoang này rất bình thường, những người đó chắc là thợ săn đi ngang qua thôi." Trần Tổng Bả Đầu phân tích, "Chắc không cần lãng phí quá nhiều thời gian ở đây đâu!" "Vào trong xem thử đi!" Tô Thần đi đầu tiến vào trong miếu.

Ngôi miếu không lớn, bên trong toàn là mạng nhện, tràn ngập một mùi ẩm mốc.

Ánh mắt Tô Thần nhìn về phía góc miếu, nơi đó dường như có chút không ổn.

Một tấm ván gỗ cũ kỹ đang đậy ở phía trên.

Tấm ván gỗ này rõ ràng có dấu vết bị dịch chuyển.

Chá Cô Tiếu và những người khác cũng phát hiện ra manh mối ở

đây, Trần Tổng Bả Đầu tiến lên lật tấm ván gỗ cũ kỹ lên, bên dưới lộ ra một cái hố sâu có đường kính khoảng một mét. "Xem ra tôi đã nhìn nhầm rồi, không ngờ ở đây lại có một cái động, xem ra có khả năng là đạo động!" Trần Tổng Bả Đầu không có hành động thừa thãi, lấy đèn pin ra chiếu xuống, "Đạo động rất sâu, ít nhất cũng đã đào mấy tháng rồi." "Dấu chân thấy hôm qua, chắc là người của bọn chúng ra ngoài mua vật tư sinh hoạt, nên mới để lại dấu chân!" "Tô tộc trưởng, phong thủy nơi này thế nào?" Trần Tổng Bả Đầu nhìn về phía Tô Thần.

Nếu phong thủy ở đây không tệ, nói không chừng bên dưới có đại mộ tồn tại. "Rất bình thường!" Tô Thần nói, "Nhưng mà đạo phong thủy cũng không thể hoàn toàn quyết đoán được, ai cũng có lúc nhìn nhầm." "Hoặc có lẽ vài trăm năm, thậm chí cả ngàn năm trước, phong thủy nơi đây cũng không tệ, nhưng theo thời gian thay đổi, một số nơi quan trọng bị phong hóa hoặc sông ngòi đổi dòng, nên phong thủy nơi này mới trở nên bình thường." Ngay cả Tô Thần, thực lực về đạo phong thủy đã đạt tới đỉnh cao, cũng không dám đảm bảo nơi nào đó phong thủy chắc chắn là tốt nhất hay tệ nhất.

Kiến thức phong thủy ẩn chứa trong đó, dù một người có dùng cả đời cũng e là không thể học hết được. "Đúng là lý đó!" Trần Tổng Bả Đầu gật gật đầu.

Trình độ phong thủy của ông ta kém xa Tô Thần, nếu Tô Thần đã nói vậy, Trần Tổng Bả Đầu cũng tỏ vẻ đồng ý.

Đúng lúc mấy người đang trò chuyện, bên dưới phát ra tiếng sột soạt.

Tô Thần ra hiệu im lặng, sau đó cùng mọi người lùi ra mép đạo động.

Không lâu sau, tiếng nói chuyện bên dưới càng lúc càng rõ ràng.

Chương 447

"Lưu Lão Tam, lần này tao đào ở dưới cả tuần rồi, đến lượt mày đấy, sắp ngộp chết lão tử rồi." "Ha ha ha, Lão Ngũ, lần này ra ngoài, mày cứ đi lầu xanh chơi cho đã vài ngày đi, không có chuyện gì khác, tao không gọi mày về đâu." "Hừ, mày sợ tao ra ngoài rồi, mày ở lại nuốt hết bảo vật ở đây chứ gì?

Yên tâm, tao nói nghỉ hai ngày là hai ngày, về là lại nai lưng ra làm ngay." "Nhưng mà nói cũng lạ, chúng ta đào cũng gần nửa năm rồi, sao vẫn chưa đào ra được?" "Ai mà biết?

Nhưng mà chỗ thì chắc không sai đâu, cứ tiếp tục đào xuống, chắc sẽ có thu hoạch." "Đi trăm dặm, chín mươi là nửa đường, chúng ta đã đi được chín mươi chín bước rồi, chắc chắn không thể bỏ cuộc được." "..." Nghe bọn họ nói chuyện, Tô Thần đoán đội của họ cũng không đông, nhiều lắm cũng chỉ bốn năm người.

Hơn nữa xem ra không phải dân chuyên nghiệp, đào lâu như vậy mà ngay cả vị trí thực sự của mộ huyệt cũng không tìm được.

Dần dần, mấy người cùng nhau đi ra khỏi động huyệt.

Giây tiếp theo, mấy người đều chết lặng.

Họ hoảng hốt nhìn xung quanh, đặc biệt là sau khi thấy những người lính mang súng đạn thật, mấy người này càng sợ đến tè ra quần. "Các vị lão gia tha mạng!" Người cầm đầu lập tức quỳ xuống, hai người còn lại cũng làm theo, sợ mình quỳ chậm sẽ ăn đạn. "Đứng dậy nói chuyện!" Tô Thần lên tiếng.

Tức thì, người cầm đầu run rẩy đứng dậy, cúi đầu, không dám nhìn Tô Thần và những người khác. "Ngươi tên gì?

Đến đây làm gì?

Khai thật ra!" Trần Tổng Bả Đầu lên tiếng, định tìm chút manh mối từ lời nói của họ. "Thưa các vị lão gia, chúng tôi đều là người đất Lỗ.

Khoảng năm ngoái, chúng tôi tình cờ tìm được một tấm bản đồ ở chợ trời, trên đó ghi rõ nơi này có đại mộ, thế là chúng tôi vay mượn một ít tiền của người xung quanh, rồi chạy đến đây." "Chúng tôi tổng cộng có năm người, định trộm ngôi mộ này, rồi bán những thứ bên trong lấy tiền." "Những gì tôi nói đều là thật, tuyệt đối không dám lừa dối các vị lão gia." "Chỉ mong các vị lão gia có thể cho chúng tôi một con đường sống!" Người cầm đầu là một gã đàn ông cao khoảng một mét tám, vội vàng lấy tấm bản đồ từ trong ngực ra, đưa cho Tô Thần. "Đây chính là tấm bản đồ mà chúng tôi tìm được ở chợ trời lúc đó, nơi khoanh tròn màu đỏ chính là phạm vi của đại mộ." "Năm người chúng tôi phân công rõ ràng, hai người đào ở dưới, hai người phụ trách nghỉ ngơi luân phiên.

Tôi phụ trách mua sắm các vật tư sinh hoạt, ngôi mộ nửa năm rồi vẫn chưa đào ra, chúng tôi dự định nếu đến cuối năm vẫn không có động tĩnh gì thì sẽ về quê ở đất Lỗ!" Người cầm đầu kể hết tình hình của mình. "Lão gia, nếu các ngài có hứng thú với đại mộ ở đây, tôi có thể nhường lại cho các ngài." "Chỉ mong các vị lão gia có thể tha cho tôi một mạng, tôi trên có mẹ già tám mươi, dưới có con nhỏ ba tuổi, nhà tôi chỉ có mình tôi là trụ cột!" Đối mặt với nhiều họng súng như vậy, gã đàn ông ngay cả dũng khí phản kháng cũng không có, chỉ hy vọng Tô Thần và những người khác có thể đại phát từ bi, tha cho bọn họ một mạng. "Đưa những người ở dưới lên đây!" Tô Thần ra lệnh. "Không thành vấn đề, tôi sẽ bảo họ lên ngay." Người cầm đầu lập tức chui vào trong mộ đạo.

Còn Tô Thần thì xem xét tấm bản đồ trong tay.

Trên bản đồ đánh dấu rất rõ ràng, nơi khoanh tròn hẳn là vị trí của đại mộ, những ngọn núi xung quanh tương ứng với đại mộ, không nhìn ra vấn đề gì.

Chỉ là tại sao mấy người này đào lâu như vậy mà vẫn chưa ra?

Thực sự khiến Tô Thần có chút nghi hoặc.

Ngoài ra, tấm bản đồ này trông cũng không giống đồ giả, bất kể là chất liệu hay cảm giác năm tháng lịch sử, đều không chút nghi ngờ chứng minh tính chân thực của nó.

Bản đồ không có vấn đề, nơi đào cũng không có vấn đề gì lớn, rốt cuộc là khâu nào đã sai?

Tô Thần suy nghĩ một lúc, cũng không nghĩ ra được lời giải thích hợp lý.

Đợi khoảng nửa giờ, tên trộm mộ cầm đầu đã đưa hai người ở dưới lên.

Năm gã đàn ông sợ Tô Thần không vui, sẽ giết hết bọn họ. "Lão gia, nếu không được thì tôi đưa ngài xuống xem thử!" Gã cầm đầu lên tiếng. "Xuống xem thử đi, các ngươi đi cùng ta!" Tô Thần nói.

Hắn cũng lo bọn này giở trò, lỡ như bên dưới có đặt thuốc nổ, đợi lúc Tô Thần xuống rồi kích nổ.

Lúc đó Tô Thần sẽ bị chôn sống trong đó.

Không sợ vạn nhất, chỉ sợ nhất vạn.

Trừ khi năm người bọn họ cũng không muốn sống, nguyện chôn cùng Tô Thần. "Không vấn đề!" Người cầm đầu đi trước, dẫn đầu đi xuống theo lối đi.

Tô Thần, Trần Tổng Bả Đầu và Chá Cô Tiếu đi ở giữa, mấy gã đàn ông còn lại đi sau cùng.

Còn những người của liên đội công binh và người cõng xác Lão Mã thì ở lại trên mặt đất.

Không lâu sau, người cầm đầu đưa Tô Thần đến một ngã ba.

Gã dừng lại một chút, rồi bò về phía ngã rẽ bên phải.

Đạo động họ đào ra rất hẹp, chỉ có thể bò trườn trên mặt đất.

Cứ cách vài mét lại có cọc gỗ chống đỡ, sợ đất đá phía trên sụp xuống. "Lối đi bên phải vẫn chưa thông à?" Tô Thần hỏi. "Thưa lão gia, lối đi bên phải chúng tôi đã đào rất lâu rồi, vẫn luôn như vậy." Người cầm đầu nói. "Vậy bên trái thì sao?

Cũng gặp phải đường cụt à?" Tô Thần tò mò. "Bên trái đào đến cuối cùng thì xuất hiện một con sông ngầm dưới lòng đất!" Người cầm đầu nói, "Sông ngầm đó quá nguy hiểm, căn bản không có lối ra!" Người cầm đầu cảm thấy nơi đó hoàn toàn không thông, là bọn họ đã đào sai hướng.

Thế là quay lại tìm một vị trí khác, kiên trì đào tiếp. "Sông ngầm?" Tô Thần bắt đầu hứng thú.

E rằng mấy người này từ trước đến nay đều đào sai hướng.

Đã đào lâu như vậy mà vẫn là một lối đi nhỏ hẹp thế này, chỉ cho phép người bò qua, ngay cả đứng thẳng người cũng không làm được.

Càng đừng nói đến việc đào tới mộ đạo hay mộ thất.

Cũng khó trách họ tốn nhiều thời gian như vậy mà không thu được gì.

Toàn là dân ngoại đạo! "Đi đến lối đi bên trái!" Tô Thần nói. "Được thôi!" Người cầm đầu gật đầu, hắn bắt đầu xoay người.

Những người còn lại cũng lần lượt bò về phía sau, mấy phút sau lại đến ngã ba.

Lần này chọn lối đi bên trái, bò khoảng nửa giờ, mọi người từ một cửa động bò ra.

Không gian trước mắt tuy cũng chật hẹp, nhưng đã có thể đứng thẳng người, không cần phải khom lưng nữa.

Dưới chân mọi người là một con sông ngầm rộng khoảng mấy mét, dòng sông chảy xiết về phía hạ lưu. "Xuống nước!" Tô Thần trực tiếp nhảy xuống nước.

Tô Thần là thủy tiêu mạnh nhất, ở dưới nước càng như cá gặp nước.

Con sông này sâu khoảng hai mét, chỉ là tốc độ dòng chảy hơi nhanh.

Không lâu sau, Tô Thần ngoi lên khỏi mặt nước.

Chương 448

"Trần Tổng Bả Đầu, dùng dây thừng buộc mọi người lại, tôi sẽ dẫn các vị xuống xem thử!" Tô Thần ra lệnh.

Một lát sau, Trần Tổng Bả Đầu dùng dây thừng buộc mấy người lại với nhau, rồi lần lượt xuống nước.

Tô Thần thì kéo dây thừng, bơi về phía hạ lưu.

Dòng nước xiết suýt nữa đã cuốn trôi mấy người đi, may mà có dây thừng buộc lại, nếu không thì rất nguy hiểm.

Cứ như vậy, cả nhóm men theo dòng sông đi xuống.

Khoảng mười mấy phút sau, trước mắt xuất hiện một vách đá.

Tô Thần một tay bám vào tảng đá nhô ra, dùng dây thừng từ từ thả mọi người xuống, sau đó hắn mới theo dòng nước nhảy từ trên xuống.

Dòng sông ngầm chảy xiết đến đây trở nên hiền hòa.

Lòng sông rộng, nước cũng không sâu.

Đứng dậy từ dòng sông, Tô Thần quan sát không gian trước mắt, đây là một hang động khổng lồ.

Sông ngầm tiếp tục chảy về phía trước.

Trong hang động này, còn có một cánh cửa đá.

Cửa đá bị bịt kín từ bên trong, có đá chặn cửa chuyên dụng.

Loại cơ quan này đối với một nhóm bình thường thì độ khó rất lớn.

Nhưng đối với Tô Thần thì lại rất dễ dàng. "Trần Tổng Bả Đầu,

lên thuốc nổ!" Tô Thần gọi.

Cấu trúc địa chất ở đây là đá cứng, thuốc nổ sẽ không gây sạt lở trên diện rộng.

Từ trong ba lô lấy ra thuốc nổ được gói bằng giấy da bò.

Loại giấy này có thể chống thấm nước hiệu quả, cũng có thể duy trì tính ổn định của thuốc nổ.

Sau khi Trần Tổng Bả Đầu pha chế xong thuốc nổ, rồi đặt ở gần cửa đá.

Một lát sau, tiếng nổ lớn vang lên.

Cửa đá bị nổ tung.

Âm thanh dữ dội vang vọng trong hang động, làm người ta có chút choáng váng đầu óc. "Xong rồi!

Tô tộc trưởng!" Trần Tổng Bả Đầu đứng trước cửa hang, đây hẳn là ngôi mộ lớn đó. "Không tệ!" Tô Thần gật đầu.

Bản đồ đúng, vị trí đúng, đã nói rồi mà, chắc chắn sẽ không xảy ra sai sót.

Cả nhóm men theo cánh cửa đá bị nổ tung, đi vào bên trong.

Đây là một đại điện rộng lớn, bốn phía đại điện vẽ một bức bích họa, bức bích họa này dường như là bản đồ địa hình xung quanh.

Tô Thần nhìn lướt qua, coi như đã hiểu, "Thực ra phong thủy mạnh nhất ở đây không phải là thế núi bên ngoài, mà là thế nước." "Con sông ngầm này có bí ẩn khác, uốn lượn quanh co, dường như tạo thành một con thủy long." "Cho nên phong thủy bên ngoài rất bình thường, nhưng phong thủy bên dưới lại tốt đến lạ thường." "Người có thể nghĩ ra cách này, cũng không thể không gọi là kỳ tài." Người bình thường xem phong thủy, đều nhìn tình hình trên mặt đất, ai lại

chú ý đến bên dưới chứ? "Vậy phong thủy trên mặt đất và phong thủy dưới lòng đất, cái nào tốt hơn?" Chá Cô Tiếu hỏi. "Đương nhiên là phong thủy trên mặt đất tốt hơn!" Tô Thần nói, "Cứ lấy nơi này làm ví dụ, sông ngầm dưới lòng đất có thể sẽ đổi dòng." "Thời gian dài, vị trí sông ngầm thay đổi, phong thủy nơi này sẽ trở nên cực kỳ tệ hại." Người thiết kế ngôi mộ này lúc đầu, hoặc là kỳ tài, hoặc là một kẻ ngốc nửa mùa.

Không lâu sau, mấy người đã tìm thấy một tấm bia đá khắc bia văn.

Chữ trên bia đá Tô Thần nhận ra được khá nhiều, đây là lăng mộ của một vị văn thần nước Kim, quy cách và kiến trúc bình thường.

Sau đó, mấy người lại tìm thấy các gian phụ.

Đồ tùy táng cũng không nhiều, những thứ bên trong này mang ra ngoài bán, nhiều nhất cũng chỉ được năm sáu ngàn đại dương là cùng.

Không phải là những đồ tùy táng này không có giá trị, loại đồ tùy táng này vào thời đó cũng là thứ quan lại quý tộc sử dụng.

Chỉ là số lượng còn lại trên đời quá nhiều, nên giá cả không cao. "Những thứ trong ngôi mộ này, các ngươi lấy đi năm phần, năm phần còn lại để cho người của liên đội công binh bên ngoài đi." Tô Thần nói. "Hả?

Cho chúng tôi?" Người cầm đầu ngẩn người, cảm thấy có chút không thể tin được.

Nhóm người Tô Thần không những không ra tay với họ, mà còn cho họ bảo vật?

Tô Thần lười giải thích thêm, thấy người trước mắt có chút do dự, nhướng mày nói: "Nếu ngươi chê thì một cái cũng đừng lấy." "Nếu là lời đại nhân nói, chúng tôi chắc chắn lấy, cảm ơn… cảm ơn."

Người cầm đầu nghe vậy khẽ sững sờ, còn tưởng mình nghe nhầm.

Nhìn mấy người sau lưng Tô Thần, thần sắc khí thái đều mạnh hơn đám nửa mùa bọn họ không biết bao nhiêu lần.

Ngôi mộ cổ mà năm người họ tốn bao tâm sức đào ra, kết quả người ta căn bản không thèm để ý, liền vội vàng lựa chọn trong mộ.

Chậc chậc… Chá Cô Tiếu liếc nhìn Tô Thần, thấy hắn không nói gì, chủ động tiến lên hai bước, chậm rãi lên tiếng: "Đừng chỉ chọn mấy thỏi vàng đó, lỡ không có giá trị cao thì sao, thấy mấy cái bình cái lọ gốm sứ kia chưa, đều lấy ra đi, đợt này bán dưới năm ngàn đại dương thì đừng bán." Sắp đến Tết, thời tiết ở Đông Tam Tỉnh lúc này gần như có thể đóng băng người ta chết cóng, năm gã đàn ông này vừa nhìn đã biết là kẻ ngốc, đào mấy tháng trời mà không tìm được chỗ.

Rõ ràng là sống không nổi nữa, định tìm một ngôi mộ lớn thử vận may, xem có phất lên được không.

Nếu không gặp phải Tô Thần và mọi người, e rằng họ đã chết ở trong này rồi.

Mấy gã đàn ông liên tục cảm ơn, sau khi chọn xong bảo vật mới định rời đi.

Tô Thần dẫn mọi người rời đi, đồng thời không quên hỏi: "Các ngươi có biết, đi về phía bắc có một thôn làng không?" "Biết biết, thôn làng đó hơi hẻo lánh, nhà em ở bên đó." Sự hào sảng của người đàn ông đất Lỗ, cứ thế mà thể hiện ra trong lúc qua lại này.

Vì đã lấy được bảo vật trong mộ, mấy gã đàn ông nhìn Tô Thần, không còn vẻ sợ hãi như trước nữa.

Ánh mắt nhìn hắn thêm một phần thân thiết, người cho tiền không phải người thân, nhưng còn thân hơn cả người thân. "Nếu ngài muốn, tôi sẽ đích thân dẫn ngài đi!" Người cầm đầu cười hắc hắc, có vẻ

muốn làm người dẫn đường cho thái quân.

Nghe vậy, Chá Cô Tiếu và những người khác bật cười một cách khó chịu.

Lần đầu tiên thấy cảnh tượng này, cũng khá mới lạ.

Tô Thần nhìn bảo vật trong tay hắn hỏi: "Ngươi đi với ta rồi, mấy món minh khí này làm sao?" Đây là tiếng lóng trong nghề, gã đàn ông phản ứng một lúc, mới cúi đầu cất đồ đi. "Tôi để anh em tôi đi bán là được, chuyện của ngài gấp hơn." "Ngươi tên gì?" "Lưu Đại Thành." Gã đàn ông gãi đầu, dường như cảm thấy cái tên này, có chút không xứng.

Tô Thần sững sờ một chút, gật đầu với hắn nói: "Ngươi muốn đi theo ta, để xem một ngôi mộ lớn thực sự là thế nào?

Tiện thể chia thêm vài món minh khí có giá trị?" "Không dám, không dám." Bị nói trúng tim đen, gã đàn ông cười cười, có chút ngượng ngùng nói.

Tô Thần sau khi biết chuyện này, cũng không chế giễu hắn thêm gì nữa, mà gật đầu nói: "Xử lý xong đồ trong tay đi, lát nữa đi theo ta." "Vâng ạ." Sau khi trở lại miếu hoang, doanh trại công binh đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị xuất phát.

Tô Thần tìm người phụ trách liên đội công binh, chỉ vào cái đạo động không chuyên nghiệp kia nói: "Xuống dưới đó, có một con sông ngầm, men theo sông ngầm đi một đoạn nữa, sẽ gặp một ngôi mộ cổ nước Kim, bên trong có một ít minh khí, coi như là tiền thuốc lá cho anh em." "Tô tộc trưởng, Lữ trưởng Trương có dặn tôi là phải theo sát ngài." Người phụ trách liên đội công binh hơi sững sờ, trong mắt lóe lên vài phần rung động, hiển nhiên hắn đã hiểu ý của Tô Thần.

Dù sao đi nữa, số minh khí này đổi thành tiền, đều sẽ vào túi hắn

và anh em, chứ không giao cho Lão Trương.

Cho dù hắn có luôn miệng nhắc đến mệnh lệnh của Lão Trương thế nào, cũng không thể che giấu được sự xao động trong lòng mình.

Tô Thần biết hắn sẽ nói vậy, rất bình tĩnh đáp: "Đừng lo, người tôi mang theo đều là cao thủ, sẽ không xảy ra vấn đề gì đâu, huống hồ ngôi mộ đó không lớn, nhiều nhất một ngày là có thể dọn sạch." Nói đến đây hắn không thể không khen Lưu Đại Thành, tuy hắn không nói gì, nhưng gã này cũng biết chọn những thứ dễ mang đi.

Chương 449

Còn lại đều là những món minh khí hơi lớn, muốn chuyển ra ngoài cần tốn chút công sức.

Chưa kể đến cái đạo động chỉ đủ cho người bò qua, cũng phải mở rộng ra trước đã. "Nhưng mà…" "Yên tâm đi, chuyện này tôi sẽ không nói với Lão Trương đâu, trời băng đất tuyết thế này anh em đều vất vả rồi." Lời của Tô Thần đã cắt đứt sự do dự của người phụ trách liên đội công binh.

Hắn liên tục gật đầu, tỏ vẻ khá cảm kích: "Vậy nghe theo ngài." "Tôi sẽ đi trước, đừng để tôi đợi quá lâu." Tô Thần vỗ vỗ vai hắn, tỏ ý mình rất coi trọng hắn.

Đôi khi một cái giơ tay vô tình của hắn, lại khiến đối phương cảm thấy vô cùng vinh hạnh, đặc biệt là sau khi tặng đi số minh khí này, rõ ràng giữa họ đã bớt đi một tầng ngăn cách.

Người phụ trách liên đội công binh tỏ ý muốn cho một đội công binh đi theo.

Nhưng Tô Thần nói không cần, đến nơi hắn còn phải tầm long điểm huyệt để nắm rõ tình hình, đợi hắn làm xong thì liên đội công binh qua là vừa.

Hắn không cãi lại được Tô Thần nên đành gật đầu.

Chỉ coi như đây là thói quen của dân hạ đấu, thấy mộ không về tay không.

Hắn chỉ huy anh em bắt đầu làm việc.

Nhìn những người lính công binh cầm xẻng Lạc Dương, cuốc Hoàng Hà và các công cụ chuyên nghiệp khác, vác những thân cây vừa

chặt ở gần đó, bắt đầu mở rộng đạo động.

Lưu Đại Thành miệng hơi há hốc.

Chuyện này cũng quá chuyên nghiệp rồi, bọn họ không phải là lính sao, sao lại quen thuộc như vậy.

Tô Thần không để ý đến phản ứng của hắn, đợi mọi người xung quanh thu dọn xong đồ đạc, hắn mới chậm rãi lên tiếng: "Xuất phát." "Chúng ta đi ngay bây giờ sao?" Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu và những người khác không nói gì nhiều, đi theo Tô Thần lâu ngày, sớm đã có sự ăn ý không cần lời nói.

Vác đồ nghề đã thu dọn xong và lên đường.

Ngược lại là Lưu Đại Thành, người ngoài cuộc, lại cảm thấy kinh ngạc trước cảnh này.

Ban đầu hắn tưởng mình chỉ gặp phải một đám trộm mộ chuyên nghiệp, nhưng sau khi đi theo Tô Thần một thời gian, hắn mới phát hiện đây không phải là đám trộm mộ tầm thường.

Đây rõ ràng là một con rồng qua sông.

Lưu Đại Thành tính toán nếu mình có thể ở lại trong đội, tuy không nói là thăng quan tiến chức, nhưng ít nhất cũng là phò rồng bám phượng.

Hắn xoa xoa tay, có chút hưng phấn muốn bắt chuyện với Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu nào có coi trọng hắn, chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái, rồi không nói thêm lời nào.

Bị cụt hứng, Lưu Đại Thành biết rằng những người này tạm thời hắn không động vào được, nên hắn chuẩn bị tạm thời tìm cơ hội.

Tô Thần đi giữa đội ngũ, lặng lẽ quan sát hành vi của Lưu Đại

Thành, cũng không ngăn cản hắn.

Dù sao cũng không có chuyện gì to tát, cứ coi như xem kịch vui.

Lúc này ở bên cạnh, Chá Cô Tiếu chỉ nhìn hắn mà không nói gì.

Tô Thần mơ hồ đoán được suy nghĩ của y, không khỏi lên tiếng hỏi: "Muốn biết gì thì cứ hỏi thẳng." "Lúc nãy ngươi nói như vậy, thực ra là để cắt đuôi đám người của liên đội công binh, đúng không?" Sau khi để lại đám người của liên đội công binh, những người còn lại đều là thế lực của Tô Thần, hắn cũng chẳng buồn che giấu nữa.

Rất bình tĩnh lên tiếng nói.

Mọi người nghe vậy đều sững sờ, sắc mặt mỗi người mỗi khác nhưng đều có chung suy nghĩ.

Đối với quyết định của Tô Thần không có dị nghị, nhưng có chút không hiểu tại sao lại làm vậy.

Với thân thủ của mọi người, sẽ không để liên đội công binh gây ra sóng gió gì, chỉ một mình Hắc Bối Lão Lục cũng đủ để giết sạch bọn họ.

Cây đao chân chó đó, đủ để chém cho bọn họ nghe tin đã sợ mất mật.

Tô Thần thấy vậy liền thản nhiên thừa nhận chuyện này. "Lão Trương con người này các vị cũng biết, là kẻ thích nắm quyền, muốn hợp tác với hắn điều quan trọng nhất là gì?

Là phải có lợi ích mà hắn muốn." "Có những thứ ta có thể cho, người khác cũng có thể cho." Tô Thần không phải không tin Lão Trương, mà là không tin Uông gia.

Vì đã từng gặp, nên mới đề phòng.

Cửu Môn năm đó là thế lực lớn mạnh đến mức nào, cuối cùng vẫn

bị Uông gia phát triển trong bóng tối suýt nữa lật đổ.

Nếu không phải Ngô Tà và những người khác liên thủ bày ra một ván cờ lớn, e rằng Uông gia đã sớm phát triển xong và dẹp yên Cửu Môn rồi.

Còn bây giờ, đương nhiên phải thử thái độ của Lão Trương trước.

Lão Trương là người đáng tin, nhưng trước quyền lực lớn hơn thì chưa chắc.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy nhướng mày, nhìn sang Chá Cô Tiếu bên cạnh, làm động tác cứa cổ. "Nói sao đây?

Hay là ra tay khử hắn luôn?" "Đừng mơ mộng, Lữ trưởng Trương là anh em tốt của chúng ta." Chá Cô Tiếu khóe miệng hơi nhếch lên, đã hiểu ý của Tô Thần.

Cười tủm tỉm nói.

Đi cuối cùng, Hắc Bối Lão Lục có chút tiếc nuối, khẽ lắc đầu rồi không nói thêm gì nữa.

Tô Thần gật đầu, cười tủm tỉm nói: "Đúng vậy, chúng ta đi tìm quà cho Lão Trương, chứ không phải bỏ mặc hắn chạy trốn." Khi tiếng hắn vừa dứt, trong đám đông vang lên một trận cười vui vẻ.

Lưu Đại Thành dẫn đường cũng nghe thấy, bất giác rụt cổ lại. "Lúc thì lữ trưởng, lúc thì quà cáp, bọn họ không phải đang mưu tính chuyện gì xấu xa đấy chứ, chuyện không nên nghe mà mình đã nghe rồi, có bị thủ tiêu không?" Hắn có chút thấp thỏm liếc nhìn Tô Thần.

Vẻ ngoài của Tô Thần rất tuấn tú, giống như một thư sinh từ thành phố lớn đến, mặt bị gió tuyết tạt hơi ửng hồng, trông thuộc loại sẽ bị người ta mai mối.

Thằng nhóc này trông đẹp trai thật, tiếc là không gả cho con gái

mình được.

Lưu Đại Thành thầm thở dài.

Lúc này, Tô Thần lên tiếng hỏi: "Đại Thành à, bên các ngươi có thế lực nào lợi hại không?" "Để tôi nghĩ xem." Lưu Đại Thành nghe vậy giật mình, có chút thấp thỏm bất an nói: "Đúng là có thật, chỗ chúng tôi rừng sâu núi thẳm, bình thường cũng không gặp được ai, đều là dựa vào núi ăn núi." "Cho nên có Hoàng Đại Tiên?" Trần Ngọc Lâu lên tiếng hỏi.

Ông ta đã sớm nghe nói về Hoàng Đại Tiên ở Đông Bắc, còn muốn xem thử có giống như trong truyền thuyết không, gặp người là thích giở trò. "Có, chỗ chúng tôi có một người gọi là Hoàng Tiên Cô, người đó nghe nói linh nghiệm lắm, trong thôn có một thằng ngốc nghe nói chính là bị Hoàng Tiên Cô làm cho điên đấy." "Vậy lúc đó ta phải kiến thức một phen." "Ây da, vị gia này ngài tuyệt đối đừng tìm chết, ngài đi rồi, người ở thôn Lưu Gia chúng tôi biết làm sao?" Lưu Đại Thành vừa nghe vậy, lập tức có chút lo lắng.

Trong thôn Lưu Gia đều là người thân bạn bè của hắn, nếu thật sự đắc tội với Hoàng Tiên Cô thì chẳng phải chết hết sao. "Lão Lưu, ngươi nói vậy là không đúng rồi, chuyện thần quỷ đều là giả, Hoàng Tiên Cô chỉ là một truyền thuyết." Vừa mới gặp huyết thi cách đây không lâu, Chá Cô Tiếu mặt không đỏ tim không đập nói.

Nghĩ đến những truyền thuyết về Hoàng Tiên Cô, Lưu Đại Thành bán tín bán nghi gật đầu.

Tuy cảm thấy có chút không đáng tin, nhưng thấy người trước mắt nói chân thành như vậy, giống như thật, hình như cũng có thể nghe thử xem sao.

Ngay sau đó liền nghe Chá Cô Tiếu nói: "Hay là nói xem, xung quanh thôn các ngươi không có thế lực nào sao?" Câu nói "cùng sơn ác

thủy xuất điêu dân" tuy có chút phiến diện, nhưng không phải là không có lý.

Đông Tam Tỉnh bây giờ đất đai màu mỡ, cho dù là mùa đông lạnh giá tài nguyên trong rừng núi cũng không thiếu, thời buổi này có không ít người thích xông vào Quan Ngoại.

Nhưng kết quả đa số đều không tốt lắm, có thể thấy dân phong nơi đây.

Lưu Đại Thành sững sờ, đúng là có một. "Ở bên kia thôn có thổ phỉ, thỉnh thoảng lại xuống núi cướp bóc, nghe nói kẻ cầm đầu tên là Tọa Lão Thiên, kẻ đó tự xưng được Hoàng Tiên Cô phù hộ, không kiêng nể gì, danh tiếng hung ác vang dội trong vòng trăm dặm." "Hoàng Tiên Cô không phải là truyền thuyết sao?" Tô Thần nghe vậy hơi sững sờ, chuyện này có chút thú vị rồi. "Danh tiếng lớn thật, ta để xem thử, hắn có thật sự ngồi được trên trời không." Hắc Bối Lão Lục hiếm khi lên tiếng.

Rõ ràng hắn có chút không vui với cái tên của gã này.

Chương 450

Sắc mặt mấy người khác cũng trầm xuống, bản lĩnh đến đâu mà dám tự xưng là Tọa Lão Thiên.

Không sợ đắc tội người khác, bị người ta đánh từ trên trời xuống sao.

Lưu Đại Thành thấy phản ứng của mọi người, lau mồ hôi trên trán, cầu xin: "Tô tộc trưởng, chuyện này tôi phải nói trước với ngài, nếu chúng ta thật sự đụng phải thổ phỉ, chịu thiệt một chút thì thôi, chủ yếu là các ngài đi rồi thì xong, thôn Lưu Gia chúng tôi sẽ gặp tai ương." Hắn nói câu này không phải vô cớ, dân phong Đông Tam Tỉnh hung hãn, thổ phỉ có thể trấn áp được dân bản địa, sao có thể là hạng dễ đối phó.

Vẫn là câu nói đó, nếu không thể nhổ cỏ tận gốc, nếu Tô Thần và mọi người đi rồi, kẻ xui xẻo xem ra chính là hắn, tên 'Hán gian' này.

Quan trọng nhất là, vẻ ngoài của Tô Thần không giống như đến đây để mưu sinh, mà càng giống như đến đây để hạ đấu.

Nghĩ đến tấm lòng vì người trong thôn của hắn, Tô Thần gật đầu. "Người trong thôn Lưu Gia rất tốt?" "Đương nhiên." Nhắc đến người trong thôn, Lưu Đại Thành lại hăng hái hẳn lên. "Con gái em phải nói là xinh đẹp, người đến nhà em mai mối ở mười dặm tám làng, gần như có thể xếp vòng quanh thôn rồi, còn có trưởng thôn của chúng tôi, phải nói là nhiệt tình hiếu khách, thích nhất là có khách đến." "Đặc biệt là thời tiết này, gà tùng hầm nấm dại thơm nức mũi, câu đó nói thế nào nhỉ, một miếng phượng hoàng hầm phi long, cho làm hoàng đế cũng không đổi." Đi trong trời băng đất tuyết, mấy người nghe vậy không khỏi nuốt nước bọt.

Nếu thật sự có thể tìm một căn nhà để ở, lại có một nồi gà hầm nấm, thì còn gì bằng.

Tô Thần gật đầu: "Chúng ta chỉ đi ngang qua, sẽ không gây chuyện." "Vậy về tôi sẽ đi tìm gà tùng cho các ngài." … Một ngày sau, tại cổng thôn Lưu Gia.

Trưởng thôn già tóc đã hoa râm, vung cây gậy đã lên nước bóng loáng trong tay, trực tiếp đập về phía Lưu Đại Thành trước mặt. "Tao đập chết mày, cái đồ rùa con, ai mày cũng dám dẫn về thôn!" "Thôn trưởng, mấy vị này đều là ân nhân cứu mạng của tôi, họ chỉ ở tạm làng ta mấy hôm thôi, tôi đảm bảo sẽ không gây phiền phức gì cho ông đâu, nhà tôi đủ giường ngủ!" Đối mặt với cây gậy của lão thôn trưởng, Lưu Đại Thành không dám né tránh, chỉ có thể đứng yên chịu hai gậy.

Gã dù sao cũng là do thôn trưởng nhìn gã lớn lên, coi thôn trưởng như trưởng bối của mình, tuyệt đối không dám cãi lại.

Chỉ là bị mất mặt trước mặt Tô Thần, khiến gã có chút đứng không vững.

Lão thôn trưởng đánh mệt rồi, hai tay chống gậy, gõ mạnh xuống đất mấy cái. "Ta già rồi chứ không phải mù, cái thời tiết quỷ quái này, dù là Thiên Vương lão tử đến cũng phải chết cóng trong núi.

Ngươi nhìn mấy người này xem, có ai dễ đối phó không." "Nói chúng là phỉ ngựa ta cũng tin, thời buổi này đặc thù, không chừng là thổ phỉ từ nơi khác đến, ngươi đây là dẫn sói vào nhà." Lời của lão già câu nào cũng có lý, lão phải nghĩ cho cả thôn.

Lưu Đại Thành nghe vậy, liếc mắt nhìn Tô Thần, nói người ta là phỉ ngựa ngay trước mặt, đây không phải là đang chửi người sao?

Gã chưa từng thấy nhà ai phỉ ngựa lại mang theo quân chính quy

cả. "Thôn trưởng, ông cứ tin tôi một lần đi." "Thôn trưởng." Tô Thần thấy vậy biết mặt mũi của Lưu Đại Thành không còn tác dụng nữa rồi, nhưng có thể đưa anh đến đúng nơi cũng coi như có chút công dụng.

Anh bèn chủ động tiến lên, nhưng chưa kịp mở lời, Lưu Đại Thành dường như nghĩ ra chuyện gì đó.

Gã có chút sợ hãi lên tiếng. "Tô tộc trưởng, chuyện này cứ giao cho tôi, tôi giải quyết được." "Mấy người chúng tôi chỉ vào núi tìm chút đồ, muốn ở tạm trong thôn vài hôm, không có ý gì khác." Tô Thần liếc nhìn Lưu Đại Thành, người sau bất giác rụt cổ lại, bị khí thế áp đảo hoàn toàn.

Anh ra hiệu cho Đa Linh tiến lên, cô lấy từ trong túi ra hai chồng ngân nguyên đưa qua. "Đây là chút lòng thành, tôi đảm bảo sẽ không gây phiền phức gì cho bà con trong thôn." "Cái này... không được đâu!" Lưu Đại Thành thấy cảnh này, nghĩ đến những gì đã thấy trước đó, đám trộm mộ bình thường làm gì có thủ đoạn như vậy.

Gã vội vàng ngăn thôn trưởng lại, sợ thôn trưởng không cẩn thận chọc giận Tô Thần thì không hay.

Ai ngờ thôn trưởng một cước đá văng gã ra, mặt mày hớn hở, vui vẻ nhìn đám người Tô Thần, cứ như con ruột mình vừa về nhà vậy. "Tô tộc trưởng nói vậy khách sáo quá rồi, nếu ngài không ngại, cứ ở thẳng nhà tôi cũng được, nhà tôi là phòng chuyên dụng, ấm hơn những nơi khác nhiều." "Vậy làm phiền thôn trưởng rồi." Tô Thần mỉm cười, gật đầu nói.

Lưu Đại Thành nhìn cảnh tượng trước mắt, ngây người ra một lúc lâu.

Thôn trưởng thấy vậy lại dùng gậy quất vào người gã, có chút bực bội nói. "Đừng có đứng ngây ra đó nữa, hôm nay dẫn người lên

núi bắt gà đi, khách quý đến nhà không thể không làm chút đồ ngon đãi khách." "Vâng vâng vâng!" Lưu Đại Thành gật đầu lia lịa, vội vàng cho người đi làm.

Làng Lưu Gia quả thực không lớn, đúng như Lưu Đại Thành nói, rất nhiệt tình hiếu khách.

Đương nhiên là sau khi đã đưa tiền.

Mọi người đã trèo đèo lội suối hai ngày, sớm đã có chút mệt mỏi, liền ngồi nghỉ ngơi trong thôn, nhưng họ không hề nhàn rỗi mà chia nhau ra đi dò la tin tức.

Lò sưởi không ngừng cháy, nhiệt độ trong phòng dần dần tăng lên.

Tô Thần đặt tấm bản đồ ra trước mặt, cẩn thận xem xét hướng đi của dãy núi, rất nhanh đã có mấy mục tiêu xác định.

Chỉ là vị trí cụ thể của ngôi mộ lớn ở Hoàng Bì Tử Phẩn vẫn cần phải xác định lại, việc này cần những người khác phải tốn thêm chút tâm tư. "Tô tộc trưởng." Giọng thôn trưởng từ bên ngoài truyền vào, Tô Thần cất bản đồ đi ra phòng khách, thấy thôn trưởng đang bưng một chậu sườn hầm gà đi vào. "Các vị đi đường vất vả rồi, ở đây cũng không có gì ngon, chỉ có chút món ăn dân dã này, mời ngài nếm thử." "Được thôi." Tô Thần ngồi xuống bàn, cầm đũa lên ăn không chút khách khí.

Phải công nhận một điều, hương vị món ăn này quả thực không chê vào đâu được, loại gà thả rông này, so với gà ở những nơi khác thì thơm hơn nhiều.

Thôn trưởng ngồi đối diện Tô Thần, chủ động rót rượu cho anh.

Hai người uống mấy chén, mặt thôn trưởng cũng đỏ bừng lên, trông như đít khỉ.

Sự hào sảng của người Đông Tam Tỉnh được thể hiện một cách

trọn vẹn trên người lão thôn trưởng, một bình rượu uống xong, lão đã khoác vai Tô Thần xưng huynh gọi đệ. "Tiểu Tô à, con người ta nói chuyện thẳng thắn, trong thôn chúng ta cũng chẳng có thứ gì tốt, mấy người các cậu ta nhìn là biết không đơn giản, chỉ cần các cậu không nhắm vào người trong thôn, ta đảm bảo sẽ không cản các cậu." "Cậu cho anh đây biết chút tin tức đi, các cậu đến đây làm gì vậy?" Thôn trưởng đập bàn, giọng có chút say xỉn.

Tô Thần nghe vậy khẽ lắc đầu, chậm rãi nói. "Ông nghĩ nhiều quá rồi, chúng tôi chỉ đến đây chơi thôi, vài ngày nữa là về, sẽ không gây phiền phức cho ông đâu." "Ta nhìn người rất chuẩn, các cậu đều không đơn giản, không thành thật." Lão thôn trưởng vừa dứt lời, Tô Thần không khỏi nhíu mày, lão già này đang đến để thăm dò anh.

Xem ra lão cũng không hề đơn giản như vẻ ngoài.

Cũng không biết một bình rượu vào bụng lão, là say thật hay say giả.

Rất nhanh, mấy người đi dò la tin tức đã trở về, Tô Thần để phu cõng xác Lão Mã cõng thôn trưởng đi. "Có tin tức gì không?" "Truyền thuyết về Hoàng Tiên Cô đúng là có thật, tôi đã gặp tên ngốc đó nhưng không hỏi được gì, nhưng người nhà hắn năm đó chết rất thảm, chết như thế nào thì người trong thôn tuyệt đối không nhắc đến." Chá Cô Tiếu nhíu mày nói.

Thực ra hắn có thể dùng cách thô bạo hơn, nhưng nói cho cùng họ đến đây là để cầu tài, chứ không phải là đám phỉ ngựa chiếm núi làm vua, một số thủ đoạn không cần dùng đến.

Tô Thần gật đầu nói. "Ở đây có nhiều lời đồn về Hoàng Đại Tiên, nếu chỉ một hai người nói thì có thể là giả, nhưng nhiều người như vậy đều truyền tụng, thì rất có thể nói lên vấn đề rồi." "Bên tôi lại có vài tin tức quan trọng hơn." Trần Ngọc Lâu lúc này cũng lên tiếng.

"Làng Lưu Gia thuộc địa bàn của Già Liễu Thiên, gã đó trong miệng người trong thôn rất thần bí, nhưng có thể thấy là một kẻ tàn nhẫn, bình thường chỉ ở trong núi, chuyên đối phó với người ngoài." "Mấy hôm nay vừa xuống núi, chắc sẽ không đến nữa, chúng ta phần lớn sẽ không gặp phải, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút." Tình hình thổ phỉ hoành hành ở khu vực này còn dữ dội hơn Tô Thần dự đoán một chút.

Tô Thần cũng không có ý định tiễu phỉ, chỉ cần đám thổ phỉ này không ảnh hưởng đến việc của mình, dù chúng có náo loạn trời đất cũng không liên quan gì đến anh.

Dù sao anh cũng không ở lại đây quá lâu, một chuyện nữa là, mấy người kia dường như có chút ngứa ngáy, muốn tìm một tên để xả giận.

Ngay lúc đám người Tô Thần đang phân tích tình báo, trong thôn bỗng vang lên một trận tiếng vó ngựa không hài hòa.

Tiếng vó ngựa như tiếng pháo vang vòng quanh thôn, sau đó một tiếng súng chói tai vang lên, làm kinh động đàn gà rừng trong khu rừng gần đó.

Tô Thần giật mình, khóe miệng khẽ giật giật.

Phiền phức đến rồi.

Khi nghe thấy tiếng súng này, người trong thôn đều hoảng hốt chạy ra ngoài.

Ở đầu thôn có mấy con ngựa cao to đứng đó, mấy tên thổ phỉ cầm súng tam bát ngồi trên ngựa, tên râu quai nón cầm đầu vuốt lại chiếc mũ da của mình, bực bội nói. "Thôn trưởng, hôm nay các người đến hơi muộn đấy." "Thang đại gia, không phải chúng tôi đến muộn, mà là mấy hôm nay thực sự hết lương thực rồi, hai hôm trước tôi vừa giao

một đợt lương thực, trừ hạt giống cho năm sau, thật sự không còn lương thực nữa." Lão thôn trưởng run rẩy bước tới, có chút lo lắng nói.

Chương 451

Bình thường thổ phỉ nửa tháng xuống núi một lần, không biết gần đây bị làm sao, liên tục xuống núi cướp bóc mấy lần.

Dù đất đai ở đây có màu mỡ đến đâu, trồng được bao nhiêu hoa màu cũng không đủ.

Tên cầm đầu, Thang Bình, nghe vậy, vung roi ngựa trong tay.

Roi ngựa như một con rắn độc, vút một tiếng quất vào mặt lão, để lại trên mặt lão thôn trưởng một vệt dài.

Lão già bị quất ngã thẳng xuống đất.

Thang Bình xuống ngựa, một chân dẫm lên chân lão, hơi dùng sức. "Lão tử đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, ta không lấy không đồ của các ngươi, nếu không phải ta che chở cho các ngươi, đám kền kền ở Đông Sơn đã sớm ăn sạch các ngươi rồi, chúng nó ăn thịt người ngươi biết không?" "Thang gia, chúng tôi... chúng tôi thật sự hết lương thực rồi, nếu có thì sao lại lừa ngài!" Lão thôn trưởng vội vàng lắc đầu, rất lo lắng nói.

Dáng vẻ của lão như sắp khóc đến nơi. "Được được được!" Thang Bình sờ cằm mình, khẽ vẫy tay.

Mấy tên thổ phỉ khác cũng không nhiều lời, trực tiếp xuống ngựa bắt mấy người phụ nữ ném ra phía trước.

Họng súng đen ngòm chĩa vào trán mọi người, như lưỡi hái của tử thần, dường như giây tiếp theo sẽ đoạt đi mạng sống của họ.

Thang Bình ngồi xổm trước mặt lão thôn trưởng, sờ bộ râu quai nón của mình, nghịch chiếc súng hộp Mauser trong tay. "Lão Thang ta là người nói lý lẽ, ghét nhất là bị người khác lừa, nếu ngươi nói đều

là thật, những người này tự nhiên có thể sống, nếu dám có một câu lừa dối, lừa ta mấy chữ, ta sẽ giết mấy người." "Thang gia, Thang gia, tôi thật không lừa ngài, nếu lừa ngài, tôi chết không yên lành!!" Nghe vậy thôn trưởng khóc lóc nói, giọng run rẩy.

Thang Bình nở một nụ cười hiền lành, nhưng trong mắt các thôn dân, nụ cười này vô cùng hung tợn đáng sợ, giống như thủy quỷ. "Ta tin ngươi." Tiếng lên đạn lách cách vang lên như tiếng chuông báo tử, vang vọng trong tai mọi người.

Thôn trưởng nghe vậy không còn chịu nổi nữa, vội vàng lấy ra hai chồng ngân nguyên.

Bốp!

Chân của gã đàn ông dẫm lên tay lão, tiếng hét thảm của thôn trưởng vang vọng trong tai mọi người. "Ngân nguyên à?

Không ngờ làng Lưu Gia các ngươi không thành thật nhỉ, thứ này từ đâu ra?

Làng Lưu Gia có người ngoài đến à?" "Tôi nói!

Tôi nói!" Thôn trưởng đau đớn ôm tay mình, run rẩy chuẩn bị mở lời.

Đúng lúc này, Tô Thần mặt không cảm xúc bước ra.

Thang Bình thấy mục đích của mình đã đạt được, liền tạm tha cho thôn trưởng, dẫn người đi đến bên cạnh Tô Thần. "Quả nhiên có người ngoài đến, xem bộ dạng của ngươi chắc cũng là người trên giang hồ, không biết đến đây phải bái kiến sơn chủ trước sao?" "Xem bộ dạng các ngươi cũng không phải người thường, ta đề nghị vẫn là bỏ của che thân thì hơn." Hắn đánh giá Tô Thần, đây là một gương mặt lạ, ít nhất ở địa giới Đông Tam Tỉnh, hắn chưa từng nghe qua có nhân vật này. "Thổ phỉ?" Tô Thần đánh giá gã này một lượt, trong

lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ cái gọi là thổ phỉ, chính là bọn cướp có râu?

Nghe câu này, lập tức năm khẩu súng chĩa vào đầu anh.

Gân xanh trên trán Thang Bình nổi lên, chỉ muốn giết chết anh. "Mẹ kiếp nhà ngươi gan cũng không nhỏ, báo danh đi." "Người không phạm ta, ta không phạm người." Tô Thần đưa tay gạt khẩu súng trong tay hắn, giọng bình thản nói. "Về nói với đại đương gia của các ngươi, rắn đất có hung hãn đến đâu cũng không phải là rồng, không cần thiết phải làm khó coi như vậy." Mãnh long quá giang?

Thang Bình liếc nhìn Tô Thần, không hề thấy chút khí phách nào trong mắt anh, ngược lại giống một công tử nhà giàu đi du ngoạn hơn.

Ngược lại, mấy người bên cạnh anh khí chất khác nhau, nhưng đều mang lại cho hắn không ít áp lực.

Nhưng đây là địa bàn của Già Liễu Thiên, thân là nhị đương gia thổ phỉ, nếu hắn nhún nhường, chẳng phải là để người trước mắt cảm thấy mình dễ bắt nạt sao?

Hắn dùng súng gạt tay Tô Thần ra, chĩa vào giữa trán anh nói. "Đây là địa bàn của lão tử, là rồng thì phải cuộn lại cho ta, là hổ thì phải nằm xuống cho ta, nếu không đạn trong tay lão tử còn cứng hơn miệng của ngươi." "Ngươi không biết miệng còn cứng hơn đạn sao?" Tô Thần nghe vậy bật cười, nghĩ đến một câu chuyện cười. "Cái gì?" Anh làm vậy, khiến người trước mắt càng thêm hoang mang, có chút không quyết đoán được.

Tô Thần thấy gã này không nể mặt, khẽ lắc đầu. "Coi như là vì dân trừ hại vậy." "Tìm chết!" Câu này hắn nghe hiểu rồi, gã này coi hắn là sâu bọ sao?

Hắn để xem, đầu của gã trước mắt có cứng như miệng hắn

không.

Vừa định bóp cò, liền thấy trước mắt hoa lên.

Khi phản ứng lại, khẩu súng và bàn tay đã bị một đao chém đứt.

Hắc Bối Lão Lục cầm đao kề vào cổ hắn, thuận thế ấn xuống.

Lưỡi dao Cẩu Thối sắc bén rạch qua da hắn, Thang Bình đau đớn thuận thế quỳ xuống, lúc này hắn mới quay đầu nhìn lại.

Năm tên lâu la sau lưng hắn, không biết từ lúc nào đã bị người ta tước súng, đè xuống đất.

Chá Cô Tiếu tay cầm hai khẩu súng hộp Mauser, khá đắc ý nói. "Cho ngươi mặt mũi không cần phải không, vậy thì chỉ còn một con đường thôi." "Ta nói cho ngươi biết!

Đây là địa bàn của Già Liễu Thiên, ngươi dám động đến ta không muốn sống nữa phải không." Trong mắt Thang Bình lóe lên một tia sợ hãi, lúc này hắn đã khẳng định lời của Tô Thần, những người này tuyệt đối là mãnh long quá giang.

Nhưng cường long không áp địa đầu xà, hắn không tin bọn họ dám động thủ.

Thấy Tô Thần không có ý định mở lời, ánh mắt hắn rơi vào người làng Lưu Gia. "Thằng nhãi, lão tử ta không phải bị dọa mà lớn lên đâu, có bản lĩnh thì ngươi động thủ đi, nếu không, làng Lưu Gia này lão tử đồ sát chắc rồi!" "Chậc chậc..." Tô Thần thấy vậy gật đầu, chậm rãi mở lời. "Thỏa mãn hắn." Mọi người động thủ, giết chết năm tên thổ phỉ, máu đỏ tươi trên nền tuyết, như một bức tranh nhuốm mùi máu tanh, khiến người ta không rét mà run.

Thang Bình ngây người, hắn không ngờ người trước mắt nói động thủ là động thủ ngay.

Hắc Bối Lão Lục đã sớm nóng lòng muốn thử, sát ý trong mắt tuôn trào.

Tô Thần vỗ vỗ mặt Thang Bình, nhìn thân thể hắn không ngừng run rẩy vì đau đớn, giọng điệu mang theo vẻ an ủi.

Chỉ là lời nói đó trong tai Thang Bình, chẳng khác nào Diêm Vương đòi mạng. "Yên tâm đi, ta sẽ không giết ngươi, ngươi chết rồi ai biết ta đã đến, về nói với cái gì mà Già Liễu Thiên ấy, hắn không phải có Hoàng Tiên Cô bảo hộ sao?

Bảo Hoàng Tiên Cô của hắn đến giết ta đi!" Gió lạnh xuyên qua cành cây để lại tiếng rít gào, mấy đóa tuyết hoa theo gió rơi xuống, rơi trên mặt Thang Bình.

Hắn chưa bao giờ nghĩ có một ngày, mình sẽ ở trên địa bàn của mình, đụng phải một con mãnh long quá giang.

Lòng hắn còn lạnh hơn cả Đông Tam Tỉnh lúc này.

Nghe lời Tô Thần, hắn run rẩy đứng dậy, nhìn anh hỏi. "Ngươi... ngài định thả ta đi?" "Vết thương trên cổ tay ngươi, nếu trong thời gian ngắn không được băng bó, sẽ mất mạng đấy." Tô Thần liếc hắn một cái, lạnh lùng nói.

Đây chính là thái độ của anh.

Chương 452

Thang Bình thấy vậy, nén đau xé một mảnh vải, quấn chặt nửa bàn tay còn lại của mình, chắp tay với Tô Thần rồi lên ngựa rời đi, biến mất trong gió tuyết.

Sau khi tiễn hắn đi, Tô Thần mới từ từ đến đỡ thôn trưởng dậy. "Thôn trưởng, yên tâm đi, vấn đề đã được giải quyết rồi." "Tạo nghiệt à!" Thôn trưởng nhìn hướng Thang Bình rời đi, đập mạnh vào đùi rồi khóc rống lên. "Trời đất ơi, ngươi thà giết chúng tôi còn hơn." "Ông nói vậy là có ý gì?" Tô Thần có chút nghi hoặc, sắc mặt của các thôn dân xung quanh nhìn anh không tốt, dường như đổ hết mọi tội lỗi lên người anh, khiến Tô Thần có chút không hiểu.

Không thể hiểu nổi hành vi của những người này. "Hôm nay ngươi thả hắn đi, ngày mai Già Liễu Thiên đến, tất cả chúng ta đều phải chết." Thổ phỉ hung hãn, thù dai.

Hôm nay ở làng Lưu Gia chịu thiệt lớn, lần sau đến, chết không chỉ là một mình hắn nữa.

Mà là tất cả bọn họ đều sẽ chết.

Tô Thần lúc này mới hiểu ra, lão đang oán trách mình không diệt cỏ tận gốc.

Nhưng dù có giết Thang Bình ở đây cũng vậy thôi, cái chết của đám thổ phỉ không thể che giấu được, chi bằng không che giấu nữa.

Tô Thần hiểu ý của thôn trưởng, không nói thêm gì nữa, nói với Chá Cô Tiếu. "Đi, chúng ta đi diệt khẩu." Sau trận tuyết lớn, dấu vó ngựa trong núi chính là manh mối không thể che giấu được.

Nhìn đám người Tô Thần men theo con đường Thang Bình rời đi,

trên mặt thôn trưởng không thể cười nổi nữa.

Đến lúc này lão mới thực sự khẳng định, hóa ra suy đoán của mình là đúng.

Đứng trước mặt lão, từ trước đến nay đều không phải là người thường, mà là sự tồn tại còn hung hãn hơn cả thổ phỉ.

Nghĩ đến hành vi vừa rồi của mình, lão không khỏi có chút mềm nhũn chân.

Thôn này sắp tiêu rồi. ...

Ngưu Đề Lĩnh, vì có hình dạng giống móng bò, lại có một khe nứt sâu nên được đặt tên như vậy.

Nơi này nhiều núi non, dù biết là địa bàn của Già Liễu Thiên, người thường cũng không thể tìm thấy tung tích của hắn.

Khi Thang Bình mình đầy máu trở về, cả trăm tên thổ phỉ trong núi đều ngây người, bọn họ chưa bao giờ thấy cảnh tượng này.

Nói là thổ phỉ, nói trắng ra là một đám cướp chiếm núi.

Già Liễu Thiên nổi tiếng bá đạo trong phạm vi trăm dặm, chưa từng có ai dám đối đầu với hắn, dù là những tên thổ phỉ nổi tiếng khác cũng không có gan đó.

Nay chuyện xảy ra ngay dưới mí mắt hắn, quả thực là khiêu khích đối với hắn, chính xác mà nói, chính là khiêu khích đối với hắn.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, hắn làm sao có thể nhịn được nữa.

Vừa cho người xử lý vết thương cho gã, hắn vừa hỏi. "Ai làm?" "Một đám người ngoài, bản lĩnh không nhỏ." Thang Bình đau đớn hít một hơi khí lạnh, chậm rãi nói. "Ở làng Lưu Gia, tôi đã nói ra tên của đại đương gia, bọn họ căn bản không coi ngài ra gì." "Mẹ nó chứ, có phải lão tử trông hiền quá không, dám không coi ta ra gì, lão tử phải

giết chết nó mới được!" Già Liễu Thiên là một gã to con râu quai nón, ném chiếc mũ da chồn trên đầu xuống đất, rút khẩu súng bên hông ra nói. "Anh em theo ta!

Mẹ kiếp dám có người động thủ trên địa giới của ta, hôm nay lão tử sẽ cho nó biết, mấy chữ Già Liễu Thiên này không phải là gọi suông!" "Đại đương gia, đám người này không dễ đối phó đâu, ngài phải cẩn thận đấy." Thang Bình nghĩ đến bản lĩnh của Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu, đó đâu phải là bản lĩnh mà người thường nên có, vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Già Liễu Thiên lúc này đã nổi giận đùng đùng, Thang Bình bị đánh chính là bị đánh vào mặt mình, hắn làm sao có thể nhịn được nữa.

Chỉ là đợi một lúc, không thấy bên ngoài có động tĩnh, không nhịn được lại chửi một câu. "Người đâu?

Chết hết rồi à!" Bên ngoài yên tĩnh, chỉ có tiếng gió rít gào như quỷ khóc sói tru.

Thang Bình cảm thấy không ổn, trong lòng có một dự cảm chẳng lành, vừa định ngồi dậy từ trên giường, một bàn tay đã đè hắn xuống. "Nhị đương gia quả nhiên bản lĩnh, nếu không đi theo ngươi, ta cũng không tìm được nơi này nhanh như vậy." Giọng nói mang theo nụ cười nhàn nhạt của Tô Thần vang lên, Thang Bình quay đầu lại thấy một gương mặt khiến người ta run sợ, giọng nói cũng run rẩy theo. "Ngươi... sao ngươi lại ở đây?" "Ngươi là ai?" Già Liễu Thiên nghe thấy động tĩnh sau lưng, quay người lại chỉ thấy một thanh niên xa lạ.

Hắn có chút nghi ngờ hỏi, từ vẻ mặt sợ hãi và kinh ngạc của Thang Bình, hắn đã đoán ra thân phận của người đến, sắc mặt càng thêm đen lại. "Ngươi chính là tên người ngoài không tuân thủ quy củ đó?" "Theo quy củ ở đây, ta đáng lẽ phải đến bái sơn, nhưng ta không có ý định cướp sơn trại, chỉ tìm một thứ, làm xong sẽ đi." Tô Thần

nhìn người trước mắt, bực bội nói. "Ta nghĩ đại đương gia chắc sẽ nể mặt ta chứ?" "Những người khác đâu?" Một giọt mồ hôi lạnh chảy xuống trán Già Liễu Thiên, hắn hoàn toàn không thấy bóng dáng Tô Thần đi vào, nay bên ngoài một mảnh tĩnh lặng, hắn mơ hồ đã đoán ra kết quả.

Tô Thần cười không nói, nhìn hắn hỏi. "Bây giờ có thể nói chuyện đàng hoàng được chưa?" "Đúng là một mãnh long quá giang!" Già Liễu Thiên nghiến răng nói.

Hắn một cước câu một chiếc ghế dài lại, ngồi đối diện Tô Thần như Quan Công một mình đến hội, ra dáng oai phong.

Chỉ là đây là trại của hắn, bộ dạng này của hắn có mấy phần ra vẻ làm màu.

Tô Thần nhìn người trước mắt, khẽ lắc đầu, chậm rãi nói. "Quá khen, ta đến đây vì một người." "Ai?" Già Liễu Thiên nheo mắt lại, đoán người trước mắt là nhắm vào mình.

Nhưng hắn đã đánh giá quá cao bản thân.

Tô Thần xua tay, cười tủm tỉm nói. "Hoàng Tiên Cô." "Hoàng Tiên Cô?" Già Liễu Thiên nghe vậy không khỏi giật mình, nhưng vẫn cố làm ra vẻ bình tĩnh. "Ngươi không phải điên rồi chứ, ai mà không biết Hoàng Tiên Cô chỉ là một truyền thuyết, ngươi căn bản là đi một chuyến vô ích." "Vậy thì chưa chắc." Tô Thần vỗ vỗ mặt Thang Bình, nhìn Già Liễu Thiên nói. "Chuyện của ngươi ta đã biết sơ qua, chết tám lần cũng không quá đáng, ta có thể cho ngươi thêm một cơ hội." "Bây giờ súng trong tay ta, ngươi còn dám nói vậy." Già Liễu Thiên lên đạn, không khách khí nói.

Tô Thần mỉm cười. "Cho nên ta đang đợi ngươi mời Hoàng Tiên Cô lên thân." Đoàng!

Nghe thấy hai chữ "lên thân", Già Liễu Thiên quả quyết nổ súng!

Thang Bình đang nằm trên giường đã nhìn thấy cảnh tượng mà cả đời này hắn sẽ không bao giờ quên được.

Tô Thần nghiêng đầu, viên đạn sượt qua đầu anh, chỉ để lại cảm giác bỏng rát trong không khí.

Già Liễu Thiên chuẩn bị nổ phát súng thứ hai, lúc này Tô Thần đã đến trước mặt hắn, một cước đá văng khẩu súng trong tay hắn, thuận thế một cước đạp vào người hắn.

Bịch!

Gã hán tử Đông Bắc cao một mét tám bị một cước đá bay ra ngoài, rơi vào đống tuyết.

Tô Thần hai tay đút túi, đá văng cánh cửa vỡ nát, chậm rãi bước ra. "Rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt phải không?" "Mẹ nó chứ, thật sự coi lão tử là quả hồng mềm à?" Người thường bị một cước này, có thể đứng dậy đã là kỳ tích, nhưng Già Liễu Thiên lại như không có chuyện gì, phun ra một ngụm máu, lau vết máu ở khóe miệng.

Xung quanh hắn đứng mấy người, Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục, Đa Linh, Cổ Trần, phu cõng xác Lão Mã.

Mỗi người đều tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc, rõ ràng những tên thủ hạ đã biến mất của hắn, bây giờ đi đâu hắn đã đoán ra.

Chương 453

Thổ phỉ làm nghề ăn thịt người, được mấy kẻ lương thiện, Tô Thần căn bản không lo sẽ giết nhầm. "Đại đương gia, ta vẫn nói câu đó, ta không có ác ý gì, chỉ muốn diện kiến Hoàng Tiên Cô một chút." Đến Hoàng Bì Tử Phẩn, không tìm Hoàng Tiên Cô thì tìm ai.

Hoàng Tiên Cô đã là một truyền thuyết, nghe nói trước đây ở khu vực này còn có một ngôi miếu thờ tiên, nhưng bây giờ đã không tìm thấy nữa, manh mối duy nhất chính là trên người Già Liễu Thiên.

Thêm vào đó hắn là một kẻ ác, Tô Thần cũng lười nói nhảm với hắn.

Già Liễu Thiên cảm thấy mỗi người trước mắt dường như đều có thể xử lý được mình, trong con ngươi lộ ra vẻ kiêng dè, hít sâu một hơi nói. "Ngươi nói không có hứng thú với nơi này lão tử căn bản không tin?

Tìm người mà còn mang nhiều người đến vậy?" "Động thủ!" Tô Thần thấy vậy lười nói nhảm, ra lệnh cho những người khác động thủ.

Truyền thuyết về đại tiên ở Đông Bắc anh đã nghe rất nhiều lần, nói Già Liễu Thiên không biết gì cả?

Người khác có thể tin, chứ anh thì một chút cũng không tin.

Gã này, tuyệt đối có giấu bài.

Mấy người đồng thời ra tay, Già Liễu Thiên vừa kinh vừa giận, nhắm mắt lại.

Khi hắn mở mắt ra lần nữa, toàn thân khí tức biến đổi, con ngươi biến thành đồng tử dọc màu nâu, thân thể bò rạp trên đất, có mấy

phần giống dã thú.

Thân pháp của Hắc Bối Lão Lục nhanh nhất, dao Cẩu Thối vung lên một vệt sáng lạnh, chém về phía đầu hắn.

Một đao chém xuống, lại chém hụt.

Già Liễu Thiên tay chân cùng lúc bám sát mặt đất lao ra ngoài, với tốc độ cực nhanh lao về phía Đa Linh, trong khoảnh khắc tiếp cận cô, hắn tung một cước.

Cú đá này thế mạnh lực trầm, Đa Linh bản lĩnh không yếu, nhưng vẫn bị đá lùi lại liên tục.

Cú lùi này, thế trận vây giết của sáu người vốn dĩ đã lộ ra sơ hở.

Đã xé được một lỗ hổng, Già Liễu Thiên không còn do dự chút nào, tứ chi đồng thời phát lực lao về phía Tô Thần. "Đứng lại cho ta!" Chá Cô Tiếu đoán trước được động tác của hắn, xuất hiện bên cạnh hắn tóm lấy chân hắn, hét lớn một tiếng, gân xanh trên cánh tay nổi lên, quật hắn bay ra ngoài. "Gào!" Một đòn thất bại, Già Liễu Thiên phát ra một tiếng gầm rú như dã thú.

Chá Cô Tiếu vốn định động thủ, thấy cảnh này lập tức ngây người.

Đây là xuất mã?

Khoảnh khắc hắn ngây người, Già Liễu Thiên đã lao đến, bổ nhào về phía hắn, há miệng định cắn.

Keng!

Miệng này cắn vào sống dao, Hắc Bối Lão Lục buông dao Cẩu Thối ra, thuận thế giữ lấy cổ tay, đầu gối thúc vào sống lưng hắn.

Rắc!

Tiếng xương gãy giòn tan vang lên, Già Liễu Thiên sau khi được

tiên lên thân bản lĩnh mạnh hơn trước không ít, nhưng cơ thể vẫn không có gì thay đổi.

Nhân lúc Hắc Bối Lão Lục khống chế gã này, Chá Cô Tiếu thuận thế mượn lực dùng ra chiêu Khôi Tinh Thích Đấu.

Hai tay hắn khóa chặt gã lại. "Gào!" Thấy Già Liễu Thiên sắp bị giết, hắn đột nhiên gầm lên một tiếng.

Không biết sức mạnh từ đâu trong cơ thể tuôn ra, lại đột phá được vòng vây của mấy người.

Để trả giá, tay chân của hắn cũng đã có biến dạng rõ ràng.

Tô Thần thấy cũng đã gần đủ, cười tủm tỉm bước qua. "Hoàng Tiên Cô phải không?

Đệ tử xuất mã dưới thân ngươi không đáng tin cậy lắm, làm không ít chuyện thương thiên hại lý, ta khuyên ngươi tốt nhất nên bỏ qua cho hắn, nếu không ta sẽ xử ngươi trước." Keng!

Nhân Hoàng Kiếm ra khỏi vỏ, cắm xuống đất trước mặt hắn.

Cảm nhận được khí tức của Nhân Hoàng Kiếm trong thoáng chốc, Hoàng Tiên Cô như xù lông, căng thẳng bò trên đất đánh giá Tô Thần.

Tay chân của Già Liễu Thiên rõ ràng đã gãy, máu theo vết thương chảy ra, nó cũng không thèm để ý. "Ngươi muốn làm gì?" "Tìm một ngôi mộ, ngươi giúp ta, ta sẽ không ảnh hưởng đến ngươi." Tô Thần vẫn muốn thương lượng một chút, dù sao những kẻ như Hoàng Tiên Cô đã thành tinh, muốn bắt được cũng không dễ.

Nếu có thể, tốt nhất vẫn là thương lượng, để tránh những chuyện khó xử như phải động thủ.

Nghe lời Tô Thần, Già Liễu Thiên đưa hai tay lên đột nhiên bóp chặt cổ mình. "Không thể nào!" Hắc Bối Lão Lục cầm đao định chém

tới.

Nhưng Già Liễu Thiên lại tự mình bóp cổ mình nâng lên, khi hai chân hắn rời khỏi mặt đất, ánh mắt Già Liễu Thiên trở nên thanh tỉnh, không ngừng giãy giụa trên không. "Cứu... cứu tôi!" Như có một sợi dây vô hình quấn quanh cổ hắn, mặc cho hắn dùng sức thế nào cũng vô dụng.

Tô Thần muốn cứu nhưng không có cách nào, là tín đồ phụng dưỡng Hoàng Tiên Cô, hắn sớm đã có mối liên hệ sâu sắc với Hoàng Tiên Cô, muốn cứu hắn căn bản là không thể.

Rất nhanh trên cổ hắn xuất hiện một vết siết màu tím đậm, cả người mất đi sinh mệnh, bị treo cổ chết.

Hắc Bối Lão Lục nhíu mày, cầm dao Cẩu Thối vạch áo hắn ra, không phát hiện thủ đoạn nào khác. "Gã này chết cũng quá huyền bí, chẳng lẽ Hoàng Tiên Cô đó thật sự có thể cách không giết người." "Đây là diệt khẩu, sợ chúng ta thông qua miệng Già Liễu Thiên biết được nó ở đâu." Tô Thần nheo mắt đánh giá thi thể Già Liễu Thiên, chậm rãi nói.

Chuyện xảy ra lúc này đã chứng minh một điều, đó là Hoàng Tiên Cô đã sợ, chứng tỏ thứ mình cần tìm quả thực có liên quan đến nó.

Tiếp theo sẽ dễ làm hơn.

Tô Thần cho người tìm trong trại, chỉ còn lại một bài vị thờ Hoàng Tiên Cô, nhưng cũng vô dụng.

Chuyến đi này cũng coi như có chút thu hoạch, sau khi trở về, thôn trưởng biết tin Già Liễu Thiên đã hoàn toàn bị tiêu diệt, thở phào nhẹ nhõm, vội vàng cho người mổ lợn giết bò ăn mừng.

Già Liễu Thiên tác oai tác quái nhiều năm, một sớm bỏ mạng, dân làng Lưu Gia như ăn Tết, hân hoan vui mừng.

Mọi người cũng đã bôn ba rất lâu, cuối cùng cũng được nghỉ ngơi một lần cho tử tế.

Sáng sớm hôm sau, thôn trưởng xuất hiện trước mặt Tô Thần, nắm mấy hạt đậu vàng lo lắng nói. "Tiểu Tô, xảy ra chuyện lớn rồi!" Thâm nhập Đông Tam Tỉnh, Tô Thần lại không cảm thấy có gì phải vội.

Đám công binh kia muốn mang theo số bảo bối đó đuổi theo thì ít nhất cũng phải mất hai ngày.

Còn lại một ngày, để hắn tìm ra mộ chồn vàng thì vấn đề không lớn lắm.

Nhưng dáng vẻ hoảng hốt của trưởng thôn lại khiến hắn có chút bất ngờ, không còn Già Lưu Thiên, làng Lưu gia mừng còn không kịp, sao lại xảy ra chuyện được chứ? "Trưởng thôn, ông sao vậy, mấy hạt đậu vàng này là?" Ánh mắt Tô Thần vô thức nhìn về phía thứ trong tay ông ta, trong những hạt đậu vàng óng ánh kia tỏa ra một mùi tử khí nhàn nhạt.

Mùi vị này đối với người bình thường thì căn bản sẽ không nhận ra, nhưng đối với người thường xuyên xuống mộ như Tô Thần thì lại quá rõ ràng.

Đây là đồ vật lấy ra từ trong mộ. "Cái này được phát hiện ở cửa nhà Lưu Đại Thành sáng nay." "Lưu Đại Thành?" Tô Thần nhận lấy xem xét, khẳng định suy đoán của mình.

Chương 454

Mộ chồn vàng ở ngay gần đây, nếu có thể thuận thế tìm được thì hắn có thể quay về trong thời gian ngắn.

Trưởng thôn có chút căng thẳng nói: "Tôi phát hiện dấu vuốt của chồn vàng bên cạnh hạt đậu vàng, là tiền mua mạng của Hoàng Tiên Cô!" Ông ta sốt ruột chống gậy, gõ mạnh xuống đất. "Cái thằng Lưu Đại Thành này, một mình vào núi chưa đủ hay sao, còn phải dắt theo cả con gái nó nữa!" "Ông có chắc đó là dấu chân chồn vàng không?

Giờ tuyết lớn đã phong tỏa núi, động vật trong núi vào làng tìm đồ ăn cũng là chuyện bình thường." Nghe trưởng thôn nói xong, Tô Thần bất giác nghĩ có lẽ ông ta đã nhìn nhầm, dù sao thì loài chồn vàng này rất ranh ma, không có chuyện gì thì sẽ không đi vào nơi ở của con người.

Đương nhiên là trừ khi muốn "thảo phong" (xin sắc phong). "Tôi chắc chắn không nhìn nhầm, đây chính là dấu chân chồn vàng.

Trước đây tôi từng nghe các bậc trưởng bối nhắc qua, nói Hoàng Tiên Cô này cứ hai mươi năm sẽ xuống núi chọn người, đây chính là tiền mua mạng của bà ta." "Anh ta đi làm gì?" Tô Thần nghe vậy hơi sững người, hôm qua vừa mới động thủ với Hoàng Tiên Cô, hôm nay Lưu Đại Thành đã xảy ra chuyện?

Đây là bà ta khiêu khích mình sao?

Vốn dĩ ý định của hắn chỉ là tìm mộ chồn vàng, không muốn sinh thêm chuyện.

Nào ngờ, hắn không muốn tìm phiền phức, phiền phức lại tự tìm đến cửa.

Trưởng thôn dừng lại một chút, hạ thấp giọng nói: "Nó đi tìm gà tùng, vốn dĩ một ngày không về cũng là chuyện bình thường, dân đi săn trong núi nào có dễ dàng như người ngoài nhìn thấy, có khi ở trong núi mấy ngày cũng là chuyện thường." "Tôi vốn định qua xem nó về chưa, ai ngờ lại thấy cảnh này." Nói đến đây, trưởng thôn có chút tự trách, nếu không phải vì ông ta, có lẽ Lưu Đại Thành đã không xảy ra vấn đề gì. "Ông đừng nghĩ nhiều, hôm nay chắc sẽ không có chuyện gì đâu." Nghe vậy, Tô Thần liền lắc đầu, chậm rãi nói: "Ông cũng nói đi săn trong núi mấy ngày không về là chuyện bình thường, tôi dẫn người vào núi tìm thử xem?" "Hay là để tôi bảo người trong thôn đi, nơi này ông cũng không quen thuộc cho lắm…" Nghe Tô Thần định tự mình dẫn người đi, trưởng thôn theo phản xạ muốn phản bác, hy vọng có thể để dân làng đi tìm người.

Chỉ là vừa nghe thấy có liên quan đến chồn vàng, ông ta liền sững người.

Tô Thần hiểu rõ, truyền thuyết về Hoàng Tiên Cô đã có ở đây nhiều năm, đột nhiên bảo dân làng vào núi tìm người để đắc tội với Hoàng Tiên Cô, rõ ràng là không thực tế.

Người ở đây tuy chất phác, nhưng khi gặp phải những chuyện thách thức truyền thống của họ, e rằng họ sẽ càng không muốn. "Hãy cho tôi biết Lưu Đại Thành đi đâu tìm gà tùng, tôi đi tìm anh ta là được." … Két két, két két, lớp tuyết mềm bị giẫm xuống, âm thanh phát ra truyền đi rất xa.

Tô Thần trước nay luôn là người của hành động, sau khi biết Lưu Đại Thành vì mình mà đi tìm gà tùng, hắn càng dẫn theo Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục đuổi theo.

Trong số mấy người hắn mang đến, hai người này là có bản lĩnh mạnh nhất, hay nói đúng hơn là thích hợp để động thủ nhất.

Lần này hắn mang theo hai người ra ngoài, chính là định nhắm vào Hoàng Tiên Cô.

Chá Cô Tiếu đi đến trước một bụi cây khô, giơ tay khều một cái, một cuộn dây được khều ra. "Đây là bẫy thợ săn dùng để bắt gà tùng, gà tùng chỉ cần bị dây vướng vào sẽ càng ngày càng siết chặt, là một cái bẫy rất đơn giản, thợ săn bình thường đều biết.

Theo lời trưởng thôn, đây hẳn là do Lưu Đại Thành để lại." "Bọn họ gặp chuyện vào hôm qua, nếu không cũng sẽ không đến mức bỏ lại cả gà tùng." Hắc Bối Lão Lục đi đến một chỗ khác, khều lên một con gà tùng đã chết cóng, nhàn nhạt nói.

Nếu Lưu Đại Thành không xảy ra chuyện, e rằng con gà tùng này đã sớm được mang về rồi.

Chá Cô Tiếu quét mắt một vòng rồi khẽ lắc đầu, đêm qua bão tuyết hơi lớn, rất nhiều dấu vết đã bị che lấp gần hết, muốn tìm người rất khó. "Tô tộc trưởng, tôi lo Lưu Đại Thành lành ít dữ nhiều, dù sao thời gian cũng đã trôi qua lâu như vậy, tôi sợ đã không kịp nữa rồi." "Sống phải thấy người, chết phải thấy xác, bất kể họ đã xảy ra chuyện gì, nhất định phải tìm thấy." Tô Thần nghe vậy trong lòng lạnh đi, câu nói này gần như đã phán cho họ một bản án tử hình, nhưng dù thế nào hắn cũng phải tìm được người.

Thời gian hắn tiếp xúc với Lưu Đại Thành không dài, lúc đầu gã này chỉ là một tay trộm mộ nghiệp dư.

Nhưng chuyện gã gặp nạn có một phần nguyên nhân là do hắn, chính vì vậy, hắn phải gánh vác trách nhiệm. "Nếu Tô tộc trưởng đã nói vậy, anh và tôi cứ chuyên tâm tìm người là được." Hắc Bối Lão Lục lạnh lùng lên tiếng.

Bão tuyết ở đây quả thật rất lớn, đối với người thường mà nói, sau một đêm trôi qua, quả thực không dễ tìm thấy tung tích của người

khác.

Nhưng đối với những người chuyên hạ đấu như bọn họ, thực sự không phải chuyện gì khó.

Phàm đã đi qua ắt sẽ có dấu vết, bão tuyết sẽ không hoàn toàn che lấp hành tung của họ, ít nhiều gì cũng sẽ để lại một chút dấu vết khó phát hiện.

Bất kể là Hắc Bối Lão Lục hay Chá Cô Tiếu, đều là cao thủ trong việc này, hai người nhìn nhau một cái, liền bắt đầu men theo dấu vết họ để lại, đuổi theo một mạch.

Mãi cho đến khi… gặp một hang núi.

Bên trong hang động cao hơn hai mét, truyền ra một mùi tanh hôi cổ quái, dường như là nơi ở của một con dã thú nào đó. "Bên trong này không phải là gấu đen chứ?

Các ông thấy gã Lưu Đại Thành kia, có chạy vào đây không?" Tô Thần khịt mũi, lùi lại hai bước.

Bây giờ đã vào đông, gấu đen sớm đã ngủ đông, nhưng mùi bên trong vẫn không thể nói là dễ ngửi.

Thậm chí có thể nói là khó ngửi.

Chá Cô Tiếu xắn tay áo, lấy xuống một sợi lông đen trên vách đá, dùng ngón tay vê vê, nhíu mày. "Con gấu đen bên trong đã ra ngoài, đám lông này vẫn còn rất bóng, chứng tỏ nó ra ngoài chưa lâu." "Chắc là có người không cẩn thận đi vào, sau đó kinh động đến con gấu đen đang ngủ đông, rồi bị nó đuổi chạy ra ngoài, cộng thêm đêm qua bão tuyết không nhỏ, chắc là tìm chỗ tránh tuyết." Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn Tô Thần, nói ra phán đoán của mình.

Mà bây giờ nên bàn xem, phải xử lý con gấu đen này như thế nào.

Gầm!

Một tiếng gầm của gấu từ trong hang động truyền ra.

Tuyết trên cành cây ở cửa hang vì tiếng gầm này mà rung động rơi xuống.

Giữa không trung hóa thành bột tuyết, theo gió lốc táp vào mặt Tô Thần.

Tô Thần ấn lại chiếc mũ trên đầu, tìm một cành cây tương đối to rồi ngồi lên.

Chỉ thấy Chá Cô Tiếu không quay đầu lại mà chạy ra ngoài, thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại, chửi ầm lên! "Mẹ kiếp nhà ngươi, Lão Lục!

Lúc động thủ có thể dứt khoát một chút được không!" "Bớt nói nhảm đi." Hắc Bối Lão Lục ở phía sau hắn, vừa đến cửa hang, đột nhiên nhảy lên bám lấy mép trên hang động, dùng sức lộn người lên trên.

Con gấu đen đang say ngủ, bị một đao chém vào mặt, sớm đã rơi vào trạng thái cuồng nộ, cũng mặc kệ người trước mắt là ai, lao thẳng tới.

Thân hình khổng lồ giẫm trên mặt đất, giống như một chiếc xe tải lao tới.

Chá Cô Tiếu thấy vậy liền thực hiện một cú xoạc trượt, lướt qua từ một bên của một cây đại thụ.

Con gấu bi trong cơn phẫn nộ hoàn toàn không thèm để ý đến tiểu xảo của hắn, đâm thẳng tới.

Cây đại thụ phát ra một tiếng kêu thảm, gãy ngang thân. "Mẹ kiếp nhà ngươi!" Chá Cô Tiếu thấy cảnh đó mắt trợn tròn, hắn không phải chưa từng thấy gấu đen, nhưng một con hung dữ thật sự như vậy thì

đây là lần đầu tiên.

Đối mặt với con gấu bi, hắn cũng không mù quáng bỏ chạy, sau khi nắm được cơ hội, liền không khách khí rút song thương ra.

Bốn mươi viên đạn được bắn ra trong một hơi thở.

Đầu đạn găm vào thân thể con gấu bi, nhưng con gấu bi cao lớn căn bản không có phản ứng gì, giơ móng vuốt đen thùi lên, tát một chưởng xuống.

Chá Cô Tiếu chật vật né tránh, thương pháp sở trường nhất của hắn lại vô dụng với con gấu đen, điều này khiến hắn có chút hoài nghi, Hắc Bối Lão Lục có phải đang lừa mình không.

Ngồi trên cây xem kịch, Tô Thần liếc nhìn một cái, xác định con gấu đen chính là gấu bi.

Nhiều người cho rằng gấu bi và gấu là một, thực ra đây là hai loài hoàn toàn khác nhau, gấu bi hung mãnh hơn gấu rất nhiều.

Bình thường nó còn thích húc cây, cây càng to, nó lại càng thích.

Ba hai phát là có thể húc đổ một cây đại thụ.

Vì vậy da của gấu bi dày hơn gấu không ít, chưa kể gấu bi còn thích bắt chước người, lừa gạt một số người qua đường.

Chương 455

Do đó, con vật này khó đối phó hơn nhiều.

Quyền cước của Chá Cô Tiếu đối với gấu bi căn bản vô dụng, hắn phải dựa vào hoàn cảnh xung quanh để quần thảo với nó.

Hắn nhìn thấy Hắc Bối Lão Lục đứng trên cửa hang, khóe miệng không khỏi co giật, lớn tiếng mắng. "Mẹ kiếp nhà ngươi, qua đây giúp một tay đi!" "Dẫn nó qua đây!" Hắc Bối Lão Lục cầm con dao rựa, chậm rãi nói.

Chá Cô Tiếu nhìn hang núi kia, nếu gã này thất thủ, mình sẽ bị kẹt trong hang.

Có nên tin hắn không!

Gầm!

Con gấu bi gầm lên một tiếng giận dữ, giơ móng vuốt lên nhắm vào sau lưng hắn mà tát xuống.

Cú tát này vừa ra, Chá Cô Tiếu liền biết mình không còn lựa chọn nào khác, vội vàng dẫn con gấu bi chạy qua.

Một con gấu bi không bắt được con mồi, sớm đã trở nên cực kỳ hung bạo, không nói hai lời liền lao tới.

Mà Hắc Bối Lão Lục nhắm đúng thời cơ nhảy xuống, con dao rựa trong tay chém chính xác vào cổ con gấu bi, lướt qua khe hở giữa các đốt sống.

Một nhát chém xuống, cái đầu khổng lồ cũng theo đó rơi xuống đất, thân thể con gấu bi dường như chưa phản ứng kịp, lại đi thêm hai bước mới hoàn toàn ngã xuống. "Mẹ kiếp nhà ngươi, nhất định phải bày ra trò này sao?" Lúc này Chá Cô Tiếu sao có thể không nhìn ra ý

đồ của Hắc Bối Lão Lục, mặt bất giác đen lại.

Hắc Bối Lão Lục cầm dao, thành thạo lột da lấy mật lọc thịt.

Một người vốn ít nói như hắn, lúc này lại mở miệng nói một câu. "Như vậy nhanh hơn một chút, tộc trưởng không hy vọng chúng ta lãng phí quá nhiều thời gian." "Ngươi…" Chá Cô Tiếu ngậm miệng lại, trong lòng tính toán lần sau có cơ hội, cũng phải để gã này nếm mùi đau khổ mới được.

Tô Thần hài lòng gật đầu, lên tiếng nói: "Đi thôi, tìm một chỗ nghỉ ngơi một lát rồi tìm tiếp." … Mấy người rất nhanh đã tìm được một ngôi miếu hoang, cửa sổ trong miếu có chút hư hỏng, nhưng ít ra cũng có thể che được gió.

Miếu hoang không lớn, đồ đạc bên trong lộn xộn, tượng thần bị người ta dùng một tấm vải bố che lại.

Mấy người không có hứng thú mở ra, Tô Thần đặt thịt gấu mà Hắc Bối Lão Lục đã xử lý xong lên lửa nướng.

Rất nhanh, mùi thịt thơm lừng lan tỏa trong miếu, mỡ vàng óng nhỏ giọt xuống, khiến người ta không khỏi nuốt nước bọt.

Tô Thần cầm tay gấu cắn một miếng.

Ừm… mùi vị không thể nói là ngon, ăn vào có phần dai hơn thịt bò, còn mang theo một mùi tanh nhàn nhạt. "Món này vẫn phải để người chuyên nghiệp làm, tay nghề của tôi vẫn chưa được." "Xử lý tay gấu rất phiền phức, ít nhất là ở đây không làm tốt được." Hắc Bối Lão Lục cầm một miếng thịt gấu ăn, nhàn nhạt giải thích một câu.

Chá Cô Tiếu ăn nhiều nhất, đồng thời oán khí cũng lớn nhất. "Có thịt gấu hôm nay cũng không coi là đi toi công, chỉ là chúng ta cứ đi theo sau lưng họ, phải tìm đến bao giờ mới thấy họ đây." "Cho nên vẫn phải tìm được một số bằng chứng mới được." Nghĩ đến đây Tô

Thần khẽ lắc đầu, ba người đã tìm mấy tiếng đồng hồ, ngoài việc dựng lại hành trình của hai cha con Lưu Đại Thành ngày hôm qua, thì không có phát hiện gì khác.

Điều này cho thấy cứ mù quáng đi theo sau lưng họ là vô ích. "Các ông nói xem Hoàng Tiên Cô có thật sự tồn tại không?" Chá Cô Tiếu nghĩ đến Già Lưu Thiên hôm đó, còn có mấy hạt đậu vàng hôm qua, hắn có chút hoài nghi hỏi.

Nếu là thật, Hoàng Tiên Cô đã thành thần rồi, còn cần Lưu Đại Thành làm gì? "Làm gì có thần nào, nhiều nhất cũng chỉ là một con súc sinh thành tinh thôi." Tô Thần rất chắc chắn nói.

Hắn biết nhiều hơn những người khác một chút, cái gọi là thần sở dĩ được gọi là thần, là vì thần tính chứ không phải thực lực.

Cho nên Hoàng Tiên Cô này nhiều nhất cũng chỉ là một tiên gia mà thôi.

Chá Cô Tiếu hứng thú gật đầu, khóe mắt dường như nhìn thấy gì đó, đột nhiên hỏi: "Lão Lục, lúc trước ông nói, Lưu Đại Thành sẽ làm gì?" "Sau khi gã đặt bẫy xong, chắc sẽ đi tìm một nơi thích hợp để tránh mưa gió, nếu hang gấu đen kia không được, thì chắc chỉ còn lại miếu hoang các loại." Nói đến đây, Hắc Bối Lão Lục hơi sững người.

Tô Thần đặt tay gấu trong tay xuống, thuận theo ánh mắt của Chá Cô Tiếu nhìn qua, rồi đi tới.

Ngay gần chỗ ba người đang ăn, trên mặt đất vương vãi mấy viên đá lửa, còn có một cây súng kíp dài hơn một mét.

Hắn nhặt lên xem xét, chỉ là một ống thép và một đoạn báng súng thô sơ, là loại súng kíp người dân địa phương thường dùng, uy lực không lớn, nhưng trong vòng năm mét thì ngay cả gấu đen cũng có thể bắn gục. "Họ đã từng đến đây!" "Lúc mới vào không tìm thấy tung

tích gì khác, nếu họ vào đây tránh bão tuyết, thì phải có dấu vết đi ra chứ." Chá Cô Tiếu nói đến đây liền sững người, điều này có nghĩa là… Tô Thần ném cây súng kíp sang một bên, giơ tay giật tấm vải rách che tượng thần xuống.

Lượng lớn bụi bặm rơi xuống, hắn xua tay, nhìn thấy một pho tượng thần kỳ quái.

Trông giống một bà lão bình thường, nhưng dáng vẻ miệng nhọn tai khỉ giống một con chuột, trông có chút bỉ ổi, ánh mắt âm u, đang nhìn chằm chằm vào Tô Thần. "Chẳng trách pho tượng thần này lại bị người ta dùng vải che lại, nếu thợ săn nào qua đêm trên núi nhìn thấy cảnh này, chẳng phải sẽ bị dọa chết khiếp sao?" Tô Thần không cảm thấy ánh mắt này có vấn đề gì.

Đó là vì kỹ thuật của người thợ xây dựng pho tượng này quá tốt, mới tạo cho người ta ảo giác rằng pho tượng này sẽ sống lại.

Vùng Đông Bắc này không bì được với nơi khác, đâu đâu cũng là những ngôi miếu hoang thế này, nếu không phải là người địa phương đặc biệt thông thạo, căn bản sẽ không ai biết, thứ được thờ cúng này rốt cuộc là cái gì.

Trùng hợp là, Tô Thần chính là nhắm vào Hoàng Tiên Cô mà đến, giờ nhìn thấy pho tượng có hình dáng tương tự chồn vàng này, hắn hiển nhiên đã có suy đoán. "Đây chắc là Hoàng Tiên Cô rồi, cộng thêm những lời trưởng thôn nói ban ngày, Lưu Đại Thành và con gái ông ta có lẽ đã xảy ra chuyện ở đây." "Dấu vết ở đây có thể chứng minh họ đã từng trú ở đây, nhưng tại sao Hoàng Tiên Cô lại muốn bắt họ?" Chá Cô Tiếu nghe vậy khẽ gật đầu.

Mấy tiếng đồng hồ này không hề lãng phí, họ đã rất gần Lưu Đại Thành rồi.

Hắn tìm kiếm xung quanh, phát hiện còn có dấu vết của việc nhóm

lửa, chỉ là bị một ít bụi bặm che lấp.

Gần chỗ bụi bặm có một vài dấu vuốt nhỏ, rõ ràng là do chồn vàng làm.

Hắc Bối Lão Lục phát hiện ra chuyện này liền chép miệng một tiếng, cảnh tượng này không phải lúc nào cũng thấy được, ngữ khí của hắn mang theo một tia tiếc nuối. "Đến vội quá không mang theo chó, nếu không đã không đến mức bị động như vậy." "Ông muốn xem chó của ông có bắt được Hoàng Tiên Cô không à?" Chá Cô Tiếu nghe vậy hơi sững người.

Dùng phương pháp thiên địch khắc chế, giải quyết một số độc trùng mãnh thú, trong Bàn Sơn thuật cũng có ghi chép rất nhiều.

Mà bản thân hắn cũng nắm giữ rất nhiều phương pháp như vậy, lúc này hắn cũng không ngại sử dụng những phương pháp đó.

Vẫn là câu nói cũ, hoàn cảnh ở đây quá lạnh, rất nhiều phương pháp căn bản không dùng được.

Tô Thần phát hiện trong miếu không có dấu chân, chứng tỏ Hoàng Tiên Cô đã thành tinh này dường như đã có sự chuẩn bị từ trước, thậm chí còn che lấp cả dấu chân của Lưu Đại Thành.

Chỉ là nó dù sao cũng là một con súc sinh, tự cho rằng mình làm việc này rất sạch sẽ, nhưng nào biết điều này ngược lại lại để lại manh mối cho Tô Thần.

Hắn men theo những dấu vết bị quét dọn, đi một mạch qua đó, phát hiện một cái động phía sau pho tượng. "Không ngờ Hoàng Tiên Cô này cũng khá có đầu óc, biết chúng ta muốn làm gì, còn chủ động dẫn đường cho chúng ta." Tô Thần không nhịn được buông lời trêu chọc, chủ yếu là vì những con vật hắn gặp, con nào con nấy đầu óc cũng đơn giản.

Những con vật thành tinh này, luôn cảm thấy mình giỏi hơn người, nào biết đều chỉ là tự cho mình thông minh. "Tôi nghe người trong thôn nói, trong núi này có truyền thuyết về Quỷ Nha Môn, nói là vào Quỷ Nha Môn, có thể thập tử vô sinh, không biết lời này có phải là thật không." Chá Cô Tiếu nhìn gã này, có chút nghiêm túc nói.

Truyền thuyết về Quỷ Nha Môn đã có từ lâu, nói về một ngôi miếu trong núi có hình dạng giống như nha môn, bên trong miếu là một cảnh hoang tàn, người trèo vào đều sẽ bị Quỷ Diêm Vương đòi mạng.

Bọn họ hôm qua mới động thủ với Hoàng Tiên Cô, hôm nay lại bắt gặp manh mối, liệu có phải là Hoàng Tiên Cô cố tình để lại để hãm hại họ không, nếu thật sự là như vậy… Chá Cô Tiếu nghĩ đến đây không dám nghĩ tiếp, rõ ràng một con yêu tinh có trí thông minh ngang ngửa người trưởng thành, nguy hiểm hơn nhiều so với Huyết thi hay những thứ khác mà họ từng gặp. "Tử bất ngữ, quái lực loạn thần." (Khổng Tử không bàn đến chuyện ma quỷ, sức mạnh, loạn lạc và thần linh.) Hắc Bối Lão Lục nghe vậy, hơi sững người, không ngờ Chá Cô Tiếu lại nói ra những lời như vậy, chủ động lên tiếng, chắn trước mặt Tô Thần.

Bước đầu tiên men theo hang động đi vào. "Tôi đi trước dò đường." "Đi thôi." Tô Thần đi theo sau Hắc Bối Lão Lục mò mẫm đi vào.

Toàn bộ hang động cao bằng nửa người, người đi vào phải khom lưng mới có thể đi được.

Chá Cô Tiếu đi cuối cùng, chậm rãi nói: "Cái này hình như là một hang trộm?

Chương 456

Có thể là do bọn trộm mộ trước đây để lại." "Gã Lưu Đại Thành kia chắc chắn sẽ không đột nhiên đi làm trộm mộ, nhất định là vì trong làng có người đã từng làm trộm mộ một lần, nên mới muốn đến thử." Tô Thần khẽ gật đầu.

Con người thường có tâm lý đám đông, cho nên khi một số việc chỉ có mình mình làm sẽ cảm thấy lương tâm bất an, trừ khi có người đã làm qua, và lợi ích thu được rất lớn, mới có thể xua tan sự áy náy trong lòng.

Chuyện hạ đấu trộm mộ này, lại càng là một ví dụ điển hình.

Người bình thường ngay cả đào mộ tổ tiên người khác cũng cảm thấy kiêng kỵ, nhưng nếu có người dựa vào đào mộ tổ tiên mà kiếm được bộn tiền, đến mức khiến người ta đỏ mắt.

Vậy thì sẽ khiến những người khác không cầm lòng được. "Tôi cảm thấy Hoàng Tiên Cô chắc sẽ không vô duyên vô cớ chọn Lưu Đại Thành, liệu có phải là vì tổ tiên của Lưu Đại Thành, đã từng trộm đồ của Hoàng Tiên Cô không?" Khi Tô Thần đưa ra ý tưởng này, hắn liền bất giác suy nghĩ, lúc đầu hắn không có cảm giác này, nhưng khi tiếp tục suy ngẫm, hắn không khỏi phát hiện điều này dường như rất gần với sự thật.

Điều này bắt đầu khiến hắn hoài nghi, đây có lẽ chính là sự thật mà hắn suy đoán.

Lúc này, Hắc Bối Lão Lục đột nhiên dừng lại, ném một thứ về phía sau.

Là một chiếc ủng da hươu.

Tô Thần nhận lấy xem một cái, liền không nghĩ nhiều nữa, ném thẳng cho Chá Cô Tiếu.

Người sau có chút không phản ứng kịp, bị chiếc ủng đập vào mặt.

Sau khi nhổ nước bọt mấy lần, mới đưa mắt nhìn vào thứ trước mặt.

Đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc. "Nhìn kích thước của chiếc ủng, chắc là của con gái Lưu Đại Thành đi, chúng ta quả thật đã đến đúng nơi rồi." "Chồn vàng giỏi huyễn thuật, mọi người chú ý, tôi nghi ngờ họ đã bị mê hoặc." Tô Thần không biết nhiều về Hoàng Tiên Cô, trong hang trộm không có dấu vết giãy giụa, càng giống như bị người ta dụ dỗ đi.

Hắc Bối Lão Lục men theo hang trộm đột nhiên rẽ sang phải, sau đó mới lên tiếng: "Tôi thấy lối ra rồi, bên đó hình như có động tĩnh gì đó, các ông đợi một lát chờ tin của tôi." Nghe vậy Tô Thần và Chá Cô Tiếu liền đi chậm lại, khi họ đến chỗ rẽ, nhìn thấy lối ra của hang trộm, Hắc Bối Lão Lục đang đứng ở cửa không có động tĩnh gì.

Tô Thần thấy cảnh đó liền nói một câu: "Lão Lục?

Có sao không?" Không nghe thấy tiếng trả lời, trong lòng hắn chợt thót một cái.

Bản lĩnh của Hoàng Tiên Cô này lại lớn đến vậy, có thể mê hoặc được cả Hắc Bối Lão Lục sao?

Chuyện này có thể xảy ra sao?

Khi nghi vấn này xuất hiện trong lòng Tô Thần, không cần người khác giải thích, hắn đã tự có một vài câu trả lời. "Đi qua xem thử!" Tô Thần quyết tâm, liền không do dự nữa, vừa đi ra hắn cũng sững sờ tại chỗ.

Chá Cô Tiếu đi theo sau thấy cảnh này, cả người đều ngây ra.

Bên ngoài hang trộm này có thứ gì, mà có thể khiến hai người sững sờ, hắn che mắt đi ra khỏi hang trộm.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng ồn ào náo nhiệt, hắn vội vàng tháo băng bịt mắt ra.

Một dinh thự treo đèn lồng đỏ rực xuất hiện trước mắt.

Một sân viện lớn ba gian ba lớp xuất hiện trước mặt mọi người.

Khách khứa qua lại tấp nập đi vào trong sân, quản gia đứng ở cửa đón khách, mặc áo dài, cười tủm tỉm chắp tay nói: "Liễu Mỗ gia tặng hai viên đông châu, mời vào viện Giáp tự hiệu." "Bạch nương nương tặng một củ nhân sâm, mời…" "Đây không phải là Hoàng Tam gia sao, ngọn gió nào đưa ngài đến đây, còn mang quà gì chứ, ngài đến là Tiên Cô đã vui rồi!" "Chúc mừng, chúc mừng a!" Bên trong sân viện đèn đuốc sáng trưng truyền ra đủ loại tiếng huyên náo, mơ hồ còn có tiếng hát tuồng truyền đến.

Dường như có một đoàn hát đang biểu diễn.

Tô Thần đảo mắt, nhìn thấy tấm biển trên cửa lớn của sân viện.

Hoàng Phủ.

Hắc Bối Lão Lục nhìn cảnh này, khóe miệng bất giác co giật. "Tôi có nhìn nhầm không, sao ở đây lại có một cái sân lớn như vậy?" "Là ảo cảnh hay là…" Hắn cũng được coi là một kẻ tàn nhẫn, nhưng đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy cảnh tượng này.

Trong sân viện đâu đâu cũng là đồ màu đỏ, cho người ta cảm giác như đang chuẩn bị kết hôn. "Hoàng Đại Tiên này cũng biết chơi thật!" Nhìn những thứ trước mắt, Chá Cô Tiếu không nhịn được lên tiếng.

Hai chữ Hoàng Phủ, gần như có thể nói là đã viết rõ thân phận của chủ nhân sân viện này lên mặt mấy người họ.

Ở đây có thể dùng cái tên Hoàng Phủ, ngoài Hoàng Tiên Cô kia ra còn có ai.

Hắc Bối Lão Lục đưa mắt nhìn người quản gia ở cửa, một tay không ngừng xoa chuôi đao, hắn không rõ mình đang gặp phải ảo giác hay là gì?

Nhưng hắn biết, cầm một con dao chém qua là xong.

Quản gia Hoàng Phủ đang đón khách, cảm thấy gáy mình lành lạnh, khi nhìn thấy người đang đứng ở kia, sợ đến mức chân có chút mềm nhũn.

Hắc Bối Lão Lục không rút đao, vì Tô Thần đã ấn tay lên đao của hắn. "Đừng vội, manh mối chúng ta vào đây đều là do Hoàng Tiên Cô để lại, chắc là bà ta mời chúng ta đến, không vào xem có thích hợp không?" Tô Thần chậm rãi nói.

Hắc Bối Lão Lục sững người, cẩn thận quan sát xung quanh, dường như hắn cũng cảm thấy đây là một trải nghiệm khá mới lạ, liền gật đầu nói: "Vậy thì đi thôi." Quản gia Hoàng Phủ thấy ba người đi tới, đầu tiên là hơi hoảng sợ một chút, sau đó mới cười tủm tỉm nói: "Không biết ba vị từ đâu đến?" "Ba chúng tôi là thợ săn trên núi, vì tránh bão tuyết mới đến đây, không ngờ ở đây lại náo nhiệt như vậy, đến xin chén rượu uống." Tô Thần không để Hắc Bối Lão Lục nói, nếu gã này tự mình động thủ, e rằng có thể chém xuyên cả nơi này.

Nhưng hiện tại rất có thể đây là ảo cảnh, tốt nhất là không nên động thủ, dùng thứ khác để phá giải ảo cảnh này.

Khi lời của hắn vừa dứt, quản gia Hoàng Phủ lại đắc ý, hai tay ôm quyền cười tủm tỉm nói: "Hôm nay là ngày đại hỷ của Tiên Cô nhà tôi, tự nhiên là ai đến cũng không từ chối, ba vị nếu muốn vào uống chén rượu đương nhiên hoan nghênh." Nghe vậy, Chá Cô Tiếu và Hắc Bối

Lão Lục trao đổi ánh mắt.

Hai người bình thường không nói nhiều, nhưng đối mặt với cảnh tượng kỳ lạ này, dù thế nào cũng không thể im lặng được nữa.

Lưu Đại Thành này sắp lấy vợ à?

Gã diễm phúc không cạn a.

Khẩu vị thật nặng.

Đây mới thực sự là rồng phượng giữa loài người.

Tô Thần không biết hai người đang trao đổi gì, nếu Hoàng Tiên Cô đã mời mấy người mình đến, vậy hắn cũng không khách sáo nữa. "Vậy thì làm phiền một chút vậy." "Không biết ba vị, đã chuẩn bị lễ vật gì dâng lên, để tôi ghi vào sổ sách." Quản gia Hoàng Phủ cười gật đầu, khóe miệng gần như muốn rách đến sau tai.

Đôi mắt cũng vì câu nói này mà dần dần kéo dài ra, trông giống như một con cáo đang chế nhạo.

Nghe vậy Tô Thần liếc nhìn hai người hai bên, từ trong lòng móc ra mấy đồng tiền. "Chúng tôi không có thứ gì khác, mấy đồng tiền cổ này được không?" "Không đủ, không đủ!" Giọng của quản gia trở nên ánh lên, dường như vì hành vi qua loa của hắn mà cảm thấy có chút tức giận, trừng mắt nhìn Tô Thần trước mặt, chủ động lên tiếng đòi hỏi. "Nếu các ngươi không lấy ra được thứ gì, lấy mạng các ngươi chúc mừng Tiên Cô cũng được." "Được thôi!" Tô Thần nói một cách hào phóng, dang tay ra ý bảo hắn đến lấy.

Quản gia Hoàng Phủ cười ha hả, nhường đường, để ba người đi vào. "Mời!" Tô Thần liếc nhìn hắn một cái, phảng phất như đã ghi nhớ bộ dạng của gã này.

Vượt qua cửa lớn, Tô Thần mới phát hiện.

Sân viện này cực kỳ tinh tế, là quy cách ba gian ba lớp, trông cực kỳ cổ kính.

Sau khi đi qua cửa Thùy Hoa, ba người lại đi qua một hành lang dài, đâu đâu cũng treo lụa đỏ và chữ hỷ, trông vô cùng náo nhiệt.

Sau đó đến một sân viện, mấy chục cái bàn được đặt trong sân, sau đó là một sân khấu cao lớn.

Mấy cô đào hát mặt trắng bệch, trang điểm trông như người giấy, trên sân khấu í a hát lên.

Dưới sân khấu, một bà lão tóc trắng mặc quần áo đỏ, đang cười tủm tỉm cắn hạt dưa nghe hát.

Nghe một hồi, cảm thấy khá hài lòng còn vỗ bàn.

Chương 457

Bên cạnh bà lão, Lưu Đại Thành mặt mày hồng hào đang nói cười với bà lão, còn gã thì mặc một bộ quần áo màu đen viết đầy chữ thọ.

Đó rõ ràng là quần áo liệm của người chết.

Ba người như hạc giữa bầy gà đứng ở đây, khi họ xuất hiện, không ít người đều đang nhìn họ.

Nhưng khi cảm nhận được khí tức của Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu, ánh mắt của từng người trở nên không thiện cảm, nhưng dường như nghĩ đến bà lão đang ngồi phía trước, do dự không ra tay. "Đúng là dê vào miệng cọp, Lưu Đại Thành này một chút cũng không nhận ra mình đang làm gì, nhìn bộ dạng kia cứ như chủ nhà vậy." Nói đến đây, Chá Cô Tiếu đột nhiên sững người, văng một câu tục. "Vãi chưởng!

Gã này không phải định gả cho Hoàng Tiên Cô chứ?" "Nghĩ nhiều rồi, gã mặc không phải là đồ tân lang, tôi đoán người phải ở lại là con gái gã, Lưu Đại Thành coi như là nhà gái." Tô Thần chậm rãi mở miệng, ngữ khí xen lẫn một tia bất ngờ, nói thật hắn cũng không ngờ sẽ có chuyện như vậy xảy ra.

Vội vàng lắc đầu, chậm rãi nói: "Gã này quả thật khiến người ta bất ngờ, qua đó xem thử." … Lưu Đại Thành vui vẻ xem hát, gã cảm thấy vở tuồng này hát thật hay, hay hơn nhiều so với những vở trước đây nghe trong thôn.

Đặc biệt là thân hình của cô đào hát này phải nói là tuyệt vời, khiến gã không rời mắt được. "Thông gia nếu thích, tôi sẽ tặng đoàn hát này cho ông." Bà lão bên cạnh vui vẻ nói.

Lưu Đại Thành mắt sáng lên, vội vàng xua tay: "Không dám không

dám, con trai bà để mắt đến con gái tôi, đã là phúc ba đời tu luyện của tôi, cái này tôi vạn vạn lần không thể nhận." Bà lão thấy vậy cười tủm tỉm xua tay, đang định mở miệng thì đột nhiên sững người.

Một bàn tay vỗ vào vai Lưu Đại Thành, gã quay đầu lại thì thấy một khuôn mặt quen thuộc. "Đại Thành à, một ngày không gặp mà anh bây giờ có tiền đồ rồi." "Đại Thành à, một ngày không gặp mà anh ra dáng quá nhỉ." Giọng điệu quen thuộc vang lên bên tai, Lưu Đại Thành đang còn đắm chìm trong thân phận ông sui gia, không thể thoát ra được, bỗng như bị sét đánh.

Một cảm giác tê dại truyền từ đầu đến chân, đây là một loại cảm giác căng thẳng rất đặc biệt.

Gã hơi sững người một chút rồi mới cất tiếng. "Tô...

Tô tộc trưởng, sao ngài lại ở đây?" "Xem ra anh gặp vận may lớn rồi nhỉ, tôi đặc biệt đến xem anh thế nào." Tô Thần liếc mắt nhìn bà lão tóc bạc kia.

Bà ta cười khà khà với hắn, phảng phất như mọi chuyện đang xảy ra chẳng liên quan gì đến mình, thậm chí có thể nói là không có chút quan hệ nào.

Trên gương mặt già nua, nếp nhăn dúm lại như một đóa hoa cúc.

Lưu Đại Thành có chút ngượng ngùng gãi đầu, bực bội nói: "Tô tộc trưởng, ngài cũng biết, người Lưu gia thôn chúng tôi sống dựa vào núi, nói cho hay vậy chứ thực ra là nghèo, chẳng có lựa chọn nào khác." "Nhưng bây giờ tôi khác rồi, Hoàng lão thái..." Lưu Đại Thành nói đến đây, mắt sáng lên, dường như sợ nói thẳng quá sẽ làm Hoàng lão thái không vui, bèn kéo Tô Thần ra một bên nói nhỏ: "Bà ấy có tiền, tôi thấy cả một núi vàng.

Bao nhiêu năm nay tôi không hề biết trong núi lại có một vị như

vậy." "Vậy nên anh định cưới Hoàng lão thái?" Tô Thần nghe vậy, kinh ngạc liếc nhìn gã một cái.

Không nói đâu xa, Lưu Đại Thành này đúng là một nhân vật, chỉ riêng cái ý định cưới Hoàng lão thái đã hơn chín mươi chín phần trăm người thường rồi.

Có quyết tâm này thì làm gì cũng sẽ thành công.

Lưu Đại Thành giật mình, vội bịt miệng Tô Thần lại, nhìn về phía Hoàng lão thái thấy bà ta không nói gì mới lên tiếng: "Ngài đừng nói bậy, con trai của Hoàng lão thái đã hai mươi, muốn cưới vợ, vừa hay lại để ý đến con gái tôi, nên tôi mới đồng ý." "Thế con gái anh đâu?" Tô Thần nghe vậy hơi sững người, hắn lúc này mới nhớ ra điểm mấu chốt.

Nhắc đến đây, Lưu Đại Thành khựng lại, nói nhỏ: "Đương nhiên là đi làm tân nương rồi.

Hoàng lão thái nói bà ấy không quan tâm đến môn đăng hộ đối, chỉ thấy bát tự của con gái tôi có thể vượng cho con trai bà ấy là đủ rồi." Suy nghĩ của Lưu Đại Thành không phức tạp như vậy, gã cũng không muốn nhiều tiền đến thế, gã chỉ muốn con gái mình có một kết cục tốt đẹp.

Hoàng phủ này tuy hẻo lánh, nhưng dù sao cũng là nhà giàu có, con gái gả cho họ sẽ không phải chịu khổ.

Nếu không, sao gã nỡ bỏ con gái lại đây.

Là một người cha, có thể thấy con gái sống tốt trong thời loạn lạc này là đủ rồi.

Suy nghĩ của gã rất mộc mạc, không có ý gì khác.

Nghe đến đây, ngay cả Hắc Bối Lão Lục cũng có chút không nhìn nổi nữa. "Mụ già này đúng là không phải thứ tốt lành gì.

Lưu Đại Thành đã ngu đến mức này rồi mà mụ ta vẫn còn định lừa?" "Đừng vội ra tay, đây dù sao cũng là địa bàn của người ta, chưa biết chừng là ảo cảnh.

Ngươi tưởng là giết người nhưng có khi lại giết phải dân làng thì sao?" Chá Cô Tiếu không vội, chậm rãi nói.

Một ảo cảnh đơn thuần thực ra không đáng sợ, điều thực sự đáng sợ là có thể kéo cả mấy người bọn họ vào ảo cảnh cùng lúc, chứng tỏ Hoàng tiên cô này có chút bản lĩnh.

Vậy thì phải thận trọng một chút.

Lưu Đại Thành dù chậm chạp đến đâu cũng nhận ra có điều gì đó không ổn, vội vàng hỏi: "Tô tộc trưởng, lời này của ngài là có ý gì?" "Vẫn chưa hiểu sao?" Tô Thần thấy gã tin lời mình, nhưng lại không muốn nghe suy nghĩ tồi tệ nhất trong lòng, bèn nói thẳng sự thật cho gã. "Anh thèm muốn vàng của bà ta, vậy bà ta muốn lấy gì từ anh?

Cả người anh từ trên xuống dưới chỉ có mỗi cái mạng này thôi.

Không đúng, còn phải tính thêm cả mạng của con gái anh nữa!" Lời của Tô Thần như một con dao đâm vào tim Lưu Đại Thành, gã lảo đảo mấy cái, không khỏi luống cuống tay chân.

Người đàn ông vì sinh tồn mà thà đi trộm mộ này có chút sụp đổ mà cúi đầu xuống. "Không thể nào, đây không thể là thật được.

Bà ấy không phải muốn con gái tôi làm con dâu sao, sao lại muốn mạng của con gái tôi!" "Anh nhìn cho kỹ đi, bà lão đó thật sự là người sao?" Tô Thần thấy vậy liền ghé vào tai gã nói.

Lưu Đại Thành không tin, nhìn sang thì thấy bà lão kia đang híp mắt nghe hát, ngón tay gõ nhịp nhàng lên ghế, nhưng dưới chiếc ghế lại có một cái đuôi xù lướt qua.

A hoàn đang bưng trà rót nước bên cạnh rõ ràng có một khuôn mặt

chuột.

Lưu Đại Thành nhất thời không thể chấp nhận được, vẫn có ý nghĩ rằng Tô Thần đang lừa mình, bèn định đi qua hỏi cho rõ.

Tô Thần cũng không cản, nhìn gã đi qua. "Ông sui, ông còn đứng đó làm gì, ngồi xuống nghe hát đi.

Giờ lành sắp đến rồi, đừng để lỡ mất." Hoàng lão thái liếc nhìn Lưu Đại Thành, lười biếng nói.

Trông bộ dạng đó, dường như bà ta đã đoán được Lưu Đại Thành muốn làm gì, nhưng Hoàng lão thái hoàn toàn không quan tâm, cười tủm tỉm nói.

Lưu Đại Thành hít sâu một hơi, lấy hết can đảm hỏi: "Bà sui, có phải bà muốn mạng con gái tôi không?" "Mấy người bạn của ngươi nói à?" Hoàng lão thái hơi sững người, nghiêng đầu nhìn Lưu Đại Thành, chậm rãi giải thích: "Đã nhận tiền của ta thì con gái ngươi chính là người của Hoàng gia ta, ta sẽ xem nó như con gái ruột của mình." "Vậy..." Lưu Đại Thành nghe vậy, trái tim đang treo lơ lửng vừa định đặt xuống, nhưng trong lòng lại lóe lên lời của Tô Thần, vẫn có chút lo lắng mà hỏi tiếp.

Chỉ là lần này Hoàng lão thái đã mất hết kiên nhẫn, trong ánh mắt lộ ra một tia hung ác, rõ ràng không định dễ dàng bỏ qua cho gã.

Gã vô thức ngậm miệng lại.

Đến lúc này Tô Thần mới bước tới. "Hoàng nương nương, giữ người ở lại ăn cơm thì được, nhưng muốn giữ lại mạng thì hơi quá đáng rồi." Xung quanh lập tức im lặng, hoa đán đang hát cũng dừng lại, quay đầu nhìn hắn, nở một nụ cười tiêu chuẩn, chỉ là trông bộ dạng đó thế nào cũng có chút dọa người.

Tô Thần hoàn toàn không để ý, nhìn người trước mắt nói tiếp:

"Sao, không muốn nghe người khác nói thật à." "Là ngươi, thằng nhãi!" Hoàng lão thái nghe vậy, liếc nhìn Tô Thần, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Nhớ lại những gì đã gặp gần đây, thân thể dưới lớp áo của bà ta phồng lên, hóa thành một con chồn vàng. "Bà nương ta còn chưa tìm ngươi tính sổ, ngươi lại dám tự mình mò tới?" "Ân oán giữa ta và ngươi để sau hãy nói.

Bây giờ thả hai cha con họ ra, ta vẫn coi ngươi là Hoàng tiên cô." Tô Thần thấy vậy, khẽ nhíu mày.

Thực ra hắn không muốn động thủ với Hoàng tiên cô, nếu có lựa chọn, hắn càng muốn nói chuyện tử tế với bà ta. "Ngươi là cái thá gì?

Bà nương ta ở đây bao nhiêu năm, chưa từng có ai dám phá đám ta.

Chỉ bằng ngươi mà cũng dám uy hiếp ta!" Động vật thành tinh vốn là đi ngược lại ý trời, Hoàng tiên cô dù đã thành tiên nhưng tính tình vẫn không tốt, mang theo sự nóng nảy của loài chồn.

Bà ta vừa giơ tay lên, Lưu Đại Thành phảng phất như mất hồn, chủ động đưa mình đến dưới móng vuốt của bà ta!

Chương 458

Hoàng lão thái trông có chút nanh ác, răng trở nên sắc nhọn.

Xung quanh bà ta, những vị khách vốn đang nói cười ăn uống cũng hiện ra nguyên hình.

Lúc này Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu vô thức căng thẳng, nhìn những kẻ xung quanh chuẩn bị động thủ.

Tô Thần thấy vậy liền ngăn hai người kia lại, bực bội nói: "Ta đến đây với thiện ý.

Nếu tiên cô cảm thấy nói chuyện tử tế với ngươi không được, ta cũng không ngại dùng một chút vũ lực." Nếu không phải Lưu Đại Thành và con gái gã còn trong tay bà ta, Tô Thần đã chẳng thèm nói chuyện tử tế với con súc sinh này, còn ở đây lảm nhảm với nó làm gì?

Động thủ giết quách nó cho rồi. "Người ta thường nói, làm người nên chừa một đường, ngày sau còn dễ gặp lại.

Ta tìm ngươi vốn là có việc, chúng ta hòa khí sinh tài không tốt sao?" "Giết đệ tử của ta, bây giờ lại muốn cướp cơ duyên của con trai ta, thật sự tưởng bà nương ta ăn chay à!" Hoàng tiên cô chọn con gái của Lưu Đại Thành chính là muốn thông qua việc kết hôn với cô gái này để thay đổi mệnh cách của con trai mình, để nó cũng trở nên giống mình.

Nhưng bây giờ Tô Thần lại bắt bà ta từ bỏ, làm sao bà ta có thể cam tâm.

Tô Thần hít sâu một hơi, hỏi lại một lần nữa. "Không thể thương lượng?" Người quen biết hắn đều hiểu, Tô Thần lúc này đã ở bên bờ vực bùng nổ, nếu người trước mắt vẫn giữ thái độ này, thì thứ chờ

đợi bà ta tiếp theo sẽ không chỉ là một câu nói đơn giản như vậy.

Hoàng tiên cô thì không biết những điều này, cho dù biết bà ta cũng sẽ không thay đổi suy nghĩ của mình.

Trên núi Ngưu Đề đã chịu thiệt một lần, giờ ở sân nhà của mình, sao có thể để một thằng nhãi ranh đè đầu cưỡi cổ được. "Không thể thương lượng." Rầm!

Tô Thần một cước đá lật cái bàn trước mặt, rút Nhân Hoàng Kiếm cắm xuống đất, một luồng khí tức mênh mông uy nghiêm từ thân kiếm tỏa ra. "Nếu đã như vậy, thì khỏi bàn nữa." Ngọn lửa từ xung quanh Nhân Hoàng Kiếm lan ra, cảnh vật xung quanh phảng phất như một bức tranh cuộn, bị ngọn lửa nhanh chóng cuốn qua.

Hoàng tiên cô khi nhìn thấy thanh kiếm đó đã sợ hãi theo bản năng, nhưng ngay khoảnh khắc tiếp theo, tất cả đều bị ngọn lửa nuốt chửng.

Tô Thần từ từ mở mắt, mình vẫn đang ở trong ngôi miếu nát đó, chỉ là trước mặt có thêm mấy con chồn vàng đang hoảng hốt.

Còn có một con chồn vàng, không biết lấy chu sa từ đâu ra, đang vẽ lên mặt con gái của Lưu Đại Thành đang ngất xỉu.

Trong đôi mắt như hạt đậu đen của một con chồn vàng già lông lá bạc trắng ẩn chứa một tia sợ hãi.

Tô Thần còn chưa kịp mở lời, một thanh Cẩu Thối Đao đã ghim chặt lên đuôi nó, Hắc Bối Lão Lục không cho nó một cơ hội nào để trốn thoát.

Những con chồn vàng khác lập tức tan tác như bầy khỉ, chạy tán loạn tứ phía.

Chá Cô Tiếu tỉnh lại rút súng lục ra, liên tiếp nổ súng, trong vòng bảy bước, vừa nhanh vừa chuẩn, bắn chết hết mấy con chồn vàng

đang mê hoặc người khác.

Con chồn vàng lông lá bạc trắng giãy giụa muốn trốn, nhưng nỗi đau từ thanh Cẩu Thối Đao ghim chặt vào đuôi khiến nó bị giữ chết tại chỗ.

Nhân Hoàng Kiếm là chí bảo của nhân tộc, ảo cảnh mà con chồn vàng tạo ra căn bản không thể nào chịu đựng được thần kiếm mang khí vận của nhân tộc này, ảo cảnh tự nhiên bị phá vỡ.

Tô Thần đánh giá Hoàng tiên cô rồi nói: "Tiên cô à, lúc đầu ta nói chuyện tử tế với ngươi, sao ngươi một câu cũng không chịu nghe?

Bây giờ thấy sợ rồi à?

Tiếc là đã muộn." "Nói cho ta biết, ngôi mộ cổ mà ngươi tìm thấy vàng ở đâu?" Chít chít chít!

Hoàng tiên cô gấp gáp kêu lên, phảng phất như nắm được cọng rơm cứu mạng cuối cùng, muốn nói ra điều đó.

Nhưng nó chỉ có chút bản lĩnh ấy, nhiều nhất là có thể giao tiếp với Tô Thần trong ảo cảnh, còn ở hiện thực thì chỉ có thể kêu như những con thú hoang khác.

Nó định dùng móng vuốt vẽ lên đất, ai ngờ Tô Thần không nói hai lời đã cắm Nhân Hoàng Kiếm lên đầu nó. "Ngươi đã ở đây rồi, ta còn cần phải lảm nhảm với ngươi làm gì?" Tô Thần nhàn nhạt nói.

Việc cần phải đàm phán với Hoàng tiên cô đều là cái cớ để ổn định nó mà thôi.

Đúng như Tô Thần đã nói từ đầu, ngay từ đầu đã cho Hoàng tiên cô cơ hội, nhưng cứ phải chưa thấy quan tài chưa đổ lệ.

Đó là nó muốn phối hợp với Tô Thần sao?

Đó là vì Hoàng tiên cô biết mình sắp chết, muốn cầu xin tha mạng

mà thôi. "Giết con chồn vàng này rồi, chúng ta làm sao tìm được mộ cổ?" Chá Cô Tiếu thấy vậy có chút lo lắng hỏi.

Tô Thần lau Nhân Hoàng Kiếm, chậm rãi nói: "Một con súc sinh còn tìm được, lẽ nào ngươi tìm không thấy?" "Có lý." Chá Cô Tiếu khóe miệng giật giật, không nói tiếp.

Ngôi miếu nát vẫn là ngôi miếu nát, chỉ là lần này có thêm hai người nằm đó, xem ra ba người họ đã trúng chiêu của chồn vàng ngay khi vừa bước vào miếu.

Hắc Bối Lão Lục đi đến trước mặt Lưu Đại Thành, giơ tay tát hai cái thật mạnh.

Dưới cơn đau dữ dội, Lưu Đại Thành đột nhiên tỉnh lại.

Thấy Tô Thần, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống. "Tô...

Tô tộc trưởng, tôi vừa mới mơ một giấc mơ?

Mơ thấy con gái tôi gả vào một gia đình tốt, lúc cưới thì ngài lại lật bàn?" "Là một giấc mơ đẹp, tiếc là làm nhiều chuyện thất đức quá nên bị chồn vàng báo thù." Tô Thần gật đầu nói.

Lưu Đại Thành nhìn đống xác chồn vàng trên đất, sợ đến rùng mình.

Lẽ nào Hoàng lão thái mà mình gặp trong mơ thật sự là do chồn vàng biến thành?

Vậy thì con gái mình không phải là gặp nguy hiểm rồi sao?

Ý nghĩ này vừa lóe lên trong đầu, Lưu Đại Thành liên tục gật đầu, vội vàng nhìn về phía con gái mình. "Nhạn nhi?

Nhạn nhi?" "Ba?

Sao ba lại ở đây?

Chúng ta không phải đang đi tìm nấm thông sao?" Nhạn nhi mở mắt, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Cùng với hai vệt hồng trên mặt, khiến người ta không nhịn được mà bật cười.

May mà Hoàng tiên cô thật sự muốn thay đổi mệnh cách cho con trai mình, nếu không trong khoảng thời gian hai người hôn mê, đã sớm bị chồn vàng giết chết rồi.

Xác định hai người không sao, Tô Thần dẫn mọi người rời đi.

Trưởng thôn thấy Lưu Đại Thành trở về, cầm gậy batoong đánh thẳng vào mông gã, một người đã hơn bốn mươi tuổi mà bị người ta cầm gậy đuổi đánh khắp làng.

Đây đều là tình yêu thương sâu nặng của trưởng thôn cả.

Sau đó trưởng thôn bày tỏ lòng cảm ơn với họ, còn dắt một con lợn béo ra mổ.

Sau một bữa no say, mọi người thu dọn đồ đạc vào núi.

Lần này Lưu Đại Thành để con gái ở nhà, chủ động làm người dẫn đường. "Phía trước chính là miếu Hoàng tiên cô, nơi này vốn là chỗ chúng tôi nghỉ chân, cũng không biết tại sao lần trước lại trúng chiêu." Tô Thần đứng ngoài miếu liếc nhìn một cái, ánh mắt dừng lại ở một thung lũng bên cạnh ngôi miếu nát.

Thung lũng có hình lưỡi liềm, một mảng trắng xóa, nếu có ánh trăng chiếu vào, trông sẽ giống như mặt trăng xuất hiện trên mặt đất.

Hắn chỉ vào nơi đó nói: "Thung lũng này tàng phong tụ khí, gió đi khí ở lại, là một huyệt tốt." Lưu Đại Thành thấy vậy nhướng mày nhìn thử.

Chương 459

"Đây không phải là Vực Trăng Khuyết sao?

Trông như cái mông, có gì là huyệt tốt chứ?" Gã tốt bụng hỏi, nhưng chẳng có ai thèm trả lời, tất cả đều đi về phía Vực Trăng Khuyết.

Tô Thần nhìn trái nhìn phải trong Vực Trăng Khuyết, sau đó chọn một chỗ, chỉ tay nói: "Đào!" Trần Ngọc Lâu và những người khác lập tức bắt tay vào việc, cầm xẻng Lạc Dương và các dụng cụ khác lên bắt đầu đào.

Lưu Đại Thành đi theo làm người dẫn đường thấy cảnh này có chút ngẩn người, dưới góc nhìn của gã, chẳng có tầm long phân kim gì cả, chỉ thấy Tô Thần nhìn bên trái, nhìn bên phải, rồi chọn một chỗ bắt đầu đào.

Giống như đang ở trong sân nhà người khác, tùy tiện tìm mấy cây rau xanh mà nhổ lên vậy.

Hành động của mọi người không chậm, sau khi đào được ba bốn mét, đột nhiên đụng phải lớp đất cứng, xẻng Lạc Dương đập vào chỉ để lại một vệt trắng.

Lúc này Trần Ngọc Lâu mới lên tiếng: "Đến rồi." "Thế... thế là xong rồi à?" Lưu Đại Thành ngơ ngác, việc này cũng quá tùy tiện rồi.

Nghĩ đến cảnh mình dẫn người đào hầm mộ, rồi lại nhìn cảnh bây giờ, gã nhất thời không biết phải nói gì. "Muốn hỏi gì thì cứ hỏi." Mọi người đều là tay lão luyện, việc gì cần làm căn bản không cần Tô Thần phải phân phó, họ lấy ra giấm trắng đã chuẩn bị sẵn rồi trực tiếp đổ lên.

Còn Lưu Đại Thành lúc này vẫn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra, gã chỉ thấy mọi người trước mắt phối hợp vô cùng ăn ý, trong vài phút đã giải quyết xong mọi việc.

Tô Thần thấy vậy liền hỏi.

Lưu Đại Thành chỉ vào mảnh đất đó hỏi: "Tô tộc trưởng, lớp đất vừa rồi rốt cuộc là sao vậy?

Trông nó rõ ràng không khác gì đá, tại sao đổ giấm lên lại bị hấp thụ?" Là một kẻ trộm mộ, Lưu Đại Thành có thể nói là cực kỳ không chuyên nghiệp.

Gã chỉ nghe người khác nói ở đây có mộ, rồi rủ mấy người bạn thân cùng đi phát tài, nhưng bận rộn cả nửa tháng cũng không bằng một cái liếc mắt tùy tiện của Tô Thần.

Giờ phút này, gã mới biết thế nào là núi cao còn có núi cao hơn, lập tức lên tiếng hỏi. "Cũng không có gì, đây là lớp đất bên ngoài mộ, được trộn từ nước tiểu đồng tử, phân dơi, nước vo gạo và những thứ tương tự, sau khi khô thì cứng như gang thép, chỉ sợ mỗi giấm trắng thôi." "Đổ giấm này lên, không quá nửa giờ, chỗ bên dưới sẽ mềm như đậu phụ." Đây đều là những kiến thức thường thức của người hay hạ đấu, từ đây Tô Thần có thể phán đoán ra, thực ra gã này chỉ là một người thật thà.

Căn bản sẽ không làm chuyện gì thương thiên hại lý, Tô Thần thấy vậy cũng không nói nhiều, mà dứt khoát lên tiếng khuyên can. "Chuyện hạ đấu này tổn âm đức, anh là người thật thà, không hợp với việc này đâu.

Cầm số tiền đó về mà sống cho tốt." "A?" Lưu Đại Thành há miệng, không nói được lời nào, gã không thể ngờ được, người khuyên can mình lúc này lại là Tô Thần.

Mà đối với lời này, gã thật sự không có gì để phản bác.

Chỉ cần có chút tâm địa, cũng sẽ không đến nỗi trúng chiêu của Hoàng tiên cô.

Nhưng nhìn từ một phương diện khác, gã này lại rất may mắn.

Lúc tìm không thấy mộ thì gặp Tô Thần, sau khi gặp Hoàng tiên cô, vì không nhận ra nên ngược lại lại sống sót.

Lúc này bị người ta khuyên can, gã há miệng, vô thức gật đầu.

Cảm thấy lời Tô Thần nói dường như rất có lý.

Chá Cô Tiếu thấy vậy lắc đầu: "Anh đừng thấy mấy người chúng tôi làm ra vẻ lợi hại, thực ra đều là đi theo Tô tộc trưởng mà có được.

Chuyện hạ đấu này có thể không làm thì thật sự đừng làm." "Tôi biết!" Lưu Đại Thành hiểu rằng những người trước mắt đang khuyên mình, vội vàng gật đầu nói.

Lúc này, mấy người đang làm việc đã đào xuyên qua mộ đạo, Hắc Bối Lão Lục không biết từ lúc nào đã bắt được một con chim sẻ, ném nó vào trong.

Mấy phút sau thấy con chim sẻ vẫn còn sống, mới gật đầu. "Tô tộc trưởng, được rồi!" Tiếng của Trần Ngọc Lâu truyền đến.

Tô Thần cũng không nói nhảm, dẫn người chuẩn bị đi xuống.

Ai ngờ Lưu Đại Thành vừa mới gật đầu nói không định tiếp tục làm nghề này nữa, lại đưa tay ra cản hắn.

Gã vừa làm xong động tác này, cảm thấy mình có chút lỗ mãng, vội vàng nói: "Tô tộc trưởng, ngài dẫn tôi xuống một lần được không?

Tôi có thể làm một người thật thà, nhưng nhìn các ngài đi xuống, tôi chỉ ở đây chờ, tôi... sợ." Lưu Đại Thành nặn ra một nụ cười

gượng gạo.

Cái cớ này của gã trong mắt người khác có chút vụng về, nhưng Tô Thần biết gã lo sẽ gặp lại Hoàng tiên cô.

Dù đã tận mắt thấy Hoàng tiên cô chết, nhưng ai có thể đảm bảo ở đây không có Hôi tiên cô, Bạch tiên cô gì đó.

Tô Thần gật đầu, dẫn người đi xuống.

Chá Cô Tiếu thấy vậy liếc nhìn gã một cái nói: "Xuống dưới rồi, mọi thứ đều phải nghe theo chúng tôi, thứ không nên động thì đừng động." "Được!" Xuống đến mộ đạo, Tô Thần liếc nhìn hai bên, chú ý đến hoa văn trên tường rồi gật đầu nói: "Đây là mộ của một quý tộc thời Liêu, hoa văn trong mộ đạo đa phần dùng hổ dữ, đao kiếm, hẳn là mộ của một vị tướng quân." "Nói vậy thì, xác suất có bảo bối ở đây không lớn lắm nhỉ." "Không lớn thì sao, có hàng là chúng ta không đi toi công." Mọi người rất tùy ý nói, không hề căng thẳng.

Ngược lại là Lưu Đại Thành lúc này có chút ngây người, gã vốn tưởng hạ mộ đều nguy hiểm như người ta nói, nhưng đi theo Tô Thần và mọi người, lại có cảm giác như đi dạo trong sân nhà.

Nào là bẫy cát lún các loại, trong mắt mấy người họ như không tồn tại, lần nào cũng dễ dàng phát hiện rồi tránh được.

Mọi người với nhịp độ nhanh chóng đã đến bên trong nhĩ thất.

Trên đất bày đủ loại đồ sứ, châu báu, so với những gì phát hiện trong mộ đạo bên cạnh dòng sông ngầm lúc trước thì nhiều hơn không biết bao nhiêu.

Tô Thần lục lọi trong đó, tìm mấy thỏi vàng và ngọc cổ ném cho Lưu Đại Thành. "Những thứ này anh nhất định phải giữ cho riêng mình, đừng đưa cho người khác." Vàng là để cho gã dùng khi không sống nổi nữa, còn mấy miếng ngọc này là tiện tay cho, đợi sau này

cuộc sống ổn định rồi bán đi làm chút ăn nhỏ.

Lưu Đại Thành ngơ ngác nhận lấy, nhìn mọi người lục lọi ở đây.

Sau khi tìm được vài món bảo bối xem như hiếm có, những thứ còn lại mọi người đều không động đến nhiều. "Tại sao không lấy đi?" "Sợ gì?

Chúng ta còn chưa đi hết mà?

Hơn nữa, những thứ này lát nữa sẽ có người đến vận chuyển đi." Chá Cô Tiếu cười tủm tỉm nói.

Ngay sau đó, gã đi theo mọi người đến chủ mộ thất, một chiếc tử kim quan quách đang yên tĩnh nằm ở đó.

Trên bệ của quan quách có khắc phù điêu, kể lại cuộc đời của chủ nhân ngôi mộ.

Lưu Đại Thành vô thức nín thở, đây là lần đầu tiên gã nhìn thấy một chiếc quan tài có quy cách như vậy.

Trần Ngọc Lâu tiến lên đi một vòng, phát hiện trên quan quách có một cái lỗ. "Bên trong quan quách này có cơ quan, chỉ có thể mở thông qua cơ quan bên trong, nhưng nếu kích hoạt sai, cơ quan bên trong sẽ trực tiếp cắt đứt cánh tay của người sử dụng." "Cái quan tài này không ổn rồi." Nghe câu trả lời này, Tô Thần không khỏi nhíu mày, không giải thích thêm gì với Lưu Đại Thành, để Chá Cô Tiếu tùy tình hình mà giải thích.

Đến trước quan quách, hắn càng khẳng định phán đoán của mình.

Người đàng hoàng chết đi có ai lại lo chuyện quan tài nhà mình bị mở ra không?

Đương nhiên là có...

Một số chủ mộ sau thời Nguyên Minh, để đề phòng trộm mộ đào

trộm thi thể của mình, đều sẽ làm những thiết kế tương tự.

Nhưng thời Liêu dường như không có thiết kế này, so với những ngôi mộ mà Tô Thần từng xuống trước đây, ngôi mộ này thật sự không khó lắm.

Ngoài cát độc, lửa ngầm ra thì không có cơ quan gì khiến người ta thấy mới lạ.

Cho nên việc đột nhiên đặt cơ quan trong quan quách, càng giống như một cái bẫy để dụ những kẻ trộm mộ tham lam thò tay vào, không chừng sẽ có chuyện gì xảy ra.

Tô Thần sau một hồi quan sát, mày dần nhíu lại.

Chương 460

"Đây không phải là cơ quan để mở mộ huyệt, hẳn chỉ là một cách để những kẻ tham lam chết ở đây thôi.

Nếu thò tay vào mới là thật sự xong đời." "Vậy chúng ta mở quách thế nào!" Trần Ngọc Lâu nghe vậy hơi sững người, nếu phán đoán của Tô Thần không có vấn đề, vậy muốn mở quách sẽ rất phiền phức.

Không thể nào mang mấy ống thuốc nổ đến, lỡ tay làm nổ tung cả mộ huyệt này thì sao, cách tốt nhất vẫn là phải nghĩ ra một biện pháp hay ho.

Tô Thần liếc nhìn một vòng, sau đó rút Nhân Hoàng Kiếm ra, đâm vào khe hở của quan quách.

Nhân Hoàng Kiếm ngay cả thân thể Vạn Nô Vương cũng có thể chém đứt, đối mặt với tử kim quan quách, không nói là chém sắt như chém bùn, nhưng cơ bản cũng không có vấn đề gì, Tô Thần hơi dùng sức đã tách được chiếc quan quách đang bịt kín.

Cổ Trần và Lão Mã hai người tiến lên, trực tiếp đẩy quan quách ra, để lộ chiếc quan tài bên trong.

Chiếc quan quách nặng nề rơi xuống đất, cả mộ thất cũng rung lên.

Lưu Đại Thành ngơ ngác nhìn cảnh đó, trong mắt lộ ra một tia kinh ngạc. "Thế... thế là mở được rồi à?" "Không lẽ còn phải tốn thêm thủ đoạn gì nữa?" Chá Cô Tiếu hỏi vặn lại một câu, đổi lại là sự im lặng.

Vẫn là câu nói đó, ngôi mộ này so với những ngôi mộ khác tuy mạnh hơn không ít, nhưng so với Kim Thang Huyệt, mộ cổ Bình Sơn

các loại, vẫn còn kém một bậc.

Giải quyết xong quan quách, chiếc quan tài còn lại đơn giản hơn nhiều.

Hắc Bối Lão Lục và Trần Ngọc Lâu đi lên loay hoay một hồi, chuẩn bị đẩy nắp quan tài ra, ai ngờ lúc này dị biến đột ngột xảy ra.

Phịch!

Quan tài đột nhiên rung lên một cái, giống như có thứ gì đó đang giãy giụa muốn thoát ra.

Ngay sau đó, "Rầm" một tiếng, nắp quan tài bay thẳng ra ngoài.

Tô Thần đẩy Lưu Đại Thành sang một bên, chiếc nắp quan tài bay sượt qua da đầu gã, cắm thẳng vào tường.

Một luồng khói đen từ trong quan tài chảy ra, như sương mù lan tỏa sát mặt đất, một bóng người từ trong quan tài đứng thẳng dậy.

Cương thi!

Đây lại là một con cương thi.

Lưu Đại Thành thấy cảnh này thì hoàn toàn ngây người, ngơ ngác đứng tại chỗ không biết phải làm gì.

Tô Thần liếc nhìn gã, kéo gã lùi về phía sau.

Con cương thi này không giống với Thi vương mà hắn từng gặp, toàn thân mọc lông đỏ, hơn nữa trông có vẻ hơi đặc biệt, tứ chi không hề cứng ngắc. "Đây là...

Hồng mao hống?" Hắn chậm rãi lên tiếng, nghĩ đến một đáp án không mấy khả thi.

Hồng mao hống được xem là dị loại trong đám cương thi, sau khi bật dậy sẽ không cứng ngắc như cương thi bình thường, ngược lại sẽ

hành động như người, toàn thân lông đỏ, sức mạnh vô cùng.

Soạt...

Mọi người đều có chút căng thẳng, thứ này có sức chiến đấu còn mạnh hơn cả Huyết thi. "Gào!" Hồng mao hống theo bản năng nhìn về phía Tô Thần, gầm lên một tiếng giận dữ, trên chiếc quan tài dưới chân nó xuất hiện một vết nứt, rồi nó lao về phía Tô Thần.

Keng!

Một thanh Cẩu Thối Đao chặn ngang răng của Hồng mao hống, gân xanh trên mu bàn tay của Hắc Bối Lão Lục nổi lên, gã hét lớn một tiếng rồi tung một cước.

Hồng mao hống bị đá lùi lại mấy bước, dường như không ngờ mình lại bị một con người đánh lui, nó vung vuốt về phía Hắc Bối Lão Lục.

Người sau thấy vậy không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn có vẻ mong chờ, cầm Cẩu Thối Đao chém thẳng vào móng vuốt của nó.

Chỉ một nhát, Cẩu Thối Đao chém vào móng vuốt của Hồng mao hống.

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Hồng mao hống được nuôi dưỡng trong thi khí ở đây nhiều năm, da thịt sớm đã được thi khí lấp đầy, cứng như gang thép, một nhát đao chém xuống chỉ để lại vài vệt trắng.

Hắc Bối Lão Lục hơi kinh ngạc, rõ ràng không ngờ có lúc đao của mình lại không có tác dụng, gã liền vung đao chém loạn xạ.

Hồng mao hống cũng phát hiện mình không sợ lưỡi đao này, hoàn toàn phớt lờ đòn tấn công của Hắc Bối Lão Lục, giơ vuốt lên cào về phía gã.

Hắc Bối Lão Lục né được, nhưng móng vuốt đó cào lên tử kim quan quách, lại để lại một vết cào trên đó. "Đừng ngây ra đó nữa, ra tay đi!" Trần Ngọc Lâu thấy cảnh này không khỏi lên tiếng.

Khi Hồng mao hống lại định ra tay, Chá Cô Tiếu đã dẫm bộ cương đuổi theo, liên tục đập vào các đại huyệt của Hồng mao hống, một chưởng ấn vào trung đan điền của nó, định ép thi khí ra ngoài, phá vỡ thân thể bất hoại của Hồng mao hống. "Gào!" Một ngụm thi khí màu đen từ miệng Hồng mao hống phun ra, Chá Cô Tiếu vội vàng né tránh.

Ngụm thi khí đó rơi xuống đất, ăn mòn mặt đất thành một cái hố.

Điều này khiến Chá Cô Tiếu không khỏi hít một hơi khí lạnh, may mà mình né nhanh nếu không có thể đã gặp phiền phức rồi. "Gã này đao thương bất nhập, muốn giết nó chỉ có một cách, trói nó lại để ta đánh bay thi khí của nó ra!" "Được!" Mọi người nghe vậy liền cùng nhau ra tay.

Hồng mao hống tuy hung hãn, nhưng dưới sự hợp sức của mấy người Chá Cô Tiếu, rất nhanh đã bị trói lại.

Trần Ngọc Lâu rút dây thừng ra, để Chá Cô Tiếu dụ dỗ Hồng mao hống, dùng dây thừng quấn quanh tứ chi nó, sau đó cùng Cổ Trần và những người khác dùng sức kéo.

Hắc Bối Lão Lục thì dùng phần không có lưỡi của Cẩu Thối Đao, kẹp chặt răng của Hồng mao hống.

Chá Cô Tiếu nhân cơ hội dùng bí pháp Bàn Sơn, chân đạp bộ cương kết hợp pháp ấn, đánh về phía người Hồng mao hống.

Lưu Đại Thành thấy cảnh này, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc và sợ hãi. "Như vậy là có thể hạ được Hồng mao hống sao?" "Không đơn giản như vậy đâu." Tô Thần lên tiếng.

Con Hồng mao hống này đã được nuôi bằng thi khí nhiều năm, thi

khí đã sớm dung nhập vào gân cốt huyết nhục, cách của Chá Cô Tiếu có tác dụng, nhưng không đủ để giết chết nó.

Theo cú đấm cuối cùng của Chá Cô Tiếu giáng xuống, một lượng lớn thi khí từ miệng con quái vật phun ra.

Mọi người vội vàng né tránh, Hắc Bối Lão Lục còn không quên rút đao, chém xuống một miếng thịt. "Thành công rồi!" Gã thấy cảnh này liền biết, bây giờ con quái vật này có thể bị giết.

Chá Cô Tiếu thấy vậy lại không mấy lạc quan, lắc đầu liên tục nói: "Thi khí trong cơ thể Hồng mao hống đã giảm bớt, nhưng chỉ giảm thôi thì chưa đủ.

Chỉ là có thể gây thương tổn, chứ không có nghĩa là giết được nó." Nói đến đây, sắc mặt gã có chút ngưng trọng, con quái vật này khó đối phó hơn Thi vương mà gã từng gặp nhiều, gân cốt của Hồng mao hống quá cứng rắn, Khôi Tinh Thích Đấu không có tác dụng.

Tô Thần đoán được gã đang nói gì, cầm Nhân Hoàng Kiếm bước tới, đứng chắn trước mặt Chá Cô Tiếu nói: "Đừng nghĩ nhiều quá, ở đây người có bản lĩnh không chỉ có mình ngươi.

Chỉ một con Hồng mao hống quèn mà cũng để nó kiêu ngạo được sao?" "Gào!" Hồng mao hống cảm nhận được thái độ khiêu khích của Tô Thần, gầm lên một tiếng giận dữ rồi lao tới.

Cương thi lông đỏ vừa vọt tới trước mặt Tô Thần, một chiếc nắp quan tài nặng trịch bỗng nhiên đập xuống.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đã nhấc nắp quan tài vốn bị vứt trên đất lên, trực tiếp ném về phía cương thi lông đỏ.

Ầm ầm!

Nắp quan tài nặng nề đập xuống, đúng lúc cương thi lông đỏ định né tránh thì Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh đã chém một đao vào cổ

chân nó.

Đao cẩu thối chém vào cơ bắp ở chân sâu ba phân, tuy không chặt đứt được nhưng hiệu quả gây ra cũng đủ khiến người ta kinh hãi.

Động tác né tránh của cương thi lông đỏ chậm lại một nhịp, bị nắp quan tài đè lên.

Chương 461

Nó vừa định bò dậy, Nhân Hoàng Kiếm đã chém xuống như thái đậu hũ, Tô Thần mặt không cảm xúc vung kiếm, chém nó thành mấy mảnh.

Con cương thi lông đỏ vừa rồi còn hung hăng vô cùng, cứ thế biến thành mấy cục thịt nát.

Lưu Đại Thành nhìn thấy cảnh đó, bịt miệng chạy sang một bên, không nhịn được mà nôn thốc nôn tháo. "Ọe…" "Rốt cuộc vẫn là thiếu kinh nghiệm, chẳng qua chỉ là một con cương thi thôi mà, đã sớm bảo ông đừng xuống, xuống đây sẽ không có kết quả tốt đẹp gì đâu, ông không nghe, giờ thì tin chưa?" Chá Cô Tiếu liếc nhìn bộ dạng của lão Lưu, khẽ lắc đầu nói với vẻ hơi ghét bỏ.

Như thế này mà cũng đòi đi trộm mộ ư?

E là đến can đảm giết gà cũng không có.

Tô Thần vỗ vỗ vai ông ta, cười tủm tỉm nói. "Thật ra vận may của ông không tệ, người thường xuống mộ muốn gặp được một cái xác biết cử động cũng không dễ, còn nói đến chuyện gặp được cương thi thì chẳng khác gì nằm mơ." "Cái vận may này tôi thật sự không muốn đâu." Lưu Đại Thành lặng lẽ tránh xa cái xác bị chém thành mấy mảnh, thấy mọi người đã tụ tập bên quan tài, ông ta cũng lại gần xem.

Trần Ngọc Lâu quen tay bắt đầu mò mẫm, chẳng mấy chốc đã lôi ra một chiếc đai lưng vàng óng. "Đây là món đồ tốt đấy, người thường chẳng có cơ hội mà được đâu." "Đai lưng hổ đầu bằng vàng ròng của Liêu Đại, xem ra vị đại tướng quân này của chúng ta lúc sinh thời công tích nhất định rất lẫy lừng, nếu không sao lại được ban thưởng báu vật này." Chá Cô Tiếu ở bên cạnh trêu chọc.

Tô Thần liếc nhìn, ngoài chiếc đai lưng này ra, cũng không còn món minh khí nào đáng để lấy nữa.

Những đồ tùy táng khác tuy giá trị không cao, nhưng đó là so với những báu vật mà hắn biết như Hạt Bụi Trần, Ngọc Tỷ Truyền Quốc, còn bất kỳ món nào lọt ra ngoài cũng đủ khiến Lưu Đại Thành động lòng.

Nhìn viên minh châu được Trần Ngọc Lâu cầm trên tay, ông ta bất giác hít một hơi khí lạnh, nuốt nước bọt. "Muốn thì cho ông đấy." Mọi người đã sớm quen nhìn những thứ này, tuy Lưu Đại Thành là theo bọn họ xuống đây, nhưng nếu ông ta thật sự đưa ra yêu cầu này, Trần Ngọc Lâu cũng sẽ không có ý kiến gì.

Tin rằng những người khác cũng vậy.

Nhìn viên trân châu to bằng con mắt, nụ cười trên môi càng khó nén lại, ông ta hít sâu hai hơi rồi vội vàng nhìn sang chỗ khác. "Tôi không cần." Lưu Đại Thành dời ánh mắt đi, ông ta biết rõ giá trị của báu vật này, nhưng càng hiểu hơn đạo lý hoài bích kỳ tội.

Mấy cục vàng ông ta còn giữ được, chứ nếu là báu vật đáng giá liên thành, e rằng khoảnh khắc cầm nó trong tay cũng là lúc định sẵn sẽ xảy ra chuyện.

Không có năng lực giữ mỏ vàng thì chỉ có một lựa chọn là bị nó làm liên lụy.

Tô Thần có chút ngạc nhiên, nhìn bộ dạng của ông ta rồi nói. "Hôm nay ông đã dẫn đường cho tôi, ông muốn những thứ này cũng được, tôi sẽ cho ông." "Tôi hiểu ý của ngài khi nói câu này, nên tôi càng không thể nhận!" Nói đến đây, Lưu Đại Thành càng nghiến răng nói, ông ta dời tầm mắt sang một bên, không dám nhìn nữa, sợ mình không kìm được. "Trước đây Tô tộc trưởng đã cứu tôi một mạng rồi, nếu tôi còn không biết đủ, e là sẽ xảy ra chuyện lớn." "Tôi muốn nhờ

ngài giúp tôi một việc." Lưu Đại Thành nghiến răng nói.

Khi ông ta vừa dứt lời, mấy ánh mắt không mấy thiện cảm đã đổ dồn về phía ông ta.

Ai ở đây mà tay chưa từng nhuốm máu, nghe thấy câu này, ai nấy đều lộ ra ánh mắt không lành.

Giây phút này Lưu Đại Thành có chút hối hận, ông ta coi như đã hiểu ra, thì ra người có uy quyền nhất ở đây là Tô Thần, hắn mới là hạt nhân của cả đội.

Tô Thần liếc nhìn những người khác, bực bội nói. "Nhanh tay thu dọn đồ đạc đi, lát nữa đại đội công binh đến thì khó mà giấu đồ riêng được." Mọi người lúc này mới bắt đầu thu dọn đồ của mình.

Tô Thần tiếp xúc với Lưu Đại Thành không nhiều, nhưng biết gã đàn ông này thực ra có suy nghĩ rất đơn thuần, tuy đôi lúc cách thức và phương pháp ông ta chọn có chút sai lầm, nhưng việc ông ta muốn làm trước sau chỉ có một. "Muốn tôi làm gì?" "Trong núi sâu này chẳng có gì cả, đợi hai năm nữa con gái lớn lên, có lẽ chỉ có thể tìm một người trong thôn gần đây để gả đi, nhưng trong núi này có Cà Liễu Thiên, cũng sẽ có Cà Liễu Thiên thứ hai." Lưu Đại Thành nghĩ đến kết cục của Cà Liễu Thiên, khẽ thở dài.

Một Cà Liễu Thiên chết đi không có nghĩa là có thể kê cao gối mà ngủ.

Tương lai của con gái mình, phần lớn cũng là hình ảnh thu nhỏ của những người khác trong thôn. "Tôi muốn nhờ Tô tộc trưởng đưa con gái tôi đi!" "Đại Thành?

Dù sao tôi cũng là ân nhân cứu mạng của ông, ông không nghĩ cách cảm ơn tôi thì thôi đi?

Lại còn định làm bố vợ của tôi nữa à?" Tô Thần nghe vậy khóe

miệng giật giật, nén lại cơn muốn chửi người mà nói.

Vừa nghe câu này, Lưu Đại Thành sợ đến mức chân hơi nhũn ra, đáng thương nhìn Tô Thần, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào. "Tôi… tôi không có ý đó, tôi chỉ muốn Lưu Nhạn Nhi rời khỏi núi lớn, đừng giống như tôi cả đời chỉ có thể dựa vào núi ăn núi, tiếp tục sống những ngày khổ cực." "Tôi biết Tô tộc trưởng là người có bản lĩnh, cách nói của tôi có hơi đường đột, nhưng tôi chỉ muốn thử một lần." Lưu Đại Thành nói đến cuối cùng, thậm chí không dám nhìn mặt Tô Thần.

Yêu cầu này quả thực có hơi quá đáng, chính ông ta cũng không nghĩ nó có thể thành hiện thực, nên nói càng lúc giọng càng nhỏ đi.

Tô Thần nghe vậy cười cười, đưa cho ông ta một địa chỉ. "Đợi qua năm mới, đưa con gái ông đến đây tìm một công việc, không dám nói có thể để con gái ông sống tốt đến mức nào, nhưng chắc chắn sẽ tốt hơn bây giờ rất nhiều." "Tô tộc trưởng, tôi dập đầu lạy ngài." Lưu Đại Thành cầm địa chỉ Tô Gia Thôn trên tay ngây người, trước có ơn cứu mạng, không những cho mình tiền, mà còn cho mình một chốn dung thân.

Giờ phút này ông ta không biết nên nói gì để chứng tỏ sự khâm phục của mình với người trước mắt, ông ta trực tiếp chọn cách dập đầu với Tô Thần.

Tô Thần vội vàng đỡ ông ta dậy, đều là người của mình cả, bày vẽ mấy trò này làm gì.

Đợi đến khi mọi người thu dọn xong chuẩn bị rời đi, Lưu Đại Thành đã đứng đây nửa tiếng đồng hồ không biết nên làm gì.

Ông ta không lấy số tiền kia, vì sợ mình không cầm lòng được, Tô Thần đã đối xử với ông ta rất tốt rồi, tuyệt đối không thể đòi hỏi thêm nữa.

Lưu Đại Thành chỉ có thể nhìn ngó xung quanh, ông ta bỗng sững người, nhìn về phía nắp quan tài vừa bị cương thi lông đỏ ném ra.

Nắp quan tài đó vậy mà lại cắm vào tường.

Ông ta vội vàng đi tới, qua khe hở do nắp quan tài tạo ra, Lưu Đại Thành cảm nhận được một luồng gió lạnh thổi vào mặt.

Lưu Đại Thành ngẩn ra, vội vàng lên tiếng. "Sau bức tường này hình như có thứ gì đó?" "Không thể nào?" Mọi người không khỏi ngẩn ra.

Phía sau ngôi mộ này còn ẩn giấu bí mật gì nữa, Tô Thần nghe thấy động tĩnh liền đi tới, quan sát một lúc rồi gật đầu. "Quả thực có, mau lấy nắp quan tài ra." Mấy người tiến lên nhấc nắp quan tài ra, sau đó đẩy đổ bức tường, một cửa động đen ngòm hiện ra. "Nơi này vậy mà lại có động trời khác?" Tô Thần không khỏi kinh ngạc, vốn tưởng rằng ngôi mộ của Liêu Đại tướng quân này đã không còn gì để tìm nữa.

Không ngờ lại để Lưu Đại Thành tìm ra bí mật ẩn giấu. "Được đấy lão Lưu, vận may của ông đúng là tốt thật." "Cái này thì không còn gì để nói." Lúc này, mọi người đã có cái nhìn khác về Lưu Đại Thành.

Lưu Đại Thành con người này thực ra cũng không tệ, với tư cách là một thợ săn, ông ta rất trọng nghĩa khí, sẵn sàng đội mưa tuyết lên núi săn bắn.

Biết mình nên lấy cái gì, không nên lấy cái gì.

Nhưng nói mọi người thực sự coi trọng ông ta ư?

Không có.

Không vì gì khác, trong mắt Lưu Đại Thành không có dã tâm.

Người trong nghề đổ đấu này, ai mà không phải vì không cam tâm mỗi ngày bán mặt cho đất bán lưng cho trời, ngoài vì vàng bạc châu báu ra, phần lớn là thích và hưởng thụ cuộc sống đầy sóng gió này.

Nếu bây giờ bảo mấy người họ từ bỏ bản lĩnh trong tay, đi làm một người bình thường, sẽ không ai đồng ý.

Ngay cả chính Tô Thần cũng không ngoại lệ.

Lưu Đại Thành có chút ngượng ngùng gãi đầu, ông ta chỉ là tiện mắt liếc qua, không ngờ lại thật sự đụng phải.

Tô Thần đi vào đầu tiên, cửa động này không lớn, nhưng đủ cho một người đi vào.

Từng trận gió lạnh từ bên trong thổi ra, mang theo một chút mùi tanh, khiến Tô Thần bất giác nhíu mày.

Chương 462

"Bên trong e là có thứ gì đó?" "Tôi không tin lúc xưa khi xây mộ họ lại không phát hiện ra nơi này, biết đâu bên trong này lại giấu báu vật gì đó." Trần Ngọc Lâu khẽ cười, đưa tay sờ lên vách động.

Không có dấu vết đào bới của con người, nhưng có một vài đường thẳng tắp, giống như do một loài động vật nào đó tạo ra. "Không ngờ bên cạnh ngôi mộ lớn này lại có một thế giới khác, e là còn giấu một ngôi mộ lớn nữa?" "Bố cục mộ trong mộ không phải là không có, thường thì sẽ được xây ở bên dưới, nhưng nếu để lại một con đường, dùng ngôi mộ ở đây làm vỏ bọc, hình như cũng... hợp lý?" Chá Cô Tiếu nhíu mày, nghĩ đến lời hắn nói không khỏi lên tiếng.

Cửa động trước mắt đột nhiên mở rộng, biến thành một khe nứt dưới lòng đất.

Đang đi, hắn bỗng cảm thấy dưới chân mềm nhũn, một đống thứ đen sì dính vào đế giày, mũi hắn khẽ động, ngửi thấy một mùi vị quen thuộc.

Loại dược liệu được gọi là dạ minh sa này, khi chưa qua bào chế, mang một mùi ẩm ướt, khiến người ta cảm thấy rất khó chịu.

Dạ minh sa thực chất chính là phân dơi.

Sau khi giẫm phải nó, hắn chỉ muốn giết người. "Mẹ kiếp, giẫm phải cứt rồi." "Không phải chứ, vận may của cậu cũng tệ thế à?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, ha ha cười lớn, lời còn chưa nói xong, hắn chỉ cảm thấy dưới chân mình mềm nhũn, cả người cứng đờ tại chỗ.

Chá Cô Tiếu nhướng mày, cười gật đầu: "Vẫn là vận may của cậu tốt hơn." Tô Thần nghe hai người nói vậy, lặng lẽ liếc nhìn đế giày của mình, đổi sang chỗ khác khẽ chùi một cái. "Không ổn lắm, nếu

thật sự có liên quan đến một ngôi mộ khác, tại sao lại có nhiều dơi như vậy?" "Chá Cô Tiếu, bắn hai phát cho tôi nghe thử." Trần Ngọc Lâu nghiêng đầu, thể hiện bản lĩnh nghe gió của mình.

Lời vừa dứt, hai tiếng súng vang lên.

Trần Ngọc Lâu lim dim mắt, dựa vào tiếng vang mà nghe thấy một không gian dưới lòng đất cực lớn, và... vô số tiếng vỗ cánh.

Hắn gần như kinh hãi ngay lập tức, có chút kích động nói. "Nơi này căn bản không có ngôi mộ lớn nào cả, chỉ có dơi thôi." Theo lời hắn vừa dứt, bầy dơi bị tiếng súng kinh động đã lao xuống, một con dơi to bằng quả bóng rổ vỗ cánh lao tới.

Loại dơi mặt lợn hiếm thấy này có một cặp răng nanh sắc bén, đừng nói là mấy con chim nhỏ, ngay cả cừu chúng cũng dám cắn để hút máu.

Thấy mấy người họ liền trực tiếp lao tới.

Xoẹt!

Đao cẩu thối chém con dơi mặt lợn thành hai nửa, sắc mặt Hắc Bối Lão Lục có chút khó coi, so với lúc gặp cương thi lông đỏ vừa rồi, lần này còn cảm thấy phiền phức hơn.

Tô Thần liếc nhìn con dơi, rút Nhân Hoàng Kiếm ra.

Theo con dơi mặt lợn rơi xuống đất, ào ào một lượng lớn dơi mặt lợn bay tới, mùi máu tanh trong không khí đã hoàn toàn kích thích bản tính khát máu của chúng, khiến bầy dơi này như điên cuồng lao xuống.

Tô Thần vung kiếm quét ngang, không biết đã chém chết bao nhiêu con, vì ngay lập tức đã có những con dơi khác lao tới.

Cảm giác như bầy dơi này cố tình nhắm vào bọn họ vậy.

Mấy người vây thành một vòng tròn, lưng tựa lưng ra tay, ngay cả Lưu Đại Thành cũng rút con dao rựa phòng thân ra chém giết.

Chẳng mấy chốc dưới chân mọi người đã đầy xác dơi, chi thể không toàn vẹn và máu chảy lênh láng, mùi máu tanh nồng nặc trong không khí khiến những con dơi mặt lợn còn lại càng thêm điên cuồng. "Cứ thế này không được rồi, không biết ở đây có bao nhiêu dơi, chúng ta sợ là có mệt chết cũng không giết hết được!" Trần Ngọc Lâu thở hổn hển, cầm Tiểu Thần Phong đâm vào một con dơi, con dơi mặt lợn kêu lên một tiếng thảm thiết, giãy giụa vô lực trên mặt đất.

Lúc này, Lưu Đại Thành đột nhiên cởi áo mình ra, mở bình nước bên hông, đổ rượu bên trong lên đó. "Ông đang làm gì vậy?" Tô Thần thấy cảnh đó, không khỏi ngẩn ra.

May mà bây giờ là mùa đông, những chiếc áo da áo bông này có thể che chắn một chút, nếu không bọn họ đã sớm bị thương rồi.

Hành động của Lưu Đại Thành có thể nói là không khác gì tự tìm cái chết.

Lưu Đại Thành lấy đá lửa ra, vì căng thẳng mà đánh mãi không ra lửa, vừa ra sức đánh vừa nghiến răng nói. "Lửa, lũ này chắc là sợ lửa." Cạch, một chiếc bật lửa tinh xảo được ném lên đống quần áo.

Phừng một tiếng, ngọn lửa lớn bùng lên, dưới ánh lửa chiếu rọi, những con dơi mặt lợn quanh năm không thấy ánh mặt trời này, hoảng hốt tán loạn ra.

Chúng không ngừng lượn lờ ở những nơi ánh lửa không chiếu tới, bản năng sợ hãi ngọn lửa. "Lão Lưu, ông đúng là lợi hại thật, nhưng ông không biết chúng tôi có mang theo nhiên liệu à?" Trần Ngọc Lâu mở ba lô, lấy ra một ít nhiên liệu rắn ném vào, rồi nhìn Lưu Đại Thành hỏi.

Lưu Đại Thành không khỏi ngẩn ra, có chút lúng túng gãi đầu.

Thấy cảnh này, Tô Thần vội vàng lắc đầu nói. "Đừng trêu ông ấy nữa, lũ dơi mặt lợn này đã thấy máu rồi, không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta đâu, nếu bên trong không có cổ mộ gì, vậy thì nhanh chóng quay về thôi." "Gầm!" Tô Thần vừa dứt lời, một tiếng gầm trầm thấp từ trong bóng tối truyền ra, có thứ gì đó đang nhanh chóng tiếp cận bọn họ.

Ánh lửa chập chờn trong bóng tối, diện tích của bóng đen không ngừng mở rộng.

Bỗng nhiên Lưu Đại Thành hình như nghe thấy tiếng thứ gì đó ma sát trên mặt đất, tò mò nghiêng đầu nhìn qua, một cặp mắt đỏ rực đối diện với ánh mắt của ông ta. "Gầm!" Một tiếng gầm của mãnh thú đinh tai nhức óc truyền đến, dọa Lưu Đại Thành trực tiếp ngã nhũn ra đất.

Sinh vật trong bóng tối dường như nhận ra ông ta là kẻ yếu nhất trong đám người, bỗng nhiên từ trong bóng tối vọt ra.

Con mãnh thú mơ hồ không rõ cuối cùng cũng xuất hiện trước mắt mọi người.

Thân thể cao lớn như gấu, toàn thân mọc đầy lông vừa thô vừa dài, tứ chi có ba móng vuốt sắc bén, cái đuôi to quất trên mặt đất, để lại một vết hằn sâu.

Thảo nguyên đại địa lại, một loài mãnh thú đã tuyệt chủng từ lâu.

Chỉ riêng việc đi bằng bốn chân đã cao gần bằng con gấu chó lúc trước đứng thẳng, con người đứng trước mặt nó chẳng khác gì một món đồ chơi.

Móng vuốt sắc bén trực tiếp đập xuống Lưu Đại Thành.

Lưu Đại Thành tuy là một thợ săn, nhưng chưa bao giờ thấy qua

một con mãnh thú hung ác như vậy, nhất thời bị dọa ngây người tại chỗ, ngơ ngác đứng đó có chút luống cuống.

Tay chân không ngừng run rẩy, cho đến khi bị Tô Thần kéo ném ra phía sau mới hoàn hồn lại.

Móng vuốt sắc bén vung xuống, Tô Thần dùng Nhân Hoàng Kiếm chém ra, một kiếm để lại một vết thương trên người Thảo nguyên đại địa lại.

Bị đau, Thảo nguyên đại địa lại kêu lên một tiếng thống khổ, thú tính của một con dã thú bị kích phát hoàn toàn, không khách khí giơ tay tát một phát vào người Tô Thần.

Tô Thần sớm đã đặt ngang Nhân Hoàng Kiếm trước người, kết quả bị một phát tát bay ra ngoài. "Tô tộc trưởng!" Chá Cô Tiếu kinh hô một tiếng, quay đầu lại thì Thảo nguyên đại địa lại đã vọt tới trước mặt, không khách khí lại là một cái tát nữa, hắn biết không thể địch lại nên vội vàng né tránh.

Đồng thời những người khác cũng cầm vũ khí xông lên, da của Thảo nguyên đại địa lại sánh ngang với áo giáp, đạn bắn vào cũng không thể xuyên thủng, mấy người ra tay cũng chỉ để lại vài vết thương không đau không ngứa. "Mẹ nó, rốt cuộc đây là thứ quái gì vậy?" Trần Ngọc Lâu thà gặp một con tống tử còn hơn là gặp phải thứ này! "Thu hút sự chú ý!" Hắc Bối Lão Lục vốn ít lời bỗng nhiên lên tiếng.

Người trầm mặc như hắn đột nhiên mở miệng, không cần nói rõ điều gì, mọi người đã hiểu phải làm thế nào.

Chia nhau hành động để thu hút sự chú ý của Thảo nguyên đại địa lại, nhưng không biết tại sao con quái vật này dường như rất có hứng thú với Lưu Đại Thành, thân hình to lớn trực tiếp lao về phía ông ta.

Lưu Đại Thành có chút chậm chạp phản ứng lại, vội vàng nhào sang một bên.

Thân hình khổng lồ cao tới ba mét, hung hăng đâm vào vách đá, làm vách đá nứt ra một khe hở. "Mẹ ơi!

Đây là sơn thần sao?" "Sơn thần cái con khỉ!" Chá Cô Tiếu nghe vậy, rút súng Kính Diện Hạp Tử ra liên tục điểm xạ, đạn bay vun vút trong không khí, nhắm thẳng vào mắt nó mà bắn, trong bóng tối nổ tung một đóa hoa máu, một tiếng gầm trầm thấp truyền đến.

Chương 463

Con dã thú khổng lồ đau đớn, chuyển ánh mắt sang người hắn, giơ vuốt lên định vỗ xuống.

Chá Cô Tiếu nghiêng người né qua, một tay nắm lấy móng vuốt của nó, cả người bị kéo theo văng ra ngoài, khẩu Kính Diện Hạp Tử trong tay liên tục nổ súng, bắn mù con mắt còn lại của nó.

Mà Hắc Bối Lão Lục đang tìm cơ hội, cũng đúng lúc này tìm được thời cơ, đao cẩu thối liên tục rạch qua chân của Thảo nguyên đại địa lại, cắt đứt gân chân và tay của nó.

Giây tiếp theo, Tô Thần bị đánh bay ra ngoài, như không có chuyện gì xảy ra lao tới, Nhân Hoàng Kiếm trong tay đâm thẳng vào hốc mắt của Thảo nguyên đại địa lại.

Theo động tác của hắn, con quái vật thời tiền sử cao hơn ba mét này mất đi sức lực giãy giụa cuối cùng, ầm ầm ngã xuống đất.

Thân hình cao lớn như một ngọn núi nhỏ, Tô Thần đứng trước ngọn núi ấy, từ từ rút ra Nhân Hoàng Kiếm nhuốm máu, trong con ngươi ánh lên một tia khí chất lạnh lẽo.

Lời nói ra mang theo một chút khí lạnh, khiến người ta không khỏi cảm thấy sợ hãi. "Tô… Tô tộc trưởng, rốt cuộc đây là thứ gì vậy?" Lưu Đại Thành dù sao cũng là một thợ săn, ngay cả con gấu chó qua đông cũng không to lớn đến thế, Tô Thần bị thứ này tát một phát mà như không có chuyện gì, khiến ông ta không khỏi hít một hơi khí lạnh, lấy hết dũng khí hỏi.

Đây cũng là điều mà những người khác muốn biết, cương thi quỷ quái mọi người đã thấy nhiều rồi, ngược lại đối với Thảo nguyên đại địa lại này thì rất hiếm thấy.

Tô Thần liếc nhìn một cái, rồi từ từ nói. "Thứ này gọi là đại địa lại, là một loài sinh vật tiền sử đã tuyệt chủng từ lâu, không ngờ lại có một con trốn ở đây, quả thật khiến người ta bất ngờ." "Thứ này nếu trưởng thành hoàn toàn, cũng phải ngang ngửa một con voi lớn." "Nhưng bộ dạng hiện tại của nó, còn kém xa voi." Tô Thần thản nhiên nói, lời này cũng khiến những người khác không khỏi ngạc nhiên, nhà ai có con voi trông như thế này chứ.

Thân hình này vẫn chưa phải là lúc lớn nhất, nếu thật sự to như voi, vậy thì đúng là không xử lý nổi rồi. "Thứ này có lẽ sống bằng cách ăn dơi mặt lợn, nhìn bộ dạng da dày thịt béo này, chắc là lũ dơi kia cũng không làm gì được nó." "Chỉ là tại sao thứ này lại ở đây?" Trần Ngọc Lâu sờ cằm, trăm mối không có lời giải.

Theo lý mà nói, loài động vật hoang dã này không nên hoạt động mãi trong một khu vực, huống hồ đây còn là dưới lòng đất.

Lời của hắn như thể đã khai sáng cho Tô Thần, vốn dĩ hắn chưa bao giờ nghĩ theo hướng này. "Gã này có phải là đến canh mộ không?

Tức là cái gọi là trấn mộ thú?" Trấn mộ thú cũng là thứ mà nhiều quý tộc lựa chọn khi hạ táng, thường là ở ngoại vi lăng mộ thả những loài độc trùng mãnh thú đã qua bào chế, để chúng tự sinh sôi nảy nở.

Một khi có kẻ trộm mộ đến gần, sẽ biến thành thức ăn cho những con trấn mộ thú này.

Chỉ là trấn mộ thú sống ở gần các ngôi mộ dưới lòng đất, hấp thụ âm khí các thứ, hoàn toàn không phải là loại bình thường có thể đối phó.

Cũng chính vì vậy, trấn mộ thú cực kỳ khó kiếm, nếu có thể dùng Thảo nguyên đại địa lại này làm trấn mộ thú, vậy thì mọi chuyện đều hợp lý. "Nhưng nếu như vậy, chỉ riêng ngôi mộ của Liêu Đại tướng quân này là không đủ, hơn nữa nếu thật sự là trấn mộ thú của mộ

tướng quân này, tại sao lại ở bên ngoài?" Trần Ngọc Lâu cảm thấy có khả năng, nhưng có một điểm không hợp lý.

Chính là ngôi mộ tướng quân này không xứng với trấn mộ thú.

Và khi hắn đưa ra câu hỏi này, tất cả mọi người bất giác cùng nhìn xuống dưới chân.

Nếu coi cả tầng này bao gồm cả mộ Liêu Đại tướng quân là ngoại vi của một ngôi mộ lớn, vậy thì bên dưới nữa có thể mới là ngôi mộ thật sự.

Nói là làm, tuy chỉ là một suy đoán, nhưng mọi người lập tức tìm kiếm những vị trí hữu dụng.

Quả nhiên đã phát hiện ra một ngôi mộ bảo tháp bảy tầng ở bên dưới, số lượng minh khí khai quật được cũng tăng lên gấp mấy lần.

Có lẽ là vì có Thảo nguyên đại địa lại, quá trình tiếp theo không xảy ra bất kỳ sự cố nào.

Mọi người ở trong đó chọn lựa một số vật phẩm hiếm thấy ưng ý, rồi mang chúng ra ngoài. "Lưu Đại Thành, tôi nói cho ông biết, chuyện này ông tuyệt đối đừng nói cho người khác, tuy ông cảm thấy những huynh đệ bạn bè này đáng tin, nhưng trước mặt đồng tiền, tất cả đều là hư ảo." Tô Thần từ từ nói với Lưu Đại Thành.

Tuy suy nghĩ của hắn có hơi hẹp hòi, nhưng hắn hiểu rõ nhân tính.

Lưu Đại Thành gật đầu, những năm nay chuyện tương tự đã thấy nhiều, đôi khi trong thôn có nhà nào săn được con hoẵng hay con hươu, cũng sẽ bị người khác bàn tán mấy ngày liền.

Nếu để người ta biết ông ta theo Tô Thần lấy được mấy cục vàng, e là những người khác sẽ nổ tung mất.

Chỉ mong ông ta gặp chuyện không may.

Sau khi ra khỏi động, bị gió lạnh thổi qua, Tô Thần rùng mình một cái, còn chưa kịp phản ứng, một chiếc áo khoác lớn đã đắp lên người hắn.

Giọng nói quen thuộc của Lão Trương vang lên. "Tô tộc trưởng, chúng ta là bạn cũ cả rồi, cậu lại lén lút sau lưng tôi tới đây là có ý gì, có phải không tin tưởng lão Trương này không?" "Lão Trương, sao ông lại tới đây?" Tô Thần biết đại đội công binh sẽ tìm đến, muốn nhân cơ hội này thử thái độ của Lão Trương, nhưng hắn không ngờ Lão Trương sau khi nhận được tin lại trực tiếp dẫn người đến.

Hơn nữa còn đuổi theo đến tận Nguyệt Nha Câu.

Nhìn những binh sĩ mang súng đạn thật xung quanh, hắn phát hiện không chỉ có người của doanh trại công binh, mà Lão Trương còn mang theo cả đại đội cảnh vệ. "Tôi nghe người dưới nói, cậu tìm một lý do rồi đuổi bọn họ đi, lo sẽ xảy ra chuyện nên đặc biệt đến xem cậu." "Đó là hồng bao tôi chuẩn bị cho anh em, không có ý gì khác." Tô Thần nghe vậy không khỏi bật cười, vỗ vỗ vai Lão Trương nói. "Tôi là người thế nào ông còn không biết sao?

Sắp Tết rồi cũng phải để anh em ăn một cái Tết no đủ, nhưng mà sao ông biết tôi ở đây?" "Chuyện này phải cảm ơn thôn trưởng nhiều rồi." Nói rồi Lão Trương chỉ về phía thôn trưởng.

Thôn trưởng tuổi đã cao, bị người ta ép lôi đến đây, sau lưng có mấy khẩu súng trường chĩa vào.

Ông ta có chút bất đắc dĩ nặn ra một nụ cười, khổ sở nói. "Tô tộc trưởng, tôi, tôi cũng không còn cách nào khác, ngài xem trận thế này, một lão già nghèo khổ ở thôn quê như tôi, làm sao đã thấy qua trận thế này." Lúc này thôn trưởng đã hoàn toàn bị dọa ngốc.

Ông ta chỉ là dẫn Lão Trương theo dấu vết của mấy người họ mà tìm đến, nếu ông ta không làm vậy thì viên đạn sẽ không chĩa vào lưng

ông ta nữa, mà là găm vào đầu ông ta rồi. "Thôn trưởng!" Lưu Đại Thành nói một câu, nhưng nhìn những họng súng kia lại có chút bất lực cúi đầu.

Chá Cô Tiếu và những người khác sau lưng Tô Thần liếc nhìn xung quanh, mang theo vài phần bất mãn, nhưng rất nhanh đã bị che giấu đi.

Còn Tô Thần thì bước lên gạt những khẩu súng đang chĩa vào thôn trưởng, bực bội nói. "Người lớn cả rồi, cứ phải bắt nạt một ông già, có chuyện gì cứ nhắm vào tôi đây này." "Tôi đã đến rồi, thì không có ý định trốn tránh ông." Tô Thần đẩy thôn trưởng đến bên cạnh Lưu Đại Thành, từ trong ba lô của Trần Ngọc Lâu rút ra một chiếc đai lưng vàng óng, trực tiếp ném cho Lão Trương. "Tôi ở dưới phát hiện không ít minh khí, để người của tôi dẫn họ xuống đóng gói, còn thứ này tặng ông, giật từ bụng một vị tướng quân nào đó xuống, vừa hay hợp với ông, một vị lữ trưởng." "Được, được, được." Lão Trương nhận lấy liếc nhìn một cái, chiếc đai lưng hổ đầu này quả thực rất hợp ý ông ta, ông ta vội vàng gật đầu, mang theo vài phần vui vẻ nói.

Vội vàng cho người của mình xuống chuyển đồ.

Hơn hai trăm người mang theo lượng lớn minh khí rời đi, vốn dĩ Tô Thần còn muốn ở lại trong thôn một lát, ai ngờ Lão Trương vội vàng quay về, hắn cũng chỉ nói một tiếng tạm biệt với Lưu Đại Thành và những người khác, rồi theo Lão Trương rời đi.

Sau một ngày đi đường, Tô Thần thấy những chiếc xe đang đậu dưới chân núi, và một đội binh sĩ.

Sau khi chất tất cả minh khí lên xe, Lão Trương kéo hắn ngồi vào chiếc xe đầu tiên, cười tủm tỉm nói. "Lúc trước chúng ta đến đây, cậu chẳng có thời gian nghe anh đây chém gió, khó khăn lắm mới đến địa bàn của tôi, không uống với anh đây vài ly, tôi sẽ không để cậu đi

đâu." "Lão Trương, sắp Tết rồi, vợ con đang chờ tôi về ăn Tết, ông giữ tôi ở đây là có ý gì?" Tô Thần nghe Lão Trương nói vậy, liền biết ý của ông ta.

Xem ra là không định dễ dàng để mình rời đi.

Hắn nửa đùa nửa thật nói.

Lão Trương nghe vậy có chút sốt ruột, đập vào ghế nói. "Mẹ kiếp, cậu đừng có ở đây chụp mũ cho tôi, lão tử không có ý định giữ cậu ở đây." Ông ta nói đến đây dừng lại một chút, sắp xếp lại ngôn từ, rồi khá vui vẻ nói. "Tôi không phải loại người đó, Tết nhất thế này không cùng anh em tôi náo nhiệt một phen, chỉ nghĩ đến vợ con chăn ấm nệm êm thì có hợp lý không?" "Ông lại không ngủ với tôi được?

Tôi nghĩ đến ông làm gì?" "Hồ đồ, lão tử sao lại không thể ngủ cùng cậu…" Lão Trương bất giác định phản bác, chỉ là lời nói được nửa chừng, nhận ra ánh mắt Tô Thần nhìn mình có chút không đúng, vội vàng che mông mình lại, có chút sốt ruột nói. "Lão tử cho dù có thể ngủ cùng cậu, bây giờ cũng sẽ không ở đây ngủ cùng cậu, lão tử coi cậu là anh em, thế mà cậu lại tơ tưởng đến mông của lão tử!" "Ai tơ tưởng đến mông của ông!" Tô Thần nghe vậy, đá một phát vào chân ông ta nói.

Lời này nếu để người khác nghe thấy, còn tưởng hắn Tô Thần thích đàn ông.

May mà trên xe chỉ có hai người, cũng sẽ không nói lung tung.

Chương 464

Tô Thần lườm ông ta một cái, biết Lão Trương đã nói như vậy, thì mình chắc là hết hy vọng rồi, có chút bất lực lắc đầu, khá bực bội lên tiếng. "Những món minh khí đó tìm một toa xe lửa gửi đến Thượng Hải cho tôi, vừa hay nhà đấu giá của tôi ở Thượng Hải cần tạo chút danh tiếng, đang cần những thứ này, đừng có nghĩ đến chuyện nuốt riêng cho tôi, đây lại không phải là bạc trắng, giữ lại cũng vô dụng." "Cậu còn muốn phát hồng bao cuối năm cho anh em không đấy." Để tránh gã này nghĩ quẩn làm chuyện gì đó, Tô Thần còn không quên lên tiếng nhắc nhở gã một câu, để khi làm việc có thể chú ý một chút, không đến mức phát điên.

Rõ ràng câu nói này có tác dụng, Lão Trương im lặng một lúc rồi gật đầu nói. "Đây là chuyện chính đáng, yên tâm tôi sẽ không làm lỡ việc lớn của cậu, bên Bắc Bình có gửi nữa không?" "Vậy thì chia làm hai đợt." Tô Thần suy nghĩ một chút rồi nói.

Xử lý xong hướng đi của minh khí, Tô Thần liếc nhìn Lão Trương, mở cửa sổ nói chuyện thẳng thắn. "Có phải ông định sau lưng tôi làm chuyện gì không, bình thường gặp tôi đâu có thấy ông như vậy." "Gần đây tôi có quen một người bạn mới, lần này vừa hay giới thiệu cho cậu, để các cậu cũng làm quen với nhau." Lão Trương cởi mũ xuống, vuốt lại mái tóc bị ép bẹp, cười tủm tỉm nói.

Tô Thần thở phào một hơi, dựa vào ghế, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống. "Tôi còn tưởng ông thật sự để ý tôi rồi chứ." "Mẹ kiếp, chuyện này không qua được hả?" Đoàn xe tiến vào Phụng Thiên, Lão Trương đưa hắn đến dừng trước một phủ đệ.

Mấy người lính mang súng đạn thật đang đứng gác ở cổng, thấy

xe dừng lại thì đồng loạt chào theo kiểu nhà binh. "Thấy chưa, cả Phụng Thiên này đều là của anh mày, chú đừng có gây khó dễ cho lão Trương này, hiểu không?" "Thôi ông đi." Tô Thần lắc đầu, bỗng thấy một thanh niên trẻ tuổi mở cửa xe.

Sau khi hai người xuống xe, Lão Trương mới lên tiếng giới thiệu. "Vị này là Tham mưu trưởng của tôi, Vương Lãng, cậu ta đúng là một nhân tài, nếu không có cậu ta thì tôi cũng không ngồi vững được ở vị trí hiện tại." "Đã sớm nghe đại danh của Tô tộc trưởng, hôm nay gặp mặt không ngờ ngài lại trẻ như vậy." Vương Lãng vội vàng đưa tay ra, mặt mày tươi cười nói.

Nghe vậy, Tô Thần hơi sững người, ánh mắt dừng trên người y, trong con ngươi ánh lên một tia kinh ngạc khó bị phát hiện.

Cảnh này quả thực khiến hắn kinh ngạc, trực giác mách bảo Tô Thần rằng Vương Lãng này không hề đơn giản. "Vương tham mưu trưởng cũng không kém cạnh, tuổi tác trông có vẻ còn nhỏ hơn tôi." "Ngài quá khen rồi." Vương Lãng khách sáo cười, không để tâm đến lời hắn nói.

Lão Trương cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người, vỗ vai Tô Thần nói: "Mấy ngày này cứ ở chỗ anh mày.

Cả quãng đường chú mày cũng mệt mỏi vì xe cộ rồi, chúng ta cứ ở đây nghỉ ngơi cho khỏe đã, đợi anh em mình tụ tập một bữa ra trò rồi anh sẽ tiễn chú về." "Được!" Lão Trương cũng khá hào phóng, trực tiếp chia một khoảng sân cho Tô Thần và mọi người ở, ngoài cửa còn có mấy người lính đứng gác.

Khi đêm xuống, ông ta còn kéo hắn đi uống rượu.

Lôi cả Vương Lãng theo, ba người uống đến say mèm.

Mãi cho đến khi Tô Thần được người đưa về, người lính vừa đi

khỏi, Tô Thần lập tức tỉnh táo lại.

Không cần hắn phải nói nhiều, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Đa Linh, Cổ Trần, Bối Thi Nhân Lão Mã đều đã có mặt trong phòng hắn.

Hắc Bối Lão Lục theo thói quen mài đao, đang cẩn thận bảo dưỡng thanh đao yêu quý của mình, không nói lời nào.

Trần Ngọc Lâu phá vỡ sự im lặng: "Hôm nay tôi đã thử đi ra ngoài, có thể khẳng định Lão Trương đang giữ chúng ta ở đây, có lẽ là có chuyện gì đó muốn làm." "Hiện tại là hạn chế tự do của chúng ta, nhưng không có sự trói buộc rõ ràng, chỉ là chúng ta đi đâu cũng có lính đi theo, hơn nữa làm gì Lão Trương cũng sẽ trả tiền." Chá Cô Tiếu có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói.

Tô Thần sờ cằm suy nghĩ, trong lòng mơ hồ có phỏng đoán. "Hiện nay thời cuộc xem như ổn định, nhưng đây là gió nổi báo hiệu bão sắp tới.

Sự bình tĩnh lúc này chỉ là vẻ bề ngoài.

Lão Trương chắc đã nhận ra điều gì đó, chuẩn bị làm chuyện gì đó và muốn có được sự ủng hộ của chúng ta.

Tất cả những điều này đều là thăm dò." "Ý huynh là sao?" Trần Ngọc Lâu khoanh tay trước ngực, không hề ngạc nhiên trước câu trả lời này.

Tiếp theo phải làm gì, đều phải xem dự tính của Tô Thần.

Tô Thần im lặng một lúc rồi nói: "Án binh bất động, nói chính xác là xem Lão Trương giở trò gì trước đã.

Ngoài ra, chuẩn bị một con đường để rút lui, nếu chuyện hắn làm quá phức tạp thì chúng ta chuồn thẳng là được." Xét về thực lực, Tô Thần không sợ Lão Trương.

Mặc dù sự xuất hiện của Lão Trương có phần đột ngột, nhưng từ biểu hiện của ông ta có thể thấy, Lão Trương hiện tại tạm thời không muốn vạch mặt nhau, vậy thì vừa hay hắn cũng không muốn làm vậy.

Hai người đều đang âm thầm chờ đối phương ra tay.

Trong phòng Lão Trương, ông ta đang xem xét tài liệu trước mặt.

Vương Lãng đáng lẽ phải say khướt, lúc này trong mắt lại hoàn toàn tỉnh táo, chỉ có trên mặt vẫn còn chút men say. "Trương Lữ trưởng, hiệu suất của chúng ta có phải hơi thấp quá không?

Tôi đề nghị nên để Tô tộc trưởng tham gia trực tiếp, như vậy chuyện đó mới có thể làm tốt hơn." "Cậu quá coi thường Tô Thần rồi." Lão Trương thở dài, đặt tài liệu trong tay xuống nói: "Cậu chưa tiếp xúc với hắn, không biết được chỗ đáng sợ thật sự của hắn đâu.

Người này lợi hại nhất không phải là bản lĩnh, mà là sức hút cá nhân của hắn." "Tôi đã gặp không ít bậc nhân trung long phượng, cuối cùng đều có thể cam tâm tình nguyện gọi hắn một tiếng Tô tộc trưởng.

Một người như vậy chỉ có thể dùng để làm bạn thôi sao?" Lão Trương đánh giá Tô Thần rất cao, vượt ngoài dự liệu của Vương Lãng.

Thái độ của y đối với Lão Trương, dường như không đơn thuần là quan hệ cấp dưới và cấp trên, ngược lại có cảm giác hợp tác bình đẳng.

Sau khi nghe đánh giá về Tô Thần, y khẽ nhíu mày, có chút không chắc chắn nói: "Chỉ là cái gã say rượu đó thôi ư?

Tôi thì chẳng thấy có sức hút gì cả.

Bây giờ đang ở Phụng Thiên, là địa bàn của ông, lão Trương.

Hắn không đồng ý thì chẳng lẽ để mặc hắn sao?" Vương Lãng trong mắt lóe lên một tia khinh thường, một tộc trưởng thôi mà, có phải lữ trưởng đâu mà phải sợ.

Hiện tại ở Phụng Thiên, một mình ông ta là người có quyền quyết định.

Lão Trương nghe vậy im lặng một lát, vỗ nhẹ lên bàn hỏi: "Mẹ kiếp, lão tử có phải đã quá nể mặt mày rồi không?

Nếu cảm thấy mình làm được thì tiếp tục làm cho tao, không làm được thì cút cho lão tử!" "Ông..." Vương Lãng nghe vậy, suýt nữa không nhịn được mà động thủ, nhưng sau khi im lặng một chút, y tạm thời đè nén sự bất mãn trong lòng.

Có những việc, Lão Trương không làm được, vậy thì để mình y làm! ...

Lúc này, Tô Thần đang một mình trong phòng. "【Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ Vân Thiên Cung, thưởng cho túc chủ Rương Báu Vinh Diệu!】" "【Xin hỏi túc chủ có mở không!】" Giọng nói của hệ thống vang lên bên tai Tô Thần, không chút do dự, hắn trầm giọng nói: "Mở đi!" "【Đinh!

Chúc mừng túc chủ nhận được huyết mạch hiếm: Huyết mạch Cùng Kỳ (Huyết mạch Cùng Kỳ là biến chủng của huyết mạch Kỳ Lân, không có khả năng trường sinh bất tử, nhưng người sở hữu huyết mạch Cùng Kỳ có thể nhận được sức chiến đấu mạnh hơn, không bị suy giảm vì tuổi già.)】" Đúng là đồ tốt.

Tô Thần mắt sáng lên, như vậy thì gia tộc không cần lo thiếu sức chiến đấu rồi.

Điểm yếu duy nhất là không thể trường sinh, nhưng có mất có được, có thể sở hữu sức chiến đấu mạnh hơn huyết mạch Kỳ Lân,

điểm này rất quan trọng, chỉ là tỷ lệ nhận được hiện tại hơi thấp, chỉ có 20%.

Hắn liếc nhìn cột hệ thống hiện tại, một nhiệm vụ mới xuất hiện. "【Nhiệm vụ Vinh Diệu: Dẫn dắt thành viên gia tộc khám phá Vu Hạp Quan Sơn, sau khi hoàn thành sẽ nhận được một Rương Báu Vinh Diệu Lộng Lẫy.】" Vu Hạp Quan Sơn à, nghe có vẻ không xa lắm, đợi sau Tết có cơ hội thì đi khám phá là được.

Tô Thần khẽ cười, hắn thích cảm giác khám phá những điều chưa biết này, nó khiến hắn cảm thấy mình vẫn đang thực sự sống.

Hắn vốn tưởng Lão Trương sẽ còn thăm dò mình nữa, không ngờ ngày hôm sau, có mấy người lính đến, mở miệng là muốn đưa Tô Thần đi.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy liền vung đao. "Ngươi nói lại lần nữa xem?" "Sao, muốn động dao à?

Không biết Phụng Thiên là địa bàn của ai sao?" Một tên lính trong đó trực tiếp giơ súng lên.

Thấy hai bên sắp động thủ, Tô Thần ung dung bước ra. "Đều là người nhà cả, động thủ làm gì?" "Tô tộc trưởng, tên nhóc này mở miệng ngậm miệng đều muốn đưa ngài đi, xem cái bộ dạng này đâu có coi chúng ta là khách chứ." Trần Ngọc Lâu thấy vậy liền phàn nàn.

Kệ nguyên nhân là gì, cứ oán trách người khác trước đã.

Chương 465

Chuyện sau này thì để sau này tính.

Nghe những lời này, Tô Thần có chút bất đắc dĩ lắc đầu, hắn biết gã này muốn làm to chuyện, có thể nhưng không cần thiết. "Vị tiểu ca này, không biết ai muốn gặp tôi, hơn nữa thái độ của anh cũng không được tốt lắm." "Bảo ngươi đi theo thì đi, ở đâu ra lắm lời thế?" Tên lính bị Hắc Bối Lão Lục chặn lại, vốn đã ôm một bụng tức, thấy Tô Thần có vẻ dễ nói chuyện, không nói hai lời liền ra vẻ ta đây là lính, bộ dạng như thể ngươi không đi theo lão tử thì viên đạn này sẽ găm thẳng vào trán ngươi.

Ngay sau đó, một vệt đao quang lướt qua trước mặt hắn.

Tên lính sợ hãi nhắm mắt lại.

Khi hắn mở mắt ra, khẩu súng trường trong tay đã bị cắt làm đôi, ngay cả dây lưng quần cũng đứt, chiếc quần tuột thẳng xuống.

Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh thấy vậy cười khẩy một tiếng, hoàn toàn không thèm phí lời với hắn.

Thằng này đúng là tự tìm cái chết!

Lúc này, tên lính hoàn toàn ngây người, ngơ ngác nhìn Tô Thần.

Tô Thần vỗ vỗ vào mặt hắn, nói: "Dẫn đường đi." "Cái đó...

Vương tham mưu trưởng chỉ mời một mình ngài thôi." Tên lính còn lại cũng ngớ người, vội vàng nói.

Khi giọng nói vừa dứt, mấy người phía sau đều lộ ra ánh mắt không mấy thiện cảm.

Chỉ mời một người là có ý gì?

Rõ ràng họ rất không hài lòng với cách nói này.

Nhưng Tô Thần lại không để tâm, xua tay rồi đi theo tên lính.

Dưới sự dẫn đường của binh lính, hắn nhanh chóng đến một hoa viên.

Vương Lãng đang cầm thức ăn cho cá trong tay, rắc một ít xuống nước, tức thì đàn cá Koi trong hồ tranh nhau giành giật.

Tô Thần ngồi bên cạnh y, nhìn cảnh tượng dưới nước, có chút nghi hoặc hỏi: "Vương tham mưu trưởng gọi tôi đến, không lẽ chỉ để tôi xem ông cho cá ăn?" "Tất nhiên không phải.

Hôm nay tôi gặp ngài là có chuyện quan trọng, muốn hỏi thái độ của ngài." Vương Lãng chậm rãi mở lời, nói ra suy nghĩ của mình.

Y ném hết thức ăn cho cá trong tay xuống nước, sau đó thản nhiên nói: "Bây giờ trên giang hồ ai mà không biết uy danh của ngài.

Lão Trương hiện đang nắm giữ ba tỉnh miền Đông, quân chính quy dưới trướng đủ để xưng bá cả vùng Đông Bắc." Bây giờ quân phiệt mọc lên như nấm, những kẻ như La Lão Oai cũng có thể gom góp vài vạn người để xưng vương một cõi, chỉ có điều những đội quân được tập hợp bằng thuốc phiện và đồng bạc trắng đó chỉ có thể lừa được kẻ ngoại đạo.

Nếu thật sự phải đối đầu trực diện với người khác thì hoàn toàn không được.

Còn hơn một vạn người của Lão Trương đều là tinh nhuệ thực sự, có thể kéo ra ngoài đánh những trận chiến cam go.

Vương Lãng đặt một tấm bản đồ trước mặt hắn, thản nhiên nói: "Chiếm cứ Đông Bắc, nhìn ra cả nước, lẽ nào ngài chỉ cam tâm làm một tộc trưởng thôi sao?

Công lao phò tá đế vương, lẽ nào ngài chưa từng nghĩ đến?" Y đã chìa cành ô liu cho Tô Thần.

Chỉ là suy nghĩ này trong mắt Tô Thần, có chút quá điên rồ. "Chỉ với một vạn người mà muốn làm được việc này, ông cũng quá ngây thơ rồi đấy." "Đây chỉ là điểm khởi đầu.

Thời buổi loạn lạc, chính là lúc để những hảo hán như tôi và ngài lập nên công trạng.

Cả thiên hạ này làm sao có chuyện gì thú vị hơn việc cát cứ xưng vương chứ." Vương Lãng chậm rãi nói.

Trò chơi của đàn ông nên diễn ra trên chiến trường.

So với điều này, mấy chuyện hạ đấu trộm mộ chỉ là trò trẻ con mà thôi. "Bây giờ chúng tôi đang cần những kỳ nhân dị sĩ như ngài.

Chỉ cần ngài đồng ý gia nhập, sau này địa vị của ngài chỉ đứng sau tôi và Lão Trương." "Đây là ý của Lão Trương?" Tô Thần có chút chán ghét đứng dậy.

Nhất tướng công thành vạn cốt khô, ở thời đại này không phải là lời nói suông.

Mà là sự thật hiển nhiên.

Đằng sau vạn cốt khô, là cảnh nhiều người hơn nữa phải ly tán, mất nhà cửa.

Hắn có chút phẫn nộ, phẫn nộ vì suy nghĩ có phần điên cuồng của Vương Lãng.

Vương Lãng gật đầu, thản nhiên nói: "Ông ta là con người, trong tay nắm giữ quân quyền lớn như vậy, làm một vị vua Đông Bắc thì có sao?" Nói rồi y chủ động đặt một tách cà phê trước mặt Tô Thần.

Tô Thần cầm lấy chiếc thìa, chậm rãi khuấy, lạnh lùng nói: "Tôi

vẫn câu nói đó, nếu là hạ đấu gì đó thì tôi có chút hứng thú, còn những chuyện này thì miễn bàn." "Lão tử nể mặt mày quá rồi phải không!" Vương Lãng tự cho rằng mình đã cho Tô Thần đủ mặt mũi, thấy hắn hết lần này đến lần khác từ chối mình, liền đập bàn nói.

Y rút khẩu súng lục ở hông ra định chĩa vào Tô Thần, ai ngờ Tô Thần còn nhanh hơn, chiếc thìa trong tay hắn lướt như thoi đưa, xuyên qua phía sau cò súng và kẹt cứng cò lại.

Vương Lãng bóp cò nhưng bị kẹt cứng, không khỏi sững sờ.

Ngay sau đó, ngực y bị đạp một cú trời giáng, cả người bị đá văng xuống hồ nước.

Tô Thần cầm khẩu súng lục đứng bên hồ, nhìn bộ dạng thảm hại của y rồi nói: "Núi không có hổ, khỉ xưng đại vương.

Chỉ bằng ngươi mà cũng dám nghĩ đến chuyện đó sao?

Không cần người khác ra tay, một mình lão tử đây cũng đủ phế ngươi rồi.

Nếu không phải ngươi là tham mưu của Lão Trương, chỉ với cú vừa rồi ta đã có thể giết ngươi rồi!" "Mẹ kiếp!" Vương Lãng ngâm mình trong nước, thảm hại vô cùng, vùng vẫy bơi vào bờ.

Nhưng nhìn thấy khẩu súng trong tay Tô Thần, y lại không dám có hành động gì, chỉ có thể ngâm mình trong nước.

Chỉ là một tham mưu tác chiến đường đường, y từng chịu sự tủi nhục này bao giờ.

Càng nghĩ càng tức giận, y không khách khí nói: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, nổ súng phế hoàn toàn thằng này cho tao!" Theo tiếng nói của y, những người khác lập tức lên đạn. "Tao xem đứa nào dám!" Lão Trương sải bước đi tới, giận dữ nhìn cảnh tượng này.

Vương Lãng thấy Lão Trương đến, vội vàng cáo trạng trước: "Trương Lữ trưởng, ngài xem hắn đi, tôi chỉ truyền đạt lại mệnh lệnh của ngài, thế mà hắn lại đá tôi xuống hồ." "Ai cho mày cái mệnh lệnh đó!" Lão Trương cầm lấy cái đĩa trên bàn, đập thẳng vào đầu Vương Lãng.

Ông ta tức giận mắng như hận sắt không thành thép.

Lời Vương Lãng còn chưa nói hết đã nghẹn lại, có chút xấu hổ nhìn Lão Trương, không thể tin được đây là ý của Lão Trương, nhất thời không biết phải làm sao.

Lão Trương nhìn người trước mặt, khá bình tĩnh nói: "Tất cả cút cho tao!" "Vâng!" Mọi người vội vàng rời đi.

Khi Vương Lãng cũng chuẩn bị rời đi, Lão Trương chỉ vào mũi y mắng: "Mày cứ ngâm mình ở đó cho lão tử!

Tao đã nói với mày bao nhiêu lần rồi, Tô tộc trưởng là bạn của tao, hai chữ 'bạn bè' mày có hiểu không?

Lão tử bảo mày làm chuyện này lúc nào?" Mắng Vương Lãng xong, ông ta vẫn cảm thấy chưa hả giận, cầm lấy súng định bắn chết Vương Lãng.

Khi Lão Trương chuẩn bị nổ súng, ánh mắt liếc nhìn Tô Thần, cuối cùng không thể diễn tiếp được nữa, ném thẳng khẩu súng trong tay đi, bực bội nói: "Dù sao thì chú cũng nên khuyên anh một tiếng chứ, Vương Lãng này dù gì cũng là tham mưu trưởng của anh, nhất thời nghĩ không thông cũng là chuyện bình thường." Tô Thần gật đầu, nhìn Lão Trương hỏi: "Ông cho tôi một lời chắc chắn đi." Lão Trương tuy là một gã thô kệch, nhưng gu chọn phủ đệ cũng không tồi.

Chỉ riêng cái hoa viên nhỏ này, tuy không lớn nhưng hồ nước, đình tạ, cầu bạch ngọc, đá giả sơn, liễu rủ không thiếu thứ gì.

Nếu là mùa hè, ngồi ở đây uống trà câu cá thì quả là một thú vui tao nhã.

Bây giờ đang là mùa đông, mặt hồ không đóng băng, nhưng ở đây đốt lò pha trà, cùng bạn hiền thưởng trà đối ẩm cũng rất tuyệt.

Chỉ là Lão Trương hiện tại, rõ ràng không có tâm tư làm những chuyện như vậy.

Lúc này trong hoa viên một mảnh yên tĩnh, Tô Thần cũng không vội vàng gì, ra hiệu cho Vương Lãng nhanh chóng lên bờ.

Trong cái thời tiết quỷ quái này mà ngâm mình trong nước, lâu thật sự có thể chết người.

Chương 466

Vương Lãng vừa lăn vừa bò đi tới, đặt thẳng tay lên bếp lò, còn chưa dám lấy khăn.

Y nhìn Tô Thần với bộ dạng ung dung tự tại, không hề để tâm đến hoàn cảnh hiện tại của mình, chỉ mỉm cười nhìn người trước mặt.

Hồi lâu sau, Lão Trương đập mạnh vào đùi, nghiến răng nói: "Được, Tô Thần, lão Trương này coi chú là anh em, có những lời anh sẽ không giấu chú nữa." "Được." Tô Thần gật đầu, cuối cùng cũng đợi được kết quả mình muốn.

Lão Trương đã quyết tâm, không muốn lằng nhằng như đàn bà, không khách khí nói: "Lão Trương tôi chỉ là một kẻ thô lỗ, trong mơ cũng chưa từng nghĩ đời này có thể làm đến mức này.

Nói thật, nếu không có chú giúp đỡ, tôi cũng không làm được đến vị trí Lữ trưởng này." "Là chú cho tôi thấy được một thế giới khác, cho tôi biết hóa ra con người còn có thể sống như vậy!" "Nhưng bây giờ tôi đã thấy được thế giới này, tôi biết mình có tư cách tiến thêm một bước, tôi không muốn chỉ làm một Lữ trưởng nữa." Tham vọng của ông ta đã bị khơi dậy, khi ông ta cảm thấy mình có thể làm được, sao lại bằng lòng dừng bước.

Đây chính là quyết định ông ta nói với Tô Thần.

Tuy hành vi của Vương Lãng không phải ý của ông ta, nhưng là tâm phúc của Lão Trương, Vương Lãng quả thực đã nhìn thấu được suy nghĩ sâu thẳm nhất trong lòng Lão Trương.

Và thông qua cách này để dẫn dắt nó ra.

Tô Thần nghe vậy, liếc nhìn Vương Lãng đang run rẩy, môi đông

đến trắng bệch, không khỏi thở dài.

Mục đích thực sự của gã này không phải là chiêu mộ mình, mà là để Lão Trương nhận ra, điều ông ta thực sự muốn làm, nên làm rốt cuộc là gì.

Chỉ cần ông ta nhận ra điều này, cho dù không có Vương Lãng, Lão Trương cũng sẽ không kìm nén được.

Nghĩ đến đây, Tô Thần có chút đau đầu xoa xoa thái dương. "Nếu ông đã quyết định, tôi sẽ không cản ông." "Chúng ta là anh em, anh có thể đảm bảo với chú, có anh một miếng ăn thì nhất định có chú một miếng uống.

Ở lại giúp anh đi." Lão Trương im lặng một lúc rồi nói. "Giống như Lưu Huyền Đức ba lần đến lều tranh, hay là chú cũng làm một lần đi?" Lão Trương không có văn hóa, câu duy nhất nói ra được là "ba lần đến lều tranh", cũng là do lần trước đi xem kịch, vô thức nhớ được.

Ông ta luôn cảm thấy có lẽ sẽ có ích với Tô Thần, nên bản năng ghi nhớ lại, tiện thể dùng vào lúc này.

Cảnh này quả thực khiến Tô Thần kinh ngạc, hắn vốn tưởng mình nghĩ nhiều, không ngờ Lão Trương người này, lại có bản lĩnh hơn hắn tưởng.

Tô Thần nhìn người trước mặt, không khách khí nói: "Suy nghĩ của ông cũng đẹp đấy, chỉ tiếc ông không phải Lưu Huyền Đức, tôi cũng không phải Gia Cát Khổng Minh.

Nếu ông đã chọn con đường này, vậy hai ta định sẵn không chung đường rồi, tạm thời cứ như vậy đi." "Tô Thần, lão tử coi mày là anh em ruột, bây giờ mày ngay cả giúp tao một lần cũng không muốn sao?" Lão Trương nghe vậy, trong mắt lóe lên vẻ không cam tâm, ông ta làm

sao có thể cam lòng Tô Thần làm vậy, liền nói một câu.

Tô Thần đứng dậy, chậm rãi nói: "Sắp Tết rồi, mấy bà vợ của tôi còn đang đợi đấy.

Tôi không ở đây làm lỡ việc của ông nữa, tôi phải về sớm thôi." "Mày!" Lão Trương định lên tiếng ngăn cản, nhưng khi đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Tô Thần, lại không nói nên lời, chỉ có thể mặc cho hắn rời đi.

Đợi Tô Thần biến mất, Vương Lãng mới cho người lấy một chiếc khăn đến, quấn quanh người mình, cảm thấy dễ chịu hơn nhiều mới lên tiếng nói: "Chuyện lần này là do tôi thiếu suy xét, đáng lẽ phải làm chu toàn hơn một chút." "Không trách cậu, hắn vốn là người như vậy, một khi đã quyết tâm, không ai có thể thay đổi được quyết định của hắn." Lão Trương không hề ngạc nhiên về điều này, lắc đầu, sắc mặt có chút khó coi.

Nhưng rất nhanh ông ta đã kìm nén suy nghĩ của mình, chỉ coi như hai người không có duyên.

Vương Lãng im lặng một lúc, xem như thừa nhận phán đoán của mình sai lầm, nhưng không cam tâm để Tô Thần cứ thế trở về. "Nhân vật như vậy một khi đã có suy nghĩ, nhất định sẽ là đối thủ của chúng ta, hay là tôi phái người đi chặn giết hắn." Lời y còn chưa dứt, bỗng đối diện với ánh mắt của Lão Trương.

Những tia máu đỏ ngầu vây quanh con ngươi, khoảnh khắc đó Vương Lãng tưởng mình đã nhìn thấy một con mãnh hổ, hơi thở bất giác trở nên dồn dập.

Lão Trương đứng dậy rời đi, chỉ để lại một câu. "Bất kể cậu định làm gì, tốt nhất đừng tự ý hành động.

Nhân vật như Tô tộc trưởng, cho dù không thể cùng làm việc cũng

nhất định phải làm bạn.

Nếu cậu dám tự ý động thủ, vậy thì sự hợp tác giữa chúng ta đến đây là kết thúc." "Ông!" Vương Lãng nghe vậy siết chặt nắm đấm, hận không thể giết chết Tô Thần ngay bây giờ.

Nhưng lời cảnh cáo của Lão Trương vẫn còn đó, y tạm thời đè nén chuyện này lại. ...

Sau khi Tô Thần và Lão Trương nói rõ mọi chuyện, hắn không còn ý định ở lại nữa, nhân tiện đi cùng chuyến xe vận chuyển minh khí của Lão Trương để trở về.

Ban đầu những người lính kia còn muốn ngăn cản, nhưng theo mệnh lệnh của Lão Trương, cả đoàn cuối cùng cũng lên đường trở về.

Chỉ là lần này tâm trạng của mọi người đều không cao lắm.

Trần Ngọc Lâu khẽ thở dài, ông là người trong số mấy người hiểu rõ nhất cảm giác quyền lực.

Nếu không phải trận ôn dịch đó, có lẽ ông cũng sẽ đi trên con đường tương tự như Lão Trương. "Tham vọng trong lòng người giống như một ngọn lửa, nếu hắn đã quyết định từ đầu thì dù chúng ta làm gì cũng vô ích, không thể thay đổi được bất kỳ suy nghĩ nào của hắn." Nói đến đây, ông ta vô thức liếc nhìn Tô Thần, rồi mới định nói tiếp.

Tô Thần cắt ngang lời ông, bực bội nói: "Được rồi, tôi cũng không cần ông ở đây nhắc nhở tôi.

Lão Trương và chúng ta vốn không cùng một đường, có thể đồng hành một đoạn này đã là không tệ rồi.

Điều tôi thực sự để tâm là Vương Lãng." "Vương Lãng?

Chỉ là tên phó quan không có bản lĩnh gì đó thôi sao?" Chá Cô Tiếu

thấy Trần Hạt Tử dường như đang suy tư vì cái tên này, cảm thấy có chút vô lý, chẳng phải chỉ là một tên phó quan thôi sao, có thể làm được gì chứ.

Tô Thần liếc nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi: "Bây giờ ông hiểu chưa?" "Hiểu rồi." Trần Ngọc Lâu gật đầu, mọi người thấy vậy càng thêm mơ hồ, rốt cuộc là tình hình gì đây? "Hai chữ Vương Lãng, tách ra là Vương, Thủy, Lương, cũng có thể là Uông Lương." Trần Ngọc Lâu chậm rãi nói ra chuyện này.

Nghe thấy cái tên này, mấy người có mặt đều bất giác ngồi thẳng người dậy.

Không phải nói cái tên Uông Lương đáng sợ đến mức nào, mà là điều này có nghĩa là người hợp tác với Lão Trương là Uông gia.

Trong đó, Hắc Bối Lão Lục vô thức đặt tay lên đao, có chút hối hận vì mình đã không ra tay sớm hơn, nếu không đã có thể xử lý gã này rồi.

Làm gì còn có phiền phức như bây giờ.

Việc Tô Thần đối phó với Uông gia đã là chuyện chắc chắn, chỉ là hiện tại chưa đến lúc mà thôi.

Hắn thấy phản ứng của Hắc Bối Lão Lục, liền lắc đầu, chậm rãi nói: "Chuyện này cũng không phải là đại sự gì.

Đối phó với Uông gia cần phải một đòn chí mạng, xử lý triệt để đám này mới được.

Chỉ cần để Uông gia ẩn nấp, muốn tìm lại sẽ rất khó." Tô Thần chậm rãi nói.

Bản lĩnh thực sự của Uông gia chính là khả năng ẩn nấp.

Nếu có thể dễ dàng bị người ta lôi ra, thì đã sớm bị người ta bắt đi

rồi, làm gì đến bây giờ vẫn bình an vô sự.

Tất nhiên là vì ẩn nấp sâu, ẩn nấp lâu khiến người ta không thể nào bắt được.

Mà bây giờ Uông gia chịu chủ động thò tay ra, đối với hắn mà nói lại là một chuyện tốt, vừa hay để hắn một lưới bắt hết.

Chỉ có điều Uông gia hiện tại chỉ vừa mới lộ diện, còn cần phải ủ thêm một thời gian nữa.

Hắn liếc nhìn những người khác có vẻ không cam tâm, có chút bất đắc dĩ nói: "Các vị, đừng có trưng ra bộ mặt ủ rũ nữa.

Lần này chúng ta dù sao cũng là đại thắng trở về, thu hoạch này không ít đâu." "Tộc trưởng nói đúng!" Sau hai ngày đi tàu hỏa, cuối cùng Tô Thần cũng đã trở về.

Đội trộm mộ nhỏ cũng tạm thời giải tán, mỗi người tận hưởng sự yên bình ngắn ngủi.

Vừa về đến đầu thôn, hắn đã thấy Doãn Tân Nguyệt dắt con trai ra đón mình.

Xa nhau một chút càng thêm mặn nồng.

Hắn nhìn Doãn Tân Nguyệt bị gió lạnh thổi đến hai má ửng hồng như quả táo, dùng bàn tay ấm áp của mình áp lên má nàng. "Trời lạnh như vậy, sao em còn ra đây đợi anh." "Nghe nói anh bị giữ lại ở Phụng Thiên, làm em lo chết đi được.

Chương 467

Nếu không phải em cản lại, Dịch Tiêu Tiêu và A Lăng đã chạy đến đó tìm anh rồi." Doãn Tân Nguyệt lao vào lòng hắn, có chút đau lòng nói.

Tô Thần nghe vậy trong lòng ấm áp, khẽ vỗ lưng nàng cười nói: "Anh về rồi đây, không có chuyện gì đâu, chỉ là uống chút rượu với Lão Trương thôi." "Còn tìm cả gái nữa?" Doãn Tân Nguyệt đột nhiên cắt ngang lời hắn, sự lo lắng trong mắt biến thành sự tra hỏi.

Nàng chớp mắt nhìn thẳng vào hắn.

Khóe miệng Tô Thần bất giác nhếch lên.

Trước đó hắn nói với Lão Trương rằng mình không muốn ở lại là vì vợ con đang đợi hắn về nhà.

Lời này tuy nói ra có chút qua loa, coi như là một cách đáp lại Lão Trương, không muốn cùng ông ta mơ mộng hão huyền.

Nhưng ở một mức độ nào đó, Tô Thần thực sự tận hưởng cảm giác sau khi bận rộn, trở về có người chờ đợi mình.

Chỉ là lúc này, có chút không ổn lắm.

Đối mặt với câu hỏi của bà cả, Tô Thần mặc dù không làm gì có lỗi với nàng, nhưng vẫn giống như đại đa số đàn ông, bất giác chột dạ một chút, sau đó mới nghĩa chính ngôn từ nói: "Nói bậy!

Tô Thần anh đời này chưa từng làm chuyện đó!

Em đừng có vu oan cho anh!" "Một lần cũng không có?" Doãn Tân Nguyệt nghe vậy khẽ nhướng mày, mang theo vài phần không tin hỏi.

Tô Thần vỗ ngực nói: "Chỉ là uống rượu cùng Lão Trương, không

làm chuyện gì khác.

Không tin em cứ đi hỏi Lão Trương." "Em tin anh cái quỷ!" Miệng đàn ông là cái đồ lừa đảo.

Doãn Tân Nguyệt khẽ hừ một tiếng rồi quay đầu bỏ đi.

Đi được hai bước, thấy Tô Thần đứng yên tại chỗ có vẻ không dám bước đi, cảm thấy mình đã lập uy gần đủ rồi, mới mở miệng nói: "Còn không bế con theo đi." "Được thôi!" Tô Thần gật đầu, vội vàng bế con trai đuổi theo.

Hắn đi theo Doãn Tân Nguyệt về nhà.

Trên đường, người ta thấy hai người liền mở miệng gọi tộc trưởng.

Rõ ràng Tô Thần mới là tộc trưởng, nhưng Doãn Tân Nguyệt lại ra dáng hơn nhiều.

Nàng hỏi han chuyện thu hoạch của nhà này, thúc giục chuyện hôn sự của nhà kia, thỉnh thoảng còn tặng một ít đồ.

Đi một đoạn đường như vậy khiến hắn, một tộc trưởng, có vẻ như không có việc gì để làm.

Tô Thần rất vui khi thấy cảnh này, hắn là người không ngồi yên được, mọi việc trong Tô gia thôn đều do hắn lo liệu. "Bây giờ sắp đến Tết rồi, anh không được chạy ra ngoài nữa đâu đấy." Doãn Tân Nguyệt đột nhiên nói: "Dù sao anh cũng là tộc trưởng, việc thường ngày em có thể giúp anh xử lý, nhưng khi cần lộ diện, vẫn phải do anh tự mình ra tay." "Được, được, được." Tô Thần liền gật đầu.

Hắn cũng thực sự làm như vậy.

Ngoài việc mỗi tối ôn tồn với các bà vợ, hắn còn ra dáng chủ một nhà, bắt đầu lo sắm đồ Tết.

Thỉnh thoảng còn dắt mấy đứa trẻ đi ném pháo vào chuồng chó, bị chó dữ rượt chạy mấy dặm.

Gần đến đêm ba mươi Tết, Tô Thần ngồi trên chiếc ghế tựa trong sân, tận hưởng sự yên bình hiếm có. "Gần đây anh cũng nhàn rỗi quá nhỉ, rõ ràng là tộc trưởng mà sắp thành vua trẻ con rồi?" Giọng của A Lăng cô nương vang lên, nàng nhét miếng thịt kho tàu vừa rán vào miệng hắn.

Tô Thần nhai miếng thịt, chậm rãi nói: "Bây giờ tôi lại rất thích những điều này." "A Vân về rồi." "Ừm." Tô Thần ăn thịt kho, nhắm mắt khẽ gật đầu, tỏ ý mình đã biết.

Thấy đây không phải là câu trả lời mình muốn.

A Lăng cô nương hít một hơi thật sâu, cũng không định giấu giếm nữa, mà hỏi thẳng: "Rốt cuộc anh nghĩ thế nào, về Uông gia, anh định làm gì?" "Cô biết Lão Trương tìm tôi làm gì không?" Tô Thần nhìn nàng hỏi.

Lời này hắn sẽ không nói với Doãn Tân Nguyệt, nhưng lại có thể nói với A Lăng.

Nàng hơi sững người, có một dự cảm không lành.

Tô Thần cũng không mong nàng trả lời, tự mình nói tiếp: "Ông ta nói với tôi, nam tử hán đại trượng phu sinh ra giữa trời đất, thì nên thành tựu bá nghiệp, nam chinh bắc chiến, thống nhất thiên hạ." "Tất nhiên tôi nói vậy có chút khoa trương, ông ta cũng không nói được những lời đó, cô hiểu ý là được.

Ông ta muốn làm quân phiệt, muốn tôi cùng ông ta xem có thể cát cứ Thăng Long được không." "Đó là tham vọng của ông ta, tôi không cản được.

Nếu không cản được, tôi cũng không tham gia vào, cho nên chỉ có

thể mắt không thấy, tim không phiền." Nói đến đây, Tô Thần liếc nhìn A Lăng.

Nàng không nói gì, nhưng vẫn hỏi: "Điều anh muốn nói không chỉ có vậy phải không?" "Ừm." Tô Thần gật đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng. "A Vân làm gì là lựa chọn của cô ấy, tôi không cản được.

Tương tự, lựa chọn của Lão Trương là ý của ông ta, tôi không có hứng thú cũng không định can thiệp." "Nhưng Uông gia là cái thá gì, một lũ chuột nhắt trốn trong cống ngầm, cũng xứng đáng xen vào chuyện này sao?

Chúng nó dám nhúng tay vào, lão tử đây dám lôi chúng nó ra, đập chết từng con một." "Để cho lũ chó đó biết, vẫn còn có người đang theo dõi chúng!" Gác lại những hùng tâm tráng chí ấy, cuối cùng cũng đến mùng một Tết.

Sáng sớm, Tô Thần đã dẫn các bà vợ đi chúc Tết, nói là chúc Tết nhưng thực chất là nhìn người trong trấn xếp hàng đến khấu đầu mình.

Với tư cách là tộc trưởng, hắn chỉ có thể ngồi ở vị trí cao nhất, cùng mấy vị lão gia có vai vế lớn trong tộc phát lì xì cho đám con cháu.

Dáng vẻ đó khiến Doãn Tân Nguyệt, Dịch Tiêu Tiêu và A Lăng nhìn mà không nhịn được cười.

Mãi mới xong được màn này, gánh hát do làng đặc biệt mời đến bắt đầu biểu diễn, lần này những người già ở lại trong làng được một phen vui vẻ, thoải mái.

Còn Tô Thần, muốn hưởng thụ sự yên tĩnh này, bèn tìm một chỗ ngồi xuống.

Bất chợt, hắn cảm nhận được một làn hương thoảng qua, phát hiện là Dịch Tiêu Tiêu nên cũng thả lỏng.

Dịch Tiêu Tiêu để Tô Thần gối đầu lên đùi mình, nhẹ nhàng xoa bóp thái dương cho hắn, dịu dàng nói. "Sao em thấy anh có vẻ không thích ngồi cùng các vị lão tộc trưởng thế?" "Anh mới bao nhiêu tuổi chứ, ở cùng đám người đó thà giết quách anh đi còn hơn!" Nghĩ đến chuyện sáng nay, hắn bất giác nổi da gà, thà xuống mộ thám hiểm còn hơn phải giống như mấy lão tộc trưởng kia.

Không vì gì khác, chỉ là hắn không thích mùi trên người mấy ông lão đó, nhưng hắn lại là người có địa vị cao nhất Tô gia, không xuất hiện thì làm sao được?

Dịch Tiêu Tiêu có chút bất đắc dĩ, khẽ cười nói. "Như vậy đã là đơn giản lắm rồi đấy, nếu theo quy củ ngày xưa, e là đám tiểu bối này phải xếp hàng, bước theo những bước chân gia truyền mới được đến gặp anh đó." "Chẳng biết chừng còn phải dâng hương cúng bái tổ tiên cầu phúc..." Dịch Tiêu Tiêu chưa nói xong, Tô Thần đã thấy hơi đau đầu.

Hắn nghiêng đầu giả vờ không muốn nghe, áp vào bụng nhỏ hơi nhô lên của cô, rồi đột nhiên ngẩng đầu hỏi. "Sao nó không đá anh?" "Còn chưa đến lúc mà?" Dịch Tiêu Tiêu nghe chồng mình nghĩ đến chuyện này, bực mình chọc vào đầu hắn một cái.

Cô chậm rãi lên tiếng hỏi. "Anh nói xem nó nên tên là gì?" Tô Thần suy nghĩ một lát rồi từ từ nói. "Nếu là con trai thì gọi là Tô Dịch, nếu là con gái thì gọi là Tô Tiêu Tiêu đi." "Sao anh không gọi luôn là Tô Dịch Tiêu Tiêu đi?" Dịch Tiêu Tiêu lườm hắn một cái, nhưng động tác trên tay lại càng thêm dịu dàng, trong mắt chan chứa tình cảm như nước, dường như muốn hòa tan Tô Thần trong đó. "Hay thật, tôi đi tìm khắp nơi, hóa ra hai người trốn ở đây à?" Doãn Tân Nguyệt và A Lăng thấy hai người trốn ở đây hưởng thụ sự yên tĩnh, cũng vội vàng xáp lại.

Thời gian trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã qua rằm tháng Giêng.

Tô gia thôn sau một thời gian ngắn nghỉ ngơi lại quay về quỹ đạo cũ.

Có đội chấp pháp của Tô gia duy trì trật tự, người bình thường trong thôn đã không còn ai dám gây rối.

Trong mắt nhiều người, Tô gia thôn thậm chí còn được coi như một chốn đào nguyên lánh đời.

Trong những ngày như vậy, Lưu Đại Thành dẫn người tới.

Gia nhập thôn làng, Lưu Đại Thành sống rất thoải mái trong thời gian này.

Ông ta cũng đã gặp được Tô Thần. "Tô...

Chương 468

Tộc trưởng, ân cứu mạng này không biết lấy gì báo đáp." "Tôi có vợ rồi, không có hứng thú với con gái ông đâu." Tô Thần nhìn Lưu Nhạn Nhi cố tình ăn diện đi theo sau Lưu Đại Thành, vội vàng lên tiếng.

Sự từ chối dứt khoát của hắn khiến Lưu Nhạn Nhi bất giác cảm thấy hụt hẫng.

Là một cô gái vùng sơn cước, cô có một vầng hào quang kỳ lạ dành cho Tô Thần, người đã cứu mình, luôn muốn làm gì đó cho hắn.

Nhưng những gì cô có thể làm thì Tô Thần lại không cần, điều này khiến Lưu Nhạn Nhi cảm thấy có chút tủi thân.

Mắt cô lập tức đỏ hoe.

Con gái vùng núi có gì nói đó, thậm chí khi gặp người mình thích còn chủ động hơn cả đàn ông.

Lưu Nhạn Nhi sợ bị Tô Thần ghét nên mới không xông thẳng tới, lúc này lại bật khóc.

Thấy vậy, Tô Thần có chút bất đắc dĩ, lên tiếng nói. "Cô tên Lưu Nhạn phải không?" "Là Lưu Nhạn Nhi." Nhìn Tô Thần trước mặt, Lưu Nhạn Nhi lại lau mặt, sửa lại lời hắn nói.

Điều này khiến Tô Thần dở khóc dở cười, nhưng cũng cho hắn biết cô gái trước mặt là người có chủ kiến. "Được rồi, Lưu Nhạn Nhi." "Tô gia thôn không giống những thôn khác, chỉ cần cô không gây rối thì sẽ không phải chịu tủi thân gì đâu, cứ theo cha cô sống cho tốt, những ngày tháng lo sợ nơm nớp sau này sẽ không còn nữa." Tô Thần cười tủm tỉm nói.

Trước đây, hai cha con Lưu Đại Thành toàn sống cảnh bữa đói bữa no.

Nếu ngày tháng có thể trôi qua, ai lại muốn đi đổ đấu chứ.

Đó đều là lựa chọn bất đắc dĩ.

Mà Tô gia thôn lại không có nhiều quy củ như bên ngoài, nếu thật sự không tìm được việc thì cứ đi xây nhà cũng được, dù sao cũng không để Lưu Đại Thành chết đói.

Ý định ban đầu của hắn là để Lưu Đại Thành dẫn con gái đi làm ăn, nhưng đối phương đã chọn đến đây thì hắn cũng không tiện nói gì, bèn chủ động lên tiếng khuyến khích. "Cô có thể thử đi làm việc, ở đây nam nữ bình đẳng, việc cha cô làm được thì cô cũng có thể làm, tôi tin cô sẽ làm tốt hơn Lưu Đại Thành." "Em có thể gọi anh là Tô ca ca được không?" Lưu Nhạn Nhi liền gật đầu, trong mắt ánh lên tia sáng, vui vẻ nói.

Sau khi được Tô Thần khẳng định, cô bày tỏ nhất định sẽ sống thật tốt, không để Tô Thần thất vọng.

An ủi xong hai người, Tô Thần bắt đầu dỗ dành ba người trong nhà.

Nhất thời, trong nhà đâu đâu cũng là tiếng "Tô ca ca".

Những ngày yên ổn cũng đã hưởng thụ đủ, Tô Thần nhận được tin từ Thượng Hải.

Địa điểm của cửa hàng đồ cổ và nhà đấu giá đã được chọn xong, dưới sự điều hành của Tô Thiên, bây giờ đã gần như có thể khai trương.

Những nơi cần lo lót cũng đã lo lót xong, vốn chỉ chờ hắn qua cắt băng khánh thành, ai ngờ lại xảy ra chút sự cố.

Lô minh khí gửi đi trước Tết không biết bị ai tiết lộ thông tin, khiến một số thế lực bản địa đỏ mắt, bắt đầu gây khó dễ cho cửa hàng đồ cổ.

Tô Thiên bản lĩnh không yếu, nhưng đối mặt với thế lực lão làng ở địa phương vẫn có chút không đủ sức.

Điều này cũng khiến Tô Thần buộc phải dời lịch trình của mình sớm hơn, vốn định đợi sang xuân mới đi, giờ đành phải đi trước một bước.

Sau khi từ biệt người nhà, Tô Thần lên đường đến Thượng Hải.

Chuyện của cửa hàng đồ cổ không thể trì hoãn, cộng thêm quyết định sẽ đến Vu Sơn sau này.

Vì vậy lần này hắn cũng triệu tập đủ binh mã đi cùng.

Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Hắc Bối Lão Lục ba người cùng đến Thượng Hải.

Còn những người còn lại như Bối Thi Nhân Lão Mã, Đa Linh, Cổ Trần lần này không đi cùng, mục tiêu của họ là Vu Sơn, đi trước để dò đường cho Tô Thần đến Quan Hạp ở Vu Sơn.

Cùng lúc đó, kế hoạch bố trí ở Đông Bắc của hắn vẫn đang tiếp diễn.

Tô Thần rõ ràng đang chuẩn bị cho một ván cược lớn.

Nhưng tất cả những điều này đều phải giải quyết xong chuyện ở Thượng Hải trước, sau đó mới có thể từng bước thực hiện kế hoạch của mình.

Con tàu hơi nước bốc khói lướt qua cánh đồng, làn sương trắng tựa như hơi thở của một con rồng khổng lồ.

Tô Thần đang nhắm mắt dưỡng thần, lặng lẽ chuẩn bị một âm

mưu nhằm lật đổ cả giới đổ đấu.

Nhà ga, Tô Thần và mấy người khác xuống xe.

Bốn người chậm rãi bước ra khỏi nhà ga giữa dòng người tấp nập, nhìn thành phố Thượng Hải phồn hoa như một thế giới khác.

Trần Ngọc Lâu không khỏi cảm thán. "Mỗi lần đến đây lại có một cảm xúc khác nhau, nơi này đúng là không tệ, nhìn cô nàng Tây mặc sườn xám kia kìa, đúng là chịu lạnh giỏi thật." "..." Tô Thần nghe vậy, bực mình lườm hắn một cái.

Rất nhanh, hai chiếc xe hơi dừng lại trước mặt Tô Thần và mọi người, Hứa thái thái khoác một chiếc áo lông chồn, ánh mắt dừng lại trên người Tô Thần. "Tô tộc trưởng, mời lên xe." "Được." Tô Thần gật đầu, lên xe.

Hướng về phía cửa hàng đồ cổ đã chọn.

Trần Ngọc Lâu, Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục ngồi ở xe sau, còn xe trước có Tô Thần và Hứa thái thái.

Đến biệt thự Tây, Tô Thần và Hứa thái thái nói chuyện riêng, những người khác bắt đầu đi dạo.

Chỉ là lúc này, không khí bàn chính sự có chút không đúng.

Hứa thái thái nghiêng người dựa vào Tô Thần, bàn tay ngọc ngà thon thả lướt nhẹ qua đùi hắn, đến khi đi lên nữa thì bị Tô Thần lặng lẽ chặn lại.

Tô Thần thấy bộ dạng này của cô, cười tủm tỉm hỏi. "Nhận được tin, tôi cứ tưởng chuyện cửa hàng đồ cổ gấp lắm, không ngờ là cô gấp." "Người ta cả tháng trời không gặp chàng rồi, chẳng lẽ không được nhớ chàng sao?" Hứa thái thái có chút oán giận nói, nếu ánh mắt có thể nói chuyện, Tô Thần bây giờ có thể nghe thấy những lời oán trách nức nở của Hứa thái thái.

Nhưng may là hắn không hiểu được.

Dù sao cũng là đã lạnh nhạt với cô, Tô Thần hứa lát nữa sẽ bù đắp cho cô, rồi mới bắt đầu hỏi han tình hình hiện tại. "Vậy rốt cuộc là có phiền phức gì?" "Chàng cũng biết Thượng Hải này không giống những nơi khác, nếu nói về sự phồn hoa thì còn hơn cả Bắc Bình Thành không biết bao nhiêu lần, thế lực ở đây tự nhiên là vàng thau lẫn lộn.

Trước Tết, một người thợ khuân vác không cẩn thận nhìn thấy minh khí, bèn đem tin tức này lan truyền ra ngoài, kết quả là dẫn đến sự đố kỵ của kẻ khác." Nói đến đây, Hứa thái thái cũng có chút đau đầu, vốn dĩ cô đã lo lót xong xuôi, chỉ cần đợi nhà đấu giá khai trương, cô sẽ bán rẻ một lô đồ cổ, xem như là đứng vững gót chân.

Nhưng đúng lúc này tin tức lại bị lộ, những món đồ cổ trị giá hàng chục triệu đại dương này lập tức khiến người ta đỏ mắt.

Bất kể kẻ đó là cố ý tiết lộ hay chỉ là trùng hợp, cửa hàng đồ cổ vốn nên khai trương thuận lợi lại gặp phải hết trở ngại này đến trở ngại khác.

Sau khi đại khái hiểu được sự việc, Tô Thần theo thói quen nhíu mày, bàn tay đang luồn vào trong chiếc áo khoác lông chồn của cô hơi dùng sức.

Người đẹp trong lòng có chút oán giận khẽ hừ một tiếng, nhẹ nhàng đấm hắn một cái.

Tô Thần đầu ngón tay hơi dùng sức, kiềm chế Hứa thái thái lại rồi mới lên tiếng hỏi. "Lần trước đến đây vội vàng, không có thời gian tìm hiểu về các thế lực ra tay, hiện tại ở đây có những thế lực nào?" "Thanh Bang có Đỗ Ngộn, Thương hội có Vinh Cẩm Hoàng, còn có trùm hắc đạo Lâm Hưng Hứa, sau đó còn có những kẻ như Trâu Lương, Hạ Nghĩa, Lý Trang, Vương Hổ, tổng cộng hơn chục nhóm."

Hứa thái thái mắt đẹp như tơ nhìn hắn, dường như đã động lòng.

Nhưng vẫn nghiêm túc nói ra tất cả những gì mình biết.

Tô Thần nghe xong không khỏi kinh ngạc, quả là đáng gờm, phải biết rằng Cửu Môn ở Trường Sa Thành đã đủ khiến người ta kinh ngạc rồi, nơi này còn hơn thế nữa, đủ các loại tạp nham cộng lại cũng phải hai chục phe.

Trong đó không thiếu những kẻ buôn lậu, buôn thuốc phiện.

Khi bàn đến chuyện chính, Tô Thần rút tay ra, nghiêm túc hỏi. "Là ai đã nhắm vào cửa hàng đồ cổ?" "Tất cả." Hứa thái thái oán giận liếc hắn một cái, kéo tay hắn vào lòng mình, vừa giải tỏa ham muốn tích tụ bấy lâu vừa nói.

Chương 469

Tô Thần tưởng mình nghe nhầm, dứt khoát buông xuôi mặc cho Hứa thái thái đòi hỏi, đồng thời hỏi lại. "Tất cả?" "Ừm, hiện tại Tô Thiên chắc đang đau đầu lắm, tối nay những thế lực đó sẽ mời cậu ta qua, để thảo luận xem nên chia chác cửa hàng đồ cổ này như thế nào." Hứa thái thái nghĩ đến chuyện hôm nay, không khỏi lên tiếng nhắc nhở.

Tô Thần sững sờ một lúc, lúc này mới phát hiện đám người này còn tham lam hơn hắn tưởng.

Hoặc có thể nói, khi đám người này phát hiện ra cửa hàng đồ cổ kiếm được tiền, thứ họ muốn không còn là cửa hàng đồ cổ nữa, mà là thế lực trong tay hắn, muốn nuốt trọn tất cả các kênh hàng của hắn.

Hứa thái thái có chút không nhịn được nữa, trực tiếp đè Tô Thần xuống dưới.

Trong phòng, không khí ái muội dần tăng lên, Hứa thái thái vừa thở hổn hển vừa đáp. "Thực ra trong những thế lực này, người thực sự đáng để ý chỉ có ba người, Đỗ Ngộn, Vinh Cẩm Hoàng và Lâm Hưng Hứa, họ mới là những nhân vật lợi hại thực sự, còn lại đều là cỏ đầu tường, chỉ muốn theo đóm ăn tàn mà thôi." "Chỉ cần thuyết phục được ba người này, chuyện cửa hàng đồ cổ mới có thể bàn tiếp được." Sau một hồi giày vò, Tô Thần coi như đã hiểu rõ cục diện hiện tại.

Hắn sẽ sớm phải xử lý Tô gia, đối phó với chuyện ở đây tự nhiên là dùng dao sắc chặt đay rối sẽ tốt hơn.

Nhưng trước khi bắt đầu xử lý những chuyện này, hắn phải cho con thú nuốt vàng trước mắt này ăn no đã.

Mất hai tiếng đồng hồ để thuần phục con ngựa hoang này, Tô Thần nằm trên giường nghỉ ngơi.

Mặt Hứa thái thái ửng hồng vẻ thỏa mãn, đầu ngón tay không ngừng vẽ vòng tròn trên người hắn, nếm được mùi ngon hiển nhiên có chút chưa đã thèm.

Nhưng nếu tiếp tục nữa sẽ làm tổn hại đến thân thể hắn, Tô Thần đứng dậy mặc quần áo, chuẩn bị đi tìm Tô Thiên.

Hứa thái thái nằm trên giường, có chút không nỡ. "Hay là thôi đi?

Em đưa chàng đến châu Âu?" "Cô nói gì?" "Đỗ Ngộn, Vinh Cẩm Hoàng và Lâm Hưng Hứa, ba người họ được mệnh danh là tam đại cự phách của Thượng Hải, bọn họ mà liên thủ thì ở Thượng Hải không ai đối phó nổi đâu." Hứa thái thái có chút bất đắc dĩ nói.

Chính vì hiểu rõ bọn họ, cô mới biết chuyện này khó khăn đến mức nào.

Huống hồ bây giờ cô cũng không nỡ để Tô Thần đi vào chỗ chết, hay là cô bán hết tài sản, cùng Tô Thần cao chạy xa bay cho rồi.

Chỉ là cô vừa dứt lời, lại phát hiện người trước mắt giống như một con sư tử vừa mở mắt, liếc nhìn cô một cái.

Chỉ một cái liếc mắt, Hứa thái thái đã cảm thấy mình như sắp nghẹt thở.

Tô Thần có chút nghiêm túc, mặt không biểu cảm lên tiếng. "Chuyện khác đều dễ nói, duy chỉ có chuyện này là không có gì để nói." "Bọn họ bây giờ đã coi ta là một miếng thịt, tự nhiên sẽ không để ta rời đi, còn chuyện bỏ đi lại càng không thể.

Hoặc là bọn họ ăn được miếng thịt này, hoặc là phải bị gãy mất một chiếc răng mới được." Tô Thần rất rõ, đám người này đã liên hợp lại thì sẽ không cho hắn cơ hội xuống bàn, mà hắn cũng chỉ còn lại

một lựa chọn, đó là dọn dẹp đám người này. "Sau này đừng nói những lời này nữa, nếu không đừng trách ta không nể tình." Hứa thái thái như một kẻ si mê gật đầu, càng cảm thấy Tô Thần có sức hút.

Lần này, cô càng thích Tô Thần hơn.

Tại cửa hàng đồ cổ họ Tô, một thanh niên mặc vest đen không thắt cà vạt, trông có vẻ du côn bước vào. "Người quản sự đâu!" Ánh mắt hắn ta dừng lại trên mấy món đồ cổ trong tủ kính ở đại sảnh, lộ ra vẻ tham lam.

Gã này vừa vào cửa đã bị người khác chú ý, Tô Thiên mặt lạnh bước ra.

Khi thấy hình xăm lộ ra trên cổ tay gã thanh niên, sắc mặt anh dần trở nên âm trầm, có chút khó chịu nói. "Mày có ý gì?" "Tao có ý gì à?" Gã thanh niên cười khẩy, chỉ vào một pho tượng Phật ngọc đặt trong tủ kính, giữa hai hàng lông mày mang theo nụ cười đắc ý. "Đây là Đỗ gia chúng tôi liên hợp cùng mấy vị gia khác ở Bến Thượng Hải, mời ngài đến Nhất Tranh Thanh Bang, đích thân bày tiệc khoản đãi ngài, mong ngài nể mặt." Gã ta luôn miệng gọi "ngài", nhưng hành vi cử chỉ lại vô cùng khinh bạc, hoàn toàn không coi Tô Thiên ra gì, ánh mắt thì cứ dán vào pho tượng Phật ngọc.

Tô Thiên hiểu ý của gã này, là người do Thanh Bang cử đến truyền lời, hiển nhiên là muốn chút lợi lộc.

Là bộ mặt của cửa hàng đồ cổ, những món đồ cổ có thể đặt ở tầng một cho người ta chiêm ngưỡng không phải là hàng mẫu, mà là đồ tốt thật sự.

Điều này là để nói cho tất cả mọi người biết, bảo vật quý giá như vậy chúng tôi còn đặt ở tầng một triển lãm, rõ ràng bên trong còn có đồ tốt hơn.

Càng là để cho người biết hàng hiểu rằng, cửa hàng đồ cổ họ Tô có đồ tốt.

Pho tượng Phật ngọc này cao khoảng hai thước, dáng vẻ bi mẫn, trị giá khoảng một triệu đại dương.

Gã thanh niên này gan không nhỏ, còn muốn trực tiếp lấy đi.

Tô Thiên rất muốn tát chết gã này, nhưng trong lòng anh rất rõ, sống chết của gã thanh niên trước mắt không quan trọng, phiền phức thực sự là thế lực bản địa đứng sau hắn.

Nếu anh giết gã này, e rằng những lão đại Bến Thượng Hải còn muốn mượn cớ "giảng lý lẽ" để mời mình qua thương lượng chuyện này sẽ vin vào đó mà trực tiếp chia cắt cửa hàng đồ cổ họ Tô.

Bản thân anh chịu chút oan ức không sao, nhưng không thể gây phiền phức cho tộc trưởng.

Vì vậy, anh chỉ giả vờ không hiểu ý của gã, bực bội nói. "Xin hãy về nói với Đỗ tiên sinh, hôm nay tôi có khách nên không qua được." Đoàng!

Gã thanh niên rút súng lục từ sau lưng ra, bắn vỡ tấm kính trước mặt, sắc mặt có chút khó coi lên tiếng. "Lão tử nể mặt mày rồi phải không?

Gọi một tiếng giám đốc Tô là coi trọng mày đấy, mày nghĩ mày có quyền lựa chọn à?

Tin hay không lão tử bây giờ xử mày ngay tại đây!" "Tượng Phật ngọc lão tử lấy, người hôm nay cũng phải cút qua cho tao, nếu không lão tử cho họ Tô chúng mày biến mất khỏi Bến Thượng Hải này." Nghe lời đe dọa, Tô Thiên từ từ siết chặt nắm đấm, hiển nhiên muốn ra tay.

Nhưng lý trí mách bảo anh rằng, bây giờ không thể mạo hiểm xé

rách mặt mũi, nếu không người chịu thiệt không phải là mình mà là Tô Thần.

Anh hít sâu một hơi rồi gật đầu, nghiến răng nói. "Tô Thiên biết rồi." "Sớm như vậy có phải tốt hơn không, hôm nay sẽ cho mày hiểu, ở Bến Thượng Hải này dù mày là ai, cũng phải ngoan ngoãn nằm yên cho tao!" Gã thanh niên lúc này mới hài lòng vỗ vỗ vào mặt anh, thấy Tô Thiên không có phản ứng gì, liền đưa tay chộp lấy pho tượng Phật ngọc.

Nào ngờ lúc này Tô Thiên đột nhiên nắm lấy tay hắn, nói từng chữ một. "Tin tức tao nhận được rồi, nhưng đồ thì mày không xứng lấy." "Mày!" Gã thanh niên vừa định chĩa họng súng vào Tô Thiên, đã cảm thấy bàn tay bị Tô Thiên nắm chặt như sắp bị bóp nát, liền đau đớn kêu la. "Thằng họ Tô kia!

Mày động đậy nữa tao cho mày chết." "Cút cho lão tử!" Tô Thiên lên tiếng, một cước đá văng gã này ra ngoài.

Thấy vậy, gã thanh niên trực tiếp cầm súng lên, chuẩn bị nổ súng.

Bỗng nhiên, một bóng người lạnh lùng lướt qua bên cạnh hắn, hắn thậm chí còn không nhìn thấy người này vung đao, đến khi hoàn hồn lại thì cổ tay đã bắt đầu phun máu.

Hắc Bối Lão Lục vẩy máu trên đao, lạnh lùng đứng sang một bên. "Tô Thiên, tôi đã dặn cậu thế nào?" Tô Thần nhíu mày bước vào, nhìn Tô Thiên đang có chút phẫn nộ, trên mặt không nhìn ra cảm xúc gì, nhưng ẩn chứa vẻ không hài lòng.

Khi hắn xuất hiện, Tô Thiên vừa rồi còn phẫn nộ, giờ lại có chút hoảng hốt, nhìn người trước mặt, phản ứng đầu tiên của anh lại là nghĩ xem nên giải thích thế nào. "Tộc...

Tộc trưởng!" "Chuyện ta đều biết cả rồi." Tô Thần đến trước mặt

anh, vỗ vỗ vai anh nói. "Đồ của ta không phải ai muốn cũng lấy được, nghe nói mấy vị lão đại ở Bến Thượng Hải rất muốn đồ của ta, nay ta đã đến, tối nay ta sẽ đến bái kiến bọn họ." Đồ của ta?

Gã thanh niên nghe vậy, thậm chí quên cả cơn đau dữ dội ở cổ tay.

Đến lúc này hắn mới nhận ra, người thanh niên trước mắt mới là chủ nhân thực sự của cửa hàng đồ cổ họ Tô.

Tô Thiên đúng là một nhân vật, nếu không vì bị cửa hàng đồ cổ này liên lụy, trừ phi thật sự ra tay với gã này, nếu không Thanh Bang căn bản không thể khống chế được anh.

Nhưng bây giờ gã này lại cam tâm tình nguyện gọi người kia là tộc trưởng, gã này rốt cuộc có lai lịch gì.

Chương 470

Không biết thì thôi, hắn bất giác cảm thấy trời ở Bến Thượng Hải sắp thay đổi rồi.

Đuổi gã này đi, Tô Thiên có chút hổ thẹn, không ngờ lại để Tô Thần nhìn thấy cảnh này. "Tộc trưởng, tôi xin lỗi ngài, chuyện này tôi không nên làm như vậy." "Không có gì, chỉ là hơi phiền phức một chút thôi." Tô Thần nhàn nhạt nói: "Tối nay đi cùng ta." "Ngài muốn đi sao?" Tô Thiên nghe vậy có chút hoảng.

Bởi vì những kẻ được gọi là lão đại Bến Thượng Hải này, căn bản là một đám cướp đồ xong còn giả vờ mình là người giảng đạo lý, nhưng nếu thật sự nghĩ rằng bọn họ giảng đạo lý, đó mới là trò cười lớn nhất.

Đêm nay căn bản là một bữa tiệc Hồng Môn, cái gì mà mời anh qua ăn cơm, căn bản là để thảo luận xem nên chia chác cửa hàng đồ cổ họ Tô, và cả đường dây đằng sau cửa hàng đồ cổ như thế nào.

Tô Thần chỉ nhẹ nhàng vỗ vai anh, cười tủm tỉm nói. "Sợ gì chứ, đám người này có hung hãn đến đâu, còn có thể lợi hại hơn tống tử trong mộ sao?" Lần này hắn đến, mang theo mấy người này, vốn không có ý định nói chuyện tử tế với đám người kia, mà là đến để lật bàn.

Đến lúc này Tô Thiên mới phản ứng lại, gật đầu lia lịa.

Tô Thần quay đầu nhìn những người khác, chậm rãi lên tiếng. "Nói xem nào?" "Cứ trực tiếp xông vào, giết cho sạch là được." "Nghe theo cậu." Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu hai người, bàn bạc với nhau cũng chỉ ra được ý tưởng xông vào giết.

Còn về chuyện đàm phán mà Trần Ngọc Lâu nói, Tô Thần căn bản

không chấp nhận.

Nguyên nhân không gì khác, hắn không có nhiều thời gian, cũng lười nói nhảm với đám người này.

Cách xử lý của hắn đối với những chuyện này rất đơn giản, những bang phái thế lực này thực chất chỉ là một đám côn đồ tụ tập lại, giải quyết kẻ cầm đầu rồi thay một kẻ nghe lời lên là được.

Chỉ là Tô Thần hoàn toàn không nghĩ đến, phương pháp của hắn lại giống hệt đề nghị của Hắc Bối Lão Lục.

Đèn hoa vừa lên, thành phố không ngủ bắt đầu thể hiện một bộ mặt khác của mình.

Thanh Hà Đường, một trong những phân đường của Thanh Bang ở Thượng Hải, hôm nay lại càng náo nhiệt.

Các thế lực từ khắp nơi tụ tập về đây, đám côn đồ mặc quần áo khác nhau, nhìn nhau với ánh mắt bất mãn.

Một chiếc xe hơi dừng lại, cắt ngang sự đối đầu của bọn họ.

Bên trong Thanh Hà Đường, trước một chiếc bàn ăn dài hơn sáu mét, mười ba nhân vật ăn mặc khác nhau đang ngồi cùng nhau.

Bọn họ chính là những người đứng đầu mười ba thế lực ở Thượng Hải, có thể nói họ nắm trong tay mọi mặt của Bến Thượng Hải.

Ngồi ở ghế chủ vị là một người đàn ông trung niên gầy gò, âm u, Đỗ Ngộn của Thanh Bang.

Ngồi bên tay trái Đỗ Ngộn là một gã mập mặc vest, thân hình tròn trịa đến nỗi cúc áo vest như sắp bung ra, hội trưởng của Vinh Cẩm Thương hội, Vinh Cẩm Hoàng.

Ngồi đối diện Vinh Cẩm Hoàng, trông như một công tử nhà giàu

chính là Lâm Hưng Hứa, trùm hắc đạo lớn nhất toàn Bến Thượng Hải.

Còn những người còn lại, những kẻ cầm đầu các thế lực khác, so với ba vị ngồi đây thực sự có chút không đáng kể, có thể thấy qua vẻ mặt căng thẳng thấp thỏm của họ.

Vinh Cẩm Hoàng ngấu nghiến miếng bít tết trước mặt, nuốt xuống miếng cuối cùng rồi ném thẳng khăn ăn lên bàn. "Tô Thiên kia có ý gì?

Lão tử ngồi đây đợi hắn nửa tiếng đồng hồ rồi?

Hắn lại còn chưa xuất hiện!" "Theo tôi thấy thì đừng nói nhảm nữa, tôi dẫn người san bằng cửa hàng đồ cổ họ Tô, lão Kim lo liệu sở cảnh sát, lão Đỗ lo liệu Tô gia là xong, cần gì phải lãng phí thời gian ở đây!" Lâm Hưng Hứa càng có vẻ không kiên nhẫn nói.

Nhưng Đỗ Ngộn lại không hề vội vàng, gõ gõ bàn nói. "Người tôi cử đi nói, Tô gia có người đến, xem ra quyền lên tiếng còn lớn hơn Tô Thiên không ít." "Ông không phải bị lừa đấy chứ?

Cửa hàng đồ cổ họ Tô không phải chưa từng bị nhắm vào, tôi chưa từng nghe nói có ai khác." Vinh Cẩm Hoàng gật đầu, cảm thấy có chút kỳ lạ.

Phịch!

Trong lúc hắn đang nói, cửa phòng đột nhiên bị người ta tông thẳng vào.

Các vị lão đại có mặt đều bị tiếng động này dọa giật nảy mình.

Chỉ thấy một thanh niên mày thanh mắt tú, tay kéo lê một thân ảnh không biết sống chết, từng bước đi vào.

Theo sau lưng hắn là bốn thuộc hạ với tư thái khác nhau, mỗi

người trông đều khí chất phi phàm, khiến người ta không nhịn được muốn nhìn kỹ. "Xin lỗi các vị, chó nhà mình không xích kỹ, tôi thay các vị dạy dỗ một chút!" Tô Thần nhàn nhạt lên tiếng.

Vẫn là gã thanh niên bị thả đi ban ngày, định nhân lúc Tô Thần đến gây khó dễ, hắn dứt khoát đánh thẳng vào, mới có cảnh tượng sát khí đằng đằng như bây giờ.

Vinh Cẩm Hoàng thấy cảnh này, khóe mắt hơi giật một cái.

Nhưng vẫn đập bàn, có chút tức giận nói. "Mày là ai?

Dám động đến người của tao!" "Trả lại cho ông này?" Tô Thần giơ tay ném người kia đến trước mặt Vinh Cẩm Hoàng.

Nhìn người trước mặt, hơi thở của Vinh Cẩm Hoàng dồn dập biết bao.

Ngông cuồng, quá ngông cuồng.

Ở Bến Thượng Hải này từ khi nào lại có nhân vật như vậy, dám một mình đối mặt với các vị lão đại, còn tỏ thái độ như thế.

Chưa từng có!

Mà hôm nay, các vị có mặt ở đây đã được chứng kiến.

Vinh Cẩm Hoàng đập bàn định đứng dậy, lại bị Đỗ Ngộn đè xuống. "Đừng quên hôm nay đến đây để làm gì?" "Anh chính là Tô tộc trưởng?" Đỗ Ngộn cho người kéo xác chết đi, chậm rãi lên tiếng.

Ánh mắt hắn ta như dao găm quét lên người Tô Thần, đánh giá từ trên xuống dưới.

Thực ra Đỗ Ngộn căn bản không quan tâm người đến là ai, thứ hắn muốn là việc làm ăn trong tay Tô Thần, việc làm ăn còn đó là được, còn những thứ khác có quan trọng không?

Vinh Cẩm Hoàng tuy có chút không cam lòng, nhưng nể uy thế của

Đỗ Ngộn nên không phát tác.

Tô Thần quét mắt một vòng, phát hiện không có chỗ cho mình, không khỏi cười cười nói. "Tôi tên Tô Thần, sau ngày hôm nay các vị sẽ nhớ cái tên này, nhưng đã mời tôi đến, sao ngay cả một cái ghế cũng không có?" Tiếng hắn vừa dứt, đã khiến mấy người có mặt không nhịn được cười.

Trước mặt mọi người đều có dao nĩa, nhưng trên bàn lại không có món chính, chẳng phải là đang đợi món chính lên bàn sao?

Vì vậy hắn ta mới nhìn chằm chằm vào Tô Thần.

Tô Thần cũng phản ứng lại, hắn không hề để ý đến tiếng cười của người khác, giơ tay túm lấy người ngồi bên trái ném ra ngoài, kéo ghế ngồi xuống đối diện Đỗ Ngộn.

Còn gã bị cướp chỗ, vừa định nổi đóa, lại không ngờ bị Hắc Bối Lão Lục đè lại.

Tô Thần lúc này khá bình tĩnh lên tiếng. "Bây giờ có thể nói chuyện tử tế được rồi." "Tô Thần tiên sinh quả thực là một nhân vật, nhưng ở Bến Thượng Hải từ trước đến nay không ai dám làm việc dưới mí mắt của chúng ta, anh đã chọn mở cửa hàng ở đây, theo quy củ nên phải được chúng ta đồng ý trước." Lâm Hưng Hứa chậm rãi nói. "Chỉ có hiểu quy củ mới có thể đứng vững ở Bến Thượng Hải, anh hiểu không?" "Quy củ tôi đã tuân thủ, lễ vật tôi cũng đã gửi, nhưng tình hình bây giờ là thế nào đây?" Tô Thần cười lạnh một tiếng, nhìn người trước mặt hỏi lại.

Từ trước đến nay chưa có ai ngồi ở đây, dám dùng thái độ này lên tiếng nói chuyện, nói ra Tô Thần vẫn là người đầu tiên.

Tô Thiên ban đầu cùng Hứa thái thái quả thực đã lo lót theo quy củ, nhưng từ khi bọn họ biết được lợi nhuận của đồ cổ, liền trở mặt.

Đã nói đến quy củ, vậy chúng ta hãy nói theo quy củ xem, rốt cuộc là ai không giữ quy củ ra tay trước?

Chương 471

Theo tiếng hắn dứt, phần lớn mọi người đều im lặng, khóe miệng Lâm Hưng Hứa giật giật, có ý định muốn ra tay.

Đỗ Ngộn và Vinh Cẩm Hoàng đã sớm đạt thành thỏa thuận với hắn, hắn tự nhiên không thể không nói hai lời đã ra tay.

Ít nhất cũng phải xem sắc mặt của hai người kia.

Vinh Cẩm Hoàng hừ lạnh một tiếng, bực bội nói. "Quy củ?

Lão tử chính là quy củ, bây giờ lão tử không vui, mày làm được gì!" "Đây là ý của tất cả các vị?" Tô Thần quét mắt nhìn mọi người, không để ý đến lời của Vinh Cẩm Hoàng, mà nhìn về phía Đỗ Ngộn nói.

Mọi người im lặng không nói, ánh mắt đều đổ dồn vào ba người đứng đầu.

Tuy rằng trông có vẻ như Bến Thượng Hải có rất nhiều thế lực, nhưng lý do tồn tại của các thế lực khác chỉ có một, đó là ba người họ không thể một mình một cõi.

Ít nhất là trên danh nghĩa không được.

Đỗ Ngộn chậm rãi lên tiếng. "Anh cũng coi như là một nhân vật, nhưng đã vào địa bàn của tôi đánh người của tôi, chúng ta phải tính từng chuyện một!" "Nhóc con, ở Bến Thượng Hải này chưa từng có ai dám ngông cuồng như vậy, nợ nần của chúng ta phải tính từ từ, bắt đầu từ chuyện mày ra tay xông vào đây!" Vinh Cẩm Hoàng lau tay, nghịch con dao ăn cười nói.

Mười ba nhân vật có tiếng nói ở Bến Thượng Hải, giờ đây tề tựu tại đây, hội thẩm Tô Thần.

Không khí trong phòng lập tức trở nên căng thẳng, Tô Thần thấy vậy gật đầu, không hề có dáng vẻ bị thẩm vấn, ngược lại còn ra vẻ tính sổ. "Nếu đã muốn tính sổ thì đừng lề mề nữa.

Vừa hay tôi cũng có một món nợ muốn tính toán sòng phẳng với các vị, chúng ta cùng tính một lượt nhé?" "Đầu tiên là thèm muốn việc làm ăn của ta, khiến cho tiệm đồ cổ của ta không thể mở cửa. " "Đã định ra quy củ, ta, Tô Thần, cũng chưa từng nói sẽ phá vỡ quy củ, các người lại dám lật bàn, đây là cái sai thứ hai. " "Còn muốn uy hiếp người của ta, trước mặt ta phân chia tài sản Tô gia của ta, đây là cái sai thứ ba. " "Dựng nên Hồng Môn Yến để xử lý ta ư?

Đây chính là cái sai thứ tư của các người. " "Và cái sai thứ năm, chính là ta đã nói ra những lời này, mà các người từ đầu đến cuối đều không có ý hối cải, vẫn cho rằng đó là lỗi của ta, là ta không nên cản đường các người! " Trong Thanh Hà Đường, giọng nói của Tô Thần chậm rãi vang vọng.

Vẫn là câu nói đó, từ trước đến nay chưa từng có ai dám ở trước mặt nhiều lão đại Thượng Hải như vậy, lần lượt kể tội của người khác.

Thậm chí còn muốn đi trước một bước, lật bàn trước cả bọn họ.

Những người có mặt ở đây chưa một ai từng thấy cảnh này.

Rầm!

Lâm Hưng Hứa từ sau lưng rút ra một con dao hồ điệp cắm phập lên bàn.

Thấy Đỗ Ngộn vẫn chưa có ý ra tay, gã nén lại sự căm ghét đối với Tô Thần, nghiến răng nói: "Thằng nhóc, mày nói những lời này, là muốn bọn tao cho mày một công đạo khác chắc. " "Tao thấy thằng này muốn chết rồi, anh em ta nên..." Vút!

Lời của Vinh Cẩm Hoàng còn chưa dứt, trong tay Tô Thần đột nhiên xuất hiện Nhân Hoàng Kiếm, một kiếm chém thẳng vào đầu gã.

Chỉ một nhát này thôi đã khiến những người khác hoàn toàn chết lặng.

Bọn họ không tài nào ngờ được, sự việc lại có thể phát triển đến bước này?

Những người có mặt thậm chí còn không nhìn rõ, Tô Thần đã rút thanh trường kiếm có vẻ ngoài khoa trương, mà thực tế cũng rất khoa trương này ra từ đâu.

Cái đầu của Vinh Cẩm Hoàng lăn một vòng trên bàn, rơi xuống trước mặt Đỗ Ngộn.

Vị lão đại đã trấn giữ Thanh Bang nhiều năm này cũng có chút ngơ ngác.

Rõ ràng là bọn họ bày tiệc, vậy mà giờ đây lại bị người đến dự tiệc giết chết.

Chỉ trong nửa nhịp thở, lão đã nghĩ thông suốt mọi chuyện.

Lão muốn bày mưu nuốt chửng Tô Thần, thì Tô Thần sao lại không thể mượn chuyện này để tái cấu trúc lại thế lực ở đây chứ.

Ý nghĩ này vừa nảy ra, lão đã kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Điên rồi, thằng này tuyệt đối là một kẻ điên.

Ai lại có thể nghĩ đến chuyện như vậy?

Nhưng kinh hãi thì kinh hãi, động tác trên tay lão không hề có ý dừng lại, hừ lạnh một tiếng rồi lập tức nói: "Còn ngây ra đó làm gì?

Còn không mau giết nó đi. " Đám tay chân trốn trong bóng tối hiện thân, số lượng không nhiều, chỉ có hai người.

Nhưng những ai hiểu về Thanh Bang đều biết, hai người này được gọi là Song Hoa Hồng Côn, cũng là những kẻ giỏi đánh đấm nhất toàn bộ Thanh Bang.

Chỉ tiếc là hai người này chưa kịp xông lên đã bị Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu chặn lại.

Hầu như cùng lúc đó, Đỗ Ngộn nhìn thấy khẩu súng mình rút ra từ tay, cũng như Lâm Hưng Hứa đang cầm dao hồ điệp.

Lão còn chưa kịp hành động, đột nhiên thấy trước mặt có một vật tròn vo lăn tới, đó là đầu của Lâm Hưng Hứa ư?

Cả hai cái đầu đụng vào nhau, tầm nhìn của Đỗ Ngộn đảo lộn, lão nhìn thấy một cái xác không đầu, cầm một khẩu súng ngây ngốc ngồi trên ghế.

Hóa ra mình chết rồi à?

Mãi đến lúc này, Đỗ Ngộn mới phát hiện ra mình đã chết, thảo nào lại có thể nhìn thấy hình ảnh mình đang giơ súng.

Làm xong những việc này, Tô Thần trực tiếp ngồi vào vị trí của Đỗ Ngộn trước đó, nhìn ba cái xác không đầu trên đất, hắn lười biếng không muốn chơi trò quy củ gì nữa.

Lén lút thay đổi phong thủy của Thanh Hà Đường, để cho đám này phải cúi đầu trước mình.

Có thể làm, nhưng không cần thiết.

So với lão Trương, đám người này chẳng khác gì đám du côn trên phố.

Chẳng qua là có nhiều tay chân hơn một chút, có hơi không nhận rõ vị trí của mình mà thôi.

Dám vào Thanh Bang giết người, giết xong còn không chạy, mọi

người cũng chỉ mới thấy có mình Tô Thần, cho nên sau khi chứng kiến cảnh này, không một ai trong số những người đang ngồi dám đứng dậy.

Tô Thần lạnh nhạt lên tiếng: "Các vị, kẻ không phục tôi đã bị giải quyết rồi, bây giờ có thể tiếp tục chủ đề của chúng ta được chưa, tiệm đồ cổ của tôi có thể mở được không? " "Mở cái con khỉ nhà mày! " Có một người vừa rút súng ra, ngay lập tức bị Hắc Bối Lão Lục chém bay đầu bằng một nhát dao.

Trong nháy mắt, tất cả mọi người đều không còn ý định phản đối.

Tô Thần thấy vậy khá hài lòng đứng dậy, nói với Trần Ngọc Lâu: "An ủi họ cho tốt, dù sao chúng ta cũng còn phải tiếp tục làm ăn ở đây. " Trần Ngọc Lâu gật đầu, ngồi vào vị trí Tô Thần vừa ngồi, cười tủm tỉm nói: "Các vị, Trần Ngọc Lâu tôi đây cũng coi như là một nhân vật có máu mặt.

Mọi người đừng nhìn tôi như vậy, đã có thời tôi còn kiêu ngạo hơn các vị nhiều.

Đã ngồi cả ở đây rồi, tôi cũng không nói nhiều lời vô ích nữa.

Chương 472

" "Tô gia có thể giúp các vị chiếm lấy sản nghiệp của ba người vừa rồi, nhưng đổi lại, các vị phải nghe theo Tô gia. " Giọng của y không nhanh, nhưng mỗi một từ thốt ra đều khiến người ta kinh hãi.

Khi lời của y vừa dứt, một thanh niên mặt vàng như nghệ đứng dậy, nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi: "Làm sao chúng tôi tin lời của anh được? " "Chỉ bằng việc tộc trưởng nhà ta có thể tự tay giết chết các người. " Nghe câu này, Trần Ngọc Lâu khẽ nhếch mép cười mỉa.

Đám người này có vấn đề về não à, câu hỏi ngu ngốc như vậy cũng có thể hỏi ra được.

Nếu không phải Tô Thần cảm thấy việc tiếp quản thế lực Thượng Hải không phải là chuyện một sớm một chiều, thì đã sớm không đến lượt đám người này ở đây đặt câu hỏi.

Nhưng lời của y quả thật rất thú vị, sau khi giọng nói của y dứt hẳn.

Những người còn lại nhìn nhau một cái, rồi gật đầu nói: "Được, chúng tôi đồng ý! " Chín người còn sống sót tại hiện trường lần lượt đứng dậy, không ai có bất kỳ vấn đề gì với kế hoạch này.

Là chín thế lực có thể chia sẻ Thanh Bang, thương hội và thế lực hắc đạo, bọn họ sẽ tạo ra một ảnh hưởng hoàn toàn khác đối với cục diện Thượng Hải.

Và những người này, từ giờ phút này trở đi đều sẽ trở thành thuộc hạ của Tô Thần, hoặc nói đúng hơn là những người đứng về phía Tô Thần.

Giải quyết xong những chuyện này, dưới sự chỉ huy của Trần

Ngọc Lâu, đám người này ngay trong đêm ra tay với Thanh Bang và thương hội.

Mất đi kẻ cầm đầu, mấy thế lực này rất nhanh sẽ bị xé nát.

Làm xong những việc này, Trần Ngọc Lâu quay về tiệm đồ cổ, nhìn Tô Thần đang nghỉ ngơi, có chút tò mò hỏi: "Tô tộc trưởng, chuyện tối nay ngài cũng đã thấy, lần này Tô gia xem như đã đứng vững gót chân rồi. " "Vẫn chưa đủ! " Tô Thần mở mắt, lắc đầu.

Nói chính xác thì, tính mạng của những kẻ cầm đầu các thế lực này đang nằm trong tay mình, bọn họ bị vũ lực của mình chinh phục.

Đợi đến khi bọn họ biến thế lực và địa bàn đã nuốt được thành thực lực của chính mình, thì e rằng sẽ có chút phiền phức.

Vì vậy, Tô Thần liếc nhìn Trần Ngọc Lâu nói: "Để chúng ta có thể yên ổn rời đi, vẫn còn thiếu một chút nữa, chúng ta cần một chút cân bằng cho tình hình ở đây. " "Nói thế nào? " Trần Hạt Tử ngẩn người, có chút tò mò hỏi.

Nghe vậy, Tô Thần suy nghĩ một lúc rồi đưa ra một câu trả lời mà không ai ngờ tới. "Muốn giải quyết phiền phức ở đây, chỉ có một cách duy nhất, đó là mượn dao giết người. " Một đêm trôi qua, Hứa thái thái trực tiếp xông đến tiệm đồ cổ.

Bà ta không làm vậy cũng không được, vì chuyện tối qua đã vượt xa dự liệu của bà, bà không thể nào ngờ được.

Chỉ trong một đêm, thế lực trên toàn bến Thượng Hải đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. "Tô Thần!

Rốt cuộc anh đã làm gì, tối qua các thế lực lớn trực tiếp hỗn chiến, suýt chút nữa đã thiêu rụi cả Thượng Hải. " Hứa thái thái nói không hề khoa trương, hang ổ của Thanh Bang đều bị người ta trực tiếp đốt trụi, sự ngầm hiểu giữa các thế lực lớn ban đầu đều bị phá vỡ.

Ngay cả chính phủ cũng không dám trực tiếp can thiệp vào chuyện này.

Sau khi nhận được tin tức, Hứa thái thái không có suy nghĩ gì khác, chỉ dựa vào bản năng đã cảm thấy là do Tô Thần làm, sau khi biết tin liền vội vàng chạy tới.

Tô Thần đang thưởng thức trà sáng, nghe vậy không vội không hoảng nói: "Là tôi làm đấy? " "Anh điên rồi sao?

Anh làm vậy sẽ hại chết tất cả chúng ta đó! " Hứa thái thái gần như có thể tưởng tượng được, nếu để đám người này kịp phản ứng, e rằng sẽ trực tiếp giết sạch bọn họ.

Đến lúc đó dù Tô Thần có bản lĩnh lớn đến đâu cũng vô dụng.

Bà ta hoàn toàn không ngờ, Tô Thần lại có thể ngông cuồng đến mức trước mặt những người này, trực tiếp chém chết ba lão đại của ba thế lực, dựa vào sức một mình khuấy đục hoàn toàn vũng nước này.

Tô Thần gật đầu, khá bình tĩnh nói: "Đừng lo, Đỗ Ngộn, Vinh Cẩm Hoàng và Lâm Hưng Hứa đều chết cả rồi.

Sự ngầm hiểu của thế lực Thượng Hải vốn dĩ bắt nguồn từ sự cân bằng mà ba thế lực này ngấm ngầm đạt được, nay sự cân bằng bị phá vỡ, bọn họ không rảnh để ý đến chúng ta đâu. " "Vậy đợi đến khi đám người đó tiêu hóa xong thế lực dưới trướng, người đầu tiên bọn họ xử lý chính là chúng ta. " Hứa thái thái có chút kinh ngạc nhìn Tô Thần, bà ta không thể nào ngờ được Tô Thần thật sự có bản lĩnh này, lại có thể trực tiếp giết chết ba người đó.

Như vậy quả thực có thể gây ra hỗn loạn, để cho tiệm đồ cổ Tô thị tạm thời có cơ hội thở dốc.

Nhưng đợi đến khi cục diện Thượng Hải ổn định, những thế lực

còn sống sót này, chẳng lẽ không lo mình sẽ trở thành Đỗ Ngộn thứ hai sao?

Chắc chắn sẽ liên thủ tấn công Tô Thần.

Đây mới là phiền phức thực sự.

Thấy Hứa thái thái hoảng sợ như vậy, Tô Thần chỉ cười với bà, khá thản nhiên nói: "Chuyện cô lo lắng tôi biết rõ, nhưng không cần để trong lòng đâu, vì tôi sẽ để cho vũng nước này tiếp tục đục ngầu. " "Lời này của anh có ý gì? " Đường khẩu ban đầu của Thanh Bang đã trở thành một đống đổ nát, trong một nhà kho ở bến tàu, nhị đương gia Hình Vân Phát đang để thuộc hạ xử lý vết thương trên cánh tay mình.

Hôm qua sau khi hắn nhận được tin Đỗ Ngộn gặp chuyện, các thế lực khác lập tức kéo đến, chỉ trong một đêm, địa bàn trong tay Thanh Bang chỉ còn lại một phần tư, mà một phần tư này cũng chưa chắc đã giữ được.

Còn số huynh đệ chết đi thì không đếm xuể, đương nhiên cùng lúc bị tấn công còn có hai thế lực khác, Vinh Cẩm thương hội và Lâm gia cũng đều bị tấn công.

Tại Thượng Hải không còn tiếng nói như trước nữa, còn phải mất bao lâu để hồi phục thì không ai biết.

Hình Vân Phát nhìn hai người đang ngồi đối diện mình, một người là thanh niên mặc vest mặt mày khó coi Vinh Hoa, người còn lại là em trai của Lâm Hưng Hứa, Lâm Hưng Tài. "Hai vị, nay sự việc đã đến nước này, nếu ba nhà chúng ta còn tiếp tục đề phòng lẫn nhau, thật sự chỉ còn một con đường chết. " "Tôi đã sớm nói rồi, sau lưng Tô gia này nhất định không đơn giản, cũng đã nói với các anh nhiều lần, nhưng không ai thèm để ý. " Lâm Hưng Tài đập bàn, nghiến răng nói.

Còn Vinh Hoa của Vinh Cẩm thương hội thì mặt mày âm trầm,

vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, hít sâu một hơi nói: "Nay chúng ta đều đã đến bước này, nói gì cũng đã muộn, việc cấp bách là liên thủ đứng vững gót chân, sau đó tiễn thằng khốn đó lên đường! " "Tô Thần! " Nhắc đến cái tên này, Hình Vân Phát không khỏi muốn giết người.

Nhưng đúng lúc này, cửa nhà kho đột nhiên bị người ta đẩy ra.

Một bóng người bước vào.

Trần Ngọc Lâu nhìn đám người và súng ống đầy nhà kho, trong mắt không hề có chút để tâm nào, nói chính xác thì y không quan tâm đến chuyện này, so với mấy chục vạn Tả Lĩnh đạo chúng, cảnh tượng nhỏ này y thật sự không để vào mắt. "Ngươi là? " "Các vị, tôi tên Trần Ngọc Lâu, trong số các vị chắc có người nhận ra tôi.

Chương 473

" Khi giọng nói của Trần Ngọc Lâu dứt, sắc mặt ba người âm u bất định.

Qua sự chỉ điểm của thuộc hạ, bọn họ mới biết kẻ này chính là người của Tô Thần.

Sau khi biết được thân phận của y, mấy người có mặt gần như ngay lập tức coi y là đối thủ, bước lên định giết chết y. "Hóa ra là người của Tô Thần, lão tử đang sầu không biết tính sổ với nó thế nào, cứ bắt đầu từ ngươi trước. " "Mạng của thằng này là của tao, các người đừng có giành. " "Để tôi đi, vừa hay thẩm vấn nó một chút. " Đối mặt với lời nói của ba người, trong mắt Trần Ngọc Lâu không hề có chút hoảng sợ nào, ngược lại còn nở nụ cười quét qua đám người này rồi cười khẩy một tiếng. "Các người đúng là không có não, nếu không có tộc trưởng nhà ta, các người có thể ngồi vào vị trí hiện tại không? " "Mày! " Hình Vân Phát định ra tay, lại bị Vinh Hoa cản lại.

Hắn lờ mờ đoán ra được mục đích của đối phương, nên không cho người khác động thủ mà hỏi: "Ngươi đã đến đây, chắc là có lời muốn nói. " "Chín nhà liên thủ thôn tính các người, tôi nghĩ ba thế lực lớn hiện tại, e rằng đã ốc không mang nổi mình ốc rồi. " Trần Ngọc Lâu nghe vậy, biết kế hoạch của mình đã thành công một nửa, lập tức lên tiếng: "Mà bây giờ các người muốn sống sót, chỉ có một lựa chọn, đó là hợp tác với tôi.

Có Tô gia ngầm hỗ trợ, các người sớm muộn gì cũng sẽ quay lại vị trí đó. " Khi giọng y dứt, vẻ mặt của những người đứng đầu ba thế lực hiện tại đều khác nhau.

Nhưng nói không động lòng cũng là giả, chỉ là hợp tác với Tô gia,

có chút khó chấp nhận.

Vinh Hoa mân mê chiếc nhẫn trên ngón giữa, mắt hơi cụp xuống nói: "Đề nghị này có hơi độc địa rồi, ngươi coi chúng ta là kẻ ngốc sao? " "Nói cho cùng, chuyện này vẫn là hậu quả của việc Đỗ Ngộn và những người khác muốn phân chia tiệm đồ cổ Tô thị.

Các người đã muốn Tô gia đổ máu, thì nên chuẩn bị sẵn sàng trả giá.

Bây giờ cái giá đã trả rồi, chúng ta có lợi ích chung. " Trần Ngọc Lâu không lo không thuyết phục được đám người này, y biết sau khi nếm được mùi vị của quyền lực, đám người này tuyệt đối sẽ không buông bỏ lợi ích đã có trong tay. "Vậy nếu chúng tôi nói không thì sao? " Vinh Hoa nghe vậy nhíu mày hỏi lại.

Lời hắn muốn nói, cũng là lời những người khác muốn nói. "Vậy thì chúng tôi sẽ tiêu diệt các người trước, sau đó xử lý chín thế lực còn lại. " Trần Ngọc Lâu thản nhiên nói ra kế hoạch của mình, sau đó nhìn về phía ba người, nở một nụ cười như ác quỷ. "Bây giờ, có thể cho tôi biết lựa chọn của các người rồi, là đi chết thay cho Đỗ Ngộn và những người khác, hay là ngồi vào vị trí của bọn họ. " Trần Ngọc Lâu ra tay, tự nhiên dễ dàng nắm bắt được đám nhị đương gia này.

Có những lúc bọn họ ngồi ở vị trí thứ hai, không phải vì có người đè đầu cưỡi cổ, mà là vì bản lĩnh của họ chỉ xứng ngồi ở vị trí đó.

Nếu để Trần Hạt Tử lựa chọn, nhất định sẽ bất chấp mọi giá, liên thủ với người khác để diệt kẻ ngoại lai trước, sau đó mới đóng cửa xử lý lẫn nhau.

Nay ba nhà này được Tô gia giúp đỡ, không còn nguy cơ bị tiêu diệt, đến lúc đó cũng không còn tâm tư phản kháng Tô Thần nữa.

Trải qua một phen giày vò này, Tô Thần ở Thượng Hải mới xem

như đứng vững gót chân.

Sau khi được Tô Thần giải thích như vậy, Hứa thái thái mới hiểu rõ ngọn ngành, vẻ mặt kinh ngạc nhìn Tô Thần. "Chuyện ở đây đã xong, chắc Tô tộc trưởng cũng không còn việc gì khác, hay là ở lại Thượng Hải thêm một thời gian, để em được hầu hạ anh nhiều hơn? " Nói rồi, bà ta nhìn Tô Thần với ánh mắt đầy quyến rũ.

Người sau gật đầu, bàn tay to lớn vuốt ve trên người bà, đồng thời lên tiếng: "Tiếp theo vẫn phải nhờ vào cô cả, tiệm đồ cổ có thể trụ lại ở đây là một chuyện, có thể phát triển được mới là quan trọng hơn. " Mà điều này phải dựa vào bản lĩnh của Hứa thái thái.

Tô Thần tự nhận bản lĩnh của mình không tồi, chỉ tiếc là so với Hứa thái thái, vẫn còn kém không ít.

Cho nên khoảng thời gian này, hắn đều dỗ dành Hứa thái thái.

Đợi đến khi tiệm đồ cổ chính thức khai trương, hắn cũng lên đường rời đi.

Thực ra Hứa thái thái không phải chưa từng nói, mình có thể nuôi Tô Thần.

Nhưng Tô Thần từ trước đến nay không phải là người bằng lòng ở lại một chỗ, sống những ngày tháng yên ổn, thứ hắn theo đuổi là cuộc sống đầy kích thích.

Thế là trong ánh mắt không cam lòng của Hứa thái thái, hắn ngược dòng Trường Giang đi lên.

Vu Sơn từ trước đến nay luôn là nơi sương mù bao phủ, núi non hiểm trở, dù có Nữ Thần Phong tú lệ lạ thường, nhưng vẫn mang cái tên Vu Sơn.

Ngồi thuyền đi dọc theo con đường núi một đoạn, sương mù trong núi hoàn toàn che khuất con đường bên ngoài.

Trông thật hiểm trở vô cùng, mọi người tuy đã thấy không ít nơi hiểm nguy, nhưng ở đây cũng không khỏi cảm thán trước sự kỳ công của tạo hóa.

Xe dừng lại ở một trấn nhỏ gần đó, Trần Ngọc Lâu lên tiếng: "Đa Linh gửi tin đến, ở đây không tra được tin tức gì liên quan đến trấn cổ Thanh Khê. " "Không thể nào, một trấn lớn như vậy, sao lại khó tìm được? " Tô Thần cảm thấy có chút kỳ lạ, vừa ăn vặt ở một quán ven đường vừa hỏi, nhưng hắn không cảm thấy có gì bất ngờ.

Trong Vu Sơn này nghe nói có giấu Vô Đầu Chi Vương, trấn cổ Thanh Khê này chính là nơi canh giữ lăng mộ của Ô Dương Vương, hắn muốn đào mộ của Ô Dương Vương, không tìm thấy mới là hợp lý. "Nhưng Tô tộc trưởng có thể yên tâm, Đa Linh bọn họ đến đây trước mấy ngày đương nhiên có thu hoạch, hiện tại đã tìm ra cách làm tiếp theo, chỉ đợi chúng ta qua là được. " Đa Linh, Cổ Trần, Lão Mã, mỗi người tách ra đều có thể một mình đảm đương một phương.

Sở dĩ đi theo Tô Thần, tự nhiên là vì đi theo Tô Thần có thể trải nghiệm nhiều chuyện hơn.

Nghe vậy Tô Thần liền hứng thú: "Bọn họ tìm được manh mối gì. " "Ở kia. " Trần Hạt Tử chỉ vào một cửa tiệm không xa, cửa tiệm đó trông bình thường, cũng chỉ bán vài món tạp hóa.

Duy chỉ có một điểm khiến người ta bất ngờ là trên cửa tiệm có treo một cái quan tài nhỏ bằng gỗ tử đàn, trông có vẻ được sơn mài cẩn thận, tay nghề khá tốt. "Chỗ đó là? " Tô Thần cảm thấy cái quan tài nhỏ đó là lạ, nhưng nhìn mãi cũng không phát hiện ra có gì không ổn.

Trần Ngọc Lâu chủ động giải thích: "Đó là tiêu chí của Phong Oa Sơn, từ sau thời Minh, những thế lực rèn đúc ám khí như Phong Oa Sơn đã sớm chuyển vào hoạt động ngầm..." Cái quan tài nhỏ đó trông

thì là quan tài, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện trên đó có một vài lỗ nhỏ.

Đây không phải do người chế tạo làm để cho kẻ nằm bên trong thở, mà là do ám khí bắn ra để lại.

Điều đó cũng cho thấy trong tiệm này quả thực có đồ tốt, trừ phi có thể nói đúng ám hiệu, nếu không thì căn bản không mua được gì.

Tô Thần thấy vậy liền hứng thú, ăn xong liền dẫn mấy người đi qua đó.

Vừa vào tiệm, đã thấy một bà lão ngồi trên ghế tựa, và một thanh niên đang lắp ráp khóa Lỗ Ban.

Chương 474

Người thanh niên thấy mấy người vào, lộ ra vẻ kinh ngạc, dường như cửa tiệm rất ít khi có khách. "Mấy vị khách muốn mua gì ạ? " "Đừng quấy rầy, mấy vị này là khách quý. " Tô Thần còn chưa kịp nói ra mục đích của mình, chỉ thấy bà lão đang ngồi đột nhiên đứng dậy nói. "Thụ Quốc, lui xuống đi, mấy vị trước mặt chúng ta đây, là khách quý thật sự. " "Sao bà biết chúng tôi là khách quý vậy. " Tô Thần hơi sững sờ, có chút kinh ngạc trước con mắt tinh tường của bà lão, lời này không thể nói bừa, nhìn những người bên cạnh hắn là hiểu. "Vị này đi như rồng, bước như hổ, mắt sáng như sao, người nào người nấy đều là rồng phượng giữa nhân gian, làm sao khiến người ta không nhận ra được.

Các vị là đi cùng mấy người kia đúng không? " Bà lão tên là Hứa Ngạo Ngọc, là đương gia của Phong Oa Sơn.

Mở tiệm ở đây đã được ba mươi năm, còn người thanh niên này chính là truyền nhân của bà, tên là Lý Thụ Quốc.

Coi như là một thanh niên khá có thiên phú.

Dưới sự dẫn dắt của bà lão, Tô Thần mới biết, manh mối mà Đa Linh và những người khác nói, chính là bà lão trước mặt.

Hứa Ngạo Ngọc là đương gia của Phong Oa Sơn, sau khi biết được danh tiếng của Tô Thần, phong thái trưởng bối của bản thân cũng không thể giữ được nữa, có chút lúng túng nhìn người trước mặt, khá quả quyết nói: "Uy danh của Tô tộc trưởng bây giờ dọc bờ Trường Giang ai mà không biết, lão bà đây không có suy nghĩ gì khác, chỉ muốn để đồ đệ của mình đi theo ngài. " "Hứa bà bà không cần nói với tôi như vậy, lần này tôi đến là vì mộ Ô Dương Vương, bà và Lý

Thụ Quốc đều là nhân tài hiếm có, sao tôi có thể để cậu ấy đi theo tôi mạo hiểm được. " Không phải Tô Thần cảm thấy Lý Thụ Quốc không tốt, mà là Vu Sơn hắn sắp tới rất nguy hiểm, Lý Thụ Quốc nói cho cùng cũng chỉ là một người thợ, mình mang cậu ta đi, là vô trách nhiệm với cậu ta.

Ai ngờ ý định từ chối của hắn, ngược lại lại nhận được thiện cảm của Hứa Ngạo Ngọc, bà lão cũng không giấu giếm nữa. "Tô tộc trưởng là người phúc hậu, ngài lo lắng cho Lý Thụ Quốc tôi hiểu, nhưng nếu ngài muốn tìm trấn cổ Thanh Khê cách biệt kia, thật sự phải nhờ cậu ấy dẫn đường, cậu ấy đã từng đến trấn cổ. " "Xin... xin Tô tộc trưởng yên tâm, tôi nhất định sẽ không làm vướng chân ngài. " Lý Thụ Quốc dường như lần đầu tiên đối mặt với Tô Thần, lời nói có chút căng thẳng, lắp bắp nói.

Sự việc đã đến nước này, nếu Tô Thần còn tiếp tục từ chối, sẽ có chút không biết điều, hắn liền ôm quyền, chủ động lên tiếng: "Hứa bà bà đã tin tưởng tôi như vậy, tôi cũng không thể phụ lòng tin này, nếu bà không chê, có thể cùng đến Tô Gia Thôn. " Hứa Ngạo Ngọc nghe vậy lắc đầu, xua tay nói: "Tôi già rồi không muốn đi nữa, cứ để đồ đệ của tôi đi thôi. " "Sư phụ! " Lý Thụ Quốc nghe vậy, trong mắt có chút không nỡ.

Nhưng vì uy nghiêm của Hứa lão thái thái, chỉ có thể ngậm nước mắt gật đầu. "Đồ đệ của tôi tuy đầu óc thông minh, nhưng ở một vài phương diện cũng là một tên ngốc, tôi làm sư phụ xin Tô tộc trưởng chiếu cố thêm một chút, yên tâm sẽ không để ngài phải phí công vô ích đâu. " "Hứa bà bà ngàn vạn lần đừng nói vậy, thằng nhóc này đã là người của Tô Gia Thôn chúng tôi rồi, sau này bà cũng coi như là người của Tô Gia Thôn chúng tôi, đã là người một nhà, cần gì phải làm ra vẻ này nữa. " Nhìn người trước mặt, khóe miệng Tô Thần giật giật, có chút không biết nên nói gì cho phải.

Nhưng cảnh tượng tiếp theo khiến Tô Thần có chút kinh ngạc.

Bà lão dẫn mấy người đến nhà kho, nào là tụ tiễn, thám trảo, mai hoa đinh, các loại ám khí và công cụ thường dùng khi xuống đấu đều có đủ cả.

Tô Thần bên người không phải không có đạo cụ tương tự, chỉ là so với những thứ này, quả thực kém hơn rất nhiều.

Đã là bà lão cho hắn tùy tiện lấy, Tô Thần cũng không khách khí, giúp những người bên cạnh tìm một vài đạo cụ hữu ích.

Hứa Ngạo Ngọc cầm một cây gậy leo núi đi tới, đưa cho Tô Thần. "Lão bà đây tay nghề không tốt, cả đời chỉ làm được một món đồ ưng ý này, xin tặng cho Tô tộc trưởng. " "Đây là? " Tô Thần hơi sững sờ, cây gậy leo núi trong tay trông rất nhẹ, giống như làm bằng gỗ.

Nhưng đã là bà lão nói vậy, cây gậy này chắc chắn không đơn giản, hắn cầm lên nghịch một chút, phát hiện một đầu có thể xoay được, ai ngờ một đầu gậy trực tiếp bật ra.

Bên trong lại có cơ quan lò xo, trực tiếp khiến đầu gậy sắc bén xuyên qua tường.

Phía sau còn nối với một sợi dây mảnh, sợi dây này pha lẫn gân rắn, đủ sức chịu được trọng lượng của hai con lợn.

Thứ này rất quý giá, chỉ riêng những vật liệu nhẹ nhàng này, giá trị đã không thấp rồi. "Lão bà chỉ làm được một cây này, gọi là Nữ Thần Trượng, xin Tô tộc trưởng nhận cho. " "Cái này tôi không thể nhận. " Tô Thần nhìn người trước mặt, quả quyết lắc đầu.

Bà lão dường như coi bọn họ là chỗ dựa sau này của Lý Thụ Quốc, nói gì cũng nhất định muốn Tô Thần nhận lấy tâm ý của mình.

Tô Thần biết mình nếu không nhận, e rằng bà lão sẽ rất không cam lòng, hắn trực tiếp đặt cây gậy vào tay Lý Thụ Quốc, quả quyết nói:

"Xin bà yên tâm, đã là Lý Thụ Quốc vào dưới trướng của tôi thì là người một nhà, sự huyền diệu của cây gậy này cứ để cậu ấy tự mình phá giải đi. " "Lão bà tôi không nhìn lầm người mà. " Trong đôi mắt đục ngầu của Hứa Ngạo Ngọc đã có vài giọt lệ, giọng run run nói.

Bà định quỳ lạy Tô Thần thì bị Tô Thần và những người khác cản lại.

Sau khi nghỉ ngơi ở đây một ngày, dưới sự dẫn dắt của Lý Thụ Quốc, Tô Thần và những người khác tiến về phía trấn cổ Thanh Khê. "Tôi được sư phụ nhặt về, sư phụ đối với tôi chính là người thân, đã là sư phụ bảo tôi đi theo anh, tôi có thể đi theo anh, nhưng tôi nhất định phải tiếp tục làm đồ đệ của sư phụ. " Lý Thụ Quốc không quan tâm Tô Thần là ai, hắn không hề để ý đến việc Tô Thần có danh tiếng lớn đến đâu.

Vừa dẫn hắn đi trên con đường núi vừa nói.

Con đường núi có chút gian nan, nhiều nơi còn bị đứt đoạn, chỉ có mấy khúc gỗ bắc qua, trông lung lay rất nguy hiểm.

Phía trước là sương mù mờ mịt, phía dưới là dòng sông chảy xiết cuồn cuộn, nhìn mà tim đập chân run.

Nhưng Lý Thụ Quốc đã đi quen rồi, nên không có cảm giác gì.

Tâm lý của những người phía sau cũng rất tốt, biết phải đi như vậy, không ai cảm thấy sợ hãi.

Tô Thần nghe lời của Lý Thụ Quốc, rất tán thưởng cậu, cũng không giải thích cậu đã bỏ lỡ điều gì, vỗ vỗ vai cậu nói: "Sư phụ của cậu là người tốt, có thể dạy ra được đệ tử như cậu, quả thực đáng để người ta nể phục. " "Cần anh nói chắc. " Lý Thụ Quốc đối với hắn có một chút địch ý, đương nhiên chút địch ý này không liên quan gì đến hắn, chủ yếu là do sư phụ của mình coi trọng Tô Thần, khiến Lý Thụ

Quốc cảm thấy rất không vui, mới có chút xem thường Tô Thần.

Cậu càng như vậy, Tô Thần càng tán thưởng cậu, đây đâu phải là xem thường mình, rõ ràng là đang tìm cơ hội để hắn khó xử, để mình đuổi cậu ta về.

Tô Thần cũng không nói toạc ra suy nghĩ trong lòng cậu, nhìn người trước mặt hít sâu một hơi nói: "Cậu đã từng đến trấn cổ Thanh Khê, đó rốt cuộc là nơi như thế nào? " "Một trấn nhỏ rất hẻo lánh?

Không có gì khác biệt cả.

Chương 475

" Lý Thụ Quốc nhớ lại một chút, lắc đầu nói.

Khi cậu đưa ra câu trả lời này, Trần Ngọc Lâu cảm thấy cậu có chút qua loa. "Sao lại giống nhau được? " "Anh nghĩ trong Vu Sơn sẽ có bao nhiêu trấn nhỏ, đây là Vu Sơn, bảy phần núi, một phần nước, hai phần hiểm trở, ở đây không có nhiều nơi có thể sống ổn định, rất nhiều trấn nhỏ đều giống như trấn cổ Thanh Khê, ẩn sâu trong núi lớn này. " "Có người muốn đi ra ngoài, thậm chí phải đi mấy ngày mới được! " Lý Thụ Quốc lườm y một cái nói, mỗi một câu đều khiến Trần Ngọc Lâu không thể phản bác.

May mà trấn cổ Thanh Khê cách đây có một khoảng, nhưng cũng không xa lắm.

Đi nửa ngày là tới.

Trong trấn không có mấy người, dù thấy bọn họ là người ngoài, cũng chỉ lạnh lùng không ai chủ động tiếp xúc. "Người trong trấn này không nhiều, ngày thường rất ít tiếp xúc với bên ngoài, nếu không phải tôi và sư phụ từng đến đây làm việc, tôi cũng không biết đường đi. " Lý Thụ Quốc biết người ở đây thế nào, liền lên tiếng nói một câu.

Tô Thần để ý, trong trấn có một vài bức tượng kỳ lạ, trông giống như sư tử đá tròn vo, nhưng hình dạng hung ác hơn sư tử đá rất nhiều.

Đây đa phần chính là tượng điêu khắc Ô Dương.

Cộng thêm thái độ lạnh lùng của những dân làng này, Tô Thần đại khái đoán ra được thân phận của bọn họ. "Người ở đây từng là những người canh giữ lăng mộ của Ô Dương Vương, nhưng theo thời gian

trôi đi, e rằng bọn họ đã sớm quên mất mình nên làm gì, nhưng thái độ lạnh lùng đối với người ngoài thì vẫn được truyền lại. " "Nhìn bộ dạng của họ chắc cũng không hỏi ra được gì, chúng ta đi thôi. " Trần Ngọc Lâu nhìn những người này nói.

Tô Thần gật đầu, dùng Tầm Long Quyết phán đoán phương hướng, khóa mục tiêu vào ngọn núi phía sau.

Điều thú vị là, những người này không hề cản họ, ngược lại còn nhìn họ đi lên.

Đến ngọn núi phía sau, phát hiện mấy khu mỏ bỏ hoang, có gió âm u thổi ra từ bên trong, như tiếng quỷ khóc. "Xem ra chúng ta phải vào trong thôi. " Tô Thần không trực tiếp đi vào, mà quay đầu nhìn Lý Thụ Quốc hỏi: "Ô Dương Vương là một truyền thuyết đã lưu truyền rất lâu ở đây, không có thứ gì tương tự như manh mối sao. " "Có thật đấy! " Lý Thụ Quốc nghe vậy sững sờ một chút, lộ ra mấy phần ý cười, vui mừng vì mình đã có tác dụng. "Tôi nhớ ra rồi, những bức tượng Ô Dương trong trấn, là do trấn cổ Thanh Khê trước đây khi khai thác giếng muối để lại, có lẽ đi dọc theo những khu mỏ bỏ hoang đó, có thể sẽ có thu hoạch. " Mọi người men theo đường ray xe lửa bỏ hoang tiến về phía trước.

Nơi này âm u lạnh lẽo, ngược lại thu hút không ít ốc sên lớn bò qua.

Chúng dày đặc, giẫm lên phát ra tiếng lạo xạo khiến người ta tê cả da đầu.

Tô Thần đột nhiên dừng bước, nhìn cảnh tượng trước mắt mà không khỏi sững sờ. "Đây là?

Dấu chân?" "Nhìn vào xác của mấy con ốc sên này, xem ra họ đi trước chúng ta nhiều nhất cũng chỉ nửa ngày.

Có kẻ đã nhanh chân đến trước rồi sao?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, trong lòng kinh ngạc, có phần sốt ruột nói.

Phải biết rằng mọi người đến đây là vì minh khí bên trong, nếu bị người khác giành trước thì còn gì nữa.

Đừng nói Tô Thần không đồng ý, ngay cả những người khác cùng đi với anh cũng sẽ không cam lòng.

Mọi người lập tức tăng tốc, đồng thời Tô Thần nhìn về phía Lý Thụ Quốc hỏi: "Gần đây có ai đến đây giống chúng ta không?" "Không rõ lắm, người đến trấn cũng không ít.

Tôi nghe hàng xóm nói hình như có người ngoài đến hỏi thăm chuyện gì đó, đến sớm hơn các vị mấy ngày." Lý Thụ Quốc nhớ lại một chút rồi mới lên tiếng trả lời.

Nghe những lời này, Tô Thần có thể khẳng định, lần này đúng là đụng phải đồng nghiệp rồi, mà người ta còn đi trước mình một bước.

Dù anh vẫn giữ vẻ mặt già dặn bình thản, nhưng cũng đã tăng nhanh bước chân.

Kể từ khi phát hiện ra dấu chân đó, hành động của họ đã nhanh hơn rất nhiều, căn bản không cần phải men theo mấy cái hầm mỏ này để thăm dò nữa.

Dọc đường đi, họ phát hiện ra rất nhiều dấu vết, rõ ràng kẻ đó cũng đến đây vì mộ Ô Dương Vương.

Đi theo bóng dáng đó, mọi người đã đến cuối đường ray bỏ hoang, nhìn thấy một cái hố lớn dẫn xuống dưới.

Men theo đường đó đi đến cuối là một con đường sàn đạo cổ, đi dọc theo đường sàn đạo một lúc, cả nhóm đã xuống tới bên dưới.

Địa hình này được người dân địa phương gọi là Hẻm Quan Tài,

hai bên vách đá nhẵn bóng, chỉ có một khe hở nhỏ.

Chủ yếu là vì xung quanh Vu Sơn thường có huyền quan (quan tài treo), những nơi như thế này rất hay xuất hiện huyền quan.

Tô Thần quan sát một lượt, lắc đầu nói: "Các vị, địa hình núi non thế này, địa mạch không thông, pháp môn tầm long điểm huyệt xem như vô dụng rồi.

Chúng ta chỉ có thể tự mình qua đó xem xét thôi." "Vậy thì đi thôi." Trần Ngọc Lâu lên tiếng.

Chá Cô Tiếu đi ngay sau lưng hắn, những người khác cũng xếp thành một hàng.

Hẻm núi này hai bên không rộng, tựa như bị ai đó dùng một đao chém ra.

Trên một tầng vách đá cheo leo, đặt đầy những cỗ quan tài san sát, khiến người ta nhìn mà khóe miệng giật giật, không biết nên nói gì cho phải.

Nếu có một cỗ rơi xuống, e rằng sẽ tiêu diệt cả nhóm bọn họ mất.

Tô Thần đang đi, không ngờ đột nhiên nghe thấy tiếng kêu kinh ngạc của Chá Cô Tiếu. "Mọi người mau ngẩng đầu lên." "Ngẩng đầu có gì?" Tô Thần sững sờ, hai bên vách đá này rất kỳ quái, một bên dày đặc quan tài, còn bên kia lại không có gì cả. "Nơi này đến cả quan tài cũng phải chọn vị trí tốt sao?

Phía đối diện phong thủy không tốt, hay có chỗ nào tương khắc?" Anh có chút không nắm rõ.

Tục ngữ nói, đã ở trong núi này, mây mù không thấy lối.

Bây giờ anh đang ở trong núi, làm sao có thể nhảy ra ngoài núi để quan sát phong thủy địa thế.

Nhưng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Chá Cô Tiếu, dường như phán đoán của anh có chút không đúng, ít nhất không giống như anh suy đoán.

Anh vội vàng đi ra ngoài vài bước, rồi đột nhiên trừng lớn mắt.

Mảng huyền quan dày đặc kia, vậy mà lại hợp thành một hình người thần không đầu khổng lồ.

Tựa như một vị sơn thần, yên lặng ngồi đó.

Bất kể nhìn từ góc độ nào, hình thái của vị thần nhân này cũng vô cùng đặc biệt, khiến người ta khó mà quên được.

Đặc biệt là vị trí tay trái của thần nhân, rõ ràng thiếu mất mấy ngón tay, không cần đoán cũng biết nơi đó có vấn đề.

Nhưng muốn đi lên đó không hề đơn giản, ít nhất không phải một hai lần là có thể dễ dàng lên được. "Nơi đó có thể có manh mối chúng ta cần, nhưng muốn cứ thế mà lên thì không dễ dàng chút nào." Thấy vậy, Tô Thần nhíu mày nhìn quanh, nghĩ xem có thể dùng công cụ trong tay để leo lên không.

Chương 476

Lý Thụ Quốc dường như đã phát hiện ra điều gì đó, tìm thấy một hang động bị cỏ dại che khuất. "Hay là chúng ta thử đi lối này?" "Được đấy Lý Thụ Quốc?

Anh làm sao phát hiện ra vậy?" Tạm thời chưa lên được, mọi người đành phải men theo phát hiện mới mà đi vào.

Tô Thần không khỏi nhìn người trước mặt thêm vài lần.

Ban đầu anh nghĩ người này có lẽ chỉ là một kẻ vướng víu, nhưng với biểu hiện của anh ta, Tô Thần không thể không nhìn anh ta bằng con mắt khác.

Lý Thụ Quốc dường như không ngờ rằng, mình chỉ thể hiện một chút mà đã khiến người trước mặt đối xử với mình như vậy, có chút ngượng ngùng gãi đầu nói: "Thật ra cũng không có gì phức tạp cả.

Tôi chỉ không nghĩ nhiều như vậy, tay trái của vị thần nhân không đầu kia đã có vấn đề, thì nhất định có đường lên được, chỉ là không nằm ở chỗ chúng ta nhìn thấy thôi." "Chỉ riêng bản lĩnh này của cậu, tôi ghi cho cậu một công trước." Tô Thần vỗ vỗ vai anh ta nói.

Anh biết người trước mặt có lẽ hơi căng thẳng, nên chủ động vỗ vai, hy vọng anh ta có thể thả lỏng hết mức có thể, đừng vì ở cùng mấy người họ mà cảm thấy áp lực.

Càng đi sâu vào trong, hai bên đường trong động xuất hiện không ít hài cốt, khiến người ta cảm thấy vô cùng bất ngờ. "Nơi này chẳng lẽ là một hố chôn người tế thần?" Mọi người bất giác nghĩ vậy.

Nơi nào xuất hiện hố chôn người tế thần, rõ ràng không thoát khỏi liên quan đến mộ cổ, chứng tỏ mọi người có khả năng đã đi vào một

ngôi mộ lớn.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu lên tiếng trước: "Xem ra vận may của chúng ta cũng không tệ, vừa mới vào đã gặp được một ngôi mộ lớn, vừa hay có thể kiếm ít minh khí lấp đầy túi." "Thôi đi, nếu thật sự là mộ lớn, vậy chúng ta có thể sớm trở về rồi." Chá Cô Tiếu có chút nhớ Hồng cô nương, mới nghỉ ngơi được bao lâu, sao lại bắt đầu làm việc rồi.

Khi cả nhóm tiến sâu hơn, mọi người đều im lặng.

Bởi vì hiện ra trước mắt họ là một cái bệ, không phải thứ gì khác.

Từ cách bài trí ở đây, nơi này là một nơi giết mổ, trên bệ cao đặt gần một ngàn cái đầu lợn và đầu người chỉ còn trơ xương.

Trông có vẻ vô cùng đẫm máu.

Lần này, không ai còn nhắc đến chuyện minh khí tế thần gì nữa.

Nhưng nhìn cảnh này, Tô Thần lại có một vài suy nghĩ. "Còn nhớ vị thần nhân không đầu mà chúng ta đã thấy không?

Nếu như phán đoán của chúng ta là sai, có phải điều đó có nghĩa là nơi đây thực chất là một nơi tế tự?" "Tế tự?" Lý Thụ Quốc nghe vậy sững người, sắc mặt trở nên có chút tái nhợt.

Anh chỉ là một người dẫn đường bình thường, lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng xương trắng rùng rợn như vậy, trong tiềm thức có chút sợ hãi.

Đặc biệt nơi này lại dùng để tế tự, điều đó càng khiến mọi chuyện trở nên hợp lý.

Đi tiếp về phía trước, mọi người đã có thể nhìn thấy đối tượng được tế tự.

Một hình người cao lớn được tạc bằng bạch ngọc, đeo một chiếc

mặt nạ đồng ngồi ở sâu trong hang động, chợt nhìn khiến Lý Thụ Quốc giật nảy mình. "Đây...

đây rốt cuộc là thứ gì?

Chẳng lẽ là một xác chết?" Ngoại trừ Lý Thụ Quốc, những người khác không cảm thấy bị dọa sợ gì cả, chủ yếu là vì những người có mặt ở đây đều đã từng thấy những thứ kinh khủng hơn.

Chỉ là một người chết đang ngồi mà thôi.

Tô Thần đến gần mới phát hiện, ra là Lý Thụ Quốc đã nhìn nhầm, đây là một pho tượng ngọc sống động như thật.

Tay nghề của người thợ rõ ràng là cực kỳ tốt, ngay cả áo choàng bên ngoài và vạt áo trên áo choàng cũng được xử lý vô cùng tinh xảo. "Không sao, là một pho tượng ngọc." "Bằng... ngọc?" Lý Thụ Quốc sững sờ, lấy hết can đảm bước lên, phát hiện thứ này lại thật sự là ngọc, lấy tay gõ thử, nghe thấy âm thanh trầm đục.

Nhất thời có chút đỏ mặt, không ngờ mình lại bị cảnh này dọa cho sợ.

Không đợi anh ta suy nghĩ xem sau này mình có bị mất mặt trước Tô Thần hay không, đột nhiên chiếc mặt nạ đồng bị ai đó tháo xuống.

Anh ta lại bị dọa thêm một lần nữa, nhưng nghĩ đến những người khác có mặt đều không có phản ứng gì, anh ta chỉ có thể cứng rắn giả vờ như không có chuyện gì.

Anh ta khá bình tĩnh nhìn người trước mặt, theo tiếng nói của người đó, một âm thanh có chút khác lạ vang lên. "Ta còn tưởng là tượng ngọc, không ngờ lại là một pho tượng ngọc không đầu, thật đáng tiếc." Pho tượng ngọc này nếu có thể vận chuyển ra ngoài nguyên vẹn, ít nhất cũng trị giá cả chục triệu đại dương.

Công nghệ điêu khắc tinh xảo như vậy có thể nói là cực kỳ hiếm

thấy, điều đáng tiếc duy nhất là nó không có đầu, khiến giá trị của pho tượng giảm đi quá nửa.

Chiếc mặt nạ đồng trong tay Trần Ngọc Lâu không phải không có hình dạng, chỉ là không biết ai đã lắp ngược nó, mặt bên kia là một chiếc mặt nạ hình Ô Dương.

Tô Thần thấy vậy, cảm thấy có chút kỳ lạ. "Tại sao người trước mặt này lại phải không đầu, chẳng lẽ có liên quan đến truyền thuyết về Ô Dương?" "Ở đây không có truyền thuyết nào về Ô Dương cả, nói chính xác là không có một chút thông tin nào." Lý Thụ Quốc cũng cảm thấy có chút kỳ lạ.

Nếu địa phương này vẫn luôn có truyền thuyết về Ô Dương thì không nói làm gì, nhưng lại không có.

Ngoại trừ trấn cổ Thanh Khê, không có một chút truyền thuyết hay ghi chép nào về Ô Dương Vương.

Nhưng sự tồn tại của pho tượng ngọc đầu Ô Dương lúc này, đang trần trụi nói cho những người ngoài này biết, Ô Dương Vương giống như những thị trấn bị núi non ngăn cách này, cô độc ẩn mình trong núi, chưa từng được ai biết đến. "Nhưng những chuyện này cũng không quan trọng lắm.

Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một chút, đợi ngày mai tiếp tục." Có truyền thuyết hay không có quan trọng không?

Không quan trọng.

Tô Thần đã đến đây rồi, cho dù Ô Dương Vương thật sự trốn ở sâu trong núi, anh cũng sẽ lôi gã này ra.

Về phần quá trình còn lại, thực ra cũng không quan trọng lắm.

Mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi, còn Trần Hạt Tử và Chá Cô Tiếu đã khiêng pho tượng ngọc xuống.

Tế tự Ô Dương gì đó căn bản không quan trọng.

Thứ này chẳng qua là bây giờ không mang đi được, nếu không đã sớm bị Tô Thần gửi đến Thượng Hải làm bảo vật trấn quán rồi.

Còn Lý Thụ Quốc thì lại gần chiếc ghế đó, anh cảm thấy kiểu dáng của chiếc ghế này có chút đặc biệt.

Vừa đi qua, anh ta đã nhìn thấy một xác nữ không đầu, bảy khiếu chảy máu.

Anh ta bị dọa đến mức lùi lại liên tục. "Cương thi!" Theo tiếng hét của anh ta, một lưỡi đao dài đã cắm ngay trước ghế.

Hắc Bối Lão Lục liếc nhìn, khẽ lắc đầu.

Rõ ràng vừa rồi là Lý Thụ Quốc nhìn nhầm, đây không phải là xác nữ gì cả.

Còn Tô Thần đi qua xem, trong mắt hiếm khi lộ ra vài phần kinh ngạc.

Chiếc ghế dưới mông pho tượng ngọc, lại được ghép từ chín xác nữ, tạo thành một chiếc ghế người.

Thấy vậy, mọi người lại một trận cảm thán.

Đáng tiếc là những xác nữ này trông quá mức dữ tợn, nếu mang ra ngoài, e rằng sẽ bị người ta coi là cửa hàng đồ cổ không đứng đắn, nên mọi người đành dập tắt những suy nghĩ đó.

Ngày hôm đó của Lý Thụ Quốc trôi qua trong run rẩy sợ hãi, buổi tối còn gặp ác mộng, chiếc ghế người đó đuổi theo sau mông anh ta chạy.

Trời vừa tờ mờ sáng, mấy người lại một lần nữa bước lên con đường đi xuống.

Chương 477

Xuyên qua hang động, tiếng nước ầm ầm truyền đến, sóng dữ cuồn cuộn trong lòng sông uốn lượn trăm ngả, những bọt sóng trắng xóa tung lên khiến người ta kinh hồn bạt vía. "Đây..." Lý Thụ Quốc thấy vậy có chút kinh ngạc, nhất thời không biết nên nói gì. "Tiếp theo chúng ta nên đi thế nào?" Anh ta dừng lại một lúc rồi mới lên tiếng hỏi.

Trước mắt, thân núi uốn lượn trăm ngả, trông có vẻ khá đau đầu, dường như đi thế nào cũng không có manh mối.

Nhưng những người khác rõ ràng không hoảng sợ, quen thuộc nhìn về phía Tô Thần.

Tô Thần gật đầu với anh ta, nhàn nhạt lên tiếng: "Hang động này rõ ràng là do con người khai phá, chứng tỏ đường chúng ta đi không sai, chỉ là bọn họ đã giấu đi phần đường phía sau, cần phải tính toán một phen.

Trên đường đi chúng ta thấy không ít thứ, rõ ràng người ở đây coi Ô Dương Vương như thần minh, ngay cả chiếc ghế người kia cũng là chín cỗ thi thể, vậy nên phải lấy cửu chi cực số (số 9 là số lớn nhất).

Sau đó, Tô Thần liền bắt đầu tính toán, dùng Cửu Cung Bát Quái để lập cục.

Sau đó anh hít một hơi khí lạnh, rồi dẫn mọi người xuất phát, bước qua cây cầu gỗ dây xích cũ kỹ.

Trong hẻm núi, mây mù dâng lên, cảnh sắc xung quanh trở nên có chút mơ hồ.

May mà Tô Thần đã ghi nhớ đại khái từ trước, liền dẫn mọi người

men theo vách núi đi lên.

Có thể nói mọi người gần như bám sát vách núi để leo lên, nơi nguy hiểm nhất thậm chí nửa bàn chân còn lơ lửng bên ngoài.

Điều này khiến Lý Thụ Quốc, người chưa từng thấy cảnh tượng này, suýt chút nữa bị dọa chết.

Tô Thần vừa đi theo tính toán của mình, vừa tìm thấy một đường hầm sâu hun hút trên vách đá.

Mọi người lần lượt đi vào, Tô Thần mới bắt đầu quan sát tình hình ở đây.

Tình hình nơi này hoàn toàn khác với những hầm mỏ ở Thanh Khê, giống như một đường hầm cổ.

Về việc nơi này có đúng hay không, Tô Thần thực sự không có manh mối nào, nhưng những dấu vết bị người đi qua trên mặt đất, rõ ràng đang nói cho anh biết, vị trí này là đúng.

Đi vào trong vài bước, một tấm bia đá xuất hiện, và trước tấm bia đá là một xác chết.

Trông không biết đã chết bao lâu, quần áo trên người đều đã phong hóa.

Tô Thần kiểm tra một chút, phát hiện trên thi thể này không có manh mối gì, không khỏi đưa mắt nhìn về phía tấm bia mộ sau lưng xác khô.

Sau khi dời xác khô đi, mắt anh sáng lên.

Lại là một đoạn khẩu quyết, chính là Quan Sơn Chỉ Mê Phú trong truyền thuyết. *Hảo cá đại vương, hữu thân vô thủ; nương tử bất lai, quần sơn bất khai...* (Đại vương giỏi thay, có thân không đầu; nương tử không đến, núi non chẳng mở...) Tô Thần đọc đi đọc lại vài lần

mới bừng tỉnh ngộ. "Đây là để lại cho chúng ta cách tìm Ô Dương Vương... không, là đường đến cổ mộ Địa Tiên Thôn?" Anh thực sự cũng có chút không chắc chắn, nhưng mấy câu đầu quả thực khớp với những gì họ đã trải qua, cho nên những thứ này chín phần mười là thật. "Thứ này hẳn không phải để lại cho chúng ta, Quan Sơn Chỉ Mê Phú hẳn là do Quan Sơn Thái Bảo để lại cho hậu bối." Chá Cô Tiếu suy nghĩ một hồi rồi nói.

Tô Thần gật đầu, cảm thấy anh ta nói có lý.

Nhưng giờ anh biết rồi thì nó là của anh. "Mặc kệ nó để lại cho ai, cứ coi như là chỉ đường cho chúng ta đi." "Tôi thích nghe Tô tộc trưởng nói câu này, vậy chúng ta tiếp tục chứ?" Trần Ngọc Lâu có chút vui mừng, không khỏi muốn tiếp tục đi sâu vào.

Nhưng một câu nói của Lý Thụ Quốc khiến mọi người sững sờ. "Nếu như Quan Sơn Chỉ Mê Phú này là thật, vậy tại sao ông ta lại chết ở đây?" Là một người mới lần đầu xuống mộ, chỉ bằng một câu nói đã khiến mọi người cứng họng mất vài giây.

Trần Ngọc Lâu im lặng một lát rồi nhàn nhạt lên tiếng: "*Hách hồn đài tiền, âm hà hoành không; tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm; lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên.*" (Trước đài Hách Hồn, sông Âm chắn lối; cầu tiên vô ảnh, mắt thường khó tìm; vách rơi xả thân, một bước lên trời.) "Mấy câu khẩu quyết này rõ ràng là ứng với những rắc rối phía sau.

Đài Hách Hồn, sông Âm rõ ràng đại diện cho những phiền phức mà chúng ta sắp gặp phải, nếu những phiền phức này là thật, vậy thì gã này chết ở đây cũng là điều dễ hiểu." Chỉ là lời của hắn không thuyết phục được Lý Thụ Quốc, anh ta lập tức phản bác: "Phía sau còn có câu 'dập đầu tám trăm, ban cho trường sinh', chẳng lẽ anh nghe câu này xong cũng chuẩn bị dập đầu à?" "..." Trần Ngọc Lâu nhất thời

nghẹn lời, ngay cả chính hắn cũng không ngờ, lại bị một người trẻ tuổi làm cho không nói nên lời.

Dù sao cũng là người mới trong nghề, hắn không thể cậy già lên mặt bắt nạt người ta được, phải không?

Nhưng bộ dạng lúng túng của hắn, lại khiến mấy người đứng xem bên cạnh cười một cách không có ý tốt.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu nhún vai nói: "Vậy các người nói xem chúng ta có đi tiếp không?" "Từ những chữ trên bia đá này mà nói, Địa Tiên Thôn này dường như tồn tại để độ người trường sinh, nhưng cũng không loại trừ khả năng là cạm bẫy, chúng ta vẫn phải vào xem thử." Tô Thần nghe thấy họ có chút bất đồng về chuyện này, liền chủ động lên tiếng.

Anh cũng không nói sự cẩn thận của Lý Thụ Quốc là sai, cũng không nói sự thản nhiên của Trần Ngọc Lâu là có lỗi, mà chỉ vào bên trong nói: "Mấy vị đừng quên, bên trong còn có một nhóm người đã đi trước một bước." Nói đến đây, anh quét mắt nhìn mấy người có mặt.

Vừa nghe có người giành trước mình, sắc mặt mấy người có mặt đều có chút khó coi, rõ ràng những người này thà tự mình ra tay, cũng không muốn nhìn thấy có người cản đường mình, lập tức tỏ ra muốn xông thẳng vào.

Phải nói rằng Tô Thần ở phương diện này vẫn có chút uy tín.

Anh dẫn mọi người tiếp tục đi sâu vào, đồng thời liếc nhìn Lý Thụ Quốc bên cạnh, rất bình thản nói: "Tôi biết đây là lần đầu cậu đi cùng chúng tôi, vẫn còn có chút sợ hãi, nhưng chúng ta đã đi đến đây rồi, cậu nhìn lại con đường đã qua xem, có cho chúng ta cơ hội hối hận không?" "Tô tộc trưởng, tôi không có ý đó, tôi chỉ lo lắng bên trong có cạm bẫy." Lý Thụ Quốc gãi đầu giải thích.

Anh thật không cảm thấy chuyện mấy người đến đây sẽ rất nguy hiểm, chỉ cảm thấy rằng nếu có người đã chết ở đây, chứng tỏ phía sau chắc chắn rất nguy hiểm.

Nghe vậy, Tô Thần cười, vỗ vai anh ta nói: "Lần nào chúng ta đi xuống mà không có nguy hiểm?

Nếu vì sợ chết mà không đi, thì chúng tôi sao lại chọn đến đây." "Tôi hiểu rồi." Lý Thụ Quốc sững sờ một chút, rồi gật đầu nói.

Rất nhanh, mọi người đã đi đến cuối đường hầm, tầm nhìn đột nhiên rộng mở.

Một hẻm núi hình chữ T hiện ra trước mắt mọi người, đối diện là một ngọn núi cao chọc trời, không biết vì sao lại như bị một đao chém làm đôi, trông vô cùng hiểm trở.

Đối diện có một cái bệ đá, nhưng khoảng cách hai mươi mét đã trở thành một trời một vực.

Dưới hẻm núi có đầy những tác phẩm điêu khắc Ô Dương dày đặc, rõ ràng nơi mọi người đến không sai, và từ quy mô của những tác phẩm điêu khắc đó, phạm vi của cổ mộ Địa Tiên Thôn rất lớn.

Nhưng bây giờ có một vấn đề đặt ra trước mắt mọi người, tiếp theo nên đi như thế nào.

Ai cũng không ngờ, đây sẽ trở thành một vấn đề rất lớn. *Hách hồn đài tiền, âm hà hoành không; tiên kiều vô ảnh, nhục nhãn nan tầm; lạc nham xá thân, nhất bộ đăng thiên.* Rõ ràng là đang nói về tình hình hiện tại.

Sau khi nhìn thấy cảnh này, mọi người liền hiểu ra, tại sao người lúc trước lại chết ngay ở cửa.

Khoảng trống rộng hai mươi mét này, nếu không có thứ như súng leo núi, người bình thường tuyệt đối không qua được.

Nhưng Tô Thần không phải người thường, anh nhìn tình hình dưới chân, rồi nói với Lý Thụ Quốc: "Lấy bảo bối của cậu ra đi." Lý Thụ Quốc gật đầu, cầm lấy cây gậy leo núi trong tay, hai tay vặn một cái, hai bên mỗi bên có hai cây đinh đá to chắc bắn ra, nối với một sợi dây thừng đen kịt, cắm chặt vào vách đá hai đầu.

Tô Thần nhìn người trước mặt, khá bình tĩnh lên tiếng: "Ai đi trước?" "Tôi đi." Người cõng xác Lão Mã lên tiếng.

Ông ta trực tiếp móc vào dây thừng rồi bò qua.

Rõ ràng bảo bối gia truyền của Hứa bà bà vẫn rất hữu dụng, thứ này chịu được trọng lượng của một người không thành vấn đề.

Tô Thần không khỏi nghĩ thầm, liệu có phải ngay từ đầu Hứa bà bà đã biết họ sẽ gặp phải chuyện gì không?

Nhưng nghĩ thì nghĩ vậy, việc họ gặp phải bây giờ đã chứng minh rằng việc mang theo thứ này là rất đúng đắn.

Nếu không có cây gậy leo núi này, họ còn phải suy nghĩ kỹ xem rốt cuộc nên qua như thế nào.

Đa Linh và Hắc Bối Lão Lục lần lượt bò qua, tiếp theo là Lý Thụ Quốc.

Anh ta là một người dẫn đường, lần đầu tiên trải qua chuyện này, có chút tay chân bủn rủn.

Tô Thần lấy ra một sợi dây thừng, làm thành một cái vòng móc vào người anh ta, đầu kia nắm trong tay mình. "Đừng sợ, nếu thật sự rơi xuống tôi sẽ giữ cậu lại." "Được." Lý Thụ Quốc thấy Tô Thần đã nói vậy, biết mình không thể do dự gì nữa, gật đầu một cái rồi cắn răng bò ra ngoài.

Nhìn người khác sợ là một chuyện, nhưng tự mình làm lại là một chuyện khác.

Chương 478

Bên dưới là vực sâu vạn trượng, mặc dù có người dặn dò trước, nhưng anh ta vẫn bất giác liếc nhìn một cái.

Chỉ một cái nhìn đã khiến anh ta hồn bay phách lạc, tay chân vô lực, nói gì cũng không chịu đi thêm một bước.

Nhìn cảnh này, Chá Cô Tiếu và những người khác đều đau đầu.

Tô Thần thấy vậy liền lớn tiếng nói: "Lý Thụ Quốc, cậu đừng ngẩn ra nữa, nhắm mắt lại bò về phía trước, dù chỉ đi một bước cũng được!" Anh không nói gì thêm, chỉ nói cho Lý Thụ Quốc biết, tổng cộng cũng chỉ có hai mươi mét đường, anh ta đã đi được một nửa rồi, nửa còn lại nói gì cũng có thể qua được.

Lý Thụ Quốc cũng thật sự nghe theo, trực tiếp nhắm mắt bò về phía trước.

Ai ngờ lúc này, không biết có phải do tiếng của Tô Thần truyền đi hay không, một trận tiếng vỗ cánh vang lên.

Một lượng lớn Yến Kim Ti, được mệnh danh là "xuyên mây", từ các tổ yến trên vách đá bay ra.

Do số lượng quá nhiều, những con yến dày đặc va vào người anh ta, khiến người ta không khỏi cảm thấy khó chịu.

Lý Thụ Quốc ôm chặt sợi dây thừng quan trọng đến tính mạng, không dám buông lỏng chút nào.

Mà Tô Thần và những người khác đang nhìn cảnh này thì thấy một cảnh tượng kinh ngạc.

Thì ra vì giao điểm hình chữ T độc đáo giữa hai bệ đá, khiến cho luồng khí khi đi qua đây đã hình thành mấy luồng xoáy khí, Yến Kim

Ti khi bay qua luồng khí thì bị luồng khí bắt giữ.

Rất nhanh, chúng tụ lại thành một đám nhỏ trên không trung, tiếp đó, ngày càng nhiều Yến Kim Ti thấy cảnh này, theo tập tính của mình cũng lao tới, bị luồng khí giữ lại.

Trước mắt mọi người, ngày càng nhiều Yến Kim Ti đã tạo thành một cây cầu Ô Thước trong truyền thuyết.

Thân hình Lý Thụ Quốc bị Yến Kim Ti che khuất, anh ta đang nhắm mắt nên không cảm nhận được gì.

Chỉ cảm thấy xung quanh có vô số thứ lông lá va vào người, cảm giác như mình là thức ăn của thứ gì đó vậy.

Dưới sự bao bọc của Yến Kim Ti, anh ta không nhìn thấy gì, cũng không nghe thấy gì.

Thực sự rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan, và những tiếng kêu cứu tuyệt vọng của anh ta cũng bị Yến Kim Ti át đi.

Lý Thụ Quốc rơi vào tuyệt vọng, nghĩ đến lời Tô Thần đã nói, nhắm mắt bò ra ngoài là xong, anh ta dứt khoát không nghĩ gì nữa, gắng sức đi về phía trước.

Nhưng chưa đi được hai bước, sợi dây thừng mà anh ta coi là cọng rơm cứu mạng, đột nhiên đứt phựt.

Cả người kinh hô một tiếng, tưởng rằng sẽ rơi xuống, kết quả lại được đám Yến Kim Ti tạo thành cầu Ô Thước đỡ lấy.

Một con Yến Kim Ti đơn lẻ và luồng xoáy khí căn bản không thể đỡ nổi trọng lượng của một người, nhưng khi cả hai kết hợp lại, Lý Thụ Quốc lại cảm thấy mình như đang đứng trên cầu vậy.

Nhưng khi nhìn xuống thứ mình đang giẫm lên, anh ta thật sự bị dọa đến mất hồn, ngay cả nên bước chân nào cũng không biết, dưới

sự va chạm của Yến Kim Ti, anh ta ngã về một bên.

Thấy anh ta sắp rơi khỏi cầu Ô Thước, Tô Thần liền lao thẳng tới, kéo anh ta đi nhanh qua cầu.

Ngay khoảnh khắc Tô Thần xuống khỏi cầu, một lượng lớn Yến Kim Ti đã phá tan luồng khí, muốn hình thành lại cây cầu Ô Thước độc đáo này, e rằng phải đợi thêm một hai ngày nữa.

Lý Thụ Quốc hít sâu hai hơi, lúc này mới hoàn hồn lại, hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Thì ra sau khi Tô Thần thấy dây thừng bị đứt, đã bất chấp tất cả lao lên, phát hiện thứ này có thể chịu được trọng lượng, liền bảo những người khác tranh thủ thời gian qua, thuận tay cứu Lý Thụ Quốc suýt chút nữa rơi xuống.

Lý Thụ Quốc sau khi hoàn hồn, nhìn Tô Thần trước mặt, ánh mắt lại rơi vào người Trần Ngọc Lâu, nghiến răng mắng: "Thằng họ Trần kia, đừng tưởng tôi không biết, vừa rồi nhất định là ông hại tôi!" Lý Thụ Quốc chỉ là không có kinh nghiệm chứ không phải kẻ ngốc, sợi dây thừng này trước đó bao nhiêu người đi qua đều không sao, sao đột nhiên lại xảy ra chuyện?

Trong số những người trước mắt, chỉ có Trần Ngọc Lâu là có tranh chấp với mình, nếu nói chọn ra một người có nghi ngờ hại mình, gã này nhất định không thoát được.

Nghĩ đến đây, ngọn lửa giận trong mắt anh ta càng bùng lên, nghiến răng hận không thể giết chết hắn.

Anh ta lập tức nói thẳng ra điều này, chính là muốn xem, Tô Thần sẽ lựa chọn như thế nào.

Trần Ngọc Lâu vô cớ bị đổ oan, tức giận mắng: "Lão tử hại mày?

Mày có phải quá coi trọng mình rồi không?

Tao muốn xử lý mày, cần phải dùng đến thủ đoạn hạ tiện này sao?

Có lẽ là bị chim yến va đứt thôi." "Lúc đó Trần Hạt Tử ở bên cạnh tôi, ông ta không có cơ hội làm chuyện như vậy, chuyện này e rằng có nguyên do khác." Tô Thần thấy hai người tranh cãi không dứt, vội vàng lên tiếng giải thích.

Đối với Lý Thụ Quốc vừa thoát chết trở về, lời giải thích của Tô Thần căn bản không có tác dụng gì, anh ta chỉ coi như mấy người này rắn chuột một ổ, tức giận nói: "Hay, hay lắm, tám người các người thật là có mặt mũi, lại ở đây bắt nạt tôi, tôi đi đây!" Nói rồi anh ta định dùng lại cây gậy leo núi đó cắm vào tường, bò trở về.

Lời nói của anh ta đã thu hút sự chú ý của Tô Thần.

Nhóm của mình bao gồm người cõng xác Lão Mã, Đa Linh, Cổ Trần, Chá Cô Tiếu, Trần Ngọc Lâu, Hắc Bối Lão Lục, tính cả anh và Lý Thụ Quốc tổng cộng mới có tám người.

Nhưng bây giờ Lý Thụ Quốc lại nói họ có tám người, rõ ràng là không tính bản thân anh ta.

Như vậy, trong này chắc chắn có hiểu lầm.

Anh lập tức quay đầu nhìn, phát hiện ở một góc khuất có một con sơn tiêu lông tạp đang lộ ra vẻ mặt chế nhạo.

Nó đang cầm một hòn đá chuẩn bị tấn công Đa Linh, thấy bị phát hiện liền định ném xuống.

Nhưng động tác của Chá Cô Tiếu còn nhanh hơn, một tiếng súng vang lên, dọa con sơn tiêu vội vàng bỏ chạy.

Là một con sơn tiêu thường sống ở đây, nó trực tiếp bám vào vách đá rời đi, mọi người đành bất lực nhìn theo. "Nhất định là do gã đi trước kia làm!" Chá Cô Tiếu nghiến răng nói.

Đồng thời, Tô Thần nhìn về phía Lý Thụ Quốc, lên tiếng giải thích: "Vừa rồi con sơn tiêu đó cậu cũng đã thấy, nó có thể trà trộn vào giữa chúng ta, rõ ràng chuyện vừa rồi cũng là nhân lúc chúng ta không để ý mà làm, đây là một sự hiểu lầm." "Ừm." Lý Thụ Quốc biết vừa rồi là mình đường đột, cúi đầu xin lỗi Trần Ngọc Lâu.

Sau khi thấy chuyện này, Trần Ngọc Lâu cũng bất đắc dĩ gật đầu, coi như thừa nhận cách nói này.

Giải quyết xong chuyện này, Tô Thần và những người khác bắt đầu tìm đường đi xuống.

Nhưng khi họ quan sát, mới phát hiện đây lại là một con đường cụt. "Nơi này không có lối ra, chẳng lẽ là cạm bẫy?" Tô Thần trong lòng thầm kinh hãi.

Theo lý mà nói, Quan Sơn Chỉ Mê Phú rõ ràng là do Quan Sơn Thái Bảo để lại cho hậu bối, muốn họ đến mở mộ huyệt.

Nhưng ai có thể chắc chắn rằng khẩu quyết này nhất định là thật?

Vốn dĩ đây là cuộc đấu trí giữa kẻ trộm mộ và chủ mộ, rõ ràng lần này họ đã thất bại.

Quyết định của Tô Thần rất nhanh, anh lập tức định quay trở lại.

Nhưng chưa đợi mọi người có hành động, họ đã nghe thấy có thứ gì đó bay ra từ giữa núi.

Nhìn về phía xa, mới phát hiện ra lại là những đàn châu chấu vàng óng.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy những con châu chấu này, có chút kinh ngạc nói: "Đây là Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng, lớp giáp trên đầu e rằng còn cứng hơn sắt, với tốc độ này mà đâm vào, chúng ta không chết cũng phải da tróc thịt bong." "Thứ này hẳn là thức ăn của Yến Kim Ti." Đằng sau Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng, từng đàn Yến Kim Ti bay

tới.

Không cần Tô Thần nhắc nhở, mọi người cũng biết nên tìm cách trốn đi.

Nhưng hẻm núi vốn không lớn, lại thêm có Yến Kim Ti, không ít Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng đã chen chúc bay tới.

Lúc này mọi người mới biết được sát cục lần này nằm ở đâu.

Vốn dĩ bệ đá có phần nhô ra, nếu ở phía đối diện còn có thể đẩy đi, nhưng bây giờ dường như chỉ còn lại một cách.

Từ Yến Kim Ti đến cầu vô ảnh rồi đến Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng, đây rõ ràng là sát chiêu mà chủ nhân ngôi mộ đã chuẩn bị.

Với mức độ hung dữ của Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng, chỉ cần va vào người, cũng không khác gì mũi khoan.

Thấy vậy, Tô Thần cũng không có cách nào khác, bảo những người khác lấy lều trại dùng để nghỉ ngơi ra, che chắn cho mọi người.

Lều vải bạt quả thực không nhỏ, Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng va vào phát ra tiếng kêu trầm đục.

Chương 479

Chúng rơi xuống như mưa đá, khiến người ta không nhịn được mà kêu đau.

Bỗng nhiên có một con Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng, dường như bị truy đuổi không còn chỗ trốn, trực tiếp cắn xé lều trại, miệng sắc bén như dao khoan vào, lộ ra nửa cái đầu.

Chưa kịp nó bò vào, đã bị người ta một đao chém đứt đầu. "Không được rồi, cứ thế này chúng ta đều sẽ chết!" Lý Thụ Quốc có chút căng thẳng và lo lắng lên tiếng.

Mà Tô Thần một tay tóm lấy anh ta đang muốn chạy, đè chặt anh ta xuống dưới, lớn tiếng nói: "Phiền phức lớn nhất của Bọ Cánh Cứng Giáp Vàng, nằm ở cú va chạm khi bay với tốc độ cao.

Dựng lều lên, chúng ta lấy nhu khắc cương, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì!" Trong hẻm núi, vô số kim giáp mao tiên lao tới, va vào tấm bạt lều nghe như tiếng mưa rơi lộp bộp.

Cũng có mấy chục con cắn rách cả bạt lều, đều bị Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu chém bay đầu, không gây thương tổn cho ai.

Dựa vào tấm bạt này, mọi người đã bình an vô sự vượt qua được ải này.

Tô Thần liếc nhìn xuống dưới hẻm núi, khẽ cau mày. "Hiển nhiên kẻ viết ra Quan Sơn Chỉ Mê Phú đã giấu một vài thủ đoạn lừa bịp ở đây.

Nếu lần này chúng ta không chuẩn bị đầy đủ và toàn diện, e rằng hôm nay đã bỏ mạng tại đây rồi." Lời này của anh không hề khoa trương.

Cái đài bằng phẳng nằm ở giao điểm của hai hẻm núi này quả thực đã biến họ thành mục tiêu sống.

Chỉ cần tin vào những gì được viết ở trên mà đi đến đây, chắc chắn sẽ gặp rắc rối.

Dù có bản lĩnh thông thiên đến đâu, cuối cùng cũng chỉ có một kết quả, hoặc là bị kim giáp mao tiên húc văng xuống, hoặc là trở thành mồi ngon cho chúng. "Mẹ kiếp, đừng để lão tử biết là thằng nào để lại, nếu không lão tử lột da nó sống!" Trần Ngọc Lâu thấy vậy liền tức giận chửi bới, nghiến răng nghiến lợi.

Lý Thụ Quốc bên cạnh thở hổn hển, đưa mắt nhìn sang bên, nhưng cũng chẳng biết nói gì.

Đối với ông ta, có thể sống sót đã là không dễ dàng gì. "Phía trước không phải vẫn còn một người sao?

Nếu hắn không trúng chiêu thì…" "Trừ phi hắn là Quan Sơn Thái Bảo?

Nếu không thì hắn cũng sẽ trúng chiêu như chúng ta, mà kết quả của việc trúng chiêu chỉ có một, hoặc là chết ở đây, hoặc là rơi xuống dưới." Tô Thần nói nốt nửa câu còn lại của ông ta, mặc kệ những người khác nghĩ thế nào, đây chính là sự thật.

Khi anh nói ra lời này, tất cả mọi người bất giác nhìn xuống dưới.

Ngay sau đó, Trần Ngọc Lâu lấy ra mỏ neo, tìm một chỗ móc lại. "Gã đó không giống chúng ta cứ thế đâm đầu vào, hắn tuyệt đối biết một vài thứ, nếu không không thể nào nhanh hơn chúng ta được." "Ừm." Tô Thần thấy vậy cũng không nhiều lời, con đường tiếp theo phần lớn chắc phải đi xuống dưới.

Mọi người men theo dây thừng lần lượt leo xuống.

Lo lắng sẽ gặp phải sự báo thù của con Sơn Tiêu kia, họ không

xuống một lượt.

Tô Thần là người xuống cuối cùng.

Khi anh xuống tới nơi, mới phát hiện ra họ không hề chạm đất, mà là đáp xuống một đoạn xà ngang màu đen giữa hẻm núi.

Trên xà ngang đặt một cỗ quan tài mở hé, dường như đã có người động vào.

Tô Thần liếc nhìn, có chút kinh ngạc nói: "Các người nhanh tay thật đấy, tôi còn tưởng các người sẽ mất một lúc, không ngờ tôi vừa mới xuống mà các người đã mở quan tài rồi." "Không có, không phải chúng tôi làm, lúc chúng tôi xuống thì nó đã mở sẵn rồi." Lý Thụ Quốc vội vàng lắc đầu giải thích.

Tô Thần đương nhiên hiểu rõ, đây không phải lần đầu hợp tác với họ.

Những ngôi mộ họ vào đều khá nguy hiểm, không ai tùy tiện mở quan tài.

Anh đi tới xem thử, phát hiện người bên trong mặc áo vải gai, trông như đã chết cứng, bị người ta treo lên.

Nhìn hình dáng quan tài, người này phần lớn là ẩn sĩ thời đó.

Vì vậy anh không tìm kiếm minh khí bên trong nữa, mà đặt cái xác này xuống lại.

Điều bất ngờ là thi thể này rất mềm mại, không hề hình thành thi cương như trong tưởng tượng.

Ngay khi anh đang định suy nghĩ gì đó, đột nhiên một hòn đá ném tới.

Chỉ nghe thấy tiếng gió, Tô Thần đã nhẹ nhàng né được.

Anh nhìn về phía hòn đá được ném tới, là con Sơn Tiêu kia.

Lúc này nó đang đứng ở một khe nứt, ánh mắt găm chặt vào anh.

Xem ra nó đã kết thù với anh, hôm nay quyết không giết được anh thì không thôi.

Trần Ngọc Lâu thấy cảnh đó, làm sao còn nhịn được, lập tức nói: "Chúng ta cũng không phải dạng vừa, nhìn bộ dạng của con Sơn Tiêu này, hôm nay mà không giết nó thì trong lòng ta không thoải mái chút nào." "Vậy còn nói nhảm làm gì!

Xử nó!" Tô Thần cũng không phải người hiền lành, gã này hết lần này đến lần khác phá hỏng chuyện của mình, đương nhiên phải giết chết con Sơn Tiêu đáng nguyền rủa này.

Không những phải giết mà còn phải phanh thây.

Anh không hiểu nổi, mình chưa từng ra tay với con Sơn Tiêu này, tại sao lại đột nhiên bị một thứ như vậy ghi hận?

Chá Cô Tiếu rút Kính Diện Hạp Tử ra chuẩn bị ra tay, nhưng chưa kịp nổ súng, con Sơn Tiêu dường như biết đó là thứ gì, liền rú lên một tiếng rồi chui vào trong khe nứt. "Đuổi theo!" Tô Thần thấy cảnh này khẽ sững sờ, một ý nghĩ táo bạo hiện lên trong đầu anh, anh vội vàng hô lên.

Những người khác nghe vậy, lập tức không nói nhảm nữa, vội vàng đuổi theo.

Con Sơn Tiêu di chuyển rất nhanh, nhưng Hắc Bối Lão Lục và những người khác theo sau cũng rất nhanh.

Chá Cô Tiếu còn liên tục nổ súng.

Sơn Tiêu phản ứng rất lanh lẹ, dễ dàng né được những viên đạn này, nhưng vẫn bị một viên bắn trúng chân, sau một tiếng rú quái dị, tốc độ của nó chậm đi không ít, không đến mức để mọi người mất dấu.

Trong khe nứt không biết vì sao lại chất đống không ít thi thể cổ, trong đó còn có một cỗ thi thể trông đỏ tươi như người sống.

Tới đây, mọi người không khỏi đi chậm lại.

Trần Ngọc Lâu nhìn những thi thể này nói: "Ai làm chuyện này?

Rốt cuộc là có chuyện gì?" "Tại sao cứ phải bám riết con Sơn Tiêu này không tha?" Lý Thụ Quốc thở hổn hển theo tới, sau khi nhìn thấy thi thể thì không khỏi có chút hối hận vì đã đi theo.

Nhưng ở lại tại chỗ cũng là chờ chết, thà rằng đi cùng mọi người còn hơn.

Đối với nghi hoặc của ông ta, Trần Ngọc Lâu như nhìn một tên ngốc, vừa định lên tiếng mỉa mai vài câu thì thấy Tô Thần đang nhìn mình, đành bất đắc dĩ nói: "Nguyên nhân thực ra đơn giản hơn ông nghĩ nhiều.

Bởi vì nó không phải lần đầu tiên muốn hại chúng ta, từ lúc ông rơi xuống từ trên cao, cộng thêm việc trước đó nó lẩn trốn trên đài bằng, chắc là muốn lén đẩy chúng ta xuống." "Bất kể nguyên nhân là gì, gã này sau này chắc chắn sẽ còn ra tay với chúng ta.

Muốn đi tiếp, bắt buộc phải giết chết con súc sinh này." Lời này của Trần Ngọc Lâu tuy có phần cực đoan, nhưng đúng là một trong những lý do Tô Thần quyết định làm vậy.

Đương nhiên còn có những lý do khác, nhưng lúc này anh không nói ra.

Lý Thụ Quốc nghe vậy, lúc này mới một lần nữa nhớ ra, gã này suýt nữa đã hại chết mình, lập tức nổi giận, hận không thể giết chết gã này ngay bây giờ!

Trước mắt mấy người bỗng sáng lên, phát hiện đã đến một phía khác của hẻm núi.

Bên cạnh là dòng sông cuồn cuộn, còn khu vực này là một cái đài trũng xuống, ven rìa là những dây leo đen mọc lộn xộn.

Ở giữa cái đài có thêm một cỗ quan tài.

Tô Thần và những người khác đuổi tới, nhìn con khỉ đang nằm bò trên quan tài kêu gào, không nhịn được mắng: "Mày chạy đi!" Cỗ quan tài có hình dáng tinh xảo, trên đó có chín cái khóa Ly Hổ bằng đồng xanh khóa lại, phía trên khắc hình núi non cực kỳ tinh mỹ.

Chương 480

Nhìn dáng vẻ thì đó dường như là một nơi khá quan trọng, nhưng lúc này mọi người không quan tâm đến những thứ này, so với việc quan tâm đến một cỗ quan tài không biết chạy, rõ ràng giải quyết con khỉ này quan trọng hơn.

Con Sơn Tiêu hiển nhiên cũng không ngờ rằng những người phía sau lại cứ đuổi riết lấy mình, thậm chí đã chạy đến tận đây.

Nó gào lên hai tiếng rồi nhón chân đứng thẳng dậy.

Máu theo chân nó chảy xuống quan tài, lúc này con Sơn Tiêu dường như không còn đường lui, toàn thân xù lông cố gắng dọa dẫm những người đang đến gần.

Thấy vậy, không một ai tỏ ra sợ hãi. "Chạy đi, mày chạy nữa cho lão tử xem?" Chá Cô Tiếu nghiến răng nói, gã này suýt nữa đã hại chết họ, ai lại muốn tha cho nó.

Khi con Sơn Tiêu một lần nữa nhìn thấy khẩu súng trong tay ông, trong mắt nó lộ ra vẻ sợ hãi.

Tô Thần không nói gì, ngược lại lông mày nhíu chặt, dường như có chuyện gì đó anh đã bỏ sót, khiến anh nhất thời chưa phản ứng kịp.

Anh không giải thích thêm, mà chỉ nhìn xung quanh. "Tô tộc trưởng, ngài phát hiện ra điều gì sao?" "Coi chừng!" Trần Ngọc Lâu nhân cơ hội ném ra một tấm lưới cá.

Đây là lưới cá đặc chế mà Tả Lĩnh lực sĩ dùng để trói cương thi, trên đó có vô số ngạnh nhỏ, một khi đã dính vào người, dù là Thi Vương ngàn năm cũng không thoát được.

Sơn Tiêu thấy vậy lập tức định chạy đi, vừa bước một bước thì

một viên đạn đã rơi xuống con đường nó định đi, Sơn Tiêu chỉ có thể đổi hướng.

Ở một vị trí khác, Hắc Bối Lão Lục đã cầm đao chờ sẵn.

Sơn Tiêu chạy được nửa đường lại phải một lần nữa đổi hướng, chỉ vì mấy lần trì hoãn này, nó đã bỏ lỡ cơ hội thoát khỏi phạm vi của lưới cá.

Nó bị trùm thẳng vào, càng giãy giụa, lưới cá xung quanh càng siết chặt, cho đến khi trói chặt nó hoàn toàn.

Trần Ngọc Lâu một chân đạp lên người Sơn Tiêu, cầm Tiểu Thần Phong cười hì hì nói: "Mày chạy nữa đi, không phải mày tài lắm sao?

Sao bây giờ không thấy mày thể hiện bản lĩnh nữa, tao thấy mày đúng là thứ đáng ghét, lão tử phải vạch não khỉ của mày ra nếm thử mới được." "Gào!" Con Sơn Tiêu lúc này không còn chút không gian nào để giãy giụa, chỉ còn biết cố gắng há miệng, lộ ra mấy chiếc răng già để uy hiếp. "Đợi một chút." Trần Ngọc Lâu vừa chuẩn bị ra tay, động tác còn chưa làm xong đã bị Tô Thần ngắt lời.

Ông ta có chút không hiểu Tô Thần, ngượng ngùng hỏi: "Ông làm gì vậy?

Con Sơn Tiêu này đã lén lút hại chúng ta không ít lần, tuyệt đối không thể tha cho nó!" "Bạn hữu, anh còn định xem tiếp sao?

Nếu còn xem nữa, con khỉ của anh bạn đây sẽ toi đời đấy." Tô Thần cất cao giọng nói.

Nghe vậy, mọi người không khỏi kinh ngạc, nơi này làm sao có thể còn có người?

Mọi người lập tức cảnh giác.

Thấy xung quanh im phăng phắc, Chá Cô Tiếu lên tiếng hỏi: "Có

phải anh nhầm không, ở đây trông không có ai cả?" "Nếu thật sự có người, sao lại không ra gặp chúng ta?" "Nơi này ngay cả một chỗ trốn cũng không có, làm sao có thể có người!" Mọi người có chút không muốn tin, chủ yếu là vì nơi này nhìn một cái là thấy hết, căn bản không có chỗ nào để trốn.

Thấy xung quanh im lặng, Tô Thần một chân đạp lên người Sơn Tiêu, nhận lấy con dao Tiểu Thần Phong trong tay Trần Ngọc Lâu, chuẩn bị ra tay. "Nếu anh không hiện thân, vậy thì trốn cho kỹ vào.

Nếu để tôi tìm thấy anh, tuyệt đối sẽ không yên đâu." "Khoan đã!" Thấy Tô Thần thật sự định ra tay, Phong Tử Bình trốn trong bóng tối cuối cùng cũng không ngồi yên được nữa, từ trong một bụi dây leo đen nhảy xuống, trong tay cũng cầm một khẩu súng Đức.

Khi thấy có người xuất hiện, Trần Ngọc Lâu cũng giật nảy mình, hiển nhiên chính ông ta cũng không ngờ rằng Tô Thần lại thật sự tìm ra người. "Bạn hữu, anh trốn kỹ thật đấy." Chá Cô Tiếu bên cạnh đã đặt tay lên eo, còn Hắc Bối Lão Lục đã cúi người chuẩn bị ra tay.

Nhưng chưa kịp ông ta động thủ, biểu hiện của Phong Bất Bình lại khiến mọi người bất ngờ.

Hắn chủ động vứt khẩu súng trong tay đi, rất thản nhiên nói ra ý định của mình: "Tôi biết, thân phận của các vị không đơn giản, cho dù tôi có ra tay, nhiều nhất cũng chỉ giết được hai người rồi tôi cũng sẽ chết, vậy nên chi bằng chúng ta nói chuyện đàng hoàng?" Nói rồi hắn nhìn về phía Tô Thần, sau một thời gian dài quan sát trong bóng tối, hắn xác định Tô Thần chính là thủ lĩnh của nhóm người này.

Tô Thần thấy vậy cười hì hì nhìn hắn: "Bạn hữu xưng hô thế nào?" "Phẫn Bất Bình!" Hắn nói xong tên mình, có chút tò mò hỏi: "Làm sao anh biết tôi ở đây?" "Thực ra tôi cũng không rõ lắm." Tô Thần lắc đầu có chút bất đắc dĩ, thành thật nói: "Nếu con Sơn Tiêu

này không có người nuôi, thì chắc là do có thù oán với thợ săn trong núi.

Nhưng nó có thể nhận ra súng, điều đó cho thấy ít nhất nó đã từng thấy súng và biết uy lực của súng.

Vậy làm sao nó có thể thấy được?" "Kết hợp với những việc nó làm trước đó, tôi bèn đoán có người đang nuôi nó.

Vừa hay trước khi chúng ta đến, có người đã vào trước một bước, tôi liền đoán là có người ở đây." Từ đầu đến cuối chỉ là một phỏng đoán mà thôi, sự thật chứng minh thỉnh thoảng đoán mò cũng có tác dụng.

Phong Tử Bình không ngờ mình lại bị chính người bạn tốt của mình bán đứng, nhưng đây cũng là chuyện không có cách nào khác.

Nhìn con Sơn Tiêu bị trói chặt, hắn có chút đau lòng. "Hay là chúng ta đừng động thủ vội, anh giúp tôi cởi trói cho nó trước được không?" "Cởi trói để cho mày chạy à?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy lập tức phản bác.

Ông ta không tin người trước mặt, quỷ mới biết gã này lại đang giở trò gì.

Thấy vậy, Phong Tử Bình hiểu rằng nếu mình không thể hiện một chút thành ý thì không được, bèn nói thẳng: "Nếu chúng ta đều muốn khám phá ngôi mộ bên dưới, hay là hợp tác cùng nhau thì thế nào?" "Dựa vào đâu?" Tô Thần đánh giá người trước mặt, nhàn nhạt hỏi.

Lời nói tiếp theo của Phong Bất Bình lại khiến họ bất giác căng thẳng. "Đương nhiên là vì, ta chính là truyền nhân của Quan Sơn Thái Bảo." Quan Sơn Thái Bảo là một trong những đại gia đạo mộ nổi danh cùng với Mô Kim Giáo Úy, Bàn Sơn đạo nhân, Tả Lĩnh lực sĩ.

Sau khi xác định thân phận của hắn, mọi người không khỏi liếc

nhìn, ánh mắt có chút không đúng.

Nhưng Tô Thần lại không có chút dao động nào, thậm chí còn không cảm thấy bất ngờ. "Một mình đi đến đây, thậm chí còn không bị thương gì, tôi không hề bất ngờ về thân phận của anh." "Vậy tôi sẽ thành ý hơn một chút nữa.

Trên cỗ quan tài đó là Cửu Cung Ly Hổ Tỏa, chỉ khi giải được nó mới có thể đi xuống, và tôi biết con đường tiếp theo.

Chúng ta có thể hợp tác." Phong Tử Bình thấy vậy cũng không giả vờ nữa, thản nhiên nói rõ rằng mình không thể vào được, nên chỉ có thể nghĩ cách ở đây, vừa hay gặp được Tô Thần.

Tô Thần im lặng một lúc, liếc mắt nhìn Lý Thụ Quốc rồi mới nói: "Làm sao tôi tin anh được?" "Tôi biết hành vi trước đó của mình rõ ràng đã khiến các vị có chút chán ghét, nhưng nếu chúng ta đã muốn hợp tác, Phong mỗ cũng không giấu giếm nữa.

Cổ mộ thôn Địa Tiên này là do Quan Sơn Thái Bảo xây dựng." Phong Tử Bình thấy vậy, biết rằng nếu không lấy ra một chút hàng thật giá thật, nói không chừng tính mạng của mình cũng mất ở đây, nhất thời cũng không quan tâm đến bản lĩnh gia truyền gì nữa, thản nhiên nói ra chỗ dựa lớn nhất để mình có thể đi đến đây.

Cổ mộ nơi này chính là do Quan Sơn Thái Bảo tạo ra, cũng chính vì vậy mới khiến vô số đạo mộ tặc phải tay không trở về.

Cũng chỉ có hắn, người cùng thuộc Quan Sơn Thái Bảo, mới có thể đi đến đây.

Nếu không phải con Sơn Tiêu kia khiêu khích mấy người rồi hoảng hốt không chọn đường mà chạy, có lẽ mấy người Tô Thần vẫn còn đang loanh quanh trong núi.

Nghe vậy, Tô Thần đã tin lời này vài phần, lên tiếng hỏi: "Nếu là

do tổ tiên của anh xây dựng, sao bây giờ lại bị kẹt ở đây không xuống được?" "Thật không dám giấu, không phải tôi không xuống được, mà là không mở được cỗ quan tài này.

Cỗ quan tài này được chế tạo bằng thuật cơ quan, tôi tuy biết Quan Sơn bí pháp nhưng đối với cỗ quan tài này lại bất lực." Thấy Tô Thần định hỏi cho ra nhẽ, mặt Phong Tử Bình có chút không giữ được.

Nói cho cùng, đây vẫn có thể coi là địa bàn của nhà mình, kết quả là hắn đứng ở cửa mà không có chìa khóa để vào, thật là ngượng ngùng.

Tô Thần cũng không nói nhảm, nhìn hắn nói: "Nếu muốn hợp tác thì chúng ta phải thành tâm thành ý một chút.

Chúng tôi có thể mang theo anh, nhưng anh phải giao hết súng ống ra, và phải phát huy tác dụng của mình." "Đó là điều tự nhiên, nếu đã hợp tác thì không có lý do gì lại giấu nghề không ra tay.

Phong mỗ cảm tạ sự rộng lượng của Tô tộc trưởng." Phong Tử Bình thấy người trước mặt đã nói thẳng ra, liền biết nói thêm gì cũng là vô ích, nhìn người trước mặt không khách khí nói.

Sau lời của hắn, Tô Thần cũng không nhiều lời, cho người lục soát hắn, quả thật tìm thấy một khẩu súng ngắn giấu kín, cùng với một ít đàn hương, nến.

Mọi người cũng đều là những nhân vật có máu mặt, không ai nói phải lột truồng gã này ra lục soát, chỉ thu lại súng, còn những vật khác đều trả lại.

Phong Tử Bình cũng coi như là một nhân vật, đối mặt với hành vi có phần gần như sỉ nhục này, hắn chỉ chắp tay với Tô Thần, tỏ ý cảm tạ sự tin tưởng mà thôi.

Tạm thời giảm bớt uy hiếp từ hắn, Tô Thần liền tập trung ánh mắt vào Cửu Cung Ly Hổ Tỏa trên quan tài. "Đây chính là Cửu Cung Ly Hổ Tỏa trong truyền thuyết, Lý Thụ Quốc, ông có bản lĩnh mở được không?" "Nếu là thứ khác thì tôi thật sự không biết, nhưng Cửu Cung Ly Hổ Tỏa này lại vừa khéo Phong Oa Sơn chúng tôi có bí quyết để mở." Lý Thụ Quốc nhàn nhạt nói.

Phong Tử Bình đang cởi lưới cá cho Sơn Tiêu nghe vậy, giữa hai hàng lông mày hiện lên vẻ kinh ngạc, liếc mắt nhìn người trước mặt, không nhịn được nói: "Tô tộc trưởng quả thật có khí phách, ngay cả cao nhân của Phong Oa Sơn cũng mời được, thật khiến người ta khâm phục." "Chỉ là may mắn mà thôi." Nhìn Lý Thụ Quốc dùng thủ pháp mà người khác không thể hiểu nổi, nhanh chóng giải khai Cửu Cung Ly Hổ Tỏa trước mặt, Tô Thần biết mình đã gặp được bảo bối.

Chương 481

Chẳng mấy chốc, nắp quan tài bị đẩy ra, Lý Thụ Quốc bưng ra một chiếc hộp vàng: "May mắn không làm nhục mệnh." "Đây là… bút?" Mở hộp vàng ra, Tô Thần lấy được một cây bút vẽ cán vàng dài hơn hai thước.

Cây bút này không phải làm bằng vàng ròng, nhưng cũng khá nặng tay.

Phong Tử Bình thấy cảnh này mắt trợn tròn, vội vàng đưa tay qua, theo bản năng muốn cướp lấy. "Đây là?

Bút vẽ Quan Sơn?" "Thứ gì vậy?" Tô Thần né tay hắn, cau mày hỏi.

Lúc này Phong Tử Bình đã nhận ra hành vi của mình có phần quá lỗ mãng, vội vàng cười khổ một tiếng, có chút ngượng ngùng nói: "Xin lỗi, tôi thấy bảo bối của Quan Sơn nhất mạch, nhất thời có chút thất thố." "Cây bút này chính là chìa khóa thông đến mộ huyệt, chỉ cần ngài… mời theo tôi." Phong Tử Bình thấy vậy khẽ sững sờ, biết rằng bây giờ mình chắc chắn không thể muốn làm gì thì làm như trước đây, liền dẫn mọi người men theo con đường nhỏ đến trước một vách núi nhẵn bóng.

Vách núi này không biết đã bị dòng nước xói mòn bao nhiêu lần, trông như một tấm gương sáng.

Hắn chỉ vào vách núi, cười hì hì nói: "Tiếp theo chỉ cần vẽ một cái cửa lên là chúng ta có thể đi qua." "Vẽ cửa?" Tô Thần và những người khác bước lên, dùng tay đấm thử vào vách núi cao hơn năm mét này.

Vách núi này không phải là đá đặc sao, làm sao có thể vẽ ra một cái cửa được?

Không lẽ thật sự nghĩ mình là Thần bút Mã Lương chắc?

Trần Ngọc Lâu thấy vậy, sắc mặt có chút khó coi, tức giận nói: "Theo tôi thấy gã này chẳng có chút thành ý nào cả, chỉ muốn chúng ta giúp hắn làm việc, e là muốn dùng trò này để trêu đùa chúng ta." "Hay là giết quách đi cho rồi." Chủ yếu là cái thuyết vẽ cửa này có chút quá hoang đường.

Mọi người đã xuống không ít ngôi mộ lớn, như Bình Sơn, Quy Khư, Trùng Cốc… những ngôi mộ cực kỳ nguy hiểm cũng không phải chưa từng vào, những chuyện ly kỳ hơn cũng đã từng thấy, nhưng chưa bao giờ nghe qua phương pháp nào hoang đường đến vậy.

Nhất thời không biết nên tiếp tục như thế nào.

Thấy mọi người nói mình như vậy, Phong Tử Bình biết cách nói này có phần quá khoa trương, bèn chắp tay nói: "Các vị đều là hảo hán kiến thức rộng rãi, Phong mỗ cũng không phải người thích lừa gạt, biết các vị cho rằng tôi nói bừa, nhưng người tôi ở đây, chi bằng chúng ta cùng nhau xem thử, xem tôi có phải đang nói bừa không." "Vậy thì thử xem?" Tô Thần đưa cây bút vẽ trong tay cho người trước mặt, thể hiện sự tin tưởng của mình đối với hắn.

Thái độ này của anh cũng khiến Phong Tử Bình lộ ra vẻ cảm kích.

Chỉ thấy Phong Tử Bình cầm bút vẽ, vẽ lên vách núi một cái cửa lớn.

Nhưng cái cửa này vẽ có chút sơ sài, một cái khung vuông vức, cộng thêm hai thứ trông như vòng đồng, khiến người ta không khỏi nghi ngờ gã này có phải đang lừa người không. "Để các vị chê cười rồi, tiếp theo chỉ cần chờ là được." "Chờ…" Tô Thần nghe vậy còn tưởng mình nghe nhầm, nếu không phải cây bút vẽ vẫn còn trong tay mình, anh thật sự nghĩ gã này đang lừa người.

Trần Ngọc Lâu phía sau càng thêm bất bình, có chút nóng nảy nói: "Gã này nói nhảm gì vậy, tại sao nhất định phải chờ ở đây?

Chúng ta không thể có ý tưởng khác sao?" "Trần tiên sinh có muốn đánh cược với tôi không?" Phong Tử Bình lại tỏ ra thản nhiên, không hề để ý đến việc bị Trần Ngọc Lâu nhắm vào, ngược lại còn lên tiếng hỏi.

Thấy hắn thản nhiên và hứng thú như vậy, khiến Trần Ngọc Lâu bên cạnh có chút không nắm bắt được, căn bản không mắc bẫy.

Thấy hắn đã nói như vậy, mọi người cũng chỉ có thể tạm thời gác lại ý định đi tiếp, mà ngồi nghỉ tại chỗ.

Không biết qua bao lâu, Trần Ngọc Lâu đang gác đêm nghe thấy tiếng cánh vỗ, vội vàng dụi dụi mắt. "Có… có cửa!" Tiếng của ông ta đánh thức những người khác, họ lần lượt ngẩng đầu nhìn lên.

Vị trí vẽ cửa lúc trước, thật sự xuất hiện một cái cửa lớn.

Nhìn kỹ lại, thì ra là những con chập phong bám trên cửa đang từ từ bò theo lớp sơn.

Tô Thần lúc này mới hiểu ra, thì ra vấn đề phần lớn nằm ở cây bút, lớp sơn trên cây bút này có thể thu hút chập phong.

Không biết đã thu hút bao nhiêu con chập phong, chỉ thấy trước cửa xuất hiện một cái tổ ong khổng lồ.

Gió đêm thổi qua, những con chập phong đó nhiều đến kinh người, như lúc mọi người gặp kim giáp mao tiên trong hẻm núi.

Độc tố của chập phong còn mạnh hơn cả ong bắp cày mấy lần, với số lượng nhiều như vậy một khi bị chọc giận, thì mọi người dù có bản lĩnh thông thiên cũng không sống nổi. "Số lượng chập phong nhiều như vậy tụ tập ở đây, chẳng lẽ là bí thuật như Bàn Sơn Phân Giáp thuật?" Chá Cô Tiếu nhìn cảnh tượng trước mắt, chỉ cảm thấy

vô cùng quen thuộc, vội vàng lên tiếng.

Mọi người đều đã từng chứng kiến Bàn Sơn Phân Giáp thuật, có lúc động vật làm việc còn nhanh hơn người nhiều.

Tô Thần liếc nhìn Phong Tử Bình, đã tin lời nói trước đó của gã này thêm vài phần, cảnh tượng trước mắt đã bày ra đây rồi, dù anh không tin cũng không được.

Phong Tử Bình đối với điều này không hề bất ngờ, cười hì hì nói: "Cứ xem tiếp đi." Theo lời của hắn, giữa núi rừng hiện ra vài đốm ma trơi.

Nơi đây đâu đâu cũng là quan tài thi cốt, có vài đốm lân tinh bay lượn cũng là chuyện bình thường.

Nhưng đám chập phong dường như bị lân tinh dọa sợ, lo lắng tổ ong sẽ bị lân tinh đốt cháy, bèn bắt đầu phun ra nọc ong để chống lại lân tinh.

Chẳng mấy chốc, tổ ong lớn trở nên ướt sũng, một lượng lớn nọc ong theo tổ ong nhỏ giọt xuống đất, phát ra tiếng xèo xèo.

Mặt đất nhanh chóng bị ăn mòn thành một cái hố lớn, chẳng mấy chốc đã có từng làn khói xanh bay ra.

Không biết dưới lòng đất này rốt cuộc giấu thứ gì, khói xanh chạm vào chập phong liền lập tức bị đầu độc chết.

Chẳng mấy chốc, cả tổ chập phong đã bị giải quyết sạch sẽ.

Tô Thần bước lên, khẽ sững sờ.

Mặt đất bị ăn mòn thành một cái hố lớn, bên dưới lớp đá là một tầng khoáng thạch màu xanh lục ánh tím, chính là do vô số bạc bị mục nát dưới lòng đất mà thành, cứng như sắt thép, nếu trong đó sinh ra kiến bạc, thỉnh thoảng có một khe hở cũng có thể nhanh chóng được

lấp đầy.

Mà bây giờ, lớp khoáng thạch vốn nên cản đường mọi người này, cứ như vậy đã bị giải quyết.

Trần Ngọc Lâu đứng bên cạnh hố lớn, khóe miệng khẽ giật giật, trong lòng có chút phức tạp.

Dù sao ông ta cũng coi như có chút bản lĩnh, đoán trước được ý đồ của Phong Tử Bình, ít nhất không bị mất mặt trước mọi người.

Phong Tử Bình lúc này đã thể hiện được bản lĩnh của mình, không khỏi có chút đắc ý: "Tô tộc trưởng, lần này ngài đã tin lời tôi rồi chứ." "Cái cửa này trông thế nào cũng không được đứng đắn cho lắm, giống như cửa sau mà Quan Sơn nhất mạch các người để lại?

Chẳng lẽ lúc xây dựng, lão tổ tông nhà họ Phong các người đã nghĩ sẵn đến việc để con cháu đi cửa sau rồi?" Sắc mặt Tô Thần có chút kỳ quái, đây rõ ràng không phải là cách mà người bình thường có thể nghĩ ra.

Dùng sơn để thu hút chập phong, rồi dùng nọc ong để mở đường, thủ đoạn kín đáo như vậy chắc chắn không thể quang minh chính đại, cũng cho thấy phán đoán của anh không có vấn đề.

Thấy anh nói vậy, Phong Tử Bình có chút ngượng ngùng sờ sờ mũi, hơi ngại ngùng nói: "Để ngài chê cười rồi, đây đúng là cửa sau mà chúng tôi để lại." Tô Thần dẫn đội lần lượt đi xuống, không gian bên dưới lớn đến bất ngờ, trông không giống như cổ mộ thôn Địa Tiên.

Trần Ngọc Lâu nhìn quanh một lượt, cũng có suy nghĩ này. "Bên dưới này chắc cũng có gì đặc biệt chứ." "Thật không dám giấu, sau khi chúng ta đi xuống, con đường này coi như đã đi vòng qua cổ mộ thôn Địa Tiên, xuyên qua từ bên dưới.

Nơi này còn được gọi là Thập Bát Loạn Táng." "Bên trong này áp dụng hình thức chủ tòng điệp áp, là một động loạn táng chôn bên dưới mộ thất.

Chúng ta đi về phía trước tìm một vị trí đi lên là có thể vào trong được." Phong Tử Bình đã thể hiện được ưu thế của mình với tư cách là Quan Sơn Thái Bảo, thông tin hắn có được nhiều hơn Tô Thần và những người khác rất nhiều, lập tức chỉ dẫn mọi người đi theo ý của mình.

Tô Thần thấy vậy lại nhìn gã này thêm một cái, bản lĩnh của hắn thật khiến người ta bất ngờ.

Nhưng bây giờ nói gì cũng không còn quan trọng nữa, họ men theo động loạn táng đi sâu vào trong, kết quả xuất hiện một vũng nước.

Hiển nhiên là do địa thế thấp trũng, mạch nước ngầm thấm vào, và mọi người muốn vào trong thì tiếp theo phải bơi qua. "Cái đó." Lúc này Phong Tử Bình lại đưa ra một chút ý kiến khác: "Người bạn già này của tôi không thích nước, cho nên tôi đề nghị chúng ta hay là đổi cách khác?" "Cách gì?" Tô Thần nhìn con khỉ, cau mày, hiển nhiên không muốn phối hợp với hắn, nhưng xét đến ý kiến của gã này, anh cũng chỉ có thể tôn trọng Phong Tử Bình một chút.

Người sau cân nhắc một hồi, tùy cơ ứng biến tìm được hai cỗ quan tài hoàn chỉnh, trực tiếp đẩy chúng xuống nước, biến thành thuyền quan tài.

Thấy cảnh này, Trần Ngọc Lâu thật sự không nhịn được mà châm chọc: "Không phải chứ?

Anh không sợ trong quan tài này là tổ tiên nhà anh à?" "Nếu thật sự là tổ tông nhà tôi, ông ấy càng phải phù hộ cho tôi.

Tôi là độc đinh của nhà họ Phong đấy!" Phong Tử Bình nghe vậy

lập tức phản bác, và xem bộ dạng của hắn, dường như vì lời nói của Trần Ngọc Lâu mà trở nên hưng phấn hơn.

Mọi người chia làm hai đội, ngồi trên ván quan tài đi vào sâu bên trong.

Đi được nửa đường, họ nhìn thấy một con cá lớn dài bốn năm mét nổi trên mặt sông, trên đó là một đám thi dăng ăn xác thối, trông giống như ruồi nhặng, nhưng cũng tương đương với thi trùng, có độc tố.

Hai cỗ quan tài đi qua làm kinh động một lượng lớn thi dăng, Trần Hạt Tử và những người khác vội vàng dùng xẻng công binh tát nước, khó khăn lắm mới đuổi được đám thi dăng đi.

Chương 482

Phong Tử Bình xua tay đuổi đám thi dăng cứ lượn lờ trước mặt, không nhịn được nói: "Chúng ta có thể đi nhanh hơn một chút được không?

Cứ theo tốc độ này, e là đám thi dăng này sẽ đẻ trứng trên người chúng ta mất." "Hay là anh kiếm cái động cơ gắn vào đằng sau đi?" Trần Ngọc Lâu thấy vậy có chút không vui nói.

Ông ta cũng không hiểu chuyện gì đang xảy ra, trên người mình cũng không có mùi gì, sao đám thi dăng này cứ phải bu vào đó.

Nhìn lại đội của Tô Thần, trông chẳng có việc gì, vừa nói vừa cười đi về phía trước.

Thấy vậy Trần Ngọc Lâu lên tiếng hỏi: "Tô tộc trưởng, các người dùng thuốc đuổi côn trùng gì vậy, cho tôi một ít đi." "Có khi nào là do miệng ông thối quá không?" Tô Thần nghe thấy giọng điệu có chút muốn trêu chọc của ông ta, khóe miệng khẽ giật giật, có chút bất đắc dĩ nói.

Trần Ngọc Lâu thấy vậy lập tức phản bác.

Cuối cùng ông ta cũng thoát khỏi đám thi dăng, chưa kịp thở phào một hơi, bỗng cảm thấy dòng chảy trở nên nhanh hơn. "Được đấy, anh thật sự kiếm được cái động cơ à." "Lão tử có động đậy gì đâu, rõ ràng là một mộ huyệt nào đó bị sập, nước tràn vào rồi." "Tổ cha nhà mày!" Trần Hạt Tử nghe vậy mắng một câu, dưới thân bỗng hẫng một cái rồi cùng quan tài rơi xuống.

Tô Thần phản ứng rất nhanh, vội vàng dùng móng vuốt bám lấy cột đá phía trên, nhưng mỗi cỗ quan tài đều có năm người ngồi, thế nào cũng có người phản ứng không kịp.

Vì vậy, hai cỗ quan tài đã rơi xuống.

Tô Thần bèn men theo hướng quan tài rơi xuống để tìm, không ngờ đây lại thật sự là một gian mộ thất.

Hắn vừa xuống đã thấy một Trần Ngọc Lâu ướt sũng, nhìn bộ dạng thê thảm của ông ta, Tô Thần không nhịn được nói. "Cũng được đấy, Trần Tổng Bả Đầu, vậy mà không chạy theo quan tài." "Lực va chạm khi quan tài rơi xuống nước quá lớn, tôi có lòng muốn bám lấy quan tài nhưng bị hất văng khỏi tay." Nói đến đây, Trần Hạt Tử có phần bất đắc dĩ gãi gãi đầu.

Bất kể họ có muốn hay không, bây giờ mọi người đã bị phân tán, trong ngôi cổ mộ này không giống những nơi khác, e rằng sẽ có nguy hiểm.

Tô Thần dĩ nhiên hiểu rằng bây giờ không thể chậm trễ, bèn bật đèn pin cùng ông ta đi tìm người. "Theo cách nói trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, chúng ta bây giờ dường như đã đến mộ vua Ô Dương rồi." "Không thể nào." Trần Ngọc Lâu buột miệng lẩm bẩm.

Hiện tại cũng không có người nào khác, đối với Phong Tử Bình, từ tận đáy lòng ông ta không muốn tin hắn. "Tôi cứ cảm thấy gã Phong Tử Bình này không có ý tốt, hắn nhất định giấu giếm thủ đoạn gì đó không nói cho chúng ta, tôi nghi ngờ tên này vẫn luôn ngấm ngầm giở trò." "Suốt dọc đường, tôi đã cố tình hỏi về những điều ẩn giấu trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú, nhưng lần nào hắn cũng tìm cớ lảng tránh." Trần Ngọc Lâu có chút sốt ruột nói.

Dù họ đã có được Quan Sơn Chỉ Mê Phú, nhưng nói cho cùng, thứ này chỉ có Quan Sơn Thái Bảo mới hiểu được, nếu ai có được nó cũng có thể dễ dàng vào đây thì có phần quá coi thường Quan Sơn Thái Bảo rồi.

Muốn tìm Địa tiên, trước tìm Ô Dương.

Tô Thần luôn cảm thấy câu này không chỉ đơn giản là chỉ bức tượng điêu khắc Ô Dương nhìn thấy bên ngoài hẻm núi, nói chính xác hơn thì nên là chỉ cổ mộ vua Ô Dương.

Muốn vào được cổ mộ Địa Tiên Thôn, thì phải tìm được cổ mộ vua Ô Dương trước.

Trong lúc hai người đang tìm kiếm khắp nơi thì đột nhiên nghe thấy tiếng động từ sâu trong hầm mộ.

Trần Ngọc Lâu nghiêng tai lắng nghe, trong mắt thoáng tia hoảng loạn, có chút gấp gáp nói. "Hỏng rồi, tôi hình như nghe thấy tiếng của Đa Linh muội tử." "Giọng này sao có vẻ không giống lắm?" Tô Thần nghe vậy lập tức nghiêm mặt, vội cất tiếng.

Hắn quả thực nghe thấy âm thanh từ sâu trong cổ mộ, phản ứng của Trần Ngọc Lâu đã chứng tỏ hắn không nghe nhầm, nhưng điều này cũng khiến hắn nhất thời có chút do dự, rối rắm không biết nên nói thế nào cho phải.

Ngay lúc hai người đang định tiếp tục, Đa Linh toàn thân ướt sũng xuất hiện sau lưng họ. "Hai người đang làm gì vậy?" "Mẹ kiếp, cô dọa chết người ta à?" Trần Ngọc Lâu vội quay đầu lại nhìn, còn tưởng người đứng sau mình là một con nữ quỷ.

May mà Đa Linh không để tâm đến những điều này, giải thích một chút. "Lúc rơi xuống tôi bị tách khỏi những người khác, thấy bên này có ánh đèn nên mới qua đây." "Tìm người trước đã." Đa Linh trước mắt là người sống sờ sờ, Tô Thần không rõ âm thanh nghe thấy lúc nãy rốt cuộc là chuyện gì, nhưng những gì mình đang gặp phải lúc này đều không ngừng cho hắn biết, ngôi cổ mộ này dường như có chút kỳ quái.

Điều này cũng khiến hắn tạm thời không có tâm tư đi thăm dò cổ mộ, cứ tìm được những người khác trước rồi tính sau.

Mọi người tuy bị tách ra do hầm mộ sụp đổ, nhưng may mắn đều là cao thủ nên không tốn nhiều công sức đã tìm thấy những người còn lại.

Đương nhiên, điều khiến Tô Thần cảm thấy bất ngờ nhất chính là Phong Tử Bình, đối với gã Quan Sơn Thái Bảo này, khoảng thời gian tách ra chính là cơ hội tốt nhất để hắn thoát khỏi sự khống chế của Tô Thần.

Thế nhưng hắn lại bỏ lỡ cơ hội này, ngược lại còn ngoan ngoãn quay về, khiến Tô Thần nhất thời có chút không nắm bắt được.

Trần Ngọc Lâu thay Tô Thần lên tiếng, thấy Phong Tử Bình ngoan ngoãn tìm về, có chút tò mò nói. "Phong tiên sinh đây là lạc đường à, sao lại đi về đây?" "Trần huynh đừng trêu tôi nữa, Phong mỗ vẫn biết mình có bao nhiêu cân lượng, ở nơi này nếu rời xa các vị, tôi chỉ có chết nhanh hơn thôi." Phong Tử Bình có phần khiêm tốn mở lời, lúc nói chuyện hắn còn nhìn quanh bốn phía, không phát hiện ra con sơn tiêu đi theo mình. "Huống hồ con khỉ của tôi còn đi lạc rồi, ở cái nơi quỷ quái này tìm cũng không tìm được." "Phong tiên sinh vẫn trượng nghĩa." Trần Ngọc Lâu thấy vậy, có chút bất ngờ trước sự thành thật của gã này, giơ ngón tay cái lên với hắn, sau đó dùng khóe mắt quan sát xung quanh.

Bây giờ cả đoàn đã đông đủ, chỉ còn thiếu người cuối cùng.

Kết quả là họ phát hiện ra Lý Thụ Quốc ở một gian mộ thất bên cạnh.

Lúc này cậu ta đang dựa vào quan tài run lẩy bẩy, cũng không trách cậu ta sợ hãi ở đây, chủ yếu là vì chủ nhân trong quan tài đã bò ra ngoài. "Không sao chứ?" Tô Thần thấy vậy bèn vỗ vai cậu ta hỏi.

Lý Thụ Quốc lắc đầu, lòng còn sợ hãi nhìn người phụ nữ kia rồi nói. "Thứ này có tiếng động à?" "Tiếng động gì?" Tô Thần thấy vậy

lộ ra vẻ mặt có mấy phần kỳ quái, tò mò hỏi.

Ban đầu mọi người định đi thẳng để thăm dò, nhưng sau khi nghe câu này, họ liền nảy sinh hứng thú với những thi thể này.

Thế là họ bắt đầu mở hai cỗ quan tài ra kiểm tra, không kiểm tra thì thôi, vừa kiểm tra thì quả thật phát hiện ra một số thứ.

Hình dạng thi thể trong quan tài rất đáng sợ, bên trong quan tài đâu đâu cũng là vết máu, xem ra người phụ nữ này trước khi chết đã phải chịu đựng nỗi đau đớn tột cùng.

Quan trọng nhất là người phụ nữ này có một tấm yêu bài, trên đó viết "Sư nương của Quan Sơn".

Lần này, mọi người đều có chút đứng ngồi không yên.

Nhìn bộ dạng này, nơi đây dường như đã bị trộm mộ rồi.

Tô Thần lúc này nhìn về phía Phong Tử Bình nói. "Nói sao đây?" "Lần này đúng là được sư tổ phù hộ rồi." Phong Tử Bình ngược lại có chút bất ngờ, nhưng bắt đầu lên tiếng giải thích.

Thì ra trong truyền thuyết, Quan Sơn Chỉ Mê Phú còn có nửa sau, và nửa sau này cần kết hợp với "quỷ âm" để nghe.

Mà muốn kích hoạt quỷ âm, thì phải đốt "vật nữ", cũng chính là người phụ nữ trước mặt mấy người lúc này.

Sau khi giải thích một hồi, Phong Tử Bình không chút nao núng châm lửa đốt thi thể trước mặt.

Tô Thần nhìn cảnh này, chân mày khẽ nhíu lại.

Hắn thà tin rằng mình đã nghĩ sai, chứ không muốn tin đây là việc Phong Tử Bình làm.

Một kẻ có thể không chút biểu cảm đốt cháy thi thể trưởng bối nhà mình, thật sự có vẻ vô hại như bề ngoài sao?

Đương nhiên chuyện này còn một vấn đề lớn hơn, đó là ai đã biến một người sống sờ sờ thành loại nến mỡ người này.

Tô Thần không biết, và hắn cảm thấy Phong Tử Bình hẳn là sẽ biết.

Sau khi thi thể được đốt lên, tỏa ra một mùi hương đặc biệt, mọi người vô cùng ngạc nhiên nhìn thi thể đang co giật vì cơ bắp co rút.

Thi thể khi cháy lại có mùi hương đặc biệt, họ cũng là lần đầu tiên nhìn thấy.

Theo tiếng kêu kinh hãi của Lý Thụ Quốc, mọi người nhìn thấy trên bức tường phía sau, xuất hiện một quý phu nhân đời Đường sống động như thật.

Một giọng nói mơ hồ không rõ cũng vang lên bên tai mọi người.

Phong Tử Bình vội vàng nghiêm túc lắng nghe, không dám bỏ sót nửa điểm thông tin.

Chương 483

"Vu Hạp Quan Sơn, Địa tiên ẩn độn; Quần long thổ thủy, cổ mộ di đồ; Võ hầu tàng binh, quan lâu mê hồn; Sinh môn tương liên, nhất thủ nhất vĩ; Lưỡng vạn tứ thiên, đan bách hữu thất……" Phong Tử Bình vội vàng ghi chép lại những điều này.

Tô Thần nhìn về phía nữ thi trên bức họa, lúc này mới phát hiện, đây đâu phải là tranh vẽ gì, mà là một cỗ thi thể bị khảm vào trong tường.

Mấy con ruồi ăn xác bay qua trước mặt, hắn tiện tay gạt đi rồi hỏi. "Phong huynh đã nhìn ra bí mật trong đó chưa?" "Chưa nhìn ra, nhưng đây đúng là nửa sau của Quan Sơn Chỉ Mê Phú." Phong Tử Bình tỏ ra khá chân thành nói.

Đương nhiên lời hắn nói không phải là nói bừa, lần này hắn thật sự không nói lung tung. "Tôi từng nghe sư phụ nói, Quan Sơn Chỉ Mê Phú này chỉ có Quan Sơn Thái Bảo mới hiểu được, nhưng muốn thực sự tìm ra huyền bí trong đó, còn phải nhờ đến Mạc Kim Giáo Úy trong truyền thuyết." "Chuyện này…" Trần Ngọc Lâu nghe vậy không nhịn được cười phá lên.

Sau khi đối phương nói ra chuyện đứng đắn trong nội bộ phái Quan Sơn, ông ta biết phản ứng của mình như vậy có phần quá vô lễ, nhưng ông ta có chút không nhịn được, trực tiếp mở miệng hỏi. "Nếu là chuyện của phái Quan Sơn, thì liên quan gì đến Mạc Kim Giáo Úy?" "Chuyện này tôi cũng không biết." Phong Tử Bình lắc đầu, giải thích rằng mình không rõ huyền bí trong đó.

Tuy nhiên mọi người cũng không tiếp tục bận tâm những điều này, mà tiếp tục đi sâu vào trong mộ đạo.

Rất nhanh mọi người liền phát hiện trong mộ đạo này đâu đâu cũng ẩn giấu cơ quan, đều là những cơ quan hung hiểm chỉ cần một chút sơ sẩy là có thể lấy mạng người.

May mà có Lý Thụ Quốc, cao đồ của Phong Oa Sơn ở đây, những cơ quan này không ảnh hưởng quá nhiều.

Càng đi sâu vào, Tô Thần nhìn thấy một lượng lớn quách bị người ta lấy đi rồi vứt trên đất, bất kể những người này khi còn sống hiển hách đến đâu, sau khi chết cũng đều nằm chung một chỗ.

Nhìn những thi thể rải rác này, nghĩ rằng khi còn sống hẳn đều là thị thiếp con cháu của vua Ô Dương.

Điều này khiến Tô Thần khẳng định, mình và mọi người đã đến muộn.

Phản ứng của Trần Ngọc Lâu rất mạnh, không nhịn được nói. "Mẹ kiếp, chỗ này đã bị trộm sạch rồi, vậy lần này chúng ta đến đây rốt cuộc là để làm gì?" "Là ai có thể đi trước một bước trộm đi đồ ở đây?" "Đương nhiên là vị đã để lại Quan Sơn Chỉ Mê Phú cho chúng ta rồi." "Quan Sơn Thái Bảo?" Mọi người nhìn cảnh này không nhịn được bàn tán.

Họ cũng không phải chưa từng xuống mộ, nhưng bị người ta trộm sạch sẽ như thế này thì quả thật không thường thấy.

Những lời này phảng phất như đang đánh vào mặt Phong Tử Bình, hắn chỉ có thể nở một nụ cười có phần gượng gạo.

Nặn ra một nụ cười coi như tạm được, ngây ngốc nhìn những người trước mặt.

Lúc này Tô Thần cũng có chút tò mò. "Quan Sơn Thái Bảo đã từng đến những nơi này, vậy tại sao ngươi còn đến đây." "Chuyện này…" Phong Tử Bình có chút do dự, sau đó cười khổ một tiếng nói. "Thật

không dám giấu, thực ra lần này tôi đến, chủ yếu là vì một món bảo bối do tiền bối để lại ở đây." "Mộ vua Ô Dương rất khó vào, chỉ riêng chúng ta đã tốn nhiều công sức như vậy, đúng là một nơi tốt để cất giấu đồ vật." Sau khi hắn nói xong.

Tô Thần suy nghĩ một chút rồi gật đầu. "Hiểu rồi, dù sao cũng là bảo bối của phái Quan Sơn, không muốn nói cho chúng tôi tự nhiên là có lý do của anh." Hắn không tiếp tục truy cứu nữa, đúng như hắn đã nói, những thứ này vốn là bảo bối của phái Quan Sơn, không có lý do gì phải nói cho họ biết.

Nhưng điều này cũng khiến Tô Thần cảnh giác hơn.

Trong lúc mọi người tiếp tục đi sâu vào, hắn đồng thời âm thầm dặn dò Hắc Bối Lão Lục. "Lời của gã này không thể tin hết được, ít nhất mục đích hắn đến đây tuyệt đối không bình thường, âm thầm theo dõi hắn." "Ừm." Hắc Bối Lão Lục gật đầu, lặng lẽ lùi về phía sau đội.

Theo sự chỉ dẫn của Lý Thụ Quốc, mọi người đi xuyên qua mộ đạo đầy cơ quan.

Sau đó nhìn thấy một tòa lầu gạch màu đỏ.

Nhìn kỹ lại, đây đâu phải là lầu gạch đỏ gì, mà là từng cỗ quan tài nhỏ bằng viên gạch đỏ. "Mẹ kiếp, nơi này rốt cuộc cất giấu bảo bối gì vậy." Trần Ngọc Lâu trợn tròn mắt, thầm nghĩ không biết vua Ô Dương có bệnh gì không, chẳng lẽ còn sắp xếp cho mỗi một món minh khí một cỗ quan tài?

Nói rồi ông ta định mở quan tài ra, xem cho kỹ bí mật bên trong.

Lại bị Phong Tử Bình vội vàng ngăn lại. "Trong những cỗ quan tài này giấu bản đồ của mộ Địa Tiên Thôn, muốn vào trong chỉ có cách tìm được bản đồ.

Tôi đoán những cỗ quan tài này phần lớn đều có cơ quan, nếu không cẩn thận kích hoạt, chúng ta đều phải toi mạng." "Yên tâm, anh đây biết chừng mực." Trần Hạt Tử nghe vậy, trong lòng vô cùng ngạc nhiên, không ngờ gã Phong Tử Bình này lại thật sự giấu giếm một số thứ.

Đi đến bước này, mọi người cũng không còn xa cổ mộ Địa Tiên Thôn nữa, Phong Tử Bình cũng không có ý định giấu giếm suy nghĩ của mình.

Tô Thần quét mắt một vòng, khóa chặt một cỗ quan tài chuẩn bị ra tay.

Ai ngờ Phong Tử Bình thấy hắn ra tay quả quyết như vậy, trong lòng có chút căng thẳng vội lên tiếng. "Tô huynh, không phải tôi đã nói nơi này không thể tùy tiện ra tay sao, ngài đây không nói lời nào đã chuẩn bị động thủ rồi?

Là đã chọn được đối tượng rồi sao?" "Thật ra bí mật ở đây đã được giấu trong Quan Sơn Chỉ Mê Phú rồi." Tô Thần thấy vậy bèn thuận miệng nói một câu.

Phong Tử Bình chớp chớp mắt, mong chờ lời tiếp theo của Tô Thần, ai ngờ Tô Thần lại không định nói tiếp.

Hắn không nhịn được truy hỏi: "Sau đó thì sao?" "Sau đó thì tôi xác định chính là cái này." Tô Thần dĩ nhiên sẽ không nói rõ cho hắn, bí mật ẩn giấu bên trong rốt cuộc là gì.

Đương nhiên nói toạc ra cũng không sao, chẳng qua là tương ứng với Cửu Cung Bát Quái, Chu Dịch mà thôi, chỉ cần hiểu sơ qua những thứ này là có thể tìm được vị trí tương ứng.

Mà trong các lưu phái trộm mộ này, cũng chỉ có Mạc Kim Giáo Úy là hiểu rõ nhất những thứ này, mới có sự bất lực trong lời nói của

Phong Tử Bình.

Phong Tử Bình thấy vậy lộ ra một nụ cười gượng gạo, liên tục gật đầu rồi mới lên tiếng. "Thì ra là vậy, vậy ngài ra tay đi." "Ừm." Tô Thần thấy vậy bèn đẩy nắp quan tài ra, bản đồ bên trong cuối cùng cũng được nhìn thấy ánh mặt trời.

Đúng lúc này, Lý Thụ Quốc ở phía sau đột nhiên cảm thấy sau lưng truyền đến một trận tiếng thở dốc, quay đầu lại nhìn.

Nữ thi đời Đường đã gặp trước đó, vậy mà lại xuất hiện sau lưng cậu ta.

Cậu ta sợ đến mức hét lên tại chỗ.

Khởi thi rồi?

Đây là phản ứng theo tiềm thức của mọi người, trong đó người phản ứng nhanh nhất là Chá Cô Tiếu đã tung một cước đá qua.

Khi cú đá đó được tung ra, ông ta liền cảm thấy có chút nhẹ bẫng, nhìn kỹ lại, đây đâu phải là nữ thi gì, chỉ là một con người giấy mà thôi.

Lúc này ông ta mới kinh hô mình đã bị lừa.

Tô Thần chỉ vừa quay đầu lại, Phong Tử Bình đã cầm lấy thứ trong tay rồi bỏ chạy.

Một bóng đen còn nhanh hơn Phong Tử Bình, một đao chém thẳng xuống.

Bốp!

Một hòn đá đập vào đao của Hắc Bối Lão Lục, ông ta quay đầu lại thì thấy chính là con sơn tiêu đã mất tích bấy lâu nay của hắn.

Con sơn tiêu chế nhạo nhìn ông ta, Hắc Bối Lão Lục thầm kêu không hay, quay đầu nhìn lại, Phong Tử Bình đã biến mất trong bóng

tối. "Cái xác kia là giả sao?

Tên họ Phong kia còn biết cả huyễn thuật?" Sự quen thuộc của Phong Tử Bình đối với lăng mộ đã vượt quá dự liệu của mọi người.

Tiếng cơ quan nặng nề vang lên, rõ ràng hắn đã dùng đoạn long thạch chặn đứt đường lui của mọi người.

Lần này Trần Ngọc Lâu có chút đứng ngồi không yên rồi.

Ngay từ đầu ông ta đã nói, gã này căn bản không đáng tin, tại sao nhất định phải tin lời hắn, nếu theo suy nghĩ của ông ta, bây giờ gã này đã chết rồi.

Nhưng bây giờ bản đồ cũng mất rồi, nói gì cũng đã muộn.

Chương 484

Hắc Bối Lão Lục chỉ lau lau thanh đao, rất bình thản nhìn về phía Tô Thần.

Những người khác dường như cũng không hề hoảng sợ.

Trần Ngọc Lâu ngẩn người một lúc, nhận ra điều gì đó rồi quay sang hỏi Tô Thần. "Tô tộc trưởng không lẽ đã sớm dự liệu rồi chứ?" "Phong Tử Bình dù sao cũng là Quan Sơn Thái Bảo, sao có thể thật lòng hợp tác với chúng ta?" Tô Thần ngay từ đầu đã biết, gã này căn bản không thành thật.

Hắn thậm chí còn nghi ngờ, những cỗ quan tài mà gã này tìm trước đó cũng đều là có chọn lựa, mục đích là để tiện cho mình hành sự trong mộ đạo.

Hắn không vội ra tay, mà đi đến một nơi không xa.

Nơi này có một vài hài cốt, trông có vẻ giống với Sư nương của Quan Sơn bị đốt trước đó. "Ta cứ tưởng Quan Sơn Thái Bảo có bản lĩnh gì, không ngờ chỉ là một vài trò lừa bịp?" Những người khác phản ứng thế nào, Tô Thần không rõ lắm, ít nhất hắn cũng hiểu được phần nào, trò mà Phong Tử Bình vừa chơi là huyễn thuật?

Càng bình tĩnh, Trần Ngọc Lâu lại càng đứng ngồi không yên. "Tô tộc trưởng của tôi ơi, bây giờ là lúc ngài đứng đây cảm thán sao?" "Trọng điểm là bản đồ để chúng ta đi tiếp đã bị lấy đi rồi, chúng ta phải làm sao bây giờ?" Những người có mặt ở đây, ai mà không phải là nhân vật lừng lẫy, lần này đều trở thành kẻ lót đường cho Quan Sơn Thái Bảo.

Sau này nhắc lại chuyện này, họ thậm chí còn không có cách nào để phản bác.

Tô Thần nghe vậy dừng lại một chút, khá bất đắc dĩ lắc đầu nói. "Thật ra ông nghĩ hơi nhiều rồi, tôi đã biết gã đó có vấn đề, đương nhiên đã sớm chuẩn bị để đối phó." "Thật ra các cơ quan Võ Hầu trong cổ mộ, đa số đều liên kết với địa mạch và không khí ở đây, dựa vào không khí này mới có thể khiến các cơ quan đó ngàn năm không hỏng." Lý Thụ Quốc, người vẫn luôn bị xem như không khí, lên tiếng.

Mặt cậu ta có chút đỏ lên, rõ ràng không ngờ mình lại trở thành nhân vật cốt lõi trong kế hoạch của Tô Thần, vội vàng giải thích cho những người khác. "Thật ra cũng không phải thủ pháp gì đặc biệt lợi hại, chỉ là long mạch ở nơi này đã sớm biến thành tử mạch, không khí cũng đều biến thành tử khí, những cơ quan này về cơ bản đều đã hỏng rồi." "Vừa rồi lúc Tô tộc trưởng lấy bản đồ ra, cũng đã chứng thực suy đoán của tôi?" Chuyện này ngay cả chính Lý Thụ Quốc cũng không tin, cậu ta vậy mà lại nhận được sự tin tưởng của Tô Thần.

Trần Ngọc Lâu lúc này mới phản ứng lại, những người khác dường như đã sớm đoán ra được điều gì đó, hình như chỉ có mình ông ta là thật sự lo lắng. "Tên Tô Thần nhà cậu, có chuyện như vậy sao không nói sớm." "Lúc đó ông vẫn luôn đề phòng Phong Tử Bình, tôi muốn nói với ông cũng không có cơ hội mà." Tô Thần thấy vậy cũng có chút bất đắc dĩ, hắn đi đến trước một cỗ quan tài, từ bên trong lấy ra hai mảnh sứ, ghép chúng lại với nhau.

Trên mảnh sứ hiện ra một ngôi làng ẩn dưới lòng đất, cùng một cỗ thi thể không đầu.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy thứ đó, liếc qua một cái, đồng thời lên tiếng. "Đợi đã?

Vừa rồi ngài làm giả à?" "Ừm." "Vậy nếu suy đoán thất bại thì sao?

Chẳng phải chúng ta đều chết hết rồi à?" Trần Ngọc Lâu cao

giọng, thì ra vào lúc mình còn chưa biết gì, mạng của ông ta đã bị đem ra đánh cược một lần.

Lần này vị Khôi thủ Tả Lĩnh có chút tức giận, nhưng cuối cùng vẫn không hoàn toàn nổi giận.

Chỉ có thể có chút bất đắc dĩ nói. "Tô tộc trưởng vẫn là anh minh, tôi chỉ hy vọng lần sau ngài làm chuyện này, có thể báo trước cho tôi một tiếng." "Đó là tự nhiên, lần sau sẽ không như vậy nữa." Trong mắt Tô Thần lộ ra một tia sát khí.

Hắn không biết Phong Tử Bình vào đây để làm gì, nhưng chuyện gã này ngấm ngầm giở thủ đoạn thì hắn biết rất rõ.

Vậy tiếp theo không cần nói nhiều nữa, tìm ra Phong Tử Bình rồi giết hắn.

Chưa đợi mấy người xuất phát, trong mộ đạo truyền ra tiếng ma sát, Phong Tử Bình mặt mày âm trầm bước ra. "Tô tộc trưởng đúng là thủ đoạn cao tay, tôi vậy mà lại bị ngài qua mặt." "Ngươi phản ứng cũng không chậm, chuẩn bị chịu chết chưa?" Tô Thần nhìn người trước mặt, giọng điệu có chút lạnh lùng.

Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục đã chuẩn bị sẵn sàng, chỉ cần Tô Thần ra lệnh một tiếng là họ sẽ lập tức ra tay.

Tuy nhiên, câu nói đó cuối cùng lại không được thốt ra, chủ yếu là vì Phong Tử Bình lấy ra một sợi dây thừng nói. "Tôi thừa nhận lúc trước là tôi quá vội vàng, không ngờ ngài cũng giấu một tay, Tô tộc trưởng, chúng ta thẳng thắn với nhau thì sao?" "Có thể tự trói hai tay lại, cổ mộ Địa Tiên Thôn nếu không có tôi, chỉ dựa vào các người thì không có cách nào thăm dò được." Nghe vậy, Tô Thần liếc nhìn Chá Cô Tiếu.

Người sau cảnh giác bước qua, không dùng dây thừng của hắn,

mà lấy ra một sợi dây leo núi, trói gã này lại một cách chắc chắn.

Tô Thần thấy hắn quả thực không phản kháng, lạnh nhạt lên tiếng. "Giết đi." Gã này đã lừa hắn một lần, bất kể vì sao hắn nhất định phải vào cổ mộ Địa Tiên Thôn.

Tô Thần đều không định nghe, lập tức lên tiếng.

Sau khi giọng hắn dứt, Phong Tử Bình trợn tròn mắt, hắn làm sao cũng không ngờ, mình lại chết vì tự phụ. "Tô Thần, sao ngươi có thể giết ta thẳng thừng như vậy?

Chẳng lẽ ngươi không muốn vào cổ mộ Địa Tiên Thôn nữa sao?" "Cổ mộ Địa Tiên Thôn ta tự mình cũng có thể vào, ngươi từ đầu đến cuối đều không hiểu rõ, mối quan hệ giữa chúng ta rốt cuộc là gì." Tô Thần nhẹ nhàng lắc đầu, trái đất thiếu ai cũng vẫn quay, huống hồ bên cạnh hắn đều là cao thủ, hắn dĩ nhiên không lo gã này chết đi, mình sẽ không ra ngoài được.

Trần Ngọc Lâu thấy vậy bèn nhận lấy hộp kính từ tay Chá Cô Tiếu, chĩa nòng súng vào thái dương hắn, cười gằn nói. "Thật ra ta vốn không muốn đối xử với ngươi như vậy, nhưng không ngờ ngươi lại là người như thế, vậy ta cũng đành phải không khách sáo nữa." "Chuyện này…" Phong Tử Bình lúc này mới phát hiện, Tô Thần thực ra cũng là người quả quyết giống hắn, thấy vậy hắn hiểu rằng nếu mình không nói thật, e là sẽ xảy ra chuyện. "Ta nói cho các ngươi biết, thật ra ta đã chết rồi, mà giết ta thì các ngươi cũng sẽ chết rất nhanh thôi!" "Ngươi nói nhảm gì vậy?

Ngươi vốn dĩ sắp chết rồi." Trần Ngọc Lâu ngẩn người, nghe vậy liền chuẩn bị nổ súng.

Phong Tử Bình cười lạnh một tiếng, nhưng không hề sợ hãi, mà có chút tự tin nói. "Vậy sao?

Thật sự cho rằng ta nói bừa à?

Không tin thì các ngươi cởi áo ta ra xem, sẽ hiểu ý của ta thôi." "Ta để xem xem, gã này rốt cuộc đang giở trò gì?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy ngẩn người một lúc, đưa tay xé toạc áo của Phong Tử Bình, bị cảnh tượng dưới lớp áo làm cho kinh hãi.

Chỉ thấy trên ngực hắn có một vết thương xuyên thấu, cả người trông có vẻ xanh tím.

Hai con ruồi ăn xác đang bò ra từ vết thương. "Đây là?

Thi độc?" "Như các vị đã thấy, tôi đã là một người chết rồi, còn tại sao lại thành ra thế này thì tôi quên rồi, nhưng rất nhanh các vị cũng sẽ như vậy." Phong Tử Bình cười lạnh một tiếng, lạnh nhạt nói.

Thịt da màu tím và ruồi ăn xác không giống như đang nói dối, điều này khiến Trần Ngọc Lâu có chút không chắc chắn.

Tô Thần nghe vậy, một tay nắm lấy cánh tay Đa Linh kiểm tra, so với những gã đàn ông thô kệch khác, trên cánh tay cô ấy còn rõ ràng hơn.

Trên cánh tay trắng nõn, từng mạch máu màu tím nổi lên.

Trông có chút rợn người?

Thấy vậy, những người khác cũng lần lượt kiểm tra, lúc này họ mới phát hiện, không chỉ có Đa Linh, trên người mình cũng ít nhiều có một số triệu chứng. "Chuyện này… rốt cuộc là sao?" "Chẳng lẽ lại là huyễn thuật của gã này?" "Lần này không phải huyễn thuật, mà là chúng ta thật sự gặp chuyện rồi." Mọi người sau khi kiểm tra một lượt, sắc mặt đều trầm xuống, nếu không phải bây giờ không xác định được sống chết của mình, có lẽ lần này họ đã không nhịn được mà ra tay rồi. "Ngươi rốt cuộc còn che giấu điều gì?" Sắc mặt Tô Thần lúc này không tốt lắm, rõ ràng khi tiến vào lăng mộ, Phong Tử Bình đã

giấu một số thông tin quan trọng.

Nghe lời hắn, Phong Tử Bình lại tỏ ra như đã nắm chắc phần thắng trong tay, nhưng không lên tiếng. "Sống chết của tôi bây giờ đều nằm trong tay ngài, bất kể tôi có nói hay không cuối cùng cũng phải chết, nhưng sau khi tôi chết có người của ngài đi cùng, cũng coi như là kết quả không tồi." "Ta có thể cho ngươi sống, ta muốn biết rốt cuộc đây là chuyện gì?" Tô Thần im lặng một lúc, đối mặt với sự uy hiếp của Phong Tử Bình, hắn đã đưa ra lời hứa của mình.

Phong Tử Bình thấy vậy bèn mở miệng nói: "Đây là thủ đoạn của Phong gia chúng tôi, cũng là để phòng ngừa có kẻ lén lút lẻn vào, nếu muốn giải quyết phiền phức này, phải vào Địa Tiên Thôn trước?" "Địa Tiên Thôn?" Tô Thần thấy vậy có chút trầm mặc, trực tiếp rút ra Nhân Hoàng Kiếm.

Phong Tử Bình thấy vậy khóe miệng giật giật, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, nhưng vẫn cứng đầu vươn cổ ra. "Có bản lĩnh thì ngươi giết ta đi, dù sao cũng có các ngươi chôn cùng ta, ta sợ gì chứ?" "Đưa hắn đến Địa Tiên Thôn." Tô Thần lạnh nhạt nói.

Hắn thì không bị ảnh hưởng gì, nhưng những người bên cạnh như Chá Cô Tiếu đều đã trúng chiêu.

Chương 485

Liên quan đến tính mạng của bạn bè, hắn tuyệt đối không thể mạo hiểm, cân nhắc thiệt hơn, hắn đã đồng ý với đề nghị của Phong Tử Bình.

Bên trong núi đá ẩn chứa không biết bao nhiêu khe nứt, giống như một miếng phô mai đầy lỗ thủng, nếu không có bản đồ chỉ dẫn, mọi người còn không biết phải đi lòng vòng bao lâu mới đến nơi.

Lý Thụ Quốc nhìn những mạch máu màu tím trên cánh tay, theo tiềm thức cảm thấy rất khó chịu, cậu ta xoa xoa cánh tay mình nói. "Hỏng rồi, tôi đã hứa với sư phụ phải sống cho tốt, nếu thật sự chết ở đây thì phải làm sao." "Đừng sợ, có chúng tôi ở đây bầu bạn với cậu, cho dù cậu thật sự chết, chúng tôi cũng không cô đơn đâu." Trần Ngọc Lâu vỗ vỗ vai cậu ta nói, sau khi trải qua những chuyện này, cách nhìn của ông ta đối với Lý Thụ Quốc đã tốt hơn trước không ít, vội vàng gật đầu nói.

Sau khi xuyên qua những khe núi chằng chịt phức tạp, một thế giới dưới lòng đất hiện ra trước mắt mọi người.

Nơi này thậm chí còn có một vài cây cổ thụ, đúng chuẩn một thế giới dưới lòng đất. "Tiền bối của phái Quan Sơn làm thế nào mà tìm được nơi này?" "Đây chính là Địa Tiên Thôn sao?" "Kia là cái gì?" Mọi người rất nhanh đã chú ý đến, ở trung tâm thế giới dưới lòng đất có một ngôi làng, vội vàng đi về phía đó.

Nơi gần mọi người nhất là miếu Quan Đế, mọi người bèn quyết định vào miếu Quan Đế nghỉ ngơi trước.

Trong lúc nghỉ ngơi, Tô Thần nhìn Phong Tử Bình nói. "Chúng ta bây giờ đã vào Địa Tiên Thôn rồi, anh cũng nên nói ra những chuyện

mình biết rồi chứ." "Ngài đừng vội, tôi sẽ từ từ nói." Phong Tử Bình cười tủm tỉm nói.

Đối mặt với đám người hung thần ác sát, hắn lại như một miếng thịt dai, không vội không hoãn nói. "Muốn giải quyết phiền phức trên người các vị, phải bắt đầu từ việc Địa Tiên Thôn này được xây dựng như thế nào." "Đúng như các vị đã thấy, cái gọi là Địa Tiên Thôn này, thực ra chính là do trưởng bối của Quan Sơn Thái Bảo chúng tôi tự tay xây dựng." Phong Tử Bình hít một hơi thật sâu, nhìn công trình kiến trúc ẩn dưới lòng đất này, lộ ra mấy phần hoài niệm.

Tô Thần nghe vậy không khỏi ngẩn ra, lời của gã này dường như có hơi nhiều, nhưng hắn không cắt ngang suy nghĩ của gã. "Quan Sơn Thái Bảo bắt nguồn từ thời nhà Minh, được Chu Nguyên Chương tin tưởng sâu sắc, lúc đó danh tiếng nhất thời không ai sánh bằng, nhưng rất ít người hiểu rằng, Quan Sơn Thái Bảo bắt nguồn từ Vu Sơn." "Những thủ đoạn mà họ nắm giữ, rất nhiều đều là dị thuật lấy ra từ trong huyền quan." "Huyễn thuật mà các vị nhìn thấy trước đó chính là một loại, cần phải đốt gân của hồ yêu, cộng thêm việc các vị phải nhìn thấy bức bích họa huyễn thuật đó, mới có thể thực sự có hiệu lực." Đối với bản lĩnh huyễn thuật đó, mọi người vẫn còn có mấy phần sợ hãi.

Lúc này nghe chính Phong Tử Bình giải mã, sắc mặt mấy người có chút phức tạp.

Họ vậy mà lại bị một con người giấy dọa cho sợ.

Tô Thần ngẩn ra, cất tiếng hỏi: "Sự xuất hiện của Địa Tiên Thôn, có liên quan đến sự phát triển của Quan Sơn Thái Bảo." "Lão tổ tông của Phong gia chúng tôi được Chu Nguyên Chương trọng thưởng, cũng khiến chúng tôi nhất thời trở thành đối tượng sùng bái của vô số người." Phong Tử Bình gật đầu tiếp tục nói. "Lão tổ Phong gia sau khi

nhận được phong thưởng, trước khi chết đã để lại một câu, đó là Quan Sơn Thái Bảo dựa vào Vu Sơn mà phát triển, trong một ngôi mộ lớn ở Vu Sơn, có cất giấu Thi tiên, phái Quan Sơn nhất định phải canh giữ ngôi mộ này, vạn vạn lần không được mở ra." "Sau đó Phong gia xuất hiện một thiên tài tên là Phong Sư Cổ, gã này có tật nghiện trộm mộ, sau khi biết chuyện này, liền tự mình đi trộm mộ Thi tiên, sau khi trở về liền nói có Thi tiên." "Dựa vào bản lĩnh của mình, cùng với bí thư của Quan Sơn, tạo ra thần tích thu hút vô số người đi theo, tốn mười mấy năm thời gian, tạo ra Địa Tiên Thôn, và để đề phòng bị người ta trộm mộ, đã đặc biệt thiết lập bí pháp Quan Sơn, Cửu Tử Kinh Lăng Giáp." "Dẫn theo những người đi theo mình, vào thôn thành tiên." Phong Tử Bình nói đến đây, miệng có chút khô khốc, mấp máy môi.

Ánh mắt rơi trên người Tô Thần, đầy hứng thú đánh giá hắn, cất tiếng nói. "Tô tộc trưởng, hắn là người của Mạc Kim nhất mạch nhỉ?" "Là thì sao?" Phong Tử Bình có chút bất ngờ, nhưng vẫn gật đầu nói. "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này là do Quan Sơn Thái Bảo chuyên môn chuẩn bị để đối phó với Mạc Kim Giáo Úy, mỗi mười hai năm mới có thể mở ra ba ngày, mà ba ngày này sẽ có sự thay đổi sau mỗi mười hai năm, chuyên dùng để khắc chế Mạc Kim Giáo Úy." “Mẹ kiếp, lão tử biết ngay thằng cha này lại lừa người mà!

Tô tộc trưởng, ông đừng cản tôi, tôi giết hắn ngay bây giờ!” Trần Ngọc Lâu nghe vậy, làm sao mà không hiểu.

Đến giờ phút này, có thể nói Phong Tử Bình vẫn luôn lừa gạt bọn họ, điều này khiến gã không thể nào nhịn được nữa.

Phong Tử Bình hít sâu một hơi, nhìn Tô Thần trước mặt rồi nói: “Tô tộc trưởng, ngài thật sự muốn nhìn ông ta giết tôi như vậy sao?

Chẳng lẽ ngài không muốn sống nữa à?” “Ngươi nói vậy là có ý

gì?" Tô Thần nghe vậy, sắc mặt có chút khó coi, hắn nhớ lại những lời Phong Tử Bình đã nói trước đó.

Hắn vén cổ tay Lý Thụ Quốc lên xem thử, ngoài những mạch máu màu tím nhạt ra, trên cánh tay anh ta đã xuất hiện thêm mấy vết thi ban.

Đến lúc này mọi người mới nhớ ra, Phong Tử Bình có liên quan đến tính mạng của họ, cho dù trong lòng có bao nhiêu bất mãn, lúc này cũng không thể nói ra được lời nào.

Phong Tử Bình nhìn Tô Thần, cười cười nói: "Tôi vẫn nói câu đó, chúng ta chỉ cần hợp tác chân thành, cùng nhau sống sót cũng không phải chuyện gì phiền phức." "Hơn nữa, không cần ngài giết tôi, tự tôi cũng sẽ chết." Lúc này, Phong Tử Bình lại một lần nữa vén áo mình lên, thân thể hắn trông như bị ngàn vạn vết đâm, thậm chí còn có mấy xác ruồi ăn xác rơi xuống.

Nếu không phải Địa Tiên Thôn có thiết lập đường hầm chống côn trùng đặc chế, e rằng bây giờ hắn đã bị ruồi ăn xác rỉa sạch rồi.

"Bất kể chuyện này cuối cùng ra sao, tôi chắc chắn sẽ chết.

Lần này chúng ta có thể yên tâm hợp tác rồi chứ." "Ngươi phải nói cho ta biết trước, làm sao để giải quyết thi ban." Tô Thần nghe vậy, trong lòng thực ra đã ngầm chấp nhận lời nói của gã.

Bất kể hắn có tin lời Phong Tử Bình hay không, những vết thi ban trên người Lý Thụ Quốc không thể lừa người được.

Phong Tử Bình gật đầu đồng ý, lập tức nói: "Được!

Muốn giải quyết thi ban này, cách tốt nhất chỉ có một, đó là giải quyết Thi Tiên Phong Sư Cổ đang nằm trong ngôi mộ cổ ở Địa Tiên Thôn." "Thi ban trên người các vị chính là do hít phải thi khí." Phong Tử Bình thản nhiên nói.

Lời gã vừa dứt, Tô Thần liền túm lấy cổ áo gã, nói: "Ngươi lừa ta?

Nếu thật sự là do Thi Tiên đó gây ra, vậy chúng ta qua đó chẳng phải sẽ chết nhanh hơn sao." "Giết Thi Tiên, là cha tôi trước khi chết đã nói với tôi.

Về nguyên do thì tôi cũng không rõ lắm, đây là cơ hội duy nhất để giải quyết phiền phức trên người các vị." Phong Tử Bình nghiến răng nói.

Nhìn phản ứng của gã lúc này, có vẻ như trạng thái hiện tại của gã cũng là đang đánh cược, cược rằng Tô Thần có thể tha cho gã.

Tô Thần hít sâu một hơi, hắn vốn có thể giết chết gã này ngay bây giờ, nhưng Tô Thần không thể đem mạng của Chá Cô Tiếu và những người khác ra để cược.

Hắn buông gã ra, nói: "Dẫn đường." "Đó là Thi Tiên đấy!" Phong Tử Bình không ngờ Tô Thần lại đồng ý nhanh như vậy, có chút không chắc chắn.

Gã nói không chi tiết, nhưng Thi Tiên Phong Sư Cổ chính là cái gai trong lòng của tất cả Quan Sơn Thái Bảo, nếu không thể giết chết kẻ này, đừng nói là gã, ngay cả con trai gã cũng phải đi theo vết xe đổ của mình.

Mặc dù gã cảm thấy Tô Thần không phải người thường, nhưng để Tô Thần tự tay giết Thi Tiên, dường như cũng không thể nào.

Tô Thần đi đến cửa Quan Đế Miếu, khẽ cười nói: "Chỉ là một Thi Tiên thôi mà, giết thì có gì khó!" Nói rồi, mọi người cũng đã nghỉ ngơi xong, chuẩn bị rời đi.

Nào ngờ lại phát hiện cửa điện dù thế nào cũng không mở ra được.

Cho đến lúc này, Phong Tử Bình mới vừa kinh hãi vừa tức giận, chỉ vào tượng Quan Lão Gia không biết đã biến đổi từ lúc nào, nói: "Phong Sư Cổ này gan cũng lớn thật, ngay cả miếu của Quan Nhị Gia cũng dám giở trò." "Sao lại thế!" Mọi người quay đầu nhìn lại, phát hiện tượng Quan Nhị Gia vốn uy vũ không biết từ lúc nào đã biến thành một con yêu quái mặt đen sì, dáng vẻ hung tợn.

Cũng chính lúc này, Lý Thụ Quốc mới bất ngờ lên tiếng: "Đây là Pháo Thần Miếu!" "Pháo Thần Miếu?" Tô Thần ngẩn ra, hắn chưa từng nghe qua cái tên tương tự.

Lý Thụ Quốc thì mặt mày nghiêm túc, bảo mọi người đừng động đậy.

"Pháo Thần Miếu này là một trong những cơ quan của núi Phong Oa, trên các bức tường và ngói lưu ly xung quanh chắc chắn đều có đặt 'pháo lạc địa khai hoa', một khi bị kích hoạt, cả Pháo Thần Miếu sẽ bị nổ bay lên trời!" "Có khoa trương đến vậy không?" Trần Huyền nghe vậy, lần đầu tiên thấy vẻ mặt trịnh trọng trên mặt Lý Thụ Quốc.

Lý Thụ Quốc nhấn mạnh, không chỉ cửa lớn mà cả tường và cửa sổ xung quanh cũng đã bị bịt kín.

"Bây giờ cả Pháo Thần Miếu này hoàn toàn là một thùng thuốc súng khổng lồ, nếu không cẩn thận, chúng ta đều phải bay lên trời cùng với cái miếu này." "Chuyện này…" Phong Tử Bình há hốc mồm, cũng ngây người ra.

Gã chỉ biết được một ít thông tin về Phong Sư Cổ từ sư trưởng, nhưng hoàn toàn không ngờ Phong Sư Cổ lại bá đạo đến vậy, lại đặt một cái bẫy hung hiểm như thế ở đây.

"Xem ra vị trưởng bối kia của ngươi cũng muốn giữ ngươi lại đây luôn." Tô Thần có chút bất ngờ, nhưng cũng chỉ đến thế mà thôi.

Nếu Phong Sư Cổ đã chôn mình ở đây để thực hiện giấc mộng trở thành Thi Tiên, vậy thì hắn ta tất nhiên sẽ để lại cho mình một chút đường lui.

Mà Pháo Thần Miếu này e rằng là cái bẫy dễ phá nhất rồi.

Phong Tử Bình nhanh chóng bình tĩnh lại, đột nhiên nghĩ đến: "Địa Tiên Thôn là bố cục âm dương trạch, dưới mỗi một dương trạch đều ẩn giấu một âm trạch, ứng với sự biến hóa của âm dương, Pháo Thần Miếu này cũng vừa hay tương ứng với những điều đó." Chuyện đã nói đến nước này, còn gì để nói nữa.

Mọi người lập tức tìm thấy một lỗ hổng, vội vàng chui vào.

Vừa xuống dưới, Lý Thụ Quốc lại ngẩn người, trước mặt hiện ra những ngọn lửa ma trơi, ngay cả chính anh ta cũng sững sờ.

"Đây là lân hỏa phong oa tiễn, đừng ngẩn ra đó nữa, đi đường khác." Tô Thần không nói hai lời, trực tiếp nghe theo đề nghị của anh ta, lập tức quay đầu bỏ chạy.

Chưa đi được mấy bước, sau lưng đã vang lên âm thanh cực lớn.

"Đầu trâu, đầu trâu lớn quá!" "Còn không mau chạy!" Một chiếc xe công thành hình đầu trâu khổng lồ hiện ra, trước cái đầu trâu đó, e rằng tất cả mọi người đều sẽ bị đâm thành thịt nát.

Ai còn quan tâm đến phong thái gì nữa, vội vàng hoảng hốt chạy ra ngoài.

Khó khăn lắm mới thoát khỏi chiếc xe công thành đầu trâu, dưới sự dẫn dắt của Phong Tử Bình, cuối cùng mọi người cũng ra khỏi mộ đạo dưới lòng đất, tiến vào trong Địa Tiên Thôn.

Nhìn thoáng qua, Địa Tiên Thôn cũng giống như những nơi khác, trông như một thôn làng bình thường.

Thậm chí còn khiến người ta nghi ngờ rằng, đến giờ cơm, những ngôi nhà này sẽ bốc lên khói bếp.

Chương 486

Cuối cùng, dưới sự dẫn đường của Phong Tử Bình, mọi người đến trước một tòa lầu các cao lớn.

Và đây chính là Phong gia lão trạch trong truyền thuyết.

"Có lẽ ngay cả người nhà họ Phong cũng không ngờ, có một ngày lại bị chính người của mình dẫn theo đám trộm mộ xông vào." Tô Thần nhìn tòa lầu cổ, buông lời trêu chọc.

Phong Tử Bình nở một nụ cười bất đắc dĩ, chỉ vào bức tường cao bên cạnh, như thể đang bảo vệ chút thể diện cuối cùng.

"Tô tộc trưởng đừng trêu chọc tôi nữa.

Đã đến đây rồi, mọi người cũng giữ cho tôi chút thể diện, chúng ta vào từ cửa hông đi." "Vào từ cửa hông, ngươi nghĩ hay thật đấy." Trần Ngọc Lâu lập tức nói một câu.

Sau đó lấy ra móng neo, trèo lên từ bên cạnh.

Nhìn thân thủ gọn gàng của gã, mọi người nhất thời không biết nói gì.

"Tên Phong Sư Cổ kia nhất định sẽ đặt bẫy ở đây, nên tuyệt đối không thể xuống một cách dễ dàng.

Lý Thụ Quốc, lên theo, xem có cơ quan gì không." Đừng nói, lời này của Trần Ngọc Lâu nói quả thực không có chút sai sót nào.

Phong Sư Cổ không giống những đế vương bình thường, bản thân ông ta cũng là một tay trộm mộ, những thủ đoạn này nếu gặp phải mấy Mạc Kim Giáo Úy, e rằng còn chưa vào trong đã bị giết chết rồi.

May mà Tô Thần đã mang theo Lý Thụ Quốc, người giỏi về

những thứ này.

Dưới sự thao tác của Lý Thụ Quốc, mọi người đã có thể lật người vào trong.

Nhìn tòa Phong gia lão trạch này, Phong Tử Bình không khỏi cảm thán: "Không ngờ có thể gặp lại Phong gia lão trạch ở đây." "Đi thôi, nếu ta là Phong Sư Cổ, nhất định sẽ đặt mộ đạo ở dưới Phong gia lão trạch." Tô Thần thản nhiên nói.

Mọi người đều biết chuyện này quan hệ đến tính mạng của mình, cũng không muốn trì hoãn, vội vàng đi theo.

Sau khi thăm dò một hồi, Phong Tử Bình nhanh chóng đứng trước một ngôi mộ minh lâu cổ cao bằng nửa người.

Phong Tử Bình đứng dưới tấm biển "Quan Sơn Tàng Cốt Lâu" một lúc rồi mới lên tiếng: "Trong Phong gia lão trạch trước kia tuyệt đối không có thứ này." "Ồ?" Tô Thần nghe vậy, vội vàng đi tới, quan sát kỹ một lúc rồi mới nói: "Vậy thì vào xem thử." "Để tôi!" Trần Ngọc Lâu thấy vậy liền xắn tay áo đi tới, cầm một sợi dây thép bắt đầu vặn vẹo.

Loay hoay nửa ngày, gã mới có chút ngượng ngùng nói: "Không được, ổ khóa này hơi phức tạp." "..." Lý Thụ Quốc nghe vậy, có chút bất lực nhìn người trước mặt, bước lên bắt đầu giải khóa.

Những ngón tay của anh ta linh hoạt lướt trên ổ khóa lớn, tựa như đang gảy dây đàn, chỉ qua vài hơi thở, cửa lớn minh lâu đã bị mở ra.

"Giỏi lắm!" Tô Thần nhìn cảnh này, ý cười trên mặt không thể che giấu được nữa.

Nguyên nhân không gì khác, Lý Thụ Quốc này thật sự là một chàng trai quý báu.

Lý Thụ Quốc cảm thấy hơi ngại ngùng, gãi đầu, có vẻ thản nhiên

nói: “Thực ra đây cũng không phải chuyện gì phiền phức, chỉ là cần tốn chút tâm huyết thôi.” “...” Mọi người thấy anh ta khiêm tốn như vậy, đều không nói gì nữa.

Hết cách, cả đoàn xuống đủ loại lăng mộ đều không gặp trở ngại gì, không ngờ lại bị một người mới làm cho đứng hình ở đây, bây giờ họ chỉ có thể cười khổ mà nhìn.

Sau khi vào Quan Sơn Tàng Cốt Lâu, mọi người mới phát hiện ra, đây căn bản không phải minh lâu gì cả, mà rõ ràng là Quan Sơn Tàng Bảo Lâu.

Thế nào là Quan Sơn Tàng Bảo Lâu?

Ngoài những bức chân dung của tổ tiên nhà họ Phong ở ngay lối vào, trên các kệ trưng bày ở hai bên là những kỳ thuật mà các đời tiên tổ nhà họ Phong lấy được từ trong quan tài.

Có thể nói, học được tất cả mọi thứ ở đây chính là nắm giữ toàn bộ bản lĩnh của Quan Sơn Thái Bảo.

Mọi người chỉ liếc qua rồi mất hứng, ngay cả truyền nhân nhà họ Phong là Phong Tử Bình cũng chỉ nhìn những thứ này một cái rồi đi vào sâu bên trong.

Qua khỏi bài vị của các vị tiên tổ nhà họ Phong, ở sâu trong Quan Sơn Tàng Cốt Lâu xuất hiện mấy bức tranh cuộn.

Bức thứ nhất là bố cục của toàn bộ Địa Tiên Thôn, ứng với Cửu Cung Bát Quái, rõ ràng là một trận pháp.

Bức thứ hai là âm trạch bên dưới.

Mặc dù bố cục khác với dương trạch, nhưng đã chứng thực lời của Phong Tử Bình.

Tên này tuy không thành thật lắm, nhưng những lời nói đến giờ

vẫn có thể tin được.

Bức thứ ba là "Bỉnh Chúc Dạ Du Đồ", trong tranh có rất nhiều người cầm đuốc đi vào âm trạch dưới lòng đất.

Phong Tử Bình nhìn cảnh tượng trước mắt, không khỏi run rẩy.

"Sao có thể!

Phong Sư Cổ ông ta điên thật rồi, lại dám dựa vào ảnh hưởng của nhà họ Phong lúc đó, để những người tin tưởng ông ta cùng xuống đó chịu chết." "Đây đều là những người bị Phong Sư Cổ lừa xuống đây sao?" Tô Thần nhìn những bức tranh không khỏi ngẩn người, số người trên tranh này ít nhất cũng vài trăm, nhiều thì cả ngàn, lại chỉ vì một câu nói của ông ta mà cùng nhau xuống chịu chết?

Phong Tử Bình hít sâu một hơi, lúc này mới từ từ kể ra toàn bộ câu chuyện.

Hóa ra Phong Sư Cổ ban đầu chỉ thích hạ mộ, chỉ sau khi thám hiểm cổ mộ Ô Dương Vương mới bắt đầu có ý định trở thành Thi Tiên.

Ông ta liền dựa vào uy thế của nhà họ Phong được hoàng đế tin tưởng, kết hợp với kỳ thuật tổ truyền của gia tộc, sau đó mê hoặc những người này cùng mình xuống mộ ngủ say.

Đợi đến khi ông ta hóa thành Thi Tiên tái sinh, sẽ dẫn theo những người này xuất hiện.

"Nếu những gì trên bức tranh này là thật, vậy nếu để ông ta thoát ra ngoài, e rằng người dân xung quanh đều phải chết sạch." Tô Thần chỉ mới lần đầu nghe đến cái tên Thi Tiên, nhưng cũng cảm thấy thứ này rất không ổn.

Chẳng biết lại là tà ma ngoại đạo gì, mười phần thì có đến tám chín phần là phải giết người.

Nhưng những chuyện này, nói cho cùng cũng chỉ là phỏng đoán.

Hắn nhìn về phía bức tranh cuối cùng, "Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ".

Trên đó là cảnh mấy tên trộm mộ bị một cương thi đội mũ vàng khai sáng phổ độ, nhưng lại bị một trung niên mặc áo bào đen tiên phong đạo cốt đâm xuyên qua người.

Cảnh tượng trông vô cùng đẫm máu, khiến người ta không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Phong Tử Bình nhìn cảnh đó, không khỏi ngẩn ra, sau đó mới lên tiếng: "Đây là?

Ô Dương Vương?" "Tại sao Ô Dương Vương lại được gọi là tiên?" Tô Thần cảm thấy bức tranh này có chút không đúng, vì gã này trông giống như đồ giả.

Nếu là cương thi, tại sao máu chảy ra từ người Ô Dương Vương lại là màu đỏ tươi?

"Chẳng lẽ nói, lúc ông ta gặp Ô Dương Vương, Ô Dương Vương vẫn còn sống?

Vì Phong Sư Cổ đã tận mắt nhìn thấy tiên?

Nên mới muốn thành tiên?" Ngoài chuyện này ra, dường như cũng không có lý do nào khác.

Phong Tử Bình thấy vậy liền lắc đầu: "Tình hình cụ thể tôi cũng không rõ lắm, sự hiểu biết của tôi về Phong Sư Cổ chỉ giới hạn trong lời kể của sư trưởng, và một vài ghi chép về ông ta." Khi gã định nói tiếp, bên ngoài vang lên một tiếng động lớn.

Mọi người nghe thấy tiếng động thấy không ổn, vội vàng ra ngoài xem.

Hóa ra là đá từ trên trời rơi xuống, nhìn kỹ lại, phía trên vốn tối

đen như mực, nay lại có thêm một vệt sáng màu đỏ sậm.

"Trên Địa Tiên Thôn hình như có thứ gì đó?" "Kia là gì?" Tô Thần nhìn qua, phát hiện có rất nhiều thứ giống như gai nhọn đang ngọ nguậy, thứ đó trông không giống thực vật hay động vật.

Phong Tử Bình nhìn cảnh đó, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng nói: "Đó chính là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong truyền thuyết, là bí mật không truyền của nhà họ Phong.

Nghe nói là dùng đồ đồng từ ba đời trở lên, kết hợp với máu thi thể tươi lên, nuôi thành một loại thực vật đồng gần giống thực vật, có thể tự sinh trưởng." "Nó đã động đậy, cũng có nghĩa là thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa." Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chậm rãi ngọ nguậy trong tầng đá, thỉnh thoảng có sương máu màu đỏ nhạt bốc lên từ trong tầng đá, giống như một đám mây đen lơ lửng trên đầu mọi người, tạo cảm giác áp bức.

"Thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, phải tăng tốc lên một chút." Phong Tử Bình nhìn cảnh đó lên tiếng.

Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này là tác phẩm đỉnh cao của mạch Quan Sơn, cho dù là hoàng đế cũng phải chết mấy ngàn người mới vào được, mà bọn họ chỉ có vài người.

Nếu bị kẹt chết bên trong, vậy thì hoàn toàn không có cơ hội sống sót.

"Xem còn có manh mối nào không, nếu không có gì thì chúng ta nên đi thôi." Không cần Phong Tử Bình thúc giục, Tô Thần cũng hiểu chuyện này không thể trì hoãn, vội vàng bảo những người khác tìm kiếm.

Cách này quả thực đã phát hiện ra một vài thứ khác.

Chương 487

"Quan Sơn Quật Tàng Lục", trong đó ghi lại không ít về cuộc đời của Phong Sư Cổ, dường như là ghi chép về cuộc đời ông ta.

Trên đó nói rằng, Phong Sư Cổ từng rất được hoàng đế yêu mến, vì trộm mộ đến tổ tiên của đồng liêu nên bị đồng môn hãm hại rồi quay về.

Sau khi trở về Vu Sơn, ông ta học theo tổ tiên nhà họ Phong, trộm mộ trong quan tài treo, chỉ là thu hoạch không bằng trước.

Sau đó, ông ta biết được về cổ mộ Ô Dương Vương liền tự mình đi xuống.

Sau một hồi trộm cắp, ông ta phát hiện dưới quan tài treo ở Vu Sơn, có một nơi hình dáng giống như thiên thần không đầu, còn có một nơi hình dáng như quan tài, chính là Bàn Cổ thần mạch trong truyền thuyết.

Lại phát hiện một con suối không ngừng phun ra nước thi thể màu đen, cộng thêm việc Ô Dương Vương sống lại, dáng vẻ không khác gì người sống, ông ta đoán chắc Ô Dương Vương đã thành Thi Tiên.

Vì vậy mới nảy sinh ý định trở thành Thi Tiên, chỉ không ngờ một hồi giày vò của ông ta trong quan tài treo đã trực tiếp phá hỏng Bàn Cổ thần mạch được đàn long vờn quanh này.

Có thể thấy, Phong Sư Cổ muốn trường sinh thành Thi Tiên, làm sao có thể cam tâm bình thường, liền cho xây dựng Phong gia lão trạch dưới quan tài treo, dựa vào uy vọng của mình lúc đó, dẫn theo người nhà họ Phong và những người khác cùng đi xuống lòng đất.

Chỉ có một nhánh của Phong Tử Bình nhận ra ý đồ của Phong Sư

Cổ và chọn rời khỏi Vu Sơn, vì vậy mới lưu truyền lại được đến bây giờ.

Đây chính là sự thật về việc Phong Sư Cổ muốn trở thành Địa Tiên.

Đồng thời đây cũng trở thành cái gai trong lòng của tất cả người nhà họ Phong, họ không lúc nào không nghĩ đến việc quay trở lại, ném Phong Sư Cổ ra khỏi quan tài.

"Phong Tử Bình, không ngờ cái tật của ngươi lại có từ thời tổ tông nhà ngươi rồi." Trần Ngọc Lâu sau khi biết được quá khứ của nhà họ Phong, không khỏi lên tiếng chế giễu.

Phong Tử Bình thì tỏ ra bất đắc dĩ, tổ tông nhà mình xuất hiện một kẻ bại hoại, gã còn có thể không cho người khác nói sao?

Chỉ có thể thản nhiên chấp nhận chuyện này.

Sau khi biết được chuyện này, mọi người liền nảy sinh ý định tiêu diệt Phong Sư Cổ, bất kể ông ta là Thi Tiên gì, đều chém thành từng mảnh thi thể.

Rất nhanh, Tô Thần cũng phát hiện ra thanh trường kiếm và những thứ khác mà Phong Sư Cổ để lại.

Thanh trường kiếm này không phải là vật tầm thường, qua bao nhiêu năm vẫn sáng bóng như mới.

Hắn ném thanh kiếm cho Chá Cô Tiếu.

"Cầm lấy đi, có lẽ lát nữa chúng ta sẽ cần dùng đến." Tô Thần nhớ rất rõ, trên "Quan Sơn Ngộ Tiên Đồ", Phong Sư Cổ đã dùng chính thanh kiếm này để giết Ô Dương Vương.

Điều đó cũng có nghĩa là, mình cũng có khả năng dùng thanh kiếm này để giết Phong Sư Cổ.

Thanh kiếm này trông không tầm thường, rõ ràng là bảo vật của nhà họ Phong, Phong Tử Bình không khỏi có chút đỏ mặt, vội vàng nói: "Các vị đừng nhìn tôi như vậy, chỉ cần có thể giết được Phong Sư Cổ, cho dù phải trả giá nhiều hơn nữa tôi cũng nguyện ý." "Chỉ cần, chỉ cần có thể giết được Phong Sư Cổ!" Phong Tử Bình nghĩ đến đây, càng thêm kiên định với suy nghĩ và kế hoạch của mình.

Về phần thanh kiếm này, chỉ cần Phong Sư Cổ chết, nó căn bản không quan trọng.

Tô Thần nghe vậy có chút bất ngờ, hắn vốn nghĩ đối phương sẽ có cái nhìn khác, bây giờ xem ra có lẽ là mình đã nghĩ nhiều rồi?

"Mau nhìn kìa!" Trần Ngọc Lâu lên tiếng, gã cầm một ngọn nến, tay kia cầm cuốn "Quan Sơn Quật Tàng Lục" nói.

"Câu cuối cùng trên này là, huyết vụ nhập địa, quần tiên xuất sơn, chẳng phải là trùng khớp với những gì chúng ta thấy sao." "Nghĩ gì vậy?

Phong Sư Cổ chẳng lẽ là thần nhân chắc?

Hơn nữa loại Cửu Tử Kinh Lăng Giáp sinh trưởng tùy tiện không thể khống chế này, bản thân nó đã là một mầm họa, có khi không chừng chính nó sẽ phá hủy Địa Tiên Thôn." Vừa nói đến đây, Tô Thần không khỏi ngẩn người, sau lưng toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh.

Bọn họ bây giờ đã vào Địa Tiên Thôn, nếu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp chặn đường, hắn nhất định sẽ tìm cách giải quyết, nhưng nếu hắn không giải quyết được, đợi đến khi Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phá hủy cổ mộ Địa Tiên Thôn, dường như Phong Sư Cổ đã thành Thi Tiên cũng có cơ hội thoát ra.

Nói cách khác, có lẽ khi thiết lập Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này, Phong Sư Cổ đã tính đến trường hợp cần mình thoát ra, nên mới cố ý

thay đổi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Tô Thần có chút không nắm chắc được kế hoạch của Phong Sư Cổ.

Có lẽ việc bọn họ giết Phong Sư Cổ lại đúng theo ý của ông ta.

Hắn còn muốn tiếp tục suy nghĩ thì thấy sắc mặt Phong Tử Bình khó coi thổi tắt ngọn nến.

Mọi người ở dưới không biết còn phải đi bao lâu, hành động thắp nến của Trần Ngọc Lâu vốn là để tiết kiệm pin đèn pin, lúc này không ngờ Phong Tử Bình lại dám thổi tắt.

Điều này khiến gã có chút không nhịn được.

"Phong tiên sinh gan cũng không nhỏ nhỉ, dám chủ động thổi nến?" "Địa Tiên Thôn kỵ lửa!" Phong Tử Bình hoảng hốt nói.

"Địa Tiên Thôn dùng cổ trận pháp, bố cục này các vị thật sự không nhìn ra sao, từ lúc vào thôn đến giờ chẳng lẽ các vị không chú ý, trong Địa Tiên Thôn này căn bản không có giá đèn." Khi một tình huống bất hợp lý xuất hiện thường xuyên, tất cả mọi người sẽ vô thức bỏ qua điểm bất hợp lý đó.

Cũng chính vì vậy, mọi người không hề ý thức được chuyện này.

Lúc này được Phong Tử Bình nhắc nhở, họ mới nhớ ra từ lúc vào đến giờ, họ không hề thấy một cái giá nến hay ngọn đèn nào, đây chính là nguyên nhân Địa Tiên Thôn kỵ lửa.

Trần Ngọc Lâu lại chẳng hề để tâm, lập tức nói: "Kỵ lửa thì có tác dụng gì?

Chẳng lẽ còn có thể hại ta chắc?" "Điểm này vẫn nên chú ý một chút, dù sao đây cũng là Phong Sư Cổ, ông ta có thể làm ra chuyện gì cũng không khiến người ta ngạc nhiên." Tô Thần để ý phản ứng của

Trần Ngọc Lâu, nhắc nhở gã một câu, đây là nơi Phong Sư Cổ ngủ say.

Đúng như câu nói, trộm mộ là người hiểu rõ trộm mộ nhất, bố cục kỵ lửa này rõ ràng là nhắm vào Mạc Kim Giáo Úy.

Không đợi Trần Ngọc Lâu phản bác, mọi người đã nghe thấy bên ngoài dường như có tiếng gì đó bò vào.

Lần này, hơi thở của họ không khỏi trở nên căng thẳng, ánh mắt gắt gao nhìn chằm chằm vào cửa, có vẻ như không dám dời đi.

Một con côn trùng dài bằng ngón tay bò vào từ khe cửa, con côn trùng này trông rất kỳ lạ, có bảy đôi càng, trông vô cùng hung tợn.

Tô Thần chưa từng thấy loại côn trùng kỳ lạ này, hắn vừa định lại gần xem thử thì nghe Phong Tử Bình nói: "Quan tài trùng!" Nghe đến cái tên này, Tô Thần mới nhớ ra.

Loại côn trùng này sinh ra từ trong quan tài, thích ăn gỗ quan tài có thi khí.

Dưới quan tài treo vốn có địa thế hình quan tài, cộng thêm vô số quan tài treo trên vách đá, sớm đã sinh ra không biết bao nhiêu quan tài trùng.

Mà sự dị động của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp rõ ràng đã thu hút những con quan tài trùng này, nên mới có cảnh tượng lúc này.

Tô Thần lập tức dặn dò, bảo Chá Cô Tiếu và Trần Ngọc Lâu châm đuốc lên.

Phong Tử Bình thấy vậy lập tức giận dữ nói: "Không được, không thấy trong Địa Tiên Thôn toàn là gỗ thông sao!" "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp có xu hướng hướng về phía ánh sáng, một khi đốt lửa sẽ thu hút nó lại đây." Hành động vội vàng của gã không giống như đang nói dối, Trần Hạt Tử và Chá Cô Tiếu đành phải dừng lại.

“Lúc này bên ngoài e rằng đã bò đầy quan tài trùng rồi, ngươi nói xem phải làm sao?” Tô Thần liếc nhìn Phong Tử Bình, lạnh lùng hỏi.

Lũ quan tài trùng này thích nhất là ăn gỗ mục, bản thân lại có độc tính không nhỏ, nếu bị cắn một nhát, đảm bảo sẽ thối rữa đến tận xương.

Không thể ngay cả mạng nhỏ cũng không cần chứ?

Phong Tử Bình vỗ đầu nói: “Bỉnh Chúc Dạ Du Đồ!

Chúng ta vào trong mộ!

Trong mộ có thể đốt lửa!” “Cổ mộ Địa Tiên Thôn đâu đâu cũng là khe hở, một khi bị bao vây thì càng không có chỗ nào để chạy!” Tô Thần nghe vậy sắc mặt có chút khó coi, tiến vào cổ mộ Địa Tiên Thôn cũng chẳng khác gì đi nộp mạng, nếu có lựa chọn, hắn tuyệt đối sẽ không chọn cách này.

Lúc này, Trần Ngọc Lâu đột nhiên nói: “Phong Sư Cổ không thể không nghĩ đến vấn đề này, trong mộ Địa Tiên nhất định có thiết lập đường hầm chống côn trùng!” “Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì?

Còn không mau đi theo!” Tô Thần nghe vậy ngẩn ra, có ý tưởng này sao không nói sớm, nếu không hắn cũng không đến nỗi phải tiếp tục nói nhảm với gã này ở đây.

Mọi người sợ chậm trễ đường sống của mình, nhanh chóng tìm thấy một mộ đạo rồi nhảy xuống.

Dưới Tàng Cốt Lâu là một ngôi mộ lớn thời Xuân Thu, bên trong đặt không ít đao kiếm, còn có một lò luyện đan khổng lồ, thoang thoảng mùi thủy ngân hăng hắc lan tỏa.

Bọn họ vốn định đi theo mộ đạo đến cổ mộ Địa Tiên Thôn, nhưng không ngờ vừa xuống, vô số quan tài trùng đã chui ra từ các khe hở.

“Mẹ kiếp!

Lần này mấy người chúng ta coi như toi đời vì đám côn trùng này rồi!” Trần Ngọc Lâu không nhịn được nói, đốt ngọn đuốc trong tay.

Lũ quan tài trùng này tuy hung tợn, nhưng quanh năm không thấy ánh sáng mặt trời, cảm nhận được ánh lửa liền liên tục lùi lại.

Chương 488

Hiệu quả của đèn pin không bằng đuốc, nhưng có còn hơn không, cũng coi như có chút tác dụng.

Phong Tử Bình, người vừa nãy còn luôn miệng nói không cho đốt lửa, giờ còn quan tâm gì đến quy củ tổ tông, trực tiếp cởi áo khoác ngoài buộc thành một cây đuốc khổng lồ.

Giống như đang cầm một ngọn lửa lớn, vung vẩy để đuổi lũ quan tài trùng đang áp sát.

"Tô tộc trưởng, chúng ta cứ thế này không phải là cách, mau nghĩ cách đi được không?" "Chuyện này ai mà biết làm thế nào?" Tô Thần cũng không phải thần tiên, làm sao có thể làm được những việc này!

Hắn liếc mắt một cái, phát hiện lò luyện đan bên cạnh, cầm Nhân Hoàng kiếm đâm một lỗ vào lò luyện đan, thủy ngân cất giữ không biết bao lâu đã chảy ra.

Sương mù màu trắng nhạt xuất hiện trong mộ thất, thủy ngân màu trắng bạc chảy qua, nhấn chìm tất cả quan tài trùng trên đường đi.

"Đừng ngẩn ra đó nữa, mau đi!" Nhân lúc thủy ngân ngăn cách khoảng trống ở đây, Tô Thần vội vàng nói.

Mọi người khó khăn lắm mới thoát được, vội vàng chạy về phía Địa Tiên Thôn.

Đi được khoảng nửa giờ, Tô Thần nhìn xung quanh, lấy ra "Bỉnh Chúc Dạ Du Đồ" để đối chiếu.

Vừa đối chiếu, hắn phát hiện trên bức tranh có thêm một vài thứ, trên mộ đạo của mộ Địa Tiên hiện ra từng bóng người.

"Mẹ ơi?

Bức tranh này còn có thể thay đổi sao?" Chá Cô Tiếu liếc nhìn, bất giác kinh ngạc thốt lên.

Điều này rõ ràng hoàn toàn khác với những gì mọi người đã xem trước đó.

Phong Tử Bình dường như không ngạc nhiên, thản nhiên nói: "Đây là dùng mực của mực, chỉ khi ở dưới ánh đuốc, nhiệt độ tăng lên mới có sự thay đổi." "Điều này có phải có nghĩa là, trong cổ mộ Địa Tiên Thôn cũng có thứ gì đó phải dùng lửa mới gặp được không?" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, nhìn ngọn đuốc vẫn đang cháy trong tay, gã không nỡ vứt đi, lát nữa còn phải xuống mộ, nếu lại gặp quan tài trùng thì phải làm sao?

Tô Thần vốn nghĩ đối phương sẽ cho mình một lời giải thích nào đó, nhưng nghe người trước mặt nói vậy, cuối cùng lại há miệng nhưng không nói được gì.

Phong Tử Bình dường như đã chấp nhận số phận, cúi đầu nói: "Đi thôi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa." "Ừm." Mọi người vội vàng xác định vị trí của mình và tiếp tục đi.

Rất nhanh đã đến vị trí sườn núi của Thi Sơn không đầu, một tấm bia đá được dựng bên ngoài thôn.

"Địa Tiên Thôn Linh Tinh Cung", bên ngoài Linh Tinh Cung, cứ cách mười mấy mét lại có một pho tượng ác quỷ cao vài mét, mặt mũi hung tợn hiện ra, máu đỏ sậm chảy ra từ hốc mắt, chảy theo một quy luật nhất định.

Ánh sáng màu đỏ nhạt ngăn chặn đám quan tài trùng dày đặc bên ngoài, chỉ để lại một khoảng không gian yên tĩnh.

Cảnh tượng này không những không khiến ai cảm thấy an tâm, mà còn có cảm giác như sắp đi vào chỗ chết.

“Đây chính là nơi Thi Tiên ngủ say sao?” Phong Tử Bình chậm rãi nói, gã hít sâu một hơi rồi đi vào trước.

Tô Thần theo sát phía sau, cho dù đã đến đây, hắn cũng không cảm thấy gã đó đáng tin cậy, nguyên nhân chỉ có một.

Đó là Phong Tử Bình, gã này không đủ thành thật.

Sau khi đi qua, trái tim treo lơ lửng của mọi người tạm thời được đặt xuống, cuối cùng cũng có cơ hội thở dốc.

“Phong Sư Cổ này có phải đã tính toán sẽ có ngày hôm nay, sớm đã chuẩn bị sẵn rồi không?” Trần Ngọc Lâu thở hổn hển hỏi.

Tô Thần nhìn lên trên, một mảng tối đen khiến người ta không nhìn rõ, nhưng âm thanh trầm đục mơ hồ truyền đến đều cho thấy Cửu Tử Kinh Lăng Giáp vẫn còn đó.

Làn sương mù màu đỏ nhạt giống như thanh gươm của Damocles treo trên đầu mọi người, không biết lúc nào sẽ rơi xuống.

“Sự việc đã đến nước này, chúng ta cũng chỉ có một con đường để chọn, hoặc là chết ở đây, hoặc là giết Thi Tiên, đúng không?” “Đúng… đúng!” Phong Tử Bình vô thức đáp lại, dường như cảm thấy trả lời một chữ là không đủ, liền vội vàng đáp thêm một chữ nữa.

Gã nhận ra ánh mắt Tô Thần nhìn mình không đúng, Phong Tử Bình cúi đầu thúc giục: “Chúng ta đã đến đây rồi, vẫn nên nhanh chóng vào trong đi.” “Ta có vài chuyện chưa hỏi rõ.” Tô Thần không có ý định bước đi, mà nhìn người trước mặt hỏi.

“Bây giờ Thi Tiên đã ở ngay trước mắt, có phải ngươi nên nói cho ta biết, rốt cuộc phải làm sao với đám thi ban này không?” “Tôi chẳng phải đã nói rồi sao, chỉ có giết Thi Tiên thôi!” Phong Tử Bình rõ ràng có chút sốt ruột, cũng không còn giữ thái độ cung kính nữa.

Tô Thần từ từ vén cổ tay mình lên, lại nhìn người trước mặt một

cái, rồi hỏi lại một lần nữa: “Ngươi nói lại lần nữa xem?” Mọi người nhìn thấy rõ, trên cánh tay của Tô Thần không hề có bất kỳ vết thi ban nào, trông hệt như người thường.

Trần Ngọc Lâu thấy cảnh đó, lập tức kề dao lên cổ hắn.

“Phong Tử Bình, khá lắm!

Ta còn tưởng ngươi là người thật thà, không ngờ lại dám lừa chúng ta.” “Hay là giết quách đi?” Ngay cả người ít nói như Hắc Bối Lão Lục cũng có phần không nhịn được sau khi chứng kiến cảnh này.

Lão ta lăm lăm cây đao chân chó, chuẩn bị động thủ.

Trán Phong Tử Bình vã mồ hôi lạnh, nhất thời không nghĩ ra được cách giải thích nào.

Dứt khoát, hắn buông xuôi, nói thẳng ra sự thật.

“Ta thừa nhận chuyện Quan Vũ giết Thi tiên là bịa đặt, thi ban trên người các ngươi không phải do ta gây ra, mà là vì thi khí trong quan tài quá nặng.

Chỉ cần rời khỏi quan tài là sẽ không sao nữa.

Vì vậy ta nói tìm được Thi tiên có thể giải quyết vấn đề của các ngươi không phải là nói bừa.” “Theo cách nói của ngươi, chẳng lẽ ta còn phải cảm ơn ngươi đã chỉ đường à?” Tô Thần nghe vậy thì bật cười, nhìn bộ dạng buông xuôi của Phong Tử Bình mà mỉa mai.

Lúc này, sắc mặt Phong Tử Bình tái mét, không còn chút huyết sắc nào, trông không khác gì cương thi.

Vẻ mặt hắn có chút kích động, sau khi nghe Tô Thần chế nhạo liền định xông tới.

Thế nhưng hắn đã bị Hắc Bối Lão Lục và Chá Cô Tiếu đè chặt, dù giãy giụa thế nào cũng không thể đứng dậy, chỉ có thể nghiến răng

nói.

“Vốn dĩ khi tìm được tấm bản đồ Địa tiên thôn từ, ta đã định bỏ các ngươi lại để tự mình đi.

Nhưng ai ngờ được ngươi lại đưa cho ta một tấm bản đồ giả!

Vì để giết Thi tiên, ta mới bất đắc dĩ phải làm như vậy.” “Phong Sư Cổ dù sao cũng là tiên tổ nhà ngươi, ngươi mở miệng ra là Thi tiên, rồi lại một câu ‘đồ khốn nạn’, thật không sợ ông ta nửa đêm báo mộng tìm ngươi sao?” Tô Thần phát hiện gã Phong Tử Bình này tuy có hơi gian manh, nhưng một số chuyện dường như không hề lừa người.

Ví dụ như sự oán hận của hắn đối với Thi tiên không thể nào là giả được, mà là thật sự muốn giết chết Thi tiên.

Cảnh tượng này đã bị anh nhìn thấu.

Nếu không phải thật lòng muốn giết Thi tiên, e rằng người bình thường sẽ không nghĩ đến việc liều mạng rời đi.

Phong Tử Bình nghe vậy, hừ lạnh một tiếng rồi nói.

“Mấy người các ngươi thì biết cái thá gì!

Thi tiên đó xuất thế là để tạo sát nghiệt, giết càng nhiều thì tu vi càng mạnh.

Ngươi thật sự cho rằng nó có thể thành tiên nhân gì sao?” “Thi tiên này căn bản chính là tai họa!

Phong gia đã sinh ra một tên khốn nạn như vậy, với tư cách là đệ tử Phong gia, ta xem việc giết chết nó là trách nhiệm của mình!” Những lời này nói ra đầy vẻ đại nghĩa lẫm liệt, kết hợp với bộ dạng tái mét của hắn, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng kỳ quái.

Phong Tử Bình không hề trông mong Tô Thần sẽ giúp đỡ mình,

hắn chỉ nghiến răng nhìn Tô Thần, không chút khách khí nói.

"Ngươi cũng thấy rồi đấy, tình hình bây giờ các ngươi chỉ có một con đường là đi cùng ta.

Chỉ cần giết được Thi tiên, dù sau đó các ngươi có giết ta ngay lập tức cũng được, nhưng hiện tại chúng ta không thể trì hoãn được nữa." Lớp đá trên đỉnh đầu mọi người truyền đến tiếng ầm ầm, như thể có thứ gì đó đang xuyên qua lớp đá.

Thời gian của họ không còn nhiều nữa.

Chẳng bao lâu nữa, Cửu tử kinh lăng giáp sẽ đâm vào, đến lúc đó tất cả mọi người đều phải chết.

Nghe những lời này, Tô Thần nhìn hắn rồi khoát tay nói.

"Thả hắn ra!" "Tô tộc trưởng, tên nhóc này không thật thà!" Trần Ngọc Lâu nghe vậy thì trợn tròn mắt, lộ vẻ kinh ngạc, thực sự không dám tin đây là quyết định của Tô Thần.

Dọc đường đi Phong Tử Bình đã nói bao nhiêu lời dối trá, có thể nói mọi người đi đến bước đường ngày hôm nay đều là do hắn giở trò trong bóng tối.

Bây giờ đừng nói đến việc tiếp tục hợp tác, nếu để ông ta quyết định thì nên giết quách tên này đi!

Nhưng đó chung quy cũng chỉ là suy nghĩ của riêng ông ta.

Chương 489

Tô Thần đã lên tiếng, họ cũng chỉ có thể thả Phong Tử Bình ra.

"Phong Tử Bình, đúng như ngươi nói, bây giờ chúng ta đều đã rơi vào tình cảnh này rồi, giết ngươi đối với ta cũng chẳng có tác dụng gì.

Chuyện thả Thi tiên ra, từ lúc chúng ta bước vào đây, dù ta có muốn hay không cũng đã có một phần trách nhiệm." "Từ nay về sau, nếu ngươi còn không thành thật, ta sẽ giết ngươi trước rồi mới đi tìm Thi tiên." "Tô tộc trưởng đại nghĩa, Phong Tử Bình ta khâm phục!" Phong Tử Bình nghe vậy, hai tay ôm quyền nhìn Tô Thần.

Sự khâm phục trong miệng hắn là thật lòng, chứ không phải một câu nói suông.

Tô Thần cũng không nói nhiều, dẫn mọi người đến trước một bức tượng điêu khắc.

"Theo thiết kế của 'Bỉnh chúc dạ du đồ', Địa tiên cung hẳn là nằm bên dưới khe sâu cạnh bức tượng này." "Để ta dẫn đường." Phong Tử Bình lần này lại chủ động lên tiếng dẫn đường.

Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh lập tức đi theo, một tay đặt trên chuôi đao, nếu gã này có ý đồ xấu, lão sẽ xử lý hắn trước một bước.

Trần Ngọc Lâu đi sát bên cạnh Tô Thần, tay cầm một cây đuốc.

"Ngươi nói xem, Phong Sư Cổ kia thật sự có thể tính toán chuẩn xác như vậy sao?

Có thể tính được mấy trăm năm sau chúng ta sẽ dẫn người đến đây đưa ông ta đi?" "Bất kể nguyên do là gì, chúng ta qua đó giết chết gã này là mọi chuyện sẽ xong." Tô Thần nhìn bóng lưng Phong Tử Bình nói.

Thực ra, theo tính cách của anh, một kẻ đã lừa dối anh hết lần này đến lần khác như Phong Tử Bình căn bản sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Ngay từ lần đầu tiên hắn cầm đồ bỏ chạy, Tô Thần đã nên giết hắn.

Sở dĩ không ra tay hạ sát, ngoài việc Phong Tử Bình thật sự muốn giết Thi tiên, thậm chí không ngần ngại kéo tất cả mọi người xuống nước, thì còn có Cửu tử kinh lăng giáp đang lơ lửng trên đầu mọi người.

Họ biết quá ít về thủ đoạn của dòng Quan Sơn này, chỉ có gã này là biết rất rõ.

Giữ lại Phong Tử Bình cũng là để đối phó với Cửu tử kinh lăng giáp.

Anh nhìn cây đuốc trong tay Trần Ngọc Lâu, bất giác sững người, chợt nhớ đến 'Bỉnh chúc dạ du đồ'.

"Ngươi nói xem, lúc Phong Sư Cổ và những người khác đi xuống, sở dĩ phải đốt đuốc, có phải là vì có thứ gì đó cần được ánh lửa chiếu rọi mới có thể hiện ra không?" "Không thể nào?

Chẳng lẽ ở đây còn có thứ làm bằng mực cá à?" Trần Ngọc Lâu thuận miệng nói đùa.

Ai ngờ tiếng ông ta vừa dứt, trên bức tường bên cạnh sạn đạo liền xuất hiện một bóng đen lao ra.

Phản ứng của ông ta rất nhanh, vội vàng cúi đầu né được đòn tấn công quỷ dị này.

Trần Ngọc Lâu nhìn về phía trước, bóng đen kia đã xông ra.

Người có động tác nhanh hơn ông ta là Tô Thần.

Tô Thần nhấc chân đá thẳng xuống, bóng đen kia bị đá lùi lại vài

bước, dường như có chút không cam lòng liền xông lên lần nữa.

Đúng lúc này, Hắc Bối Lão Lục vung đao chém tới, chém cả cái bóng đen này rơi thẳng xuống khe sâu.

Nhìn bóng đen rơi xuống, Tô Thần cảm thấy có chút bất ngờ, không nhịn được lên tiếng.

"Đây là thứ gì?" "Thi… Thi tiên!" Giọng Phong Tử Bình có chút run rẩy, vội vàng lên tiếng.

Mọi việc Phong Sư Cổ làm đều là thật, hóa ra Thi tiên thật sự tồn tại?

Giờ khắc này, hắn dường như mới xác định được, những lời tiên tổ nói đều là sự thật.

Tô Thần liếc nhìn hắn một cái, không hề dừng bước.

"Nếu trên bản đồ vẽ đúng, thì Thi tiên này không chỉ có một, đi nhanh lên!" Mọi người vội vàng đi đến cuối đường, mấy con kỳ lân đầu sắt xuất hiện trước mặt.

Phong Tử Bình thấy cảnh này, không khỏi lên tiếng nói.

"Chúng ta đến nơi rồi." "Mấy con kỳ lân đầu sắt này rốt cuộc được vận chuyển vào đây bằng cách nào?" Những gì nhìn thấy và gặp được trên đường đi dường như đều đang nói cho ông ta biết, những chuyện họ sắp gặp phải ở đây đều là những việc mà Phong gia thời kỳ đỉnh cao đã từng làm.

Và bây giờ, những chuyện này đã có chút thay đổi.

Tô Thần đẩy hắn ra, giơ tay nắm lấy vòng mũi của con kỳ lân sắt rồi kéo mạnh.

Lửa lập tức phụt ra từ lỗ mũi và hốc mắt của nó.

Tác dụng của những con kỳ lân đầu sắt này cũng tương tự như

đuốc, bụng chứa đầy nhiên liệu, chỉ cần kéo nhẹ là sẽ có lửa bùng lên.

Mấy con kỳ lân đầu sắt cháy bùng lên, như những ngọn đuốc khổng lồ điên cuồng thiêu đốt, khiến người ta phải ngoái nhìn.

Và mọi người cũng lần đầu tiên nhìn thấy cửa Linh Tinh.

Cùng lúc đó, Phong Tử Bình quay đầu nhìn lại, trong bóng tối truyền đến những tiếng sột soạt.

Vô số Thi tiên dày đặc hiện ra từ trong bóng tối.

"Xong rồi, xong hết rồi, chúng ta không còn đường chạy nữa!" "Câm miệng!" Tô Thần nghe vậy không nhịn được mắng, bây giờ không phải là lúc nghĩ đến những chuyện này.

Nếu hắn cũng không muốn chết, thì nên đi tìm đường ra cho anh.

Cửa Linh Tinh ở ngay trước mắt, anh trực tiếp dẫn mọi người đẩy cửa đi vào, đồng thời đóng cửa lại.

Ai ngờ cửa vừa đóng, Phong Tử Bình đã chạy đến một bên xoay cái đài đèn.

Mọi người thấy cảnh này lập tức phản ứng lại, nơi này vậy mà lại có cơ quan.

Chá Cô Tiếu động tác cực nhanh, gần như ngay lúc hắn vừa chạm vào đài đèn, đã trực tiếp đá một cước tới.

"Ta biết ngay gã này sẽ không chịu yên phận mà, bây giờ cuối cùng cũng không nhịn được mà lộ mặt rồi phải không?

Lão tử hôm nay đánh chết ngươi, cho ngươi biết thế nào là hối hận!" "Tính cả ta nữa, hôm nay nhất định phải giết hắn!" Sức chịu đựng của Trần Ngọc Lâu cũng đã đến giới hạn, gã này cứ liên tục gây sự, ông ta đi tới định đá cho hắn một cước.

Phong Tử Bình không ngờ phản ứng của họ lại nhanh như vậy,

vội vàng lớn tiếng nói.

"Đợi đã, nhiên liệu đã cháy hết trong đèn dầu này có tác dụng sánh ngang với thiên quỳ.

Ta không biết có tác dụng không, nhưng ít nhất cũng phải thử chứ?" Chỉ cần hắn nói chậm một chút, nắm đấm và cú đá đã giáng xuống người rồi.

Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu vội vàng dùng tay moi cặn dầu ra, trét vào khe cửa.

Không phải là họ không muốn nhân cơ hội trả thù một phen, chủ yếu là đám 'Thi tiên' bên ngoài vẫn đang lăm le, bất kể có tác dụng hay không, cứ dùng trước rồi tính sau.

Phong Tử Bình thấy vậy mới lên tiếng nói: "Những thứ đó đều là Thi tiên sao?" "Ngươi nghĩ sao?" Tô Thần nghe vậy liếc hắn một cái.

Mạch Bàn Cốc Thần này bị Phong Sư Cổ đào bới lung tung làm cho hư hại.

Có lẽ ông ta có thể dựa vào bản lĩnh của mình để sửa chữa lại, và nuôi ra một Thi tiên.

Chứ làm sao có thể nuôi ra nhiều Thi tiên như vậy được.

Nhưng khi những thứ đó chui ra từ trong tường, trông cũng không giống đồ giả, có lẽ là có liên quan đến Thi tiên.

"Đừng lãng phí thời gian nữa, tiếp theo chúng ta cũng nên gặp Thi tiên rồi." Tô Thần và mọi người không trì hoãn thêm nữa, họ đi xuyên qua mộ đạo dài.

Sau khi bước qua những bậc thang được làm từ cây sam hóa thạch, cuối cùng mọi người cũng đã đến trung tâm của ngôi mộ Địa tiên.

Xa xa, những đốm ma trơi dày đặc như đang nói cho họ biết, mỗi một đốm ma trơi ở đây đều đại diện cho một cỗ quan tài, mỗi một cỗ quan tài đều là một mộ thất.

Có thể nói đây là phiên bản phóng đại của Vạn quan trận ở trên kia, muốn tìm được mộ huyệt của Phong Sư Cổ ở đây chẳng khác nào mò kim đáy bể.

Tô Thần nhìn về phía Phong Tử Bình, nghiêng đầu hỏi.

“Trong những cỗ quan tài này, cái nào mới là mộ huyệt của Phong Sư Cổ?” “Ta… ta không biết.” Phong Tử Bình lắc đầu, không đưa ra được câu trả lời.

Chương 490

Mặc dù các thế hệ Phong gia đều nói phải giết Phong Sư Cổ, nhưng người thật sự đối mặt với Phong Sư Cổ và giết chết gã này, hắn vẫn là người đầu tiên.

Phải, chỉ có hắn bước vào được đây.

Đến bước này, hắn cũng không còn manh mối nào.

Trần Ngọc Lâu thấy hắn như vậy, lắc đầu cười nói.

"Người nhà Phong gia các ngươi thật đáng tin cậy, ngay cả lão tổ tông chôn ở đâu cũng không biết." "Đừng có ở đây châm chọc nữa, nếu tìm được mộ huyệt của Phong Sư Cổ, lão tử sẽ là người đầu tiên vào khô máu với ông ta!" Dọc đường đi, đây không phải lần đầu tiên Trần Ngọc Lâu nói như vậy với hắn.

Phong Tử Bình lúc này cũng có chút không nhịn được, liền lên tiếng.

Nghe những lời này, Trần Ngọc Lâu gật đầu, có chút vội vàng nói.

"Tô tộc trưởng, ngài cũng thấy rồi đấy, gã này nói sẽ là người đầu tiên xông lên." "Được rồi, chúng ta còn phải làm việc chính." Tô Thần nghe vậy khẽ lắc đầu, đưa ngón tay lên bấm đốt tính toán.

Nói cho cùng, Phong Sư Cổ muốn thành tiên, vị trí mộ huyệt nhất định phải cố định, là nơi có thể hội tụ địa khí của mạch Bàn Cốc Thần.

Có dễ suy đoán không?

Đương nhiên là không.

Nhưng Tô Thần có thể tìm thấy tấm bản đồ chính xác trong vô số

quan tài, bây giờ cũng có thể tìm thấy mộ thất của Phong Sư Cổ.

Rất nhanh, anh đã xác định được một mộ thất, dẫn mọi người đi qua đó.

Vừa bước vào, mọi người đã thấy một cỗ quách bằng vàng ròng nằm trong mộ thất, xung quanh là những bức bích họa màu xanh.

Nhìn từ bố cục, lần này họ đã không chọn sai.

Tô Thần quét mắt một vòng, gật đầu nói.

"Là ở đây rồi, Phong Sư Cổ đang ngủ ở đây." "Chúng ta đến rồi sao?" Vẻ mặt Phong Tử Bình có chút hoảng hốt, thực ra hắn đến đây với tâm thế quyết tử, không ngờ mình lại thật sự có thể đi đến được bước này.

Hắn sững sờ, nhất thời không biết nên nói gì thêm.

Khuôn mặt tái mét không có chút huyết sắc nào, bộ dạng hung tợn như một con cương thi.

"Tô tộc trưởng, chuyện này cảm ơn ngài rất nhiều, Phong mỗ vô cùng cảm kích." "Bây giờ nói những lời này vẫn còn quá sớm." Tô Thần nghe vậy chỉ liếc hắn một cái, rồi nhàn nhạt lên tiếng.

Trần Ngọc Lâu ở bên cạnh cười cười, rút ra một tấm lưới cá từ trong bọc.

"Chuẩn bị xong rồi." "Tôi cũng chuẩn bị xong rồi." Chá Cô Tiếu thì lấy ra một sợi dây trói xác từ trong tay, quấn nó lên tay mình, sẵn sàng ra tay.

Hắc Bối Lão Lục chọn cách rút đao, men theo khe hở của quách mà nạy lên, còn Lão Mã thì bắt đầu nghiên cứu cách mở quan tài.

Mỗi người đều có trật tự thực hiện hành động của mình, tuy không nói lời nào nhưng rất nhanh đã chuẩn bị xong xuôi mọi việc để

mở quan tài.

Phong Tử Bình lần đầu tiên nhìn thấy một đội ngũ như vậy.

Đây đâu giống như đang mở quan tài, rõ ràng là như một dây chuyền sản xuất.

Nhìn Tô Thần đứng bên cạnh im lặng quan sát mà không hề xen vào, trong mắt hắn lộ ra một tia kinh ngạc.

"Tô tộc trưởng, các ngài đây là…" "Đây là chuẩn bị làm gì?" Phong Tử Bình ngập ngừng hồi lâu cũng không biết nên nói gì, cố gắng nặn ra một câu.

Tô Thần nghe vậy liếc hắn một cái, chỉ cảm thấy gã này đúng là một kẻ ngốc nghếch, chuyện rõ ràng như vậy mà cũng không nhìn ra, liền nói với cỗ quan tài.

"Mở nắp." Theo tiếng nói của Tô Thần, những người khác ở phía sau lập tức tiến lên chuẩn bị trực tiếp mở nắp quan tài.

Phong Tử Bình thấy cảnh này thì trợn tròn mắt, hắn vốn tưởng Trần Huyền đã chuẩn bị phương pháp gì đó để đối phó với gã kia, không ngờ lại là mở nắp trực tiếp.

"Không được đâu!

Lỡ Thi tiên chạy ra ngoài thì phải làm sao?" "Không mở nắp thì làm sao giết được Thi tiên." Tô Thần thấy vậy liền hỏi ngược lại gã này một câu.

Thực ra Tô Thần không muốn làm việc này cho lắm, nhưng ý định giết Thi tiên của Phong Tử Bình là thật, hơn nữa Thi tiên trong miệng hắn một khi thoát ra ngoài là sẽ thấy máu.

Nếu để cho thị trấn Thanh Khê và những nơi khác máu chảy thành sông, đó sẽ là trách nhiệm của chính Tô Thần.

Nếu đã thật sự đụng phải rồi, cũng coi như Thi tiên này không may mắn.

Nghĩ đến đây, Tô Thần không còn do dự nữa.

Cổ Trần và người vác xác Lão Mã hai người hợp lực, muốn kéo nắp quan tài ra.

Ai ngờ trong quan tài dường như thật sự có thứ gì đó đang ngọ nguậy, lại còn nắm chặt lấy nắp quan tài, hai người dùng hết sức lực mới kéo ra được một khe hở bằng nắm tay.

Rầm!

Nắp quan tài đột nhiên đóng sập lại.

Hai người mệt lả cả người, nhưng cảnh tượng vừa rồi đã đủ khiến người ta kinh hãi rồi.

Phong Tử Bình nhìn cảnh này không nhịn được hét lớn.

"Hỏng rồi, lần này Phong Sư Cổ thật sự thành Thi tiên rồi." "Ngươi tốt nhất là nên câm miệng lại.

Thi tiên hay không Thi tiên, vào tay ta cũng chỉ là đồ để đốt như củi thôi." Trần Ngọc Lâu lấy ra một bình nhiên liệu nói.

Để xuống Quan Tài Sơn, mọi người đã chuẩn bị rất nhiều thứ.

Kíp nổ ông ta cũng có, nhưng xét theo kết cấu bên trong của thi thể không đầu hiện tại, nếu thật sự dùng kíp nổ, e là sẽ chôn sống tất cả mọi người, nên ông ta mới phải dùng nhiên liệu thay thế.

Thấy vậy, Tô Thần cũng không nói nhiều, gọi những người khác cùng xông lên.

Mọi người lập tức cùng nhau dùng sức.

Thứ trong nắp quan tài cũng không biết là thứ gì, dường như biết

rõ sau khi bị mở nắp sẽ không có kết cục tốt đẹp, liền vội vàng dùng sức muốn đóng chặt nắp quan tài lại.

Nhưng chưa kịp có phản ứng gì khác, nắp quan tài vừa mới xuất hiện một khe hở, Trần Ngọc Lâu đã trực tiếp ném nhiên liệu vào trong rồi châm lửa.

Rầm!

Lực bên trong nắp quan tài hoàn toàn buông lỏng.

Nắp quan tài nặng trịch rơi xuống đất, một bóng người từ trong quan tài đứng dậy.

Trên người khoác một lớp áo giáp ngọc, chính là kim lũ ngọc y trong lời người xưa, được cho là có thể bảo vệ thi thể không bị mục nát.

Các mảnh giáp được nối với nhau bằng những vòng ngọc nhỏ, trông vô cùng lộng lẫy.

Trong ngọn lửa, một cái đầu vàng óng hiện ra trước mặt mọi người.

Đầu của Ô Dương Vương.

Mọi người thấy cảnh này đều sững sờ, ai có thể ngờ được trong quan tài không phải là Phong Sư Cổ, mà là Ô Dương Vương.

"Ngươi nhìn cho rõ, cái đầu vàng này có quan hệ gì với Phong Sư Cổ?" Tô Thần nhìn cảnh đó, lên tiếng hỏi.

Phong Tử Bình cũng sững sờ tại chỗ, hắn không ngờ mọi chuyện lại không giống như mình nghĩ.

Nhìn Ô Dương Vương cao hơn hai mét, hắn ngơ ngác lắc đầu.

"Không đúng, không đúng, nhất định có chỗ nào đó không đúng!" "Động thủ, gã này đã thành khí hậu rồi!" Thấy Phong Tử Bình lúc này

không đưa ra được thông tin hữu ích nào, những người khác cũng không hỏi thêm nữa.

Trần Ngọc Lâu nhìn thấy móng tay căng phồng của Ô Dương Vương, ông ta biết rõ gã này sắp thành tinh, liền vội vàng lấy lưới cá ra trùm lên nó, chuẩn bị thêm một mồi lửa nữa.

Chương 491

Ai ngờ lúc này, kim lũ ngọc y trên người Ô Dương Vương đột nhiên nứt ra và rơi xuống, để lộ thân thể bên trong có chút cũ nát nhưng đã được người ta khâu lại.

Phong Tử Bình nhìn cảnh này, đột nhiên phản ứng lại.

"Không đúng!" "Là Ô Dương Vương!

Quách vàng này và Ô Dương Vương chính là hai lớp quan quách của Phong Sư Cổ!" Giờ khắc này hắn mới phản ứng lại.

Ô Dương Vương đã có thi thể, chứng tỏ gã này là người.

Nếu đã là người, vậy thân hình khoa trương đó là sao?

Trừ phi có người trốn trong thi thể của Ô Dương Vương?

"Sao có thể!" Mọi người thấy vậy đều kinh hãi.

Cùng với việc kim lũ ngọc y rơi xuống, nhiên liệu và ngọn lửa dính trên đó cũng rơi theo.

Vết khâu trên thi thể Ô Dương Vương từ từ nứt ra, thi khí màu đen tuôn ra, khiến ngọn lửa dưới chân dần lụi tàn.

Một người đàn ông mặt đẹp như ngọc, mặc áo bào đen, bên hông đeo ngọc ấn, lặng lẽ xuất hiện.

Giờ khắc này, trên khuôn mặt tái mét của Phong Tử Bình, dường như vì sự xuất hiện của người đàn ông mà mọc ra một lớp lông tơ dày đặc, trông vô cùng đáng sợ.

"Giết hắn!

Giết Phong Sư Cổ!" Cảnh tượng hung tợn đáng sợ đó chỉ xuất hiện trong chốc lát rồi nhanh chóng biến mất.

Không cần Tô Thần phải nói thêm gì nữa, Chá Cô Tiếu gần như đồng thời nổ súng.

Tiếng đạn ra khỏi nòng vang lên, Phong Sư Cổ dùng một tư thế vô cùng quỷ dị để né đạn, giống như một con rối gỗ bị giật dây, tạo ra những động tác trông có phần kỳ quái trong mắt người khác.

Đây là động tác mà cương thi hoàn toàn không thể làm được.

Quá nhanh!

Chá Cô Tiếu vừa dừng lại, Phong Sư Cổ đã xuất hiện trước mặt, bàn tay thon dài đâm về phía ngực ông.

Rầm!

Chá Cô Tiếu nhấc chân đá vào cổ tay hắn, thuận thế tung một cú đá vào giữa ngực.

Kết quả lại giống như đá vào tường, Phong Sư Cổ không hề nhúc nhích, hoàn toàn không bị ảnh hưởng chút nào.

Ngược lại, Chá Cô Tiếu lại bị chấn bay ra ngoài.

Phong Sư Cổ vốn định truy kích, một cây đao chân chó từ bên cạnh vung tới, chém vào cánh tay hắn.

Cú chém toàn lực của Hắc Bối Lão Lục cũng chỉ miễn cưỡng lún vào da thịt ba phân, sau đó liền bị kẹt lại.

Phong Sư Cổ dùng sức vung một cái, hất bay Hắc Bối Lão Lục, cánh tay như một cây roi thép quất ra, nhất thời áp đảo mấy người đến không ngóc đầu lên được.

“Thi tiên, đây chính là Thi tiên sao?” Phong Tử Bình ngơ ngác nhìn cảnh đó, sự điên cuồng trong mắt lúc này đã hóa thành nỗi sợ hãi, có chút rụt rè nói.

Ngay cả chính hắn cũng không ngờ, hóa ra khi thật sự đứng trước

mặt Phong Sư Cổ, hắn ngay cả dũng khí ra tay cũng không có.

Phong Sư Cổ sau khi hóa thành Thi tiên quả thực lợi hại, nhưng bản lĩnh của Chá Cô Tiếu và Hắc Bối Lão Lục cũng không yếu, hắn nhất thời cũng không hạ được họ.

Sau khi nhận ra sự sợ hãi trong mắt Phong Tử Bình, vị tiên tổ Phong gia này đưa tay về phía hắn, không chút do dự đâm thẳng vào tim hắn.

Nhân Hoàng kiếm đúng lúc đâm ra, một kiếm chém đứt cánh tay của Phong Sư Cổ, chẻ dọc theo cánh tay.

Tô Thần cuối cùng cũng đã ra tay.

Anh một tay cầm Nhân Hoàng kiếm đâm ra, đồng thời tóm lấy cổ áo gã này, ném thẳng hắn ra ngoài.

"Cút sang một bên." Thi tiên dường như biết sự lợi hại của Nhân Hoàng kiếm, vội vàng lăn lộn muốn né tránh một kiếm này, nhưng chưa kịp phản ứng.

Một thanh kiếm vô cùng quen thuộc đối với hắn đã đâm xuyên qua ngực.

Chá Cô Tiếu hai tay dùng sức nắm chặt chuôi kiếm, hung hăng đẩy hắn lên quan tài.

Phong Sư Cổ cúi đầu nhìn lưỡi kiếm xuyên qua ngực mình.

Mấy trăm năm trước, hắn đã từng cầm thanh kiếm này chém giết Ô Dương Vương, bây giờ thanh kiếm này cuối cùng cũng đã cắm vào ngực hắn.

Chưa kịp nắm lấy lưỡi kiếm, một thanh kiếm khác cũng đã đâm xuống theo.

Tô Thần cầm Nhân Hoàng kiếm chém ngang, chém đôi nửa thân

trên của gã này, máu tươi đỏ thẫm chảy ra từ vết thương.

Phong Sư Cổ nắm lấy thanh trường kiếm muốn dùng sức, nhưng dù thế nào cũng không rút ra được.

"Đây chính là Thi tiên sao?

Ngoài cảm giác giống như người sống ra, dường như cũng không có gì đặc biệt." Tô Thần nhìn Phong Sư Cổ bị đóng đinh trên quan tài, trong mắt lộ ra vẻ thất vọng.

Có thể nói gã này chẳng qua chỉ là một con cương thi có thể gập khuỷu tay, không thể coi là Thi tiên được.

Anh quay đầu nhìn Phong Tử Bình, có chút thất vọng hỏi.

"Có phải chỉ cần giết gã này là được không." "Phải." Phong Sư Cổ nhìn cảnh tượng trước mắt, có chút sững sờ tại chỗ.

Hắn không thể nào ngờ được, Thi tiên đã gây khó khăn cho Phong gia nhiều năm như vậy lại chết trước mặt mình theo cách này.

Tô Thần thấy vậy liền giơ tay định chém đầu gã này.

Có thể nói, phiền phức mà Phong Sư Cổ gây ra cho anh còn không bằng con Hồng mao hống.

Anh vừa định vung Nhân Hoàng kiếm xuống, mặt đất trước mặt đột nhiên rung chuyển, quách vàng cùng với Phong Sư Cổ cùng nhau rơi xuống.

"Tình hình gì vậy!" "Là Cửu tử kinh lăng giáp, nhất định là nó đã đâm xuyên qua thân núi." Phong Tử Bình hoảng hốt tìm được một chỗ để vịn vào, có chút căng thẳng nói.

Tô Thần nghe vậy sững người, nhìn sang Trần Ngọc Lâu.

Trần Ngọc Lâu trực tiếp cởi áo của mình ra, châm lửa rồi ném vào cái hố lớn bên dưới.

Cái hố vốn đặt quan tài tối đen như mực, chỉ có tiếng kim loại ma sát truyền ra từ bên trong.

Cùng với việc chiếc áo rơi vào, mọi người mới nhìn thấy được chân dung của Cửu tử kinh lăng giáp.

Những nhánh cây màu đỏ sẫm như hải quỳ duỗi ra trong thân núi.

Từ sâu trong những nhánh cây đó, những chiếc gai đồng màu đỏ sẫm tỏa ra một làn sương mù màu đỏ sẫm khiến người ta cảm thấy bất an.

Đây chính là Cửu tử kinh lăng giáp.

Theo lời Phong Tử Bình, nó được làm từ đồng khí trộn với rễ của cây Cửu tử kinh lăng thảo và những thứ khác.

Quá trình này đã thất truyền, đây cũng là bộ Cửu tử kinh lăng giáp cuối cùng trên thế gian.

Thi thể của Phong Sư Cổ bị mấy chiếc gai đồng đâm xuyên, một chiếc gai đồng vừa to vừa dài đâm xuyên qua miệng hắn.

"Lần này đừng nói là Thi tiên, rơi vào trong Cửu tử kinh lăng giáp đó thì đều phải chết sạch." Tô Thần lên tiếng nói.

Chưa dứt lời, chỉ thấy từ vết thương khổng lồ mà anh đã chém ra, một bóng đen kịt chui ra.

Khoảng cách quá xa nên mọi người không nhìn rõ, chỉ thấy một bóng người chui ra từ vết thương, sau đó ngọn lửa bị gai đồng dập tắt.

Chương 492

"Vừa rồi đó chính là Thi tiên?" Tô Thần cảm thấy có chút bất ngờ.

Vốn tưởng rằng Phong Sư Cổ đã trở thành Thi tiên, nhưng cảnh tượng vừa rồi lại không thể là giả, vậy nên Thi tiên hẳn là một thứ khác chứ không phải những thứ anh đã nhìn thấy.

Phong Tử Bình lắc đầu, hắn cũng có chút mơ hồ.

"Ta… không biết." "Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau chóng rời khỏi đây." Trần Ngọc Lâu cắt ngang ý định muốn xuống dưới nghiên cứu Thi tiên của Tô Thần, chỉ vào Cửu tử kinh lăng giáp bên dưới nói.

"Dưới cái thứ này, cho dù thứ đó còn sống, ta đoán cũng không sống nổi đâu." Khi Cửu tử kinh lăng giáp xâm nhập vào thân núi, bức tường của mộ thất bị chấn nứt ra một khe hở, để lộ ra một đoạn cầu thang đi lên.

Nhìn phương hướng, có lẽ là thông đến ngôi mộ cổ Xuân Thu bên dưới Địa tiên thôn.

Tô Thần sau khi vào trong thì nhìn thấy một sợi xích khổng lồ, không khỏi sững người.

Một đầu sợi xích này nối với một cọc sắt, còn đầu kia thì có chút khó nhìn ra.

Anh sững người một lúc rồi mới lên tiếng.

"Qua đó xem thử." "Được." Tốc độ phá hủy thân núi của Cửu tử kinh lăng giáp không nhanh, mọi người vẫn còn chút thời gian.

Men theo cầu thang đi xuống, mọi người đến một không gian, chỉ thấy ở nơi này xuất hiện rất nhiều xác khô.

Trông những xác khô này lúc còn sống đều bị giam cầm ở đây, từ trạng thái chết của họ có thể thấy, những người này trước khi chết đã bị diệt khẩu.

Phong Tử Bình nhìn cảnh này, có chút sững sờ.

"Vì sao Phong Sư Cổ lại giam cầm những người này ở đây?

Chẳng lẽ họ có gì đặc biệt sao?" "Xem ra hẳn là hậu duệ của Ô Dương Vương." Tô Thần kiểm tra trang phục của những người này, phát hiện có một số đặc trưng của vương triều Ô Dương.

Trần Ngọc Lâu nghe vậy sững người, vén áo của một người trong số họ lên không khỏi kinh ngạc kêu lên, vậy mà lại là một số ghi chép bằng văn tự.

Dường như những người này bị nhốt ở đây đã biết trước kết cục của mình, đã cố gắng liều chết để lại một số dấu vết.

Hóa ra sau khi Phong Sư Cổ phát hiện Ô Dương Vương trở thành Thi tiên, hắn cũng nảy sinh ý định muốn thành tựu Thi tiên.

Mặc dù hắn nắm giữ không ít kỳ thuật, nhưng về mặt suy diễn thiên tượng thì vẫn không được.

Vì vậy hắn đã tìm đến những di dân của Ô Dương Vương giỏi về phương diện này, khóa những người này lại ở đây để suy diễn kết quả mình trở thành Thi tiên.

Mới có những ghi chép mà mọi người đã thấy trong Tàng cốt lâu, cũng khiến mọi người có chút sững sờ.

Chẳng lẽ tất cả những điều này đều là do Phong Sư Cổ tính toán sẵn?

Kể cả việc họ đến Quan Tài Sơn trộm mộ, chẳng lẽ đều là định mệnh?

Người bị đả kích lớn nhất chính là Phong Tử Bình.

Hắn đã không còn phân biệt được, việc dòng dõi của hắn rời đi là vì lão tổ tông không ưa hành vi của Phong Sư Cổ, hay là bị Phong Sư Cổ ngầm xúi giục.

Sau đó, ở tầng trên này, hắn đã phát hiện ra cái gọi là "Thiên Băng" mà Phong Sư Cổ nói đến.

Chỉ thấy trên bích họa, Phong Sư Cổ ngồi ngay ngắn trên mây, bên dưới là đàn đàn lũ lũ xác chết từ trong núi thây chui ra, dưới chân là biển máu sâu không thấy đáy.

Toàn bộ bức tranh toát lên một cảm giác tuyệt vọng và ngột ngạt.

Hô hấp của Phong Tử Bình ngày càng dồn dập, nhìn những người khác không biết nói gì thêm.

Tô Thần liếc hắn một cái rồi bực bội nói.

"Ta không quan tâm ngươi đang nghĩ gì, bây giờ Phong Sư Cổ đã chết rồi, mau chóng rời đi mới là chính đạo." "Ừm." Phong Tử Bình lơ đãng gật đầu, đi theo sau mọi người rời đi.

Men theo bậc thang đi đến cuối cùng, họ phát hiện một cánh cửa lớn.

Sau khi để Lý Thụ Quốc phá cửa, họ mới phát hiện ra nơi này vậy mà lại là vùng đất dương toại bên ngoài cửa Linh Tinh.

Nhưng lúc này bên ngoài đã sớm bị quan tài trùng vây kín.

Cũng không biết là bị Cửu tử kinh lăng giáp ép đến, hay lại xảy ra chuyện gì, những con quan tài trùng này vậy mà không màng đến sự uy hiếp của dương toại, muốn trực tiếp bò vào.

Bên ngoài bị quan tài trùng vây kín như nêm, rõ ràng ở lại đây chỉ có một con đường chết.

Tô Thần nói một tiếng không ổn, rồi quay sang những người khác.

“Xuống dưới tìm đường khác đi.

Ta không tin Phong Sư Cổ chỉ để lại cho mình một con đường mật đạo này, nhất định còn một con đường khác để rời đi.” Mọi người vừa định quay lại, một tiếng động trầm đục vang lên.

Trong mắt Phong Tử Bình hiện lên những tia máu, bộ dạng có chút điên cuồng, hắn khóa chặt cánh cửa lại, hoàn toàn cắt đứt đường lui của mọi người.

“Chúng ta không còn lựa chọn nào khác!

Phong Sư Cổ đã sớm đoán được chúng ta sẽ đến, Thi tiên nhất định sẽ theo chúng ta chạy ra ngoài.

Chúng ta chỉ có thể chết ở đây!” "Trong bút ký nói rành rành, Thi Tiên sẽ theo chúng ta ra ngoài, nếu bây giờ chúng ta không chết, ngươi muốn chết lúc nào!" Bốp!

Lời của Phong Tử Bình vừa dứt, một nắm đấm đã nện thẳng vào mặt gã.

Trần Ngọc Lâu siết chặt nắm đấm, đã nhẫn nhịn từ lâu rồi, nếu không phải có Tô Thần cản lại, hắn đã sớm giết chết Phong Tử Bình.

Lúc này, hắn càng đấm từng cú một vào mặt Phong Tử Bình. "Lão tử đ* m* cái Thi Tiên nhà mày, tao chỉ biết nếu không phải tại mày, chúng ta vẫn còn cơ hội sống!" "Ta không sai!" Phong Tử Bình đã chết lặng, trông bộ dạng kia dường như chỉ cần Thi Tiên có thể chết ở đây, bất kể làm gì cũng được.

Trần Ngọc Lâu rút Tiểu Thần Phong ra định kết liễu gã này, nhưng nhìn bộ dạng rách nát tả tơi của gã, lồng ngực màu xanh sắt lộ ra vết thương đen sẫm.

Hắn mới bừng tỉnh nhận ra, cho dù mình không giết gã này, Phong Tử Bình cũng sẽ chết rất nhanh. "Mày không sai cái con khỉ!

Mày thà tin vào một quyển sách chứ không chịu tin chúng ta?

Thật sự cho rằng chúng ta không còn lựa chọn nào sao?" "Tao sẽ giữ lại mạng mày để mày xem cho kỹ, xem chúng ta làm sao sống sót rời khỏi đây." Nguyên do thực sự khiến Trần Ngọc Lâu thay đổi ý định thực ra là ở chỗ khác.

Không phải Phong Tử Bình lo lắng Thi Tiên bị mang ra ngoài sao?

Vậy thì cứ để gã xem mấy người họ làm thế nào sống sót ra ngoài.

Tô Thần nhìn cảnh đó mà không ngăn cản, lần này hành vi của Phong Tử Bình rõ ràng đã vượt quá giới hạn của anh, nếu không dạy dỗ một trận thì không thể nào chấp nhận được.

Huống chi những người khác ở cùng anh cũng không cho rằng nên dễ dàng bỏ qua cho gã này.

Tô Thần nhìn quanh bốn phía, bây giờ mấy người chỉ còn lại một con đường. "Leo lên!" Anh nhìn bức tượng khổng lồ, dứt khoát dùng mỏ neo móc lên trên, trực tiếp leo lên.

Lũ sâu quan tài không biết vì sao không dám đi vào phạm vi của cây cột đá, nhưng vẫn theo bản năng mà tránh xa những cây cột này.

Trần Hạt Tử đứng trên bức tượng nhìn quanh một lượt, hoàn toàn không có chỗ nào để chạy, bốn phía dường như đều đã bị bịt kín. "Bây giờ chúng ta phải làm sao?" "Chắc chắn có đường sống, tìm kỹ xem." "Tôi thấy có chút kỳ lạ, tại sao lũ sâu quan tài này lại tụ tập ở đây." Mọi người từ phản ứng của lũ sâu quan tài, mơ hồ có một dự cảm bất an, nhưng không ai rõ cảm giác bất an này rốt cuộc đến từ đâu.

Chỉ có thể theo bản năng mà tra xét bốn phía.

Đột nhiên cả mặt đất bắt đầu rung chuyển, như thể xảy ra một trận động đất dữ dội.

Lũ sâu quan tài tìm được khe hở để đi xuống, men theo vết nứt do địa chấn tạo ra, chạy về phía dưới.

Chương 493

Trận động đất này đến đột ngột, Tô Thần vội nắm chặt lấy một mỏm đá ngẩng đầu nhìn lên, anh dường như nghe thấy âm thanh gì đó.

Lúc này Trần Ngọc Lâu vốn định tìm một chỗ để ổn định thân mình, lại không ngờ Phong Tử Bình đang treo lơ lửng bên dưới. "Ngươi không phải nói muốn đi chết sao?

Sao còn trốn ở đây làm gì?" Trần Ngọc Lâu thấy cảnh đó, giữa mày mắt mang theo một tia tức giận, có chút bực bội lên tiếng hỏi.

Theo tiếng của hắn hạ xuống, Phong Tử Bình lớn tiếng nói gì đó.

Chỉ là xung quanh không ngừng rung lắc, khắp nơi đều là tiếng nứt vỡ và tiếng đồ vật ma sát, khiến người ta nghe không rõ lắm, có chút giống như gã này đang nói nhảm.

May mà Trần Ngọc Lâu từ nhỏ đã luyện được bản lĩnh nghe gió, ngược lại đoán ra được lời gã muốn nói.

Lúc này hắn không nhịn được lên tiếng nói. "Là địa động, không phải địa chấn!" "Địa động?" Tô Thần ngẩn ra, địa động và địa chấn còn khác nhau sao?

Không phải đều là… Khoan đã, nghe đến đây Tô Thần không khỏi sững người, ngẩng đầu nhìn lên trên.

Nếu phỏng đoán của anh không sai, động tĩnh mà mọi người nghe được trước đó chính là âm thanh di chuyển của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, mà bản thân núi Quan Tài chính là một thung lũng hình quan tài ẩn dưới lòng đất.

Trong thung lũng lại ẩn giấu một dãy núi hình người khổng lồ không đầu, mà nơi này được người ta gọi là thần mạch Bàn Cổ.

Trọng điểm không nằm ở đây, địa thế nơi này xuất phát từ núi, dưới lòng đất e rằng có ẩn chứa sông ngầm, xem ra lúc Cửu Tử Kinh Lăng Giáp di chuyển đã trực tiếp đâm vỡ thủy mạch, khiến dòng nước đổi hướng xối thẳng vào chân núi Quan Tài.

Nói cách khác, núi Quan Tài dưới chân họ đã hoàn toàn biến thành một con thuyền, một con thuyền mang theo Thi Tiên rời đi? "Đây mới là Thiên Băng trong miệng Phong Sư Cổ?" Lúc này Tô Thần mới hiểu ra, vốn dĩ mọi người có thể sẽ chết ở đây, nhưng bây giờ sự di chuyển của núi Quan Tài ngược lại đã tạo ra cơ hội sống cho họ. "Không thể nào!

Chuyện thế này cũng có thể xảy ra?" Mọi người sau khi nghe thấy lời này, nghĩ đến chân tướng của Thiên Băng, ai nấy đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Kèn kẹt kèn kẹt… Núi Quan Tài dưới tác động của thủy mạch, ma sát và va chạm với các vách núi xung quanh.

Không ít gai nhọn của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp trong lần va chạm này đã rơi xuống.

Mọi người vội vàng tránh né một cách hiểm hóc, những chiếc gai đồng khổng lồ dài hai ba mét cứ thế từ trên trời rơi xuống, nếu không tránh được sẽ bị xiên thành một chuỗi người.

May mà số gai nhọn rơi xuống không nhiều, Phong Tử Bình ở bên dưới dựa vào bản lĩnh của mình, cũng có thể nhẹ nhàng né tránh được một số đòn tấn công. "Đây chính là đường sống của chúng ta, xem ra Phong Sư Cổ sớm đã tính toán xong, tôi cảm thấy bất kể chúng ta sống hay chết, dường như cuối cùng Thi Tiên đều sẽ ra ngoài." "Chuyện đã đến nước này, ngươi nói những lời này còn có tác dụng gì?" Tô Thần đối với người trước mặt không có chút thiện cảm nào, Phong Tử Bình vì để giết chết Phong Sư Cổ, thậm chí không tiếc

muốn giết chết tất cả mọi người.

Phong Tử Bình hít sâu một hơi, lên tiếng nói. "Ý của ta là, chúng ta phải triệt để giết chết Thi Tiên, lúc Phong Sư Cổ bị nhốt, bóng đen kia các ngươi cũng đã thấy, rõ ràng thứ đó mới là bản thể của Thi Tiên." "Chúng ta phải nghĩ cách giết nó mới được." "Ngươi tốt nhất là ngậm miệng lại đi, lão tử dù có chết cũng không tin ngươi một lời nào." Nghe lời của Phong Tử Bình, Trần Hạt Tử có chút thô bạo ngắt lời.

Mà lúc này Tô Thần ngẩng đầu nhìn lên, bây giờ ở dưới lòng đất mọi người căn bản không nhìn rõ được rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Chỉ nghe thấy âm thanh tựa như kim loại ma sát, cảm giác như có thứ gì đó sắp trồi ra.

Ngay sau đó, bên tai truyền đến một tiếng "bốp", phần còn lại của núi Quan Tài dường như đã hoàn toàn thoát khỏi sự trói buộc mà chạy đi. "Tình huống gì vậy?

Ngay cả ông trời cũng không ưa ngươi sao?" "Động tĩnh vừa rồi là do Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phát ra?" Mọi người ở bên dưới sớm đã nghe thấy âm thanh này, Tô Thần phỏng đoán là Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã xảy ra vấn đề.

Mà Phong Tử Bình lúc này ngược lại không còn che giấu gì nữa, mà khá thẳng thắn lên tiếng nói. "Cửu Tử Kinh Lăng Giáp một khi đã trồng xuống thì không bao giờ có thể rời khỏi địa mạch, xung quanh núi Quan Tài sớm đã bị Cửu Tử Kinh Lăng Giáp bao vây, cho nên sự di chuyển của núi Quan Tài đã kéo đứt hệ thống rễ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, bây giờ những Cửu Tử Kinh Lăng Giáp này coi như đã bị phá hoàn toàn." Ai cũng không ngờ, con đường tuyệt lộ đã vây khốn mọi người nhiều ngày, cứ như vậy bị phá giải?

Lại là bằng một phương thức đầy kịch tính như vậy?

Tô Thần nghe thấy lời này ngẩng đầu nhìn lên nói. "Nếu Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã bị phá, chúng ta có thể từ bên ngoài trèo ra!" "Đi!" Thành của núi Quan Tài giống như vách núi, trên đó treo không biết bao nhiêu quan tài, may mà vẫn còn một số đường mòn có thể đi.

Mặc dù nguy hiểm nhưng không phải không có lối đi.

Toàn bộ hình dạng của núi Quan Tài, giống như một chiếc quan tài không có nắp, chỉ cần từ trên trèo ra ngoài, phiền phức lần này của mọi người coi như được giải quyết.

Mọi người men theo đường mòn đi lên, phát hiện khi gần đến đỉnh núi, những Cửu Tử Kinh Lăng Giáp kia vẫn còn đó.

Mặc dù nói Cửu Tử Kinh Lăng Giáp đã chết, nhưng những chiếc gai đồng màu đỏ này, vẫn không biết phải mất bao lâu mới có thể mở ra. "Bây giờ chúng ta nên đi thế nào?" Trần Ngọc Lâu cũng chưa từng gặp phải vấn đề này, có chút mờ mịt nói.

Núi Quan Tài dưới chân giống như một đoàn tàu mất kiểm soát, nếu mọi người không nghĩ ra biện pháp giải quyết, một khi đâm phải thứ gì đó, thì nói gì cũng đã muộn.

Mọi người ở trong núi Quan Tài căn bản không biết bên ngoài đã qua bao lâu.

Phong Tử Bình đi theo cuối cùng, thực ra theo suy nghĩ của mọi người, gã này rõ ràng không thể giữ lại, nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc xử lý gã, ít nhất phải đợi mọi người sống sót đã rồi nói sau.

Tô Thần nhìn trái nhìn phải một cái, giơ tay đập vào vách tường bên cạnh, nghiến răng nói. "Sao lại là đường cùng, lẽ nào Cửu Tử Kinh Lăng Giáp còn có thể giống như nắp quan tài phong kín?

Chuyện này căn bản là không thể." "Ta sợ cho dù chúng ta chết ở đây, cũng sẽ bị Thi Tiên nhập vào rồi đi ra ngoài." Phong Tử Bình há

miệng, vẫn không buông bỏ được chuyện Thi Tiên.

Nhưng đã đi đến bước này, ai còn quan tâm đến Thi Tiên.

Tô Thần chuẩn bị cầm lấy Nhân Hoàng Kiếm, trực tiếp mở một lối ra trên đó.

Mặc dù những chiếc gai đồng rơi xuống chỉ là một phần rất nhỏ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, nhưng điều này cũng cho Tô Thần biết, những chiếc gai đồng này không cứng chắc như vẻ ngoài.

Có lẽ mình chỉ cần ra tay một chút là có thể mở ra một con đường.

Ầm!

Tô Thần vừa chuẩn bị động thủ, đột nhiên núi Quan Tài bắt đầu rung chuyển dữ dội, giống như một con thuyền lao xuống từ thác nước.

Dưới lực va chạm khổng lồ, mọi người suýt nữa lăn xuống khỏi đường mòn, mà màn trời màu đồng đỏ trên đầu dưới tác động của va chạm đã nứt ra rơi xuống.

Thôn Địa Tiên bên dưới bị những mảnh vỡ của Cửu Tử Kinh Lăng Giáp phá hủy tan tành, sớm đã không còn bộ dạng như trước.

Xung quanh ánh sáng rực rỡ, mọi người lúc này mới phát hiện, hóa ra họ đã đến trong hẻm Quan Tài.

Đang là mùa lũ, nước sông trong hẻm Quan Tài như vạn mã phi đằng, thanh thế hạo đại, sóng vỗ tận trời. "Tất cả bám chắc vào, đừng rơi xuống." Tô Thần nhìn dòng sông bên ngoài, với mức độ chảy xiết của dòng sông hiện tại, e rằng bất cứ ai rơi vào cũng sẽ bị cuốn đi không còn một mảnh vụn.

Theo hơi nước xuất hiện, những thi thể trong huyền quan vốn đang ngủ say trên vách núi Quan Tài, lần lượt động đậy.

Bị thủy mạch xối vào như vậy, đồng loạt khởi thi.

Trong chốc lát, một lượng lớn thi thể từ trong quan tài ngồi dậy, cảnh tượng đó giống như một con cá chép khổng lồ, vảy trên người đột nhiên dựng đứng lên.

Trông có vẻ hùng vĩ, đồng thời cũng không khỏi khiến người ta cảm thấy rợn người, bất giác rùng mình một cái, muốn tránh xa.

Phong Tử Bình thấy cảnh này, có chút luống cuống. "Xong rồi, tất cả đều xong rồi, lần này nếu không xử lý, e rằng thật sự sẽ xảy ra đại phiền toái." Tô Thần nghe thấy lời này cúi đầu nhìn xuống, hóa ra núi Quan Tài trong quá trình ma sát với vách núi, sớm đã sinh ra không ít vết nứt, một lượng lớn nước sông tràn vào, hòa lẫn với máu trong thi thể, tạo thành một biển máu.

Giống hệt như những gì mọi người đã thấy trên bích họa.

Cho đến hiện tại, tất cả những gì mọi người trải qua, dường như đều giống với những gì được ghi lại trong bút ký mà Phong Sư Cổ để lại.

Chương 494

"Cẩn thận!" Trần Ngọc Lâu đồng tử co rút, như thể nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng, vội vàng lên tiếng nói.

Chỉ thấy một bàn tay nắm lấy chân của Phong Tử Bình, trực tiếp kéo gã xuống, thứ đó sức lực lớn đến kinh người, Phong Tử Bình còn chưa kịp phản ứng đã rơi xuống.

Tô Thần quay đầu nhìn, không thấy bóng dáng của Phong Tử Bình, ngược lại nhìn thấy thi thể của Phong Sư Cổ bị đâm xuyên qua.

Bây giờ Thi Tiên đang đứng trước mặt Tô Thần, sắc mặt anh không khỏi trở nên khó coi. "Tránh ra!" Trần Ngọc Lâu đạp lên một chiếc quan tài, trực tiếp lao về phía Thi Tiên.

Tô Thần nghe thấy lời này ngẩn ra, anh vốn định chém những Thi Tiên này thành nhiều mảnh, lại không ngờ Trần Ngọc Lâu lại làm như vậy.

Chỉ có thể nhảy sang một chiếc huyền quan khác, nhưng theo động tác của anh hạ xuống, ai ngờ chiếc huyền quan kia sau nhiều lần va chạm, cọc gỗ bên dưới sớm đã không chịu nổi.

Trực tiếp gãy nát.

May mà Chá Cô Tiếu nhìn rõ, vội vàng giơ tay nắm lấy anh, lúc này mới tránh được kết cục bi thảm là Tô Thần bị cuốn vào.

Tô Thần đứng vững trên quan tài, nhìn về phía Thi Tiên chưa rơi xuống, sắc mặt có chút khó coi.

Trần Ngọc Lâu cộng với chiếc huyền quan kia ít nhất cũng nặng vài tấn, thi thể của Phong Sư Cổ bị va đập như vậy, ngay cả đầu cũng bị đập lõm vào trong.

Nhưng Phong Sư Cổ dường như không bị ảnh hưởng gì, vẫn dùng cả tay và chân lao tới.

Nhưng lúc này Tô Thần lại nhìn rõ, thứ màu đen trong cơ thể Phong Sư Cổ, vốn dĩ ánh sáng quá yếu trông như một bóng đen, nhưng sau khi bị hơi nước kích thích.

Bóng đen đó đã hiện ra một số đường nét, trông giống như rêu.

Giống hệt những đám rêu có hình dạng như vân quan tài trên vách núi Quan Tài, chỉ là trông có chút đáng sợ.

Nhưng điều này lại khiến Tô Thần phản ứng lại, thứ tương tự anh đã từng nhìn thấy.

Những đám rêu trên núi Quan Tài là do âm khí và khí hủ bại của thi thể trong quan tài hình thành, còn loại rêu màu đen này là Thi Tiển sinh sôi trong thần mạch Bàn Cổ.

Mạch Bàn Cổ là nơi cực âm tụ khí tàng phong, thi thể quanh năm không mục, các cơ quan nội tạng sinh ra một loại rêu màu đen.

Có thể hoạt động trong cơ thể người, giữ cho thi thể không mục, chính là cái gọi là Hoạt Đan.

Chỉ là loại Thi Tiển này chỉ có thể tồn tại trong thần mạch Bàn Cổ, còn được gọi là Bàn Cổ Thi Tiển.

Và đây chính là chân tướng của Thi Tiên trong miệng Phong Sư Cổ.

Thi Tiên chính là Thi Tiển.

Chỉ là Tô Thần ngộ ra có chút quá muộn, những Thi Tiển chui ra từ trong thi thể đang ngọ nguậy trên vách đá, chờ đợi để chui ra khỏi quan tài.

Bất kể Thi Tiên có phải là Thi Tiển hay không, đây đều đã định

sẵn là một trận tai nạn.

Tô Thần cầm Nhân Hoàng Kiếm, tìm kiếm khắp nơi, chuẩn bị tìm một phương pháp thích hợp để giải quyết chúng.

Anh còn chưa nghĩ ra cách gì, bầu trời đột nhiên tối sầm lại, anh có chút nghi hoặc ngẩng đầu lên, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, mây trên trời đã phủ một lớp dày đặc.

Từng tiếng sấm rền từ trong đó vang lên.

Tô Thần trong lòng đã có chủ ý, lập tức nói. "Tìm cách đi xuống!" Trên trời mây đen cuồn cuộn, dường như ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi nữa, muốn bóp chết đám Thi Tiên vừa xuất sơn này ngay từ trong trứng nước.

Tô Thần ngược lại không nghĩ quá nhiều, cùng những người khác tìm một chiếc quách trông có vẻ chắc chắn, dùng dây leo núi buộc mình vào quan tài, dùng sức đạp một cái.

Quan tài trực tiếp thuận theo vách đá lao thẳng xuống.

Bốp một tiếng, rơi xuống nước.

Chá Cô Tiếu ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một bóng người đang lảo đảo trên không trung, trông bộ dạng kia dường như đang chuẩn bị đi xuống. "Đó là Phong Tử Bình sao?" "Tìm một chỗ cố định lại!" Lúc này mọi người đang ở trong dòng sông hung dữ, chiếc quan tài dưới thân dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan rã.

Nào có tâm tư để ý đến Phong Tử Bình ra sao, cố gắng sống sót đã là tốt lắm rồi.

Dòng sông bây giờ giống như một con thủy long đang gầm thét giận dữ, mấy người chỉ miễn cưỡng giữ cho mình không bị rơi xuống, nhưng muốn nắm chắc được tình hình rõ ràng là không thể.

Lúc này, một sợi dây thừng rủ xuống.

Tô Thần là người đầu tiên nắm lấy sợi dây, sau đó mới nhìn qua.

Lại chính là Trần Ngọc Lâu đã rơi xuống lúc đầu, hắn không biết làm sao mà lại treo trên vách đá, lúc này đã cố định sợi dây vào vách núi, để mọi người leo lên.

Mọi người thấy vậy không dám trì hoãn thêm nữa, vội vàng leo lên.

Trần Ngọc Lâu thoát chết trong gang tấc, tâm tình dường như rất tốt, thấy bộ dạng có chút chật vật của mọi người, hắn không nhịn được lên tiếng nói. "Mấy anh em lo cho tôi sao?

Muốn xuống tuẫn tình cùng tôi à?" "Anh ngậm miệng lại đi, tiếp theo phải làm sao!" Chá Cô Tiếu này biết lý do Tô Thần vừa rồi nói muốn đi xuống là vì lo lắng hắn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, bây giờ Trần Hạt Tử không sao rồi, nên nghĩ cách xử lý đám Thi Tiên này.

Lời này nói ra, tất cả mọi người có mặt đều im lặng.

Nếu thứ trồi ra là mấy cỗ cương thi thì còn dễ xử lý, nhưng đối mặt với những thứ đen kịt kia, ai cũng không có lòng tin. "Đây là Bàn Cổ Thi Tiển, một loại Thi Tiển chỉ sinh ra trong thần mạch Bàn Cổ." "Thi Tiển?" Trần Ngọc Lâu ngẩn ra, càng thêm mơ hồ, bây giờ hắn cũng không biết nên ra tay thế nào.

Chỉ có chút ngây ngốc nhìn về phía Tô Thần, lên tiếng hỏi. "Nói như vậy, những thứ này là thực vật?" "Theo một ý nghĩa nào đó, thứ này giống như Cửu Tử Kinh Lăng Giáp, đều dùng để bảo vệ mộ huyệt, hai thứ này một cương một nhu, kết hợp lại cho dù kẻ trộm mộ có bản lĩnh thông thiên, cũng căn bản không thể lấy đi đồ vật bên trong." Tô Thần sắc mặt bình tĩnh nói ra những chuyện mình biết.

Cho đến lúc này, mọi người mới ý thức được, hóa ra Thi Tiên

trong miệng Phong Sư Cổ, từ đầu đến cuối đều là đơn phương tình nguyện, chính ông ta đã dẫn dắt tộc nhân đi lên một con đường tuyệt lộ.

Trần Ngọc Lâu mất một lúc mới chấp nhận được sự thật này, chỉ nhìn về phía đám Thi Tiển sắp rơi xuống hỏi. "Bây giờ phải xử lý những thứ này thế nào, với số lượng lớn như vậy, nếu để chúng thoát ra ngoài, sẽ là một trận đại kiếp nạn?" "Không cần xử lý." Câu trả lời của Tô Thần khiến tất cả những người nghe thấy đều ngây người, bởi vì họ cũng không ngờ rằng Tô Thần lại trực tiếp đưa ra câu trả lời như vậy, câu trả lời này quả thực là đang nói đùa.

Họ nhìn nhau một cái, xác định câu trả lời của Tô Thần không phải nói bừa.

Không đợi những người này hỏi, Tô Thần tự mình mở miệng nói. "U thâm vi diệu, thiên chi cơ dã; tạo hóa biến di, thiên chi lý dã; luận thiên lý dĩ ứng nhân, khả dã; tiết thiên cơ dĩ hoặc nhân, thiên tất phạt chi. (Sâu xa vi diệu, là cơ của trời; tạo hóa biến dời, là lẽ của trời; luận lẽ trời để ứng với người thì được, tiết lộ thiên cơ để mê hoặc người, trời ắt phạt.)" "Cái gì vậy?" Trần Ngọc Lâu nghe thấy lời này có chút nghi hoặc hỏi.

Chỉ là hắn còn chưa nhận được câu trả lời mình muốn, đã thấy trong đám mây đen kia, một tia sét ầm ầm giáng xuống.

Cái gì Thi Tiển Thi Tiên, dưới sấm sét trực tiếp hóa thành tro bụi, tro đen theo tia sét bốc lên, đây không phải là kết thúc mà là bắt đầu.

Một tia thiên lôi giáng xuống, sau đó là mười tia, trăm tia thiên lôi, những tia sét này như thể không cần tiền mà giáng xuống, loẹt xoẹt, nhìn mà kinh hồn bạt vía.

Không biết qua bao lâu, những tia sét cuối cùng cũng kết thúc.

Núi Quan Tài vốn có đã hoàn toàn biến mất, cổ mộ thôn Địa Tiên mà Phong Sư Cổ liều mạng tạo ra đã trở thành một đống tro tàn.

Mùi protein cháy khét lan tỏa trong không khí, bất kể những người khác nhìn nhận chuyện này thế nào, cũng không thể thay đổi được kết quả là mọi chuyện đã kết thúc.

Kết quả có phần hoang đường này, khiến người ta không thể chấp nhận.

Phong Sư Cổ cũng coi như là một đại kiêu hùng, ông ta vốn có thể làm nên một phen sự nghiệp, lại vì một đám Thi Tiển mà lại đi làm giấc mộng xuân thu. "Không ngờ ngay cả ông trời cũng không nhìn nổi việc làm của ông ta, bây giờ bị sét đánh không còn một mảnh vụn, cũng là đáng đời!" Trần Ngọc Lâu thấy vậy trong lòng hô lớn một tiếng sảng khoái.

Chương 495

Sự uất ức suốt chặng đường, theo kết cục cuối cùng của Phong Sư Cổ, khiến người ta cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Tô Thần nhìn lên đám mây đen đang tan đi trên trời, khe trời trong hẻm Quan Tài lại xuất hiện, mặt sông cũng bắt đầu trở nên bình lặng, phảng phất như chuyện núi Quan Tài lao ra chưa từng xảy ra. "Tiếc là Phong Tử Bình không còn nữa, nếu không chuyện này vẫn chưa kết thúc." "Phong Tử Bình ở đây thì có thể làm gì?" Trần Ngọc Lâu nghe thấy lời này, có chút tò mò hỏi.

Nói thật cho đến bây giờ họ cũng không rõ, gã Phong Tử Bình này rốt cuộc là vì cái gì mà đi vào.

Chuyện Phong Sư Cổ làm, đối với Phong gia sau này căn bản không có một chút ảnh hưởng nào, một là không có lời nguyền, hai là không có sự khác biệt về danh dự, còn về âm đức… đã trộm mộ rồi còn cần âm đức gì nữa.

Tô Thần nghe thấy lời này, cất kỹ Nhân Hoàng Kiếm nói. "Đương nhiên là giết chết gã này, bây giờ phiền phức đã được giải trừ, hắn tự nhiên không cần phải làm thêm gì nữa." Những người khác nghe thấy lời này cũng nhớ ra, Phong Tử Bình gã này thật giống như tên của mình, trông như một kẻ điên, khiến người ta không nhìn rõ được tình hình.

Lúc này, Chá Cô Tiếu đột nhiên mở miệng nói. "Kia có phải là Phong Tử Bình không?" "Hình như thật sự là hắn?" Tô Thần thấy cảnh đó không khỏi sững người, trên vách đá đối diện, một con Sơn Tiêu bị sét đánh có chút cháy đen, đang cõng Phong Tử Bình leo lên trên.

Nhìn bộ dạng thê thảm kia, dường như là liều mạng mới cứu được Phong Tử Bình, cũng không biết Phong Tử Bình bây giờ đang nghĩ gì, hắn chỉ có chút ngây ngốc nhìn về phía Tô Thần.

Trong mắt sớm đã không còn thần sắc như trước, thay vào đó là một tia mờ mịt.

Trần Hạt Tử sau khi thấy cảnh đó, biết được phán đoán trước đó của mình có một chút vấn đề nhỏ, lúc này nhìn lại, hắn lại có một chút tức giận, nghiến răng lên tiếng nói. "Gã này lại còn sống, Lý Thụ Quốc, trong tay ngươi có thứ gì không, bắn chết nó đi." "Không tốt lắm đâu?" Lý Thụ Quốc nghe thấy lời này ngẩn ra, vén tay áo lên lộ ra một chiếc nỏ tay.

Tô Thần thấy vậy ngắt lời hắn. "Khoảng cách này trừ phi ngươi dùng súng, nếu không thật sự không có tác dụng gì, cứ để gã đi đi." Đang treo trên vách đá, Tô Thần cho dù muốn báo thù cũng không thể bay qua được, cho nên dù trong lòng có chút không cam tâm, anh vẫn không thay đổi suy nghĩ của mình.

Cứ để gã này bị Sơn Tiêu mang đi.

Mọi người mất một ngày để trở về cổ trấn Thanh Khê, lại mất nửa ngày nữa mới về đến tiểu điếm ở núi Phong Oa.

Hứa Ngạo Ngọc đang ngồi trong sân, giúp kéo một sợi dây thép, đã kéo nó đến độ dày của dây đàn.

Lý Thụ Quốc thấy ông liền vội vàng chạy qua. "Sư phụ." "Tiểu Thụ Quốc à, sao con lại về rồi?" Hứa Ngạo Ngọc có chút bất ngờ, vốn tưởng rằng sau khi tiễn Lý Thụ Quốc đi, cả đời này của ông cứ như vậy, cho dù có gặp cũng sẽ không gặp lại Lý Thụ Quốc nữa.

Không ngờ Lý Thụ Quốc lại quay về, ông nhìn ra cửa một cái, lại thấy Tô Thần và những người khác, không khỏi ngẩn ra.

Rõ ràng là bị hành động của Tô Thần làm cho kinh ngạc, thực ra Tô Thần hoàn toàn không cần thiết phải nghỉ chân ở đây, anh có thể trực tiếp mang người rời đi, nhưng anh vì để Lý Thụ Quốc ở lại mới cố ý đến? "Hứa tiền bối đừng hiểu lầm, chủ yếu là trời có chút tối rồi, chúng tôi ngày mai sẽ chuẩn bị rời đi." "Tô tộc trưởng khách sáo rồi, ngài muốn nghỉ ngơi cứ tùy tiện ở là được." Hứa Ngạo Ngọc mỉm cười nói.

Trên người không có nửa điểm ra vẻ của tiền bối, ngược lại còn định đứng dậy đi làm chút đồ ăn cho Tô Thần và mọi người.

Lý Thụ Quốc vội vàng biểu thị để mình làm, cậu cầm tiền đi đổi hai con gà với hàng xóm, trực tiếp xử lý ngay bên cạnh Hứa Ngạo Ngọc. "Sư phụ người không biết đâu, lần này con đã thấy được rất nhiều thứ, hơn nữa còn thấy được rất nhiều cơ quan chỉ có trên bản đồ Tàng binh của Vũ Hầu." "Ừm." Hứa Ngạo Ngọc sớm đã coi Lý Thụ Quốc như con ruột của mình, nhẹ nhàng gật đầu, nghe Lý Thụ Quốc nói chuyện, cũng không xen vào gì.

Sau khi nghe tin Phong Sư Cổ thật sự đã trở thành Thi Tiên, còn giúp Lý Thụ Quốc trấn an một chút.

Nhưng sau đó khi biết Thi Tiên hóa ra là Thi Tiển, không khỏi kinh ngạc.

Lý Thụ Quốc dường như không ngờ Hứa Ngạo Ngọc lại có phản ứng rõ ràng như vậy, cậu có chút ngại ngùng sờ sờ mũi, khá là lúng túng.

Hai thầy trò đang nói chuyện thì Trần Ngọc Lâu và Chá Cô Tiếu đứng ở cửa hút thuốc.

Người trước nghe tiếng ở sân sau, có chút bất đắc dĩ nói. "Thằng nhóc ngốc này nhiều lúc bị dọa đến ngây người, lúc này lại trở thành nhân vật quan trọng trong câu chuyện?

Nếu không phải Tô Thần nói không được cản nó, tôi đã phải dạy dỗ nó một trận rồi." "Tô Thần chưa từng nói lời như vậy, lời này là tự anh nói." Chá Cô Tiếu nghe thấy lời này liếc hắn một cái, khẽ lắc đầu.

Rõ ràng đối với phản ứng này có một chút không hài lòng lắm.

Trần Ngọc Lâu cũng không để ý Chá Cô Tiếu phản bác mình, ngược lại tiếp tục nhìn ra ngoài, có chút tò mò hỏi. "Anh nói xem thằng nhóc này khi nào mới phát hiện ra, nguyên nhân thật sự chúng ta dừng lại ở đây?" "Bản lĩnh của thằng nhóc này lợi hại ở cơ quan, chúng ta thật sự có thể mang nó đi hạ mộ mãi sao?

Lần này người đông còn có thể trông chừng được, lần sau nếu người ít cũng phải mang nó theo sao?" Chá Cô Tiếu đã theo Tô Thần rất lâu, biết lúc này Tô Thần đang nghĩ gì.

Chủ động lên tiếng trước: "Đối với chúng ta mà nói, thằng nhóc này muốn phát huy tác dụng lớn nhất, chính là ở lại đây làm công cụ, chuyện hạ đấu mới là lãng phí." "Lời này nói cũng không sai." Trần Ngọc Lâu nghe thấy lời này không ngừng gật đầu, cảm thấy chuyện này không có vấn đề gì.

Hắn liếc một vòng, phát hiện Hắc Bối Lão Lục và những người khác đều đang bận việc riêng, nhưng Tô Thần dường như đã biến mất? "Hả?

Tô tộc trưởng đi đâu rồi?" Trên ao nước bên cạnh trấn nhỏ, một chàng trai trẻ tay cầm một chiếc cần câu, mỉm cười ngồi bên bờ sông câu cá.

Chỉ là anh ngồi ở đây nửa tiếng đồng hồ, ngay cả một con cá cũng không câu được.

Một ông lão bên cạnh có chút không nhìn nổi nữa, chủ động lên

tiếng nhắc nhở. "Cậu trai trẻ, vị trí của cậu không thả mồi, cho dù thật sự có cá lớn, cũng sẽ không đến đâu." "Ông ơi, cá cháu câu đã được thả mồi rồi." Tô Thần nghe thấy lời này cười đáp lại.

Ông lão kia ngày ngày không có việc gì đều đến đây câu cá, có thả mồi hay không ông lại không biết sao?

Chỉ cho rằng người trẻ tuổi có chút nóng nảy, luôn cảm thấy mình có thể làm được mọi thứ, ông lão cũng không nói gì thêm, khẽ lắc đầu rời đi.

Lại qua một lúc, một người khoác áo choàng ngồi xuống bên cạnh Tô Thần, trong tay không có cần câu, chỉ lấy một đoạn tre làm cần câu. "Ngươi đến rồi?" Tô Thần liếc người bên cạnh, cũng không vạch trần thân phận của hắn, chỉ mang theo mấy phần kinh ngạc lên tiếng hỏi.

Người bị áo choàng che mặt chủ động mở miệng. "Ta đến rồi." Giọng nói quen thuộc đó nếu để Trần Ngọc Lâu và những người khác nghe thấy, nhất định có thể nhận ra thân phận của hắn.

Phong Tử Bình.

Phong Tử Bình bây giờ sắc mặt tái nhợt, trong ánh mắt cũng dần mất đi thần thái, ngón tay cầm cần câu như thể chỉ còn lại da bọc xương.

Nhìn bộ dạng của hắn trước mặt, Tô Thần kìm nén ý định giết hắn ngay lập tức, hỏi. "Ta vốn tưởng ngươi không dám đến?" "Ta đều là người sắp chết rồi, có gì mà không dám đến." Phong Tử Bình rất bình thản nói. "Thực ra ta đến gặp ngươi, chỉ cảm thấy có một số chuyện cần có một kết quả." Giọng hắn khàn khàn như thể giây tiếp theo sẽ chết. "Thân thể của ta là do chính mình tạo nghiệt, không liên quan đến các ngươi, mục đích của ta từ đầu đến cuối chỉ có một suy nghĩ là giết chết Thi Tiên, lại không ngờ kết quả cuối cùng lại là như

vậy." "Phong Sư Cổ cũng không ngờ, khi ông ta mang người xuống mộ Địa Tiên thì kết cục của ông ta đã được định sẵn." Tô Thần nhàn nhạt lên tiếng nói.

Câu nói ông trời có mắt không phải là nói suông, chỉ là bình thường những việc mà đại đa số người làm đều không chạm đến chuyện này.

Phong Tử Bình im lặng một lúc, coi như ngầm thừa nhận lời của Tô Thần, hắn từ trong lòng lấy ra một tờ giấy đưa cho Tô Thần. "Trong hẻm Quan Tài lắng đọng một lượng lớn thi khí lâu năm, mặc dù các ngươi đã rời đi, nhưng tác dụng của những thi khí đó vẫn còn, lâu ngày cũng sẽ ảnh hưởng đến thân thể của họ, phương thuốc này là chuyên dùng để đối phó với thi khí này." "Cảm ơn." Tô Thần nhận lấy tờ giấy, một tay nắm lấy cổ tay của Phong Tử Bình, phát hiện thân thể của gã này đặc biệt lạnh, giống như một người chết vậy.

Về chuyện này, hắn quả thật không nói dối, hắn thật sự sắp chết rồi.

Tô Thần buông tay, khẽ thở dài, thực ra trước khi gặp gã này, anh đã nghĩ đến việc giết hắn ngay lập tức.

Nhưng khi phát hiện gã này sẽ chết vì thi độc, anh đột nhiên cảm thấy mình giết hắn có phải là quá dễ dàng cho gã không, biện pháp tốt nhất vẫn là để hắn tự sinh tự diệt. "Ngươi đi đi, những ngày còn lại, tìm một nơi tốt mà chôn mình đi." Phong Tử Bình loạng choạng đứng dậy, hai tay chắp lại nói với Tô Thần. "Phong Tử Bình đại diện cho Phong gia cảm tạ Tô tộc trưởng." Nói xong hắn để lại một quyển Quan Sơn Bí Sách, rồi quay người rời đi.

Chương 496

Mọi người đang sắp xếp lại thu hoạch lần này.

Khác với trước đây, thu hoạch về minh khí không nhiều.

Bởi vì Phong Sư Cổ đã dùng toàn bộ của cải tích góp trăm năm của Phong gia để xây dựng địa tiên mộ chứ không phải lăng mộ của mình, nên chẳng để lại chút tiền tài nào.

Nói chính xác thì địa tiên mộ mà mọi người đến là nơi Phong Sư Cổ muốn xây dựng đạo trường.

Vì vậy, thu hoạch lần này chủ yếu là những bí pháp của Quan Sơn nhất mạch, được khai quật từ trong Sơn Ẩn Sĩ Quan, cùng với một số bí mật mà người ngoài không thể biết.

Những thứ này không thể đem ra ngoài bán, tùy tiện lấy một món cũng đủ gây chấn động khắp nơi.

Tô Thần định dùng chúng để làm phong phú thêm bảo khố của Tô gia.

Trần Ngọc Lâu cầm một quyển bí pháp huyễn thuật lên xem, càng xem sắc mặt càng trở nên kỳ quái. "Hồ tiên cân phối hợp với đỗ tiên đồ có thể khiến người ta rơi vào ảo giác ư?

Chưa nói đến hồ tiên cân khó kiếm thế nào, chỉ riêng cái đỗ tiên đồ này đã đủ khiến người ta ngớ người rồi.

Cái thứ này đáng tin không?" "Đáng tin, chúng ta chẳng phải đã trải qua một lần rồi sao.

Nhưng nói thật, so với các pháp môn khác thì quả thật có hơi..." Chá Cô Tiếu nhìn những thứ trong tay, theo lý mà nói, bí pháp của Quan Sơn nhất mạch hẳn phải rất được ưa thích mới đúng, nhưng

ông lại cảm thấy có chút... "không thể mang ra ngoài sáng được." "Đúng vậy." Tô Thần đẩy cửa bước vào, đặt một cuốn bí pháp Quan Sơn lên bàn, đây là do Phong Tử Bình để lại.

Vừa hay thu vào bảo khố Tô gia, dùng để làm đầy kho tàng của Tô gia, cũng đỡ cho hắn phải tốn công tốn sức làm gì khác. "Sự khởi đầu của Quan Sơn nhất mạch, phần lớn đến từ các ẩn sĩ trong núi sâu.

Thủ đoạn và bản lĩnh của những ẩn sĩ này đều khác nhau, nên bí pháp của họ mới có vẻ hơi thiếu hệ thống.

Nhưng có một điểm thực sự rất quan trọng." "Quan Sơn nhất mạch đã học được không ít kỹ năng kiếm thuật từ những ẩn sĩ này, và đây là thứ rất quan trọng có thể học hỏi." Mọi người đều gật đầu.

Họ có thể nói Quan Sơn nhất mạch không có nhiều tác dụng, nhưng không thể nói Quan Sơn nhất mạch không biết đánh nhau.

Dù sao trên bích họa, Phong Sư Cổ là người có thể một mình đồ sát cả Thi Tiên Ô Dương Vương.

Còn tại sao Phong Tử Bình lại yếu như vậy, tự nhiên là vì chi của Phong Tử Bình sắp tuyệt tự rồi, đừng nói là kiếm thuật, ngay cả Quan Sơn Chỉ Mê Phú cũng sắp mất sạch.

Nếu không, gã cũng sẽ không lượn lờ ngoài cửa mãi mà không tìm được đường vào.

Kiểm kê xong những thứ này, Tô Thần nhìn sang Đa Linh nói: "Được rồi, cô thu dọn đồ đạc cùng Cổ Trần, mang chúng về Tô Gia Thôn, sau đó cứ ở yên đó đi." "Ý gì vậy?" Đa Linh đã quen nghe lời Tô Thần, nhưng khi định thu dọn đồ đạc, cô cuối cùng cũng nhận ra có gì đó không ổn, liền ngạc nhiên hỏi.

Tô Thần cũng không có ý định giấu giếm, hắn liếc nhìn Trần Ngọc Lâu hỏi: "Chuyện chúng ta tiến lên phía bắc, chuẩn bị thế nào rồi?"

"Anh em đều đã vào vị trí định sẵn, đã bắt đầu tìm kiếm tung tích của Uông gia." Trần Ngọc Lâu rất quen thuộc với việc này.

Phải biết rằng trước đây ông là đại đương gia của Thường Thắng Sơn, nam thất bắc lục, nắm trong tay hưởng mã mười ba tỉnh.

Chỉ là thân phận Xả Lĩnh khôi thủ của ông quá nổi danh trên giang hồ, nên người ta dễ dàng bỏ qua chuyện này, cho rằng ông chỉ là kẻ giỏi múa mép.

Bản lĩnh của Trần Ngọc Lâu vượt xa việc trộm mộ, chính là ở khả năng chỉ huy số lượng lớn nhân sự.

So với mấy chục vạn hưởng mã kia, nhân lực của Tô Gia Thôn hiện tại vẫn rất dễ chỉ huy.

Nghe vậy, Tô Thần lập tức bắt đầu bố trí: "Những người khác cứ theo kế hoạch mà sắp xếp.

Tôi đi tìm Lão Trương." "Như vậy không thích hợp!" Trần Ngọc Lâu nghe vậy, có chút lo lắng nói.

Bọn họ đều biết rõ bên cạnh Lão Trương chắc chắn có người của Uông gia.

Để Tô Thần rơi vào nguy hiểm là chuyện không ai trong số họ muốn thấy, nên khi nghe Tô Thần chủ động đề cập, ông liền vội vàng lên tiếng.

Nhưng Tô Thần lại rất bình thản, cười tủm tỉm nói: "Ngoài tôi ra, ai còn có tư cách làm mồi câu này?" Câu nói của hắn khiến mọi người im lặng.

Bất kể là Trần Ngọc Lâu hay Hắc Bối Lão Lục, đều có thể khiến Uông gia chú ý, nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức chú ý mà thôi.

Phải biết rằng sự dây dưa giữa Uông gia và Cửu Môn đã bắt đầu

từ rất lâu rồi.

Lý do Cửu Môn mãi không thể diệt trừ tận gốc chính là vì không tìm được nơi ẩn náu của Uông gia, và bây giờ, Tô Thần có lẽ có thể làm được điều đó.

Hắc Bối Lão Lục lắc đầu nói: "Dù vậy, tôi cũng không thể để cậu rơi vào nguy hiểm." "Yên tâm, người có thể giết tôi còn chưa ra đời đâu.

Chuyện này cứ quyết định như vậy đi.

Lão Lục, đi thông báo cho người của Cửu Môn." Tô Thần căn bản không cho người khác cơ hội phản đối.

Một khi hắn đã chủ động đề xuất chuyện này, tức là hắn muốn làm theo ý mình, tự nhiên sẽ không để ai khác xen vào.

Đối mặt với sự kiên quyết của Tô Thần, mọi người đành phải thôi.

Đúng lúc này, cửa phòng bị gõ vang, Tô Thần mở cửa ra xem, không ngờ lại là Lý Thụ Quốc.

Lý Thụ Quốc có chút khó xử nhìn những người trong phòng, dường như không ngờ tất cả họ đều đang tụ tập ở phòng của Tô Thần, có chút ngượng ngùng nói: "Tô tộc trưởng, chúng ta nói chuyện riêng một lát được không?" "Dễ nói thôi." Tô Thần gật đầu, không cảm thấy có gì khó xử, ngược lại còn chủ động nhìn người trước mặt hỏi: "Cậu có gì muốn hỏi thì cứ nói." "Tôi đã suy nghĩ rồi, sư phụ bây giờ tuổi cũng đã cao, tôi không thể rời xa ông ấy được.

Tôi muốn phụng dưỡng sư phụ, đợi đến khi sư phụ qua đời, tôi lại đi theo ngài được không?" Lý Thụ Quốc biết rõ việc mình đi theo Tô Thần là do Hứa Ngạo Ngọc cầu xin mà có được.

Nếu cứ thế từ chối, e là có lỗi với sư phụ, nhưng cậu vẫn quyết

định như vậy.

Đây là lựa chọn của cậu.

Sau khi nói một hơi, cậu vô thức nhắm mắt lại.

Chuyến đi Địa Tiên Thôn đã cho cậu biết bản lĩnh của Tô Thần, cũng biết một khi mình đưa ra yêu cầu này, đối với người trước mặt mà nói, sẽ là một chuyện quá đáng đến mức nào.

Vì vậy cậu đang chờ Tô Thần nổi giận.

Thế nhưng, thứ cậu chờ được lại là cái vỗ tay nhẹ nhàng của Tô Thần: "Cậu xem tôi là hạng người gì?

Dù cậu bây giờ đã là người của Tô gia, tôi vẫn sẽ đồng ý yêu cầu của cậu.

Ở lại đây chăm sóc Hứa tiền bối cũng được, nhưng đừng rút khỏi Tô gia, nể mặt tôi một chút được không?" "Được." Lý Thụ Quốc sững người một lúc, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng hạ xuống, vô cùng vui mừng gật đầu nói: "Cảm ơn Tô tộc trưởng." "Cậu phải biết, ta coi trọng nhất ở cậu, không phải là bản lĩnh của Lý Thụ Quốc cậu, mà là cậu không quên gốc gác." "Phẩm chất này đối với ta thực sự vô cùng quan trọng.

Ta không cần biết cậu có biết hay không, ít nhất đối với ta là như vậy." Lời này của Tô Thần không phải nói bừa, hắn nhìn người luôn xem nhân phẩm trước tiên.

Lý Thụ Quốc liên tục gật đầu, tỏ ý sẽ không phụ sự coi trọng của Tô Thần, sau đó cậu tò mò hỏi: "Ngài... chúng ta sắp có chuyện lớn gì xảy ra phải không?

Có cần tôi..." "Cậu vẫn nên chuyên tâm ở lại đi." Tiếng bánh xe lăn trên đường ray, giống như một nhịp điệu nhẹ nhàng, lướt qua từ những rặng núi phía nam, xuyên thẳng qua những cánh đồng phía bắc.

Tô Thần một mình ngồi bên cửa sổ, vẻ ngoài như đang ngắm phong cảnh bên ngoài, nhưng thực chất lại đang nhìn thứ khác. 【Túc chủ: Tô Thần (Tộc trưởng Tô gia)】 【Tuổi: Mười chín (19/950)】 【Cấp gia tộc: Cấp 5, tiến độ 12/500】 【Thành viên gia tộc: Thành viên chính thức: 47 người.

Thành viên ngoài biên chế: Hắc Bối Lão Lục, Chá Cô Tiếu, Lão Dương Nhân, Hoa Linh, Hồng cô nương, Trương Hồ Lô, Mã Tự, Trần Ngọc Lâu, Cổ Trần, Linh Ngọc, Trương Khởi Linh】 【Tài sản gia tộc: Tộc điền 30000 mẫu, 1278609 đồng bạc trắng, một ấn Phát Khâu】 【Trạng thái gia tộc: Mây lành vây quanh!】 【Kiến trúc gia tộc: Tượng đá trấn tộc (có hiệu lực, chú thích: sản lượng tộc điền +200%, có tỷ lệ rất cao trồng ra thiên tài địa bảo, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/thành viên ngoài biên chế, tiến độ cấp độ nhận được tăng gấp đôi, khí vận gia tộc hanh thông, phồn vinh thịnh vượng, vận rủi tiêu tan!), Nhân Hoàng Đỉnh (có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, mỗi khi tăng một thành viên gia tộc/ngoài biên chế, tiến độ cấp gia tộc tăng gấp đôi, khí vận hanh thông, kéo dài không dứt!), Cờ Nhân Hoàng (có hiệu lực, chú thích: thu hoạch tộc điền +300%, sự đoàn kết gia tộc tăng cường, khắc chế tà ma, khí vận kéo dài, tỷ lệ thành viên gia tộc xuất nhân đầu địa +50%), Đá Thái Sơn (có hiệu lực, chú thích: khí vận gia tộc +200%, lực đoàn kết gia tộc +100%).】 【Huyết mạch trấn tộc: Huyết mạch Phượng Hoàng (có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Kỳ Lân (có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích), Huyết mạch Cùng Kỳ (có hiệu lực, chú thích: thành viên gia tộc nhận được 30% tăng ích)】 【Kỹ năng trấn tộc: Thương pháp tông sư (có hiệu lực), Cách đấu tông sư (có hiệu lực), Thủy Tiêu Lục Nghệ (có hiệu lực), Táng Kinh truyền thừa (có hiệu lực), Tâm Ý Lục Hợp Quyền (có hiệu lực), Quan Sơn Tạp Bí (có hiệu lực)】 【Bảo vật trấn tộc: Quy Tỳ; Nhị Hưởng Hoàn, Pháp Gia Đồng Kính

(có hiệu lực, thu hoạch tộc điền +200%, chiếu rọi thiên địa lễ nghĩa liêm sỉ tứ duy, gia tộc truyền thừa có trật tự, trấn thi trừ tà, thể chất thành viên gia tộc +1 lần), Bát Trọng Bảo Hàm, Thần Nông Sừ】 Bảng hệ thống có thêm một mục Quan Sơn Tạp Bí.

Đây là thứ Tô Thần vừa mở ra từ Rương Vinh Diệu, hiệu quả là học tập và nắm vững bí pháp Quan Sơn, bao gồm cả kiếm thuật chứa trong bí pháp Quan Sơn.

Có thể nói hắn đã đưa truyền thừa Quan Sơn vào Tô Gia Thôn.

Hiệu quả của việc này là khi người của Tô Gia Thôn học những thứ này, hiệu suất sẽ tăng lên 300%.

Đây cũng là một cách tốt để đẩy nhanh sự phồn vinh của gia tộc.

Nhưng nói những chuyện này thì hơi xa vời, Tô Thần tạm thời cũng không nghĩ nhiều đến vậy.

Người của Tô Gia Thôn đã chia nhau tiến lên phía bắc, cốt là để Uông gia không phát hiện ra bước chân của họ, và Tô Thần hiển nhiên cũng vậy.

Chương 497

Chỉ là sau khi qua Thái Hành Sơn, cái lạnh đầu xuân vẫn chưa tan hết, nhiệt độ mùa xuân ở phương bắc vẫn không tốt, nhiều đỉnh núi vẫn còn thấy những vệt tuyết như vảy bạc.

Bị luồng không khí lạnh kích thích, Tô Thần hoàn hồn, liền thấy một bà thím ngồi đối diện đang nhìn chằm chằm vào mình.

Điều này khiến Tô Thần cảm thấy có chút không thoải mái, vì trong mắt bà thím kia, hắn thấy được một tia cuồng nhiệt.

Mặc dù hắn biết tướng mạo của mình rất tốt, đặc biệt là dáng vẻ công tử trẻ tuổi, luôn vô thức thu hút ánh mắt của một số người, nhưng đối mặt với bà thím có vẻ rất hứng thú với mình này, Tô Thần vẫn có chút không chịu nổi.

Bà thím lại là người có tính cách dễ bắt chuyện, liền bắt đầu trò chuyện với Tô Thần: "Chàng trai trẻ năm nay bao nhiêu tuổi rồi, đã cưới hỏi chưa, là người ở đâu, thu nhập bao nhiêu?" "Thưa bác, cháu đã kết hôn rồi." Nghe những lời này, Tô Thần có chút không nhịn được cười, mình đang nghĩ gì thế này.

Thấy đối phương dường như vẫn còn nhiệt tình nói chuyện với mình, hắn dứt khoát nói thẳng.

Ai ngờ bà thím nghe vậy không những không nản lòng mà ngược lại như bừng tỉnh ra điều gì đó, cười tủm tỉm nhìn hắn nói: "Không sao đâu, kết hôn rồi vẫn có thể ly hôn.

Chủ yếu là ta quen một cô nương, phải nói là xinh đẹp tuyệt trần, hơn nữa mông cô nương này lại to, rất dễ sinh nở.

Có muốn để lại thông tin liên lạc không, ta dẫn cô nương ấy đến

gặp cậu?" "Bác không thể nói bừa như vậy được, nếu để vợ cháu nghe thấy, dễ xảy ra chuyện lắm." Tô Thần không thể bắt bà thím im miệng được, hắn chỉ có thể phàn nàn rằng toa xe bây giờ không có khoang riêng, nếu không hắn đã đổi sang một toa xe đắt tiền hơn.

Bà thím chỉ cho rằng người trẻ tuổi da mặt mỏng, người trẻ da mặt mỏng thì da mặt bà dày lên, thấy vậy bà không khách khí nói: "Đừng có ngại ngùng ở đây, thím đây chuyện gì mà chưa từng thấy, chút suy nghĩ nhỏ của cậu trong mắt ta, thật sự chẳng là gì cả." "..." Tô Thần còn chưa nói xong, liền thấy sau khi tàu hỏa vào ga, một hàng binh sĩ đi thẳng lên, vừa lên đã đi về phía hắn.

Bà thím vừa nãy còn đang lảm nhảm, thấy cảnh này không khỏi sững người, vội rụt người vào ghế, nói nhỏ: "Làm mai cho người ta cũng phạm pháp sao?" "Làm mai không phạm pháp, họ đến tìm tôi." Tô Thần thấy bộ trang phục quen thuộc, liền biết chuyện nên đến sẽ đến, hắn có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói: "Đi thôi." Khi hắn đứng dậy, không ít người tò mò xúm lại. "Ai vậy?" "Không ngờ chàng trai trẻ này trông tử tế thế mà lại bị người ta bắt đi." "Phí hoài cái mặt đẹp." "Những người này đưa cậu ta đi đâu làm gì?" Các hành khách trên xe, nhìn cảnh tượng trước mắt, từng người một nhỏ giọng bàn tán.

Tô Thần còn không biết, vì hắn xuống xe, những người khác cùng toa xe suýt nữa đã tưởng tượng ra một vở kịch con gái đại soái cho người đến cướp rể.

Tô Thần ngồi lên một chiếc xe quân sự, hai binh sĩ bên cạnh đang chĩa súng vào hắn, nhìn bộ dạng của họ thì súng đã lên đạn. "Chúng ta đều là người một nhà, cần gì phải thế?" "Bản lĩnh của Tô tộc trưởng tôi vẫn biết rõ." Vương Lãng quay đầu lại cười nói: "Lại gặp nhau rồi." Xe khởi động, Tô Thần ngồi ở hàng ghế sau khẽ lắc lư theo thân xe, còn hai binh sĩ bên trái và phải trông có vẻ hơi căng thẳng, dường như không yên tâm lắm khi hắn ngồi ở đây.

Tô Thần thấy vậy có chút bất đắc dĩ, chủ động lên tiếng: "Vương tham mưu, chúng ta cũng coi như là bạn cũ, anh dùng thái độ này để tiếp đãi bạn bè sao?" "Nếu anh đến tìm bạn, thì phản ứng này của tôi quả thật có chút không thích hợp." Vương Lãng nghe vậy, không quay đầu lại nói.

Lần trước khi chia tay Tô Thần, vẻ mặt hắn mang theo vài phần của kẻ thua cuộc, nhưng lần này gặp lại, thân phận, địa vị và hoàn cảnh của hai người đều đã thay đổi.

Vì vậy thái độ của hắn cũng tốt hơn trước không ít.

Tô Thần nghe vậy sững người một lúc, đoán rằng hành động của mình dường như đã bị Uông gia phát hiện.

Dù sao người của Tô gia cũng không ít, hành động quy mô lớn như vậy rất khó qua mắt được Uông gia. "Làm sao anh phát hiện ra tôi?" "Tự nhiên là Trương lữ trưởng rồi?

Nếu không phải người của Trương lữ trưởng phát hiện, mấy ngày nay phương bắc có thêm một thế lực, gây ra chút mâu thuẫn với thế lực bản địa, tôi cũng không ngờ thật sự có thể chặn được anh." Nói đến chuyện này, khóe miệng Vương Lãng không khỏi mỉm cười.

Ở Phụng Thiên, với bản lĩnh của Lão Trương, muốn tìm vài người ở đây vẫn rất đơn giản, còn việc xử lý thì càng không phiền phức.

Vương Lãng cười tủm tỉm nhìn hắn, dường như chưa từng thấy Tô Thần bộ dạng này, không nhịn được nói: "Tôi nhớ lần trước rời đi, Tô tộc trưởng không phải không muốn hợp tác với Trương lữ trưởng sao?

Sao bây giờ lại đồng ý rồi?" "Nói thật, lần này tôi đến là vì lần trước, tìm được một ngôi mộ lớn thời Liêu, từ trong ngôi mộ đó phát hiện ra một số manh mối, ở cuối long mạch của Đông Tam Tỉnh, có

một ngôi mộ đế vương thời Minh." Tô Thần thấy vậy nhìn người trước mặt, lộ ra vài phần khó xử, khá bất đắc dĩ nói ra suy nghĩ của mình.

Vương Lãng nghe vậy liền giơ tay lên, hai binh sĩ ngồi hai bên Tô Thần, rút súng trong tay lên đạn, có chút tức giận nhìn hắn. "Tô tộc trưởng chẳng lẽ cho rằng hoàn cảnh hiện tại của mình rất tốt sao?

Lại dám trêu chọc tôi ở đây?

Lời này tôi tin được sao?" "Tôi muốn tìm Uông gia bàn một vụ làm ăn, những người đó là át chủ bài để tôi và Uông gia bình đẳng đối xử." Thấy vậy, Tô Thần thẳng thắn nói.

Nghe những lời này, Vương Lãng vô thức im lặng.

Kể từ lần trước Tô Thần rời đi, hắn đã đoán được thân phận của Vương Lãng, hai người vẫn luôn ngầm hiểu trong lòng, không ai nói rõ chuyện này.

Lúc này Tô Thần chủ động lên tiếng, cũng coi như là gián tiếp nói cho hắn biết, rằng mình thực ra đã biết thân phận của hắn.

Vương Lãng nhất thời có chút không nắm chắc được lời nói của Tô Thần là thật hay giả. "Bàn chuyện làm ăn gì?" Hắn vẫn không nhịn được tò mò, có chút nghi hoặc hỏi.

Đối với điều này, Tô Thần chỉ nhẹ nhàng lắc đầu, thản nhiên nói: "Anh nói có tính không?" Hắn nói có chút uyển chuyển, cũng coi như giữ lại chút thể diện cho Vương Lãng.

Nói trắng ra, hắn là Tô Thần, tộc trưởng Tô gia, Vương Lãng có tư cách bàn chuyện với hắn sao?

Ít nhất cũng phải là gia chủ Uông gia hay gì đó.

Vương Lãng nghe vậy không nói thêm gì nữa, chiếc xe cứ thế

chạy vào Phụng Thiên.

Lần trước Tô Thần đến Phụng Thiên, Lão Trương còn rầm rộ đưa hắn vào, lần này thì phải kín đáo hơn nhiều.

Lão Trương dường như sớm đã biết tin hắn sẽ đến, đã đợi sẵn ở cổng lớn, thấy Tô Thần bị người ta áp giải xuống, ông ta liền có chút tức giận: "Các người đang làm gì vậy?

Không biết Tô tộc trưởng là khách quý của ta sao?" "Được rồi Lão Trương, mấy lời kịch này đừng diễn trước mặt tôi nữa, tìm cho tôi một căn phòng tốt, đừng có tìm nhà lao hay gì đó?

Vô nghĩa." Tô Thần cắt ngang màn kịch của Lão Trương, rất bình thản nói.

Hắn đã muốn đến, tức là nhắm thẳng vào Uông gia, tự nhiên sẽ không dễ dàng rời đi.

Hơn nữa, nếu hắn thật sự muốn đi, những người này cũng không cản được hắn.

Lão Trương có chút ngượng ngùng cười cười, dẫn hắn đến một căn phòng nhỏ, sau khi vào phòng, Lão Trương có chút tò mò hỏi: "Tô tộc trưởng, lần này anh thật sự đã suy nghĩ kỹ, muốn hợp tác với Uông gia sao?" "Không thì sao?

Tôi trơ mắt nhìn ông đi chết à!" Tô Thần không hề hạ thấp giọng mình.

Vương Lãng nghe vậy, sắc mặt tuy không có gì thay đổi, nhưng cũng không còn dễ coi như trước.

Hắn hiển nhiên không ngờ Tô Thần lại không nể mặt hắn đến vậy. "Tô tộc trưởng, cái gì gọi là hợp tác với Uông gia là con đường chết." "Nhất thời nóng vội nói sai rồi." Tô Thần nhìn người trước mặt, vội vàng phủ nhận lời mình vừa nói.

Hắn đâu phải kẻ ngốc, nếu nói tiếp, lỡ như tên họ Uông kia muốn lật bàn thì sao?

Giết một Vương Lãng thì đơn giản, giết cả một đám thì phiền phức lắm.

Bao nhiêu năm nay, hắn đâu phải không biết chuyện của Uông gia, sức sống của bọn chúng dai như gián, dù Cửu Môn có càn quét bao nhiêu lần, chúng vẫn có thể ngoi lên không lâu sau đó.

Nghe câu trả lời qua loa này, Vương Lãng hít sâu một hơi, đi đến bên cạnh Tô Thần: "Tên họ Tô kia, từ đầu đến giờ ta đã nể mặt ngươi không ít, nhưng nếu ngươi còn không coi ta ra gì?

Ta sẽ tự tay giết ngươi!" "Anh đang làm gì vậy?

Tô tộc trưởng là bạn của Lão Trương ta, chúng ta tuy hợp tác, nhưng nếu anh muốn động đến cậu ấy, đừng trách lão tử vô tình!" Lão Trương nghe vậy liền nổi giận, ánh mắt rơi vào người Vương Lãng, rút khẩu Browning bên hông chĩa vào đầu Vương Lãng.

Vừa mới còn muốn đứng cùng chiến tuyến với Vương Lãng, ông ta đột nhiên thay đổi sắc mặt, thái độ chuyển biến nhanh đến mức người ta không kịp phản ứng.

Chỉ là Vương Lãng không hề ngạc nhiên trước phản ứng của ông ta, bàn tay chỉ vào Tô Thần thậm chí không hề run rẩy, liếc nhìn Lão Trương rồi nói: "Trương lữ trưởng, ông có quên không, ông ngồi được đến vị trí hôm nay, đã không còn đường lui rồi." "Tô huynh đệ, anh trai ta đây cũng thật sự hết cách rồi.

Chúng ta đợi đến khi hợp tác với Uông gia kết thúc?

Chúng ta lại đi xử lý bọn họ được không?" Rõ ràng lời của Vương Lãng đã có tác dụng, Lão Trương vừa nãy còn muốn ra mặt cho Tô Thần, giờ lại trực tiếp lên tiếng khuyên can.

Hoàn toàn đứng về phía đối lập với Tô Thần, vẻ mặt đầy khó xử, hiển nhiên có nhược điểm gì đó đã bị người ta nắm được.

Nhưng Tô Thần rất rõ tính cách của Lão Trương, biết ông ta là người thế nào, nên căn bản không có phản ứng gì.

Lời nói vừa rồi của Vương Lãng thực ra cũng chỉ là để bày tỏ thái độ của mình, lúc này cũng không có người ngoài, hắn cũng lười diễn kịch nữa: "Trước đó anh nói muốn bàn một vụ làm ăn, vẫn chưa nói kỹ với tôi là gì, anh cũng không cần nói quá chi tiết, để tôi còn biết đường nói lại với người khác." "Tô tộc trưởng, anh lại phát hiện ra ngôi mộ lớn nào rồi?" Lão Trương nghe vậy, bằng bản năng liền lên tiếng, không nhịn được hỏi.

Ngay cả Tô Thần cũng không thể không thừa nhận, trực giác của gã này cũng có chút gì đó, sao hắn biết mình muốn làm gì?

Tô Thần cũng không định tiếp tục giấu giếm, thản nhiên nói: "Vụ làm ăn tôi muốn bàn chỉ có một, mộ Long Quân." Mộ của Tần Vương thì có rất nhiều, nhưng lăng Long Quân được công nhận thì chỉ có một.

Chương 498

Vị hoàng đế Long Vương thống nhất lục quốc, bình định tứ hải.

Tương truyền lăng Tần Thủy Hoàng ở Lệ Sơn, vị trí cụ thể không ai biết rõ.

Nghe nói đây là lăng mộ đế vương có quy mô lớn nhất trong lịch sử, bên trong không chỉ có bản đồ sông ngòi thiên hạ bằng thủy ngân, mà còn có đủ loại kỳ trân dị bảo, chỉ riêng số lượng mộ thất và hố chôn tùy táng đã vô cùng kinh người.

Thậm chí có người nói, trong lăng mộ Thủy Hoàng Đế, còn giấu mười hai pho tượng vàng, mỗi pho cao đến mấy chục mét, vô cùng kinh ngạc.

Chỉ là những điều này đều là những câu chuyện truyền miệng của dân trộm mộ, chưa từng có ai kiểm chứng được thật giả.

Có lẽ đã từng có người tìm thấy lăng Tần Thủy Hoàng, nhưng cuối cùng đều không thể ra ngoài.

Vì vậy, khi Tô Thần nói ra mấy chữ này, mấy người có mặt tại hiện trường đều bị chấn động.

Lão Trương kinh ngạc há hốc miệng, cằm như muốn rớt xuống, làm sao cũng không khép lại được.

Còn Vương Lãng thì sắc mặt kinh hãi, hắn vốn tưởng Tô Thần chỉ đến để lừa gạt mình, không ngờ lại là tin tức này: "Tô tộc trưởng, anh lại đùa tôi rồi." "Tôi có được một khối đá Thái Sơn, trên đó ghi lại manh mối về lăng Thủy Hoàng, tôi đã cho người đưa về Tô Gia Thôn ngay trong đêm.

Tin tức này hẳn là không giấu được đâu, anh có thể đi hỏi." Tô

Thần thấy vậy sắc mặt không hề thay đổi, cũng không để tâm đến lời chất vấn của hắn, chỉ nhìn người trước mặt thản nhiên nói.

Khi giọng nói của hắn vừa dứt, Vương Lãng có chút vội vàng xoay người đi ra ngoài.

Lão Trương thấy cảnh này, cuối cùng cũng ngậm miệng lại được, có chút tò mò hỏi: "Lời này của cậu không phải là cố ý bịa ra để đuổi hắn đi đấy chứ?

Chuyện này không chịu được điều tra đâu?" "Ai nói tôi bịa?" Tô Thần nghe vậy liếc ông ta một cái, lập tức phản bác.

Hắn không phủ nhận, tức là thừa nhận rồi.

Cằm của Lão Trương lại một lần nữa rớt xuống đất, ông ta như phát điên trừng mắt nhìn Tô Thần, chửi ầm lên: "Cậu có bị bệnh không!

Tin tức như vậy tại sao nhất định phải nói ra, cậu không sợ bọn chúng giết cậu diệt khẩu à!" ... ...

Trong một nhà kho ở Phụng Thiên.

Địa đầu xà bản địa, Điền Hổ, đang bầm dập mặt mày ngồi co ro trên đất.

Trước mặt gã, là mấy tên côn đồ mặc đồ đen, mỗi tên một tay cầm gậy sắt, một tay cầm súng ngắn, trông không dễ chọc vào.

Trần Ngọc Lâu ngồi trên một thùng phuy dầu, sắc mặt bình tĩnh đánh giá gã, không chút khách khí nói: "Nghe nói gần đây mày có gửi đi một bức thư?

Bức thư đó là ai viết?

Gửi đến đâu?" "Đại gia, tôi thật sự không biết bức thư đó là ai viết." Điền Hổ cũng coi như là một bá chủ ở Phụng Thiên, nhưng gã

chưa bao giờ nghĩ có ngày mình, một bá chủ, lại bị người ta dạy dỗ.

Hơn nữa, nhìn bộ dạng của người trước mắt, dường như thái độ và cách ra tay của hắn còn chưa hoàn toàn nghiêm túc, nói là ra tay với gã, còn không bằng nói là lấy gã ra làm trò tiêu khiển.

Gã không biết từ khi nào Phụng Thiên lại có thêm một đám rồng qua sông như vậy.

Theo quy củ trên giang hồ, thứ gì đã qua tay gã thì là đồ chết, gã sẽ không bao giờ nhả ra.

Thấy vậy, Trần Ngọc Lâu lộ vẻ tán thưởng: "Điền bang chủ quả thật là người trọng nghĩa khí, thảo nào trên giang hồ đều nói miệng mày rất cứng, ta đây cũng có chút khâm phục rồi." "Đâu có, đều là kiếm miếng cơm ăn thôi, huynh đệ cũng không cần nhìn tôi như vậy." Điền Hổ nghe vậy sững người một lúc, tưởng rằng đối phương định tha cho mình một mạng, vội vàng lên tiếng.

Chỉ là khi gã vừa dứt lời, câu nói tiếp theo của Trần Ngọc Lâu khiến gã như rơi vào hầm băng. "Ta tôn trọng quyết định của Điền bang chủ, vậy thì giết đi." "Đợi đã!

Tôi nói, tôi nói!" Điền Hổ nghe vậy, chân không khỏi mềm nhũn, không ngờ thái độ của người trước mắt lại khác xa so với dự đoán của mình, không nói hai lời đã muốn động thủ.

Gã là người trọng quy củ trên giang hồ, nhưng khi thật sự liên quan đến tính mạng của mình, những quy củ đó không thể cản được dao. "Tôi chỉ biết bức thư đó được tuồn ra từ trong quân đội, tôi gửi đến một trấn nhỏ ngoài Phụng Thiên, tên là Dương Hương Trấn, trong trấn có một lò mổ dê, tôi gửi đến đó, còn lại tôi không biết gì hết." "Đi điều tra đi." Trần Ngọc Lâu có chút bất ngờ, đồng thời đáy mắt lại hiện lên một tia thất vọng.

Ông vẫn luôn cho rằng người trước mắt hẳn là một nhân tài, không ngờ là mình đã nghĩ nhiều. "Tuy mày đã nói ra, nhưng ta vẫn sẽ cho mày một cái chết nhẹ nhàng, yên tâm chuyện lần này, ta tuyệt đối sẽ không để mày thất vọng." "Tôi..." Nghe câu này, Điền Hổ chỉ muốn chửi người. "Những gì tôi nên nói thật sự đã nói hết rồi!" Ngay khi Trần Ngọc Lâu chuẩn bị động thủ, cửa nhà kho bị đẩy ra, Chá Cô Tiếu bước nhanh vào.

Thấy người đến, mày của Trần Ngọc Lâu dần nhíu lại, không khách khí nói: "Ông đến đây làm gì?

Chuyện của mình đã làm xong chưa?" "Tộc trưởng bị bắt đi rồi." Chá Cô Tiếu dứt khoát lên tiếng, mặt trầm xuống nói.

Trần Ngọc Lâu vừa định giết Điền Hổ, đáy mắt lóe lên một tia kinh ngạc, vội vàng nói: "Sao có thể?

Với thân thủ của cậu ấy, ai có thể bắt được cậu ấy!" "Theo tin tức tôi nhận được, cậu ấy bị Vương Lãng bắt đi trên tàu hỏa, hiện đang ở Phụng Thiên." Chá Cô Tiếu không có thời gian đôi co với Trần Ngọc Lâu, rất đơn giản và gọn gàng nói ra tất cả những gì mình biết.

Khi giọng nói của ông vừa dứt, sắc mặt Trần Ngọc Lâu trở nên u ám, từng đường gân xanh nổi lên trên trán.

Điền Hổ thấy cảnh đó, có chút sợ hãi rụt người lại, gã vốn tưởng Trần Ngọc Lâu vừa rồi đã tức giận, không ngờ Trần Ngọc Lâu hiện tại mới là trạng thái cuồng nộ.

Thấy ông ta dường như chuẩn bị giết người rồi rời đi, Chá Cô Tiếu lên tiếng cản lại, không vui nói: "Bây giờ không phải là lúc tức giận, chúng ta trước tiên tìm hiểu rõ tình hình ở Phụng Thiên đã rồi hãy nói." "Những người khác phản ứng thế nào?" Trần Ngọc Lâu hít sâu một hơi, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại.

Ông biết mình chắc chắn không phải là người đầu tiên biết tin này, và cũng không phải là người cuối cùng.

Chá Cô Tiếu thấy vậy gật đầu nói: "Những người khác đều đã đang trên đường đến đây.

Theo kế hoạch của chúng ta là để Uông gia trực tiếp lộ diện, chứ không phải để Tô tộc trưởng đi mạo hiểm.

Nhưng bây giờ Tô tộc trưởng bị Vương Lãng bắt đi, đối với chúng ta mà nói cũng là một cơ hội." "Nếu để Tô Thần bị đưa đến Uông gia thì mới xong đời.

Bảo người của Cửu Môn qua đây, họ hiểu rõ Uông gia hơn chúng ta!" Trần Ngọc Lâu suy nghĩ một lát liền có manh mối, bắt đầu điều động nhân lực.

Nhờ sự bố trí trước của Tô Thần, bây giờ đối mặt với tình huống đột xuất, ông cũng có thể chuẩn bị sẵn đối sách.

Đợi đến khi Chá Cô Tiếu rời đi, ông mới nhìn về phía Điền Hổ.

Lúc này Điền Hổ đã hoàn toàn ngây người, đây đâu phải là rồng qua sông gì, đây rõ ràng là Long Vương gia a. "Vị huynh đệ này, tôi thật sự không nghe thấy gì cả." "Đừng sợ!" Trần Ngọc Lâu cười với gã, khá vui vẻ nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, anh ở địa phương này khá có thế lực đúng không..." Tô Thần vốn tưởng Vương Lãng sẽ không nhịn được, ai ngờ gã này còn lì hơn hắn nghĩ, cả một ngày trời không hề xuất hiện.

Hắn cũng chỉ có thể phơi nắng trong sân, đối với một người đã quen bận rộn như hắn, cuộc sống hiện tại có phần xa xỉ.

Hắn dứt khoát tìm một chiếc ghế nghỉ ngơi trong sân, bộ dạng nhàn nhã chẳng giống một tù nhân chút nào.

Chờ cả một ngày, Vương Lãng cuối cùng cũng quay lại, gã nhìn

bộ dạng của Tô Thần rồi cảm thán một câu. "Tô tộc trưởng quả là có khí phách, người thường bị giam lại đều lo lắng cho an nguy của mình, còn ngài thì hay rồi… lại hưởng thụ." "Không hưởng thụ thì tôi biết làm sao?

Trốn?" Khi Tô Thần thốt ra chữ "trốn", mí mắt Vương Lãng giật giật, sợ rằng gã này thật sự định bỏ trốn, vậy thì tâm cơ gã bỏ ra để đến đây coi như công cốc.

May mà Tô Thần chẳng hề để tâm đến lời gã, thấy người trước mặt có vẻ do dự, hắn bèn thản nhiên lên tiếng. "Sao thế?

Thật sự sợ tôi trốn à?" "Ngài muốn trốn tôi không cản được." Vương Lãng thừa nhận, gã đúng là không cản nổi Tô Thần, chuyện này cũng chẳng có gì mất mặt.

Trước mặt Thủy Tiêu mạnh nhất này, người thường cũng chỉ là con số mà thôi. "Chuyện Tô tộc trưởng nói, tôi đã suy nghĩ rất lâu, nói không hứng thú chắc chắn là nói dối.

Qua thủ đoạn của mình, tôi biết được ngài quả thực đã gửi đi một tấm bia đá." "Rồi sao nữa?" Tô Thần thấy gã dừng lại, bèn nói tiếp.

Vương Lãng liếc hắn một cái, không hề che giấu ý đồ của mình. "Nếu đã là hợp tác, cứ giấu giếm mãi cũng vô vị.

Chương 499

Mong Tô tộc trưởng có thể tiết lộ một chút thông tin trước, để tôi tin lời ngài, thế nào?" "Ngươi coi ta là thằng ngốc à?" Tô Thần nghe vậy thì tức đến bật cười, hắn không ngờ Vương Lãng lại chọn cách này để đối phó với mình.

Hắn ngồi thẳng dậy từ trên ghế, cầm một tách trà lên nhấp một ngụm rồi mới từ tốn nói. "Thật ra ngươi có rất nhiều cách để đối phó với ta, để lấy thông tin từ tay ta, chẳng phải ngươi vẫn luôn không chọn cách khác là vì lo rằng những gì lấy được từ miệng ta không đủ chính xác sao?" "Đã muốn moi lời ta, hà tất phải làm phiền phức như vậy.

Ngươi nghĩ rằng trước khi ta gặp được người quản sự của Uông gia, ta sẽ nói cho ngươi biết sao?" Tô Thần như một gã đồ tể, dùng cách thức chuẩn xác đoán ra được suy nghĩ và ý đồ của gã, sau đó không chút nể nang mà vạch trần, chẳng chừa cho gã chút mặt mũi nào.

Nghe những lời này, sắc mặt Vương Lãng trở nên rất khó coi.

Gã không ngờ Trần Huyền lại không nể mặt như vậy, nói thẳng ra suy nghĩ của gã.

Chuyện này hoàn toàn khác với lúc gã đưa Tô Thần về, vì lúc đó hai người có sự ngầm hiểu, một người biết đối phương sẽ không giết mình, một người biết hắn sẽ không trốn.

Nhưng lúc này, thái độ của Tô Thần lại hoàn toàn khác, khác một trời một vực so với trước đó. "Ngươi nên biết, từ khoảnh khắc ngươi bước vào Phụng Thiên, mạng của ngươi đã nằm trong tay ta, ngươi không có lựa chọn nào khác." "Ngươi không sợ ta đưa ra một thông tin

sai lệch sao?" Tô Thần thấy gã dường như đang uy hiếp mình, liền không khách khí đáp lại.

Khi lời hắn vừa dứt, Vương Lãng vốn định phản bác bỗng im bặt, gã không thể đảm bảo lời của Tô Thần đều là thật.

Nhưng gã vẫn có chút không cam lòng, từ lúc gặp Tô Thần đến nay, chẳng có chuyện gì thuận theo ý gã.

Gã không muốn tin Tô Thần có bản lĩnh như vậy, nên không khách khí nói. "Ta không sợ, vì ngươi vốn không có cơ hội lựa chọn.

Mạng của ngươi, tương lai của Tô gia các ngươi đều nằm trong tay ta, tin hay không ta nhân lúc ngươi bị giam ở đây, tiêu diệt cả Tô gia!" "Ngươi không làm được, Uông gia cũng không làm được." Tô Thần nghe vậy sắc mặt vẫn rất thản nhiên, chỉ là sau khi nói xong câu đó, vẻ mặt hắn đã trầm xuống.

Ánh mắt còn lạnh lẽo và sâu thẳm hơn cả tảng băng ngầm dưới Bắc Băng Dương, khiến người ta sinh lòng sợ hãi, không kìm được muốn kéo giãn khoảng cách. "Nhưng nếu ngươi dám động đến người của Tô gia, ta sẽ khiến Uông gia các ngươi chết không yên lành!" "Ngài cứ tỏ chút thành ý đi, nói ra vài chữ thì có sao đâu?" Vương Lãng nghe vậy, im lặng một lúc, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Đúng vậy.

Từ khi Vương Lãng gửi tin tức bắt được Tô Thần đi, gã vốn tưởng mình có thể đứng vững trước mặt Tô Thần.

Ai ngờ lại bị một tin tức từ Uông gia truyền về làm cho bối rối.

Uông gia đấu với Cửu Môn nhiều năm như vậy, vẫn luôn bị áp chế, chính là vì không có một đồng minh đắc lực.

Nhưng sau khi biết được suy nghĩ của Tô Thần, nội bộ Uông gia

đã có một số tiếng nói khác.

Nếu Uông gia có thể liên thủ với Tô gia, vậy thì việc lật đổ Cửu Môn sẽ không còn là giấc mơ nữa, mà là chuyện thật sự có thể làm được.

Và tác dụng duy nhất của Vương Lãng hiện giờ, chỉ là moi được càng nhiều tình báo từ miệng Tô Thần càng tốt.

Nhưng con đường này đã bị Tô Thần chặn đứng.

Lúc này, gã nhìn Tô Thần, giống như đang nhìn một con nhím, toàn thân đầy gai, hoàn toàn không có cơ hội ra tay. "Tô Thần, nếu ngài đã muốn hợp tác với Uông gia, thì cũng phải đưa ra thứ gì đó khiến người ta tin phục chứ, không thể vì một câu nói của ngài mà khiến tôi tin lời ngài là thật được?" "Bằng chứng không phải ngươi đã tra ra rồi sao?

Chẳng qua là muốn biết thông tin về lăng mộ Tần Thủy Hoàng thôi.

Nếu đã muốn biết những thông tin đó, tại sao không gọi một người có tiếng nói đến đây." Nói cho Vương Lãng ư?

Chuyện đó tuyệt đối không thể.

Tô Thần rất rõ hai giá trị duy nhất của mình đối với Uông gia, chẳng qua là Tô Gia Thôn sau lưng, và những thông tin mà mình biết được.

Thông tin về lăng mộ Tần Thủy Hoàng có ý nghĩa trọng đại đối với Uông gia, nếu có thể khai quật được nó, đến lúc đó uy thế của Uông gia há có thể so với Lão Cửu Môn sao?

Cửu Môn có mạnh đến đâu, chẳng lẽ đã từng khai quật lăng Thủy Hoàng?

Vì vậy, hắn sẽ không dễ dàng ném ra thông tin này.

Nhưng phản ứng của Vương Lãng cũng vượt ngoài dự đoán của hắn, gã nói thẳng. "Ngài bỏ ý nghĩ đó đi, người quản sự của Uông gia tuyệt đối sẽ không đến đây." "Ồ?

Vậy thì tôi cũng sẽ không nói." Tô Thần gật đầu, cũng không vội, mà rất thản nhiên nói.

Khi lời hắn vừa dứt, Vương Lãng cũng từ bỏ ý định moi thêm thông tin từ hắn, khẽ lắc đầu, bực bội nói. "Vậy cứ thế đi, giam hắn lại, không cho phép hắn nhìn thấy ánh mặt trời nữa." Nói xong câu đó, Tô Thần nhìn mấy người đang bước vào, nhất thời có chút lo lắng.

Ngay cả lúc Vương Lãng nói người của Uông gia sẽ không đến tìm hắn, hắn cũng không hoảng hốt như bây giờ. "Này, chúng ta dù gì cũng nên tôn trọng nhau một chút chứ, tôi phơi nắng trong sân thì có gì sai?" "Xin lỗi." Tên lính gác cửa nghe vậy, khẽ lắc đầu với hắn, chậm rãi nói.

Chỉ là những lời này chắc chắn chẳng có kết quả gì.

Tô Thần vừa bị giam vào phòng, vẻ lo lắng trên mặt liền biến mất. "Ta để xem, ngươi ngồi yên được bao lâu?" *** Vào đêm, ánh trăng trong vắt chiếu xuống, bóng của tường viện đổ xuống đan xen vào nhau, tạo thành một dải ngọc hà có phần hư ảo trong sân.

Tên lính gác đêm vừa ngáp một cái, đột nhiên nghe thấy tiếng bước chân, nhìn thấy người đến thì lập tức tỉnh táo hẳn, đang định đứng thẳng người hành lễ thì đã bị đè xuống.

Người đến vẫy tay với hắn, ra hiệu cho tất cả im lặng.

Người đó đẩy thẳng cửa phòng ra, nhìn Tô Thần đang say ngủ, rồi ngồi xuống bên bàn uống một ngụm nước.

Trà vừa mới rót xong, Tô Thần đã mở mắt, nhìn người đó nói.

"Ông cứ thích lén lút như vậy à?" "Ta đã nói cách này vô dụng rồi, lão tử có biết người Uông gia trông mặt mũi ra sao đâu, cứ bắt ta phải đến thử." Vừa nghe câu đó, Lão Trương có chút không nhịn được mà lên tiếng.

Miệng toàn giọng đặc sệt Đông Bắc, ông ta nhìn Tô Thần với vẻ bất đắc dĩ và khó xử, không khách khí nói. "Ta chỉ đến khuyên ngươi một chút, đề nghị mà Vương Lãng đưa cho ta thật sự không tệ.

Uông gia tuy không thể ra ngoài ánh sáng, giống như lũ chuột cống, nhưng có bọn chúng âm thầm theo dõi, một số việc sẽ thuận tiện hơn nhiều." "Ta thấy suy nghĩ của hắn không tồi, hay là ngươi nói thông tin đó ra đi?" Lão Trương đương nhiên không tự dưng đến đây, ông ta nhìn hắn rồi cất tiếng khuyên nhủ.

Chỉ là khi giọng ông ta vừa dứt, Tô Thần cũng chỉ bình tĩnh nhìn ông ta, không nói một lời.

Chỉ qua mấy hơi thở, Lão Trương đã hiểu thái độ của hắn, có chút bất đắc dĩ nói. "Thôi được, ta biết cái tính ương bướng như khúc gỗ của ngươi rồi, cách này căn bản không thể khiến ngươi mở miệng." Thật ra đến đây ông ta cũng có chút bất đắc dĩ, nếu đã không moi được thông tin này từ miệng Tô Thần, ông ta chỉ có thể nói. "Đến uống trà đi, với tư cách là bạn bè." "Ông đúng là có bệnh, nửa đêm nửa hôm không ngủ, chạy đến chỗ tôi uống trà?" Tô Thần mang theo cơn bực bội vì bị đánh thức, miệng như ngậm phải thuốc súng, nghe có vẻ rất gắt gỏng.

Lão Trương ngược lại chẳng hề để ý, nếu nói thật ra, đó là vì bình thường ông ta nói chuyện còn gắt hơn, chỉ là trước mặt Tô Thần có vẻ nhún nhường một chút mà thôi.

Lão Trương uống một ngụm trà, cảm thấy có chút không đủ đô, không nhịn được nói. "Ngươi tưởng ta muốn đến chắc, chẳng phải là

hết cách rồi sao." Ăn của người thì mềm miệng, nhận của người thì chùn tay, ông ta đã chọn hợp tác với Tô Thần, chỉ có thể đến đây đối phó.

Tô Thần nghe vậy thì khịt mũi coi thường, lời này lừa người khác thì được, chứ muốn hắn đồng cảm thì rõ ràng là chưa đủ. "Thôi đi, tôi còn lạ gì ông?

Chuyện không có lợi ông sẽ làm à?" "Sao ta lại không làm!" Lão Trương nghe vậy, vỗ tay một cái, có chút kích động nói.

Chỉ là lời này còn chưa nói xong, cả người ông ta không khỏi ngây ra tại chỗ, nhìn người trước mặt rồi vô thức nói. "Thôi được, thật ra ta đúng là có việc mới đến." "Vương Lãng đã nói với ta suy nghĩ của ngươi.

Người của Uông gia quả thực sẽ không rời khỏi Uông gia, nhưng ngươi có thể đi mà." Nói đến đây, dưới ánh trăng, Tô Thần nhìn thấy nụ cười có phần phóng túng của Lão Trương.

Chương 500

"Hôm nay ta đến, chính là để đưa ngươi đến Uông gia?" "Ông cũng đi?" Tô Thần ngẩn ra, sự việc dường như đang phát triển theo một hướng mà hắn không ngờ tới.

Nếu làm như vậy, kế hoạch ban đầu của mình sẽ phá sản, những gì xảy ra tiếp theo đều sẽ vượt ngoài dự đoán của hắn.

Lão Trương chỉ vào mình, khá đắc ý nói. "Sao nào?

Chẳng lẽ ngươi còn không tin ta sao?" "Lão Trương ta là người thế nào, ngươi nên biết rõ hơn bất kỳ ai khác.

Nếu ta đã chủ động nói ra lời này, tự nhiên là sẽ đi cùng." "Ây ây ây, đợi ta với." Lão Trương còn chưa nói xong, đã thấy Tô Thần không thèm để ý đến mình, đi thẳng ra ngoài.

Ông ta cũng chẳng còn ý định ra vẻ nữa, vội vàng thu dọn đồ đạc rồi đi cùng hắn. *** Ánh trăng xuyên qua rừng cây, trên một con đường đất bên ngoài Phụng Thiên.

Điền Hổ đứng trong một chỗ lõm giữa rừng, có chút khó xử nói. "Mấy vị hảo hán, tin tức của tôi tuyệt đối không có vấn đề gì, bọn họ nhất định sẽ đi qua đây." "Chúng ta có thể thả tôi đi trước được không, nếu để Trương lữ trưởng biết tôi đã làm gì, nhất định sẽ muốn giết tôi mất." Trước khi gặp mấy gã này, Điền Hổ cảm thấy mình cũng coi như là dân giang hồ, nhưng sau khi đụng phải Trần Ngọc Lâu và những người khác, gã có thể tự gọi mình là dân lành rồi.

Bởi vì dù gã có điên cuồng đến đâu, cũng sẽ không nghĩ đến chuyện chặn xe.

Mà lại còn là chặn xe của Trương lữ trưởng.

Trần Ngọc Lâu liếc gã một cái, lạnh nhạt nói. "Nếu còn muốn sống, thì tốt nhất câm miệng lại cho ta.

Những lời này ta sẽ không nói lại lần thứ hai, ta nghĩ ngươi cũng không muốn biết nếu ta lười nói nhảm với ngươi, kết quả cuối cùng sẽ như thế nào đâu." "Vâng, vâng, vâng." Điền Hổ cảm nhận được thứ cứng rắn sau lưng mình thúc về phía trước, vội vàng gật đầu nói.

Khi giọng gã vừa dứt, một luồng ánh sáng đèn xe như thanh quang kiếm đâm thủng màn đêm, tiếng gầm của động cơ như một con dã thú, không ngừng gào thét nơi đây.

Một chiếc xe tải màu đen lao vun vút qua, để lại một làn bụi mù mịt.

Ầm!

Tên lính lái xe đã đi trên con đường này rất nhiều lần, nên dù đêm đã khuya, gã cũng không có ý định giảm tốc, vẫn giữ tốc độ khá nhanh.

Khi bánh xe lún xuống, gã hoàn toàn không phản ứng kịp, cũng không ngờ có người lại đào một cái hố trên đoạn đường này.

Cả người trực tiếp đập vào xe rồi ngất đi! "Thành công rồi!" Trần Ngọc Lâu không khỏi siết chặt nắm đấm, kế hoạch giải cứu Tô Thần lần này đã thành công.

Hắn vội vàng bảo Chá Cô Tiếu dẫn người qua, ai ngờ khi Chá Cô Tiếu qua đó, mở tấm bạt sau xe ra.

Bên trong chỉ có một số minh khí, chẳng thấy bóng người nào.

Trần Ngọc Lâu lấy ra một bình hoa sứ trắng từ trong đó, ném mạnh xuống đất. "Rốt cuộc là có chuyện gì!" "Tôi… tôi không biết!

Nhất định là tên đưa tin đã lừa tôi!" Điền Hổ cũng ngây người,

chuyện này hoàn toàn khác với thông tin gã nhận được.

Trần Ngọc Lâu vừa định nổ súng, Chá Cô Tiếu bên cạnh đã ngăn hắn lại, đá Điền Hổ sang một bên, bực bội nói. "Người Uông gia làm việc bí mật, chúng ta vồ hụt cũng là chuyện trong dự liệu.

Trọng điểm bây giờ không phải là chuyện này, mà là Tô tộc trưởng rốt cuộc đang ở đâu?" "…" Trần Ngọc Lâu mặt mày âm u gật đầu, đang định lên tiếng.

Trong rừng núi truyền đến một âm thanh kỳ lạ, hắn hơi sững người, nhắm mắt lắng nghe một lúc rồi có chút lo lắng nói. "Đi, bên Lão Lục có phát hiện, chúng ta qua đó xem ngay." "Ừm." Hai người bàn bạc, biết chuyện này không thể trì hoãn, vội vàng dẫn người rời đi.

Thấy những người đó rời đi, Điền Hổ bị bỏ lại tại chỗ có chút ngơ ngác, gã nhìn cái đầu xe bị lún xuống, không lẽ đây là để mình chịu tội thay sao.

Vừa được tự do, gã vội vàng đuổi theo. "Đợi tôi với!" *** Phụng Thiên là căn cứ của Lão Trương, cũng là nơi hơn vạn người đó đồn trú.

Lão Trương cũng có chút bản lĩnh, dù ông ta đã lén lút rời đi, nhưng phòng thành ở Phụng Thiên vẫn không có chút sơ hở nào.

Trần Ngọc Lâu và những người khác dù có lợi hại đến đâu cũng không thể quang minh chính đại đánh vào Phụng Thiên được, vì vậy cách họ chọn là đợi đến khi Tô Thần được đưa ra ngoài.

Chặn đường giữa chừng.

Theo lời của Điền Hổ, có hai tuyến đường.

Tuyến đường của Trần Ngọc Lâu là tuyến có xác suất cao hơn, còn một tuyến khác là tuyến vận chuyển lương thực của trạm lương

thực.

Uông gia đã trốn tránh Cửu Môn, chứng tỏ nơi ở hiện tại của Uông gia sẽ không quá hẻo lánh, nơi xe có thể đi không nhiều.

Khi Trần Ngọc Lâu dẫn người đến trạm lương thực ở đầu kia, Hắc Bối Lão Lục và những người của Cửu Môn đã hoàn toàn khống chế được nơi này. "Ta đến muộn rồi, người Uông gia đã đưa người đi từ nửa đêm trước.

Theo lời của binh lính canh gác ở đây, khoảng mười giờ đêm qua có một chiếc xe đi qua." "Tổng cộng có ba chiếc xe, không dừng lại ở đây." Hắc Bối Lão Lục nói hai câu rồi nhìn về phía Bát Gia ở cửa.

Bát Gia ngẩn ra, biết tính tình của Lục Gia nên không nói tiếp, mà cười nói. "Chuyện chúng ta giăng một tấm lưới về phía bắc, không thể qua mắt được Uông gia.

Không ngờ người của Uông gia lại gan to như vậy, dám đưa người đi trước." "Bây giờ không phải là chuyện đưa người đi, mà là chúng ta nên làm thế nào để tìm người về." Trần Ngọc Lâu nghe vậy thở dài, tuy có chút muốn nổi giận, nhưng người của Cửu Môn cũng là đến giúp đỡ.

Ngoài những tuyến đường này ra, các cửa ải khác cũng đều có người canh giữ.

Về phần an nguy của Tô Thần, những người có mặt đều không hề lo lắng.

Họ đều rất tự tin Tô Thần có thể tự lo cho mình, và còn làm tốt hơn họ tưởng tượng.

Chá Cô Tiếu ngược lại không vội, nhìn những người khác nói. "Người của chúng ta đã theo dõi dọc đường từ sớm, tin tức được lan truyền ra ngoài, rất nhanh sẽ có thông tin chúng ta cần." "Không đủ!

Người Uông gia không phải kẻ ngốc, họ có thể đưa người đi trước, chẳng phải là vì cảm thấy chúng ta đang theo dõi trong bóng tối sao?" Trần Ngọc Lâu lắc đầu nói, rời khỏi đây chỉ là khởi đầu. "Tiếp theo họ chắc chắn sẽ đưa Tô Thần đến Uông gia, chúng ta phải tìm được Tô Thần và bám theo trước khi họ đến đó.

Các vị có cách nào không?" "Bát Gia không phải được mệnh danh là thần toán sao, hay là tính một quẻ xem?" Trong đám đông không biết là ai đột nhiên lên tiếng, phá vỡ cục diện có phần cứng nhắc.

Điền Hổ vốn chỉ bị ép buộc, bỗng dưng biến thành tòng phạm, nhận thấy Trần Ngọc Lâu đang nhìn mình, vội vàng lắc đầu nói. "Không phải tôi!

Chuyện này không liên quan gì đến tôi cả, ngài tuyệt đối đừng hiểu lầm nhé?" "…" Trần Ngọc Lâu không nói nhảm, nhưng câu nói này lại khiến hắn nghiêm túc suy nghĩ, chuyện này dường như thật sự có thể thực hiện được, nhưng phải xem Bát Gia phản ứng thế nào?

Tề Bát Gia nghe vậy, đang uống trà thì không khỏi sặc một cái, vội vàng xua tay nói. "Trần Tổng Bả Đầu, lời này không thể nói bừa được.

Mấy trò của ta đều là lừa người cả thôi, nếu ta thật sự là thần toán, chẳng phải chỉ cần bấm ngón tay là ra được vị trí của Uông gia rồi sao?" "Vậy cũng được." Trần Ngọc Lâu thuận thế gật đầu, nếu đã được mệnh danh là thần toán thì chắc chắn cũng có chút đầu óc.

Ít nhất cũng mạnh hơn loại như Chá Cô Tiếu, Hắc Bối Lão Lục.

Tề Bát Gia còn muốn nằm yên, nhưng thấy người trước mặt đã nhắm vào mình, muốn mình thể hiện một phen, lời nói cũng mang theo vài phần bất đắc dĩ, chỉ có thể khẽ lắc đầu, cứng rắn nói. "Chúng ta tốt nhất vẫn nên xuất phát trước đi, chiếc xe lớn như vậy không thể mất dấu được đâu." "Lời này nói có lý, lái xe xuất phát!" Trần Ngọc

Lâu cả đêm không ngủ, trong mắt đã có thêm vài vệt máu đỏ.

Chương 501

Nhưng hắn không để tâm, dù sao trước kia khi hạ mộ, hai ba ngày không phân biệt ngày đêm không ngủ cũng là chuyện thường tình.

Mấy chục người không do dự, lên xe chuẩn bị rời đi.

Mà Điền Hổ đứng tại chỗ ngẩn ra, nhất thời không có động tĩnh gì. "Lên xe!" Nghe thấy lời của Trần Ngọc Lâu, gã mới vội vàng theo lên xe!

Sau khi lên xe, nhìn một xe toàn những người đằng đằng sát khí, gã cảm thấy mình dường như còn tuân thủ pháp luật hơn trước, có thể không tuân thủ được sao?

Nếu không tuân thủ nữa, không chừng những người này sẽ muốn nói chuyện với gã.

Gã nhìn phản ứng của những người xung quanh, khẽ lắc đầu hỏi. "Trần tiên sinh, chúng ta định đi tìm ai vậy?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, nếu có chuyện gì biết thì có thể nói ra." Trần Ngọc Lâu không thèm nhìn gã, lạnh lùng nói.

Điền Hổ nghe vậy làm sao không hiểu, người trước mặt vốn không có tâm tư nào với mình, vội vàng gật đầu, im lặng ngậm miệng lại.

Bất kể những người khác thế nào, dù sao gã cũng đã lên thuyền giặc, muốn xuống cũng không xuống được.

Chẳng mấy chốc, xe đã đến một ngã ba, mọi người không khỏi im lặng. "Tiếp theo đi đường nào." Trần Ngọc Lâu liếc nhìn mặt đất, cả người ngây ra tại chỗ, rõ ràng là đoàn xe đã chia ra một đội, cố ý dùng để đánh lạc hướng, nếu không tìm ra được điểm mấu chốt này.

E rằng kế hoạch tìm người của họ sẽ thất bại ngay lập tức. "Chuyện này…" Thông tin không đủ, Tề Bát Gia cũng không tiện phán đoán gì, có chút lúng túng nhìn Trần Ngọc Lâu, dù trong lòng có chút không muốn, vẫn có phần không cam lòng nói. "Chẳng lẽ phải chia ra sao?" "Thật sự không được thì chia ra." Trần Ngọc Lâu nhìn hai bên, nghiến răng nói.

Quỷ mới biết Uông gia đã sắp đặt bao nhiêu cạm bẫy ở phía trước, nhưng để tìm được Tô Thần, họ vốn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể cứng rắn làm chuyện này.

Thấy mọi người im lặng, Điền Hổ đã lên thuyền giặc, lên tiếng nói. "Bên trái." "Hửm?" Trần Ngọc Lâu liếc nhìn gã, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc. "Làm sao ngươi biết?" "Nhìn thì giống nhau, nhưng thực tế họ đã để lại thông tin ở đây.

Các vị thấy cái cây kia không, trên đó thiếu mất mấy cành, là mới bị người ta chặt, đó chính là thông tin cho chúng ta." Điền Hổ nghiêm túc nói, chủ yếu là cách truyền tin này không phải là cách thường dùng ở phương Nam, mà là do các bang phái bản địa ở Phụng Thiên nghĩ ra.

Gã cũng không nghĩ rằng mình nói ra câu này sẽ khiến người ta tin, vô thức rụt cổ lại, có chút sợ hãi nói. "Nếu các vị không tin, tuyệt đối đừng giết tôi, cứ coi như tôi nói bừa cũng được." "Yên tâm đi, nếu thật sự tìm được, chắc chắn sẽ ghi cho ngươi một công!

Đừng nói là giết ngươi, còn phải thưởng cho ngươi nữa!" Tề Bát Gia nghe vậy, vỗ vỗ vai gã nói.

Điền Hổ nghe vậy ngẩn ra, trong lòng thầm nghĩ đến cảnh tượng đó, vội vàng lắc đầu.

Đây không phải là chuyện gì đáng mừng cả. *** Cùng lúc đó, Trần Huyền ngồi trong xe, nhìn Vương Lãng đang ngồi phía trước nói. "Tôi muốn đi tiểu." "Không được!" Vương Lãng không quay đầu lại nói.

Uông gia khi đối mặt với Cửu Môn, không ít lần gặp phải nguy cơ sinh tử, vì vậy việc thực hiện kế hoạch đều đặc biệt chu toàn, thậm chí còn cân nhắc đến việc đôi khi phải đi chậm hơn.

Cho nên trên suốt quãng đường này, xe cơ bản không dừng lại.

Mà Tô Thần và những người khác ngồi trong thùng xe, phía sau bị che bằng vải đen hoàn toàn không nhìn thấy tình hình bên ngoài, hắn cũng chỉ có thể tìm cách thăm dò một phen.

Những cái cớ không đứng đắn như đi tiểu không chỉ có một, mà hắn đã nghĩ ra mấy cái.

Chỉ tiếc là không có cái nào có tác dụng.

Lão Trương có chút không nhìn nổi nữa, nhìn Vương Lãng nói. "Ta chỉ có mấy ngày để hồ đồ với các ngươi, nếu không có chuyện gì, dừng xe lại, lão tử muốn đi đại tiện." "…" Vương Lãng nghe vậy hít sâu một hơi, gõ hai cái vào thùng xe.

Sau khi xe dừng lại, Vương Lãng nhìn hai người nói. "Đi nhanh lên." "Thằng nhóc nhà ngươi…" Lão Trương bị đối xử như phạm nhân, nhưng ông ta lại không tức giận, chỉ liếc gã một cái.

Hai người cùng nhau tìm chỗ đi tiểu, chỉ là nơi này trông có vẻ không rõ ràng, xung quanh đều là núi, rõ ràng có chút khiến người ta không hiểu. "Tô Thần, lão tử biết ngươi muốn làm gì.

Nhưng ta khuyên ngươi tốt nhất đừng làm chuyện ngu ngốc, những người này không phải kẻ ngốc, làm gì cũng sẽ bị phát hiện." Lão Trương rất hiểu Tô Thần muốn làm gì, nhưng ông ta không cản Tô Thần, ngược lại còn chủ động lên tiếng, thậm chí còn nghĩ đến việc giúp Tô Thần che chắn thêm một chút.

Tô Thần nghe vậy, liếc ông ta một cái, bực bội nói. "Tôi cần ông giúp à, nếu không có việc gì thì nhanh chóng quay về đi." "Cái tính

nóng nảy của ta!" Lão Trương vừa nghe câu này đã có chút không nhịn được!

Nhưng hai người không đánh nhau, Vương Lãng vừa hay xuất hiện vào lúc này, cắt ngang ý định giao đấu của hai người.

Họ nhìn nhau, cuối cùng chỉ có thể bất đắc dĩ ngồi lại vào xe.

Vừa về đến xe, Lão Trương ngáp một cái. "Hơi buồn ngủ rồi, ngủ trước đây?" "Ngươi bỏ thuốc?" Tô Thần ngửi ngửi, phát hiện trong không khí có thêm một mùi hạnh nhân, ngẩn ra một lúc rồi nhìn Vương Lãng nói.

Gã không trả lời hắn, chỉ nhìn Tô Thần ngủ say hẳn. "Không chuốc thuốc mê, chẳng lẽ thật sự chờ ngươi để lại tín hiệu cho người phía sau?" Uông gia không phải kẻ ngốc, tự nhiên biết có người đang chờ mình, nên không chọn cách đưa người đi thẳng, mà dùng cách phức tạp hơn.

Chẳng mấy chốc, xe dừng lại bên đường, từ trong rừng cây hiện ra mấy người, cõng hai người đang say ngủ đi… Tô Thần ban đầu là giả vờ ngủ, nhưng đi được một lúc thì cảm thấy có chút không ổn.

Đầu tiên là bị người ta cõng, sau đó đổi thành bè tre, cuối cùng lại biến thành xe bò?

Uông gia rốt cuộc sống ở đâu vậy?

Có cần dùng nhiều xe như vậy không?

Thật sự không chờ được nữa, hắn cũng ngủ thiếp đi.

Đến khi hắn mở mắt ra, phát hiện mình đã ở trong một thôn làng, đẩy cửa ra ngoài là tường viện cao chưa đến nửa người, và một số nông dân đang lao động.

Không xa có một con sông nhỏ uốn lượn, chảy về phía thung lũng

ở hạ lưu. "Đây là?

Uông gia?" Tô Thần nhìn cảnh tượng năm tháng tĩnh lặng này, luôn cảm thấy không hợp với tác phong lén lút như chuột cống của Uông gia, có chút nghi hoặc lên tiếng.

Không có ai cho hắn câu trả lời, Tô Thần nhất thời cũng không đoán được đây là nơi nào.

Cửa phòng bị người ta đẩy ra, Lão Trương cười híp mắt bước vào. "Thoải mái thật, lão tử lâu rồi không ngủ ngon như vậy.

Đây là nơi nào?" "Trông có vẻ như ở Đông Bắc, đây không phải địa bàn của ông sao?

Ông không nhận ra đây là nơi nào à?" Tô Thần thấy Lão Trương có vẻ không biết, liền cảm thấy có chút kỳ lạ và quái đản, vội vàng lên tiếng hỏi.

Chỉ là kết quả nhận được khiến hắn cũng có chút bất ngờ.

Đông Bắc dù sao cũng là địa bàn của Lão Trương, ông ta ít nhiều cũng nên nhớ sa bàn mới đúng, nhưng nhìn xung quanh một lúc cũng không nhớ ra được. "Lạ thật, trên bản đồ ta chưa từng thấy nơi nào có bố cục như thế này, chẳng lẽ chúng ta đến nơi rồi?" "Tôi thấy không giống, người Uông gia cũng là người, đây chắc là để chúng ta nghỉ ngơi, thuận tiện né tránh truy binh." Tô Thần lắc đầu, tuy hắn không biết người Uông gia đang giấu thuốc gì trong hồ lô, nhưng có thể đoán ra được họ cố ý làm phức tạp như vậy là vì cái gì?

Chương 502

Vừa nghe có truy binh, Lão Trương lập tức trợn tròn mắt, làm ra bộ dạng như gặp ma, có chút không nhịn được nói. "Truy binh?

Binh lính của lão tử đều còn ở đó cả, ai sẽ đến tìm ta?" "Thuộc hạ của tôi có nhiều người tài, có thể tìm đến đây cũng không có gì lạ." Tô Thần cũng không vội, hắn và Lão Trương dù sao cũng không giống nhau.

Người sau có thể tự do ra vào, là vì giữa họ vốn là quan hệ hợp tác, còn mình thì không phải, những người này không khóa mình lại đã là tốt lắm rồi.

Còn nói gì đến hợp tác?

Lão Trương nghe vậy thì không nói nên lời, nhìn con phố vắng tanh nói. "Cái tên Vương Lãng này cũng không biết đi đâu rồi, ta tìm hắn lâu rồi cũng không thấy bóng dáng." Nói Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Cửa phòng bị người ta đẩy ra, Vương Lãng xách một hộp thức ăn bước vào. "Cá muối ở đây vị không tệ, ta vừa thấy một con cá cờ từ hai trăm năm trước, họ nói món này vị rất ngon, nhưng mùi vị thì…" "Cái này…" Lão Trương nghe vậy hít một hơi khí lạnh, có chút không nhịn được lắc đầu nói. "Nếu ngươi thật sự đem thịt cương thi đến cho ta, xem ta có sửa ngươi không!" "Nếm thử đi?" Đến nơi này, Vương Lãng dường như không còn vẻ nóng nảy như trước, ngược lại còn nhìn Tô Thần nói.

Thái độ có phần hòa nhã đó, cũng làm dịu đi sắc mặt của Tô Thần.

Tô Thần ngồi xuống bàn, nhìn bữa cơm Vương Lãng mang đến.

Hai bát cháo rắc sò điệp khô, một đĩa dưa muối và một con cá

muối hấp, tỏa ra hương thơm thoang thoảng.

Lão Trương vô thức chuẩn bị ăn cháo, nhưng thấy Tô Thần không động đũa, ông ta vô thức ngẩn người, im lặng đặt tay xuống. "Vương Lãng, ngươi nói thật cho ta một câu, chúng ta còn cách Uông gia bao xa." "Ngày mai là đến nơi rồi, đợi các vị ăn cơm xong chúng ta cũng nên xuất phát." Vương Lãng ngẩn ra, không ngờ những người này lại để ý đến chuyện đó, vội vàng lên tiếng nói.

Chỉ là giọng gã vừa dứt, Tô Thần đã nhíu mày nói. "Không đúng?

Theo tình hình hiện tại, chúng ta nên mau chóng lên đường mới phải." "Nhưng chỉ lo lên đường cũng không được, cũng phải nghỉ ngơi cho tốt chứ!" Vương Lãng cười híp mắt nói, lấy đũa từ trong hộp ra đặt trước mặt Tô Thần. "Trước đó sự việc khẩn cấp, ta cũng là bất đắc dĩ mới làm vậy.

Bây giờ đã vào địa giới của Uông gia, cũng không còn hoảng sợ như trước nữa." Tô Thần đưa tay nắm lấy cổ tay gã, nhận lấy đôi đũa từ tay gã, lạnh lùng hỏi. "Là ai bảo ngươi đến giết ta." Lão Trương đang đói đến mức không chịu nổi, nghe thấy vậy thì động tác trên tay cũng khựng lại.

Gã biết tính khí của Tô Thần, hiểu rằng người này không nói năng hồ đồ, nên có chút ngượng ngùng lên tiếng. "Đây là Vương Lãng mà, nó mà thật sự muốn giết chúng ta thì sao phải đợi đến bây giờ?" "Đúng vậy, tôi là Vương Lãng đây, Tô tộc trưởng, ngài đang nghi ngờ điều gì sao?" Vương Lãng lúc này cũng sững sờ, tỏ ra vẻ vô tội, nhìn Tô Thần đầy khó hiểu.

Mà Tô Thần cũng không giải thích, chỉ nhìn Vương Lãng rồi khẽ lắc đầu nói. "Nếu không phải tôi từng tiếp xúc với Vương Lãng thì đã thật sự bị ngươi lừa rồi.

Thật ra quan hệ giữa tôi và Vương Lãng không hề tốt đẹp, nếu

không phải vì Uông gia thì hắn đã giết tôi rồi." Tô Thần nhìn Vương Lãng giả trước mặt, cảm thấy hắn thực sự có chút xem thường mình, bất lực lắc đầu, chậm rãi nói. "Coi như hắn không giết tôi thì cũng sẽ không mang đồ ăn đến cho tôi thế này." "Hóa ra là thất bại ở thái độ à?" Vương Lãng nghe vậy có chút sững sờ, rõ ràng không ngờ quan hệ giữa Tô Thần và Vương Lãng lại kỳ quặc đến thế.

Thông thường mà nói, đã là đối tác hợp tác thì quan hệ giữa họ nên hòa hoãn một chút mới phải, nhưng những gì thể hiện trước mặt hắn lúc này lại hoàn toàn khác.

Thấy vậy, Lão Trương cũng chậm chạp phản ứng lại, trừng mắt nhìn Vương Lãng nói. "Hóa ra hắn đúng là đồ giả." "Phát hiện ra thì đã sao, ta vẫn có thể giết ngươi!" Từ miệng của tên Vương Lãng kia bỗng phát ra một giọng nữ không mấy hòa nhã, khiến hai người có mặt ở đây sắc mặt có chút kỳ quái.

Nhân lúc Lão Trương còn đang kinh ngạc, trong tay Vương Lãng bỗng xuất hiện một cây nga mi thứ, đâm thẳng về phía Lão Trương.

Tô Thần phản ứng rất nhanh, vớ lấy cái đĩa đựng cá khô trên bàn để đỡ nhát đâm này.

Nhát đâm của Vương Lãng giả chỉ là đòn nhử, nhân đà đó lướt về phía ngực Tô Thần.

Khi cảm nhận được lực đạo của đòn tấn công đó, Tô Thần đã ý thức được đây chỉ là hư chiêu, cả người liền khẽ thay đổi động tác.

Hắn đá chân vào bàn, cả người lướt về phía sau.

Vương Lãng giả sững sờ, một đòn không thành, từ tay kia lại rút ra một thanh đoản kiếm, liên tục đâm về phía Tô Thần, nhưng mỗi nhát đều sượt qua người hắn.

Trông thì chỉ thiếu một chút, nhưng thực tế lại cách rất xa.

Tô Thần thấy thực lực của đối phương cũng chỉ đến thế, lười chơi trò mèo vờn chuột, giơ tay giữ chặt cổ tay gã, rồi đấm thẳng tới!

Bốp!

Vương Lãng giả thuận thế đối một quyền, nhưng lại bị luồng sức mạnh quái dị đủ để lay chuyển núi non kia dọa cho khiếp vía, cả người lùi trượt ra sau.

Không đợi gã tiếp tục ra tay, Lão Trương đứng xem kịch bên cạnh đã không ngồi yên được nữa, trực tiếp lao tới.

Khẩu súng trong tay gã đã giao nộp từ lúc lên xe.

Nhưng Lão Trương xuất thân từ Phụng Thiên, bản lĩnh năm xưa cũng không tầm thường, dăm ba gã đàn ông to con cũng khó mà đến gần được gã.

Đối mặt với người trước mắt, gã đấm thẳng một quyền xuống.

Trong mắt Vương Lãng giả lóe lên một tia hoảng sợ, vội giơ tay ném ra mấy quả bom khói, định nhân cơ hội thoát khỏi Lão Trương.

Ai ngờ Lão Trương thấy cảnh này, trực tiếp nắm lấy cổ tay gã, giơ tay đấm vào ngực, khói trắng dày đặc che khuất tầm nhìn, chỉ còn lại tiếng hai người vật lộn.

Đợi khói dày tan đi, sắc mặt Tô Thần có chút không đúng.

Hắn vốn nghĩ Vương Lãng giả này không biết là do ai cải trang, nên cũng không tốn công sức gì, nhưng điều hắn không ngờ tới là, việc mà Vương Lãng giả này làm, lại vượt xa tưởng tượng của hắn.

Lúc này, từ trong làn khói hiện ra là hai Lão Trương đang vật lộn trên đất, tư thế không mấy nhã nhặn.

Lão Trương bên trái có chút sốt ruột nói: "Tô tộc trưởng còn đứng ngây ra đó làm gì!

Cùng nhau xử lý nó đi!" Còn Lão Trương bên phải lại tỏ vẻ bất lực hơn. "Không phải!

Ngươi đừng nghe nó, ta mới là thật!" "Đừng có bắt chước lão tử, lão tử sẽ xé mặt ngươi xuống." Hai Lão Trương đồng thời ra tay, muốn xé thứ gì đó trên mặt đối phương, nhưng bản lĩnh hai người tương đương nhau, ngoài việc vật lộn một hồi thì chẳng thu được kết quả gì.

Tô Thần nhìn cảnh tượng trước mắt mà ngây người, nhất thời không biết nên nói gì, đành đứng đó xem một lúc.

Hai Lão Trương đấu một hồi không phân thắng bại, bèn không đánh nữa. "Này, ngươi đừng có đứng nhìn nữa, hắn là đồ giả, chúng ta cùng nhau xử lý hắn đi!" "Hắn mới là đồ giả!

Lão Tô, ngươi tuyệt đối đừng mềm lòng!" Hai Lão Trương gần như đồng thanh nói, rồi hung hăng nhìn đối phương.

Thấy vậy, Tô Thần xắn tay áo lên nói: "Hai người các ngươi đều quay lưng về phía ta, lát nữa ta sẽ đánh ngất cả hai, người giả sẽ chết, người thật sẽ sống." "Được thôi!" Lão Trương bên trái nói thẳng, lập tức quay người lại.

Lão Trương bên phải thấy vậy, rón rén bước tới, vừa định ra tay thì nghe thấy giọng của Tô Thần. "Ngươi giả dạng thành Lão Trương ta có thể hiểu, nhưng ngươi có từng nghĩ, ngươi không có cách nào thay quần áo, xem ra cái gọi là dịch dung thuật của ngươi chỉ là huyễn thuật mà thôi." "Cái gì!" Nghe thấy những lời này, Lão Trương thật không khỏi kinh ngạc, bất giác véo véo mặt mình. "Lão tử trúng huyễn thuật từ lúc nào?

Chẳng lẽ là từ lúc nó vừa vào?" "Là làn khói đó." Tô Thần nhìn Lão Trương trước mặt, rất bình tĩnh nói. "Cho ngươi một cơ hội, bây giờ ra mặt ta sẽ không giết ngươi, nhưng nếu ngươi tiếp tục trốn

tránh, thì đừng trách ta không nể tình." "Khoan đã, ngươi phân biệt được ai trong chúng ta chưa?" Lão Trương thấy vậy không khỏi lên tiếng.

Gã giờ đang rất lo, nếu nhận nhầm thì người chết chẳng phải là mình sao?

Chương 503

Hai Lão Trương đến cả thái độ cũng giống hệt nhau, Tô Thần thấy vậy lại rất bình tĩnh, cười tủm tỉm nói tiếp. "Yên tâm đi, tuy nói nó giống hệt ngươi, nhưng một vài chi tiết của các ngươi không giống nhau lắm, ví dụ như..." Lời hắn còn chưa dứt, bỗng một bóng người đột ngột lao tới.

Bốp!

Tên kia vừa chạy được nửa đường, dưới chân Tô Thần bỗng xuất hiện mấy vết nứt, cả người như một quả đạn pháo lao tới, một quyền đánh bay Lão Trương đang bỏ chạy trở lại.

Hắn nhìn người trước mặt, không khách khí nói. "Thật ra ta bịa đấy, ta cũng không nhìn ra sự khác biệt giữa hai người các ngươi." "Lão Tô, lời này của ngươi có hơi đau lòng đấy." Lão Trương vừa cầm dây thừng đi tới, nghe thấy vậy chỉ cảm thấy có chút nhói lòng.

Nhưng động tác trên tay lại không chậm, trói kẻ kia lại, thậm chí còn ác ý làm một kiểu quy giáp phược.

Tô Thần lúc này mới nhìn sang người kia, thản nhiên nói. "Ai có thời gian quan tâm đến ngươi chứ." "..." Nói xong câu đó, hắn cũng không nhiều lời, nhìn người kia nói. "Nói xem, thủ pháp huyễn thuật này của ngươi rốt cuộc là gì?

Là khói mê hay là một vật môi giới nào khác, thứ có thể khiến ta cũng sinh ra ảo giác không phải là thứ thường thấy đâu." "Cái... cái này không đúng lắm thì phải?" Nghe câu hỏi của Tô Thần, khóe miệng Lão Trương bất giác giật giật, có chút kinh ngạc nói.

Lúc này không phải nên hỏi tại sao lại muốn giết họ sao?

Hỏi thủ pháp làm gì! "Hừ!

Muốn giết muốn lăng trì thì tùy ngươi!" Lão Trương giả lạnh lùng hừ một tiếng, rõ ràng không có ý định hợp tác với Tô Thần, khẽ hừ rồi quay mặt đi chỗ khác, ra vẻ mặc cho người ta sỉ nhục, thái độ đó xem ra rất khó đối phó.

Tô Thần vốn không có suy nghĩ gì thừa thãi, nhưng thấy bộ dạng hiện tại của ả, bèn nhìn ả nói. "Ngươi đã đến giết ta, chứng tỏ ngươi hiểu ta là loại người nào, vậy thì không còn gì để nói nữa." Theo giọng nói của hắn dần hạ xuống, Tô Thần đưa tay lướt qua mặt ả, chậm rãi nói. "Ngươi giết ta, ta lại không giết ngươi, ta sẽ hành hạ ngươi sống không bằng chết." "Ta lấy được từ trong cổ mộ một phương pháp luyện người thành hoạt thi, đến lúc đó thân thể ngươi sẽ biến thành cương thi, nhưng ý thức vẫn là của ngươi, không lúc nào không phải chịu đựng đau khổ." "Chà ~ ta khuyên ngươi vẫn nên nghe lời hắn đi, dù sao tính khí của tên này cũng y như lời hắn nói vậy, nếu hắn muốn xử ngươi, thì những người khác cũng không có cách nào cứu ngươi đâu." Lão Trương ở bên cạnh phối hợp.

Lão Trương giả vốn coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, tưởng mình có thể thản nhiên đối mặt với cái chết, nhưng nghe đi nghe lại lại thấy có gì đó không ổn.

Đây đâu phải là thản nhiên đối mặt với cái chết, đây rõ ràng là muốn khiến ả chết không được yên lành.

Lần này ả không nhịn được nữa, nói. "Tên khốn nhà ngươi đáng chết, ta nhất định phải khiến ngươi trả giá!" "Ngươi là nữ?" Tô Thần nghe vậy sững sờ, thái độ và phản ứng này dường như quá khác với những gì hắn nghĩ, rõ ràng không giống lời một người đàn ông sẽ nói, vậy có nghĩa là người này đa phần là nữ?

Lão Trương giả dường như ý thức được mình đã bị lộ, lạnh lùng

hừ một tiếng rồi quay đầu đi chỗ khác, xem bộ dạng kia dường như không định nhiều lời với Tô Thần nữa.

Thấy vậy, Lão Trương cũng nhìn ra, lời của Tô Thần dường như không phải là giả.

Gã cười tủm tỉm bước tới: "Đàn bà Phụng Thiên lão tử ngủ không ít, nhưng ngủ với chính mình thì vẫn là lần đầu." "Ngươi...

đồ điên biến thái!" Vừa nghe thấy lời này, trên mặt Lão Trương giả không còn vẻ bình tĩnh như trước nữa, vô cùng hoảng hốt nói, liều mạng giãy giụa muốn thoát ra.

Nhưng theo giọng nói của ả hạ xuống, Lão Trương lại hoàn toàn không để ý. "Sợ gì chứ, chỉ cần có lỗ, nam nữ lão tử đều chấp nhận được, cơ hội này ta không muốn bỏ lỡ." "..." Lão Trương giả nghe vậy không nhịn được nữa, nhắm mắt lại tức giận nói. "Uông Lương, ta biết ngươi đang nhìn, ta từ bỏ việc giết bọn họ rồi!" "Uông Lương?" Tô Thần nghe thấy cái tên này thì sững sờ, sau đó mới ý thức được đây lại là tên thật của Vương Lãng.

Chỉ thấy Uông Lương từ ngoài cửa bước vào, trong tay cầm một đoạn tùng hương đang cháy, Lão Trương giả trước mắt hai người biến thành một người phụ nữ có dung mạo bình thường.

Lúc này, trên mặt người phụ nữ kia đang mang theo một tia hoảng loạn, hung hăng nhìn hắn nói. "Ngươi tìm loại người gì thế này?

Hắn rõ ràng là một tên điên!" "Ngươi nói ai là tên điên?

Tin lão tử đè ngươi ra trước không!" Lão Trương nghe vậy sờ cằm cười nói. "Tuy ngươi trông không đẹp, ngực không có ngực, mông không có mông, nhưng cách này của ngươi không tồi, ngủ với ngươi xong lão tử muốn ngủ với ai cũng được!" "Ngươi!" Người phụ nữ kia nghe vậy, mặt đầy tức giận, định đứng dậy giết gã!

Nhưng lại bị quần áo trên người cản lại.

Uông Lương cởi trói cho ả, lạnh lùng nói. "Nếu ngươi muốn tự tìm cái chết, ta sẽ không cản ngươi, ta sẽ mặc cho ngươi bị hắn giết chết!" Trải qua tình huống vừa rồi, người phụ nữ cũng ý thức được, hai người trước mặt mình không dễ đối phó, ít nhất không phải là người mà ả có thể đối phó hiện tại.

Thủ đoạn của ả không tồi, nhưng đáng tiếc chính diện chiến lực không được.

Chỉ có thể bất mãn rời đi.

Đợi ả rời đi, Uông Lương mới lên tiếng giải thích. "Ả là người Uông gia phái tới giết các ngươi, còn thủ đoạn kia là lấy được từ một ngôi mộ cổ của ẩn sĩ, cần phải phối hợp với khói mê trên cổ tay ả và một thứ khác để sử dụng, cái đó ta không thể nói, coi như là bí mật của Uông gia." "Giết chúng ta?" Lão Trương nghe vậy lập tức trợn tròn mắt, gã có chút không dám tin vào những gì mình nghe được, nói là hợp tác mà lại biến thành giết họ. "Thằng họ Vương kia, hôm nay ngươi không cho ta một lời giải thích thì ta không đi đâu hết." "Ừm hửm." Tô Thần thấy vậy cũng gật đầu, liếc Lão Trương một cái, giải thích. "Nói như vậy, Uông gia dường như có ý kiến khác về việc hợp tác với chúng ta?

Nếu đã như vậy thì cần gì phải nhiều lời nữa?" "Vụ hợp tác này coi như xong." Lão Trương cũng gật đầu nói.

Bọn họ đều không ngại hợp tác với Uông gia, nhưng tiền đề là Uông gia này phải đáng tin cậy.

Thấy vậy, Uông Lương có chút bất lực, hít sâu một hơi nói. "Ta biết các ngươi cảm thấy ta nói lời này có chút khoa trương, nhưng đây là sự thật, nhưng đồng thời cũng là cơ hội của các ngươi." "Uông gia hiện tại nội bộ chia làm hai phái, một phái cho rằng Uông gia đã ẩn

náu lâu như vậy nên lộ diện, muốn hợp tác với hai vị, một là để nắm giữ quân quyền, hai là để áp chế Cửu Môn." "Còn phái kia thì muốn giết các ngươi, sau đó gây nên mâu thuẫn giữa Cửu Môn và các ngươi." Nói đến đây, Uông Lương cũng có chút bất lực.

Uông gia có chút không giống các gia tộc khác, chỉ cần cảm thấy là việc có thể làm được, họ đều muốn thử một lần, cho nên mới có chuyện hôm nay. "Cùng là người của Uông gia, ta cũng không có cách nào, ta không cản được, nếu hôm nay lần này ta cản được, thì rất nhanh sẽ có lần sau, lần sau nữa." "..." Tô Thần nghe vậy sững sờ.

Hắn đại khái đoán ra được những kẻ quản sự trong Uông gia là loại gì rồi, đa phần là một đám lão già cổ hủ và một số kẻ có tư duy tương đối linh hoạt tạo thành.

Cho nên mới có cách làm tự mâu thuẫn như hiện tại.

Bây giờ mà đến Uông gia, sẽ có rất nhiều yếu tố không thể kiểm soát, nhưng đồng thời cũng sẽ có cơ hội lớn hơn trước.

Hắn cảm thấy chuyện này có thể sẽ không ổn.

Nhưng hắn không đưa ra ý kiến của mình, vì đã có người không nhịn được nữa.

Lão Trương hít sâu một hơi nói: "Lão tử muốn đi!

Ta muốn gặp đám người muốn giết lão tử!

Ta phải cho chúng biết hậu quả của việc muốn giết lão tử mà thất bại!" "Lão Tô, ngươi thì sao?" Lão Trương gã trước giờ không có cái lý chịu thiệt mà không đánh trả, nhất định phải gặp những người này mới được.

Tô Thần thấy vậy, im lặng một chút, ánh mắt lướt qua khu vực gần thôn, cuối cùng dừng lại trên người Vương Lãng, bây giờ nên gọi là Uông Lương. "Thôn này hẳn là cứ điểm của Uông gia, từ lúc ngươi

đưa chúng ta đến đây, thật ra chúng ta đã sớm không còn cơ hội lựa chọn rồi, phải không?" Không khí trong sân nhỏ lại hòa hợp một cách lạ thường, không cần Uông Lương nói rõ mọi chuyện, chỉ riêng thái độ hoàn toàn khác biệt của hai phe trong Uông gia hiện tại đã đủ để nói lên rằng Uông gia bây giờ rất phiền phức.

Phiền phức đến mức ngay cả người của Uông gia cũng muốn tìm người ngoài đến giúp đỡ.

Cẩn thận nghĩ lại thì đây cũng là chuyện hợp tình hợp lý, người Uông gia đã ẩn náu quá lâu rồi, nay thời cuộc biến động, họ tự nhiên cũng có chút không giấu được nữa, muốn lộ diện. "Nếu đã là hợp tác thì hãy lấy ra một chút thành ý ra đi." Tô Thần dựa vào ghế, cầm bữa sáng lên ăn.

Chương 504

Đây là bữa ăn mà Uông Lương cho người mang đến, mùi vị không có gì đặc biệt, nhưng đối với hai người đã lâu không ăn cơm mà nói thì cũng khá ngon.

Lão Trương ăn liền mấy bát, nhìn Vương Lãng năm xưa, Uông Lương ngày nay, lên tiếng thúc giục. "Ngươi đừng có ngồi đây ăn nữa, đã muốn hợp tác đàng hoàng rồi, giữa chúng ta mà cứ giấu giấu giếm giếm thì còn gì là ý nghĩa, đem bí mật của Uông gia các ngươi ra cho chúng ta xem đi." "..." Uông gia hành sự xưa nay bí mật, còn chuyện nói ra bí mật của gia tộc mình, ở Uông gia chưa từng xảy ra.

Huống chi là nói cho Tô Thần và Lão Trương, hai kẻ trông có vẻ không mấy an phận này.

Uông Lương im lặng một lúc, lúc này mới lên tiếng nói. "Nói đến thành ý, hai vị..." "Dừng lại, ngươi đừng có nghĩ đến chuyện ăn không, còn có chuyện gì thành ý hơn việc ta tự mình đến Uông gia, cho nên muốn xác định tin tức về lăng Tần Thủy Hoàng, phải đợi ta đến Uông gia mới được." Tô Thần tự nhiên sẽ không nói ra tin tức, bản thân hắn ở đây vẫn đủ tốt rồi.

Còn Lão Trương thì càng không cần phải nói nhiều, gã nhìn người trước mặt, rất tự tin nói. "Ta không thể rời Phụng Thiên quá lâu, ngươi đừng có làm lỡ thời gian của ta." "Yên tâm, nơi này chính là cứ điểm ngoại vi của Uông gia, đến được đây chứng tỏ chúng ta cách Uông gia chưa đến một ngày đường." Uông Lương hít sâu một hơi, vẫn là nói ra tin tức này.

Mà Tô Thần và Lão Trương cũng từ lúc này, mới lần đầu tiên tìm hiểu về Uông gia.

Mâu thuẫn giữa Cửu Môn và Uông gia đã kéo dài mấy trăm năm, trong đó Cửu Môn tan tan hợp hợp, có mấy lần cơ hội tiêu diệt Uông gia, nhưng cuối cùng đều thất bại.

Ấy là vì xung đột lợi ích giữa Cửu Môn, Uông gia trong những năm này đã học được một điều duy nhất, đó là chỉ có người nhà mình mới đáng tin cậy nhất.

Uông gia từ trước đến nay không thu nạp người ngoài, cho dù thật sự có người ngoài gia nhập, đó cũng nhất định phải là người cực kỳ quan trọng đối với Uông gia.

Dù vậy cũng phải hoàn toàn có được sự tin tưởng của người Uông gia, mới có thể tiếp nhận bí mật của Uông gia.

Mà những người Uông gia bọn họ, chính là từ nhỏ đã bắt đầu tiếp nhận huấn luyện, chỉ có thông qua bài kiểm tra cuối cùng, mới được Uông gia phái ra ngoài.

Cho nên dù là những thôn dân trông có vẻ bình thường này, thực ra mới là những người đáng tin cậy nhất của Uông gia, còn những đứa trẻ chưa có được sự tin tưởng, thì bị giam ở tổng bộ của Uông gia, thậm chí không có cơ hội ra ngoài.

Lão Trương sau khi hiểu được những điều này, miệng hơi há ra, gã hoàn toàn bị những điều này làm cho chấn động. "Ngươi đây là?

Uông gia?" "Sao trông giống nuôi tử sĩ vậy!" Gã nhìn cảnh tượng trước mắt, nhất thời kinh ngạc đến mức hoàn toàn không biết nên nói gì.

Chỉ có thể với vẻ mặt vô cùng khâm phục nhìn về phía Uông Lương, rất kinh ngạc nói.

Mà Tô Thần đối với phương thức bồi dưỡng như vậy cũng cảm thấy khó hiểu? "Đây rõ ràng là đang bồi dưỡng tử sĩ, gia tộc như vậy

căn bản không có một chút tình cảm nào, ngươi thật sự sẽ vì Uông gia mà trả giá bằng mạng sống?" "Tình cảm là thứ không thể kiểm soát, chỉ có vô tình mới có thể vì Uông gia mà trả giá tất cả, khiến Uông gia cường thịnh lên áp đảo Cửu Môn, đây mới là ý nghĩa sống của ta, cho dù là chết ta cũng không quan tâm." Biểu cảm của Uông Lương có chút nghiêm túc, vô cùng trịnh trọng nhìn người trước mặt nói.

Theo giọng nói của hắn hạ xuống, Lão Trương có chút không biết nên nói gì.

Gã bỗng cảm thấy Uông gia này cũng chẳng có gì tốt đẹp. "Lão Tô, hay là chúng ta bây giờ rời đi?" "Nếu nói đây chính là bộ mặt thật của Uông gia, ta lại có chút mong đợi Uông gia sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào." Tô Thần tuy cũng có chút phản cảm với những hành vi này, nhưng điều đó không cản trở hắn muốn tiếp cận Uông gia.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất, chính là hắn muốn gặp người của Uông gia, muốn tận mắt xem cái gia tộc vì mục đích mà không từ thủ đoạn này.

Thông qua cuộc nói chuyện với Uông Lương, hắn đã hiểu rõ.

Đối phó với sự tồn tại như Uông gia, chỉ có một lựa chọn là dẫm chết nó, chỉ cần cho bọn họ cơ hội thở dốc, thì Uông gia sẽ trốn đi như gián, không biết lúc nào lại chui ra.

Uông Lương thấy Tô Thần như vậy mà vẫn còn hứng thú với Uông gia, bỗng lên tiếng hỏi. "Ngươi không phải là đang nghĩ cách đối phó với Uông gia đấy chứ?" "Đừng đùa, ta đương nhiên phải nghĩ chứ!" Tô Thần liếc hắn một cái, rất thản nhiên nói.

Theo giọng nói của hắn hạ xuống, Lão Trương đang xem kịch bên cạnh bỗng trợn tròn mắt, dùng vẻ mặt vô cùng kinh ngạc hỏi. "Này ngươi đùa à?

Lúc này mà lại nói những lời này, không sợ hắn ra hiệu một tiếng là xong đời sao?" Lão Trương thật sự bị những lời này dọa không nhẹ, vốn dĩ gã đến đây là để hợp tác với Uông gia, nhưng thấy cách làm có chút không lý trí này của Tô Thần, gã không khỏi lo lắng, mình có bị liên lụy không.

Lo lắng này không phải là không có lý, vì ngay cả Uông Lương cũng sững sờ một lúc, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Tô Thần thấy bộ dạng này của hắn, cũng không cảm thấy bất ngờ chút nào, cười cười nói tiếp. "Sự hợp tác của ta với các ngươi chỉ là lời hứa miệng, cho dù chúng ta đã nói xong, nhưng kết quả của chuyện này cuối cùng cũng không chắc chắn, ta tự nhiên phải đề phòng một vài đường lui." "Hiểu." Uông Lương hít sâu một hơi, liếc hắn một cái nói.

Ngoài câu trả lời này ra, hắn không biết còn có thể nói gì nữa, hắn nhìn sâu vào Tô Thần.

Cùng với việc tiếp xúc với Tô Thần, hắn phát hiện tên này ngày càng không nhìn thấu được, vừa rồi rõ ràng đã có được sự tin tưởng của mình, nhưng một câu nói lại khiến hắn lo lắng?

Nhưng như vậy ngược lại lại khiến hắn có chút yên tâm?

Nếu Tô Thần thật sự tin tưởng hắn?

Vậy mới chứng tỏ có vấn đề, có vấn đề rất lớn.

Nhưng nghi ngờ của hắn rất nhanh đã bị một chuyện khác xua tan, một người trông giống thôn dân trực tiếp xông vào, sắc mặt hoảng hốt nói. "Xảy ra chuyện rồi, có một đám xương cứng tìm tới, huynh đệ có chút không cản được, chúng ta rốt cuộc nên làm thế nào?" "Đừng hoảng, dẫn ta qua đó xem." Uông Lương lập tức đứng dậy, trước khi đi còn không quên dặn dò hai câu. "Hai người các ngươi ở đây chờ,

tuyệt đối không được đi lung tung." Chỉ là hắn chân trước vừa đi, chân sau Tô Thần đã đứng dậy, xem bộ dạng của hắn rõ ràng là chuẩn bị rời đi.

Lão Trương thấy vậy vội vàng nhắc nhở. "Ngươi tuyệt đối đừng có gây chuyện, hắn không phải nói chúng ta chờ sao?" "Lão Trương ngươi từ lúc nào lại là người an phận như vậy?" Nghe vậy Tô Thần sững sờ một lúc, liếc gã một cái hỏi. "Đi không?" Nơi này là cứ điểm ngoại vi của Uông gia, đã có một thời gian rất dài.

Thôn dân trong thôn cũng đều là người của Uông gia, chỉ là đối ngoại họ không tự xưng là họ Uông mà đều dùng tên giả.

Bao nhiêu năm nay đều không xảy ra vấn đề gì, tại sao hắn vừa đến lại có vấn đề?

Vấn đề này là xuất hiện trên người mình?

Hay là xuất hiện trên người người khác?

Trong lòng Uông Lương hiện lên một bóng người, chỉ là hắn có chút không dám chắc chắn. "Tô Thần, đây thật sự là bút tích của ngươi sao?" Đến đầu thôn, hắn chú ý đến ba người, người đàn ông bên trái cao lớn vạm vỡ, da hơi ngăm đen, mái tóc dài được buộc đơn giản sau lưng.

Còn bên kia là một gã râu ria xồm xoàm, hắn khẽ gõ vào chuôi đao sau lưng, ánh mắt không ngừng nhìn vào những người Uông gia xung quanh, dường như giây tiếp theo là chuẩn bị ra tay.

Còn người ở giữa trông ôn văn nho nhã, trong mắt ẩn chứa một tia phẫn nộ, thấy hắn liền trực tiếp lên tiếng. "Ta nên gọi ngươi là Uông Lãng hay là Vương Lãng." "Trần Ngọc Lâu?" Uông Lương nhìn hắn, giọng điệu mang theo vài phần không thể tin được, một suy đoán nào đó trong lòng đã thành sự thật, cả người không khỏi kinh ngạc vô

cùng.

Nhưng trên mặt vẫn không biểu hiện ra, chỉ cho người quay lại xem tình hình của Tô Thần.

Còn hắn thì thản nhiên nhìn Trần Ngọc Lâu, nhàn nhạt nói: "Làm quen lại lần nữa, ta tên Uông Lương, không biết mấy vị qua đây có chuyện gì?" "Người của Uông gia này thật không sợ chết, dám đối mặt với Lục gia và Chá Cô Tiếu như vậy." Ở một vị trí hơi xa hơn một chút, Tề Bát Gia đang bò trên mặt đất, xung quanh là người của Cửu Môn và Tô gia, xem ra họ bất cứ lúc nào cũng định ra tay.

Đây cũng là lý do tại sao Trần Ngọc Lâu dám ngang nhiên đứng ở đầu thôn.

Trần Ngọc Lâu nhìn Uông Lương, không khách khí nói. "Ta không quan tâm ngươi họ Vương hay họ Uông, những chuyện này ta không muốn bận tâm, ta hiện tại chỉ muốn từ tay ngươi dẫn đi một người, Tô Thần." "Ngươi không tìm được tộc trưởng của mình, đến địa bàn của Uông gia ta có thích hợp không?" Cho đến lúc này, Uông Lương mới nhớ ra một chuyện, lý do Tô Thần đi theo mình là vì từ đầu hắn đã áp giải người ta đến.

Mà cảnh này rơi vào mắt những người khác của Tô gia, rõ ràng giống như hắn bắt nạt người ta, trực tiếp trói Tô Thần đến.

Với thực lực của Cửu Môn và Tô gia, có thể tìm đến đây quả thực không đơn giản. "Tính khí của ta không tốt, cũng chỉ có lúc tộc trưởng ở đây mới quản được ngươi một chút, nhưng nếu ngươi không nể mặt ta, thì đừng trách ta." Trần Ngọc Lâu nghe vậy, bàn tay sau lưng nắm chặt lấy Tiểu Thần Phong, nếu không phải hai bên còn cách nhau hai mươi bước, e là hắn đã không kìm được mà xông tới rồi.

Lời này của hắn cũng mang theo vài phần thái độ uy hiếp.

Chương 505

Tuy trong thôn đều là người của Uông gia, nhưng là cứ điểm của Uông gia, người thật sự biết đánh không nhiều, nếu chỉ có ba người này thì còn dễ đối phó, nhưng chỉ sợ Cửu Môn và Tô gia đến không chỉ có mấy người này, nếu thật sự như vậy, thì phiền phức lớn rồi.

Uông Lương thấy vậy lạnh lùng hừ một tiếng, giọng điệu cũng trở nên nghiêm khắc. "Ta đã nói không có là không có!

Đây chính là câu trả lời ta muốn cho ngươi, nếu không thì chúng ta đánh một trận thật sự đi." "Vậy thì đến đây, dù sao hai mươi bước cũng đủ để ta ra tay rồi!" Chá Cô Tiếu thấy vậy bước ra một bước, hai tay đã chạm vào khẩu súng sau lưng.

Trần Ngọc Lâu thấy cảnh này cả người đều ngây ra, tên này có phải là hổ không?

Tô Thần còn chưa tìm được đã nghĩ đến việc ra tay, là lo Tô Thần chết quá muộn sao?

Còn chưa đợi hắn tiếp tục nói nhảm, khóe miệng của Uông Lương phía trước cũng không nhịn được giật một cái, giơ tay lên.

Người của Uông gia sau lưng từ trong tay xách lên mười mấy khẩu súng trường, chỉ cần những người này dám ra tay, chắc chắn sẽ bị bắn thành cái sàng. "Làm gì vậy!" Mắt thấy sắp ra tay, Tô Thần xuất hiện phá vỡ thế cục bế tắc này.

Lúc này hai bên đều sững sờ.

Uông Lương đánh giá Tô Thần một lượt, trong mắt đầy vẻ kinh ngạc. "Ta không phải bảo ngươi chờ sao, bây giờ lộ diện làm gì?" "Ta mà không ra, ngươi đến mạng cũng không còn." Tô Thần liếc hắn một

cái, mặt không biểu cảm nói.

Người của Cửu Môn tự nhiên không cần phải nói nhiều, chín đương gia có ai bản lĩnh thấp đâu?

Mà người dưới trướng hắn cũng rất biết đánh, đặc biệt là song thương của Chá Cô Tiếu, dùng phải gọi là một chữ tuyệt.

Nếu thật sự ra tay, hắn chắc chắn có thể sống, còn Uông Lương có lẽ là người chết thảm nhất.

Uông Lương thấy Tô Thần định đi qua, bất giác muốn cản hắn lại.

Ai ngờ Lão Trương đi theo sau, bực dọc lên tiếng. "Đó đều là người của Tô gia, ngươi không cho hắn ra tay, là muốn nhìn mình bị bắn thành cái sàng sao?" Thấy Tô Thần, Trần Ngọc Lâu và những người khác cũng sững sờ.

Bát Gia đang quan sát ở xa cũng ngây người, sự phát triển của chuyện này dường như đang đi theo một hướng mà không ai lường trước được, một đi không trở lại. "Hắn cứ thế mà ung dung đi ra?" "Tô tộc trưởng không phải bị giam lại sao, sao trông có vẻ không giống lắm?" "Không lẽ là tên họ Uông kia tham lam mỹ sắc của tộc trưởng, cho nên mới giữ hắn lại, đồng thời những người khác cũng có suy nghĩ tương tự?

Cho nên mới..." "Câm miệng, đừng có nghĩ bậy!" Lúc này Trần Ngọc Lâu vội vàng hoàn hồn hỏi. "Đây...

đây rốt cuộc là tình hình gì?

Giữa ngươi và hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Cũng không xảy ra chuyện gì, chỉ là ta định hợp tác với Uông gia một chút, ta phải đi Uông gia một chuyến." Tô Thần rất thản nhiên nói.

Chá Cô Tiếu bên cạnh lộ ra một tia khó hiểu, Cửu Môn và Uông gia không đội trời chung, sao hắn dám làm vậy? "Tộc trưởng, ngài

nhất định là nhầm lẫn rồi phải không?" "Uông gia là hạng người nào?

Ngài hẳn là rõ hơn ta mới phải!" Nói đến đây, Trần Ngọc Lâu lại nhìn sâu vào Tô Thần.

Còn Tô Thần thì ngáp một cái, nhìn người trước mặt nói. "Đây là quyết định của ta, các ngươi nếu có ý kiến, có thể tạm thời giữ lại, dù sao ta cũng không nghe." Keng!

Cẩu thối đao ra khỏi vỏ, mang theo một vệt sáng lạnh chém xuống đầu Tô Thần.

Cửu Môn và Uông gia là thù truyền kiếp, hai bên đều là quan hệ không chết không thôi, Hắc Bối Lão Lục nghe thấy Tô Thần định làm vậy, cả người bỗng nhiên bùng nổ, một đao chém xuống cổ hắn.

Tô Thần thấy vậy không né không tránh, sắc mặt bình tĩnh nhìn đối phương, từ trong mắt hắn không nhìn ra được gì.

Cẩu thối đao dừng lại trước trán Tô Thần còn cách một ngón tay, Hắc Bối Lão Lục nhát đao này liền không chém xuống nữa.

Gã là người không giỏi ăn nói, đối mặt với Tô Thần cũng không hạ được sát thủ, chỉ có thể lạnh lùng hừ một tiếng, mang theo vài phần bất mãn lên tiếng. "Nếu ngươi muốn hợp tác với Uông gia, vậy thì Cửu Môn chúng ta và Tô gia từ nay thế bất lưỡng lập, hôm nay gặp ngươi ta không giết ngươi, lần sau sẽ không đơn giản như nhát đao này đâu." Tô Thần nhìn bóng lưng của gã, hỏi. "Thật sự không thể thương lượng?" Hắc Bối Lão Lục sắc mặt bình thản, mỗi một chữ như đinh đóng cột, không dung một chút thay đổi. "Từ lúc ngươi lựa chọn Uông gia, chúng ta đã không còn khả năng hợp tác nữa." "Còn bao lâu nữa, mông lão Trương ta tê rần cả rồi." Trên con đường núi giữa trùng điệp non xanh, một chiếc xe bò chậm rãi di chuyển.

Lão Trương xoa xoa mông, từ trên xe nhảy xuống, đi cà nhắc.

Không phải vì vết thương lúc đối đầu với Tô gia buổi sáng, mà đơn thuần là do ngồi quá lâu.

Lúc này, Uông Lương xoa xoa mặt mình, vẫn chưa hoàn hồn sau chuyện xảy ra buổi sáng.

Thái độ cứng rắn của Tô Thần, thà không hợp tác với Cửu Môn chứ nhất quyết muốn bắt tay với Uông gia, quả thực khiến người ta kinh ngạc.

Đồng thời cũng khiến người ta có chút khó hiểu, tại sao hắn lại tỏ ra như vậy, có phải đang mưu đồ điều gì không? "Thế lực của Cửu Môn lớn hơn Uông gia không ít, tại sao ngươi lại làm vậy?" Bây giờ Tô Thần đã có được sự tin tưởng của Uông Lương.

Bất kể hắn có tin hay không, ít nhất việc đoạn tuyệt với Cửu Môn đã diễn ra ngay trước mắt hắn.

Hắc Bối Lão Lục lại là kẻ nổi tiếng cứng đầu, gã đã nói ra những lời đó, chứng tỏ chuyện này là thật.

Chính vì là thật, Uông Lương mới có chút nghĩ không thông.

Tô Thần đang ngồi trên xe gà gật, nghe vậy liền vươn vai một cái rồi uể oải nói: "Tất nhiên là vì Cửu Môn quá mục nát.

Bây giờ đang là lúc thù trong giặc ngoài, chúng ta càng nên đoàn kết lại mới phải, quỷ mới biết sau này sẽ ra sao." Nói rồi Tô Thần liếc mắt nhìn Uông Lương, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, đỉnh núi xa xa có tuyết trắng xóa, trông như phủ một lớp sương. "Chúng ta đi tiếp về phía bắc, có phải sắp ra khỏi vùng Đông Bắc rồi không?" "Không khoa trương như các ngươi nói đâu.

Thế lực của Cửu Môn bây giờ chỉ ở phương nam, phía bắc này biết đến không nhiều." Uông Lương lắc đầu, nói rất thản nhiên.

Uông gia chọn nơi này chính là vì ở đây có thể thu được nhiều lợi

ích hơn, cũng thích hợp để họ ẩn mình hơn.

Đoạn đường này ngay cả xe ngựa cũng không đi được, chỉ có loại xe bò này mới đi nổi, Cửu Môn căn bản không thể tấn công quy mô lớn được.

Nhưng những điều này hắn không cần thiết phải nói ra.

Lão Trương đang đi bên cạnh, nghe được lời Tô Thần thì cũng có vài phần cảm xúc. "Thời buổi hiện nay hỗn loạn, chỉ có nắm binh trong tay mới là vương đạo.

Cửu Môn không đáng tin, Uông gia lại quá nhu nhược, ta vẫn muốn hợp tác với ngươi." "Dừng." Tô Thần lắc đầu, cắt ngang ý định nói tiếp của Lão Trương.

Hắn đương nhiên biết đây có thể là cách thích hợp nhất, nhưng chuyện hợp tác với gã, nếu không nói rõ ràng, rất có thể sẽ lật xe, khiến bản thân rơi vào cảnh vạn kiếp bất phục.

Ít nhất hiện tại hắn vẫn chưa có cảm giác đó.

Lão Trương thấy vậy liền ngậm miệng, cũng không khuyên nhủ gì nữa, cẩn thận quan sát mọi thứ xung quanh.

Sau một thoáng do dự, gã mới lên tiếng: "Uông Lương, chuyện ngươi đã hứa với ta đừng quên đấy." "Yên tâm, một giờ nữa là đến nơi, lúc đó ngươi sẽ biết ta nói thật." Uông Lương vỗ ngực, rất tự tin nói.

Năm canh giờ sau, trời dần tối sầm lại.

Tô Thần nhìn mặt trời đang dần lặn xuống, dù tính tình hắn bây giờ đã tốt hơn nhiều, nhưng vẫn có chút không chịu nổi cảnh tượng diễn ra trước mắt. "Bảo là một giờ nữa là đến nơi cơ mà?" "Thật mà, ta không lừa ngươi, thật sự một giờ nữa là đến." Uông Lương thấy Tô Thần cũng có chút ngồi không yên, vội vàng lên tiếng an ủi, bảo

hai người hãy tin mình thêm một lần nữa, hắn tuyệt đối không lừa người.

Chỉ là khi lời hắn vừa dứt, Tô Thần chỉ lạnh lùng liếc hắn một cái.

Chương 506

Lão Trương bên cạnh đang ăn lương khô, bực bội nói: "Đây đã là lần thứ năm ngươi nói rồi đấy, ngươi có muốn đoán xem lão tử có tin lời ngươi nói không." "..." Uông Lương thấy vậy có chút thở dài ôm trán.

Trên xe ngựa thắp lên một ngọn đèn dầu mờ ảo.

Mấy người ngồi trên xe căn bản không thèm nhìn hắn, vì hoàn toàn không cần nghe gã này nói nhảm nữa.

Tô Thần chắc chắn sẽ không nghe tiếp.

Khi chiếc xe bò rẽ thêm mấy khúc cua nữa, một vùng ánh sáng vàng xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Đó là một ngôi làng nằm sâu trong núi, khoảng cách quá xa nên nhìn không rõ lắm, nhưng Uông Lương lại tự tin nói: "Chúng ta đến rồi." Tô Thần ngước mắt nhìn, trong con ngươi thoáng vài phần kinh ngạc. "Rồng ẩn rừng sâu, rồng thiêng nằm vực, đúng là một cảnh tĩnh chờ bộc phát." Uông gia chọn mảnh đất này quả thực không tồi, về mặt phong thủy thuộc tiềm long cục, chỉ cần chờ thời cơ là có thể bay lên.

Lão Trương nghe vậy thì ngẩn ra, cẩn thận quan sát xung quanh. "Nếu thế phong thủy này tốt như vậy, có phải nói bên trong giấu minh khí gì không?" "Nếu chúng ta lấy được vài món minh khí thì tốt rồi." Gã vừa có ý nghĩ này, mặt Uông Lương bên cạnh tối sầm lại, đột nhiên cảm thấy việc đưa họ về đây không phải là một lựa chọn tốt cho lắm.

Hắn vội vàng lắc đầu nói: "Ngươi đừng nghĩ bậy, đồ ở đây đều là của Uông gia, nếu ngươi động vào, hậu quả thế nào ta không đảm bảo

đâu." "Keo kiệt!" "Hắn nói không sai, người có thể chôn ở nơi này không phải là vương công quý tộc gì đâu, mà là phản tặc." Tô Thần quan sát một vòng rồi đưa ra kết luận của mình.

Theo sau giọng nói của hắn, trên xe bò im lặng một lúc lâu, những người khác cũng không ngờ Tô Thần lại đưa ra một đánh giá thẳng thừng như vậy.

Sự im lặng không kéo dài quá lâu, xe bò rất nhanh đã vào đến làng.

Thông thường, những ngôi làng quanh năm ở trong núi sâu thế này sẽ đặc biệt bài xích người ngoài.

Nhưng khi Tô Thần và những người khác đi vào, hắn chỉ thấy sự lạnh lùng trên mặt những người dân làng này, dường như họ coi mấy người này chỉ như những vật vô tri vô giác.

Lão Trương nhìn một đứa trẻ, trong mắt nó không có một chút cảm xúc nào, gã không khỏi cảm thấy có chút rợn người, ghé sát vào Tô Thần hỏi nhỏ: "Nơi này trông thật quái dị." "Những người này đều đang làm việc của mình, chứng tỏ quy củ ở đây rất nghiêm ngặt, cũng chứng tỏ chúng ta đã đến Uông gia." Tô Thần có thể cảm nhận được, cảm giác mà Uông gia mang lại cho hắn hoàn toàn không giống làng Tô gia tràn đầy sức sống.

Ngược lại, nó giống như một cỗ máy tinh vi không ngừng vận hành, tất cả đều vì Uông gia.

Khi họ đi xuyên qua ngôi làng, cuối cùng dừng lại trước một từ đường.

Một người đàn ông trung niên mặc áo dài đen, khóe miệng nở một nụ cười nhẹ, sau lưng ông ta là hơn chục tay sai mặc đồ đen.

Trông có vẻ khí thế phi thường.

Uông Lương thấy ông ta thì vội vàng xuống xe, có chút gấp gáp

nói: "Gia chủ, tôi đã đưa người đến." "Ông là gia chủ Uông gia?" Lão Trương cẩn thận nhìn người đàn ông trung niên trước mặt, cảm thấy đối phương giống như một thầy đồ, hoàn toàn không có khí chất của một gia chủ. "Tôi tên Uông Hằng, các vị có thể gọi tôi là Uông tộc trưởng." Uông Hằng tránh đường, để lộ từ đường phía sau. "Tôi biết lý do các vị đến đây, chúng ta vào trong nói chuyện." Sau khi Tô Thần và Lão Trương đi vào thì bị tách ra.

Hắn được đưa đến một căn phòng riêng, không lâu sau Uông Hằng bước vào. "Tôi đã ngưỡng mộ Tô tộc trưởng từ lâu, nay được gặp mặt vẫn không nhịn được mà cảm thán một câu tuổi trẻ tài cao." "Uông tộc trưởng khách sáo rồi, hợp tác giữa chúng ta luôn cần một sự khởi đầu." Tô Thần đối với những lời khách sáo của ông ta không có cảm giác gì, ngược lại còn mang vẻ mặt có chút chán ghét, hắn liếc nhìn người trước mặt rồi trực tiếp nói. "Tôi rất tò mò, tại sao ông lại tách tôi và Lão Trương ra?" Khi hắn hỏi câu này, căn phòng đột nhiên trở nên yên tĩnh.

Ngọn đèn dầu chập chờn, hắt bóng của Uông Hằng lên tường khẽ lay động.

Uông Hằng thấy vậy lộ ra nụ cười thản nhiên, cũng không giải thích gì, mà có chút tò mò hỏi: "Uông Lương đã nói cho tôi biết lý do cậu muốn hợp tác với tôi, nhưng tôi cảm thấy lý do này vẫn chưa đủ." "Vậy thì tôi không nói nữa." Tô Thần nhìn Uông Hằng trước mặt, lắc đầu nói.

Thái độ này của hắn khiến Uông Hằng ngẩn ra, nhất thời không biết nên mở lời thế nào.

Ông ta cẩn thận quan sát Tô Thần, cú sốc lớn nhất mà người ngồi trước mặt mang lại cho ông ta không phải là thái độ bình thản đó, mà là tuổi tác của hắn.

Là tuổi tác.

Ở Uông gia muốn trở thành gia chủ, phải trải qua tầng tầng lớp lớp thử thách, cuối cùng được những lão già bất tử kia công nhận mới có tư cách ngồi lên vị trí này.

Mà Tô Thần trông chỉ mới chưa đến hai mươi tuổi, độ tuổi này ở Uông gia, nhiều nhất cũng chỉ có tư cách ở vòng ngoài, ngay cả tư cách ra ngoài làm việc cũng không có.

Nhưng bây giờ người trẻ tuổi này lại ngồi ở vị trí ngang hàng với ông ta, về mặt địa vị, hai người là như nhau. "Tô Thần, cậu là một nhân tài, nhưng cậu cũng phải hiểu rõ, lý do cậu còn sống đến giờ chính là giá trị của bản thân, tôi có cả trăm cách khiến cậu mở miệng." "Chỉ có kẻ yếu mới thỏa hiệp.

Tôi ngồi đây không phải vì Uông gia các người đưa tôi đến, mà là tự tôi muốn đến." Tô Thần rất rõ ràng, muốn tiếp xúc với Uông gia, hoặc là phải phô bày ra đủ thực lực khiến Uông gia phải nhìn bằng con mắt khác, hoặc là thể hiện ra giá trị đủ lớn.

Trùng hợp là cả hai thứ này hắn đều có.

Cho nên hắn mới có tư cách đứng ở vị trí ngang hàng với Uông Hằng tại đây.

Trong một căn phòng khác, Uông Hằng đẩy cửa bước vào.

Lão Trương đang ngồi ăn cơm, trước mặt là những món ngon không chỉ có đặc sản địa phương mà còn có cả một số món Hàng Châu.

Suốt quãng đường Lão Trương đã ăn lương khô đến ngán, nhìn thấy những món này liền vừa ăn vừa nói: "Uông gia các người thật biết hưởng thụ, trốn trong núi sâu rừng già này, ăn uống không lo, nếu là ta, ta cũng không muốn ra ngoài." "Ta biết ngươi muốn gì." Uông

Hằng nhìn người trước mặt, im lặng một lúc rồi mới nói.

Lão Trương nghe vậy liền dừng động tác trong tay, có chút trầm mặc nhìn ông ta, không có ý định nói tiếp, gã chỉ nhìn người trước mặt rồi lên tiếng hỏi: "Ta muốn gì?

Chính ta cũng không biết mình muốn gì." Lời này của gã không phải nói bừa, trước khi đến Uông gia, gã cảm thấy mình muốn vương quyền bá nghiệp, muốn trở thành một phương chư hầu.

Nhưng sau một thời gian ở cùng Tô Thần, Lão Trương lại không nỡ vì quyết định của mình mà rời xa hắn.

Uông Hằng quá rõ cảm giác này, có thể nói rất nhiều người bên ngoài không rõ mình rốt cuộc muốn gì, cho dù thứ mình thực sự muốn đang ở ngay trước mắt, họ cũng chưa từng có ý định ra tay.

Uông Hằng nhìn người trước mặt, cười tủm tỉm nói: "Ngươi muốn nắm giữ Đông Bắc, muốn dùng nơi này làm bàn đạp để tạo dựng danh tiếng trong thời loạn, ngươi muốn trong quá trình đó, nhận được sự ủng hộ của bạn bè." "Đừng ngốc nữa, ngươi và hắn vốn không cùng một đường.

Cơ hội ngàn năm có một này, cho dù bỏ rơi Tô Thần để làm vương gia thì đã sao!" Thời buổi loạn lạc, chính là lúc người đời nói nam nhi phải kiến công lập nghiệp, cần gì để ý những tiểu tiết này.

Uông Hằng thấy Lão Trương không nói gì, hít sâu một hơi rồi nói tiếp: "Không sợ ngươi đưa ra quyết định sai, chỉ sợ ngươi không quyết đoán được, cảm thấy cái này cũng sai cái kia cũng sai.

Thời thế không chờ người." "Trước khi ngươi đến đây chúng ta chẳng phải đã nói xong rồi sao?

Còn gì để nói nhảm nữa, đưa ra quyết định của ngươi đi, là liên thủ với Uông gia, mở ra một vương quốc của ngươi, hay là..." Lão

Trương ngẩn ra, gã biết lựa chọn này sớm muộn gì cũng sẽ đến.

Chỉ là gã vẫn luôn vô thức lờ đi chuyện này, lúc này được Uông Hằng nhắc nhở, gã mới một lần nữa nghĩ đến những điều này, rồi im lặng.

Sau một hồi im lặng ngắn ngủi, gã hoàn toàn chọn cách im lặng.

Uông Hằng thấy vậy đứng dậy, không nói nhảm nữa: "Nếu ngươi đã quyết định, vậy ta không giữ ngươi nữa." Đôi khi im lặng cũng là một câu trả lời, chỉ là câu trả lời này thường là tệ nhất.

Đáy mắt Uông Hằng lóe lên một tia thất vọng.

Khi tay đặt lên cửa, Lão Trương phía sau cuối cùng cũng lên tiếng. "Lão tử muốn xuất đầu lộ diện, chúng ta hợp tác đi." ... "Vậy chúng ta hãy bàn về việc hợp tác.

Vị thế lịch sử của lăng mộ Tần Thủy Hoàng tự nhiên không cần phải nói nhiều, nếu chúng ta liên thủ mở ra nó, cái gì mà Cửu Môn đều sẽ bị chúng ta đè bẹp dưới chân." Uông Hằng nghe vậy không phản bác lời Tô Thần, mà nói về những lợi ích này.

Ông ta dừng một chút rồi nói đến lợi ích cuối cùng, ngọc tỷ truyền quốc, thứ được gọi là chính thống trong miệng các triều đại.

Nó đã thất lạc nhiều năm, biết đâu lại được cất giấu trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng này, nếu thật sự lấy được thì ảnh hưởng của Uông gia sẽ...

Nghĩ đến đây, Uông Hằng quen nén lại cảm xúc của mình, nhìn về phía Tô Thần.

Hắn chỉ chỉ vào mình, với một nụ cười có chút cợt nhả. "Tôi có thể nói, nhưng ông có tin không?" "..." Nghe những lời này, ông ta im lặng.

Có những lời không cần trả lời, bản thân nó đã là câu trả lời rồi.

Ông ta sẽ không tin, ông ta căn bản sẽ không tin!

Chương 507

Giống như thái độ của Tô Thần lúc này, Uông gia sẽ không dễ dàng tin tưởng hắn. "Cậu nên hiểu lập trường giữa chúng ta, đã định sẵn chúng ta sẽ không tin tưởng lẫn nhau, cho dù cậu đã ngồi đối diện tôi thì điểm này cũng không thể thay đổi." "Tôi chỉ có thể cố gắng hết sức đảm bảo rằng, tôi sẽ nói giúp cho ông." Đối với người Uông gia, đây đã là sự tin tưởng lớn nhất.

Có thể xen lẫn một chút cảm xúc cá nhân khi xử lý công việc đã là tốt hơn những người khác không biết bao nhiêu lần.

Tô Thần nghe vậy cũng không tiếp tục phản bác gì, mà nhìn người trước mặt lắc đầu. "Thật ra còn một cách giải quyết nữa." "Cậu nói gì?" Uông Hằng nghe vậy ngẩn ra, nhất thời không biết nên nói gì.

Sự bất tín nhiệm tự nhiên này, căn bản không có cách nào thay đổi.

Vì Tô Thần họ Tô chứ không phải họ Uông, chỉ riêng điểm này là đủ.

Khi giọng ông ta vừa dứt, Tô Thần chỉ vào mình nói: "Để tôi có được sự tin tưởng của Uông gia là được rồi." Căn phòng chìm trong im lặng, vẻ mặt Uông Hằng âm u bất định.

Ông ta không biết mình nên nói gì, đề nghị này quá táo bạo, trong suốt lịch sử Uông gia chưa có ai làm chuyện như vậy. "Uông gia và Tô gia đã từng xảy ra xung đột, Tô tộc trưởng định bỏ qua rồi giành lấy sự tin tưởng của Uông gia sao?" Đề nghị này có chút quá hoang đường, cũng quá táo bạo.

Táo bạo đến mức ngay cả Uông Hằng, tộc trưởng Uông gia, cũng không khỏi ngây người.

Ông ta không biết mình nên nói gì, giống như Tô Thần đã nói, đề nghị này táo bạo đến mức ngay cả ông ta cũng không dám đồng ý ngay lập tức. "Không được!

Tôi thấy đề nghị này vẫn hơi quá khoa trương, nếu thật sự làm theo cách này, không thích hợp." "Nếu bây giờ tôi nói thông tin ra, không nói các người có tin hay không, nhưng ít nhất các người sẽ không tin tôi, phải không?" Tô Thần còn nửa câu chưa nói ra, hắn tin Uông Hằng trước mặt cũng sẽ hiểu ý hắn.

Vì lời này đơn giản hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Giá trị của Tô Thần đối với Uông gia, chẳng qua là thế lực trong tay và thông tin về lăng mộ Tần Thủy Hoàng, chỉ cần vứt bừa một trong hai thứ đó đi, hắn có thể sẽ chết.

Uông Hằng im lặng một lúc, nhìn Tô Thần nói: "Vậy đi, cậu để Tô gia ra tay với Cửu Môn, chỉ cần tin tức này là thật, tôi sẽ chấp nhận đề nghị của cậu." "Uông tộc trưởng, ông đừng nhầm lẫn một chuyện, tôi không phải là tù nhân của Uông gia.

Giữa chúng ta là quan hệ đối lập hợp tác, nếu ông muốn tôi trả giá, ít nhất ông phải đưa ra thứ tương xứng." Tô Thần một lần nữa chỉ rõ mối quan hệ giữa hai người.

Dù đây là tổng bộ của Uông gia, hắn cũng không hề sợ hãi mà nói.

Hắn không phải tù nhân, hắn là đối tác hợp tác.

Và thân phận này dù người Uông gia có không muốn tin và chấp nhận đến đâu, thì đây chính là hiện thực, dù họ có muốn thừa nhận hay không, đây vẫn là hiện thực.

Hiện thực trần trụi.

Nghe những lời này, Uông Hằng im lặng một lúc, rồi mới chậm rãi nói: "Đề nghị này của cậu tôi đồng ý, nhưng không có nghĩa là

Uông gia sẽ đồng ý, tôi sẽ đề xuất lên cấp trên." "Tôi cứ tưởng ông là người có tiếng nói ở Uông gia chứ?" Tô Thần nghe vậy ngẩn ra, hắn vẫn luôn cho rằng người trước mặt sẽ đồng ý ngay lập tức, không ngờ chuyện này dường như có chút khác biệt so với dự liệu của mình.

Và sự khác biệt này rõ ràng còn lớn hơn hắn nghĩ không ít.

Uông Hằng không hề tức giận vì lời của hắn, mà nói với giọng điệu sâu sắc: "Tương lai của Uông gia không nên bị một người nắm giữ, bất kỳ ai cũng sẽ có tư tâm của mình, và cái gọi là tư tâm này có thể trở thành nguyên nhân khiến gia tộc bị diệt vong." Nói đến đây, ông ta nhìn sâu vào Tô Thần, rõ ràng lời này là để nhắc nhở hắn.

Cũng là để nói cho hắn biết, tại sao ông ta lại đưa ra câu trả lời như vậy.

Tô Thần lại chẳng hề để tâm, nhún vai nói: "Vậy ông tốt nhất nên nhanh lên một chút, tôi lo chậm trễ sẽ sinh biến." "Cậu có ý gì?" Uông Hằng có chút nhạy cảm với câu nói này, gần như ngay lập tức cả người căng thẳng, trong con ngươi mang theo một tia cảnh giác nhìn hắn, cố gắng tìm kiếm manh mối gì đó trên người hắn.

Mà Tô Thần nhún vai, tỏ vẻ: "Tôi nói là Cửu Môn, trước đây Cửu Môn đã mò đến cứ điểm ngoại vi của Uông gia, nếu các người trì hoãn quá lâu, có thể sẽ xảy ra chuyện." Không ai hiểu rõ mối đe dọa của Cửu Môn hơn người Uông gia.

Uông gia có thể rơi vào tình cảnh không chút tình cảm như hiện nay, chính là nhờ vào mối đe dọa của Cửu Môn.

Sau khi nghe lời của Tô Thần, Uông Hằng nhất thời cũng không phản bác gì.

Chỉ im lặng nhìn người trước mặt, chậm rãi nói: "A Vân!" "Có." Một bóng người cao gầy bước vào, A Vân mặt không biểu cảm nhìn

Tô Thần.

Uông Hằng lạnh lùng liếc cô một cái, đứng dậy nói: "Đưa cậu ta về nghỉ ngơi." Nói xong, A Vân liền lạnh lùng nhìn hắn, một tay lôi thẳng hắn dậy. "Đi." "Này, chúng ta cũng coi như đã từng giao tiếp với nhau mà?

Cô đối xử với tôi như vậy có phải hơi thô bạo quá không." Tô Thần có chút bất đắc dĩ đứng dậy đi theo.

A Vân bây giờ hoàn toàn khác với lúc ở làng Tô gia, cả người trông lạnh như băng, hoàn toàn không có một chút tình người.

Tô Thần nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy trong lòng đau nhói, đây là những gì người Uông gia đã làm sao?

Biến con người thành máy móc, tất cả đều vì Uông gia.

Còn ý chí và tình cảm cá nhân, sớm đã bị họ vứt bỏ.

Nhìn A Vân bên cạnh, Tô Thần không cảm thấy có gì không ổn, thậm chí còn chủ động nói: "Lúc đầu ở làng Tô gia ta đã tha cho ngươi một mạng, bây giờ còn dám đối xử với ta như vậy, tin ta bây giờ xử lý ngươi không." Vụt!

Trước mắt Tô Thần đột nhiên lóe lên một tia sáng lạnh, một con dao găm đã cắm phập vào cây cột bên cạnh hắn.

Ánh mắt A Vân lạnh như băng không chút gợn sóng, nhìn bộ dạng của cô ta thậm chí không hề khách khí, nếu có lựa chọn, cô ta có lẽ sẽ chọn giết chết Tô Thần ngay lập tức.

Lưỡi dao lạnh buốt kề sát cổ hắn, cô ta gằn từng chữ: "Nếu để ta nghe ngươi nói những lời như vậy một lần nữa, ta sẽ lấy mạng ngươi." "Ta không nói nữa." Tô Thần thấy cô ta dường như thật sự tức giận, dứt khoát không nói nhảm nữa, đi theo sau lưng cô ta trở về.

Đến phòng của mình, hắn phát hiện Lão Trương lại ở chung với mình. "Ta còn tưởng theo cách làm việc của Uông gia, họ sẽ tách chúng ta ra chứ." "Ở riêng thì gọi là nhà giam rồi." Lão Trương nghe vậy nằm trên giường không nhịn được nói.

Gã chỉ vào thức ăn trên bàn, có chút bất đắc dĩ lắc đầu nói. "Nơi này thật sự không phải chỗ cho người ở.

Ta vừa mới ra ngoài đi dạo một vòng, phát hiện người trong làng này căn bản không tùy tiện nói chuyện với người ngoài, nếu có một tên lừa đảo chạy vào, chắc vừa vào làng đã bị đánh chết rồi." "Món này vị không tệ nhỉ, người Uông gia cũng biết hưởng thụ đấy." Tô Thần nhìn món cá đai chiên giòn trên bàn, liền có chút khẳng định phán đoán của mình, người Uông gia không tuyệt tình như hắn nói, hắn là vẫn có ý chí riêng, chỉ là so với toàn bộ Uông gia mà nói, ý định này có chút quá nhỏ bé.

Lão Trương nghe vậy lắc đầu, thở dài, lật người trên giường.

Thấy gã không nói, Tô Thần liền đoán ra được gã đã trải qua chuyện gì trong khoảng thời gian rời xa mình. "Không sao, ngươi chỉ bán đứng thân thể của mình thôi, chỉ cần ngươi muốn, linh hồn của ngươi vẫn tự do." "Cút!

Lão tử không có bán mông, ta chỉ đang nghĩ lựa chọn của mình rốt cuộc có đúng không.

Từ giờ phút này trở đi, chúng ta cũng coi như đường ai nấy đi rồi." Lão Trương nhìn Tô Thần, hít sâu một hơi, có chút nặng nề nói.

Khi giọng gã vừa dứt, Tô Thần bên cạnh khẽ lắc đầu, nhàn nhạt nói: "Thật ra cũng chưa chắc, dù sao ta cũng đã hợp tác với Uông gia, nói không chừng sau này chúng ta còn có thể xem là đồng nghiệp." "..." Lão Trương nghe vậy liền bật người ngồi dậy, có chút không dám tin vào những gì mình vừa nghe, cảm giác như mình vừa nghe được

chuyện cười gì đó.

Gã nhìn Tô Thần từ trên xuống dưới, có chút choáng váng, cảm thấy có lẽ mình đã nghĩ nhiều rồi, không nhịn được nói: "Ngươi đã có thể hợp tác với Uông gia, tại sao không thể hợp tác với ta?" "Ta đắc tội gì với ngươi sao?" Gã thật sự không thể hiểu nổi, lão Trương ta tuy không phải người tốt gì, nhưng tại sao ngươi lại không muốn theo ta chứ.

Tô Thần lười để ý đến gã, ăn xong cơm liền định rời đi, chỉ là hắn vừa mở cửa phòng, một con dao găm đã cắm trên cửa, A Vân mặt mày âm u nhìn hắn. "Ngươi muốn làm gì?" "Ra ngoài đi dạo không được sao?" Tô Thần nhìn con dao, có chút bất đắc dĩ hỏi.

Đối mặt với câu hỏi này, A Vân hít sâu một hơi, dường như đang kìm nén điều gì đó. "Không được, đây là quy củ." "Vậy sao hắn lại ra ngoài được." Phân biệt đối xử?

Tô Thần lúc đầu không phản ứng kịp.

Lời của Lão Trương vừa hay hiện lên trong đầu hắn, khiến hắn lập tức phản ứng lại, dường như mình đã nghĩ hơi nhiều rồi, đây rõ ràng là phân biệt đối xử mà.

Nếu là chuyện khác hắn còn để ý một chút, nhưng phân biệt đối xử thế này ai mà nhịn được?

Chú nhịn được chứ thím cũng không nhịn được.

A Vân liếc nhìn Lão Trương, không có ý nhắm vào Tô Thần, chỉ rất bình tĩnh nói: "Hắn chúng ta tin tưởng, ngươi thì không." "Chỉ hắn?" "Đừng có coi thường người khác, lão tử tốt xấu gì cũng là quan hệ hợp tác với Uông gia, nếu ta xảy ra chuyện, Uông gia nâng đỡ ai chứ?" Lão Trương nằm trên giường huênh hoang nói, nói được một lúc gã cảm thấy có chút không ổn, liền đứng dậy đi thẳng ra cửa. "Lão

tử đi tiêu thực đây." "Gần Uông gia không được đi lung tung, cẩn thận bị diệt khẩu." A Vân thấy vậy ngẩn ra, vốn định ngăn Lão Trương lại, nhưng thấy Lão Trương đã đi ra ngoài, lời ngăn cản định nói ra lại nuốt vào, quay sang nhìn người trước mặt, có chút thân thiết dặn dò.

Chương 508

Khi giọng cô ta vừa dứt, Lão Trương một mặt bất đắc dĩ ngậm miệng, quay đầu đi về nhà.

Tô Thần sao có thể không hiểu ý cô ta, đây rõ ràng là đang khoe khoang với mình, hắn chỉ vào Lão Trương, giọng điệu có chút không vui. "Cho dù là hợp tác, ta và các người cũng là quan hệ hợp tác, dựa vào cái gì mà ta không được ra ngoài?" "Ngươi có hợp tác được hay không còn là chuyện khác đấy." A Vân nói xong câu này dường như không muốn tiếp tục nói nhảm với Tô Thần nữa, "Rầm" một tiếng đóng cửa lại.

Suýt chút nữa kẹp vào mũi Tô Thần.

Hắn nhìn cảnh đó, cả người hoàn toàn không biết phải làm sao tiếp theo, nhìn người trước mặt không khỏi hít sâu một hơi.

Lão Trương thấy vậy thì không nhịn được cười lên. "Hiếm khi thấy ngươi bị thiệt thòi nhỉ, đừng nhìn ta như vậy, ta thường không cười đâu, trừ phi... không nhịn được." "Ngươi đã chấp nhận sự nâng đỡ của Uông gia rồi?" Tô Thần lúc này mới nhớ ra chuyện chính, thái độ mà Lão Trương vừa thể hiện, cũng như giọng điệu của A Vân đối với gã, đều đã nói rõ chuyện này là thật.

Lão Trương đang chế giễu Tô Thần, nghe thấy câu này, cả người vô thức im lặng một chút, gã nhìn Tô Thần, nghiêm túc nói: "Vốn dĩ ta muốn hợp tác với ngươi, ai ngờ ngươi lại là kẻ dầu muối không ăn." "Nhưng hai chúng ta cũng coi như là bạn bè, ngươi cũng đừng nói ta bắt nạt ngươi, nói cho ngươi một tin tức thú vị, ta nghe người ta nói ngoài người Uông gia ra, chưa có ai rời khỏi đây, ta là người đầu tiên." Tô Thần thấy vậy cũng không trả lời ngay, hắn chỉ nhìn người

trước mặt, trong giọng nói xen lẫn một tia tức giận, có chút phẫn nộ và tức giận nói: "Tại sao ngươi có thể đưa ra lựa chọn đó, rõ ràng làm như vậy không phải là lựa chọn tốt nhất." "Vậy ngươi nói cho ta biết nên làm thế nào?" Lão Trương đứng dậy nhìn Tô Thần, ánh mắt sắc bén như dao.

Gã, người vốn có chút không đáng tin, lần đầu tiên hỏi Tô Thần. "Ngươi cảm thấy ta làm không đúng, vậy ngươi nói cho ta biết phải làm thế nào?" "Không khí loạn thế nồng nặc như vậy, ngươi muốn ở đây làm một kẻ mù, giả vờ như không thấy gì sao?" Khi nói đến đây, Lão Trương đã không muốn tiếp tục tranh cãi đúng sai với Tô Thần nữa, gã chỉ xua tay với Tô Thần, rồi có chút tức giận nói: "Cứ vậy đi, nói nữa cũng không tốt cho cả ngươi và ta." "Lão Trương." Tô Thần ngẩn ra, mở miệng không biết nên nói gì tiếp.

Lão Trương xua tay không muốn nghe, quay đầu nằm trên giường nhắm mắt dưỡng thần.

Không lâu sau, tiếng ngáy từ bên cạnh truyền đến, Tô Thần khẽ thở dài, không tiếp tục đáp lời.

Sáng sớm hôm sau, Uông Lương đưa Lão Trương rời đi.

Xuất phát từ sự tôn trọng đối với Tô Thần, Tô Thần cũng ra tiễn Lão Trương.

Có lẽ vì tối qua hai người không mấy vui vẻ, cho đến lúc gã rời đi, họ cũng không nói thêm một lời nào.

Uông Hằng đứng bên cạnh hắn, nhìn bóng lưng Lão Trương rời đi, cười tủm tỉm nói: "Hắn có thể rời đi, là vì đã có được sự tin tưởng của chúng ta, chỉ cần ngươi cũng có được sự tin tưởng tương tự, ngươi cũng có thể rời đi." "Chuyện này mất bao lâu?" Tô Thần ngẩn ra, nhìn người trước mặt hỏi.

Uông Hằng đang đứng trong bóng râm, nghiêng đầu nhìn hắn cười tủm tỉm nói: "Vận may của ngươi không tệ, mấy vị tộc lão cảm thấy chuyện này vẫn khả thi.

Đương nhiên cũng có người kiên quyết muốn giết ngươi, nhưng nếu thật sự giết ngươi, đối với Uông gia mà nói ngược lại là lợi bất cập hại.

Cho nên sau một hồi thảo luận, họ chuẩn bị thử xem ngươi có thể có được sự tin tưởng của chúng ta không." "Làm thế nào?" Tô Thần nghe vậy không hề cảm thấy bất ngờ.

Từ khi tiếp xúc với Uông gia, hắn đã hiểu gia tộc sinh ra dưới áp lực cao này, trước nay không có kẻ thù vĩnh viễn, chỉ cần lợi ích hắn đưa ra đủ lớn, họ sẽ không nỡ giết mình.

Uông Hằng lắc đầu đưa hắn trở về: "Chuyện này không vội, đợi chúng ta trở về rồi nói sau, còn bây giờ ngươi có thể tận hưởng một chút, sự tự do có hạn." Đối với Uông gia mà nói, tự do có hạn có nghĩa là đã có được một chút tin tưởng.

Khi nào Tô Thần ra ngoài không cần người theo dõi nữa, có thể đi đến hầu hết các nơi trong Uông gia, cũng có nghĩa là họ đã thành công.

Chưa về đến phòng mình, Tô Thần đã thấy trên con đường phía trước, một người đang bị treo lên và bị quất roi.

Tô Thần ngẩn ra, vì người đó lại là A Vân.

Lúc này trên người A Vân có thêm mấy vết roi, máu tươi thấm qua bộ quần áo rách nát.

Tô Thần nhìn cảnh đó có chút ngây người: "Đây là tình huống gì?

Tại sao lại như vậy?" Uông Hằng thấy không có gì lạ, chậm rãi nói: "Cô ta vốn không nên đối xử với cậu như vậy, nhưng vì ân oán cá nhân, nên bị phạt ở đây.

Cô ta sẽ bị treo ở đây đủ ba ngày, cậu thấy thế nào?" "Chỉ vì thái độ của cô ấy với tôi khác một chút?

Mà phải treo ở đây đủ ba ngày sao?" Sau khi nghe được tin này, Tô Thần chỉ cảm thấy cái gia tộc Uông gia kiểm soát bằng áp lực cao này quá vô nhân tính.

Trước đây hắn chỉ nghe qua những chuyện tương tự, nhưng khi nhìn thấy A Vân máu me đầm đìa bị treo ngay trước mặt mình, cú sốc đó khiến người ta cả đời khó quên.

Hắn nhìn A Vân trước mắt, lắc đầu nói: "Thế này thì hơi tàn nhẫn quá rồi, không cần thiết phải làm vậy, hơn nữa tôi cũng không để ý." "Nhưng Uông gia để ý." Uông Hằng dường như không ngạc nhiên trước câu trả lời của Tô Thần, gã nhìn A Vân đang bị treo, thản nhiên nói. "Lợi ích của Uông gia phải cao hơn được mất của cá nhân.

Nếu vì thái độ của nó với ông mà khiến sự hợp tác giữa chúng ta thất bại, thì nó đáng chết." Không lý do, không viện cớ, chỉ đơn giản là đáng chết.

Bởi vì thái độ của cô ta đối với Tô Thần rất có thể sẽ khiến Tô Thần nảy sinh những suy nghĩ khác trong lòng, dễ làm cho sự việc trở nên mất kiểm soát.

Đối với Uông gia mà nói, bất kỳ chuyện gì không thể kiểm soát đều không đáng để mạo hiểm, và người gây ra chuyện này lại càng đáng chết hơn. "Ông hiểu không?

Vì để hợp tác với ông, những người và vật có khả năng ảnh hưởng đến chuyện này đều đáng chết, nếu là người Uông gia làm ra chuyện như vậy thì càng đáng chết hơn." "Có khoa trương đến thế không?" Tô Thần nghe vậy liền ngẩn người, vì hắn không thể chấp nhận lý do như thế.

Cách làm triệt tiêu nhân tính này hoàn toàn không thể khống chế được.

Một gia tộc chỉ nói về lợi ích và đúng sai khiến người ta không cảm nhận được chút hơi ấm nào, tựa như băng giá ở Bắc Cực khiến người ta thấy lạnh lòng.

Uông Hằng liếc hắn một cái rồi không nói thêm gì, chỉ nhìn A Vân nói. "Nếu vì mày mà khiến sự hợp tác giữa tao và Tô tộc trưởng thất bại, mày có chết vạn lần cũng không đền hết tội." "A Vân đáng chết, A Vân biết sai rồi." A Vân bị treo trên giá, yếu ớt mở miệng nói.

Vì cô cử động, từng vệt máu rỉ ra từ vết thương, trông vô cùng thê thảm.

Uông Hằng tỏ ra rất hài lòng, cười tủm tỉm nói. "Cũng coi như có chút bản lĩnh, biết mình làm sai thì phải sửa.

Nếu đã vậy thì không phạt nữa, treo đủ ba ngày là xong." "Nếu cô ấy chết thì làm sao?" Tô Thần có chút không nỡ lòng, hắn đưa mắt nhìn đi nơi khác, bất đắc dĩ lên tiếng hỏi.

Nghe lời hắn, Uông Hằng lắc đầu nói. "Không cần lo lắng, sẽ có người giữ mạng cho nó, không để nó chết đâu.

Dù sao đối với Uông gia, bản thân nó cũng có giá trị." "..." Tô Thần im lặng, hắn hiểu ý của Uông Hằng là gì.

Nếu A Vân thật sự không còn chút giá trị nào, cô sẽ bị ném vào một nơi không thấy ánh mặt trời, chuyên dùng để sinh con.

Sự đối đãi đó còn tệ hơn cả gà mái trong trại chăn nuôi.

Đây chính là Uông gia, hoàn toàn khác với những gì trong ký ức của hắn và những gì hắn nghe được từ miệng người khác.

Đây chính là một cỗ máy vận hành vì mục tiêu trở nên hùng mạnh,

trong cỗ máy này đã triệt tiêu hết thảy nhân tính, thậm chí không có một chút cơ hội nào khiến người ta cảm thấy mình đang sống.

Sống mà hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào.

Tô Thần đi lướt qua A Vân, không hề nhìn lại cô thêm một lần nào.

Uông Hằng cười tủm tỉm lên tiếng nói. "Rất tốt, ông đã quen với cuộc sống ở Uông gia rồi.

Ở Uông gia chỉ cần làm tốt việc mình nên làm, không nên nhìn thì đừng nhìn, không nên nghĩ thì đừng nghĩ là đủ." "Lẽ nào như vậy là có thể khiến Uông gia trở nên hùng mạnh?" Tô Thần nghe đến đây cảm thấy có chút quá khoa trương, không khỏi tò mò hỏi.

Theo tiếng của hắn, Uông Hằng giang rộng hai tay, đứng trước từ đường Uông gia, cười tủm tỉm nói. "Không sai, cả Uông gia chỉ có vận hành như một cỗ máy mới có cơ hội trở nên hùng mạnh để chiến thắng Cửu Môn.

Chỉ cần đi theo ý muốn của người cầm lái mới có thể hoàn thành bí mật này." "Chỉ vì một mục đích này mà khiến tất cả tộc nhân đều trở nên triệt tiêu nhân tính như vậy, thật sự tốt sao?" Tô Thần nghe vậy liền sững sờ.

Mặc dù hắn biết hỏi câu này có thể sẽ khiến người trước mặt nghi ngờ mình, không còn tin tưởng mình như hiện tại nữa, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà lên tiếng hỏi.

Uông Hằng thấy vậy liền cười lên: "Rất tốt, ông có thể hỏi ra câu hỏi như vậy, chứng tỏ ông đã hiểu không ít về lý niệm của Uông gia rồi, tôi cũng không cần tốn công giải thích quá nhiều với ông nữa." "Trên đời này có quá nhiều bí mật không thể phơi bày ra ánh sáng, có những chuyện cũng nên để người ta biết." Uông Hằng không giải

thích nguyên do cụ thể, chỉ đánh giá Tô Thần một lượt rồi mở miệng nói. "Nhưng có một chuyện ông có thể nghe qua.

Chương 509

Đề nghị mà ông nói trước đây, cái đề nghị có vẻ hoang đường trong mắt tôi ấy, bên tộc lão đã thông qua rồi.

Bọn họ phát hiện nếu ông có thể nhận được sự tin tưởng của Uông gia, tỉ lệ thắng của chúng ta khi đối đầu với Cửu Môn sẽ tăng lên chín thành." "Chín thành?

Còn một thành nữa là sao?" Tô Thần sững sờ, tỉ lệ này cũng quá coi trọng mình rồi.

Uông Hằng giơ ba ngón tay nói. "Một thành còn lại đương nhiên là phải xem phản ứng của Cửu Môn.

Chỉ cần tỉ lệ thắng cao hơn tám thành là có thể hành động.

Hơn nữa, trước khi ông gia nhập, tỉ lệ thắng của chúng ta khi đối phó với ông và Cửu Môn chỉ có một thành." "Vậy là một mình tôi chiếm hết tám thành à?" Tô Thần chỉ vào mình, không nhịn được cười lên.

Lời này khiến hắn nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn còn tưởng mình và Uông gia là quan hệ hợp tác, nhưng bây giờ xem ra lại giống quan hệ gánh team và được gánh team.

Uông Hằng dường như không ngờ chuyện Tô Thần quan tâm lại là những thứ này, điều đó khiến gã hơi nhíu mày, vì điểm mà hắn quan tâm căn bản không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Nhưng gã vẫn hít sâu một hơi nói. "Cụ thể tính toán thế nào, tôi sẽ không giải thích nhiều với ông.

Chỉ cần ông nhớ tại sao lại có đáp án như vậy là được rồi." Nói xong, gã cười tủm tỉm mở miệng. "Có một chuyện ông nên biết, bây

giờ ông có thể có được sự tự do có giới hạn rồi.

Ông có thể nghỉ ngơi thêm một ngày, chỉ một ngày thôi.

Bắt đầu từ ngày mai, thử thách của ông sẽ bắt đầu." "Được." Tô Thần gật đầu không đáp lời.

Hắn biết rõ Uông Hằng đã nói mình chỉ có một ngày, vậy thì thật sự chỉ có một ngày, thậm chí có thể nói qua mười hai giờ đêm nay, bài kiểm tra đối với hắn sẽ bắt đầu.

Dựa theo sự hiểu biết của hắn về Uông gia hiện tại, Uông gia đã trở thành bộ dạng như bây giờ, chắc chắn sẽ có phản ứng như vậy.

Thậm chí chỉ có phản ứng này còn chưa đủ, có thể còn có những thứ khác nữa.

Nhưng những chuyện này cũng không cần phải nói thêm gì.

Hắn không đi đâu cả, chỉ ngồi ở cửa từ đường, nhìn người Uông gia đi đi lại lại bên ngoài.

Mãi cho đến khi mặt trời lặn về phía tây, ánh nắng hoàng hôn vàng vọt chiếu lên người hắn, hòa bóng hắn và từ đường phía sau thành một thể, rất lâu không tách rời.

Tô Thần từ từ nhắm mắt lại, hai tay chống lên gối đứng dậy. "Ngồi lâu như vậy rồi, cũng nên ăn cơm thôi, đi ăn chút gì đó vậy." Sâu trong Uông gia, bên trong một căn phòng nào đó.

Uông Hằng nghe được tin tức vừa nhận, trong lòng dấy lên một tia nghi hoặc, có chút không hiểu hành vi của Tô Thần. "Ta tưởng hắn sẽ đi tìm hiểu Uông gia, nhưng lại chỉ ngồi ở đó?" "Tôi cho rằng đề nghị này không tốt lắm.

Dù sao thân phận của hắn cũng ở đó, hắn không phải người Uông gia, chúng ta không nhìn thấu được suy nghĩ của hắn." Đối diện Uông

Hằng là một người bịt mặt, đang bình tĩnh trình bày phán đoán của mình về Tô Thần. "Từ lúc Tô Thần bước vào, việc đánh giá hắn của chúng ta đã bắt đầu." "Trước đây chúng ta chưa từng tiếp xúc với nhân tố không thể khống chế như hắn.

Hắn có thể đưa ra cách nói chưa từng có ai đưa ra này, chính là minh chứng." "Trong tình huống này, tôi muốn tin tưởng hắn có chút khó khăn.

Hắn giống như một nhân tố không thể khống chế, đề nghị của tôi là trừ khử." Người bịt mặt không chút biểu cảm mở miệng, giống như một người máy, chỉ nói ra phán đoán của mình, không hề xen lẫn một chút tình cảm nào. "Nhưng giá trị trên người gã Tô Thần này quá cao.

Nếu có thể nhận được sự ủng hộ của Tô gia, chúng ta có thể tiêu diệt Cửu Môn sớm hơn.

Trước mục tiêu này, việc chúng ta mạo hiểm thử một lần là đáng giá." "Từ 'mạo hiểm' này, vốn không nên xuất hiện ở đây." Người bịt mặt nghe vậy khẽ lắc đầu, nói ra quan điểm của mình.

Đối với một gia tộc mà mọi thứ đều phải được đánh giá rủi ro, thà án binh bất động còn hơn là mạo hiểm dù chỉ một chút, quyết định này là không lý trí.

Nhưng đối mặt với lợi ích khổng lồ từ việc tiêu diệt Cửu Môn, chút rủi ro này lại có thể chấp nhận được.

Uông Hằng nhận lấy bản báo cáo trong tay, đặt nó vào một cặp tài liệu rồi cất vào ngăn kéo của mình. "Được rồi, chuyện này tạm thời gác lại, đi làm việc của ngươi đi.

Nhớ theo dõi hắn cho kỹ, tuyệt đối đừng để xảy ra bất kỳ sai sót nào nữa." "Vâng." ... ...

Đêm xuống, cả thôn Uông gia chìm vào một mảnh yên tĩnh.

Trên đường không một bóng người.

Chỉ có hai chiếc đèn lồng trước từ đường tỏa ra ánh sáng yếu ớt, hai đệ tử Uông gia nhìn về phía cuối con đường.

Ở đó có một cái giá hình, trên giá cũng có một chiếc đèn lồng lay lắt.

Một bóng người bị treo trên giá không nói một lời, cổ tay vì bị dây thừng siết chặt mà hiện lên màu xanh tím.

Nỗi đau này A Vân đã quen, cô chỉ im lặng đánh giá ngôi làng mình sống, không nói một lời.

Giống như một cái bóng câm lặng.

Giờ giấc sinh hoạt của thôn Uông gia rất quy củ, sau khi mặt trời lặn, nhà nhà đều về nhà nổi lửa nấu cơm.

Đương nhiên đây chỉ là bề ngoài, Uông gia về đêm mới hiện ra một bộ mặt khác.

Trong những bóng tối như dưới mái hiên ẩn giấu một vài ám vệ, những người này vẫn luôn âm thầm tuần tra.

Tựa như một con nhện lặng lẽ giăng ra tấm lưới lớn, đang chờ đợi mọi người tới.

Tô Thần lẽ ra nên nghỉ ngơi, nhưng lại mở cửa phòng vào giờ Tý.

Trục cửa vì lâu ngày nên phát ra một tiếng động không mấy rõ ràng.

Một bóng người nghe tiếng động liền xuất hiện ở cửa phòng hắn. "Tô tộc trưởng định làm gì vậy?

Sau khi trời tối, Uông gia tiến vào giới nghiêm, bất kỳ ai cũng

không được ra ngoài." "Tôi biết." Tô Thần cười gật đầu, quy củ này hắn vẫn hiểu, từ khi hắn vào đây A Vân đã nhắc nhở hắn rồi, mà hắn mở cửa cũng không phải vì chuyện này. "Tôi tìm anh." "Cái gì?" Người của Uông gia ẩn trong bóng tối sững sờ, có chút không hiểu ý là gì.

Khoảnh khắc tiếp theo, Tô Thần giơ tay tóm lấy cổ áo gã, kéo vào trong phòng.

Người Uông gia này phản ứng rất nhanh, theo bản năng muốn phản kháng, nhưng vẫn bị hắn kéo vào.

Cùng với một tiếng động trầm đục, Tô Thần thay một bộ quần áo ám vệ rồi bước ra ngoài.

Ban ngày ngồi trước từ đường, Tô Thần cũng không phải ngồi không, hắn đang tính toán thời gian đổi ca của ám vệ Uông gia.

Thực tế cũng khá dễ đoán, ám vệ của Uông gia cứ hai tiếng sẽ thay đổi vị trí một lần, mỗi lần thay đổi vị trí đều sẽ có chút biến hóa.

Đây là vì việc thay thế ám vệ của Uông gia có hai bộ phương pháp tính toán, một bộ dựa vào thời gian thay đổi, một bộ dựa vào địa điểm thay đổi, là diễn biến theo Cửu Cung Bát Quái, rất dễ suy ra.

Kết hợp với thể chất Thủy Tiêu mạnh nhất của Tô Thần, đối phó với những ám vệ Uông gia này quả thực không thể dễ dàng hơn.

Có một câu danh ngôn nói rất hay, khi bạn lẻn vào, đánh ngất tất cả những người nhìn thấy bạn rồi giấu vào thùng rác, cũng được coi là lẻn vào hoàn hảo.

Chương 510

Cho nên khi Tô Thần ung dung đứng trước mặt A Vân, cả người A Vân đều ngây ra. "Sao anh lại đến đây?

Anh không thể ở đây, sẽ bị người khác nhìn thấy." "Những người có thể nhìn thấy đều bị tôi xử lý rồi." Tô Thần nhìn cổ tay A Vân, giơ tay cởi sợi dây thừng đang trói cô.

Dây thừng vừa được cởi ra, A Vân mất đi sự trói buộc liền ngã xuống, Tô Thần vội vàng giơ tay đỡ cô, đến một bên ngồi xuống.

Từ trong tay áo lấy ra một viên đan dược ném vào miệng cô.

Sau khi đan dược phát huy tác dụng, sắc mặt A Vân có thêm một chút hồng hào, cả người cũng coi như có chút sức lực. "Anh không nên cứu tôi.

Cứu tôi rồi, anh sẽ không bao giờ có được sự tin tưởng của người Uông gia nữa, anh cũng sẽ chết ở đây." "Cứ cái tình trạng này của cô, treo một ngày đã nửa sống nửa chết rồi, nếu thật sự để cô treo đủ ba ngày, e là mạng cũng không còn, đến lúc đó tôi mới là người khó ăn nói." Tô Thần đương nhiên biết rõ bây giờ không phải là thời cơ tốt để ra tay.

Hắn dìu A Vân đi ra ngoài.

Hắn đã sớm nắm rõ bố trí ám vệ trong thôn Uông gia, cõng A Vân khéo léo né tránh ám vệ.

Thậm chí không thể nói là né, mà là có lúc đi nhanh vài bước, có lúc đứng trong bóng tối chờ một lát, cứ như vậy thong dong như dạo chơi trong sân nhà, đi ra khỏi thôn Uông gia.

A Vân trên lưng rất nhẹ, nhẹ như lông vũ, trong lòng Tô Thần đầy

xót xa. "Ra ngoài rồi thì đừng quay lại nữa, chuyện của Uông gia tôi sẽ giải quyết thay cô." "Xin lỗi." A Vân nghe vậy đột nhiên cứng người, chỉ cảm thấy lồng ngực có chút nặng nề, ngoài câu xin lỗi ra cô không biết nên nói gì.

Tô Thần lại hoàn toàn không để ý, lắc đầu với cô rồi mới lên tiếng nói. "Cô không cần phải nói xin lỗi với tôi ở đây.

Thực ra chuyện xin lỗi này cũng không cần phải nói nghiêm túc như vậy.

Nếu thật sự phải tính, ngay từ đầu tôi đã không nên để cô quay về." "Xin lỗi." A Vân cúi đầu, giọng có chút trầm thấp lặp lại một lần nữa.

Động tác tiếp tục đi ra ngoài của Tô Thần đột nhiên dừng lại, hắn thở dài một hơi, đặt A Vân xuống.

Hắn không nhìn cô, mà lại đưa mắt nhìn vào trong bóng tối của khu rừng. "Câu xin lỗi này tôi không nhận đâu.

Dù sao tôi và Trần Ngọc Lâu đối xử với cô cũng không tệ, cô không cảm kích thì thôi đi, còn định cùng bọn họ hại tôi?" "Xin lỗi, tôi... không có lựa chọn." A Vân lại nói một lần nữa, lặng lẽ lùi lại hai bước.

Mười mấy chiếc đèn pin đồng thời bật lên, Tô Thần nhất thời trở thành tâm điểm của ánh sáng hội tụ.

Ánh sáng chói mắt khiến hắn chỉ thấy được từng bóng người, không nhìn rõ thân phận của những người này.

Uông Hằng từ trong đám người hiện ra. "Tô tộc trưởng luôn có thể làm ra những chuyện bất ngờ." Những tia sáng như những ánh mắt hữu hình, tựa như lưỡi dao cứa lên mặt Tô Thần.

Phía sau Uông Hằng, những ánh mắt kia không có chút hơi ấm

nào, khiến người ta như đang ở trong băng tuyết, lạnh lẽo vô cùng.

Tô Thần vốn định giải thích điều gì đó, nhưng sau khi nghe A Vân liên tiếp xin lỗi, hắn hiểu rằng thứ bày ra trước mặt mình lúc này chính là một cái bẫy, một cái bẫy nhắm vào chính mình.

Bất kể hắn có phản ứng thế nào ở đây, cũng không thể thay đổi được hiện trạng.

Vì vậy, hắn cũng thản nhiên nói: "Đúng như ông thấy, tôi và cô ta không có quan hệ gì, chỉ đơn thuần là không ưa quy tắc làm việc của Uông gia thôi." "Tô tộc trưởng, không phải tôi chưa cho ông cơ hội.

Việc thử để ông có được sự tin tưởng của Uông gia, đối với ông mà nói đã là rất không dễ dàng rồi.

Ông đã phụ lòng tôi, cũng phụ lòng Uông gia." Uông Hằng chỉ bình tĩnh nhìn người trước mắt, không chút biểu cảm tiếp tục lên tiếng.

Khi giọng nói của gã vừa dứt, A Vân vốn nên ở sau lưng Tô Thần, chủ động nhảy xuống, đi đến bên cạnh gã.

Rơi vào hang ổ của Uông gia, lại vì cứu người mà bại lộ thân phận, Tô Thần cũng không nói nhảm thêm gì nữa, chỉ nhìn cô với ánh mắt có chút thất vọng. "Nếu đã bị phát hiện rồi, tôi cũng lười giải thích thêm.

Theo quy củ của các người, lúc này có phải nên ra tay với tôi rồi không?" "Ừ." Uông Hằng gật đầu, giơ lên hai ngón tay cong cong, khẽ vẫy một cái.

Trước ánh sáng mạnh, hai bóng người đột nhiên lao ra.

Từ góc độ của Tô Thần, hắn chỉ có thể thấy hai cái bóng đang nhanh chóng phóng đại trước mặt mình.

Hắn bỗng dồn lực vào chân, không chút khách khí lao qua.

Động tác của hai tên tay sai Uông gia rất nhanh, nhưng động tác của Tô Thần còn nhanh hơn.

Gần như trong nháy mắt đã đến trước mặt hai người, ánh mắt hắn nhìn rất rõ, hai người cầm hai con dao găm.

Tô Thần một cú xoay người đá vào cạnh dao găm.

Con dao trong tay tên tay sai bay thẳng ra ngoài, chưa kịp để gã phản ứng, Tô Thần một đòn gối húc xuống.

Một bóng người bay ngược ra với tốc độ còn nhanh hơn.

Động tác tiếp đất của Tô Thần không hề dừng lại, như biết trước mà giơ tay tóm lấy con dao găm, dùng sức vặn một cái, dùng tay kẹt vào cạnh lưỡi dao.

Con dao găm đâm vào vai tên tay sai kia, Tô Thần nhặt con dao găm dưới đất lên đặt lên cổ gã.

Sau đó mới rất thản nhiên lên tiếng hỏi. "Ở Uông gia các người không phải mỗi người đều có giá trị sao?

Dùng mạng của tôi đổi mạng của gã thì thế nào?" "Giá trị của nó chính là để giữ chân ông lại." Uông Hằng mặt không biểu cảm, dường như không hề cảm thấy người đang nằm trên đất kia cùng mang họ Uông với mình.

Khi giọng nói của gã vừa dứt, người Uông gia bị dao găm kề cổ, dùng sức vặn cổ một cái.

Một đóa hoa máu nở rộ trong đêm đen, vài giọt máu rơi trên da hắn, khẽ rung động theo hơi thở của hắn.

Khiến người ta nhìn thấy không khỏi im lặng.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, Tô Thần ngây người đứng tại chỗ.

Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng, người Uông gia thật sự sẽ coi mình như một linh kiện, nói chết là chết.

Uông Hằng không hề bất ngờ, tất cả mọi người có mặt đều không có biểu hiện gì.

Đồng tử của A Vân khẽ run lên, trong bóng tối căn bản không rõ ràng.

Tô Thần ném con dao găm trong tay xuống, coi như đã hiểu mình đang đối mặt với một tổ chức như thế nào.

Tất cả những gì xảy ra trước mắt đều vượt qua nhận thức và dự liệu của hắn. "Tôi dù có chết, cũng sẽ tự tay giết ông." "Tôi hiểu ý định của ông, nhưng có vài chuyện vẫn nên nói trước với ông.

Chúc mừng ông đã vượt qua bài kiểm tra." Uông Hằng nghe vậy, khóe miệng như nhếch lên một cách tùy ý, không chút khách khí nói.

Vẻ mặt đó khiến người ta thật sự không nhịn được cười.

Hắn nhìn người trước mặt, nụ cười trên khóe miệng càng lúc càng không che giấu, thậm chí cười càng lúc càng phóng đãng.

Khi giọng nói của gã vừa dứt, Tô Thần có thể cảm nhận được, ác ý trong những ánh mắt kia dần dần tan biến, dường như đối với những người này, họ chỉ vừa chứng kiến một bài kiểm tra mà thôi.

Thi thể trên đất là thật, mùi máu tanh trên người hắn cũng là thật.

Chương 511

Tô Thần sải bước đến trước mặt Uông Hằng, nhìn người đàn ông trung niên với vẻ mặt ung dung đắc ý, hắn có thể khẳng định gã này lần này không nói bừa.

Hóa ra, đây mới là lý do A Vân nói xin lỗi với mình.

Là vì cô đã lừa hắn, trong lòng áy náy không yên mới chủ động mở miệng.

Sau khi chấp nhận những chuyện này, Tô Thần lại nhìn gã trước mặt, giơ tay đấm một cú xuống.

Uông Hằng bị đánh ngã xuống đất, cùng lúc đó những người khác cũng đều kinh ngạc, dường như họ đều không ngờ, Tô Thần lại dám thật sự động thủ.

Uông Hằng lau khóe miệng, thể chất của gã không phải Thủy Tiêu, cú đấm này xuống đến răng trong miệng cũng rụng mất hai cái.

Gã xua tay nói. "Không sao, tất cả đều nằm trong dự liệu.

Tô Thần mà không có chút phản ứng này, mới là có vấn đề." "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Sau khi trút giận một chút, Tô Thần cũng không oán trách gì nữa, nhận lấy chiếc khăn do A Vân đưa tới, lau vết máu trên mặt. "Từ lúc ông đưa ra đề nghị đó, bài kiểm tra đối với ông đã bắt đầu rồi.

Đây là bài kiểm tra đầu tiên đối với ông, rõ ràng phản ứng của ông phù hợp với yêu cầu của chúng tôi." "Các người muốn gì?" Tô Thần nghe vậy sững sờ, cảm thấy hình như có gì đó không đúng, nhất thời không biết nên trả lời thế nào.

Khi giọng nói của hắn vừa dứt, hắn mới nghe thấy người trước

mặt mở miệng nói. "Thứ chúng tôi muốn là tình cảm.

Ông không nỡ lòng nhìn A Vân chết, mạo hiểm đắc tội hoàn toàn với Uông gia để đưa cô ấy rời đi, chứng tỏ ông là một người tốt." Nói ra cũng thật mỉa mai, Uông Hằng nói với Tô Thần rằng người Uông gia không cần tình cảm, phải làm một cỗ máy không có cảm xúc, nhưng bước đầu tiên để hắn có được sự tin tưởng của Uông gia lại chính là tình cảm.

Người tốt, từ này bây giờ nghe có chút mỉa mai.

Vì là người tốt nên có giới hạn, nên không nỡ lòng nhìn người khác chết oan, nên dễ bị người khác khống chế.

Nếu Tô Thần là loại điên cuồng độc ác, chỉ e Uông Hằng mới phải đau đầu chết đi được.

Thấy vậy, Tô Thần cũng không biết nên nói gì thêm, quay đầu đi về phía thôn Uông gia. "Ông đúng là một tên điên!" "Tôi có phải là kẻ điên hay không không quan trọng, nhưng có một chuyện lại khá quan trọng, tôi hy vọng ông có thể giúp tôi làm." Đối mặt với sự chất vấn của Tô Thần, Uông Hằng hoàn toàn không để ý, mà lại nói ra yêu cầu của mình.

Tô Thần nghe vậy chỉ vào mình, càng lúc càng không hiểu suy nghĩ của người trước mặt. "Tôi không biết ông định để tôi làm gì?

Nhưng ông chắc chắn muốn để một người ngoài như tôi đi làm?

Ông không lo tôi sẽ làm ra chuyện gì ngoài dự liệu sao." "Thật lòng mà nói tôi khá lo lắng, nhưng sau khi thấy được bản lĩnh của ông, tôi cảm thấy chút rủi ro này đáng để thử một lần." Uông Hằng nói rồi nhìn về phía A Vân, rất tự tin. "Hơn nữa, ông cũng không phải đi một mình." Những ngày ở Uông gia của Tô Thần trôi qua rất bình lặng, mà Cửu Môn và Tô gia vẫn không có động tĩnh gì.

Nơi này giống như một thế ngoại đào viên, việc Tô Thần làm nhiều nhất mỗi ngày là tìm một nơi nghỉ ngơi, phơi nắng uống trà, nhìn những thôn dân chất phác kia, mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ.

Thật lòng mà nói hắn cảm thấy khá vô vị.

Những người này trông giống người bình thường, nhưng thực tế ở Uông gia này, họ căn bản không thể là người bình thường.

Nói một câu không dễ nghe, những người này đừng nói là làm người bình thường, ngay cả bản thân mình rốt cuộc nên là dạng gì cũng không rõ.

Từ sau khi hắn vượt qua bài kiểm tra sơ bộ, Uông Hằng cũng không hề thử dò xét hắn nữa, ngay cả A Vân cũng biến mất.

Dường như hắn đã trở thành một người nhàn rỗi.

Cuộc sống như vậy kết thúc sau ba ngày.

Một đoàn tàu hỏa giận dữ phun ra hơi nước, gào thét từ phía Đông Bắc lao ra, hướng về thảo nguyên rộng lớn vô tận.

Đây là một đoàn tàu chở hàng, trong toa xe cuối cùng, Tô Thần đang dựa vào thành toa nghỉ ngơi.

Ở bên cạnh hắn là A Vân, sắc mặt cô có chút mệt mỏi, vết hằn do bị treo trước đó, dưới tác dụng của thuốc, chỉ còn lại một chút vết đỏ.

A Vân nhìn Tô Thần im lặng không nói, sau một lúc trầm mặc, cô chủ động nói. "Chuyện trước đây tôi không có lựa chọn, nếu anh vì vậy mà cảm thấy bị đả kích, tôi chủ động xin lỗi anh." "Tôi thì không sao cả, cô cũng không cần nói những lời này với tôi." Tô Thần liếc cô một cái, mấy ngày nay không gặp cô, câu đầu tiên sau khi gặp lại lại là như vậy sao?

Sự thật chứng minh, những gì hắn tìm hiểu về Uông gia mấy ngày nay chỉ là bề ngoài mà thôi.

Hắn vẫn luôn cảm thấy người Uông gia thực ra khá có bản lĩnh, nhưng hắn không ngờ, bút tích của Uông gia lại lớn đến mức này.

Trực tiếp xây một đoạn đường sắt đến thẳng thôn Uông gia, chỉ là vẫn luôn dùng công trình phòng không để che đậy.

Dù sao thôn Uông gia bốn bề là núi bao quanh, trong đó đã tốn bao nhiêu công sức hắn không biết, tóm lại lúc xuất phát cùng những người này, hắn đã bị dọa cho một phen.

Những người Uông gia đi cùng hắn còn có hơn mười người, những người Uông gia này trông có vẻ khá dễ nói chuyện, nhưng từng người một cũng không chủ động mở miệng nói chuyện, mặc quần áo màu đen trông giống như than đá đang được kéo trong toa xe.

Người cầm đầu của Uông gia là một thanh niên, khóe mắt có một vết sẹo dao rất dài, một mắt đã mờ, trông rất hung ác.

Hắn có một cái tên cũng hung ác tương tự, Uông Quả.

Chữ 'Quả' trong 'thiên đao vạn quả'.

Mà thân phận của hắn cũng không tầm thường, được gọi là Hành hình nhân.

Là người mà Uông gia bắt buộc phải mang theo khi ra ngoài làm nhiệm vụ.

Nếu có người Uông gia biến chất trong nhiệm vụ, sẽ do hắn đến thu thập.

Chức trách của hắn đã định trước hắn sẽ không tin tưởng Tô Thần, thậm chí hận không thể bây giờ liền giết chết Tô Thần.

Uông Quả mân mê con dao chiến thuật trong tay, ánh mắt lướt qua

người Tô Thần, thản nhiên nói. "Không cần phải nói nhiều với hắn như vậy đâu A Vân.

Cô xem bộ dạng của hắn đi, có chỗ nào giống người sắp liều mạng vì chúng ta không?" "Ta đã sớm nói với tộc trưởng rồi, tỉ lệ thắng của chúng ta có thể thấp một chút, cũng không thể dùng loại người không rõ lai lịch này.

Hắn mà nghĩ quẩn một cái, chúng ta có thể đều sẽ gặp chuyện." "Tôi tin anh ấy sẽ đưa ra lựa chọn phù hợp, anh nên tin vào quyết định của tôi." A Vân nghe vậy lắc đầu, rất bình tĩnh nói.

Người Uông gia không cần có suy nghĩ của riêng mình, nhưng Hành hình nhân lại cần.

Mà phán đoán của Uông Quả đối với Tô Thần, đến bây giờ vẫn không có bất kỳ thay đổi nào. "Ta cảm thấy ngươi không đáng được tin tưởng, cho nên ta định bây giờ sẽ giải quyết ngươi." Nói xong câu này, những người Uông gia khác nhìn nhau, chọn cách im lặng không lên tiếng.

Mà Tô Thần hiểu, hắn ta chỉ muốn xem phản ứng của mình, muốn đưa ra một phán đoán coi như hợp lý.

Đối mặt với lời nói gần như khiêu khích của gã này, hắn rất thản nhiên lên tiếng. "Anh cảm thấy tôi không đáng tin?

Hay là vì lựa chọn của Uông tộc trưởng mà tức giận?

Chúng ta đã muốn hợp tác cùng nhau, có vấn đề gì bây giờ có thể đưa ra." "Lúc ta ra ngoài, tộc trưởng bảo ta phải chăm sóc ngươi nhiều một chút, vì sự tồn tại của ngươi liên quan đến thành bại của kế hoạch chúng ta.

Ta vốn không tin chuyện này, sau khi nhìn thấy ngươi, ta xác định quan điểm của mình không có vấn đề gì, gã ngươi quả thực không

đáng tin." Uông Quả cầm con dao chiến thuật trong tay đứng dậy, ánh mắt hung ác nhìn chằm chằm hắn nói. "Nhưng phản ứng của ngươi cũng coi như là một người đàn ông, vậy ta cũng không nói nhảm với ngươi nữa, chúng ta đánh một trận, ngươi có thể sống sót ta sẽ mặc kệ ngươi." Là Hành hình nhân, bản thân đã là một trong những người có chiến lực mạnh nhất Uông gia, Uông Quả nghe xong câu này, càng không chút khách khí chuẩn bị động thủ.

Tô Thần ngồi yên không động, trực tiếp ngoắc ngoắc ngón tay nói. "Đến đi." Khi giọng nói của hắn vừa dứt, Uông Quả như hổ đói vồ mồi hung hãn động thủ, cả người cuốn theo một trận gió, con dao chiến thuật đã được xử lý làm đen trong tay, giống như một cái bóng hạ xuống.

Chương 512

Tô Thần nói xong câu này căn bản không đứng dậy, thấy gã này lao tới, hắn vỗ một phát xuống đất, một chiêu Ô Long Giảo Trụ lao tới.

Rầm!

Uông Quả chỉ cảm thấy như bị một đoàn tàu đang chạy tốc độ cao đâm thẳng vào ngực, ho khan ra một ngụm máu tươi, trợn to mắt nhìn Tô Thần, hận không thể bây giờ liền ra tay với Tô Thần.

Mà Tô Thần đã đoạt lấy con dao chiến thuật trong tay gã, kề thẳng vào cổ gã, chỉ cần hắn nhẹ nhàng dùng lực, lưỡi dao liền có thể đâm vào.

Uông Quả theo bản năng muốn có động tác, nhưng cảm giác lạnh băng trên cổ lại không ngừng nhắc nhở gã, không được động, tuyệt đối không được động?

Nếu còn động đậy, có thể sẽ chết rất thảm.

A Vân lúc này có chút không nhìn nổi nữa, chủ động lên tiếng nói. "Gần được rồi, chúng ta đều là người một nhà, không cần phải phân sống chết." "Hôm nay tôi không giết anh, không phải vì lời nói của cô ấy uy hiếp được tôi, chỉ vì tôi không muốn phân sống chết với anh." Tô Thần liếc gã một cái, thản nhiên lên tiếng nói.

Nói rồi hắn đặt con dao lại vào tay Uông Quả, người sau có chút không cam lòng nói. "Đừng tưởng ngươi làm vậy, ta sẽ nể mặt ngươi.

Gã nhà ngươi trong mắt ta, căn bản không phải là thứ gì tốt đẹp!" "Tùy anh!" Tô Thần ngồi lại chỗ cũ, nhắm mắt dưỡng thần.

Ánh mắt của những người Uông gia khác nhìn Tô Thần có chút

thay đổi.

Họ biết Tô Thần có chỗ hơn người, nhưng không ngờ Tô Thần lại mạnh đến mức này.

Với thực lực và bản lĩnh bậc này, họ gần như có thể nói hoàn toàn không phải là tồn tại cùng một chiều không gian.

Mà nhìn cảnh này, A Vân chậm rãi mở miệng nói. "Tất cả vẫn phải lấy nhiệm vụ làm trọng.

Mục tiêu lần này của chúng ta là một ngôi chùa, một ngôi chùa Lạt Ma được xây dựng trên thảo nguyên." "Chùa Lạt Ma?" Tô Thần nghe thấy thứ này, cảm thấy có chút không đúng.

Bình thường mà nói, loại chùa này không phải đều ở Tây Tạng sao, sao lại xuất hiện ở thảo nguyên?

A Vân gật đầu, lên tiếng giải thích: "Nói ra rất phức tạp, liên quan đến Phật giáo đông độ..." Sau khi nghe A Vân giải thích, Tô Thần đã đại khái hiểu được tình hình cụ thể.

Tương truyền, một vị Mông Vương đời nào đó từng hợp tác với Trương gia, giúp Trương gia canh giữ một bí mật.

Lấy cớ Phật giáo hưng thịnh ở phương Đông, ông ta đã cho xây dựng một ngôi chùa.

Sự thật và nguồn gốc cụ thể của chuyện này đã sớm không thể khảo chứng được nữa, nhưng nếu là thật, Uông gia tuyệt đối không thể bỏ qua.

Phải giải quyết và xử lý triệt để chuyện này.

Và đó cũng là lý do tại sao người của Uông gia lại đến đây.

Trên thảo nguyên bao la vô tận, một ngôi chùa xây bằng đất vàng đã lọt vào tầm mắt của mọi người từ xa.

Sau mấy ngày ròng rã trên đường, nhìn thấy cảnh này, Tô Thần thở dài nói: "Chúng ta tìm xong đồ rồi về luôn à?" "Chuyện không nên hỏi thì đừng hỏi, lo làm việc cho tốt vào." Uông Quả theo thói quen nói hai câu, định mỉa mai Tô Thần thêm vài câu nữa, nhưng khi quay đầu nhìn hắn, gã lại im lặng một chút.

Gã nhớ ra rằng với bản lĩnh của Tô Thần, muốn xử lý mình cũng chẳng phải chuyện gì phức tạp.

Gã bèn quay sang nói với những người Uông gia khác: "Lát nữa liệu hồn cho tôi, đứa nào còn dám nói nhảm nữa thì đừng trách tôi vô tình." "Vâng." Đám người Uông gia kêu khổ không thấu, ai mà ngờ được Trần Huyền gây chuyện ở đây, cuối cùng người chịu tội lại là bọn họ.

Nuốt những lời oán giận xuống, những người còn lại chỉ biết bất lực nhìn Tô Thần.

Đến trước chùa Lạt Ma, cửa chính đóng chặt.

Uông Quả tiến lên gõ mạnh vào cửa.

"Tới đây, tới đây, sáng sớm tinh mơ muốn làm gì thế?" Không lâu sau, một vị lạt ma già vội vàng mở cửa, vừa mở ra đã thấy một đám người đằng đằng sát khí, lão nhất thời sững sờ tại chỗ.

Uông Quả liếc nhìn lão, lạnh nhạt nói: "Nơi này có cất giấu thứ gì không?

Nếu nói ra, chúng ta có thể cho ông một cơ hội sống." "Các người muốn làm gì?

Đây là nơi được Phật Tổ phù hộ!" Lão lạt ma vừa nhìn đã biết đám người này không có ý tốt, lập tức có phần tức giận lên tiếng, xem ra còn muốn phát biểu quan điểm của mình.

Chỉ là lão không biết rằng, những người đến đây lúc này chẳng có

tâm tư gì nhiều.

Thấy lão không chịu nói thêm, một người liền giơ dao kề lên cổ lão.

"Bây giờ ta cho ông thêm một cơ hội, nếu không biết điều mà nói chuyện, thì đừng trách ta vô tình." "Ngươi…" Lão lạt ma không bao giờ ngờ được, người trước mắt lại to gan đến thế, dám định động thủ với mình, lần này lão có chút không nhịn được nữa.

Chỉ là lão đã già, có phản kháng thế nào cũng không phải là đối thủ của đám tinh nhuệ Uông gia này.

Lão bị khống chế ngay lập tức.

Chẳng đợi ai nói thêm lời vô ích nào, Uông Quả đã chủ động lên tiếng: "Tìm cho ta, nhất định sẽ có thứ gì đó!" "Không có gì hết!

Ngôi chùa rách nát này chẳng có gì cả!" Lão lạt ma tức giận nói.

Lời này của lão không phải là nói dối, người Mông Cổ bên này vốn không tin Phật giáo, dù lão có truyền giáo ở đây cũng chẳng có chút tiến triển nào, ngay cả lão cũng phải tìm cách lén lút nuôi vài con cừu để sống qua ngày.

Nếu trong chùa này thật sự có đồ tốt, lão có đến mức bây giờ ngay cả áo cà sa cũng rách bươm thế này không?

Chỉ là những lời tự đáy lòng của lão, chẳng một ai có mặt ở đây để tâm.

Một khi Uông Quả đã nói ở đây có manh mối, thì ở đây nhất định phải có manh mối.

Mọi người chia nhau ra tìm kiếm những manh mối hữu ích xung quanh.

Tô Thần bước vào đại điện, một pho tượng Phật bong tróc sơn

đứng giữa điện.

Vẫn còn lờ mờ thấy được một chút sơn vàng chưa bị cạo sạch, lặng lẽ kể về địa vị huy hoàng một thời của nó.

Trên hai cây nến đài hai bên, sáp nến tan chảy men theo giá sắt nhỏ xuống, trông như những ngọn đồi chưa được tô vẽ.

Tất cả đều lặng lẽ kể lại lịch sử của ngôi chùa Lạt Ma này.

Ngoài những thứ này ra, trong đại điện trống không, rõ ràng là lão lạt ma vì mưu sinh đã bán hết tất cả những gì có thể bán trong này.

Sau khi lướt nhìn một vòng, Tô Thần đã khẳng định phán đoán của mình, nơi này quả thật không có gì cả.

Hắn nhìn những người khác, thong thả lên tiếng: "Ở đây không có gì cả?" "Cả ngôi chùa Lạt Ma đều trống không." A Vân tìm một vòng xong, đưa ra phán đoán của mình.

Những người Uông gia khác cũng không thu hoạch được gì.

Tô Thần không biết thông tin này từ đâu ra, nhưng hắn luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

Nghe vậy, Uông Quả xách lão lạt ma bước vào, con dao chiến thuật trong tay hơi dùng sức.

"Lão già, ta cho ông thêm một cơ hội nữa, nếu còn không nói thật, ta sẽ giết ông." "Tôi thật sự không biết các người muốn tìm thứ gì…" Lão lạt ma không ngừng liếc mắt lên trên, đồng thời cũng có chút căng thẳng lên tiếng.

Lão biết mình không hề nói bừa, nhưng phản ứng của lão lại thu hút sự chú ý của Tô Thần, hắn bất giác ngẩng đầu nhìn lên.

Trên mái nhà cao ba bốn mét, có mấy bức bích họa đã phai màu, dường như ghi lại cuộc đời của vị Mông Vương kia.

Bức tranh đầu tiên vẽ đầy những binh lính trang bị tinh nhuệ, những con tuấn mã cao hơn người mấy cái đầu xếp hàng ngay ngắn, một bóng người đứng trên đài cao, trên đỉnh đầu là đôi chim ưng bay lượn.

Còn bức tranh thứ hai thì khác hẳn, vị vương giả ban đầu quỳ xuống, một bóng người từ mặt đất nứt ra bước tới, trong kẽ nứt đó lờ mờ có thể thấy được một góc cửa đồng.

Tô Thần đã từng thấy cảnh này, tự nhiên biết nó có ý nghĩa gì, đó là Trương gia quả thực đã giao dịch với Mông Vương.

Những bức bích họa sau đó thì đơn giản hơn nhiều.

Chương 513

Vị Mông Vương sau khi có được một thứ gì đó đã trở thành vua thảo nguyên.

Khi chết, ông ta cho mấy vị kinh sư khiêng quan tài của mình đi thẳng về phía Bắc, cho đến khi dây thừng đứt mới xây lăng mộ ở nơi đó.

Sau đó giết một con ngựa mẹ, để ngựa con nhớ vị trí này, hàng năm đều cử người đến tế tự.

Thấy đến đây, Tô Thần đã khẳng định, thông tin của Uông gia phần lớn là thật, nhưng có điểm không đúng nằm ở chỗ khác.

"Nếu những gì trên bức bích họa này không sai, chúng ta chỉ cần đi thẳng về phía Bắc là có thể tìm thấy." "Nhưng phương pháp mai táng đó các người cũng thấy rồi, e là bây giờ sớm đã không tìm được nữa." A Vân lộ vẻ khó xử, rất bất lực nói.

Uông Quả nghe vậy, dùng sức ấn con dao trong tay thêm vài phần.

"Lão già, xem ra ông không thành thật lắm nhỉ." "Tôi… tôi không có, những bức bích họa đó lại không được mạ vàng, tôi cạo chúng làm gì?

Nếu tôi thật sự biết ngôi mộ đó ở đâu, tại sao tôi không trực tiếp đến đó tìm bảo bối." Lão lạt ma cũng coi như là một nhân vật, đến giờ vẫn chưa mềm lòng, cũng có thể là do chính lão đã quên mất việc phải mềm lòng, chỉ nhìn người trước mắt, hết lần này đến lần khác lên tiếng giải thích.

Mà Uông Quả căn bản không tin, cánh tay hơi dùng sức nói: "Hôm nay ông không nói ra được cái gì, tôi sẽ giết ông." "Tôi… tôi nói." Lão

lạt ma lúc này trong lòng oan ức muốn chết, lão ở đây lâu như vậy, không ai để ý đến lão thì thôi, bây giờ lại còn đắc tội với một tên sát thần.

Lão chỉ có thể cứng rắn lên tiếng.

"Tôi chỉ nghe người khác nói, nơi chôn cất vị vua đó đã được xây dựng một ngôi Tàng Cốt Miếu." "Nghe người khác nói?

Nói vậy là còn có người khác biết thông tin này?" Uông Quả vừa nghe người trước mắt nói vậy, liền đoán định lão dường như không nói bừa, giơ tay lên chuẩn bị cho lão thêm một nhát.

Thấy gã này hung tàn như vậy, dù lão lạt ma có ý định giấu giếm, lúc này cũng không còn suy nghĩ nào khác.

Lão vội vàng giải thích.

Thì ra các đời trụ trì của chùa Lạt Ma cũng biết một vài chuyện, và câu nói được truyền lại cũng chỉ có vậy.

Trước đó lão định giấu diếm cũng là để ra giá, ai ngờ cái giá này lại trả hơi cao.

Sau khi nghe xong, Uông Quả nhất thời không chắc chắn về sự thật của chuyện này, có chút kinh ngạc liếc nhìn A Vân hỏi: "Cô nói sao?" "Gã này chắc sẽ không tiếp tục lừa người đâu, dù sao cũng liên quan đến tính mạng của chính lão." Thông tin thì đã có, nhưng làm thế nào để xác minh lại trở thành một vấn đề lớn.

Muốn giải quyết chuyện này, ít nhất cũng phải xác minh những điều này đã.

Mà Tô Thần ở bên cạnh lại có một cách nhìn khác.

"Bích họa thường mang một chút khoa trương và suy nghĩ cá nhân của người vẽ trong đó, các người có thể nhìn kỹ bức tranh này, người

Trương gia thật sự từ dưới đất đi lên sao?" "Nhìn thế nào thì chắc là để thể hiện mối quan hệ giữa Mông Vương và người Trương gia tốt đến một mức độ nhất định, còn cảnh chôn cất cuối cùng, hẳn là có chút khoa trương." "Tôi cảm thấy Mông Vương để canh giữ đồ vật, nhất định sẽ không chọn hành vi như vậy.

Nếu là tôi, tôi sẽ tìm một long huyệt trên thảo nguyên, hơn nữa phải là nơi có thể tham chiếu, để nếu người Trương gia muốn có thể lấy đồ đi." Khi Tô Thần nói ra phán đoán của mình, hắn nhận thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn mình có vẻ hơi kỳ lạ.

Hắn liếc nhìn họ, có chút quái lạ lên tiếng hỏi: "Các người đang làm gì vậy?

Nếu cảm thấy tôi nói không đúng có thể chỉ ra, tôi cũng không phải người có vấn đề về đầu óc, sẽ lắng nghe ý kiến của các người và cải thiện." "Không… tôi thấy phán đoán của anh rất tốt." Uông Quả nghe vậy, đã thay đổi cách nhìn về Tô Thần không ít, ít nhất không còn coi hắn là một kẻ chẳng biết gì.

Hiện tại gã đã khẳng định, đầu óc và thân thủ của Tô Thần đều rất tốt.

"Nếu theo cách nói của anh, chúng ta muốn tìm được nơi này, cần phải tìm một người biết tầm long điểm huyệt, mà người như vậy dường như…" Uông Quả nói đến đây lộ ra vẻ mặt có chút khó xử, nhìn về phía A Vân… Người sau mặt đầy kinh ngạc, quay đầu nhìn về phía Tô Thần.

Bọn họ đều do Uông gia bồi dưỡng, ở một mức độ nào đó, họ đều có thể coi là những tử sĩ loại gián điệp, giết người thì được, nhưng dính đến những thứ như phong thủy thì lại có không ít vấn đề.

Loại chuyên môn quá mạnh này đặc biệt cần thiên phú, mà họ chỉ biết sơ sơ mà thôi.

Hơn nữa, thảo nguyên lại khác với sông núi địa mạch, ban đầu đều là những thứ như gò đồi, ai có thể tìm được lăng mộ ở cái nơi quỷ quái này?

Dù là Mạc Kim Giáo Úy cũng phải bó tay.

Khi Uông Quả để ý đến Tô Thần, sắc mặt gã hơi kinh ngạc.

"Cái này anh cũng biết?" "Biết sơ một chút." Tô Thần cười tủm tỉm nói.

Hắn ném lão lạt ma trong tay sang một bên, chỉ về phía Bắc nói: "Đi thôi, ông dẫn chúng ta đi." "Lão tiên sinh, câu hỏi cuối cùng, ông nói Tàng Cốt Miếu đó đại khái ở đâu." Dường như đã quen bị người khác uy hiếp, sau khi nghe Tô Thần nói những lời đơn giản như vậy, lão lạt ma sững sờ một lúc rồi mới nói: "Tôi chỉ nghe sư phụ nói, ở phía Bắc phải chạy chết hai con ngựa mới tới." "Tôi hiểu rồi." Tô Thần gật đầu, chuẩn bị đi về phía Bắc.

Mà Uông Quả lại kinh ngạc nhìn hắn, cảm thấy hành vi của Tô Thần có chút quá kỳ quái, vội vàng giơ tay cản hắn lại, có chút lo lắng hỏi: "Thế mà anh đã biết rồi à?" "Một con ngựa Mông Cổ một ngày chạy nhiều nhất được một trăm hai mươi cây số, mà cái gọi là chạy chết hai con ngựa, tôi đoán chắc là chưa đến hai trăm bốn mươi cây số.

Xét đến việc quan niệm về khoảng cách thời đó không giống nhau, chúng ta phải tản ra đi từ từ về phía đó mới được." "Tôi không biết Tàng Cốt Miếu trông như thế nào, nhưng tôi đại khái có thể đoán ra." Nói xong những lời này, Tô Thần dùng khóe mắt liếc nhìn Uông Quả, ánh mắt có chút đắc ý.

Hắn đang dùng ánh mắt chất vấn người trước mặt, ngay cả chút chuyện này ngươi cũng không nhìn ra?

Còn dám ở đây dẫn đội.

“Tôi còn tưởng anh biết tầm long vọng khí?

Hóa ra chỉ là tính toán?” A Vân có chút không nhịn được lên tiếng, cô còn tưởng người trước mắt sẽ đưa ra một thuật toán tương đối phức tạp, cuối cùng đi đến một kết luận rất nghiêm túc.

Hóa ra chỉ là suy đoán một chút mà thôi.

Tô Thần liếc nhìn cô một cái, không cho rằng như vậy là đã có kết quả.

“Nghĩ gì thế?

Đây chỉ là đại khái, dù phạm vi này có nhỏ đến đâu cũng phải là một dải đất dài ngang dọc mấy chục cây số, muốn biết không dễ đâu.” “Có mục tiêu là được, cùng lắm thì tốn chút thời gian.” Uông Quả lên tiếng quyết định chuyện tiếp theo.

Sau khi nói xong, gã còn dùng khóe mắt liếc nhìn Tô Thần, mặc dù không biểu hiện gì, nhưng cũng có thể khiến người ta cảm nhận được sự khâm phục đối với hắn.

Ngay khi mọi người chuẩn bị rời đi, người của Uông gia đang canh gác ở cổng chùa Lạt Ma đã bị người ta đá văng vào trong.

Một người trẻ tuổi mặt lạnh như tiền, ánh mắt hung tợn, không nói một lời xách dao bước vào.

Khi nhìn thấy người đó, trong mắt những người Uông gia có mặt đều hiện lên một tia sợ hãi.

“Trương gia, Trương Khởi Linh?” Uông Quả thấy người đó liền cau mày, trong mắt mang theo một tia tức giận, hung hăng liếc nhìn Tô Thần.

Lúc này nói gì cũng không kịp nữa rồi, Trương Khởi Linh đã xuất

hiện ở đây, rõ ràng bên ngoài còn có nhiều người của Cửu Môn hơn.

"Sợ cái gì?

Hắn chỉ có một mình, dù muốn giết chúng ta cũng phải mất một lúc, chẳng lẽ chỉ vì chút chuyện này mà các ngươi sợ hắn sao, lên cho ta!" Nhiều người của Uông gia thấy cảnh này, liền lao về phía Trương Khởi Linh.

Những người Uông gia này đều là tinh nhuệ, dù Trương Khởi Linh có bản lĩnh lớn đến đâu, muốn thoát khỏi họ cũng cần một chút thời gian.

Uông Quả nhân cơ hội dẫn theo hai người chạy về phía cổng.

A Vân liếc nhìn Trương Khởi Linh với vẻ sợ hãi: "Sao hắn lại tìm được đến đây, chuyện này rõ ràng không ai biết mới phải?" "Để sau hãy nói." Uông Quả liếc nhìn Tô Thần, không khách khí nói.

Gã vừa bước ra khỏi cổng, một thanh đao chân chó mang theo một luồng sức mạnh kinh người bổ xuống, cả người Uông Quả bay ngược ra sau, ngã xuống đất ho ra một ngụm máu tươi.

Uông Quả với tư cách là hành hình nhân của cả Uông gia, thực lực của gã ở Uông gia cũng thuộc hàng đầu, nhưng nhát đao vừa rồi, gã cảm thấy mình như đâm phải một con trâu mộng, cả cánh tay bắt đầu run rẩy không kiểm soát.

Ngay cả dao cũng cầm không vững.

"Hắc Bối Lão Lục." Gã đã sớm tìm hiểu về Cửu Môn, nếu nói về bản lĩnh cận chiến, Hắc Bối Lão Lục mà nhận số hai, thì không ai dám nhận số một.

A Vân đứng tại chỗ có chút sững sờ, Cửu Môn không hề sắp xếp quân truy kích, nhưng chỉ riêng sự phối hợp của Trương Khởi Linh và Hắc Bối Lão Lục cũng đủ để xử lý họ.

Hắc Bối Lão Lục mặt không biểu cảm liếc nhìn, A Vân giơ dao chém tới.

Keng!

Tiếng kim loại va chạm vang lên, Tô Thần cầm một con dao chiến thuật, xuất hiện trước mặt A Vân như một bóng ma, mặt không biểu cảm đỡ lấy nhát dao này.

"Ta đã nói rồi, ngày gặp lại chính là ngày lấy mạng của ngươi!" Trong mắt Hắc Bối Lão Lục hiện lên vài phần kinh ngạc, khi nhìn thấy dáng vẻ của Tô Thần, lão liền thu lại vẻ kinh ngạc đó, rất tức giận nói.

Tô Thần không vội đáp lại, gạt thanh đao chân chó ra rồi tung một cước.

Hắc Bối Lão Lục phản ứng cực nhanh, đồng thời tung ra một quyền.

Chương 514

Hai bóng người cùng lúc lướt về phía sau.

Tô Thần không nhìn Uông Quả, rất bình thản lên tiếng: "Ngươi đưa A Vân đi trước, tôi cản hậu." "Anh muốn nhân cơ hội thông đồng với bọn chúng?" Phản ứng đầu tiên của Uông Quả sau khi đứng dậy không phải là lo lắng cho an nguy của Tô Thần, mà ngược lại là cảnh giác với hành vi của hắn, có lẽ trong mắt gã đây chính là lý do Tô Thần muốn giao đấu với Cửu Môn.

"Vậy ngươi cản hắn lại, tôi đi?" Tô Thần không quay đầu lại nói.

Uông Quả vốn định phản bác, ngay lập tức sững sờ, gã cũng muốn lắm chứ, nhưng dù gã có đánh giỏi đến đâu thì có đánh lại được Tô Thần không?

A Vân thấy Uông Quả dường như thật sự có ý nghĩ đó, vội vàng cắt ngang suy nghĩ của gã, cuống quýt nói: "Đừng ngây ra đó nữa, anh không phải là hắn, không cản được Hắc Bối Lão Lục đâu, mau đi đi." "Người bên trong cũng đừng lề mề nữa, mau chóng cút đi!" Tô Thần đã chọn để những người khác rời đi, tức là hắn sẽ tự mình cản Hắc Bối Lão Lục và Trương Khởi Linh.

Tiếng hắn vừa dứt, Hắc Bối Lão Lục làm sao có thể ngồi yên nhìn Tô Thần thả người đi, một bước lao ra, trong nháy mắt đã đến trước mặt Tô Thần, giơ đao bổ xuống.

Keng!

Tô Thần trở tay nắm chặt con dao chiến thuật, đỡ lấy nhát đao này.

Hắc Bối Lão Lục không phải là người nhiều lời, thấy vậy liền giơ

chân đá ra.

Tô Thần né được cú đá đó, thuận thế áp sát Hắc Bối Lão Lục.

Con dao chiến thuật trong tay hắn dùng để đùa với Uông Quả thì còn được, chứ thật sự muốn phân cao thấp với Hắc Bối Lão Lục thì cách này còn kém xa.

Chỉ có thể áp sát đánh gần, dựa vào ưu thế của dao chiến thuật để không ngừng kéo dãn khoảng cách.

Chỉ là hắn đã có chút đánh giá thấp Hắc Bối Lão Lục, thanh đao chân chó trong tay lão không dài như vẻ bề ngoài, thực tế chỉ khoảng hai thước, tuy không hiểm hóc như đòn tấn công của Tô Thần, nhưng cũng có thể chặn được dao của hắn.

Con dao chiến thuật như bướm lượn trong vườn hoa, không ngừng bay múa.

Theo động tác của hắn, nó va chạm với thanh đao chân chó, từng đóa tia lửa tóe ra giữa hai người, nhất thời đánh đến khó phân thắng bại.

Nhìn có vẻ như hắn đã cầm chân Hắc Bối Lão Lục ở đây rất lâu, nhưng thực ra cũng chỉ mới qua vài hơi thở.

Trong mười mấy giây ngắn ngủi này, những người Uông gia vốn định cầm chân Trương Khởi Linh đã chết một nửa, những người còn lại sau khi nghe lời Tô Thần, liền bỏ mặc Trương Khởi Linh mà rời đi.

Trương Khởi Linh cũng không có ý định truy sát họ, mục tiêu trong mắt y chỉ có một, đó chính là Tô Thần đang lao tới.

Cộp cộp cộp cộp… Trương Khởi Linh mặt không biểu cảm lao nhanh ra, thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay dưới ánh mặt trời như một bóng đen, mang theo một trận cuồng phong chém xuống.

Tô Thần va chạm với Hắc Bối Lão Lục một lần rồi tách ra, dùng thân dao đã sứt mẻ trong tay đỡ lấy đòn này.

Dao chiến thuật vốn có chất lượng không tồi, nhưng đáng tiếc khi đối mặt với Hắc Kim Cổ Đao, tuổi thọ của nó cuối cùng cũng đến giới hạn, gãy làm đôi.

Thân dao sượt qua quần áo Tô Thần, chỉ một chút nữa là hắn đã bị mổ bụng rồi.

Trương Khởi Linh người tàn nhẫn ít lời, vừa chạm đất, chân đã phát lực vung đao lên trên, lưỡi đao sắc bén như một vệt sáng đen lóe qua.

Tô Thần biết tính cách của Trương Khởi Linh, chiến lực của gã này còn khoa trương hơn cả Hắc Bối Lão Lục.

Khi nhận ra động tác của y, hắn liền dùng sức lùi về phía sau, thậm chí không dám dừng lại để điều chỉnh trạng thái của mình.

Hắc Kim Cổ Đao một đòn không trúng, Trương Khởi Linh xách chiến đao trong tay, vẽ vòng trước mặt Tô Thần, hết vòng này đến vòng khác không ngừng bổ xuống.

Nhìn dáng vẻ đó như thể phải chém Tô Thần thành nghìn mảnh mới hả dạ.

Trong lúc Tô Thần né tránh, Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh đồng thời xuất đao, một trước một sau kẹp đánh Tô Thần.

Keng!

Uông Quả vốn nên rời đi lại đột nhiên xuất hiện sau lưng Tô Thần, hai tay đồng thời cầm hai con dao chiến thuật, chặn lại một đòn của Hắc Bối Lão Lục.

Tô Thần thấy vậy, chớp thời cơ hai tay hợp lại, kẹp lấy lưỡi đao

rồi nhấc chân đá thẳng.

Bốp!

Một cước đá vào giữa ngực bụng của Trương Khởi Linh.

Khi hắn chuẩn bị tiếp tục ra tay, Uông Quả một tay kéo lấy Tô Thần, từ trong ngực lấy ra mấy quả bom khói ném ra, hét lớn: "Đi!" Thấy vậy, Tô Thần cũng không do dự, có cơ hội thoát khỏi sự truy sát của hai người này, đối với hắn cũng là một chuyện tốt, liền rời khỏi đây.

Khi họ rời đi, Trương Khởi Linh chuẩn bị tiếp tục đuổi theo, Hắc Bối Lão Lục ở bên cạnh chậm rãi lên tiếng: "Đừng vội, bọn chúng không chạy được đâu." Hai người không biết đã cưỡi ngựa chạy được bao xa, đuổi kịp những người Uông gia đã rời đi trước đó.

Vừa mới đến, những người Uông gia có mặt ở đây không nói là hăng hái, cũng là ra vẻ hạ gục Cửu Môn không thành vấn đề, nhưng bây giờ lại bị người ta đánh cho như cháu, ai nấy đều cúi đầu ủ rũ không nói lời nào.

Gục đầu như mất nửa cái mạng.

Tô Thần thấy vậy, bực bội lên tiếng: "Từng người một đang làm gì vậy?

Quên chúng ta đến đây vì cái gì rồi à, đã có manh mối rồi thì mau chóng đi tìm đi!" "Anh nói thì hay lắm, chúng ta chân trước vừa tới, chân sau người của Cửu Môn đã ập đến, có phải anh đã báo tin cho Cửu Môn không?" Một người trong Uông gia lên tiếng, sau đó những người khác đều nhìn về phía Tô Thần.

Tô Thần biết mình không được người Uông gia tin tưởng, nhưng hắn không ngờ rằng, những người Uông gia này lại dùng thái độ như vậy nhìn mình.

Rõ ràng hắn vừa mới liều mạng cản hậu, quần áo rách nát trên người đã nói lên tất cả.

Uông Quả lấy một chiếc áo đưa cho Tô Thần, đi đến trước mặt người vừa nói, tát cho gã một bạt tai.

"Tô Thần vừa rồi liều mạng cản hậu ngươi không thấy sao?

Nếu không phải ta quay lại đón hắn, hắn sớm đã chết rồi!" "Ai cũng có tư cách hoài nghi Tô Thần, nhưng các ngươi thì không!" Lời của Uông Quả khiến tất cả mọi người đều ngậm miệng, dù sao những gì gã nói không có vấn đề gì, có lẽ những người khác có tư cách chất vấn, nhưng những người được Tô Thần đích thân cứu mạng này thì không.

Dù đã có một chút manh mối, nhưng dựa vào chút manh mối đó và chưa đến mười người, muốn tìm một ngôi mộ cổ trên thảo nguyên mênh mông, không khác gì mò kim đáy bể.

Nhưng đối với Uông Quả và những người khác, đây là việc không thể không làm.

Sau ba ngày đi lại không mục đích, Uông Quả phát hiện một con suối bọt ở gần đó, liền dẫn mọi người nghỉ ngơi bên cạnh.

Cái gọi là suối bọt, chính là nơi nước ngầm rỉ ra, những nơi nước ngầm rỉ ra này thường sẽ thay đổi theo các yếu tố như mực nước, trừ khi là những người dân du mục có kinh nghiệm lâu năm, nếu không muốn phát hiện ra cũng không dễ.

Lúc đó Uông Quả nhìn rất rõ, Tô Thần thật sự đang liều mạng với hai người kia, tuy gã không đến mức hoàn toàn tin tưởng Tô Thần, nhưng thái độ đối với hắn đã thay đổi không ít.

Gã cầm bình nước vừa rót đầy nói: "Theo bản đồ, khu vực này có khả năng cao chính là vị trí anh nói, không biết anh có thể nhìn ra được

gì không?" "Nơi này không giống trong núi, thế núi vạn năm không đổi, có thứ gì rất dễ dàng có thể nhìn ra.

Trên thảo nguyên chỉ có gò đồi và hoang mạc, hơn nữa những thứ này sẽ thay đổi, trừ phi có thể tìm thấy một vài thứ không đổi." Lời này của Tô Thần không hề nói quá, tiền đề của tầm long điểm huyệt là phải có thứ để tham khảo, còn mấy cái gò đồi vài trăm năm thay đổi một lần này, hắn tham khảo cái khỉ gì!

Tiếng hắn vừa dứt, A Vân lên tiếng: "Tuy mấy ngày nay không thấy Trương Khởi Linh và những người khác, tôi đoán họ cũng đang tìm chúng ta, hành động của chúng ta tốt nhất là phải nhanh, nếu không, có thể sẽ có chút phiền phức." "Đúng vậy, nơi này mà rõ ràng như suối bọt thì tốt rồi." Uông Quả gãi đầu, thở dài nói.

Dù sao suối bọt còn có thể nhìn ra được, chứ thứ khác thì thật sự không nhìn ra.

Nhưng lời gã vừa dứt, mắt Tô Thần bất chợt sáng lên, hắn nhìn con suối bọt trước mắt, vỗ đầu nói: "Tôi suýt quên mất, chúng ta chỉ cần làm rõ hướng đi của mạch nước, có lẽ sẽ có cơ hội tìm được nơi đó." "Có thể sao?" Uông Quả nghe vậy cảm thấy có chút hoang đường, có cảm giác Trần Huyền đang nói bừa, nhưng nhìn dáng vẻ phấn khích của Trần Huyền, gã lờ mờ cảm thấy lời của Tô Thần không phải là nói bừa.

Nghe Tô Thần nói vậy, khóe miệng gã bất giác cong lên.

Tô Thần thì rất bình tĩnh giải thích một chút.

Thứ gọi là long mạch không chỉ nói đến thế núi, mà mạch nước ngầm cũng được gọi là 'tàng long' (rồng ẩn), có lẽ những năm qua mạch nước đã có sự thay đổi, nhưng ít nhiều đều để lại một vài dấu vết, tìm kiếm ngược lại sẽ dễ dàng hơn.

Sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, mọi người liền bắt đầu tìm kiếm.

Rất nhanh đã tìm thấy hai ba con suối bọt, dựa vào vị trí của những con suối này, Tô Thần đã ghép lại được hướng đi đại khái của mạch nước trên bản đồ.

"Nhìn từ bản đồ, mạch nước ngầm này đang dần di chuyển về phía Nam, có lẽ vài trăm năm trước sẽ còn dịch lên phía Bắc hơn một chút." Tô Thần tự nhiên sẽ không khắc thuyền cầu gươm, cho rằng bên cạnh mạch nước sẽ là miếu của vua Mông Cổ.

Ban đầu lão lạt ma nói rất rõ, trọng điểm là phải tìm được Tàng Cốt Miếu.

Sau khi được xác nhận, mọi người vội vàng tiếp tục đi về phía Bắc.

Nửa ngày sau, một ngôi miếu đất nhỏ không mấy nổi bật xuất hiện trước mắt mọi người.

Ngôi miếu đó chỉ cao bằng hai người, không gian bên trong càng chật hẹp hơn, chỉ có một pho tượng Phật ở bên trong.

Chương 515

Theo sự xâm thực của thời gian, hài cốt bên trong tượng Phật đã lờ mờ lộ ra.

"Đây là Tàng Cốt Miếu?

Lại thật sự có xương cốt?" A Vân nhìn những khúc xương, mày hơi nhíu lại, tò mò hỏi.

Uông Quả liếc nhìn một cái, rồi chậm rãi nói: "Đây chắc là cố ý làm ra, mục đích là để xác định vị trí của ngôi mộ cổ, có lẽ là ở ngay bên dưới Tàng Cốt Miếu.

Bây giờ bắt đầu động thủ." Đệ tử Uông gia căn bản không cần gã nói thêm lời vô ích nào, chọn mấy chỗ bắt đầu dùng xẻng Lạc Dương mang theo để kiểm tra.

Rất nhanh đã tìm thấy lớp đất cứng, sau khi xác định vị trí liền bắt đầu đào.

Lúc này thì không cần Tô Thần lo lắng, hắn bèn cùng A Vân tìm một chỗ khuất gió ngồi xuống.

"Tầm Long Quyết này thật sự thần kỳ như trong truyền thuyết sao, tôi có thể học được không?" Nếu không phải tận mắt trải qua, rất khó tưởng tượng có thể tìm thấy một ngôi mộ cổ ở một nơi rộng lớn như vậy.

A Vân thấy Tô Thần không có ý định lên tiếng, liền chủ động hỏi.

Tô Thần cũng không nói chắc chắn, lạnh nhạt nói: "Tầm Long Quyết chủ yếu dựa vào thiên phú, không phải cứ học thuộc lòng là được, phải học cách vận dụng Tầm Long Quyết, tìm ra thứ mình cần nhất trong đó." "Tôi không được sao?" A Vân sững sờ một lúc, thấy

Tô Thần không trực tiếp đồng ý, lờ mờ đoán ra nguyên nhân, tò mò hỏi.

Tô Thần cũng rất thẳng thắn, không có ý định an ủi mà nói thẳng: "Không được, vì tư duy của các người đã bị đóng khung, dễ đi vào ngõ cụt, nên những phương pháp khác sẽ phù hợp với các người hơn." Cơn gió nhẹ thổi qua, cỏ trên mặt đất khẽ lay động, trên khuôn mặt tuấn mỹ của Tô Thần mang theo một tia bất lực và phiền muộn.

A Vân vốn định phản bác, lại buồn bã ngồi sang một bên, nhất thời không biết nên đáp lại thế nào.

Không thể vì thế mà cảm ơn Tô Thần được, chỉ có thể bất lực gật đầu coi như mặc nhận cách nói này.

Uông Quả mang theo chút lương khô đi tới, thấy hai người ngồi ở đây, có chút hiểu lầm mối quan hệ của họ, liền lên tiếng: "Ở Uông gia muốn kết hôn không dễ đâu, cần phải trải qua khảo nghiệm mới được, hai người các ngươi phải cố gắng." "Anh đang nói bậy gì vậy!" A Vân nghe vậy trợn to mắt giận dữ nói.

Cô bực bội cầm lấy lương khô, đứng dậy rời khỏi đây.

Uông Quả lúc này mới hiểu ra, mình đã se duyên nhầm rồi, gã liền lộ ra vẻ mặt khó xử, lặng lẽ liếc nhìn Tô Thần một cái, rồi mới từ từ nói: "Ta nhìn nhầm thật à?" "Ngươi đánh đấm không được, nhìn người cũng chẳng xong." Tô Thần nghe vậy có chút bất lực lắc đầu, lên tiếng nói.

Đương nhiên thực ra Uông Quả đánh đấm không phải là không được, mà là rất được, chỉ là đánh không lại những kẻ có thiên phú và thực lực đều đỉnh cao như Trương Khởi Linh và Hắc Bối Lão Lục.

Nhưng sau khi nghe Tô Thần nói vậy, gã cũng có chút tự ti.

"Ta, Uông Quả, sống là người của Uông gia, chết là ma của Uông

gia, điểm này sẽ không thay đổi.

Trước đây có lẽ ta đã có chút hiểu lầm ngươi, ta ở đây xin lỗi ngươi, ngươi cũng đừng để ý." "Ừm." Tô Thần có chút bất ngờ, Uông Quả tuy lập trường khác với hắn, nhưng con người cũng coi như không tồi.

Ít nhất bây giờ đối với hắn rất thẳng thắn.

Ít nhất là đã chủ động thừa nhận sai lầm trước đây của mình, về mặt biểu hiện là đang xin lỗi hắn.

Tô Thần cũng không vì chút chuyện này mà cứ mãi bám riết lấy gã.

"Chúng ta còn bao lâu nữa mới xuống được." "Vài tiếng là xong, chủ yếu là lần này mang theo đồ đạc và nhân lực hơi ít, nếu không sẽ nhanh hơn." Uông Quả nói đến đây, liếc nhìn Tô Thần hỏi: "Xuống dưới đó anh cũng sẽ ra tay đúng không?" "Ừm." Khi trời dần tối, cuối cùng họ cũng đào xong đường hầm.

Tô Thần qua xem một lượt, không khỏi có chút bất ngờ, tay nghề của người nhà Uông quả thực không tồi, vách tường được xử lý vô cùng nhẵn nhụi, trông như đã được tu sửa qua.

Anh nhìn rồi nghĩ đến quy củ của Uông gia, sau đó lại nhìn sang những người khác, anh có thể khẳng định những người này đều đã được huấn luyện bài bản.

Uông Quả đi đầu, anh ở giữa, A Vân đi cuối, men theo mộ đạo đi xuống.

Sau khi xuống dưới, Tô Thần phát hiện mộ đạo này đào rất có trình độ, vừa đúng vào vị trí yếu nhất trong kết cấu lăng mộ, nếu đào ở chỗ khác có lẽ sẽ phiền phức hơn một chút. "Không khí bên dưới cũng tạm được, nhưng vẫn phải cẩn thận một chút với cơ quan."

Uông Quả liếc nhìn trong mộ đạo, thông qua những viên gạch trên đó mà phán đoán mục tiêu lần này chắc không sai.

Hắn đi trước dẫn người vào sâu bên trong, mọi người men theo mộ đạo đi được một đoạn thì trước mắt xuất hiện một hố tuẫn táng.

Hố tuẫn táng sâu khoảng nửa mét, rộng sáu mét, dài mười sáu mét, bên trong đầy hài cốt của gia súc và nô lệ.

A Vân nhìn cảnh này, chân bất giác mềm nhũn, giọng nói pha chút nghiêm trọng. "Đây...

đây là cái gì?" "Mấy thi thể này rốt cuộc là sao vậy?" "Trông cũng quỷ dị quá rồi." Tô Thần nhìn vào trong hố tuẫn táng, khi thấy những bộ hài cốt đó, anh cũng không khỏi kinh ngạc.

Nơi đây có truyền thống giết nô lệ để tuẫn táng, nên khi thấy hố tuẫn táng, không ai thấy ngạc nhiên, điều thực sự khiến người ta bất ngờ là những hài cốt trong hố.

Những bộ hài cốt này hiện ra tư thế giãy giụa, từng cây thực vật giống dương xỉ mọc lên từ trong đó, rễ cây màu trắng quấn quanh hài cốt trông như mọc ra từ chính cơ thể người.

Trong không khí lơ lửng những hạt bụi màu xám kỳ lạ khiến người ta không khỏi nhìn thêm vài lần, cả khung cảnh trông cực kỳ quỷ dị. "Những thi thể này xem ra lúc còn sống đã phải chịu đau đớn tột cùng, nhìn bộ dạng hiện tại, phần lớn là do những loài thực vật này bén rễ nảy mầm trong cơ thể họ, mới dẫn đến cảnh tượng quỷ dị như bây giờ, chỉ là không rõ tại sao lại biến thành như vậy." Tô Thần nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy ngày càng quỷ dị.

Cách tuẫn táng đặc biệt này có thể nói đã không còn là tuẫn táng nữa, mà giống một hình phạt đặc biệt hơn.

A Vân định tiến lại gần dùng tay chạm vào, nhưng đã bị Uông

Quả bên cạnh cản lại. "Bất kể mấy cái cây này là gì, cũng không phải thứ tốt lành gì.

Mấy hạt nhỏ lơ lửng này trông như bào tử hay gì đó." "Vậy tức là những thực vật này vẫn còn sống, hẳn là biện pháp phòng hộ." Tô Thần nghe vậy đột nhiên nhận ra, bất giác lùi lại hai bước, tìm một chiếc khăn che mũi lại.

Nhìn kỹ hố tuẫn táng, mọi người mới phát hiện ra hố tuẫn táng này nằm ngay trên con đường phải đi qua, hai bên là vách tường nhẵn bóng, hoàn toàn không có chỗ nào để bám vào.

Mà ở phía đối diện là một cánh cửa mộ mở hé, dường như đang nói với những người tiến vào rằng, chỉ cần đi qua đây là có thể đạt được mục đích của mình. "Chúng ta qua đó thế nào đây?" A Vân ngẩn người, nhìn dáng vẻ giãy giụa đau đớn của những người này, cô ta hoàn toàn không thể tưởng tượng nổi nếu thứ này rơi vào người mình thì sẽ ra sao.

Uông Quả bên cạnh lấy ra một cái mỏ neo từ ba lô rồi ném ra.

Loại mỏ neo đặc chế này cắm vào vách tường cứ như cắm vào đậu phụ, nhẹ nhàng đã găm sâu vào trong, sau đó hắn ta buộc một đầu dây vào bên này.

Người đầu tiên bò qua.

Do sợi dây bị chùng xuống, lưng của hắn có phần gần với những bào tử đang lơ lửng.

Theo chuyển động của hắn, không khí xung quanh đám bào tử khẽ động, dường như có cảm giác muốn bay lên trên. "Tất cả mọi người đừng nói chuyện, những bào tử này quá nhỏ, nếu không cẩn thận có thể xảy ra chuyện lớn." Tô Thần lên tiếng nhắc nhở, Uông Quả đang treo lơ lửng giữa không trung liền dừng động tác, trên trán rịn ra một

giọt mồ hôi lạnh.

May mà luồng không khí nhanh chóng ổn định lại, Uông Quả lúc này mới từ từ đu qua, sau khi hắn qua được, những người khác cũng lần lượt theo sau.

Tô Thần nhìn cảnh này, đáy mắt lộ ra vài phần tán thưởng, bất kể anh và người nhà Uông có mâu thuẫn gì, nhưng chuyện xảy ra trước mắt anh lúc này không phải là giả.

Mỗi một người nhà Uông dường như đều rất cẩn thận về cách đi qua, không hề có ý định kích hoạt cơ quan.

Sau khi Tô Thần đi qua, tất cả mọi người cũng đã qua hết.

Uông Quả lúc này mới dẫn người tiếp tục đi vào sâu bên trong. "Thực ra theo tập tục du mục của người Mông Cổ, loại lăng mộ quy mô này không nên xuất hiện.

Mộ huyệt của quý tộc này tuy không bằng một số đại mộ, nhưng quy cách này cũng rất hiếm thấy." "Nói không sai, đám bào tử ở cửa lúc nãy, nếu không cẩn thận hít phải, quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện gì." Tô Thần gật đầu nói.

Chỉ riêng đám bào tử đó đã đủ khiến người ta cảm thấy kỳ quái, nếu không phải vì bắt buộc phải vào trong mới lấy được manh mối, Tô Thần căn bản sẽ không có ý định đến đây.

Anh sẽ chỉ chuyên tâm ở bên ngoài.

Đương nhiên những lời này anh cũng không cần phải nói quá rõ ràng, anh chỉ nhìn người trước mặt, dừng một chút rồi mới tiếp tục lên tiếng. "Tiếp theo càng phải cẩn thận hơn, có thể vẫn còn cơ quan gì đó." Dường như để chứng thực lời của Tô Thần, tiếp theo mọi người lại gặp phải cơ quan nỏ tiễn, ván lật, nhưng không gây ra phiền phức gì lớn.

Đi qua mộ đạo đến nhĩ thất, bên trong nhĩ thất không phải vàng bạc mà là từng đống đầu người được xếp thành cảnh quan, những hộp sọ trắng xếp chồng lên nhau, trông vừa âm u lại vừa toát ra một nỗi tuyệt vọng khiến người ta không rét mà run. "Thằng Mông Vương này có bệnh à, trong nhĩ thất chẳng có gì ngoài đầu người." Uông Quả thấy vậy chỉ cảm thấy xui xẻo, cũng không thèm xử lý mấy thứ này, buông lời chửi rủa rồi dẫn người nhanh chóng rời đi.

Chương 516

Tô Thần nghe vậy cũng không nói nhảm thêm gì, mà cười tủm tỉm nói. "Chắc là vị này đang phô diễn công tích của mình, bản thân chúng ta cũng đâu phải đến vì thứ này, đúng không?" "Ừ." Uông Quả nghĩ lại cũng thấy đúng, liền không còn bận tâm đến những thứ này nữa, vội vàng dẫn người đi về phía chủ mộ thất.

Cánh cửa đá nặng nề của chủ mộ thất đóng kín, dường như từ chối người ngoài bước vào, may mà người nhà Uông cũng là tay nghề cao trong việc xây dựng lăng mộ, rất nhanh đã dùng thủ đoạn của mình để mở được cửa đá.

Một chiếc quan quách bằng vàng bị xích sắt quấn quanh hiện ra trước mặt mọi người.

Xung quanh quan quách khắc đủ loại bích họa, từ Thiên Lang đuổi mặt trời, xưng bá thảo nguyên, Trương gia hiện thế cho đến cuối cùng là Mông Vương yên giấc.

Những câu chuyện này trông thật hào hùng bi tráng, khiến người ta không khỏi tò mò vị vương này rốt cuộc là người như thế nào, chỉ tiếc là tộc Mông không có thói quen viết sách lập sử, họ chỉ có thể thông qua chút chuyện cũ này để tìm hiểu những gì đã xảy ra hàng trăm hàng nghìn năm trước.

Người nhà Uông tuy đã trải qua không ít huấn luyện chuyên nghiệp, nhưng về phương diện hạ đấu không thể nói là tân binh, song chắc chắn không thể so với một lão làng như Tô Thần.

Khi Tô Thần để ý đến những sợi xích sắt trên quan tài, cả người anh bất giác cảnh giác, liếc nhìn những người khác không có phản ứng gì, liền chủ động lên tiếng. "Cẩn thận một chút, tôi thấy cái quan

tài này không ổn, chủ nhân trong mộ có thể đã biến thành cương thi rồi." "Sợ cái gì?

Nếu gã đó thật sự là cương thi, vậy thì tôi sẽ tự tay xử lý hắn." Uông Quả vỗ vỗ lên quan tài, với kiến thức của mình hắn ta liếc mắt một cái là nhận ra, cái quan tài này tuyệt đối làm từ vàng ròng.

Chừng này vàng, ít nhất cũng phải nặng vài tấn, nếu có thể mang thứ này đi, e là ít nhất cũng phải trị giá mấy chục triệu đại dương.

Phát tài...

à không, cơ hội tìm được đồ vật đang ở ngay trước mắt, sao hắn có thể bỏ qua được.

A Vân thì rất rõ ràng, Tô Thần trước nay không bao giờ vô cớ bỏ cuộc, nếu anh đã nói có thể có vấn đề, vậy thì khả năng cao là sẽ có vấn đề, nên cô ta có chút khó xử lên tiếng. "Hay là vẫn nên nghe lời Tô Thần đi, tôi thấy vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn." "Nếu là chuyện khác tôi nghe thì cũng nghe rồi, nhưng chuyện này liên quan đến đại sự của Uông gia, cái quan tài này hôm nay bắt buộc phải mở." Mấy ngày nay Uông Quả đối với cô ta sắc mặt đã tốt hơn nhiều, cô ta nghĩ có lẽ là vì hành vi của mình khiến người trước mắt sinh ra chút ảo giác, hắn ta khẽ nhíu mày, có chút không vui nói. "Tôi biết cậu Tô Thần là người có bản lĩnh, nếu cậu không cản đường Uông gia, tôi vẫn coi cậu là người của Uông gia, nhưng nếu cậu dám tiếp tục như vậy, thì đừng trách tôi vô tình." "Anh nhìn kỹ sợi xích sắt này đi, đây căn bản không phải để phòng người ngoài trộm mộ, đây là lo người bên trong chạy ra ngoài." Tô Thần chỉ vào sợi xích sắt to bằng ngón tay cái quấn bên ngoài quan tài, nghiêm túc nói.

Điều anh lo ngại không phải là mở nắp quan tài, mà là tống tử. "Anh nói nhảm gì thế!

Người bên trong làm sao có thể chạy ra ngoài!" Uông Quả vừa nói

xong, cả người đột nhiên sững tại chỗ, nhất thời cũng không biết phải phản bác thế nào, có chút ngỡ ngàng nhìn người trước mặt.

Tại sao lại phải lo người bên trong chạy ra, là vì lo xác chết vùng dậy.

Mà sợi xích này rõ ràng là đã được chuẩn bị từ lúc hạ táng, cũng có nghĩa là người chôn cất quan tài, ngay từ đầu đã rất rõ ràng, thi thể bên trong sẽ vùng dậy.

A Vân cũng hiểu ra lời anh nói, lập tức nói. "Lo lắng của Tô Thần không phải là không có lý.

Cái quan tài này chắc chắn phải mở, nhưng nhất định không phải mở theo cách hiện tại, cần phải bàn bạc kỹ hơn." "Tôi đương nhiên hiểu lời các người, nhưng chúng ta đâu phải đến đây để mò bảo bối!" Uông Quả cầm xà beng hung hăng đập vào sợi xích.

Sợi xích này đã trải qua nhiều năm, sớm đã không còn chắc chắn như xưa, dưới tác động của cú đập rất nhanh đã gãy.

Hắn không phải không hiểu đạo lý này, biết rằng bây giờ trốn đi mới là tốt nhất.

Nhưng chỉ trốn đi thì không thể giải quyết được Cửu Môn, rủi ro này bắt buộc phải chấp nhận.

Hắn nhìn sang những người nhà Uông khác, hít sâu một hơi, rất bình thản lên tiếng. "Tôi không biết các người muốn nói gì, nhưng tôi rất rõ chuyện này không phải người thường có thể giải quyết được, nếu các người muốn phối hợp, tôi đương nhiên hoan nghênh, còn nếu các người không có tâm tư đó, thì đừng đến đây cản trở." "Còn đứng ngây ra đó làm gì, động thủ!" Chuyện liên quan đến Uông gia, A Vân cũng biết không thể trì hoãn, cùng những người khác đẩy nắp quan tài ra.

Nắp quan tài nặng trịch mới bị đẩy ra một nửa, thi khí đen kịt như sương mù đã cuồn cuộn tuôn ra, người nhà Uông xung quanh vội vàng bịt mũi lùi lại.

Đúng lúc này, một bàn tay khô quắt vịn vào nắp quan tài, nhẹ nhàng dùng sức đẩy nó ra.

Bịch!

Nắp quan tài bằng vàng ròng rơi xuống đất, làm tung lên một lớp bụi mờ, một bóng người từ bên trong đứng dậy.

Thân khoác áo choàng màu đỏ sẫm, trên cổ đeo ba chuỗi mã não dài ngắn khác nhau, trên gương mặt khô quắt, một cặp nanh sắc bén hiện ra. "Gàoooo~" Tiếng gầm trầm đục phát ra từ cổ họng nó, giống như một con thú dữ nhìn thấy con mồi, đôi mắt đỏ ngầu lướt qua mọi người, khi nó nhìn thấy Uông Quả, cả thân hình liền lao thẳng tới, giơ tay bóp lấy cổ hắn.

Phản ứng của Uông Quả không thể nói là không nhanh, khi thấy cảnh đó, hắn ta đã bất giác chuẩn bị động thủ, chỉ là động tác còn chưa làm xong, đã bị Thi Vương bóp cổ.

Thi Vương há miệng định cắn xuống, Tô Thần xách xà beng đập vào cổ nó, hai tay liên tục điểm huyệt buộc Thi Vương phải buông tay ra.

Uông Quả lúc này mới thoát được một kiếp, hắn nhìn Tô Thần với vẻ mặt nghiêm túc, lên tiếng hỏi. "Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Tại sao Thi Vương này lại mạnh hơn nhiều so với những con tôi từng gặp." "Nếu tôi đoán không lầm, Thi Vương này được cố ý nuôi ra, mục đích là để canh giữ một món đồ nào đó." Tô Thần đánh giá Thi Vương đang có phần tức giận, từ từ rút Nhân Hoàng Kiếm ra, ánh mắt đảo qua đảo lại trên người Thi Vương.

Sau đó, anh chú ý đến chuỗi vòng mã não trên cổ Thi Vương, những viên mã não mật chá đó đều là loại chất lượng đỉnh cấp, viên lớn nhất trong đó to bằng nắm tay trẻ con.

Bên trong nó dường như có hoa văn gì đó, thấy vậy anh hiểu ra tiếp theo chỉ có một lựa chọn, đó là gỡ viên mã não đó xuống. "Đừng cản trở, trốn đi." Tô Thần liếc nhìn Uông Quả đang hăm hở muốn thử sức, nhíu mày nói.

Người sau ngẩn ra, liếc nhìn Tô Thần, theo thói quen nói với giọng có vài phần lo lắng. "Đừng có cậy mạnh, một mình cậu không phải là đối thủ đâu." Khi lời hắn vừa dứt, Tô Thần đã dùng bản lĩnh của mình để chứng minh, chỉ cần có bản lĩnh thì không tồn tại chuyện bản lĩnh không đủ.

Cả người anh đột nhiên biến mất tại chỗ, khi anh xuất hiện lần nữa, Nhân Hoàng Kiếm đã chém vào cánh tay của Thi Vương.

Thi Vương được nuôi bằng địa khí này quả thực lợi hại, toàn thân đao thương bất nhập sánh ngang với kim giáp, nhưng Nhân Hoàng Kiếm trong tay Tô Thần lại là thứ khắc chế thi khí tà khí nhất.

Lưỡi đao chém vào cánh tay tựa như dao nóng cắt bơ, chỉ thấy kiếm quang lóe lên, cánh tay của Thi Vương lập tức đứt lìa.

Tô Thần cũng không nói nhảm, trở tay cầm kiếm, lại một kiếm nữa chém xuống, lại một cánh tay nữa đứt lìa.

Hạo nhiên chi khí đi kèm trên Nhân Hoàng Kiếm khiến đối phương không khỏi tức giận, hận không thể bây giờ tự tay giết chết Tô Thần, chỉ là theo âm thanh và động tác của nó hạ xuống, Tô Thần cũng không tiếp tục nương tay.

Một kiếm chém bay đầu nó.

Cái tư thái và bộ dạng đó, giống như một tên đồ tể, ba hai nhát đã

giải quyết xong con heo con cừu chờ làm thịt một cách tùy ý.

Uông Quả thấy cảnh đó, trong mắt không khỏi hiện lên một tia nóng rực, muốn giành lấy viên mã não trước Tô Thần.

Nhưng anh đã nhanh hơn một bước, đoạt lấy nó trong tay. "Tô Thần, anh muốn làm gì?" Uông Quả thấy Tô Thần cầm viên mã não trong tay, lập tức có chút sốt ruột, lại sợ Tô Thần cầm đồ bỏ đi, không nhịn được lên tiếng chất vấn.

Còn Tô Thần nhìn cảnh này, chỉ cầm viên mã não lên mân mê một chút, phát hiện bên trong chỉ là một vài vết nứt nhỏ, không nhìn ra có vấn đề gì.

Anh vừa nghịch viên mã não vừa hỏi. "Sao?

Anh muốn vì thứ này mà trở mặt với tôi à?" Tô Thần kinh ngạc nhìn hắn ta, hoàn toàn không có ý định đưa thứ này ra.

Theo lời của Uông Quả, những người nhà Uông có mặt đều cảnh giác nhìn anh, nhưng không một ai dám lại gần.

Con Thi Vương bị phanh thây tám mảnh vẫn đang nằm trên đất, bọn họ không cho rằng mình còn cứng hơn cả Thi Vương, nhưng vì thân phận người nhà Uông, họ chỉ có thể chọn đối đầu với Tô Thần.

Uông Quả nhìn Tô Thần, nghiêm giọng nói. "Đưa đồ cho tôi, nếu là thứ khác tôi có thể tùy ý cho anh đùa giỡn, nhưng thứ này là thứ Uông gia cần, nói gì tôi cũng không thể đưa cho anh." "Đừng tưởng tôi nói tốt với anh vài câu, thì anh có thể tùy tiện làm càn, quy củ chính là quy củ, đưa đồ cho tôi, nếu không thì..." Uông Quả nghe vậy, trong giọng nói giả vờ có vài phần tức giận, lại mang theo vài phần bực bội nói.

Chỉ là còn chưa đợi hắn ta nổi giận, Tô Thần đã ném viên mã não qua cho hắn.

Chương 517

Anh rất tùy ý phủi tay, lơ đãng nói tiếp. "Tôi biết anh không tin tưởng tôi, đồ đưa cho anh rồi đừng ở đây làm phiền tôi nữa." "Chuyện này..." Uông Quả vừa rồi còn đang lo lắng, bảo bối của mình bị người ta lấy mất, nhưng hắn ta làm sao cũng không ngờ được, Tô Thần lại cứ thế đưa cho hắn?

Thậm chí còn không hề tỏ ra một chút tiếc nuối, khi hắn ta thấy biểu hiện này của Tô Thần, cả người vẫn có chút không tin nổi. "Anh cứ thế đưa cho tôi?" "Không thì tôi lại giả vờ muốn nó, cùng anh tranh giành thêm một lần nữa, cuối cùng mới giao đồ cho anh?" Tô Thần dựa vào quan tài hỏi lại: "Mệt không chứ!" Uông Quả không nói nên lời, ngoài việc cất giữ đồ vật cho tốt, hắn ta còn có thể nói gì nữa?

Tô Thần lại lục lọi trong quan tài, phát hiện đồ tùy táng của gã này đều là một số đồ dùng bằng xương, hơn nữa không phải đồ xương bình thường, mà là làm từ xương người, thật sự có chút quá kiêng kỵ, anh chỉ có thể lấy đi mấy chuỗi mã não kia.

Khi anh xử lý xong chuyện này, mới phát hiện người nhà Uông không ai động thủ, mà lại đang kiểm tra xung quanh.

Uông Quả mất một lúc mới chấp nhận được chuyện này, vội vàng lên tiếng. "Được rồi, đồ tôi lấy đi trước, còn có thể cho anh xem hay không, phải xem tộc trưởng làm thế nào?" "Hành vi hôm nay của anh, tôi sẽ báo cáo đầy đủ cho tộc trưởng." "Thực ra cũng không cần phải nói hết, dù sao anh ta cũng đã cầm đồ trong tay rồi, nếu anh ta muốn chiếm làm của riêng, anh còn có bản lĩnh cướp lại từ tay anh ta sao?" A Vân biết ý của Uông Quả, vội vàng lên tiếng.

Lời này đặt vào đội ngũ khác thì được, nhưng đây là đội ngũ của

Uông gia, Uông Quả chỉ lạnh lùng liếc nhìn cô ta một cái, tiếp tục nói: "Chuyện giữa cô và hắn ta tôi có thể giả vờ không biết, nhưng đừng để tôi nghe lại lời bao che từ miệng cô nữa." "Vâng." A Vân ngẩn ra, gật đầu đáp.

Tô Thần thấy vậy bất lực nhìn ra cửa, phát hiện một làn sương mù xám xịt đang bay vào, cả người anh lập tức cảnh giác. "Không ổn, đám bào tử đó bay vào rồi." "Chết tiệt!

Đây lại là một cái bẫy?" Cho đến lúc này, Uông Quả mới xem như hoàn toàn nhìn rõ, đây rõ ràng là một cái bẫy nhắm vào những kẻ trộm mộ.

Kẻ trộm mộ hoặc là chết trong tay Thi Vương, hoặc là sẽ bị những bào tử này ký sinh mà chết trong đau đớn.

Đối mặt với một cái bẫy như vậy, những người nhà Uông có mặt có chút không ngồi yên được.

Uông Quả liếc nhìn Tô Thần, có chút sốt ruột hỏi. "Bây giờ phải làm sao?" "Những bào tử này di chuyển theo luồng không khí, chúng có thể vào được chứng tỏ ở đây có chỗ thông gió, cũng có nghĩa là chúng ta có đường để rời đi." Sau khi giao thủ với Thi Vương, Tô Thần xác định bản lĩnh của Thi Vương này thực ra không mạnh như vẻ ngoài, nếu để người nhà Trương đối phó, hẳn là sẽ đơn giản hơn.

Anh tin rằng người xây dựng đã tính đến việc sau này người nhà Trương sẽ đến lấy đồ, chắc chắn sẽ không thiết lập một cục diện tất sát, nhất định phải có một lối thoát nào đó.

Tô Thần lập tức bắt đầu tìm kiếm bên trong.

Uông Quả thấy cảnh đó liền sững người, vội vàng dẫn những người khác tìm kiếm. "Đừng nhìn nữa, nhanh chóng tìm xem có mật đạo gì không." Nhưng khi mọi người tìm kiếm, lại không phát hiện ra

một lối đi nào, lúc này mọi người lập tức có chút bối rối, rất lúng túng nhìn về phía Tô Thần.

Mà lúc này Tô Thần lại dừng động tác tìm kiếm, nhìn xung quanh nói. "Không đúng, hẳn là có thứ gì đó thay đổi, xem xung quanh có thứ gì khác với những chỗ khác không." "Hoàn toàn không có, những bức bích họa này căn bản không có thay đổi, nếu có biến động chúng tôi chắc chắn có thể phát hiện." Uông Quả nghe vậy lại nhìn một vòng, cả người liên tục lắc đầu không tìm thấy một chút manh mối hữu ích nào.

Lúc này, A Vân nhìn nắp quan tài trên đất trầm mặc một lát, đây thực ra mới là thay đổi lớn nhất, những thay đổi còn lại đều sẽ bị người ta chú ý, chỉ có chuyện này là không bị ai để ý.

Nghĩ đến đây, cô ta lập tức phản ứng lại, vội vàng lên tiếng. "Quan tài!" "Hả?" Tô Thần nghe vậy ngẩn ra, giơ tay gõ gõ lên quan tài phát hiện bên trong dường như là rỗng.

Anh dùng sức đập mạnh, toàn bộ đáy quan tài vỡ nát, để lộ ra một cái hố đen ngòm.

Tô Thần không khỏi nhếch mép, hóa ra bí mật được giấu ngay trong quan tài, kẻ trộm mộ vào đây chắc chắn sẽ mở quan tài, mà đây lại thường là nơi dễ bị bỏ qua nhất.

Anh liếc nhìn, cảm nhận được bên trong có luồng không khí lưu động, xác định không phải là đường cùng mới nhìn sang những người khác nói. "Lối đi ở bên dưới, tôi xuống trước xem, các người nhớ theo sau." "Gã này..." Uông Quả nhìn cảnh đó ngẩn ra, không ngờ động tác của Tô Thần lại nhanh như vậy, thậm chí chính hắn ta cũng có chút không theo kịp, cả người có một loại thôi thúc muốn chửi người.

Đám bào tử xung quanh theo luồng không khí đã dần dần áp sát lại gần.

Địa thế xung quanh quan tài tương đối cao hơn một chút, những bào tử đó vẫn chưa lan tới, chỉ đang từ từ trôi nổi trong mộ thất.

Uông Quả biết bọn họ đã không còn lựa chọn nào khác, muốn sống sót chỉ còn lại một kết quả, đó là cùng anh nhảy xuống.

Hắn ta lập tức không do dự nữa, quay sang những người khác hét lên. "Đừng đứng ở đây làm cọc gỗ nữa, tất cả cùng tôi nhảy xuống." Sau đó hắn ta cũng nhảy theo.

Uông Quả cảm giác cả người trôi qua một khoảng thời gian rất dài trong bóng tối, sau đó, ùm!

Tô Thần vốn tưởng bên dưới này cùng lắm là lối thoát thân do thợ xây lăng mộ cố ý để lại cho mình hay gì đó.

Nhảy xuống mới được nửa đường đã phát hiện không ổn, bên dưới lại truyền đến tiếng nước chảy ào ào, lúc này anh mới nhận ra, đây lại là một con sông ngầm.

Quỷ mới biết con sông ngầm này sẽ chảy đi đâu, nếu cứ chảy liên tục mười mấy dặm mà không có lối ra, vậy đây không phải là đường sống, mà là đường chết.

Khi anh muốn rời đi, thân thể đã ở giữa không trung, dù muốn tìm lại một lối ra khác cũng không thể, chỉ có thể bất lực rơi xuống nước.

Dòng nước nghe rất xiết, thực tế tốc độ chảy rất nhanh, Tô Thần chỉ có thể thuận theo dòng nước, may mà con sông ngầm này không chỉ là sông ngầm.

Trôi khoảng hơn mười phút, xung quanh đột nhiên sáng lên, phía đông ẩn hiện vài vệt trắng hửng đông, lúc này anh mới khẳng định mình đã an toàn.

Anh vội vàng bơi vào bờ, tìm một chỗ nhóm lửa, cởi quần áo ra hong khô.

Bên này anh còn chưa cởi xong quần áo, đã thấy A Vân mệt mỏi từ dưới nước bò lên. "Cái đường anh tìm thật tốt, suýt chút nữa là tôi chết đuối rồi, nếu tôi chết đuối thì xem anh phải làm sao." "Tai nạn thôi, tôi cũng không ngờ lại như vậy, cái quan tài đó chẳng khác gì cái bô." Tô Thần nhún vai, tỏ vẻ chuyện này anh cũng không hiểu nổi.

May mà người trước mắt không sao, không lâu sau những người nhà Uông khác cũng lần lượt bò lên từ dưới nước.

Lần này họ cũng không nói nhảm gì, lần lượt sáp lại bên đống lửa sưởi ấm.

Uông Quả là người cuối cùng lên, khi thấy mọi người đều không sao, hắn ta mới thở phào nhẹ nhõm.

Hành hình nhân như hắn không chỉ phụ trách hành hình, mà còn phải đảm bảo an toàn cho mọi người, lúc này thấy tất cả đều bình an, trái tim treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống. "Tôi... tôi tính cho anh một công, về sẽ nói rõ với tộc trưởng." "Có lời này của anh là đủ rồi." Tô Thần liếc nhìn người trước mặt, biết rằng theo tính cách của Uông Quả, có thể nói ra những lời như vậy đã chứng tỏ hắn ta đã nhìn nhận mình rồi, anh cũng đừng mong thông qua những lời này mà khiến người trước mắt nói thêm lời tốt đẹp gì nữa.

Đối phương có thể nói đến mức này đã là vô cùng không dễ dàng rồi. "Nhanh chóng ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi." "Anh nói người của Cửu Môn có đuổi kịp không?" Uông Quả ngồi một lúc, nước trên người hơi khô ráo thì bắt đầu hỏi.

Dù sao trên người hắn ta vẫn còn giấu viên mã não kỳ lạ vừa lấy được, tuy chưa biết thứ này có tác dụng gì, nhưng đã là tộc trưởng giao phó, nên nhanh chóng đưa về mới phải.

Trên đường đi, mối đe dọa lớn nhất với họ vẫn là Trương Khởi Linh, nếu chạm trán ở đây, e là đám người bọn họ đều phải chết ở

đây.

Tô Thần nghe vậy, có chút bất lực gãi đầu, suy nghĩ xem nên giải thích thế nào, thấy người trước mắt dường như rất muốn làm rõ, anh bèn lên tiếng. "Thực ra anh cũng không cần quá lo lắng, chúng ta đi theo sông ngầm mới đến được đây, cho dù Trương Khởi Linh có bản lĩnh thông thiên, cũng sẽ không vô duyên vô cớ mà đến." "Có lời này của anh là đủ rồi, chúng ta thu dọn rồi nhanh chóng rời đi." Uông Quả gật đầu cảm thấy anh nói có lý, nhưng có lý thì có lý, cần lên đường vẫn phải lên đường.

Mọi người nhà Uông vừa đứng dậy, đột nhiên có một người mặt mày trắng bệch, chỉ cảm thấy như có thứ gì đó đang cuộn lên trong bụng, ôm bụng lăn lộn trên đất.

Hành động của hắn ta như thể đã bật một công tắc nào đó, những người khác cũng nhận ra điều không ổn, lần lượt ôm bụng kêu la thảm thiết. "Đau quá!

Đau quá!" "Bụng của tôi!" "Không ổn, rốt cuộc là sao vậy?" "Cứu... cứu tôi!" Cùng với lời của mọi người, Tô Thần liền nhận ra điều không ổn, vội vàng nhìn sang A Vân bên cạnh.

Lúc này sắc mặt A Vân có chút tái nhợt, mồ hôi lạnh không ngừng chảy xuống trán, dù cô ta không biểu hiện ra ngoài, nhưng rõ ràng đã xảy ra vấn đề.

Tô Thần thấy vậy biết những người này vẫn bị trúng chiêu rồi, với thể chất Thủy Tiêu của anh, một số thứ có tác dụng với người khác, rơi vào người anh đại khái đều không có tác dụng gì, nhưng không có tác dụng với anh không có nghĩa là không có tác dụng với người khác.

Tô Thần một tay đè A Vân lại, nói với cô ta.

Chương 518

"Đừng động, để tôi xem có vấn đề gì." "Vâng." A Vân cắn răng, gắng gượng không kêu lên một tiếng.

Tô Thần vén áo cô ta lên, không có tâm trạng thưởng thức làn da trắng nõn, chỉ chú ý thấy dưới bụng cô ta có thứ gì đó đang ngọ nguậy, anh cũng không nói nhảm thêm gì.

Cầm dao găm, trở tay một nhát rạch một đường, khều ra một con trùng trắng, dùng sức kéo mạnh nó ra ngoài.

Theo động tác của anh, A Vân rên hừ một tiếng suýt nữa ngất đi.

Tô Thần lúc này mới có cơ hội nhìn kỹ con trùng trong tay, con trùng này trông có chút đặc biệt quái dị, đầu to đuôi nhỏ, giống hệt những thứ trên hài cốt trong hố tuẫn táng.

Tô Thần ném con trùng xuống đất, không lâu sau con trùng phát ra tiếng kêu thảm thiết đau đớn trên đất, một lúc sau mới yếu ớt ngã xuống, như thể bị hút cạn nước. "Là nước, loại trùng này gặp nước sẽ phát triển, hẳn là do chúng ta nhảy xuống nước." Đối với chuyện này, Tô Thần tỏ ra rất bất lực, dù sao những bào tử đó quá nhỏ, dù họ có hít vào cũng căn bản không chứng minh được gì.

Lúc này Uông Quả cảm giác có thứ gì đó đang không ngừng luồn lách trong cơ bắp của mình, cả người dưới sức mạnh kỳ lạ đó cảm giác như sắp chết.

Thấy kết luận của Tô Thần, hắn ta nhịn đau cắn răng nói. "Tô Thần, đừng ở đây trình bày kết luận của anh nữa, bây giờ nên nghĩ cách cứu tôi đi!" "Ráng chịu đau đi." Tô Thần cầm dao găm trong tay, đi đến trước mặt hắn ta nói.

Trước khi đi làm nhiệm vụ với Tô Thần, Uông Quả hoàn toàn không nghĩ tới, có một ngày mình sẽ giao mạng sống của mình cho gã này, mà hắn ta cũng hoàn toàn không còn lựa chọn nào khác, hoặc là nhìn mình bị đau chết, hoặc là giao ra mạng sống của mình, lựa chọn tin tưởng Tô Thần.

Mà Uông Quả rất nhanh đã đưa ra lựa chọn của mình, từ từ nhắm mắt lại, mặc cho Tô Thần hành động.

Tô Thần cũng không nói nhảm, thành thạo cầm dao găm, tìm được vị trí của con trùng, rạch một đường, một ấn một khều là đã giải quyết xong một người.

Những người nhà Uông còn lại thấy vậy cũng lần lượt làm theo, nhắm mắt mặc cho Tô Thần xử lý.

Mất nửa giờ để xử lý xong cho tất cả mọi người, Tô Thần cố ý múc một ít nước.

Đợi đến khi Uông Quả đang hôn mê tỉnh lại, anh rót một bát nước cho hắn. "Uống nhiều một chút đi, chúng ta bây giờ cũng không có cách nào chữa trị cho anh, đây là biện pháp tốt nhất hiện tại rồi." "Cái này..." Uông Quả nhìn bát nước trước mặt, nghĩ đến con trùng trong bụng mình, bất giác lắc đầu. "Thôi bỏ đi, tôi bây giờ vẫn chưa khát, cứ cho người khác uống trước đi." Mọi người vốn tưởng rằng con đường tiếp theo sẽ tiếp tục bị Cửu Môn tìm ra dấu vết và truy sát, nhưng mãi cho đến khi tiến vào cứ điểm ngoại vi của Uông gia, tất cả mới thở phào một hơi, xác định rằng mình đã thực sự thoát khỏi Trương Khởi Linh và những người khác.

Sắc mặt ai nấy đều có chút tái nhợt, chỉ riêng Tô Thần là mặt mày hồng hào.

Sau khi vào thôn, hắn để ý thấy những chiếc xe bò trong thôn dường như chất đầy đồ đạc, trông giống như đang vận chuyển thứ gì

đó.

Nhưng những thứ đó được bọc vải kín mít, khiến người ta không thể nhìn ra là gì. "Cuối cùng cũng kết thúc rồi, tôi không cần phải chăm sóc các người nữa." Tô Thần tìm một chỗ ngồi xuống, xua xua tay, giọng có chút uể oải nói.

Những người khác đều đã bị thương, thành ra mọi việc đều đổ lên đầu hắn, chuyến đi này suýt chút nữa đã khiến Tô Thần mệt chết dọc đường.

Má A Vân hơi ửng hồng, không biết là vì nghĩ đến việc bị Tô Thần dùng dao đoạt đi lần đầu tiên, hay là vì lý do nào khác, cô không nói gì thêm.

Uông Quả thì liếc nhìn Tô Thần một cái, khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước, lên tiếng nói: "Bây giờ vẫn chưa được coi là hoàn thành triệt để nhiệm vụ.

Chúng ta còn cần phải đi gặp tộc trưởng, đợi đến khi báo cáo xong cho tộc trưởng, mới được xem là hoàn tất." "Tôi cũng phải đi à?" Tô Thần chỉ vào mình, nói một câu thừa thãi.

Uông Quả vừa định mở miệng thì lúc này, một người đàn ông đầu đinh, có ria mép nhỏ bước tới.

Ngay khoảnh khắc gã xuất hiện, các đệ tử Uông gia xung quanh lập tức trở nên nghiêm túc.

Người vừa đến liếc nhìn Uông Quả, lạnh lùng nói: "Còn ở đây làm gì?

Tộc trưởng đã đợi các người rồi, mau qua đó đi." "Vâng!" Uông Quả vốn định nói thêm gì đó, nhưng thấy thái độ lạnh như băng của người kia, đành phải nén lại những lời muốn nói.

Tô Thần định đi cùng, nhưng gã đàn ông trung niên kia lại chặn

hắn lại, lạnh lùng nói: "Ngươi... phải đi với ta." "Ông là ai?" Hắn cẩn thận đánh giá người đàn ông trung niên.

Điều chắc chắn lúc này là hắn chưa từng gặp qua gã này, có thể nói hai người là lần đầu gặp mặt.

Tuy là lần đầu tiên nhìn thấy đối phương, nhưng Tô Thần theo bản năng đã có chút không ưa gã này.

Bởi vì ánh mắt của gã nhìn hắn có chút không đúng, cảm giác giống như đang đánh giá một món hàng vậy.

Người đàn ông trung niên nghe vậy thì lộ vẻ bừng tỉnh, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, chậm rãi nói: "Xem ra ngươi chưa từng nghe qua tên của ta.

Ta tên Uông Lung, là người phụ trách đánh giá sau khi người của Uông gia thực hiện nhiệm vụ, đương nhiên cũng phụ trách thẩm vấn một số kẻ phản bội Uông gia." Dưới môi trường áp lực cao của Uông gia, không phải ai cũng ngoan ngoãn như một đứa trẻ, nghe theo câu chuyện do Uông gia bịa ra, làm những việc mà Uông gia muốn họ làm.

Chỉ là mỗi một người Uông gia muốn thoát ly đều bị Uông Lung ngăn cản.

Tô Thần nghe xong, lộ ra vài phần kinh ngạc. "Ý của ông là?

Tôi không đáng tin cậy?" … Bên trong từ đường Uông gia, một mảnh tĩnh lặng.

Rất ít người biết rằng, bên dưới từ đường Uông gia có một căn phòng kín, căn phòng đó được làm bằng vật liệu cách âm, có thể nói là không có một chút âm thanh nào lọt ra ngoài.

Khi căn phòng đóng lại, ngay cả một tia sáng cũng không có.

Tô Thần đã bị nhốt ở đây ba ngày, hắn chỉ có thể dựa vào người

đưa cơm để phán đoán thời gian trôi qua.

Cửa phòng bị người mở ra, ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào.

Trông hắn có phần nhếch nhác hơn trước.

Uông Lung chắp tay sau lưng đi vào, lạnh lùng nhìn về phía Tô Thần hỏi: "Vẫn không định nói gì sao?

Nhất định phải để ta giết ngươi mới được à?" "Những gì cần nói tôi đã nói hết rồi, là ông không tin mà thôi." Tô Thần mặt không biểu cảm nhìn người trước mặt, lạnh lùng nói.

Mấy ngày nay Uông Lung vẫn luôn thẩm vấn hắn, cố gắng tìm ra một chút manh mối và đột phá từ trên người hắn, nhưng kết quả hiển nhiên không được tốt cho lắm.

Uông Lung nghe câu trả lời này, chậm rãi lấy ra bằng chứng nói: "Ngươi trước thì muốn hợp tác với Uông gia, sau lại đoạn tuyệt với Cửu Môn trước mặt mọi người, nhìn thế nào cũng giống như đang diễn kịch?" "Ngay cả ông cũng nhìn ra được, chẳng phải là quá vụng về rồi sao." Nói đến đây, Tô Thần liếc nhìn gã một cái, mang theo vài phần châm chọc hỏi.

Theo tiếng nói của hắn hạ xuống, sắc mặt Uông Lung có chút không tốt.

Nghĩ đến những lời Tô Thần vừa nói, gã hít sâu một hơi rồi mới lên tiếng: "Vậy hành động sau đó, Cửu Môn làm sao tìm được tới đó?" "Tự nhiên là vì bọn họ cũng có tin tức, bọn họ đã theo dõi Uông gia rất lâu rồi.

Các người cứ việc nhốt tôi lại, chờ Cửu Môn phát hiện ra rồi xử lý các người đi." Tô Thần nghe vậy thản nhiên nói.

Hắn hoàn toàn không để tâm đến chút thủ đoạn này của đối phương, nếu có thể dựa vào những thứ này để khiến hắn mất bình

tĩnh, vậy Tô Thần cũng chỉ có thể khen những người này có bản lĩnh.

Nói đến đây, hắn liếc nhìn Uông Lung một cái, nói: "Tôi không biết vì sao ông lại có địch ý lớn với tôi như vậy, nhưng sau chuyện này tôi sẽ xử lý ông." "Khi nói câu này, ta đề nghị ngươi nên xem cô ta trước." Uông Lung nghe những lời khiêu khích này, trên mặt không hề có biểu cảm gì, chỉ mỉm cười nhìn người trước mặt, hơi nghiêng người, để lộ ra cảnh tượng phía sau.

A Vân bị người ta lôi vào, khóe miệng Uông Lung lộ ra một nụ cười nham hiểm, cởi thắt lưng của mình ra.

Phía sau gã, hai người Uông gia tay cầm một cây roi mây nhìn cô.

Cây roi mây này đã được ngâm qua thuốc, một khi quất xuống, thứ bung ra sẽ là một mùi cay nồng.

Đừng nói để người trước mặt chịu đựng, cho dù là người khác cũng chưa chắc đã chịu nổi.

Mà gã hiển nhiên là muốn để Tô Thần chủ động ra tay, lộ ra sơ hở.

Tô Thần nhìn thấy cảnh đó, nhất thời không biết nên nói gì, lắc đầu nói: "Lại giở trò này à?" "Ngươi cho là giả?

Vậy ta sẽ chứng minh cho ngươi xem." Uông Lung thấy vậy liền chuẩn bị động thủ, nhưng ngay sau đó, Tô Thần đã động thủ đúng như ý gã.

Theo lý mà nói, hắn đáng lẽ phải bị xích lại, nhưng mấy ngày nay Tô Thần cũng không phải bị nhốt vô ích, dây xích trói hắn đã sớm bị hắn âm thầm mở ra.

Cả người hóa thành một đạo tàn ảnh lao đến trước mặt Uông Lung.

Chương 519

Uông Lung căn bản không ngờ động tác của Tô Thần lại nhanh như vậy, trong khi những người khác thì đã phản ứng lại, vung roi mây lên quất thẳng xuống người Tô Thần.

Tô Thần một tay tóm lấy Uông Lung chắn trước người mình, hai cây roi mây quất thẳng vào người Uông Lung.

Xì~ Cơn đau dữ dội khiến Uông Lung hít một ngụm khí lạnh, nhất thời không biết nên nói gì, bộ dạng như thể gặp phải ma.

Thấy Tô Thần ném gã sang một bên, giải quyết xong hai tên tay sai kia, sắc mặt gã cuối cùng cũng thay đổi. "Đợi một chút, sự việc không phải như ngươi nghĩ, chuyện này chỉ là…" Bốp!

Tô Thần cầm roi mây quất một phát vào trán gã, cắt ngang những lời tiếp theo. "Tùy ông nói thế nào, dù sao tôi cũng không quan tâm." "Tô Thần, có ngon thì thả tao ra, tao nhất định sẽ giết mày!" Bốp! "Mày thử xem?" "Mẹ mày…" Bốp!

Bốp! "Nào, tiếp tục ăn nói bẩn thỉu đi, hôm nay mày có gào rách cổ họng cũng không ai cứu đâu." Tô Thần đè Uông Lung xuống, cầm roi mây không ngừng quất vào mông gã.

Dù cho Uông Lung tự nhận mình đã đủ sức chịu đau, nhưng dưới cây roi mây ngâm trong dược thủy đặc chế, đau đến mức nước mắt cũng chảy ra.

Dưới tác dụng của dược thủy, gã cảm giác cúc hoa của mình như bị cả chục gã đô con thay nhau giày vò, không ngừng toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Tô Thần thì rất thản nhiên nhìn gã, tiếp tục mặt không biểu cảm

mà đánh.

Lúc đầu Uông Lung còn có khí phách buông lời độc địa với Tô Thần, sau đó gã phát hiện, mình càng giãy giụa kịch liệt thì Tô Thần đánh càng ác, từ đó về sau gã liền lựa chọn ngậm chặt miệng.

Giống như một cô dâu nhỏ bị lăng nhục, yên lặng chịu đựng roi mây. "Cũng gần đủ rồi." A Vân nhìn cái mông máu me đầm đìa của Uông Lung, có chút không đành lòng, vội vàng lên tiếng.

Tô Thần không nể mặt Uông Lung, nhưng sau khi A Vân lên tiếng, hắn ít nhiều cũng phải cho chút thể diện, ném roi mây xuống đất, bực bội nói: "Tôi không biết cô nghĩ thế nào, nhưng loại chuyện ghê tởm này cô cũng không để ý, tôi thật sự không ngờ tới." "Tôi cũng là bất đắc dĩ mới phối hợp." A Vân khẽ thở dài, liếc nhìn Uông Lung.

Thực ra phán đoán của Uông Lung không có vấn đề gì, quả thực có thể thông qua A Vân để Tô Thần tạm thời buông bỏ lớp ngụy trang.

Điều duy nhất gã không tính đến chính là chiến lực của Tô Thần khi nổi giận không phải là thứ gã có thể đối phó.

Điều này mới dẫn đến cảnh gã bị đè xuống đất quất roi như hiện tại, mà uy nghiêm của gã với tư cách là một trong những người lãnh đạo Uông gia, đã sớm mất sạch mặt mũi trong từng cú quất này.

Tô Thần liếc nhìn Uông Lung, nhàn nhạt hỏi: "Đủ rồi đấy, đưa tôi đi gặp Uông Hằng." "Tô Thần, chuyện hôm nay của mày tao đã thấy hết rồi, đừng tưởng chỉ dựa vào đó là có thể khiến tao cho mày sắc mặt tốt, hôm nay mày không cho tao một lời giải thích, tao nhất định sẽ cho mày biết tay!" Uông Lung nghe lời của Tô Thần, lập tức có chút bất mãn nói.

Tô Thần cũng không ngờ, tính khí của gã này cũng thật nóng nảy, bị đánh lâu như vậy mà vẫn không ngoan ngoãn, liền cầm roi mây lên

nói: "Nếu ngươi không nghe lời, vậy thì que của ta đâm vào chắc cũng không sao đâu nhỉ." "Ngươi… ngươi dám!" Uông Lung thử phản kháng nhưng phát hiện không có tác dụng, lập tức giãy giụa.

Sau ba lần bảy lượt giãy giụa vô ích, gã mới coi như chấp nhận số phận mà gật đầu. "Ta có thể đưa ngươi đi gặp tộc trưởng, nhưng hành vi của ngươi tuyệt đối sẽ không được Uông gia tha thứ, ta sẽ khiến ngươi phải trả giá đắt." "Được rồi đấy, anh không thấy anh ta đã sớm có bản lĩnh rời khỏi đây rồi sao?

Lý do duy nhất anh ta ở lại, chẳng qua là muốn cho Uông Hằng chút thể diện mà thôi, anh thật sự cho rằng anh ta quan tâm đến thái độ của anh à." A Vân thấy Uông Lung vẫn một bộ dạng thà chết không chịu khuất phục, thực sự không muốn nhìn cảnh tượng cay mắt kia nữa, chết cũng không muốn lên tiếng, lúc này mới có chút không tình nguyện nói.

Theo tiếng nói của cô hạ xuống, Tô Thần mới chậm rãi mở miệng: "Ông hiểu rồi chứ, tôi chỉ là không có hứng thú chơi trò gia đình với ông ta nữa." "Trò gia đình gì chứ, đây là một khâu quan trọng trong khảo nghiệm của Uông gia!" Uông Lung nghe vậy có chút không nhịn được mà nói toạc ra chuyện khảo nghiệm, rất phẫn nộ nhìn người trước mặt, cảm giác như nếu không có người ở đây, gã đã có thể xông đến trước mặt Tô Thần, liều mạng với hắn.

Đối mặt với hành vi của gã này, Tô Thần hít sâu một hơi, cũng không biết có thể nói gì, xua tay nói: "Ông không đi thì tôi tự đi." "Ta sẽ tìm tộc trưởng xử lý ngươi!" Uông Lung vốn định lấy đi hai cây roi mây đã mang lại sỉ nhục cho mình, nhưng sau khi nhìn thấy biểu cảm của Tô Thần, gã hừ lạnh một tiếng rồi quả quyết rời đi, không ở lại đây lâu nữa.

Gã vừa bước ra khỏi cửa thì đã nhìn thấy Uông Hằng, vội vàng

nói: "Tộc trưởng, tên Tô Thần đó thật sự quá coi trời bằng vung, sao hắn dám làm như vậy." "Được rồi, xuống dưỡng thương đi." Uông Hằng liếc nhìn vào trong, khẽ lắc đầu nói. "Hơn nữa, thằng nhóc đó nói không sai, những thứ này chẳng qua chỉ là trò trẻ con mà thôi." "Vâng." Tộc trưởng đã nói như vậy, Uông Lung dù trong lòng không phục, lúc này cũng chỉ có thể lựa chọn gật đầu nhận sai.

Theo tiếng nói của gã hạ xuống, Uông Hằng trực tiếp đi vào, nhìn thấy A Vân thì thở dài một hơi. "Tôi có thể đảm bảo với cậu đây là lần thăm dò cuối cùng." "Sự hợp tác giữa chúng ta sẽ không quá lâu đâu, nếu Uông tộc trưởng không tin tôi, bây giờ có thể để tôi đi rồi." Trong lời nói của Tô Thần mang theo vài phần oán khí.

Bất cứ ai sau khi lập công mà bị người ta nhốt lại coi như kẻ phản bội cũng sẽ không vui vẻ gì.

Huống chi nếu không có hắn, e rằng Uông Quả và những người khác đã sớm chết giữa đường, thi thể không biết đã trôi theo dòng nước đi bao xa, làm gì còn có chuyện trở về báo cáo như bây giờ.

Uông Hằng thấy vậy lộ ra vẻ tươi cười, vội vàng đi đến trước mặt Tô Thần, cười híp mắt nói: "Tôi biết ý của cậu rồi, những lời tôi vừa nói quả thực là thật, tôi có thể đảm bảo với cậu." "Vậy ông lấy gì ra đảm bảo?" Tô Thần tuy không hiểu rõ Uông gia, nhưng thông qua phản ứng trong khoảng thời gian này, hắn cũng có thể đoán ra.

Cho dù Uông Hằng bây giờ đã đồng ý với mình, không chừng quay đầu lại đi sắp xếp chuyện khác, hắn không dám tin tưởng những việc mà gã này làm.

Uông Hằng đuối lý nên cảm thấy có chút xấu hổ, thở dài nói: "Chuyện này thực ra đều là do Uông Lung tự làm, huống chi cậu đã đánh nó ra nông nỗi này rồi, cũng không cần thiết phải tiếp tục so đo với nó làm gì, chúng ta không bằng hãy nghĩ xem, tiếp theo nên làm

thế nào?" "Vậy thì phải xem ông cho tôi một câu trả lời hài lòng như thế nào." Tô Thần liếc nhìn ông ta, nhàn nhạt nói.

A Vân chưa từng thấy tộc trưởng trước mặt một người nào lại như vậy, nụ cười trên khóe miệng có chút không giấu được, nhưng chưa kịp cười ra tiếng, cô đã nhận ra có điều không ổn, vội vàng rời khỏi tầng hầm.

Đợi cô rời khỏi đây, trong phòng chỉ còn lại hai người, Uông Hằng nói với Tô Thần: "Bây giờ chỉ có tôi và cậu, tôi cũng không nói những lời khách sáo nữa, tôi có thể nói rõ cho cậu biết, sau khi trải qua chuyện này, bất kể là Uông Quả hay A Vân hay những người đồng hành khác, đều khẳng định biểu hiện và thái độ của cậu." "Bọn họ đều cho rằng cậu có thể trở thành người của Uông gia, nhận được sự tin tưởng của Uông gia." Tô Thần nghe vậy không hề vui vẻ, nhìn ông ta nói: "Những điều này nói cho cùng cũng chỉ là cách nhìn của họ, không đại diện cho quyết sách của Uông gia." Uông Hằng gật đầu không phản bác, nhìn hắn thật sâu rồi nói: "Đối với người Uông gia mà nói, bước cuối cùng để có được sự tin tưởng chính là diện kiến tộc lão.

Bây giờ, đây không chỉ là đặc quyền của người Uông gia nữa, đã đến lượt cậu đi gặp tộc lão rồi." Trong hầm phòng không sâu thẳm, ngọn đèn dầu trên tường khẽ lay động.

Ngay cả người của Uông gia, cũng rất ít người biết rằng, Uông gia thực sự chưa bao giờ là dáng vẻ mà người ngoài nhìn thấy, mà là căn cứ ẩn mình trong lòng núi bên dưới ngôi làng.

Ngay cả đường hầm xe lửa mà Tô Thần nhìn thấy trước đây cũng chỉ là một phần của mạng lưới khổng lồ.

Hắn bây giờ đang theo bước chân của Uông Hằng, chậm rãi đi về phía sâu trong đường hầm.

Đường hầm hơi dốc xuống, một cái nhìn không thấy điểm cuối, chỉ có ánh nến khẽ lay động, đang từ từ nói cho người đến biết bí mật ẩn giấu nơi sâu thẳm. "Tôi còn tưởng phải trải qua thêm vài bài kiểm tra nữa mới có thể đến được đây." Tô Thần đánh giá cái hầm khổng lồ trước mặt, trong mắt lộ ra vẻ nghi hoặc.

Hắn vẫn luôn cho rằng mình có thể đoán được phản ứng của Uông gia, nhưng biểu hiện hôm nay lại khiến hắn cảm thấy có chút nghi ngờ.

Theo thái độ cẩn trọng của Uông gia, một người như hắn không nên được tiếp xúc với cốt lõi của Uông gia nhanh như vậy, nhưng tình huống bày ra trước mắt hắn bây giờ, rõ ràng không giống với suy đoán ban đầu của hắn.

Uông Hằng đi trước dẫn đường, đưa ra một lời giải thích khá hợp lý cho thắc mắc của Tô Thần. "Uông gia bây giờ không còn như trước.

Uông Quả đã kể cho ta nghe về cuộc chạm trán của các người trên thảo nguyên, cậu không có cơ hội tiếp xúc với người ngoài, điều đó cho thấy Cửu Môn biết được kế hoạch của chúng ta là vì có nội gián." "Trước đó để đưa cậu về Uông gia, người của Cửu Môn đã mò đến tận cứ điểm ngoại vi, thời gian của chúng ta không còn nhiều nữa, cần phải nhanh chóng tìm một nơi mới." Trên những bức tường xung quanh, chi chít những lớp rêu xanh nhỏ, quan sát kỹ sẽ phát hiện ra những dấu vết đào đẽo trên tường, chỉ là những dấu vết này rất cổ xưa, cho thấy hầm phòng không này đã tồn tại ít nhất gần trăm năm.

Mà đối với một gia tộc như Uông gia, cũng đã đến lúc nên di dời. "Các người cho rằng Cửu Môn đang ấp ủ một kế hoạch đủ để tiêu diệt Uông gia?" Tô Thần sững sờ, bị thái độ cẩn trọng của Uông gia làm cho kinh ngạc.

Chỉ vì có một chút tiếp xúc với Cửu Môn mà họ đã định từ bỏ nơi ẩn náu trăm năm, tìm kiếm một góc an toàn hơn.

Nhưng điều này cũng khiến Tô Thần hiểu ra, tại sao Uông gia có thể đấu với Cửu Môn lâu như vậy.

Uông Hằng không hề ngạc nhiên với suy đoán này, và dùng sự hiểu biết của mình về Cửu Môn để nói: "Điều này rất bình thường, giống như Cửu Môn thực ra vẫn luôn biết rõ sự tồn tại của Uông gia, chỉ là vẫn luôn không công khai, đây cũng là lý do tại sao họ có thể vẫn luôn đoàn kết." "Cậu là biến số mà chúng ta tìm được, sự tồn tại của cậu đã phá vỡ sự cân bằng.

Bây giờ Uông gia hoặc là bị Cửu Môn tiêu diệt, hoặc là triệt để tiêu diệt Cửu Môn." Giống như một cái cân vốn đang cân bằng, một khi một bên có thêm một quân cờ, cái cân sẽ nghiêng hẳn về một phía.

Mặc dù việc đưa Tô Thần vào đối với Uông gia mà nói, dường như có nghĩa là nguy hiểm, nhưng đồng thời cũng là một cơ hội cực lớn, nếu lợi dụng tốt, có lẽ chính là cơ hội để triệt để tiêu diệt Cửu Môn.

Ngay cả chính Tô Thần cũng không ngờ rằng, hành động của Cửu Môn ngược lại lại khiến hắn nhanh chóng có được sự tin tưởng hơn.

Uông Hằng nói xong những điều này thì không nói nữa, hai người dần dần đi xuống trong đường hầm ngột ngạt, chỉ còn lại tiếng bước chân vang vọng.

Đi được khoảng nửa giờ, Tô Thần nhìn thấy rất nhiều thứ mà mình chưa từng hiểu rõ, ví dụ như dưới lòng đất này còn có rất nhiều người Uông gia sinh sống.

Sắc da của những người Uông gia này có chút tái nhợt, rõ ràng đã lâu không được nhìn thấy ánh sáng.

Trong số những người này, rất nhiều người chưa được hoàn toàn tin tưởng, cũng có những người không thể ra ngoài ánh sáng, đã làm chuyện ác gì đó, không thể lộ mặt được nữa.

Bước chân của Uông Hằng dừng lại, một không gian dưới lòng đất tương đối rộng rãi xuất hiện.

Toàn bộ không gian có hình tròn, xung quanh đặt mười mấy chiếc ghế cao lớn, ánh sáng rực rỡ hiện lên trong đó, chiếu sáng như một nhà kính.

Trên những chiếc ghế đó là mười mấy lão già mặc áo choàng.

Chương 520

Tô Thần cùng Uông Hằng đứng ở giữa, từ góc độ của hắn không thể nhìn thấy mặt của bất kỳ ai, chỉ có thể nhìn thấy những cái bóng bị kéo dài, phảng phất như muốn nuốt chửng hắn. "Tộc lão, Tô Thần đã được đưa tới." "Các người thật sự đưa hắn tới đây?

Ta đã sớm nói với các người rồi, hắn dù sao cũng không mang họ Uông, coi như là người ngoài, không thể tin được." Lão già ngồi bên tay trái Tô Thần lên tiếng, giọng nói khàn khàn, giống như cái ống bễ bị rò rỉ, tràn ngập mùi vị mục nát và cũ kỹ.

Không hề che giấu mà thể hiện ra địch ý của mình.

Tô Thần có thể đứng ở đây, đã sớm nói lên rằng trong mắt người Uông gia, sự tồn tại của hắn có cả lợi và hại.

Quả nhiên, một tộc lão khác ngồi đối diện lão già kia lên tiếng: "Nếu không có sức mạnh của Tô gia, chỉ dựa vào Uông gia e rằng không phải là đối thủ của Cửu Môn." "Uông gia ta dưỡng quân tích nhuệ nhiều năm, tại sao lại không phải là đối thủ của Cửu Môn?" Một vị tộc lão khác, mang theo giọng điệu khinh thường châm chọc nói, quan điểm của ông ta về chuyện này dường như cũng không giống.

Theo tiếng nói này hạ xuống, các tộc lão chậm rãi lên tiếng. "Chỉ có Uông gia dưỡng quân tích nhuệ sao?

Bây giờ chúng ta bị trốn trong góc này, Cửu Môn chiếm giữ nơi cao ráo, phát triển sao lại có thể sợ Uông gia?" "Nếu các người thực sự không sợ Cửu Môn, thì sao lại để một người ngoài hôm nay đứng ở đây!" Theo tiếng nói này hạ xuống, ánh mắt của mọi người lại một lần nữa đổ dồn về phía Tô Thần.

Nghe những âm thanh này, Tô Thần im lặng đánh giá những người

này, tuy không nhìn rõ diện mạo của họ, nhưng từ những lời nói này, hắn cũng có thể đoán ra thái độ của những người này đối với mình.

Lúc này một vị tộc lão lên tiếng. "Uông Hằng, với tư cách là tộc trưởng Uông gia, ngươi nói xem, gã này rốt cuộc có đáng tin cậy hay không." "Ta cho rằng là đáng tin, dù sao biểu hiện của Tô Thần mọi người đều thấy rõ, nếu không phải cậu ấy ra tay, chúng ta cũng không nắm được toàn bộ bí mật." Nói rồi Uông Hằng xòe tay ra, một viên mã não hiếm thấy có vết nứt xuất hiện trong tay ông ta.

Khi thứ đó xuất hiện, những người khác ngay cả hơi thở cũng không khỏi trở nên nặng nề. "Đây… đây chính là thứ đó?" "Không ngờ lại thực sự lấy được." "Không biết bí mật trong đó ngươi đã phát hiện ra chưa?" Nhiều tộc lão nhìn thấy thứ này, đều có chút không kìm được, muốn cầm nó trong tay mân mê một chút, nhưng khi tay mình vươn ra, có người nhận ra không ổn mới thu tay lại.

Uông Hằng thu lại thứ đó, nhìn về phía Tô Thần nói: "Muốn tìm ra bí mật này, vẫn cần sự giúp đỡ của Tô Thần." Lúc này, vô số ánh mắt đổ dồn về phía Tô Thần, những ánh mắt không mấy thiện cảm xuất hiện xung quanh hắn, dường như muốn nhìn ra điều gì đó từ trên người hắn.

Chỉ là Tô Thần bây giờ vẫn ung dung tự tại, không hề lộ ra một tia sợ hãi hay bất kỳ biểu cảm nào khác.

Cuối cùng có người không nhịn được nữa, lên tiếng trước: "Tô Thần, ngươi từng nói mình nắm giữ manh mối về lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nhưng cứ mãi không nói ra được nguyên do, bây giờ cũng nên nói rồi đấy." Đối mặt với chất vấn, Tô Thần liếc nhìn những người có mặt một cái, rất thản nhiên hỏi: "Muốn tôi nói ra thông tin tự nhiên có thể, nhưng tôi muốn biết, các người rốt cuộc có thể đại diện cho Uông gia hay không." "Thứ hỗn xược!

Trước mặt bọn ta mà còn dám chất vấn?" Ngay cả Uông Hằng cũng phải nghe lời họ, lúc này câu chất vấn của Tô Thần chẳng khác nào một cái tát, quất thẳng vào mặt họ, các tộc lão đang ngồi chỉ cảm thấy trên mặt nóng rát.

Có một tộc lão tính tình không tốt đập mạnh vào tay vịn, định lao vào tử chiến với Tô Thần.

Uông Hằng thấy vậy liền nhìn Tô Thần thêm một cái, phản ứng này đối với Uông Hằng mà nói thật giống như một sự kinh hỉ.

Ông ta liếc nhìn vị tộc lão kia, không nhanh không chậm nói: "Mọi mệnh lệnh và kế hoạch của Uông gia đều cần các tộc lão gật đầu mới được, cho nên biết gì cứ nói ra đi." "Người vẫn luôn tiếp xúc với tôi đều là Uông Hằng, ông ấy đã nói như vậy rồi, vậy tôi cũng không khách khí nữa." Tô Thần nhìn người trước mặt, rất thản nhiên nói, theo tiếng nói của hắn hạ xuống, hắn mới mở miệng: "Tôi đã tìm người giải mã tấm bia đá, trên đó có ghi lại, lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở ngay Lệ Sơn." "Ai mà không biết lăng mộ Tần Thủy Hoàng ở Lệ Sơn?

Ta thấy các người chỉ đang nói cho qua chuyện?" Một trong các tộc lão nghe vậy, mày nhíu chặt, xem ra đang cân nhắc.

Nhưng đối với lời của Tô Thần, ông ta dường như không muốn tin.

Nhưng Tô Thần đã sớm biết sẽ xảy ra cảnh này, đối mặt với giọng điệu chất vấn này hắn không hề cảm thấy có gì bất ngờ, thậm chí còn tiếp tục nói: "Biết nó ở Lệ Sơn thì sao?

Các người dám động thủ à?

Nếu kích hoạt cơ quan thủy ngân bên trong, thì không hay lắm đâu." Tô Thần nói đến đây, mặt mang vẻ châm chọc quét một vòng

những người khác, cười lạnh một tiếng rồi nhàn nhạt nói.

Theo tiếng nói của hắn hạ xuống, các tộc lão có mặt rõ ràng không hài lòng, thứ họ muốn là một con dao để Uông gia sai khiến, còn định vị của Tô Thần lại là đối tác hợp tác. "Tô Thần, nơi đây là Uông gia, nếu ngươi còn dám ăn nói hàm hồ như vậy, cẩn thận không ra khỏi được nơi này!" "Nói hết tất cả những gì ngươi biết ra, nếu không đừng trách bọn ta vô tình." "Thằng nhóc, nếu ngươi còn nói nhảm nửa câu, đừng trách chúng ta ra tay giết ngươi!" Nhiều tộc lão lần lượt lên tiếng, trước sự cám dỗ của lăng mộ Tần Thủy Hoàng, họ có chút không kìm được, thậm chí có ý muốn tự mình xông lên thử một lần.

Đối mặt với những lời đe dọa này, phản ứng của Tô Thần lại quá mức bình thản.

Thậm chí còn có chút buồn cười, hắn nghiêng đầu liếc nhìn Uông Hằng, người sau đáp lại hắn bằng một nụ cười khổ bất đắc dĩ, xem ra đối với lời của Tô Thần, cũng tỏ ra có chút bất lực.

Sau khi hiểu ra chuyện này, Tô Thần nhìn những người khác nhàn nhạt nói: "Tôi hiểu ý của các người, muốn lấy thông tin này từ tôi, nhưng thông tin này tôi sẽ không vô cớ giao cho các người, chúng ta cần hợp tác cùng nhau xuống mộ." Giọng nói của hắn không ngừng vang vọng ở đây, cũng khiến một số người có chút nghi ngờ hắn lộ ra vẻ kinh ngạc.

Theo tiếng nói của hắn hạ xuống, một vị tộc lão cảm thấy có chút bất mãn, nhìn Tô Thần nói: "Hợp tác?

Ngươi cho rằng mình có tư cách đó sao?

Là ngươi đang cầu xin Uông gia ta hợp tác, khi đứng ở đây ngươi không có quyền lựa chọn!" "Thành ý tôi đã thể hiện ra rồi, nếu các người cảm thấy không hài lòng, tôi có thể bỏ mặc các người tự mình rời đi, không cần thiết phải ở đây chơi trò này với các người." Nói đến

đây Tô Thần liếc nhìn Uông Hằng, rồi lại nhìn những vị tộc lão trước mặt, chậm rãi nói. "Hình như các người đã nhầm một điểm, tôi không phải là người của Uông gia các người, giữa chúng ta chỉ là quan hệ hợp tác mà thôi.

Nếu các người coi tôi là con chó các người nuôi, các người có chịu nổi cái giá phải trả không?" "Lời này của nó nói cũng không sai, trong chúng ta có một số người nghĩ quá đương nhiên rồi, chúng ta vốn không nên nghĩ như vậy.

Nếu lời đã nói đến mức này, cùng nó hợp tác thì có sao đâu." Lúc này, một vị tộc lão lên tiếng.

Toàn bộ không gian dưới lòng đất đã được xử lý đặc biệt, giọng nói của mỗi người đều vì kết cấu đặc biệt này mà được khuếch đại, nghe như thể truyền đến từ bốn phương tám hướng.

Tô Thần nghe ra là ai lên tiếng, nhưng theo tiếng nói đó hạ xuống, lại một giọng nói khác vang lên. "Nếu đã như vậy thì biểu quyết đi." Theo tiếng nói đó hạ xuống, các tộc lão có mặt lần lượt giơ tay lên, cuối cùng có hơn một nửa người đều cho là có thể.

Uông Hằng nhìn thấy cảnh này, không hề cảm thấy bất ngờ ngược lại còn có chút vui mừng nói: "Nếu đã như vậy, không lâu sau ta sẽ sắp xếp cùng cậu ấy đi tranh đoạt lăng mộ Tần Thủy Hoàng, xem xem có thể có thu hoạch gì không." "Rất tốt, Tô Thần đây chính là thành ý của chúng ta, ngươi đã nhận được sự tin tưởng của Uông gia, chúng ta tự nhiên sẽ coi ngươi là người của Uông gia.

Nhưng chỉ những lời hứa này thôi chưa đủ, ta hy vọng ngươi có thể thể hiện ra biểu hiện khiến chúng ta hài lòng." Các tộc lão không phản đối việc hợp tác với Tô Thần, theo tiếng nói của ông ta hạ xuống, một trong các tộc lão chậm rãi nói.

Theo tiếng nói của ông ta hạ xuống, Tô Thần đang im lặng bỗng

khựng lại, gật đầu nói. "Tôi muốn biết tại sao Uông gia các người lại đối đầu với Cửu Môn?" "Cửu Môn?

Không, cậu sai rồi, mục tiêu của chúng ta thực ra chỉ có một, Trương gia." Uông Hằng giải quyết một nghi vấn lớn cho Tô Thần.

Mục tiêu từ đầu của Uông gia chỉ có một, muốn làm rõ bí mật bị Trương gia che giấu.

Chỉ vì Cửu Môn và Trương gia gắn kết với nhau, mới biến thành đối phó Cửu Môn.

Theo tiếng nói của ông ta hạ xuống, Tô Thần có chút bừng tỉnh.

Lúc này tộc lão mới chậm rãi nói: "Lịch sử tồn tại của Trương gia rất lâu đời, họ vẫn luôn canh giữ một số bí mật.

Theo Uông gia thấy, những bí mật đó không nên chỉ bị họ canh giữ, chúng ta cũng có tư cách được biết." "Mà bí mật lớn nhất của Trương gia chính là... chung cực sau Cánh Cửa Bằng Đồng." Các tộc lão khác không bổ sung, nhưng từ phản ứng của họ cũng có thể thấy, họ thực sự quan tâm đến chuyện này, cho nên mới nói ra những lời này trước mặt Tô Thần.

Tô Thần sau khi đạt thành hợp tác với họ, coi như đã hoàn toàn nhận được sự tin tưởng của Uông gia, từ giờ phút này hắn cũng được coi là người của Uông gia.

Tộc lão thấy hắn không nói gì về chuyện này, liền chủ động hỏi: "Tô Thần, ngươi có bằng lòng cùng chúng ta vén lên những bí mật này không." "Thôi đi, tôi không có hứng thú với những bí mật này, tôi chỉ muốn mở lăng mộ Tần Thủy Hoàng mà thôi, không có ý nghĩ gì khác." Đối mặt với câu hỏi này, Tô Thần vốn có thể trả lời một cách dứt khoát, nhưng nhìn thấy phản ứng và dáng vẻ của những người này, lời đáp đến bên miệng liền dần dần thay đổi. "Còn về chung cực sau

Cánh Cửa Bằng Đồng mà các người nói, tôi không có hứng thú tìm hiểu, chắc cũng không phải thứ gì tốt đẹp.

Hơn nữa theo tôi thấy, các người cũng không phải muốn bí mật này." "Các người muốn biết bí mật về sự trường sinh của nhà họ Trương, đúng không?" Theo sau tiếng nói của Tô Thần dần dứt, căn phòng rơi vào sự tĩnh lặng như chết.

Chuyện này cũng không khó đoán, thực tế nếu dựa theo mô hình phát triển này của Uông gia, cả gia tộc không nên bị một đám lão già bất tử nắm giữ.

Đối với Uông gia mà nói, muốn vượt qua Trương gia, chiến thắng Cửu Môn, thì ngay từ đầu chỉ có một cách duy nhất.

Đó là cầu biến.

Thế nhưng Uông gia hiện tại lại bị cái gọi là tộc lão khống chế, không thể nói lựa chọn và hành vi của những tộc lão này đều sai, chỉ là so với hiệu quả mà người Uông gia mong muốn, thì chắc chắn không đủ để đối kháng với Cửu Môn.

Trên người những lão già này đều toát ra một luồng khí tức hủ bại cũ kỹ, họ từng là trụ cột của Uông gia, nhưng hiện tại đã sớm trở thành trở ngại lớn cho sự lớn mạnh của gia tộc.

Sau khi nhận ra điều này, Tô Thần cũng không nói nhảm thêm nữa, lạnh lùng quét mắt nhìn họ một lượt, rồi mới lạnh băng cất lời. "Lời đã nói đến nước này rồi, chuyện còn lại tự nhiên không cần phải nói thêm nữa." "Ta có thể giúp các người đối phó Trương gia, nhưng ta không có chút hứng thú nào với cái gọi là bí mật." "Rất tốt." Điều khiến Tô Thần có chút bất ngờ là, tộc lão Uông gia vốn nên tức giận vì phản ứng của hắn, lúc này lại tỏ ra bình thản lạ thường, trông như thể đã ngầm thừa nhận suy nghĩ của hắn.

Chỉ thấy một vị tộc lão trong số đó, sau khi nhìn hắn từ trên xuống dưới một lượt, rất thản nhiên lên tiếng nói. "Đây là lựa chọn của ngươi, chúng ta tự nhiên sẽ tôn trọng, vậy cứ quyết định như thế đi, ngươi có thể lui ra rồi." "Bây giờ ngươi cũng xem như đã hoàn toàn có được sự tin tưởng của Uông gia, nếu ta còn tiễn ngươi ra ngoài thì khó tránh khỏi có vẻ hơi giả tạo, đường ra ngươi cũng biết rồi." Uông Hằng không chọn tiễn Tô Thần ra ngoài, ngược lại còn thể hiện sự tin tưởng của mình đối với hắn, rất bình thản cất lời.

Chương 521

"Trong thôn bây giờ đối với ngươi không có khu vực cấm, nhưng phía dưới này nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì vẫn không thể tùy ý đi lại." "Ta hiểu rồi." Tô Thần có chút ngạc nhiên nhìn hắn một cái, ban đầu hắn còn tưởng rằng những người này sẽ không dễ dàng tin tưởng mình, câu trả lời này đúng là khiến hắn không thể nào ngờ tới.

Xem ra lần này mình thật sự đã có được lòng tin của Uông gia.

Đi trong đường hầm, nhìn từng người Uông gia lướt qua vai mình, Tô Thần bất giác muốn nghiên cứu một chút, xem nơi này rốt cuộc là thế nào.

Lúc đi vào, Tô Thần đã phát hiện, cái gọi là hầm trú ẩn dưới lòng đất này thực chất có kết cấu giống như một thân cây.

Nơi hắn đang đứng chính là thân chính, xung quanh thân chính có từng nhánh rẽ riêng biệt, bên trong mỗi đường hầm nhánh rẽ có gì hắn đều không rõ.

Theo kế hoạch của hắn, đáng lẽ hắn nên làm rõ bí mật ẩn giấu dưới lòng đất này, nhưng đối mặt với sự tin tưởng của Uông Hằng, hắn lại không chọn tiếp tục, mà đi ra ngoài theo đúng đường cũ.

Đợi Tô Thần rời đi, Uông Hằng đứng vào vị trí trước đó của hắn. "Các vị cũng đã thấy thái độ của hắn rồi, không biết các vị thấy thế nào?" "Gã này bản lĩnh không nhỏ, hơn nữa còn có đủ tự tin để chống đối ta, nếu có thể hoàn toàn thu phục thì đúng là một trợ lực không tồi cho chúng ta." Một tộc lão Uông gia chậm rãi cất lời.

Sau lời nói của ông ta, một tộc lão khác cũng nhàn nhạt lên tiếng. "Nhưng từ biểu hiện của hắn mà xem, vị Tô tộc trưởng này rõ ràng sẽ không mang họ Uông, hơn nữa xem bộ dạng kia sẽ không cam tâm ở

dưới chúng ta, nếu hợp tác với hắn thì phải cân nhắc xem hắn có thật sự nguyện ý hay không." "Nói vậy là hắn không đáng tin tưởng?" Uông Hằng nghe câu trả lời của các tộc lão liền hỏi.

Nhiều vị tộc lão nghe vậy nhất thời sững sờ, dường như không ngờ Uông Hằng lại nói thẳng thắn như vậy, sau khi nhìn nhau một cái, họ mới bắt đầu bàn luận nhỏ giọng.

Khi tiếng nói của họ dứt, họ cuối cùng cũng có kết quả. "Tô Thần, gã này quả thực có thể hợp tác, nhưng không đáng để hoàn toàn tin tưởng." "Ta hiểu rồi." Uông Hằng không ngạc nhiên với câu trả lời này, hắn ngay từ đầu đã biết rõ Tô Thần là người như thế nào, muốn một người như Tô Thần cúi đầu thì phải tốn không ít công sức.

Sau lời nói của hắn, một tộc lão lên tiếng. "Theo quy củ của Uông gia, ngươi để một người không đáng tin cậy bước vào căn phòng này, phải phạt!" "Thưa các vị tộc lão, ta cũng coi như đã lập công, bí mật của Cổ Đồng Kinh được giấu ngay trong này, chẳng lẽ các vị không tò mò sao?" Uông Hằng nghe vậy khẽ nhíu mày, nhưng đây đúng là quy củ của Uông gia.

Ở Uông gia, người lớn nhất là tộc lão chứ không phải tộc trưởng, tộc trưởng chỉ là người được đẩy ra để quản lý công việc, nếu tộc trưởng phạm lỗi, tự nhiên cũng sẽ bị xử lý.

Nhiều vị tộc lão không chút biểu cảm nhìn vào hòn đá đỏ trong tay hắn, không hề có chút động lòng nào, ngược lại còn kiên trì với quan điểm của mình. "Phải phạt, chuyện này không thể trốn tránh." "Ha ha ha!" Uông Hằng sau khi nghe những lời này, ôm mặt không nhịn được cười lớn, hắn mang theo vẻ châm biếm nhìn những người trước mặt, quả quyết lên tiếng. "Xem ra cách nhìn của Tô Thần về các người quả nhiên không sai, các người đúng là đám người đầy rẫy tư tưởng hủ bại cũ kỹ.

Loạn thế ngày nay, Uông gia lẽ ra không nên an phận một góc, mà nên bồi dưỡng thế lực của riêng mình để tiêu diệt Cửu Môn mới phải." "Hồ đồ!

Nếu không nắm chắc tuyệt đối, Uông gia tuyệt đối không thể làm chuyện như vậy." Một tộc lão nghe vậy lập tức quát lên.

Uông gia sở dĩ có thể tồn tại đến bây giờ, tự nhiên là vì thái độ kín đáo không ai biết đến, giờ đây sau khi nghe những lời này, từng người họ càng trở nên nghiêm túc.

Các tộc lão khác càng liên tiếp lên tiếng huấn thị. "Uông Hằng, ngươi chỉ là một quân cờ, chẳng lẽ muốn lật trời sao?" "Chuyện này ngay từ đầu đã được quyết định, tuyệt đối không có gì để thương lượng." "Uông Hằng, ngươi tội thêm một bậc." Các tộc lão chẳng quan tâm Uông Hằng đã làm gì, trong mắt họ, tất cả những điều này đều là việc Uông Hằng nên làm.

Là việc hắn nên làm vì Uông gia, đã là trách nhiệm của hắn, thì lấy đâu ra công lao gì?

Nhưng sai lầm hắn phạm phải nhất định không thể bỏ qua, phải xử lý nghiêm túc.

Uông Hằng nghe những lời này càng cười lớn, hắn vỗ vỗ tay.

Từng người Uông gia mặc đồ đen với vẻ mặt vô cảm bước vào, lạnh lùng nhìn họ.

Các tộc lão hiển nhiên hiểu rõ thân phận của những người này, từng người không thể ngồi yên được nữa, lần lượt đứng dậy khỏi vị trí của mình. "Uông Hằng!

Ngươi muốn làm gì?" "Chẳng lẽ ngươi muốn phá hỏng quy củ của Uông gia!" "Ngươi đang tìm chết!" Nghe những lời chất vấn của các tộc lão, đáy mắt Uông Hằng hiện lên một tia sát ý. "Tô Thần nói

rất đúng, Uông gia sở dĩ bị Cửu Môn truy sát, phải trốn ở đây như chuột, là vì đám lão già bất tử các người đây." "Mà bây giờ, mới là lúc các người nên ngủ rồi." Lúc bước ra khỏi đường hầm, hoàng hôn đã buông xuống.

Một bóng hình xinh đẹp lặng lẽ đứng ở cửa hầm trú ẩn, nghiêng đầu nhìn Tô Thần. "Ngươi thành công rồi?" Lời nói của A Vân mang theo vài phần vui mừng, hiển nhiên rất bất ngờ khi thấy Tô Thần có thể bình an vô sự bước ra.

Tô Thần vốn định quay về nghỉ ngơi, nhưng khi nhìn thấy người trước mắt, khóe miệng khẽ nhếch lên, mang theo vài phần thoải mái nói. "Coi là vậy đi, ít nhất tạm thời đã có được lòng tin." "Đối với ngươi như vậy là đủ rồi." A Vân dẫn Tô Thần đi vào trong thôn, trên đường đi cô rất đau lòng về những gì Tô Thần đã trải qua mấy ngày nay, chủ động lên tiếng nói: "Thực ra ta đã muốn đến tìm ngươi, nhưng quy củ của Uông gia quá nặng nề, ta thậm chí không có cách nào nói giúp ngươi được." Lời này của A Vân không phải nói bừa, trong tình huống đó, nếu cô chọn nói giúp Tô Thần, thì trong mắt Uông Lung chỉ còn lại một kết quả.

Đó là cả cô và Tô Thần đều phải chết.

Ở Uông gia, tình cảm cá nhân không thể đặt trên lợi ích của gia tộc, đây là một luật sắt, một luật sắt dù thế nào cũng không thể bị vi phạm.

Cũng chính vì vậy, nên cô mới có chút khó xử khi nói ra những lời này.

Mà Tô Thần sau khi nghe những lời này, lại hoàn toàn không để tâm, ngược lại còn lên tiếng hỏi. "Uông Quả bọn họ có thái độ gì?" "Bọn họ?" A Vân sững sờ, dường như không ngờ Tô Thần lại hỏi như vậy, ngừng lại suy nghĩ một chút rồi mới cất lời. "Họ không nói

gì cả, thậm chí còn không cảm thấy có vấn đề gì, ngươi cũng đừng thấy ngạc nhiên." "Đối với người Uông gia mà nói, chỉ có khoảng thời gian đi làm nhiệm vụ mới có thể thể hiện một chút cảm xúc của mình, thời gian còn lại ngay cả một chút suy nghĩ riêng cũng không được có." Đây chính là Uông gia.

Một nơi không cho phép có bất kỳ ý chí cá nhân nào.

Tô Thần nghe vậy cũng không còn thấy ngạc nhiên nữa, cùng với sự hiểu biết của hắn về Uông gia, không cần nghe người khác nói thế nào, chỉ riêng những gì hắn nhìn thấy đã đủ để giải thích tất cả.

Ví dụ như thôn Uông gia lúc này, ánh hoàng hôn đỏ rực treo trên cây, thoáng nhìn sẽ có cảm giác là một khung cảnh yên bình, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện.

Ngay cả dược liệu và cách bố trí của những ngôi nhà này, thực ra cũng đều được sắp đặt có chủ ý.

Tường xám ngói đen, ngay cả cách bố trí sân vườn cũng na ná nhau, mọi thứ ở đây đều nói với người đến rằng, con người không thể có ý chí của riêng mình.

Cũng chính vì vậy, A Vân chỉ ở lại Tô gia thôn một thời gian ngắn đã bị thu hút sâu sắc, nói gì cũng không muốn quay lại.

Nhưng có những chuyện không phải do cô quyết định.

Trở lại phòng của Tô Thần, A Vân cầm một bộ quần áo chỉnh tề, nhàn nhạt cất lời. "Ta biết Uông gia không thể bị tiêu diệt, nên ta không trông mong ngươi làm chuyện đó, chỉ hy vọng ngươi có thể thay ta giao bộ quần áo này cho anh ấy, bảo anh ấy đừng đợi ta nữa." Tô Thần nhìn bộ quần áo, cảm thấy có chút trầm mặc, không đưa tay ra nhận.

A Vân thấy vậy, chủ động đặt bộ quần áo bên cạnh hắn, nhàn

nhạt nói. "Ta biết có những chuyện không thể nói nhiều, nhưng ta vẫn không nhịn được mà nói ra." "Có những lời vẫn nên do chính cô nói với anh ấy thì tốt hơn." Sau khi nghe những lời này, cả người Tô Thần có chút không tự nhiên nhìn về phía cô, lời này không giống như người bình thường có thể nói ra được, nhưng đã nghe thấy thì cũng phải nói gì đó chứ.

Hắn bèn mở miệng đáp lại.

A Vân nghe vậy cười khổ một tiếng, nhẹ nhàng lắc đầu.

Có những chuyện đã bỏ lỡ là bỏ lỡ, cho dù trong lòng cô có tiếc nuối đến đâu thì đã sao?

Cô vốn đã không có tư cách để tiếp tục sống.

Cô vừa mở cửa phòng, đã nhìn thấy một hàng bóng người như một bức tường thành màu đen, cả người trực tiếp sững sờ tại chỗ. "Tộc...

Tộc trưởng?" "Ta biết ngay các người có gian tình mà, tuy ngươi giấu rất kỹ, nhưng sớm đã bị ta phát hiện rồi." Uông Hằng nghịch hòn đá trong tay, rất thản nhiên nói.

Thân là tộc trưởng Uông gia, lại muốn tin tưởng Tô Thần ư?

Sao có thể chứ?

Tuy rằng Tô Thần đã có được cái gọi là sự tin tưởng, nhưng sự tin tưởng đó vốn dĩ là một vở kịch cho hắn xem, cũng là cái cớ để Uông Hằng làm rõ xem Tô Thần rốt cuộc muốn gì.

Bởi vì hắn vẫn luôn không hiểu, một người như Tô Thần lẽ ra không nên có phản ứng như vậy, vốn không nên xuất hiện trước mặt mình, nhưng hắn lại thực sự đứng ở đây, điều này không cần phải nghi ngờ.

Chương 522

Cho nên mới có chuyện ngày hôm nay.

Trong phòng có thêm một chút mùi máu tanh nhàn nhạt, Tô Thần liếc nhìn Uông Hằng một cái, không trả lời gì, mà nhìn hắn nói. "Trên người ngươi có thêm một mùi máu tanh?" "Uông gia bây giờ đã không còn tộc lão nào nữa rồi, những kẻ đó chỉ ảnh hưởng đến sự phát triển của Uông gia thôi." Uông Hằng luôn cảm thấy phải có người biết mình đã làm gì, phải để người ta biết hành vi của mình, nên mới nói ra.

Sau lời nói của hắn, mọi người có mặt đều bất giác im lặng, mặc dù họ muốn phủ nhận điều gì đó, nhưng tình hình hiện tại vẫn khiến họ hiểu rõ.

Giây phút này, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

A Vân nghe vậy sắc mặt tái nhợt, bất giác lùi lại.

Mà sau lưng cô, một giọng nói khiến cô cảm thấy an tâm vang lên. "Ngay từ đầu ngươi đã không hề tin tưởng ta?

Sắp đặt tất cả những điều này, chỉ là để thu hút sự chú ý của mọi người, để ngươi xử lý đám tộc lão kia?" "Những lão già này khống chế Uông gia rất sâu, nhưng bây giờ đều không còn quan trọng nữa, Uông gia bây giờ trong tay ta đã hoàn toàn kết thành một khối, và ý nghĩa tồn tại của ngươi cũng đã biến mất." Uông Hằng nghịch hòn đá đỏ trong tay, cảm giác hơi lành lạnh khiến hắn dần bình tĩnh lại, chứ không phải ở đây nói nhảm với đối phương.

Đúng vậy, ngay từ đầu Uông Hằng đã muốn lợi dụng sự tồn tại của Tô Thần để thu hút sự chú ý của người khác, qua đó khiến mọi người quên đi sự sắp đặt của hắn.

Nói đến đây, hắn liếc nhìn A Vân một cái, không chút biểu cảm cất lời. "Nhưng điều ta không ngờ là, ở Uông gia lại thật sự xuất hiện một kẻ phản bội, ta lại không ngờ, ngươi lại dám thật sự phản bội Uông gia." "Tộc trưởng, Uông gia thực sự quá không tự do, ngài chưa từng thấy thế giới bên ngoài, ở bên ngoài tôi có thể muốn làm gì thì làm!" Bốp!

Uông Hằng tát một cái vào mặt cô, trong mắt tràn đầy tức giận.

Rõ ràng phản ứng của A Vân càng khiến hắn tức giận hơn, dường như đối với hắn, Tô Thần là một người ngoài hoàn toàn không quan trọng, ngược lại phản ứng của A Vân lại liên quan đến sự tồn vong của Uông gia. "Ta đã nói rất nhiều lần, ý nghĩa tồn tại của người Uông gia là để duy trì Uông gia, chiến thắng Cửu Môn, ngoài ra ngươi không được nghĩ gì khác, ngươi cũng không có tư cách để nghĩ." "Đây là câu nói cuối cùng của ta, nếu ngươi còn không làm được, ta sẽ tự tay giết ngươi!" Dưới lời nói của Uông Hằng, A Vân dường như mất hết sức phản kháng, đứng tại chỗ không biết phải làm sao.

Một bàn tay ấm áp đặt lên vai cô, bàn tay đó như thể đang đặt một cục than hồng, mang theo một luồng hơi ấm khiến toàn thân A Vân ấm áp.

Dường như ngay cả sự kính sợ trong lòng cô đối với Uông Hằng cũng bị xua tan.

Tô Thần thấy vậy có chút bất lực, nhẹ nhàng xoa xoa trán, ngữ khí có chút gấp gáp và bất lực, chủ động lên tiếng. "Đừng sợ, có ta ở đây, hắn sẽ không làm gì cô đâu." "Vâng." Rõ ràng Tô Thần đang ở sâu trong lòng địch của Uông gia, nhưng khi hắn nói ra những lời này, A Vân lại cảm thấy có một chút an tâm, bất giác gật đầu nói. "Tộc trưởng, tôi rất chắc chắn cuộc sống của người Uông gia quá khổ, đó quả thực không phải là cuộc sống của con người, những ngày tháng

như vậy không nên tiếp tục nữa, cũng không nên trở thành gông cùm xiềng xích trói buộc tất cả chúng ta." "Nếu nói ngươi cảm thấy chúng ta nên được tự do, thì càng không nên nói ra những lời này." Có người đứng sau lưng mình, A Vân nói những lời này càng thêm hùng hồn.

Bức tường người màu đen kia, sau khi nghe những lời này, có chút dao động, dường như đều rất tò mò, tại sao A Vân lại có phản ứng như vậy, lần lượt dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn qua.

Uông Hằng thấy vậy lại định tát thêm một cái nữa, nhưng ngay sau đó đã bị người ta chặn lại.

Tô Thần chặn lại ý định ra tay của hắn, với vẻ mặt bất lực của một người từng trải, nhìn người trước mặt chậm rãi nói. "Uông tộc trưởng, hà tất phải như vậy, tộc nhân chẳng qua chỉ nói vài câu thật lòng, hà tất phải nổi giận như thế." "Nhân lúc ta đang xử lý việc nhà, ngươi tốt nhất đừng xen vào, nếu không đừng trách ta vô tình." Uông Hằng rõ ràng không có suy nghĩ và dự định như vậy, trong mắt hắn, lời nói của A Vân quả thực là đang lật đổ Uông gia.

Tại sao Uông gia phải trốn ở đây, lại tại sao những đứa trẻ mới sinh ra không được rời khỏi hầm trú ẩn.

Đó là vì Uông gia muốn bồi dưỡng tộc nhân, mới đặc biệt chuẩn bị, nếu để những người này tiếp xúc với thế giới bên ngoài, thì lời nói dối mà tất cả họ đã dày công dệt nên sẽ tan vỡ, đến lúc đó cả Uông gia sẽ dao động.

Uông gia cũng sẽ thực sự tiêu đời.

Cho nên phản ứng của Uông Hằng mới lớn như vậy, chỉ là chuyện này đã xảy ra một chút bất ngờ.

Theo kế hoạch và dự định của hắn, Tô Thần ngay từ đầu không nên có phản ứng như vậy.

Nơi này là Uông gia, và tất cả những gì hắn trải qua chỉ là một cái bẫy, theo Uông Hằng, khi Tô Thần phát hiện tất cả đều là giả, thì hắn nên hoảng loạn mới đúng.

Thậm chí là mất bình tĩnh mới phải, tại sao lại ở đây, không có một chút phản ứng nào.

Tô Thần càng tỏ ra bình thản, thì việc làm ra càng khiến người ta bất ngờ. "Uông tộc trưởng đừng gây chuyện nữa, bây giờ Uông gia đều là của ngươi, chúng ta không bằng hãy thương lượng một chuyện." "Dù sao thì bây giờ Uông gia cũng là của ngươi, ta có ở đây ngăn cản ngươi thì cũng có kết quả gì?

Không bằng ngươi trực tiếp giải tán Uông gia đi, mọi thứ của Uông gia ta đều không động đến, thế nào?" A Vân nghe vậy há hốc mồm, nhất thời không biết nên nói gì.

Cô chỉ ngơ ngác nhìn Tô Thần, tiêu hóa tất cả những gì đang xảy ra trước mắt.

Nếu không phải cô biết rõ hoàn cảnh hiện tại, cô còn tưởng rằng Tô Thần đã dẫn người bao vây Uông gia, cả Uông gia đều trở thành vật trong lồng của hắn.

Cho nên hắn mới tự tin nói ra như vậy.

Nhưng theo quan sát của cô, A Vân phát hiện tuy rằng sự việc có chút khác biệt so với suy đoán của mình, nhưng hình như sự khác biệt cũng không lớn lắm.

Uông Hằng nghe vậy, khóe mắt không khỏi co giật một cái, mới chậm rãi lên tiếng nói. "Tô tộc trưởng sợ là vẫn chưa tỉnh ngủ, ở đây bây giờ chỉ có một mình ngươi, ngươi lại dám huênh hoang nói ra những lời này, định làm ta cười chết sao?" "Ta đang cho ngươi cơ hội, nếu ngươi không cần cơ hội này, thì đừng trách ta vô tình." Tô Thần

thở dài một hơi, nhìn người sau lưng hắn nhàn nhạt nói.

Lời nói của hắn hoàn toàn khiến những người có mặt không hiểu ra sao, hoàn toàn không hiểu lời hắn nói rốt cuộc có ý gì.

Uông Hằng nhìn A Vân khẽ lắc đầu, trong mắt đầy vẻ thất vọng. "A Vân, ta còn tưởng ngươi tìm được một chủ tử tốt, bây giờ xem ra lựa chọn của ngươi cũng có chút không đúng, hắn chẳng qua chỉ là một kẻ tự đại cuồng vọng thì có thể làm được gì?" "Ta thừa nhận mình có lẽ có chút tự tin, nhưng so với kẻ giỏi diễn kịch như ngươi, thì thật sự chẳng là gì cả?" Nụ cười trên khóe miệng Tô Thần chưa bao giờ tắt, dường như tất cả những gì xảy ra trước mắt, sớm đã nằm trong dự liệu của hắn.

Uông Hằng nghe vậy, liền không còn tâm tư nói nhảm với hắn nữa, cả người chân phải đột nhiên căng cứng, nắm đấm lao thẳng về phía ngực Tô Thần.

Là tộc trưởng Uông gia, Uông Hằng không chỉ biết nói lời cay độc, mà công phu trên tay hắn ở Uông gia cũng có thể xếp vào hàng đầu.

Một đòn tất sát, trực tiếp nhắm vào Tô Thần.

Mà Tô Thần giơ tay đỡ lấy, ngay cả thân thể dường như cũng không hề lay động, vẻ mặt bình thản liếc nhìn hắn một cái, không chút biểu cảm tung một cú đá.

Uông Hằng giơ tay đỡ cú đá này, nhưng cả người lại như bị một cây xà ngang đập vào ngực, cả người trực tiếp bay ngược ra ngoài.

Uông Hằng lùi lại mấy bước mới đứng vững được thân hình, có chút ngạc nhiên nhìn Tô Thần, rất kinh ngạc cất lời. "Ta vốn tưởng gã này bản lĩnh không cao, không ngờ lại có chút bản lĩnh, đáng tiếc ngươi chỉ có một mình, làm sao có thể trốn thoát?" Tô Thần hoàn toàn

không có ý định rời đi, ngược lại nhìn người trước mắt, rất thản nhiên cất lời. "Ai nói ta chỉ có một mình?" "Cái gì!" Uông Hằng nghe vậy ý thức được có chuyện không ổn, vội vàng quay đầu nhìn ra ngoài.

Chỉ là hắn vẫn chưa hiểu ra chuyện gì.

Ầm ầm ầm!

Hơn chục quả đạn cối đã rơi xuống.

Lão Trương tay cầm súng ngắn Browning, cười toe toét nhìn về phía thôn Uông gia, vui vẻ nói. "Mẹ kiếp, tưởng vẽ cho lão tử cái bánh thì lão tử sẽ nghe lời chúng mày à, tao không phải là chó của Uông gia chúng mày!" "Anh em, lên cho ta!" Sau lưng hắn, binh lính của hai doanh bắt đầu tấn công thôn Uông gia một cách có trật tự.

Người trong thôn Uông gia hiển nhiên không ngờ, kẻ địch lại đến nhanh như vậy, thậm chí còn trực tiếp đến tận sào huyệt của họ, nhất thời bị đánh choáng váng, sau năm phút pháo kích mới tổ chức được cuộc phản công hiệu quả.

Chỉ là cuộc phản công của họ, trông có vẻ có chút yếu ớt.

Mà người của Cửu Môn và thôn Tô gia đã sớm lén lút lẻn vào.

Trần Hạt Tử liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục, có chút bất mãn nói. "Ngươi đến cũng nhanh thật đấy?

Sao không tìm được vị trí của tộc trưởng." "Chúng ta đến được đây mà không kinh động chúng đã là tốt lắm rồi, từng bước tấn công vào trong, theo bản đồ mà Trương lữ trưởng đưa, phòng của ngài ấy có thể ở đây." Chá Cô Tiếu nghe vậy, liên tục lắc đầu, cũng không nói nhảm gì thêm, dẫn người xông về phía vị trí trên bản đồ, xem ra không tìm được Tô Thần thì không bỏ cuộc.

Kẻ địch bên ngoài xâm nhập, đây là chuyện mấy chục năm qua

chưa từng xảy ra ở Uông gia.

Mặc dù người Uông gia vẫn luôn dự đoán Cửu Môn sẽ tấn công, nhưng giả tưởng cuối cùng cũng chỉ là giả tưởng, khi có chuyện thực sự xảy ra, phản ứng của họ vẫn chậm chạp hơn không ít.

Chương 523

Khi cả Uông gia đều hỗn loạn vì kẻ địch bên ngoài xâm nhập, khắp nơi dần dần bùng lên khói lửa chiến tranh, thì có một nơi lại rất yên tĩnh.

Hơn chục tinh nhuệ của Uông gia được gọi là Hành hình nhân, bị người ta dùng tay không đập chết.

Đúng vậy, dùng tay không đập chết.

Những chiến binh được Uông gia cẩn thận lựa chọn này, nếu đặt ở bên ngoài, ai cũng là tồn tại một chọi mười, bây giờ lại bị người ta dễ dàng giết chết, người đó thậm chí còn chưa thực sự ra tay.

Tô Thần ném xuống cái xác cuối cùng, đến trước mặt Uông Hằng đang dựa vào tường nôn ra máu vì bị dính một cước.

Cho đến lúc này, Uông Hằng vẫn không muốn tin, mình rõ ràng đã hoàn toàn nắm giữ Uông gia, thậm chí còn lấy được bí mật của Cổ Đồng Kinh, chỉ cần nhìn thấu được bí ẩn trong đó là có thể dẫn dắt Uông gia trỗi dậy.

Kế hoạch mình dày công sắp đặt mới đi được đến bước này lại bị người ta dùng một trận quyền đấm loạn xạ phá vỡ, cảm giác đó giống như kiệt tác mà hắn dày công chế tạo, bị người ta thô bạo đập nát, rồi nói thứ này không chắc chắn.

Hắn nhìn Tô Thần, trong mắt đầy vẻ không cam lòng, tay hắn lại không ngừng mò về phía viên mã não màu đỏ bị ném sang một bên.

Mắt thấy hắn sắp tóm được, Tô Thần lại nhanh hơn một bước lấy đồ vật lên, rồi lạnh lùng cất lời. "Đây chính là thứ ngươi muốn?

Ngươi phí hết tâm cơ chỉ vì thứ này?

Thật vô vị." "Tại sao!" Uông Hằng yếu ớt nói. "Ngươi rõ ràng ngay từ đầu đã biết, ta không thể tin tưởng ngươi, tại sao còn đến đây." "Bởi vì muốn đối phó Uông gia rất đơn giản, chỉ cần tìm được vị trí là đủ rồi, và ta không cần người khác giúp đỡ." Tô Thần nhàn nhạt nói.

Lời này của hắn không phải là ngữ khí khoác lác, với thể chất Thủy Tiêu mạnh nhất của hắn, đừng nói là đối phó Uông gia, cho dù là trực tiếp bật mode vô song cũng được.

Nhưng muốn nhổ cỏ tận gốc Uông gia thì lại không dễ làm được.

Uông Hằng nghe vậy, không cho rằng mình đã đến bước này rồi mà người trước mặt còn nói dối.

Hắn chỉ cảm thấy mình đã sai lầm đến mức vô lý, rõ ràng ngay từ đầu không nên có suy nghĩ như vậy, lúc này nhìn lại người trước mặt, chỉ cảm thấy mình đã sai lầm quá mức. "Nói gì thì nói, ta cũng không ngờ ngươi lại có thực lực như vậy." "Được rồi, ngươi thất bại vốn dĩ là điều tất nhiên." Tô Thần thấy vậy chậm rãi đứng dậy, quay đầu đi ra ngoài.

Uông Hằng nghe vậy có chút kinh ngạc, vô lực gục đầu xuống, ngữ khí xen lẫn vài phần không cam lòng. "Rốt cuộc mình đã mang về một con quái vật như thế nào." Trước khi chết, trong mắt hắn lóe lên một tia hối hận, nếu mình không bộc lộ suy nghĩ trong lòng nhanh như vậy, có phải tất cả những điều này vẫn còn kịp không.

Tô Thần sẽ không giải thích cho hắn, những kẻ như Uông gia giống như gián, trốn trong bóng tối, một khi xuất hiện dưới ánh mặt trời, thì kết cục đã sớm được định sẵn... "Đi thôi." "Đến đây." A Vân sớm đã bị cảnh tượng đó dọa cho ngây người, đây là lần đầu tiên cô nhìn thấy Tô Thần toàn lực ra tay, chỉ cảm thấy gã này là một con quái vật.

Khi cô bước ra khỏi phòng đến sân, cả người trực tiếp sững sờ tại chỗ. "Đây là?" "Cửu Môn tấn công Uông gia." Tô Thần không ngạc nhiên trước cảnh tượng này, đây vốn là kế hoạch của họ.

Chỉ là hắn chẳng qua chỉ là một mắt xích để thu hút sự chú ý của Uông gia mà thôi.

A Vân chớp chớp mắt, nghiêng đầu nhìn Tô Thần một cái, mày khẽ nhíu lại, hiển nhiên không hiểu, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra? "Tại sao lại như vậy?

Rốt cuộc ngươi đã truyền tin tức vào lúc nào." "Ta đã nói lúc nào, là ta tiết lộ tin tức." Tô Thần nhún vai nói.

Có lẽ trong mắt A Vân và những người khác, việc hắn trước đó gặp Trương Khởi Linh và những người khác, bản thân nó đã là biểu hiện của việc hắn tiết lộ thông tin, nhưng thực tế hoàn toàn không phải như vậy.

Lần đó thực sự là trùng hợp.

Người thực sự tiết lộ tin tức là người khác.

A Vân bình tĩnh suy nghĩ một chút, đột nhiên nghĩ đến một người bị tất cả mọi người bỏ qua. "Ý ngươi là Lão Trương?" "Ông ta không phải hợp tác với Uông gia..." A Vân vẫn cảm thấy có chút không hiểu, muốn mở miệng hỏi cho rõ, nhưng khi những lời này đến bên miệng, cả người cô trực tiếp sững sờ tại chỗ.

Giây phút này cô mới ý thức được một chuyện mình đã bỏ qua.

Nếu ngay từ đầu, phán đoán của Uông gia đã là sai lầm thì sao?

Ngay từ đầu Lão Trương đã không nghĩ đến việc hợp tác với Uông gia, tất cả những gì ông ta làm đều là để tiêu diệt Uông gia.

Nhưng không nên như vậy, người như Lão Trương rõ ràng không

nỡ bỏ quyền lực trong tay, nhưng tại sao lại vì Tô Thần mà từ bỏ hợp tác với Uông gia.

Thấy trong mắt cô đầy vẻ bất mãn, Tô Thần lại không cảm thấy có vấn đề gì, cười toe toét nhìn cô, nhàn nhạt cất lời. "Anh ấy cũng ở đây." "Tôi..." A Vân tự nhiên biết Tô Thần đang nói đến Trần Ngọc Lâu, ánh mắt cô dần dần cụp xuống, khẽ lắc đầu. "Bây giờ tôi vẫn chưa thể gặp anh ấy, bây giờ tuyệt đối không được." "Uông Hằng chết rồi, người Uông gia bây giờ hẳn là không còn uy hiếp gì nữa, cô tự do rồi." Tô Thần nhìn cô, có chút không hiểu phản ứng của A Vân.

Lần vây quét này rất triệt để, người Uông gia cuối cùng cũng giống như gián, luôn có vài kẻ trốn thoát, nhưng trong thời gian ngắn là không thể gượng dậy được nữa.

Trong mắt Tô Thần, điều đó tương đương với việc đã phế bỏ hoàn toàn Uông gia, A Vân bây giờ cũng đã có được tự do thực sự.

A Vân im lặng rất lâu, nhìn hắn nói. "Uông Hằng tuy đã chết, nhưng Vận Toán Bộ vẫn còn." "Vận Toán Bộ?" Tô Thần nghe câu trả lời này, cả người tỏ ra kinh ngạc.

Trong những ngày ở Uông gia, những gì hắn nên biết và không nên biết đều đã tìm hiểu qua, đối với cái gọi là Vận Toán Bộ thì không có một chút ấn tượng nào, cho nên khi nghe người trước mặt nói ra những lời này.

Trong mắt hắn hiện lên một tia kinh ngạc.

Suy nghĩ xem Vận Toán Bộ rốt cuộc là thứ gì?

A Vân nghiêm túc nói. "Mỗi người Uông gia đều sẽ bị Vận Toán Bộ tính toán giá trị, từ đó quyết định địa vị trong Uông gia, tôi chỉ gặp một lần lúc còn nhỏ." "Cô có biết vị trí không?" Tô Thần nghe vậy không còn do dự gì nữa, có thể khiến người trước mặt có phản ứng

như vậy, xem ra cái gọi là Vận Toán Bộ này, phần lớn là hạt nhân thực sự của Uông gia.

Mà hắn ở đây nhiều ngày như vậy, lại không tiếp xúc với cái gọi là Vận Toán Bộ, chứng tỏ Uông Hằng vẫn chưa hoàn toàn giải quyết được mình.

A Vân đã đề cập đến chuyện này, tự nhiên không có ý định giấu giếm gì, dẫn Tô Thần đi về phía đường hầm. "Chúng ta phải hành động thật nhanh, bây giờ họ mới tấn công vào trong, nếu chúng ta chậm trễ, e rằng họ sẽ mang Vận Toán Bộ đi mất." Tô Thần thì càng nghe càng cảm thấy có chút mơ hồ: "Cái Vận Toán Bộ này rốt cuộc là thứ gì?

Tại sao lại có thể bị mang đi?" Bên trong hầm trú ẩn đã sớm cảnh giác, bất kỳ người ngoài nào cũng không thể tiến vào.

Kế hoạch của Uông Hằng chỉ có hắn và một số người đáng tin cậy mới biết.

Trong mắt những người Uông gia này, Tô Thần và A Vân đều là người đáng tin tưởng.

Hai người dễ dàng trà trộn vào trong.

Đi men theo con đường chính, hai người thong thả tiến vào sâu bên trong.

Sau khi đi đến một độ sâu nhất định, A Vân bắt đầu dẫn Tô Thần né tránh người của Uông gia đang tuần tra.

Đến đây, người Uông gia bình thường đã không thể vào được nữa.

Bình thường nơi này chắc chắn có không ít ám vệ, nhưng Uông gia hiện giờ đang di chuyển tài sản, muốn nhân lúc Cửu Môn chưa tấn công vào mà mang một nhóm người đi trước.

Sau khi thấy cảnh đó, Tô Thần nhìn A Vân nói: "Nếu tôi nhớ không lầm, ở đây còn có một đoàn tàu hỏa phải không?" "Đúng vậy, dù sao nơi này vận chuyển đồ đạc không tiện, Uông gia đã tốn không ít tâm tư cho đoạn đường ray này." A Vân gật đầu nói, không hề phủ nhận sự tồn tại của đoàn tàu.

Dù sao người Uông gia sống trong núi sâu, số lượng vật tư cần thiết cực lớn, muốn có được vật tư sinh hoạt thì đây là một việc rất tiện lợi.

Đương nhiên còn có một tác dụng khác, chính là dùng để chạy trốn khi có biến. "Cô đi chặn đoàn tàu lại, một mình tôi đến Vận Toán Bộ là được." "Nhưng nếu không có tôi thì..." A Vân có chút lo lắng nhìn hắn.

Chương 524

Nhưng rất nhanh cô đã nhận ra, sự lo lắng của mình có vẻ hơi thừa thãi.

Dù sao với bản lĩnh của Tô Thần, người thật sự cần lo lắng chưa bao giờ là hắn.

Khi nhận ra điều này, A Vân không nói nhảm thêm nữa.

Sau khi nói cho Tô Thần vị trí của Vận Toán Bộ, cô liền tự mình đi tìm cách chặn đoàn tàu.

Vị trí của Vận Toán Bộ lại đơn giản hơn Tô Thần dự đoán, nó nằm ở nơi sâu nhất trong cả cái hầm trú ẩn.

Khi Tô Thần né tránh không ít người, đến được bên ngoài căn phòng sâu nhất, hai bóng người xuất hiện trước mặt hắn.

Uông Quả và Uông Lung.

Cả hai đều không tin tưởng Tô Thần, đồng thời họ cũng được xem là những người có chiến lực cao nhất của Uông gia.

Hai người đều đang lạnh lùng nhìn hắn.

Uông Quả mặt không biểu cảm nhìn Tô Thần, trong mắt mang theo một tia thất vọng, dường như trong mắt cô ta, Tô Thần vẫn còn một chút hy vọng có thể cùng trở thành người của Uông gia. "Thật ra tôi không muốn gặp anh ở đây, nhưng đây là lựa chọn và quyết định của anh, điều tôi có thể làm chỉ là cản anh lại." "Ta sớm đã biết tên nhà ngươi có mòi phản phúc, muốn vào Vận Toán Bộ thì trước tiên phải bước qua xác ta đã!" Uông Lung nghiến răng nhìn Tô Thần, cơn đau cục bộ khiến hắn tỉnh táo vô cùng, trong mắt chứa đầy sát ý sắc bén đối với Tô Thần.

Tô Thần nhìn những người trước mặt, khẽ lắc đầu, bình thản nói: "Cửu Môn đã phát hiện ra vị trí của Uông gia rồi, một Uông gia đã bị bại lộ không còn uy hiếp như xưa nữa.

Bây giờ Uông gia sắp sụp đổ rồi, các ngươi hà tất phải cản tôi ở đây?

Chạy trốn không tốt hơn sao?" "Uông gia sẽ không diệt vong, ngươi cũng không vào được đâu." Uông Lung lên tiếng khiến Uông Quả không còn do dự nữa.

Thấy vậy, Tô Thần hiểu ra, hai người này chính là loại thành phần Uông gia ngoan cố nhất.

Trong mắt họ, người như Tô Thần chính là đối tượng mà họ phải liều mạng giết chết.

Vì vậy khi đối mặt với Tô Thần, cả hai không hề do dự chút nào.

Thân thể gần như căng cứng cùng lúc, như hai con dã thú khát máu, vào khoảnh khắc này cuối cùng cũng đã bộc lộ cảm xúc của mình.

Hai người đã sớm phối hợp, một trái một phải, xem ra rõ ràng là muốn giết chết Tô Thần.

Mà phản ứng của Tô Thần cực nhanh, cả người co lại như lò xo, giây tiếp theo liền bay thẳng ra ngoài, trong nháy mắt đã đến trước mặt một người, không chút khách khí mà trực tiếp đâm sầm vào.

Bịch!

Sau một tiếng động trầm đục, Uông Lung bên trái miệng phun máu tươi, bay ngược ra ngoài với tốc độ còn nhanh hơn.

Thực lực của hắn đúng là không thấp, nhưng đối mặt với Tô Thần bộc phát toàn lực, cả người hắn dù phản ứng kịp cũng không đỡ nổi,

chỉ một quyền với uy lực khủng bố đã đánh bay hắn trở về.

Mà Tô Thần ở giữa không trung thuận thế đổi hướng, đá một cước vào lưng Uông Quả.

Uông Quả không tin một người như Tô Thần, trong tình huống không có điểm tựa giữa không trung, lại có thể có sức bộc phát lớn đến vậy, liền nhấc chân đỡ đòn.

Giây tiếp theo, cả người cảm giác như đâm vào một bức tường thành, trực tiếp bay ngược ra ngoài, ngã xuống bên cạnh Uông Lung.

Hai người chỉ qua một hiệp trong tay Tô Thần đã bị đè bẹp xuống đất.

Tô Thần trong mắt thoáng qua một tia mất kiên nhẫn, hắn rút Nhân Hoàng kiếm ra, thong thả nói: "Thật ra tôi không muốn giết các người, chỉ cần tránh đường là các người có thể sống sót, hà tất phải làm vậy?" "Có ngon thì giết ta đi, nếu để ta sống, ta nhất định sẽ khiến Cửu Môn không được yên..." Lời của Uông Lung còn chưa nói xong, Tô Thần đã thỏa mãn cho hắn.

Không còn cách nào khác, yêu cầu độc đáo như vậy, cả đời này hắn chưa từng thấy qua mấy người.

Hắn liền bực bội nhìn Uông Quả: "Suy nghĩ của ngươi cũng giống hắn à?

Vậy thì ta cũng sẽ thỏa mãn cho ngươi." "Khoan đã." Uông Quả nhìn người trước mặt, rất bình tĩnh nói: "Một người như anh tại sao nhất định phải làm việc cho Cửu Môn, đến Uông gia chẳng phải tốt hơn sao?" Vẻ mặt cô ta có chút phức tạp, thật ra Uông Quả nợ Tô Thần một mạng, cô ta vốn không nên cản Tô Thần, cô ta vẫn luôn nghĩ rằng mình có thể trở thành bạn bè với Tô Thần.

Cho đến tận bây giờ, hai người đứng ở đây với lập trường hoàn

toàn khác biệt, cô ta mới biết mình đã quá ngây thơ.

Tô Thần nhìn cô ta, nhàn nhạt nói: "Đến Tô gia đi, từ bỏ mọi thứ của Uông gia." "Không thể nào, ta sống là người của Uông gia, chết là ma của Uông gia.

Điều này nói gì cũng không thay đổi, anh... giết tôi đi." Uông Quả nhìn hắn, biết mình không cản được Tô Thần, cũng không còn tâm trí để tiếp tục cản hắn nữa, cô ta nhắm mắt lại, dang tay ra, chậm rãi nói.

Theo tiếng nói của cô ta, Tô Thần vung kiếm, một thi thể ngã xuống đất.

Sau đó Tô Thần đến trước Vận Toán Bộ, đưa tay đẩy thử, kết quả nó không hề nhúc nhích.

Nhìn lại trên cánh cửa lớn, lại có một cái khóa vô cùng phức tạp.

Hắn có chút hối hận vì mình ra tay hơi sớm, bây giờ làm sao để vào trong đây.

Hắn liếc nhìn thanh kiếm trong tay, chuẩn bị trực tiếp phá cửa bằng bạo lực.

Ngay khi hắn vừa giơ tay lên, một người xuất hiện sau lưng hắn. "Bên trong cái khóa này nối liền với cơ quan, nếu xử lý không tốt, đoạn long thạch sẽ hạ xuống, đè chết người." Người vừa đến khoác áo choàng đen, chậm rãi nói.

Tô Thần nghe câu trả lời này có chút sững sờ, vì giọng nói này có phần quen thuộc.

Hắn nhìn người trước mặt, không thấy bất cứ điều gì quen thuộc trên người hắn, lông mày theo thói quen nhíu lại, lên tiếng hỏi: "Rốt cuộc ngươi là ai?" "Chúng ta từng gặp nhau, hơn nữa ngươi còn tự tay giết chết anh trai ta." Người áo choàng đen vén áo lên, để lộ ra một khuôn mặt gầy gò. "Sao ngươi còn sống được?" Gương mặt này Tô

Thần đã từng thấy, không phải ai khác chính là...

Uông Hằng.

Tô Thần biết rõ Uông Hằng đã chết, sau khi trúng một cước của hắn, với thể chất của mình thì chắc chắn không có khả năng sống sót.

Nhưng người xuất hiện trước mặt hắn lúc này đúng là có dung mạo giống hệt Uông Hằng.

Không... nhìn kỹ lại, thật ra vẫn có một chút khác biệt.

Uông Hằng này gầy hơn một chút, và trong mắt hắn không có dã tâm, chỉ có sự mệt mỏi rệu rã. "Rốt cuộc ngươi là ai?" "Ta và Uông Hằng là anh em sinh đôi, ngươi có thể gọi ta là Uông Vĩnh, hoặc gọi Uông Hằng cũng được." Uông Vĩnh nhìn người trước mặt, trong giọng nói toát ra một vẻ chết chóc nhàn nhạt. "Ta là thế thân của Uông Hằng, cũng là cái bóng của hắn.

Rất nhiều kế hoạch của hắn đều nhờ có ta âm thầm trông coi mới không xảy ra chuyện.

Là thế thân của gia chủ, những người như ta đã làm quá nhiều việc." "Bất kể ta có muốn hay không, bất kể kết quả tốt xấu ra sao, chỉ cần anh trai cảm thấy có thể khiến Uông gia trở nên lớn mạnh thì ta đều sẽ làm." Uông Vĩnh vẻ mặt bình tĩnh kể lại những việc mình đã làm, đỡ dao thay Uông Hằng, âm thầm làm việc cho hắn, ví như giết các tộc lão. "Dã tâm của anh trai ta quá lớn, thật ra ta chẳng muốn làm gì cả, chỉ muốn làm một lão nông bình thường, nhưng ngay cả điều đó anh ấy cũng không cho phép.

Ngươi có thể đi đến đây, chứng tỏ anh ấy đã chết rồi." Nghe lời của Uông Vĩnh, Tô Thần đột nhiên nhận ra một vấn đề rất nghiêm trọng, lập trường của Uông Vĩnh dường như không giống với Uông Hằng lắm. "Ngươi vốn có thể lặng lẽ rời đi, xuất hiện ở đây là vì cái

gì?" "Trong Vận Toán Bộ cất giấu bí mật lớn nhất của Uông gia, đồng thời cũng là bí mật về sự trỗi dậy của Uông gia.

Ta có thể giúp ngươi mở cái khóa này, hy vọng ngươi cho Uông gia một con đường sống." Giọng điệu của Uông Vĩnh có chút nghiêm túc, mang theo vài phần khẩn cầu. "Được!" Tô Thần đồng ý rất dứt khoát.

Uông Vĩnh vốn định dí dao vào cổ, diễn một màn "nếu ngươi không đồng ý thì ta chết cho ngươi xem", không ngờ lại bị Tô Thần gật đầu gọn ghẽ làm cho ngây người. "Ngươi... cứ thế đồng ý rồi?" "Chỉ cần có tôi ở đây, Uông gia sẽ không gây ra được sóng gió gì nữa.

Huống hồ sau khi được nếm trải tự do, có mấy ai lại muốn trở thành một cỗ máy chứ." Suy nghĩ của Tô Thần rất đơn giản, giết hết những kẻ muốn phản kháng, những kẻ vô hại thì vứt ra ngoài.

Chương 525

Dù sao qua vài chục năm nữa, Uông gia này cũng sẽ hoàn toàn biến mất.

Uông Vĩnh nghe vậy cười khổ một tiếng, chủ động tiến lên bắt đầu mở khóa cửa.

Hắn phát hiện mình đã suy nghĩ hơi nhiều, con người vốn không phải máy móc, không thể lúc nào cũng không có suy nghĩ khác được.

Hắn có thể nghĩ đến những điều này, cũng coi như có thể đối mặt với anh trai rồi.

Tô Thần không biết, thật ra nếu Uông Hằng thắng, Uông Vĩnh sẽ tiếp tục cam tâm tình nguyện làm cái bóng.

Nhưng nếu hắn thắng, kết quả chính là như hiện tại.

Hắn không quan tâm ai thắng ai thua.

Nhìn bộ dạng của Uông Vĩnh, Tô Thần nói: "Thật ra ngươi không cần phải chết." "Ta vốn là cái bóng của anh trai, anh trai chết rồi thì cái bóng cũng không thể sống." Uông Vĩnh nhàn nhạt nói.

Khi hắn xuất hiện ở đây, hắn đã sớm nghĩ xong kết cục của mình.

Chết đi trong im lặng, đối với hắn là một kết quả tốt.

Tô Thần nhìn người trước mặt, đang định nói gì đó thì ổ khóa kêu "cạch" một tiếng rồi mở ra.

Uông Vĩnh lùi lại hai bước, xoay người đi ra ngoài. "Ta sẽ chết trước mặt ngươi, không phải giả chết, cũng xin ngươi hãy chừa cho Uông gia một con đường sống." Hắn rút một con dao găm từ trong tay áo ra, quay đầu nhìn Tô Thần một cái, rồi đưa tay đâm vào cổ mình.

Máu tươi chảy dọc theo cánh tay hắn, đọng thành một vũng trên mặt đất.

Tô Thần mặt không biểu cảm, chỉ cảm thấy sự tồn tại của Uông gia ngày càng vô nghĩa, hắn không quay đầu lại mà đẩy cửa đi vào.

Vốn tưởng sau cánh cửa cất giấu bí mật lớn lao gì đó, nào ngờ ánh sáng chói lòa tràn ngập tầm mắt hắn.

Khi hắn nhìn rõ xung quanh, cả người liền sững sờ.

Nơi hắn đang đứng bỗng chốc biến thành một khoảng sân vườn, trong sân có một cái ao cá không mấy bắt mắt, cá chép gấm trong ao đang chen chúc va vào nhau, tranh giành thức ăn vừa rơi xuống.

Trong đình nghỉ mát phía trên ao cá, một thiếu niên mặc hoa phục đang dựa vào cột, một chân hơi co lại, chân kia thả lơ lửng trên mặt nước, tay cầm thức ăn cho cá, từ từ ném xuống nước.

Nước bắn lên từ thức ăn bị sóng nước do đàn cá chép tranh giành nuốt chửng. "Ngươi là...

Uông Tàng Hải?" Khi Tô Thần nhìn thấy bóng người đó, trong đầu hắn đột nhiên hiện lên một cái tên.

Ngoài người sáng lập Uông gia ra, dường như không ai có phong thái như vậy. "Ta không phải Uông Tàng Hải, ngươi có thể gọi ta là Thanh." Giọng của thiếu niên rất hay, tựa như tiếng trời.

Tô Thần nhìn hắn, rồi lại nhìn xung quanh. "Đây là nơi nào?" "Vận Toán Bộ à?" Thanh nghe vậy cười với hắn rồi nói: "Ngươi muốn nơi này là nơi nào thì nó là nơi đó, không phụ thuộc vào ta, mà phụ thuộc vào ngươi." "Rốt cuộc ngươi là thứ gì?" Tô Thần nhíu mày, hắn không có cảm giác bị hôn mê, nhưng mọi thứ xung quanh lại tồn tại chân thực đến vậy, khiến hắn bất giác cảnh giác, ánh mắt không ngừng quét qua người trước mặt.

Chỉ là không đợi hắn hiểu rõ điều này có nghĩa là gì, Thanh đã chậm rãi nói: "Nói ta là một thứ gì đó cũng được.

Từ khi biết đến ngươi, ta đã luôn tiến hành suy diễn, nhưng bất kể ta thêm vào biến số nào, kết quả của Uông gia trước mặt ngươi chỉ có một." "Thất bại." "Mãi cho đến khi ngươi lựa chọn tiếp cận Uông gia, ta đã thấy được sự diệt vong của cả Cửu Môn và Uông gia.

Ta đã tính toán rất nhiều thứ, cũng thiết lập rất nhiều kế hoạch, nhưng chưa từng có một người nào vô lý như ngươi." Trong giọng điệu của Thanh pha chút bất lực, giống như đang chơi game mà gặp phải một tên hack, bất kể là so thao tác hay so chỉ số đều không phải đối thủ.

Vậy thì còn so sánh làm gì nữa.

Tô Thần nghe vậy ngẩn ra, đoán rằng Thanh chính là cái gọi là Vận Toán Bộ, chỉ là hắn không ngờ Thanh trước mắt lại là một con người. "Nói cách khác, ngươi đã biết từ đầu rằng sự tham gia của ta sẽ mang đến sự hủy diệt cho Uông gia." "Ta không thể tính ra những thứ này, ta chỉ có thể đưa ra khả năng phát triển của sự vật.

Bất kể là Cửu Môn hay Uông gia ta đều có thể nhìn thấu, còn ngươi là người duy nhất ta nhìn không thấu, ta thậm chí không thể phán đoán được tiếp theo ngươi sẽ làm gì." Thanh nhìn hắn với vẻ có chút khổ não, nghiêng đầu nhìn hắn nói. "Ta vẫn luôn cảm thấy có lẽ ngươi không giống như ta suy đoán, cảm thấy ngươi căn bản không phải người, nhưng khi gặp ngươi rồi lại chẳng thấy có gì khác biệt." "Rốt cuộc ngươi đã làm thế nào?" Tô Thần cầm Nhân Hoàng kiếm, cảm giác hơi lành lạnh của nó khiến hắn cảm thấy có chút an lòng.

Hắn chưa bao giờ gặp phải một cảnh tượng kỳ quái như vậy, nên đang suy nghĩ xem nên bắt đầu từ đâu thì tốt hơn.

Thanh dường như nhận ra suy nghĩ của hắn, cười hỏi: "Ngươi

không định nói chuyện với ta thêm một lát sao?" Tô Thần thở ra một hơi khí đục, chậm rãi nói: "Nếu tôi đoán không sai, đây là huyễn cảnh?" Mặt trời trên trời chói chang đến vậy, ánh nắng vàng rực rỡ phủ lên mọi vật xung quanh một lớp màu vàng nhạt.

Thanh trong sân không ngạc nhiên khi Tô Thần nhìn thấu những điều này, thấy chân tướng đã bị vạch trần, hắn không khỏi cười tủm tỉm nói: "Nơi này là thật cũng được, là hư ảo cũng chẳng sao, đối với ta nó là sự tồn tại có thật, là thứ thật không thể thật hơn được nữa." Thanh vung tay một cái, cảnh vật xung quanh bắt đầu thay đổi.

Đàn cá tranh mồi trong nước hóa thành những con chim bay lượn trên trời, vảy cá hóa thành lông vũ, dòng nước xung quanh hóa thành gió mây cuồn cuộn.

Vỗ cánh bay cao, đại bàng tung cánh giữa trời xanh.

Tô Thần nhìn xuống chân, từ khu vườn đã biến thành đỉnh núi.

Hắn có thể tưởng tượng được, Uông Hằng năm xưa đã vô số lần đứng ở đây, đối thoại với Thanh chỉ để tìm ra một kết quả thích hợp trong những lần suy đoán đó.

Nhìn Thanh có vẻ đắc ý vì khả năng điều khiển của mình, Tô Thần chợt thoáng thấy hình ảnh một thiếu niên tự tin, nhưng đó chỉ là ảo giác của chính hắn. "Rốt cuộc ngươi là thứ gì?" "Ta là thứ gì có quan trọng không?" Thanh xòe tay ra với hắn, chậm rãi nói: "Đối với ngươi mà nói, ta có thể đứng ở đây nói chuyện với ngươi đã đủ để chứng minh ta là sự tồn tại có thật, chứ không chỉ đơn thuần là ảo tưởng của ngươi." "Đối với tôi rất quan trọng." Bất kể là khi nhìn thấy Thanh Đồng Môn, hay trải qua những chuyện khác, Tô Thần đều không có cảm giác này.

Hắn cảm thấy tư duy của mình trong mắt gã này như thể trong suốt, mọi suy nghĩ của mình đều bị hắn đoán được, bất kể mình muốn

làm gì, Thanh dường như đều có thể cảm nhận được trước một bước.

Thanh nghe vậy liền đến trước mặt Tô Thần, hắn không cao, thấp hơn Tô Thần hơn một cái đầu, lúc này cũng chỉ có thể ngẩng đầu nhìn hắn: "Thật ra ta chính là ngươi..." Vụt!

Nhân Hoàng kiếm chém qua, thanh kiếm vô địch giữa nhân gian chỉ nhẹ nhàng lướt qua thân thể hắn.

Thân thể Thanh trở nên hư ảo đi vài phần, không hề bị ảnh hưởng gì.

Hắn đi vòng quanh Tô Thần quan sát, chậm rãi nói. "Ta biết khi ngươi đứng ở đây, cả Uông gia có lẽ sẽ không còn tồn tại nữa, nhưng ta không lo lắng những chuyện này." "Ta có thể gây dựng lại Uông gia, ta cũng có thể giúp ngươi.

Trong mắt ngươi ta có lẽ là một con quái vật, nhưng ta có thể giúp đỡ ngươi một cách thực chất." "Bây giờ ngươi chỉ cần thôn tính Uông gia, sau đó dựa vào mưu lược của ta, Cửu Môn cũng là vật trong túi của ngươi.

Tiếp đó thu phục thế lực họ Trương ở Đông Nam, dù trong thời loạn thế ngươi cũng có thể xưng vương xưng bá." Nói đến đây, Thanh từ từ giơ tay lên, vô số của cải xuất hiện xung quanh Tô Thần, các loại châu báu và bảo vật hiếm thấy cứ thế hiện ra trước mắt hắn.

Sau đó là từng người phụ nữ eo thon chân dài, da trắng dáng đẹp, xiêm y mỏng manh, đang nhìn hắn với ánh mắt sùng bái.

Mà dáng vẻ của Thanh cũng hóa thành Doãn Tân Nguyệt, chậm rãi đi đến trước mặt hắn, cởi bỏ y phục, thân thể trắng nõn hiện ra trước mắt. "Đời người tại thế, chẳng qua là tửu sắc tài quyền.

Những thứ này ngươi đều có thể có, chỉ cần có ta thì đây không phải là vấn đề gì cả.

Chỉ cần ngươi bằng lòng chấp nhận ta, những thứ này đều sẽ là của ngươi." "Ngươi còn do dự cái gì?

Có gì mà phải do dự chứ?" Giọng của Thanh dần trở nên quen thuộc, trong phút chốc cứ như thể Doãn Tân Nguyệt thật sự đang đứng trước mặt hắn.

Tô Thần nhìn cảnh tượng trước mắt, chậm rãi thở ra một hơi, khẽ lắc đầu nói: "Ngươi còn có thứ gì khác không?" Hắn tưởng một kẻ như Thanh sẽ có chút gì đó mới mẻ, kết quả toàn là những thứ tầm thường đến không chịu nổi.

Thanh sững người, mọi thứ xung quanh tan thành mây khói, và hắn lại một lần nữa đứng trước mặt Tô Thần.

Đôi mắt hồ ly dài hẹp hơi nheo lại, giống như một con cáo đang rình mồi, ngày càng không hiểu con mồi đang làm gì.

Hắn tự cho rằng những thứ này không phải ai cũng có thể chống cự được, cố chấp tin rằng Tô Thần sẽ chìm đắm trong lời nói của hắn, nhưng Tô Thần hoàn toàn không hề có một chút dao động nào. "Ngươi muốn cái gì?" "Tôi muốn Uông gia không còn tồn tại, tôi muốn một thế giới sạch sẽ hơn một chút." Tô Thần nghe vậy khẽ lắc đầu, chậm rãi nói ra lời của mình.

Thanh ngẩn ra một lúc, khóe miệng lộ ra một nụ cười khổ: "Ta muốn sống?" "Không ai có thể sống mãi." Tô Thần nhìn hắn, nhàn nhạt nói.

Làm sao Thanh có thể không hiểu, là nền tảng để Uông gia tồn tại đến tận bây giờ, chỉ cần hắn còn tồn tại thì Uông gia sẽ có cơ hội trỗi dậy lần nữa.

Chương 526

Mà muốn chấm dứt chuyện này, Tô Thần cần phải làm một việc, đó là giết chết hắn hoàn toàn, để sau này không đi gây họa cho người khác nữa.

Từ lúc Tô Thần bước vào huyễn cảnh, Thanh vẫn luôn thể hiện thiện ý của mình, nhưng sau khi nghe câu nói này, chút may mắn cuối cùng trong lòng hắn cũng không còn nữa.

Hắn có chút kinh ngạc nhìn người trước mắt, nghiến răng tung ra con át chủ bài cuối cùng của mình: "Huyễn cảnh này nếu ta không muốn, sớm muộn gì ngươi cũng không thể bước ra được." "Ngươi sai rồi, chỉ cần ta muốn, là có thể bước ra." Tô Thần chống kiếm đứng thẳng, vẻ mặt bình thản nói.

Theo tiếng nói của hắn, một ngọn lửa nhỏ bắt đầu lan ra từ dưới chân.

Tia lửa lúc đầu rất nhỏ, giống như một gợn sóng giữa dòng sông.

Theo động tác của Tô Thần, nó hơi gợn sóng một chút, sau đó nhanh chóng bùng cháy, nuốt chửng huyễn cảnh.

Gương mặt của Thanh trở nên méo mó trong ngọn lửa, vừa kinh hãi vừa tức giận: "Không!

Rốt cuộc ngươi làm thế nào được?" "Rốt cuộc ngươi là ai?" Theo tiếng nói của hắn, huyễn cảnh bị thiêu rụi.

Tô Thần quay người lại, hắn chỉ đang đứng ở cửa, mọi thứ vừa trải qua dường như chỉ là phòng tuyến cuối cùng của Vận Toán Bộ, cũng là thủ đoạn cuối cùng của Uông gia.

Hắn đẩy cửa bước vào.

Vận Toán Bộ bí ẩn nhất của Uông gia không hề phức tạp như hắn tưởng tượng.

Chỉ là một căn phòng bình thường, trong phòng thắp một ngọn đèn dầu, trên bàn đặt hơn mười cái bàn tính, từng tờ giấy vứt trên đất, trên đó viết đầy các loại suy diễn.

Ở phía đối diện bàn, có một bóng người đang ngồi quay lưng về phía hắn. "Ngươi là người thực sự nắm quyền của Uông gia?" Tô Thần cầm Nhân Hoàng kiếm, cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng hắn không nhận được câu trả lời.

Khi tiếng nói của hắn dần tắt, hắn nhận ra có điều không ổn.

Đi qua mới phát hiện, đây đâu phải là người, mà là một cỗ Thanh nhãn hồ thi khoác áo bào dài, đang ngây ngốc ngồi trên ghế, nhìn chằm chằm vào bàn tính trước mặt.

Tô Thần cảm thấy có chút khó tin, nhìn Thanh nhãn hồ thi nói: "Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, ai có thể tin rằng bí mật của Uông gia lại chỉ là một cỗ thi thể." Tô Thần bừng tỉnh, Hồ thi thật huyền diệu, lại có thể khiến người ta rơi vào huyễn cảnh.

Chẳng trách gã tên Thanh kia lại cho hắn ảo giác là có thể hiểu được suy nghĩ của mình.

Hóa ra bản thân nó chính là do tiềm thức của hắn hóa thành.

Tô Thần biết vấn đề nằm ở thi thể, liền vung kiếm chém đứt đầu thi thể, phóng một mồi lửa, thiêu rụi hoàn toàn Vận Toán Bộ.

Sự thần dị của Thanh nhãn hồ thi, Tô Thần đã được chứng kiến, vì vậy sau khi thấy nó bị thiêu rụi, hắn mới chọn rời khỏi Vận Toán Bộ.

Sau đó hắn bắt đầu đi lên.

Chỉ là Uông gia lúc đầu còn náo nhiệt, giờ đây lại trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Rõ ràng những người Uông gia đó, kẻ chống cự thì chống cự, kẻ trốn thì trốn, chỉ còn lại một cái hầm trú ẩn trống không.

Tô Thần đi được nửa đường thì thấy mấy đội người của Cửu Môn đi xuống.

Hắc Bối Lão Lục đang sa sầm mặt nhìn Tô Thần, rất tức giận nói: "Lần trước để ngươi chạy thoát, lần này thì không được đâu." Keng!

Hắn hoàn toàn không cho Tô Thần cơ hội giải thích, chém thẳng vào đầu hắn.

Mà ở một bên, Trương Khởi Linh vung Hắc kim cổ đao trong tay, gạt phắt cây đao chân chó của hắn ra.

Hắc Bối Lão Lục bị biến cố đột ngột này làm cho có chút không hiểu ra sao, kinh ngạc nhìn Trương Khởi Linh.

Người sau không nói gì, mà nhìn về phía sau lưng hắn.

Hắc Bối Lão Lục cảm thấy không ổn, quay đầu nhìn lại, phát hiện Tề Bát gia đang đáng thương trốn ở phía sau, bày ra tư thế chuẩn bị xem kịch.

Thấy mình bị lôi ra, trên mặt hắn lộ ra vẻ không hài lòng, khổ sở bước lên phía trước. "Rốt cuộc là có chuyện gì?" "Lục gia của tôi ơi, ngài cũng không nghĩ xem là ai đã đưa chúng ta tới đây à?" Miệng của Tề Thiết Chủy tuy cứng, nhưng vẫn không bằng đao của Hắc Bối Lão Lục, chỉ có thể cứng rắn nói.

Hắc Bối Lão Lục nghe vậy ngẩn ra, đến lúc này hắn mới nhận ra muộn màng, ý thức được mình đã bỏ qua điều gì.

Hắn rất kinh ngạc nhìn Tô Thần, mở miệng hỏi: "Biểu hiện trước

đây của ngươi đều là để mê hoặc chúng ta?

Để mình trà trộn vào Uông gia?" "Nếu không ngươi nghĩ tôi bị điên, đột nhiên hợp tác với Uông gia làm gì?" Tô Thần thấy vậy thở dài, mới chậm rãi nói.

Phản ứng của hắn thực ra vẫn có thể đoán được, dù sao trước đó khi gặp Trần Ngọc Lâu, hắn đã ngầm nói với cậu ta rồi.

Chỉ có một mình Hắc Bối Lão Lục, thật sự tưởng Tô Thần đã chạy theo Uông gia, ngày nào cũng ở đây nghĩ cách giết chết Tô Thần.

Lúc đầu Hắc Bối Lão Lục không có phản ứng gì, lại nghĩ tại sao dạo này Trương Khởi Linh lại đi theo mình?

Hơn nữa lúc họ ở trên thảo nguyên, sao lại để mất dấu người?

Lúc này hắn mới nhận ra, hóa ra từ đầu hắn đã bị người ta gài bẫy, mà người gài bẫy không phải ai khác, chính là những người bên cạnh hắn.

Hắn túm lấy Tề Thiết Chủy, nghiến răng nói: "Ngươi đoán ra từ đầu rồi phải không?

Tại sao không nói cho ta biết?" "Lục gia tuyệt đối đừng nổi giận, nếu tức giận mà hỏng thân thể thì không tốt đâu." Tề Thiết Chủy vội vàng cầu xin tha thứ, đồng thời còn lộ ra vẻ mặt khó xử nhìn Tô Thần.

Hắn dù có tài ăn nói đến đâu, trước mặt Lục gia không nói lý lẽ, thì cũng chẳng có tác dụng gì, lúc cần bị đánh vẫn không trốn được.

Tô Thần thấy vậy vội vàng cản hắn lại, cười khổ nói: "Được rồi, nếu không phải vì ông thật sự ra tay với tôi, kết quả làm sao có thể thuận lợi như vậy." "Rốt cuộc ngươi bắt đầu đối phó với Uông gia từ lúc nào?" Hắc Bối Lão Lục nghe vậy, không còn làm khó Bát gia nữa, nhưng thấy Trần Huyền (Tô Thần) tự tin như vậy, hắn nhận ra một điều mà mình đã bỏ qua.

Thực tế, thời gian Tô Thần dự định đối phó với Uông gia còn sớm hơn tất cả mọi người tưởng tượng.

Từ lần đầu tiên hắn gặp người Uông gia, đã bắt đầu bày bố cục rồi.

Trong đó điểm quan trọng nhất, chính là phải để Lão Trương (Trương Khải Sơn) có được sự tin tưởng của người Uông gia, mà muốn làm được điều này thực sự không dễ.

Nhưng biểu hiện của Lão Trương vượt xa dự liệu của hắn, không chừng ông ta thật sự có ý định đó.

Mà hắn lại còn chọn cách tự mình nhập cuộc, thu hút sự chú ý của người Uông gia vào mình, mới khiến cho động tĩnh của Cửu Môn không dễ bị phát hiện.

Cộng thêm việc Lão Trương đã một hơi hạ gục Uông gia.

Trong đó còn có một số chi tiết nhỏ, ví dụ như để Uông gia nắm được động tĩnh của người Tô gia, sau đó lấy cớ này để Lão Trương đến ngăn cản, hoàn toàn không gây ra sự chú ý của người Uông gia.

Đương nhiên việc này cũng có liên quan đến việc Uông Hằng và các tộc lão không cùng một lòng.

Các tộc lão tuổi đã cao, không nỡ buông bỏ quyền lực trong tay, Uông Hằng muốn mượn Tô Thần để che giấu cơ hội của mình, cứ qua lại như vậy liền bị hắn giải quyết gọn.

Khi Tô Thần cùng người của Cửu Môn đi ra từ trong đường hầm, một bóng người đã ôm chầm lấy hắn.

Chá Cô Tiếu có chút lo lắng nhìn hắn, nhìn từ trên xuống dưới một lượt rồi nói: "Tộc trưởng không sao là tốt rồi, nếu cháu xảy ra chuyện, ta cũng không biết phải trở về như thế nào!" "Lão Tô, cuối cùng cậu cũng ra rồi.

Cậu mà không ra nữa, tôi đã phải tính đến chuyện san bằng cái ngọn núi này rồi đấy." Lão Trương thấy Tô Thần bình an vô sự đi ra, trái tim đang treo lơ lửng cuối cùng cũng được đặt xuống.

Sau đó ông chỉ vào những người Uông gia bị trói phía sau hỏi: "Những người Uông gia này nên xử lý thế nào?" "Giết hết đi." Hắc Bối Lão Lục hiếm khi chủ động đưa ra ý kiến.

Cửu Môn vốn không có hảo cảm gì với Uông gia, huống hồ là những người này.

Mà Lão Trương nghe vậy liền định động thủ.

Tô Thần hơi do dự, nghĩ đến chuyện đã hứa với Uông Vĩnh: "Cứ mang đi hết trước đã, làm rõ xem họ đã làm những gì, nếu là người vô tội thì thả ra." "Ngươi điên rồi?

Nếu làm vậy, có một số người có thể sẽ báo thù." Suy nghĩ của Hắc Bối Lão Lục rất đơn giản, cứ giết hết là xong.

Dù sao lực lượng chiến đấu chính diện của Uông gia đã chết gần hết trong cuộc thanh trừng nội bộ rồi, mà bọn họ thì...

Tô Thần liếc nhìn Hắc Bối Lão Lục, bực bội nói: "Cứ giết mãi thì có bản lĩnh gì?

Chương 527

Có bản lĩnh thì phải làm cho Uông gia không bao giờ xuất hiện nữa." Hắn đã hứa với Uông Vĩnh chuyện này, hơn nữa Uông gia vốn không nên xuất hiện, mà là do duyên cớ của Uông Tàng Hải mới có.

Giết những người này rồi cũng sẽ có một Uông gia mới mọc lên.

Hắc Bối Lão Lục im lặng không phản bác nữa.

Việc xử lý người Uông gia tạm thời hạ màn.

Tô Thần liếc nhìn xung quanh, đột nhiên phát hiện thiếu một người: "Trần Ngọc Lâu đâu?" "Cậu ta... bận rồi." Chá Cô Tiếu khẽ lắc đầu, trêu chọc.

Bên cạnh một đoàn tàu trong hầm trú ẩn, A Vân đã dốc hết sức mới chặn được đoàn tàu lại, không để những vật tư này chạy thoát, lúc này đang kiệt sức nằm trong lòng Trần Ngọc Lâu.

Cô đưa tay nhẹ nhàng sờ mặt anh, có chút ngỡ ngàng và nghi ngờ hỏi: "Em có đang mơ không?

Sao anh lại ở trước mặt em." "Đây không phải là mơ, anh thật sự đang ở trước mặt em." Khóe miệng Trần Ngọc Lâu cong lên một nụ cười, sau khi mỉm cười, anh thản nhiên nói.

A Vân nghe vậy, nước mắt nơi khóe mắt không kìm được mà chảy ra, nhất thời có chút lắp bắp: "Em... cuối cùng cũng được tự do rồi." Trần Ngọc Lâu có chút đau lòng ôm lấy cô, không nỡ trách mắng gì nữa, nhẹ nhàng xoa đầu cô nói: "Đừng lo, sau này em sẽ không còn một mình nữa." Ba tháng sau, bên ngoài Tô Gia Thôn.

Một cô gái mặc váy dài đứng ở cổng thôn, nhìn ngôi thôn đang phát triển phồn thịnh và yên bình, có chút do dự không dám bước vào.

"Có phải tôi không nên đến đây không?" "Đừng sợ, cô có lý do của mình, tôi nghĩ họ sẽ không để bụng đâu." Trần Ngọc Lâu đeo một cặp kính râm, mặt mày hồng hào, dáng vẻ ngang tàng bước vào.

Đi được hai bước, gã phát hiện A Vân vẫn do dự chưa vào, liền chủ động nắm tay cô kéo vào.

A Vân ngẩn người, mặt bất giác đỏ ửng, cúi đầu đi theo sau gã vào Tô Gia Thôn.

Vừa đi được không xa, một bóng người xuất hiện ở ngã rẽ.

Bước chân của A Vân khựng lại, cô buột miệng theo phản xạ. "A Lăng..." "Mừng cô trở về." A Lăng mỉm cười, trong mắt ánh lên vẻ cưng chiều, dường như cũng có chút bất đắc dĩ với cô.

Đối diện với bàn tay đang chìa ra, A Vân bước nhanh tới, vùi mặt vào mái tóc của A Lăng. "Xin lỗi." "Không sao đâu, tôi dẫn cô đi dạo một vòng." A Lăng cười lắc đầu, bỏ mặc Trần Ngọc Lâu ở đó rồi dắt A Vân đi giới thiệu về Tô Gia Thôn hiện tại.

Trần Ngọc Lâu nhìn bóng lưng hai người mà kinh ngạc, dù sao mình cũng là khách, sao lại bị bỏ lại thế này. "Này, A Lăng cô nương, còn tôi thì sao?" "Ngươi đến đây bao nhiêu lần rồi?

Nếu không có việc gì thì ngoan ngoãn qua đây làm việc đi." Chá Cô Tiếu xách một cái lồng lớn đi tới, lắc lắc thứ bên trong, cười híp mắt nói. "Đây là con tê tê khóa sắt mà ta khó khăn lắm mới tìm được đấy, không phải bảo bối tầm thường đâu." "Ngươi đừng nói, con vật nhỏ này trông cũng có linh tính phết." Phái Bàn Sơn vốn thích nghịch mấy thứ kỳ môn này, nghe vậy, Trần Ngọc Lâu nghiêng người ngắm nghía con tê tê nhỏ rồi đưa tay trêu chọc nó.

Ai ngờ con tê tê này tính tình cũng khá hung hăng, há miệng cắn thẳng vào tay gã.

Trần Ngọc Lâu đau đớn kêu thảm một tiếng, vội vàng thổi phù phù vào vết cắn. "Tên khốn nhà ngươi lại dám lừa ta?" "Chuyện này không liên quan đến ta, là do ngươi tự chuốc lấy phiền phức." Chá Cô Tiếu lập tức lắc đầu, tỏ ý việc này chẳng liên quan gì đến mình.

Cổ Trần đeo gùi đi ngang qua, nghe thấy vậy liền lắc đầu, quay sang nói với Đa Linh bên cạnh. "Hai người này bao giờ mới yên tĩnh được một lúc?" "Chẳng phải họ lúc nào cũng vậy sao." Đa Linh nghe vậy, khẽ lắc đầu, tỏ ý đây là chuyện hoàn toàn không thể.

Không ai rõ hơn họ, hai người này mà tụ lại với nhau thì sẽ xảy ra phản ứng hóa học gì.

Cổ Trần khẽ lắc đầu, ngẩng lên để ý thấy một con chim sẻ đậu trên cây.

Chim sẻ nghiêng đầu, tò mò nhìn người đang ngồi dưới gốc cây.

Tô Thần tựa trên ghế nằm, không ngừng mân mê viên mã não trong tay.

Vết nứt bên trong trông như hình thành tự nhiên, nhưng bên ngoài lại không có chút dấu vết nào.

Hắn đã nghiên cứu mấy tháng trời mà chẳng có manh mối gì.

Chỉ đành ôm cô con gái mới sinh, khe khẽ hát ru một điệu dân ca bản địa, rồi tiện tay ném món bảo bối mà Uông gia cho rằng có thể lật ngược tình thế lên bàn.

Cô bé tên là Tô Tĩnh, hy vọng con bé sẽ không quậy phá như mấy người dì của nó, mà trở thành một tiểu thư hiểu biết lễ nghĩa.

Nhưng xem tình hình hiện tại thì e là không thể.

Hắn nhìn Tề Bát Gia đang ngồi bên cạnh thưởng trà, khẽ lắc đầu hỏi: "Bát gia đến đây có việc gì vậy?" "Phật Gia đã làm rõ những thứ

trên tấm bia đá đó rồi, xác định là có liên quan đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng." Tề Thiết Chủy liếc nhìn đứa trẻ, khẽ lắc đầu, thầm nghĩ mong muốn này của Tô Thần đúng là viển vông.

Ông đành bất đắc dĩ lên tiếng.

Về thông tin lăng mộ Tần Thủy Hoàng, Tô Thần quả thực không lừa Uông gia.

Vấn đề duy nhất là thông tin này quá khó giải mã, hắn đã mất gần ba tháng trời mới giải quyết xong xuôi.

Nghe vậy, Tô Thần cũng không có phản ứng gì lớn. "Bên Uông gia thế nào rồi?" "Yên tâm đi, chúng tôi vẫn luôn làm theo cách của cậu.

Những phần tử ngoan cố đều đã bị nhốt lại, còn những kẻ được thả ra, chúng tôi đều ngầm theo dõi." Tề Bát Gia nói đến đây, còn cẩn thận liếc nhìn hắn một cái, khóe miệng nhếch lên một nụ cười gian. "Huống hồ, nếu chúng tôi thật sự không trấn áp nổi, chẳng phải vẫn còn có cậu sao?" "Nói chuyện chính đi, lát nữa tôi còn phải đi nấu cơm." Nghe vậy, Tô Thần bất đắc dĩ đảo mắt, khẽ vỗ về cô con gái đang ngủ say, bực bội nói.

Tề Bát Gia biết lối suy nghĩ của Tô Thần, đôi khi cơ hội vô cùng quý giá trong mắt người khác, trong mắt hắn lại không quan trọng bằng việc ở bên con gái ngủ.

Ông dứt khoát không che giấu mục đích đến nữa, lập tức nói: "Ý của Phật Gia là, cậu xem chúng ta khi nào thì xuất phát?

Trên tấm bia đá đó ghi lại một con đường ngầm do những người thợ xây lăng đặc biệt mở ra để tránh bị chôn theo.

Đó là mộ của Tần Thủy Hoàng đấy, nếu mở ra thì không biết sẽ có bao nhiêu bảo bối." Tề Thiết Chủy thực ra không thích trộm mộ lắm, cũng không thích làm thuyết khách.

Nhưng nhìn vào tình hình Cửu Môn hiện tại, dường như chỉ có ông mới có thể nói chuyện chính sự với vị này.

Nghe vậy Tô Thần ngẩn người, hắn quả thực chưa nghĩ nhiều đến vậy, chậm rãi nói: "Tôi thấy tạm thời đừng mở thì hơn, dù sao đó cũng là lăng mộ Tần Thủy Hoàng, nếu tùy tiện mở ra, ảnh hưởng sẽ rất lớn.

Ông muốn lưu danh sử sách sao?" "Tôi á?

Thôi bỏ đi." Tề Thiết Chủy vội lắc đầu, làm nghề này của họ thì làm gì có danh tiếng tốt?

Nếu thật sự lưu danh thì cũng là để lại tiếng xấu muôn đời.

Nhưng ông không thể đi không công được, nghe Tô Thần có vẻ không muốn, ông bèn tò mò hỏi: "Vậy cậu nói xem, chúng ta nên...?" "Tôi phát hiện ra vài thứ khá thú vị." Tô Thần đặt viên bảo thạch lên bàn xoay một vòng, cười híp mắt đứng dậy.

Tề Thiết Chủy sững sờ, không nhìn ra có gì khác thường, nhưng khi ông nghiêng đầu, liền phát hiện trong cái bóng bán trong suốt của viên bảo thạch dường như có những đường nét đan vào nhau, trông giống như một tấm bản đồ. "Trời đất!

Tô đại tộc trưởng, viên bảo thạch này rốt cuộc có lai lịch gì vậy?" "Tôi đã tra cứu tư liệu chúng ta lấy được từ tay Uông gia, chỉ tìm thấy một cái tên, Cổ Đồng Kinh." Tô Thần đứng trong bóng râm, từ từ nhắm mắt lại, thong thả nói. "Sự tồn tại của Cổ Đồng Kinh rất bí ẩn, thậm chí tôi còn không tìm thấy thông tin nào về nó trong bất kỳ tài liệu nào.

Ông không muốn thử một lần sao?" "Vậy cậu nói xem bây giờ chúng ta nên làm gì?

Tôi đi truyền lời nhé?" Tề Thiết Chủy nghe vậy ngẩn ra, có chút

hưng phấn nói.

Tô Thần lại không vội không hoảng, ngẩng đầu nhìn mặt trời, ung dung nói: "Không vội, ăn cơm trước đã." Tiếng ve trên cây làm kinh động bầy chim sẻ, dưới ánh nắng gay gắt của mùa hè, một bóng người chậm rãi bước về nhà.

Mấy bóng người đứng ở cửa, mỉm cười nhìn người đang đến, vẫn như thường lệ chờ hắn trở về.